

Cuộc Sống Điền Văn Của Tình Nhi

Contents

Cuộc Sống Điền Văn Của Tình Nhi	11
1. Chương 1: Chút Lồng Lẫy Cuối Cùng	11
2. Chương 2: Thân Phận Mới	14
3. Chương 3: Lại Thấy Ánh Mặt Trời	17
4. Chương 4: Người Thân Mới Quen	19
5. Chương 5: Luận Bàn Chuyện Ở Riêng	22
6. Chương 6: Đồng Chí Đến	24
7. Chương 7: Chuyện Ở Riêng	26
8. Chương 8: Lấy Tiền Mua Đất	28
9. Chương 9: Điều Tra Chợ Phiên	31
10. Chương 10: Ngày Mồng Tám Tháng Chạp	33
11. Chương 11: Tìm Được Đường Tiền Tài (1)	34
12. Chương 12: Tìm Được Đường Tiền Tài (2)	36
13. Chương 13: 5 Lượng Bạc	38
14. Chương 14: Tài Năng Nhỏ Được Trọng Dụng	39
15. Chương 15: Đêm 30	41
16. Chương 16: Mồng Một Đầu Năm	43
17. Chương 17: Chúc Tết	45
18. Chương 18: Nhị Mao Nghịch Lửa	46
19. Chương 19: Xây Nhà	48
20. Chương 20: Chuyển Nhà (1)	49
21. Chương 21: Chuyển Nhà (2)	51
22. Chương 22: Ươm Thử	53
23. Chương 23: Nảy Mầm	55
24. Chương 24: Lai Khách (1)	56
25. Chương 25: Lai Khách (2)	58
26. Chương 26: Bán Đồ Ăn	59
27. Chương 27: Đào Giếng	61
28. Chương 28: Vụ Xuân	63
29. Chương 29: Sinh Nhật Tử Phúc	64
30. Chương 30: Gặt Lúa Mạch	66
31. Chương 31: Khoai Tây Chín	68
32. Chương 32: Việc Vui	70
33. Chương 33: Đoàn Ngộ	71
34. Chương 34: Bán Dưa Hấu (1)	73
35. Chương 35: Bán Dưa Hấu (2)	75
36. Chương 36: Thoát Khỏi Nghèo Khó	77
37. Chương 37: Đưa Bụng	78
38. Chương 38: Một Bữa Thu Lễ Ba Lần (1)	80
39. Chương 39: Một Bữa Thu Lễ Ba Lần (2)	82
40. Chương 40: Đậu Hủ	84
41. Chương 41: Hạ Ngọc Làm Mai	86

42. Chương 42: Trung Thu	87
43. Chương 43: Xây Nhà	90
44. Chương 44: Tân Gia	91
45. Chương 45: Tính Toán Sổ Sách	93
46. Chương 46: Chế Tác Gia Cụ (1)	95
47. Chương 47: Chế Tác Gia Cụ (2)	97
48. Chương 48: Chuyển Vào Nhà Mới	99
49. Chương 49: Tử Hi Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai	100
50. Chương 50: Tiệc Một Tuổi	102
51. Chương 51: Thêm Trang	104
52. Chương 52: Việc Vật Năm Trước	106
53. Chương 53: Trừ Tịch (1) (đêm Giao Thừa - Đêm 30)	107
54. Chương 54: Trừ Tịch (2)	109
55. Chương 55: Rượu Say Càn Quấy	111
56. Chương 56: Nguyên Tiêu	113
57. Chương 57: Nguyên Tiêu (2)	114
58. Chương 58: Hạ Ngọc Xuất Giá	116
59. Chương 59: Đưa Thân	118
60. Chương 60: Lại Mặt	119
61. Chương 61: Chu Thị Bị Thương	121
62. Chương 62: Manh Mối	123
63. Chương 63: Thu Ngọc Làm Mai	125
64. Chương 64: Mua Núi	127
65. Chương 65: Cải Tạo	128
66. Chương 66: Ngày Hè Bắt Ếch	130
67. Chương 67: Chuyện Cũ Của Tiêu Gia	132
68. Chương 68: Mua Ruộng	134
69. Chương 69: Khuê Mật	136
70. Chương 70: Đèn Lồng	137
71. Chương 71: Bán Đèn Lồng	140
72. Chương 72: Báo Cáo Thu Chi	142
73. Chương 73: Song Hỉ	144
74. Chương 74: Tranh Cãi	145
75. Chương 75: Kiều Thôn Chúc Tết	147
76. Chương 76: Ngải Thảo	149
77. Chương 77: Canh Ba Ba	151
78. Chương 78: Thu Dưỡng	153
79. Chương 79: Bắt Bướm Bướm	155
80. Chương 80: Di Bà	157
81. Chương 81: Nhân Trần Cầu Thế	158
82. Chương 82: Sinh Sản	160
83. Chương 83: Nửa Con Gà (1)	162
84. Chương 84: Nửa Con Gà (2)	164
85. Chương 85: Xuân Ngọc Gây Chuyện	166
86. Chương 86: Thỏ Lộ Tình Cảm	168
87. Chương 87: Đầy Tháng	170
88. Chương 88: Chúc Thọ Hà Thị	172
89. Chương 89: Nghỉ Việc	174
90. Chương 90: Xây Lớp Học	176
91. Chương 91: Ghen Tỵ	178
92. Chương 92: Tính Kế	180
93. Chương 93: Nan Đề	182
94. Chương 94: Diệu Kế Bắt Trộm	184
95. Chương 95: Nhị Mao Về Nhà	186

96. Chương 96: Mưa Đá Đột Kích	188
97. Chương 97: Tử Bình Được Cầu Hôn	190
98. Chương 98: Tử Vũ Một Tuổi	192
99. Chương 99: Tử Chối Lời Cầu Hôn	194
100. Chương 100: Gặp Lại	195
101. Chương 101: Mang Thai (1)	198
102. Chương 102: Mang Thai (2)	200
103. Chương 103: Lo Lắng Của Tử Phúc	201
104. Chương 104: Vào Tỉnh Thành	203
105. Chương 105: Trở Về Nhà	206
106. Chương 106: Đậu Tú Tài	208
107. Chương 107: Khách Không Mời Mà Đến	211
108. Chương 108: Cò Trắng Thư Viện	214
109. Chương 109: Tử Bình Gặp Chuyện Không May	216
110. Chương 110: Hợp Tác	219
111. Chương 111: Nhị Mao Gãy Chân	221
112. Chương 112: Tử Bình Mang Thai	224
113. Chương 113: Tử Bình Bị Đuổi	226
114. Chương 114: Hai Năm Sau	229
115. Chương 115: Bị Nhớ Thương	231
116. Chương 116: Mạt Chược	234
117. Chương 117: Một Món Tiền Lớn	237
118. Chương 118: Đậu Mùa	239
119. Chương 119: Khang Bình Cầu Thần	242
120. Chương 120: Tử Tình Đính Hôn	244
121. Chương 121: Một Bạt Tai	247
122. Chương 122: Văn Tam Nói	249
123. Chương 123: Hạ Ngọc Bệnh Nặng	252
124. Chương 124: Tiếp Tế Hạ Ngọc	254
125. Chương 125: Tử Hà Mất	257
126. Chương 126: Tử Lộc Thi Rớt	260
127. Chương 127: Tai Bay Vạ Gió	262
128. Chương 128: Thu Ngọc Ở Riêng	265
129. Chương 129: Tử Phúc Song Hỉ	268
130. Chương 130: Tử Tình Chịu Nhục	270
131. Chương 131: Có Người Cầu Hôn	273
132. Chương 132: Khang Bình Trở Về	276
133. Chương 133: Ngã Bài	279
134. Chương 134: Đá Kê Huyết	282
135. Chương 135: Đại Mao Quỳ Xuống	284
136. Chương 136: Tử Tình Bị Thương	288
137. Chương 137: Đại Mao Khuyên Nhủ	290
138. Chương 138: Khang Bình Mua Đất	293
139. Chương 139: Điền Thị Cầu Tình	296
140. Chương 140: Tử Phúc Rớt	298
141. Chương 141: Tử Phúc Đi Du Lịch	301
142. Chương 142: Khô Hạn	303
143. Chương 143: Thu Ngọc Bị Tử Chối	305
144. Chương 144: Khang Bình Với Lão Gia Tử	308
145. Chương 145: Tử Phúc Thành Thân	310
146. Chương 146: Chủ Mẫu	313
147. Chương 147: Hình Dáng Chanh Viên Đối Mới	316
148. Chương 148: Tử Lộc Làm Mai	318
149. Chương 149: Lão Gia Tử Cầu Tình	321

150. Chương 150:	Tranh Đoạt Công Tác	322
151. Chương 151:	Hội Nghị Gia Đình	325
152. Chương 152:	Quốc Tử Giám	327
153. Chương 153:	Tình Viên	329
154. Chương 154:	Thuê Dừng Tam Mao	332
155. Chương 155:	Gặp Lại Tử Bình	334
156. Chương 156:	Không Trả Tiền Công	337
157. Chương 157:	Nhị Mao Bị Bắt	339
158. Chương 158:	Tình Viên Xây Dựng Xong	343
159. Chương 159:	Tái Khiên, Văn Tam	345
160. Chương 160:	Tử Tình Cập Kê (1)	347
161. Chương 161:	Tử Tình Cập Kê (2)	350
162. Chương 162:	Dư Âm Của Mười Năm	352
163. Chương 163:	Mẹ Con Gặp Nhau	355
164. Chương 164:	Huynh Muội Tâm Sự	358
165. Chương 165:	Ân Nhân Cứu Mạng Hay Dẫn Sói Vào Nhà	360
166. Chương 166:	Huynh Đệ Đoàn Tụ	363
167. Chương 167:	Về Phụng Dưỡng (1)	366
168. Chương 168:	Về Phụng Dưỡng (2)	368
169. Chương 169:	Lão Gia Tử Chúc Thọ (1)	371
170. Chương 170:	Lão Gia Tử Chúc Thọ (2)	373
171. Chương 171:	Trần Thị Mở Tiệc	376
172. Chương 172:	Phong Ba Bánh Ngọt	379
173. Chương 173:	Nhận Sính Lễ	382
174. Chương 174:	Thêm Trang	384
175. Chương 175:	Phượng Quan Hà Bí *	387
176. Chương 176:	Tử Tình Đại Hôn (1)	389
177. Chương 177:	Tử Tình Đại Hôn (2)	392
178. Chương 178:	Lại Mặt	394
179. Chương 179:	Nhà Của Tử Tình	397
180. Chương 180:	Đi Xa	399
181. Chương 181:	Lâm Gia	402
182. Chương 182:	Thử	405
183. Chương 183:	Cô Cô Tới Cửa	407
184. Chương 184:	Từ Biệt Lâm Gia	410
185. Chương 185:	Vô Tình Gặp Lại (1)	412
186. Chương 186:	Vô Tình Gặp Lại (2)	414
187. Chương 187:	Con Mời	417
188. Chương 188:	Chạy Thoát	419
189. Chương 189:	Trở Về Nhà	422
190. Chương 190:	Tử Tình Mang Thai	424
191. Chương 191:	Tử Phúc Trúng Cử	427
192. Chương 192:	Tình Viên Có Khách Đến Chơi (1)	429
193. Chương 193:	Tình Viên Có Khách Đến Chơi (2)	432
194. Chương 194:	Áo Len Được Xuất Bản	434
195. Chương 195:	Diễn Thị Chúc Thọ (1)	438
196. Chương 196:	Diễn Thị Chúc Thọ (2)	438
197. Chương 197:	Sau Màn Chúc Thọ	440
198. Chương 198:	Khang Trang	443
199. Chương 199:	Thử Tay Nghề	445
200. Chương 200:	Đậu Đã Mọc	448
201. Chương 201:	Sinh Nhật Khang Bình	450
202. Chương 202:	Tự Làm Sợi Len	453
203. Chương 203:	Vay Tiền	456

204. Chương 204:	Thăm Bệnh	458
205. Chương 205:	Hạ Ngọc Buồn Rầu	462
206. Chương 207:	Khang Bình Bị Thương	462
207. Chương 209:	Tiệc Nhà	465
208. Chương 210:	Tử Tình Sinh Con	467
209. Chương 211:	Tặng Lễ	467
210. Chương 212:	Khang Bình Đuổi Người	470
211. Chương 213:	Tính Toán Cuối Năm	472
212. Chương 214:	Tết Âm Lịch Đầu Tiên	475
213. Chương 215:	Về Nhà Mẹ Đẻ	477
214. Chương 216:	Tử Tình Mời Khách (1)	477
215. Chương 217:	Tử Tình Mời Khách (2)	480
216. Chương 218:	Tử Tình Dạy Đệ Đệ (1)	482
217. Chương 219:	Tử Tình Dạy Đệ Đệ (2)	485
218. Chương 220:	Thăm Gia	487
219. Chương 221:	Trồng Xen	487
220. Chương 222:	Thư Duệ Trăm Ngày	490
221. Chương 223:	Sự Kiện Lươn Và Cá	492
222. Chương 224:	Bưởi Nở Hoa	495
223. Chương 225:	Xe Trẻ Con	497
224. Chương 226:	Sự Kiện Đất Đai Cửa Lão Phòng	497
225. Chương 227:	Đuổi Ra Khỏi Nhà	500
226. Chương 228:	Tranh Giành Cây Ăn Quả	502
227. Chương 229:	Chu Thị Tống Tiền	505
228. Chương 230:	Chu Thị Làm Tiệc Rượu (1)	507
229. Chương 231:	Chu Thị Làm Tiệc Rượu (2)	510
230. Chương 232:	Lầm Sinh Tử Hỉ	513
231. Chương 233:	Chuyện Chia Đồ Ăn	516
232. Chương 234:	Lừa Hôn Bị Đánh	518
233. Chương 235:	Hai Người Ở Quảng Đông	521
234. Chương 236:	Quà Sinh Nhật	524
235. Chương 237:	Thế Giới Của Hai Người	526
236. Chương 238:	Tiệc Cưới Bị Đập	529
237. Chương 239:	Trướng Phòng	532
238. Chương 240:	Thư Duệ Một Tuổi	535
239. Chương 241:	Khang Bình Giải Thích Khó Hiểu	537
240. Chương 242:	Một Hồi Trò Hay	540
241. Chương 243:	Một Hồi Trò Hay 2	543
242. Chương 244:	Tử Thọ Xem Thân	546
243. Chương 245:	Ba Điều Ước Nguyên	549
244. Chương 247:	Ruộng Đồng Xanh Tươi	553
245. Chương 248:	Xà Phòng	556
246. Chương 249:	Trồng Khoai Lang	558
247. Chương 250:	Chu Thị Cầu Hôn	561
248. Chương 251:	Tử Thọ Đính Hôn	564
249. Chương 252:	Tặng Thụy Khánh Gặp Phiền Toái	567
250. Chương 253:	Tới Cửa Cầu Xin	570
251. Chương 254:	Khoai Lang Phiến	572
252. Chương 255:	Thu Ngọc Cầu Hôn	575
253. Chương 256:	Xưởng Xà Phòng	578
254. Chương 257:	Nói Ra Sự Thật	580
255. Chương 258:	Tử Phúc Phái Quan	583
256. Chương 259:	Giả Bộ	586
257. Chương 260:	Từ Chối Ngoài Cửa	589

258. Chương 261:	Từ Chối Ngoài Cửa (Hai)	592
259. Chương 262:	Tử Phúc Nhậm Chức	594
260. Chương 263:	Tử Phúc Gửi Thư	597
261. Chương 264:	Lại Bị Đuổi	600
262. Chương 265:	Huỳnh Đệ Quyết Liệt (1)	603
263. Chương 266:	Huỳnh Đệ Quyết Liệt (2)	606
264. Chương 267:	Giao Bạch	608
265. Chương 268:	Phụ Nhân Bảo Phụng	611
266. Chương 269:	Vô Ý Chen Vào	614
267. Chương 270:	Gắt Lúa Mạch	616
268. Chương 271:	Thẩm Thị Xuất Môn	620
269. Chương 272:	Hoa Liên Thành	622
270. Chương 273:	Ba Lần Gặp Gỡ	625
271. Chương 274:	Nhị Mao Ra Tù	628
272. Chương 275:	Nghi Ngờ	631
273. Chương 276:	Con Ba Ba	634
274. Chương 277:	Tử Thọ Thành Thân	636
275. Chương 278:	Trong Ngoài Cầu Kết	639
276. Chương 279:	Xử Lí	642
277. Chương 280:	Bối Móc	645
278. Chương 281:	Lần Lượt Sinh Con Gái	648
279. Chương 282:	Hạ Gia Tặng Lễ Tết	651
280. Chương 283:	Gặp Lại Hạ Gia	654
281. Chương 284:	Gặp Nạn	657
282. Chương 285:	Tử Phúc Thỉnh Giáo	660
283. Chương 286:	Hạ Gia Tới Chơi	663
284. Chương 287:	Phó Đại Nhân Cho Mời	666
285. Chương 288:	Thông Gia Say Rượu Làm Loạn	670
286. Chương 289:	Tử Vũ Nghị Thân	673
287. Chương 290:	Tiền Tài Ngoài Ý Muốn	675
288. Chương 291:	Đại Náo Học Đường	678
289. Chương 292:	Hỏi Trách	681
290. Chương 293:	Tâm Tư Của Phó Gia	684
291. Chương 294:	Tán Gẫu Chuyện Nhà	687
292. Chương 295:	Việc Hôn Nhân Của Tử Hỉ	690
293. Chương 296:	Phó Gia	693
294. Chương 297:	Tri Huyện Chân Đất	696
295. Chương 298:	Chỉ Bảo	699
296. Chương 299:	Nha Hoàn Uy Vũ	702
297. Chương 300:	Lại Trúng Gió	705
298. Chương 301:	Người Tới Cửa Xin Ăn	708
299. Chương 302:	Cầu Tử	711
300. Chương 303:	Thi Hương	714
301. Chương 304:		717
302. Chương 305:		719
303. Chương 306:	Tử Hỉ Thành Thân	722
304. Chương 307:	Vịt Và Cá	725
305. Chương 308:	Tử Phúc Lên Chức	728
306. Chương 309:	Ý Định Của Các Nhà	732
307. Chương 310:	Thám Hoa Lang Tử Hỉ	735
308. Chương 311:	Thẩm Thị Thụ Phong	738
309. Chương 312:	Cần Cùng Hưng Gia	741
310. Chương 313:	Tử Hỉ Đề Nghị	744
311. Chương 314:	Tử Tình Bị Đánh	747

312. Chương 315:	Máy Tuốt Hạt	750
313. Chương 316:	Cổ Nhân	753
314. Chương 317:	Khuyên Giải	756
315. Chương 318:	Tử Bình Báo Nguy	759
316. Chương 319:	Chấp Tử Chi Thủ	761
317. Chương 320:	Sản Nghiệp Mới	764
318. Chương 321:	Nói Lỡ Miệng	767
319. Chương 322:	Tử Vũ Xuất Giá	770
320. Chương 323:	Ý Tưởng Của Tử Hi	773
321. Chương 324:	Nói Ra Thân Thế	776
322. Chương 325:	Chuẩn Bị Dựng Xưởng	778
323. Chương 326:	Mua Mỏ	781
324. Chương 327:	Tỷ Muội Cùng Vui	784
325. Chương 328:	Sự Kiện Quan Tài	787
326. Chương 329:	Cùng Đi Thanh Nguyên	790
327. Chương 330:	Tử Tình Lo Lắng	793
328. Chương 331:	Lời Đồn	795
329. Chương 332:	Nguyên Nhân Bệnh Vừa Lộ Ra	798
330. Chương 333:	Tứ Mao Tới Cửa	801
331. Chương 334:	Chia Hoa Hồng	804
332. Chương 335:	Họa Vô Đơn Chí	807
333. Chương 336:	Thân Thế Của Tăng Thụy Tường	810
334. Chương 337:	Chuyện Cũ	813
335. Chương 338:	Thương (một)	815
336. Chương 339:	Thương (hai)	818
337. Chương 340:	Tang Sự	821
338. Chương 341:	Điền Thị Dưỡng Lão (một)	825
339. Chương 342:	Điền Thị Dưỡng Lão (hai)	827
340. Chương 343:	Phán Quyết	831
341. Chương 344:	Dụng Tâm Của Chu Thị	833
342. Chương 345:	Sinh Nữ Yên Nhiên	836
343. Chương 346:	Báo Ứng	839
344. Chương 347:	Lại Cứu Người	842
345. Chương 348:	Người Thần Bí	845
346. Chương 349:	Văn Tam Bị Mắc	848
347. Chương 350:	Rời Đi	850
348. Chương 351:	Khách Nhân Nhí	853
349. Chương 352:	Quốc Tang	856
350. Chương 353:	Buôn Chuyện Điền Thị	859
351. Chương 354:	Tâm Tư Của Hạ Gia	862
352. Chương 355:	So Sánh	865
353. Chương 356:	Chuyện Vui Của Đại Mao	868
354. Chương 357:	Tạ Lễ Thanh Nguyên	871
355. Chương 358:	Tìm Tới Cửa	874
356. Chương 359:	Suy Nghĩ Của Điền Thị	877
357. Chương 360:	Tin Vui	880
358. Chương 361:	Yên Nhiên Bị Bệnh Vật	882
359. Chương 362:	Tử Hi Thỉnh Giáo	885
360. Chương 363:	Tử Hi Nhúng Tay	888
361. Chương 364:	Câu Chuyện Thời Gian	891
362. Chương 365:	Công Dã Tràng	894
363. Chương 366:	Tử Phúc Vào Kinh	897
364. Chương 367:	Vải Dệt Bằng Máy	900
365. Chương 368:	Năm Lễ	903

366. Chương 369:	Tử Phúc Lên Chức	906
367. Chương 370:	Thăm Hỏi Điền Thị	909
368. Chương 372:	Ăn Hôi	913
369. Chương 373:	Ban Y Diễn Thái	916
370. Chương 374:	Thông Gia Tụ Hội	919
371. Chương 375:	Nhắc Lại Chuyện Hôn Nhân Của Oa Nhi	923
372. Chương 376:	Thương Nghị Vào Kinh	926
373. Chương 377:	Thu Ngọc Ra Mặt	929
374. Chương 378:	Huynh Muội Trở Mặt	932
375. Chương 379:	Tuệ Sơn Thư Viện	935
376. Chương 380:	Yên Nhiên Một Tuổi	938
377. Chương 381:	Lễ Vật Đặc Thù	942
378. Chương 382:	Lo Lắng Của Hạ Thái Thái	945
379. Chương 383:	Tử Vũ Vào Kinh	948
380. Chương 384:	Nhân Họa Đắc Phúc	951
381. Chương 385:	Đồng Thú	955
382. Chương 386:	Thăm Hỏi Hạ Ngọc	958
383. Chương 387:	Ước Hẹn Tới Cửa	961
384. Chương 388:	Hội Vui Về Đưa Tiền	964
385. Chương 389:	Mời Khách	967
386. Chương 390:	Tùng Bách Trường Tuệ	970
387. Chương 391:	Kinh Thành Gửi Thư	974
388. Chương 392:	Tri Phủ Phụ Nhân (một)	977
389. Chương 393:	Tri Phủ Phụ Nhân (hai)	980
390. Chương 394:	Viết Thành Gửi Thư	983
391. Chương 395:	Lại Thăm Dò	986
392. Chương 396:	Thu Ngọc Lại Lần Nữa Ra Mặt	989
393. Chương 397:	Thu Ngọc Đại Náo	992
394. Chương 398:	Xem Tướng	995
395. Chương 399:	Bệnh Tình Của Hạ Ngọc	997
396. Chương 400:	Kỳ Quái	1000
397. Chương 401:	Tri Phủ Đại Nhân	1003
398. Chương 402:	Tâm Tư Mỗi Người	1006
399. Chương 403:	Hạ Thái Thái Bị Từ Chối	1009
400. Chương 404:	Tình Cờ Gặp Tần Đại Nhân	1012
401. Chương 405:	Hạ Lễ Của Tần Gia	1016
402. Chương 406:	Giải Thích Nghi Hoặc	1019
403. Chương 407:	Trò Cười Của Tần Phụ Nhân	1022
404. Chương 408:	Ám Chỉ Của Phương Quân Gia	1025
405. Chương 409:	Việc Vui Tần Phó	1028
406. Chương 410:	Thẩm Thị Thăm Hỏi Điền Thị	1031
407. Chương 411:	Thư Của Mấy Người Tử Phúc	1034
408. Chương 412:	Lâm Gia Gửi Thư	1037
409. Chương 413:	Đưa Tiền	1040
410. Chương 414:	Lại Tới Lâm Gia	1043
411. Chương 415:	Bữa Cơm Đầu Tiên	1046
412. Chương 416:	Góp Tiền	1049
413. Chương 417:	Quan Hệ Của Ngụy Nhà Chồng	1051
414. Chương 418:	Tâm Tư Nhỏ Của Dư Thị	1054
415. Chương 419:	Gặng Hỏi	1057
416. Chương 420:	Buông	1060
417. Chương 421:	Nhà Mới Ở Kinh Thành	1063
418. Chương 422:	Tiệc Đón Gió	1066
419. Chương 423:	Thương Nghị	1069

420. Chương 424:	Tử Phúc Nhắc Nhở	1072
421. Chương 425:	Lên Gia Phả	1076
422. Chương 426:	Một Màn Ở Từ Đường	1079
423. Chương 427:	Lịch Sử Tương Tự	1082
424. Chương 428:	Người Lâm Gia Vào Cửa	1085
425. Chương 429:	Di Ngôn Của Lâm Diệu Tổ	1088
426. Chương 430:	Ân Nhân Cứu Mạng	1091
427. Chương 431:	“ơn” Cứu Mạng	1094
428. Chương 432:	Cò Kè Mặc Cả	1097
429. Chương 433:	Tử Tình Tỉnh Lại	1100
430. Chương 434:	Sổ Con	1104
431. Chương 435:	Di Nương Văn Gia	1107
432. Chương 436:	Tiểu Dục Tặng Người	1110
433. Chương 437:	Tiểu Văn Gởi Thư	1113
434. Chương 438:	Văn Gia Cho Mời	1115
435. Chương 439:	Văn Gia	1119
436. Chương 440:	Thư Của Tặng Thụy Tường	1122
437. Chương 441:	Thánh Chỉ Đến	1125
438. Chương 442:	Việc Vui Liên Tục	1128
439. Chương 443:	Cử Nhân Trở Về	1131
440. Chương 444:	Lâm Gia Làm Công Nhật	1134
441. Chương 445:	Nghiên Cứu Thảo Luận	1137
442. Chương 446:	Gặp Lại Lí Hân	1140
443. Chương 447:	Thêm Phiền	1143
444. Chương 448:	“tranh Giành Cô Dâu”	1146
445. Chương 449:	Xuất Dương	1150
446. Chương 450:	Hội Sen	1153
447. Chương 451:	Vô Tình Gặp Lí Hân	1156
448. Chương 452:	Thuốc Nổ	1159
449. Chương 453:	Lời Mời Ngoài Ý Muốn	1162
450. Chương 454:	Đêm Trung Thu	1165
451. Chương 455:	Nói Chuyện Cùng Hoa Ma Ma	1169
452. Chương 456:	Tiểu Dục Mời Khách	1172
453. Chương 457:	Hội Hoa Cúc	1175
454. Chương 458:	Đặt Cước	1178
455. Chương 459:	Lí Linh Tới Cửa	1181
456. Chương 460:	Hạ Gia Gởi Thư	1184
457. Chương 461:	Gặp Phải Chuyện Rồi	1187
458. Chương 462:	Hoàng Đế Xử Trí	1190
459. Chương 463:	Nước Mắt Của Tiểu Dục	1193
460. Chương 464:	Lí Hân Tới Cửa	1196
461. Chương 465:	Có Điều Cầu	1199
462. Chương 466:	Lễ Vật Đặc Thù	1202
463. Chương 467:	Tiểu Dục Nói Thân Thế	1205
464. Chương 468:	Hứa Hẹn Của Lí Dục	1208
465. Chương 469:	Hôn Sự Của Vĩnh Liên	1211
466. Chương 470:	Có Chí Hướng Khác Nhau	1214
467. Chương 471:	Lời Khuyên Nhủ Của Đại Sư	1217
468. Chương 472:	Cọ Cơm	1220
469. Chương 473:	Khẩn Cấp Hồi Hương	1223
470. Chương 473:	Khẩn Cấp Hồi Hương	1226
471. Chương 474:	Hà Thị Tấn Tài	1229
472. Chương 475:	Hà Thị Mất	1232
473. Chương 476:	Tặng Thụy Tường Văn An Điền Thị	1235

474. Chương 477:	Trước Mặt Mọi Người Vạch Trần Bí Mật	1239
475. Chương 478:	Quyết Định	1242
476. Chương 479:	Tác Hợp	1245
477. Chương 480:	Bản Khoản Của Thạch Bà Tử	1248
478. Chương 481:	Thất Vọng	1250
479. Chương 482:	Hồi Kinh	1254
480. Chương 483:	Người Đàn Bà Chanh Chua Tử Tình	1257
481. Chương 484:	Vi Mầu Yếu Cường (làm Mẹ Phải Mạnh Mẽ)	1260
482. Chương 485:	Tặng Vật Liệu May Mặc	1263
483. Chương 486:	Khang Bình Về Nhà	1266
484. Chương 487:	Bán Đấu Giá	1269
485. Chương 488:	Người Nghe Có Ý	1272
486. Chương 489:	Thụ Phong	1275
487. Chương 490:	Xây Tổ Trạch	1278
488. Chương 491:	Thư Duệ Du Học	1281
489. Chương 492:	Vĩnh Liên Xuất Giá	1284
490. Chương 493:	Thăm Dò La Gia	1287
491. Chương 494:	Tin Tức Của Tứ Mao	1290
492. Chương 495:	Yên Nhiên Lại Tiến Cung	1293
493. Chương 496:	Yên Nhiên Chúc Tết	1296
494. Chương 497:	Ngô Gia	1299
495. Chương 498:	Vinh Quang (kết Cục)	1302
496. Chương 499:	Pn1, Văn Xương Bị Thương	1305
497. Chương 500:	Pn2, Đại Phiến Não Của Tiểu Hải Tử	1309
498. Chương 501:	Pn3, Kỳ Hạn Ba Năm	1312
499. Chương 502:	Pn4, Tỷ Thí	1315
500. Chương 503:	Pn5, Lý Linh Gả Xa	1318
501. Chương 504:	Pn6, Cử Chỉ Vô Tâm	1321
502. Chương 505:	Pn7, Yên Nhiên Bị Chấn Kinh	1324
503. Chương 506:	Pn8, Vấn Đề Khó Khăn Của Lý Dục	1327
504. Chương 507:	Pn9, Phụ Tử Thổ Lộ Tâm Tình	1330
505. Chương 508:	Pn10, Nữ Nhi Gia Thì Thầm Với Nhau	1332
506. Chương 509:	Pn11, Lý Hân Cầu Hôn	1335
507. Chương 510:	Pn12, Yên Nhiên Đính Hôn	1339
508. Chương 511:	Pn13, Lý Dục Thay Đổi Quy Tắc Sẵn Có	1342
509. Chương 512:	Pn14, Thư Duệ Đón Dâu	1345
510. Chương 513:	Pn15, Thanh Âm Hoa Nở	1348
511. Chương 514:	Pn16, Yên Nhiên Xúc Động	1351
512. Chương 515:	Pn17, Trắc Vương Phi	1354
513. Chương 516:	Pn18, Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên	1357
514. Chương 517:	Pn19, Lý Dục Cưới Thiếp	1360
515. Chương 518:	Pn20, Thư Ngạn Làm Báo	1363
516. Chương 519:	Pn21, Phân Công Cổ Phần	1367
517. Chương 520:	Pn22, Chân Tướng	1370
518. Chương 521:	Pn23, Mưu Đồ Bí Mật	1373
519. Chương 522:	Pn24, Được Cứu	1376
520. Chương 523:	Pn25, Yên Nhiên Bái Sư	1379
521. Chương 524:	Pn26, Diền Thị Mất	1382
522. Chương 525:	Pn27, Phương Thị Giáo Mầu	1385
523. Chương 526:	Pn28, Đường Lui	1388
524. Chương 527:	Pn29, Vạn Dặm Truy Thê	1391
525. Chương 528:	Pn30, Trở Về Nước	1394
526. Chương 529:	Pn31, Thư Ngọc Chọn Vợ	1397
527. Chương 530:	Pn32, Thứ Nữ Vương Phủ	1400

528. Chương 531: Pn33, Lý Bình Vào Cửa	1403
529. Chương 532: Pn34, Bốn Loại Tề Vào	1406
530. Chương 533: Pn35, Cho Yên Nhiên Thêm Trang	1410
531. Chương 534: Pn36, Lý Dực Đón Dâu	1413
532. Chương 535: Pn37, Hạnh Phúc Lớn (chương Cuối)	1417
533. Chương 536: Ngoại Truyện, Tâm Sự Của Thiếu Niên: Tiểu Dực	1420
534. Chương 537: Ngoại Truyện, Tâm Sự Thiếu Niên: Thư Duệ (một)	1423
535. Chương 538: Ngoại Truyện, Tâm Sự Thiếu Niên: Thư Duệ (hai)	1426

Cuộc Sống Điền Văn Của Tình Nhi

Giới thiệu

Vốn là một cái tết Nguyên tiêu ngon lành, ước nguyện dưới ánh trăng, nói mình muốn sống một cuộc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-dien-van-cua-tinh-nhi>

1. Chương 1: Chút Lỡ Lạ Cuối Cùng

Hôm nay là rằm tháng giêng - tết nguyên tiêu, sáng mai sẽ bắt đầu đi học lại, lại mấy tháng không được gặp Lưu Sầm. Vừa ăn xong cơm chiều (tập tục địa phương, tết nguyên tiêu ăn hai bữa, lần thứ nhất vào 10h sáng, lần thứ hai vào 4h chiều), Tăng Tử Tình liền vội vã đến bờ sông như đã hẹn, không biết vì sao kì về nhà nghỉ đông này nàng có cảm giác Lưu Sầm không thích hợp, không dám nhìn thẳng mắt nàng, như sắp xảy ra một việc gì đấy khiến Tăng Tử Tình hơi khủng hoảng, không biết Lưu Sầm suy nghĩ cái gì. Lần này, Tăng Tử Tình đã quyết định hôm nay phải bắt hắn nói ra tâm sự, không thể không biết trong mấy tháng nữa được.

Lưu Sầm đến sớm hơn, ngồi ở cạnh bờ sông, vẫn không nhúc nhích nhìn cảnh, bên cạnh còn có một hộp giấy lớn, ánh chiều tà lẳng lặng rơi trên người hắn, hình ảnh nhu hòa như vậy làm Tử Tình thấy cô đơn, ánh mắt cũng chưa xót. Lặng im một lát, nàng lặng lẽ đi đến, dang hai tay ôm phía sau lưng hắn.

“Tình Tình, người đến rồi. Lạnh không?”

“Không lạnh, ta còn tưởng rằng Sầm ca ca là tượng đá chứ? Sầm ca ca, người không phải tượng đá hồn vọng phu, mà là hồn vọng thê.” Tử Tình nói xong mới ý thức được lời nói mình có vấn đề, mặt đỏ lên. May mà Lưu Sầm đang lơ đãng nên không để ý.

Tử Tình thấy vậy, liền với bàn tay mát mẻ của mình vào cổ Lưu Sầm.

“Lại bướng bình, ngứa mông chứ gì.”

Thời niên thiếu, Tăng Tử Tình cùng Lưu Sầm là láng giềng, quan hệ hai nhà luôn tốt. Lưu Sầm lớn hơn Tử Tình bốn tuổi, Tử Tình suốt ngày theo sau Lưu Sầm gọi “Sầm ca ca, sầm ca ca”, nhiều năm qua đi, thói quen khó sửa. Sau này, Lưu Sầm chuyển nhà tới thị trấn, vài năm sau nhà Tử Tình cũng đến đây. Đoàn

tình duyên này bắt đầu từ khi Tử Tình tốt nghiệp phổ thông, hai người cũng chỉ có cơ hội ở cùng nhau khi được nghỉ học, hiện tại Lưu Sầm đã tốt nghiệp đại học, làm việc ở Thượng Hải, mà Tử Tình còn học tại trường cách nhà không xa, còn nửa năm là tốt nghiệp.

“Này, Tình Tình, hôm nay sầm ca ca cho người thứ tốt nè.”

“A, pháo hoa, lớn quá, cho ta à? Cái này rất mắc đó.” Tuy trong lòng rất vui vẻ, nhưng Tử Tình biết một cái tuýt pháo lớn như vậy nhất định phải bảy tám trăm, đủ tiền ăn một tháng của mình.

“Không sao, ta muốn cho người trải qua một cái tết nguyên tiêu khó quên. Về sau, về sau...”

“Về sau thì như thế nào?”

“Không có gì, chờ trời tối, mặt trăng lên, sầm ca ca cho người xem pháo hoa đẹp nhất.”

“Sầm ca ca, người có việc giấu giếm ta ư? Có chuyện gì khó khăn sao?”

Lưu Sầm đứng lên, kéo tay Tử Tình, “Đi dạo quanh bờ sông với ta một chút đi, ta ngồi hơn nửa ngày rồi.”

“Được.”

Mùa xuân phương Nam, không khí có một sự ẩm ướt nhẹ dịu, mang theo mùi thơm ngát của cỏ dại, thật thoải mái.

“Tình Tình còn nửa năm sẽ tốt nghiệp phải không? Người đã từng nghĩ tới việc làm sau khi tốt nghiệp chưa?”

“Nghĩ rồi, sau khi tốt nghiệp ta sẽ đến Thượng Hải tìm người, tìm một công việc, sau đó chúng ta cùng nỗ lực kiếm tiền, dành tiền, mua nhà, sống cuộc sống hạnh phúc.”

“Nha đầu ngốc, người thích thành phố lớn sao?”

“Ta không thích, nhưng người thích.”

“Cũng không thể vì ta mà ủy khuất chính người được. Người cần thận suy nghĩ, muốn làm cái gì nhất?”

“Ta muốn làm nhất? Ta nói người đừng cười ta.”

“Được, không cười.”

“Ta muốn xây một căn nhà lớn kiểu nhà ở Bắc Kinh tại một nơi non xanh nước biếc, có một mảnh vườn trái cây, một mảnh đất trồng rau, có cảm hứng thì viết văn, không có cảm hứng thì trồng rau. Làm một con sâu gạo đơn giản mà vui vẻ.”

“Ha ha, lý tưởng của người nhìn thì đơn giản, làm lại không dễ. Người mệt mỏi luôn vì cuộc sống, đánh mất đi bản tính, nhiều lúc còn không biết bản thân muốn gì?”

“Ta biết, ta muốn không nhiều lắm. Ta chỉ là một người đơn giản thôi.”

“Tình Tình, ”

“Hả?”

“Tình Tình, người là một nữ tử tốt, sầm ca ca tin, người nhất định sẽ sống cuộc sống người muốn.”

“Nhưng đó không phải thứ người muốn, có phải không?”

“Tình Tình, ta.. ta có lời muốn nói.”

“Ta biết, ta sẽ cùng người đến Thượng Hải, ta không sợ khổ, chúng ta cùng nhau nỗ lực, về sau cuộc sống sẽ khá khá lên, người sẽ luôn ở bên cạnh, có phải không?” Tử Tình cướp lời.

“Tình Tình, ta sao có thể nhẫn tâm như vậy? Ta làm việc rất vất vả ở Thượng Hải vài năm, nhất là hai năm đầu, đổi công việc suốt, chuyển nhà không ngừng, có vài lần, ta suýt nữa buông tay, mà ta không cam lòng. Mỗi lần ta sắp chịu đựng không nổi, thì lại nghĩ đến sự nỗ lực nhiều năm qua, người trong nhà còn chờ ta nữa, ta lại gượng dậy. Mà công việc trong hai năm này cũng ổn định lại. Mà thôi, không nói những

chuyện này. Ý ta là, người vẫn nên ở lại nơi này thì tốt hơn, ít nhất, nơi này có cha mẹ, có người thân. Ta không muốn người vất vả.”

“Nhưng nơi này không có người.”

“Ta...ta đã tìm được người thích hợp với ta, Tình Tình, thật xin lỗi.”

“Ý của người là ta không thích hợp với người. Vậy vì sao tới giờ người mới nói? Chúng ta quen nhau không phải ngày một ngày hai, từ nhỏ chúng ta đã cùng nhau lớn lên, nhiều năm như vậy, tính tình của ta người còn không biết? Bây giờ mới nói ta không thích hợp?” Tử Tình tức giận.

“Tình Tình, người biết là ta không có ý này mà. Ta.. ý ta là hiện tại ta tìm được một người thích hợp với ta hơn. Trong lòng ta, người luôn luôn báu vật đẹp đẽ nhất, ta không muốn người theo ta để chịu khổ.”

“Ha ha, quả nhiên là logic của nam nhân, không yêu, lại nói không muốn để ta chịu khổ, rồi đuổi ta đi. Vậy nàng kia thì sao? Người lại để nàng ta chịu khổ sao? Ta đoán, nàng ta cũng sẽ không cho người chịu khổ.” Tử Tình có chút sâu cay, nếu bình thường, nàng sẽ không nói như vậy bao giờ, ở trong lòng Lưu Sầm, nàng luôn luôn là người dịu dàng có hiểu biết.

Đáng chết, vì sao bản thân lại lý trí như vậy, vì sao lại nói toạc ra sự thật, vì sao lại tàn nhẫn vạch trần bản tính xấu xa, vì sao không thể lừa mình dối người? Sầm ca ca luôn luôn là tao nhã, có sự thư sinh, từ khi nào đã trở nên xa lạ đến vậy?

Không biết ánh trăng đã lặn lên cao tự bao giờ, chiếu sáng nhẹ nhàng, thêm một phần ấm áp, nhưng sự ấm áp ấy lại không thể sưởi ấm cho Tử Tình. Nhiều năm sau, Tử Tình vẫn nhớ mãi đêm trăng ấm áp mà lạnh lẽo.

Tăng Tử Tình là một người không dong dài, nàng cũng biết, dù là nam hay nữ, yêu chính là yêu, không có lý do gì. Còn không yêu thì mới tìm đủ lý do, mà đã xuất hiện bất cứ một lý do nào thì sự ngọt ngào sẽ dần nhạt đi.

“Đi thôi, không phải sầm ca ca nói muốn đốt pháo hoa sao?”

“Tình Tình, thật xin lỗi. Được rồi, chúng ta đốt đi.”

Khói lửa xa hoa, chói mắt mà ngấn ngủi, hình như có ai đã nói qua, mọi thứ xinh đẹp đều ngấn ngủi, ví dụ như tuổi xuân, ví dụ như tình yêu, ví dụ như sinh mệnh, cho nên, phải biết quý trọng. Pháo hoa vừa tàn, lệ cũng ướt mặt, nụ cười đắng cay. Lưu Sầm muốn nói gì, nhưng lại nhin xuống.

“Sầm ca ca, người nhất định phải hạnh phúc, bởi vì ta nhất định sẽ hạnh phúc. Ta nhất định sẽ tìm được người thích hợp với ta hơn.” Tử Tình nói với ánh trăng.

“Không cầu giàu sang phú quý, chỉ cần hẳn biết yêu ta, trân trọng ta, bao dung ta.” Câu nói kế tiếp, Tử Tình chỉ để trong lòng.

“Được, cảm ơn người, Tình Tình, người cũng nhất định phải hạnh phúc. Cho dù thế nào, ta đều nhớ đến người, nhớ đêm nay.” Lưu Sầm nhin không được ôm lấy Tử Tình, ôm thật chặt.

“Sầm ca ca, tái kiến.” Tử Tình nhẹ nhàng nói, lệ rơi đầy mặt.

“Tái kiến, Tình Tình. Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, ta biết những lời này không thể bù đắp lại vết thương trong lòng người, nhưng trừ bỏ những lời này, ta không biết nói gì thêm, ta cũng không dám nói người tha thứ. Cho nên, Tử Tình, thật sự rất xin lỗi. Tim ta cũng rất đau, thật sự là ta không muốn làm tổn thương người như vậy đâu.” Lưu Sầm nghẹn ngào, Tử Tình nghe xong chưa xót không thôi.

“Ta biết, sầm ca ca, ta không trách người. Ta biết trong lòng người cũng không vui sướng gì, chắc mấy ngày nghỉ này người luôn lo chueyenj này. Thật ra, ta cũng biết người có chuyện gì đó, ta còn tưởng rằng công việc bị sao. Chỉ không ngờ, thật xin lỗi, làm người khó xử, là ta không đủ giỏi giang, cho nên không thể đứng cạnh người. Tái kiến, sầm ca ca.” Tử Tình nói.

“Nói vậy, Tử Tình, ta không cho phép người nói như vậy, người biết rõ sự thật không phải thế mà. Là ta không đủ giỏi giang để cho người một cuộc sống như người mong muốn, là ta sai.”

“Sầm ca ca, người đừng như vậy. Yêu chính là yêu, không yêu là không yêu, không có ai đúng ai sai, chỉ là chúng ta không có duyên phận thôi. Ta đi đây.”

“Tái kiến, Tình Tình. Đi, ta đưa người về nhà.” Lưu Sầm theo thói quen, muốn cầm tay Tử Tình.

“Không cần, ta tự về cũng được, cứ vậy đi.” Tử Tình dứt hai tay vào túi quần.

Lưu Sầm bỗng phản ứng lại, trong lòng thở dài một hơi, nói: “Tình Tình, đừng như vậy mà, dù sao ta vẫn là sầm ca ca của người, để ta đưa người về nhà, trời tối rồi, trên đường không an toàn, lỡ có chuyện gì, người bảo ta phải làm sao? Nghe lời, theo ta về nhà.”

Tử Tình nghĩ nghĩ, thấy cũng đúng, nên đi phái sau Lưu Sầm, dừng lại tại nơi cách cổng nhà mình khoảng hơn 100 mét, lúc này, không biết nhà ai bắn pháo hoa, pháo hoa ngập trời, Tử Tình ngẩng đầu nhìn pháo hoa đủ loại hình dáng, đủ xinh đẹp cũng đủ ngăn ngủi.

Tử Tình vươn tay phải, vẫy vẫy tạm biệt. Tử Tình xem bóng lưng Lưu Sầm càng ngày càng xa, càng ngày càng mờ hồ, trong lòng mặc niệm: “Tái kiến, tình yêu của ta, tái kiến, sầm ca ca, người nhớ cũng được, quên cũng được, cuộc đời này, tốt nhất là không gặp lại nhau. Là ai đã từng nói ‘người yêu nhau không thể giúp nhau lúc hoạn nạn, vẫn nên lựa chọn tương vong cho giang hồ’ (ý là: chẳng thà lựa chọn từ bỏ tình cảm mãnh liệt này để đổi lấy đôi bên có được cuộc sống bình an)

Tử Tình ngẩng đầu lại nhìn liếc mắt ánh trăng đêm nay, trong lòng thầm nguyện cầu: “Nếu ánh trăng có hiểu, xin nhớ ước nguyện đêm nay, ta sẽ tìm được cuộc sống nông thôn hạnh phúc trong lý tưởng của ta.”

2. Chương 2: Thân Phận Mới

“Nước, nước” Tăng Tử Tình cũng không biết như thế nào, như bị mộng yểm, đau đầu đau chân, cả người đều đau, còn khát nước, chẳng lẽ hôm qua đi hóng gió ở bờ sông nên bị cảm lạnh. Không đúng, mình ngồi trên xe bus quay về trường mà? Đợi chút, nguy rồi, bị lật xe, nhưng đây là nơi nào, không giống như bệnh viện, không có mùi thuốc sát trùng, lại rất thối, giống mùi chuồng heo, đã nhiều năm không ngửi thấy. Một ý chí muốn sống mạnh mẽ trời dậy làm Tăng Tử Tình mở mắt, trời ạ, một cái phòng nửa gỗ nửa gạch thấp bé, mái cổ tranh, nhưng chung quanh không có khe hở, còn có một cái cửa sổ, làm bằng gỗ thô, không có thủy tinh cũng không có nhựa dẻo, chỉ dùng cỏ bịt kín, chắc hẳn mới chuẩn bị. Mình chắc được gia đình nào cứu rồi, nhưng hộ gia đình này cũng quá nghèo, thời buổi bây giờ mà tìm một căn phòng cỏ tranh như vậy rất khó, trừ phi là chuồng heo và chuồng trâu vò. Hồng rồi, mùi vị này không phải mùi phân heo sao? Tăng Tử Tình từ từ đứng dậy, vừa mới nãy trong lòng đầy cảm kích, lúc này lại chỉ có nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không đưa ta đến bệnh viện thì thôi, lại không cho ta ở căn phòng sạch sẽ, người nói người muốn ta cảm kích người hay hận người mới tốt đây?” Tăng Tử Tình có thói quen lải nhải. Người thân thấy vậy riết cũng quen.

“A, quỷ quái, tay của ta, tay của ta sao lại nhỏ như vậy, chân thì sao, xong rồi xong rồi, chân cũng nhỏ như vậy, tóc, tóc, trời ạ, như cỏ khô.” Phát hiện quái lạ làm Tử Tình lập tức nhắm lại, thét chói tai. Im lặng suy tư một hồi, chẳng lẽ mình xuyên không? Nếu không thì giải thích thế nào? Nhưng một chút trí nhớ của con bé này cũng không có, ở đâu, triều đại gì, vì sao bị ném tới chuồng heo? Tử Tình hoàn toàn không biết gì cả, nhìn quần áo rách tung toé trên người, vải bông cũ nát nhìn không ra màu sắc, không có nút áo, chỉ có mấy cái dây cột. Nhìn nơi mình đang nằm, một tầng cỏ thật dày mà sạch sẽ, cũng may là không làm bạn với heo. Biết được mây thứ này xong, Tử Tình bắt đầu suy tư. Nếu tối hôm qua không biết được bạn trai lâu năm có niềm vui mới thì mình sẽ không thể mỉm cười chúc hân hạnh phúc. Nhưng, cha mẹ thì sao? Gia đình biết mình đã chết sẽ đau khổ thế nào? Nhớ đến cha mẹ và ca ca một mực yêu thương mình, có lẽ sẽ không còn được gặp lại, Tăng Tử Tình không khỏi đau thương, khóc thút thít, quên địa điểm, quên thời gian.

“Tình nhi, Tình nhi, người tỉnh rồi? Người có khỏe không? Ta là nhị ca, nhị ca đến thăm người.”

“Nhị ca? Tình nhi? Ta vẫn gọi là Tình nhi? Cái này còn được!” Tử Tình tìm tìm, bên cạnh có đôi giày vải nhỏ nhẵn bạc màu, Tăng Tử Tình mặc vào, đi tới cửa, cánh cửa đã bị khóa bên ngoài, xuyên qua cái khe cửa to khoảng bàn tay, nhìn thấy một nam hài khoảng 6, 7 tuổi. May là ăn mặc tương đối sạch sẽ, khuôn mặt cũng coi như thanh tú, chính là quần áo cũ nát. Tóc nửa búi trên đỉnh đầu, nửa buông xuống dưới, như kiểu tóc phim truyền hình cổ đại, rõ ràng không phải triều Thanh.

“Tình nhi, người khỏe rồi à? Thật tốt quá, tối hôm qua nương sinh tiểu đệ đệ, sáng sớm đại ca đến nhà cậu đưa tin. Bà cũng nhờ người báo cho phụ thân, phụ thân trở về là người sẽ được ra ngoài.”

Cái gì, Tăng Tử Tình giận rung người, có cha, có nương, có huynh trưởng, tiểu hài tử nhỏ như vậy lại bị nhốt trong chuồng heo tự sinh tự diệt, đây dạng người nhà gì? Tăng Tử Tình căn bản không ý thức được việc tiểu hài tử nói không phải tiếng phổ thông, nhưng nàng lại nghe hiểu.

Mình chẳng biết cái gì, đành cố gắng tìm hiểu từ từ.

“Nhị ca, Tình nhi khát, đói bụng nữa, người lấy ít nước và thức ăn cho Tình nhi, được không?” Thanh âm mềm mại, cái nói ra giọng giống như vậy.

“Ừ, người chờ. Ta đến phòng bếp tìm xem.”

Trong khi chờ đợi, Tăng Tử Tình cẩn thận đánh giá căn phòng tranh một chút, dọc theo góc tường, có mấy cái cọc gỗ được đóng xung quanh một cái hố hình chữ nhật, trong hố có ba con heo béo mập đang ngủ. Bên kia cũng có một cái hố, nhưng không sâu như hố có heo nằm, cũng không lớn, bên cạnh có một cây cột đóng thẳng đứng, trên đất là đồng cỏ hỗn độn, chắc là chỗ trâu bò nằm, hồi nhỏ mình đã thấy ở nông thôn. Góc tường khác thì chất đầy công cụ làm nông, kề bên cạnh cửa là một lớp cỏ mới được bày ra, chính là nơi Tăng Tử Tình nằm.

“Tình nhi, đến đây, nhị ca tìm được đồ ăn rồi nè.”

Theo đó, một cái chén nhỏ ló vào qua khe cửa, là nước cơm, còn nóng và thơm, Tử Tình vừa nhận được đã nhanh chóng uống ực xuống, không có biện pháp, vừa khát vừa đói, uống xong một chén, “Còn có không?”

“Có, người chờ, ta đi tiếp.”

Chỉ chốc lát lại đưa đến, uống hết ba chén, mà thật ra chén cũng không lớn.

“Nhị ca, ta sợ, người nói với nương đi, ta muốn về nhà.”

“Nương cũng không có biện pháp nào, bà nói người sẽ lây bệnh cho người khác. Nhị cô thì bị bệnh suốt, cũng chưa nói sẽ lây. Đúng là bất công. Ta còn nghe thấy nương khóc nữa, tam bà bà nói là do nương tức giận quá, nên tiểu đệ đệ mới chui ra sớm.”

Thì ra là thế,con mẹ nó.

“Phụ thân đâu? Phụ thân cũng không cần Tình nhi sao?”

“Phụ thân không ở nhà, phụ thân mà trở về thì tốt rồi.”

“Sao phụ thân không ở nhà vậy?”

“Tình nhi, người quên sao? Phụ thân dạy học ở nha môn huyện, hôm nay là ngày nghỉ, lát nữa phụ thân sẽ trở lại.”

May quá, thiếu chút nữa là lòi ra rồi, may nó chỉ là tiểu hài tử 6, 7 tuổi.

“Nhị ca, ta bị bệnh gì?”

“Không phải người bị thủy đậu sao? Bà sợ lây cả nhà, nên bác cả và bác dẫu bắt người nhốt vào đây.”

Trời ơi, thế mà sống nổi sao? Đợi đã, bác cả, bác dẫu, người thân gì mà lạ vậy trời?

“Tiểu nhị, người thăm muội muội à.”

Tiểu Nhị, tên này rất vui, ta thích.

“Đại ca. Người mau tới, muội muội khỏe lại rồi.”

“Thật sự?” Như một trận gió chạy tới

“Ông anh cả à, có cần kích động vậy không, xét thấy người thiết tình nên ta sẽ không so đo chuyện lần này với người.” Tăng Tử Tình lẩm nhẩm trong lòng.

“Muội muội, người khỏi bệnh thật chứ? Người nói cho đại ca nghe, còn nơi nào không thoải mái không?”

“Còn đau đau ngứa ngứa, còn nữa, còn chút mơ hồ (không rõ).”

“Vậy ta đi nói nương nghe, rồi đến gặp a công (ông nội) mời lang trung bên Chu thôn xem bệnh uội.”

“Đại ca, người mau đi đi. Có nhị ca ở với ta mà.”

Sau một hồi, rốt cục Tử Tình cũng biết sơ sơ tình hình nhà này: ông bà có năm người con, ba nữ hai nam, hai con trai đều thành thân và có con, đại cô Xuân Ngọc gả đến yển thôn cách nhà không xa, nhị cô Hạ Ngọc và tam cô Thu Ngọc còn nhỏ tuổi, nhị cô thân thể không tốt, hàng năm đều dùng thuốc. Nghe nói, tiền dạy học của phụ thân đều dùng để mua thuốc.

Bác cả Tăng Thụy Khánh đến giờ chỉ có một nữ nhi, mười tuổi, lớn hơn đại ca một tuổi, bác cả làm việc ở một cái nha môn gì đó trong Châu phủ, nhị ca cũng nói không rõ lắm, dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử. Chỉ biết là mỗi tháng bác cả đều về nhà ở vài ngày.

Về cha mẹ của thân thể này, cha Tăng Thụy Tường cùng nương Thẩm thị, hơn nữa, tối hôm qua mới sinh tiểu đệ đệ, tổng cộng có năm đứa con, Tử Tình có hai ca hai đệ. Đại ca Tăng Tử Phúc năm nay chín tuổi, không biết là một đúng hay đã cộng thêm tuổi mẹ, đang học vỡ lòng ở trấn trên, nhị ca Tử Lộc bảy tuổi, còn chưa vỡ lòng, Tăng Tử Tình vừa tròn năm tuổi, may là trùng tên trùng họ, chắc đây cũng là nguyên nhân nàng xuyên đến, còn có một đệ đệ ba tuổi Tăng Tử Thọ cộng thêm Tăng Tử Hỉ mới ra đời. Chà chà, Phúc Lộc Thọ Hỉ đều có cả.

Một gia đình lớn như vậy mà lại không ở riêng, Tăng Tử Tình thật có chút bất khả tư nghị (không thể nào nghĩ ra), mỗi ngày chắc rất náo nhiệt đây. Mỗi ngày gà bay chó sủa, trong lòng Tăng Tử Tình mừng thầm, cũng không nhàm chán lắm, cuộc sống sẽ không cô đơn, nàng hoàn toàn quên, cuộc sống lúc này rất gian nan, nghèo khổ.

“Nhị ca, vì sao chúng ta không ở riêng, ở riêng thì nương sẽ không bị khinh bỉ. Tử Tình cũng không bị nhốt.”

“Đại nương ngày nào chả cãi nhau muốn ở riêng, đại cha cũng vậy, nhưng ông bà không đồng ý.”

Chắc là vì hai người cô kia, còn cần tiền thuốc men, tiền đồ cưới. Tử Tình lại lập tức phân tích vấn đề. Trời ạ, không biết nhà này có bao nhiêu tình thế (ruộng đất), chắc cũng không nhiều lắm. Tăng Tử Tình rất cục nợ tới chất lượng cuộc sống hiện tại. Nếu biết trước điều này, thì hôm qua, lúc cầu nguyện dưới trăng với Lưu Sầm, ta nên cầu nguyện mình sẽ làm con một đại địa chủ, ít nhất là chuyện cơm áo gạo tiền không cần lo lắng.

Lang trung chưa tới, nhưng cha thân thể này đã đến. Cả một gia đình to đến thế mà cũng không có người khác đến thăm mình, rất lạnh lùng. Cực phẩm quả nhiên là cực phẩm. Tử Tình mặc niệm.

“Tình nhi, Tình nhi, người làm sao vậy? Người đừng dọa phụ thân. Lần trước phụ thân về nhà người vẫn khỏe mạnh mà.”

“Phụ thân, Tình nhi không có việc gì. Tình nhi muốn nương.”

“Được. Tình nhi về nhà.” Tăng Thụy Tường mở cửa ra, ôm lấy Tăng Tử Tình.

“Tình nhi, phụ thân tới chậm, để Tình nhi chịu khổ, tại phụ thân không tốt, thiếu chút nữa phụ thân không còn gặp được Tình nhi.”

Tăng Tử Tình cảm thấy trên mặt mình ươn ướt, người đời thường nói nam nhân đổ máu không để lệ, xem ra lão cha thật sự sợ nữ nhi mất. Nhưng hắn lại không biết, người đó đã mất đi rồi, nhưng Tăng Tử Tình nghĩ, nàng sẽ làm một nữ nhi tốt hơn.

3. Chương 3: Lại Thấy Ánh Mặt Trời

Tăng Tử Tình cùng lão cha ra khỏi phòng cỏ tranh, một thiếu niên mặc đồ dài, đầu quấn khăn, mang theo hai lão nhân đến.

“Cha” Tăng Thụy Tường cúi đầu chào. Tăng Tử Tình mới biết đây là ông nội, theo lý mà nói thì chỉ khoảng năm mươi tuổi, người cổ đại kết hôn sớm mà! Nhưng lại làm việc nặng nhọc, nên nhìn như sáu mươi. Tăng Tử Tình nhìn lão cha, may mắn, vóc người tuy rằng không cao, chỉ hơn 1m6, nhưng khí chất phong độ của người trí thức, Tử Tình rất thích, mặc áo dài lại càng tôn lên sự nho nhã.

“Chu lang trung, phiền người chuẩn đoán cho nữ nhi của ta.”

“Tăng tú tài khách khí.”

Tử Tình lặng lẽ đánh giá người gọi là Chu lang trung, thoạt nhìn còn già hơn cả ông nội, hơn nữa, nằng nằng nhìn thế nào cũng thấy giống nông dân hơn là thầy thuốc. Nhưng quần áo không có mụn vá, áo ngắn, hai mắt rất sáng.

“Tiểu nha đầu, vươn tay ra.”

Tử Tình không biết nên xưng hô như thế nào, sợ lòi ra, đành phải làm bộ sợ hãi, dựa vào người cha, vươn tay ra.

Chuẩn mạch, lại sờ sờ trán, còn cẩn thận nhìn xem cánh tay, mặt và cổ Tử Tình, sau đó thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Đứa nhỏ này mạng lớn, không có việc gì, thủy đậu có thể còn mọc, nhưng không sốt nữa, sẽ không lây cho người khác.”

Mọi người vừa nghe, lộ ra sắc mặt vui mừng, hay cả a công luôn nghiêm túc cũng dịu lại không ít.

“Ha ha, thật tốt, muội muội không có việc gì, đại ca không chăm sóc tốt cho người, đại ca xin lỗi.”

“Đại ca, muội muội không trách người. Phụ thân, Tình nhi rất sợ. Ô...ô...” Tiểu hài tử mà, lúc này không rơi nước mắt thì bao giờ mới rơi đây, phải khiến a công có chút áy náy, kiếm chút ít lợi. Tốt nhất là làm lão cha tức giận, muốn ở riêng.

“Được rồi, đừng đứng đây nữa, vô nhà thôi.” A công lên tiếng.

Đoàn người đi vào căn nhà ở đối diện với nhà tranh, Tử Tình phát hiện nơi này nhà sát nhau, không ngăn cách, cũng không có sân, phòng tương đối cũ nát, tường chỉ ột mét, còn dùng đất sét làm nên, đúng là nguyên liệu xây nhà phổ biến ở nông thôn nghèo, không nung, đương nhiên sẽ không cần nhiều tiền. Còn một mặt tường xài chung với hàng xóm, cái may chính là mái bằng ngói.

Đi vào là một sảnh lớn, hơn hai mươi mét vuông, gian đầu tiên bên trái rõ ràng là một phòng bếp, không cửa cũng không tường, có một phụ nữ sắp ba mươi tuổi đang bận rộn chuyện nấu nướng, thấy nhiều người đi vào, liền chạy ra đón.

Đại ca nhị ca đều kêu một tiếng “Đại nương” (Bác gái), Tăng Tử Tình biết đây là đại nương Chu thị, đành phải nghe lời kêu một tiếng, nhưng trong nội tâm nàng lại không tình nguyện lắm.

“Dâu cả à, Chu lang trung bảo Tiểu Tình khỏi rồi, sẽ không lây cho người khác. Hôm nay sẽ trở về nhà. Người làm chút gì cho nó ăn. Chắc nó cũng đói bụng lắm rồi.” Tăng lão gia tử nói.

Chu thị đáp ứng một tiếng, bảo Tử Tình đi theo mình.

“Chu lang trung, mời bên này, đã đến đây thì bắt mạch cho nhị nha đầu nhà ta. Phúc nhi, đi gọi nhị cô ra đây.”

Tăng Tử Tình thấy bọn họ ngồi quanh cái bàn tròn lớn ở đại sảnh, đại ca Tử Phúc đi vào gian phòng cách vách phòng bếp. Phòng khách ở chính giữa, hai bên có hai gian phòng khác đối xứng nhau, ở đó có bàn dài, bàn thờ, bình hoa, lư hương, Tử Tình nhìn lướt qua, liền đi theo Chu thị vào phòng bếp.

“Này, để đại nương lấy cho người, người tới lấy cái bát này đi.”

“Đại nương, lang trung nói ta khỏi bệnh rồi, sẽ không lây cho người khác.”

“Ta mặc kệ, ngươi phải nghe đại nương, nếu không ta sẽ không cho ngươi ăn cơm.”

Tử Tình thấy đại nương cầm chén đặt trên dàn bếp, đành tự mình bưng lấy. Vẫn là chút cháo loãng như nước cơm, cháo đã lạnh. Cái bát lại bị sút mẻ một góc. Thôi, đành chấp nhận.

“Đại nương, có nước ấm không? Ta muốn tắm.”

“Tắm cái gì mà tắm, Bình tỷ của người còn đang đi nhặt củi trên núi kia, đến giờ này vẫn chưa trở về. Đáng thương cho cục cưng nữ nhi của ta, nó và nương của nó đều số khổ giống nhau, từ nhỏ đã bị bắt hầu hạ cả cái gia đình lớn thế này.”

Xong rồi, bắt đầu lải nhải. Tử Tình cẩn thận đánh giá đại nương. Là một người phụ nữ nông thôn rất bình thường, không một chỗ nào xuất sắc, tóc búi đơn giản, cầm một cây trâm đãng ngả sang màu đen, nhưng Tử Tình thấy, đại nương béo, không có cảm giác ăn đói ăn no gì. Quần áo tương đối cũ, không có mụn vá, vải bông màu lam, quần đen, rất sạch sẽ, nhìn là biết đây là người tương đối khó chơi. Không biết vì sao lại chỉ có một đứa con.

“Đại nương, nhị cô thế nào rồi?” Vẫn là đổi đề tài đi.

“Hừ, có thể như thế nào nữa? Còn không phải bệnh cũ à. Bao nhiêu bạc đều dùng để mua thuốc uống, còn nuôi tới khi nào nữa? Chỉ thương cho ta và đại bá của ngươi, một chết một sống còn không được xài số tiền nhiều như vậy.”

Đề tài này có vẻ không tốt, vì nàng muốn biết những tin tức hữu dụng không thì Tử Tình đã phải tay đi lâu rồi. Vậy là tất cả mọi người đều ở đây! Trừ cái phòng bếp này, còn ba gian phòng ở, vừa rồi đại ca mới đi kêu nhị cô ở căn phòng cách vách, chắc là phòng của nhị cô cùng tiểu cô. Còn hai gian, ông bà chắc chắn một gian, đại cha đại nương cũng một gian. Bình tỷ cũng không nhỏ, đại cha mà ở nhà thì chắc chắn nàng ta sẽ không thể ngủ chung với cha mẹ. Mấu chốt của vấn đề là cả nhà Tử Tình ở nơi nào? Chắc là còn phòng ở khác. Mà kể cũng lạ, tuy Tử Tình không có trí nhớ của thân thể này, nhưng giọng nói lại giống ở đây.

“Đại nương, nương của ta đâu rồi?”

“Nương ngươi lại sinh nam hài vào tối hôm qua, người ta số tốt có khác. Nhiều con nhiều cái.”

“Đại nương, ngài đừng sốt ruột, ngài cũng là người số tốt.”

“Xú nha đầu, hết bệnh rồi lại miệng ngọt hơn trước kia. Đi đi đi, con nít con nôi thì biết cái gì. Tìm nương của ngươi đi.”

“Đại nương, bà và tiểu cô đâu?”

“Bà trồng rau, còn tiểu cô không ở trong phòng thêu hoa cùng người nhị cô thì cũng ngồi chơi với Tú Anh ở phía sau. Mà sao hôm nay ngươi hỏi nhiều thế? Đi đi đi, ta còn phải chuẩn bị cơm chiều cho cả nhà, đâu có thời gian rảnh nói chuyện với ngươi. Bảo nhị ca của ngươi, lát nữa tới đây nhóm lửa giúp ta.”

Phía sau chắc còn một căn nhà, một gia đình lớn như vậy, lại không ai nhớ tới nương Tử Tình nương vừa sinh đứa nhỏ, cần người chăm sóc. Phụ nữ nông thôn ở cổ đại quả nhiên là mệnh khổ. Tử Tình đau lòng thay cho lão nương.

Cứ như vậy thì sẽ bị hoài nghi, Tử Tình đi ra, người ở đại sảnh vẫn chưa giải tán, lang trung còn chưa đi, đang nói chuyện thời tiết, thu hoạch với a công, bên cạnh có một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, đáng vẻ gây yêu, mặt một mối, mặc bộ áo bông hồng nhạt, kiểu tóc gì thì Tử Tình không thể diễn tả nổi, trên đầu cột một sợi dây vải màu đỏ. Đây là kiểu tóc của thiếu nữ chưa chồng nhỉ.

“Tử Tình, nghe nói ngươi khỏe rồi, lại đây với nhị cô.”

“Nhị cô khỏe hơn không?”

“Nhị cô tốt hơn nhiều, Tình Tình thật hiểu chuyện. Lại đây, nhị cô chải tóc cho ngươi.”

“Không cần, nhị cô, ta muốn đi với đại ca và nhị ca tìm nương.” Chủ yếu là muốn tìm nước ấm tắm rửa, thật sự khó chịu.

“Đi thôi, tiểu muội, ca ca dẫn ngươi đi. Chu lang trung, ta dẫn muội muội đi trước, cảm ơn người xem bệnh cho tiểu muội.” Người đọc sách quả khác hẳn.

Tử Phúc nắm bàn tay nhỏ bé của Tử Tình, Tử Lộc cũng tạm biệt Chu lang trung rồi đi theo, từ cửa sau đi ra, quả nhiên còn có một căn nhà, đi vào, bố cục cũng không khác căn nhà đằng trước là mấy. Vừa nhìn lên tường, Tử Tình giật nảy mình, trên tường có vài bộ da thú. Tử Phúc cũng không tiến về phía bốn phòng ở, mà trực tiếp đi thẳng đến cửa sau, nguyên lai còn có một cái phòng khách riêng nhỏ nhỏ, dùng ván gỗ ngăn cách thành một gian phòng ở, ở giữa còn có một mảnh đất nhỏ, gọi đây là hành lang thì thích hợp hơn.

Đi ra ngoài phòng khách riêng một cái bậc thềm là phòng được ngăn bởi tấm ván, cũng không nhỏ. Tử Phúc đẩy cửa đi vào, trong phòng hơi âm u, cũng không có cửa sổ, còn có mùi lạ. Tử Tình cau mày, trong lòng thật sự không vui. Lúc nhìn đến phía sau cửa gỗ là nơi đi vệ sinh, nàng bỗng thấy sự nhiệt tình và khao khát về tương lai giảm sút nghiêm trọng.

Đáng chết, vì sao vậy chứ? Chẳng qua chỉ nói muốn sống cuộc sống nông thôn, đâu cần phải ném mình tới nơi quỷ quái này, để tôi luyện chắc? Lúc này không muốn tương vọng cho giang hồ cũng không được mà (hi sinh để hạnh phúc).

4. Chương 4: Người Thân Mới Quen

“Đại ca, nhị ca, tỷ, ô...ô...” một bé củ cải (ý chỉ những đứa bé) chạy tới, nhìn Tử Phúc, Tử Lộc và Tử Tình, vui mừng mà khóc òa lên.

“Tiểu tam ngoan, nín khóc.”

“Ha ha, tiểu tam, ha ha.” Tử Tình thật sự nhịn không được, lại thấy ánh mắt nghi ngờ của đại ca: “Tình nhi vui quá, vui vì gặp lại tam đệ ý mà.” Nhịn cười thật vất vả, mà không khí này không thích hợp để cười to. (Tiểu Tam = người thứ 3 = tình nhân của người có vợ hoặc có chồng).

“Tình nhi, Tình nhi, lại đây với nương nào.”

“Nương, Tình nhi không có việc gì, nương đừng lo lắng.” Tử Tình đi đến đầu giường, không dám nắm tay nương, sợ vi khuẩn truyền qua. Lão nương Thẩm thị khác với đại nương, thân thể gầy nhỏ. Tử Tình thích lão nương dịu dàng hào phóng, cho nên nhanh chóng tiếp nhận.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, ông trời phù hộ. Cảm ơn bồ tát. Đều do nương, để Tình nhi chịu khổ. Để nương ôm nào, nữ nhi gầy đi rồi.”

“Không có, Tình nhi cũng nhớ nương, nương, Tình nhi bế, người đừng ôm. Tiểu đệ đệ đâu? Ta nhìn xem.” Trên giường, có một bé sơ sinh được quấn vải thô, làn da nhăn nhăn, trắng trắng, ánh mắt nhắm lại. Tử Tình thấy mình rất buồn vì mới chui ra từ chuồng heo, thật sự không dám sờ sờ bé sơ sinh.

“Đúng rồi, Phúc nhi, người đến nói với bác chồng một tiếng, xách thùng nước, nấu nước ở đó để muội muội người tắm rửa. Mấy ngày nay nhà bọn họ ít người, nhanh đi, nếu họ trở về hết thì phiền họ lắm.”

Tử Phúc đáp ứng, muốn đi, trước khi đi gọi Tử Lộc: “Tiểu nhị, đi lấy quần áo muội muội rồi theo ca ca nhóm lửa.”

“Nhóm lửa, đúng rồi, đại nương bảo nhị ca đi nhóm lửa đó.” Chút nữa là quên rồi.

“Tiểu nhị, tìm quần áo xong rồi đi đi. Đừng bướng bỉnh khiến đại nương tức giận.”

Tử Phúc nắm tay Tử Tình ra ngoài, đi đến đến nhà gỗ vừa rồi đã nhìn thấy, tường đều làm bằng tấm ván gỗ, phía tay trái bậc thềm là một cái chuồng heo, phía phải chất đống đồ vật lung tung, đi tiếp về phía trước là 2 cái cửa liền nhau, phòng này có diện tích không nhỏ, ngăn làm 2 bộ phận.

“Bác chồng, người ở đâu vậy?” Tử Phúc mang nạng vào cửa thứ nhất, là một phòng bếp, bên trong có một bà lão tóc bạc ngồi trên ghế.

“Là Tử Phúc à, Tử Tình hết bệnh chưa?”

“Đã đỡ rồi, cảm ơn bác chồng hỏi thăm. Nương bảo ta tới tìm bác chồng nấu chút nước ấm cho Tình Tình tắm rửa. Lát nữa ta sẽ giúp bác chồng nấu nước.”

“Nấu đi rồi còn để con bé tắm rửa. Tắm ở phòng bên cạnh. Vừa vặn không có người.”

“Cảm ơn bác chồng.”

Vì thế, khoảng một giờ sau, Tử Tình rốt cục ở trong một cái thùng gỗ bắt đầu sự nghiệp làm sạch bản thân, tóc thì Tử Phúc đã gội giùm, lúc tắm thân thể thì Tử Tình nhất quyết không cho đại ca hỗ trợ. Đùa cái gì chứ, tư tưởng nạng vẫn là người trưởng thành mà.

Thay quần áo sạch sẽ, cũng đều là mụn vá, Tử Lộc tìm đến, nói là sắp ăn cơm. Tử Phúc và Tử Lộc đổ nước đi. Tử Phúc rất tự nhiên cầm khăn lông giúp Tử Tình lau tóc, lại dùng lược chải chuốt, búi lên. Tử Tình thấy hần thuận tay như vậy, chắc thường xuyên giúp đệ đệ muối muối chải tóc rồi, con nhà nghèo thường trưởng thành sớm.

Tăng Tử Tình cố gắng tuân thủ quy tắc nhìn nhiều làm ít, nếu bị lộ thì không còn gì chơi nữa, mà chỉ sợ đến lúc đó cũng không phải là chơi nữa.

Tử Phúc tới chỗ Thẩm thị nói một tiếng, mang theo tiểu tam đi ra. Có thể là vì ở nông thôn, mà chỗ ở cũng quá nhỏ, nên không có chuyện nam mâm trên nữ mâm dưới. Ông bà ngồi ghế trên, bà Điền thị khoảng năm mươi tuổi, thoát nhìn còn tương đối tuổi trẻ, không làm việc nhiều như ông nội. Bên cạnh nhị cô có một thiếu nữ khoảng mười hai mười ba tuổi, chắc là tiểu cô, bên cạnh đại nương là cô bé búi tóc, chắc là đường tỷ, vừa thấy tiểu cô thì biết đây là người thông minh lanh lợi, bộ dạng cũng coi như xinh đẹp, vả lại ở nông thôn nên rất được nuông chiều. Đường tỷ thì giống mẫu thân của nạng, dáng người béo mập.

“Tiểu nhị đem cơm cho nương người trước đi, Phúc nhi ngồi cạnh cha người.” Lão gia tử lên tiếng. Cháu đích tôn vẫn hơn người mà.

“Tử Tình, người dắt tiểu tam đến phòng bếp ăn đi. Đại nương đã bày đồ ăn cho các người rồi.” Chu thị nói.

Mẹ nó, chưa kịp ăn đã bị đuổi đi, trong lòng Tử Tình tràn ngập oán hận, ánh mắt nhìn về phía cha mình.

“Tình nhi ngoan, người dẫn đệ đệ đi đi, coi đệ đệ cho tốt nhé. Ăn xong thì về chỗ nương.” Tăng Thụy Tường xoay người đỡ Tử Tình.

Chắc không phải vì chuyện nạng bị bệnh mà đuổi, mà là nạng và tiểu tam luôn ăn ở nhà bếp, nếu không thì tiểu tam cũng không tự giác cầm bát cơm của nó. Tử Tình vâng dạ, cầm cái bát cơm mẻ. May là có một nửa cơm khô, kiếp trước Tử Tình rất ghét ăn thực phẩm làm bằng mỳ. Một người được một chén nhỏ, còn có chút rau dưa. Tử Tình chăm lo cho Tử Thọ ăn xong, lặng lẽ hỏi Tử Thọ, “Tiểu tam, người ăn no không? Còn muốn ăn thêm cơm không?”

“Tỷ, khôn phải ai cũng chỉ được ăn một chén thôi sao? Không thể ăn thêm, người quên rồi à?”

“Tỷ không quên, tỷ muốn trộm cho người thêm một chút. Suyt, đừng nói cho người khác.” Tiểu hài tử vẫn dễ gat nhất.

Quét sạch đồ ăn, Tử Tình nhìn lên một vòng, thật sự không có gì để lấy, không giống ở phương bắc, có cái bánh bao hay bánh nướng cất giấu, không sợ đói.

“Thưa ông bà, ta và đệ đệ ăn xong rồi, chúng ta đi trước.” Người nhà rất đông, không thể đều chào tất cả, nếu chào một lượt chắc cũng ngất vì khát và mỗi miệng quá, thế nên Tử Tình chọn người quan trọng nhất.

Mới vừa đi đến cửa phòng Thẩm thị, nhìn thấy Tăng lão thái thái chống gậy, vẩy vẩy tay. Tử Tình vội vàng chạy tới.

“Bác chồng, cần ta giúp gì sao?” Đối này người bác chồng này, Tử Tình vẫn có chút tình cảm.

“Không cần, Tử Tình, bác chồng cho người thứ này.”

Xem ra Tăng lão thái thái đối xử với chủ nhân thân thể này không tệ, Tử Tình theo bà vào phòng bếp, trong nồi có một chén trứng luộc, trên còn rắc chút hành, rất thơm.

“Nhanh ăn đi, bệnh mới khỏi thì phải bồi bổ, bác chồng biết người ăn toàn đồ bình thường. Mà ngay cả nường người vừa sinh đứa nhỏ cũng không ăn được thứ gì để bồi bổ cả.”

Tử Tình nghe xong, ánh mắt nóng lên, nàng ngẩng đầu, cười ngọt ngào.

“Bác chồng, cảm ơn người, người thật tốt. Ta có thể đem bát trứng gà này đi để nường ăn không?”

“Tử Tình thật hiểu chuyện. Đi đi, đừng nói cho người khác.”

“Dạ, lát nữa ta sẽ đem chén lại cho người.”

Tử Tình cẩn thận bưng bát trứng gà đưa đến cạnh giường Thẩm thị, để Thẩm thị ăn lúc còn nóng.

“Ở đâu ra vậy? Sáng sớm nay bà của người đã đưa một cái rồi mà!” Nghe ý lão nường thì mới ăn được một cái trứng. Canh gà cũng không có để uống.

“Bác chồng cho, nường nhanh ăn đi. Nếu không tiểu đệ đệ sẽ không có sữa uống.”

“Đứa nhỏ này, nghe ai nói vậy? Con nít không được nghe lời người lớn nói chuyện.”

“Không có, hồi nãy bác chồng nói. Tình nhi không nghe lời. Nường, người ăn nhanh đi, nguội ăn không tốt đâu.”

“Biết rồi, thưa bà quản gia nhỏ.”

“Nường, người xem người kìa.”

“Được rồi, không nói, Tình nhi ngoan. Cầm chén trả bác chồng đi.”

Tử Tình cầm chén đi qua, thuận tiện lấy chút nước rửa sạch. Tử Tình cảm thấy hơi kỳ quái, bác chồng chắc là tỷ tỷ của ông nội, mà sao bà ở nơi này? Hơn nữa, chân cẳng bà bất tiện mà không ai chăm sóc, mà nhìn quần áo thì bà có điều kiện kinh tế khá hơn ông nội.

“Bác chồng, sao người ở một mình vậy? Người đâu cả rồi?”

“Tú Anh cô cô của người thì không biết chạy đi chơi chỗ nào rồi, còn tiểu cữu nường thì chắc ngày mai mới trở về.”

Tiểu cữu nường cùng bác chồng có quan hệ gì? Lại không dám hỏi. Thấy da thú trên tường, nhà này tất nhiên làm nghề săn thú, phòng tắm có một tấm gỗ rất dài, nhà bác điều kiện không tệ. Phải nhanh về hỏi nhị ca mới được, cái gì cũng không biết thì rất dễ lộ?

“Tử Tình, người ăn no chưa? Bác chồng còn bánh nướng, bác chồng lấy cho người một cái, người đói bụng liền ăn. À, lấy 3 cái đi, nếu họ trở lại thì bác chồng không thể cho người được, không lại làm bọn họ ăn giòi.” (ý chỉ nói hưu nói vượn) Ha ha, là bánh nướng. thế thì không sợ đói bụng nữa.

“Bác chồng, người tốt với Tình Tình quá, về sau Tình Tình cũng đối xử tốt với bác chồng.”

“Được, bác chồng sẽ chờ. Đại bá của bác chồng vừa qua đời, nên ta mới khổ sở thế này.”

Tình huống gì vậy? Cả gia đình bọn họ đều vội vàng đi chịu tang, liền để lại một mình Tú Anh cô cô ở nhà chăm sóc bà.

....

Trời ạ, đêm thì dài, mà lại không có TV, không có máy tính, phải giải trí thế nào đây? Chắc là vì tiết kiệm nên đèn dầu cũng không thắp. Thôi thì tìm nhị ca hóng hớt vậy.

5. Chương 5: Luận Bàn Chuyện Ở Riêng

Trở lại phòng Thẩm thị, trong phòng đốt một ngọn đèn nhỏ, Tăng Thụy Tường và bọn Tử Phúc đều ở. Ánh mắt Thẩm thị hồng hồng, như vừa khóc, Tử Phúc, Tử Lộc mân miêng, không vui, chỉ có tiểu tam tròn mắt không hiểu.

“Tình nhi, đến cạnh phụ thân nào, cục cưng nữ nhi của ta chịu khổ rồi.” Tăng Thụy Tường vừa nói lời này, nước mắt Thẩm thị lại ào ào chảy ra.

“Đúng là bất nạt người khác, ngay cả đứa nhỏ cũng không tha. Sống thế này thì sống làm gì? Ô...ô..., ở riêng đi. Mang theo đứa nhỏ, dù khổ dù sướng ta cũng chịu, ta ở cũ, đừng nói tới gà mái, ngay cả trứng gà cũng không muốn cho, bọn nhỏ thì chẳng được ăn một miếng nào nên hồn.”

“Ở riêng mà ta không có bên cạnh người, một nữ nhân mang theo năm đứa nhỏ, rất cực khổ, với lại người tường nhà đại ca không muốn sao? Bọn họ còn muốn ở riêng hơn chúng ta, là cha không đồng ý thôi. Muốn ở riêng, mười tám lượng bạc ta làm ra thì họ chỉ cho chúng ta giữ tám lượng là may rồi. Phúc nhi cnf phải đến trường, hai năm nữa Lộc nhi cũng lớn. Ở chung khó, mà ở riêng cũng khó.”

“Tốt xấu gì khi ở riêng vẫn có chút tiền, một năm tiêu pha cũng không bao nhiêu, còn cứ ở chung thế này thì một cắc ta cũng không được thấy, còn suốt ngày trách mắng, không phải ghét chúng ta sinh nhiều con à? Mà không ở riêng, chỉ với hai gian phòng này, đứa nhỏ càng lúc càng lớn, ở đâu? Ta muốn dành tiền mua mộ căn nhà.”

“Ha ha, chí hướng không nhỏ. Phúc nhi, con là người đọc sách hiểu lẽ, con nói xem, ở riêng hay ở chung?” Lão cha rất dân chủ.

“Phụ thân, con cũng cảm thấy nên phân nhà ra, con sẽ ở nhà chăm sóc đệ đệ muội muội, tan học con sẽ về nhà thì cũng có thể làm chút việc nông.” Tử Phúc nói.

“Còn con nữa, con sẽ nhóm lửa, sẽ nhặt củi, còn có thể chăm sóc đệ đệ muội muội.” Tử Lộc cũng vội vàng biểu đạt ý nghĩ của chính mình, sợ lão cha không hỏi hần.

Tử Tình đương nhiên không thể yếu thế: “Phụ thân, Tình nhi sẽ cắt cỏ cho heo, sẽ giúp nương nuôi heo nuôi gà, còn nuôi vịt, nuôi ngỗng trắng lớn nữa.”

“Ha ha ha, Tình nhi biết không ít à nha, sao con lại muốn nuôi gà nuôi vịt? Con muốn ăn trứng gà sao?” Tăng Thụy Tường cuối cùng cũng mỉm cười.

“Cho nương ăn, đệ đệ ăn, cả nhà đều ăn.” Tử Tình tiếp tục giả ngây thơ.

Ngay cả Tử Phúc, Tử Lộc cũng bị chọc cười, không khí thoải mái lên nhiều.

“Tốt, Tình nhi rất thương nương. Các con đều là con ngoan của nương, nương có các con, đời này, khổ cũng chịu.” Thẩm thị ôm chầm lấy Tử Tình, nói.

“Không khổ, chúng ta sẽ càng ngày càng tốt. Nương yên tâm. Con nhất định sẽ đọc sách thật tốt, chúng ta sẽ có cuộc sống ấm no.” Tử Phúc nói.

“Nhưng..., nương, con làm cái gì bây giờ, tiểu tam làm gì đây?” Tiểu tam nhăn nhúm mặt mày.

“Ha ha, tiểu tam, người có thể chờ đệ đệ trưởng thành rồi dẫn đệ đệ đi chơi này.” Tử Tình đậu hần.

“À, vậy ta phải mau lớn mới được.” Tử Thọ cau mày nói.

Người trong phòng đều bị tiểu tam chọc cười, đây mới là một gia đình ấm áp. Tăng Tử Tình hạ quyết tâm, nhất định phải bảo vệ tình cảm này. Gia đình nghèo hèn thì lo trăm chuyện, việc hàng đầu là phải thoát khỏi cảnh nghèo khó, làm giàu.

“Được, chuyện ở riêng, các con đừng nói lung tung bên ngoài, cha sẽ xử lý, nhớ kỹ không? Phúc nhi, đến đây, phụ thân xem con học gì trong mấy ngày qua. Lộc nhi, con dẫn muội muội đi ngủ trước đi.”

“Nương, bác chồng cho ba cái bánh nướng, nướng cất đi, khi nào đói bụng thì ăn.” Tử Tình nhớ tới trong tay mình có ba cái bánh nướng.

“Nương không đói bụng, các người chia nhau mà ăn đi.”

“Vậy cất khi nào đói bụng lại ăn.” Tử Tình đưa bánh.

“Con ngoan, vậy thì cho nương một cái, còn các con ăn hai cái đi.”

“Được rồi, chúng con chia nhau một cái, nương cùng phụ thân một cái, còn một cái để dành cho nương. Như vậy đi.” Tử Tình nói.

“Được, nghe bà quản gia Tình Tình.” Thảm thị cười.

“Nương lại chê cười Tình nhi.”

“Được rồi, không cười.”

Vì thế, ở dưới ngọn đèn mờ nhạt, một nhà lẳng lặng hưởng thụ hai cái bánh nướng, mang đến hạnh phúc. Mà bánh nướng này, phần bên ngoài có mè vàng, bên trong còn có một chút ngọt, Tử Tình thấy nó còn ngon hơn bánh trung thu kiếp trước.

Tử Lộc dẫn Tử Tình ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy một thiếu nữ mười hai mười ba tuổi bưng ngọn đèn đứng ở đại sảnh nói chuyện cùng bác chồng Tăng lão thái thái. Như muốn đưa lão thái thái vào nhà.

“Tử Tình, người ra ngoài rồi. Hết bệnh chưa? Để Tú Anh cô cô nhìn xem. Hôm nay rửa mặt thật sạch, Bình tỷ của người còn chưa ngủ, nếu không thì hôm nay người ngủ với ta đi. Dù sao ta ở có một mình.”

“Thì ra ta và đường tỷ ngủ cùng nhau.” trong lòng Tử Tình mặc niệm, không biết là, ở một cái phòng khác, đường tỷ Tử Bình đang nói chuyện với Chu thị: “Nương, con không ngủ với nó đâu, bản muốn chết, nó ngủ với heo, vừa bản vừa thối, con không ngủ với nó đâu.” Tử Bình lắc lắc thân mình, cầu xin Chu thị.

“Nương thấy nó tắm rồi, còn tắm rất sạch sẽ, hơn nữa, lang trung đã nói nó hết bệnh rồi mà. Nương thấy không có việc gì đâu.” Chu thị nói.

“Ai biết thế nào được, dù sao cha cũng không ở nhà, hôm nay con ngủ với nương nhé.”

“Được rồi, quý nhỏ này. Vậy thì con nói với nó một tiếng đi. Bảo nó ngủ chung với mấy ca ca của nó, đừng làm bản giường chúng ta.” Chu thị nghĩ nghĩ.

Vì thế, Tăng Tử Tình và Tử Lộc vẫn trở lại phòng nhà mình, Tử Lộc đốt sáng ngọn đèn trong phòng lên, trong phòng có một cái giá sách, xem ra là đồ Tăng Thụy Tường đã dùng, còn có một cái bàn gỗ, một cái giường, giường được dùng tấm ván gỗ đóng lại, có hai cái ghế, góc xó còn có cái thùng gỗ. Tử Tình cởi áo bông quần bông bên ngoài, bên trong còn có đồ dài mỏng, chui vào ổ chăn, Tử Tình cảm giác nằm lên nghe xột xột, thì ra phía dưới trải một lớp cỏ thật dày, xem ra tác dụng của lớp cỏ vẫn rất lớn.

Sau một hồi vòng vo, Tử Tình cũng hiểu được tình huống mà bác chồng: Nhà lão cô ở một cái thôn nhỏ cách nơi này hơn mười lí, gần nhà bà ngoại. Chồng lão cô họ Tiêu, là thợ săn, cưới bác chồng liền ở rể nơi này, trấn này gọi là Ngô Đồng trấn, tuy nhỏ nhưng gần Châu phủ. Bác chồng sinh rất nhiều con, nhưng lại là bốn nữ nhi, nữ nhi ít nhất cũng có con rồi, đại nữ nhi gả cho tiểu cậu (bên ngoài) của Tử Tình, tiểu cậu đang làm việc gì đó ở Lâm huyện thị trấn, đem gia đình đều chuyển đi. Tiểu cậu nương (vợ của tiểu cậu) mở một tiệm bánh nướng ở đây. Bởi vì bác chồng không sinh được con trai, cho nên chồng bà cưới một thêm một vợ nữa tên là Bành thị, người này sinh ban am ba nữ, khuê nữ đều xuất giá, con lớn nhất và con thứ hai đều đến tuổi làm mai, thì chồng bà bị bệnh mà chết đã được một thời gian, lần này bọn họ hồi hương xây mộ vì gần đến đông chí (tiết đông chí là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 21 hay 22 tháng 12). Theo phong tục địa phương, người chết mới an tang thì không được lập bia mộ ngay lập tức lập, mà phải lập khi đông chí của năm đó về, nếu chết sau ngày đông chí thì đến đông chí năm sau mới được xây mộ.

Đau đầu quá, một gia đình phức tạp. Tử Tình trước khi ngủ còn mơ mơ màng màng chuyện nhất định phải chuyển ra ngoài ở riêng.

tiểu cậu = cậu út

6. Chương 6: Đồng Chí Đến

Ngày thứ hai, khi Tăng Tử Tình tỉnh lại thì trên giường chỉ còn mình nàng, giấc ngủ này ngon cực kì, Tử Tình mặc xong quần áo, tới chỗ Thẩm thị. Thẩm thị đang ngồi ở đầu giường ăn điểm tâm, may là có một cái trứng luộc.

“Tình nhi tỉnh rồi à, con ngủ có ngon không?”

“Ngon ạ, nường, ca ca đâu rồi?”

“Đại ca con hôm nay được nghỉ học, chắc lát nữa nó sẽ đi với nhị ca và Bình tỷ lên núi nhặt ít củi, con ăn điểm tâm đi rồi dắt Tiểu Tam đi chơi nhé.”

“Dạ, vậy con đi cơm đã.” Sờ sờ khuôn mặt nhẵn nhụi của tiểu Tứ, “Tiểu tứ ngoan, tỷ tỷ đi đây.”

Đi đến phòng trước, cả nhà đều ăn xong rồi, tiểu cô Thu Ngọc đang giúp Chu thị thu dọn bát đĩa trên bàn, Tăng lão gia tử và Tăng Thụy Tường thì đang thương lượng chuyện tế tổ vào ngày mai. Bà Điền thị và nhị cô Hạ Ngọc lại đang thì thầm to nhỏ chuyện gì đó, Tử Phúc mặc một bộ đồ cũ gọn gàng, chuẩn bị cùng bọn Tử Bình ra ngoài nhặt củi, nghe tiếng động thì hình như có không ít người chờ ở ngoài cửa. Tử Thọ còn ngồi ăn ở phòng bếp, may là có người để dành cơm cho Tử Tình.

“Tiểu tam, ăn xong tỷ tỷ mang người đi chơi, trời hôm nay thật ấm áp.”

Ban ngày, Tăng Tử Tình làm bạn với Tăng Tử Thọ, hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh. Trước nhà ông bà có một con đường đất sỏi đá, hai bên đều có nhà ở, trải dài cả hơn mấy trăm thước (khoảng hơn 60m), cũng đông vui, chỉ là phòng ở lụp xụp. Trước căn phòng của bác chồng là một con đường lớn, nghe nói con đường này chạy thẳng đến Châu phủ. Hai bên con đường là cửa hàng. Tử Tình mang đệ đệ đi dạo một vòng, phát hiện ở đây có khách sạn, tiệm cơm, tiệm vải, tiệm quần áo, ngân hàng tư nhân, tiệm rèn, tiệm đan tre nứa, tiệm thợ mộc, thợ sơn, tiệm tạp hoá, hiệu thuốc, tiệm bán đồ ăn. Đây là cái trấn nhỏ. Ngoài cửa phía tây có một gốc cây đào, và một khoảng đất trống giống như quảng trường, đầu cái quảng trường có một cái hồ, nơi đây cùng để giặt quần áo. Bên cạnh hồ nước có giếng, nước sinh hoạt được lấy ở đó.

Hèn gì hai gia đình lớn như vậy lại chen chúc tại nơi này, vị trí rất tiện lợi. Nhất là cửa quảng trường là chợ phiên, nghe Tiểu Tam nói, chợ phiên có rất nhiều người, Tử Tình muốn đi tìm hiểu xem thời đại này có cái gì để giúp bản thân có thể cải thiện cuộc sống. Dù sao thân thể này chỉ có năm tuổi, lộ mặt nhiều quá thì không ổn.

Lúc ăn cơm chiều, Tăng Tử Tình gặp được người đem nàng nhốt vào chuồng heo – bác cả Tăng Thụy Khánh, Tăng Thụy Khánh ít nói, không biết làm chức vụ gì ở nha môn mà không giận dữ vẫn uy nghiêm. Tử Tình phát hiện mọi người ở đây đều có phần sợ hãi. Ngay cả Tăng lão gia tử và Điền thị cũng thật dè dặt cẩn trọng khi bàn chuyện tế tổ ngày mai với hắn, chỉ sợ đắc tội hắn. Tử Tình thấy vậy, cố gắng không nói chuyện, làm như mình không tồn tại. Rời khỏi đây sớm.

Ngày thứ hai, ăn xong điểm tâm, Tăng lão gia tử, Tăng Thụy Khánh chuẩn bị thịt, cơm, bánh, nến, hương, pháo bỏ vào giỏ trúc, Chu thị thì ở cạnh một bên dùng cây dừa xoay tròn tập giấy, mà tập giấy đó ngoài trắng, chính giữa màu vàng, giống tiền giấy ở hiện đại, Điền thị ngồi cạnh xếp những tập giấy được xoay để lên bàn, Thu Ngọc lại gói những tập giấy đầy vào một bọc trắng, mà Tăng Thụy Tường thì đang chỉ đạo Tử Phúc viết chữ lên cái bọc màu trắng đó. Tăng Thụy Tường đọc, Tử Phúc viết: “Hôm nay là ngày Đồng chí, con trai Bảo Sinh, cháu trai Thụy Khánh, Thụy Tường, cháu trai. . .” Tử Tình vừa nhìn qua, ặc ặc, là chữ hán, đại đa số chữ nàng không biết, lại nghe Tăng Thụy Tường đọc Niên hiệu: “Nguyên Hồng năm thứ mười, Đồng chí.” Tử Tình tuy học ngành kỹ thuật, nhưng vẫn biết lịch sử các triều đại, nếu muốn kể tên từng danh hiệu của hoàng đế thì mình cũng có thể đọc được. Năm Nguyên Hồng, chưa nghe bao giờ. Tử Tình không dám hỏi. Tăng Tử Phúc mới học viết chữ không bao lâu, chữ viết cũng được coi là tinh tế. Thu Ngọc reu reo: “Tử Phúc, người phải viết cho đẹp, người là trưởng tôn đó, nếu viết không tốt, lão tổ tông không đọc được, rồi không nhận được tiền, không có bạc tiêu, đó là tội của người đó nha.”

“Tiểu cô, cô không biết có một câu thành ngữ ‘chữ như gà bới’ sao? Xấu đến đâu cũng là chữ, dù vẽ thành cái ký hiệu gì thì quý đều nhận được.”

“Đồ ranh con này, ngay cả ông tổ người đều dám trêu ghẹo à.” Tăng lão nhân tiện tay đập một cái vào cổ Tử Phúc.

Tử Phúc vuốt gáy mình, trừng mắt nhìn Thu Ngọc, Thu Ngọc lè lưỡi lêu lêu hần.

Đồng Chí tế tổ không có chuyện của nữ nhân, Tử Tình muốn đến chỗ nương xem mình có thể giúp gì được không, thế nên nàng nói một tiếng với Điền thị rồi đi.

“Nương, phụ thân đều đi cả rồi, tiểu tam cũng đi luôn, bây giờ có mình con ở với nương.” Tử Tình nhìn đến trên ghế đầu trong phòng có cái tã mới thay của tiểu đệ đệ: “Nương, con đi giặt tã đây, nhân lúc mặt trời ấm áp thì giặt cho khô.”

“Con biết giặt không? Lỡ ngã xuống hồ thì sao, không được, chờ đại ca của con về rồi làm. Con mới năm tuổi, lại mới khỏi bệnh nữa.”

“Nương, không có việc gì đâu, con sẽ cẩn thận, với lại con là nữ hài tử, đại ca phải làm tbao nhiêu là việc, còn phải đọc sách nữa.”

Dưới sự kiên trì của Tăng Tử Tình, cuối cùng cũng được nương đồng ý, bỏ tã vào giỏ trúc nhỏ, vì nàng không bê nổi thùng gỗ, nên lấy theo một cái chày gỗ nhỏ, tìm một nơi có hòn đá hơi dốc mà giặt, lúc Tử Tình đến nơi, đã có không ít người ở đây.

“Tử Tình, sao mấy hôm rồi con không qua nhà thím chơi? Hôm qua Tam bà bà nói nhắc tới con thì hôm nay con lại mang quần áo ra giặt. Có cần thím giúp không?”

Chắc đây là Đường thẩm, hôm qua nghe khi nghe giọng Tăng Tử Lộc kể, thì hình như Tam bà bà rất thương Tử Tình cùng Thẩm thị. Nghĩ tới điều này, Tử Tình liền mỉm cười ngọt ngào.

“Cám ơn thím, con không muốn làm phiền thím đâu ạ, thím dạy con giặt thế nào là được rồi.”

Câu nói của Tử Tình nhanh chóng lấy được niềm vui của thím, dưới sự trợ giúp, Tử Tình nhanh chóng về nhà, nhưng phơi đồ lại là một vấn đề khác, nhà người khác thì treo đồ lên sào trúc, nhưng nàng thấp bé, phơi không tới, đành phải tìm người hỗ trợ.

Tử Tình lười đến phòng trước, nên đi tìm Tiêu Tú Anh bên cạnh nhà mình, Tiêu Tú Anh vừa giúp nàng vừa hỏi: “Tử Tình biết giặt đồ rồi à? Sao không nhờ tiểu cô cô của người giúp?” Đúng lúc này, một toán người đi lại, Tiêu Tú Anh chạy lên đón, Tử Tình còn chưa kịp đếm xem có bao nhiêu người thì có một thiếu nữ lao ra, hai tay bẹo gò má Tử Tình: “Tiểu Tình Tình, có nhớ ta không? Có nhớ Tú Thủy cô cô không hả? Oắt con vô lương tâm này, chắc chắn là không nhớ ta rồi? phải hay không hả?”

Tuy vẻ mặt cau có giận dữ, nhưng Tử Tình lập tức thích cô gái phóng khoáng này, tương lai mà có người này làm bạn thì sẽ thú vị hơn nhiều.

“Nhớ Thủy cô cô chứ, so bây giờ Thủy cô cô mới trở về?” Thật ra cô gái này chỉ tầm mười tuổi, ngang tuổi với Tử Bình, nhưng tính cách lại dễ gần hơn nhiều, mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, là nữ nhi nhỏ tuổi nhất của Bành thị, xem ra, nhà bọn họ khá hơn Tăng gia.

“Thủy cô cô nói cho người một bí mật nè, trong túi Thủy cô cô có mấy đồng tiền, khi nào đến chợ phiên thì Thủy cô cô sẽ dẫn người đi mua đồ ăn.”

“Dạ, Thủy cô cô thật tốt.” Tử Tình phát hiện ra một hiện tượng thú vị, trong nhà: ông bà, đại cha đại nương, tiểu cô, đường tỷ đều không quan tâm đến nàng, chắc là vì gia đình mình nhiều con, sợ phiền? Nhưng gia đình bác chồng không có quan hệ huyết thống lại đối xử với nàng rất tốt.

Tử Tình tìm một vòng, không phát hiện tiểu cậu và tiểu cữu nương.

“Đừng tìm nữa, họ đến nhà bà ngoại con cả rồi, mai mới quay về. lát nữa con nhớ nói nương con một tiếng nhé.” Bành thị nói.

Tử Tình đáp một tiếng, đấm người vợ vào nhà, Tử Tình cũng không đi theo thêm phiên, trở lại bên cạnh mẫu thân, hai mẹ con câu được câu không nói một hồi, sau đó Tử Tình quất một giấc ngủ trưa ngon lành.

Vừa ngủ dậy, Tử Tình nhớ tới một chuyện lớn, không phải hôm nay Tiểu Tứ được 3 ngày tuổi sao? Cổ đại có tục lệ tắm 3 ngày mà, sao giờ còn chưa làm? Nàng đang chờ xem náo nhiệt mà. Đầu phải ai muốn xuyên không là xuyên không được, thế nên nàng muốn học hỏi một chút.

“Nương, đệ đệ sinh được mấy ngày rồi, hôm nay chúng ta không mời rượu sao?”

“Mời rượu cái gì? Đầy tháng thì làm luôn thể, với lại ông bà nội của con rất thích cháu trai, chỉ cần mời thêm nhà ngoại con nữa là được. Với lại cũng không phải con trai đầu, làm cho có lệ thôi.” Ở riêng vẫn tốt nhất, muốn làm gì thì làm.

7. Chương 7: Chuyện Ở Riêng

Tử Tình không ngờ ông trời lại nhanh chóng nghe lời cầu nguyện của nàng như vậy.

Sau cơm chiều, Tử Tình đang chuẩn dặt Tử Thọ đi thì nghe Tăng lão gia tử nói: “Tử Tình, đi gọi nương của con ra đây, bàn bạc chuyện ở riêng.”

“Riêng cái gì mà riêng? Ông già rồi nói nhảm à?”

“Không phải là ta muốn ở riêng, mà hai đứa con trai đều muốn phân ra ngoài, mà người gấp cái gì, ta tự có chủ trương của ta.”

“Dù sao ta cũng không đồng ý phân nhà, không phải nói chờ hai nữ nhi cưới chồng xong mới cho ở riêng sao? Hôm nay ông bị gì mà muốn bàn ở riêng thế hả?” Điền thị vẫn lo lắng cho hai nữ nhi.

“Nương đừng vội, việc này chỉ thương lượng thôi mà? Sẽ không để muội muội thiệt thòi.” Tăng Thụy Tường vẫn không muốn để Điền thị oán trách.

“Ý kiến của ta là nên ở riêng đi, cũng không giàu có gì mà lại nuôi dưỡng cả một gia đình lớn thế này, sớm hay muộn đều ở riêng, vậy thì cứ sớm ở cho khỏe, đỡ xảy ra mâu thuẫn.” Tăng Thụy Khánh giải quyết dứt khoát, dù sao cũng là lão đại (con trưởng, con cả).

“Hạ Ngọc và Thu Ngọc đi dọn dẹp đi, để đại tẩu ngồi đây, Tử Tình gọi nương nhanh đi con.”

Tử Tình nhanh chóng chạy đến phòng Thẩm thị: “Nương, a công (ông nội) nói muốn thương lượng chuyện ở riêng, bảo nương qua đó.”

“Thật vậy à, tốt quá, bỏ tất phù hộ, rốt cục cũng được ở riêng.”

“Nương, có phải nương vui quá hóa rồ không, con hết bệnh cũng là bỏ tất phù hộ, mà chuyện muốn ở riêng cũng là bỏ tất phù hộ, bỏ tất rãnh rắm à?”

“Xin bỏ tất tha cho con gái con nhỏ tuổi non dại.”

“Nương có đi không?”

“Nương không đi, gấp cái gì chứ, nhiều năm như vậy nương đã biết nhiều chuyện, tranh giành tài sản cũng không được cái gì đâu, đã thế chỉ mang bực vào mình thôi. Cứ phân nhà cho khỏe. Tất cả đều nghe theo cha con.” Không ngờ Thẩm thị lại có trí tuệ đến vậy.

Vì thế, Tử Tình nhanh chóng chạy đi, báo ọi người biết là nương sẽ không đến, tất cả đều để người lớn làm chủ. Trên mặt mọi người đều là kinh ngạc, không thể tin.

“Hừ, còn bày đặt giả nhân giả nghĩa, nếu ả không nói bóng nói gió thì nhà này sao phải phân.” Điền thị lòng tràn đầy oán niệm, nói thầm.

“Được rồi, nói chính sự đi. Trước tiên là nói qua về của cải nhà ta, phòng ở chỉ có tầng này, cũng không thể phân chia cái gì, ta đoán gia đình lão nhị (con thứ hai = cha Tử Tình) muốn xây nhà khác, ta có một miếng đất trong thôn, tuy không có nhà cửa, nhưng cũng tiện lợi, thôi thì cho lão nhị, nếu người đồng ý thì cứ chuyển đến đó, đương nhiên là tiền xây nhà người tự chịu. Còn phần đất tổ tiên ở đây thì sẽ để lại cho

lão đại gia. Còn về ruộng đất, trong nhà ruộng có 3 mẫu ruộng nước, hai mảnh ruộng cạn, một mảnh một mẫu, một mảnh 2 mẫu, đất hoang 6 mẫu, theo ý ta thì một mẫu ruộng nước bằng bốn mẫu đất hoang, hai mẫu ruộng nước kia thì bằng hai mảnh ruộng cạn, ruộng nước vốn nối liền nhau nên không thể chia năm xẻ bảy. Ta cũng sắp năm mươi tuổi, thân thể nường các người không tốt, không làm hết việc được, không quá hai năm nữa thì hai muội muội các người cũng sẽ xuất giá, chúng ta sẽ không bắt các người nuôi nấng gì. Chúng ta sẽ tự trồng các loại rau dưa, còn trâu thì các người thay phiên nhau mà dùng, nông cụ mỗi nhà một nửa. Thụy Khánh, người là con trưởng, đến lúc đó thì cho người trước chọn, Thụy Tường có ý kiến không?”

“Không có thưa cha.” Tăng Thụy Tường nhanh chóng tỏ thái độ, Chu thị lại là một mặt vui mừng, Điền thị và hai người con thì sốt ruột. Tăng Thụy Khánh vẫn mặt đen.

“Không có là tốt, bây giờ nói tới trọng điểm, các người cũng biết, thân thể nường và nhị muội các người không tốt, nhất là nhị muội, tiền thuốc men hằng năm không phải con số nhỏ, vì thế mấy năm nay trong nhà cũng không còn là bao nhiêu, về sau các người phải đưa cho chúng ta một năm mười lăm lượng bạc, cộng thêm hai thạch lúa (một thạch lúa tầm 90 kg), mỗi nhà một nửa, thế nào? Nếu đồng ý, nhà này có thể chia ra.”

“Cha, con cả làm một năm tổng cộng chỉ có mười lượng bạc, từ nhỏ lại vì cái nhà này làm bao nhiêu việc, không có thời gian đọc sách, lão nhị đọc sách nhiều năm như vậy, dùng nhiều bạc trong nhà, đứa nhỏ cũng nhiều, đương nhiên phải ra tiền nuôi cái nhà này nhiều hơn, với lại làm ra tiền hơn chúng ta, sao hai nhà lại chia đều được? Thế nào cũng phải bỏ ra gấp đôi chúng ta, cũng phải cho nhà chúng con để lại chút tiền để nuôi gia đình chứ.” Chu thị mặc kệ.

Tăng Thụy Tường nghe xong liền âm thầm, biết là không dễ chia nhà thế mà.

Tăng lão gia ngẫm nghĩ một lát, hỏi: “Lão nhị, ý người thế nào?”

“Con nghe lời cha.” Xem ra Tăng Thụy Tường đoán trước thật chuẩn, tối hôm qua đã đoán phải bỏ ra 12 lượng.

“Lão đại, người là con trưởng, người nói đi?”

“Cứ vậy đi, ta muốn hai mẫu ruộng nước, hai mẫu ruộng cạn, bạc ta bỏ 5 lượng, lúa để ta bỏ ra, dù sao thì gia đình ta bây giờ cũng ít người, đủ ăn. Lão nhị, người thấy được không? Đừng bảo đại ca khi dễ người, đại ca chỉ có từng ấy thôi.” Tăng Thụy Khánh mở miệng, cơ bản đã kết luận .

“Dựa vào cái gì, đó là một thạch lúa, một cân cũng được ngũ văn tiền, một thạch lúa không phải tám chín trăm văn, gần một lượng đó.” Chu thị cảm thấy mệt .

“Ta không có ý kiến, nghe theo đại ca .”

“Lão bà tử, người cảm thấy thế nào? Dù dùng không?”

“Đủ cái gì mà đủ, trước kia có hơn ba mươi lượng bạc cũng không để dành được xu nào, mà ông cũng không phải không biết, trong nhà rất khó khăn, trong vườn cũng có trồng được cái gì đâu, bệnh của nhị nha đầu tình người cũng không phải không hiểu được, nữ nhi số khổ của ta, nường không có gì để nuôi con rồi.” Điền thị vừa nói, Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc lập tức nức nở, ba mẹ con ôm nhau khóc òa lên.

“Có chuyện gì thì từ từ nói, àm ĩ cái gì? Người là nường của bọn nó, chẳng lẽ người nói bọn nó không nghe à.” Ông nội đứng là bụng dạ đen tối, trước kia mình còn chẳng phát hiện.

“Vậy một năm đưa thêm 5 lượng bạc, hai nữ nhi còn phải xuất giá, sau khi xuất giá xong thì không cần đưa 5 lượng này nữa.” Vì nữ nhi tiền đồ, Điền thị cũng không sợ đưa con lớn nhất của bà.

“Cái gì, chỉ có bốn miệng ăn, mười lăm lượng bạc còn chưa đủ, muốn hai mươi lượng, nhà chúng ta 7 người, đưa xong còn 5 lượng, đại ca nhị ca còn đến trường, ngay cả phòng ở còn chưa có.” Tử Tình thật sự nhin không được mà than thở. Tử Phúc sợ tới mức chạy nhanh kéo tay nàng, ý bảo nàng đừng lên tiếng, nhưng đã muộn.

Chu thị nghe xong, chạy nhanh nói tiếp: “Ngay cả đứa bé 5 tuổi cũng đều có ý kiến. Tử Bình, con thật ngốc giống mẹ con, đại đột chỉ biết làm việc vì cái gia đình này, đáng chịu khổ mà.”

Tăng lão gia tử trừng mắt nhìn Tử Tình một cái, không quan tâm nàng. Nhìn về con cả.

“Thụỵ khánh, con thấy sao?”

“Cha, nói thật, nếu lại bỏ thêm 5 lượng thì quá khó khăn, dù là nhà ta hay nhà lão nhị cũng thế, nếu không thì như vậy, ta bỏ 1 lượng, lão nhị bỏ 2 lượng là 3 lượng, cả nhà chấp nhận thế không?”

Cái này mà bảo là không khi dễ á, hèn gì Thầm thị không ra đây, kéo lại mang tức giận về mình.

“Lão bà tử, ta thấy cứ vậy đi. Nếu các con không còn ý kiến gì thì ngày mai tìm lí trưởng (giống như trưởng thôn) cùng với ít người trong dòng họ, chia hộ khẩu ra ngoài để nhà lão nhị còn chuẩn bị phòng ở. Hơn một tháng nữa là tết rồi, cứ tạm vậy qua tết rồi lại chia nhà đi. Lúa giống và hạt cải dầu chia đều ỗi nhà, tự mà quản lý. Sang năm, nhà lão đại gia thu cải dầu thì đưa cho chúng ta mười cân dầu, về sau thì không cần. Các người còn ý kiến gì không?”

“Thế heo và gà phân chia thế nào? Chúng ta đã vất vả hơn 1 năm để nuôi.” Chu thị vẫn không cam lòng.

“Phân cái gì mà phân, ta cùng nương của người không biết nuôi sao? Đất trồng rau một nhà đều cho các người rồi, lão nhị gia cũng chuyển ra ngoài. Vậy ỗi nhà một con gà mái.” Tăng lão gia tử quyết định rất nhanh vào thời điểm mấu chốt, không chút do dự.

Tử Tình thấy quái lạ là việc ông luôn miệng muốn gia đình mình chuyển đi là có ý gì? Nếu thật tình suy nghĩ cho nhà mình thì cũng nên cho chút bạc để lập nhà lập cửa chứ? Mấy năm nay lão cha có dành vốn riêng à? Không giống! Mà có để dành thì Điền thị cũng không để yên, vả lại, còn có Chu thị khôn khéo, lúc nào cũng nhìn chăm chăm, hai cái cô cô cũng không phải người thiện lương gì. Không có vốn riêng thì lấy cái gì mà xây nhà? Vấn đề này có chút khó hiểu. Tỷ nữa về hỏi nương vậy.

Tử Tình thấy chuyện lớn đã giải quyết, liền dắt Tử Thọ về trước. Dem mọi chuyện kể với Thầm thị.

“May mà nương đã dự đoán trước, không đi để chịu cơn giận không đâu, mấy năm nay nay chúng ta có được cái gì đâu chứ? Sao cha con không về?”

“Nương, chúng ta có vốn riêng à? Nếu không thì nhà ta xây phòng kiểu gì đây?” Tử Tình hỏi.

“Con đúng là bà quản gia. Đã ở riêng rồi thì nương nói cho con biết, năm đó khi nương lấy chồng, ông ngoại con vẫn còn sống, gia cảnh khá khá, ngoại con cho nương hai mươi lượng bạc làm sính lễ, nương luôn luôn không dám đụng vào bạc này, chờ ở riêng sẽ xây cái phòng. Bây giờ nhà bên ngoại con không còn khá khá như trước, ba người ca ca của nương đã riêng, cũng may tiểu cậu của con có công việc không tệ, nương tử nó cũng rất tốt, trợ cấp cho ngoại con ít nhiều. Nương đoán là ông bà nội của con cũng đang tính kế để ta về nhà mẹ đẻ mượn tiền.”

Đang nói, Tăng Thụỵ Tường mang theo các con trở lại, bàn chuyện ngày mai, sau khi phân hộ khẩu xong sẽ đi coi mảnh đất kia, thừa lúc nhàn rỗi thì mời người xây nhà.

“Phụ thân, chúng ta có bạc để xây nhà, bà ngoại cho. Chúng ta sẽ xây nhà thật là to.” Thật ra Tăng Tử Tình hoàn toàn không biết gì về giá cả thời này, hai mươi lượng bạc có thể làm ra cái nhà thế nào cũng không biết.

Ai ngờ Tăng Thụỵ Tường nghe xong, một mặt áy náy, “Nương bọn nhỏ à, làm người chịu khổ rồi, thật xin lỗi vì ta đã không thể cho người và các con sống những ngày tốt đẹp nhất.”

“Nói mấy chuyện này làm gì, người cũng biết trong tay ta có hai mươi lượng bạc, xây xong nhà rồi tính sau. Ta không tin nhà mình sẽ nghèo đói mãi.”

8. Chương 8: Lấy Tiền Mua Đất

Ngày hôm sau, khi ăn xong điểm tâm, Tăng lão gia tử liền mời Lí chính và các vị trưởng lão trong dòng họ tới. Mai, Tăng Thụỵ Khánh và Tăng Thụỵ Tường đều phải đi làm lại, thời gian tương đối nhanh. Y như

những gì hôm qua đã bàn, cả nhà đều đồng ý, người ngoài cũng không thể có ý kiến gì thêm. Cuối cùng Tử Tình cũng thấy giấy sang nhượng tài sản ở cái thời này, hai tờ giấy mỏng manh, Tăng Thụy Tường cầm bút, điền tên, nơi ở An Châu phủ, huyện Lâm Giang, thôn Đông Đường, và ghi rõ các cửa cải được phân chia. Đây chính là bản gốc, còn phải nhờ lí chính đến nha môn huyện làm đơn, đóng dấu thì mới được coi là hợp lệ. Nhưng mà phải nộp chút phí giấy bút, về sau, căn cứ vào cái đơn này để nộp thuế thu nhập, thuế thu nhập nộp sau khi thu hoạch vụ mùa xong, có thể nộp lương thực hoặc bạc trắng. Lí Chính đều nói rất rõ ràng.

Tăng Tử Tình nghe trộm người lớn nói chuyện phiếm, liền hiểu một ít tình hình, An Châu giáp ranh của 3 tỉnh, có một dòng sông chảy ngang qua An Châu, núi nhiều mà ruộng ít, ruộng nước thì mỗi năm trồng lúa 2 lần, còn lúc chưa xả nước cày ruộng thì trồng cải dầu, ở đây đã có kỹ thuật làm dầu ăn từ cải dầu. Có một người thì gieo trồng khoai lang, khoai tây lấy về từ nước ngoài, mà cũng không trồng phổ biến, nhà mình có thể nắm lấy cơ hội này. Trong nhà có một mẫu ruộng nước, lương thực không đủ ăn. Nhưng muốn cha mẹ nghe mình thì phải tốn không ít công phu đây.

Sự tình xong xuôi, Tăng Thụy Tường muốn đến mảnh đất kia ở thôn Đông Đường, Tử Phúc cùng đi, Tử Tình riu rít nửa ngày, cuối cùng cũng được theo, Tử Lộc thì ở lại giúp đỡ Thẩm thị.

Con đường đá cuội dài tầm 100 mét, còn có một cái con đường nhỏ rẽ ngang, hai bên đường nhỏ đều là ruộng nước, đi con đường đất khoảng gần 400 mét nữa thì tới cửa thôn. Tử Tình phát hiện, cho dù là nhà ông bà hay nhà của mọi người, tất cả đều là xây nhà cạnh nhà, nhà ai cũng không có sân, mà không phải là không có, tại xóm xum lại một chỗ, nhà ai hôm nay ăn gì đều biết rõ. Tử Tình thật sự không thích sống như vậy.

Một nhà ba người đi đến mảnh đất trống, chính là mảnh đất có căn nhà mà Tăng lão gia tử từng ở, vẫn còn tường, nhưng chỉ có thể xây căn nhà nhỏ tầm 4 phòng, hai bên đều có người ở, không thể mở rộng thêm.

“Phụ thân, Tình nhi không thích nơi này, quá nhỏ. Tình nhi muốn một ngôi nhà thật to, đại ca một phòng, nhị ca một phòng, Tình nhi một phòng, phụ thân cùng nương một phòng, còn có đệ đệ nữa, Tình nhi còn muốn một cái sân thật là bự. Tình nhi muốn nuôi gà con, nuôi rất rất nhiều gà con.” Thật mệt mỏi, giả làm con nít còn tốn sức hơn làm việc nữa.

“Vậy Tình nhi nói đi, chúng ta làm sao có được chỗ lớn như vậy để xây nhà.”

“Cha, con nghĩ là chúng ta mua một mảnh đất hoang trong thôn, nơi này quá nhỏ, nhà mình lại nhiều người, cũng sắp trưởng thành cả rồi, cần nhiều phòng, đất hoang chắc không nhiều bạc, mua đất trước, còn nhà thì làm sau cũng được.” Tăng Tử Phúc vẫn rất thông minh, nói ra suy nghĩ của Tử Tình. Việc này không cần quan tâm.

“Được, vậy chúng ta đi dạo một vòng quanh thôn đi.”

Cuối cùng, bọn họ nhìn trúng một khối đất hoang ở cuối thôn, nghe nói cách ruộng nhà mình gần, mà lại sát con đường lên tỉnh. Mặc dù đầu thôn gần trấn nhỏ hơn, nhưng quá chật hẹp, mà chỗ này thì đều là núi nhỏ, cỏ dại và cây bụi mọc um tùm, có không ít khối đá to lởm chởm, chắc vì vậy mà không có người đi khai hoang ở đây. Qua núi nhỏ đó là ngọn núi lớn. Tử Tình nghĩ, về sau mà có tiền thì sẽ mua ngọn núi nhỏ.

“Hay về thương lượng với nương của người đi đã.”

Trở về, phát hiện trong nhà có khách, ba thím và tiểu cậu Thẩm Kiến Nhân đều đến, Thẩm thị không nằm xuống, mà tựa vào đầu giường, đại cữu nương Hứa thị và tiểu cữu nương Tiêu thị ngồi trên giường, nhìn qua thì biết là người khéo ăn nói, nhị cữu nương Triệu thị ngồi trên ghế, không nói chuyện nhiều, mà có nói chuyện cũng nói rất nhỏ nhẹ. Thẩm Kiến Nhân và Tăng Thụy Tường ra ngoài nói chuyện.

Hứa thị ôm chầm lấy Tử Tình: “Trời ạ, cháu ngoại của ta chịu khổ chịu tội, đứa nhỏ đáng thương, đại cữu nương mà biết sớm thì sẽ qua thăm con lâu rồi. Nương của con khi ở nhà mẹ còn được nuông chiều, mà con phải chịu khi dễ như vậy. Nghe lời cữu nương, hôm nay con về ngoại với cữu nương, để bà ngoại con chăm sóc, cũng để cữu nương tắm bổ cho con, nương của con bây giờ không thể chum sóc con được, bà ngoại con mà biết con bị thế này, kiểu gì cũng tức giận. Con ngoan, nghe lời cữu nương.”

“Cám ơn Đại cữu nương, Tử Tình đã khỏi bệnh rồi. Tử Tình muốn ở nhà chăm sóc cho nương, ngày mai phụ thân đi làm, đại ca cũng phải đi học. Tình nhi còn muốn tẩy tã cho tiểu đệ đệ nữa.”

“Con bé hiểu chuyện chưa này, cái miệng thì khéo ăn khéo nói.” Hứa thị nói.

“Tình nhi, Văn Ngọc biểu tỷ của con cũng đến, đang chơi ở chỗ Tú Anh, con tìm các nàng đi.” Thẩm thị vẫn không thích để Tử Tình nghe người lớn tán gẫu chuyện nhà.

Phòng của Tú Anh cô cô, Tử Tình chưa đi vào lần nào, Tử Tình ở ngoài cửa đã nghe thấy tiếng cười bên trong, nhanh chóng đẩy cửa ra, bên trong phòng sáng hơn phòng Thẩm thị, có cái cửa sổ, ngoài cửa sổ có tấm gỗ, bên trong dùng một cây gỗ chống lên, có hai cái giường gỗ to chạm trổ bông hoa, hơi giống với giường Thẩm thị, đều là giường bốn chân, có đỉnh giường, màn, ở giữa dùng một tấm vải ngăn cách, giường ngoài nhà chắc là cho ba đứa con trai Tiêu gia ngủ, con lớn nhất đã đến tuổi đón dâu. Chắc là chờ nhà mình chuyển đi rồi đến phòng nhà mình ở, đây cũng là một trong số nguyên nhân khiến Tăng lão gia đồng ý chuyển ở riêng. Tiêu Tú Anh, Tiêu Tú Thủy cùng Thẩm Văn Ngọc, còn có hai cô cô của Tử Tình, năm thiếu nữ hoạt bát đáng yêu lúu rúu cùng nhau ở trên giường trong, Tử Tình vui vẻ cùng các nàng trò chuyện hết buổi sáng.

Ăn cơm trưa xong không bao lâu thì đại cữu nương Hứa thị cùng nhị cữu nương Triệu thị trở về, trong nhà cũng không có chỗ để mời khách ở lại, tiểu cữu nương Tiêu thị là đại nữ nhi của bác chồng, bọn họ nghỉ ngơi tại đây một ngày rồi chuẩn bị về Lâm Sơn huyện.

Tử Tình nhớ chuyện mua đất, không biết cha mẹ thương lượng rồi ra kết luận chưa, sau khi tạm biệt hai cữu nương, Tử Tình liền vọt vào trong phòng Thẩm thị, tiểu cậu Thẩm Kiến Nhân đang nói chuyện với Thẩm thị. Tử Tình phát hiện Thẩm thị cầm trong tay ít bạc, cúi đầu khóc nức nở. Tử Tình nghe lời rời khỏi phòng. Tìm Tử Lộc đi nghe ngóng tin tức, thì ra Tăng Thụy Tường dẫn Tăng Tử Phúc đi tìm lí chính. Xem ra Tăng Thụy Tường đã tốc chiến tốc thắng mua xong mảnh đất kia.

Trước cơm chiều, Tử Tình vào phòng Thẩm thị, tâm tình Thẩm thị coi như là tốt, đang đùa nghịch Tử Hỉ. Bên cạnh có hai bộ áo bông trẻ con, còn có một khối vải bông màu trắng, xem ra là vải may đồ cho trẻ con.

“Nương, hôm nay tiểu cậu cho nương bao nhiêu bạc vậy?”

“Con đúng là bà quản gia, mọi chuyện trong nhà đều không thể giấu con. Hỏi thăm nhiều như vậy làm gì?”

“Nương, con hỏi một chút thôi mà, con tò mò đó, nếu nương không nói, buổi tối con ngủ không yên, nương, đi mà...” Tử Tình cũng không tin là giọng nói trẻ con nũng nịu này sẽ không đả động được nương. May là, như lời Thẩm thị thì Tử Tình trước kia cũng thích chõ mồm vào.

“Được rồi, nương thua, nương nói nhưng con đừng ra ngoài nói lung tung nhé. Hôm nay tiểu cậu cho ta năm lượng bạc, hẳn biết chúng ta ở riêng, muốn xây nhà dựng cửa, cũng biết trong tay cha con không có tiền, tiểu cữu nương còn mua không ít thứ.”

Khi nói chuyện, Tăng Thụy Tường và Tăng Tử Phúc đi vào, thấy vẻ mặt Tử Phúc đầy vui mừng, khẳng định mua được, quả nhiên, không đợi nàng đặt câu hỏi, Tăng Thụy Tường đã nói: “Hôm nay, mọi chuyện đều như thuận lợi, lí chính nói đã tính toán khối hoang đó lâu rồi, hơn 6 mẫu, cũng gần 7 mẫu, đất hoang tính nửa giá là hai lạng rưỡi bạc một mẫu, lí chính thông cảm cho chúng ta nên tính 6 mẫu, hết mười lăm lượng. Khế đất và hộ tịch thì ngày mai lí chính sẽ đi một chuyến đến huyện, làm luôn một thể Nhưng bây giờ chỉ còn thừa 5 lượng bạc, không đủ xây nhà rồi, đầu xuân còn phải mua chút đồ làm nông, mỗi tháng Tăng Tử Phúc đóng học phí một trăm văn, Tử Lộc cũng nên đi học vỡ lòng, xong tết gia đình mình sẽ chuyển đi, nếu chúng ta ở lại đây, ngay cả phòng bếp cũng không có thì nấu cơm kiểu gì?”

Tử Tình thật sốt ruột, không có tiền thì có thể làm tạm cái phòng bằng gỗ, ở tạm một năm.

Lúc này, Thẩm thị mở miệng: “Xây nhà thì chắc chắn là không được, hôm nay tiểu ca cho ta 5 lượng bạc, tổng cộng có 10 lượng, chắc cũng đủ xây căn nhà nhỏ. Nhưng ta không muốn ở nhà quá nhỏ, hay qua năm chúng ta nuôi mấy con heo, nuôi thêm chút gà vịt, trồng chút đồ ăn, tiêu dùng tiết kiệm lại một chút.”

“Nương, con thấy mình nên xây một căn nhà gỗ giống nhà bác chồng, về sau có thể dùng nó làm nhà kho cũng được, chúng ta ở tạm, rồi từ từ lại góp tiền xây nhà.” Tử Phúc nói. Tử Tình lại một lần nữa dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía đại ca, mới chín tuổi, ở hiện đại thì chỉ là một đứa bé.

“Phúc nhi nói rất có lý, phòng gỗ cũng không mất nhiều tiền, gỗ trên núi có rất nhiều, chỉ cần phơi khô, đợi nghỉ phép lần sau, ta sẽ tìm người hỗ trợ. Việc này cứ quyết thể đi.”

Đang nói, Tử Lộc chạy đến, gọi mọi người ăn cơm .

9. Chương 9: Điều Tra Chợ Phiên

Sáng sớm ngày hôm sau, Tử Tình đang ngủ thì bị tiếng động làm tỉnh giấc, nàng mơ mơ màng màng ngồi dậy, phát hiện Tử Phúc đã thức, Tử Lộc vẫn còn ngủ. Tử Phúc sờ sờ đầu nàng, đem nàng nhét vào ổ chăn: “Tình Tình ngoan, ngủ tiếp đi. Cần thận kéo lạnh . Ca ca phải đi học. Ở nhà nghe lời nương. Hôm nay là chợ phiên, đừng chạy tùm lum tùm la đó.”

“Biết rồi mà đại ca.” Chờ Tử Phúc đi, Tử Tình liền lay Tử Lộc dậy, còn nàng thì tới phòng Thẩm thị, phát hiện Tăng Thụy Tường đã đi, Thẩm thị mặc xong quần áo, muốn tiền một nhà tiểu cậu Thẩm Kiến Nhân. Tử Tình theo Thẩm thị đi ra cửa chính, thấy Tăng lão thái thái và tiểu cữu nương Tiêu thị, đoàn người cùng nhau đến căn nhà gỗ, Tiêu thị không muốn để Thẩm thị ra ngoài, lỡ bị cảm lạnh thì không phải chuyện đùa.

“Ngọc Mai, tỷ về phòng đi, tiểu ca thương tỷ, tỷ đừng để hấn lo lắng thêm. Chờ qua tết, chúng ta sẽ mang bọn nhỏ lại đây, Tử Tình, hôm nay chợ phiên, cữu nương cho con mấy tiền đồng, đi mua ít đồ ăn vặt nhé.” Tử Tình đang nghĩ thì ra, nương của nàng có cái tên rất dễ nghe, bất ngờ, Tiêu thị thả vài tiền đồng vào túi áo bông của nàng. Tử Tình kích động , lần đầu tiên chạm đến tiền mà.

Bành thị dẫn theo đứa con trai lớn nhất của bà - Tiêu Phúc Sinh, con trai thứ hai - Tiêu Kiến, Tiêu Tú Anh đi vào, mọi người chào hỏi, Tiêu Tú Thủy còn thăm thì với Thẩm Văn Ngọc chuyện gì đó nữa.

“Tử Tình, chờ đại tỷ đi thì ta sẽ dẫn muội đi chơi.” May mà Tiêu Tú Thủy còn nhớ chuyện mua đồ ăn cho nàng.

Tạm biệt một nhà Thẩm Kiến Nhân, thì ra bọn họ có xe lừa, đi lại rất thuận tiện. Tiêu Tú Thủy vụng trộm cầm hai cái bánh nướng, cầm lấy tay Tử Tình: “Nhị tẩu, ta dẫn Tử Tình dạo vài nơi, tỷ yên tâm, chúng ta chỉ đi gần nhà thôi.”

“Đứa nhỏ này, còn chưa ăn cơm, tóc cũng chưa chải, giống kẻ điên.” Thẩm thị nói.

Tiêu Tú Thủy nghe vậy, kéo Tử Tình đến phòng, mình thì vào nhà cầm lược ra, cũng không biết đang buộc cái gì, hình như là tết tóc.

“Chà chà, nhìn đẹp hơn rồi đó, về sau, nương của ngươi không có thời gian chải đầu cho ngươi, thì cứ đến tìm ta, ta làm tóc đẹp hơn mà.” Tử Tình đáp ứng, nhìn Tiêu Tú Thủy là biết người này thích trang điểm, mà nàng ta cũng đang buộc là tóc tết, được điểm thêm hai đoá hoa vải.

Cuối cùng cũng đến chợ phiên, Tử Tình muốn nhìn xem ở đây có loại nông sản nào, giá cả ra sao, nhưng Tiêu Tú Thủy lại mang nàng đến hàng ăn vặt, xem ra phải ăn đã. Đại đa số thứ, Tử Tình đều không biết tên, nên không dám mở miệng. Tử Tình ăn không ít đồ, phần lớn làm từ gạo nếp, có đậu đen, đậu đỏ, có rắc mè vừng, bánh hình tròn, bên ngoài còn thêm chút đường trắng, ngọt , thật sự rất ngon. Xem ra sinh ý (làm ăn) nghề này vẫn tương đối phát đạt, giả cả không đắt, phần lớn là một văn tiền hai cái, bỏ ra bốn hoặc năm văn là hai người no căng. Tiêu Tú Thủy bỏ hai văn tiền mua bánh bí đỏ, chuẩn bị về.

Tử Tình không muốn như vậy: “Cô cô, ta còn chưa chơi đã, chúng ta qua bên kia xem chút đi.”

“Được rồi, nương của ta còn bảo ta mua chút rau xanh về, bọn họ không thời giờ ra ngoài.” Vì thế hai người nắm tay nhau đến hàng nông sản, Tử Tình phát hiện ở đây đều là các loại đồ ăn và trứng gà mà người dân tự trồng và nuôi. Có cải thìa, cải trắng phương Bắc, nhưng lá cây lại màu vàng, chỉ một văn tiền một cân, tần ô, hương cần, hành thơm hai văn một cân, trứng gà một văn một quả, còn một số loại rau xanh khác giá càng rẻ, lá cây một văn hai cân, nhưng Tử Tình không thích ăn, Tử Tình thích ăn rau xanh, mà rau ở đây đều thấy ở hiện đại, gà mái lớn 18 văn một cân, gà trống 15 văn một cân, vịt 12 văn một cân, thịt heo

thì đến tận 18 văn một cân, nuôi gà vẫn là việc có lời nhuận . Không tìm được khoai tây, khoai lang, chỉ có khoai sọ, cũng không thấy quả táo, chắc nơi này không hợp gieo trồng. Còn có bán thỏ hoang , hơn 40 văn một con, gà rừng 50 văn 1 con, Tử Tình nhìn thấy cái gì là hỏi giá cái đó.

“Sao người tò mò thế, cái gì cũng hỏi. Trước kia người có vậy đâu.”

“Không phải ta đang giúp người sao? Người không muốn mua đồ ăn về nhà à?”

“À, cũng đúng. Mua xong rồi, đi thôi.”

“Bên kia là cái gì? Nhiều người ghê.”

“Bên kia bán bò, heo, trâu. Không có gì xem, thôi hoặc à.”

“Nhìn xem đi, ta tò mò, lâu lắm mới có cơ hội mà.”

“Đi thôi, ép người về cũng khó.”

Lần này Tử Tình không dám hỏi nhiều, nhưng đứng nghe người khác hỏi giá cũng thế, giá một con trâu và lừa giá xấp xỉ ngang nhau, tầm 3 hoặc 4 lượng bạc, một con heo con hơn 100 văn. Cũng có bán gà con, trứng vịt, trứng ngan, số lượng không nhiều, xem ra là trứng ấp hơn một nửa. Nếu nắm giữ kỹ thuật ấp là được. Tử Tình chỉ biết là phải giữ nhiệt độ ổn định 37 độ, khi nào có điều kiện tìm hiểu thêm vậy.

Tử Tình rốt cục cảm thấy mỹ mãn về nhà. Tử Lộc đang tìm nàng. Tử Tình kéo hán đến phòng Thẩm thị: “Nương, con đã về. Nương, ta thấy có bán gà con, chúng ta mua mấy con để nuôi được không ạ?”

“Mua bây giờ? Nuôi chỗ nào? Tình Tình ngoan, chờ chuyển nhà xong, nương nhất định sẽ cho con nuôi.”

“Nương, gà con dễ nuôi lắm, ăn cũng không nhiều, dùng chút rau xanh và chút đồ ăn thừa là được. Chúng ta có thể nuôi dưới cây đào, buổi tối thì nhốt vào trong lồng trúc, nhị ca có thể giúp ta , nương, nương thử cho con nuôi mấy con thôi, qua tết thì gà cũng lớn, đến lúc đó lại mua thêm chút gà con nữa.”

“Được rồi, nương nói không lại con mà, bà quản gia nhỏ. Nương cho con 30 văn tiền, con xem mua được mấy con gà, à, mua thêm cái giỏ trúc đấy nha.” Thẩm thị đưa cho Tử Tình một túi vải nhỏ, trong đó có ba mươi văn.

“Dạ, nhị ca, đi thôi, chúng ta mua gà con.”

Hai huynh muội vội vã chạy đi, Tử Tình còn chưa quên việc mua lồng trúc: “Ca, chúng ta đi đến chỗ bán lồng trúc, xem còn lại nhiều tiền rồi mua gà.”

Tử Tình tìm được người bán đồ trúc, kì kèo nửa ngày, người ta thấy nàng là đứa bé nên giảm còn 3 văn tiền, Tử Tình cũng không mua liền, lại chạy đến chỗ bán gà con, ngồi trước mặt một lão bà bà lớn tuổi: “Lão bà bà, gà con bà bán thế nào?”

“Bé con à, người nhà con đâu?”

“Nương của con vừa sinh tiểu đệ đệ, còn nằm trên giường, cha con đi làm rồi.”

“À, gà mái con bán 5 văn tiền một con, gà trống con 3 văn. Người muốn mấy con?”

Tử Tình lấy túi vải, Thẩm thị đưa tiền, nàng còn chưa đếm, giờ lấy ra đếm xem có bao nhiêu, 43 văn, trừ 3 văn lồng trúc, chỉ có thể mua được 8 gà mái con, Tử Tình suy nghĩ một chút, quyết định mua 5 mái 5 trống, người đời đều nói có trai có gái, làm việc không vất vả, đó cũng là một đạo lý để nuôi gà nhĩ. Tử Tình lại ngồi kì kèo muốn lão bà bà cho thêm một gà trống con mới mua, không ngờ lão bà bà thật sáng khoái cho nàng. Tử Tình cẩn thận đem mười con gà bỏ vào rổ, nhặt vài miếng đồ ăn, trở về chỗ người bán đồ trúc, rồi về nhà . Đây là công việc đầu tiên nàng làm, Trong lòng Tử Tình tràn ngập chờ mong và hi vọng. Kỳ thực Tử Tình chỉ là người tiểu phú tức an (hơi có tiền là hạnh phúc), không có theo đuổi lớn lao gì, chỉ muốn cuộc sống an ổn bình thản, lại đến cổ đại, nàng cho rằng vẫn nên thế, bươm bướm có cánh thì đừng bay quá cao, cho nên đừng suy nghĩ việc sản xuất thủy tinh. Lỡ không cẩn thận, cả mạng nhỏ của mình có thể mất đi. Cho nên, thoi khắc này, Tử Tình thề với mấy gà con, nhất định phải làm giàu dựa vào bản thân.

Tử Tình về nhà, lập tức phân phó Tử Lộc đi tìm chút rơm, trải trong lồng trúc, cắt nhỏ thức ăn, tìm cái bát bể đựng nước để gà con uống, rồi đem đồ ăn bỏ vào.

“Xong rồi. Ăn cơm thôi, ăn xong sẽ thả chúng nó đi phơi nắng.”

“Muội muội, ca ca phát hiện người rất lợi hại, người học nuôi gà từ khi nào vậy? Ca ca thấy người biết rất nhiều.”

“À, Tình nhi hay nhìn bà và đại nương làm, liền học theo.” Tử Tình nói dối mắt cũng không nháy.

10. Chương 10: Ngày Mồng Tám Tháng Chạp

Mỗi ngày đều lấy chút đồ ăn thừa, thái nhỏ, cho gà ăn, dọn dẹp, giúp Thẩm thị giặt tã. Tử Tình cũng không cần biết hoàng đế là ai, triều đại gì, dù sao gia đình mình sinh hoạt dưới tầng thấp nhất và ở trong một cái thôn nhỏ, không có chiến loạn, giá hàng ổn định, Tử Tình cũng không để ý gì.

Từ ngày suýt bị lộ trước mặt Tử Lộc, Tử Tình nhờ Tử Phúc dạy nàng chữ, học toán, mỗi ngày dành chút thời gian để Tử Phúc dạy nàng và Tử Lộc viết vài chữ, vì thế, trong ngày có nắng, thường xuyên thấy hình ảnh, dưới gốc cây đào, 10 gà con bới đất, bên cạnh có hai tiểu hài tử, cầm nhánh cây viết vẽ trên đất giống gà bới.

Ai cũng nghĩ đến chuyện Tử Tình sẽ nuôi gà một cách cẩn thận, Điền thị Chu thị biết, đều bảo Thẩm thị lãng phí tiền tài, có tiền cho đứa nhỏ, không bằng đưa tiền cho họ mua đồ, thế là thường xuyên bắt Tử Lộc lên núi bẻ củi, vốn Tử Tình cũng phải đi, nhưng Thẩm thị mãnh liệt phản đối, thứ nhất là quá nhỏ, đi đường xa như vậy cũng đủ mệt mỏi, còn phải trèo cây bẻ củi, Tử Tình căn bản không làm được, thứ hai: Thẩm thị còn ở cũ, bên người phải có người chăm sóc, còn giúp giặt tã này nọ, Tử Thọ dù sao cũng quá nhỏ. Thêm chuyện mỗi ngày cơm cũng ăn không no, sao có sức là làm việc nặng. Vì thế Tử Tình liền ở nhà.

Mỗi ngày, chỉ cần trời không mưa, Tử Tình kéo Tử Thọ, đến mảnh đất Điền thị trồng rau, đất trồng rau có diện tích không nhỏ, ít nhất cũng hơn nửa mẫu, Tử Tình biết có nhiều sâu trên cái thìa và rau xanh, bắt để cho gà ăn cũng được. Đương nhiên Tử Tình sẽ không lấy tay bắt, một là nhỏ luôn cả cây, hai là lấy 2 cái cây gấp lấy sâu, đựng trong cái lá to, cầm về, người lớn trong nhà luôn luôn cho rằng hai đứa nhỏ này ham chơi. Gà con lớn lên từng ngày, lông tơ bắt đầu biến mất, hai cái cánh nhỏ nhỏ hiện ra, Tử Tình luôn khoe khoang với mẫu thân, Thẩm thị thì cười cười dịu dàng, cổ vũ Tử Tình vài câu. Giờ Tử Tình cũng không cần già vờ gì cả, xem ra, thì thân thể nhỏ đi thì tâm tính cũng nhỏ theo.

Tiểu Tử Hỉ cũng không còn nhiều nếp nhăn, ánh mắt to sáng, làn da trắng trắng, cái miệng nhỏ nhắn thì thích thổi bong bóng, thời gian cả ngày đều ngủ, Tử Tình thật sự rất thích tiểu đệ đệ đáng yêu này.

Trước mồng tám tháng chạp một ngày, Tăng Thụy Tường đã trở lại, thì ra trường học nơi này đều cho nghỉ phép trước mồng tám tháng chạp, qua tết nguyên tiêu mới học trở lại. Tăng Thụy Khánh làm ở nha môn, cho nên phải đến gần tết mới được nghỉ phép, nhưng vì gần Châu phủ nên số lần Tăng Thụy Khánh về nhà tương đối nhiều.

Tăng Thụy Tường vừa trở về, Tử Tình thật vui vẻ, Điền thị bắt mấy đứa nhỏ đi nhặt đậu ở nhà chính, chính là nhặt mấy hòn đá nhỏ trong đậu ra, cả nhà cùng nhau ngồi trò chuyện, Thu Ngọc lời nói dí dỏm, luôn làm cả nhà cười ha ha, hơn nữa, nàng ta thường xuyên hát vài câu dân ca, Tử Tình thật thích hương vị tết nồng đậm này, nhưng lại không tự chủ được mà nhớ đến người thân ở thế giới khác, ban ngày bận rộn còn đỡ, nhưng đến buổi tối, loại tuyệt vọng và nhớ mong lại tràn ra.

Sáng ngày mồng tám tháng chạpn Thẩm thị dậy sớm, cho con uống sữa xong, sữa sang quần áo, liền đi nhìn phòng ở của bọn nhỏ, bấy giờ mới phát hiện Tử Tình ở chung với các ca ca.

“Tình nhi, sao con ngủ ở đây? Không phải con luôn ngủ với Tử Bình sao?”

“Nương, con thích ở cùng ca ca, ca ca còn kể chuyện cho Tình nhi nghe, còn dạy Tình nhi biết chữ nữa.”

“Con nhóc này, mà thôi, dù sao con còn nhỏ, vài ngày nữa cũng chuyển nhà.”

“Đúng vậy, không là bảy tuổi mới khác nhau sao? Con chỉ mới năm tuổi. Đúng rồi, sao hôm nay nương lại ra ngoài, chưa hết cỡ mà?”

“Ai nói cho con biết bảy tuổi khác nhau? Biết cũng không ít nhỉ, mau dậy đi, để nương chải đầu, rồi sang chỗ bà giúp việc.”

Lúc Thẩm thị ôm Tử Hỉ, dắt vài đứa con đi qua, thì Điền thị đã nấu xong cháo, Chu thị lườm Thẩm thị một cái, không lên tiếng. Thẩm thị chủ động tiến lên: “Nương, đại tẩu, mấy ngày này để người vất vả rồi.”

“Thôi, ta có vất vả cũng không oán người khác, ai bảo ta không mệnh tốt như người ta, một người thì sinh hết đứa này đến đứa khác, còn ta thì chịu khổ.” Chu thị từ từ nói.

“Được rồi, nhà lão đại múc cháo ra bát để còn cúng, nhà lão nhị thì ôm đứa nhỏ ngồi một bên đi, còn chưa hết cỡ mà.” Điền thị mở miệng, Chu thị không dám nói gì thêm.

Điền thị bưng một chén cháo nóng hổi, đi đến cửa lớn, giơ cao chén lên, vái ba cái, miệng lẩm bẩm, vái 4 phía Đông Tây Nam Bắc một vòng, trở lại phòng, cung kính với bài vị tổ tiên, Tử Tình kỳ quái, không phải bài vị tổ tiên đều đặt ở từ đường (còn gọi nhà thờ Tộc, Họ) sao? Tử Tình vụng trộm hỏi Tử Lộc, thì ra tập tục nơi này đều đặt bài vị cụ tổ ở nhà, ngày lễ ngày tết phải dâng cơm, dâng hương, còn tổ tiên thì cúng ở từ đường, mà chỉ có nam tử trong gia tộc mới được tế bái, trong nhà có thêm con trai, thì mừng một đầu năm cũng làm tiệc rượu mời toàn bộ nam tử trong dòng họ, nữ tử không được vào từ đường.

Điền thị tế bái xong, cả nhà mới chia một người một chén cháo, theo trình tự từ già đến trẻ, Thẩm thị ôm Tử Hỉ đặt ở trên giường Thu Ngọc, giúp chia cháo, chờ Tử Tình cầm được bát cháo thì cháo cũng vừa ấm, thơm thơm ngọt ngọt, đây là lần đầu tiên Tử Tình ăn được cái ngon khi ở đây, đáng tiếc, một chén cháo nhanh chóng uống hết, Tử Tình nhìn nhìn, không ai xin thêm chén nữa, đương nhiên Tử Tình không dám làm vật hi sinh.

Cả nhà uống xong cháo, bát đĩa đầy bàn, chỉ có Thẩm thị thu dọn, Tử Tình sợ Thẩm thị phải đi rửa chén, chưa hết cỡ sao có thể dùng nước lạnh được, Tử Tình thấy Điền thị và Chu thị đều im lặng, vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng, véo mũi Tử Hỉ, Tử Hỉ khóc oa oa, Tử Tình kêu to: “Nương, Tiểu tứ khóc, tả cũng ướt rồi, nương mau vào đổi cho đệ đệ đi.”

Điền thị đành phải nói: “nhà lão nhị nhanh đi đi.”

Thẩm thị vừa tiến vào đã định sờ tã đứa nhỏ, Tử Tình ngăn lại: “Nương, ta về nhà đổi đi, dù sao thì ở đây cũng không có tã.”

Vào đến phòng mình, Thẩm thị liền hỏi: “Nói đi, con lại giở trò gì thế?”

“Không có đâu nương. Ta chỉ không muốn để nương làm việc, ngay cả bà đều nói nương còn ở cỡ mà, vì sao các cô cô không rửa chén?”

“Tiểu cô của con phải thuê hoa, làm việc nhà xong thì tay chai cả, làm sao thuê hoa? Nhị cô thân thể không tốt, bà của con không muốn nàng làm việc, mà nhà ai có con dâu lại để khuê nữ làm việc đâu. Cả đời nữ nhân thì thoải mái khi còn ở nhà mẹ đẻ thôi con ạ.”

Không đợi Tử Tình thở dài cho số phận phụ nữ trong xã hội này, thì Tử Lộc vào tìm Tử Tình, muốn đi chợ phiên, trấn Ngô Đồng cứ 15 ngày lại mở chợ phiên, người dân trong vòng 10 dặm đều đến. Ngày bình thường, chợ chỉ mở buổi sáng, mà có khoảng 4, 5 nhà bán rau xanh thôi, người dân không đông lắm.

11. Chương 11: Tìm Được Đường Tiễn Tài (1)

Mùa đông phương Nam khi có mặt trời vẫn tương đối ấm áp, nhưng vừa đến ngày mưa dầm, khắp nơi đều lạnh lẽo, Tử Tình có nhiều chuyện phải làm, nhờ Thẩm thị chuẩn bị giỏ lửa (là giỏ trúc, trong có một lọ sành, bên trong để chút than củi, mặt trên có lưới sắt, mỗi người già ở phía nam đều có một cái để sưởi ấm), còn giúp hong khô quần áo mà Thẩm thị đã giặt, mà việc giặt quần áo cực kì khổ, rất lạnh, ra ngoài

phải mang đôi giày thật dày, đây là đôi giày Tử Phúc mang chật, đi không vừa chân, lạch bả lạch bạch như chim cánh cụt, không ít lần suýt té ngã, trong lòng Tử Tình oán hận vô cùng, bởi vì mùa đông phía nam hay mưa, mà Tử Tình cũng không ít được mình té bao nhiêu lần rồi.

Nghe nói Tử Phúc có một đôi giày da con hoẵng, ngày mưa mang vào rất nhẹ nhàng, Tử Lộc nói là lão gia tử cho Tử Phúc, thấy Tử Phúc đến trường vào ngày mưa bất tiện, mà Tử Phúc từ nhỏ đã biểu hiện thông minh hiếu học, lấy được niềm vui của lão nhân gia, nên tặng hẳn một đôi giày, mùa đông mặc vào cũng ấm áp. Chờ mình làm ra bạc, chuyện thứ nhất làm là mua một đôi giày gọn nhẹ, cho nên, liên sự nghiệp đi không bị ngã, Tử Tình muốn nhanh chóng tìm được biện pháp kiếm tiền.

Tử Tình đang phát sầu việc tìm biện pháp thì Tử Lộc đến, nói muốn đi chợ phiên, hai người lôi kéo Tử Phúc, ba huynh muội cùng đi, Tử Tình phát hiện có nhiều người bán hàng tết, các loại quả vỏ cứng ít nước, hoa, hạt dưa, táo, nhãn, đào, còn có thịt khô, vệt muối, gà muối, cùng với các loại món ăn thôn quê, nhưng không có lập xưởng, chắc người nơi này còn chưa biết phương pháp xử lý ruột. Còn có người bán hoa vải, lụa màu, pháo, Tử Tình vẫn cảm thấy thiếu cái gì, dạo qua một vòng, thì ra không thấy bán câu đối, đèn lồng màu đỏ.

“Đại ca, sao không thấy bán câu đối?” Tử Tình hỏi.

“Nha đầu ngốc, người đọc sách đều thanh cao, các hiệu sách bỏ tiền mời người viết xong, sau đó mới bán, chúng ta ở trấn nhỏ, không có hiệu sách, muốn mua thì đến An Châu mua. Nếu không thì mời người đọc sách trong thôn viết, người quen à, hàng năm cha đều giúp người khác viết không ít mà!” Tử Phúc nói.

Trong lòng Tử Tình bỗng có ý định: “Đại ca, ca có muốn giúp nhà mình kiếm chút tiền không.” Anh mắt Tử Phúc sáng lên, tất nhiên là muốn.

Về nhà, Tử Tình chạy đến phòng Thẩm thị: “Nương có Tình nhi mượn một trăm văn tiền được không? Con cam đoan sẽ trả cho nương.”

“Một trăm văn? Nhiều vậy, con muốn làm gì?”

“Nương cứ cho con mượn đi, ca ca nói muốn bán câu đối, nhưng không có tiền mua giấy đỏ, hẳn không dám tới mượn nương.”

“Khẳng định là con khuyến khích đại ca chứ gì, đại ca con viết câu đối được không đã?”

“Có phụ thân ở đây nữa mà, nương yên tâm, con bảo đảm sẽ trả lại cho nương.”

“Nói không lại con mà, gọi đại ca con tới đây.” Thẩm thị lấy một chuỗi tiền trong rương ra. Tử Tình nói nhỏ vài câu với Tử Phúc, rồi kéo hẳn vào, Thẩm thị dặn dò, sau đó giao tiền cho Tử Phúc, Tử Tình kéo Tử Phúc đi thẳng đến tiểu tạp hoá gần đó.

“Tình Tình, sao muội lại lấy ca ca làm bia đỡ tên hủ. Nhưng muội lại mượn được 100 văn tiền của nương, làm ta phải nhìn muội với cặp mắt khác xưa đây.” Tử Phúc nói

“Nương nể mặt huynh mới ượn đấy, với lại ta đã hứa với nương là sẽ trả tiền lại mà. Ca, ca nghĩ đi, ca nhanh viết câu đối đi, sắp đến tết rồi.”

Hai người tới tạp hoá, Tử Tình mới biết được giá giấy ở cổ đại trang không rẻ chút nào, một tờ giấy đỏ lại mất hẳn mười văn tiền, tương đương với hai cân lúa, mà một tờ giấy chỉ viết được 2 câu đối mà thôi.

“Lão bản (ông chủ), có thể giảm chút không, ta mua nhiều lắm đấy.” Tử Tình hỏi.

“Thật sự không thể giảm được, nhưng bên này có loại chỉ 5 văn 1 tờ, chỉ là có vài chỗ hơi rách, nhưng một tờ viết 2 câu đối vẫn được. Các người nhìn xem rồi thương lượng.”

Tử Tình cùng Tử Phúc mở tập giấy đỏ bị hỏng ra nhìn, vẫn viết được hai câu đối, còn không thì viết ra được vài chữ ‘phúc’, hai huynh muội chọn hai mươi tờ, Tử Tình lại kì kèo lão bản tặng hai bút lông hơi bị hỏng và một tờ giấy thường, rồi về nhà, đem mọi thứ bỏ vào phòng Tử Phúc, Tử Tình muốn lấy giấy, Tử Phúc lại không dám để nàng viết thử, sợ làm hỏng.

“Đại ca, ca đừng keo kiệt thế, lấy một tờ ra viết thử, nếu được thì ca viết luôn, tiết kiệm được mớ thời gian đó.”

“Tiểu nha đầu, muội thông minh đó, ca ca nghe người. Nhưng mà chúng ta viết cái gì đây?”

“Viết cái gì vui vẻ chút, nếu không biết thì ca đi hỏi cha, hoặc tìm trong sách có không?”

Tử Tình bắt đầu xem sách trên giá, lúc này có thể thoải mái đọc sách, dù sao mấy ngày nay Tử Phúc cũng dạy nàng hơn một trăm chữ, tuy rằng viết không được đẹp, cũng may Tử Tình không yêu cầu quá cao, một nha đầu ở nông thôn thì đừng làm tài nữ. Tử Tình tìm được một quyển Phong tục Đại Hạ, Tử Tình mở ra, bên trong có câu đối, đồ đèn, các tên núi lớn, thắng địa Phật giáo đạo giáo, thậm chí còn có đồ ăn các nơi, gieo trồng cây nông nghiệp. Tử Tình cảm thấy đây là một quyển sách rất hữu dụng.

Đang định viết thì Tăng Thụy Tường vào: “Nghe nương các con bảo hai đứa định bán câu đối, Phúc nhi, con cảm thấy chữ mình có thể viết câu đối không?”

Tử Phúc vừa nghe, vẻ mặt xấu hổ, Tử Tình vội vàng cướp lời: “Phụ thân, đại ca cũng không tính toán tự mình viết, đại ca đang bày giấy bút thôi ạ, chúng con chuẩn bị tốt rồi nhờ phụ thân viết. Con và đại ca, nhị ca phụ trách bán.”

Có lẽ Tăng Thụy Tường cảm thấy trong nhà có nhiều nơi cần dùng tiền, nên rất vui khi các con biết chuyện, cho nên thống khoái, cầm lấy bút, Tử Tình thật may mắn khi phụ thân không phải là một người quá cổ hủ. Dưới sự trợ giúp của phụ thân, trước trời tối liền viết xong 28 câu đối, Tử Phúc đem chỗ giấy còn lại cắt thành hình thoi, viết chữ “Phúc” lên, số giấy hơi dài thì viết “Mở cửa đại cát”, “Lục súc thịnh vượng” (tức 6 con vật nuôi thân thiết ở nhà là ngựa, bò, dê, gà, chó, lợn)

.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Tử Tình vội vàng lấy cái rổ bỏ câu đối vào, Tử Phúc cầm một bó rơm nhỏ, gọi Tử Lộc ra ngoài, đến chợ phiên tìm chỗ náo nhiệt nhất, Tử Phúc rải rơm, dắt câu đối lên, rất nhanh đã có người đến hỏi. Lúc trước Tăng Thụy Tường đã hỏi qua hiệu sách, câu đối đều bán mười văn tiền một bộ, bọn họ chỉ cần bán 8 văn hoặc 9 văn là được. Mọi người thấy ba tiểu hài tử bán câu đối, thấy mới mẻ nên bầy miệng tám lời nghị luận.

12. Chương 12: Tìm Được Đường Tiền Tài (2)

Tử Tình nhìn hai vị ca ca, muốn hai người bọn họ mở miệng cũng khó, đành phải tự mình thét to: “Bán câu đối đây, 9 văn tiền một bộ, mua lớn được nhỏ, mọi người mau mua đi.”

“Bé con, mua lớn được nhỏ là gì?”

“Người mua một bộ câu đối để treo cửa, chúng ta sẽ tặng người một thứ để treo ở nhà bếp, còn tặng thêm một chữ phúc nữa.” Tử Tình giải thích.

“Bé con, người đọc xem ở đây viết những thứ gì, đọc được thì ta sẽ chọn một cái.” Mọi người cười to.

May là Tử Tình biết chữ, giờ bắt đầu có công dụng, nàng to giọng: “Trời đất mừng xuân người tăng thọ, xuân vui đầy túi người vui đầy tài, bốn mùa Trường An.” “Trong ngoài bình an vận may đến, gia đình vui vẻ tiền của dồi dào, ngôi sao may mắn chiếu sáng.” “Xuân về cỏ cây đua nở, nhà cửa phúc lộc bốn mùa an, cái tết vui vẻ. . .” (TT^TT, đây là nghĩa của mấy câu chúc thôi nhé, ta đã cố cho nó thành thơ, cơ mà đọc ngang như của ý)

“Con bé đọc thật dễ nghe, vừa biết bán hàng, vừa biết chữ, không sai, không sai, chữ cũng đẹp. Chọn một bộ cho ta đi.”

Bắt đầu có người mua, mà thứ Tử Tình bán là độc nhất, người nông dân nghèo khổ, trong dịp tết cũng nguyện ý mua bộ câu đối, gửi gắm niềm tin và chờ đợi của bọn họ với tương lai. Cho nên chỉ tầm nửa canh giờ, Tử Tình đã bán hết hai mươi tám câu đối, trận chiến mở màn thắng lợi, làm Tử Phúc, Tử Lộc rất hưng phấn, nhà cũng không về, trực tiếp đi đến tạp hoá, lúc này bọn họ mua hai mươi tờ giấy đỏ tốt, đem tiền

thừa mua thêm mười lăm giấy đỏ bị hỏng, lúc này không cần mở miệng thì lão bản đã vui tươi hơn hở tặng hẳn hai cây bút hơi cong, cộng thêm một ít mực và một cái nghiên mực bị sứt.

Ba người cười hì hì vào phòng Thắm thị, Tử Lộc cướp công báo cáo với Thắm thị, Thắm thị vui vẻ, sờ sờ ba cái đầu bọn họ, cổ vũ vài câu.

“Nương, phụ thân đâu?”

“Cha người cùng ông nội đi tìm thợ mộc rồi, làm chút đồ gỗ.”

Ba người lại đến phòng Tử Phúc, cất giấy bút, đành phải chờ Tăng Thụy Tường có thời gian rảnh lại viết. Sau đó, Tử Phúc kéo Tử Lộc sang chỗ Điền thị làm việc.

Dưới sự giúp đỡ của Tăng Thụy Tường, đến chợ phiên ngày mười tám ngày bán xong câu đối, huynh muội bọn họ đã kiếm được hơn một ngàn văn tiền, đương nhiên bọn họ sẽ không cầm tiền về nhà, mà tiếp tục mua giấy đỏ.

Chờ bọn họ về nhà, còn chưa kịp báo tin này cho Tăng Thụy Tường và Thắm thị, phát hiện trong nhà có khách, nguyên lai ngày mười tám tiểu tứ đầy tháng, đại cữu nương Hứa thị cùng Nhị cữu nương Triệu thị đều đến, đang nói chuyện với Thắm thị, Tử Phúc cầm thịt và trứng gà mà Hứa thị, Triệu thị mang đến, đoàn người đến phòng trước. Phòng trước cũng có không ít khách, khủng bố nhất là cả một nhà đại cô Xuân Ngọc đều tới, lúc này Xuân Ngọc đã có năm đứa nhỏ, ban nam hai nữ, tên của ba đứa con tría rất buồn cười: Đại Mao, Nhị Mao, Tam Mao, con gái bé nhất chỉ khoảng 1 tuổi, đi còn chưa vững. Ăn cơm, con nít ngồi một bàn, Tử Tình lần đầu tiên thấy đồ ăn có chút thịt, chiếc đĩa vừa vươn đi, ba cái Mao kia đã gió cuốn mây tan chia nhau đồ thịt, Tử Tình nhìn Tử Phúc, Tử Lộc, phát hiện Tử Phúc rất lạnh nhạt, Tử Lộc tức giận, phỏng chừng lúc trước cũng là loại này, thấy nhưng không thể trách. Tử Tình còn phát hiện, ăn xong cơm trưa, Tử Phúc chạy nhanh về phía sau, khóa phòng mình lại.

Hứa thị và Triệu thị ăn xong cơm trưa thì rời đi, định mời Thắm thị qua nhà chơi mấy ngày, nhưng Thắm thị nói đã cuối năm rồi, có nhiều chuyện phải làm nên không đi, chờ năm sau rảnh rồi.

Một nhà Xuân Ngọc còn ở lại, lúc ăn cơm chiều nghe Xuân Ngọc nói với Điền thị rằng mình khổ quá, trong nhà có nhiều đứa nhỏ, ruộng đất lại ít, đứa nhỏ cả cơm cũng ăn không đủ no, đừng nói đến chuyện có quần áo mới mừng tết. Tử Tình nghe xong âm thầm kinh hãi, nhà mình cũng ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Bà nghe xong, bỗng kêu Tử Phúc lại.

Tử Tình nghe bà hỏi: “Tử Phúc, nghe nói các người bán câu đối, kiếm được nhiều tiền?”

“Thưa bà, cũng không kiếm được nhiều, là nương thấy sắp tết mà quần áo dè dặt muội muội đều cũ nát cả, muốn kiếm mấy văn tiền mua bộ áo bông mới cho bọn nó.” Tử Phúc đáp.

Điền thị nghe xong, vẻ mặt không vui: “Kiếm tiền không được còn muốn gì, đã vài năm bà cũng không mặc quần áo mới.”

“Dạ, nếu con kiếm tiền được sẽ mua vải cho ông bà. Tử Phúc đã suy nghĩ điều này trước rồi.” Điền thị nghe vậy, vẻ mặt mới hơi vui.

Cơm nước xong, Tử Phúc ôm tiểu đệ, Thắm thị thì rửa chén, Tử Tình kêu Tử Lộc cùng nhau giúp mẫu thân thu dọn, Điền thị và Tăng lão nhân thương lượng để gia đình Xuân Ngọc ở lại thế nào. Tử Tình không có hứng thú nghe mấy thứ này, nàng đang nghĩ lần này mua giấy đỏ tương đối nhiều, hôm sau đã gần giao thừa, chắc Tăng Thụy Tường phải thức đêm để viết.

Ai ngờ, bắt đầu từ hôm nay, nhiệm vụ của Tử Tình là trông coi tiểu đệ, bởi vì Thắm thị hết cỡ, không thể ở miết trong phòng, Thắm thị có rất nhiều chuyện phải làm: nấu cơm, cho heo gà ăn, rửa chén, có khi còn nấu nước, Thắm thị cùng Chu thị chia nhau làm, vì Thắm thị nghỉ ngơi một tháng, nên hiện tại chủ động làm nhiều hơn, không có thời gian rảnh. Cũng may gia đình Xuân Ngọc rời đi vào ngày thứ hai. Tử Tình ở nhà coi hai đệ đệ, Tử Phúc và Tử Lộc đi bán câu đối.

Xế trưa, Tử Phúc mua giấy đỏ trở về, nói chợ phiên đã có người bán câu đối, nhưng vì hôm nay là chợ phiên nên vẫn bán hết, chắc về sau sẽ bán không dễ dàng.

Tử Tình nghĩ nghĩ: “Không có việc gì, đại ca, về sau chúng ta không bán thứ này nữa, dù sao nơi này gần An Châu phủ, hiện tại là thời điểm cuối năm, nhà bác chồng sẽ đánh xe đi An Châu mua hàng tết, ca và nhị ca đi với bọn họ, rồi cùng về, người trong thành nhiều, thị trường bán đồ chắc chắn sẽ rộng lớn hơn ở đây.”

Tử Phúc nghe xong, khen Tử Tình một câu, rồi muốn đi tìm Thẩm thị thương lượng, vừa khéo Thẩm thị đang định vào thành mua mấy khối vải, làm quần áo tết cho bọn nhỏ. Bọn họ thương lượng ngày hai mươi ba sẽ đi, thứ nhất là Tăng Thụy Tường viết xong câu đối cũng phải mấy ngày, thứ hai là ngày 24 giỗ, trong nhà rất bận, đi không được. Ngày 22 có chợ phiên, Tử Phúc và Tử Lộc vẫn đến đó, Tử Phúc nghĩ có thể bán được bao nhiêu thì bán, không được một trăm bộ, Tử Phúc vẫn vui mừng, lại mua giấy đỏ về.

Ngày 23, Thẩm thị ôm Tử Hỉ, mang theo Tử Phúc, Tử Lộc đi vào thành, Tử Tình thì ở nhà trông Tử Thọ, Tăng Thụy Tường nhờ đường đệ (em họ) vào núi đốn củi, Tử Tình dắt Tử Thọ đến bên bãi đất trống gần hồ để phơi nắng, chơi đá cầu, nhảy ô, ném bao cát với các người bạn nhỏ mới quen, gần giữa trưa, Tử Tình thấy xe lừa nhà bác chồng về, liền kéo đệ đệ chạy theo.

13. Chương 13: 5 Lượng Bạc

“Đại ca, sao rồi? Bán được không?” Tử Tình sốt ruột muốn biết chủ ý của mình ra sao?

“Nương, nương xem đi, con nói đúng mà, về nhà muối muối nhất định sẽ hỏi chuyện này đầu tiên. Tình Tình á, là một con nhóc tham tiền.” Tử Phúc trêu ghẹo nói.

“Chán ghét, ghét đại ca nhất. Nương, nương xem, đại ca chỉ biết khi dễ con.” Tử lắc lắc thân mình, cầm lấy góc áo Thẩm thị, không biết mình đang làm nũng.

“Được rồi, không giỡn muối nữa, hôm nay đại ca và nhị ca của người bán hết câu đối, trong thành nhiều người lắm, làm hàng tết, bán hàng tết, bán đồ ăn, mua đồ ăn, chắc chắc (tiếng tắc lưỡi), cực kì náo nhiệt. Lần sau đại ca sẽ mang người đi, lần này đại ca mua giấy ở trong thành, rẻ hơn ở trấn ta một văn tiền, ta dùng ba ngàn tiền đồng kiếm được đổi hết thành giấy mực, sau lần này sẽ không bán nữa.” Tử Phúc sờ sờ đầu Tử Tình, nói.

Vào nhà, Thẩm thị lấy vải dệt mới mua ra, Tử Tình là một khối vải bông đỏ thắm in hoa, mua cho các con trai màu xanh, Điền thị một khối vải màu đỏ sậm, Tăng lão gia tử là màu xanh thẫm, còn Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị thì không có, Tử Tình thấy trong lòng đau xót.

Thẩm thị bảo Tử Phúc đưa vải dệt cho lão gia tử và Điền thị. “Cứ bảo đây là tiền các người bán câu đối, hiếu kính ông bà.” Tử Tình vội đuổi theo.

Điền thị nhìn thấy Tử Phúc đưa vải dệt tới, cười như hoa, vội tiếp nhận, nói: “Tôn tử (cháu trai) thật có hiếu, nhỏ như vậy đã biết kiếm tiền, còn nhớ thương tới ông bà, nói bà biết người kiếm được nhiều tiền?”

“Bà, không bao nhiêu cả, chỉ đủ mua cho đệ đệ muối muối một ít vải làm quần áo mừng tết, đã tiêu hết cả rồi.” Tử Tình thấy đại ca nói dối mà mắt cũng không chớp, không ngờ đại ca còn tuổi nhỏ mà đã biết xem người.

“Tử Phúc, sao không mua thứ gì cho tiểu cô? Tiểu cô đối xử với người không tốt à?” Thu Ngọc thấy Tử Phúc tay không, vội vàng hỏi.

Tử Phúc nghe xong, mặt hơi bối rối, đang muốn nói cái gì thì lão gia tử cùng Tăng Thụy Khánh vào, gần hết năm, cho nên Tăng Thụy Khánh nghỉ phép về nhà mừng năm mới, gặp lão gia tử ở phố nên về với nhau.

Điền thị đem vải dệt khoe khoang với lão gia tử, lại khen Tử Phúc biết hiếu kính, đang nói, Chu thị dẫn Tử Bình đi đến, lão gia tử đương nhiên cao hứng, vốn hấn đã coi trọng đứa cháu trưởng tôn này, trong lòng càng tự hào, nhưng sắc mặt Tăng Thụy Khánh và Chu thị xấu lại.

Cũng vào lúc này, Tử Bình hỏi: “Sao còn chưa ăn cơm, ta đều chết đói rồi.”

“Ăn ăn ăn, người là đồ thùng cơm, chỉ biết ăn, nhìn xem, người ta nhỏ như vậy đã biết nhiều chuyện, suốt ngày chẳng làm việc gì, chỉ biết kiếm tiền riêng cho gia đình mình thôi. Còn người cũng giống nương, suốt

ngày làm hết việc này việc nọ, không ai khen lấy một câu. Cha, nương, tính ra thì chúng ta còn chưa ở riêng, Tử Phúc kiếm được tiền cũng phải góp chung chứ?” Lời Chu thị nói làm hai ông bà đang chìm trong vui vẻ sững sốt, nửa ngày cũng không phản ứng.

Tử Tình đẩy đẩy Tử Phúc, Tử Phúc vội tiếp lời: “Đại nương, ta kiếm được không bao nhiêu, mà hôm nay cũng tiêu hết rồi, vì nương thấy đệ đệ muối muối quần áo đều rách nát, mà tiền thì không có, nên chúng ta đành cố gắng kiếm một ít.”

“Đúng vậy, mấy đứa nhỏ tự ý thì làm được ra bao nhiêu.” Điền thị cuối cùng phản ứng lại.

“Được rồi, ầm ĩ cái gì mà ầm ĩ, ăn cơm. Đừng đỏ mắt (tức giận) người khác có quần áo mới mặc, lần này ta trở về cũng mua vài ẹ con người, tết cũng có quần áo mới.” lời nói của Tăng Thụy Khánh khiến bữa cơm trưa tiến hành trong im lặng.

Hôm sau là ngày 24, Thẩm thị rất bận rộn, sáng sớm thì giết gà, làm điểm tâm, còn giúp Chu thị làm các loại bánh gạo ngọt, có chiên, có hấp, đuổi hết trẻ con ra ngoài, sợ ăn vụng. Làm xong phải cúng ông táo, cúng xong, lão gia tử lại đi cúng tổ tông. Cuối cùng, Điền thị phân ôi đĩa một cái, còn lại thì giấu đi, không biết cất để làm gì.

Cả ngày này Tăng Thụy Tường ngồi trong phòng Tử Phúc viết câu đối. Tử Phúc nói muốn bán ở chợ phiên vào ngày 25, còn lại thì đến ngày 26 đi An Châu thành bán, hết đợt này sẽ ngừng bán, giúp việc trong nhà.

Sáng sớm ngày 26, Tử Tình còn trong giấc mộng đã bị Tử Phúc đánh thức, bởi vì tối hôm trước, Tử Tình phải mè nheo đủ kiểu, làm Thẩm thị đồng ý để nàng cùng Tử Phúc đến trong thành, còn Tử Lộc coi Tử Hỉ, cũng may là xe nhà bác chồng, nếu không Thẩm thị thật sự sẽ không đồng ý.

Trong sự buồn ngủ riu cả mắt, thì nghe có người bảo là đến nơi, Tử Tình nhìn cửa thành cao cao trước mặt, giống cổ thành trên TV, sau khi vào thành, hai bên ngã tư phần lớn là nhà trệt, còn cửa hàng buôn bán thì có hai tầng, thị trường rau quả bán ở ngã tư, người bên trong đông đảo, ồn ào, Tiểu Phúc Sinh đưa bọn họ đến chỗ này, hẹn thời gian cùng địa điểm quay về, rồi đi làm việc của bọn họ.

Tử Phúc vô cùng quen thuộc dẫn dắt Tử Tình bày quán, hôm nay cầm theo sáu trăm câu đối, chắc phải mất nhiều thời gian, Tử Tình muốn tự mình đi dạo xem có cái cây nông nghiệp nào mới mẻ không, dù sao qua năm nhà mình sẽ ở riêng, nên phải tính toán xem nên trồng lại cây nào. Tử Phúc không đồng ý để một mình nàng đi dạo. Tử Tình đành phải hét to rao hàng, như vậy mới bán được nhanh hơn, bán xong thì mới có thời gian làm việc khác. Vất vả lắm mới được đến An Châu, không được để tay không trở về.

Mọi người thấy một tiểu cô nương năm sáu tuổi hét to, cầm một túi xách đơn giản, quần áo trên người tuy cũ nhưng sạch sẽ, giọng tiểu cô nương dễ thương, ngọt ngào, không chút luống cuống, nên mọi người ngạc nhiên, lập tức có không ít người đi lại, thấy Tử Tình đưa câu đối đến, không nhẫn tâm từ chối, thế nên bán câu đối rất nhanh, Tử Phúc thì lấy tiền, hai người phối hợp ăn ý, hơn một canh giờ đã bán hết.

Tử Tình thấy túi vải Tử Phúc đựng tiền đồng rất nặng, liền đem túi vải đặt vào sọt, trong sọt cũng có không ít tiền đồng, Tử Phúc lại nhặt chút cỏ đắp lên, hai người cố sức nâng, Tử Phúc nói tìm một ngân hàng tư nhân gần đây đổi thành bạc, cũng may có một ngân hàng, hai người đếm tiền đồng nửa ngày, Tử Tình chỉ phụ trách đếm tới mười, nhớ tới một lời kịch kinh điển: “Tới bây giờ Vương lão ngũ ta đều không thấy được nhiều tiền như vậy.” Đây là lần đầu tiên Tử Tình ra tay, kiếm được một thùng tiền, rất vui vẻ.

Nhanh chóng đếm được năm ngàn văn, đổi thành năm nén bạc, Tử Tình rất cẩn thận giấu dưới lớp cỏ trong sọt. Tử Phúc không dám đi ngã tư nữa, dù sao, đối với hai tiểu hài tử mà nói, năm lượng bạc là một con số cực kì lớn. Tử Tình nhìn thấy bên cạnh có một tạp hoá lớn, liền kéo ca ca đi vào.

14. Chương 14: Tài Năng Nhỏ Được Trọng Dụng

“Lão bản, chỗ người có loại mầm móng (giống) mới nào không?” Tử Tình hỏi.

Lão bản thấy là hai tiểu hài tử, còn tưởng rằng đang giỡn: “Đi đi, đến chỗ khác mà chơi, đừng đứng chắn cửa nhà ta.”

Tử Phúc nhanh chóng nói: “Lão bản, chúng ta thật sự là muốn mua mầm móng, không phải đùa người, người để chúng ta xem có loại mầm móng nào mới không đã.”

Lúc này lão bản mới cẩn thận đánh giá Tử Phúc một cái, rồi dẫn hai người đến một nơi trong nhà. Mỗi cái thùng gỗ nhỏ đều để một loại cây giống, bên ngoài còn dùng bút lông ghi tên, Tử Tình nhìn một lượt: “Nhà bà cũng có mấy loại mầm móng này.”

Tử Phúc nghe xong, nói: “Mua thêm đi, lỡ mầm móng không đủ, mà khẳng định là đại nương cũng muốn, nương không tranh nổi năng đâu.”

Vì thế Tử Tình chọn một chút mầm móng ngắn hạn như cải thìa, dưa chuột, dây mướp, bí đao, mướp đắng, bí đỏ, rau muống, mấy loại mầm móng này giá rẻ, Tử Tình mua mỗi loại một ít, lại không mua hạt tiêu, thời tiết ở đây ẩm ướt, mà hạt tiêu cũng được trồng phổ biến, về nhà xin bà một ít ăn là đủ. Tử Tình ngoài ý muốn phát hiện có chút hạt dưa hấu tử, lão bản nói đây là một loại hoa quả quý hiếm, loại này được Đông gia lấy từ kinh thành đến, muốn trồng thử, còn mầm móng thừa thì bán để lấy chút tiền lời. Người ở đây trồng rất ít, mà mỗi cân dưa hấu bán được hơn mười văn tiền một cân.

Tử Tình vừa nghe, đã vui vẻ, kiếp trước: lúc ở nông thôn, không ít lần giúp ông bà trồng dưa hấu. Tử Tình gói tất cả hạt dưa hấu lại, càng làm Tử Tình vui sướng là phát hiện ở góc tường có một đồng khoai tây, lão bản nói đây là dương khoai, được trồng khá nhiều ở nơi gần biển, nghe nói sản lượng rất à người ở An Châu phủ gieo trồng không nhiều. Tử Tình vừa hỏi giá, 5 văn tiền một cân, Tử Tình cắn răng lấy hết, làm lão bản cao hứng, không ngờ hai cái hài tử lại lấy tất cả hàng tồn lâu rồi. Đi một chuyến, Tử Tình tiêu cũng tầm hai trăm văn.

Về nhà, Tử Tình kéo Thẩm thị vào phòng, cẩn thận sờ soạng nén bạc, nhìn đi nhìn lại, chỉ còn chưa cần thử thôi, mới lưu luyến không rời giao cho Thẩm thị, làm Thẩm thị cùng Tử Phúc cười to: “Đúng là tham tiền. Mất còn không rời khỏi tiền kìa.”

Thẩm thị cất bạc, lại ra ngoài làm việc, Tử Lộc ôm Tử Hỉ tiến vào, để Tử Hỉ lên giường, ba người Tử Tình, Tử Lộc cùng Tử Phúc bắt đầu kiểm kê tiền thừa, lúc này, bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

Tử Tình đứng ở cửa sau nghe, thì ra Từng thị (bác chồng của Tử Tình) đang mắng con của Bành thị, Bành thị nghe thấy, hai người mắng qua lại, dù sao Từng thị không có người làm chỗ dựa, bên người lại không có con ruột, Tiền tài trong nhà đều nằm trong tay đứa con lớn nhất của Bành thị, cho nên Bành Thị không e sợ Từng thị, một ngày âm ỉ nhỏ, ba ngày âm ỉ lớn.

Tuy Tử Tình rất đồng tình Từng thị, nhưng lực bất tòng tâm (có lòng mà không có sức). Chỉ có thể thường xuyên trò chuyện cùng bà. Mà nàng cũng không ra ngoài, trở về phòng cùng Tử Phúc, Tử Lộc thanh lý nốt số tiền đồng còn lại, hôm qua Tử Phúc bán được hai trăm câu đối, cứ một trăm văn, đại ca lại để sang một bên, Tử Tình dùng dây thừng nhỏ tết bằng sợi bông xâu lại, không ngờ có tới 26 xâu, trừ đi số tiền mua mầm móng, lần này bán câu đối được hơn 7 lượng bạc, lúc Tử Tình giao hết tiền lại cho Thẩm thị thì Thẩm thị bỗng dưng khóc. Thẩm thị vừa khóc, ánh mắt Tử Phúc, Tử Lộc cùng Tử Tình cũng đỏ, Tử Tình cũng không biết an ủi Thẩm thị thế nào, thì Tăng Thụy Tường vào.

“Có chuyện gì xảy ra hả?” Tăng Thụy Tường thấy bốn người đang rơi lệ, liền hoảng.

“Không có gì, ta cao hứng (vui vẻ), bọn nhỏ rất hiểu chuyện, ta vui, cha bọn nhỏ à, người đoán bọn nhỏ kiếm được bao nhiêu tiền?” Thẩm thị lau nước mắt, mỉm cười hỏi.

“ Bao nhiêu? Được 5 lượng không?”

“Cha bọn nhỏ à, tổng cộng hơn 7 lượng, bọn nhỏ còn mua mầm móng để đầu xuân trồng. Người thấy chúng ta có thêm 7 lượng này có đủ để xây nhà không? Nếu để bọn nhỏ ở nhà gỗ, mà qua năm mới trời vẫn rất lạnh .”

Phụ thân trầm ngâm một hồi, nói: “Muốn xây một căn nhà có 6 phòng lớn thì vẫn thiếu, 4 gian thì cũng tạm, người để ta cẩn thận suy nghĩ, xem xây được mấy phòng, rồi quyết định sau.”

Tử Tình nghe vậy, nghĩ tới giấc mộng của mình, ngôi nhà phương bắc –tứ hợp viện (*), làm một nửa là được! Nhưng không có cách nào mở miệng, đành phải đem chủ ý đánh lên người Tử Phúc. “Đại ca, cái hôm viết câu đối ca có thấy quyển Phong Tục không, trong đó cái gì cũng có nhỉ, ca tìm xem có kiến trúc nhà cửa nào hợp với gia đình mình không nha?”

Chờ cơm nước buổi chiều xong, Tử Phúc vẫn còn ôm sách vở nghiên cứu, Tử Tình lò đầu vô xem, thấy Tử Phúc đang lật quyển kinh đô bản triều, thì ra triều đại này gọi là Phong triều, thủ đô là Năng kinh, kiến trúc đúng là tứ hợp viện, không biết lịch sử lại rẽ đường chỗ nào.

Tử Phúc quả nhiên không cô phụ tâm nguyện của Tử Tình, cầm sách tìm Tăng Thụy Tường tham khảo, Tử Tình cũng đi theo, vừa vặn cả nhà đều ở, Tử Phúc đem ý tưởng nói một lần: “Cha, nương, chúng ta người nhiều, mà bây giờ có tính chúng ta ở trong 6 gian phòng thì sau này cũng không đủ chỗ khi chúng con trưởng thành. Con thấy loại nhà tứ hợp viện rất tốt, có nhà giữa, có sương phòng, còn có sân, thích hợp với gia đình nhiều người như chúng ta. Chúng ta xây sương phòng (phòng ngủ) trước, tương lai có tiền thì xây thêm, như vậy thì bên trái và phải sương phòng đều có thể xây thêm cho người ở, cũng có thể làm nhà bếp hoặc nhà kho.”

Tăng Thụy Tường nói hẳn từng đi phương Bắc, đã ở căn nhà như vậy, cảm thấy ánh sáng hứng được nhiều hơn so với bây giờ, nhưng mà ở đây chưa ai xây nhà kiểu này, chỉ sợ có người nhiều lời, hẳn sẽ cân nhắc.

Càng tới gần cuối năm, người lớn càng bận rộn. Lão gia tử cùng Điền thị dẫn Tăng Thụy Khánh và Hạ Ngọc, Thu Ngọc vội vàng đặt mua hàng tết, Chu thị Thắm thị quét dọn phòng ở, sắp xếp đồ đạc, ước chừng nên đãi khách đầu năm món gì, và chuẩn bị bàn tiệc rượu mừng một tết cho Tử Hỉ gì tên bào gia phả. Tóm lại, Thắm thị rất bận, thời gian cho con bú cũng không có, cả việc may quần áo cho con cũng làm vào buổi tối.

Con nít thì lại rảnh rỗi hơn, không phải đi nhật củi, Tử Tình dùng lông gà đẹp nhất làm quả cầu, không có việc gì thì chạy đến bãi đất trống gần sông chơi đá cầu với mấy người bạn, chơi đùa quên ngày tháng. Mãi đến khi Tử Thọ hỏi, mới nhớ tới chuyện mấy ngày chưa bắt sâu cho gà con, chỉ cho chúng nó ăn vài miếng thức ăn thừa trộn với rau, lúc này Tử Phúc, Tử Lộc cũng rảnh, vừa vặn có thể sai đi bắt sâu.

Tử Phúc nghe xong, nghi ngờ: “Tình nhi, người nghe ai nói bắt sâu cho gà ăn vậy? Sao ta cứ cảm thấy từ sau khi người hết bệnh lại thông minh hơn nhiều.”

“Đại ca, người không thấy lúc bà cùng đại nương nhặt rau mà thấy sâu, đều ném lên đất, gà tranh nhau ăn. Tranh nhau thứ gì thì khẳng định đó là thứ tốt, người thấy hình dáng bọn Đại Mao ăn thịt là biết mà. Với lại chúng ta không có thóc cho gà ăn.”

Tử Phúc nghe xong, cười haha, chắc là nhớ đến bọn Đại Mao cướp thịt, sau lại vội dặn dò Tử Tình không được nói vậy khi ra ngoài.

(*): Tứ hợp viện là ngôi nhà truyền thống của Trung Quốc : một kiến trúc đóng điển hình

15. Chương 15: Đêm 30

Thoát cái đã đến 30, Tử Tình bị Thắm thị lôi dậy sớm để coi tiểu tứ, vì hôm nay nam đinh trong nhà đều đi từ đường cúng bái, bọn Thắm thị phải chuẩn bị trước nhiều thứ, Tử Tình cũng muốn đi xem náo nhiệt, nên ôm tiểu tứ đã ngủ say để lên giường Hạ Ngọc, rồi đến sảnh đường nhìn người lớn bận rộn. Trên bàn dài đặt cá chép, một đầu heo, một đuôi heo, một chén cơm, bên trên còn để bốn quả táo đỏ, một ít rượu nhạt, trên đất có cái rổ đựng pháo, một nén hương, cặp nến đỏ, một bộ câu đối, câu đối là Tăng Thụy Tường viết: “Hi vọng bảo địa ngàn năm vượng, phúc chiếu con cháu mọi sự hưng. Cung chúc tân xuân.” Chuẩn bị đầy đủ, lão gia tử mang theo nam đinh trong nhà rời đi. Chu thị lại làm điểm tâm, Thắm thị vội cho heo gà ăn, Tử Tình trở lại phòng của cô trông coi tiểu đệ, Thu Ngọc đang ngồi trước cửa sổ thêu hoa lên quần áo của Điền thị, quần áo đỏ thắm đã hiện ra chút hình của hoa mai vàng.

“Tiểu cô, người thêu thật là đẹp, tiểu cô dạy ta thêu hoa được sao? Ta cũng muốn học.”

“Học cái gì mà học, ta làm gì có thời gian dạy người, hai năm trước đã dạy Tử Bình một lần, ngu muốn chết, thiếu chút nữa ta học máu vì tức giận.” Tiểu cô không kiên nhẫn.

Lúc này, Hạ Ngọc vào, nói: “Sắp tết mà người còn quất nạt một đứa trẻ làm gì, nói người bao nhiêu lần cũng không đổi, nếu nhà đại ca nghe được, lại có chuyện xảy ra, lúc đó nương mắng người thì đừng trách.”

Thu Ngọc nghe xong, nhả thành mặt quỷ, Tử Tình lại mỉm cười ngọt ngào. Lúc này tiểu tứ tỉnh, Tử Tình mở tủ, phát hiện tiểu tứ đi ‘nặng’, muốn gọi Thẩm thị tiến vào thay tã cho đệ đệ thì Diên thị cùng Tử Bình vào, Tử Bình nói: “Thẩm thẩm đi ra ngoài, không có ở nhà.” Tử Tình muốn để Diên thị giúp, ai ngờ Diên thị lấy tay vẩy vẩy: “Thối quá, sao lại thối như vậy?” Nói xong, xoay người bước đi. Làm Tử Tình đơ người, đây là bà mình sao?

Lúc này Tử Bình nói: “Ta tìm người mãi, thì ra là trốn ở đây, chúng ta ra ngoài đá cầu thôi, nương vừa làm cho ta một cái cầu lông gà đẹp lắm.”

Đáng tiếc không có người hưởng ứng, Tử Tình vội vàng việc thay tã cho tiểu tứ, còn biết đổ chút nước ấm, dùng một góc sạch của tã lau móng cho tiểu tứ. Hạ Ngọc cũng giúp, nói với Tử Bình: “Tử Bình, người chơi đi, nhị cô cũng đá không được, tiểu cô thì bận làm quần áo cho bà, Tình Tình mặc trông tiểu đệ đệ.”

Tử Bình lúc này mới thấy tiểu cô đang thêu, nói: “Tiểu cô, nương ta cũng làm quần áo mới cho ta, tiểu cô thêu cho ta chút hoa. Quần áo mới đẹp, mà dù nó có cũ ta cũng không cho Tử Tình.”

Tử Tình nghe xong, cực kì khó chịu, thì ra mình luôn mặc quần áo người khác bỏ đi, chắc chắn là khi chưa ở riêng, Thẩm thị không có chút tài sản nào, mà bạc của nhà mẹ đẻ tuyệt đối không dám đụng, sợ Diên thị biết thì không hay, đành phải để mấy đứa nhỏ chịu ủy khuất. Nghĩ thông suốt, Tử Tình nói: “Bình tỷ, người yên tâm, về sau người có cho ta, ta cũng không cần.”

“Hừ, nói thật dễ nghe, vậy người cởi quần áo trên người ra.”

“Bình tỷ, ta là nói về sau không cần. Chưa nói bây giờ.” Lúc này lão gia tử đã trở lại, đã cúng bái tổ tiên xong. Bình tỷ tức giận ra ngoài, Thu Ngọc vui sướng khi người gặp họa, véo má Tử Tình: “Nhìn ngơ miệng của người lại lợi hại như vậy, người chờ ai đó mắng đi, nhất định nó sẽ mách nương.”

Tử Tình nghe vậy, xong đời rồi, với tính tình đại nương, không chừng sẽ nói đến chuyện này chuyện kia, đến lúc đó thì mình phải câm lặng, nếu chọc giận trưởng bối trong nhà, mình thì không sao, chỉ sợ cha mẹ chịu không nổi, năm mới mà đã bị mắng.

Bởi vì mừng năm mới, Tử Tình cùng Tử Thọ ngoại lệ được ngồi vào bàn. Sợ cái gì thì đến cái nấy, chính ắn, Tử Bình mở miệng: “Nương, Tử Tình nói về sau nó không cần quần áo cũ của con nữa.”

“Người ta đương nhiên không cần, có một người cha biết kiểm tiền, còn có một ca ca tuổi nhỏ đã biết kiểm tiền mua quần áo uội muối, nương của con không bản sự này, chưa sinh cho con một ca ca tốt, một đệ đệ ngoan, con đó, đừng dán mặt nóng vào móng người lạnh, mà có dán thì thịt dê cũng không thể dán lên được người chó đầu. Nhớ kỹ không?” Chu thị nói làm lão gia tử cùng Diên thị không vui, sắc mặt mọi người rất khó coi.

“Được rồi, nhà lão đại bớt tranh cãi đi, tiểu hài tử thì biết cái gì, ầm ĩ vài câu cũng bình thường, đều là người một nhà, người xem người dạy con mình thế nào đi đã.” Lão gia tử nói.

“Hừ, chỉ sợ ta coi người ta là người một nhà, người ta còn không coi ta là người một nhà.” Chu thị vẫn nói thắm, cũng không dám lớn tiếng.

Bữa ăn sáng cuối năm kết thúc trong bầu không khí nặng nề, người lớn vội vàng chuẩn bị cơm tất niên, đây mới là phần quan trọng, vất vả một năm, người nghèo mới làm một bàn bữa tối phong phú, tiểu hài tử đều ngóng trông có thể ăn cơm ngon. Tử Tình đến được khoảng thời gian dài như vậy cũng chưa ăn cơm no, chỉ ngồi được hương thịt một lần.

Bày đồ ăn lên bàn, cả nhà chuẩn bị ngồi thì lão gia tử phân phó Tử Lộc đi đốt pháo, bảo Tử Phúc rót rượu cho các trưởng bối, lão gia tử bưng ly rượu, vành mắt hơi đỏ, nói: “Năm nay là một năm cuối cùng cả nhà ta sum họp thế này, qua năm huynh đệ các người sẽ ở riêng, đời này cha không có bản sự, không cho con

cháu sống cuộc sống giàu có, nhưng cha không hề thiếu ăn thiếu mặc cho các người, hơn nữa hai đứa con trai của cha đều có tiền đồ hơn cha, cha cao hứng, hộ nông dân nào mà có người cha như vậy, cũng thấy tự hào, cha chỉ hy vọng, ở riêng, huynh đệ vẫn là huynh đệ, trong nhà có hai muội muội, cũng nên suy nghĩ cho chúng nó. Cha cũng không mong muốn điều gì thêm, chỉ mong các người sống tốt. Cạn chén.”

Câu cuối cùng, lão gia tử nghẹn ngào nói ra. Vành mắt trưởng bối đều đỏ, hai vị cô cô đều khóc thành tiếng, Điền thị lấy tay lau nước mắt, cười nói: “Tết đến mà lão nhân còn làm cả nhà khóc, cả đời cũng chưa từng thấy người nói lời nào như vậy, bọn nhỏ cũng không đi xa, nhà lão nhị chuyển ra ngoài, người muốn thì đi thăm, tết muốn gọi bọn họ trở về thì chỉ cần nói một câu, Tử Bình, giúp đệ đệ muội muội dùng bữa, ăn nhiều một chút.”

“Đúng vậy, lão cha lão nương, một bàn đồ ăn còn chưa để chúng ta ăn đã bắt chúng ta khóc, khóc no rồi thì đồ ăn cũng ăn ít, có gì thì cứ để sau, cả nhà ăn cơ thôi.” Thu Ngọc làm cả nhà vui vẻ lên. Mà chỉ có Thu Ngọc mới dám làm nũng trước mặt lão gia tử, nàng gấp thức ăn trước, nói nói cười cười, bữa cơm tất niên cuối cùng cũng hơi vui vẻ.

Sau khi ăn xong, lão gia tử đốt rễ cây to trong cái hồ, cả nhà ngồi vây quanh, bên cạnh còn đặt một cái bàn nhỏ 3 chân, trên có đặt bình trà ấm, mọi người tưởng tượng về tương lai, ánh lửa hồng hồng ấm áp mỗi người, giờ khắc này, Tử Tình cảm thấy tinh thần ấm áp.

Cũng không biết bây giờ là giờ gì, Tử Tình và Tử Thọ đều mệt, lão gia tử để Thẩm thị mang tiểu hài tử về ngủ trước, không cần đón giao thừa, để Tăng Thụy Tường ở đây là được. Trở lại phòng, một nhà Tiêu gia cũng vây quanh đồng lửa đón giao thừa như vậy, chuyện cười liên tục. Hình ảnh ấm áp làm Tử Tình bỗng đau lòng.

16. Chương 16: Mộng Một Đầu Năm

Vào thời khắc gia đình xum họp, Tử Tình lại ở một thời không xa xôi. cùng một đám người xa lạ nhân hưởng thụ tết, cha mẹ kiếp trước làm gì để giảm đi nỗi đau mất con? Ai có thể nói cho nàng? Đêm nay, Tử Tình nghe tiếng pháo vang lên không ngừng, như mộng như tỉnh, rõ ràng là thấy cha mẹ kiếp trước, dặn nàng phải sống cho tốt, chỉ cần nàng hạnh phúc, cho dù ở thời không nào, cha mẹ đều vui mừng, bởi vì còn sống là điều quan trọng nhất. Khi bóng dáng cha mẹ dần dần biến mất, Tử Tình khóc òa, gọi to “Ba ba, mẹ”, mà lại có một lực đạo đẩy Tử Tình “Về đi, cả đời bọn họ áo cơm không lo, khỏe mạnh trường thọ.”

“Tình Tình, người làm sao vậy, gặp ác mộng à? Tình Tình, người tỉnh nào, Tình Tình.” Tử Tình mở to mắt, Tử Phúc đang sốt ruột ôm lấy nàng, gọi nàng, “Không có việc gì, Tình Tình ngoan, đừng sợ, đại ca ở bên cạnh người. Đừng sợ, Tình Tình.”

Tử Tình ôm cổ Tử Phúc, khóc âm rầm rào rào, nhưng cũng sợ đánh thức người khác, không dám lớn tiếng, Tử Phúc luôn luôn vỗ nhẹ lưng nàng, trong tiếng dỗ dành của đại ca, Tử Tình một lần nữa đi vào giấc ngủ, một giấc ngủ ngon.

Sáng mừng một tỉnh lại, Tử Phúc đã mặc quần áo mới, cũng đem quần áo mới của Tử Lộc cùng Tử Tình lấy đến, mặc đồ cho Tử Tình, Tử Tình định tự mình mặc, nhưng giờ mình chỉ năm tuổi, cho nên vươn tay, cười hì hì nhìn Tử Phúc giúp nàng mặc quần áo, Tử Phúc sờ sờ đầu nàng, hỏi: “Sao Tình Tình vui vẻ vậy?”

“Vì hôm nay là tết, bởi vì ca ca đối tốt với Tình Tình.”

“Tình Tình ngoan, vậy Tình Tình có đối xử tốt với ca ca không?”

“Có chứ, Tình Tình sẽ đối tốt với cha mẹ, ca ca, cả đệ đệ nữa.” Nói xong, dùng hành động thực tế, hôn má Tử Phúc một cái, Tử Phúc đơ người vài giây, Tử Lộc cũng hôn hân một cái, ba người cười ha ha.

Ba người mặc xong, cùng nhau vào phòng Thẩm thị, Tử Tình nhìn thấy trên đất có một cái đệm được bọc bằng rơm, gọi là bồ đoàn, chắc để chuẩn bị dùng khi dập đầu, quả nhiên Tử Phúc quỳ xuống: “Tử Phúc chúc cha mẹ khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.”

Thẩm thị cho hắn một cái hầu bao (được hiểu tương tự như bao lì xì), nói: “Cũng chúc cho con học hành tiến bộ.” Tăng Thụy Tường gật gật đầu, Tử Lộc và Tử Tình học theo, ngay cả Tử Thọ cũng học, mỗi người lấy được một hầu bao, Tử Tình vừa thấy tuy vải dệt không tốt, nhưng đường may tinh xảo, không biết Thẩm thị làm khi nào. Tử Tình mở hầu bao ra, có 5 văn tiền, Thẩm thị giải thích: “Nương biết các con hiểu chuyện, mà tiền này cũng do các con kiếm được, cho nên năm nay nương cho nhiều hơn một chút. Hi vọng chúng ta càng ngày càng khấm khá lên.”

Lúc này, Tăng Thụy Tường mở miệng nói chuyện: “Đi thôi, không còn sớm nữa, nên dập đầu cha mẹ, lát nữa còn phải đến từ đường mở tiệc rượu, hôm nay làm tiệc cho Tử Hỉ nhập gia phả.”

Vì thế, một nhà đến tiền phòng, lão gia tử cùng Điền thị ngồi ở đó, chờ con cháu quỳ lạy, đầu tiên là một nhà Tăng Thụy Khánh, sau mới đến nhà Tử Tình, rồi hai cái cô cô, Điền thị dùng giấy đỏ gấp thành một mớ bao lì xì, con cháu quỳ lạy xong thì sẽ ột cái, Tử Tình lui xuống, mở ra thì thấy chỉ có một văn tiền, Tử Bình lại có hẳn 5 văn, khoe khoang với Tử Tình một chút. Thì ra Điền thị vì muốn cân bằng quan hệ, hai nhà nhiều như nhau, cũng không tính nhiều hay ít đũa nhỏ. Nàng không thấy được hồng bao của các cô cô có bao nhiêu. Kế tiếp, Tử Phúc mang theo đệ đệ muội muội chúc tết Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị, vẫn là quỳ lạy, cũng được một văn. Thế mà Thẩm thị cho Tử Bình hẳn 5 văn. Hạ Ngọc, Thu Ngọc chưa kết hôn, không cần quỳ lạy, cho nên không cần cho hồng bao.

Xong việc này, người một nhà bắt đầu ăn điểm tâm, điểm tâm rất đơn giản, hai loại đồ ăn, món ăn chính là đậu hủ, ngụ ý năm mới sẽ phát tài phát lộc. CƠM nước xong, Tăng Thụy Khánh cùng Tăng Thụy Tường mang Tử Phúc, Tử Lộc, Tử Hỉ, ra ngoài chúc tết hàng xóm và người thân trong thôn, lão gia tử và Điền thị ở nhà tiếp đãi khách, người đến người đi, vào cửa thì heawps hai tay, nói: “Chúc mừng, chúc mừng năm mới.” Người người vào cửa đều nói câu này, Điền thị thấy có con nít vào thì cho ít bánh kẹo hạt dẻ. Tử Tình tấy không có gì mới mẽ, trở về phòng coi em. Đột nhiên, một trận pháo chiêng trống vang lên, Tử Tình vội vàng ra cửa, thì ra đội múa rồng trong thôn đến, nhà quá nhỏ, không thể vào hết một lượt, rồng vào trước, đi quanh một vòng, chờ đầu rồng ra ngoài thì đuôi rồng vẫn chưa vào được nhà, Điền thị đưa một cái hồng bao. Bên này mới vừa đi, Tiêu Tú Thủy đã qua tìm Tử Tình nhìn múa rồng, múa sư tử, Tử Tình cũng muốn nhìn một chút, nên ẩm Tử Hỉ đến nhờ Hạ Ngọc trông. Sau đó chạy đi.

Hai người đến bãi đất trống trên phố, phát hiện có một đồng người vây thành hình tròn, bên ngoài không nhìn được gì, Tử Tình chỉ thấy chân người, cũng may nhỏ có cái lợi, hai người chui tới chui lui, cuối cùng chen vào được. Chiêng trống vang trời, rồng bay phượng múa, giống trên TV, người múa rồng múa sư tử rất chuyên nghiệp, thân thủ nhanh nhạy, trong sân có nhiều ghế, cũng có bàn, trên bàn còn có ghế, rồng và sư tử đấu đến đâu đi, một hồi nhảy lên ghế, một hồi nhảy lên bàn, thậm chí còn lộn người trên bàn ghế, Tử Tình nhìn xem mà hết hồn, bốn phía một mảnh trầm trồ khen ngợi, diễn gần một giờ, bọn họ lui xuống nghỉ ngơi, thay vào đó là một con thuyền được làm bằng giấy và tre nứa, sáu đứa bé được trang điểm đỏ rực, 2 đứa ở đầu thuyền, 2 đứa ở đuôi, và 2 đứa ở giữa, tay cầm mái chèo, vừa chèo vừa hát, chắc đây là dân ca địa phương, Tử Tình chưa từng nghe, cảm thấy giai điệu cũng dễ nghe. Chỉ chốc lát, thuyền được kéo xuống, một người trang điểm như tiểu phụ và một người nữ, hai người hát đối, chắc là bài ca về tình yêu, Tử Tình không hiểu lắm. Xem xong tất cả, cũng mất hơn 1 canh giờ, Tử Tình nghĩ về tiểu đệ, Thẩm thị bận chuyện mở tiệc rượu ở từ đường, không chăm sóc đệ đệ được, nên nàng kéo Tiêu Tú Thủy ra ngoài đám người, về nhà, Tử Tình vẫn rất hưng phấn, lú lú nói Hạ Ngọc nghe đủ chuyện, Hạ Ngọc nói Thu Ngọc cũng dẫn Tử Bình đi.

Vốn Tử Tình còn muốn đến từ đường xem lễ tiểu đệ nhập gia phả, dù sao mình chưa xem qua, nhưng nơi này nghiêm cấm nữ tử vào từ đường, Tử Tình đành phải thôi. Chỉ chốc lát, lão gia tử dẫn các đường thúc (chú họ) trong tộc đến nhà giúp nấu cơm, bưng đồ ăn, Tăng Thụy Tường còn ôm Tử Hỉ đi từ đường, Tử Phúc cầm theo cái rổ, bên trong là nến đỏ và pháo, Thẩm thị cũng đi, Tử Tình đuổi theo sau. Cách cổng từ đường hơn 5 thước, Thẩm thị đứng lại, Tử Tình thấy từ đường có cái sân, mấy bàn tiệc, hầu hết đều là người lớn, chỉ chốc lát, nghi thức liền hoàn thành, Tử Phúc ôm Tử Hỉ ra, Thẩm thị ở bên ngoài nhận lấy đũa nhỏ, trở về nhà. Lão gia tử bọn họ thì ở lại đến tàn tiệc, dọn dẹp xong mới về, trời lúc này đã tối đen.

17. Chương 17: Chúc Tết

Ngày hôm sau là mừng hai tết, phải đi nhà mẹ đẻ Thẩm thị chúc tết, chờ Tử Phúc dẫn Tử Lộc, Tử Tình đến phòng Thẩm thị thì Thẩm thị cũng ăn mặc xong, Thẩm thị mặc một bộ đồ đỏ bằng lụa áo, tà váy màu xanh, Tử Tình nghi đây chắc là đồ cưới của nương.

“Hôm nay nương thật đẹp.” Tử Tình chạy đến bên cạnh Thẩm thị.

Thẩm thị đang cột gói đồ, nghe Tử Tình nói, nhin không được mà nở nụ cười, “Nói vậy bạ gì đó, nương già rồi. Con lại đây để nương chải tóc cho.” Nói xong, lấy hai cột tóc màu hồng, cột lên hai bím tóc của Tử Tình, sờ sờ mặt nàng, nói: “Nữ nhi của ta xinh đẹp quá.”

“Tất nhiên rồi, cũng không nhìn xem đây là nữ nhi của ai chứ?” Tử Tình vênh mặt, chọc Tử Phúc véo mặt nàng, nói: “Con oắt này từ đâu đến mà lại khoe khoang như vậy hả?”

“Tất nhiên, cũng không nhìn xem là muội muội của ai.” Tử Tình nói làm Tử Phúc sững sốt, vươn tay chọc nách Tử Tình: “Ngon lắm, ngay cả ca ca cũng dám chọc.”

Tử Lộc nghe xong, cũng chạy lại chọc Tử Tình: “Thối Tình Tình, ta không đắc tội người, cả ta mà người cũng dám chọc.” Vài người quây thành một đoàn, mãi đến khi Tăng Thụy Tường bảo ăn cơm.

Lúc đi tiền phòng ăn cơm, Tử Tình nhớ tới lũ gà con đến, chạy nhanh đi tìm Tiêu Tú Thủy, may là nàng ta không ra ngoài, nên Tử Tình nhwf nàng ta chăm lũ gà. Đến chỗ Điền thị, phát hiện nhà Tăng Thụy Khánh cũng mặc đồ mới hoàn toàn, nhưng nghe Chu thị nói, nhà mẹ đẻ ngay tại thôn, đi chậm một chút cũng không sao. Tăng Thụy Khánh và Tăng Thụy Tường thương lượng xem khi nào thì đi, thì ra bọn họ muốn tới cứu gia chúc tết trước - cũng chính là nhà mẹ đẻ Điền thị, ngay cạnh thôn, nhà này có hai đệ đệ cùng cha khác mẹ, một mẹ kế đã bảy mươi tuổi.

Cơm xong, trở lại phòng lấy đồ, Thẩm thị khóa hai cửa phòng lại. Tăng Thụy Tường ôm Tử Hỉ đi trước, nói với Thẩm thị rằng hắn sẽ đến Bạch Đường thôn trước bữa cơm chiều để dẫn con về một thể, lại dặn Tử Phúc vài câu mới xoay người đi. Thẩm thị mang theo năm đứa nhỏ, tiếp tục đi về phía trước, qua một cái thôn, Tử Thọ đi không nổi nữa, Tử Phúc đành phải cõng nó, hai bên đường không núi thì ruộng, lúc Tử Tình đi không nổi, Tử Phúc bảo Tử Lộc cầm một nhánh cây tùng, bảo nàng không đi là đánh, Tử Tình sợ tới mức chạy nhanh về phía trước, cũng không biết là đi qua hai hay ba cái thôn, rốt cục nghe Thẩm thị nói qua ngọn núi này là đến.

Nhà cửa Thẩm gia rõ ràng mới và tốt hơn Tăng gia rất nhiều, trước cửa có một dòng sông nhỏ, trước dòng sông nhỏ là một rừng trúc, trước cửa có hai cái cửa gỗ nhỏ được điêu khắc kĩ càng, sau mới đến cửa gỗ chính, bà ngoại Hà thị đứng ngoài cửa, hai mẹ con vừa thấy nhau, Hà thị đã nhanh chóng cầm tay Thẩm thị, hai người đều khóc, Tử Phúc tiến lên chào hỏi, lão nhân gia ôm từng đứa nhỏ một, kích động nói “Cháu ngoan của bà.”

Vào phòng, trong nhà chỉ có nhị cữu (bác hai - ca ca của Thẩm thị) Thẩm Kiến Thủy và nhị cữu nương Triệu thị ở nhà, các biểu ca đều ra ngoài chúc tết, hai biểu tỷ đều xuất giá, nói là buổi chiều mới đến được. Còn chưa ngồi được một lát, Thẩm thị dẫn bọn nhỏ ra ngoài, liền gặp cả nhà đại cữu Thẩm Kiến Sơn, lại một lần chào hỏi chúc tụng, pha trà, lấy các loại điểm tâm nhỏ, đại cữu nương Hứa thị vội vàng gọi đại biểu tẩu Nhạc thị (vợ người con đầu của Hứa thị) chuẩn bị cơm trưa, nhà Thẩm Kiến Sơn có bốn nam một nữ, trừ đứa con nhỏ nhất ra thì các con còn lại đều thành thân, con lớn nhất Thẩm Đại Phúc mở cửa hàng bán điểm tâm nhỏ ở An Châu phủ, mang theo thê tử Nhạc thị cùng bốn đứa nhỏ ở đó sinh sống, con thứ hai Thẩm Tiểu Phúc làm nha dịch ở An Châu phủ, thê tử vừa sinh con trai, con thứ ba Thẩm Vạn Phúc mới thành thân, vẫn ở nhà, thật sự là một đại gia đình, còn nhiều hơn cả Tăng gia, mà hầu như mọi người đang ra ngoài chúc tết cả, Thẩm Kiến Sơn nói bình thường chỉ có lão tam, lão tứ ở nhà, tết thì mọi người mới về đây sum vầy.

Sau khi ăn xong, cả nhà ngồi quanh đống lửa, kể chuyện, Hà thị cùng Thẩm thị ôm Tử Hỉ về phòng, Triệu thị cũng thu xếp chuẩn bị cơm chiều, chắc là hai nữ nhi và con rể cũng sắp đến.

Tử Tình chỉ biết là thời gian ở cổ đại cùng cái căn nguyên gì gì đấy để phân chia, cho nên bây giờ là mấy giờ thì nàng không biết, mà cũng lười biết. Chỉ nhìn sắc trời, nắng thế này thì chắc chưa tới 3 giờ, tết sướng

thật, không ăn thì uống.

Cơm chiều ăn ở bên Triệu thị, Tăng Thụy Tường đến trước đó, hai nữ nhi là con rể của Triệu thị tới, một nhà Thẩm Kiến Sơn cũng lại đây, đồ ăn đầy hai bàn, Hà thị, vợ chồng Thẩm Kiến Sơn, vợ chồng Thẩm Kiến Thủy, Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị, hai con rể của Thẩm Kiến Thủy một bàn, hai con dâu của Thẩm Kiến Sơn cùng với tiểu hài tử một bàn, rất náo nhiệt, Tăng Thụy Tường tửu lượng kém, nên muốn rời bàn trước, đang giằng co với hai cháu rể, một nhà Thẩm Kiến Nhân vào cửa, Hà thị mừng đến nỗi miệng không khép lại, làm thêm một bàn tiệc rượu, ăn uống linh đình, cũng may người lớn thông cảm tửu lượng của Tăng Thụy Tường, lại biết phải dẫn cả nhà về, nên không ép nhiều.

Lúc một nhà Tử Tình trên đường về nhà thì mặt trời cũng sắp xuống núi, vốn là Thẩm Kiến Nhân nói sẽ dùng xe lừa đưa về, nhưng Tăng Thụy Tường chối khéo, xe lừa không thể đi đường nhỏ, chỉ có thể đi đường vòng qua An Châu phủ, đi một vòng lớn thì không bằng đi đường nhỏ về nhà nhanh hơn. Vì có thêm Tăng Thụy Tường, nên hành trình về nhà nhanh hơn, Tử Thọ không phải đi, Tử Tình đắm chìm trong hưng phấn, không cảm thấy mệt mỏi, một chuyến chúc tết, Hà thị ỏi người năm văn tiền, Hứa thị cùng Triệu thị ỏi người 2 văn, sau đó Tiêu thị lại vụng trộm ỏi người 5 văn nữa. Tử Tình quyết định về nhà sẽ trấn lột tiền của Tử Lộc và Tử Thọ đi mua gà con, Tử Phúc phải đến trường, vẫn là cất lại khi nào gấp thì dùng.

Về đến nhà thì trời đã tối đen, cả nhà Xuân Ngọc đều tới, phòng sau thì một nhà Từ thị bốn người đã ở, nhiều người như vậy làm Tử Tình sầu sã, hy vọng nahf mình chuyển đi sớm.

Tử Tình thấy Điền thị dùng một cái ghế dài và vài tấm ván ngăn phòng của Hạ Ngọc Thu Ngọc ra thành hai, làm một cái giường đơn giản bằng gỗ, rải một lớp cỏ dày, để Xuân Ngọc và hai cháu gái ở đây, mà căn phòng Tử Bình ở thì nhường cho đại dương Yến Nhân Đạt và ba đứa con trai, nghe Tử Phúc nói bọn họ muốn ở đây đến hết tết nguyên tiêu, hàng năm đều vậy cả.

Trách không được Điền thị nói bạc không đủ dùng, có nhiều chỗ để dùng bạc. Buổi tối nhiều người ở cùng nhau, nói chuyện phiếm, đánh bài, xem bài, tiểu hài tử thì chơi trốn tìm, tiếng mắng của người lớn, tiếng khóc của trẻ con, âm ỉ kinh khủng. Tăng lão gia tử vui rạo rức nói, mừng năm mới mà có người nhiều mới thịnh vượng.

Hai ngày gà bay chó sủa như vậy đã qua, Nhị Mao nhà Xuân Ngọc thiếu chút nữa gây ra họa lớn.

18. Chương 18: Nhị Mao Nghịch Lửa

Bởi vì trời mưa liên tục, mọi người đều ở trong phòng, chơi đi chơi lại mấy trò, Nhị Mao có chút phiền chán, từ mình lấy quả pháo không biết từ đâu mà có, gọi vài đứa trẻ cũng hấn ra ngoài đốt pháo, Đại Mao, Tử Phúc, Tử Lộc lười ra ngoài, Tam Mao cùng Tử Lộc vẫn còn nhỏ xíu, dễ dụ, cùng hấn ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Tử Thọ vội vội vàng vàng chạy về, nói Nhị Mao đem đồng rơm đốt, đốt tới chuồng heo. Người trong nhà nghe thế, chạy ra cửa, chỉ thấy trước mặt khói trắng cuộn cuộn, Tăng lão gia tử là người nóng tính, lập tức mắng mỏ, người lớn thì nhanh lấy nước, cũng may là có mưa, đồng rơm hơi ẩm ướt, dù vậy vẫn thiếu hủy không ít rơm, mà đồng rơm thì bên cạnh phòng cỏ tranh, tường đất bị đốt đen thui một mảng lớn, may là trời mưa dầm, nếu mà trời nắng thì phòng cỏ tranh này cháy không còn một cọng.

Một hồi sợ bóng sợ gió qua đi, cả nhà ồn ào ở phòng, lão gia tử mắng Xuân Ngọc không biết dạy con: “Nhỏ như vậy đã dám đốt lửa đốt phòng, tình tình như trộm cướp, lớn lên còn thể nào nữa? Không trộm cũng cướp thôi. Bây giờ mà không dạy thì lớn lên muốn dạy cũng không dạy được, sau này xem các người làm sai. . .” Ai cũng không ngờ lời của lão gia tử lại đúng thật, đương nhiên đây là tương lai.

Điền thị sợ con rể Yến Nhân Đạt mất mặt mũi, nhanh ngắt lời: “Được rồi, đầu năm đừng nói điềm xấu, có ai làm ông ngoại như người không? Thằng bé còn nhỏ, từ từ dạy là được, người không thấy đứa nhỏ đều sợ tới mức sợ người luôn à. Nhị Mao lại đây với bà, cháu ngoan, đừng sợ, không có việc gì đâu.” Nói xong, sờ đầu Nhị Mao, dỗ nửa ngày.

Tử Tình thấy Điền thị đối với Nhị Mao thì hiền lành, hoàn toàn đối lập với khuôn mặt ghét bỏ lúc Tử Hỉ đi ‘nặng’, người bỏ tiền ra nuôi cái nhà này không phải là cha sao? Không hiểu trong lòng lão thái thái nghĩ thế nào, tốt xấu gì thì Tử Hỉ cũng là cháu của bà.

Điền thị dỗ Nhị Mao, lại nói với Xuân Ngọc: “Xuân Ngọc, mau dẫn đứa nhỏ về dỗ đi.” Xuân Ngọc kéo con đến gần mình, cúi lưng sờ sờ đứa nhỏ, đột nhiên ngửi thấy mùi khói trên người nó, ghê tởm muốn nôn, cả nhà mới biết Xuân Ngọc lại mang thai hai tháng.

Điền thị giận Xuân Ngọc không nói cho bà, nhưng vẫn rất vui vẻ. Tử Tình quét mắt một nhà, phát hiện lão gia tử cùng Điền thị vui vẻ thật, vui vẻ nhiều mà lo lắng cũng nhiều, cũng đúng thôi, nhà thì có mấy mẫu mà nhiều con, nuôi sống kiểu gì, lại bảo cả nhà đại nữ nhi ở thêm mấy ngày hăng đi, cũng dễ tằm bổ, hoàn toàn không nhìn về mặt con trai cả và con dâu càng ngày càng khó coi.

Rốt cục, Chu thị nói một câu: “Người ta mệnh tốt, có thể sinh, lại có người nuôi, không giống ta, không sinh được, chỉ có thể nuôi giúp người khác.”

Tăng Thụy Khánh nghe xong, trả lời: “Có bản lĩnh sinh, sẽ có bản lĩnh dưỡng (dưỡng = nuôi), không bản sự dưỡng thì sinh làm cái rắm gì.” Tử Tình vui vẻ, cặp vợ chồng này thật ăn ý, lời thô tục đều nói ra, Tử Tình hóng hớt muốn xem nhà đại cô có tức giận đến nổi lập tức thu dọn đồ đạc về nhà không, kết quả là bọn họ mặt cũng không đỏ, giống như không nghe thấy, đại cô thì có chút tức giận, nhưng không dám nói cái gì.

Điền thị nghe xong, tức giận đến phát run, nói: “Ta và cha ngươi còn chưa già đâu, trước mặt chúng ta mà các ngươi đã dám như vậy, Thụy Khánh, ngươi cũng là đứa con nường chăm lớn, ngươi không thể để nường vui vẻ chút sao? Dù gì thì nhà này cũng chia rồi, ta muốn thế nào thì làm thế nấy, các ngươi không có quyền can.”

“Nường, ta cũng không dám để cho cha mẹ không thoải mái, ta chỉ không quen nhìn người ta như keo da chó, dính như đĩa, ngài hỏi xem có nhà ai nữ nhi mà mang về cả gia đình về nhà mẹ đẻ ở hơn nửa tháng không, còn chưa kể đến việc thương xuyên về đây ở, mười năm đều vậy, nhà chúng ta đâu giàu có gì mà nuôi nhiều người rảnh rỗi như vậy. Nường cũng đừng chê ta nói chuyện không xuôi tai, ta đã nhịn mười năm rồi. Hôm nay nếu các ngươi không kích ta, nói muốn làm gì thì làm, ta cũng không nói những lời này, ừ thì ở riêng, các ngươi muốn làm gì thì làm đi. Mà nói không xuôi tai một tý thì nữ nhi gả ra ngoài như bãi nước hắt đi, liên quan gì đến ta, ta chỉ thương cho lão nường ngươi thôi.” Tăng Thụy Khánh nói.

Xuân Ngọc nghe xong, ô ô khóc: “Nường, chúng ta không ở nữa, chúng ta về nhà, bây giờ thu dọn về, bị ca ca ruột ghét bỏ, ta còn thể diện gì mà ở lại đây chứ.”

Điền thị nghe xong, ôm Xuân Ngọc khuyên nhủ: “Có cha mẹ ở đây, ngươi sợ cái gì? Cẩn thận đứa nhỏ trong bụng.” Hạ Ngọc, Thu Ngọc cũng vậy lại, ôm Xuân Ngọc khóc theo.

Lão gia tử nói với Tăng Thụy Khánh: “Đây là muội muội ruột thịt của ngươi, không phải người ngoài, ngươi làm đại ca thì phải thông cảm cho sự khó xử của cha mẹ, tương lai nếu Tử Bình có cuộc sống không tốt, ngươi sẽ hiểu rõ lòng cha mẹ.” Lão gia tử lại lần nữa nói lời tiên tri, đúng là sau khi Tử Bình thành thân, thì cuộc sống càng nghèo đói, nhưng lúc này thì ai biết chứ.

“Cha, ngươi bắt công cũng không được rửa Tử Bình nhà ta, dựa vào cái gì mà gia đình Tử Bình lại nghèo khổ hử? Ta chỉ có một đứa con gái, nhất định sẽ cho nó sống tốt.” Chu thị nói một câu, cũng chính là nói với lão gia tử, nếu là người khác nói thì Chu thị mắng lâu rồi.

“Chuyện tương lai ai biết trước được, cũng có ngày các ngươi sẽ đến cầu xin muội muội các ngươi, đều là ruột thịt tình thân, các ngươi sống không tốt thì cha mẹ đều đau lòng.” Lão gia tử nói.

Tử Tình thấy Thẩm thị ôm đứa nhỏ ở một bên, nghe xong lời này, không cho là đúng, Tăng Thụy Tường cũng đứng gần đó, ai cũng không khuyên, ôm đứa con để Thẩm thị đi chuẩn bị cơm chiều, Tử Tình đi theo để nhóm lửa, cả nhà bận rộn một hồi cũng đói bụng, ăn xong thì tản đi. Tiểu hài tử biết người lớn đang bực mình, đều về phòng.

Tử Tình cho rằng một nhà Xuân Ngọc cơm nước xong sẽ rời đi, dù sao Tăng Thụy Khánh nói không nể mặt, một người nam nhân như Yến Nhân Đạt lại không rên một tiếng, ai ngờ vẫn mặt dày ở lại. May mà

nhà mình sắp ở riêng. Tử Tình có chút may mắn, bằng không tiền nhà mình kiếm được có muốn cải thiện cuộc sống, cũng không chịu nổi cái gia đình này đến tống tiền.

Về phòng, Thẩm thị mệt mỏi, nằm trên giường, không nói gì, Tử Tình ở bên cạnh dỗ Tử Hỉ, xem ra nương cũng là bị chuyện vừa rồi kích thích, muốn chuyển ra ngoài sớm.

Tử Tình đang nghĩ, Tăng Thụy Tường và Tăng Tử Phúc vào, nói muốn thương lượng với Thẩm thị một chuyện.

19. Chương 19: Xây Nhà

Tăng Thụy Tường tiến vào, nói chuyện xây nhà hần đã tính toán kĩ, vẫn nên xây trước một nhà gỗ, tốn không bao nhiêu tiền, tiền bọn nhỏ kiếm được dùng để xây tường rào lớn, như vậy, trong nhà vẫn có một cái sân gần bảy mẫu, bỏ tiền đổ đất, cũng tốn ít phí nhân công, 7 lượng bạc là đủ. Mấy ngày nay hần luôn luôn suy nghĩ việc này, xây xong nhà mà để Thẩm thị mang theo một đám đứa nhỏ ở cũng không an toàn, hần thường xuyên không ở nhà, gần đó lại không có gia đình nào, chưa nhắc đến việc có kẻ trộm cắp làm người ta sợ hãi, thì chồn hồ ly trên núi xuống tìm gà ăn, có cái tường rào vẫn an toàn hơn.

Thẩm thị nghe xong, nói: “Thật ra thì ta cũng suy nghĩ việc này, hôm về nhà mẹ đẻ, nương đã nhắc qua, ta sợ người không đồng ý, đang định nói với người. Dù sao nhà mình không giàu có gì mà lại có sân to như vậy, sẽ khiến người ta chỉ chỗ. Không ngờ người đã tính tốt.”

Tử Tình nghe sẽ xây tường viện, mừng rỡ, đang lo chuyện trồng dưa hấu ở bên ngoài sẽ không an toàn, muốn nhắc Thẩm thị xây tường viện, lại không biết mở miệng thế nào. Tốt quá rồi.

Tăng Thụy Tường còn nói: “Vậy nếu mai trời tạnh ta sẽ đi kiếm người, thời tiết bây giờ không phải làm gì, mà trong thôn lại có không ít người có đất sét thừa, muốn mua muốn mượn đều được, mua và tiền công không hết bao nhiêu, dù sao chúng ta không tự mình làm được.”

“Theo lời người nói mà làm đi, dù sao thì thuê một nam nhân tiền công ba mươi văn, chúng ta không nấu cơm thì tầm bốn mươi văn một ngày, tường viện lớn như vậy thì cũng cần nhiều đất sét, hết bao nhiêu tiền công thì người cứ tìm ai đó biết rõ để hỏi.”

Tăng Thụy Tường nói tìm lão gia tử thương lượng một chút, rồi tìm người trong thôn, tiếp đến là nói cái sân lớn như vậy nên trồng gì, Thẩm thị nói là Tử Tình có mua hạt dưa hấu, thử trồng xem, nếu trồng bên ngoài thì sợ người khác trộm, kỳ thực hái một hai quả thì không sao, chỉ sợ buổi tối trộm cắp thành đàn. Lời này Tử Tình là nói trong lòng.

Một đêm không nói chuyện, ngày hôm sau, trời vẫn mưa dầm, mưa đến mừng mười thì ngừng, trong khoảng thời gian này, Tăng Thụy Tường ra ngoài không ngừng, liên hệ các loại công việc, quyết định mua đất sét, lại thuê mười người đắp tường viện, tìm vài đường đệ đến giúp làm nhà gỗ, Tăng Thụy Tường nói là muốn sau tết nguyên tiêu sẽ chuyển đến nhà mới, hần mới yên tâm lên thị trấn.

Cho nên buổi sáng mừng mười, mặt trời vừa ló ra, Thụy Tường đã ra ngoài bảo người ta kéo đất sét đến, phơi nửa ngày dưới nắng, buổi chiều chuẩn bị khởi công đào móng tường viện.

Buổi chiều, khi Tử Hỉ ngủ, Tử Tình nhờ Tử Thọ xem, nó tỉnh thì phải gọi Thẩm thị đến. Sau đó Tử Tình, Tử Phúc, Tử Lộc cùng nhau xuất môn đến công trường, Tử Tình phát hiện có không ít tảng đá lớn, không biết là mưa hay nhật, thì ra đất sét không được nung, nếu ngâm nước thời gian dài sẽ nhuyễn ra, cho nên nhất định phải dùng đá hoặc gỗ làm nền. Tử Tình thấy với tốc độ này thì hai ngày có thể làm xong khung tường.

Tăng Thụy Tường thấy ba huynh muội đều lại đây, bảo bọn họ nhặt mấy tảng đá hoang ném đến một chỗ, ngày mai sẽ đốt cháy cỏ hoang nơi bãi đất này, Tử Tình thấy có bụi gai, đốt cũng tiếc, không bằng làm cái hàng rào, Tử Tình liền nói với Tử Phúc, Tử Phúc không hiểu, hỏi: “Có tường viện rồi thì làm hàng rào gì nữa?”

“Đại ca, người quen sao, chúng ta nuôi gà, gà chạy khắp nơi, sẽ giẫm hư thứ mình trồng thì sao?” Tử Tình đáp.

“Cũng đúng, sao ta không nghĩ tới nhỉ, ta đi tìm cái cuốc rồi đào, hai người đi nhặt đá.” Tử Phúc đi vội.

Có thể là do vui vẻ, ba người ai cũng không kêu mệt, nếu mệt mỗi thì tự động nghỉ ngơi, thoáng cái buổi trưa đi qua, thành quả lao động khá khả quan, một đồng đá, Tăng Thụy Tường nói đá lớn thì làm nền, đá nhỏ làm đường, Tử Phúc cũng kéo bụi gai lại, Thụy Tường nghe ý của Tử Phúc xong, rất đồng ý.

Đến chập tối mới kết thúc công việc, không quản cơm mà tiền công là bốn mươi văn, người làm thuê vừa lòng, cho nên ra sức làm. Tăng Thụy Tường thấy tốc độ nhanh hơn dự kiến, trên đường về rất vui vẻ.

Sau khi ăn xong trở về phòng, cả nhà không nói chuyện, lên giường sớm, ngủ thẳng đến bình minh.

Hôm sau lại là một ngày nắng đẹp, hôm qua lão gia tử nói rằng mưa nhiều nên chắc sẽ nắng mấy ngày. Ăn uống xong, ba người lại đến công trường, thấy Tăng Thụy Khánh, Tăng Thụy Tường cùng với vài đường thúc đang đào bùn đất làm móng, bên cạnh có 2 tấm gỗ dài và cọc gỗ, 2 trong số 10 người đào móng hôm qua thì đang ở đồng đất sét, trong đất sét có rơm rạ, bọn họ dùng một loại nước màu trắng đổ vào, trộn đều, Tử Phúc nói đó là nước gạo nếp, tăng độ bám. Có bốn người đang vận chuyển đá, chuẩn bị xây móng, 4 người kia thì vẫn đào đất.

Huynh muội ba người cũng không rảnh rỗi, làm tiếp việc chưa xong của hôm qua. Mấy ngày liên tục bận rộn, trước tiết nguyên tiêu thì nhà gỗ rốt cuộc cũng hoàn công, bên trong còn có phòng bếp, dàn bếp vuông góc hình chữ “L”, một dãy lớn một dãy nhỏ, ở góc vuông có một cái nồi, nhiệt lượng thừa dùng để nấu nước, trước kia Tử Tình đã dùng qua ở quê. Tăng Thụy Tường nhóm lửa nấu thử hai lần, vì đất sét ẩm ướt. Phía nam mưa nhiều, gà gỗ vẫn được lợp mái ngói, Tử Tình thấy căn nhà gỗ nhỏ này, nếu đây là một gian nhà trúc thì đã đời, Tử Tình du lịch qua Quý Châu Vân Nam, thấy nhiều nơi có nhà trúc, nếu mỹ nhân dựa vào cửa trúc thì đúng một phen cảnh đẹp.

Tường viện cũng gần hoàn công, chỉ thiếu đại môn (cửa lớn, ở đây là cái cổng), đại đường thúc Tăng Thụy Nhạc đề nghị với cha nàng là dùng đất sét dẻo trộn với rơm quét lên tường viện, vừa bằng phẳng vừa dễ coi. Vì thế lại mất hai ngày, đến ngày mười bảy mới hoàn công, trong đó thì có nghỉ ngày tiết nguyên tiêu. Tăng Thụy Tường thanh toán tiền công ọi người, rồi cảm ơn. Mà các đường thúc thì không chịu nhận tiền công, về nhà, nàng kể với Thẩm thị, Thẩm thị nói mua ít thứ ổi nhà họ, không thể nhận không một nhân tình lớn vậy được.

Cơm chiều xong, Thẩm thị bắt đầu thu dọn, nhờ lão gia tử xem ngày lành, ngày mai – ngày 18 là ngày tốt, Tử Phúc cũng thu dọn sách và đồ dùng ở phòng hần, Tiêu Tú Thủy đến tìm Tử Tình, nói là về sau muốn dẫn Tử Tình đi chơi cũng khó, hai người sẽ không giặt quần áo cùng nhau, nói xong vành mắt đỏ lên.

“Thủy cô cô, Tử Tình vẫn ở trong thôn mà, người có thể tới nhà của ta chơi, nhà ta có cái sân to ới là to, nếu ta đến phố, nhất định sẽ tìm người, gần mà.” Tử Tình hứa hẹn.

“Tạm được, người xem, mấy ngày nay ta đều giúp người nuôi gà, ta nói cho người biết nhé, gà mà đẻ trứng thì người phải cho ta đầu tiên, giết gà cũng phải bảo ta ăn cùng, nhớ kỹ không?”

“Nhớ rồi, người yên tâm đi, nhất định sẽ gọi người.” Tử Tình vui vẻ, tính tình của con nít vẫn đáng yêu, dễ khóc dễ cười.

20. Chương 20: Chuyển Nhà (1)

Một đêm không ngủ yên ổn, sáng sớm hôm sau, Tăng lão gia tử, Tăng Thụy Khánh và Yến Nhân Đạt lại đây hỗ trợ, mượn xe lừa Tiêu gia, đem hòm gỗ, bao đồ qua trước, Thẩm thị đi theo để sắp xếp, Tử Phúc ôm Tử Hỉ đặt lên giường của hần, tìm hai cái sọt bỏ sách báo, rồi tìm rổ đựng giấy và bút mực, xe thứ hai sẽ chở đồ đạc của Tử Phúc, Tăng Thụy Tường gói đệm chăn lại, dỡ ván giường rồi chuyển hết lên xe, bảo Tử Phúc Tử Lộc chuyển ghế bỏ lên, hần ôm Tử Hỉ, còn Tử Tình thì dắt Tử Thọ đến chỗ Điền thị chờ.

Điền thị cùng ba nữ nhi nói chuyện ở trong phòng, Tăng Thụy Tường đưa Tử Hỉ qua, Điền thị hỏi hẩn chuyển đồ xong chưa, hẩn trả lời chỗ xong hai xe thì còn chút đồ vật, chủ yếu là ván giường lớn, hơi phiền toái, nói xong Thụy Tường bước đi .

Bên này Điền thị nghe xong, bảo Thu Ngọc đi tìm lão gia tử lại đây có việc muốn thương lượng, lão gia tử vào cửa, Điền thị liền ra ngoài tiếp đón, hai người vào phòng nói chuyện, Tử Tình vênh tai nghe, tỉnh thoảng nghe được chút tiếng tranh chấp, cái gì mà không có tiền, nhà gỗ, nhưng không rõ lắm.

Một lát sau, Điền thị đi lại bảo Thu Ngọc đi mời tam bà bà và tứ bà bà đến, tam bà bà gần nhà, cách chưa đầy một trăm thước, tứ bà bà ở thôn Đông Đường, hơn nửa nhiều giờ thì Thu Ngọc liền bà đi lại, Tử Phúc cùng Tử Lộc cũng vào cửa, nói là gặp nhau trên đường. Điền thị phân phó Tử Phúc gọi Tăng Thụy Khánh và Tăng Thụy Tường, Chu thị mắc bận chuyện bếp núc, thấy có người tới lại chạy ra.

Bà nội tiếp đón mọi người, muốn nói cái gì đó, nên Tử Tình vẫn đứng đó nghe ngóng.

Đợi mọi người đều tụ tập ở phòng, Điền thị nói: “Hôm nay mời hai vị tẩu tử đi lại cũng không có chuyện quan trọng gì, chính là hôm nay lão nhị nhà ta chuyển đi, nhà này đã phân chia xong, mời các người đến để chứng kiến. Thật ra đã phân chia xong lâu rồi, chỉ còn chút chuyện vụn vặt chưa nói rõ ràng.” Nói đến điều này, lại hỏi Thụy Tường: “Lão nhị, người bảo Tử Phúc đi gọi nương của hẩn chưa?”

“Không cần thiết đâu, đồ đạc đều ở bên kia, với lại lần trước bàn chuyện ở riêng nàng cũng không tới, không có việc gì. Nương, ngài nói đi.” Thụy Tường nghĩ chắc không phải chuyện to tát gì.

Đúng lúc này, một nhà Thấm Kiến Nhân đến , lần trước nghe bọn họ nói qua nguyên tiêu sẽ chuyển nhà, vả lại, tiêu thị cũng muốn về nhà mẹ để đãi hai ngày.

Tiêu thị nghe Điền thị nói mọi chuyện một lần, nói: “Cửu nương, chuyện ở riêng là chuyện lớn, để tránh sự oán trách thì phải để mọi người đông đủ hết đã. Như vậy đi, ta đi tìm cô em chồng.” Nói xong, bảo Tử Phúc dẫn nàng qua, Thấm Kiến Nhân cũng theo. Điền thị đành chờ đợi.

Nửa giờ sau, Thấm thị cùng Tử Phúc đã trở lại, chắc trên đường về, Tử Phúc đã nói rõ, cho nên Thấm thị tiến nào không hỏi gì cả, vào phòng cho Tử Hỉ bú sữa xong mới đi ra.

“Trước khi ở riêng, có một việc phải làm. Lúc trước đã nói, lão đại Thụy Khánh một năm cấp 6 lượng bạc, lão nhị Thụy Tường một năm cấp 12 lượng bạc, không phải nương không tin các người, chỉ sợ về sau có phiền toái gì đó, thế nên lão đại lão nhị viết chứng từ xuống đi. Tục ngữ nói, dưỡng nhi đãi già (nuôi coi để nhờ lúc về già), ta và cha các người đã lớn tuổi, không chịu được xúc động. Mà con bất hiếu có rất nhiều, nhà đại tỷ của ta – di cả của các người là một ví dụ, các người cũng biết hoàn cảnh nhà bọn họ ra sao, ba con trai và một đồng con cháu, không ai tốt lành gì, ai cũng mặc kệ lão nhân, đáng thương đại tỷ đại tỷ phu của ta, đều sắp sáu mươi mà mỗi ngày còn phải đi nhổ rau đại ăn, còn dựa vào hàng xóm tiếp tế mới sống qua ngày, rất đáng thương.” Nói xong, Điền thị nghẹn ngào. Tam bà bà cùng tứ bà bà nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng.

“Nương, cần gì phải thế chứ? Chẳng lẽ sợ ta và lão nhị không đưa bạc à, còn gọi tam nương cùng tứ nương tới, người không biết còn tưởng rằng ta là kẻ bất hiếu.” Tăng Thụy Khánh nói.

“Nương không phải là muốn ép các người, phân xong nhà, ta và cha người trừ bỏ mấy vật đất trồng rau thì không có gì nữa, trong nhà còn hai đứa con gái chưa lấy chồng, các người cũng thông cảm cho cha mẹ. Thụy khánh, người là trưởng tử, người viết trước đi.” Chắc là kết quả của cuộc thương lượng vừa rồi của Điền thị cùng lão gia tử, cái hôm bàn chuyện ở riêng không nói, nhiều ngày như vậy cũng không nhớ ra, tại thời điểm mấu chốt mới nói, Tử Tình đoán đây là ý của ba cô cô. Mà chủ ý của ai thì không biết.

Tăng Thụy Khánh thấy khuyên can không có hiệu quả, mặt đen, nhấc bút viết vài chữ ào ào, Thụy Tường nhận lấy bút của đại ca, viết nhanh, Điền thị đưa cho lão gia tử xem, lão gia tử gật gật đầu. Điền thị nhận đến, cẩn thận cất đi, hoàn toàn không nhìn Tăng Thụy Khánh.

Điền thị nhìn thoảng qua hai người con dâu, nói: “Bạc năm ngoái đều ở chỗ ta, một khi đã ở riêng thì cũng phải cho các người chút lương thực, đem nông cụ chia đi, để lại cái cuộc để chúng ta trồng đồ ăn là được. Nhưng lương thực trong nhà còn không đủ ăn, đều phải đi mua, ta và cha các người suy nghĩ một hồi, quyết định ổi nhà một điều tiền (1 điều = 100 văn), các người tự đi mua.”

Chu thị nghe xong, nói: “Nương, cách vạ hè hần nửa năm, một nhà một điều tiền, đủ làm gì? Một đầu thóc cũng mất 1 điều tiền, nhà của ta còn không đủ ăn, huống chi là nhà nhị đệ đông con.”

“Phải, vừa thu dọn phòng ở, còn có nhiều thứ phải mua thêm, quả thật một điều tiền quá ít, huống hồ nhà chúng ta vốn đông người, nói lý lẽ thì đồ ăn cũng nên cho nhiều một ít.” Thẩm thị cũng nói.

“Ít hay không mặc kệ, các người muốn ở riêng phải chịu thể thôi, đừng oán trách ta. Trong nhà nghèo nàn, các người cũng biết mà, tự tìm cách đi, có bản lĩnh mua nhiều đất thì từng ấy là gì chứ.” lời nói của Điền thị làm mặt Tăng Thụy Tường cũng đen.

Thẩm thị nghe xong, không mở miệng thêm nữa, Tử Phúc lúi cúi Tử Tình, sợ Tử Tình nói bừa.

Điền thị thấy mọi người im lặng, nói: “Còn ý kiến gì nữa không? Quyết định vậy đi. Thụy khánh, Thụy Tường, các người đi lấy nông cụ ra đây, trong nhà còn có một cái máy xay gió (dùng để thổi rơm rạ lẫn trong thóc thì phải), một cái thùng đựng thóc, mỗi nhà mỗi thứ, nhưng lão đại chọn trước.”

Vì thế, kết quả là nhà Tử Tình được một cái cào, một cái cuốc, một cái máy xay gió, hai sạp phơi đồ, 2 cái sọt, hai thùng gỗ, 2 đòn gánh, Thẩm thị không nói gì, chờ Chu thị chọn xong thì nàng lấy những đồ thừa lại, Điền thị ới nhà một điều tiền, nhà này cũng phân chia sạch sẽ. Tam bà bà cùng tứ bà bà cùng nhau ra về.

21. Chương 21: Chuyện Nhà (2)

Tam bà bà Tứ bà bà vừa đi, Tăng Thụy Khánh đen mặt nói: “Cha, nương, phòng bếp nhà ta ở đâu? Không có phòng bếp thì nhà ta sao nấu ăn?”

Điền thị vội nói: “Cha người sớm nói rồi, dưới tàng cây cam có một mảnh đất trống, đủ làm phòng bếp. Mấy ngày này các người cứ dùng tạm với chúng ta.”

Tăng Thụy Khánh vẫn đen mặt. Lúc này, Chu thị hỏi: “Nương, không phải nói còn cấp mỗi nhà một con gà mái sao? Cộng thêm mười trứng gà nữa.”

Điền thị trừng mắt nhìn Chu thị, lại nhìn lão gia tử một cái, nói: “Bình thường bảo người làm gì thì không nhớ, mà chuyện này lại nhớ rõ dai. Các người tự đi chọn đi, chọn xong thì đừng nói gì ta nữa.” Nói xong, thở phì phì tiến vào phòng bếp, tìm cái tiểu rổ đựng mười cái trứng gà đưa cho Thẩm thị.

Chu thị nói: “Chúng ta không bắt hôm nay, bắt cũng không có chỗ nuôi, đợi làm xong phòng bếp mới bắt. Hôm nay bắt cho nhà nhị đệ đi.”

Vì thế Thẩm thị đi theo Chu thị bắt gà, Tử Tình cũng muốn nhìn xem Điền thị nuôi bao nhiêu, cùng đi qua. Chỉ nghe Thẩm thị cảm ơn Chu thị, Chu thị đáp: “Hừ, không bắt thì tiện nghi cho các nàng quá, trong mắt lão bà tử chỉ có ba nữ nhi với một đồng cháu ngoại thôi, hai ta cực khổ nhiều năm như vậy mới nuôi được đàn gà. Đáng tiếc là ba con heo kia kia. Thấy sắp ở riêng mà tết cũng không giết thịt. Lão bà tử chờ chúng ta tách ra thì mới thịt bán đây mà. Mà ta nói, phải quây tanh bành một trận, mỗi nhà cũng phải được một con chứ.”

“Thôi thôi, đại tẩu à, đến lương thực còn lấy không được thì đừng nói đến heo, mà một con ít nhất cũng phải hơn trăm cân, giá hơn hai điều tiền, nương có thể bỏ được sao? Giữ lại mà bán.” Thẩm thị nói.

Tử Tình thấy đại nương và nương gần gũi nói chuyện, cười ha ha, câu danh ngôn “Không có địch nhân vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn” chí lý.

Chu thị nghe Thẩm thị nói vậy, cũng không có cách nào, một mình nàng quây không nổi, lừa gà vào một góc, Điền thị nuôi khoảng 20 con, Tử Tình chưa kịp xem chúng nó to lớn thế nào thì Chu thị đã ra tay túm lấy một con là mái béo mập đưa cho Thẩm thị. Thẩm thị nhận lấy, bắt chéo hai cánh, trở lại phòng tìm sợi dây trói hai chân gà lại rồi đưa cho Tử Lộc, bảo hần cầm gà và trứng về, Tử Phúc và Tử Tình thì bắt mười con gà, mười con gà này Tử Tình đã nuôi gần hai tháng, mỗi con cũng được khoảng 1 cân, nhưng nửa tháng gần đây không bắt sâu cho ăn nên không lớn nhiều.

Thẩm thị cầm thùng gỗ, rồi dẫn Tử Phúc Tử Lộc đi, Tăng Thụy Khánh cùng Tăng Thụy Tường tiếp tục công việc chở đồ. Tử Tình ngồi trông Tử Hỉ, Tử Thọ đi chơi với bọn Đại Mao, trong lòng Tử Tình có chút lo lắng, nhưng Tử Thọ muốn đi, nàng cũng không ngăn cản được.

Đến khi chuyển đồ đạc xong thì trời đã giữa trưa, Điền thị nói Tăng Thụy Tường: “Các người cứ ăn tạm cơm trưa ở đây đi, về nhà cũng không chuẩn bị kịp, ăn xong cơm trưa, các người nhanh chóng đi mua nồi niêu, cơm tối không được ăn ở đây, người đi gọi vợ và đứa nhỏ lại đây. Nhìn xem đại biểu tỷ nhà người còn ở đó không, mà chắc là họ ăn cơm ở nhà sau, thích thì bảo họ sang nơi này ăn chung.” Thụy tường đồng ý, rời đi.

Tăng Thụy Tường mới đi không lâu, Tử Thọ khóc chạy về, bộ quần áo mới bẩn lem luốc, khóc nói với Tử Tình: “Tỷ, Tam Mao ca đánh ta, còn đẩy ta vào vũng bùn, người xem quần áo của ta bẩn cả rồi, tỷ, bọn họ khi dễ ta, Đại Mao ca và Nhị Mao ca còn cười nữa.”

Tử Tình thấy người lớn trong nhà không lên tiếng, giả vờ như không nghe thấy, chỉ có Hạ Ngọc đi tới, nói một câu: “Tử Thọ ngoan, đừng khóc nữa, lại đây để nhị cô rửa ráy cho người.”

Tử Tình không nói gì, chỉ tìm chút nước ấm, rửa mặt rửa tay cho hẩn, quần áo thì không đổi được, vì đồ đạc chuyển đi hết rồi. Vừa rửa xong cho Tử Thọ, thì Tăng Thụy Khánh cùng Thẩm thị đã trở lại, ngay cả Thẩm Kiến Nhân và Tiêu thị cũng cùng theo. Thẩm thị thấy quần áo Tử Thọ bẩn, vội vàng hỏi làm sao.

Tử Thọ uất ức, khóc hu hu, Tử Tình giải thích vài câu, Điền thị vội nói: “Con nít đứa nào chẳng cãi nhau chứ. Được rồi, nhanh ăn cơm, cả nhà còn chờ kia.”

Thẩm thị nghe xong, dỗ Tử Thọ, Tử Tình âm thầm nghĩ nhất định phải trả đũa lại, 3 thằng lớn như vậy mà bắt nạt một đứa nhỏ, vô lý, cực kỳ vô lý là không ai mắng mỗ 3 đứa kia cả.

Không ngờ Tử Phúc ra tay, lúc Nhị Mao múc canh, Tam Mao đứng bên cạnh hẩn, Tử Phúc cố ý không cẩn thận va vào Nhị Mao, bát canh nóng trong tay Nhị Mao đổ hết lên người Tam Mao, Tam Mao tức giận mắng chửi Nhị Mao, hai người loạn thành một đoàn, Tử Phúc ở một bên nói: “Thật xin lỗi, ta cũng không biết sao mình lại không đứng vững thế nữa.”

Tử Tình nhìn thấy hết, nhìn gương mặt nghiêm trang xin lỗi của Tử Phúc, nàng nín cười sắp nội thương, nhưng không dám cười. Nhân lúc không ai chú ý, chạy ra chỗ trống xa xa cười to, còn dùng tay xoa xoa bụng.

Ăn cơm xong, Thụy Tường bảo Tử Phúc cùng hẩn đi đặt làm nồi niêu, lần này, bọn Thẩm Kiến Nhân không đi theo nữa, Thẩm thị mang bốn đứa nhỏ đi phố mua 5 cân thóc, 5 văn 1 cân, lại đến sạp thịt mua 10 văn thịt mỡ, bảo Tử Lộc cầm tới nhà mới, nhìn tường viện vừa cao vừa dài, Tử Thọ vui vẻ đến choáng váng, “Nương, đây là nhà mới của chúng ta ư?” Cổng gỗ còn chưa quét sơn, ở trên có khóa một cái khóa lớn bằng sắt.

Vài người vào cửa, đi khoảng ba mươi thước mới đến nhà gỗ, Thẩm thị đã hầu như làm xong hết việc, giường cũng trải ra, hai cái giường kê nhau, cạnh tường là hai cái thùng được sơn lớn và tủ quần áo 3 ngăn của Thẩm thị, Tử Tình ước chừng diện tích nhà gỗ không đến ba mươi thước vuông, bên ngoài còn để củi cả nhà phải ở thế này 1 năm, áp lực kiếm tiền cực lớn.

Thẩm thị buông tiểu nhi tử ra, Tăng Thụy Tường và Tử Phúc trở lại, còn mang theo hai cái nồi mà thợ rèn đúc về. Đặt nồi niêu xong xuôi, Tăng Thụy Tường lại dẫn Tử Phúc ra ngoài đi mua lu và thùng nước, mua xong thì định đi mua thêm bát đĩa, bàn ghế, còn chưa ra ngoài, một nhà Thẩm Kiến Nhân đến, bê theo một cái bàn 4 chân, hai cây sào trúc, sáu cái ghế gỗ, một bao thóc lớn, một miếng thịt heo, rổ trứng gà, hai cái thùng gỗ 1 lớn 1 nhỏ, 10 bát 10 đôi đĩa, vừa đủ dùng luôn.

Tăng Thụy Tường muốn đi nấu nước để họ rửa ráy, Thẩm Kiến Nhân bảo không có việc gì rồi dẫn gia đình họ rời đi, Thẩm thị muốn mời họ ăn cơm, nhưng Tiêu thị nói về sau còn nhiều thời gian.

Tăng Thụy Tường đổ đầy lu nước, Thẩm thị thu dọn hết tất cả, nấu nước rửa chén đĩa, sau đó bảo Tử Phúc đến vườn nhà ông bà hái ít rau, cũng dặn dò Tử Phúc phải nói trước với bà một tiếng. Bên này, Thẩm thị đem hai cái nồi đun nóng, dùng thịt mỡ láng mấy lần rồi xào rau.

Trước trời tối, cuối cùng cả nhà ngồi ăn bữa cơm đầu tiên tại nhà mới, để bớt việc, Thắm thị đem rau bỏ vào cháo, cắt chút thịt, một nồi cháo thơm phức. Thắm thị nói, tuy nghèo khổ nhưng thật vui vẻ. Sau khi ăn xong, Thắm thị bảo cha đứa nhỏ dắt 3 đứa con trai ra ngoài dạo, nàng muốn tắm rửa cho Tử Tình một cái.

Chờ cả nhà tắm rửa xong, nằm trên giường, Tử Tình còn nghe thấy cha và nương tính toán xem hôm nay mua hết bao nhiêu, Thắm thị nói là còn không đến 3 lượng bạc, cũng may mà Thắm Kiến Nhân giúp mua không ít. Tử Tình không nghe nữa, tiến vào mộng đẹp.

22. Chương 22: Ươm Thử

Buổi sáng, Tăng Thụy Tường lại dẫn Tử Phúc đi mua ít đồ dùng hàng ngày, đến chợ rên đặt làm vài cái cây, cuốc. Buổi chiều thì luyện tiếu cầm túi đồ lên huyện dạy học, nghe nói phải hai tháng nữa mới về nhà. Tử Phúc cũng khai giảng, mỗi ngày ra ngoài sớm, trước khi trời lặn xuống núi thì về.

Gà mái trong nhà chưa ấp trứng, hôm 20 tháng giêng, Thắm thị có đi chợ phiên mua năm mươi con gà về, Thắm thị nói sân lớn như vậy mà không nuôi gà cũng tiếc. Tử Tình muốn nuôi vịt, ngỗng lớn, nhưng Thắm thị nói phải lừa chúng nó ra sông, mà việc trong nhà bận rộn, nuôi gà tiện hơn.

Lúc Thắm thị về, nói hoa cải nở nhiều hoa, 1 mẫu trồng đậu cũng bắt đầu kết trái, lúa mạch non cũng lớn được cả gang tay, mấy ngày nay không có việc ruộng đồng gì nên Thắm thị dẫn Tử Lộc nhặt củi, sai 3 đứa con giữ nhà.

Chờ 2 đi, Tử Tình bảo Tử Thọ trông Tử Hỷ, chính mình thì đến chỗ để mầm móng đã mua, có một đồng khoai tây, Tử Tình mở ra, thấy đã nảy mầm. Kiếp trước nhà Tử Tình ở một thị trấn nhỏ, lão mẹ mê gieo đồ ăn, ca ca bề bộn nhiều việc, Tử Tình đều theo lão mẹ để giúp đỡ, lão mẹ là người hay nói, vừa làm vừa nói chuyện, cho nên ươm hạt giống rau củ gì đó thì Tử Tình có tự tin, nhớ đến lão mẹ, Tử Tình bi thương, có lẽ, giờ phút này lão mẹ cũng đang thương nhớ nàng.

Tử Tình nghĩ, bây giờ là mùa gieo trồng khoai tây, nhưng mình không thể làm hết một đồng thế này, nhưng Tử Tình vẫn bưng khoai tây ra bên ngoài, hiện tại trời không đổ mưa, nhiệt độ buổi tối tầm 10 độ, thích hợp để nảy mầm, mặt khác, Tử Tình kiểm một cái bát sứ mẻ, dùng nước ấm ngâm hạt tiêu, chừng một canh giờ đổi nước ấm một lần, sau đó cho phơi nắng, rồi tìm cuốc, đào xới mảnh đất ngay cạnh nhà gỗ, chưa đến 1 thước vuông thì nghỉ ngơi một chút, Thắm thị ôm một bó củi từng trở lại, Tử Lộc một tay bưng rổ, bên trong là quả từng, mặt trên còn có một đồng nắm, một tay thì kéo vài cành củi khô.

Tử Tình nhìn thấy mẫu thân, bảo Tử Lộc cùng nàng đi giặt quần áo, chưa quen đường trong thôn nên sợ lạc. Tử Tình thấy trong hồ có rất nhiều lục bình nhỏ (cây bèo), có thể cho gà ăn, về nhà liền nhờ Tử Lộc chặt một cây trúc nhỏ, tìm một miếng vải màn, cột chặt lại thành hình tròn, không có sắt nên dùng một cành liễu xoắn qua, tìm dây thừng buộc vào, sau này, mỗi lần giặt quần áo, Tử Tình lại bảo Tử Lộc vớt lục bình, gà con ăn cực sung.

Chạng vạng, Tử Phúc trở về, Tử Tình nhờ hẩn cuốc thêm chút đất, được một mảnh lớn, chia làm hai. Ăn xong cơm chiều, Tử Tình nói với Thắm thị: “Nương, chúng ta mời a công (ông nội) đến, dùng trâu cày chỗ sân đi, dùng cuốc thì cuốc đến bao giờ mới xong được? Dương khoai nảy mầm cả rồi, phải nhanh chóng trồng xuống.”

“Nương nói con là bà quản gia đâu có sai, chuyện gì cũng quan tâm, sao con biết có thể dương khoai trồng, trước kia chúng ta chưa trồng thứ này mà?”

“Nương, chủ tạp hoá nói nảy mầm là có thể trồng, hơn nữa dương khoai đã nảy mầm thì không được ăn, có độc, chỉ trồng thôi, sân nhà chúng ta cũng lớn mà.”

Nói đến chuyện đất trồng, Thắm thị là nói vừa vụn trồng chút cải thìa, nhanh lớn, nảy mầm là nhỏ ăn được, trong nhà không trồng rau thì ngày nào cũng sang lão phòng hái rau, không được.

Ai ngờ hôm sau, Thắm thị vừa mở cổng lớn, đã thấy đứa con trai của đại ca đến, trong tay Thắm Vạn Phúc cầm rổ, lưng đeo 1 cái túi đến đây, thì ra Hà thị biết mấy ngày nay Thắm thị mới chuyển nhà, nên lo lắng, bảo Thắm Vạn Phúc qua đây xem có gì cần giúp không.

Thắm thị tiếp đón cháu vào, mặt trên rổ mà Thắm Vạn Phúc cầm là đồ ăn, phía dưới là trứng gà, có tầm 20 quả, trong túi đựng đậu tương, nói là Hà thị biết Thắm thị không có lương thực nên mang chút đậu để ăn dần. “Tiểu cô, có việc gì chưa làm xong không, bà và nương bảo dưỡng không ở nhà thì ta giúp làm một chút.”

Bộ dạng Thắm Vạn Phúc vuốt đầu rất hàm hậu trung thực, trách không được nhà bọn họ lại để hần thừa hưởng phần đất tổ tiên, nghe hần bảo năm nay đệ đệ Thắm Xuân Phúc sẽ ra ngoài học hỏi.

Đúng là buồn ngủ đến đưa gối đầu, Thắm thị cũng không khách khí cháu mình, dẫn hần đến lão phòng đất trâu, cày đất trong sân. Tử Tình nhân cơ hội đem hạt tiêu đã ngâm gieo xuống, dùng một lớp đất mỏng phủ lên, tưới chút nước vo gạo vào, còn ôm một ít rơm lại, sẽ rải rơm lên vào buổi tối nhằm giữ ẩm.

Một ngày qua đi, cày xong chừng một mẫu, cũng đã san bằng tốt, Tử Tình và Tử Lộc nhặt đá, cỏ bỏ đi, Thắm Vạn Phúc lại chia làm thành mấy vạt đất, mỗi vạt dài khoảng năm thước, rộng nửa thước, cõm nước xong đã vội vàng về nhà, còn bảo mai hần lại đến.

Như thế, Thắm Vạn Phúc giúp đỡ 5, 6 ngày, sáng tới, tối về, cuối cùng cũng cày xong cái sân, Thắm thị gieo 2 vạt cải thìa, Tử Tình dạy nương đem cắt thành nhiều miếng, mỗi miếng đều phải có mầm, mỗi củ cắt thành 7, 8 miếng, sau đó chôn dưới đất. Trồng xong dương khoai, Thắm thị bảo Thắm Vạn Phúc không cần giúp nữa, trong nhà chưa có chuyện gì làm cả. Nếu có chuyện cần thì sẽ tìm người gọi hần. Thắm Vạn Phúc đi rồi, Thắm thị còn cảm than, trong nhà thật sự là không có thứ gì để đưa cho cháu nàng, chỉ có 3 lượng bạc, lương thực cũng không có, mọi chuyện phải tính toán tỉ mỉ.

Kế tiếp, Thắm thị lại bắt đầu mỗi sáng dẫn Tử Lộc ra ngoài nhặt củi, Tử Tình nghĩ đến thí nghiệm của mình, gạt tầng đất mỏng ra, Tử Tình phát hiện hạt tiêu đã nảy mầm, gần nhoi lên mặt đất, cực kì vui vẻ, trở lại trong phòng, đem hạt dưa chuột, cà tím, đậu đũa, rau muống ngâm vào nước ấm, Tử Tình nghĩ, cứ như vậy thì đồ ăn nàng trồng sẽ trưởng thành trước nửa tháng, có thể bán tốt giá.

Vì thế, buổi sáng ngày nào Tử Tình cũng chạy tới chạy lui trên đất, buổi tối lại đi trải rơm, rốt cục có một ngày phát hiện khoai tây nhú ra lá xanh, cải thìa cũng vươn lên, rồi hạt tiêu cũng đội đất chui ra, mười ngày sau, tất cả các cây đều nảy mầm. Chiều nào cũng Tử Tình và nhị ca ra ngoài giặt quần áo, trừ những ngày mưa, trừ chuyện vớt lục bình, thì công việc làm nhiều nhất là nhặt nhánh cây, cành trúc, chống lại với nhau, chuẩn bị làm giá để đậu đũa, dưa chuột mọc lên, mỗi ngày Tử Phúc tan học trở về, đều ra ngoài tìm bụi gai, đào về, trồng quanh vườn rau, có một ngày lại đào được mấy cây kim ngân về, trên cây còn có hoa nở. Tử Tình vui cực kì, bảo hần cố tìm nhiều cây kim ngân hơn.

Khi Tử Tình dẫn nương ra xem rau dưa đã mọc, Thắm thị cực kì ngạc nhiên, mỗi ngày nàng đều bận chuyện bên ngoài, căn bản không biết khi nào thì Tử Tình trồng rau, sao lại nảy mầm như vậy, hình như chưa vào mùa mà.

“Nương, con thấy nương vất vả quá, nên lấy mầm móng ra gieo, Tình nhi cũng thấy nương gieo cải thìa thế mà? Tình nhi học theo nương, chúng nó lại mọc ra nè.”

“Thật à? Nữ nhi của nương thông minh quá, nương rất cao hứng.”

“Vậy nương làm cho Tình nhi một cái cuốc nhỏ theo yêu cầu của con được không, cái cuốc kia Tình nhi không cầm nổi, toàn nhờ đại ca hỗ trợ, Tình nhi muốn một cái cuốc nhỏ dài tầm 1 thước là được rồi.”

Thắm thị do dự một chút, nhìn rau dưa mọc ra chỉ chút, vẫn đáp ứng. Kế tiếp, Thắm thị mang theo bọn họ trồng đám mầm này lên vạt đất trong sân, cũng may mùa xuân phía nam nhiều mưa, không cần tưới nước, bớt bao nhiêu là chuyện, chờ tất cả các mầm tiêu và rau được trồng hết, Tử Tình nghĩ hạt dưa hầu như nên ươm thôi. Vì thế, nàng lấy hạt dưa hầu ra, Tử Tình dùng nước ấm ngâm hai ngày, lại vùi vào chỗ vạt đất cũ.

23. Chương 23: Nảy Mầm

Nhoáng một cái đã qua một tháng, hơn một tháng này sân trong nhà xảy ra biến hóa rất lớn, một chút cũng nhìn không được cảnh hoang vắng lúc trước, sát tường viện có mấy cây kim ngân đàng, Tử Phúc dùng bụi gai vây quanh đất trồng rau, lại dùng bụi cây hơi cao xen lẫn cây kim ngân để chuẩn bị trồng dưa hấu, dưa hấu mà Tử Tình mua trồng khoảng 3 mẫu, chiếm hơn nửa sân, ở giữa là khoảng trống để nuôi gà và phòng ở tương lai, Tử Tình nhìn vạt đất trồng rau xanh mượt, đàn gà dần dần lớn lên, còn có lão gà mái dẫn 9 đứa con mới ấp được ra phơi nắng, trong lòng Tử Tình tràn đầy vui sướng.

Lập tức Tử Tình lại phát sầu, trồng một mảnh lớn như vậy thì lấy phân đâu mà bón? Đất trồng rau thì dễ. Tử Tình không quen để thùng gỗ lớn trong nhà (đi vệ sinh vào thùng lớn =.,=), dưới đề nghị của nàng, Thẩm thị mua một thùng gỗ nhỏ, mỗi buổi sáng Tử Tình đều xách đi đổ vào thùng lớn ở gần tường viện, cách vài ngày lại nhờ Tử Phúc múc lên 1 ít tưới rau, bởi vậy, tất cả rau dưa đều tươi tốt, dưa chuột và đậu đũa đã leo hơn nửa giá đỡ. Có thể dưa rau dưa ra thì trường sớm hơn nhà khác hai mươi ngày, khẳng định bán được giá tốt.

Tăng lão gia tử đến một chuyến, nhìn trong viện, lộ ra tươi cười vừa lòng. Tử Tình nghe hẳn nói với Thẩm thị, bảo Thẩm thị quét phân gà mỗi ngày, bón thêm cho rau, đây cũng là một loại phân tốt, trong nhà không nuôi heo, không có bao nhiêu phân, phân người đều giữ lại để bón cho ruộng lúa. Nói xong, lại đề nghị Thẩm thị nuôi heo tốt hơn, chuồng heo ủ phân nhiều mà nhanh. Có phân thì lúa mạch mới trở bông nhiều, không cần dùng phân tro gì thêm.

Xem ra lão gia tử vẫn rất quan tâm một nhà Tử Tình, ít nhất là biết lo lắng Thẩm thị không biết làm việc, sợ hoa mầu thất thu nên chỉ một chút.

Tử Tình mới nhớ tới mình sao lại quên chuyện quan trọng thế, trong nhà có tất cả hơn 60 con gà, nơi nơi đều là phân của chúng nó, mỗi lần quét đều đẩy hết vào góc, vừa vặn có thể dùng làm phân. Về phần lúa mạch, không nằm trong phạm vi quan tâm của Tử Tình, năm nay có thoát khỏi nghèo khó hay không đều trông cậy vào vài mẫu dưa hấu.

Lúc gần đi, lão gia tử bỗng nhiên nói, có một việc hỏi ý kiến của Thẩm thị. Thì ra hai ngày nữa là Tử Thọ trăm ngày, lão gia tử hỏi Thẩm thị làm mấy bàn rượu mời khách.

Thẩm thị nghe xong, hỏi: “Cha, chúng ta mời hay cha mẹ mời khác, mà ai bỏ tiền?”

Lão gia tử nghe xong, vội nói: “Chia nhà rồi, các người có chỗ ở lớn như vậy, đương nhiên các người tự mời tự bỏ tiền. Chúng ta nào có tiền thừa rảnh rồi.”

Một phút trước Tử Tình còn cảm thấy lão gia tử quan tâm nhà mình, vì liên lụy đến ích lợi bản thân, lão gia tử tránh nhanh.

“Cha, chúng ta vừa chuyển nhà, ngay cả thóc gạo cũng không có, làm gì còn tiền mà bày tiệc.”

Lão gia tử nghe xong, nhìn xem Thẩm thị, nói: “Ta mặc kệ, đây là chuyện của các người, người nhìn rồi làm đi, cũng gần cuối tháng, Thụy Tường sẽ trở lại, các người thương lượng tốt rồi nói với ta.” Nói xong, chấp tay sau lưng bước đi.

Thẩm thị nhìn bóng lưng lão gia tử rời đi, tức giận không biết nói gì cho phải.

Tử Tình mơ hồ chuyện ngày tháng, hỏi nương mới biết được hôm nay đã là hai mươi sáu tháng hai, Tử Thọ trăng tròn là mười tám tháng chạp, Tử Tình còn có ấn tượng, cũng không ngày sau liền hai mươi tám. Thì ra Tăng Thụy Tường mỗi lần nghỉ phép ngày thường là ba ngày, còn trong thời gian cày bừa vụ xuân được nghỉ 10 ngày, vụ hè thì nghỉ nửa tháng, thu hoạch vụ thu được 10 ngày, các lễ tết Thanh minh, Đoan Ngọ, Trung thu, Đông chí đều được nghỉ phép.

Tử Tình lại hỏi: “Nương, nếu tiểu đệ trăm ngày mà làm tiệc rượu, có mời cả nhà đại cô không?” Tử Tình chẳng có chút hảo ý gì với cả nhà kia.

“Khẳng định phải mời, đó là cô ruột của các con mà. Chỉ sợ mời 1 mà cả nhà đều kéo đến, đã bọn hán chiếm hết 1 bàn, ăn lại nhiều nữa chứ. Đến lúc đó thì bên nội con hai bàn, bà ngoại cũng 2 bàn, chúng ta nào có

tiền mà làm.” Xem ra trong lòng Thẩm thị oán hận không phải ít bình thường, hoàn toàn quên Tử Tình vẫn là một đứa nhỏ sáu tuổi, tổ khổ với nàng.

Tử Tình thật sự muốn nói ‘vậy thì đừng mời’, nhưng việc này đâu phải mình quyết định được, vẫn nên câm miệng, làm chuyện mình làm được.

“Nương, vậy thì đừng mời, mời bọn họ thì có ai khen chúng ta tốt tiếc gì đâu. Lần trước Tử Thọ bị Tam Mao đánh, còn không phải vì Tam Mao thấy đệ đệ mặc một bộ đồ mới, thấy bà bắt công, cho chúng ta quần áo mới mà không cho bọn họ, cho nên mới đánh đệ đệ để hết giận. Nương nghĩ đi, bà có thể cắt thịt cho bọn họ, còn chúng ta chỉ có thể ngửi mùi thịt, đến bây giờ đều không lấy được cái gì. Thế mà bọn họ còn cảm thấy bà bắt công, giống như cả nhà đều bạc đãi bọn họ. Người như vậy, chỉ muốn bán hết nhà hết cửa đưa tiền mới xong, chỉ sợ bọn họ còn ngại ít, không biết đủ là gì. Chúng ta thiếu tiền, không cần cõ kị nhiều.” Bữa cơm chiều, Thẩm thị thương lượng với Tử Phúc, không ngờ hắn lại nói một phen này.

Tử Tình nghe vậy, yên tâm, mỗi lần bản thân muốn nói cái gì, muốn làm chuyện gì, đại ca đều có thể nói ra giùm, làm giùm. Mình chỉ cần đổ thêm chút dầu vào lửa là được.

Mấy ngày nay, Tử Tình phát hiện trong sân nhà mình có nhiều ếch nhỏ màu vàng, Tử Tình cùng Tử Lộc làm một cái vớt, mỗi ngày chụp được đều bằm cùng rau lá cho gà ăn, có khi vớt lục bình và nòng nọc, khi thì túm được con ốc nào thì đập bể mang về cho gà, đây đều là việc kiếp trước Tử Tình và đại ca làm qua, đại ca còn mang nàng đi câu ếch, vận khí tốt sẽ câu được những con lớn, lão mẹ xào với tiêu cho hai huynh muội ăn đỡ thèm. Nghĩ tới chuyện này, Tử Tình nghĩ chờ buổi tối Tử Phúc về nhà, nhất định bắt hắn làm câu cá, rồi bảo Tử Lộc mang theo mình đi câu ếch, qua vài ngày, nòng nọc thành ếch sẽ nhảy đi mất.

Ngày hai mươi bảy, sáng sớm Thẩm thị chờ Tử Phúc đi học xong, gọi Tử Lộc lên núi nhặt củi, Tử Tình tiễn bước bọn họ, đứng lên ghế, khóa cổng lại, trở về phòng nhìn Tử Thọ và Tử Hỉ. Tử Tình thấy trời thật âm áp, lấy rơm sạch trải lên thúng, quần chắn cho Tử Hỉ xong, bỏ nó vào trong thúng, bưng đến sạp ngoài cửa phơi nắng, lấy khăn tay che mắt cho đứa nhỏ, lại lấy ghế nhỏ ra, bảo Tử Thọ ngồi bên cạnh, mình thì cầm chổi nhỏ mà Thẩm thị cố ý làm, quét dọn phân gà trong viện, rồi hốt đổ đến chỗ gần dưa hấu, dành để bón, việc này Tử Tình làm không tốt, chờ Thẩm thị có thời gian thì làm sau, giá của dưa chuột cũng cong vẹo, cho nên cái này giao cho Tử Phúc, mỗi đêm Tử Phúc có thời gian sẽ dẫn Tử Lộc nhặt chút cành cây lớn, bởi vì trồng dưa chuột nhiều, cho nên mới hoàn thành một nửa. Tử Tình vẫn cảm thấy mình chưa làm gì đó, đang trầm tư suy nghĩ thì nghe ngoài tường viện có người lớn tiếng kêu gọi.

24. Chương 24: Lai Khách (1)

Tử Tình đi đến cổng, hỏi là ai, thì ra là bà ngoại Hà thị dẫn người nhà đại cữu nhị cữu đến thăm, Tử Tình nhanh mở cửa ra, a, nhiều người vậy, đại cữu nương Hứa thị cùng nhị cữu nương Triệu thị, nhà bác cả có tam biểu ca Vạn Phúc cùng tam biểu tẩu Lí thị, nhà bác hai 3 biểu ca: Vạn Phúc, Tân phúc, Kim phúc đều đến, biểu ca Vạn Phúc còn đẩy xe cút kít, bên trên để mấy cái túi, Hà thị cầm một gói đồ trong tay, Hứa thị cùng Triệu thị đều bưng rổ đựng đồ ăn, Tử Tình nhìn thấy măng, cải trắng, lá tỏi, còn có một rổ lớn cây tể thái, xanh xanh mướt mướt, Tử Tình nghĩ mấy thứ này làm văn thán chắc chắn ngon.

“Tình nhi, nương người đâu?” Đóng cửa lại, vừa vào trong, Hà thị vừa hỏi.

“Nương dẫn nhị ca lên núi kiếm củi rồi. Chắc giữa trưa mới về. Bà ngoại, nương kiếm củi ở núi sau nhà kia.”

“À, Vạn Phúc, người dẫn huynh đệ đi tìm họ, giúp cô các người chặt chút củi rồi về.” Thẩm Vạn Phúc đồng ý.

Hà thị cùng Thẩm Kiến Sơn nhìn thấy Tử Hỉ trong thúng và Tử Thọ ngồi bên cạnh, vội ôm lấy Tử Hỉ, Tử Thọ chào mọi người, Hà thị cười khen nó nhỏ thế mà đã biết trông đệ đệ. Sau đó, mọi người vào nhà gỗ nhìn một vòng, Tử Tình cảm thấy nhà gỗ quá nhỏ, không thoải mái bằng bên ngoài, nên kéo ghế dài ra ngoài sân, mời mọi người ngồi.

Đạo quanh sân, nhìn luống rau ngay ngắn và mấy chục con gà, sắc mặt Hà thị mới hơi tốt một chút, Thẩm Kiến Sơn cùng Thẩm Kiến Thủy thì ngạc nhiên, Thẩm Kiến Sơn nói: “Nương, rau dưa mà tiểu muội trồng tốt ghê, dưa chuột cùng đậu đũa đều leo lên giá, rau nhà chúng ta còn chưa nảy mầm, nàng trồng nhiều như vậy sẽ bán được giá tốt. Tý của hỏi nàng trồng thế nào, ta nhớ lúc ở nhà nàng không làm việc nông. Bên này là cây gì vậy, sao ta chưa thấy qua?” Hỏi Thẩm Kiến Thủy, Thẩm Kiến Thủy cũng nói không biết.

“Đại cữu, nhị cữu, đó là dương khoai.” Tử Tình trả lời.

“Dương khoai? Đây là dương khoai, nghe tam cậu của người nói qua, cây này có sản lượng cao. Vậy đám đất nhỏ kia gieo cá gì, lớn như vậy chắc trồng được rồi.” Thẩm Kiến Sơn lại hỏi.

“Là dưa hấu, có thể trồng rồi, nhưng nương nói một mình làm không hết, chờ phụ thân về cùng nhau làm.”

“Dưa hấu? Hình như là một loại quả quý, nương, nhà tiểu muội trồng toàn thứ tốt, qua năm nay là có thể hết nghèo. Ta thấy nương không cần quan tâm lắm đâu, muội phu (em rể) là người đọc sách, trong lòng không biết tính toán sao? Trước kia chưa ở riêng, không làm chủ được, lúc này, cuộc sống tốt sẽ đến với họ. Nương nhìn đám gà hơn 50 con kia, có gà mái lớn như vậy thì chừng hai tháng sẽ đẻ trứng.” Tử Tình phát hiện tính cách đại cữu hay nói, cảm giác thật thân thiết.

“Vậy là tốt rồi, người cũng biết, tiểu muội của người là nữ nhi duy nhất, ở nhà được nuông chiều, vốn tưởng rằng gả cho người đọc sách thì không cần xuống đất làm ruộng, sống những ngày tốt đẹp, ai ngờ gia đình muội phu của người lại như thế, mười năm qua, cái gì cũng không có, nương từng nghĩ dù có để huynh đệ con đi giúp cũng không giúp được gì, bây giờ tốt rồi, ta yên tâm. Đúng rồi, các người đi giúp muội muội trồng dưa hấu đi, nhiều cây non như vậy, muội muội người phải làm tới bao giờ?” Hà thị nói. Lại hỏi Tử Tình biết chỗ trồng dưa hấu không?

Tử Tình nghe xong, vui vẻ, vội nói: “Biết, bà ngoại, ngay trong viện, đó, nơi đó, một bãi đất trống lớn.”

“Trong viện thì tốt, đỡ phải canh trộm, ta rất vừa lòng.” Hà thị cười nói. Ngay sau đó bảo Thẩm Kiến Sơn vào nhà tìm công cụ, Thẩm Kiến Sơn lấy hai cái cốc ra, lại xách hai thùng đựng nước, sai Thẩm Kiến Thủy đi múc nước, Tử Tình dẫn hân đến chỗ múc nước, rồi lại dẫn hân đến nơi đựng nước. Vì thế, Thẩm Kiến Sơn xới đất, Thẩm Kiến Thủy múc nước, Hứa thị, Triệu thị và Lí thị nhổ cây non, Tử Tình thấy Hứa thị tưới nước thật ầm rồi mới nhổ, dùng tay xúc lên, rễ cây non vẫn nằm trong đất, Hứa thị cùng Triệu thị đi trồng, một mình Lí thị ngồi nhổ.

Hà thị ôm Tử Hỉ ngồi dưới ánh mặt trời, nhìn bọn họ bận rộn. Tử Tình cảm thấy khoảnh khắc này thật tốt, có người thân lúc nào cũng thương yêu, không hạnh phúc cũng khó. Tử Tình cảm thấy người nhà bà ngoại tốt hơn nhiều nhà bà nội, vừa chịu khó, hào phóng, vừa nhiệt tình. Ít nhất là Tử Tình chưa thấy Điền thị ôm Tử Hỉ, còn đám người Yến Nhân Đạt, vừa lừa vừa keo kiệt, mang theo một đồng người ăn ở ở lão phòng hơn hai mươi ngày, lúc gia đình Tử Tình thuê người xây tường, Yến Nhân Đạt không thêm qua giúp một tay, Tăng Thụy Khánh tốt xấu gì cũng giúp đỡ hai ngày. Lúc chuyển nhà, Điền thị dẫn ba nữ nhi liếc mắt một cái, đến giờ vẫn chưa qua thăm.

Khoảng hơn một giờ sau, Thẩm thị cùng các cháu trở lại, bọn Vạn Phúc lôi mấy cành cây to, Tử Lộc ôm một quả tùng, Tử Lộc đã học nấu cơm, nên hầu như cơm là do hân nấu, Thẩm thị đỡ một việc.

Thẩm thị nhìn thấy nhóm người Hà thị, thật sự kích động, Hà thị vỗ bàn tay Thẩm thị: “Ta đến đây thăm cháu ngoại, hôm nay vừa khéo là ngày 99 của nó, thời tiết cũng tốt, liền đi qua thăm người, mấy năm qua muốn thăm cũng không được tiện, giờ ở riêng rồi, khi nào nương muốn đi thăm người cũng được.”

Nói một hồi, Thẩm thị mới nhớ tới việc đi mua chút đồ ăn, Hà thị vội nói: “Không cần, ta bảo ca ca của người mang đến hết rồi, mỗi nhà cho người một chút. 1 bao gạo nhỏ, 1 bao thóc, còn có trứng gà, thịt, đồ ăn giữa trưa không cần mua thêm, ta bảo bọn họ hái một ổ to rau chân vịt đại, người làm bánh bao đi, đại ca người nói người làm ngon, mà ta chưa được ăn. Người đi rửa ráy đi, nhị ca của người đang múc nước tưới dưa hấu, bảo Vạn Phúc đi múc nước giếng đi, rửa ráy trong nhà cho tiện. Nước rửa rau xong đừng đổ lãng phí, dùng để tưới cây.”

Thẩm Vạn Phúc nghe xong, tìm thùng, lúc trước hân làm việc thì luôn giúp Thẩm thị đi lấy nước. Việc nặng trong nhà đều làm cả, về sau, chờ mình có điều kiện, nhất định phải báo đáp bọn họ, Tử Tình thầm nghĩ.

Chỉ chốc lát, Hà thị lại nghĩ tới cái gì đó, nói với ba đứa con của Thắm Kiến Thủy: “Vạn Phúc, ba người các người đừng đứng đây nữa, bảo Tình Tình dẫn các người đến vạt đất trồng rau, làm xong cái giá cho dưa chuột, nếu không đủ gây gộc thì chặt tre thêm.”

Tử Tình nghe xong, lòng càng vui mừng, khỏi phải bận tâm nhiều nữa. Nói xong, Hà thị ôm Tử Hỉ, bảo Thắm thị vào phòng.

25. Chương 25: Lai Khách (2)

Tử Tình dẫn 3 biểu ca đến nơi, trên đất trồng rau có sẵn dây thừng để cột nhánh cây lại, mỗi ngày Tử Phúc làm xong cũng không thu dọn, tại ngày nào cũng dùng. Tử Tình giúp đỡ nhánh cây, nghe bọn hắc trò chuyện, năm nay Vạn Phúc biểu ca mười lăm tuổi, đã ước hôn (đính hôn), hắc không thích đối phương, nhưng nhị cữu không cho từ hôn, ở cổ đại, từ hôn là một chuyện lớn, sợ gièm pha.

Tân Phúc biểu ca năm nay đã mười ba, cũng đính hôn, hắc cũng không thích, hai người thương lượng muốn cùng nhau ra ngoài làm việc, làm người tính toán sổ sách cũng được, thì ra họ đi học được mấy năm, chuyện thi tú tài gì gì đó là không có khả năng, cho nên học vài năm rồi nghỉ, biết chút chữ, làm được phép tính đơn giản, cho nên ra ngoài học thêm gậy bàn tính, bút toán (bàn tính thời xưa làm bằng gỗ, đẩy lên đẩy xuống nhé, bút toán như thế ghi lại tất cả các hoạt động mua bán thế nào).

Kim Phúc biểu ca cũng học được hai năm, Tử Tình thấy con cháu Thắm gia đều được đi học, cho nên con cháu Thắm gia rất ít người ở nhà làm nông, xem ra ông ngoại nhìn xa trông rộng, hướng về nghề kinh doanh, mạnh hơn làm nông nhiều, nếu không thì không thể ầu thân hai mươi lượng bạc làm của hồi môn.

Bốn người làm hơn nửa ngày, vả mồ hôi, Tử Tình thấy mặt trời treo giữa đầu, mà mới làm xong một nửa, cây cũng không đủ, nên trở về xem làm cơm trưa chưa. Vào nhà, thấy Hứa thị, Triệu thị đang gói bánh bao, Tử Lộc nhóm lửa ở phòng bếp để chưng, Thắm thị dùng một cái nồi khác nấu nước, bên trong nồi có trứng gà. Thấy Tử Tình đến, liền sai Tử Tình đi gọi mọi người ăn cơm, bánh bao phải ăn lúc nóng mới ngon.

Tử Tình đến kêu đại cữu trước, thấy trồng dưa hấu chưa được một nửa, ước chừng buổi chiều mới xong được. Tử Tình kêu: “Đại cữu, nhị cữu, Vạn Phúc ca ca, Vạn Phúc tẩu tử, ăn cơm thôi. Bánh bao chín rồi.”

Thắm Kiến Sơn vừa nghe, đứng dậy, vỗ vỗ bàn tay, người khác cũng đứng lên theo, rồi Tử Tình đi gọi Vạn phúc biểu ca, mọi người đi rửa tay chân, Thắm Kiến Sơn chuyển bàn ra ngoài, Thắm thị đem bánh bao đã chín bỏ vào mâm, lại múc thêm một tô canh trứng hành lá mang lên, trong nhà chỉ có mười cái bát, vừa đủ mười người khách, Thắm thị để bọn họ ăn trước, Hà thị cũng nói: “Đừng nhường tới nhường lui nữa, ăn rồi còn làm nốt việc chưa xong.”

Thắm Kiến Sơn vừa ăn vừa nói: “Nương, ta nói vẫn Ngọc Mai làm bánh bao ăn ngon mà, hơn 10 năm không ăn, thật thơm. Đúng rồi, Ngọc Mai, rau dưa nhà người trồng thế nào mà lớn như vậy, nhà ta mới nảy mầm. Trước kia ở nhà người cũng đâu trồng trọt gì đâu, học ai vậy? Còn dương khoai nữa, nghe tam đệ nói loại này sản lượng cực cao, thu xong nhớ giữ chút mầm móng cho ta với.”

Thắm Kiến Thủy cũng nói: “Giữ cho ta nữa, còn dưa hấu thì năm nay người trồng cho tốt vào, lấy kinh nghiệm rồi chỉ ta chút, ta cũng muốn trồng.”

“Đúng đúng, cây đó phải chăm cho tốt, là thứ kiếm tiền đấy, chúng ta chưa thấy ai trồng cả. Người gan lớn thật, là ý của muội phụ à?” Thắm Kiến Sơn hỏi tiếp.

Vì thế, Thắm thị liền kể chuyện năm ngoái bọn Tử Phúc bán câu đối kiếm tiền, mà mầm móng đều do mấy đứa nhỏ mua về, bán xong câu đối thì mua ở An Châu phủ, mà cây non đều do chúng nó ươm, dương khoai là ý của Tử Tình, nàng nói trồng thế nào, đứa nhỏ này rất thông minh, biết hỏi người bán dương khoai trồng thế nào mới mua.

Mọi người nghe xong, ngạc nhiên không thôi, Thắm Kiến Sơn ôm chầm lấy Tử Thọ và Tử Tình, cười nói: “Cháu ngoại của ta thật thông minh, các người nói tỉ mỉ cho đại cữu nghe các người ươm thế nào vậy?” Tử

Tình để nhị ca nói trước, dù sao tất cả mọi việc hẳn đều tham gia, trừ chuyện ngâm nước ấm. Nàng ngồi bên cạnh bổ sung thêm chút, nhưng kĩ thuật ngâm nước ấm thì không nói ra.

Sau khi ăn xong, bọn họ đi làm, Thắm thị kêu Tử Lộc Tử Tình đến, đưa Tử Lộc một cái rổ, bên trong có cái hồ lô, nói: “Lộc nhi, người dẫn muối muối đến tạp hoá mua ít đồ, mua 5 văn rượu đựng vào hồ lô này, năm trứng vịt muối, mười văn rong biển, mua mười cái bát rẻ nhất, 2 văn 1 cái, 10 đôi đũa, chắc hết tầm 47 văn tiền, nường cho các người 50 văn. Nhớ chưa? Đi sớm về sớm, để nường nấu canh.”

Từ khi Tử Tình chuyển sang nhà mới thì không có cơ hội ra ngoài, cho nên lần này sôi nổi đi theo Tử Lộc, đến tạp hoá, lão bản vẫn nhớ bọn họ, cười nói giấy đỏ bán rẻ hơn trước, Tử Lộc cười cười, nói những thứ muốn mua, Tử Tình thì trả giá, cuối cùng đũa không tốn tiền, Tử Lộc xách tất cả trở về trước, Tử Tình thấy bên cạnh có hàng thịt, đi xem, lấy 2 văn mua 4 xương chân heo, nhờ lão bản chặt từng khúc, lấy cỏ buộc lại, đưa cho Tử Tình, về nhà nói với Thắm thị, Thắm thị không nói gì cả, rửa sạch xương cốt rồi ném vào trong nồi. Tử Lộc nhóm lửa, Thắm thị nấu cơm chiều. Tử Hỉ ngủ, Hà thị thấy không có chuyện gì nên bảo Tử Tình dẫn mình ra giúp làm giá cho cây leo.

Tầm 4 giờ, công việc kết thúc, cơm chiều thì Thắm thị đã chuẩn bị gần xong, vẫn ngồi bên ngoài ăn, ghé không đủ, bọn Vạn Phúc đứng ăn, Thắm Kiến Sơn uống rượu, Thắm Kiến Thủy không thích uống, mùi canh bay lên, Thắm Kiến Sơn nói: “Ngọc Mai, choc a một bát canh, thơm thật.” một nồi canh thơm phức, lớp hành nổi lênh bênh bên trên, rất mê người, Tử Tình thấy ai cũng uống sạch.

Cả nhà sắp ăn xong thì Tăng Thụy Tường đã trở lại, Thắm Kiến Sơn trêu ghẹo nói: “Muội phu, người về đúng lúc ghê, mọi việc làm xong cả, cơm cũng làm xong thì người về.”

Thụy Tường cười, mọi người cũng không dám ở lâu, sợ trời tối, đường về nhà khó đi, quan trọng là có người già cả như Hà thị. Chuẩn bị tiễn khách thì Tử Phúc cũng trở về, Tử Phúc chào hỏi một lượt, bọn họ liền rời đi.

Vào nhà, Thắm thị bưng đồ ăn cho trượng phu (chồng) và con cả, rồi thuật lại mọi việc mà nhà ngoại giúp, còn nói đại ca nhị ca nàng cũng định trồng thử dương khoai.

Tăng Thụy Tường cơm nước xong, vội vàng dạo một vòng quanh sân, nhìn Thắm thị, thật kích động, “Ngọc Mai, vất vả cho người rồi, người làm thật tốt, tốt hơn ta tưởng tượng, thật sự đấy.” Trên mặt Thắm thị đỏ ửng vì ngượng ngùng, hình như không quen trượng phu khen ngợi.

Buổi tối, nằm ở trên giường, Tử Tình lại nghe thấy nường và cha thương lượng chuyện mời khách vào tram ngày của Tử Hỉ, chỉ nghe Tăng Thụy Tường nói: “Quên đi, đừng mời, dù sao hôm nay nhà ngoại đã qua đây, chỉ còn cha mẹ, nhà đại ca, nhà Xuân Ngọc, còn nhà của cô chưa tới, mà ai cũng biết chúng ta mới ở riêng, đâu có dư dả gì, đợi khi nào làm nhà to thì mời luôn thể.”

Lại nghe Thắm thị nói chuyện nuôi heo, Tăng Thụy Tường không đồng ý, một là không có chuồng để nuôi, hai là rất vất vả, ba là hiện giờ không có gì cho ăn. Tiếp theo là nghe hẳn nói về 3 người ca ca của Thắm thị, bảo gia đình Thắm gia dạy dỗ tốt gì gì đó. Tử Tình đi vào giấc mộng.

26. Chương 26: Bán Đồ Ăn

Hôm sau, Tử Tình rời giường sớm, đi nhìn xem dưa hấu còn sống không, Thắm thị cười bảo nàng nóng vội. Tăng Thụy Tường cơm nước xong, nói là đến chỗ lão gia tử, Thắm thị sai Tử Tình đi theo, mua mấy cái xương heo lớn về nhà, Tăng Thụy Tường báo cho lão gia tử biết sẽ không làm tiệc rượu trăm ngày.

“Không làm cũng được, dù sao thì đã ở riêng rồi, chúng ta không thềm ăn bữa tiệc này, nhà muối muối người cũng đỡ mấy văn tiền.” Điền thị nói.

Tăng Thụy Tường không cách nào tiếp lời này, nên chuyển qua lão gia tử: “Cha, lúa mạch non trong nhà cần bón phân, ta muốn lấy chút phân trong nhà để bón, tại nhà ta không có bao nhiêu cả.”

“Không khéo rồi, đại ca người đã lấy dùng một phần, ta nghĩ các người không cần nên bán hết số còn lại. Bây giờ là lúc nào rồi mà chưa bán phân cho lúa, ở nhà làm gì hả?” Điền thị trả lời.

Tăng Thụy Tường nghe xong, nói: “Thế thì ta sẽ tìm biện pháp khác vậy.” Nói xong liền dẫn Tử Tình ra ngoài, lão gia tử còn thêm một câu “Nếu không có thì dùng tro mà bón.”

Tăng Thụy Tường ôm lấy Tử Tình, nói: “Tình nhi ngoan, tý nữa về nhà mà nường có hỏi thì con bảo không biết gì nhé?”

Trong lòng Tử Tình đau xót, Tăng Thụy Tường không muốn để Thẩm thị thương tâm mà thôi, liền ôm cổ Tăng Thụy Tường, nói: “Dạ, phụ thân, chúng ta đi mua xương thôi, nường cho Tình nhi tiền, chúng ta về nhà nấu một nồi canh xương thật thơm để uống.”

Vào giai đoạn phát triển thân thể cho cao lớn, Tử Tình lấy cớ nói canh xương uống ngon, nên xin Thẩm thị vài văn, định hôm nay lại mua thêm mấy cái.

Về nhà, Tăng Thụy Tường nói muốn đi bón phân cho lúa non, trong nhà có chút phân người, Thẩm thị biết không đủ, cũng không nhờ cậy gì bên lão phòng, nên đã chuẩn bị tro trước rồi, hai người đẩy phân đi.

Thấy bóng lưng nhọc nhằn của cha mẹ, Tử Tình khóc tràn mi, phảng phất như thấy được bóng lưng ba mẹ kiếp trước làm việc, giờ khắc này, Tử Tình rất hi vọng sớm ngày cải thiện hoàn cảnh trong nhà, để bọn họ không vất vả như thế.

Lúc Tăng Thụy Tường ở nhà, luôn làm nhiều việc để giảm bớt gánh nặng cho Thẩm thị, nhưng mấy ngày có rầy rất nhiều việc nặng, mà không phải làm xong trong chốc lát được. Thẩm thị thương trọng phụ ít làm việc nhà nông, sợ làm nhiều sẽ ốm, cho nên Thẩm thị ra sức làm việc, Tăng Thụy Tường cũng vậy. Tử Tình ở nhà chăm sóc cho rau dưa.

Tử Phúc cũng được nghỉ ba ngày, dẫn Tử Lộc nhặt củi, Tử Tình muốn đi, nhưng Tử Thọ quá nhỏ, không thể trông Tử Hỉ một mình được. Tử Tình đành phải thôi, nói Tử Phúc nếu thấy cây kim ngân nào phải nhổ về.

Tử Tình hỏi rồi, cây kim ngân khô và đã được nghiền nát thì 50 văn 1 cân, tươi thì 5 văn 1 cân, tuy rằng có núi lớn phía sau, nhưng Tử Tình chỉ biết mỗi loại thảo dược là cây kim ngân. Nếu trồng dây kim ngân sát tường viện, không chỉ đẹp mắt mà còn có thể bán lấy tiền, quá đã.

Thời gian Tăng Thụy Tường ở nhà, Thẩm thị rất vui vẻ. Ba ngày nhanh chóng đi qua, đến lúc Tăng Thụy Tường phải đi, hắn nói đã nói với đại cữu ca về mẫu lúa nước, bọn họ sẽ giúp cấy mạ, mấy ngày nữa nên cắt cải dầu, nếu làm không hết thì nhờ bên ngoại giúp đỡ một chút, Thẩm thị gật gật đầu.

Ngày thứ hai khi Tăng Thụy Tường đi, Thẩm thị ra ngoài, hái không ít đậu phụ nhỏ trở về, Thẩm thị nói chưa đến mùa rau xanh, nên có chút rau này là quá được rồi, Tử Tình nhớ tới sở thích uống canh đậu phụ non, liền nhờ nường làm, nhân việc này, Tử Tình cũng nhờ Thẩm thị dạy nường xào rau, nếu không bận việc thì giúp làm cơm. Thẩm thị nghe xong, suy nghĩ một chút, đồng ý, nhưng nhắc nường phải cẩn thận củi lửa, khi nào có Tử Lộc ở nhà mới được nấu ăn.

Cơm chiều là một đĩa đậu phụ non xào, nhất bát canh đậu phụ, bên trong có mấy miếng thịt khô, là thịt lẫn trước Hà thị mang tới, canh rất thơm, Thẩm thị nói hồi nhỏ nường cũng thích ăn như vậy, nếu đậu già rồi sẽ không thơm thế này. Nghe thế, Tử Tình lập tức nghĩ được một ý kiến hay.

Tử Tình nói: “Nường, chúng ta trông bao nhiêu đậu phụ?”

“Chắc khoảng một mẫu, không ít đâu.”

“Nường, bây giờ chúng ta hái đậu phụ non bán đi. Có lẽ nhiều người trong thành thích ăn đậu phụ non, nường đến An Châu phủ mà bán, giá cao là cái chắc.” Tử Tình đề nghị.

“Bây giờ bán? Có người mua sao? Nhà nào chả trồng.”

Tử Phúc cũng nói: “Nường, con thấy có người mua đấy, trong An Châu có mấy nhà trồng rau đậu, chắc chắn sẽ có người mua. Bây giờ ít rau, có thể bán giá tốt. Với lại bây giờ hái hết bán, đến lúc cắt cải dầu sẽ không lo chuyện này nữa, lúa mạch thì mới bón phân, mấy ngày này rảnh rồi mà. Xe lừa, xe trâu đến

An Châu phủ nhiều, buổi chiều nương dẫn đệ đệ muội muội đi hái, sáng sớm hôm sau đến An Châu, chừng giữa trưa là về.”

“Nghe con nói vậy cũng có lí, được, theo lời con, buổi chiều ngày mai sẽ đi hái.” Tử Phúc nói làm Thẩm thị động tâm, Tử Tình liếc mắt xem thường, rõ ràng là ý của mình mà.

Chiều hôm sau, Thẩm thị ôm Tử Hỉ bỏ vào thúng, bảo Tử Lộc bê theo, nàng thì lấy mấy cái sọt nhỏ, cả nhà ra quân, xuống đất, lần đầu tiên Tử Tình hái đậu phụ, Thẩm thị cẩn thận dạy Tử Lộc và nàng hái những cái to trước, Tử Thọ ở một bên trông Tử Hỉ. Bởi vì phải chọn để hái, cho nên tốc độ hơi chậm, nhưng ba người cùng làm, Tử Tình không biết mất bao lâu, dù sao thời gian cũng không ngắn, mới vào nhà, Tử Tình tìm ít cỏ dại trải lên trên, để người khác không nhìn thấy gì, Thẩm thị thấy là hiểu, nở nụ cười.

Sáng sớm, Thẩm thị dẫn Tử Lộc đi rồi, Tử Tình bắt đầu đứng ngồi không yên, lại làm công việc ngày thường, cho gà ăn, quét dọn sân, sai Tử Thọ trông em, lại cầm cuốc nhỏ đi nhổ cỏ và xới đất cho dưa hấu, vừa làm cỏ, vừa tìm giun và sâu cho gà ăn, làm một hồi, nghỉ ngơi chút ít, chờ đến lúc Thẩm thị dẫn Tử Lộc trở về thì đã làm được hai mảnh nhỏ, Tử Tình mở cửa, thấy sọt trống không, rất vui vẻ.

“Nương bán bao nhiêu tiền một cân vậy?”

“Bốn văn 1 cân, ta cũng không ngờ rau lại ít đến vậy, rau dưa khác thì không nhiều, trong thành cũng có bán cái này nhưng rất ít. Nhà khác bán rau chỉ được 3 văn, nương nghĩ bán 4 văn chắc được. Ai dè bán hết nhanh.”

Mấy ngày liên tục, Thẩm thị lại đi An Châu phủ, đậu phụ trong nhà bán gần hết. Tối hôm đó, Thẩm thị thương lượng cùng Tử Phúc, nói bán được gần 2 lượng bạc, dùng bạc này thuê vài công đào cái giếng, chứ mức nước rửa ráy không tiện, thừa dịp bây giờ không có việc làm, mấy hôm sau phải cắt cải dầu, ruộng lúa phải cấy mạ, trồng vạt tiểu đậu phụ mới, nói xong Thẩm thị thở dài.

“Nương, mai kêu người đào giếng luôn đi, mỗi ngày nương đi mức nước xa xôi, con thấy cũng đau lòng, chuyện cấy mạ thì có thể tìm nhà đại nương giúp, dù sao trong nhà chỉ có 1 mẫu ruộng nước, nếu không thì nhờ các cậu, việc trong nhà nương không cần lo, con và đệ đệ muội muội làm được.” Tử Phúc nói.

27. Chương 27: Đào Giếng

Sáng sớm hôm sau, Thẩm thị cho con uống sau, đi trấn trên tìm người đào giếng, rồi đến lão phòng, gặp Chu thị, kết quả là Chu thị nói nàng đã cho đệ đệ nhà mẹ đẻ làm rồi.

Thẩm thị nghe xong, định rời đi, trong nhà còn có một việc chưa làm, ai ngờ Chu thị giữ chặt nàng, hỏi: “Mấy hôm rày cha có đến chỗ người làm chút việc gì không?”

“Đại tẩu nói gì vậy, sao cha lại có thể giúp ta làm việc chứ?”

“Người có biết chuyện cha lại đến nhà Xuân Ngọc làm việc không? Người nói đi, chưa thấy ai lại bắt công như vậy, hai con trai thì đi ra ngoài làm việc chỉ còn hai nữ nhân chúng ta, làm đủ mọi chuyện, thế mà một nam nhân như muội phu (em rể) lại rảnh rỗi ở nhà, lão bà tử thương nữ nhi, nhờ lão nhân đi làm giúp, còn nhỏ luôn hai vạt rau theo, nói bên kia người nhiều đất ít, rau cũng không có để ăn, không biết có mang theo thứ gì nữa không, may là ở riêng rồi, mang gì cũng không liên quan đến chúng ta.”

Thẩm thị nghe xong, cười cười, cho tới bây giờ, chuyện này nàng không thềm để ý.

“Đúng rồi, ta nghe nói lão bà tử sắp giết heo, bảo gần đến ngày cấy mạ, thịt heo để bán. Chờ giết xong thì ta sẽ nói người một tiếng, nếu bọn họ không cho người thì người tìm cố đến đây một chuyến, tay không trở về được chắc.” Chu thị đã lâu không thấy Thẩm thị, bây giờ cũng không có chuyện gì gây gổ, nên kể sự tức giận cho Thẩm thị nghe. Ví như chuyện Hạ Ngọc thêu hoa, tiền bán được thì tự cắt, Điền thị chỉ biết đòi tiền con trai, lại quan tâm đến hôn sự của nữ nhi thứ hai, thân thể không tốt, sợ gả không được, Lúc này, Thẩm thị vô cùng may mắn vì nhà mình đã chuyển đi, nên nhắm mắt làm ngơ, lo cuộc sống của mình trước đã.

Buổi chiều, thợ đào giếng đã tới, nói là xem địa hình trước, nói những thứ cần mua, Thẩm thị liền đưa ra 3 yêu cầu: đắp miệng giếng cao, làm thanh ngang để kéo nước, có nắp giếng. Việc này làm hết ba ngày mới

xong, mất gần 3 lượng bạc, bên cạnh giếng có thêm đá, một nhà Tử Tình đều cao hứng, Thẩm thị không phải xách nước xa, Tử Tình không cần đến trong thôn giặt quần áo, rửa rau, bớt nhiều việc.

Kế tiếp là những ngày bận rộn, nhổ đậu, gieo hạt, xới đất, mấy việc này Thẩm thị và Tử Lộc cùng làm, sau khi Tử Phúc về nhà thì đảm nhận việc tưới nước cho rau. Tử Tình chỉ có thể ở nhà hái chút đậu phụ, trông em, nấu cơm, thật sự là con người nghèo trưởng thành sớm, Tử Tình mới sáu tuổi, với lứa tuổi này thì chỉ học lớp mẫu giáo ở hiện địa thôi, thế mà phải làm nhiều chuyện như vậy.

Cũng may Thẩm Vạn Phúc đến, vội vội vàng vàng đem một mẫu đậu phụ nhổ lên, xới đất. Nói là vài ngày nữa sẽ đến giúp cắt cải dầu.

Hôm nay, Tăng lão gia tử đến nói cải dầu có thể cắt, thuận tiện cầm vài cái xương và một khối thịt heo nhỏ, Tử Tình mở cửa, thấy ông nội vui vẻ gờ nhưng thứ trong tay, nói với Tử Tình: “Tử Tình, a công cho các người thịt nè, nường người đâu? Không ở nhà à?”

Tử Tình nhìn thoáng qua chút thịt kia, tầm 1 cân, nường nghĩ là mua, hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi, buổi sáng mình không chú ý: “Cám ơn a công, nường đang làm việc bên trong.”

Thấy trong viện có giếng mới, lão gia tử chất vấn Thẩm thị: “Chuyện đào giếng lớn như vậy mà người lại không nói với chúng ta một tiếng, người bảo nhà người có nhiều chỗ dùng tiền, nhiều đến nỗi đi vài bước cũng mệt, ném bạc lung tung hả? Trừ những gia đình giàu có trong thôn, nhà ai chẳng đi xách nước? Người lại la ó, đồ phá sản, có tiền mà phá tiền. Mệt chúng ta còn nhớ tới các người, mới giết heo đã đưa thịt qua đây.” Nói xong, thở phì phì rời đi.

Thẩm thị tức giận gạt nước mắt, Tử Lộc chỉ biết trừng mắt nhìn bóng lưng lão gia tử, cắn môi, Tử Tình tiến lên: “Nường đừng khóc, xách nước rất mệt, đào giếng rồi nường sẽ không vất vả nữa, Tình nhi cũng không sợ rơi vào hồ mỗi lần giặt đồ.” Thẩm thị ôm đứa nhỏ khóc một hồi, mới lau khô nước mắt.

Không lâu sau, Điền thị đến, nhìn một vòng, nói: “Nhà lão nhị à, ta luôn nghĩ người là người thành thật, lại nhiều đứa nhỏ, luôn khóc than, lúc ở riêng cha người còn nói cuộc sống của các người e rằng không dễ chịu, nhưng ai biết các người lại như vậy, mấy năm nay, sợ là tiền lão nhị không đưa hết cho ta phải không, không chừng là giấu không ít, nếu không thì mua được đám đất lớn vậy sao? Trước mặt chúng ta thì khóc than, về nhà lại đào giếng, khó trách cha người trở về lại tức giận đến vậy, mệt chúng ta còn một lòng nhớ thương các người nghèo khổ, trong nhà mới giết heo đã đưa xương và thịt cho các người. Không chừng mỗi ngày các người đều gạt chúng ta ăn bao nhiêu thứ tốt. Đúng là con lớn thì nường không giữ được mà.” Nói xong, còn rút khăn tay lau nước mắt.

Thẩm thị đã bình tĩnh hơn, nghĩ nghĩ, nói: “Nường, ngài nói như vậy thì oan chết ta. Số bạc cha bọn nhỏ làm được bao nhiêu thì ai chẳng biết, cuối năm vừa nhận lương đã giao hết cho người, trong lòng người rõ nhất, ta cũng đâu phải ngày một ngày hai ở nhà các người, những mười năm, nường còn không hiểu tính ta à? Tiền mua đất là đồ cưới của ta, mấy năm nay ta không dám đụng, chờ hôm nay mới lấy ra mua chút đất, nhưng mua xong cũng không thừa lại gì, tiền làm sân là tiểu ca của ta mượn, còn cái giếng này, mấy ngày trước là trăm ngày của Tử Hỉ, nường ta đến thăm ta, thấy ta phải đi xách nước xa, Tử Tình lại giặt đồ rửa rau, nường đau lòng một nữ nhân như ta lại chăm nhiều đứa nhỏ, nên bảo hai ca ca cho ta mượn mấy lượng bạc vụn dùng, về sau có tiền thì trả lại.”

Điền thị nghe xong, có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nói thêm một câu: “Ai biết thật hay giả, người muốn nói kiểu gì chẳng được. Lại nói, người còn có ca ca nhà mẹ để giúp đỡ, đáng thương một nhà đại muội Xuân Ngọc, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, cũng không có ca ca nào nhớ thương.”

“Nường, người nhìn nhà ta đi, cũng là một đám con thơ, ở riêng không có lấy một hạt gạo, ngày nào cũng ra ngoài mua, buổi tối thì ăn cháo, người thấy đấy, quần áo bọn nhỏ đã cũ nát cả rồi.” Thẩm thị nín nhịn.

Điền thị nói: “Không phải đã cho các người 1 điều tiền sao? Được rồi, người đừng tố khổ với ta. Ai biết người nói được mấy câu là thật?” Nói xong, nhìn thoáng qua đám gà trong viện: “Mấy ngày nữa sẽ có người đến xem tướng Hạ Ngọc, trong nhà không có gì để chiêu đãi, ta bắt 2 con gà tạm vậy.”

“Nường, người cũng thấy đám gà này còn chưa trưởng thành, lớn nhất chưa đến 2 can, bắt cũng tiếc, nếu không thì nường bắt con gà mái mẹ kia trở về đi, nó đẻ trứng rồi.” Thẩm thị biết hôm nay Điền thị sẽ lấy thứ gì đó rồi mới về, nên chủ động nói.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.” RỒT CUỘC, ĐIỀN THỊ CẦM CON GÀ MÁI GIÀ ĐI VỀ.

Tử Tình cực kì bất đắc dĩ, xem ra cuộc sống thanh tĩnh khó được, về sau có bạc xây nhà, có thể bị tổng tiền. Vốn đang định nhờ lão gia tử cày giúp, bây giờ thì không được rồi.

28. Chương 28: Vụ Xuân

Mùng chín tháng ba là sinh nhật tám tuổi của Tử Lộc, sáng sớm Thẩm thị đã dậy nấu một cái trứng luộc cho hần, lại lấy một đôi giày vải, nói: “Nương còn định may cho Lộc Nhi một bộ quần áo mới, nhưng mấy ngày nay bận quá, nương nhất định sẽ bù sau, chờ sang năm nhà có điều kiện, nương sẽ cho con đi học.” Tử Lộc đỏ hồng mắt, gật gật đầu.

“Nhị ca, người yên tâm đi, nhất định sang năm người có thể đến trường, ta nói được làm được. Nhưng mà, he he, người phải làm việc giúp ta à nha.” Tử Tình nói.

“Con oắt xấu xa này, dựa vào cái gì mà người cam đoan thế hả? Đến lúc đó người không kiếm được bạc, nhìn người xấu hổ ra so nhé? Nương, ra ngoài làm việc thôi.”

Thẩm thị nhìn thời tiết hôm nay, dẫn Tử Lộc đi cắt cải dầu, nàng nói cắt từ từ, cắt được bao nhiêu thì cắt, rồi ôm về nhà phơi, sai Tử Tình đuổi gà, không để chúng nó giẫm hư, Tử Tình lại sai Tử Thọ cầm que trúc đuổi gà, hai ngày vội vàng mới cắt được một nửa.

Cũng may cày bừa vụ xuân mới bắt đầu, Tăng Thụy Tường và Tử Phúc đều được nghỉ phép, Tăng Thụy Tường trở về thấy trong viện có giếng nước, vội hỏi: “Ngọc Mai, sao mỗi lần ta trở về đều có thứ mới vậy, bạc ở đâu mà đào giếng vậy?”

“Làm việc trước đi, buổi tối ta sẽ nói tỉ mỉ. Thừa dịp hôm nay trời đẹp, nhanh cắt cải dầu cho hết, nếu không, trời mưa xuống thì hỏng hết. Còn phải nhanh chóng gieo hoa màu.” Thẩm thị nói xong, liền vội đi.

Dưới sự giúp đỡ của Tăng Thụy Tường và Tử Phúc, cải dầu nhanh chóng được cắt hết, Tử Tình cùng Tử Lộc ở trong nhà phơi, lấy cái khúc gỗ lâu lâu lại đập cho nát một ít, Thẩm thị dùng sức vò mớ cải, Thụy Tường cày ruộng nước một lần, Tử Tình vẫn không ngờ phụ thân biết làm mọi chuyện nhà nông, cũng không bị nuôi thành con mọt sách.

Có một ngày Thụy Tường đến lão phòng một chuyến, lúc trở về sắc mặt không vui, Thẩm thị cũng không hỏi cái gì, chỉ dịu dàng bưng cơm chiều lên, múc ổi người một bát canh xương, từ cái lần mà Tử Tình mua xương về nhà hầm, Thẩm thị luôn luôn mua cho cả nhà ăn.

Tăng Thụy Tường nhìn đàn con trước mắt, lớn biết chăm sóc cho nhỏ, mà nhỏ biết nhường lớn, có khiếm có nhường, cơm nước xong, con lớn nhất chủ động thu dọn bát đĩa, con thứ hai hỗ trợ, nữ nhi quét rác, vì thế nói với Thẩm thị: “Ngọc Mai à, vất vả cho người rồi, người dạy các con rất tốt.”

Lên giường, Tử Tình nghe cuộc đối thoại của cha cùng nương, mới biết chuyện hôm nay cha đến lão phòng, lão gia tử không thềm nhìn hần, vẫn còn tứ giận vụ đào giếng. Điền thị thì khóc bảo nhà nghèo khổ, thì ra việc hôn nhân của Hạ Ngọc không thành, người ta ghét bỏ Hạ Ngọc sức khỏe kém, muốn năm mươi lượng bạc làm của hồi môn, lương bổng mấy năm nay của Tăng Thụy Tường đều đưa hết cho Điền thị, cứ cho rằng mình luôn sống ở đây, nhà mình cũng không cần bạc, lại bớt chuyện gây gỗ, cho nên bọn nhỏ ăn không đủ no mặc không đủ ấm, sau khi ở riêng, nhà mình lại nghèo túng, cũng muốn xây cái nhà trước mùa đông, không thể để các con chen chúc trong nhà gỗ chật hẹp mà lạnh lẽo này được, nhưng Điền thị tuyệt đối không thông cảm chuyện này, lại là mẹ ruột của mình nên Tăng Thụy Tường không thể nói này nọ. Thẩm thị liền đem chuyện lão gia tử cùng Điền thị đến đây kể ra, Tăng Thụy Tường im lặng.

Hôm sau, trời đổ mưa một ngày, Thẩm thị nói may là đã cắt xong cải dầu, Tử Tình nhân cơ hội hỏi: “Nương, chúng ta thu được bao nhiêu cải dầu vậy?”

“Hơn 1 thạch.”

Tử Tình đổi một chút, chưa được hai trăm cân, sản lượng thấp: “vậy số cải dầu này làm được bao nhiêu dầu ạ?”

“Chắc được 60 cân, năm nay chúng ta không cần mua dầu. Chiều nay nương sẽ chưng lấy dầu, xác cải dầu thì để làm phân bón trước khi cấy mạ.”

Tử Tình phát hiện, cho dù con cái hỏi vấn đề gì, Thẩm thị luôn nhẫn nại giải đáp, chắc trong tiềm thức của nương luôn hi vọng dạy cho con nhiều điều trong cuộc sống, cho nên Tử Phúc còn nhỏ tuổi đã trầm ổn, hiểu được rất nhiều, Tử Tình so sánh, trừ bỏ mình có chuyên ngành hóa, còn mọi mặt khác thì tầm tầm như nhau, nhưng mình đã sống 22 tuổi mà, nội tâm Tử Tình tức giận bất bình.

Nói chuyện được một lúc, mưa đã tạnh, Tử Tình đến đất trồng rau nhìn xem, rau muống cao lớn không ít, kiếp trước Tử Tình rất thích ăn rau muống, bây giờ cũng chỉ đổi cái thân thể mà thôi, cải thìa đã sớm hái ăn rồi, cơn mưa lần này lại làm chúng nó phát triển mạnh, chen chen chúc chúc, Tử Tình nhổ một ít vào nhà, lúc ăn cơm chiều, nói với Thẩm thị rằng có thể nhổ ít cải thìa và rau muống đi bán, bây giờ rau củ vẫn thiếu, có thể bán giá tốt.

“Phải bán chứ, nhưng nương muốn cấy mạ đã, vừa lúc trời đổ mưa thích hợp để trồng hoa màu, làm trước chứ nương sợ không kịp mùa.” Thẩm thị nói.

“Vậy ngày mai đi cấy mạ đi, con cũng đi, dẫn tiểu đệ đi nữa.” Tử Tình nói. Thẩm thị cũng muốn nhân ngày nắng đưa tiểu Tử Hỉ ra ngoài chút, chứ cứ ở rết trong nhà thì không tốt.

Vừa khéo là hôm sau trời đầy mây, Tăng Thụy Tường dẫn Thẩm thị và các ca ca đi gieo mạ, Tử Tình đành phải cầm cái cuốc nhỏ làm cỏ, xới đất bắt giun, nhìn thành quả lao động của bản thân, tâm tình rất sung sướng, năm nay có xây được nhà không thì phải trông đợi vào dưa hấu. Cho nên Tử Tình rất tỉ mỉ. Không riêng gì phân gà, nước rửa xương, máu loãng đều tưới cho cây. Đương nhiên là phân gà phải để một thời gian ục ỉu rồi pha loãng mới tưới.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị dẫn con làm việc một ngày, cuối cùng cũng gieo mạ xong.

Ngày kế, đợi khi Tử Tình thức dậy thì mọi người lớn hơn nàng đều đã ra ngoài, trên bàn có điểm tâm, còn có một chén nhỏ nước cơm cho Tử Hỉ ăn, Tử Tình đi ra thấy chỗ gần giếng có bùn đất, lại đến chỗ đất trồng rau, rau muống hầu như được ngắt hết, chắc Thẩm thị vào thành bán đồ ăn rồi. Tử Tình vào nhà nhìn hai đệ đệ tính chưa, rồi đem bùn đất gần giếng quét dọn sạch sẽ.

Tâm 10 giờ hiện đại, Thẩm thị cùng Tử Lộc trở lại, Thẩm thị còn mua một khối vải bông màu thiên thanh (xanh da trời) và một khối vải bố thô màu trắng, nói là muốn may cho nam tử trong nhà một bộ: “Tiền bán rau hôm nay mua còn chưa đủ, may mà ta mang theo tiền, Tử Tình, lần này không đủ tiền, nương chưa mua được vải bông cho con, hàng năm cha con đều ở ngoài, không thể mặc quần áo cũ mãi, vài ngày nữa là sinh nhật đại ca con, nương làm trước cho hần, lần sau mà bán rau thì nương nhất định sẽ mua cho Tình nhi một khối vải bông đẹp.”

“Không có việc gì đâu nương, quần áo đại ca cũ nát cả rồi, hần đến trường nên phải mặc tốt một chút. Nhưng lần sau nương có mua vải bông thì con muốn mặc giống nương cơ, nương cũng phải có quần áo mới.” Tử Tình giặt quần áo nên biết, vải bông không rắn chắc, giặt vài lần là phai màu, dùng gậy gỗ đập mấy cái là rách, đứa nhỏ nhà nghèo không có khả năng may quần áo mới nhiều, cho nên, quần áo luôn có mụn vá, đến cuối cùng đều không nhìn ra bộ quần áo lúc đầu.

29. Chương 29: Sinh Nhật Tử Phúc

Mười lăm tháng ba là sinh nhật Tử Phúc, vì Tăng Thụy Tường ở nhà, trong nhà chỉ có 1 mẫu ruộng nước, gặt lúa mạch thì còn phải đợi hơn nửa tháng nữa, cho nên lần này Tăng Thụy Tường nói sẽ làm một bữa sinh nhật lớn cho con, 10 tuổi tròn mà.

Sáng hôm sinh nhật, Tử Phúc mặc vào quần áo mới mà Thắm thị làm, người một nhà đang trò chuyện vui vẻ, Tử Tình không ngờ Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc lại đến, Hạ Ngọc tặng Tử Phúc một đôi giày mới, Thu Ngọc tặng cái hầu bao, xem ra hai vị cô cô là nhìn trúng tiềm năng học hành của Tử Phúc, trước tiên là đầu tư, bằng không thì sao hôm sinh nhật Tử Lộc lại không người hỏi thăm.

Thắm thị thấy hai cô em chồng đều tới cửa tặng lễ, tốt xấu cũng phải mời ăn bữa cơm, nghỉ ngơi một lát, sai Tử Phúc đi mời ông bà nội đến, kết quả là đại nương Chu thị dẫn Tử Bình theo đến luôn.

Tăng Thụy Tường thấy Thắm thị hiểu lễ như thế, rất vui mừng, bê bàn ra bên ngoài, mời lão gia tử cùng Điền thị ngồi, Tử Phúc hỗ trợ bưng thức ăn, Điền thị thấy cháu trai cả có quần áo mới, lại không vui, nói: “Nhà lão nhị, lần trước ta đến người còn khóc than nửa ngày với ta, nói quần áo bọn nhỏ rách nát, sao mới vài ngày mà Tử Phúc lại có quần áo mới để mặc rồi.”

“Nương, hôm nay là sinh nhật Tử Phúc, với lại quần áo của hắn nhỏ cả rồi, lại cũ nữa, đứa nhỏ đang trong thời gian cao lớn mà, nên Ngọc Mai mới mua vài thước vải về.” Tăng Thụy Tường giải thích.

Chu thị nghe xong, ánh mắt quét sân một vòng, nói: “Đúng vậy, đệ muội à, có biện pháp kiếm tiền gì thì phải thông báo tẩu tử một tiếng, tẩu tử là kẻ ngu dốt, chỉ biết làm. Đâu giống như người, ngay cả cái sân lớn như vậy đều mua xuống, thật sự là hâm mộ. Nhìn đi, đàn gà đang nuôi mà để trứng thì một ngày có thể nhặt được hai ba chục trứng, một tháng còn không lấy được mấy trăm văn sao? Một tháng mấy trăm, một năm đã có thể có mấy lượng.”

Tử Tình nghe xong cười thầm, ánh mắt thật thiện cận, khó được chính bác luôn nói bản thân là kẻ ngu dốt, chỉ biết làm. Tử Tình cúi đầu buồn cười.

Thắm thị nghe xong, chạy nhanh nói: “Nghe tẩu tử nói mà ta thấy ngại, ta có biện pháp gì đâu, cả nhà ta có thể sống trong căn nhà gỗ nhỏ này đều nhờ người bên ngoại giúp cả.”

“Không có khả năng đi, đất này, viện này, giếng này, cũng hơn hai mươi lượng bạc, nhà mẹ đẻ người có thể giúp người nhiều như vậy à, chẳng lẽ cha mẹ vụng trộm cho nhà người bạc. Haizz, một ta còn coi người là người một nhà.” Chu thị càng nói càng xa.

“Đại tẩu, cơm có thể ăn bữa, nhưng nói không thể nói bữa, số bạc ấy là đồ cưới của ta, hoàn cảnh nhà mẹ đẻ ta lúc đó thì người cũng biết đấy. Tiền xây tường là tam ca của ta ư, tiền đào giếng là đại ca nhị ca ư, người còn có nghi vấn gì nữa không?” Thắm thị nói thẳng.

“Đúng vậy, nhà lão đại à, người nói bữa cái gì thế, chúng ta làm gì có tiền mà cho lão nhị mượn, hoàn cảnh trong nhà người không phải không biết, hàng năm có tích lũy được gì đâu, lần trước nhị muội người làm mai, không phải là không có bạc để làm đồ cưới nên mới không thành à, người cũng biết mà.” Điền thị nghe xong, vội nói. Nhưng lời này lại làm Hạ Ngọc tổn thương, vành mắt Hạ Ngọc lập tức đỏ lên.

“Lão bà tử, người nói gì thế hử, không biết khi nào thì không nên nói hử, nhị nha đầu còn ở đây mà.” Lại nói với Chu thị: “Nhà lão đại à, người tin hay không tin thì tùy, chúng ta không cho nhà lão nhị tiền, với lại chúng ta cũng không số bạc đó. Ăn cơm đi, đây là bữa cơm đầu tiên sau khi ở riêng đấy.”

Chu thị nghe xong, vươn đũa vào đồ ăn, chuyên chọn thịt mà gấp cho Tử Bình, vừa gấp vừa nói: “Ăn nhiều một chút đi Tử Bình, chúng ta đã lâu chưa ăn thịt, đâu giống như nhà người ta sĩ diện bày đặt làm sinh nhật, mà ai bảo người không phải con trai chứ, nếu người là con trai thì người là cháu đích tôn, ông bà nội của người sẽ không đối đãi bất công thế này.”

“Tẩu tử, chúng ta vốn không định làm sinh nhật cho đứa nhỏ, nhưng vì cô cô của nó tặng đôi giày, nên không thể không mời cơm mà để hai cô cô rời đi, vừa vặn cha đứa nhỏ ở nhà, nên mới mời cha mẹ đến cùng ăn cơm luôn.” Thắm thị giải thích.

“Tử Bình, nghe thấy được sao? Không riêng ông bà người bắt công, mà hai cô cô người cũng bắt công, có lúc nào sinh nhật người mà cô cô người đưa người giày không chứ. Cũng không trách người khác, muốn trách thì trách nương không có bản lĩnh, sinh không được con trai.” Chu thị châm chọc khiêu khích làm trên mặt hai người em chồng có chút mất tự nhiên.

Thu Ngọc nói: “Đại tẩu, đây là năm đầu tiên ở riêng, mà Tử Phúc lại tròn 10 tuổi, nên chúng ta mới đến đây, mà sinh nhật Tử Bình ta không tặng lễ chắc, năm rồi ta tặng hầu bao còn gì.”

“Hầu bao có thể so với giày sao? Hầu bao nào chẳng thế, mà đừng tưởng ta không biết, người dùng loại vải nào để may cho Tử Bình nhé? Mấy mảnh vải nhàu nát, đó là loại vải dùng để luyện thêu.” Chu thị nhất quyết không tha.

Lúc này, lão gia tử lên tiếng, tức giận nói: “Câm miệng hết cho ta, có rãnh rồi nói năng thì không còn cơm đồ vào miệng các người đâu.” Lại hỏi Tăng Thụy Tường tính ngày nào đó bắt đầu cấy mạ.

“Cha, ngày mai ta đi cấy, hôm sau sẽ bắt đầu cấy.”

Lão gia tử còn nói: “Hai ngày có thể cấy xong không? Cấy xong thì qua giúp đại tẩu của người cấy, cũng không biết đại ca người ngày nào mới trở về, cấy sớm còn hơn cấy muộn.”

Ai ngờ không đợi Tăng Thụy Tường trả lời, Chu thị đã nói không cần, thấy ánh mắt cả nhà không hiểu, liền bảo nàng đem ruộng nước cho đệ đệ nhà mẹ đẻ cấy rồi. Lão gia tử vừa nghe, nổi trận lôi đình: “Người là đồ đàn bà phá sản, tất cả gia nghiệp tổ tiên ta đều phân cho nhà các người, thế mà chưa được vài ngày người đã cho đi. Ngày mai phải thu lại cho ta, người đừng trồng nữa, ta tự mình làm ăn.”

“Dựa vào cái gì, người phân cho ta là của ta, ta muốn làm gì kệ ta, mà chỉ một nữ nhân như ta sao cày điền được hả? Nhà Xuân Ngọc xa như vậy người còn biết mà qua làm giúp, một nhà chỉ có ta làm việc mà các người có ai giúp ta không? Nhờ các người không được thì ta chỉ có thể tìm nhà mẹ đẻ, còn nữa, ta không phải cho đệ đệ trồng không công, đệ đệ trả lại cho ta lương thực, mà ta thích thế nào là chuyện của ta, người không được xen vào.” Chu thị đứng dậy, lớn tiếng ồn ào.

Lão gia tử tức giận muốn lật bàn, Điền thị túm tay hấn lại, lão gia tử bỏ về nhà, Điền thị cùng hai nữ nhi đuổi theo. Chu thị cũng dẫn nữ nhi của mình về. Thừa lại một nhà Tử Tình hai mặt nhìn nhau.

Tử Tình cười nói: “May là bà nhanh tay bắt được tay của ông, không thì ông mà lật bàn là không còn được mấy cái bát lạnh rồi.” Cả nhà đều nở nụ cười, nhưng không có tâm tư để ăn tiếp.

Tử Phúc thay bộ đồ cũ, nói muốn đi nhỏ cỏ bón phân cho dưa hấu, vì thế cả nhà cùng nhau làm. Cho đến trời tối nhìn không thấy đường mới nghỉ.

Một đêm không nói chuyện.

30. Chương 30: Gặt Lúa Mạ

Ngày thứ hai, Tăng Thụy Tường đến lão phòng dắt trâu ra ruộng, Thẩm thị dẫn Tử Phúc đến nhà mẹ đẻ ở Bạch Đường thôn nhà mẹ đẻ lấy ít mạ, Thẩm Vạn Phúc đưa về, vốn là Thẩm Vạn Phúc nói ở lại lưu đây giúp một ngày, nhưng Thẩm thị không đáp ứng, nói nhà mình chỉ có một mẫu ruộng nước, hai người làm kiểu gì cũng xong. Thẩm Vạn Phúc nghe xong, ra về. Ruộng đất Thẩm gia nhiều, trước mắt nhà Thẩm Kiến Sơn chỉ có Thẩm Vạn Phúc là lao động chủ yếu.

Có mạ thì vội cấy mạ, ngay cả Tử Phúc cũng xuống ruộng, Tử Lộc không đi, ở nhà giúp Tử Tình nấu cơm, trời đổ mưa, tuy đội áo tơi nhưng về nhà vẫn ướt sũng, mỗi ngày Tử Tình đều bảo Tử Lộc đi mua mấy cái xương, hầm chút canh nóng có thể giải cảm, may là hai ngày cũng cấy xong.

Nhìn ruộng lúa xanh mượt trong gió đung đưa, cùng với nông dân đội áo tơi làm việc, thật sự là một bức tranh sơn dầu điển viên nên thơ, nhưng chỉ có những người trải qua mới biết gian khổ trong đó.

Mỗi ngày Tử Tình bận rộn chuyện trong sân, dưa chuột sắp nở hoa rồi, tháng sau có thể ăn được, thấy lá dưa hấu càng dài càng lớn, dây mây dài ra, cây khoai tây nở hoa, Tử Tình vui sướng.

Mưa xuân triền mien đến tận hôm Tăng Thụy Tường đi, mấy ngày nay cả nhà không ra ngoài, Tăng Thụy Tường ở nhà dạy Tử Phúc làm bài, Tử Lộc và Tử Tình cũng đi theo học không ít chữ mới, Thẩm thị trừ bỏ nấu cơm thì ngồi may vá thêu thùa bên cạnh, còn bảo Tử Tình tìm chút quần áo bỏ đi, nói muốn dạy Tử Tình học may. Tử Tình nghiêm túc học, nàng không phải tiểu thư nhà giàu, đây đều là kỹ năng sống, Tử Tình còn trông cậy học cho giỏi để Thẩm thị dạy nàng thêu hoa nữa.

Tăng Thụy Tường mặc bộ quần áo mà Thẩm thị làm, trước khi đi còn nói, rằng tiếc là không thể gặt lúa mạch rồi hăng đi. Thẩm thị an ủi hẳn, nói sẽ tìm nhà mẹ đẻ hỗ trợ.

Mồng một tháng tư, cũng là hôm thứ hai sau khi Tăng Thụy Tường rời đi, trời trong, Thẩm thị đi xem rẫy, nói gần nửa tháng nữa lúa mạch sẽ chín, may là mưa không to, nếu không thì hạt lúc nảy mầm cả, nhưng Thẩm thị cũng phát sầu, 3 mẫu lúa mạch cần gặt, đối với một nữ nhân mà nói là việc không dễ dàng gì.

Lại qua hơn mười ngày, Thẩm thị thấy trời tạnh, dẫn Tử Lộc đi cắt lúa mạch, tốc độ của hai người rất chậm, giống hôm cắt cải dầu, mỗi ngày gặt được nhiều thì bưng về, Tử Tình ở nhà phơi, buổi chiều Tử Phúc tan học cũng đi giúp, ba người vội vàng hai ngày, hiệu quả rất nhỏ, Thẩm thị nói còn chưa gặt xong 1 mẫu.

Ai ngồi sáng sớm ngày mười tám tháng tư, Hà thị dẫn một đám người như cũ kéo đến, chưa đầy một ngày đã gặt hết số lúa mạch còn lại, Tử Lộc đến lão phòng đất trâu, Thẩm Vạn Phúc còn đem cày hết.

Việc này làm Thẩm thị thở một hơi thật dài. Cơm chiều, Thẩm thị cố ý đến bãi đất trồng rau chọn mấy quả dưa chuột hơi lớn, xào với trứng và một chảo rau muống ọi người ăn.

Thẩm Kiến Sơn thấy, nói: “Rau dưa nào đất đỏ thì để lại mà bán, bây giờ người phải dùng tiền nhiều chỗ, chúng ta ăn no là được rồi.”

Thẩm thị nghe xong, cười: “Đại ca nói gì vậy chứ, các người cực khổ làm một ngày, còn ta thì ngay cả mấy quả dưa chuột cũng luyến tiếc thì còn gì nữa? Trồng để ăn mà.”

Trước khi đi, Thẩm thị hái ổi nahf mấy quả dưa chuột mang về. Hà thị ở lại một đêm, rồi hôm sau Thẩm Vạn Phúc tới đón.

Vì thế, một việc gặt lúa mạch gian nan, dưới sự giúp đỡ của người bên ngoại, rất thuận lợi hoàn thành, còn lại là việc phơi và tuốt lúa mạch, việc này không khác gì phơi cải dầu là mấy, lúa mạch ở đây trồng không năng suất lắm, cho nên không có cối tuốt lúa như phương bắc, nhà nhà đều phơi nắng cho khô, dùng gậy gỗ đập, rồi dùng tay tuốt, cuối cùng là dùng máy xay gió để loại đi cặn bã, phơi lại lần nữa là có thể cất đi. Nói thì đơn giản, nhưng làm rồi mới biết, Tử Tình thấy Thẩm thị vội mấy ngày, vừa mệt vừa bẩn, nhưng Thẩm thị bảo lần này được vài trăm cân lúa mạch, cảm thấy mệt mấy cũng được, vội đi đến chỗ thợ mộc mua một thùng đựng thóc.

Gặt lúa mạch kết thúc, Thẩm thị nghĩ không kịp trồng thêm hoa màu rồi, kỳ thực Tử Tình biết lúc này trồng khoai tây vẫn kịp, đáng tiếc là lần trước Tử Tình không tìm thấy được thêm chút mầm móng nào ở trong thành, sau này lại không cơ hội, Thẩm thị tự nhiên không biết mấy thứ này, cho nên việc này chỉ có thể từ bỏ. Thẩm thị quyết định nghỉ vài ngày, chờ lúa mạch phơi xong, sau tiết đoàn ngộ sẽ trồng đậu nành.

Sáng sớm, Thẩm thị dẫn Tử Lộc đến trong thành bán rau, nói là gần tiết đoàn ngộ, rau dưa dễ bán, cho nên hái mấy giỏ rau lớn, hẹn xe lừa quen biết đến nhà chở đi.

Tử Tình dọn dồ đệ đệ xong, cho gà ăn, quét dọn sân, rồi vào đất, thấy dưa hấu nở hoa nhỏ màu vàng, đột nhiên nhớ tới khoai tây cũng gần thu hoạch được, hoa đã tàn sạch sẽ, một đoạn thời gian này bận quá nên quên, đang định cầm cuốc nhỏ đào thử thì lúc này nghe thấy có người gọi ngoài cửa, Tử Tình đi qua, hỏi, nguyên lai là bà cùng tiểu cô đến, Tử Tình không muốn mở cửa, không biết hôm nay nahf mình bị tổn thất cái gì.

“Bà, tiểu cô, các người đến rồi.”

“Tử Tình, có mình người ở nhà thôi à, nương người đâu?” Thu Ngọc hỏi trước.

“Nương dẫn nhị ca ra ngoài làm việc, không biết khi nào mới trở về.” Tử Tình không dám nói là đi bán rau.

“Quên đi, chúng ta cũng không vào nhà đâu, Tử Tình, trở về nhớ nói cho nương người biết là tiết đoàn ngộ bảo nương người đem 1 thạch lúa mạch đến, ông người thích ăn mì phở, chờ cha người trở về thì đem qua. Nhớ nói đó.” Điền thị nói xong, liền cùng Thu Ngọc xoay người trở về.

Tử Tình đành phải nói: “Bà đi thông thả, tiểu cô đi thông thả.” Chờ các nàng đi rồi, Tử Tình nhanh chóng khóa cổng lại. Thật sự là nàng không thích nói chuyện với Điền thị, không có đạo lý nào, Thẩm thị nuôi heo vất vả một năm, giết heo chỉ lấy cái xương và một cân thịt, tổng cộng chỉ 20 văn. Thế mà Điền thị mở miệng là 1 thạch lúa mạch, 1 thạch lúa mạch trị giá khoảng 1 lượng. Tổn thất quá lớn, lúc gặt lúa mạch thì

không thấy một bóng người đến hỗ trợ, biết nhà mình đem lúa mạch phơi xong mới lại đây nói muốn lúa mạch, thật đáng ghét. Tử Tình lẩm nhẩm trong lòng.

Tử Tình vừa tiếc 1 thạch lúa mạch, đồng thời lại may mắn, may mắn các nàng không đi vào, nếu không thì thấy dưa hấu đầy sân nở hoa rồi, còn bên phía đất trồng rau: dưa chuột đậu dưa đầy giàn, có hỏi thì Tử Tình thật đúng là không biết trả lời thế nào cho tốt, còn muốn hái bao nhiêu thì Tử Tình cũng không có cách nào cự tuyệt. lại còn nhớ thương đến dưa hấu mùa hè, ba ngày hai lượt đến đây thì càng phiền toái .

Nghĩ như vậy , vừa nhặt cái cuốc lên muốn đào khoai tây, lại nghe bên ngoài có người kêu, Tử Tình liền phát hoảng, cho rằng Điền thị trở lại, đi tới cửa mới biết là Tiêu Tú Thủy đến, thì ra Tiêu Tú Thủy thấy Tử Tình không tới chỗ mình, nên đến nhà tìm Tử Tình.

31. Chương 31: Khoai Tây Chín

“Tình Tình, người là kẻ lừa đảo, còn nói sẽ tới tìm ta chơi, bao nhiêu lâu rồi chưa tới chỗ ta hả?” Tú Thủy vừa vào cửa đã véo má Tử Tình, vẻ mặt tức giận hỏi.

“Thủy cô cô, ta thật sự đi không được, người xem, tiểu đệ đệ mới mấy tháng, không thể bỏ bê, nương ta suốt ngày bê bộn nhiều việc, làm ruộng liên miên, từ khi chuyển nhà thì ta rất ít khi ra ngoài. Thật đấy, nếu không, ta hái dưa chuột cho người ăn?” Tử Tình thấy Tiêu Tú Thủy mất hứng thì lâu rồi mình không đi tìm nàng, lôi kéo vạt áo nàng, giải thích.

“Đừng gạt ta, bây giờ dưa chuột sao có thể ăn, à, ta đem cho người quả đào nè, cây đào chỗ gần cửa bị người trộm gần hết, nếu để thêm một đoạn thời gian nữa thì người không có mà ăn đâu. May mà có ta, cái gì ngon cũng để dành cho người hết đó.” Nói xong, nàng mở khăn tay ra, trong đó có bốn quả đào lông, đi đến bên cạnh giếng, múc nước rửa, lại đưa cho Tử Tình và Tử Thọ.

Tử Tình ôm Tử Hỉ bỏ vào thùng, kéo ra sân phơi nắng, bảo Tử Thọ trông em cho tốt, rồi cầm cái cuốc, dẫn Tiêu Tú Thủy đến đất trồng rau: “Ủa, đúng là có dưa chuột ăn.” Nói xong tự mình hái một cái, chà xát vào quần áo rồi đưa vào miệng ăn.

Tử Tình chọn một gốc khoai tây bên cạnh để đào, vừa cuốc lớp đất, Tử Tình đã thấy khoai tây, phía dưới một gốc khoai tây có ba bốn củ lớn cộng thêm mấy củ nhỏ, cũng không tệ. Tử Tình lại đào một gốc cây nữa.

“Đây là cái gì vậy, sao ta chưa thấy qua, giống khoai sọ mà không phải khoai sọ.” Tú thủy ngồi xổm một bên, tò mò hỏi.

“Đi, ta nấu dương khoai cho người ăn.” Nói xong hai người nhặt khoai tây trên đất, đến mép giếng rửa sạch sẽ , Tử Tình đem vài củ nhỏ bỏ vào nồi, đổ nước, chừng 20 phút là chín, Tử Tình tắt lửa, để cho nguội rồi mới vớt ra, bóc vỏ, chấm chút đường trắng, đưa cho Tú Thủy .

“Ừ, ăn ngon, rất thơm, ta muốn ăn nữa.” Tử Tình để tự Tú Thủy làm. Nàng lột cho Tử Thọ một cái, lại tìm thìa, xúc một ít bỏ vào miệng Tử Hỉ, Tử Hỉ chép miệng liên tục, mở to hai mắt nhìn Tử Tình: “Bé con à, người cũng biết thứ này ăn ngon cơ đấy.” Tử Tình cho 2 thìa, không dám cho thêm.

Bên này Tú Thủy ăn xong hai cái, rồi đem những củ còn lại bỏ vào khăn tay, nói muốn mang về ăn: “Ta mặc kệ, ta mang về, dù sao nhà người có rất nhiều, tự người nấu thêm là được.”

“Cũng được, người lấy thêm mấy củ to này về, cắt ra rồi hầm thịt ăn, nhưng đừng nói khắp nơi đó.” Tử Tình sợ bọn Điền thị biết lại tức giận.

Tạm biệt Tú Thủy xong, Thẩm thị đã dẫn Tử Lộc về, lần này Thẩm thị có mua một khối vải bông, thêm 5 khối vải bố màu xanh, vải bông là màu tím nhạt, có in hình hoa nhỏ, thật thanh lịch, Tử Tình rất thích. Tử Lộc cũng mặc quần áo mới, chẳng qua quần áo của hắn thuộc dạng bình thường.

Tử Tình thấy nương bỏ một bao tiền đồng vào cái rương gỗ gần giường, liền hỏi hôm nay bán được bao nhiêu, Thắm thị nói là chưa đến 2 lượng, dưa chuột 5 văn, rau muống 4 văn, hạt tiêu 5 văn, đậu đũa 5 văn, đều là rau dương tươi ngon, lại đang là tiết Đoan Ngọ, cho nên dễ bán.

Tử Tình thấy tâm tình Thắm thị tốt, liền đem chuyện Điền thị đi lại muốn 1 thạch lúa mạch làm lễ tiết Đoan Ngọ nói ra, Thắm thị nghe xong, thở dài một hơi, nói: “Còn có thể không đưa sao? Cứ cho đi, nếu không cho thì việc này sẽ ồn ào làm người ngoài biết, người ta còn tưởng rằng chúng ta không hiểu thuận, thanh danh hỏng thì tương lai làm cái gì cũng bị ảnh hưởng. Mà cũng chỉ gần 1 lượng bạc, coi như đồ ăn hôm nay nương không bán, các người ra ngoài cũng đừng nói gì nhé, nhớ kỹ không?”

Tử Lộc cùng Tử Tình vội gật đầu, Tử Lộc nói: “Lúc gặt lúa mạch, con đến nhà ông bà mượn trâu, đại nương nói ông nội đi giúp nhà đại cô gặt lúa mạch, vốn ông nội muốn giúp chúng ta, nhưng bà bảo đại cô đang có thai, không làm việc nặng được, để ông đi giúp. Còn giúp đại cô cấy mạ, đại nương rất tức giận.”

“Lộc nhi, việc này không cần nghe đâu, trong lòng đại nương người tức giận, muốn thông qua người để đem lời truyền tới, muốn trong lòng nương cũng giận rồi làm ra những chuyện không nên làm. Người khác có thể giúp người, người phải nhớ ân tình người đó, người khác không giúp thì đừng oán hận điều gì. Biết vì sao hôm nay nương mua 5 khối vải bố màu lam không? Bởi vì lúc làm tường viện, có mấy thúc thúc đến hỗ trợ, nhưng ai cũng không lấy tiền công của chúng ta, đợi đại ca người về nhà thì hai người đem tặng cho họ khối vải, coi như quà tặng trong ngày lễ, lần sau nương lại mua vải cho các người làm cái áo đơn. Nương làm trước cho cha và đại ca người, người tạm lấy quần áo cũ của đại ca, nương mà may đồ mới cho người thì bà người sẽ sinh sự, lại nói nương giấu tiền này nọ.” Thắm thị một hơi nói nhiều như vậy, Tử Tình nhanh chóng đổ chén nước cho nàng.

“Nương, người yên tâm, chúng ta đều hiểu được.” Tử Tình vội nói, Tử Lộc cũng gật đầu.

Tử Phúc tan học, quả nhiên Thắm thị bảo hai người đi tặng vải, cũng bảo Tử Phúc phải cảm ơn. Chờ 2 bọn họ đi, Tử Tình mới nhớ tới chuyện dương khoai, vội dẫn nương đi đào.

“Đúng rồi, nương hôm nay nhìn thấy trong thành có bán dương khoai, đang nghĩ dương khoai nhà ta sao chưa lớn. Về lại nói chuyện bà của con nên quên mất. Rau dưa hai ngày qua có thể bán giá tốt nhất, tiếc là rau nương hái gần hết rồi, ngày mai cũng hái không được gì nhiều, bây giờ thì tốt rồi, ngày mai nương có thể bán dương khoai.” Thắm thị vui rạo rức.

Chờ Tử Phúc trở về, 2 mẹ con vẫn còn đào khoai, Thắm thị sai hai người con trai bỏ dương khoai vào sọt, nâng đến bên cạnh giếng rửa sạch, mình thì nhặt vài củ nhỏ về rửa làm thức ăn. Tử Tình đi theo nhóm lửa, Tử Tình bảo nương đem khoai cắt lát, tẩm hạt tiêu, dầu và tỏi, rồi chiên lên là được, Thắm thị nghi ngờ: “Cái này ai nói cho người biết? Chẳng lẽ lão bản bán dương khoai nói cho người phải ăn thế nào?”

“Nếu hần không bảo ăn thế nào thì ai biết thứ này ăn được không, thế thì ai dám mua chứ? Lão bản còn nói có thể cắt thành khối hầm với thịt, hôm nay chúng ta không có thịt mà.” Tử Tình giải thích.

Cơm chiều, bát khoai tây này rất được hoan nghênh, lúc ăn, Tử Thọ đột nhiên nói: “Buổi sáng đại tỷ nấu cũng ăn ngon lắm, ngọt ngào.” Đối mặt với 3 cặp mắt không hiểu, Tử Tình đem chuyện buổi sáng Tiêu Tú Thủy đến cho quả đào nói ra, cũng nói là nàng tặng lại vài củ dương khoai.

Thắm thị nghĩ nghĩ, nói: “Ngày mai Lộc nhi cùng ta đi bán đồ, Phúc nhi đến nhà bà người, đưa vài củ dương khoai, hái thêm mấy trái dưa chuột và rau muống, nếu bà người biết người cho biểu cô ăn dương khoai trước, sợ là sẽ mất hứng. Mặt khác nói cho ông bà rằng chờ cha người trở về sẽ đưa lúa mạch qua, người đừng nói chuyện nương bán đồ ăn, nếu không bà người lại có ý tưởng khác.”

“Lúa mạch gì cơ?” Tử Phúc còn không biết.

32. Chương 32: Việc Vui

Thẩm thị thấy Tử Phúc hỏi, liền kể buổi sáng Điền thị đi lại muốn lúa mạch, cũng dặn dò hẩn đừng gây chuyện, bọn người Điền thị bco nói gì cũng không được phản bác, rồi nhắc nhở Tử Lộc thêm lần nữa. Cuối cùng, Thẩm thị nói: “Cải thiện cuộc sống và vấn đề chính, đừng tự rước giận vô mình. Có sức để giận thì không bằng suy nghĩ xem nên làm vì để sống tốt hơn, trưởng bối đưa ra yêu cầu gì, chỉ cần không quá mức vô lý, có thể thỏa mãn thì tận lực thỏa mãn, người là người đọc sách, đáng ra phải hiểu biết hơn nường, nếu thanh danh một người hỏng rồi, chẳng những thi không được, mà làm quan cũng không xong, đừng nói đến việc sẽ có cuộc hôn nhân tốt đẹp.” Tử Phúc nghe xong, kính cẩn gật đầu.

Ngày kế, Tử Phúc tiến bước Thẩm thị cùng Tử Lộc, thay bộ đồ cũ đến đất trồng rau lấy dương khoai, Tử Tình cầm cái rổ theo nhặt, rồi đổ ra sàn đá gần giếng, thấy con giun và sâu trên lá thì bắt hết cho gà ăn.

Một lát sau, Tử Thọ kêu to, thì ra Tử Hỉ tỉnh, Tử Tình vào nhà ôm Tử Hỉ ra, thấy Tử Phúc đang bỏ rau vô rổ, Tử Thọ đang quần quýt lấy Tử Phúc bảo muốn đi ra ngoài, Tử Tình thấy nó vẫn là đứa bé hơn ba tuổi, thích náo nhiệt, mấy tháng nay cả ngày đều ở nhà trông em. Liền mở miệng bảo Tử Phúc dẫn nó đi theo.

Bỗng nhiên lại nghĩ đến đêm nay Tăng Thụy Tường sẽ về nhà, nhờ Tử Phúc mua ít thịt và xương về. Tử Phúc lấy 10 văn, dẫn Tử Thọ đi.

Từ sau khi bán rau, điều kiện trong nhà tốt hơn, Tử Tình thường muốn mua thịt để cả nhà ăn đỡ thèm, một là khoảng thời gian cả nhà vất vả, 2 là đứa nhỏ đều trong giai đoạn cao lớn, Thẩm thị cũng không để con cái chịu thiệt, trước kia là do ở chung không có biện pháp gì, bản thân không làm chủ được.

Tử Tình ôm tiểu đệ bỏ vào thúng, rồi bắt đầu dọn sân như mọi ngày, đột nhiên nhìn thấy chuồng gà có bốn cái trứng, nho nhỏ, còn dính tơ máu, Tử Tình cao hứng hỏng rồi, cực kì ngoài ý muốn. Nuôi gà hơn 6 tháng để trứng, sâu, giun, còn có nòng nọc, ếch con đều không cho ăn không.

Tử Tình cất trứng gà, đi quét dọn sân, lúc quét hạt đào trên đất, đột nhiên nhớ tới ra một việc mà nàng quên, trông cây ăn quả, núi hoang phía sau mà trồng cây ăn quả thì quá được, một mảnh lớn như vậy dùng để trồng cây ăn quả và nuôi trăm con gà, thậm chí là hơn nghìn con gà cũng được, số lượng thu trứng và thịt gà hàng năm không nhỏ, phân gà lại có thể bón phân cho cây ăn quả, cây ăn quả mà có sâu thì gà ăn hết.

Tử Tình càng nghĩ càng thích hợp, lên kế hoạch dùng hai năm thời gian để kiếm tiền cùng ương giống, nhất định phải đem núi phía sau mua xuống. Đầu vô của cây ăn quả không lớn, hơn nữa không phải lúc nào cũng chăm bón, mùa đông không sợ chết, Tử Tình nhặt hạt đào bỏ vào một góc xó của tường, rồi tựa người vào tường trầm tư.

Tử Tình đang mơ tưởng mộng đẹp, mơ thấy cây ăn quả mình trồng chỉ chít trái, mình còn mua ruộng tốt trăm mẫu, không có việc gì thì ngồi đếm bạc, đắm chìm trong mộng đẹp địa chủ, nước miếng Tử Tình đều chảy ra, lúc này có người gọi cửa, là Thẩm thị cùng Tử Lộc về nhà. Tử Tình thấy sọt trống không, chỉ có hai xấp vải bố.

“Nường, dương khoai bán được không? Bao nhiêu 1 cân? Sao nường lại mua vải nữa vậy?”

“4 văn 1 cân, tuy không dễ bán như dưa chuột, nhưng vẫn bán hết. Nường đi qua tiệm vải, vô nhìn một chút, không ngờ nhặt được cái tiện nghi, lão bản muốn xỏ vải bông này, vải để trong kho dính nước mưa, bình thường thì giá khoảng năm sáu trăm văn một xấp, hôm nay nường bỏ hai trăm văn là được một xấp, rất thích hợp, có chút bẩn thì mình giặt là được. Giặt không ra cũng không sao, người nghèo đâu để ý đâu. Ngày mai nường còn muốn mua thêm 2 xấp, chuyện tốt lâu lâu mới có một lần, nhà mình nhiều đứa nhỏ, đang thời điểm cao lớn, một người một bộ, hết tầm nửa xấp, nường còn muốn làm một bộ cho ngoan con nữa cơ.”

“Vậy một xấp vải tầm bao nhiêu thước vậy nường?” Tử Tình hỏi.

“Tùy các loại, một xấp vải bông dài 40 thước, bằng lụa và sa tanh thì 20 thước. Con xem, vải này không xấu, làm quần áo mặc rất tốt.” Đang nói, Tử Phúc đã trở lại.

“Nương, ngài lại làm quần áo mới cho chúng con? Quần áo của con vẫn còn mặc được, gần đây nương mua vải cũng mất gần 2 lượng rồi.” Tử Phúc nói.

“Không có việc gì, nương nói nên mua thì nhất định phải mua, bạc là do các con làm ra, không dùng cho các con thì dùng cho ai, trong lòng nương đều biết. Trước kia trong tay không có tiền, cũng không làm chủ được, không có biện pháp mới làm các con chịu khổ.”

“Đúng rồi, hôm nay nhà mình có việc vui nhé, các người đoán đi?” Tử Tình nói.

“Việc vui, nhị cô người làm mai rồi à?” Thẩm thị hỏi.

“Không phải, chúng con đến nhà bà, đâu có ai nói đâu, đưa hấu kết quả à?” Tử Phúc hỏi.

“Cũng không phải, gà mái đẻ trứng. Không nghĩ đúng không?” Tử Tình nói ra đáp án.

“Thật sự?” “Thật sự?” Ba người đều không thể nổi, đây là lứa gà mái đầu tiên mà Tử Tình mua đẻ trứng.

”À, nói đến trứng gà, nương mới nhớ một việc, Tử Phúc, con dẫn Tử Lộc đến tạp hóa mua 10 trứng vịt muối, ngày mai là Đoan Ngọ, phải nấu 5 cái, rồi đến nhà bà hái ít lá tỏi, lá hành. Tử Phúc cầm tiền cùng Tử Lộc ra ngoài, Tử Thọ cũng đi theo.

Tử Phúc bọn họ đi rồi, Thẩm thị vào nhà lấy gạo nếp ra ngâm, nói muốn làm bánh bao, Tử Tình cảm thấy làm bánh bao cũng giống hiện đại, xem ra trình độ không quá kém, biết cách lọc dầu, vải in hoa, có máy xay gió, còn guồng nước giã dị, những thứ khác Tử Tình không biết.

Thẩm thị ngâm gạo nếp xong, lấy đồ nghề thêu hoa của nàng ra, dùng 5 loại chỉ màu khác nhau thêu thành một loại giốn túi lưới nhỏ, trên túi lưới còn dùng hai sợi được làm bằng chỉ kim tuyến biên gắn lên, động tác Thẩm thị cực kì thành thạo, một hồi đã làm xong một cái.

Cơm trưa xong, Thẩm thị bắt đầu gói bán bao, đem số thịt khô lần trước còn thừa lại gói được 20 cái, sau đó gói thêm mấy cái bánh bao không thịt, Tử Phúc dẫn Tử Lộc cùng Tử Tình đi đào dương khoai, Tử Phúc phụ trách đào, Tử Lộc phụ trách vận chuyển, Tử Tình phụ trách rửa, rửa xong, Tử Tình đặt ở nơi có độ ẩm cao và ẩm ướt để chúng nó nảy mầm. Tử Tình nhớ mang máng là hình như khoai tây có thể trồng 2 hoặc 3 đợt trong một năm, sản lượng rất cao, thừa dịp hiện tại ít người trồng, có thể bán được 4 văn tiền 1 cân, tiền lời rất khả quan. Tử Tình không chỉ có chuẩn bị mầm móng cho nhà mình, mà còn dự trữ cho hai cậu.

Chờ mùi bánh bao bay ra, Tăng Thụy Tường cũng vừa vào cửa, một nhà ngồi tùm tùm ăn, vừa nói vừa cười, Thẩm thị đem những chuyện trong mười ngày qua kể hết lại cho trượng phu, gặt lúa mạch, bán rau, dương khoai, trứng gà, cuối cùng mới nói đến chuyện đưa 1 thạch lúa mạch làm quà tặng trong ngày lễ, bảo hấn ngày mai đem qua.

33. Chương 33: Đoan Ngọ

Mai là Đoan Ngọ, buổi sáng Tử Tình dậy, phát hiện Thẩm thị đã nấu xong trứng gà, trứng vịt, lá tỏi, lá hành, củ kiệu, Thẩm thị lấy năm cái túi to nhiều màu, ỗi đứa một cái cột lên cổ, rồi bỏ vào mỗi túi một trứng vịt và 1 trứng gà.

Ăn qua điểm tâm, Thẩm thị bảo trượng phu đến lão phòng đưa lúa mạch, sai huynh muội Tử Phúc bốn người đến lão phòng tìm hàng xóm quen biết mà chơi, Thẩm thị còn bảo bọn họ thay quần áo mới, bốn người sôi nổi theo sau Tăng Thụy Tường.

Đến gần nhà nội, Tử Tình phát hiện hầu như tất cả trẻ con đều có 2 cái trứng đeo trên cổ, Tử Phúc bảo là chơi trứng, Tử Tình không biết có ý tứ gì, đứng ở một bên xem, tí ra là trong tay hai người nắm một trứng gà hoặc vịt, cụng vào nhau, trứng của ai bể trước là người đó thua, bằng hữu hàng xóm chung quanh quay lại hình tròn, cái trứng cuối cùng chưa bị bể chính là vua trứng, tuy có chút ngứa thớ, nhưng Tử Tình thấy

ai cũng chơi nhiệt tình, mà phải thôi, đối với con cái người nghèo, Đoan Ngọ mới có trứng gà trứng vịt ăn đỡ thèm.

Tử Tình đến phòng sau thăm bác chồng trước, cả nhà bác chồng đang ngồi ăn điểm tâm, chắc là mới bán xong bánh nướng, Tiêu Tú Thủy thấy nàng, ăn nhanh cho hết cơm rồi chạy ra, nói muốn mang nàng ra ngoài chơi, bên bờ nước tụ tập 1 đồng con nít lớn nhỏ, bọn Tử Phúc cùng Tử Bình cũng ở đó.

Tử Tình đem trứng gà trong tay đưa cho Tú Thủy. “Cho ta làm chi? Ta không có sao? Người xem ta đánh bại bọn nó cho coi.” Tú Thủy hỏi.

“Đây là trứng mà gà ta nuôi đẻ, không phải ta đã đồng ý cho người ăn trước sao? Cho nên ta mang đến.” Tử Tình trả lời.

“Nhanh như vậy đã đẻ trứng rồi á, để ta nhìn xem, nhỏ thế, thôi cũng được, ta ăn, nè, cho người quả trứng gà của ta. Lần sau ta mà đến nhà người, thì người phải nấu dương khoai đấy.” Tử Tình cảm thấy tính tình Tú Thủy rất tốt, không nóng nảy, hào sảng, cũng không chiếm tiện nghi người khác.

Gần giữa trưa, Điền thị gọi, Tú Thủy thần thần bí bí kéo Tử Tình đến phòng của nàng, trong phòng vừa vắng không có người, nàng ta lấy ra một cái hộp gỗ tinh xảo, chắc là đựng thứ tốt.

Tú thủy mở ra, bên trong có mấy sợi màu vàng giống lông chó, Tử Tình không biết đây là động vật hay thực vật, Tú Thủy rút r vài cái, dùng khăn tay cẩn thận gói lại, đưa cho Tử Tình: “Đây là thuốc cầm máu trị thương tốt nhất, là cha mua được, thời điểm quan trọng có thể cứu mạng nữa. Lúc cha ta giết hổ, bị thương nặng, dùng thứ này mới cứu được một cái mạng, ta đã muốn cho người từ lâu rồi, ta đưa cho người, nhưng người không được nói cho biết, nhất định phải nhớ đó.”

Thì ra cha của cô cô sẵn được hổ, khó trách người trong nhà lại có cuộc sống nhẹ nhàng như vậy, rau cũng không trồng, củi cũng không chặt, đều dùng tiền mà mua, nghe nói ruộng đất thì cho thuê, chỉ việc thu tiền thuê, rất nhẹ nhàng.

Tử Tình cẩn thận cất đi, đến phòng trước tìm bọn Tử Phúc, lão gia tử cùng Điền thị, Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị đều ở đó, Tăng Thụy Tường đang ngồi, ba người Tử Phúc đứng, mãn miệng, thật mất hứng, hình như có chuyện gì không thoải mái xảy ra.

Ánh mắt Chu thị nhìn chằm chằm bộ đồ mới trên người Tử Tình: “Hừ, còn nói nhà lão nhị không có tiền, nhìn xem, ở riêng mới bao lâu mà tất cả đứa nhỏ đều mặc đồ mới, còn nói nghèo khổ, ai tin?” Thì ra Chu thị lại gây chuyện, vừa vào cửa đã đá xéo, nằm cũng trúng đạn mà.

“Nhà lão nhị có bản lĩnh thì đó là năng lực của người ta, người có năng lực thì người cũng làm được nhiều tiền, đừng đỏ mắt (có thể hiểu là ghen tỵ hoặc tức giận) người khác, sẽ năng lực thì đừng ngồi đó mà lười dài lười ngắn, nhìn không thấy sân nhà người ta đầy gà, đầy rau à. Ta vẫn nói một câu, ta không lên trợ cấp tiền gì cả. Thụy Khánh, người đừng nói cái kiểu không biết đủ là gì, lúc ở riêng, người là trưởng tử, cái gì người cũng chọn trước, lão nhị có nói năng gì đâu, ruộng nước người lấy 2 mẫu, 15 lượng bạc 1 mẫu, Thụy Tường chỉ có hơn là hơn ở 2 mẫu ruộng cạn, 2 mẫu mới mười lượng bạc, tính ra thì người hơn 5 lượng, nhà hấn 3 mẫu lúa mạch, nhà người cũng có 1 mẫu, nhà người còn hai mẫu cải dầu, tuy rằng người cho ta mười cân dầu, nhưng một mẫu cũng làm được 60 cân dầu, hôm nay Thụy Tường tặng cho ta 1 thạch lúa mạch, đó là mẫu sản lượng của 1 mẫu, người suy nghĩ cho tốt đi, cha không hy vọng về sau còn nghe được những lời này. Cha chỉ có 2 đứa con trai, mà cha cũng già rồi.” Lão gia tử càng nói càng thương cảm.

Tăng Thụy Khánh nghe xong, nửa ngày không lên tiếng, Tăng Thụy Tường cũng không nói gì, ôm lấy Tử Thọ, chào mọi người rồi ra về, Tử Phúc một tay dẫn Tử Lộc, một tay dắt Tử Tình cùng ra ngoài.

Ai ngờ vừa ra khỏi cửa đã đụng tới đại thẩm hàng xóm, cười nói với Tăng Thụy Tường: “Tú tài lão gia hôm nay trở về nghĩ lễ à? Cha người vừa vặn giết heo, dẫn đứa nhỏ lại đây náo nhiệt hả?”

Tăng Thụy Tường nghe xong sững sốt, căn bản không có nghe nói trong nhà giết heo, chỉ đành hậm hờ lên tiếng, Tử Tình cũng không nguyện ngậm bồ hòn, ý vào bản thân còn nhỏ, hỏi: “Phụ thân, a công giết heo sao? Sao lại không cho chúng ta chút thịt nào, không phải chúng ta tặng a công 1 thạch lúa mạch sao? Cũng không cho ít thịt ăn.” Đến phiên đại thẩm sững sốt, lung tung nói vài câu rồi đi.

Trên đường về nhà, Tăng Thụy Tường dẫn bọn họ không được nói với Thẩm thị chuyện này. Về nhà, Thẩm thị đang nhổ lông gà, hôm nay là lễ, giết một hoạn kê (gà trống thiên), Thẩm thị nói nó được hơn 3 cân, lại nói cho trượng phu biết trong nhà để lại 1 gà trống đập mái, con lại nàng đã nhờ người thiên cả, thì ra chỗ này không thích ăn gà trống, nhất là nữ, nói ăn khô nóng, đều thiên gà trống hết, cho giống thái giám, cái này gọi là hoạn kê.

Tử Tình nhớ trước kia lão gia cũng làm như vậy, xem ra này tập tục này rất lâu đời. Trong nhà còn có 20 hoạn kê, năm mươi con gà mái, Thẩm thị nói để nuôi thêm chút hoạn kê, vừa vận đến tết thì bán, nhờ trượng phu làm cái chuồng gà. Tăng Thụy Tường đồng ý hết, đi qua, nắm lấy tay Thẩm thị

“Trời ạ, trên tay ta còn dính lông gà mà. Sao vậy? Có chuyện gì à?” Nói xong, nhúng tay vào nước để rửa, cầm gà vào nhà.

Tử Tình đem nước rửa gà, có máu loãng và lông gà đổ vào dưa hấu, bởi vì phân không đủ, Tử Tình đem nước rửa rau, vo gạo tưới cho rau, mà mỗi lần rửa thịt rửa xương thì tưới cho dưa hấu, cảm giác vẫn hữu dụng. Dưa hấu đã lớn như trứng bồ câu, hơn tháng nữa là chín. Mà bí đỏ bí đao lớn bằng nắm tay rồi.

Cơm chiều ăn vào lúc ba bốn giờ, không ăn cơm trưa, bữa cơm này là bữa cơm phong phú nhất mà Tử Tình ăn từ lúc xuyên không, đương nhiên cơm tất niên cũng phong phú, nhưng khi đó nhiều người, đến lúc Tử Tình gấp thì không còn gì ngon nữa rồi, không giống mấy người nhà mình, có gà kho tàu, bún thịt, cà tím nướng, rau muống, dưa chuột xào trứng, hạt tiêu xào thịt, đậu đũa xào, khoai tây chiên, đương nhiên còn có nồi canh xương thơm ngon, Tử Thọ cao hứng nhất là trước kia cơm cũng ăn không đủ no, bây giờ nhà mình có thể ăn ngon.

Sau khi ăn xong, trời còn sớm, Tăng Thụy Tường nói muốn vận động để tiêu cơm, dẫn cả nhà đi đào dương khoai, Thẩm thị đem một cái làn trúc nhỏ đặt trên đất, lấy quần áo cũ lót vào, ôm con út nằm vô đó chơi, mình thì cầm chằm tuyền làm bộ đồ cho trượng phu. Ánh chiều tà dừng trên người Thẩm thị, phảng phất như quanh thân có một vầng sáng nhàn nhạt màu vàng, hình ảnh này rất quen thuộc, làm tim Tử Tình nhói đau.

34. Chương 34: Bán Dưa Hấu (1)

Ngày kế, để Tử Tình ở nhà trông Tử Hỉ, Tăng Thụy Tường dẫn cả nhà đi nhổ đậu. Tăng Thụy Tường nói là nhân lúc ở nhà thì làm cho kịp, còn dương khoai thì có thể đào từ từ. Lúc này Tử Phúc đi học, còn Tăng Thụy Tường thì chiều nay sẽ đi, không hái hết đậu, nhưng nghe nói còn lại không nhiều lắm, Thẩm thị dẫn Tử Lộc nhổ một ngày nữa là xong.

Nhổ xong đậu thì xới đất, lại bắt đầu công việc, cỏ trong vườn đã mọc, nhổ xong thì đến nhổ cỏ cho lúa, Tử Tình nghe nói lúa nước phải nhổ nhiều lần, mẫu đất trồng hoa màu phải cày, rồi lại gieo đậu, tóm lại, một phen bận rộn xuống dưới, ngày cũng nhanh chóng trôi qua.

Đảo mắt liền đến tháng năm, thời tiết càng ngày càng nóng, muỗi càng ngày càng nhiều, đây là điều Tử Tình khó chịu, mỗi đêm Thẩm thị đều phải đốt một đồng ngải thảo gần cửa, Tử Hỉ cũng biết đi, mỗi ngày nó chơi trong thúng hoặc tấm trúc.

Trong nhà càng ngày càng tốt, Thẩm thị nói một tháng qua bán rau, dương khoai, gà và trứng là thu được 30 lượng, Thẩm thị đem đổi thành bạc hết, dương khoai thu hoạch hơn một ngàn cân, làm cả nhà cực kì vui vẻ, Thẩm thị cho cả nhà mẹ đẻ một trăm cân, để lại cho nhà mình khoảng ba bốn trăm cân, còn lại bán hết, Tử Tình đem dương khoai và dưa chuột đậu đũa trồng mới, bởi vì nhóm dưa chuột đậu đũa đầu tiên đã già, lần này chắc tầm tết Trung thu là bán được. Gà mái trong nhà đều có thể đẻ trứng, sau này Thẩm thị mua thêm năm mươi gà trống con, qua một tháng cũng lớn không ít.

Dưa hấu có quả cũng tầm 10 cân, đầy đất, Tử Tình không biết chín hay chưa, luôn thích lấy tay vỗ vỗ, nghe thanh âm một chút, muốn hái nhưng sợ chưa chín, rốt cục đợi đến ngày hai mươi lăm tháng năm, Tử Tình vỗ vỗ dưa hấu, hái hai quả có tiếng kêu thanh nhất, bảo Tử Lộc bê đến cạnh giếng, dùng nước giếng rửa.

Chờ Tử Phúc tan học trở về, bảo Tử Phúc bỏ ra, dưa hấu đỏ au, Tử Lộc liếm liếm miệng, bị Tử Phúc mắng một phen, sau khi cắt xong, Tử Phúc mời Thẩm thị ăn miếng đầu tiên, rồi mọi người ào ào cầm lấy ăn, Tử Thọ sớt ruột nhất, nước dưa hấu đều tới trên quần áo. “Thật ngọt. Ăn ngon quá.” Có mỗi câu này, mà nói không biết bao nhiêu lần.

“Nhưng nhiều dưa hấu như vậy, bán thế nào đây, bao nhiêu văn 1 cân mới thích hợp?” Thẩm thị phát sầu, cũng đúng thôi, 3 mẫu dưa hấu mà bắt mỗi ngày Thẩm thị cùng Tử Lộc đều đưa vào trong thành bán, quả thật khó khăn.

Tử Tình biết lúc hiện đại một mẫu dưa hấu hơn 4000 cân, ở đây cũng không kém lắm, 3 mẫu ít nhất cũng được 1 vạn cân, nhóm đầu tiên đã chín được bao nhiêu thì Tử Tình không biết, bây giờ vẫn còn có nở hoa, có quả nhỏ như nắm tay, Tử Tình không biết nên làm như thế nào.

“Nếu không thì nhờ tiểu cậu bán, nhà tiểu cậu có cửa hàng mà.” Tử Tình nói.

“Nhà cậu con bán.à bánh nướng, có thể bán dưa hấu à?” Thẩm thị phủ định.

“Nương, hay ta tìm chưởng quầy của cửa hàng tạp hoá kia, có lẽ hắn có biện pháp đấy.” Tử Tình lại nói

“Nương, ta nghe nói trong thành có một loại người gọi là ‘người trong’, chuyên môn tìm kiếm thông tin để bán, nương có thể đi hỏi một chút. Nếu không được thì ta thà bán rẻ còn hơn để hỏng.” Tử Phúc nói.

“Đúng rồi, sao ta quên nhỉ, ngày mai ta sẽ đem một trái dưa hấu đi tìm người môi giới, xem ai ra giá cao nhất thì bán.” Thẩm thị quyết định sáng mai phải đi.

Tử Tình thấy không còn chuyện gì, nên dắt gô dưa hấu, nếu chín rồi thì lấy cọng rơm cột vào làm ký hiệu, chưa được một nửa mà Tử Tình đã buộc được hơn trăm cọng rơm, tối rồi, mới thu tay lại.

Trước khi ngủ, Thẩm thị mới nói sẽ dẫn Tử Tình đi An Châu phủ, bởi vì tạp hóa là do nàng và Tử Phúc tìm được, Tử Phúc đi không được vì còn bận học, nên dẫn nàng đi, Tử Tình vừa nghe có thể vào trong thành, hưng phấn một đêm không ngủ ngon. Tử Tình không ngờ, chuyến đi An Châu này, không chỉ có cải biến cuộc sống khổn cảnh, còn cải biến vận mệnh của nàng.

Sáng sớm, Tử Tình đi hái 1 quả dưa hấu, Thẩm thị đến đất trồng rau lựa vài cái bí đao cùng bí đỏ, bỏ hết vào sọt, thuê một chiếc xe lừa vào thành, vào cửa thành thì dừng, Tử Tình thấy nương cho xa phu 4 văn tiền, hai người đi đến tạp hoá trước, lúc này còn sớm, cho nên người không nhiều lắm, Tử Tình nhìn thấy lão bản đang kiểm tra hàng hóa, liền tiến lên chào hỏi.

“Lão bản, xin chào, người còn nhớ rõ ta không?” Tử Tình ngọt ngào hỏi.

“Tiểu nữ oa, người là ai vậy?” Lão bản hiển nhiên là không có ấn tượng.

“Lão bản, năm trước ta và ca ca có đến tiệm của người mua mấy mầm móng mới lạ, lúc đó người còn đuổi chúng ta, sau này chúng ta mua tất cả mầm móng dương khoai và dưa hấu, người nhớ lại đi.”

“A, chẳng lẽ người chính là tiểu nữ oa kia? Xin lỗi, chỗ ta làm người đến người đi tấp nập, nhớ không rõ được hết. Hôm nay người tới đây muốn mua gì?” Nói xong lại thấy nương của Tử Tình: “Chào đại tẩu.” Chưởng quầy cười tùm tùm tiếp đón.

“Chào chưởng quầy, chuyện là như vậy, đứa nhỏ nhà ta mua dưa hấu từ choc người về, bây giờ đều chín cả, 1 quả cũng được 10 cân, chúng ta là nông dân, không biết giá cả mua bán thế nào, lại sợ để lâu thì không tốt, cho nên muốn đến chỗ ngài thử xem có đường ra không?” Thẩm thị nói.

“Thì ra là thế, không thế nào, dưa hấu chín rồi á, tháng sáu mới chín mà ta? Bên kinh thành phải tháng bảy mới chín. Người xác định là chín chứ?”

“Chưởng quầy, nơi này là phía nam, tự nhiên phải chín sớm hơn phương bắc, có gì kỳ quái chứ.” Tử Tình thật muốn xem thường.

“Đúng là đã chín, chưởng quầy, ta có cầm một quả đến, ta bỏ một nửa cho ngài nếm thử.” Thẩm thị sợ đối phương không tin, nói xong liền bê dưa ra, cắt đưa cho chưởng quầy.

“Ừ, không sai, so với những quả mà ta ăn còn ngọt hơn, việc này ta không làm chủ được, ta sẽ bấm một tiếng với lão gia nhà ta, các người vận khí thật tốt, lão gia nhà chúng ta vừa vận ở đây. Nếu không các người đi bán rau trước đi, lúc sau quay lại.”

“Vây phiền ngài rồi.” Thắm thị dẫn Tử Tình đi, Tử Tình vội vàng đem nửa quả còn lại bưng theo, cho lão gia nhà chưởng quầy ném thử một nửa là đủ rồi.

“Bé con, người ôm nửa quả này đi bán rau thì bất tiện lắm, như vậy đi, người bán nửa quả này cho ta, ta cho người năm mươi văn tiền, được không?”

“Không được, chúng ta còn đến quán khác hỏi giá, lẽ lão gia nhà người không đồng ý mua thì chúng ta cũng tìm nhà khác bán rồi. Vì ta mua nhầm mồng ở đây nên mới hỏi người trước.” Tử Tình ăn ngay nói thật, chưởng quầy đành phải cười cười.

35. Chương 35: Bán Dưa Hấu (2)

Thắm thị dẫn Tử Tình đến chợ, lúc này chợ đã đông người, cho nên nửa ngày mới tìm được vị trí bán. Lúc này giá đồ ăn đều rẻ, bí đao 2 văn tiền 1 cân, bí đỏ chỉ 1 văn 1 cân, bởi vì mang không nhiều lắm, nên bán nhanh hết, tổng cộng chỉ bán được hơn 50 văn tiền.

Nhưng có vài người nhìn trúng nửa quả dưa hấu, giá cao nhất là hai mươi văn 1 cân, người trả chắc là quản gia nhà giàu, làm Tử Tình rất là hối hận, mang bí đao bí đỏ làm gì, trực tiếp mang dưa hấu đến thì tốt rồi.

Hai người hỏi thăm nửa ngày, mất một nửa sức lực mới tìm được người môi giới, bên trong có đặt 7 8 cái bàn, có 10 người, thấy hai mẹ con Tử Tình ăn mặc nông dân, nên không ai thèm nhìn, cũng có hai người tiến lên, hỏi mua hay bán, Tử Tình ôm dưa hấu ra, lấy dao cắt một nửa, chia làm mảnh nhỏ, một nửa kia thả bỏ vào sọt, cho bọn họ ném thử.

“Ừ, rất ngọt, ăn ngon.” Người nào ăn qua cũng nói thế này.

“Các người định bán dưa hấu sao?” Rốt cục có người phản ứng, Tử Tình nhìn, liền cảm thấy người này khôn khéo, hơn bốn mươi tuổi, Tử Tình nhìn nương một chút, Thắm thị cũng đang nhìn tướng người này.

“Vị đại ca này, ta muốn hỏi xem người trả giá bao nhiêu?” Thắm thị hỏi.

“Để ta hỏi thăm một chút rồi sẽ trả lời sau, nơi này ít người trông, mà lại chưa thấy ai bán, chắc cũng tầm 15 văn 1 cân, về sau thì khó nói, ba ngày ta sẽ trả lời.”

Mẹ con đồng ý, lúc này, cảm thấy đã hơn một cái canh giờ đi qua, quyết định quay lại chỗ tạp hoá rồi nói.

Vừa đến cửa tạp hoá, chưởng quầy khấn cấp chạy ra: “Trời ạ, cuối cùng các người cũng đến, lão gia nhà ta đều chờ các người nửa ngày, sai ta đi tìm các người, ta quanh co trong chợ 1 vòng cũng không tìm được.”

Vào nhà, có một nam tử hơn ba mươi tuổi, lạnh lùng hơn cả đại cha, cao gầy, Tử Tình cũng không dám nhìn kỹ, chưởng quầy chỉ nói đây là Đông gia lão gia, chưa nói tên. Nhưng Tử Tình không thích bộ dáng cao cao tại tại thượng, thấy thế nào cũng không giống thương nhân.

“Lão gia nói có thể mua dưa hấu nhà các người, các người có bao nhiêu cân? Lão gia sẽ lấy hết, bây giờ mỗi cân trả mười lăm văn, giữa tháng sáu về chỉ 10 văn 1 cân thôi, tháng bảy chỉ còn 5 văn. Đây là ý của lão gia.” Chưởng quầy nói.

“Nhưng có người ra giá 20 văn một cân, các người có thể lên giá chút được không. Dưa hấu nhà ta rất ngọt, chúng ta cam đoan chỉ bán ột nhà. Hơn nữa, nhà ta trồng rất nhiều dương khoai, đều bán hết cho người đi.” Tử Tình đáp trước. Nàng thấy tính cách mẫu thân dịu dàng, cũng hợp cò kè mặc cả.

Chưởng quầy nhìn Thắm thị, thấy nàng không có ý nói ra, rồi nhìn nhìn Tử Tình.

“Tiểu nữ oa, người hù ai vậy? Làm sao có người ra giá hai mươi văn, tiểu hài tử gạt người là không ngoan đâu.” Chương quây đồ Tử Tình.

“Đại thúc, ta không gạt người, vừa rồi có người ra giá hai mươi, chẳng qua là hấn chưa nói muốn bao nhiêu cân, bảo chúng ta ba ngày sau đợi tin, nường ta sợ hấn lấy không nhiều nên mới đến chỗ người, nhưng các người lại giảm hấn 5 văn 1 cân, nhà của ta còn nhờ vào dưa hấu để xây nhà, như vậy đi, về sau dưa hấu đều ưu tiên bán cho các người.” Tử Tình nhanh nhẩu. Có được hay không cũng chỉ có thể như vậy.

Tử Tình thấy trên mặt vị Đông gia rất cục có một tia buồn lơng, ánh mắt hấn nhìn Tử Tình như nhìn thấy cái gì đó thú vị, đúng, là thú vị.

“Vậy người cảm thấy bao nhiêu mới thích hợp? Tiểu cô nương.” Đông gia hỏi.

“Như vậy đi, chúng ta mỗi người lui một bước, lấy số ở giữa, mười bảy văn rưỡi, thế nào? Đương nhiên nếu người nguyện ý cho thành 18 văn, ta càng cao hứng, nhưng người sẽ mất hứng.” Giọng Tử Tình càng nói càng nhỏ.

“Vậy vì sao người không bán 17 văn?” Đông gia tiếp tục hỏi.

“Vậy thì ta sẽ mất hứng, ta cảm thấy vui vẻ trên nỗi đau của người khác thì thật không có đạo đức, cho nên, chúng ta đừng nhường ai.” Tử Tình hồi đáp.

“Xi.” Tử Tình vừa thấy chương quây nở nụ cười. “Nữ oa tử, người làm ta hồ đồ cả rồi.”

“Thực xin lỗi, làm hai vị chê cười, tiểu nữ ở nhà luôn nhanh nhẩu.” Thẩm thị mở miệng.

“Không sao, nhưng rất thú vị, được rồi, tiểu cô nương, người cũng mất không ít khí lực, ta quyết định đem sự mất hứng để người được cao hứng, xây được căn nhà xinh đẹp.” Đông gia đứng lên, tỏ vẻ kết thúc nói chuyện.

Tử Tình đắc ý vênh vao.

“Cám ơn Đông gia, khi nào thì các người đến lấy dưa hấu, tốt nhất là các người mang xe đến, chúng ta ở nông thôn, không có phương tiện, mặt khác, việc này các người đừng cần phô trương ra ngoài được không? Chúng ta có nỗi khổ riêng, nếu thân thích trong nhà mà biết, sẽ tới cửa tố tụng, với lại trong nhà chỉ nhờ vào số tiền bán dưa hấu để xây căn nhà mới.” Thẩm thị thương lượng.

“Đương nhiên là được. Lấy dưa hấu càng sớm càng tốt, bây giờ đi đi, vừa vận dưa các người về nhà. Chu chương quây, cho bọn hấn viết cái khế ước, về sau chỉ bán cho chúng ta, bây giờ là mười tám văn, mừng mười tháng sáu 12 văn, hết tháng sáu thì 5 văn 1 cân. Ta phái lão Ngô đi cùng người, mang theo bạc.” Đông gia phân phó.

Chương quây viết xong, Tử Tình nhận lấy, xem một lần, nàng gật gật đầu với nường, Thẩm thị ấn dấu tay. Tử Tình không có nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Đông gia cùng Chu chương quây, bọn họ cảm thấy một nha đầu năm sáu tuổi ở nông thôn nhanh nhẩu nhanh miệng đã đủ giật mình, cứ nhiên còn biết chữ.

Đông gia phái 3 chiếc xe, một chiếc xe ngựa, hai chiếc xe lừa, vừa thấy là biết đây không phải thương gia bình thường. Lần đầu tiên Tử Tình ngồi xe ngựa, cảm giác không thoải mái.

Cũng may nhà Tử Tình gia ở cuối thôn, vòng qua thôn chứ không vào thôn, mà giờ này thì hầu hết mọi người đang ăn cơm. Cũng có đi qua, nhưng Tử Tình không quan tâm. Bọn họ tổng cộng bắt hơn 200 quả, hai ngàn hai trăm ba mươi tám cân, Chu chương quây lập tức lấy bàn tính ra tính: “Tổng cộng là bốn vạn 284 văn.” Chu chương quây lấy ra 40 nén bạc, còn định đếm tiền đồng.

Thẩm thị chạy nhanh nói: “Cám ơn các vị, làm phiền các vị rồi, số lễ thừa lại biểu các bị uống rượu.”

Ba người kia nhìn Chu chương quây, Chu chương quây bày đặt chối từ một phen, rồi đồng ý, bọn họ dùng xe lừa kéo đi một chuyến trước, Chu chương quây và lão Ngô ở lại trông coi, Tử Tình nghe bọn hấn nói chuyện, thì ra Đông gia chuẩn bị vào kinh thành, Đông gia ở tỉnh thành và kinh thành đều có cửa hàng, xem ra sinh ý đông gia rất lớn, Tử Tình cũng không dám lắng nghe nhiều. Chỉ bảo bọn họ 5 ngày sau lại đến.

36. Chương 36: Thoát Khỏi Nghèo Khó

Tiến bước bọn họ, Thắm thị thở một hơi dài, Tử Lộc đều vây lại, thấy trong tay Thắm thị có bốn nén bạc (=40 lượng bạc), mỗi người cầm một cái xoa xoa nắn nắn, thậm chí Tử Phúc, Tử Lộc vui mừng nhảy lên, bọn họ sống khổ nhiều hơn Tử Tình cùng Tử Thọ, đột nhiên thấy nhà mình có được số tiền lớn, chưa khóc là may, Tử Phúc còn cố ý dận dò Tử Thọ không được nói ai biết.

Thắm thị ôm Tử Tình, vui vẻ mà khóc: “Tình nhi, nương thật sự không ngờ con trồng thứ này lại bán được nhiều tiền đến vậy, mà nương cũng thấy hổ thẹn, mỗi ngày nương đều đi làm ở ngoài, con có tí tuổi đã phải trông em trông nhà, còn phải chăm lo nhà cửa, tất cả rau dưa mà chúng ta có đều do các con trồng ra. Nương thật cao hứng, đi, nương làm cho các con đồ ăn ngon.”

“Nương, về sau còn có bạc đưa tới. Con đã nói là nhất định sẽ đưa nhị ca đến trường, nhị ca, ta làm được rồi đấy.” Tử Tình làm mắt quỷ với Tử Lộc. Tử Lộc dùng sức gật gật đầu.

Năm ngày sau, Chu chương quây còn mang theo một tin tức tốt tới, nói lần trước thấy trong nhà nuôi nhiều gà, về sau trứng gà bọn họ mua hết, gà cũng mua, bởi vì Đông gia có khách sạn riêng.

Xem ra lần trước Thắm thị không cho không bọn họ hẳn hơn hai trăm văn, chưa nói đã tự động mời chào.

Tử Tình nhanh nói, bọn họ nuôi gà tuyệt đối ngon hơn gà nhà khác. Còn bắt lấy một hoạn kê, cầm mười trứng gà bảo Chu chương quây về chế biến cho Đông gia nếm thử, lần sau mua dưa hấu thì sẽ định giá. Lần này bọn họ kéo hơn ba ngàn cân đi, Thắm thị cầm sáu mươi lượng bạc, còn số lẻ vẫn cho bọn họ uống rượu. Bây giờ nhìn số tiền này, cả nhà không vui mừng quá lỗ như trước.

Thắm thị thấy còn một đoạn thời gian nữa mới gặt lúa, muốn về nhà mẹ đẻ, cũng đưa cho Hà thị vài quả để nếm thử, con mình thì luôn ăn đồ thềm, cũng nên hiếu kính người già. Thắm thị cũng định đưa cho Điền thị, do dự nửa ngày thì quyết định chờ cuối tháng rồi nói sau, nếu biết nhà mình bán nhiều tiền, chắc chắn sẽ đến gây sự.

Tử Tình chọn cho Thắm thị bốn quả dưa hấu, Thắm thị dẫn Tử Lộc, cầm bộ quần áo mới tặng Hà thị. Lúc đầu còn định ôm Tử Hi theo, Tử Tình lo đường xá xa xôi, trên đường lại không thể chăm sóc, lại nói mình đâu phải lần một lần hai trông đệ đệ. Thắm thị liền để Tử Hi lại.

Từ lúc từ nhà ngoại về, tâm tình Thắm thị luôn luôn tốt, nhiều năm như vậy mới hiếu kính một chút mẫu thân và huynh trưởng, rốt cục có thể để bọn họ yên tâm về mình.

Thời gian nháo nhắng một cái liền đến mừng năm tháng sáu, Tăng Thụy Tường được nghỉ về để trồng vụ hè, lúc vào cửa thì lấy Chu chương quây dẫn người đến thu mua dưa hấu lần ba, không ngờ trong nhà có nhiều người như vậy, Chu chương quây cũng không ngờ nam chủ nhà này là tú tài, hai bên khách khí một phen. Lần trước đến thì 18 văn 1 cân, lần này là 12 văn, lấy hơn ba ngàn cân, Tử Tình đánh giá bán xong dưa hấu đợt nữa thì cũng còn không bao nhiêu.

Thắm thị không cho bọn họ tiền thừa, nhưng tặng mỗi người mỗi quả, bốn người kia càng vừa lòng. Chu chương quây còn bắt hơn mười hoạn kê, bảo là Đông gia nói gà bên ngoài bán mười lăm văn 1 cân, Đông gia ra giá mười tám văn, trứng gà thì cùng giá với bên ngoài, vì thế, Thắm thị đem mấy trăm cái trứng gà bán hết.

Tiến bước bọn họ, Thắm thị cười tủm tỉm nói với Tăng Thụy Tường về buôn bán trong hai mươi ngày qua. “Ta thật không ngờ nhờ sự tùy tâm của đứa nhỏ mà nửa năm chúng ta đã thoát khỏi nghèo khó, lúc này, ta rất yên lòng. Mùa thu sẽ xây căn nhà lớn, người cần nhắc xem nên làm nhà kiểu gì đi, chúng ta không thiếu tiền. Dưa hấu bán được hơn 100 lượng, lúc trước bán rau được 15 lượng.” Thắm thị cảm thấy mỹ mãn.

Sau bữa cơm chiều, cả nhà cùng ngắm sao, nói về chuyện xây nhà, người một lời ta một lời, Tăng Thụy Tường và Thắm thị cũng không giận, hỏi ai có ý kiến gì thì nói, bảo Tử Phúc lấy bút ghi lại.

“Ta nói trước, ta muốn mình có một căn phòng riêng, muốn một cái giường lớn thật đẹp, còn muốn nệm thật dày, ta không muốn ngủ trên lớp rơm.” Tử Tình nói.

“Ta muốn một cái thư phòng, ta muốn có 3 cái giá sách lớn, còn muốn mua những quyển sách ta thích.” Tử Phúc nói.

“Ta cũng muốn đọc sách, ta muốn đến tư thực, tan học trở về ta cũng muốn ở thư phòng học với đại ca. Ta cũng không muốn ngủ trên rơm.” Tử Lộc nói.

“Còn ta muốn gì ha, ta muốn mỗi ngày ăn cơm thật no, còn muốn có thịt ăn.” yêu cầu của Tử Thọ đơn giản nhất.

“Ta còn muốn có phòng tắm, chúng ta làm một cái phòng tắm đi, ta muốn tắm trong thùng gỗ bự ời là bự. Bây giờ chúng ta tắm rửa rất bất tiện, nhà mình mà xây thì tốt quá.” Tử Tình nói.

“Yêu cầu của Tình nhi được lắm, nương cũng muốn việc này, tắm rửa phải thuận tiện, thoải mái, nhất là những nữ nhân như chúng ta.” Thẩm thị nói.

“Các người không ai cảm thấy đi ngoài rất bất tiện sao?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Thật ra ta đã sớm cảm thấy bất tiện, nhưng ngại không dám nói.” Tử Phúc trả lời.

“Ta không muốn hầm cầu như bên lão phòng, sợ ngã xuống lắm.” Tử Tình rất sợ cái loại hầm cầu chỉ có 2 tấm ván bắt ngang.

“Vậy con có ý tưởng gì, nương biết con cổ quái nhất.” Thẩm thị cười, nhìn nữ nhi.

“Thật ra con suy nghĩ đã lâu, chúng ta làm một cái hồ bên ngoài phòng tắm, làm bằng gỗ đi, người ngồi trong phòng tắm, giải quyết xong thì dùng nước tạt trời ra ngoài hồ, đúng, chỗ bồn cầu thì làm đáy dốc để dễ tạt ra, thấy sao?” trên mặt Tử Tình viết ‘các người mau khen ta đi’ làm cả nhà cười to.

Tử Phúc một phen ôm chầm lấy Tử Tình, sờ sờ đầu Tử Tình, nghiêm trang nói: “Nhìn xem đây là muội muội của ai mà thông minh lanh lợi, giống hệt ca ca của nó.”

“Ca, người đang khen ta hay khen chính người vậy. Ta đã thấy da mặt mình dày, không ngờ người còn dày hơn.” Tử Tình ra vẻ bất mãn.

“Tình nhi nói có lý, Tử Phúc, con suy nghĩ kỹ rồi vẽ ra.” Tăng Thụy Tường nói.

“Cha, còn phải làm cái cửa sổ lớn hơn một chút, ánh sáng mới nhiều, nếu không thì phòng tốt om, các ca ca đọc sách rất bất tiện.” Tử Tình lại bổ thêm một câu, nàng thật sự không thích căn phòng trước kia ở lão phòng, ngay cả cửa sổ cũng không có, tuy rằng phòng dùng tấm ván gỗ ngăn ra, tốt xấu cũng phải sáng sủa chút chứ, không hiểu sao Thẩm thị lại sinh hoạt hẩn mười năm ở đó.

Người một nhà, trong lòng khát khao cuộc sống tốt đẹp, tiếng nói tiếng cười bay xa thật xa.

37. Chương 37: Đưa Bụng

Ngày thứ hai khi Tăng Thụy Tường trở về, đến lão phòng tặng dưa hấu, Thẩm thị bảo hẩn nhân thể đi đặt làm một cái thùng đựng thóc, ai ngờ lúc hẩn trở về thì sắc mặt có chút khó coi, nguyên lai Điền thị nói Xuân Ngọc sắp sinh đứa nhỏ, muốn Tăng Thụy Tường đi đưa bụng lễ (nói chung là đưa quà đi), thuận tiện giúp nhà muội muội gặt lúa. Chu thị thì luôn luôn hỏi Thụy Tường là lấy dưa hấu ở đâu ra, khi nghe hẩn nói tự trồng thì hỏi trồng bao nhiêu, bán bao nhiêu bạc, Thụy Tường nói cũng không được nhiều.

“Thì ra là việc này, đợi chúng ta gặt xong lúa thì ta sẽ đi một chuyến, việc này để nữ nhân đi, nào có nam nhân nào đi đưa loại lễ này. Lúc nào rảnh ta sẽ thương lượng với đại tẩu, mình không thể cho nhiều hơn năng, bằng không, nàng lại gây sự. Ta sẽ nói người đang bận chuyện đồng áng ở nhà. Tuy chúng ta chỉ có một mẫu, nhưng hàng năm người không làm việc, người khác làm một ngày thì chúng ta mất hai ngày, thậm chí ba ngày, gặt từ từ, dùng để thân thể mệt mỏi.”

Ngày kế, Tăng Thụy Tường, Thẩm thị dẫn theo 2 con lớn đi gặt lúa nước, lúc giữa trưa trở, nói với Tử Tình rằng gặt lúa không mệt lắm, nhưng đập lúa mới mệt, Tử Tình vội vàng hỏi: “Đập lúa thế nào?” Thì ra là

lấy một cái thùng gỗ đáy dốc từ trên miệng thùng, người ta cầm một bó rơm, dùng sức đập vào thùng, đập cho lúa rơi xuống hết, đây là một công việc bằng sức lực.

Tử Tình đã học về động cơ máy tuốt lúa ở kiếp trước, lợi dụng sức chân đạp lên bàn đạp nối với băng chuyền, chuyển động bánh răng, cũng không khó làm lắm, nhưng vấn đề này nằng mỗ miệng thế nào? Cũng may trong nhà chỉ có 1 mẫu, có mọt cũng làm xong, về sau có mua ruộng nước thì bảo cha mẹ cho thuê hết.

Vắt và gặt xong lúa nước, Thẩm thị để cả nhà nghỉ ngơi hai ngày, nằng đi tìm Chu thị thương lượng chuyện Xuân Ngọc, Chu thị nói muốn dẫn Tử Bình theo, Thẩm thị trở về nói cũng muốn đem Tử Tình đi. Tử Tình còn chưa đến nhà đại cô mà, Tử Phúc cười nói: “Người đi một lần, chắc chắn sẽ không muốn đi lần thứ hai.” Tử Tình cũng không biết là có ý gì.

Sáng sớm, Thẩm thị lấy hai mươi cái trứng gà, một mảnh vải bông nhỏ màu trắng, đó là xấp vải Thẩm thị mới mua về để làm áo ngoài cho người nhà, 15 văn 1 thước, Thẩm thị khoa tay múa chân một lát, cắt chừng 2 thước, cũng đủ làm hai bộ quần áo trẻ con. Thẩm thị và Tử Tình đều mặc quần áo mùa hè, Thẩm thị đều may ối người một bộ. Tử Tình màu hồng phấn, Thẩm thị màu xanh nhạt. Hai người đến hàng thịt mua một cái lòng heo rồi đến lão phòng, Thu Ngọc là người đưa lễ, Điền thị nhìn nhìn trong rổ Thẩm thị, không vừa lòng: “Không phải bảo để Thụy Tường đi sao? Sao hần không đi?” Điền thị hỏi.

“Nương, ta cùng đại tẩu đi cho tiện lợi, với lại có nam nhân nào đi tặng lễ đưa bụng, cha đứa nhỏ ở nhà sửa chữa nông cụ, mấy ngày nay đánh lúa làm hần mọt muốn chết rồi, ngài cũng biết hần ít khi làm việc nhà nông, ta để hần nghỉ một ngày, ngày mai lại cày ruộng, nếu làm mọt quá thì rất nguy hiểm, ngài cũng đau lòng phải không?” Thẩm thị nhỏ giọng oán giận, làm Điền thị nói không nên lời.

“Người nuôi nhiều gà như vậy mà lấy có vài cái trứng, đủ làm gì? Ngay cả con gà mái cũng không bắt được một con.” Điền thị không vừa lòng.

“Nương, bao nhiêu mới là đủ đây, ta và đại tẩu đã thương lượng tốt rồi, ta cũng không thể cho nhiều hơn đại tẩu được, nếu làm vậy thì đại tẩu không vừa ý, thông gia bà bà bên kia sẽ chê cười chúng ta, đại tẩu, người nói đúng không? Với lại là đưa mổi khối vải bông, đủ làm hai bộ quần áo trẻ con. Lúc trước ta ở cũ, một con gà cũng không có ăn, mà trứng gà cũng chỉ ăn được 20 cái, bên phái đại cô có cho ta thứ gì không?” Thẩm thị vẫn nhịn tức giận.

Tử Tình rất là bất đắc dĩ, mỗi lần đến bên này, luôn không thoải mái, Điền thị là người càn quấy, hôm nay lão gia tử không ở nhà, Tử Tình cảm thấy ông nội còn có chút đạo lý.

“Ai nói Xuân Ngọc không đưa, lúc đó còn ở chung đúng không, ta đều nhận thay người hết. Bình thường thấy người không thích lên tiếng, sao hôm nay ta mới nói một câu mà người nói chục câu, người làm con dâu mà cãi xoén xoét xoén xoét thế hả?” Bà lấy cái tội danh bất hiếu này ra làm Thẩm thị không nói gì nữa.

“Có đi không đây?” Thu Ngọc hỏi.

Vì thế, Thẩm thị dắt tay Tử Tình bước đi, đến ngã tư, Thẩm thị nói mượn xe lừa đi cho nhanh, mấy người kia im lặng, Thẩm thị tự mình đi tìm xa phu thương lượng đến Yến thôn mất bao nhiêu, xa phu nói 10 văn, xem ra Thẩm thị cũng rất ít khi dẫn con đến nhà đại cô. Trước kia không ở riêng, chuyện đưa bụng không đến phiên Thẩm thị làm chủ. Mừng năm mới, bọn họ một nhà có thể ở bên lão phòng đến hết nguyên tiêu, cũng nói rõ không muốn để người khác đến nhà hần.

Vài người ngồi trên xe lừa, không bị phơi nắng, xe trâu tuy rằng tiện nghi hơn, nhưng xe trâu không có thùng xe. Một đường không nói chuyện, Tử Bình nhìn chăm chăm bộ đồ mới của Tử Tình, tràn đầy hâm mộ. Tử Tình thấy quần áo nằng ta tuy cũ nhưng không rách, không biết nằng ta có còn nhớ chuyện lúc tết không, Tử Tình đương nhiên sẽ không trêu chọc nằng ta tức giận.

Sau nửa canh giờ, 5 người đứng ở cửa nhà Xuân Ngọc, nhà Xuân Ngọc không nhỏ, cũng là ở chung với huynh đệ khác, bụng Xuân Ngọc đã lớn, đi lại công kênh. Yến Nhân Đạt thì dẫn bọn nhỏ cắt lúa trong vườn, trong nhà chỉ có một biểu muội Hoa Quế 2 tuổi, ngay cả Tam Mao 4 tuổi cũng đi theo gặt lúa.

Tử Tình cảm thấy tên của đại dưỡng không giống tên của hộ nông dân, vụng trộm hỏi nương, nương bảo nhà người già có học thức trong thôn đặt. Tử Tình thấy tiếc cho cái tên hay này.

Xuân Ngọc nhờ Thu Ngọc ra vườn gọi đại tỷ phụ trở về, chính mình thì dẫn hai chị dâu đến tảo phòng thu xếp cơm trưa. Trên đường gặp được thông gia bà bà, chào hỏi qua, ánh mắt lão bà bà không ngừng nagwms nghĩa rở của Thắm thị cùng Chu thị, cười. Định nhận lấy rở trong tay Tử Bình đi, Xuân Ngọc nhanh chóng lấy trước, nói: “Nương, người có việc bận thì cứ làm đi.”

Thông gia bà bà ngượng ngùng, rở Tử Bình cầm là của Thu Ngọc, bên trong ngoại trừ trứng gà, thì có bố bao, chắc là Thu Ngọc làm. Tử Tình thuận tiện nhìn vào rở của Chu thị, cũng là trứng gà và lòng heo.

Một lát, Yến Nhân Đạt liền mang theo bọn nhỏ trở lại, hẳn phải làm cơm trưa, vốn Chu thị Thắm thị đều định giúp đỡ, nhưng hẳn chết sống không đồng ý, nói: “Sao có thể để hai chị dâu động thủ được, cứ để muội phụ làm. Chị dâu nếu thành tâm muốn hỗ trợ thì ở lại đây vài ngày, giúp muội phụ gặt xong lúa, các người xem, gần 10 ngày nữa là Xuân Ngọc sinh, lúa còn chưa gặt xong, nàng cũng không an tâm để sinh.”

Thắm thị nhìn Chu thị một cái, Chu thị nói phải về vì trong nhà còn bề bộn nhiều việc, Thắm thị nói ruộng nhà mình chưa cày, trong nhà còn có một đứa nhỏ còn uống sữa, sao có thể ở lại.

Yến Nhân Đạt nghe xong, có chút mất hứng, nhiệt tình suy giảm, làm cơm trưa qua loa, trừ một tô rau xào cho thả vài miếng thịt béo, còn lại là một tô rau muống, một tô rau cải. Mà đồ ăn có thịt duy nhất lập tức bị vài đứa Mao xâu xé, Tử Tình đã gặp qua tốc độ của bọn họ. Xuân Ngọc tự mình luộc trứng ăn. Khó trách Tử Phúc nói đến một lần thì không muốn đến lần hai, Tử Tình sợ bọn họ làm dơ quần áo mình, cố gắng không gặp thức ăn, cách bọn họ xa một chút.

Sau khi ăn xong, Thắm thị liền trở về, nói đứa nhỏ còn chờ bú sữa, Thu Ngọc ở lại, nói là giúp Xuân Ngọc làm vài ngày cơm.

38. Chương 38: Một Bữa Thu Lễ Ba Lần (1)

Nắng hè chói chang, ngay cả gà trong nhà cũng không đẻ trứng nhiều, Tử Tình về nhà vừa lúc mặt trời xuống núi, bình thường là sáng sớm Tăng Thụy Tường sẽ làm việc trong vườn, chừng 10 giờ sẽ vào nhà, buổi chiều bốn năm giờ lại đi. Lúc này, Tử Tình cực kì thương nhớ chiếc váy ngắn, áo ba lỗ ở hiện đại, ba người chen chúc trên chiếc giường bé xíu, còn bỏ màn, oi bức cực kì, nếu có cái giường trúc để ngủ bên ngoài thì tốt rồi.

Tăng Thụy Tường nghe Tử Tình nói lảm nhảm, lập tức đi mua hai giường trúc đặt trong viện, nhưng mùa hè muỗi nhiều, mỗi ngày Thắm thị đốt một đồng ngải thảo trong sân để đuổi muỗi, nhưng thoải mái hơn việc chen nhau trong nhà.

Còn việc tưới nước mỗi ngày nữa chứ, mệt chết được, đất trồng rau quá lớn, Tử Tình nghĩ có vòi nước thì tốt. Đợi chút, vòi nước, thôn bên cạnh có một mảnh rừng trúc, đó là loại trúc đặc, không được, phải tìm cái loại trúc rỗng ruột, quên đi, đem sáng kiến nói cho Tử Phúc, để hắn đau đầu là được. Đương nhiên Tử Tình lấy cớ là nhìn thấy từ trong sách, người Miêu có ruộng bạc thang trên núi, dùng kiểu này để tưới tiêu.

Tử Phúc nghe xong, bảo có thể làm, dù sao hẳn là người chuyên môn làm việc tưới rau, hẳn dẫn Tử Lộc đi ra ngoài dạo một vòng, trở về lại tìm Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường ra mặt đến chỗ Tăng Thụy ngọc, chặt không ít cây trúc về, đem ống trúc chuyển vào đất trồng rau, Tử Phúc đào cái hố ở đó, mua một cái lu đựng nước lớn, việc tưới nước liền dễ dàng hơn nhiều.

Chờ đến khi gieo mạ quý hai xong, Thu Ngọc đi lại truyền tin, nói Xuân Ngọc sinh con trai vào ngày hai mươi tám tháng sáu, nhà Xuân Ngọc gia muốn lễ tẩm 3 ngày, trăng tròn, trăm ngày làm luôn một lần. Thông tri xong, Thu Ngọc đi dạo một vòng, nhìn thấy Tăng Thụy Tường mới nói muốn hái dưa hấu, Tử Tình vừa nghe, liền nói: “Tiểu cô cô, người chờ, ta đi hái cho người một quả.”

Thu Ngọc nhìn nhìn Tăng Thụy Tường, nói: “Nhị ca, người dẫn ta đi đi, nó thì biết cái gì.”

Tăng Thụy Tường có chút không vui: “Người đi cũng nó đi, trong nhà chỉ có nó biết quả dưa hấu nào chín thôi.”

Thấy người ta không tín nhiệm mình, Tử Tình rất muốn phải tay bước đi, nhưng vẫn đi chọn, tìm quả, gõ vài cái, Thu Ngọc hỏi: “Tử Tình, người vỗ nó làm gì?”

“Nghe xem có chín chưa.”

“À, Tử Tình, ta thấy bên kia có mấy quả rất lớn.”

“Tiểu cô, đó là quả để lại làm giống, bây giờ còn chưa già hẳn.” Ánh mắt rất tốt, khó trách muốn cùng mình đi chọn.

“Tình Tình, cô cô hỏi người, dưa hấu bán được bao nhiêu văn 1 cân vậy?”

“Bây giờ là 5 văn 1 cân.”

“5 văn 1 cân, số dưa hấu này chắc được mấy ngàn cân, 1 cân 5 văn, một ngàn cân là 5 lượng, 2 ngàn cân là 10 lượng, năm nay nhà người chắc thu được hơn 10 lượng nhỉ?”

“Tiểu cô, người tính ghê thật.”

“Tính toán thì khó gì, hồi nhỏ cha người đã dạy, với lại ta đi bán tú sống (đồ thuê thừa), không biết tính được sao?”

“Tử Tình, dưa hấu dễ trồng không? Người thấy để nhà đại cô trồng dưa hấu được không? Nếu không thì người cho tiểu cô cô lấy một quả làm giống, người xem có già chưa? Ngày mai cô cô làm cái hấu bao thật đẹp cho người.” Đuôi hồ li lòi ra.

Thì ra là có tâm tư này, một cái hấu bao đã muốn mua mình. Tử Tình vốn định nhân cơ hội nói muốn đôi giày, nhưng với tính tình của Thu Ngọc, trở về không biết sẽ bố trí nhà mình ra sao, quên đi, không gây chuyện. “Cô cô, hấu bao người tự giữ đi, lúc tết nường đã cho ta một cái.”

Tử Tình nói xong, cũng không nói nhiều, chọn một quả lớn, dù sao hạt giống nhà mình nhiều, mỗi lần Tử Tình hái cho cả nhà ăn đều chọn những trái lớn nhất, sau đó thu hết những hạt dưa lại. Sinh sự với Thu Ngọc thì không bằng để nàng ta vừa lòng, dù sao thì dưa hấu nhà mình dưa hấu dựa vào thời gian dưa ra thị trường sớm để kiếm tiền.

Thu Ngọc vừa lòng ôm đi, Tử Tình vào nhà nói việc này với cha mẹ, Tăng Thụy Tường nhìn Thẩm thị, cười nói: “Để nhà hần trồng cũng tốt, nhà hần đông con mà, với lại muội phụ là người không tính toán trước sau.”

“Không tính toán trước sau? Không tính toán trước sau mà làm một bữa tiệc làm luôn 3 lễ, còn thông báo riêng từng nhà, không phải là muốn thu ba lễ một lần mà chỉ mất bữa cơm, ta sống gần ba mươi năm còn chưa nghe thấy nhà ai mời khách như vậy? Còn có người tính toán hơn hần sao? Tết thì ở lão phòng một tháng, phàm là có chuyện gì tốt đều dẫn cả nhà đến. Lần trước đi dưa bụng lễ, lấy lòng heo và trứng gà, còn có hai thước vải bông, tầm tám mươi văn, nường còn ngại ít, răn dạy ta một phen, chê ta không bắt gà, ta ôm một bụng tức giận đến nhà muội muội của người, muội phụ vừa nghe ta và đại tẩu không ở lại gặt lúa, lập tức liền thay đổi sắc mặt, ngay cả cơm cũng không làm đằng hoàng, còn mấy đứa con thì ăn như thiếu đói chực ngày.”

Thẩm thị nói xong, lấy một hơi, tiếp tục: “Thật ra là nàng ta bảo muốn trồng dưa hấu, cần tìm mầm móng, ta có thể không đáp ứng sao? Người thân đều sống tốt thì ta cũng vui, nếu không đều đến chỗ chúng ta tổng tiền, ta cũng không giận dữ. Người nói lần này nên cho cái gì, lần trước nường người bảo cho ít, ta nói không thể cho hơn đại tẩu được, người thấy hợp lý không? Vả lại, mười năm này nhà hần có cho chúng ta thứ gì chứ.”

“Đúng là không thể qua mặt đại ca, đại ca là người sĩ diện, người vẫn đến gặp đại tẩu thương lượng đi, hai ngày nữa là phải đưa lễ rồi. Còn phải làm người vất vả đi một chuyến.”

Buổi chiều, Thẩm thị đến lão phòng tìm Chu thị, Chu thị tức giận hơn Thẩm thị nhiều, mắng mỏ chưa thấy ai vói tiền một cách trắng trợn như vậy, sinh một đứa trẻ ít ngày muốn người ta tặng bốn lần lễ, mà cơm cũng chưa ăn. Hai người thương lượng, kết quả là một lễ thì ười cái trứng gà, 1 cân thịt, cho nên ba cái lễ hết ba mươi trứng gà và 3 cân thịt, Chu thị đau lòng hơn 80 văn tiền. Chu thị nói: “Đệ muội, nếu không

thì các người dẫn cả nhà đi ăn sạch nhà hẩn, làm hẩn đau lòng, đại ca người có ở nhà mà, ta cũng bảo hẩn đi luôn.”

“Nhà của ta nhiều đứa nhỏ, đi lại phiền toái, không dẫn theo, nếu không, ta dân Tử Tình đi, để Tử Bình có người làm bạn. Đại tẩu, người nói xem lần này nương có nói gì không?” Thẩm thị vẫn là lo Điền thị bảo ít.

“Không đâu, ngày mai có cha ở nhà, đại ca người cũng ở, cha cũng chướng mắt con rể bày trò, không có tiền đừng đừng sĩ diện mời rượu, đừng thu quà lễ.” Chu thị cực kỳ tin lần này Điền thị sẽ không sinh sự.

Thẩm thị về nhà báo cho biết Tử Tình sẽ mang nàng đi Yên Thôn, Tử Tình vạn phần không muốn, chối đến chối đi, Tử Thọ thì quá nhỏ, có đi chỉ bị thiệt mà không thể phản kháng, vẫn để Tử Tình đi làm bạn với Tử Bình, Tử Tình thích hợp nhất. Nhưng Tử Bình có thân thiết gì mới Tử Tình đâu, bạn gì cơ?

39. Chương 39: Một Bữa Thu Lễ Ba Lần (2)

Sáng sớm hôm sau, lúc Tử Tình và nương đến lão phòng, Điền thị nhìn mấy thứ trong rổ Thẩm thị, liền nói với lão gia tử: “Lão nhân à, người đi bắt hai con gà mái đi, ta thương cho nữ nhi ruột thịt của ta, trông chờ gì bảo người khác, e là Xuân Ngọc ngay cả trứng gà cũng không có mà ăn.”

“Nương, lời này ta không thích nghe. Mấy ngày hôm trước ta cùng đệ muội mới tặng 40 quả trứng gà đi qua, sao mà không có để ăn? Mới vài ngày, chúng ta lại đem 60 trứng gà. Hai lần hai nhà đã cho 100 cái, hai nhà bỏ thêm 6 cân thịt. Từng này còn chưa đủ à? Năm ngoái đệ muội ở cũ, có ăn được gì tươi ngon, trứng gà thì chỉ ăn vốn vẹn 20 quả.” Chu thị bác bỏ.

Tử Tình nhìn trời xem hôm nay mặt trời có mọc đằng tây không, Chu thị lại nói chuyện thay Thẩm thị. Mấy năm nay, Thẩm thị chịu một nhọc, Điền thị cũng không thêm để ý, cũng phải có người làm bà tính táo ra.

“Ngại ít, ngại ít thì bán nhà cho hẩn luôn đi, một bữa cơm mà phải bỏ ra 89 văn, lễ này không nhẹ. Để xem hôm nay ta đi nhìn cái bàn tiệc nhận 3 lễ của hẩn thế nào. Nói ra ngoài chỉ sợ làm người ta sợ ngã gãy cổ (y là làm người ta giết mình), ta là đại ca nàng, có lúc nào nàng cho ta cái gì đó đáng 1 đồng không?” Tăng Thụy Khánh nói chuyện mạnh mẽ hơn Tăng Thụy Tường rất nhiều.

Lão gia tử nghe con cả nói xong, không phản bác, xem ra cũng tán thành, quả thật lần này Yên Nhân Đạt rất quá đáng, đặc tội không ít người trong nhà.

Vả một nhà ra cửa, Tử Tình đếm đếm, ông bà nội, hai cô cô, 3 người nhà đại cha, 2 người nhà mình, một cái xe lừa chở không hết, ai ngờ, lão gia tử tự dắt trâu, cột xe vào, chở một nhà đến Yên thôn.

Đến nhà Xuân Ngọc, Điền thị vội vàng vào phòng nhìn tiểu ngoại tôn (cháu trai nhỏ nhất), Tử Tình cực kì tức giận, không phải nói nữ tử cổ đại đều coi trọng chuyện nói dối tông đường sao? Sao Điền thị lại đối xử với cháu của mình lạnh nhạt, đương nhiên là trừ Tử Phúc.

Vài nữ quyến cũng đi theo vào, Tử Tình sợ mùi trong phòng, liền ra ngoài, thấy Đại Mao vẩy tay, nàng đi đến, Đại Mao nói: “Sao người lại tới nữa, người là đồ tham ăn, lại đây để ăn cơm nhà ta.”

Tử Tình khó thở, không muốn tranh chấp, ai ngờ Đại Mao còn nói: “Đồ tham ăn, lát nữa người cầm được cướp thịt. Nghe rõ chưa?”

Tử Tình không thể nhịn được nữa: “Con mắt nào của người thấy ta cướp thịt chưa, chúng ta là đến đưa lễ, không phải loại ăn cơm không trả tiền, mà cơm nhà người làm, ta chẳng muốn ăn.”

“Hừ, nói thật dễ nghe, nhà người nghèo như vậy, người ở nhà còn không được ngồi vào bàn ăn, cha mẹ ta nói lượng thực nhà bà ngoại đều đưa đến nhà chúng ta, cho nên các người phải chịu đói. Lần trước người tới nhà ta, ăn cơm trắng thôi mà đã ăn ngon lành đến vậy.”

“Cơm trắng ngon lắm á, ta thấy các người tranh giành đồ ăn, sợ làm bẩn đồ của ta nên mới né tránh.” Tử Tình nói xong, cũng lười quan tâm hẳn. Tỷ đây là người lớn, không chấp con nít.

Yến Nhân Đạt làm tiệc rượu cũng không có mấy bàn, thật ra thì phải nói là gia yến (tiệc trong nhà), thân thích và nhà hẳn hai bàn, bên Tử Tình 3 bàn, mấy đứa nhỏ Yến gia không có ngồi vào bàn, Diên thị bảo đều là người trong nhà, cứ ngồi đi, vốn Tử Tình còn tưởng rằng có thể ăn cơm yên ổn, thế mà không được.

Trên bàn cũng không có đồ ăn nào ngon, bốn mặn bốn nhạt, đồ mặn chỉ có vài miếng thịt mỡ, ngay cả một món chính cũng không có, Tăng Thụy Khánh vừa ngồi vào bàn đã hừ một tiếng, đen mặt, vài cái Mao thấy đại cữu (bác họ), cũng không quá đáng như trước, Chu thị nhân cơ hội gấp nhiều thịt cho nữ nhi, lại nhìn Tử Tình, gấp ột miếng, Tử Tình ngăn lại, nói tiếng cảm ơn, bảo không cần.

Lúc này Đại Mao nhìn nàng, thì thầm cùng Nhị Mao Tam Mao, trong lòng Tử Tình sợ hãi, khẳng định không có chuyện tốt. Quả nhiên, hai bọn họ dùng bàn tay bóng bẩy dầu mỡ bôi lên quần áo Tử Tình, mấy cái dầu tay bẩn thỉu in lên cực kì rõ ràng, Tử Tình tức giận, đổ cơm trong chén lên người bọn họ, vốn là định ném cái chén luôn, chỉ sợ có đứa đổ máu thì không hay. Mắt to trừng đôi mắt nhỏ, Thẩm thị cũng không ngờ con mình mạnh mẽ như vậy.

“Tuổi còn nhỏ mà học ai bướng bỉnh như vậy, một chút gia giáo cũng không có, nương người ở nhà làm gì mà không dạy hả?” Diên thị thật mất hứng.

“Lớn tuổi như vậy mà bản tính xấu xa, không biết dưỡng cùng đại cô bạn gì mà không dạy dỗ con cái cho tốt?” Tử Tình hồi đáp. Câu nói đầu tiên đã chặn họng Diên thị.

Thẩm thị cũng vô tâm tư ăn cơm, thu xếp đi về trước, đứa nhỏ trong nhà muốn bú sữa, lý do thật đầy đủ, Diên thị không muốn đi, nói: “Người về trước đi, chúng ta ngồi thêm lát nữa.” Thẩm thị đáp ứng, kéo Tử Tình bước đi, con đường từ cửa thôn đến đường chính không xa, ra đường chính, vậy một chiếc xe trâu đi ngang để về. Tử Tình không biết là một trận chiến này của nàng được nhận nhiều lời bình luận tốt.

Thì ra lúc Tử Tình đi rồi, vài cái Mao lại chọc ghẹo Tử Bình, Tử Bình tuổi nhiều, thể xác cũng lớn, tất nhiên là không chịu thiệt, nhưng lấy 1 chọi 3 cũng không chiếm được tiện nghi gì, Tử Bình trở về méc Chu thị, Diên thị nghe thấy, nói với Tử Bình: “Tử Bình, người là đại tỷ, cũng không nhỏ nữa, đừng học dã nha đầu Tử Tình, người thấy hai cô của người không, đâu ai gây chuyện, rất dịu dàng lễ phép.”

Tăng Thụy Khánh nghe xong không vui, nói Tử Bình: “Người không được đi khi dễ người khác, nhưng người khác muốn khi dễ đến trên đầu người, người phải hung hăng mà đánh trả hẳn, mọi chuyện có cha làm chủ, nữ nhi của ta không sợ chịu thiệt. Cha thích Tử Tình, tính tình đứa nhỏ này giống ta. Mạnh hơn cha nó nhiều, hồi nhỏ nhị cha người bị đánh ngay cả rắm cũng không dám thả, ta phải thay hẳn đập bẹp bọn kia.”

“Đáng tiếc là nữ, nếu là nam thì tốt, có thể có tiền đồ, nghe nói nó biết không ít chữ, nếu không thì sẽ không nói một câu đã ngăn được nương của người. Đứa hấu trong nhà là nàng trồng, nghe nói có trồng dương khoai, nuôi gà sáu tháng đã đẻ trứng. Nhà lão nhị làm việc đồng áng bên ngoài, Tiểu Tam Tiểu Tứ đều ném cho nàng trông, một bé gái chưa đến sáu tuổi đã làm được bao nhiêu là việc, vẫn là nhà lão nhị biết dạy con, lão nhị có phúc khí.” Lão gia tử cảm khái nói, lão gia tử chú ý lời nói này làm Tăng Thụy Khánh không thích.

“Chả trách lần trước ta muốn hái dưa hấu, nhị ca bảo nàng dẫn ta đi chọn. Ta còn tưởng nhị ca không thích cho, nên sai một đứa nhỏ chọn bừa, thật ra thì nàng không định chọn cho ta quả lớn nhất, ta nói muốn để giống cho nhà đại tỷ, thế mà nàng chọn cho ta, nàng bảo quả đó tính để lại để làm mầm mống cho nhà mình. Ta mới nói thì đã lập tức hái cho ta.” Thu Ngọc nói.

“Là đứa nhỏ tốt, biết chuyện, hiểu lẽ. Nếu là nam thì tốt rồi.” Lão gia tử vẫn cảm thán.

“Trời ạ, sao ta không nghĩ tới việc cũng sẽ trồng nhĩ, ta cũng có thể trồng dưa hấu mà, Tử Bình, trở về người phải đến tìm muội muội, cũng muốn một quả dưa hấu lớn để làm giống, nghe không?” Chu thị nói.

Người nào đó đang ở trong nhà ăn dưa hấu, hoàn toàn không biết mình lại bị tính kế.

40. Chương 40: Đậu Hủ

Mấy ngày nay, trong nhà đều có người, cũng không cần Tử Tình giữ nhà, Tử Tình muốn đi chợ phiên xem có gì mới mẻ không, khoai lang còn chưa tìm được, nghe người khác nói là có người trồng, Tử Tình muốn trồng khoai lang để có đồ cho heo ăn. Còn cây ăn quả nữa, không biết có bán cây giống hay không?

Mùng mười ngày ấy, sáng sớm, Tử Tình đã xin nương một chuổi tiền, nói muốn cùng các ca ca đi chợ phiên. Thẩm thị cũng không hỏi nhiều, từ lúc con mua gà con, bán câu đối, Thẩm thị đã rất tín nhiệm các con, với lại nàng nghĩ nếu Tử Tình không mua mâm móng dương khoai dưa hấu, thì làm gì có ngày tốt hôm nay. Tử Tình đương nhiên không biết trong lòng Thẩm thị nể trọng mình như vậy.

Tử Lộc, Tử Thọ đều muốn đi, Tử Phúc cởi nút thắt của dây buộc chuổi tiền ra, cho Tử Lộc và Tử Tình mỗi người cầm 20 văn, Tử Thọ cũng cho 5 văn, còn lại thì hẩn cầm.

Bốn người đến chợ phiên, có rất nhiều người, lại là mùa hè, đủ loại mùi mồ hôi xen nhau hào vào không khí, rất khó chịu, đang muốn dẹp đường về nhà thì Tử Thọ hô một tiếng: “Kia không là bà sao? Bà đang làm cái gì vậy?”

Tử Phúc nói: “Bà đang bán đậu hủ. Chúng ta đi thôi.”

Tử Thọ nói: “Đại ca, ta muốn ăn, ta có tiền.” Tử Phúc không biết nên thế nào giải thích cho đệ đệ hiểu.

Tử Tình liếc nhìn, biết Điền thị đã nhìn thấy bọn họ, đi về thì không tốt. Vì thế đi đến chào hỏi, thì ra Điền thị bán đậu hủ, thêm chút đường và dấm chua, ê ẩm ngọt ngào, ngày hè ăn rất hợp, kiếp trước lão mẹ của Tử Tình cũng hay làm. Còn có một loại màu đen, gọi là đậu hủ cổ, dùng một loại cỏ trên núi vắt ra nước rồi làm, chi phí rất thấp, trước kia Tử Tình cũng ăn qua. Tử Tình đứng một hồi, phát hiện màu đen là một văn tiền một chén, đậu hủ 2 văn, buôn bán cũng không tệ.

Vài người đứng đó, Điền thị cũng không có ý cho bọn họ ăn, nói với Tử Phúc: “Trong nhà có người đến xem thân, bảo cha người đến một chuyến, không có chuyện gì thì dẫn đệ đệ muội muội trở về sớm đi, trời nắng lắm.”

“Bà, ta muốn ăn đậu hủ.” Tử Thọ nửa ngày đều không có ai giúp hẩn ăn đậu hủ, liền tự mình mở miệng.

Điền thị nghe xong, lấy thìa xúc một ít bỏ vào miệng Tử Thọ, nói: “Ăn rồi đó, đi đi, bà còn bán lấy tiền nữa.”

Tử Thọ nói: “Bà, ta muốn một bát đầy đủ, có đường, giống bọn họ.”

“Một đám như quỷ chết đói đầu thai, không phải nói là bà muốn bán kiếm tiền sao? Về nhà nhanh đi.”

“Bà, ta có tiền, người xem.” Nói xong Tử Thọ lấy liền năm văn trong túi ra.

Điền thị ngẩng ngẩng cả người, gơ tay nhận lấy tiền đồng, sắc mặt Tử Phúc thay đổi, Tử Tình cũng rất tức giận, muốn kéo Tử Thọ bước đi, nhưng tiền đã đến trong tay Điền thị, không ăn không phải tiện nghi bà sao? May tay nghề của Điền thị không kém, một lát đã làm xong 4 bát màu đen, chua chua ngọt ngọt, lại dùng nước giếng ướp lạnh, Tử Thọ nhanh chóng ăn xong, Tử Tình hỏi hẩn: “Tiểu Tam muốn ăn nữa không?” Tử Thọ gật gật đầu.

Tử Tình bảo Điền thị làm thêm một chén đậu hủ cổ, Điền thị có chút không vừa ý, nhưng bà đã lấy 5 văn của cháu, vội ngượng ngùng làm một chén cho Tử Thọ.

Ăn xong, Tử Tình lại muốn đi dạo tiếp: “Đại ca, xem thân là gì vậy?” Tử Tình nhớ lời Điền thị nói.

“Xem thân chính là bà mỗi nhà khác đến để xem tướng, người là nữ tử, đừng nghe mấy chuyện này.” Tử Phúc giải thích.

Thì ra là chuyện của Hạ Ngọc, Tử Tình tương đối đồng tình với nhị cô, nghe nói hồi nhỏ bị bệnh, chữa trị chậm trễ nên mới vậy.

Nhìn một vòng, Tử Tình cũng không mua được gì, quả lê quá nhỏ, màu sắc nhợt nhạt, không để trưng bày ngày tết được, Tử Tình muốn mua quả lê thật to, hoặc chanh đường, có thể để một thời gian dài, tới tết âm lịch, màu sắc tươi tốt, lại ăn ngon, có thể bán giá tốt, nhưng tìm được chỗ nào đây?

“Đại ca, người thích ăn hoa quả gì nhất?” Tử Tình hỏi, muốn biết chút ít từ miệng đại ca.

“Hoa quả gì, lúc trước điều kiện nhà mình sao mà ăn được gì, ca ca lần đầu tiên ăn được dưa hấu đó.”

“Đại ca, người đã ăn quả nào mà không mấy tiền mua chưa, chắc người cũng thấy nhà người khác có trồng cây ăn quả chứ?” Tử Tình tiếp tục hỏi.

“Cây ăn quả, đúng rồi, Tú Thủy có cây đào trước cửa, nhà sát bên có gốc cam, Tú Anh, Tú Thủy cô cô đều bảo người canh gác, bọn họ thì lấy sào trúc hái trộm cam, người không nhớ rõ à, người còn nói là cam ăn ngon, người không nhớ rõ hả?” Tử Phúc hỏi.

“Ca, ta hỏi người có ăn hay thấy qua không, chứ đâu bảo ta.” May là đầu óc mình linh hoạt.

“Ta biết, Trung thu năm ngoái đại nương lấy mấy quả quýt từ nhà mẹ để về, nhưng chua lắm, đúng rồi, có lựu nữa.” Nhị ca nghĩ tới.

Quýt có thể trồng, nhưng không để lâu được như chanh đường, với lại chanh đường bán giá cao hơn. Tử Tình hài lòng nhất vẫn là chanh đường, ví như kiếp trước mình thích ăn chanh Nam Tề, ăn ngon mới bán giá cao, đã muốn trồng thì phải trồng loại nào quý như dưa hấu, nhưng trồng hòa quả thì sẽ không có tiền lời trong một thời gian.

Tử Tình sợ dưa hấu càng ngày càng nhiều, tiền thu vào của nhà mình sẽ giảm dần theo năm, cho nên muốn kiếm sản phẩm thay thế. Nhưng bây giờ không phải mua cam và quýt, chỉ có thể đợi đến Trung thu, đi An Châu tìm xem. Cây táo không thích hợp trồng ở đây, nhưng nàng nhìn thấy một loại quả táo nhỏ, gọi là táo hồng, nhưng ăn không ngon.

Vòng vo nửa ngày, Tử Tình còn tìm được một loại dưa gang, nhưng ở đây gọi là lê, tuy bán không cao, nhưng nhà mình trồng ít ăn đỡ thêm vẫn được. Tử Tình chọn vài cái, tìm khắp cả chợ mới có quả lê to to, chỉ chwolf sau này đột biến gen. Quả đào cũng không có vì hết mùa.

“Đúng rồi, tiểu muội, ta nhớ ra rồi, chỗ đất trồng rau nhà bà có hai gốc cam, cao hơn một thước, bà nói muốn chặt đi, sợ bọn nhỏ trộm cam mà té thì không hay.” Tử Phúc nói.

“Vậy người nhớ là đến mùa đông thì hái nó về, nói trước cho bà một tiếng, bảo bà giữ hạt lại, người muốn.” Tử Tình nói.

“Còn có một gốc cam ở gần phòng bếp nhà đại nương nữa, nhưng không biết kết quả chưa, không biết được ăn hay không nữa?” Tử Lộc nói.

“Cây đó quá lớn, đại nương không cho chúng ta đâu.” Tử Phúc nói.

Tử Tình không lo lắng, kết quả thì vẫn ăn được mấy quả, tự mình giữ lấy hạt là được.

Trở về nhà, Tử Phúc nói phụ thân là bà bảo ngày mai hẳn đến lão phòng một chuyến, có người đến xem thân, Thẩm thị nói: “Trời nóng như vậy cũng xem thân, cũng quá sốt ruột đi, không phải nhà ai cũng đều chờ mùa thu mát mẻ mà rảnh rỗi xem thêm sao?”

“Ai biết được, ngày sau đi thì biết, năm nay Hạ Ngọc cũng tròn mười sáu, cứ tiếp tục thì sẽ để Thu Ngọc lỡ thì mất. Trong lòng nương cũng sốt ruột.” Tăng Thụy Tường nói.

Tử Tình mới biết được thì ra nữ tử nơi này ở tuổi 15 16 là xuất giá, còn để đến 18 mà chưa lấy chồng sẽ bị người chê cười.

41. Chương 41: Hạ Ngọc Làm Mai

Mặt trời đã lên cao, Tăng Thụy Tường định đến lão phòng, Tử Tình cũng muốn theo, nàng thật sự tò mò nam nữ cổ đại coi tướng nhau thế nào, có sẵn cơ hội thì sao bỏ lỡ được. Hai người cùng nhau đi đến lão phòng, Điền thị thấy Tử Tình thì có chút mất hứng, nhưng chưa nói cái gì, hướng chỉ con trai mình còn ôm ba quả dưa hấu to lại đây, số dưa hấu của Tử Tình không còn mấy, hôm trước Chu chương quỳ đã kéo đi lứa cuối cùng, Tử Tình chuẩn bị xới đất để trồng khoai tây, cho nên phân chia hết những quả con lại.

Thấy người còn chưa đến, Tử Tình ôm một quả nói muốn tặng bác chồng, nàng còn nhớ rõ ơn nghĩa của một cái trứng gà kia, còn có Tiêu Tú

Thủy nữa. Nhưng Tử Tình ôm không nổi, Chu thị chạy nhanh tiếp nhận lấy, “Tử Tình, nhà đại nương quá khó khăn, cho ta một quả để làm giống, nghe nói người đã chọn cho nhà đại cô người một quả rồi còn gì.”

Tử Tình không đợi nàng nói xong, đã đem quả đó cho nàng.

Tăng Thụy Tường ôm quả khác, dắt Tử Tình đến sau phòng, Tử Tình thấy trong nhà gỗ có rất nhiều giấy vàng mã, có màu xanh, màu tím, màu vàng, Tử Tình nhìn thấy Tăng thị, nói tặng dưa hấu cho bà ăn, không ngờ Tăng thị đang lau nước mắt, nói với Tăng Thụy Tường rằng sắp đi viếng mộ mã trưởng phụ, còn nói bây giờ Bành thị quản gia, muốn xử lý chuyện hôn nhân của con trai cả, con trai cả lại không chịu lấy di sản mà cha hắt để lại, trong nhà loạn cả rồi.

Tử Tình không muốn nghe, nhưng lại có chút không hiểu, cổ nhân rất chú trọng việc giữ đạo hiếu ba năm mà (để tang 3 năm)? Liên đi tìm Tiêu Tú Thủy, Tú Thủy đang ở nhà bếp chiên bánh nướng, Tử Tình nói: “Thủy cô cô, ta mang một quả dưa hấu đến, ta để ở chỗ bác chồng, lát nữa người đến đó ăn nha. Ta có việc đi trước.” Chủ yếu là Tử Tình thấy nàng rất bận, mà chủ đề quan trọng hôm nay là xem thân.

Trở lại phòng trước, Tăng Thụy Tường đã ngồi ở kia. Còn có một lão bà bà nhà hàng xóm, hai người phụ nữ trung niên xa lạ, một người chắc là bà mối, không trang điểm tục tằn như trong phim, mặc bộ đồ gọn gàng sạch sẽ, biết ăn nói. Còn có hai nam tử tuổi trẻ, không cao, chưa được mét sáu, Tử Tình thấy hần có nét hiền hòa hàm hậu, còn tương đối khản trương, chắc là nam chính của ngày hôm nay, người thì cao hơn chút, nhưng không đến 1m7, là người tương đối khôn khéo, không đánh giá mọi thứ chung quanh. Bên cạnh hai người còn có một nữ nhân tầm bốn mươi tuổi, chắc là mẫu thân của họ.

Điền thị gọi Hạ Ngọc, để nàng đi vào, đây là để hai người nhìn mặt nhau, bà mối không ngừng giới thiệu hoàn cảnh nhà trai, họ Chu, ở Kiều thôn cách nơi đây 20 lí, còn xa hơn nhà Xuân Ngọc, không biết hỏi thăm thế nào mà đến được đây. Tổ tiên trước kia giàu có, là tiểu địa chủ, nhưng mấy năm trước Chu lão cha bị bệnh, trị liệu nhiều chỗ, ruộng đất trong nhà không ít, Chu gia tổng cộng có năm đứa con, hai nữ đã xuất giá, ba đứa con trai thì đã có hai người thành thân, chỉ còn một lão đại, vì không yên lòng Chu lão cha, luôn luôn chạy khắp nơi tìm đại phu, nên mới chậm trễ, năm nay đã hai mươi hai tuổi. Tiểu nhi tử (con trai út) mới thành thân vào đầu xuân năm nay, Chu lão cha tự biết mình không còn sống được bao lâu, sợ cứ kéo dài thời gian của con mãi, vì thế nhờ người đi cầu hôn cho con, cũng nhận lời sau khi thành thân sẽ lập tức ở riêng, tuyệt đối không để liên lụy con.

Điền thị không vui là vì đối phương tuổi hơi lớn, 2 là trong nhà có người bệnh, ai biết liên lụy tới khi nào. Nhưng lão gia tử tương đối đồng ý, một người con hiếu thuận như vậy rất khó tìm, tương lai khẳng định sẽ đối xử tốt với con mình, hướng chỉ sức khỏe nhị nữ nhi không tốt, không tìm được người thành thật phúc hậu thì khó sống tiếp.

Chu gia lão nương nhìn điều kiện nhà nữ, tuy rằng ở riêng nhưng hai ca ca đều làm việc ở An Châu phủ. Một người dạy học ở thị trấn, rất được, của hồi môn cũng không thiếu, tuy rằng thân mình hơi nhu nhược, cùng lắm thì ít làm việc nông. Hạ quyết tâm, ngôn ngữ càng thêm khản thiết (khẩn cầu tha thiết).

Lão gia tử, Điền thị, Tăng Thụy Tường, Chu thị vào phòng Hạ Ngọc để thương lượng, ý của Tăng Thụy Tường ý không khác gì lão gia tử, cảm thấy đối phương thành thật, trong nhà còn có vài mẫu ruộng đất, có thể an ổn qua ngày, Chu thị hỏi cho bao nhiêu sính lễ, ở riêng thì được nhiều mẫu ruộng đất. Quyết định xong cả nhà lại đi ra, Điền thị gọi bà mối lại, hỏi chuyện sính lễ và ruộng đất, bà mối lại nói thăm cho Chu gia lão nương, làm Tử Tình buồn cười, trực tiếp hỏi là được mà còn bày đặt.

Kết quả cuối cùng, Chu gia không có sính lễ, muốn có sính lễ thì phải bán ruộng đất, mà ruộng đất này để của Hạ Ngọc, đương nhiên điều kiện đầu tiên là Hạ Ngọc phải gả qua, cho nên ý Chu gia lão nương là không bán, trong nhà còn có mười lăm mẫu ruộng nước, một con trai được 5 mẫu, ruộng cạn 8 mẫu, con lớn nhất thành thân không cho sính lễ nên được 4 mẫu ruộng cạn, còn hai con trai đã thành thân và có sính lễ thì mỗi người chỉ được 2 mẫu ruộng cạn.

“Lão chị dâu, người cũng là vì muốn tốt cho đứa nhỏ, người định đoạt đi, người muốn sính lễ gì, ta về nhà sẽ lập tức bán, nhưng chúng ta không phải đều vì con cái sao? Bán thì dễ, mua lại thì khó. Lão chị dâu, người muốn sính lễ hay không, nếu sợ Chu gia đổi ý thì bây giờ ta sẽ về thôn tìm lí chính viết khế ước, người thấy thế nào?” Chu gia lão nương nói ra.

Lão gia tử cân nhắc một hồi, nói: “Lý thì có lý, nhưng xem thân, một số bước dính hôn, bái đường, đón dâu không thể thiếu. Thế nào cũng phải may cho đứa nhỏ vài bộ đồ mới.”

“Đương nhiên rồi, đồ trang sức thì làm đơn giản một chút, ta vốn là nông dân, bốn mùa quần áo làm 4 bộ, người thấy thế nào?” Chu gia lão nương chạy nhanh đáp ứng.

“Ngày thành thân đừng quá gần, để còn chuẩn bị.” Điền thị đưa ra yêu cầu.

“Không thành vấn đề, ta trở về tìm người tính toán, nhưng lão chị dâu à, ta có thể định ngày trong năm nay không, ta sợ lão nhân nhà ta lỡ xảy có chuyện gì thì cũng yên lòng con cái hơn.”

“E là không tốt, còn nữa, nhà ta còn chờ cuối năm lấy bạc của con trai mới có tiền chuẩn bị. Cứ vậy đi, ngày khác chọn ngày, chúng ta còn muốn quan nhà người nhìn xem đã, các người về nhà tính toán đi.” Điền thị tiễn khách, xem tướng kết thúc. Tử Tình cho tưởng sẽ làm bàn cơm đãi người ta nữa chứ.

Hai ngày sau, Điền thị dẫn Hạ Ngọc cùng Chu thị, Thẩm thị cùng đến Kiều thôn một chuyến, trở về, Điền thị tương đối vừa lòng. Thẩm thị nói, trong nhà điều kiện không sai, nhà cửa có cái sân, nhà giữa là một dãy 6 phòng, còn có nhà kề bên cạnh, Hạ Ngọc gả qua, sẽ được ở nhà kề phía đông.

Việc hôn nhân cơ bản thành công, kế tiếp chính là dính hôn, nghe nói là cuối vụ thu hoạch mùa thu, nhưng trong lòng Điền thị bớt lo lắng, cả ngày cười meo meo, nói muốn bắt đầu chuẩn bị đồ cưới, Thu Ngọc làm châm tuyến tốt, giúp đỡ chuẩn bị.

Chuyện Hạ Ngọc định xuống rồi, Tăng Thụy Tường cũng không ra ngoài, Tử Tình để cha trồng đợt dưa hấu lần 2, khoai tây thì nàng đã chuẩn bị tốt rồi, người một nhà mất hai ngày mới trồng xong, lại có cơn mưa nhỏ kéo đến, ông trời có mắt mà, bên kia dưa chuột đậu dưa cũng lớn, lại vội vàng làm giàn chống mất một ngày, làm xong thì ngày nghỉ của Tăng Thụy Tường cũng kết thúc.

42. Chương 42: Trung Thu

Tăng Thụy Tường đi rồi, ngày lại trở về như trước, mỗi ngày Thẩm thị đều dẫn Tử Lộ đi ra ruộng, thời gian nhàn nhã một cái đã qua hai mươi ngày.

Mùng năm tháng tám, Thẩm thị dậy sớm, thay cho Tử Thọ một bộ quần áo mới, giày mới, Tử Tình mới biết được là sinh nhật 4 tuổi của Tam đệ, Thẩm thị nói muốn đồ ăn ngon để người trong nhà làm náo nhiệt làm sinh nhật cho con thứ ba.

Trùng hợp là hôm nay có chợ phiên, Thẩm thị nói thuận tiện mua chút đồ dùng trong tết trung thu, Tử Tình mới giặt mình, thì ra tết Trung thu đã gần đến. Thẩm thị dẫn Tử Lộ Tử Thọ đến chợ phiên, Tử Tình thấy bên nhà bên kia cũng không có động tĩnh gì, quả nhiên chỉ nhớ rõ sinh nhật của mỗi mình đại ca, đang chính miên man suy nghĩ thì ngoài viện có người gọi.

Tử Tình còn tưởng rằng người lão phòng đến tặng quà sinh nhật cho Tam đệ, kết quả là mở cửa thấy Tiêu Tú Thủy, hôm nay nàng ta lên núi nhặt củi, Tử Tình có chút kỳ quái, nhà bọn họ luôn bỏ tiền mua củi mà, sao lại đột nhiên muốn đi nhặt củi.

“Nhà người chuẩn bị củi xong chưa? Nếu không thì đi với ta luôn. Dù sao thì nhà người mới ở riêng, không có ai đến thu củi nhỉ?” Tú Thủy hỏi.

Tử Tình nửa ngày mới hiểu được, tết Trung thu nơi này tập tục đốt tháp bên bờ nước, tháp là dùng mái ngói đắp lên, ở giữa để trống một khoảng, phía dưới dùng củi đốt, một cái tháp phải làm mất 2 3 ngày mới xong, mỗi thôn đều có con nít, bọn nó phụ trách phân công mỗi người kiếm một bó củi, đương nhiên là càng nhiều càng tốt, tháp thiêu càng lớn thì biểu thị năm sau càng náo nhiệt.

“Nhưng là, ta không đi được, tiểu đệ không có ai trông, nếu không thì người chờ một lát, nương của ta chắc cũng gần trở lại, rồi ta với người ra ngoài, chúng ta vẫn đến chỗ lão phòng nhìn thiêu tháp, bên này không có mấy người, đi kiếm củi đã.” Tử Tình nói, từ trước đến nay, nàng chưa từng lên núi nhặt củi, Thẩm thị luôn nói nàng quá nhỏ, sợ nàng mệt.

Chờ Tử Tình, Tử Lộc, Tú Thủy đứng ở chân núi, Tử Tình đã cảm giác chân mình không phải là của mình nữa rồi, Tử Tình thấy Tử Lộc chuyển động tới tới lui lui, lâu lâu còn lấy sào trúc giật những cành cây khô, mà nàng cùng Tú Thủy thì ngồi một bên nghỉ ngơi, trong lòng quả thật rất cảm động, nhị ca chỉ lớn hơn mình hai tuổi, mà nửa năm nay, cho dù là gặt lúa, bán đồ ăn, nhỏ cỏ, nhặt củi, Thẩm thị đều dẫn hần theo, hần thật sự vất vả, còn tuổi nhỏ đã giúp Thẩm thị chống đỡ cái nhà này, Tử Tình còn không nhớ nổi lúc ở tuổi này thì mình làm được gì, nhưng nàng nhất định sẽ cho nhị ca hạnh phúc, làm những chuyện hần thích làm.

Lúc trở về, Thẩm thị đã làm xong đồ ăn, nhìn bàn đầy đồ ăn, Thẩm thị nói: “Lúc Lộc nhi sinh nhật, trong nhà vừa mới chuyển ra, tiền lại không có nhiều, còn vội đi cắt cải dầu, nương chỉ nấu cho Lộc nhi cái trứng gà, Phúc nhi sinh nhật thì vừa dịp có phụ thân nhà, nghĩ Phúc nhi tròn 10 tuổi nên muốn mọi người cùng náo nhiệt, không ngờ lại bị ông bà đại nương các con phá hỏng, hôm nay là sinh nhật Thọ nhi, lúc này, chúng ta ăn cho đã, cười cho đã.”

Nói xong, mắt Thẩm thị đỏ hỏn, về sau, lại dùng bàn tay lau nước mắt, cười nói: “Chắc nương vui vẻ quá, cuộc sống của chúng ta tốt lên rất nhiều. Năm ngoài ta còn không dám tưởng là có thể làm cho con mình một bàn đồ ăn.”

Sau sinh nhật của Tử Thọ, sáng sớm mỗi ngày Thẩm thị lại dẫn Tử Lộc vào thành bán đồ ăn, Tử Tình vẫn đề nghị mẫu thân đem đậu tương bán luôn, có thể bán được bao nhiêu thì được bấy nhiêu, còn lại để nó già, trong nhà có hơn 10 con hoạn kê cũng mang đi cho Chu chương quây. Bán đồ ăn về, Thẩm thị dẫn Tử Lộc ra ngoài đi nhỏ đậu tương, Tử Tình cùng Tử Thọ ngồi ở một bên hái giúp, tiểu Tử Hỉ thì cho ngồi trên tấm trúc, đây là lần đầu tiên Tử Tình xuống đất làm việc (làm ở mảnh đất ngoài nhà ý).

Ánh chiều tà lững thững, trên con đường về nhà, một người mẫu thân ôm đứa nhỏ, hai người con trai thì nâng một cái sọt, bên cạnh còn có hai bé con người chạy ta, tiếng nói tiếng cười một đường, một bức tranh thật đẹp.

Đảo mắt đã đến tết Trung thu, sáng sớm Thẩm thị giết một con vịt, nói muốn làm canh vịt, tập tục địa phương là Trung thu ăn vịt, trước đó một ngày, Tử Tình được mẫu thân dẫn vào thành một chuyến, lần này ở trong thành, cuối cùng Tử Tình cũng tìm được cam (quả bưởi), cam, quýt, lê lớn, lựu, cam và quýt có lớp da màu xanh, Thẩm thị mua mỗi thứ mỗi ít, còn có bánh trung thu, Thẩm thị cũng nói mua trong thành ngon hơn, cho nên mua không ít. Nói là tặng qua cho lão gia tử ném thử.

Xong cơm chiều, Tử Phúc đã vội vàng kéo Tử Lộc, Tử Tình, Tử Thọ, bốn người cầm một bó củi to, đến bên bờ nước gần lão phòng, lúc này ở đây đã tụ tập một đám đông, có không ít người lớn, Tử Bình, Thu Ngọc, Tú Anh, Tú Thủy đều đến, Tử Tình đến gần tháp, tháp được đất bằng gạch ngói, đường kính cũng tầm một thước, cao cũng một thước, có một cái hang, càng lên trên thì càng nhỏ, Tử Tình thấy trong tháp có không ít củi khô, thân tháp cao bằng người lớn. Nhiều đứa nhỏ đứng xung quanh vừa hát vừa nhảy, làm các loại trò chơi, trên mặt mỗi người đều tươi cười thoải mái.

Ánh trăng lên cao, có người kêu: “Bắt đầu thiêu tháp.” Vừa dứt lời, có một người đốt củi, lửa càng cháy càng lớn, cho đến khi toàn thân tháp nhuộm màu đỏ, mọi người hoan hô, tự giác nắm tay nhau thành một vòng vây quanh tháp, múa múa nhảy nhảy, cho đến khi thân tháp dần dần mất đi màu đỏ, mọi người tản về, kết thúc hoạt động. Tử Tình chơi rất vui vẻ, bốn người tắm ánh trăng mà về.

“Đại ca, người đọc 1 bài thơ về ánh trăng đi.” Tử Tình nói.

“Được, để đại ca xem nên đọc thủ thơ nào.” Tử Phúc suy nghĩ một hồi, nói: “Vậy đọc Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ (*) của Trương Nhược Hư đi, ta thích nhất, chỗ mình cũng có dòng sông nữa, rất hợp:

Xuân giang thủy triều liên hải bình

Trên biển minh nguyệt cộng triều sinh.

Diễm diễm tùy ba ngàn vạn lí.”

Giọng Tử Phúc rất nhịp nhàng.

“Đại ca, thật dễ nghe, lớn lên ta cũng muốn đọc sách, cũng muốn đọc thơ.” Tử Thọ nói.

“Phải không? Vậy bây giờ đại ca sẽ dạy người đọc thơ. ‘Sàng tiền minh nguyệt quang’... (**)”

Tử Tình nghĩ, đây là thơ của triều Đường, nhưng lịch sử bắt chéo ở chỗ nào vậy? Cũng không có cách nào tìm được bản đồ xem có phải hay không.

Về đến nhà, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị ngồi ở cửa phòng chờ bọn hắn, Thẩm thị đặt một cái bàn vuông ở cửa phòng, mặt trên đặt hai quả bưởi, hai quả lựu, một đĩa bánh trung thu, một đĩa gạo, Tử Tình hơi đói, vươn tay muốn lấy bánh trung thu, bị Thẩm thị vỗ ột cái, thì ra đây mà đồ cúng ánh trăng, không được ăn vụng, ngày mai mới lấy xuống.

Thẩm thị nói cả nhà chưa có ăn bánh trung thu, cũng chưa ăn cam, liền ăn cùng ánh trăng, nói xong, vào trong nhà lấy một đĩa ra, Tử Tình phát hiện bánh trung thu này ăn ngon, mỏng manh, bên trong có mút táo, có đậu đỏ, còn có một loại mận, có một tầng mỡ heo, không giống bánh trung thu kiếp trước dày cộm, quả bưởi cũng không sai, Tử Tình đem tất cả hạt của quả lấy lại, chuẩn bị cấy vào đất, nhất là hai ngày trước khi Tử Tình đi gieo hạt lê xuống, phát hiện bốn hạt đào thì đã có 3 quả nảy mầm, Tử Tình rất phấn, lập tức nói cho người trong nhà, vốn định không nói, nhưng Tử Tình sợ bọn họ tưởng cớ đại mà nhỏ đi.

Người một nhà ngồi trong viện ngắm trăng, Tăng Thụy Tường nói chuẩn bị công việc xây nhà, ngày mai sẽ nhờ vài đường đệ đi chặt gỗ, mùa này cũng rảnh rồi. Bản vẽ hắn đã vẽ xong, Tử Tình vừa nghe, định coi, nhưng trời quá muộn nên mới từ bỏ.

(*): dịch thơ:

Sông xuân sáng nước liền ngang bể,

Vàng trắng trong mặt bể lên cao.

Ánh trăng theo sóng đẹp sao!

(**): đây là bài thơ Tĩnh Dạ Tư của Lý Bạch:

Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đê đầu tư cố hương.

Dịch nghĩa:

Đầu giường ánh trăng rọi,

Ngỡ mặt đất phủ sương.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng,

Cúi đầu nhớ cố hương.

43. Chương 43: Xây Nhà

Ngày kế, Tăng Thụy Tường vừa định ra ngoài thì Thu Ngọc đến truyền tin, nói ngày 18/8 Hạ Ngọc định thân (đính hôn), Thẩm thị hỏi sao gấp như vậy, mà không nói trước một tiếng.

“Ngày 14/8 Chu gia đưa quà tặng đến thương lượng, nói là đã tìm người tính toán, tưởng hôm qua các người sẽ tới thì nói luôn, ai ngờ lại không ai tới, nên hôm nay cha bảo ta đi lại nói một tiếng, bảo các người đều đến.” Thu Ngọc nói.

Điền thị ý là muốn bảo con xin nghỉ một ngày, nhưng Thụy Tường nói không có ai dạy thay, cho nên vẫn đi lên An Châu, Điền thị cực kì không vui, nhưng cũng không có biện pháp nào khác.

Lúc cả nhà Tử Tình đến, phát hiện một nhà Xuân Ngọc đã ở đó, Thẩm thị nhanh chóng tiến vào phòng bếp nấu đồ ăn với Chu thị, Tử Lộc ôm Tử Hỉ đặt lên giường Hạ Ngọc, Xuân Ngọc cũng ôm Tử Mao ngồi trên giường. Không bao lâu thì Chu gia tới, Chu gia lão nương dẫn theo 5 người con và bà mối.

Tử Tình thấy Chu gia lão nhị lão tam cầm một bộ quà màu đỏ, các loại đồ ăn và 4 xấp vải dệt, trong đó có một xấp màu đỏ, còn có một xấp vải bông, một bộ trang sức mạ bạc, đúng là đơn giản.

Tử Tình nghe nói bọn hắn đang đối canh thiệp gì gì đó, chẳng hiểu gì cả, chỉ nghe nói ngày thành thân cách 2 tháng. Lúc này, thấy bọn bàn rượu ra, bọn Tử Tình tất nhiên là không có cơ hội ngồi vào bàn, lão gia tử cùng Yến Nhân Đạt, và khách nam ngồi một bàn, Điền thị, Chu thị và Thẩm thị, cùng nữ quyến Chu gia ngồi một bàn, bọn nhỏ chờ người lớn ăn xong mới được ngồi vào bàn, Tử Tình chỉ ăn cho có, không dám ăn nhiều, mấy đứa con nhà đại cô thật sự là quá cường hãn.

Tử Tình thấy Yến Nhân Đạt cơm no rượu say, ngồi khoa tay múa chân ở chỗ kia, cảm thấy phiền chán, liền muốn về nhà. Ai ngờ Thẩm thị nói chờ tiễn khách nhân xong có việc thương lượng cùng lão gia tử.

Thì ra Thẩm thị đang cân nhắc việc xây nhà, trong nhà không có nam tử rất bất tiện, mà trượng phu thì mắc đi dạy, muốn mời lão gia tử mỗi ngày đến công trường giám sát một chút.

Lời này vừa vặn để Yến Nhân Đạt nghe thấy, nói: “Nhị tẩu, vừa vặn ta cũng không có chuyện gì, nhị ca không ở nhà, nếu không thì để ta quản lý giúp người. Chuyện xây nhà ta biết, mua gỗ mua đá gì cũng biết. Không biết nhị tẩu tính toán xây nhà kiểu gì? Định làm bao nhiêu bạc?”

“Trong nhà muội phu có nhiều người, lại chuẩn bị thu hoạch vụ thu, đại cô cũng mới sinh đứa nhỏ được vài ngày, muội phu vẫn ở nhà chăm lo gia đình mình đi.” Thẩm thị từ chối.

Yến Nhân Đạt còn định nói cái gì nữa thì lão gia tử chen ngang: “Chị dâu người nói rất đúng, vẫn là về nhà trông coi nhà người cho tốt.”

Lại hỏi Thẩm thị khi nào thì khởi công, Thẩm thị nói bây giờ đã chuẩn bị gỗ hết rồi, ngày mai là có thể bắt đầu, vẫn muốn 10 người công nhân lần trước xây tường.

Ra khỏi lão phòng, Thẩm thị dẫn Tử Tình đến nhà tam bà bà, nói nhà mình muốn xây, nhờ 5 người con của bà đến giúp. Tam bà bà vui vẻ thay cho Thẩm thị, vỗ vỗ tay Thẩm thị: “Ngọc Mai à, tam nương cao hứng thay cho người, người yên tâm, mấy đứa con của ta sẽ đến. Ta hay nói với bọn nó rằng Tăng gia chúng ta là một dòng họ nhỏ trong thôn, ít người, nhà ít người thì càng phải đoàn kết, có việc gì thì giúp đỡ tương trợ, người ngoài mới không dám tùy ý khi dễ, có việc mà trốn sang một bên gì người nhà cái gì? Người cứ yên tâm đi. Nhưng người không được trả tiền cho bọn nó, chuyện lần trước người tặng bọn nó xấp vải, ta đều biết đến, tam nương biết người vừa mới ở riêng, không có nhiều tiền. Lúc ở riêng, tam nương không giúp người được gì.” Nói xong lời cuối cùng, mắt đỏ hoe.

Tử Tình cảm thấy tam bà bà thành thật, làm cho lòng người nóng hằm hập, Thẩm thị ngồi nửa ngày mới về nhà.

Ngày thứ hai, lão gia tử tìm La sư phụ trong thôn, cùng nhau nhìn bản vẽ mà Tăng Thụy Tường để lại, những chỗ quan trọng đều có chú giải, đáng tiếc, La sư phụ không biết chữ, Tử Tình tiếp nhận bản vẽ, giải thích kỹ càng một lần, Tăng Thụy Tường vẽ đúng là kiểu nhà tứ hợp viện, nhà giữa 5 gian, tọa bắc triều nam (ngồi phía bắc, mặt hướng ra phía nam), chủ ốc dài sáu mươi thước, ở giữa phòng ở có phòng khách,

độ dài chiếm tầm một thước, bởi vì đây là ở phía nam, nên phải lo chuyện ngày hè nóng bức, độ cao phòng ở 9 thước, chỗ cao nhất là 10 thước.

Các 4 gian phòng kê, diện tích bằng các phòng ở nhà giữa, phía đông để người ở, phía tây là nhà bếp, một bên là nhà ăn, một bên là nhà tắm, 3 gian phòng gần nhau, đặc biệt phòng tắm có một chỗ nấu nước riêng, Thẩm thị sợ nồi xào rau nồi rửa thể nào cũng có dầu mỡ mà nấu nước tắm thì không tốt, kê bên nhà giữa có một gian dùng làm thư phòng, vốn định ở giữa cái phòng làm cái ao, nhưng Thẩm thị nói khó coi, sau này Thụy Tường sửa lại, cổng sẽ có thêm người gác cổng. Cửa sổ lớn, hành lang rộng ba thước, ở giữa có một khối đất trống, giếng nước ngay tại cửa phòng bếp. (tại sao ta lại miêu tả ngu thế này =.,=)

Tử Tình quy đổi một chút, toàn bộ kiến trúc chiếm chừng sáu trăm thước vuông, diện tích kiến trúc 300 thước vuông, sân có đất trống hai trăm thước vuông, đương nhiên là không bao gồm hành lang, La sư phụ xem xong bản vẽ, chỉ nói một câu nói: “Trời ạ, này phải mất bao nhiêu bạc?”

Lúc này, con trai thứ 3 của nhà tam bà bà Tăng Thụy Ngọc đi lại, 3 người lão gia tử, Tăng Thụy ngọc, La sư phụ đi vào lò gạch nung duy nhất của trấn, đặt làm ngói và gạch trước, đưa đến phần nào thì trả tiền phần đó.

Buổi chiều, vài đường thúc của Tử Tình kéo đến mấy xe đá lớn, nói là mua làm móng, đá tảng giá rẻ hơn gạch mà còn bền hơn, Tăng Thụy Tường nhờ bọn họ tìm ở bên cạnh thôn, Thẩm thị vội vàng hỏi bao nhiêu để thanh toán, vài vị đường thúc nói từng này đó còn chưa đủ, ngày mai lại kéo đến thêm.

Sáng hôm sau, mười công nhân đến bắt đầu làm việc, trước tiên là phác họa nền (móng), lần này Thẩm thị hỏi ý kiến của bọn họ, vẫn là bốn mươi văn một ngày công không quản cơm, nhưng giữa trưa Thẩm thị đều chưng 1 nồi bánh bao, hầm một nồi canh xương đưa qua cho họ, bọn họ làm việc càng tận tâm tận lực. Năm nay gặt lúa mạch luôn có bán, bây giờ cũng có công dụng.

Tăng lão gia tử mỗi ngày đều đến, làm chút việc vặt, cũng ở lại ăn cơm trưa. Thẩm thị bớt chút thời gian dẫn Tử Lộc đi hái đậu tương, bận rộn năm sáu ngày mới xong, thân và vỏ đậu tương phơi khô làm củi lửa, giống cải dầu, một chút cũng không lãng phí.

Tử Tình cảm thấy lần này thoải mái hơn so với việc thu cải dầu và lúa mạch, bởi vì quả đậu phơi nắng khô thì tự nó tách ra, không cần lại đập đập hoặc ngồi bóc từng cái, đỡ không biết bao nhiêu là việc.

Cuối tháng, lúc Tăng Thụy Tường về nhà, tất cả móng đã làm xong, sườn dốc của phòng tắm cũng làm tốt, lão gia tử vụng trộm hỏi Tăng Thụy Tường lấy bạc ở đâu ra, biết là bán dưa hấu, khen một câu: “Nàng dâu của người biết làm.” Liền không nói gì khác.

Nền móng đã xong, xây tường thì dễ hơn, dù sao gạch ngói láng mịn, không phải mài dũa như tảng đá, cho nên dùng thêm nửa tháng, phòng ngủ ở bản hoàn công, mặt đất cũng lót gạch, nhà giữa thì còn chưa xong một vài chỗ, lúc này, có thể mở tiệc mừng nhà mới.

44. Chương 44: Tân Gia

Bữa tiệc tân gia thì Thẩm thị nói chờ ngày hai mươi tám tháng chín Tăng Thụy Tường được nghỉ phép vụ thu hằng làm, Tử Tình mới biết được ngày đó cũng là sinh nhật của mình, chính mình còn chưa hết 5 tuổi, trẻ em trong số lao động trẻ em mà, gieo đồ ăn, trông em, nấu cơm, quét dọn sân, cho gà ăn, làm còn nhiều việc hơn 22 năm ở kiếp trước, lão mẹ mà biết thì không biết là vui mừng hay là xót xa.

Sáng sớm ngày hai mươi tám, thân thích dần dần đến, vào cửa đã đốt một dây pháo, coi như là chúc mừng. Nhóm người Hà thị đến sớm nhất, ngay cả Thẩm Kiến Sơn, Thẩm Đại Phúc cùng Thẩm tiểu Phúc cũng tới, giúp Thẩm thị chuẩn bị đồ ăn.

Bàn và bát đĩa đã mượn thôn vào hôm trước, thì ra để tiện cho việc các nhà mở tiệc rượu, lí chính động viên người trong thôn góp tiền đặt mua bộ bàn, bát đĩa, ly rượu, bầu rượu. Ngày thường thì cất ở từ đường nhà họ Chu, nếu trong thôn có việc gì thì đến mượn. Tử Tình cảm thấy lí chính làm việc tương đối hợp lý.

Vì tiệc rượu lần này nên Thẩm thị mua nửa con heo, cùng với gan, ruột, chân, đầu, đuôi heo, mua thêm 20 cân cá chép lớn nhỏ ở chợ phiên. Ý Thẩm thị là đây là lần đầu tiên mời thôn ăn cơm từ sau khi ở riêng, nhà mình xây nhà to như vậy mà để tiệc rượu lèo tèo, sợ người trong thôn chê cười.

Chờ thân thích trong nhà đều đến gần hết thì người trong thôn cũng đã đông đủ, hầu hết ai cũng kéo cả nhà đến. Tử Tình nhìn thấy ánh mắt mọi người hâm mộ, ào ào nói đây là căn nhà đẹp nhất thôn, nhất là ba người Chu thị, Xuân Ngọc cùng Yến Nhân Đạt, trông mắt không nhỏ ra được, trong mắt Điền thị tức giận bất bình, cảm thấy Tăng Thụy Tường và Thẩm thị lại lừa gạt bà, nhưng bà biết đây không phải là lúc gây chuyện.

Lão gia tử dẫn một thầy phong thủy đến chủ trì nghi thức, Tử Tình cùng Tiêu Tú Thủy lên lên chỗ tốt nhất ở phía trước, chỉ nghe thầy phong thủy gọi to: “Giờ lành đã đến.” Liền nghe thấy pháo vang bên ngoài, Tăng Thụy Tường cùng lão gia tử nâng một cái khay gỗ đi lên, trên đó còn phủ một khối vải đỏ, bước lên cái thang, treo lên vị trí đã định sẵn, sau đó Tăng Thụy Tường cho người treo tám gỗ kia một cái hồng bao.

Ngoài cửa đã dọn xong bàn thờ, ngọn nến, lư hương, còn có một cái đầu heo, đuôi heo, bầu rượu, ly rượu, La sư phụ kéo miếng vải đỏ ở trên xuống, thì ra là một cái gương đồng, lớn hơn cả La sư phụ, dài tầm hai thước.

Lúc này chắc là phải giết 3 mạng, vì trong nhà không nuôi heo nên dùng 3 con gà trống thay thế, Tăng Thụy Tường cầm gà cúi lạy bốn phía, giết gà trống, được chén máu gà, quỳ xuống, đập đầu lạy ba cái, đem tiết gà đổ lên mặt đất, thầy phong thủy đứng ở một bên chỉ điểm, dạy hán cầm nắm gạo và tiền đồng tung về bốn hướng, vừa tung vừa lẩm nhẩm:

“nhất tán Đông phương giáp ất mộc, đời đời con cháu thực hoàng lộc;

Nhị tán tây phương canh tân kim, đời đời con cháu đấu lượng kim;

Tam tán phía nam bính đinh hỏa, đời đời con cháu sớm đăng khoa;

Tứ phía phương bắc nhâm quý thủy, đời đời con cháu đại phú quý;

Ngũ tán trung ương mậu mình thổ, đời đời con cháu thọ so bành tổ.” (làm ơn đi, ta không hiểu phong thủy đâu, hiểu ý nhưng không hiểu phong thủy nên không dám dịch ra =.,=)

Làm xong việc này, Tăng Thụy Tường cho La sư phụ một cái hồng bao, 3 huynh đệ Thẩm Kiến Sơn chung nhau góp tiền mua gương đồng cao 2 thước kia, thầy phong thủy bảo để dựa vào vách tường bên trái, còn có một bộ câu đối, dán tại cửa nhà chính, Tử Tình vừa thấy là “Vế trên: tử vi cao chiếu cần lao trạch, vế dưới: phúc khí dài ngưng đơn giản nhân gia.” kết thúc: “Phương tác phúc địa.” (ý nghĩa đơn giản là trời cao ban phúc bình an no ấm cho người nhà)

Nhà Xuân Ngọc thì mua cái gương đồng to bằng bàn tay, treo trên vách tường nhà giữa, Thẩm Kiến Nhân còn tặng một đôi bình hoa cao nửa thước, đặt phòng khách, ý nghĩa là cả đời bình an, vốn nên tặng lúc thăng quan tiến chức, nhưng hán nói lần sau không thời gian đến, nên tặng trước. Đặt ở phòng, khách nhân xem qua, Thẩm thị mới cất đi.

Nghi thức sau khi kết thúc, đốt một dây pháo, thu dọn mọi thứ, sắp đặt bàn, tổng cộng mười lăm bàn, tiệc rượu bắt đầu. Người dân ăn không phải trả tiền nên nhiệt tình đáo để, Tử Tình phát hiện hầu như phụ nhân nào cũng cầm theo một cái bát, không biết ý gì.

Chu thị, Thu Ngọc cùng Tiêu Tú Anh, Tiêu Tú Thủy hỗ trợ gấp đồ ăn, Điền thị, Hạ Ngọc cùng một nhà Xuân Ngọc chiếm một bàn, đồ ăn vừa lên bàn, cơ hồ đã bị cướp hết, Tử Tình lôi kéo Tử Lộc cười trộm.

Trong lúc nhất thời, ăn uống linh đình, nâng cốc nói đùa, hôm nay tiệc rượu phong phú, Tử Tình thấy nữ nhân trong tiệc rượu không dám ăn nhiều, cất về nhà cho đứa nhỏ ăn đỡ thêm, Tử Tình đếm thấy có hơn mười bát đồ ăn, món ăn mặn có thịt quay, thịt hầm khoai tây, dưa chuột xào gân, ruột xào... mỗi bàn còn có một mâm cá chép kho tàu, một chén canh trứng gà, thức ăn chay là chao đậu hũ... Thịt luộc là mỗi người trong bàn có một miếng, còn đồ ăn ăn thì là một tô đầy, Tử Tình thật không ngờ là nữ khách vừa lên bàn đã phân chia món ăn mặn, ngay cả canh thịt và thức ăn chay cũng chia ra. Khó trách người phụ nữ nào cung cầm bát đến, chắc mình không dám ăn, ăn tiết kiệm chút để cất về nhà.

Sau khi ăn xong, các nam nhân thỏa mãn ợ một cái, ra về, các nữ nhân thì vội vàng vàng bụng một cái bát đầy đồ ăn về nhà, thừa dịp nóng hổi cho đứa nhỏ đỡ thèm. Vài người thân thích hỗ trợ quét dọn, rửa ráy rồi đi trả bàn và bát đĩa, ngay cả Chu thị cùng Tử Bình đều hỗ trợ, Điền thị dẫn Hạ Ngọc, Thu Ngọc cùng một nhà Xuân Ngọc về cả, Hạ Ngọc muốn ở lại giúp, nhưng Thẩm thị nói thân thể nàng không tốt.

Qua một cái canh giờ, mới dọn dẹp xong xuôi, Chu thị và thân thích cũng cáo từ, chỉ còn lại người nhà Hà thị ngồi nghỉ ngơi trong sân, Hà thị liền hỏi lúa trong nhà gặt chưa?

Thẩm thị nói: “Nương, ngài đừng lo lắng, dù sao nhà con chỉ có 1 mẫu ruộng nước, gặt kịp mà.”

Hà thị suy nghĩ một chút mới nói: “Vậy thì để tháng sau Vạn Phúc đến đây giúp một ngày đi. Chúng ta trở về sớm, ca ca của người còn có việc chưa làm xong, chờ khi nào người chuyển vào nhà ở thì chúng ta lại đến.”

“Vậy cũng được, đợi đến khi chuyển nhà, nương có thể ở chỗ con, mấy năm nay con luôn muốn mời nương đến ở, nhưng không có điều kiện, may là giờ đã được như nguyện.” Thẩm thị nói.

“Được, ngày còn dài mà, nhìn thấy con sống tốt là nương yên tâm rồi, nữ nhi của ta rất có bản lĩnh, ở riêng chưa đến một năm đã xây được căn nhà lớn, hôm nay nương rất vui.” Hà thị nói xong, còn cầm lấy tay Thẩm thị không buông. Thẩm thị chuẩn bị chút thịt còn thừa và giò heo, tiễn bước bọn họ.

45. Chương 45: Tính Toán Số Sách

Trở lại nhà gỗ, người một nhà cùng nhau ngồi xuống, Thẩm thị tính toán chi phí xây nhà, nói: “Chưa tính tiền công, thì tiền đặt gặt, ngói, đá, gỗ và chi phí buổi tiệc hôm nay mất gần 80 lượng, ta dự bị dùng hết một trăm lượng, vẫn còn 20 lượng, chắc là đủ trả tiền công. Năm nay dưa hầu thu vào hai trăm hai mươi lượng, tiền bán dưa chuột đậu đũa đậu tương Trung thu được 7 lượng, đúng rồi, còn có 2 lượng tiền bán 10 hoeren kê cùng trứng gà, ta nhớ kỹ từng này, ta mà biết chữ thì tốt rồi, sẽ ghi lại hết, chứ để một thời gian dài không quên cũng loạn.”

“Không sao, nhà là người trông, hơn kém cũng không ai chất vấn người, sợ cái gì.” Tăng Thụy Tường nói.

“Nhưng ta muốn tính toán số còn lại, đỡ mất công mỗi lần lại ngồi đếm.”

“Nương, con biết chữ, ta có thể viết không ít chữ nhé, con giúp nương ghi lại và tính toán, nếu không thì nhờ đại ca giúp.” Tử Tình tự ứng cử, trên thực tế thì nửa năm nay việc nhà là do Tử Tình quản lý, tình huống kinh tế trong nhà nàng phải biết rõ nhất để còn nghĩ ra phương án kiếm tiền thêm.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị “Xì” một tiếng vui vẻ, Thẩm thị nói: “Ta nói con là bà quản gia nhỏ thì con không tin, từ nhỏ đã quan tâm đủ chuyện. Được, con cứ làm, sớm muộn thì cũng phải học, học sớm cho thành thạo.”

“Sao thế được? Một đứa nhỏ làm sao biết tính toán?” Tăng Thụy Tường ngăn lại.

“Cha, nương, các người yên tâm, ca ca dạy ta học không ít chữ, cũng học toán học, vừa vặn có thể luyện tập, các người cũng bớt được một số chuyện. Con mà làm không tốt thì có ca ca giúp đỡ mà.” Tử Tình năn nỉ.

“Để muội muội thử xem, chúng ta nhớ ghi chép là được, đừng để người ngoài biết.” Tử Phúc nói.

“Muội muội rất lợi hại, học cái gì cũng nhanh hơn con. Hơn nữa muội muội nói nhất định sẽ kiếm tiền đưa con đi đọc sách, muội muội cũng làm được. Con tin muội muội.” Tử Lộc nói.

“Lại nói chúng ta có được ngày hôm nay đều nhờ Tình nhi. Để nó thử xem. Hôm nay là sinh nhật sáu tuổi của Tình nhi, gần đây nương bận quá nên không có thời gian may cho nữ nhi ngoan của nương một bộ quần áo mới, lát nữa nương sẽ làm chút đồ ăn ngon cho các con.” Thẩm thị đồng ý để Tử Tình tính toán.

Tử Tình kích động kéo Tử Phúc đi lấy giấy, không có quyển tập sẵn, đành phải tìm một tờ giấy đỏ còn thừa lại, dùng kim khâu giày của Thẩm thị khâu lại thành một cuốn vở, bắt Tử Phúc viết ở mặt ngoài là ‘năm đầu’.

Tử Tình còn tự viết bên trang đầu tiên là ngày hai mươi tám tháng chín, lại hỏi Thẩm thị bây giờ có bao nhiêu lượng, Thẩm thị nói nàng chỉ ước chừng chứ không nhớ chính xác là bao nhiêu, nói xong Thẩm thị mở khóa thùng gỗ, xuất ra vài nén bạc lớn, Tử Tình thấy còn một trăm năm mươi lượng, Thẩm thị chuyển đổ hết hộp gỗ ra, bên trong có mấy bạc vụn và tiền đồng, lại từ góc tường kéo đến hai bao tiền đồng, nói là tiền bán rau trong dịp Trung thu, vì để tiện việc trả tiền công nên không đổi thành bạc, vừa vụn để cả nhà chia nhau tính, rồi khâu lại từng chuỗi, mỗi chuỗi 100 văn.

Vì thế, ba người Thẩm thị, Thụy Tường, Tử Phúc ngồi đếm tiền đồng, Tử Lộc, Tử Tình ở một bên dùng dây thừng nhỏ khâu lại, cuối cùng có được 98 xâu, số lẻ Tử Tình không tính, Tử Tình viết xuống, tổng cộng có 239 lượng, xây nhà mất 80 lượng, Tử Phúc nhìn xuống, nghi hoặc: “Muội muội, sao người lại viết kiểu vậy, không phải nên viết từ phải quá trái sao, người lại viết từ trái qua phải, mà chữ của người xấu dễ sợ, để ca ca xé đi rồi viết lại cho.”

“Không cần, ta muốn luyện viết chữ, ta không thích xem kiểu dựng thẳng, mù hết cả mắt, mà nương giao cho ta rồi, ta xem hiểu là được mà. Ca đừng soi mói, ta mới làm lần đầu tiên đã quá tốt rồi, không nhìn ta mấy tuổi sao?” Tử Tình ăn vạ.

“Điều này cũng đúng. Ca khen người, tiểu muội của ta thật thông minh.” Tử Phúc cười.

Tử Tình viết theo kiểu hiện đại, mỗi bút toán đều ghi chú rõ ràng, đáng tiếc là không thể dùng chữ số, cộng cộng trừ trừ không quen lắm.

Tính xong, cả nhà thương lượng chuyện vật dụng trong nhà, Tăng Thụy Tường thì muốn vào thành xem có đồ sẵn nào không, Thẩm thị thì muốn tìm người đến nhà làm, lại nói trong nhà có không ít gỗ thừa, không đủ thì đi mua hoặc chặt.

“Với lại có thể bảo thợ mộc làm cái giường quét sơn trước, chúng ta chọn ngày lành chuyển vào, rồi còn lại thì từ từ làm, trước tết làm xong là được. Chúng ta là nông dân, không cần dụng cụ sắc sỡ, rắn chắc và bền là được.” Thẩm thị nói như vậy, Tăng Thụy Tường cũng đồng ý.

Thật ra Tử Tình rất muốn đi xem đồ nội thất ở thời đại này thế nào, trong nhà chỉ có giường và tủ quần áo của mẫu thân mới miễn cưỡng coi là đồ nội thất, đầu giường điêu khắc hoa sen. Trước kia thấy nhà giàu cổ đại trong TV đều chạm trổ rường cột, gỗ lim này, vật dụng bằng lim đều tinh mỹ cực kỳ, rất là hâm mộ, lần này trong nhà có bạc, nhaf cũng xây gần xong, Tử Tình muốn cổ động Thẩm thị làm vài món đồ tốt, không biết trình độ thợ mộc ở nông thôn thế nào?

Đang nghĩ tới thì nghe Tăng Thụy Tường nói là tay nghề lão bản cửa hàng gỗ trên trấn rất được, có vài đồ đệ, tự hấn chuyên làm vật dụng nội thất, nhà giàu trong trấn ai cũng tìm hấn làm.

Sáng sớm hôm sau, Tăng Thụy Tường ra ngoài liên hệ thợ mộc sư phụ, nói với hấn là năm ngày sau hấn đi lại, thì nhà mình còn bận làm việc.

Trở về, Tăng Thụy Tường vội vàng dắt trâu cày đất, nhờ xong đậu nành còn chưa xới đất, Thẩm thị thì dẫn Tử Phúc Tử Lộc đi gặt lúa, Thẩm thị nói gặt trước, chờ khi nào Vạn Phúc đến thì cùng Tăng Thụy Tường đánh cốc (tương tự như tuốt lúa).

Có Thẩm Vạn Phúc hỗ trợ, tối ngày hôm sau đã làm xong hết. Tăng Thụy Tường lại vội vàng đem phơi, mấy ngày nữa cũng nên gieo cải. Ruộng cạn nên trồng lúa mạch. Tử Tình cảm thấy trong nhà nhiều việc, nhờ người khác giúp đỡ thì mang ân tình, chủ yếu là trong nhà thiếu sức lao động của nam.

Làm xong, Thẩm thị nói vừa vụn là mùa không có rau ăn, trước kia cấy mạ thì cũng trồng ít cải củ, bây giờ lớn cả. Thẩm thị nhổ cải củ làm đồ ăn, hương vị cũng không tệ.

Nhà cửa thì nhóm người La sư phụ mất thêm hai ngày mới kết thúc, ngay cả hồ to bên ngoài phòng tắm cũng đào trong, con đường đi trong nhà được lát đá, Tăng Thụy Tường tính tiền công, tổng cộng hết 15 lượng, mười người vui vẻ ra về.

Thẩm thị thu dọn rác trong nhà, Tử Tình thấy nhà cửa mới tinh, cảm giác giống như mình đang nằm mộng, đây chính là nhà mà mình tự kiếm tiền xây, nếu có một bộ nội thất hoàn mỹ thì tốt rồi, cũng có thể trang trí một căn phòng tiểu thư cho riêng mình.

46. Chương 46: Chế Tác Gia Cụ (1)

Thợ mộc Tử sư phụ dẫn theo một đồ đệ đến nhìn xem, trong nhà cần làm cửa sổ gỗ, cửa gỗ, 4 giường, tủ quần áo, tủ chén, giá sách, bàn, ghế dài, bàn vuông, còn có bàn ăn, các loại ghế dựa, bàn thấp, bình phong, Tử Tình cũng không nhớ kỹ, tóm lại, Tăng Thụy Tường bảo hắn xem phòng rồi làm nguyên bộ, làm tinh xảo chút, thật ra Tử Tình rất muốn hỏi có gỗ hoa lê không, ngẫm lại lại quên đi, tự mình cũng chẳng biết nó thế nào mà.

Ai biết Tử sư phụ xem xong sổ gỗ còn lại, nói mấy khúc gỗ này làm cửa sổ, tủ chén thì được, còn làm những thứ khác thì thô ráp, chỗ hắn có mấy khúc gỗ tốt, làm giá sách, tủ quần áo thì dùng gỗ chương, loại gỗ này sẽ không bị sâu mọt phá hoại, nhưng không có nhiều, tổng cộng làm được mỗi thứ 1 cái. Về phần giá, giường thì dùng gỗ cửu đi, rắn chắc và bền, còn đẹp nữa, còn bình phong thì dùng lim, dù sao cũng tốn không nhiều lắm.

Lim a lim, Tử Tình kích động, thật sự muốn hét lên rằng ‘dùng lim hết luôn đi’, vận khí của mình quá tốt. Đời trước còn không dám mơ nữa cơ.

Tăng Thụy Tường vừa nghe, có chút chần chờ, nếu làm hết thì trong nhà còn rất ít bạc, còn không biết có đủ không, liền hỏi: “Tất cả hết tầm bao nhiêu bạc?”

“Nguyên liệu tầm 50 lượng, còn lại là tiền công. Lão gia, vì ta thấy người có căn nhà đẹp, nên ta mới định làm nguyên bộ nội thất cho người, ngựa tốt phải có yên tốt, ngài nói đúng không? Ngài cứ yên tâm, gia cụ trong nhà ngài sẽ không có cái thứ 2 đâu. Nói thật, mấy khúc gỗ tốt được ta cùng các đồ đệ tìm được trong núi sâu đã mấy năm, giá cả cực kỳ tiện nghi, xem mấy khúc gỗ đó mà tay ta ngứa, nhưng người bình thường làm gì cần thứ quá tốt, nên ta lại. Như vậy đi, ngày mai ta sai một đồ đệ đến, làm cửa sổ trước, còn ta thì đến An Châu một chuyến, xem hình thức ở trong thành có cái nào mới mẻ tiện dụng không, nếu ngài có yêu cầu gì thì cân nhắc, ngày sau ta lại đến.”

Tử sư phụ nói như vậy làm Tăng Thụy Tường có chút động tâm, những người khác trong nhà cũng động tâm. Tử Tình nghĩ nửa ngày xem chỗ nào có lim, cây chương thì nàng thấy không ít, đối diện cửa hàng nhà bác chồng có một gốc cây chương già, hai ba người ôm không xuể.

Chờ Tử sư phụ vừa đi, Tăng Thụy Tường hỏi còn bao nhiêu bạc, Tử Tình nói 144 lượng. Cả nhà cùng nhau thương lượng, cơ bản đồng ý, nhất là gỗ chương, sâu cũng không có, tốt nhất thì để một ít gỗ chương ở đầu giường và cuối giường đuổi sâu bọ, nhưng Tăng Thụy Tường nói ngủ không ngon, hương vị quá nồng. “Xem ra làm xong nhà này, chúng ta lại nghèo, ta còn muốn mua vài mẫu ruộng nước, xem ra còn phải đợi đến sang năm.” Thẩm thị nói.

“Nương, chúng ta có một mẫu đã làm không hết, ta thấy công việc đồng áng nặng nhọc, chúng ta muốn người làm công đi, mỗi lần phụ thân được nghỉ thì về nhà làm việc mệt mỏi, phụ thân đâu phải nông dân đâu mà làm những việc tay chân, trước mắt chúng ta cũng không thiếu mấy đồng này. Nương xem trong thôn có nhà ai khó khăn, hơi già mà thành thật, thuê hắn.” Tử Tình đem ý tưởng trong lòng nói ra, nếu không là sợ a công mắng, nàng còn muốn khuyên cha mẹ cho thuê ruộng luôn rồi.

Thẩm thị vừa nghe lời này, nói: “Thật ra ta đã nghĩ đến việc này, ban đầu là do tình hình khó khăn, cha người sẽ không đồng ý nên ta không nói. Bây giờ người trong thôn đều biết chúng ta cho nhà mới, không cần che giấu nữa.” Lại hỏi Tăng Thụy Tường có chọn được người nào không.

“Ta thấy lão tam nhà tam bà bà rất được, là người thành thật chịu khó, trong nhà có ba đứa nhỏ. Tam nương sinh năm con trai, nên phân chia ổi người không được bao nhiêu cả.” Thụy Tường nói.

“Vậy ta đến chỗ tam nương thương lượng trước.” Thẩm thị nói.

Lúc Từ sư phụ lại đến, thì hai đồ đệ của hắn đã chuẩn bị xong mọi thứ trước khi bắt tay vào làm, thợ khéo ở ngay tại phòng phía nam, ban ngày thì bận việc, hai đồ đệ phụ trách làm cửa sổ, Từ sư phụ làm giường trước, bởi vì Tăng Thụy Tường nói muốn sớm chuyển vào, tiền công một ngày của sư phụ là sáu mươi văn, đồ đệ là ba mươi văn, một ngày 2 bữa, làm xong cửa sổ thì để lại một đồ đệ mài dũa.

Tử Tình nói sợ con muỗi, nên bảo Từ sư phụ làm một học tử ở mỗi giường gắn một khúc gỗ chường, ai ngờ Từ sư phụ nói: “Đến lúc ta bào gỗ chường, người nhặt tất cả mảnh vụn là gỗ vụn bỏ vào cái túi, có tác dụng lớn. Không riêng gì để ở đầu giường, ột ít vào tủ gỗ trong phòng bếp, sâu bọ không dám đến.”

Tử Tình vừa nghe, vui mừng ngoài ý muốn, lại nhờ Từ sư phụ làm ở mỗi giường một cái học nhỏ để cho gỗ vụn vào. Từ sư phụ cũng không làm khó xử, đáp ứng. Tăng Thụy Tường và Từ sư phụ thương lượng xong, buổi chiều liền đi dạy học.

Tăng Thụy Tường vừa đi, Thẩm thị lại mời Tăng lão gia tử tới, lão gia tử giúp đỡ việc vật vãn phương tiện hơn. Thẩm thị có rất nhiều việc để làm, mỗi ngày đi chợ mua đồ ăn, chuẩn bị đồ ăn cho bốn người nam nhân lớn, cơm chiều còn phải chuẩn bị chút rượu nhạt.

Thẩm thị bớt chút thời gian đi nhà tam bà bà một chuyến, lúc đầu tam bà bà bảo không muốn tiền, chỉ nói để con mình hỗ trợ.

Thẩm thị vội nói: “Đâu phải làm một ngày hai ngày, thời gian dài mà, nếu tam nương không thu tiền, ta chỉ có thể đi tìm người khác. Nhưng không giúp đỡ huynh đệ mà lại để người ngoài tiện nghi thì hơi vô lý.” Thế này mới thuyết phục được tam bà bà cùng Tăng Thụy Ngọc.

Thẩm thị nhờ Tăng Thụy Ngọc cày ruộng nước cùng ruộng cạn, Tăng Thụy ngọc làm hết hai ngày mới cày xong, Thẩm thị cho hắn tám mươi văn tiền, Tăng Thụy Ngọc nói chỉ nhận 60 văn, nói ở tiền công ở đâu cũng chỉ có ba mươi văn một ngày.

Thẩm thị đành phải từ bỏ, sai Tử Tình ghi lại, Tử Tình không thích mỗi ngày đều phải ghi lại từng thứ một, nên lấy 5 chuỗi tiền (=500 văn) bỏ vào hộp nhỏ, 5 ngày kiểm tra một lần xem còn thừa bao nhiêu. Tử Tình còn nhờ Tử Phúc tìm chút mực đỏ, về sau có tiền lời thì ghi bằng mực đỏ, dễ hiểu hơn. Nếu không sợ người khác lật ra xem, Tử Tình sẽ viết chữ số Arab (bảng số 1234 nè nè) cho đơn giản.

Từ khi việc ruộng có Tăng Thụy Ngọc, mỗi ngày Thẩm thị có thời gian rảnh thì đều đến đất trồng rau, Tử Tình bảo Thẩm thị chỉ cần trồng các loại rau xanh đủ nhà mình ăn là được, còn thừa đất trống thì trồng tỏi và hương cần, Tử Tình nhớ ngày tết kiếp trước, ông nội đều chuẩn bị một đồng hương liệu, ông nội nói tỏi cùng hương cần bán trong dịp tết đắt, bởi vì nhà nhà đều muốn nấu những món thơm ngon mời khách. Tử Tình cảm thấy nơi này cũng giống thế.

Thẩm thị nghe xong cũng cảm thấy như vậy, không chỉ tết, mà lúc trong nhà có khách, mình đều phải đi hái lá tỏi, hương cần để xào thịt hoặc thịt khô, bình thường thì không ăn vì tiếc, tết mới chiều đãi khách nhân, không thể không làm, nhất là người trong thành nhân. Nghĩ thông suốt, Thẩm thị ôm Tử Tình, hôn vài cái, rồi vui vẻ làm việc.

Mười ngày sau, Từ sư phụ mới làm xong cái giường đầu tiên, Tử Tình thấy không khác giường của Thẩm thị là bao, đều là giường 4 chân, nhưng chi tiết thì khác biệt, khắc hoa này, đầu giường, cuối giường có tạo hình, mà Từ sư phụ rất có tài năng, làm tỉ mỉ chu đáo, đồ án tinh xảo. Cái giường này là chuẩn bị cho cha mẹ Tử Tình dùng, đầu giường khắc hoa sen nở rộ, cuối giường khắc uyên ương tung cánh.

Tử Tình rất thích, Thẩm thị cũng vui mừng.

47. Chương 47: Chế Tác Gia Cụ (2)

Thẩm thị làm phiên lão gia tử đi mời thợ sơn đến, tiền lương của thợ sơn được tính theo sản phẩm, bởi vì nước sơn chỉ nhà hần mới có, gia cụ tốt thì sơn nước sơn năm sáu lần, cho nên một cái giường sơn hết tám trăm văn, cửa sổ trong nhà đều làm tốt, cửa cũng làm xong mấy cái, làm hết từng này thì mất tam lượng bạc.

Thời gian nhoáng một cái đã cuối tháng, lúc Tăng Thụy Tường về nhà, Từ sư phụ đã làm xong hai cái giường, bây giờ đang làm bàn ghế ăn, bàn dài, 8 cái ghế, đều được khắc hoa, Từ Tình cảm giác giống phong cách thời Minh, nhưng nàng thật sự không hiểu nhiều về lịch sử, chỉ thấy rất thích.

Đồ đạc của Từ sư phụ còn dùng những tấm gỗ thông thường trong nhà làm một cái bàn tròn lớn, vô cùng đơn giản, sau này đều bị Thẩm thị bỏ hết vào kho, chính là căn phòng phía tây. Thẩm thị nói hai căn phòng hai bên tạm thời chưa có người ở, phía đông dùng để chất lương thực, phía tây dùng để đựng tạp vật, nhà gỗ thì để nông cụ và nuôi gà, tương lai để nuôi heo. Nhưng Từ Tình sợ nuôi heo có mùi khó chịu.

Giường thứ nhất đã được chuyển vào phòng, cái thứ hai còn ở ngoài viện, Từ Tình thấy thợ sơn Lí sư phụ đều lúi vu trong khi có ánh mặt trời, lúc trời không nắng thì kéo ra, cửa sổ trong nhà đều đã hoàn công, đang trong giai đoạn cuối cùng là quét sơn, một đồ đạc của Từ sư phụ đã đi rồi, một người khác là Tiểu Lưu thì ở lại làm bát thụ.

Bát thụ là một bộ tủ gắn trên tường ở phòng bếp, có thể tiết kiệm nhiều không gian hơn, lại gọn gàng, đương nhiên đây ý là Từ Tình, Từ Tình dùng nhánh cây khoa tay múa chân nửa ngày với Tiểu Lưu, Tiểu Lưu hiểu rõ thì nói rất đơn giản, dễ làm. Xem ra, lại phải thêm mười ngày nữa mới được chuyển vào nhà mới.

Từ Tình thấy phụ thân trở về, mới nghĩ đến bây giờ đã tháng mười, dương khoai còn chưa đào thử xem có lớn chưa, mấy ngày nay ở nhà giúp Thẩm thị ươm mầm, trồng cây, nấu cơm, không có nhớ chuyện dương khoai.

Từ Tình vội cầm cái cuốc nhỏ đi đào, lớn hơn lần trước, xem ra là vụ mùa bội thu. Từ Tình vui vẻ kéo tay Thẩm thị đi xem.

Lần này về nhà Tăng Thụy Tường không cần đi làm ruộng, lúa mạch cùng cải dầu đều có Tăng Thụy Ngọc gieo trồng, Tăng Thụy Tường mang cả nhà, hết 3 ngày mới nhổ hết được dương khoai, nhìn dương khoai xếp thành núi, lão gia tử sợ ngấy người, sản lượng cũng quá cao. Lão gia tử cầm một ít trở về, nói là đưa cho nhà Xuân Ngọc gia một ít, Thẩm thị nhờ lão gia tử tìm thầy phong thủy xem lúc nào nên chuyển vào nhà cho thích hợp.

Trước khi Tăng Thụy Tường đi dạy, Từ sư phụ nói nếu làm bộ bàn ghế 6 cái, bàn trà, bàn dài, và bàn cúng tổ tiên, nhìn khí phái hơn, cộng thêm bàn trang điểm trong phòng mà làm bằng gỗ lim, thì hết một trăm lượng bạc là được.

Tăng Thụy Tường nói: “Lúc đầu đã ra giá mà 50 lượng, nếu trừ tiền vật có sẵn thì chắc không đến 100 lượng đâu. Nếu không thì ta bỏ thêm một trăm lượng, người làm thêm cho ta hai bình phong bằng lim, là sáu cái rương bằng gỗ chương, không cần phải làm hết bằng gỗ chương, có thể thêm gỗ sam vô nữa là được, thế nào? Ta biết người có nhiều gỗ lim mà.”

Không nghĩ tới từ sư phụ sáng khoái đáp ứng. Phải biết rằng, một trăm lượng bạc đủ một hộ nông gia sống được hai mươi năm, hộ gia đình trong thành cũng sống được hơn mười năm, cho nên Từ sư phụ không ngờ những khúc gỗ mà hần tích góp từng tí một lại có giá đến thế, hần vui vẻ hơn bất kì ai hết.

Từ Tình tính toán, sợ bạc trong nhà không đủ, Thẩm thị cũng sốt ruột, khoai tây chắc phải nhờ Chu chương quây kéo nhanh đi.

Thẩm thị vào thành tìm Chu chương quây, ngày kế, Chu chương quây tự mình dẫn người đến kéo, 4 lượt kéo đầy ắp mới hết, được hơn năm ngàn tám trăm cân, bán năm ngàn cân, thừa lại để làm giống, ăn, hoặc là cho.

Chu chương quây nói, bây giờ chỉ được 3 vắn 1 cân, bởi vì bọn họ bán ra chỉ 4 vắn, Thẩm thị đồng ý, lấy mười lăm lượng bạc.

Lần này Chu chương quây đến còn cho Tử Tình một lễ vật nhỏ, là một gương thủy tinh nho nhỏ, Tử Tình rất là ngạc nhiên, hỏi ở đâu mà có, nói là thuyền hải ngoại mang tới.

“Vậy có tấm thủy tinh trong suốt to bằng cửa sổ không?” Tử Tình hỏi.

“Có chứ, trong nhà Đông gia có, nhưng rất quý, Đông gia nói bên chỗ Việt thành có một xưởng, ra giá ời người từ nước ngoài làm.”

“Vậy Chu chương quây có biết muốn mua một cái lớn bằng cửa sổ thì mất bao nhiêu ngân lượng không?”

“Ta không biết, để ta trở về hỏi Đông gia lão gia, lần sau người có vào thành sẽ nói cho người biết. Nhưng mà, tiểu nữ oa à, nhà người rất đẹp đó.” Chu chương quây cười nói.

“Ở nông thôn, không đáng giá tiền, vẫn là nhờ Chu chương quây góp sức.” Thẩm thị nói lời cảm tạ.

“Chu chương quây, gần tết nhà của ta sẽ có lá tỏi cùng hương cần, các người muốn không?”

“Muốn chứ, Đông gia chúng ta hàng năm đều vận chuyển đồ về kinh thành, đi đường đất thì nhanh hơn, mùa đông phương bắc thiếu đồ ăn, thường xuyên mang rau xanh ở đây qua bên đấy, đến lúc đó người tới nói cho chúng ta biết một tiếng. Đừng quên mấy chục hoeren kẻ nữa, lão thái thái nhà ta bảo gà hay thơm ngon hơn.”

“Chu chương quây, người quả thực đúng là quý nhân của nhà ta, người yên tâm đi, chúng ta chỉ để lại 10 con, còn lại sẽ bán cả cho ngài.” Thẩm thị nói. Xem ra phải nuôi nhiều hơn một ít.

Chờ người khác đi rồi, Thẩm thị nói với Tử Tình: “Vẫn là trồng thứ này thích hợp, cứ 3 tháng 1 mẫu lại được 5 lượng bạc, nhiều hơn tiền bán lúa mạch lúa nước.”

Tử Tình vội nói: “Nghe nói phía nam trồng loại này được 3 quý. Nhưng chúng ta trồng để kiếm tiền, càng ngày càng nhiều người trồng, giá sẽ xuống nhiều, sản lượng cao thì không thể bán giá cao, bây giờ lấy vật hi vì quý (hiếm mới quý), cho nên thừa dịp giá à dễ bán, chúng ta trồng nhiều chút.”

“Làm sao mà con biết được? Ta phát hiện con càng ngày càng giống người lớn.” Thẩm thị hồ nghi nhìn Tử Tình.

Nguy rồi, không chú ý, Tử Tình vội tươi cười, cầm vạt áo của Thẩm thị: “Nương, ngài không chú ý lúc Chu chương quây nói chuyện, hần và bọn tiểu nhị nói chuyện thì con nghe được, hần nói nửa năm trước còn bán được 5 vắn, bây giờ chỉ còn 4 vắn, không phải là nhiều người trồng hơn sao?”

Thẩm thị suy nghĩ một chút, nói: “Cũng đúng. Ta tưởng một đứa con nít sao lại biết chuyện này, thì ra là nghe người khác nói. Xem ra nghe người khác nói chuyện cũng không phải chuyện xấu.”

Tử Tình âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa vặn lão gia tử vào cửa, Tử Tình may mắn là ông không thấy Thẩm thị bán được mười lăm lượng bạc. Lão gia tử nói, thấy phong thủy bảo mừng tám tháng mười một là ngày lành, có thể chuyển nhà.

Thẩm thị nghĩ còn vài ngày là tới, nếu cứ chờ mãi, thời tiết đã lạnh dần. Vì thế, Thẩm thị dẫn Tử Lộc vào thành, muốn mua rất nhiều thứ, bông vải, len, vải dệt, còn có giấy trắng, lúc này bắt đầu chọn loại tinh xảo hơn, cứ nhiên còn mua một cái nồi đất, hai cái chậu than, hết hơn 1 lượng, chủ yếu là tiền bông vải cùng vải dệt.

Tử Tình thấy nương bận việc, khẳng định là không biết vạt đất trồng dương khoai kia bây giờ nên trồng gì. Tử Tình dẫn đo một hồi, vẫn là nên trồng cải dầu, mừng năm mới thì nhổ ít cải non bán, nhất là dịp tết, người trong thành muốn ăn rau dưa, không hết thì để cho già rồi làm dầu, nhổ xong, để đất nghỉ ngơi một chút là vừa lúc trồng dưa hấu.

Suy nghĩ xong Tử Tình liền nói việc này với Thẩm thị, nhưng lần này nàng chú ý cách nói chuyện hơn. Thẩm thị nhìn nhìn, không cần phải cày, chỉ cần xới xới một chút rồi gieo hạt là được, cũng bớt việc.

48. Chương 48: Chuyển Vào Nhà Mới

Vội vài mấy ngày, mừng tám đã đến, Thắm thị vốn định để Từ sư phụ nghỉ ngơi một ngày, nhưng Từ sư phụ nói sợ làm không xong kịp trong năm nay, với lại giờ nghỉ sẽ mất công, còn Lí sư phụ thì chủ động xin nghỉ một ngày.

Giấy trên cửa sổ đã được dán vào hôm trước, giường mới đã làm xong cũng chuyển vào nhà mới, mỗi phòng mỗi giường, Tử Phúc chọn căn phòng trong cùng phía tây, Thắm thị chọn phòng ngoài cùng phía đông, bảo phòng của Tử Tình gần cuối phía Đông, còn lại thì không có gì để chuyển, giường cùng tủ quần áo của Thắm thị thì định để trong phòng cho khách, lấy đệm chặn lại là được, tủ mới còn chưa làm xong. Chủ yếu là đem nồi niêu bỏ vào phòng bếp, cất bát đĩa, còn chuyển lúa và rau khô, những thứ khác thì chuyển không nổi, mà chuyển qua cũng không có chỗ để. Cho nên lần chuyển nhà này rất đơn giản.

Sáng sớm Hà thị đã dẫn hai người con trai đến, đốt dây pháo trước cửa, những người khác còn chưa tới, nói là biết Thắm thị chưa dọn xong nên không đến làm phiền thêm. Lão gia tử và bọn Điền thị lát sau cũng tới, còn có Tăng Thụy Khánh cũng vừa lúc ở nhà nên cũng theo tới.

Tử Tình không ngờ cả nhà Xuân Ngọc đều tới, hình như Thắm thị đâu có mời khách, Tử Tình thật sự đau đầu, chỉ cần có cơ hội là cả nhà đều đi ăn không phải trả tiền, không làm việc gì, chỉ chờ ngồi vô bàn là lừa hết đồ ngon vào mình, cũng không quản có khách lạ hay không. Lần này cho 10 văn làm quà tặng.

Tăng Thụy Tường không ở nhà, lão gia tử cùng Tăng Thụy Khánh giúp đỡ chuyển nồi niêu đến phòng bếp, rước Ông táo, Thắm thị bắt đầu đốt lửa nấu cơm, Chu thị hỗ trợ. Lão gia tử thấy một bàn không đủ ngồi, nhờ Tăng Thụy Khánh đến phòng gỗ bưng cái bàn cũ đến đây, lại làm thêm một bàn nữa, dù sao nhà ăn cũng lớn. Tử Lộc tiện tay khóa nhà gỗ lại.

Phòng bếp rất được khen ngợi, vừa gọn vừa tiện dụng, lại đẹp mắt, vốn là Tử Tình định nhờ Lí sư phụ sơn màu xanh tảo, không ngờ Lí sư phụ làm thành xanh biếc, ngay cả Thắm thị cũng không ngờ sẽ có hiệu quả tốt như vậy, bảo là có chỗ đẹp nấu ăn thì đồ ăn ngon hơn vài phần.

Tử Tình thấy những người Hà thị đều vui vẻ thay nhà mình, mà bên Điền thị cũng chỉ có hâm mộ cùng ghen tị, đương nhiên là ngoại trừ lão gia tử, hẳn luôn luôn tới đây hỗ trợ, đã sớm thấy, không thể trách. Tử Tình vụng trộm nói với Tử Lộc, Tử Lộc thấy biểu cảm của bọn họ thì vui vẻ. Chắc bọn họ còn chưa biết gia cụ trị giá bao nhiêu, nếu biết tổng tất cả là hai trăm lượng bạc, chắc sẽ điên mất, phải biết rằng một năm Tăng Thụy Tường mới làm được có mười tám lượng bạc.

Sau khi ăn cơm trưa, giữ nhà vẫn tương đối loạn, lão gia tử bảo bọn Điền thị trở về, Thắm thị thì sửa sang đệm chăn, Hà thị giúp đỡ Thắm thị làm cái mới, sợi bông cũng được phơi xong rồi, Thắm thị làm hai cái, còn đem đệm chăn cũ lót ở dưới.

Cơm chiều xong, tiễn mọi người đi hết, Thắm thị nấu vài nồi nước ấm, cả nhà phân công nhau tắm rửa, may mà Tử Tình bảo đồ đồ của Từ sư phụ làm hai thùng gỗ, hai người cùng tắm thì nhanh hơn, kiếp trước Tử Tình còn chưa tắm thoải mái như vậy, nước tắm thông qua sườn dốc chảy ra ngoài hồ, vừa vặn để ủ phân. Tử Tình, Thắm thị và Tử Hỉ nằm trên giường mới, ấm áp vô cùng, lại nghĩ về lúc mình mới tới, nằm trong chuồng heo, đối nghịch với bây giờ.

Trời mỗi ngày một lạnh, Thắm thị thấy bên ngoài cũng không nhiều việc, liền nhờ đồ đồ của Từ sư phụ làm khung thêu, một ngày là xong, Lí sư phụ còn sơn một chút, đoạn thời gian này, Thắm thị vào thành một chuyến, mua một xấp vải cực lớn, là rất nhiều sợi chỉ trở về, nói là muốn thêu bình phong, Tử Tình kinh ngạc, hỏi: “Nương, thêu một cái bình phong bán được bao nhiêu bạc?”

“Tùy vào kích cỡ, rộng 1 thước rưỡi, dài 3 thước thì được 3 lượng bạc, tốt thì được 5 lượng; còn rộng 2 hoặc 3 thước, dài 9 thước thì bán được 30 lượng, thêu tốt thì tầm bốn năm mươi lượng. Đây là thêu hai mặt, một mặt thì không đắt thế đâu.”

“Vậy sao lúc trước nương không thêu, nương mà thêu thì chúng ta sớm có tiền đó?” Tử Tình không hiểu.

“Hài tử ngọc, ta mới gả về, con dâu mới cưới đều phải làm việc nhà, làm gì có thời giờ mà làm, căn phòng nương ở bên kia, ban ngày còn tối như vậy, muốn trộm làm cũng không được, buổi tối làm nhiều thì đau mắt, nương chỉ có thể làm vài cái hầu bao, kết quả bị bà người thấy, nói tiền bán hầu bao đều phải giao hết, nương thấy đại nương của người trừ bỏ may vá thì không làm châm tuyến, mới biết thì ra có ý này. Không lâu sau thì nương sinh đại ca của con, tôn tử đầu tiên thì bà người vẫn vui mừng, còn trông giúp một năm, sau này có nhị ca, bà người liền vô tâm, nương có nhiều đứa nhỏ như vậy, làm gì có thời gian là vụng trộm thêu thùa, lần này là thấy trong nhà ít việc, bản thân làm chủ, còn có thể dạy người, nương mới ra tay, không biết bây giờ còn nhớ không nữa?”

Tử Tình mới nhớ tới vụ nhờ tiểu cô dạy mình thêu hoa, tiêu cô đã nói: “Bảo nương người dạy đi.” Thì ra là vậy.

“Vậy khi biết nương thêu thùa thì bà có bảo nương làm không?”

“Có chứ, nhưng việc nhà phải có người làm, hai cô cô của con không làm, bà không làm, chỉ có hai người con dâu làm, trong nhà còn nuôi mấy con heo, thật sự là mệt.”

“Nếu mà bà biết nương thêu một bức là có thể mua được một con heo to bự, một năm làm một bộ lớn mua được 10 con heo lớn, không biết hồi hận thế nào nữa nhỉ?” Tử Tình cười trộm.

“Ta vừa thêu được vài cái hầu bao đã bị lấy đi, nàng cũng không biết ta thêu được hai mặt.”

Tử Tình thấy Thẩm thị dùng một tấm vẽ có sẵn, thêu theo đó, đầu tiên là thêu những đường cơ bản, Thẩm thị muốn thêu là một bộ Mẫu đơn nở rộ rộng 1 thước, dài 3 thước, tuy nhìn tục khí nhưng đến tết trưng bày thì lại rất hợp lý.

Tử Tình thấy bức thêu mỗi ngày lại thành hình, cảm thấy thật sự thần kỳ, nên càng dụng tâm luyện tập làm hầu bao, cuối cùng cũng làm được một ít, nhưng nương vẫn chưa dạy thêu, Thẩm thị nói luyện đường kim cho nhuần nhuyễn mới cho học thêu.

Tử Tình thấy Thẩm thị vội vàng thêu thùa, chắc là sợ tết không có bạc xài, đồ mới cho cả nhà cũng chưa làm, vì thế nàng dụng tâm quản lý nhà cửa, mua đồ ăn nấu cơm xào rau đều được, Tử Tình không ra ngoài một mình, đều đi cùng Tử Lộc. Trời lạnh nên mua thịt cũng có thể để được hai ngày.

Hai người cũng ngẫu nhiên đi chợ phiên, Tử Tình vẫn muốn tìm hoa quả, nhìn đến người bán gà con cũng sẽ mua về, nhưng lúc này mua nhiều gà trống hơn. Tử Hỉ đã biết đi, nhưng chưa vững chắc. Buổi tối Tử Tình và Tử Lộc hội cùng nhau học chữ, lấy mấy tờ giấy của Tử Phúc luyện viết. Tóm lại, Thẩm thị nói đây là những ngày thoải mái nhất từ khi thành thân.

49. Chương 49: Tử Hỉ Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai

Đông chí năm nay là ngày mười bảy tháng mười một, lúc Tăng Thụy Tường về nhà thì Thẩm thị mới nhớ tới Đông chí gần đến, gần đây nàng bận thêu hoa, vừa mới thêu xong, chuẩn bị ngày mai vào thành mua mấy thứ về làm lễ để Tử Hỉ chọn đồ vật đoán tương lai, chắc người bên Thẩm gia sẽ đến.

Ngày kế, Tăng Thụy Tường mang nam hài trong nhà đến lão phòng, nghe nói sẽ đi viếng phần mộ tổ tiên, Tử Tình thấy Thẩm thị chuẩn bị hương nến trái cây làm đồ cúng, cúng xong sẽ trở lại, lão phòng cũng không nấu cơm đãi, Tăng Thụy Tường có chút thất vọng.

Thẩm thị hỏi: “Tử Hỉ một tuổi, bọn họ có tới không?”

Tăng Thụy Tường có chút khó xử: “Bên lão gia tử chắc quên sinh nhật Tử Hỉ rồi, không nghe ai nói cả, mà ta cũng không hỏi, người nói phải làm sao bây giờ?”

Thẩm thị vừa nghe vậy, bảo là quên đi, tự nhà mình làm là được.

Ngày mười tám, Thắm thị cùng Tăng Thụy Tường vào thành một chuyến, mua về một mớ thứ, bông vải, vải vóc, điểm tâm, thịt, móng heo, còn có một miếng thịt bò, thịt bò rất ít khi có, 1 đồng giấy đỏ lớn, xem ra Tăng Thụy Tường còn nhớ rõ chuyện bán câu đối, năm nay cũng thiếu bạc, cho nên chuẩn bị tốt.

Làm Tử Tình vui mừng nhất Thắm thị cho Tử Tình năm quả cam hồng, nói: “Nương thấy mấy quả này đã nghỉ tới ngui, cả ngày cứ lải nhải cam cam quýt quýt, người bán nói là mấy quả này ở tíu trên ngọn cây, lúc hái không biết, nếu không thì bây giờ chẳng có đâu. Nhưng giá đắt, 4 văn 1 quả, nương không biết ăn được không, liền mua năm quả. Nhưng hân cũng chẳng có nhiều.”

Tử Tình thật sự là cảm thấy đi mòn giày không thấy, mà không làm gì cả thì có, lập tức bóc một quả ra ném thử, hương vị cũng không tệ, so với quả màu xanh lúc Trung thu tốt hơn nhiều. Vì thế Tử Tình chia ọi người, định đem hạt vùi xuống đất. Nhưng mấy người đang ở trong phòng mới bóc vỏ xong, thì nghe thấy Tử sư phụ bảo có người gõ cửa. Thắm thị nhanh chóng lùa hết giấy đỏ, vải dẹt vào gầm giường.

Tử Tình nghĩ lúc này đã vào nhà mới, cách khá xa cổng, mà nhà gạch thì hiệu quả cách âm tốt, người một nhà đang vui đùa thì thật sự là không biết có người ngoài gọi. Tử Tình nhớ cổ đại cũng có chuông, nếu không thì cũng mua một cái làm chuông cửa.

Tử Phúc dẫn lão gia tử, Điền thị, Hạ Ngọc, Thu Ngọc cùng nhau đến, nói là đến mừng Tử Hỉ một tuổi, cầm hai đôi hài nhỏ, một bộ đồ mới, Điền thị nói là hai cô làm. Đúng là khác nhau mà, sinh nhật Tử Thọ cùng Tử Tình có ai ngó ngang gì đâu.

Đột nhiên, Điền thị liếc liếc quả cam trong tay mình, Tử Tình chạy nhanh đưa qua, nói: “Bà, đây là quả mà hôm nay nương của ta mua ở trong thành về để làm quà tặng cho tiểu đệ sinh nhật, mới bóc ra để dỗ nó ăn, bà ném thử trước đi, rất ngọt.”

“Hừ, mua được hoa quả quý như vậy mà không biết cho cha mẹ ngươi hai quả ném thử, đứa nhỏ tròn một tuổi cũng không biết nói một tiếng cùng cha mẹ, thấy mình sống tốt là ghét bỏ cha mẹ.” Điền thị bất mãn.

“Nương, ngài nói gì vậy, hôm nay vào thành thấy bán cam nên mới mua, Tử Tình tìm lâu mà chưa tìm được, đứa nhỏ này muốn trồng cây ăn quả, làm cha mẹ sao có thể không duy trì? Ở đây có hai gói điểm tâm, đang định lát nữa sẽ đưa qua, thuận tiện gọi các người đến ăn cơm, nếu không thì mua nhiều chuẩn bị đồ ăn như vậy làm gì?” Tử Tình phát hiện phụ thân cũng biết nói dối, ghen cười nửa ngày mà không dám cười ra tiếng, nội thương mất thôi.

“Con đã nói vậy thì ngươi đừng lèm bèm nữa, ta đã nói mà, con trai ta không phải loại người như vậy, ngươi không tin, nhiều năm qua ngươi còn không hiểu con mình à?” Lão gia tử nói với Điền thị.

Nói xong, lại nói Tăng Thụy Tường: “Thụy Tường, ngươi đi mời nhà đại ca đi, buổi chiều hôm nay đại ca ngươi mới về, ngươi bảo bọn họ đến ăn bữa cơm. Huynh đệ cũng phải thân mật chút, đừng vì ở riêng mà xa lạ.” Tăng Thụy Tường đồng ý.

Thắm thị nhanh đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, Thắm thị biết Điền thị thích ăn bánh canh hấp thịt, liền chưng một tô lớn, còn bỏ thêm vài hành phi, đồng thời còn chưng một tô canh trứng gà, lại dùng dương khoai hầm thịt ba chỉ, dùng nồi đất nấu đậu hủ và cải củ, cho chút thịt mỡ, còn lại là những món ăn rất quen thuộc.

Chờ lúc Tăng Thụy Tường và nhà Tăng Thụy Khánh vào cửa thì gặp Hà thị dẫn hai con dâu tới, Hà thị tặng Tử Hỉ một vòng bạc, Hứa thị cùng Triệu thị tặng một bộ quần áo và một đôi giày. Chu thị tặng hầu bao, chắc là vội vàng chuẩn bị, ngượng ngùng khi đến tay không.

Điền thị thấy Hà thị chuẩn bị vòng, có chút ngượng ngùng, bà cũng đến tay không, Tử Tình nhận lấy vòng bạc, cố ý hô ti: “Nương, ôm tiểu đệ đệ ra đi, bà ngoại tặng nó vòng bạc nè.”

Đồ ăn chuẩn bị gần xong, Thắm thị đang thái mì sợi. Nghe Tử Tình hét, trừng mắt nhìn Tử Tình một cái, nói: “Hết gì mà hét hă, bảo đại ca ôm Tử Hỉ ra.”

Lão gia tử nhanh nói là chọn đồ vật đoán tương lai trước rồi hẵng ăn cơm. Cả nhà đều ngồi ở nhà ăn, ghế dựa còn chưa hoàn công, chỉ có thể ngồi ở đây, lão gia tử lại lên tiếng để mọi thứ trên bàn, nông dân nào có chú ý nhiều như vậy.

Tăng Thụy Tường nghe xong, vội đem những thứ chuẩn bị tốt lấy đến, bút, thơ, tranh vẽ, 1 nén bạc, một cái kiếm nhỏ, đương nhiên là làm bằng gỗ, con dấu, đồ chơi, Tử Tình đếm đếm, có 8 món, lúc sau Thu Ngọc lại bưng đĩa điểm tâm vào, cười nói xem có phải quý tham ăn không. Tử Tình ‘hỏi thăm’ nằng 1 phen ở trong lòng.

Tử Phúc ôm Tử Hỉ ra, hôm nay Tử Hỉ mặc bộ đồ mới đỏ au, còn đeo vòng bạc nhỏ, trắng trẻo nõn nà, thật đáng yêu, ngồi ở trên bàn cơm, thấy mấy thứ trong khay, liền gạt đến gạt đi, tay phải nắm một con dấu, tay trái lại cầm nén bạc, Tử Tình thấy bạc thì chói mắt, con dấu chơi dễ, cho nên Tử Hỉ mới lấy, nhưng vẫn vui vẻ, tương lai nhất định phải bồi dưỡng hần đi kiếm tiền, mình ra kỹ thuật, núp phía sau đếm bạc.

Lão gia tử thấy vậy, cười cười toe tóa, vội nói: “Tiểu tử này tương lai rất tốt, có thể làm quan, cũng có thể kiếm nhiều tiền. Tăng gia cũng coi như có người kế nghiệp, tương lai mà có vinh quang hay không đều trông cậy vào bọn nó.”

Người khác cười hắc hắc. Giờ khắc này, ai cũng không ngờ lời ông nội sau này lại ứng nghiệm.

Nhưng Tăng Thụy Tường có một chút tiếc nuối, chắc hẳn muốn con trai cầm bút và sách, nghe nói Tử Phúc đã cầm bút, lại là trường tôn, cho nên được đi học sớm. Nhưng con đường tốt nhất của người đọc sách chỉ là dạy học hoặc làm quan sao? Nghĩ như vậy, Tăng Thụy Tường cũng không thấy tiếc nuối nữa.

50. Chương 50: Tiệc Một Tuổi

Ăn cơm, Thẩm thị đem đồ ăn chia ra một phần riêng, để bọn Tử sư phụ ăn. Bên này dọn xong hai bàn, Điền thị thấy có món bánh canh hấp thịt thì mới vui một chút nhìn đến thịt bánh canh trên mặt mới có chút ý, lão gia tử cảm thấy hứng thú với nồi đất, giữ nóng lâu, mùa đông ăn thứ này không sợ lạnh, ấm áp.

Tăng Thụy Tường vừa nghe lão cha nhà mình thích, nhanh nói: “Nếu cha thích thì sau khi ăn xong cứ mang về, lần sau chúng ta lại mua một cái là được.” Lão gia tử nghe xong, cũng không chối từ.

Thẩm thị thấy sắc mặt Chu thị có chút mất hứng, liền gấp một miếng dương khoai cho Chu thị, nói: “Đại tẩu, người ăn thử món này đi, đây là củ chúng ta mới trồng, sản lượng rất cao, lát nữa người cầm một ít về làm giống, đầu xuân sang năm cũng trồng một ít đi, không cần chăm sóc nhiều lắm.”

Chu thị vừa nghe, lập tức thay đổi sắc mặt, lại hỏi: “Ta có hai mẫu, vừa muốn trồng lúa mạch, vừa muốn trồng dưa hấu, không biết trồng ở đâu, nếu không thì ta gặt xong lúa mạch sẽ trồng một mẫu, dù sao là lần đầu tiên nên không biết có dễ trồng không. Đúng rồi, đệ muội à, dưa hấu kia trồng thế nào? Gieo trực tiếp xuống hay phải ươm giống?”

“Ta thấy Tình nhi ươm giống, người hỏi nó đi. Nói thật thì mấy việc này đều do bọn nhỏ quản lý.” Thẩm thị đem nan đề giao cho Tử Tình.

“Đại nương, ta cũng là lần đầu tiên trồng, sợ trồng ngay vào đất thì lãng phí, cho nên lấy một ít thử xem, bỏ vào một vạt đất nhỏ, không ngờ nảy mầm thật, sau đó ta ném tất cả vào trong đất, ta thấy nương gieo cái như vậy nên cũng học theo, gieo xong thì tưới nước.” Tình Tình không đợi đặt câu đã chủ động lên tiếng. Đùa à, đương nhiên không thể nói hết, nhà mình còn đợi thứ này để vươn tới ước mơ làm địa chủ.

“Vậy thì lấy dương khoai cho nhà Xuân Ngọc luôn đi. Có chuyện tốt gì cũng không nhớ muội muội người, đáng thương một nhà bọn họ, cơm cũng không ăn no.” Điền thị nói.

Hà thị nghe xong, không vui, lúc trước cả nhà nữ nhi mình ăn không đủ no, đâu có thấy bà ta đau lòng, nghĩ nghĩ, Hà thị nói với nữ nhi: “Ngọc Mai à, đều tại người không đúng rồi, người nên sớm đưa cho họ. Người làm nương đều nghĩ về con cái của mình, người thấy nhà mình là biết, biết người cả thóc gạo cũng không có, vài ca ca đã đưa cho người.”

“Bà thông gia à, trước khi ở riêng đã bàn tốt rồi, chúng ta không đủ thóc gạo nên cho bọn họ mỗi nhà 1 đấu tiền mua gạo, nằng dâu đồng ý mà.” Điền thị giải thích.

Tử Tình nghe xong, chớp mắt, nói: “Lần trước đến nhà đại cô, Đại Mao biểu ca nói lương thực nhà bà đều đưa cho bọn họ, còn nói ta đến nhà hần xin cơm ăn, ăn cơm trắng đều thấy ngon.”

“Con nít con nôi biết gì mà nói, người cũng nhiều miệng ghê gớm, càng lớn càng kỳ quái. Còn không cầm miệng cho ta.” Thẩm thị mắng.

“Tử Tình nói đúng, Đại Mao cũng mắng ta như vậy.” Tử bình nói.

Chu thị đang định nói cái gì, thấy mặt Điền thị đen thui, lại nhìn Hà thị cùng Thẩm thị ngồi đối diện, và hai vị chị dâu kia, đem lời nuốt trở về.

“Nhị tẩu, cuộc sống của các người càng ngày càng tốt, nhà này, đồ dùng này, đồ ăn này, đời này ta cũng muốn có căn nhà thế này, nhị tẩu, lát nữa ta ở lại tạm một cái được không? Tử Tình, người mệnh tốt hơn cô cô nhiều, người có một phụ thân một năm làm được 18 bạc nuôi.” Thu Ngọc đui mù nói.

“Tiểu cô, người lắm rồi, cha ta kiếm được bạc không phải đưa hết cho bà sao?” Tử Tình hỏi.

“Cho bà còn không phải nuôi một nhà các người sao, người cho là ăn cơm, mặc quần áo không cần bạc à, bằng không thì các người lớn thế nào? Ông nội người mỗi ngày đều bận việc đồng áng, người thấy ông làm lụng vất vả, già trước tuổi không? Không phải là vì để các người được ăn cơm no à?” Thu Ngọc mất hứng.

“Nhưng chúng ta đâu được ăn cơm no, khi còn ở nhà bà thì chưa từng ăn no.” Tử Thọ nhỏ giọng.

“Đó là do người ăn cơm nhiều, sao người khác không ai nói ăn không nó?” Thu Ngọc nói.

“Ta đâu ăn nhiều bằng Tam Mao biểu ca, ta ăn không đến một chén, hần ăn hần hai chén.” Tử Thọ tức giận.

“Bọn nó một năm mới đến ăn cơm vài lần, còn không phải cho các người ăn à, đừng tưởng rằng bạc cha người đều nuôi bọn ta.” Thu Ngọc sinh khí.

“Lúc ở riêng phải nộp 12 lượng bạc à? Bây giờ không nuôi các người thì nuôi ai?” Tử Tình cũng tức giận, dựa vào cái gì mà mình chịu thiệt còn phải nén giận, xem ra muốn ăn một bữa yên ổn cũng khó.

“Con nít mà học ai nhiều lời thế, há mồm ngậm miệng là bạc này bạc nọ, Thu Ngọc, người cũng vậy, ăn cơm đi.” Điền thị tức giận.

Tử Bình làm cái mặt quỷ, cười nhạo nàng bị mắng, Tử Tình thấy vậy nên im lặng. Hứa thị cũng vội vàng hoà giải, cuối cùng một bữa cơm cũng không xuất hiện thêm điều gì.

Điền thị tức giận mà không có chỗ phát tác, ăn xong cơm đã rời đi, lúc đến cổng thì thấy Tăng Thụy Ngọc đi lại, thì ra là đến lúc nhổ cải củ, còn có thể gieo chút đậu phụ, lúa mạch thì không phải mùa.

Tăng Thụy Tường nói tất cả nhờ vào hần, bảo hần xem rồi làm đi. Điền thị thế mới biết Tăng Thụy Tường muốn Tăng Thụy Ngọc làm công, trong lòng càng tức, nhưng thấy có người ngoài ở đây nên không gây sự, thở phà phì ra về.

Cải củ nhổ về, trong nhà lại vội một ngày, Thẩm thị cắt hai khuông cải củ ngâm muối, nói là phơi ít cải củ, chứ đầu xuân không rau nhiều, Tử Tình giúp không được gì, Tử Lộc thì cắt cải củ.

Tử Tình lười kéo Tử Thọ chạy tới nhìn Từ sư phụ khắc hoa, Từ sư phụ đã làm xong ghé dựa, giờ còn mỗi việc khắc hoa, đồ đệ thì ngồi mài bên cạnh, kiếp trước Tử Tình chưa thấy qua gỗ lim, lúc này có cơ hội biết, thấy màu sắc đỏ thẫm, cảm thấy cứng hơn gỗ sam rất nhiều, sáng loáng lại cực tốt.

Từ sư phụ thấy hai hài tử ngồi xồm một bên nhìn, bộ dáng rất tò mò, liền thấy vui vẻ, câu được câu không nói chuyện tào lao, Tử Tình mới biết gỗ lim này không phải chỉ có một loại, gỗ lim mà Từ sư phụ đang dùng là lim đỏ, lấy được ở trong rừng sâu.

Tử Tình ngửi thử mùi xem, tuy rằng chưa thấy qua, nhưng Tử Tình biết đây là thứ tốt, liền đem tất cả mảnh nhỏ mà Từ sư phụ bào xuống cất đi, chờ mình có cơ hội học điêu khắc thì có thể khắc một ít vật nhỏ. Không ngờ sau này còn dựa vào mấy thứ này mà có một số tiền không nhỏ.

Từ sư phụ nói không cần phải sơn, chỉ cần mài bóng loáng là được, cho nên hai ngày nay Lí sư phụ không tới.

Tử Tình đang hốt mảnh gỗ cùng Tử Thọ, thì Tăng Thụy Tường tiến vào thương nghị với Từ sư phụ, cách tết không còn mấy ngày, chắc chắn là không thể làm xong trước tết, cho nên chọn mấy thứ cần dùng làm trước, lại hỏi: “Bàn có thể làm xong không?”

Từ sư phụ nói khẳng định không thành vấn đề, hơn nữa những đồ này không cần sơn, làm xong là dùng được. Tăng Thụy Tường nói để đồ để hẩn làm trước làm hai cái rương bằng gỗ chương, năm sau muốn dùng, Tử Tình nghĩ chắc là thêm đồ cưới cho nhị cô.

51. Chương 51: Thêm Trang

Tăng Thụy Tường thấy bản thân còn nhiều thời gian rảnh, bảo Tử Phúc dẫn Tử Lộc cùng Tử Tình trải giấy đỏ, bắt đầu viết câu đối, lúc này không cần phải lén lút nữa, mà phòng cũng lớn, tiến triển nhanh hơn.

Thẩm thị cũng ôm Tử Hỉ đến, để Tử Thọ chơi, mình thì làm bộ áo bông cho bọn nhỏ mừng năm mới. Ban ngày thêu hoa, nên buổi tối mới làm quần áo. Cả nhà nói nói cười cười, Tăng Thụy Tường nói năm sau muốn dẫn Tử Phúc đi huyện đọc sách, ra ngoài mới thêm được nhiều kiến thức, cứ học ở trấn nhỏ cũng không tiến triển nhiều lắm, còn nói đến Tử Lộc, năm sau phải nhanh vỡ lòng (như học cấp 1 ý), buổi tối thì theo Tử Phúc học chữ, lại dặn Thẩm thị cho bọn hẩn làm hai bộ quần áo mới, Tử Lộc muốn đến trường nên phải ăn mặc gọn gàng. Thẩm thị đồng ý.

Tử Tình phát sầu, Tử Phúc phải đi, trong nhà chỉ còn lão nương dẫn theo vài bé củ cải, không an toàn tý nào. Không nghĩ tới việc trước khi Tăng Thụy Tường đi, không biết bé ở đâu về một con chó nhỏ, nói là Tử Phúc không ở nhà, trong nhà nuôi chó đỡ không ít chuyện. Tử Tình thấy vậy, vội ôm lấy nó. Thật ra Tử Tình đã muốn nuôi chó từ lâu, có người xa lạ đến thì sửa to, cả nhà đều biết, ra ngoài còn có thể ‘nhân trần cầu thế’ (ý là không sợ bị bắt nạt vì có chó), cũng đỡ bị đứa trẻ ranh lớn hơn bắt nạt.

Mấy ngày này Tử Tình rất thích ý, không có việc gì nặng nhọc, cả ngày đi theo sau Từ sư phụ xem từng cái gai cụ xinh đẹp hoàn thành, giúp Thẩm thị nấu cơm, nhoáng một cái đã đến mừng bảy tháng chạp, bàn dài ghế dựa đều đã làm xong, còn mỗi cái bàn chưa khắc hoa, với lại Từ sư phụ làm rất kĩ, cảm giác đặc bóng loáng mượt mà, nhìn xa hoa, rất nặng, quả thật là thứ tốt, khó trách kiếp trước kẻ có tiền đều muốn mua nhưng cũng không được nhiều.

Từ sư phụ đem những gia cụ hoàn công chuyển vào phòng, Tử Tình cảm giác nhà mình không giống nhà nông, nhưng lại khác nhà dòng đôi thư hương, xem có nếu cơ hội phải mua ít thơ và tranh vẽ treo. Tử Tình tìm được bình hoa mà tiểu cửu cho, đặt lên bàn dài.

Thẩm thị nhìn nhìn, nói còn thiếu cái lư hương, đang nói thì chuông cửa vang, lần trước nói Tử Phúc, Tử Phúc liền tìm được một cái chuông cũ, dùng dây thừng buộc vào, có người đến thì kéo chuông cửa .

Thẩm thị nói có thể là Tăng Thụy Tường nghỉ phép về nhà , Tử Tình vội chạy tới mở cửa, quả nhiên là Tăng Thụy Tường, lần này có thể ở nhà nghỉ ngơi một thời gian khá dài, cho nên Tăng Thụy Tường cầm một cái giỏ trúc đựng quần áo về.

Tử Tình dẫn Tăng Thụy Tường vào cửa nhà, để hẩn thay dép, mấy ngày nay luôn có mưa, trời thì lạnh, trên đất đầy bùn, Tử Tình để mấy đôi giày và dép rơm ở cửa, vào nhà thì cởi giày, mang vào, đỡ phải quét dọn.

Lúc này cả nhà ngồi ở phòng ngủ của Thẩm thị sưởi ấm, Tử Tình nhờ Tiểu Lưu làm vài cái ghế đẩu, mọi người ngồi bên chậu than treu đùa, Thẩm thị thêu hoa, Tử Lộc nướng dương khoai, trong phòng ngập mùi dương khoai, Tăng Thụy Tường mở cửa, một hơi ẩm phả vào mặt, nói: “Các người thật thoải mái. Ở nhà mình vẫn sướng nhất.”

Thẩm thị cười nói: “Cũng bỏ không mấy đồng, sao phải chịu tội chứ.”

Ngày kế là mồng tám tháng chạp, trời trong, sáng sớm, ăn xong cháo, Tăng Thụy Tường nói muốn đến lão gia đưa bạc. Vừa khéo Từ sư phụ cũng không đến nhà, Thẩm thị nói ra ngoài xem chợ phiên có thứ mình muốn để trưng bày trong ngày tết không.

Cả nhà tới lão phòng, vừa khéo bọn lão gia tử đang ăn cháo, Tăng Thụy Tường đưa túi bạc cho Điền thị, Điền thị mở ra, nhìn: “Chỉ có từng này à? Muội muội người sắp thành thân mà người làm ca ca cũng không cho ít bạc để áp đáy hòm sao? Đáng thương uội muội người, thân thể không tốt, cũng không có người thương, nếu người không đọc sách, làm sao tiêu hết tiền trong nhà, muội muội người cũng kịp thời chữa trị, nên sức khỏe nó mới như thế, giờ nó lấy chồng mà người không bỏ ra thứ gì hả?”

Vào những thời điểm mấu chốt, Từ Tình liền luôn luôn buồn bực, vì sao Điền thị đưa ra nhiều yêu cầu vô lý như vậy mà Tăng Thụy Tường đều đáp ứng, có cầu ắt có, hơn nữa Điền thị lại làm cái bộ dáng đó là điều đương nhiên.

“Nương, ta chuẩn bị cho nhị muội một cái rương làm bằng gỗ chương, một lim bình phong, ta không quên chuyện nhị muội sắp lấy chồng đâu.” Tăng Thụy Tường giải thích. Còn một cái rương gỗ chương kia thì chắc chắn là để Từ Phúc dùng đồ đạc khi lên huyện học.

“Gỗ gì mà gỗ, có ăn được như cơm không? Các người đã ở trong nhà lớn như vậy thì thiếu tiền chắc, các người nói đi, cho bao nhiêu?” Điền thị hỏi.

Tăng Thụy Tường muốn nói cái gì nữa thì Thẩm thị đã mở miệng: “Nương nói rất đúng, cho bạo vẫn tốt hơn, sử dụng cũng thuận tiện. Đã như vậy thì lát nữa về nhà sẽ bảo cha bọn nhỏ lấy 6 lượng bạc vôi còn lại cho nhị muội thêm trang. Dù sao tiền lương của hân chúng ta chưa động vào.”

Thẩm thị nói xong lại nói với Hạ Ngọc: “Tẩu tử sẽ không mua thêm gì nữa, 6 lượng bạc đó, nhị muội tùy ý mua những gì mình thích, tẩu tử sẽ không nhiều chuyện.” Chuyển về phía lão gia tử: “Cha, như vậy được không?”

Không đợi lão gia tử đáp lời, Thẩm thị nhìn Chu thị đang ngẩn người: “Đại tẩu, xin lỗi, chuyện này không thương lượng với người được, việc này thì tùy lòng hảo tâm của mỗi người thôi, không có ý so đo hơn thua, chúng ta cũng đau lòng nhị muội gả đi mà không có vốn liếng gì, nhị muội có thể hiểu cho.”

Thẩm thị nói một lèo, cả nhà còn chưa có phản ứng lại, ai cũng không nghĩ tới nàng có thể lấy ra nhiều bạc như vậy, Hạ Ngọc càng ngoài ý muốn hơn, cũng không biết là kích động hay cảm động, rơi lệ.

Vẫn là Thu Ngọc hiểu được, đẩy đẩy Hạ Ngọc, nói: “Nhị tỷ, nhị tẩu nói ra 6 lượng bạc để thêm trang cho người, người còn khóc cái gì, còn không mau cảm ơn nhị ca nhị tẩu.”

“Ta biết, ta thật sự là không ngờ nhị ca nhị tẩu lại đối xử với ta tốt như vậy, ô ô, nhị tẩu, cảm ơn các người.” Hạ Ngọc nói.

“Đệ muội, người nghĩ kĩ chưa, là 6 lượng bạc đó? 6 lượng bạc đủ cho các người dùng một năm, người bỏ được à? Bây giờ hối hận còn kịp.” Chu thị khuyên nhủ.

“Dù ta là một nữ nhân thì một lời nói như một cái đinh (ý tựa câu: chắc như đinh đóng cột), các người yên tâm, tuyệt không không gạt đâu.” Thẩm thị nói xong, liền kéo Từ Tình ra ngoài.

Cả nhà rời khỏi, Điền thị vẫn còn sững sờ, hỏi lão gia tử: “Lão nhị gia nói là 6 lượng, là 6 lượng bạc, ta không nghe sai chứ? Nàng có đổi ý không?”

“Đổi ý cái gì? Người không nghe thấy lời cuối cùng nàng nói à, một lời nói như một cái đinh, tất cả đều do người, suốt ngày nói bậy nói bạ, nhà lão nhị giờ đã tốt, còn có thể bạc đãi muội của nó à?” Lão gia tử trừng mắt nhìn Điền thị.

“Ta nói bậy nói bạ? Ta không không nói bậy nói bạ thì có 6 lượng bạc sao?” Điền thị ưỡn ngực làm lão gia tử phát hỏa.

Qua một hồi, Điền thị lại hỏi: “Mà lim bình phong tốt gì? Chẳng lẽ đắt hơn 6 lượng bạc? Nếu không thì sao nhà lão nhị gia lại bỏ ra 6 lượng dễ dàng vậy?”

Thu Ngọc nghe xong, đáp: “Lim rất quý, lúc ta bán đồ thêu thì có nghe qua, bình phong nhà giàu đều dùng lim mà làm, hơn nữa trên bình phong có bộ thêu hai mặt, một bộ thêu hai mặt có thể bán được mấy chục lượng bạc, đáng giá hơn bình phong.”

Điền thị nghe xong, giẫm chân thở dài, không bằng lấy bình phong về rồi đem đi bán. Đổi lấy ánh mắt khinh bỉ của lão gia tử.

52. Chương 52: Việc Vật Năm Trước

Nhà Tử Tình đến chợ phiên, thanh âm náo nhiệt quét hết sự bất mãn trong lòng mọi người, Tăng Thụy Tường ôm Tử Hỉ, Tử Hỉ dẩy nước miếng thì luôn chùi lên mặt hắn, làm cả nhà cười ha ha, Tử Hỉ thấy mọi cười, chùi càng mạnh.

Thẩm thị mua ít gia vị, Tử Tình thấy có bán dê, nghĩ nghĩ, vẫn là không mua, một là mùa đông không có cỏ xanh cắt cho ăn, 2 là trong nhà chưa mua núi, không chỗ nuôi thả, còn phải luôn trông coi, rất mệt.

Nhìn thấy bán thịt, Tăng Thụy Tường nói mua miếng thịt heo về làm thịt khô, Tử Tình cảm thấy thịt khô không ăn ngon bằng chân giò hun khói, vội nói: “Cha, nướng, ta muốn ăn chân giò hun khói, chân giò hun khói thơm.”

Thẩm thị nghe xong cười, nói: “Con cũng sành ăn ghê, chân giò hun khói làm nhiều công đoạn lắm, chỉ có nhị cữu của con biết làm thôi.”

“Nướng, vậy mua thịt nhiều đi, thịt khô, chân giò hun khói đều làm một ít, ta cũng được ăn chân giò hun khói ở nhà cậu rồi.” Tử Phúc nói.

Thẩm thị nghe xong thở dài, cuối cùng là mua gần một bản tư con heo, 1 miếng ba chỉ lớn, cũng toàn bộ chân heo, hết tám trăm văn, Thẩm thị nhìn hai rổ thịt heo, cười nói: “Ta cứ tưởng như đang nằm mơ, giờ này năm ngoái mấy đứa nhỏ còn ăn không đủ no cơm mặc không đủ ấm, đâu nghĩ chỉ một năm mà chúng ta đã xây được căn nhà to, muốn ăn bao nhiêu thịt thì mua bấy nhiêu thịt. Không để đứa nhỏ chịu thiệt.”

Tử Tình vẫn không tìm được khoai lang, nhưng tìm được mấy quả đào cùng quýt, mua hết, Thẩm thị còn gặp được người trong thôn nhà mẹ đẻ, vừa vắn nhờ bảo nhị ca nài lại nhà một chuyến.

Sau khi mua đồ lung tung, cả nhà đều vui vui mừng mừng, quên sự không vui ở lão phòng. Nhất là Tử Thọ, chạy đằng sau Tăng Thụy Tường, nhìn hai rổ thịt, la hét là có thịt ăn. Chọc mấy người Tử Tình cười miên man.

Thời tiết chuyển tốt, Tử Tình đến đất trồng rau xem lá tỏi bắt được chưa, Thẩm thị thấy nàng luôn chạy xuống đất, hỏi nguyên do, sau khi nghe xong thì vuốt đầu Tử Tình, cười: “Hài tử ngọc, lá tỏi già mới ngắt được, bây giờ mới dài ra một tý mà, muốn ngắt cũng phải chờ qua năm.”

Xem ra không bán được cọng hoa tỏi rồi, Tử Tình lại hỏi bao lâu cải dầu mới lớn, biết được là còn nửa tháng, Tử Tình nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng có cái để bán.

Từ đây, mỗi ngày Tử Tình an tâm ở nhà làm việc nhà, học ít chữ, ghi sổ sách, học làm hầu bao, một mỗi thì kêu Tử Thọ cùng mình đi bắt sâu cho gà con, một năm nay số gà Thẩm thị đã lớn, lúc này trong nhà có gà mẹ ấp thì Thẩm thị để cho ấp, Thẩm thị nói ấp ra được bao nhiêu thì ấp, đỡ hơn là mua gà con. Tăng Thụy Tường bận chuyện viết câu đối, Thẩm thị cười bảo hắn chăm chỉ như lúc đi thi. Hắn nói là phải đem 6 lượng bạc kia kiểm lại. Rồi Thẩm thị bảo ngày mai đưa cho Hạ Ngọc luôn đi, kéo Điền thị không yên tâm.

Bắt đầu từ mười lăm tháng chạp, Từ sư phụ cùng Lí sư phụ sẽ không đến, Từ sư phụ còn không làm kịp nhiều thứ, nói là mười sáu tháng giêng lại đến, Tăng Thụy Tường chi trả cho hắn trước một trăm lượng bạc, trả tiền công, tiền của Lí sư phụ trưởng cũng thanh toán, Tử Tình tính toán, trong nhà còn không đến năm mươi lượng bạc, còn phải trả Từ sư phụ năm mươi lượng bạc nữa là hết.

Tử Phúc cùng Tử Lộc, Tử Tình bắt đầu bán câu đối từ mười lăm tháng chạp, Tử Phúc đề nghị, có chợ phiên thì bán, còn không thì vào thành, ba người lẩn lộn ở ngoài, Tăng Thụy Tường thì ở nhà không ngừng viết.

Tuy rằng năm nay bán câu đối không phải chỉ có mỗi mình, nhưng có nhiều khách hàng quen. Hơn nữa đều mua giấy đỏ ở trong thành, phí tổn cũng thấp xuống, ba người bán được đồng nào đều đi mua giấy đỏ, có chuyện để làm, ngày qua càng phong phú, cuộc sống cũng tràn ngập hi vọng.

Chu chương quây đến vào ngày hai mươi tháng chạp, lấy hoạn kê cùng lá tỏi hương cần, nghe chu chương quây nói sẽ đưa đi kinh thành, giá cũng thích hợp, lá tỏi 5 văn 1 cân, hương cần 4 văn 1 cân. Thẩm thị để lại một ít, còn lại thì Chu chương quây mang đi. Hoạn kê rất lớn, hầu như là khoảng 5 cân, mười tám văn 1 cân, Thẩm thị để lại năm con, lúc đầu định để lại 10 con nhưng thấy nhà mình ăn 5 con cũng đủ rồi.

Tính toán xong, hoạn kê bán 4 lượng bạc, đồ ăn chưa đến 6 lượng bạc, Thẩm thị lấy trứng gà bán luôn cho đủ 10 lượng. Thẩm thị vẫn cho Chu chương quây năm mươi cái trứng gà, cũng nhỏ ít cải dầu non để họ mang về ném thử.

Chu chương quây đi rồi, Tử Tình thấy cải dầu có thể nhỏ ăn, thương lượng cùng Tử Phúc, vừa bán câu vừa bán cải dầu, nhưng chỉ bán được 5 ngày, số còn lại thì quá non, tương đối dễ bán, người trong thành ăn ngán thịt cá, đồng ý ăn những thứ rau xanh, mà người nông dân trồng cải dầu đều chờ nở hoa kết giáp để làm dầu, sao có thể ngắt non. Nên Tử Tình mới lấy được cơ hội, phỏng chừng năm sau mà bán cải dầu non vào dịp tết thì rất chạy.

Trừ tịch năm nay vào hôm hai mươi chín, ngày hai mươi tám, cả nhà đều vào thành, Tử Phúc dắt Tử Lộc, Tử Tình đi bán những câu đối cuối cùng, Tăng Thụy Tường nói muốn mang Thẩm thị đi dạo. Thẩm thị đi bán hai bức thêu bình phong, được bát lượng. Tăng Thụy Tường không cho nàng thêu nhiều nữa, dễ đau mắt, chỉ cần thêu bình phong cho nhà là được.

Tử Tình cũng muốn đi dạo xem có gì đáng giá mua không, đáng tiếc là bạc trong nhà bạc vẫn ít, mà mình thì quá nhỏ, Tử Phúc không yên tâm để một mình nàng đi.

Lần trước Thẩm gia tặng lễ là chân giò hun khói mà Thẩm Kiến Thủy làm, Thẩm thị mua hai xấp vải dệt cùng các loại điểm tâm đưa lại. Cho nên lúc này Thẩm thị chỉ mua chút dưa kẹo và các loại hạt vỏ cứng để đãi khách dịp tết, chờ bọn Tử Tình bán xong câu đối, một nhà liền dẹp đường hồi phủ, bởi vì người trong thành nhiều, Tăng Thụy Tường nói nhà mình đông con, sợ lạc.

Đây là lần đầu tiên đón tết ở nhà mới, nên về nhà, Tăng Thụy Tường trực tiếp đến lão phòng mời người đến ăn cơm tất niên, ở đây gọi là tập tục ẩm phòng.

Tử Tình cùng Tử Phúc vừa vào nhà đã bắt đầu đếm bạc, được mười lượng, tiền đồng tương đối mất công, vừa sổ còn vừa xuyên, năm nay thu vào cao hơn năm trước, khấu trừ đi 800 văn mua giấy, Tử Tình nhờ cải dầu bán được tám chín trăm văn, nhưng đều mua hàng tết cả rồi. Trong nhà còn được khoảng 70 lượng, Thẩm thị vừa nghe xong, nhẹ nhàng thở ra, chắc nàng sợ trả số bạc 50 lượng kia mà nhà không còn bao nhiêu.

Tử Tình cảm thấy tiếc nuối là 3 mẫu cải dầu không bán được như mong muốn.

Buổi tối, ăn cơm chiều xong, Thẩm thị chuẩn bị một chậu bột mì, một chậu bột gạo nếp, nói muốn tự làm một ít bánh, Tăng Thụy Tường giúp một tay, bột mì là làm bánh bột lọc, gạo nếp thì làm bánh rán, Tử Phúc nhóm lửa, Thẩm thị đem một đĩa đến, Tử Lộc, Tử Tình phụ trách nhúng vào đường, còn cho ít mè vừng, Tử Thọ dẫn Tử Hỉ chơi một bên.

53. Chương 53: Trừ Tịch (1) (đêm Giao Thừa - Đêm 30)

Hôm trừ tịch, lão gia tử tới sớm, bởi vì muốn chuẩn bị tể tử. Chu thị chủ động vào phòng bếp hỗ trợ, Tăng Thụy Tường dẫn lão gia tử cùng Tăng Thụy Khánh ngồi ở phòng khách uống trà, người đọc sách vẫn rất chú ý, Tăng Thụy Tường không chỉ mua lá trà tốt, mà còn mua một bộ tách trà đẹp.

Lão gia tử bưng trà lên, thỏa mãn uống một ngụm, cười nói: “Ngồi vào cái ghế dựa, uống trà, ta cảm thấy mình như lão gia.”

Bọn Điền thị đều nở nụ cười. Thu Ngọc nói: “Cha, nhị ca của ta là tú tài lão gia, người là cha lão gia, đương nhiên cũng là lão gia.”

Sáng sớm Tăng Thụy Tường đã đốt chậu than ở căn phòng đầu tiên của phía tây, để mười cái ghế đầu nhỏ, bình thường người nhà sưởi ấm ở phòng phía đông, phía tây là phòng của huynh đệ Tử Phúc. Điền thị sợ lạnh, ngồi phòng khách một lúc thì sang phòng phía tây tiếp tục nói giỡn.

Lão gia tử uống một lần trà thì Thẩm thị cũng chuẩn bị tốt đồ tế tổ, lão gia tử mang theo nam tử ra ngoài tế tổ, Tử Hỉ cũng bị ôm đi.

Thẩm thị cùng Chu thị vào phòng ngồi một lúc với bọn Điền thị, rồi bắt đầu chuẩn bị cơm tất niên, bởi vì là năm đầu tiên, Thẩm thị chuẩn bị rất phong phú, canh gà hầm trong nồi đất, giò nướng, bánh bao, cháo sườn. Tử Tình thấy củi không còn nhiều, nói muốn đi ôm ít củi lại, Thẩm thị cố ý bảo một câu, hái ít cải dầu và hoa để đốt cùng, Tử Tình hỏi vì sao.

Chu thị giải thích: “Cải dầu có ý là phát tài, hoa nở như tài lộc nở rộ. Củi lửa hôm tất niên không được dập tắt, càng đốt càng giàu.”

Tử Tình lần đầu tiên nghe, cảm thấy cho dù là triều đại nào thì đều mê tín, người nghèo mê tín là đơn giản muốn gửi gắm một nguyện vọng tốt cho cuộc sống, mà người giàu thì sợ hãi, sợ mất đi sự giàu có, thật ra ai cũng hi vọng cuộc sống giàu lên.

Sau khi bọn Lão gia tử trở về, vẫn ngồi ở phòng khách như cũ, Hạ Ngọc, Thu Ngọc cùng Tử Bình, Tử Phúc, Tử Lộc ngồi trong phòng chơi quan binh bắt đạo tặc, Tử Phúc viết tờ giấy, có quan binh, có đạo tặc, còn có mao tặc (??? Sao khác chỗ mình là chỉ điểm thế nhỉ) và thẩm phán, quan binh bắt đạo tặc, đạo tặc bắt mao tặc, mao tặc trộm quan binh, ai thua thì búng mũi, thẩm phán tốt nhất, không bị ai búng, thấy ai không vừa mắt thì có thể cho búng thêm vài cái. Vô cùng náo nhiệt, tiếng cười không ngừng.

Lão gia tử nói đây mới là mừng năm mới, chỉ chốc lát mọi người đều chuyển đến phòng phía tây.

Tử Tình luôn luôn ở phòng bếp nhóm lửa, cũng không biết là lúc nào, nghe xa xa có tiếng pháo, Thẩm thị hỏi Chu thị mà đến giờ Thân chưa, Chu thị nhìn sắc trời cũng đến rồi. Thẩm thị nhờ Chu thị giúp dọn đồ ăn lên bàn.

Thẩm thị bày đồ ăn, Tử Tình bày đĩa, Tử Phúc, Tử Lộc chuẩn bị đốt pháo, lão gia tử Điền thị ngồi xuống. Sau khi tiếng pháo vang lên, Tử Phúc trở về rót rượu cho người lớn.

Lão gia tử nâng chén, nguyện cầu: “Ngày này năm ngoái, nghĩ đến ở sau khi riêng thì mỗi nhà sẽ tự đón tết, sau này sẽ khó sum họp. Hôm nay, ta cũng an lòng, không ngồi sau khi ở riêng nhà lão nhị lại ngày càng tốt đến vậy, quan trọng nhất là cả nhà ngồi cùng nhau. Thấy con cháu ta xây được nhà đẹp, ăn ngon, uống trà tốt, lão nhân ta đã thấy đủ. Các người đều là con tốt của ta, đều hiếu thuận. Thụy Khánh, cha biết người cũng tận tâm, cha chúc người sang năm ngày cũng phát lên như nhà lão nhị. Nếu đại tôn tử Phúc nhi lấy được bằng Trạng nguyên, ta càng thấy đủ.”

Bữa cơm này coi như hài hòa, ngay cả Hạ Ngọc luôn ngượng ngùng ít lời cũng nói cười liên tục. Tay nghề Thẩm thị nấu cơm không sai, trước kia là không có điều kiện, không bột không gột nên hồ, bây giờ không thiếu thứ gì, hương vị đương nhiên sẽ ngon hơn.

Tóm lại một câu, khách và chủ cùng vui.

Sau khi ăn xong, thấy trời còn sớm, Hạ Ngọc các nàng đều tắm rửa, vừa mới ăn cơm no, cho nên cả nhà vây quanh chậu than nói giỡn, Chu thị cùng Thẩm thị thu dọn xong cũng tối, Thẩm thị nói nàng may cái áo bông, liền ngồi xa xa, sợ kim đâm người khác.

Lão gia tử thấy mọi người đều có mặt, thật nghiêm túc nói: “Thừa dịp hôm nay đông đủ, ta có chuyện muốn thương lượng. Thụy Khánh, người năm nay đã ba mốt tuổi, nàng dâu của người cũng ba mươi, đến nay còn chưa có con trai, người tính thế nào?”

“Không có tính toán gì cả, ta vẫn chỉ nói một câu thôi, không có chuyện cưới bình thê (vợ thứ 2).” Tăng Thụy Khánh nói.

Xong rồi, Tử Tình nghĩ tét mà nói điều này chắc chắn sẽ không thoải mái. Đừng gây chuyện mà, vất vả lắm mới ăn được bữa cơm yên ổn. Hắc hắc, Tử Tình nhưng không ngờ tình cảm của đại cha cùng đại nương tốt như vậy, nam nhân có mấy ai thích mới ghét cũ đâu, huống chi là ở một nơi cho phép nam nhân cưới nhiều thê thiếp như cổ đại này. Thật sự là hiếm có.

“Người không có gì ý tưởng thì ta chỉ cho người một con đường, nếu người không cưới bình thê, thì chọn một đứa con trai nhà lão nhị làm con thừa tự, dựa theo tập tục, người là con cả, người có thể chọn Tử Phúc, nó cũng chính là trưởng tôn.”

“Ta không đồng ý.” Chu thị cùng Thẩm thị đồng thời hô lên. Nhất là Chu thị, giọng cất cao; “Dựa vào cái gì muốn ta nuôi con thay người khác, Tử Phúc thế nào cũng không phải con ta, thật chó soa so được với thịt dê, với lại ta mới ba mươi mà thôi, Kỷ Văn tẩu tử đối diện nhà sắp 40 mới sinh được con trai, ta còn tưởng sao bọn hần lại có lòng mời chúng ta đến ăn cơm, thì ra là tính kế ta. Nếu không vì làm việc nhiều như vậy thì ta có đẻ non không, đáng thương cho đứa nhỏ của ta, sao nương không giữ được con vậy?” Chu thị nói xong, còn khóc thút thít.

Chu thị ủy khuất kể ra, Tử Tình mới biết được thì ra Chu thị từng có thai một đứa nhỏ, nhưng lúc đó nàng còn trẻ, Thẩm thị vừa sinh Tử Phúc nên ở cũ, mọi việc trong nhà nhiều không kể xiết, lúc Chu thị xách xô cám heo thì bị trượt chân ở cầu thang, làm xảy thai, từ lúc đó đến giờ vẫn chưa có thai lại. Tử Tình sáng tỏ, khó trách Tăng Thụy Khánh nói chuyện đều kiên cường như vậy, ông bà có khi còn phải xem sắc mặt đại cha.

Chu thị vừa nói xong, Tăng Thụy Khánh chạy nhanh trấn an nàng, nói: “Người yên tâm, ngày mai ta sẽ dẫn người đến An Châu phủ tìm đại phu, đám mây nhà chúng ta, người khác đừng mơ có.” (đám mây = tài sản, tài sản không để người khác lấy) Nói xong liền đứng dậy, muốn đi.

Thẩm thị nghe xong, tức giận đến độ ôm ngực, Tử Tình nhanh vỗ lưng giúp nàng thuận khí, Tử Phúc bưng một chén nước để nàng uống, thấy Tăng Thụy Khánh định đi, Thẩm thị giữ người lại.

54. Chương 54: Trừ Tịch (2)

“Đại ca đại tẩu, phải nói cho rõ ràng rồi hẵng đi, đến cùng là ai tính kế ai? Tử Phúc là con ruột của ta, là thịt trên người ta rơi xuống, mang thai mười tháng, nuôi nấng đến hôm nay, ta dễ dàng sao? Ta có thể cho người khác sao? Mà với điều kiện hôm nay của nhà ta, các người cũng thấy được, ta không phải nuôi không nổi nổi con ta, ta còn tính kế các người làm gì, trông cậy vào đám mây gì của các người? Nói thẳng ra thì đám mây nhà người làm mưa lớn cỡ nào? Các người đáng để ta tính kế à? Cuộc sống nhà ta tốt hơn nhiều so với các người, nếu không ở riêng, ta nghèo giống trước, không biết các người còn bố trí nhà ta thế nào đâu.” Thẩm thị hô.

“Im miệng hết đi. Ngồi xuống mà nói, cái gì mà tính kế, cái gì mà bố trí, chuyện đưa làm con thừa tự là ta đề xuất, trước đó không ai biết cả. Có ý kiến gì thì nói ta, hôm nay phải nói cho rõ.” Lão gia tử nói xong, nhìn mọi người một cái.

Tử Tình vừa nghe, trong lòng sốt ruột, một năm ở chung, nàng thật sự coi mình là một phần tử của gia đình này, đã dung nạp huyết mạch tình thân, huống hồ từ khi nàng đến, Tử Phúc luôn đặc biệt chăm sóc nàng, gọi đầu cho nàng, mặc quần áo cho nàng, tâm tình không tốt thì sẽ dỗ nàng, nàng khóc rống thì sẽ ôm nàng, nàng thật sự không muốn rời xa hần, Tử Tình đến trước mặt Tử Phúc, nắm chặt cánh tay hần, nước mắt rưng rưng.

Lão gia tử nói xong, lại nói với Tăng Thụy Khánh: “Người không đồng ý Tử Phúc, đó vì nó là con người khác sao? Đó là con của đệ đệ người, khác gì con mình hử?”

“Không phải từ trong bụng mình bò ra thì giống kiểu gì? Ta chỉ mới 30 tuổi, ai nói ta không thể sinh được nữa? Người ta năm mươi tuổi vẫn sinh con.” Chu thị khóc.

Lão gia tử bất đắc dĩ quay đầu nói với Thẩm thị: “Đâu phải đưa đứa nhỏ cho người ngoài, người vẫn nhìn thấy nó mỗi ngày, chẳng lẽ người muốn đại ca người tuyệt hậu?”

“Ai nói nhà của ta tuyệt hậu? Không phải ta đã nói sẽ dẫn nương của Tử Bình xem bệnh à, dù sao thì người cũng để chúng ta một ít thời gian. Ta không đồng ý nhận con thừa tự, ít nhất là bây giờ không đồng ý.” Tăng Thụy Khánh nói.

Thấy Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị mãnh liệt phản đối như thế, trong lòng Thẩm thị hơi chút khoan khoái, nhìn Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường luôn luôn im lặng, thấy vậy cũng tức giận, cái gì cũng hiểu, hiểu làm đầu.

Lão gia tử lại hỏi ý kiến Tử Phúc, Tử Phúc nhếch miệng, trong mắt đều là lệ, nửa ngày mới nói một câu: “Ta có cha và nương.”

Thẩm thị nghe xong lời này, ôm Tử Phúc khóc rống, Tử Lộc, Tử Tình, Tử Thọ vây lại, khóc thành một đoàn.

Lão gia tử thở dài, cuối cùng đồng ý lấy hạn là mười năm, nếu sau mười năm mà Tăng Thụy Khánh không sinh được con trai, 1 là cưới bình thê, 2 là nhận con thừa tự, nói xong còn nói: “Thụy khánh à, cha chỉ muốn tốt cho người thôi, bây giờ người nhận nuôi Tử Phúc, cũng coi như có công nuôi dưỡng, thời gian dài sẽ thành người một nhà, đứa nhỏ này có bao nhiêu xuất sắc thì người cũng biết đấy, nếu người không phải lão đại, chiếm được tiện nghi này, có con tốt như vậy, lão nhị có đưa cho người được sao? Về sau người già đi, nó sẽ không để mặc người, người sao không hiểu nỗi khổ tâm của cha vậy?”

“Con ruột còn đây đứa không cần cha mẹ, huống chi là con nuôi. Dì cả nhà mẹ đẻ là một ví dụ, người và nương muốn ép chúng ta ghi giấy cam đoan mới chịu sao? Tử Phúc đã lớn như vậy, Cho dù ưu tú, xuất sắc mấy cũng là con người ta.” Tăng Thụy Khánh lời nói vẫn sắc sảo tức giận.

Tăng Thụy Khánh nói xong, liền dẫn vợ con đi, Tử Bình còn đại ra: “Còn chưa tắm rửa mà, chờ ta tắm xong rồi hẵng đi.” Chu thị dùng sức túm nàng bước đi.

Nói việc này, mọi người vô tâm tình nói chuyện, lão gia tử đành phải dẫn bọn Điền thị về nhà, Thu Ngọc còn nói thầm: “Lần trước tắm không được, lần này cũng vậy.”

Tử Tình cùng Tử Lộc tiễn bọn họ khỏi cửa, còn nghe thấy Điền thị oán giận lão gia tử: “Đang tốt đẹp lại nói những lời kia làm gì, ta còn định thừa dịp hôm nay cả nhà cao hứng, để bảo Thụy Tường đem lim bình phong làm đồ cưới cho nhị nha đầu, lại bị người trộn lẫn, bọn hần tức giận như vậy, ta còn nói được gì? Đáng tiếc.”

Tử Tình nghĩ bà nội cũng đủ lớn tâm, khó trách Chu thị nói trong mắt bà chỉ có ba nữ nhi, lúc này bà còn không lo hai con trai trở mặt thành thù, ngược lại còn đang lên kế hoạch thế này thế nọ.

“Nương, người đừng nói nữa, nhị ca nhị tẩu cho không ít, người nhìn xung quanh đi, có mấy nhà bỏ 6 lượng bạc cho nữ nhi áp đáy hòm không? Nhị ca nhị tẩu mấy năm nay đối xử mình không tệ, nhất là nhị ca, một chút tâm tư riêng cũng không có, tất cả bạc đều đưa người, không giống đại ca.” Hạ Ngọc nói xong, lão gia tử lập tức phê bình Điền thị không biết chuyện bằng nữ nhi.

Tử Tình cũng cảm thấy nhị cô vẫn tương đối hiểu lẽ, phúc hậu một ít. Không giống Điền thị cùng Chu thị, nói đến Chu thị, Tử Tình có một chút đồng tình nàng, nhưng lại cảm thấy cách nàng nói chuyện rất khắc nghiệt, quan hệ hai nhà vốn không tốt đẹp, chỉ sợ về sau ngay cả mặt ngoài cũng khó duy trì hài hòa được.

Trở lại phòng, Tử Tình thấy nương vẫn còn gạt nước mắt, Tăng Thụy Tường đang giải thích cùng Thẩm thị, dưới tình huống này, hần thật sự không có lập trường để nói chuyện, nói không cho thì tổn thương cảm tình huynh đệ, hơn nữa, phong tục đã vậy, nếu hần không đồng ý, sẽ hỏng thanh danh.

“Xa không nói, gần thì có Tứ nương, nhà nàng không có con trai, không phải là nhận lão tam Thụy Ngọc nhà tam bà làm con thừa tự à. Tứ cha mất sớm vì bệnh tật, thời đó còn có nạn đói, cho nên nhà Tứ nương rất nghèo, mà Thụy Ngọc bị cho làm con thừa tự, chỉ có thể ở tại nhà Tứ nương, tài sản nhà tam

nương hấn không có phần. Tam nương thương con, nhưng lại bất lực, đành, không có cách nào cho con được chút của cải, chỉ có thể vụng trộm cho ít tiền bạc. Mà từ lúc chúng ta mượn Thụy Ngọc, tối thiểu là trong tay Thụy Ngọc dư dả một chút, cũng có thể may cho đứa nhỏ bộ quần áo. Nếu không tam nương có thể gặp người liền khen về người? Nói người là người có tình có nghĩa, biết chiều cố người khác.” Tăng Thụy Tường nhần nại nói một đồng chuyện.

Thẩm thị nghe xong, thở dài, cũng không nói gì nữa. Thẩm thị luôn luôn nhớ tình cảm của đường đệ bọn họ, lúc xây nhà thì giúp không ít, tiền công lại không lấy một đồng, cho nên năm trước Thẩm thị ỗi nhà con trai của tam bà bà một bao dương khoai, cũng nói cho bọn họ trồng như thế nào, sản lượng cao như thế nào, Thẩm thị còn phá lệ cho tam bà bà cùng tam đường đệ một khối vải dệt. Mừng đến nỗi tam bà bà luôn miệng khen Thẩm thị tốt.

Tử Tình thấy sắc mặt nương tốt một chút, liền kéo Tử Lộc đi nấu nước cho cả nhà tắm rửa, Tử Tình biết, khóc một hồi thì tắm nước ấm sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Tắm xong, cả nhà sang phòng phía Đông, hôm nay là trừ tịch, sẽ đón giao thừa, Tử Hỉ thức không nổi nên lên giường trước, tiếp đến là Tử Thọ, sau đó Tử Tình cũng mơ mơ màng màng không biết cả nhà nói gì, mình thì về phòng ngủ, từ sau khi cha trở về, Tử Tình phải tự mình trở về phòng phía tây ngủ, tốt xấu gì thì giường đủ lớn, bốn bé củ cải ngủ vẫn thừa.

55. Chương 55: Rượu Say Càn Quấy

Ngày kế tỉnh lại, Tử Tình thấy Tử Phúc đã thay bộ đồ mới, Thẩm thị may cho bọn họ giống nhau, lại mặc cái áo khoác đồ bên ngoài, mừng năm mới, mặc sắc tươi cho vui vẻ chút, ngay cả Thẩm thị cũng mặc một bộ quần áo đỏ hồng, Tử Tình đương nhiên là đỏ thắm.

Hôm qua tan rã trong sự không vui, sau khi ăn điểm tâm, một nhà vẫn phải đến lão phòng đập đầu, cúi lạy xong, nam tử như Tăng Thụy Tường lại đến từ đường bá tể, Thẩm thị không muốn đi, sợ trong nhà có khách tới, hơn nữa vẫn còn tức giận.

Tăng Thụy Tường nói khê với Thẩm thị: “Ta đồng ý sẽ về nhanh, tốt xấu gì cũng nể ta một chút, đi qua chào hỏi đi, đây là tết mà.”

Thẩm thị liếc hẩn một cái. Cả nhà đến lão phòng, quỳ lạy xong, Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị không có vẻ tươi cười, vẫn cho 1 vắn, cũng không nói gì.

Thẩm thị dẫn Tử Tình về sớm, mở to cổng nhà mình ra, có người vào cửa, bởi vì là nhà mới, nên vẫn có người đốt pháo, Thẩm thị chiều đãi hết, người quen thì pha trà uống, tiểu hài tử thì lấy chút kẹo.

Tiêu Tú Thủy cũng không đến tìm Tử Tình chơi, trong nhà chỉ có một mình Thẩm thị, chuyện hôm qua làm Thẩm thị không vui, Tử Tình cũng không ra ngoài, ở nhà chiều đãi khách trong thôn với Thẩm thị.

Mùng hai đến Bạch Đường Thôn, mùng ba thì nhà mẹ đẻ đến chúc tết, mấy năm trước thì không có gì để chiều đãi bên ngoài, lần này muốn mời mọi người ở lại vài ngày, nhưng họ bảo còn về nhà tiếp khách, Thẩm thị đành phải hẹn nhà mẹ đẻ đến chơi vào hôm mười sáu tháng giêng. Mùng bốn chiều đãi một nhà Xuân Ngọc, nguyên bản thì bọn họ đã định đến vào hôm mùng ba, nhưng Thẩm thị từ chối, nói đã hẹn nhà mẹ đẻ rồi, người đông rất loạn.

Sáng mùng bốn, Tăng Thụy Tường thương lượng cùng Thẩm thị: “Không thể có cái chuyện mời một nhà muội muội ăn cơm mà không mời cha mẹ, để người ngoài biết sẽ chê cười, theo ta thì đã mời thì mời luôn cả nhà cha mẹ, dù sao cũng không phải người ngoài.”

Thẩm thị gật đầu, Tăng Thụy Tường đến lão phòng mời, lão gia tử bọn họ còn nói đang ngóng trông từng ngày. Về phần Tăng Thụy Khánh, không biết Tăng Thụy Tường nói với hẩn cái gì, nhưng lại mang cả nhà đến. Chu thị không đến phòng bếp hỗ trợ như mọi khi, theo đoàn người uống trà ở phòng khách. Cũng may là Thẩm thị chuẩn bị sớm, Tử Tình cùng Tử Phúc, Tử Lộc luôn giúp đỡ nhặt rau, rửa rau, nhóm lửa, cũng làm xong.

Đồ ăn phong phú, ăn được một nửa thì Yến Nhân Đạt nhờ men rượu mà bắt đầu nói lưu nói vượn. Cũng không biết là ai nói với hắn chuyện đêm trừ tịch, hắn khoa tay múa chân với Tăng Thụy Khánh: “Đại ca, muối phu cũng nói cho người biết, nhạc phụ suy nghĩ cho người thôi, người đừng không biết tốt xấu, ngay cả ta, một người không biết chữ cũng biết, bất hiếu vì tam, vô hậu vi đại (*), người không muốn cưới bình thê, thì cưới thiếp, sinh xong con trai rồi bán thiếp đi. Chuyện tốt vậy, nam nhân nào không muốn trái ôm phải ấp, nào người bị chết à?”

Lão gia tử thấy hắn càng nói càng kỳ quái, con lớn nhất cùng con dâu cả mặt càng ngày càng đen, lại không ngăn cản, còn không biết gây ra chuyện gì, liền hô Xuân Ngọc một tiếng.

Xuân Ngọc đang ở bàn tiểu hài tử, ôm Tứ mao, gấp thức ăn cho Hoa Quế, thấy vậy vội vàng đi qua, đem đĩa nhỏ đưa cho Diên thị ôm. Mấy người Tử Tình nghe tranh cãi âm ỉ cũng đứng lên, chỉ có ba đứa Mao vẫn vui đùa ăn, Đại Mao vừa nhét thịt vô miệng, vừa xem thường nói: “Nhìn cái gì mà nhìn? Cha ta còn nói nhiều hơn nữa đấy.”

Tử Tình thấy lão gia tử cùng Xuân Ngọc muốn đỡ Yến Nhân Đạt rời bàn, lão gia tử mắng: “Uống vô chút rượu là miệng ngoác dài ngoác ngắn, ăn no thì ngồi ngay thẳng để uống chén nùng, bớt gây chuyện cho ta.”

Yến Nhân Đạt gạt tay lão gia ra, nói: “Nhạc phụ, người đừng ngăn ta, con rể của người nói đúng mà. Đại ca không muốn cưới bình thê, lại không muốn Tử Phúc, sợ Tử Phúc quá lớn, không phải có Tử Hỉ sao? Không thì Tứ Mao nhà ta cũng được, tuy rằng không phải cháu trai chính thống của Tăng gia, nhưng cũng là cháu ngoại ruột thịt phải không? Với lại cứ để đại ca nuôi nó, không chừng nhà hắn sẽ sinh được con trai. Đến lúc đó, ta sẽ đón Tứ Mao về, để Tứ Mao có thể sống mấy ăn sung sướng.”

Chỉ nghe tiếng loảng xoảng, Tăng Thụy Khánh cầm chén ném vào người Yến Nhân Đạt, trừng mắt hắn, Yến Nhân Đạt uống say rồi, đâu biết đau đớn là gì, thấy chén vỡ đầy đất, than thở: “Trời ạ, say đến nỗi bát cũng cầm không được.”

Lão gia tử, Diên thị cùng Xuân Ngọc không dám lên tiếng, Tăng Thụy Tường tiến lên, còn chưa kịp nói thì Thụy Khánh mở miệng: “Nhị đệ, ta không trách người, ta biết người là loại người nào, làm ca ca ta chỉ có thể dằn dò người mỗi câu, đối với những loại lòng tham không đáy, lại luôn muốn tính kẻ người khác thì nên coi chừng, đừng để bị người tính kế. Ta vẫn nói một câu thôi, không bản lãnh nuôi thì đừng sinh, cả ngày ganh tỵ đông tây, chỉ biết tính kế nhà cha vợ, đồ cái thứ chó má cũng không bằng.”

“Nói ai hử? Có người làm đại ca như người sao? Người ghét bỏ muối muối của người chứ gì? Dù gì thì ta cũng là muối muối ruột của người, ô ô, trước kia không ở riêng, ta ở nhà mẹ đẻ vài hôm thì người chê ta, bây giờ đã ở riêng, ta ăn là đồ của cha mẹ, người cũng chê ta, ca ca nhà người khác thì luôn uội muối chỗ dựa, người lại la ó, Ô ô, ta là cái mạng gì thế này. Nhà chồng thì dựa không được, nhà mẹ cũng dựa không được, ô ô. . .”

“Làm người thì làm cho đàng hoàng, người cần thận suy nghĩ đi.” Tăng Thụy Khánh nói xong, liền dẫn Chu thị cùng Tử Bình đi.

Tử Tình may một điều là mẫu thân đã dự kiến trước, cho nên đổi bát mới thành bát cũ, chung trà cũng vậy. nếu vỡ đồ mới thì đau lòng quá cơ.

Mọi người còn lại cũng vô tâm tư mà ăn, kết thúc qua loa. Lão gia tử cùng Xuân Ngọc dìu Yến Nhân Đạt, Diên thị ôm Tứ Mao, về lão phòng.

Tử Tình buồn bã, mỗi lần mời khách bên nội đều chẳng tốt đẹp gì, cơm tất niên còn miễn cưỡng hài hòa chút, ai ngờ lúc sau cũng có chuyện. Còn hôm nay thì ghê gớm hơn.

Thẩm thị thấy khách đi rồi, vỗ vỗ ngực nói: “Nếu không gây chuyện thì còn ở đây đến tối mới đi, chúng ta có nhiều phòng trống, nếu bên lão phòng muốn mở miệng ở lại thì cũng khó mà từ chối.”

“Đúng vậy, lại nói thức ăn nhà mình ngon hơn người khác rất nhiều, đều âm ỉ như vậy mà bọn Đại Mao vẫn không quên dùng sức ăn thịt.” Tử Tình bổ thêm một câu, Yến Nhân Đạt da mặt không phải dày bình thường mà.

Mấy ngày kế tiếp, để tránh gây chuyện, Thẩm thị bảo cả nhà không có việc gì thì đừng đến lão phòng, sợ con nhà Xuân Ngọc bắt nạt, kỳ thực không nói thì cũng không ai muốn đi.

(*): Mạnh Tử viết:

- (1) a ý khúc tòng hãm thân bất nghĩa, nhất bất hiếu dã
- (2) lương cùng thân lão bất vi lộc sĩ nhị bất hiếu dã
- (3) bất thú vô tử, tuyệt tổ tiên tự tam bất hiếu dã

bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại

dịch nghĩa:

1- hùa theo cha mẹ để cha mẹ mắc vào chỗ bất nghĩa là tội bất hiếu thứ nhất.

2-nhà nghèo mà cha mẹ lại già, thế mà không chịu ra làm quan để lấy bổng lộc mà phụng dưỡng cha mẹ là tội bất hiếu thứ hai.

3- không chịu lấy vợ, không có con nối dõi để cúng tế ông bà tổ tiên là tội bất hiếu thứ ba.

Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất.

nhưng có người lại dịch:

Nghe lời mù quáng, đem thân hy sinh cho việc không chánh nghĩa, là điều bất hiếu thứ nhất.

Thương cha mẹ già, không ra làm việc giúp đời, là điều bất hiếu thứ hai.

Không lấy vợ, sanh con, để dòng họ không người nối dõi, là điều bất hiếu thứ ba.

Trong ba điều bất hiếu, không con là tội nặng nhất.

56. Chương 56: Nguyên Tiêu

Hôm mừng tám, sáng sớm, mặt trời đã nhô lên, ẩm áp, Tử Tình nhớ tới cái dầu trong nhà, thấy cũng ăn được, liền bảo Tử Phúc cùng đi bán rau. Tăng Thụy Tường đến đất trồng rau xem qua một lần, rồi bảo lá tỏi cùng hương cần lớn rồi, đất trồng rau trống rỗng, không bằng cuộc đi, trồng thứ khác.

Thẩm thị nghe xong nói: “Trồng một ít rau đủ nhà mình ăn thôi, còn lại thì ta muốn để trồng dưa hấu hết, bán dưa hấu đắt hơn rau nhiều.”

Tử Tình đang nghĩ phải nói vấn đề này thế nào, không ngờ Thẩm thị tự đề xuất, bớt việc. Xem ra trong lòng Thẩm thị cũng có tính toán.

Cả nhà ngập trời khí thế mà cuộc đất, chuông cửa vang, Tử Tình buồn bực, hôm nay ai đến vậy trời? Nghe nường bảo chắc khách tới.

Tử Tình mở cửa, là Chu chương quây đến, còn cầm một ít điểm tâm, cho Tử Tình một đôi quyen hoa, nói là mua ở kinh thành. Chu chương quây nói cho Tử Tình nghe chuyện thủy tinh, một cửa sổ bình thường thì mất 10 lượng bạc, Tử Tình lẩm nhẩm, nhà mình ăn tiết kiệm thì một năm chỉ hết 5 lượng, tiền sinh hoạt 2 năm dùng để mua một cửa sổ thủy tinh, hình như có chút xa xỉ, nhưng lại nghĩ đến gỗ lim cũng dùng, thì việc này xi nhê gì. Tử Tình đang còn mơ màng thì Tử Phúc búng trán nàng một cái rõ kêu.

Nguyên lai lần này Chu chương quây tới là muốn mua cái dầu trong nhà, lần trước mang về một ít, hần đưa đến luôn cho Đông gia lão gia, ai biết con cái nhà Đông gia lão nhân rất thích ăn, nhất là dịp tết ngán ăn thịt cá, ăn chút cái dầu ổi mỡ, có chút đăng đắng, được hoan nghênh nhiều hơn loại rau xanh khác. Vốn là Đông gia đã bảo hần đi mua sớm, nhưng thấy tết mà quây nhiều người khác cũng kì, nên hôm nay mới tới. Đã tới thì không thể mua một lần, kéo hư thôi, Chu chương đình cách một ngày sẽ đến lấy một lần, một lần lấy hai trăm cân, giá là 5 bán 1 cân, thanh toán một lần, lần này cầm đi hai trăm cân.

Tiến bước bọn họ, Thẩm thị nói Đông gia đúng là quý nhân nhà mình, trong nhà có gì buồn vì không bán được thì đều tới cửa mua, cả nhà nói đùa một hồi, tiếp tục xới đất.

Tử Tình nghĩ năm nay ươm giống sớm thử xem, dù sao thì khí hậu phía nam rất ẩm áp, nàng định dùng đũa chuột đậu đũa thử trước, không sợ lãng phí, lần này nàng dùng nước ấm ngâm tròn hai ngày, tầm 2 canh giờ đổi nước một lần, buổi tối để trên bếp, bếp củi nên ấm lâu, vì nàng lấy cái nồi mẻ không dùng nữa, nên không ai chú ý. Hai ngày sau liền gieo vào vạt đất nhỏ, buổi tối trải một lớp rơm dày, lúc này mọi người không chú ý cũng không được, Tử Tình làm bộ nghiêm trang nói, gà con lạnh cũng phải ngủ rơm mà, cây cũng thế chứ? Mọi người nghe xong cười to, chỉ cho là nàng nghịch ngợm.

Đảo mắt liền đến tiết nguyên tiêu, Thắm thị làm thật nhiều bánh trôi, chiên ít bánh, sáng sớm Tăng Thụy Tường dẫn Tử Phúc đi lão phòng. Thì ra tiết nguyên tiêu này phải đi viếng mồ mả, đốt vàng bạc cho tổ tiên, không khác gì hôm đông chí, năm trước là vì nhà mình vội vàng chuyển nhà, cũng đi phòng trước, cho nên không để ý.

Thắm thị mua ít ngon nển, hương, pháo, còn có một miếng thịt heo, một con cá đã làm tốt, một đĩa bánh trôi, đựng đầy một rổ, vừa mới chuẩn bị xong thì Tăng Thụy Tường trở lại.

Thắm thị bảo Tử Tình thay giày da dê, Tử Tình mới biết nguyên tiêu này nam nữ đều được đi thăm viếng phần mộ tổ tiên. Lão gia tử nói năm nay Tăng Thụy Tường ở riêng mà xây được nhà mới, nên đi thông báo với tổ tiên, cảm tạ tổ tiên che chở, cho nên cả nhà phải đi.

Con đường đi lên núi, nhìn thấy mấy ngôi là lượn lờ khói bếp dưới chân núi, ngọn núi xa xa được lớp hoa đại màu tím phủ, có những bông hoa tài màu vàng xen lẫn, còn có ong mật bay lượn ở trong bụi hoa, nếu không sợ dơ giày, Tử Tình đã nhào tới, khó trách vào mùa xuân, nữ tử cổ đại đều ra ngoài đạp thanh, trong không khí đều tràn ngập hương thơm cỏ xanh, đúng là trời đẹp để đạp thanh mà.

Đến nghĩa địa, không được phép cười đùa, lão gia tử bảo mọi người xếp thành hai hàng, nam trái nữ phải, nam thấp hương, nữ đốt pháo, pháo vang lên thì nam chấp hai tay cầu khấn, Diên thị quỳ lạy đầu tiên, mọi người theo sau cụng ba cái, vây lại đốt tiền vàng, Diên thị đốt mỗi phía mỗi tập giấy, Diên thị vừa đốt vừa khấn: “Các cô hồn đã quỷ hãy nhận số tiền hiếu kính này, đừng cướp bóc kéo tổ tông nhà ta không có tiền bạc tiêu xài. . .” Tử Tình vừa nghe, nở nụ cười, nhận lấy rất nhiều ánh mắt bất mãn, không có biện pháp, thật sự là buồn cười, đã quỷ, có đã quỷ nghe lời như vậy sao? Đốt xong đồ, còn phải để một vòng tiền giấy bên cạnh mộ phần, dùng tảng đá chặn lại.

Trên đường về nhà, đi ngang bờ ruộng, Tử Phúc tiện tay hái được một đóa hoa đại, nhất định phải gắn lên tóc Tử Tình, Tử Tình không muốn, bắt đầu người chạy ta đuổi, giống như cả nhà đi du lịch, bị lão gia tử hét lớn một tiếng. Tử Tình thấy cỏ non mơn mớn, lục bình trong hồ cũng có, tiểu nòng nọc thì không thấy, đột nhiên nghĩ đến cây bưởi ở đất trồng rau nhà bà, vội nói với Tử Phúc, kêu Tử Lộc cùng đến lão phòng, một nhà đại cô vẫn chưa về, Tử Tình không muốn bội phục trình độ chai của da mặt của họ cũng không được.

Ba người nói một tiếng cùng lão gia tử, tìm cái cuốc định đến mảnh vườn, lão gia tử sợ bọn họ lấy không được, cây non sẽ chết, nên tự mình đào lên, sau đó lão gia tử còn nói hàng xóm cách vách cũng có mấy cây cam nhỏ mọc, đi hỏi một tiếng.

Ba người khiêng 6 cây nhỏ về nhà, Tử Tình vốn định trồng hết trong tiểu viện, ai biết Tăng Thụy Tường nói muốn trồng hai cây hoa quế, đã nói Tăng Thụy Ngọc là mai cùng nhau vào núi tìm rồi. Vì thế, Tử Tình trồng 2 cây cam nhỏ trong viện, còn lại trồng ở chỗ đất nuôi gà, lá cam có mùi đặc trưng, gà không ăn.

Tử Tình còn định đi tìm cây chương nhỏ trồng trong viện, mùa hè sẽ không bị muỗi cắn, bị cả nhà phản đối. Thì ra đến mùa hè, cây chương sẽ có loại sâu xanh to bằng ngón tay cái, rất khủng bố.

Tử Tình đành thôi.

57. Chương 57: Nguyên Tiêu (2)

>Cơm chiều xong, đột nhiên Tử Phúc hỏi Thắm thị, “Nương, trong nhà có cành tùng chưa?”

“Chết, hỏng rồi, ta quên mất việc này. Các con đến nhà tam thúc xin chút đi, à, nói với tam thúc rằng mai có khách đến nhà, hôm sau hăng đi tìm cây hoa quế.”

Tử Phúc cùng Tử Lộc ra ngoài, Tử Tình cũng không hỏi bọn họ muốn cành tùng làm gì, sợ lời. Một lát, hai người bọn họ liền khiêng một nhánh tùng lớn về, Tử Tình mới biết lấy nhánh tùng làm gì, cắt ra rồi cột lại thành từng cái đuốc.

Trời vừa tối, Tử Phúc dùng đá lửa đốt một cái đuốc, sau đó để mỗi nhánh tùng cách nhau khoảng 1 mét ở tường viện, nhánh tùng cũng cao tầm 1 mét, rồi đốt tất cả, một vòng lửa chói lọi, Tử Tình tim đập loạn xạ, lỗ đốt luôn nhà thì sao, a phi (tiếng nhỏ nước bọt), miệng quạ đen, Tử Tình tự đánh mình một cái.

Khó trách Tử Tình ra ngoài thấy nhà nào cũng có chỗ tường bị đen, hơn nữa lại vệt đen cách đều nhau, chắc nơi này không có tiền làm hoa đăng, nên tự dùng củi đốt, Thẩm thị nói, lửa ba mươi, hoa đăng mười lăm đều phải để cháy lâu.

“Nương, đây đâu phải hoa đăng, là củi mà?” Tử Tình hỏi.

“Đốt cháy lâu như vậy thì khác nào hoa đăng? Người cho rằng đây là hoa đăng trong thành sao? Nông dân làm gì có tiền, các người ra ngoài xem đi, sáng trưng luôn.” Thẩm thị nói.

Tử Phúc dẫn Tử Tình, Tử Lộc, Tử Thọ đi ra cửa nhìn, phát hiện nhà nhà đều đốt một đồng lửa ở góc: “Đại ca, vì sao không làm hoa đăng? Không phải là dùng ít cành trúc chẻ ra rồi bẻ thành hình, sau đó dán giấy lên, cho ngọn nến nữa là được mà.”

Tử Phúc sờ sờ đầu Tử Tình: “Tình nhi nói loại hoa đăng trong thành à, thật náo nhiệt. Chúng ta ở nông thôn không có bán, chờ sang năm đại ca nhất định sẽ mua cho Tình nhi một cái hoa đăng.” Tử Phúc hứa hẹn.

Tử Tình lại nghĩ tới sang năm có thể trát đèn lồng màu đỏ bán, đỏ thắm đèn lồng hướng cửa nhất quả, nhiều vui mừng.

Về nhà, lửa còn đang cháy, vài người vây quanh sưởi ấm, cũng không biết là giờ nào, Tăng Thụy Tường nói với Tử Phúc: “Đốt pháo đi.”

Ở chỗ đất trống trong sân, Tử Phúc chuẩn bị một dây pháo, Tăng Thụy Tường chuẩn bị một cái thùng gỗ đựng nước, đứng bên cạnh, chờ Tử Phúc đốt xong, hắt tắt nước nước tứ phía, Tăng Thụy Tường con lăm lăm bốn phương: “Nếu có chỗ làm thần tiên không hài lòng thì xin thần tiên bỏ qua, hôm nay cung tiễn thần tiên về nhà, nhất định phải tìm được đường về. . .” Lúc này Tử Tình buồn cười mà không dám cười.

Hôm nay thật sự là khôi hài, Tử Tình vụng trộm vui vẻ nửa ngày: “Haizz, xin lỗi các vị tổ tiên, tiểu nữ bốc đồng, không nên cười các vị tổ tiên.” Tử Tình lải nhải xong, sợ trách tội tổ tông. Bỗng nhiên, lại cười ha ha lên, đến lúc nàng thấy một loạt ánh mắt nghi ngờ mới xấu hổ.

Tử Tình không biết là lúc nàng mơ cũng cười hắc hắc, làm Tử Phúc cảm thấy khủng hoảng.

Ngày kế, sai khi ăn xong điểm tâm thì Hà thị dẫn người nhà đến, có cả gia đình Thẩm Kiến Nhân, Thẩm Kiến Nhân có chút kiến thức, liếc mắt một cái đã thấy gia cụ trong nhà không tầm thường, cười nói: “Tiểu muội ở còn xa hoa hơn tiểu ca rồi, dùng bộ nội thất tốt vậy, chỉ một năm mà ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Mọi người tham quan căn nhà một lần, có người là lần đầu tiên đến, đều kinh ngạc, nhất là phòng bếp và phòng tắm, Thẩm thị giải thích là còn rất nhiều đồ chưa làm xong, hôm nay thợ mộc nên đến làm tiếp, nhưng ngày mai mới đến được. Ngay cả Tiêu thị cũng nói muốn về nhà chỉnh lại nhà.

Cơm chiều ăn sớm hơn, Hà thị lưu ở lại vài ngày, cả nhà Thẩm Kiến Nhân phải đến bên Tiêu gia, tiểu cữu nương Tiêu thị có chuyện muốn nói với bác chồng, nghe nói Tiêu gia muốn chuyển đi, không biết phải thật không nữa. Những người khác đều trở về, Hà thị và Tử Tình ở phòng phía tây, Tử Phúc và hai đệ đệ ở phía bắc, là căn phòng Thẩm thị dùng trước kia, phía nam là phòng làm việc của người làm gỗ. Thẩm thị cố ý nấu nước cho Hà thị tắm rửa, hai mẹ con nói chuyện một lúc lâu.

Kế tiếp, Thẩm thị bắt đầu chuẩn bị nhưng thứ cho Tử Phúc, quần áo, sách vở, giày dép, Thẩm thị còn cố ý mua da dê làm cho trượng phu cùng con trai lớn hai đôi giày, còn thừa thì làm cho Tử Lộc một đôi, đôi

giày da của Tử Tình đã mua sẵn sau khi kiếm được tiền. Rương gỗ chương đựng một đồng thứ, lúc gần đi, Thẩm thị rất luyện tiếc, lôi kéo tay con không chịu buông, Tử Phúc cũng là tựa vào người Thẩm thị, lần đầu tiên rời xa nương để đi học, tóm lại là cực kì buồn, với lại hắn chưa đến mười một tuổi.

Lúc Tử Phúc đi, vỗ bả vai Tử Lộc, nói: “Đại ca đi rồi thì người nhất định phải trông coi đệ đệ muối muối, tan học về nhà thì đừng lêu lổng trên đường, về nhà sớm để giúp nương làm việc.” vành mắt Tử Lộc đỏ ửng, chỉ biết cúi đầu đồng ý.

Tiến bước Tử Phúc, Tử Lộc cũng phải đi học, Tử Tình làm một cái túi sách, định làm hai quai, nhưng mình chưa làm bao giờ nên làm cái đơn giản, dùng vải bố thô mua ở chợ phiên.

“Nhị ca, thích không? Ta mất mấy ngày mới làm xong đấy.”

“Thích, chỉ cần Tình nhi làm là ta đều thích.” Tử Lộc ít nói, nhưng Tử Tình vẫn nhìn ra Tử Lộc rất vui khi được đến trường, chạy mấy vòng quanh Tử Tình cùng Tử Thọ mới ra cổng, lại chạy về, nói: “Tình nhi, có việc gì nặng thì người cứ để đó, ta về sẽ làm.” Nói xong lại nhanh như chớp chạy đi.

Tử Tình bắt đầu vùi vào trồng ươm dưa hấu, lần trước ươm dưa chuột miêu đã nhú ra hai cặp lá, lần này trong nhà có Tử sư phụ ở, qua vài ngày nữa thì Lí sư phụ cũng tới, Tử Tình không muốn bị người phát hiện, tìm vài cái bình, ngay tại nhà gỗ ươm, buổi tối trải rơm giữ ẩm, lén lút hai ngày, mau mà không bị phát hiện, lúc này không thể gieo trong tiểu viện, chỉ có thể ươm tiếp ở đất trồng rau, bây giờ ở đó đất trống, người ngoài có đi qua cũng không dễ bị phát hiện. Tử Tình lại chờ Tử Lộc tan học trở về, vụng trộm ôm mấy bó rơm trải ra, buổi sáng lại cùng nhau mở ra.

Cải dầu trong viện không còn nhiều, bán được tám chín lượng bạc, Tử Tình hỏi nương là cuộc được chưa? Mấu chốt là Tử Tình không biết cải dầu để bao lâu mới thành phân xanh, sắp tới lão gia sẽ không tới vì biết có Hà thị ở đây.

Tử Tình đang phát sầu nên tìm ai hỏi thì Tăng Thụy Ngọc đến, hắn nói mười ngày là được. Tăng Thụy Ngọc lần này tới là để lấy mầm móng cải dầu cùng lúa mạch, làm sáu bảy ngày mới xong.

Tử Tình dùng số phân gà đổ hết lên chỗ đất trồng rau, còn những loại nước máu loãng, rửa gà, rửa thịt đều đổ đi ủ phân. Bảy tám ngày sau, Tử Tình thấy cải dầu hái gần hết, nhờ tam thúc nhổ hết cải dầu, đất trống cũng được san bằng, cho tam thúc tiền công mười ngày, tam thúc cầm 3 xâu tiền, vui rạo rức ra về, làm lòng Tử Tình rất chua xót.

58. Chương 58: Hạ Ngọc Xuất Giá

Đảo mắt đã đến cuối tháng, Tăng Thụy Tường cùng Tử Phúc đã trở lại, thì ra là về vì Hạ Ngọc thành thân, Tử Tình còn tưởng rằng là được nghỉ phép. Bên lão phòng không ai đến đây nhắc, Tử Tình cũng quên chuyện nhị cô xuất giá.

Mười ngày qua không gặp Tử Phúc, nên giờ Tử Tình luôn luôn theo sau hắn, hỏi đông hỏi tây, làm Tăng Thụy Tường có chút ghen tị, cười nói: “Đứa nhỏ này, sao ta trở về mà không thấy nàng dính ta như vậy? Thích đại ca hơn thích cha.”

Thẩm thị cười: “Một năm người ở nhà có mấy ngày đâu, bọn nhỏ có thể nhận ra người là không sai rồi.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, âm thầm đau lòng, mấy năm nay quả thật làm khổ Thẩm thị, kéo tay Thẩm thị thủ cười, trong lòng âm thầm làm một quyết định.

Tử Tình mới biết được phụ thân không dạy trong trường tư ở thị trấn, mà là quan học, quan học là triều đình bỏ vốn làm, phải qua kì thi mới được vào học, vì có cha dạy học ở đây nên đại ca được miễn phí đến trường, nhưng tiền ăn ở tự chi, tiêu phí nhiều hơn so với nông thôn.

Nếu Tử Phúc đậu tú tài, có thể đến An Châu phủ dạy. Nhưng Tử Phúc nói ở An Châu phủ có một ‘cò trắng thư viện’, rất nổi tiếng, thầy giáo ở đó kiến thức nhiều, không ít người nơi khác đến học. Tiền học

phí không rẻ. Tóm lại, nếu Tăng Thụy Tường không dạy học ở quan học thì một năm Tử Phúc phải nộp 4 lượng bạc tiền học phí, khó trách con người nghèo đều không không đi học.

Hôm sau, ăn xong điểm tâm, cả nhà đều đến lão phòng, trong nhà có không ít khách nhân, một nhà Xuân Ngọc đã đến từ hôm qua, đầu bếp được mời đến đã bắt đầu bận rộn, nói buổi tối là tiệc rượu chính, làm tầm hai mươi bàn, thì ra đám cưới ở đây được ăn hai lần.

Tỷ muội huynh đệ bên Điền thị không ít, bên lão gia tử thì có hai tỷ tỷ, tỷ tỷ tuy đã mất nhưng còn có con trai, một đại gia đình Tiêu gia cùng với nữ nhi đã gả, thân thích mà Tử Tình chưa biết bao giờ cũng đến, Tử Tình mới biết được lão gia tử có một người tỷ gả cho địa chủ, nhưng đã mất, đến là vợ chồng con của bà, ăn mặc khác người trong thôn, nhưng chỉ hơn một ít.

Có người trong thôn chuyên môn phụ trách phòng bếp, cho nên Chu thị cùng Thẩm thị không cần vào bếp, cùng Điền thị chiêu đãi khách, Tử Phúc ôm Tử Hỉ, Tử Tình đi tìm Tiêu Tú Thủy.

Tử Tình tìm Tú Thủy hỏi rõ, không phải Tiêu gia muốn chuyển đi, mà là đại ca của Tú Thủy sẽ thành thân vào mừng tám tháng ba, đã mua nhà ở trong thành, sai khi thành thân sẽ vào thành, không cần tài sản gì trong nhà, phỏng chừng là di sản của tiêu lão nhân hẳn chuẩn bị độc chiếm. Ai cũng không rõ đến cùng có bao nhiêu. Nhị ca của Tú Thủy thấy tình hình này, bảo nương cho ít bạc.

“Lão cô công mất mà không cần giữ đạo hiếu sao?” Tử Tình luôn không hiểu vấn đề này.

“Đã giữ được 2 năm rồi, ta cũng không hiểu lắm, dù sao hán cũng không nhỏ, mười chín rồi.” Thì ra là vậy.

Tử Tình thấy vẻ mặt Tú Thủy ủ rũ, nên nói qua chuyện khác, cho đến khi tiệc rượu bắt đầu.

Tiệc chính sẽ bắt đầu canh ba giờ Thân (3-5 giờ chiều), phụ nhân trong thôn lại bưng cái bát riêng của mình đến, Tử Tình thấy mỗi nhà đều tặng lễ, Điền thị ở cửa thu lễ, Tử Phúc thì ghi chép ở bên cạnh.

Tử Tình vụng trộm hỏi Thẩm thị, sao nhà mình làm tiệc rượu lại không có ai tặng lễ? Thì ra là phong tục, đón dâu phải có lễ, nhưng người dân tặng lễ rất mỏng, đơn giản là hai cái khăn lông, hoặc là một cái chậu gỗ, thân thiết hơn thì mộ xấp vải, đa số là khăn mặt, Tử Tình đếm, có tầm một trăm tám mươi cái, đủ Hạ Ngọc dùng nhiều năm.

Thẩm thị vừa nghe, liền nở nụ cười, nói: “Khăn mặt này nhị cô ngươi không mang đi hết đâu, bà ngươi còn muốn dùng nó để làm quà đáp lễ, chắc khăn mặt chuyển một vòng rồi vẫn đến trong tay người đó thôi.”

Tử Tình đến trong phòng Hạ Ngọc nhìn đồ cưới, cũng không biết Điền thị đặt đồ khi nào, hai thùng sơn đỏ, một tủ quần áo, trên tủ quần áo có chạm trổ cải trắng, sơn màu xanh, Tử Tình biết đây là biểu hiện mong muốn giàu có. Có hai chậu gỗ, một bồn cầu nhỏ, một cái gương, đều là màu đỏ, giường bốn chân, chân màu đỏ.

Hạ Ngọc mặc áo bông mới màu đỏ thắm, ra tiếp nữ khách, nam khách đều ở phòng phía sau. Thu Ngọc cầm cái tấm đệm đi theo, đều phải quỳ lạy những thân thích lớn hơn nàng, đường tẩu cùng con dâu cũng thế, ngoại trừ người trong thôn. Xuân Ngọc bưng một cái khay, những người được quỳ lạy đều ột cái hồng bao, mặt trên còn có tên, xem ra là sớm chuẩn bị. Tử Tình phát hiện áo bông màu đỏ của nhị thêu rất nhiều tiền đồng và chữ ‘phúc’, hơn nữa ở ở trước ngực và giữa lưng còn khâu một đồng tiền thật vào, giày màu đỏ được thêu hoa sen nở rộ.

Sau khi ăn xong, thân thích trong nhà cùng nữ quyến gần gũi đều ở lại, nói muốn khóc gả, mời tam bà bà đến làm chủ khóc, Tử Tình buồn bực, khóc gả phải gần đến lúc lên kiệu hoa mới khóc sao? Sao lại khóc trước một ngày?

Lúc này tất cả các nữ tử chưa gả đều ở trong phòng cùng Hạ Ngọc, trưởng bối thì cùng Điền thị ở trong phòng bà, một lát, liền nghe thấy tiếng nức nở truyền đến, đó là giọng của Điền thị, lập tức nghe tam bà bà hát: “Nữ nhi phải xuất giá, nương chỉ dặn dò mấy câu: một là hiếu thuận cha mẹ chồng; hai là kính trọng trưởng phu; ba là hòa thuận với chị em dâu; bốn là chịu thương chịu khó, làm cơm nước, cẩn thận vật dễ cháy; năm là thức dậy sớm, quét dọn nhà cửa, khách quý đến nhà phải ân cần chào đón; sáu là biết may vá, đỡ phải nhờ vả người khác, không ham chơi nhiều.” Lời ca là lời dặn dò của mẫu thân trước khi nữ nhi gả đi.

Tam bà bà hát một câu, Hạ Ngọc tiếp một câu “Đã biết.” Tam bà bà hát xong, lại hát tiếp những lời ca về ơn nuôi dưỡng bao năm qua, hát một câu, Hạ Ngọc tiếp một câu, cái gì mà “mười tháng mang nặng đẻ đau”, cái gì mà “Đừng cố quá mà lỡ việc, uống sự khổ tâm của cha mẹ”, Tử Tình cũng không biết hát bao lâu, không biết tam bà bà có uống nước không? Đang nghĩ tới thì bên này có người hát lại, là Xuân Ngọc thay Hạ Ngọc mở miệng : “Cha nường, một trái cam mười hai múi, nữ nhi của cha mẹ phải gả đi; một cây trúc mười hai đốt, ngày lễ ngày tết nên nhớ nhưng; một quả trứng gà có lòng đỏ lòng trắng, nữ nhi sẽ nhớ ơn tình này; một giọt nước trong ao là giọt trong ao, huynh đệ tỷ muội đừng xa lạ nhau.” Tử Tình chỉ thấy đại cô vừa khóc vừa nước mũi tung tóe, cả phòng nức nở, thật đúng là bị lây nhiễm nỗi buồn, cười cũng cười không nổi. (AAAAA... ta muốn die, dịch muốn điên luôn, các nàng thông cảm nhé nhé, ta đã cố gắng hết sức TT^TT)

Cũng không biết đến mấy giờ, rốt cục kết thúc , cả nhà nhanh về nhà ngủ, mai phải qua đó sớm. Tử Tình không bao giờ muốn nghe khóc gả nữa, rất ức chế.

59. Chương 59: Đưa Thân

(Đưa thân = đưa gả, ý là dẫn cô dâu về nhà chồng)

Ngày kế, sáng sớm tỉnh dậy, Thẩm thị mang bộ đồ màu đỏ lúc tết cho cả nhà mặc, còn lấy đôi khuyên tai mà Chu chương quây tặng, định đeo cho Tử Tình.

Tử Tình vội nói: “Nường, con muốn đưa nó cho nhị cô, tân nương man mới hấp dẫn.” Thẩm thị dùng ngón tay búng trán Tử Tình hai cái, xoay người đi.

Tử Tình mới biết được, hôm nay đại ca sẽ dẫn nhị ca cùng nàng đi đưa gả, chắc đêm nay phải ở lại nhà nhị dưỡng, đường xá xa xôi, không về kịp. Thẩm thị dặn dò Tử Phúc nhất định phải trông coi đệ đệ muội muội.

Chờ cả nhà Tử Tình đến, tam bà bà đang chuẩn bị làm tục chải tóc cho Hạ Ngọc, lấy một cái trứng gà nấu chín, vẫn còn nóng lăn qua lăn lại trên mặt Hạ Ngọc, sau khó lấy một sợi chỉ nhỏ xe lông mặt (tương tự như cạo lông mặt, nhưng ở đây dùng sợi chỉ, ta thử rồi, cái này phải gọi là nhỏ, đau bỏ mạng TT^TT), đau đến nỗi nhị cô cắn răng, làm xong thì trời đã sáng, nên trang điểm, người trang điểm là ai thì Tử Tình không biết, sau này mới nghe nói là con dâu của dì út lão gia tử, đầu tiên là uốn mi, không biết là dùng thứ gì, đang cầm trong tay, lại vẽ mi, dùng là dùng cây củi đốt cháy thành than vẽ lên, son môi thì dùng giấy son, phấn hơi hồng hồng, tô chút lên mặt, nhẹ nhàng, may là tốt hơn trong tương xứng, vẫn tương đối thanh tú. Tử Tình cứ nghĩ tân nương cũng giống trong tiểu thuyết miêu, dùng son quét lên mặt, đỏ như mộng khí.

Trang điểm xong, bắt đầu chải đầu, Tử Tình liền đôi khuyên tai lấy ra, Thu Ngọc đoạt lấy, hỏi mau đôi khuyên tai đẹp này mua ở đâu, Tử Tình đáp: “Người khác mua ở kinh thành, nhị cô, người phải nhớ kỹ, đây là quà Tử Tình tặng cho người.”

Đồ từ kinh thành đến quả nhiên là khác, hình thức đẹp mắt, công phu tinh xảo, vật liệu tốt, đương nhiên hiệu quả sẽ khác nhau. Dưới sự yêu thích và ngưỡng mộ, Hạ Ngọc bắt đầu thay quần áo, mặc bộ áo bông màu đỏ hôm qua, bên ngoài mặc bộ váy cưới đỏ thẫm, thêu rồng phượng, xong thì kiểu đón dâu đã đến cửa.

Hạ Ngọc ngồi ngay ngắn trên giường, Tăng Thụy Khánh đốt pháo đi vào, mời khách đón dâu vào cửa, uống nước trà trước, tiểu hài tử đón dâu đều được cho bao lì xì. Lúc này, khách trong thôn cũng tới cửa, bắt đầu ăn cơm trưa, cơm trưa không nhiều món thịt như tiệc tối hôm qua, chất lượng đồ ăn chất cũng kém hơn.

Sau khi ăn xong, lão gia tử cùng Điền thị ngồi ở nhà chính, ánh mắt Điền thị lại đỏ, nghẹn ngào , Hạ Ngọc cũng thế, chú rể tân nương cúi chào cha mẹ, dập đầu lạy ba cái, Điền thị cho chú rể một hồng bao. Tăng Thụy Khánh công Hạ Ngọc ra cửa, Hạ Ngọc đã đội khăn voan đỏ, khăn voan thêu là uyên ương nghịch nước.

Tăng Thụy Tường ở cửa đốt pháo kép, lão gia tử cùng Điền thị tiễn khách, tiệc rượu kết thúc, trừ bỏ lão gia tử cùng Điền thị, những người khác đều đi theo vào thôn , thì ra là phải vào từ đường, lúc này nữ khách

vẫn không được vào, tân nương bái tế xong, vẫn được đại ca công lên kiệu hoa, Tăng Thụy Tường lại đốt một quả pháo, nhóm nhạc bắt đầu diễn tấu, đưa thân đều là những người chưa gả. Thẩm thị có chút lo lắng Tử Tình, nhưng Tử Tình muốn đi, Thẩm thị đành phải dằn dò hết câu này đến câu khác.

Đưa thân là Thu Ngọc, Tử Bình, bà người Tử Tình, ba đứa Mao cùng đại nữ nhi Quế Anh nhà Xuân Ngọc, ra thôn, nhạc công liền ngừng lại, chú rể Chu Thiên Thanh đi bên cạnh kiệu hoa, bên kia là Thu Ngọc, Tử Tình cảm thấy đường rất xa, vài đứa nhỏ ngồi trên xe cút kít, đi đến một cái cầu độc mộc (cầu bắc ngang sông suối, chỉ có một cây gỗ, ở mình gọi là cầu khỉ), Tử Tình đi xuống, nói cái gì cũng không dám đi qua, chân run lên, dưới cầu độc mộc, nước chảy ào ào, nhìn cái đã muốn ngất, xe cút kít cũng không qua được, cuối cùng, vẫn phải nhờ người công qua, Thu Ngọc còn cười nói may là mới bảy tuổi, nếu lớn thì phải gả cho người công luôn rồi.

Mặt trời ngã về tây, cuối cùng cũng thấy được Kiều thôn, nhạc công lại bắt đầu diễn tấu, vào thôn, căn nhà thứ hai hình là nhà của Chu Thiên Thanh, màu trắng tường viện rất bắt mắt, trên cổng có khắc “Phúc đệ”, cửa viện dán câu đối đỏ, pháo vang lên, chú rể công tân nương vào cửa, sân nhà hân không nhỏ, đi vào còn có cái đường lát đá cuội, Tử Tình quay đầu, viện môn rất cao, nhà bên trong không nhỏ, vào nhà chính, tiểu hài tử được một hồng bao, hai văn tiền.

Ông bà thông gia ngồi trong phòng khách, lúc này còn có MC kêu: “Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái” xong rồi sẽ đưa vào động phòng, tân nương chỉ có thể ngậy ngốc ngồi trong tân phòng, Thu Ngọc vụng trộm cầm ít đồ ăn, bảo Tử Tình canh chừng, sợ để người ta thấy thì chê cười. Không lâu sau, bên ngoài ồn ào, mọi người vây quanh chú rể, Tử Tình thấy dượng dùng gậy đẩy khăn voan của nhị cô lên, nhị cô cúi đầu ôn nhu, làm dượng say mê.

Chỉ chốc lát tiệc rượu bắt đầu, bọn Tử Tình cũng được mời ngồi một bàn, hai huynh đệ cùng chú rể đi kính rượu. Sau đó tân nương đi ra, quỳ lạy trưởng bối trong nhà và thân thích, nhận lễ quỳ lạy. Tử Tình thấy giống y hệt tối qua, không có gì mới mẻ cả, nên nhìn xem nhà cửa, bằng như căn phòng mà Tử Tình trước kia ở, cũng là hai gian phòng, phía sau có phòng bếp, có phòng gồm hai gian.

Buổi tối, trong nhà trừ bỏ nền đỏ thì Tử Tình còn thấy đệ đệ của dượng bắc cái ghế ở phòng chính giữa, đứng trên đó, nằng tồ mò không biết hân muốn làm gì, thì ra là phòng chính giữa có 3 cái hoa đăng (đèn lồng), chiếu phòng sáng trưng, xem ra điều kiện trước kia của Chu gia tốt hơn Tăng gia nhiều.

Lúc này, thân thiết trong nhà ồn ào nháo động phòng, mọi người ồn ào, tân nương từ trong chăn lấy ra ít quả vỏ cứng ọi người ăn, ít quả táo khô nhỏ, hạt dưa, còn lấy hai quả bưởi khô cứng, Tử Tình thật đúng là không biết có ý gì, hỏi Tử Phúc, thì ra ở đây không gọi là quả bưởi, mà gọi là cam, ý là ngọt ngào. Chú rể nhận lấy cam, bóc ra, ăn một miếng, mọi người hỏi: “Ngọt không?”

“Ngọt, rất ngọt.” Nhưng Tử Tình thấy nó đã khô cứng, ăn không ngon đâu, Điền thị bảo tồn đến tận bây giờ. Mọi người bắt đầu đùa giỡn tân nương chú rể, vài người lấy nhọ nôi trét lên mặt chú rể tân nương, cũng không biết náo loạn đến giờ nào, có người gọi đi ăn khuya. Sau này, mọi người tìm chỗ ngủ đại.

Sáng sớm, Tử Tình đã bị đánh thức, thì ra Hạ Ngọc phải dậy sớm, xuống bếp làm bữa sáng, bưng lên bàn, cha mẹ chồng ngồi ở ghế chính, chú rể cùng tân nương còn quỳ lạy, rồi tặng lễ gặp mặt, nhận hồng bao xong, Hạ Ngọc mời cha mẹ chồng ngồi vào bàn ăn, mình thì đứng bên cạnh. Bởi vì là ngày đầu tiên, lại có người nhà mẹ đẻ ở đây, nên Chu gia phu nhân vội để Hạ Ngọc ngồi xuống. Tám đứa Tử Tình ngồi một bàn, hầu như là thức ăn thừa hôm qua.

Tử Tình mặc bộ đồ mới khác, cột cái búi tóc. Ăn qua điểm tâm, Thu Ngọc tiễn mấy người Tử Tình về nhà, Hạ Ngọc lưu luyến không rời, đưa đến tận cửa thôn.

60. Chương 60: Lại Mặt

(Cô dâu về nhà mẹ đẻ, vào ngày thứ 3 sau khi cưới)

Tử Phúc dẫn Tử Tình, Tử Lộc trực tiếp về nhà, Thắm thị hỏi chút tình hình Hạ Ngọc ở Chu gia, liền bảo bọn nhỏ làm gì thì làm đi.

Hôm sau là ngày Hạ Ngọc lại mặt, lúc một nhà Tử Tình đi qua, Điền thị đang ở cửa kiếng chân chờ đợi, tầm nửa giờ sau, nhìn thấy Hạ Ngọc, ôm chầm lấy mà khóc rống, người không biết còn tưởng cả trăm năm không gặp nhau. Chu thị cùng Thắm thị vào bếp hỗ trợ, chiêu đãi con rể mới, dựa theo phong tục lại mặt, phải ở nhà mẹ đẻ một đêm, nhưng không được ở chung với vợ. Tử Tình thấy phong tục cũng không ít.

Cơm trưa xong, Tăng Thụy Tường liền dẫn Tử Tình về, nói với lão gia tử rằng hôm nay sẽ dẫn Tử Phúc lên thị trấn. Điền thị nghe xong, nói với Thắm thị: “Nhà lão nhị à, muội phu mới tới cửa, là khách quý, vì ở riêng nên hai nhà các người phải chiêu đãi một chút, đây là phong tục, cơm chiều hôm nay là đại tấu người làm trước, tất cả các người đều đến đây. Giữa trưa ngày mai thì người chuẩn bị, ăn xong cơm trưa bọn họ sẽ về luôn.” Thắm thị đồng ý, ra về.

Tiến bước Tăng Thụy Tường và Tử Phúc, Thắm thị vội vàng quản lý nguyên liệu để mai nấu ăn, Tử Lộc cùng Tử Tình giúp đỡ, Tử Tình muốn thay hết đồ mới thành cũ, nhưng khác mới đến nhà sao lại cho dùng đồ cũ được, Thắm thị nói tiểu hài tử không uống trà, nên không cần cất ấm trà, khách nhân nhiều, tiểu hài tử ngồi một bàn, dùng bát đĩa cũ, còn người lớn dùng đồ mới.

Cơm chiều, bọn Tử Tình vẫn qua lão phòng, nếu không đi thì thể nào Điền thị, Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị sẽ khó chịu. Tử Tình lần đầu tiên vào phòng bếp nhà Chu thị, quá nhỏ, cho nên đồ ăn đặt trong nhà, Thắm thị nấu ăn. Cũng không có món chính gì đứng đắn, chính là thấy Chu thị lại cho em rể ba trứng luộc, Chu Thiên Thanh đều ăn hết. Tử Tình nghĩ giữa trưa ăn, buổi tối ăn nữa, tiêu hóa được hết sáu cái trứng gà sao? Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị không thèm nói một tiếng với Yến Nhân Đạt cùng Xuân Ngọc, Tử Tình thấy đại dương vẫn ăn uống mạnh mẽ như trước, giống như không để chuyện này trong lòng.

Ngày thứ hai, tầm mười giờ, lão gia tử dẫn mọi người đi lại, Tăng Thụy Khánh nói là phải đi làm, một nhà Xuân Ngọc như cũ theo tới, Hạ Ngọc dẫn phu quân tham quan, Tử Tình quan sát trong mắt Chu Thiên Thanh chỉ có kinh ngạc cùng hâm mộ, không có ghen tị, Tử Tình mời khách đến phòng khách, Hạ Ngọc giúp đỡ châm trà, Tử Tình phải đi phòng bếp làm việc. Sáng sớm Thắm thị đã bắt đầu chuẩn bị cơm canh, Tử Lộc đi học đường, Tử Tình cùng bạn, vừa cho gà ăn, vừa ươm giống, vừa quét sân, dự trữ phân bón, cũng may có Hà thị trông Tử Hỉ.

Tiệc tùng bắt đầu, Thắm thị chuẩn bị thật sự là phong phú, vừa thịt vừa gà, làm bọn Đại Mao mừng điên luôn, mỗi người giết một kê gà, Tam Mao vẫn nhỏ, nên cướp cánh gà. Thắm thị nhìn mà sốt ruột, nhưng khó lên tiếng, dúi gà có ý để lại cho hai vợ chồng mới ăn, nếu không thì Thắm thị đã chặt nhỏ rồi.

“Đại Mao ca à, mẹ ta bảo chân gà là để nhị cô nhị dương ăn, người ta lần đầu tới cửa, các người cướp cái gì mà cướp?” Tử Tình mở miệng nói.

“Để bọn nhỏ ăn đi, chúng ta không cần, còn đồ ăn mà.” Chu Thiên Thanh vội nói.

“Đúng vậy, ai ăn cũng thế cả. Nhị dương chưa ý kiến, làm gà không phải để người ta ăn sao?” Nhị Mao nói.

Xuân Ngọc nghe xong có chút xấu hổ, răn dạy đứa nhỏ vài câu, Điền thị không thích nghe, nói: “Biết hôm nay có nhiều đứa nhỏ, cũng không biết giết nhiều gà, đứa nhỏ quanh năm suốt tháng không thấy được thịt, sao không cướp chút?”

Thắm thị nghe xong, không đáp, trong lòng Tử Tình chửi bới một phen, lão bà tử này, cái gì cũng cháu ngoại cháu ngoại đúng.

Trên bàn rượu, Yến Nhân Đạt luôn là nhân vật nổi bật, vừa rót cho Chu Thiên Thanh, vừa tự mình rót ừng, uống hết ly này đến ly khác, còn không quên nhét thịt đầy miệng, lão gia tử nhú mày. Tửu lượng của Chu Thiên Thanh kém, mới uống vài ly đã say, hơn nữa đây là lần đầu tiên tới nhà, có chút câu nệ, Thắm thị chuẩn bị ba cái trứng luộc như trước, thì ra đây là phong tục cho chú rể mới tới cửa. Sau khi ăn xong, nghỉ ngơi một hồi, uống chén trà, Chu Thiên Thanh liền thu xếp định về, sợ trên đường không an toàn.

Yến Nhân Đạt nhiệt tình giữ khách: “Muội phu, đừng có đi gấp, buổi tối hai ta lại uống, tối thì sợ cái gì, cùng lắm thì buổi tối ở lại một đêm. Nhà nhị tấu nhiều phòng trống lắm.”

“Không được, có người nhà đang chờ. Cảm ơn nhị ca nhị tẩu nhiệt tình chiêu đãi.” Chu Thiên Thanh nói xong, liền dẫn Hạ Ngọc cáo từ, mọi người tiễn ra cửa, khách nhân đi rất xa, Yến Nhân Đạt vẫn còn lải nhải. May là lão gia tử sợ người ngoài chỉ trích, nên dẫn họ về luôn, dù sao thì ở đây có Hà thị.

Tiến khách xong, Tử Tình chạy nhanh tới đất trồng rau xem ra sao, mấy ngày nay không có thời gian đi xem, may quá, mọc chỉ chút, như 2 cặp mầm rồi.

Về nhà thấy Thẩm thị đang định trồng dưa chuột và rau, nói là nên trồng từ lâu rồi, nhưng mấy ngày nay bận quá, Hà thị giúp đỡ. Còn thừa thì Hà thị bảo giữ lại cho các cậu.

Tử Tình nghĩ dưa hấu non cũng mọc ra, thương lượng cùng nương, một mảnh đất lớn như vậy, chắc tầm 5 mẫu, trồng đến khi nào? Lại không muốn để người ngoài hỗ trợ.

Thẩm thị nghĩ nghĩ nói: “Nếu không thì bảo các cậu con đến một chuyến, năm trước bọn họ trồng giúp mà, cũng bảo họ lấy cây thừa đi, nương biết con không muốn để người ngoài biết, con yên tâm, nương sẽ dặn bọn họ, mấy năm nay, các cậu của con đối xử không tệ với nương, đều rất thương nương, bây giờ chúng ta sống thoải mái hơn, nương cũng hi vọng bọn họ có nhiều tiền thu.”

Tử Tình suy nghĩ, cũng có lý, tương lai mình cũng muốn người thân có cuộc sống hạnh phúc, tối thiểu cũng không lo áo cơm.

Ngày này, sau khi trồng xong dưa hấu, Tử Tình rảnh rỗi, xem Tử sư phụ làm gia cụ, bỗng nhiên nhớ tới thư phòng, tốt nhất là đóng sàn gỗ, làm mấy bộ bàn thấp, giống như kiểu bàn ngồi của Nhật, người lớn có thể đọc sách, trẻ nhỏ có thể chơi.

Tử Tình hỏi ý kiến của Tử sư phụ, Tử sư phụ nói dùng gỗ bình thường là được, nhưng phải cưa cho thẳng, sau đó bôi dầu cải vào để dính lại, dầu cải khô xong mới chính thức lót xuống, Tử Tình bảo là có thể cưa mấu nổi thành hình răng cưa, Tử sư phụ nghe xong, nghĩ lại một hồi, nói cũng có lý.

Tiểu Lưu bắt đầu đo đạc thư phòng, Tử sư phụ chỉ đạo, hết nửa tháng thì lót xong sàn gỗ, Tử Tình thấy sàn gỗ bóng đến độ soi rõ bóng người, cời giày ra, đi tới đi lui, Tử Lộc hưng phấn kéo Tử Thọ lăm qua lăm lại, “Tam đệ, về sau chúng ta có chỗ tốt để đọc sách viết chữ nè, ta có nằm mơ cũng không ngờ chúng ta có thư phòng đẹp đến vậy.” Tử Hỉ cũng không biết có ý gì, nhưng thấy ca ca tỷ tỷ vui vẻ, nên hẳn cười tươi.

Tử Tình lại nhờ Tiểu Lưu làm 5 cái bàn thấp, mình thì làm mấy cái đệm ngồi, lúc này, Tử sư phụ chỉ chưa hoàn thành bình phong và bàn thấp, ở mỗi phòng ngủ đều đặt bàn trà là ghế, cả tủ. Tử Lộc bọn họ cũng chuyển về phòng đầu tiên của dãy phía tây, gần phòng Tử Tình.

Cuối tháng, Tăng Thụy Tường cùng Tử Phúc trở về, nhìn đến thư phòng được lót sàn gỗ, và bàn thấp nhỏ, đều rất ngạc nhiên, Tử Phúc còn ôm Tử Tình xoay hai vòng: “Tình nhi, ca ca thật sự rất thích.”

Tử Tình giải thích là vì muốn cả nhà cùng nhau học tập, làm bàn lớn thì tốn diện tích, cho nên nghĩ ra cách này, có thể ngồi đệm, nếu có thể thì mùa đông trải lông dê thật dày là cực tốt. Thư phòng có hai cửa sổ, mở ra, phòng sáng ngời, Thẩm thị còn đem kim tuyến đến, dù sao thì bây giờ nàng cũng không cần ra ngoài làm việc đồng áng, thời gian rảnh nhiều hơn.

61. Chương 61: Chu Thị Bị Thương

Mùng tám tháng ba, con trai cả Tiêu gia - Tiêu Phúc Sinh đến lúc thành thân, Tử Tình dẫn Tử Thọ đi đón dâu, bởi vì Tiêu gia lão gia không có nhiều người thân, mà ông đã qua đời, cho nên Bành thị làm chủ.

Tử Tình cùng Tiêu Tú Thủy cùng nhau chơi đùa một ngày, buổi tối, vài người chưa kết hôn muốn nghe trộm, Tú Thủy cũng muốn, định kéo Tử Tình làm bạn, tân phòng của Tiêu Phúc Sinh là căn phòng cũ của Thẩm thị, một lần nữa được sửa sang, mặc dù Tử Tình cũng muốn xem náo nhiệt, nhưng Thẩm thị đã dắt nàng về sớm: “Nào có nữ hài tử nào da mặt dày thế hả?” Tử Tình tiếc nuối.

Ngày thứ hai, buổi sáng, trời quang mây tạnh, Thắm thị cùng Tử Tình ngồi ở sạp phơi, cải dầu trong nhà đã cắt xong, mà đoạn thời gian trước trời toàn mưa, nên sáng sớm hôm nay Thắm thị đã bưng cải dầu ra phơi, vừa chà vừa đập cải, Tử Tình ở bên cạnh đuổi gà, Tử Thọ cùng Tử Hỉ cõng giày, mặc mỗi tất, leo lên sạp cải dầu chơi, Tử Hỉ đi còn không vững, lắc bên này lắc bên kia, nhưng lúc ngã lại biết tự mình đứng dậy, chọc Tử Tình cùng Tử Thọ cười to, tiểu gia hỏa thấy, đùa càng vui.

Thắm thị đang nói Tử Tình nghe chuyện năm nay trong thành có nhiều người bán đậu phụ non, giá giảm đi một văn. Đang nói, đột nhiên, bầu trời boongx tối sầm lại, gió nổi lên, Hà thị nhìn trời, nói sợ có mưa, vội bế Tử Hỉ vào nhà, ba người luống cuống tay chân cắt cải dầu vào kho, một trận gió mạnh thổi qua, cát bay đá chạy, mù mịt khắp nơi, lát sau, sấm chớp ầm ầm, mưa to tầm tã, ba người vội trốn vào phòng.

Buổi chiều, Tử Lộc tan học về nhà, nói trên đường toàn là cây đổ, còn có mấy nhà bị sập, Hà thị nói thật nhiều năm nay chưa thấy trận gió lớn như vậy, lúa mạch chắc chắn sẽ chịu ảnh hưởng, Tử Tình vừa nghe, chạy nhanh ra mảnh đất trồng rau, may quá, nhà ở tứ phía nên gió không lùa vô mạnh, dưa hấu ngã trái ngã phải, Tử Tình kêu mọi người đến nâng thẳng dậy.

Lúc này, Tử Tình nghe thấy có người kéo chuông, là Tăng Thụy Ngọc đến, nói hấn đã đi xem lúa mạch, vì đất trúng nên tổn thất không lớn, nhưng phải nâng dậy, sợ ngâm trong nước lâu sẽ nảy mầm, còn nói: “Trên đường đi, ta còn nghe nói trong thôn mình có người bị gió thổi bay, rơi vào đê chứa nước, được người cứu lên, ai cũng bảo chưa gặp qua trận gió lốc như vậy, giống như muốn cuốn lấy tất cả.”

Cả nhà nghe xong, đều ngạc nhiên, cho tới bây giờ chưa nghe thấy chuyện có người bị gió thổi bay, chắc là đùa, Thu Ngọc đến truyền tin, thì ra người bị gió thổi là Chu thị, Tử Tình cảm thấy với trọng lượng đồ sộ của Chu thị, cơn gió nào mới thổi được, nếu nói người khác thì còn miễn cưỡng chấp nhận được.

Thắm thị nghe xong, muốn thăm Chu thị, vội vội vàng vàng nhặt hai ba chục cái trứng gà, nói với Hà thị vài câu, Tử Tình cũng đi theo.

Đến mới biết được, cổ chân Chu thị sưng rất lớn, được người khác dùng cáng nâng về, đi không được, lão gia tử tìm Chu lang trung, người lúc xem bệnh cho Tử Tình, lúc Tử Tình đến, thì lang trung đang dùng một loại dược không biết tên xoa bóp, Chu thị hét toáng lên vì đau, đại phu luôn luôn nói đừng động dậy, nhưng Chu thị nước mắt nước mũi vung tứ tung, vừa khóc vừa kể lể, một hồi nói cha đứa nhỏ không ở nhà, việc trong nhà đều dựa vào nàng, một hồi lại oán giận, nói lão gia tử phân chia không tốt, nếu phân chia ruộng cho nhà lão nhị, thì không bị thế này.

Lão gia tử ở bên ngoài nghe được, nhăn mặt. Điền thị than thở, Tử Bình thì gạt nước mắt.

Thắm thị nhanh hỏi: “Cha, đưa tin cho đại ca chưa?”

“Nói với lão Điền rồi, bảo hấn đi huyện một chuyến, dù sao lão Điền cũng định chở người vào thành.” Lão gia tử nói, lão Điền là người đánh xe lừa, mỗi ngày đều chở người qua lại.

Một lát, lão gia tử tiễn Chu lang trung, Thắm thị ngồi vào mép giường Chu thị, hỏi sao lại thế này. Nguyên lai là lúc trời tối lại, Chu thị đang hái đậu phụ ngoài ruộng, cũng không còn lại bao nhiêu nên muốn hái xong rồi về. Đợi đến lúc thấy gió to, muốn chạy cũng chạy không được, sau này lại không biết sao nữa, tại lúc đó ngất đi rồi, sau mới tỉnh thì mình nằm trong đê. Đê dẫn nước rất sâu, Chu thị bị ngã xuống, gào nửa ngày mới có người nghe được, vừa sợ vừa lạnh lại vừa đói, không biết đụng chạm vào quỷ thần gì, nói xong, bảo Tử Bình đốt chút hương, bái lạy.

Thắm thị nấu ít nước ấm, lau cho Chu thị, lại đến phòng bếp nấu hai cái trứng luộc, nói: “Ăn cái trứng gà nóng hồi đi. Giờ đừng di chuyển lung tung, lang trung vừa mới nói, phải một trăm ngày mới khỏi, nói với nương một tiếng, đừng nấu ăn nữa, qua ăn với cha nương đi.”

Nói xong, Thắm thị lại hỏi chuyện lúa má thế nào. “Chuyện đó thì không sao, ta để đệ đệ nhà mẹ để làm rồi. Ta biết người còn bận nhiều việc, sẽ không làm phiền người.” Chu thị nói.

Đang nói, Điền thị đi vào, bảo tối rồi, Thắm thị vội đứng dậy cáo từ, dẫn Tử Tình về nhà.

Trên đường về, Tử Tình thương lượng cùng nương, chờ năm nay bán được dưa hấu sẽ mua núi sau nhà: “Nương, ta muốn trồng cây ăn quả, nương tin con đi, con ươm cây đã nảy mầm rồi. Hơn nữa trên núi lớn

như vậy thì nuôi gà, nuôi gà kiếm được nhiều tiền lắm á. Nương, nương xem, dưa hấu con trồng cũng được giá mà?”

“Một cái núi lớn vậy cũng phải mấy chục mẫu, nương đang định để tiền mua ruộng nước. Ruộng nước tốt hơn, con thấy nhà địa chủ nào có bạc mà không mua ruộng nước đâu?”

“Đó là núi hoang, không tốn nhiều bạc, ta chỉ mua một núi, về sau có bạc thì nương đều đi mua ruộng nước. Con cam đoan sẽ không để lỗ đâu, nếu lỗ thì nương đừng làm đồ cưới cho con, con lấy núi hoang này là được.”

“Một nữ oa mà mở mồm ngậm mồm là nói những thứ này à, con học ai vậy?”

Thấy Tử Tình không hé răng, còn nói: “Chúng ta nào có bạc mua núi, đại ca con đến quan học, trả tiền Tử sư phụ xong thì chúng ta còn lại bao nhiêu đâu.”

Tử sư phụ đã làm xong hai ngày trước, trong nhà chỉ còn hơn mười lượng bạc, quả thật không đủ làm gì.

“Nương, con đâu có nói là mua bây giờ, người thấy đấy, nhà mình là đất hoang, tổng cộng chỉ mất mười lăm lượng bạc, một năm chúng ta thu được hơn 200 lượng mà.” Tử Tình giải thích một lần với nương.

Thẩm thị suy nghĩ một hồi, cuối cùng đáp ứng chờ Tăng Thụy Tường trở về lại thương lượng.

Về nhà, ăn xong, rửa mặt lên giường, một đêm không có chuyện gì. Ai biết, trời rạng sáng, liền nghe thấy gió gào thét ngoài cửa sổ, gió lớn hơn ban ngày, Tử Thọ tỉnh lại, khóc gọi mẹ, Tử Lộc ôm hân, dỗ: “Tiểu Tam đừng khóc, ca ca với người đi tìm nương.”

Thẩm thị vội ôm tiểu nhi tử ngồi vào trên giường Tử Lộc, cùng Tử Lộc dỗ Tử Thọ, Hà thị cùng Tử Tình cũng sớm tỉnh, hai người cũng ngồi trên giường Tử Lộc, Tử Tình nghi ngờ là biển gần đây có bão, nên thổi đến nơi này, kiếp trước thấy nhiều, không biết mấy ngày mới kết thúc. Hà thị nói thời tiết năm nay khác thường, sợ là không tốt, bảo Thẩm thị chuẩn bị nhiều lương thực.

62. Chương 62: Manh Mối

Buổi sáng, trời trong, Tử Tình ra ngoài, dưa hấu lại ngã trái ngã phải, mất vài ngày mới nâng dậy hết, đây là chuyện nói sau.

Trời nắng, Thẩm thị nhanh chóng phơi cải dầu, sau đó đi thăm Chu thị, thuận tiện mua ít thịt về. Sau khi trở về, Thẩm thị nói cây cổ thụ bên đường bị nhổ tận gốc, cây cối thì ngã nghiêng, rất đáng sợ. Nhưng nàng nhất không ít nhánh cây về làm củi, còn kéo Tử Tình tới tới lui lui nhặt mấy bó lớn, chất thành núi nhỏ.

Thẩm thị nói cha Tử Bình đã trở về, muốn dẫn Chu thị vào thành ở một thời gian, thuận tiện muốn tìm đại phu trong thành xem chân cho Chu thị. Tử Tình nghĩ khẳng định Thẩm thị cũng hi vọng Chu thị được trị khỏi.

Nghe ý của Thẩm thị thì lão gia tử cùng Diên thị không đồng ý, có thể là bởi vì con trai cả phải thuê phòng trong thành, hướng hồ rau dưa phải mua hết. Nhưng Tăng Thụy Khánh không thể về nhà mỗi ngày, Chu thị lại không đi lại được, không có người chiếu cố thì cũng không tiện. Tử Bình đương nhiên là đi theo hầu hạ. Thẩm thị về nhà lại nhặt một rổ trứng gà đưa qua, nói trong thành cái gì cũng phải tiêu tiền.

Thời tiết bình thường trở lại, nhưng nhiều mưa hơn, Tăng Thụy Ngọc miễn cưỡng gieo xong mạ ở ruộng nước, mỗi ngày mưa phùn triền miên, núi gần thôn bị màn mưa làm mờ mờ ảo ảo, mưa dầm Giang Nam như một bức tranh thủy mặc không rõ ràng, mưa nhiều đâm chán.

Ai biết từ khi vào tháng tư, trời bắt đầu nóng lên, mỗi ngày mặt trời chói chang, nắng một tháng, ruộng nước bắt đầu khô héo, nhà nhà tát nước cứu lúa, miễn cưỡng thu hoạch lúa mạch, sản lượng giảm là điều tất nhiên, nhà Tử Tình gặt được 4 thạch, chỉ bán 2 thạch, vẫn cho lão gia tử 1 thạch, còn lại thì cất, Thẩm thị còn mua không ít gạo.

Trong viện, dưa hấu không chịu nhiều ảnh hưởng lắm, trồng gần nên tiện lợi nhiều, nước rửa mặt, nước tắm, nước rửa rau đều đem đi tưới, một chút cũng không lãng phí. Mực nước giếng tuy có giảm, nhưng không khô cạn. Làm Tử Tình kinh hỉ là nàng phát hiện hạt cam nằm trước đã nảy mầm, cao gần một gang tay, điều này càng làm Tử Tình quyết tâm muốn mua núi, hơn nữa, Tăng Thụy Tường cũng đáp ứng rồi. Một mình Tử Tình ngồi ở một mảnh đất nhỏ làm vườn ươm, bắt đầu ươm giống, nhờ tam đường thúc bót chút thời gian đi mua ít đá.

Hôm nay Thẩm thị muốn vào thành, nói muốn đi thăm Chu thị, thuận tiện giao cho Chu chương quầy hai sọt trứng gà, lúc này có Hà thị ở nhà, Tử Lộc đến trường đi, Thẩm thị xuất môn đều dẫn Tử Tình đi theo.

Ở chỗ Chu chương quầy, Thẩm thị mua chút quả vỏ cứng, ít điểm tâm, hai người hỏi thăm, đi đến một căn nhà nhỏ mà Tăng Thụy Khánh thuê, bên trong có 3 hộ gia đình cùng ở, điều kiện không được tốt, nhưng nhìn thấy Thẩm thị, Chu thị vẫn là cao hứng, nói là cha đứa nhỏ may mắn tìm được một lang trung giỏi mới về dưỡng lão, mở phương thuốc cho nàng, nói điều dưỡng cho tốt, còn có thể sinh con, bây giờ nàng đã ăn mười thang được.

Thẩm thị vừa nghe, vội niệm “A di đà phật, cảm tạ bồ tát, người vất vả nhiều năm giờ cũng được báo đáp, người nên mở lòng một chút cho thoải mái.” Nói xong Chu thị rơi nước mắt. Hai chị em đầu lúc này cùng mục tiêu trò chuyện, cho nên càng nói càng dính, càng nói cũng càng nóng hổi, hai người còn nói đến chuyện đêm trừ tịch (đêm 30) không thoải mái kia.

“Đệ muội, lúc đó ta cũng không phải nhằm vào người, vừa nghe lão nhân nói, ta không suy nghĩ nên nói bừa. Sau này ta suy nghĩ kỹ lại, đây cũng không thể là chủ ý của người, nào có nương nào bỏ được con mình, huống chi Tử Phúc còn ưu tú như vậy. Mà chỉ có loại người như Yến Nhân Đạt, sinh con cho lắm vào rồi nuôi không nổi, mới nghĩ cướp tài sản người khác.”

“Ta nghĩ tẩu tử tuổi trẻ như vậy, sao không trị hết bệnh được? Ôn dưỡng to lớn cỡ nào cũng không bằng con tự mình sinh ra. Trước kia là do không điều kiện, lúc này nhân cơ hội mà chăm sóc bản thân cho tốt, thế nào cũng sinh được con!”

Nửa ngày không thấy được Tử Bình, Thẩm thị liền hỏi một tiếng, Chu thị nói là cách vách có một đôi vợ chồng tuổi trẻ, nam tử thường xuyên ra ngoài làm việc, nữ tử ở nhà làm tú sống (thêu thùa may vá), “Ta thấy nó cũng không nhỏ, đã mười hai rồi, nên để cho nó đi học chút châm tuyền, trước kia ở nhà làm gì có thời gian rảnh. Mà giờ này còn chưa về nhà. Nếu không thì, Tử Tình, người đi kêu một tiếng, ngay cách vách thôi.”

Tử Tình đáp ứng, gõ cửa gọi Tử Bình ra ngoài, ai biết mới xoay người định về thì gặp một đại nam nhân nhìn chằm chằm Tử Bình, thì ra là chủ nhân nhà này đã trở lại, Tử Bình hớn hỏ hỏi: “Hồ đại ca, sao hôm nay về sớm thế, Hồ tẩu tử còn chưa có nấu cơm đâu.”

“Ừ, hôm nay người cũng về nhà sớm như vậy mà, vị tiểu muội muội này là ai?”

“Là đường muội của ta, ở nông thôn đến thăm nương, nương ta bảo ta về nhà sớm.” Hai người quen thuộc quá độ làm Tử Tình phát hoảng.

Tử Tình thấy ánh mắt hân nhin đường tỷ không thích hợp, cảm giác như có chút lỗ mãng, không chút kiêng nể gì, nhìn là biết không phải kẻ đoan chính gì, Tử Tình liếc mắt một cái đã không thích người như thế, nhưng là kỳ quái, Tử Bình lớn như vậy mà chẳng có chút hiểu biết gì, tính cảnh giác cực kì thấp.

Tử Tình đánh giá Tử Bình, tuy không phải đại mỹ nữ gì cả, nhưng phát triển tốt, những đặc thù của thiếu nữ đã có chút lộ ra. Tử Tình có dự cảm không tốt, nam nhân đều là loại người có mối nối cũ, đừng bị lừa gạt. Nhưng lời này không thể nói toẹt ra.

“Tỷ, chủ nhân nhà này bao nhiêu tuổi? Người quen bọn họ lắm sao?”

“Quen chứ, bọn họ đều nhiệt tình, nhà chúng ta vừa chuyển đến, Hồ gia tẩu tử đã đi qua giúp không ít, cũng trò chuyện với nương. Sau này nương ta thấy nàng ở nhà làm tú sống một mình, nên muốn ta đi học. Bọn họ bao nhiêu tuổi thì ta không biết, nhưng nhà bọn họ chỉ có một nữ hài tử, mới ba tuổi.”

Tử Tình nghĩ nghĩ, chắc tầm hai mươi, liền nói: “Tỷ, người có thời gian thì ở cùng đại nương đi, dù sao thì bây giờ đại nương còn chưa đi được, rất bất tiện, mà châm tuyền thì người vẫn có thể ở nhà làm.”

“Ở nhà làm thì được gì, nương ta cũng không thể dạy ta, Hồ gia tẩu tử không những nhiệt tình, tú sống của nàng cũng tốt, Hồ gia đại ca cũng không ngại phiền toái, còn nói có ta ở cùng nương tử, hần cầu còn không được, như vậy thì nương tử của hần sẽ không nhầm chán. Hồ gia đại ca thật thương nương tử.”

Tử Tình vừa nghe, lại càng không yên tâm, khuyên nhủ: “Nhưng đại nương ở nhà một người cũng nhầm chán, hơn nữa đại nương còn không đi lại được, muốn uống nước hay làm gì đó cũng không tiện, nàng cần người.”

Tử Tình nói hết lời rồi, nhìn vẻ mặt Tử Bình, khẳng định là không nghe lọt tai nào. Tạm biệt Chu thị, về nhà, Tử Tình có chút rầu rĩ, cổ đại rất chú ý thanh danh, lỡ đường tỳ có chuyện không tốt, Tử Tình cũng chịu liên lụy. Suy nghĩ mãi, tìm cơ hội khi không có ai, Tử Tình nói lo lắng của nàng cho nương biết.

Thẩm thị nghe xong, nhảy dựng lên: “Nữ nhi à, con còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, lời này đừng nói bừa bên ngoài, biết chưa?” Lại hỏi kĩ càng một lần, Tử Tình đáp hết, sau đó, Thẩm thị không nói về chuyện này, Tử Tình cũng không biết xử lý thế nào. Tiếp đó, bên lão phòng có việc vui.

63. Chương 63: Thu Ngọc Làm Mai

Thì ra là Thu Ngọc đính hôn, Điền thị luôn luôn đau đầu vì chuyện của tiểu nữ nhi, Thu Ngọc nói không muốn gả cho nông dân, Điền thị nhờ người nơi nơi hỏi thăm, Thu Ngọc đã mười lăm, năm nay phải đính hôn, rồi sang năm thành thân là vừa.

Lúc này, vừa vặn có một Chu gia ở Tây Miếu thôn, lại là Chu gia, Tử Tình mới phát hiện nơi đây họ Chu rất nhiều, vài thôn xung quanh đều có. Mà nói tiếp, con lớn nhất Chu gia luôn luôn ở Tân Châu phủ làm ghi chép quặng sắt gì gì đó, dùng ngôn ngữ hiện đại để biểu đạt thì giống công việc thống kê này nọ, không phải vào hầm đào mỏ, cũng an toàn. Tiền lương tốt, một năm mười hai lượng bạc, nhiều hơn hai lượng so với Tăng Thụy Khánh. Mấy ngày hôm trước đã nhìn tướng, nghe nói bộ dạng đối phương tuần tú lịch sự, hai bên tương đối vừa lòng, nên nhanh chóng định thân trong dịp nghỉ ngơi này.

Thẩm thị cảm thấy xa như vậy thì tương lai sinh hoạt thế nào, chẳng lẽ mang Thu Ngọc đến chỗ quặng, nghe nói nơi đó không có một nữ nhân nào ở, cả hai ở cũng không phải dễ dàng sống tự do tự tại, chính mình đã trải nghiệm qua. Thẩm thị đem chuyện này nói với Điền thị.

Ai ngờ Điền thị nghe xong, phản bác: “Chuyện này người đừng quan tâm, ta là nương của nàng, chẳng lẽ không vì nàng mà tính toán? Thu Ngọc đã nguyện ý, coi trọng hần, chẳng lẽ giữ lại làm gái lẽ thì? Thu Ngọc lớn như vậy, từ nhỏ lại là người lòng dạ cao, trong lòng có tính toán, nàng đã tính toán tốt lắm, hai người ở riêng thì đều tự mình kiếm bạc vài năm, rồi thuê cửa hàng gì đó, khổ thì khổ cảm ba năm năm thôi.” Thẩm thị nghe vậy, không nói.

Chu gia có ba nam, ba nữ, Thu Ngọc làm mai là con lớn nhất, Tử Tình thấy, bộ dạng rất được, giống người đọc sách, nghe nói cũng học vài năm, trong nhà lược có vài mẫu đất bạc màu, có một đại tỳ đã gả đi.

Tử Tình không có hứng thú, đến phòng sau tìm Tú Thủy, con trai lớn nhất của Tiêu gia đã chuyển đi rồi, bây giờ căn phòng kia không có người ở, đồ dùng sinh hoạt mới trong phòng cũng chuyển hết, nhưng Tú Thủy nói nhị ca của nàng cũng làm mai, Tử Tình liền nở nụ cười, nói: “Năm nay sao chỗ nào cũng là việc vui, nhà ta nhị cô lập gia đình, tiểu cô làm mai, nhà người thì hai ca ca trước sau muốn kết hôn.”

Ai ngờ Tú Thủy nghe xong, ngược lại có chút thương cảm, nói: “Theo ta thì đây chẳng phải chuyện tốt gì, sau khi nhị ca của ta thành thân cũng sẽ rời nhà, nhà gái điều kiện không sai, ở thị trấn, không gả đến nông thôn, nhị ca sẽ chuyển lên thị trấn. Đại ca của ta đi rồi, nhị ca cũng muốn đi, trong nhà càng ngày càng vắng vẻ, nghĩ đến cảnh cả nhà ta náo nhiệt trước kia, bây giờ ai cũng rời đi dần dần.”

Cũng phải, ca ca từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nói không về nhà là không về, trong nhà càng ngày càng vắng vẻ, trước kia cả gia đình đều chen chúc một chỗ, còn chưa ở được bao lâu, nhà Tử Tình chuyển trước, tiếp đó là hai con trai Tiêu gia, một nhà Chu thị cũng đi rồi, Hạ Ngọc xuất giá, thì ra mảnh đất cả ngày gà bay chó sủa cũng có lúc vắng vẻ.

Tử Tình nghĩ, gia đình mình cũng như thế thôi, đại ca ra ngoài học, ngay sau đó nhị ca cũng phải ra ngoài: “Thật sự là thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.” Tử Tình cảm thán một câu. Huống chi mình còn không có cơ hội gặp lại cha mẹ kiếp trước, Tử Tình không khỏi bi thương, nhỏ giọng nức nở.

Tú thủy sốt ruột: “Tình Tình, người làm sao vậy, sao mà khóc?”

Tử Tình khóc xong, cũng cảm thấy xấu hổ, lau khô nước mắt, cười nói: “Còn không phải tại người à, tự nhiên nói ra, ta đã nghĩ đến chuyện chưa đầy hai năm nữa người cũng muốn xuất giá, không biết gả đến nơi nào, sống có tốt không, ta liền thương tâm .”

“Để ęc, ta gả đến nơi nào, người liền gả đến nơi đấy, tốt nhất là chúng ta gả cùng một nhà.”

Tử Tình vừa nghe, vui vẻ, đứng là đồng ngôn vô kị (lời của trẻ nhỏ không cố kỵ): “Chuyện này không phải người và ta định đoạt được, thôi, chúng ta đi nhìn tam dương nhà ta đi.”

Lúc hai người đến, Chu gia đã tới. Tử Tình chỉ biết điều kiện nhà tam dương còn không bằng nhị dương, nhưng tiểu cô có tính toán, lại có một tay tú sống (thêu thùa), mà lương của tiểu dương lại luôn có đủ hạn hay lũ lụt, nhị dương thì còn muốn nhìn trời ăn cơm (nhờ vào thời tiết, ý chỉ nhà nông lời lỗ đều nhờ trời), nhưng quan trọng là thân thể nhị cô tiêu không ít tiền thuốc men, xem ra cuộc sống sau này của tiểu cô khẳng định không kém .

Đảo mắt cũng sắp đến Đoan Ngọ (vào 5/5, còn gọi là lễ hội thuyền rồng), trời vào những ngày cuối tháng năm thì cũng đổ mưa, Tử Tình nhờ tam đường thúc trồng 4 mẫu là dương khoai. Thấm thị bắt một đám hoạn kê, gà này mua lúc đầu tháng 11, cũng tầm bốn năm cân rồi, Tử Tình thấy dưa hấu mọc cũng không tệ, nhưng chưa chín, phải chờ mười ngày nữa, Đoan Ngọ thì đừng hy vọng bán gì cả.

Tăng Thụy Tường cùng Tăng Tử Phúc trở về, buổi tối cả nhà đều thích ngồi ở thư phòng làm những việc vặt, Tăng Thụy Tường giảng giải bài tập cho Tử Lộc, Tử Phúc đọc sách, Tử Thọ cùng Tử Hỉ ngồi chơi, Thấm thị thêu thùa may vá, Tử Tình thì một lúc chăm tuyến một lúc học chữ, Tử Tình chuẩn bị đem chăn chiếu trong nhà đổi mới, nàng chọn trước ình một xấp vải màu tím nhạt, có in hoa nhỏ, làm được gối đầu, drap giường, bọc chăn, Hà thị rất thích, nói ngủ thoải mái cứ như nằm mơ.

Thấm thị thấy tốt, mua vài xấp vải về, còn nói mua nhiều thì lợi nhiều, Thấm thị rất thích ga bọc chăn, bớt việc hơn, không biết Tử Tình nghĩ như thế nào, trước kia, mỗi lần giặt chăn đều phải vác tất cả đi giặt, cho nên một năm cũng giặt không quá 2 lần, lúc này thì tháo giặt thuận tiện hơn, mà Tử Tình còn khâu 4 góc chăn bốn cái dây, cột lại để khỏi chăn chạy tới chạy lui .

“Nương, chuyện này rất đơn giản, mỗi lần ta cũng ngại giặt chăn, nếu có cái gì đó bọc chăn lại thì chỉ cần giặt bọc chăn, ta đã nghĩ đến điều này lâu rồi, nhưng chăn lại thích chạy qua lại bên trong, có dây cột lấy là được, nương, ta thông minh đúng không, ta thích trong phòng thật là sạch sẽ, không loè loẹt, cho nên ta dùng vải bông làm drap giường và bao gối.” Tử Tình giải thích, hoàn toàn làm Thấm thị mất đi sự nghi ngờ, từ nhỏ con gái đã cổ linh tinh quái, luôn làm người khác kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng) ngoài ý muốn.

Lần này Tăng Thụy Tường và Tử Phúc về nhà, Thấm thị đã nói sẽ làm trước cho họ để mang đi học đường, nửa năm nay, đường may của Tử Tình đã thuần thục, nàng vốn định làm cho đại ca một cái ba lô, nhưng nàng chỉ nghĩ đến việc mặc áo dài mà lưng đeo ba lô thì buồn cười.

Hà thị được con trai cả đón về qua lễ, Tăng Thụy Tường nói là nên gọi người bên lão gia tử cùng nhau, dù sao bên kia chỉ có ba người, Điền thị thấy trong nhà đổi hết đệm chăn, oán giận vài câu, lãng phí tiền bạc, nhưng sau đó lại cẩn thận hỏi làm như thế nào, chắc là muốn để tiểu nữ nhi chuẩn bị đồ cưới, còn cố ý kêu Thu Ngọc đến nhìn. Việc này vốn không có cái kỹ thuật gì cao siêu, vừa nhìn là biết, hầu như nữ nhân cổ đại đều biết may vá, người giàu không cần quan tâm việc giặt đệm chăn, đều có người hầu làm, mà người nghèo thì sao dám bỏ tiền mua vải làm thứ này, chỉ sợ chăn cũng có mụn vá, cho nên Tử Tình cũng không nghĩ nó sẽ làm nên chuyện gì.

Điền thị nói việc hôn nhân của Thu Ngọc định xuống ở sau thu hoạch vụ thu, sinh nhật Thu Ngọc là cuối sáu tháng, Điền thị muốn để nàng tròn mười sáu mới tái giá. Còn nói về Hạ Ngọc, bây giờ cũng không biết có khỏe không, có phát bệnh không, lần trước nhờ người chuyển lời là bảo nàng đã ở riêng, Điền thị bảo bọn họ nên cho thuê ruộng nước, thân thể Hạ Ngọc không thể làm việc nặng, còn nhà Xuân Ngọc thì nghèo khổ thế nào...

Tử Tình thấu lòng Điền thị tràn đầy nhớ nhung cho 3 nữ nhi, đối với Chu thị bị gãy chân đang dưỡng thương thì không chữ nào nhắc, dù gì cũng sống với nhau hơn chục năm, hầu hạ bà hơn mười năm, Tử Tình không khỏi cảm thấy Điền thị có chút lạnh bạc (lạnh lòng + bạc tình).

64. Chương 64: Mua Núi

Hôm Đoan Ngọ, Điền thị nói về Hạ Ngọc, ai cũng không ngờ vài ngày sau, Hạ Ngọc thật sự trở lại, Hạ Ngọc đi không được con đường xa như vậy, nên ngồi xe trâu một lúc, rồi tự mình đi đường, qua cầu độc mộc, lại ngồi một chiếc xe trâu khác, tóm lại, nàng nói trở về nahf một chuyến cũng không dễ. Thì ra là thành thân hơn ba tháng, mà không có tin tức mang thai, người nhà chồng sốt ruột, Hạ Ngọc cũng không nói cái gì được, liền muốn về nhà mẹ để dưỡng một thời gian, thuận tiện tìm lang trung xem bệnh.

Hạ Ngọc về nhà mẹ để còn cho nhà Tử Tình một ít rau củ, tuy không đáng giá tiền, nhưng đến cùng cũng là một phần tâm ý, Thẩm thị mời bọn họ đi lại ăn bữa cơm. Sau khi ăn xong, tỷ muội Thu Ngọc cùng Hạ Ngọc tắm rửa một cái, lúc đi, Thu Ngọc cười nói: “Mỗi lần đến nhà nhị ca ăn cơm, đều nói muốn tắm rửa một cái, nhưng lại đều tan rã trong không vui, phải nửa năm mới tắm được, rất thoải mái, cha, nường, theo ta thì các người cũng nên tắm một cái đi, nhị tẩu thật sự là biết hưởng thụ, có tiền đã thật.”

Hạ Ngọc véo nàng một chút, thấp giọng nói: “Tắm là được rồi, người còn nói luyên thuyên gì, muốn làm mọi người mất hứng, người mới cam tâm à?”

Tử Tình thấy lão gia tử cùng Điền thị trừng mắt nhìn Thẩm thị, vội nói: “Tiểu cô, nường ta biết hưởng thụ gì chứ, đây là chủ ý của cha cùng đại ca của ta, nói nường là một nữ nhân mà chăm sóc nhiều con, suốt ngày vất vả trong ngoài nhà, buổi tối tắm nước ấm có thể giảm bớt chút mệt nhọc.”

Tử Tình thành công làm sắc mặt Điền thị thay đổi, bà ta thở phì phì nói: “Tắm xong còn không về à?”

Tiến bước bọn họ, Thẩm thị lấy tay búng trán Tử Tình, lắc lắc đầu, Tử Tình vội kéo Tử Thọ, nói: “Tiểu tam, tỷ tỷ dẫn người đi xem dưa hấu chín chưa nhé?”

Từ nay về sau, hầu như ngày nào Tử Tình cũng đi gõ dưa hấu, chín không nhiều, lại đợi thêm vài ngày, mười lăm tháng năm, rốt cục Tử Tình truyền tin cho Chu chương quây, cũng hỏi: “Chu chương quây, có thể thương lượng cùng Đông gia nhà người hay không, người xem, năm nay khô hạn, nên giảm sản lượng, nhưng lại ngọt hơn năm trước, người nếm thử thì biết, hơn nữa, năm nay còn chín sớm hơn năm trước mười ngày, người đi hỏi Đông gia có thể cho chút phí vất vả không.”

Chu chương quây chấp nhận, cười nói nhất định đem chuyển lời, ngày kế, Chu chương quây dẫn người đến, báo cho biết ý của Đông gia, hai mươi văn một cân, giá này duy trì đến hết cuối tháng, đầu tháng sáu đến giữa tháng thì mười tám, tuy rằng không có đạt được mục tiêu mong muốn, nhưng Tử Tình vẫn tương đối vừa lòng. Thương nhân nào có ai không trục lợi đâu.

Tiến bước Chu chương quây, cầm trong tay một trăm lượng bạc, Tử Tình liền quần lấy Thẩm thị, đi tìm lí chính, Thẩm thị hỏi: “Cũng không phải mua miếng thịt heo trên đường, một khoản bạc to như vậy mà người đã vội vàng đưa cho người khác, vì sao hả?”

“Trời ạ, nường đừng quản mà, không phải cha đã đồng ý rồi sao? Với lại dưa hấu là con tìm được, nường còn không tin con? Con muốn nuôi nhiều gà hơn, muốn trước tết bán giá cao.” Năm trước, lúc bán câu đối, Tử Tình ở chợ hỏi, hoeren kê cao nhất bán được hai mươi văn một cân, mà nhà mình bán cho Chu chương quây mười tám văn, còn tưởng rằng người ta chiếu cố nhà mình nữa chứ. Chủ yếu là Tử Tình muốn nuôi một ngàn con gà, phân gà dùng để nuôi đất, lại nuôi ít dê, trồng cây ăn quả.

Thẩm thị nói không lại Tử Tình, đành phải cầm một ổ trứng gà nhỏ, đến nhà lí chính, Tử Tình đi theo. Hà thị ở cùng Tử Hi, Tử Thọ.

Đến nhà lí chính, lí chính nường tử cùng Thẩm thị đang nói chuyện trước cửa, thấy Thẩm thị trong tay bưng ổ trứng gà, tươi cười trên mặt hơn chút thiết tình. Tử Tình thấy, cười trộm, việc này dễ làm rồi.

Thẩm thị đem rổ đưa qua, lí chính nương tử giả ý chối từ, đang chuyển rổ qua lại thì lí chính dẫn hai con trai hần ra ruộng đã trở về. Thẩm thị nói việc cần làm, tay phải lí chính vuốt vuốt chòm râu, trầm tư một lát, mới nói: “Tú tài nương tử à, tính ra thì cả ngọn núi đó cũng khoảng bốn năm chục mẫu, tuy rằng núi hoang giá rẻ, nhưng mua hết cũng mất tầm 180 lượng bạc, số bạc này cũng không thể nợ được.”

“Lí chính yên tâm, bởi vì nhà ta nhiều đứa nhỏ, muốn mưu sinh, ruộng nước giá đắt, nên mới gom bạc mua núi hoang, chịu khó quản lý cũng được.”

“Bạc đủ là được, bán ai mà không phải là bán, núi cũng để hoang nhiều năm rồi, ta thấy sân nhà người, nuôi gà trồng rau rất tiện, về sau, thôn dân cũng nên làm thêm cái sân, cho nên đất hoang trong thôn dễ bán bán, ngay cả ta cũng muốn làm một cái nhà to, sân rộng. Ngày mai ta sẽ đến huyện nha một chuyến, tìm người đo đạc cho người, thuận tiện làm ít việc, chỉ sợ còn phải đi huyện học tìm Tăng tú tài đến ký tên đồng ý. Nhưng, chạy tới chạy lui. . .”

Thẩm thị nhanh đưa 4 chuỗi tiền, nói: “Vây phiền toái lí chính, tiền này để thuê cái xe, ăn bữa cơm, mời người nha môn làm việc cũng phải mất chút ít, không thể để người tự bỏ hầu bao được.”

“Được, người yên tâm ở nhà chờ tin tức tốt của ta đi.” Tiếp nhận đồng tiền, lí chính cười như hoa. Có tiền, sai ma khiến quỳ.

Hai ngày sau, lí chính liền đem khế đất đưa tới, nói là hôm qua có người tới đo đạc hết núi hoang, thật ra thì núi đầy bụi gai cỏ dại, nên ước chừng là năm mươi mẫu, một lượng 1 mẫu, xung quanh chân núi hoang là mười mẫu, 2 lượng rưỡi một mẫu, Thẩm thị cầm tám mươi lượng bạc, nhờ lí chính đi huyện tìm Tăng Thụy Tường làm thủ tục.

Tử Tình dạo quanh chân núi một vòng, dài khoảng hai trăm thước, tường nhà của Tử Tình sát chân núi, hoang phế là phía đông núi, thôn dân đến núi hầu hết đều đi ở phía tây, bởi vì phía tây hầu hết là ruộng nước.

Tử Tình thấy cỏ dại ở triền núi thật tươi tốt, sợ có rắn độc nên quyết định đốt hết một lần, việc này tự nhiên sẽ giao cho Tăng Thụy Ngọc làm. Bởi vì Tăng Thụy Tường không ở nhà, Thẩm thị vẫn là đem Tăng lão gia tử mời đến, để hần đi mời 10 người trong thôn xây cái tường, vì nhìn thấy có tường viện trồng dưa hấu có lợi nhiều, nên Thẩm thị muốn làm, khiến Tử Tình bớt không ít tâm tư. La sư phụ nói sẽ làm xong trước khi thu hoạch vụ hè, càng hợp ý Tử Tình.

Lão gia tử trở về, nói thăm cùng Điền thị, nói không ngờ Thẩm thị lại mua một mảnh hoang lớn, chỉ sợ lại kiếm không ít bạc: “Xem ra dưa hấu có nhiều lợi nhuận, không biết nhà Xuân Ngọc trồng thế nào? Người xem nòng dâu của lão nhị đi, một nữ nhân ở nhà, dẫn theo một đồng lứa nhỏ, cư nhiên hơn một vài năm đã có cuộc sống khá vậy, nhà con rể ở riêng nhiều năm, một chút giàu cũng không có, cũng không biết suốt ngày bận làm gì nữa, có thời gian tổng tiền, thì không bằng suy nghĩ nên làm gì, chỉ biết uống rượu ba hoa, không biết Xuân Ngọc thấy hần tốt điểm nào? Khó trách lão đại chương mất hần.”

Tử Tình tự nhiên không biết chuyện này, khoảng thời gian này nàng đều một lòng để ở núi hoang, trên sườn núi, cách hai mươi thước làm một chuồng gà, cách năm thước thì đào một hố sâu tầm ba thước, hàng rào thiết lập dưới chân núi, nhóm người của La sư phụ dùng hai mươi ngày mới xong, chủ yếu là Tử Tình nhờ bọn họ cùng làm những việc đào hố, tường viện cùng chuồng gà một lượt, không đến mười lăm lượng bạc. Tăng Thụy Ngọc đưa gạch và gỗ không đủ dùng, lại mượn thêm của người khác một ít, nói hần về sau sẽ trả, vì thế Thẩm thị liền cho hần 4 lượng bạc, trong đó bao gồm cả tiền mua đá.

65. Chương 65: Cải Tạo

Tử Tình vung ít vôi vào bên trong mỗi cái chuồng gà, rải rơm, không biết Thẩm thị bắt ở đâu ba con chó nhỏ, nuôi ở nhà, còn mở cái cửa nhỏ ở tường phía bắc, có thể trực tiếp đi qua núi, ban ngày mở ra, buổi tối mới đóng lại.

Lúc Tử Tình bận rộn chuyện núi non, Thẩm thị cũng không rảnh rỗi, nàng đã biết sự ngon ngọt của việc nuôi gà, chỗ lớn như vậy, lại có tường viện, có thể nuôi bao nhiêu con gà đây? Vấn đề là mua ở đâu, cho nên Thẩm thị đi chợ phiên, có bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, thậm chí còn đi An Châu phủ. Bởi vì Tử Tình biết nơi này không có kỹ thuật ấp gà con, toàn nhờ vào gà mái ấp.

Mấy ngày này, tổng cộng Thẩm thị mua được hai trăm gà con, còn mua hai mươi ngỗng nhỏ, nàng nói trên núi cỏ dại nhiều, ngỗng dễ nuôi, hơn nữa ngỗng rất hung dữ, nhìn thấy người xa lạ chẳng những biết kêu, còn biết mổ người, cho nên coi như giữ nhà (nhà ta cũng từng nuôi, trông nhà giỏi, ai cũng không vào được, kể cả chủ của nó TT^TT).

Tử Tình quyết định áp dụng nuôi thả, ngay từ đầu sẽ huấn luyện gà con vào chuồng, buổi sáng mỗi ngày bắt bọn nó thả ra, buổi tối lại bắt vào, ba bốn ngày là thích ứng, đến lúc đó, chúng nó sẽ tự vào, đáng tiếc, bây giờ còn không mua được dê.

Tử Tình cùng Thẩm thị nói đem mười mẫu phía đông khai hoang, trồng ít đậu nành, không phải dùng để chuyên canh, mà chủ yếu là muốn nuôi đất để năm sau trồng dưa hấu, dù sao thì bây giờ Tử Tình cũng không có nhiều cây giống như vậy, sau mấy cơn mưa, nàng rải ít hạt cải trắng trên sườn núi, chủ yếu là rau lớn để cho gà và ngỗng ăn.

Tử Tình cùng Thẩm thị bận hết việc này, mới biết được vì tháng tư có nạn hạn hán, mạ lúa không phát triển tốt, có người thì nhổ luôn, có người thì chờ cho lớn, thu được bao nhiêu thì thu, nhà Tử Tình gia cũng vậy, một chút thu hoạch cũng không có, trong nhà cũng không có lao động đi xách nước tưới ruộng, Tăng Thụy Ngọc còn phải cứu lúa của nhà hân.

Bởi vậy, sau cây trồng vụ hè thu hoạch không được bao nhiêu lương thực, không ít người nghèo đói hơn, nahf Tử Tình có tiền thu từ việc bán dưa hấu, cũng may khi đó Thẩm thị nghe xong lời Hà thị, mua không ít lương thực tồn kho.

Hai nhà cậu và cô không biết thế nào nhỉ? Chỉ sợ cậu thì tốt một ít, Tử Tình cùng nàng nương nói việc này, bỗng nhiên nghĩ đến dưa hấu nhà cậu chín, “Nương, dưa hấu nhà cậu không biết ra sao? Không bằng nương xem thử?”

Thẩm thị nghe xong, vỗ tay, “Đúng rồi, ta quên mất.”

Cùng Hà thị thương lượng xong, sáng sớm hôm sau, Hà thị ở nhà trông nom hai cháu ngoại, Thẩm thị dẫn Tử Tình đến Bạch Đường thôn, đến mới biết được, bởi vì có người trộm, nên Thẩm Kiến Sơn, Thẩm Kiến Thủy cùng Thẩm Vạn Phúc thay nhau canh gác, có trộm nên khẳng định là sản lượng giảm, Tử Tình thấy chăm sóc tốt, đầy đất đều là dưa hấu, Tử Tình nhìn một lượt, cũng có nhiều quả tầm 10 cân, chín rồi. Tuy không nhiều lắm, hai nhà hợp tác trồng hơn 1 mẫu, nhưng 2000 cân là không thành vấn đề. Bọn họ ươm giống cũng mất tầm 20 ngày.

Tử Tình đi quanh Bạch Đường thôn, thấy không ít cây cam, nhà Thẩm Kiến Thủy cũng có một cây, nhưng hân nói cam nhà hân hơi nước nhiều, rất chua, Tử Tình hỏi thăm ít cây.

Về nhà, Thẩm thị cùng Hà thị nói cũng chín chút ít, dưa hấu năm nay, một nhà chia tầm mười lượng bạc là không thành vấn đề, cũng đủ hai nhà sống qua ngày. Hà thị nghe xong, mới nói: “Vậy thì ta yên tâm rồi, trước kia luôn lo lắng người, bây giờ người đã tốt hơn, lại quan tâm bọn họ, hiện thời bọn họ mượn ánh sáng của người (được giúp đỡ), trồng dưa hấu cũng làm ra ít bạc cưới con dâu, 3 đứa con trai nhà nhị ca người cũng nên thành hôn.”

Tử Tình vừa nghe bà ngoại nói thế này, cũng không biết bọn họ đấu tranh hôn nhân thành công không nhỉ? Đáng tiếc là không được nghe mấy chuyện này, bị Thẩm thị biết thì chẳng phải một trận. Suốt ngày Thẩm thị dạy Tử Tình rằng nữ hài tử không được nghe chuyện này chuyện nọ, không biết Vạn Phúc biểu ca thế nào, chỉ biết hân học nghề ở ngoài, sau này cũng dẫn Tân phúc biểu ca ra ngoài. Tử Tình rất bội phục dũng khí của bọn họ, đáng tiếc không thể giúp thêm gì.

Đảo mắt đã đến mừng năm tháng sáu, Tăng Thụy Tường và Tăng Tử Phúc nghỉ phép về nhà, lần này được nghỉ hơn một tháng, người nhà có thể đoàn tụ, Tử Tình rất nhớ họ, nhất là Tử Phúc.

Tử Tình dẫn cha và đại ca đi tham quan núi, cũng báo chi phí tiêu dùng, Tăng Thụy Tường cũng không để ý, chỉ hỏi: “Hố này dùng để làm gì?”

Tử Tình luôn luôn cho rằng trồng cây vào mùa đông mới tốt, hơn nữa cây giống còn nhỏ, nhưng không thể nói thẳng, cho nên hỏi: “Cha, trời nóng thế này mà trồng được sao? Mỗi ngày phải tưới nước, mệt lắm. Chờ mùa đông, mùa xuân mưa nhiều thì trồng.”

Nhìn thấy một hàng chuồng gà, Tăng Thụy Tường hỏi sao làm chuồng gà thế này, Tử Tình nói: “Cha, đuổi gà rất mệt, làm vậy thì chúng nó sẽ biết về chuồng nằm, con nhặt trứng cũng dễ, còn phân gà thì bỏ vào hố, bớt nhiều việc, ta phải suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra được, như vậy ta cùng nương không có việc gì thì ra đây, cầm xẻng xúc phân.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, không ngừng gật đầu: “Con còn nhỏ vậy mà có tâm tư linh hoạt.” Đáng tiếc không phải nam hài, Tăng Thụy Tường dưới đáy lòng cảm thán.

“Cha, từ nhỏ muội muội đã lười biếng, vì sở thích lười này nên có chút thông minh, mỗi lần lại đều chó ngáp phải ruồi.” Tử Phúc nói xong, còn cố ý vênh mặt nhìn, Tử Tình đuổi theo hất, chạy hết núi đồi đánh cho bằng được.

Thời tiết mỗi ngày một khô nóng, ruộng nước cũng không cần thu gặt, cả nhà ngồi ở thư phòng, ăn miếng dưa hấu ngâm nước giếng thật lạnh, Hà thị nói, cuộc sống này như thần tiên. Tử Tình làm cho hai đệ đệ một bộ ngắn tay quần đùi, rất là mát mẻ, không ra khỏi nhà thì mặc, Tử Phúc, Tử Lộc thấy vậy, cũng muốn hai bộ. Tử Tình làm ینh một bộ, chỉ lúc ngủ mới vụng trộm mặc, Hà thị cũng chưa nói cái gì.

Buổi tối, nơi nơi đều là tiếng ếch kêu, Tử Tình có chút tham, nói là chưa ăn ếch bao giờ. Mùa xuân bắt thì chỉ có ếch nhỏ xiu, chỉ có thể cho gà ăn, vì thế liền làm nũng cùng hai ca ca, một tay cầm lấy Tử Phúc, một tay túm Tử Lộc: “Ca, chúng ta đi bắt ếch ăn đi. Ta muốn ăn ếch.”

Tăng Thụy Tường nghe vậy cũng hưng trí, nói: “Lúc nhỏ, a công các người cũng dẫn ta cùng đại cha các người đi bắt, bởi vì buổi tối nhìn không thấy đường, nên mang theo cây đuốc, nghe các lão nhân nói soi đuốc vào thì ếch sẽ đứng im, lấy rồi chụp lại là được.”

Vì thế, Tử Phúc tìm hai cái đuốc lần trước còn thừa, Tử Tình muốn đi theo, nhưng nói cái gì Thẩm thị cũng không đồng ý, nói mùa hè nhiều rắn rết, Tử Tình đành phải thôi. Nàng cực kì sợ mấy con ếch, ở tường nhà mình và sân, nàng đều rải một vòng mảnh gỗ chương vụn, không biết có hữu hiệu không nữa, dù sao Tử sư phụ không dùng gỗ vụn và gỗ nhỏ, Tử Tình cũng không lãng phí, cắt hết lại, hơn nữa còn dùng bao bố bỏ vào, cắt để về sau còn dùng.

66. Chương 66: Ngày Hè Bắt Ếch

Tăng Thụy Tường dẫn Tử Phúc Tử Lộc đi bắt ếch, Tử Tình ở nhà nóng lòng chờ đợi, không biết đợi bao lâu, cuối cùng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, Tăng Thụy Tường nói trời tối muộn rồi nên tự mình khóa cổng lại, lúc này nghe thấy tiếng, Tử Tình vội chạy đến, nhìn vẻ mặt bọn hất hưng phấn, chắc thu hoạch rất lớn.

“Muội muội, ngày mai nhất định để người ăn đủ. Người cố gắng mà ăn, mỗi ngày ca ca đều chộp ếch cho người.” Tử Phúc một mặt đắc ý khoe khoang.

“Đại ca, hình như là ta bắt tương đối nhiều, muội muội, thích ăn nữa thì mai đi bắt uội.” Tử Lộc không cam lòng công lao bị cướp, nói thêm một câu.

Tử Phúc cười, đẩy Tử Lộc một phen.

Tử Tình tiếp nhận giỏ trúc, hơi nặng: “Đừng mở ra đó, mở ra mà ếch nhảy tủa lưà thì rắn bò vào đấy.” Tăng Thụy Tường dặn dò. Tử Phúc lấy giỏ trúc bỏ vào phòng bếp.

Sáng sớm, Tăng Thụy Tường vừa muốn đưa hấu cho lão gia tử, bây giờ trời nóng, nên hẳn luôn cho bên kia đưa hấu. Lần này Tăng Thụy Tường nói ít ếch mình bắt được đem đi, để lão gia tử ném thử, Tử Tình cũng đi theo, thuận tiện đưa Tiêu gia trái dưa hấu.

Đến lão phòng, Tử Tình mới biết được nhị cô chưa về nhà chồng, nhị dưỡng tự mình về rồi. Thì ra là vụ hè rất bận, Chu Thiên Thanh sợ chiếu cố không được Hạ Ngọc, nên dứt khoát bảo nàng ở đây. Lần trước đến nhà Tử Tình, Thẩm thị còn cho Hạ Ngọc 1 bao dương khoai, cũng chỉ cho cách trồng thế nào, sản lượng cao, còn chống hạn, đương nhiên cũng nhắc củ nẩy mầm không được ăn. Chắc Chu Thiên Thanh cũng muốn trở về trồng.

Lão gia tử thấy ếch, quả thật cao hứng, bảo Điền thị dùng nhiều hạt tiêu xào, sau đó hỏi con trai ít chuyện nhà. Tử Tình thấy vậy, liền ôm dưa hấu muốn ra phòng sau, cũng nghĩ bản thân rất cục có thể ôm được một quả dưa hấu. Lúc này nghe thấy Thu Ngọc hỏi: “Tử Tình, ngươi muốn ôm dưa đi đâu vậy?”

“Đưa cho bác chồng, nương nói năm nay còn chưa tặng họ quả nào.”

“Quả dưa đất đỏ, dùng tặng, cất lại để chúng ta ăn, trời quá nóng.” Thu Ngọc nói.

“Không được đâu.”

“Quên đi, quên đi, dù sao ta nói cái gì người cũng không nghe, người muốn tặng thì tặng đi.” Thu Ngọc không kiên nhẫn.

“Đứa nhỏ tốt vậy mà người còn nói này nói nọ, sao người còn không bằng một đứa trẻ, cô người đối xử với người không tốt à?” Lão gia tử nghe xong, không vừa ý, đó là chị ruột của hắn.

Tử Tình nhanh đi, đáng tiếc Tú Thủy không ở nhà, nói là vào thành, Tử Tình nói mấy câu cùng bác chồng, để dưa hấu lại rồi đi.

Trở lại phòng trước, nghe Điền thị nói, chắc Tứ mao nhà Xuân Ngọc tròn một tuổi sẽ mời khách, kỳ thực không phải là muốn mượn cơ hội lấy quà tặng sao? Còn mời? Năm trước đã một bữa cơm thu 3 phần quà, hơn nữa, năm trước đi nhà hắn, Tử Tình nhìn thấy không có mấy người trong thôn, lần này chắc cũng vậy, chỉ có ông bà nội và nhà mình, đại cha ghét bọn họ, khẳng định là không đi. Tử Tình vô cùng u oán, muốn lần này nói cái gì cũng không đi.

Một đoạn thời gian trước, Tử Tình lại cùng Thẩm thị đi một chuyến đến chỗ Chu thị, tặng 1 rổ trứng gà, chân của Chu thị tốt hơn nhiều, có thể đi cà kiếng, Tăng Thụy Khánh luôn cười gọi nàng “Người què, người què”, Chu thị nói chân nàng có tốt cũng không định về nhà, dù sao lương thực có dè dè đưa đến, nhân tiện còn đưa chút rau xanh, trừ bỏ tiền thuê nhà thì nhà xài không mấy đồng, gà trong nhà cũng đem lại đây, nuôi trong sân. Hấu hạ cha mẹ chồng nhiều năm, bây giờ cũng được sống cuộc sống vui vẻ, tận hưởng không khí gia đình.

Về nhà, Thẩm thị giết ếch, chờ bọn họ về sẽ nấu, Tử Tình nói cho nhiều hạt tiêu lên. Bữa tiệc này, Tử Tình hô to đã nghiền, cay quá nên uống nước không ngừng, còn ra mồ hôi cả người, ăn hết một nồi lớn, Tăng Thụy Tường nói, buổi tối lại đi bắt tiếp.

Giữa trưa, tỉnh dậy, Tử Lộc nói mang nàng đi bắt cá chạch: “Tình nhi, tối hôm qua nương không để người đi, nhị ca biết người muốn đi lắm, cho nên ban ngày dẫn người đi bắt cá chạch nhé.”

Tử Tình nhanh đứng dậy, tìm quần áo cũ, ai biết tiếng động quá lớn, làm Tử Phúc biết, ba người chuồn êm ra ngoài, đi đến ruộng nước nhà mình, bây giờ ruộng chưa gieo mạ.

Tử Lộc tìm chỗ có bùn thật ẩm, nhưng nước không nhiều, lấy tay đem bùn đất móc ra, đúng là có cá chạch, hai tay Tử Lộc đẩy, cá chạch chui vào sọt trúc, động tác của Tử Phúc không nhanh nhạy bằng Tử Lộc, lâu lâu lại có cá chạch chui ra khỏi.

Tử Tình thấy vậy, cũng nóng lòng muốn thử, cởi giày, xuống ruộng, nhìn thì nhìn thấy cá chạch, nhưng trơn trượt bắt không được, càng bắt càng không được, chỉ chốc lát, Tử Tình thấy lòng bàn chân có chút ngứa, nhắc chân lên muốn gãi, vừa thấy, là một con đĩa màu đen đang bám, Tử Tình sợ tới mức hét toáng lên, ngồi ục ịch xuống bùn, khóc lớn.

“Ở đâu? Con đĩa ở đâu” Tử Phúc, Tử Lộc vội đã chạy tới hỏi, Tử Tình chìa chìa chân trái, Tử Lộc nắm chân nàng lên, một hồi, chỉ thấy con đĩa rớt xuống, Tử Phúc ôm Tử Tình lên bờ ruộng, Tử Tình vẫn còn nghẹn ngào. Về sau, Tử Tình không bao giờ xuống ruộng nữa.

Trở về nhà, Thẩm thị thấy Tử Tình, bị hù dọa nhảy dựng lên, vội hỏi thế nào, Tử Tình khóc nửa ngày, có chút ngưng ngừng; Tử Phúc giải thích một lần, nói nàng bị một con đĩa cắn nên khóc.

“Đáng á, không phải nói là cấm con đi sao, con lại trộm ra ngoài, lần tới ta xem con còn dám không?” Thẩm thị nói xong, đi phòng bếp nấu nước để Tử Tình tắm rửa. Cho dù trời lạnh hay nóng, Thẩm thị cũng không tắm nước lạnh, cũng không để Tử Tình tắm. Sau khi Thẩm thị nói việc này với Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường lại bảo: “Đến cùng vẫn là một đứa trẻ, một con đĩa cũng bị dọa khóc, trước kia thấy nó làm việc có vài phần trầm ổn, ta còn lo lắng, cho rằng vì qua cơn bệnh nặng làm nó thay đổi, con nít mà quá mức thành thạo cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.”

Tử Tình tự nhiên không biết vì một con đĩa lại làm cha mẹ an tâm rất nhiều, lúc này nàng đang bị Tử Phúc, Tử Lộc cười nhạo: “Tiểu tử, người vừa rồi không thấy tỷ tỷ người thế nào đâu, ngã ngồi trong ruộng, khóc rầm rầm rào rào, ha ha, rất buồn cười, ta phải giúp nàng gỡ con đĩa xuống đó.” Tử Lộc vừa nói vừa trốn tránh Tử Tình để không bị đánh.

“Đúng vậy, chân tỷ người mềm oặt không đi được, ta phải ôm đi, không những thế nhé, nương thấy bộ dạng của nàng, quần áo đầy bùn đất, trên tóc cũng vậy, mà mặt thì không biết đâu là nước bùn đâu là nước mắt, không phải chỉ là một cái con đĩa sao? Làm nàng sợ tới mức khóc òa.” Tử Phúc hát đệm.

Tử Thọ nghe xong cười ha ha, còn oán trách bọn họ không dẫn hắn đi theo.

Cơm chiều, cá chạch, chân giò hun khói, canh bí đao, Tử Tình ăn không ít, rất ngon, Thẩm thị cắt chân giò hun khói thành từng lát mỏng, màu đỏ trong suốt, vô miệng liền tan, Thẩm thị còn cười nói, bao nhiêu năm chưa ăn được miếng chân giò hun khói ngon như vậy, Tăng Thụy Tường nói lần sau hắn cũng sẽ tự làm thử.

Hà thị bảo: “Thịt này không giống thịt khô, làm tổn công lắm, không được để dính tý nước nào, nếu không sẽ có giòi.”

“Bà ngoại, ngài nói vậy thì con làm sao dám ăn?” Tử Tình nghĩ nghĩ đến mấy thứ kia, cơm trong chén thật sự là nuốt không nổi.

Buổi tối Tăng Thụy Tường lại đi bắt ếch, Tử Tình nhìn đom đóm trong sân vừa nhìn vừa chờ. Qua vài ngày như vậy. Buổi tối hôm nay, Tử Tình đang cùng Hà thị ngồi ở tiểu viện hóng mát, Thẩm thị ở trong phòng đồ Tử Hỉ ngủ, bây giờ Tử Hỉ ngủ cùng Tử Thọ ở phòng đầu tiên phía Đông.

Lúc này, Tử Tình nghe được cha trở về, nhưng không giống vui vẻ như thường, hình như có chuyện không tốt, Tử Tình chạy đi, thấy Tăng Thụy Tường công Tử Phúc, trên đùi Tử Phúc toàn là máu, Tử Tình vội đến phòng bếp lấy rượu gạo, hâm nóng, dùng bông vải thấm hơi rượu, làm mấy khối bông vải như vậy, rồi vội vàng đi, lúc này Thẩm thị cũng vào, nấu ít nước ấm để lau cho Tử Phúc.

Tử Tình dùng bông vải cẩn thận thanh lý miệng vết thương cho Tử Phúc, miệng vết thương dài chừng 10 cm, thì ra là Tử Phúc không cẩn thận vấp ngã trúng mảnh sành, buổi tối khuya thế này chắc phải đi tìm đại phu, “Nếu có kim mao cầu thì tốt rồi.” Tăng Thụy Tường nói thầm một câu.

Thẩm thị hỏi kim mao cầu là cái gì? “Đó là thứ mà trước kia dưỡng sản thú được, cầm máu đặc biệt hiệu quả đối với các loại vết thương. Đáng tiếc bây giờ không biết ai có nữa?” Tăng Thụy Tường giải thích xong, đang định đi tìm lang trung, Tử Tình nghĩ tới, không phải Tú Thủy cho nàng đó sao?

67. Chương 67: Chuyện Cũ Của Tiêu Gia

Tử Tình nghe cha nói đến kim mao, nhớ bản thân cũng có, vừa vặn dùng để thử nghiệm có kỳ diệu như vậy không. “Cha đừng đi tìm lang trung, con có kim mao.”

Nói xong Tử Tình liền vào nhà tìm kiếm, nàng nhớ là để ở cái bọc mà Thẩm thị cho, tìm được, Tăng Thụy Tường nghi ngờ: “Con có thứ này à?”

Tăng Thụy Tường tiếp nhận, mở ra, cao hứng: “Trời ạ, đúng là nó.” Sau đó cẩn thận lấy một ít bôi lên miệng vết thương của Tử Phúc, quả thật, lập tức không đổ máu nữa.

Tử Tình rất buồn bực, sao kết quả lại linh nghiệm như vậy, “Cha, Thủy cô cô cho con đó, còn nói thứ này đã cứu lão cô công (chồng của chị ruột ông nội) một mạng, bảo con cắt đi.”

“Vậy con cắt đi, đây là cơ duyên của con. Có tiền cũng không mua được đâu.” Thấy miệng vết thương Tử Phúc chuyển biến tốt, Tăng Thụy Tường có tâm tình kể truyền kỳ về Tiêu lão gia tử đã trải qua.

Thì ra Tiêu lão gia tử mồ côi, từ nhỏ đã cùng sư phụ học bản lĩnh săn thú, lúc hấn đến Ngô Đồng trấn, thuê phòng ở của lão bà (bà cố), lúc đó hấn chỉ có một cung tên và một chủy thủ (dao ngắn) tốt, một bộ đồ rách rưới, tiền thuê nhà nợ lại, chờ hấn bán con mồi sẽ đưa. Lão bà thấy hấn đáng thương, còn thường xuyên lấy thức ăn cho hấn.

Tiêu lão gia tử làm giàu là vì hấn đánh chết được một con hổ lớn, lúc đó bên người con hổ lớn còn có hai con hổ nhỏ, vừa sinh được không bao lâu, nên hấn mới có cơ hội, Tiêu lão gia tử còn đang do dự muốn bắt hổ con về nhà không, bởi vì cả người hổ đều là bảo vật. Lúc này, một con hổ lớn khác đi đến, chắc là một cặp với hổ đã chết, con chết là con cái, hổ đực nổi giận, định bổ nhào vào trên người hấn, hấn bắt một con hổ nhỏ, hổ đực liền dừng lại, nức nở .

Tiêu lão gia tử không đành lòng, nhưng lại không dám dễ dàng buông hổ nhỏ, liền lui về sau, ai biết hổ đực hiểu lầm, chạy đi, Tiêu lão gia tử đang buồn bực, chỉ chốc lát hổ đực lại trở lại , miệng ngậm một bó lông vàng giống lông cho, lão gia tử không hiểu ý gì, hổ đực tự vạch một vết thương lên đùi mình, đổ máu, rút mấy lông ra, bỏ lên đó, máu lập tức ngừng lại. Sau đó, hổ đực nhấc chân chìa chìa hổ con trong tay hấn, nức nở.

Tiêu lão gia tử mới hiểu hổ đực muốn dùng thứ này để trao đổi hổ con với hấn. Thật ra thì hấn cũng không muốn làm hổ con thương tổn gì, chỉ sợ mình không thoát được, thấy vậy, hấn nhanh buông hổ con ra, hổ đực để kim mao cầu xuống, dẫn 2 hổ con đi, vừa đi vừa cẩn thận nhìn hổ cái trên đất.

Tiêu lão gia tử thấy chúng nó đi xa, mới nhặt kim mao cầu trên đất lên, kỳ thực là không giống lông cầu, hấn chưa thấy bao giờ, hỏi nhiều nhân cũng không rõ, đương nhiên là Tiêu lão gia tử không nói ra nó kỳ diệu thế nào.

Sau này, Tiêu lão gia tử kéo hổ cái về bán, cũng bởi vậy mà giàu lên, cưới Tăng thị, mua nhà, trời trong nhà lại mở cửa hàng bánh nướng, bản thân vẫn lấy nghề săn thú để kiếm tiền, nhưng từ nay về sau, hấn không bao giờ săn hổ nữa.

Thì ra là có sự lạ lùng đến vậy, gió đêm thổi qua, thổi vào tim Tử Tình, ê ẩm chua chát, không biết vì sao mình lại vậy.

Tử Tình về phòng cẩn thận cắt đi, ngay cả Tiêu Tú Thủy cũng không biết được sự nguy thơ thời con nít lại cải biến số phận nghèo khổ sau này của mình. Đương nhiên, đây là tương lai.

Từ ngày đó trở đi, Tăng Thụy Tường không đi bắt ếch nữa, chân Tử Phúc phải mười ngày mới lành. Ngày nào Tử Tình cũng trò chuyện cùng hấn.

Hôm nay, Tử Tình giữ nhà, dưa hấu bán cũng gần hết, thấy hôm nay còn nóng như vậy, lo lắng sẽ hạn hán, lúa đã cấy, nhưng ai có thể cam đoan thu hoạch được? Liền nhắc nhở bóng gió cho Thẩm thị, muốn nhổ lúa trồng khoai tây. Thẩm thị cũng đang có ý này, khoai tây sản lượng cao, quản lý cũng không mất công, tiền lời mạnh hơn. Hơn nữa bốn mẫu ruộng cần thu hoạch, năng nhìn qua, không bị ảnh hưởng vì nóng như lúa, đến lúc đó phải trồng khoai tây hết.

Tuy rằng lúa không có thu hoạch, nhưng nhà Tử Tình vẫn tốt, vốn chỉ có một mẫu ruộng nước, ảnh hưởng không lớn, dưa hấu năm nay thu được hơn 500 lượng bạc, trừ chi phí mua núi thì trong nhà còn dư hơn 400 lượng. Thẩm thị muốn mua chút ruộng nước, Tử Tình sẽ không quan tâm chuyện này, mình chỉ phụ trách gà con sau núi thôi.

Đang nói, Thu Ngọc đến truyền tin, Tứ mao nhà Xuân Ngọc làm tiệc tròn một tuổi, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đều ghét bọn họ, còn muốn nhận quà nữa à, năm ngoái một bữa cơm nhận quà 3 lần, còn chưa thấy đủ sao.

Tăng Thụy Tường nghe xong, nói: “Thôi thì cứ chuẩn bị lung tung là được.”

Thẩm thị cân nhắc nửa ngày, vẫn làm cho bộ quần áo, một đôi giày, trong nhà có sẵn vải, làm cũng không mất nhiều thời gian, từ lúc điều kiện trong nhà tốt lên, Thẩm thị mua vải rất nhiều, nói là mua nhiều thì rẻ hơn, còn nữa, trong nhà nhiều đứa nhỏ, nhanh lớn, với lại còn làm ga giường, bọc gối, bọc chăn.

Lễ vật chuẩn bị tốt, nhưng đến ngày đó ai cũng không muốn đi theo, Tử Phúc đẩy Tử Lộc, Tử Lộc đẩy Tử Tình, Tử Tình đẩy Tử Thọ, Tăng Thụy Tường thấy vậy, nói: “Thôi thì người đi một mình cũng được, chả có món gì ngon đâu, dẫn con theo chỉ tốn công trông coi.”

“Cha đi với nương đi, năm cũ đại cha đi cũng với đại nương mà.” Tử Tình nói.

Có Tăng Thụy Tường đi cùng, Thẩm thị rất vui vẻ, Tử Tình đi theo bọn họ đến lão phòng, chuẩn bị tìm Tiêu Tú Thủy, chuyện kim mao còn chưa cảm ơn nàng ấy đâu, Tử Tình hái được một quả dưa hấu, không lớn, cũng không còn mấy quả trong vườn nữa, lại hái vài trái dưa chuột, Tăng Thụy Tường cầm giúp.

Đến lão phòng, Điền thị lại ngại Thẩm thị quà tặng ít, chỉ tang nói hờ (nói này chỉ nọ), nhưng Thẩm thị không để ý, đâu phải lần một lần hai? Nhưng Tăng Thụy Tường có chút mất hứng, lời mẹ cha nói, cho dù không dễ nghe thì hần cũng không nói lại được.

Tử Tình muốn nói vài câu, nhà mình mới xây nhà, cả gia đình đại cô đến hai lần mà chỉ ười văn tiền, thấy Tăng Thụy Tường ở đây nên ngừng lại, tốt xấu gì cũng phải nể mặt cha.

Thấy Tử Tình đem mấy thứ định rinh đi, Điền thị càng tức giận, nhưng có lão gia tử ở nên bà không nói cái gì, chỉ bảo: “Tử Tình, nhà đại cô người còn chưa được ăn dưa hấu đâu.”

“Bà, nhà đại cô có trồng mà, tiểu cô đã lấy quả làm giống dưa cho họ, người đã quên sao?” Tử Tình cố ý hỏi.

“Nhà đại cô người không biết có trồng chưa nữa, mấy ngày hôm trước người đã cho bà cô dưa hấu rồi, sao lại dưa nữa?” Thu Ngọc hỏi.

“Đi đi, làm khó đứa nhỏ làm gì.” Lão gia tử lên tiếng, Tử Tình cũng không chờ Điền thị mở miệng, liền ra cửa.

Tiêu Tú Thủy nhìn thấy Tử Tình, tất nhiên là cao hứng, lấy dưa chuột rửa, rồi ăn, kéo Tử Tình vào trong phòng nàng nói chuyện. Tử Tình thấy giường trong phòng nàng đã chuyển đi một cái, phòng chỉ còn lại nàng cùng Tú Anh.

68. Chương 68: Mua Ruộng

Buổi chiều, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường trở về, Tử Tình mới biết nhà đại cô gia không có khách nào khác, nhà mẹ đẻ một bàn, nhà bên chồng một bàn là hết. Nói là mời khách đến mừng đứa nhỏ một tuổi, căn bản là không có cái thứ đồ ăn nào nên hỗn cả, còn bày đặt nói để cả nhà xum vầy, da mặt dày vô địch. Thẩm thị cười: “Lần sau mà muốn tìm người đi với ta đến nhà đại cô người cũng khó.” Nói xong, còn cố ý liếc Tăng Thụy Tường một cái, che miệng cười trộm.

Tử Tình thấy lão cha hừ một tiếng, phủ tay ra ngoài, vội kéo lão nương hỏi tình hình cụ thể, thì ra dưa hấu nhà Xuân Ngọc cơ bản là không có thu hoạch gì, thôn dân bọn họ trộm cắp thành đoàn, hơn nữa năm nay lại khô hạn, thu hoạch giảm bớt, dưa hấu nhà bọn họ chưa lớn đã bị người hái trộm.

Điền thị hỏi việc này, Xuân Ngọc bắt đầu khóc kể, Yến Nhân Đạt thì mắng chửi người. Điền thị tự nhiên là không muốn nữ nhi thương tâm, biết con trai út lại mua núi hoang, cuộc sống càng ngày càng tốt, hoàn toàn không để ý đến nhà muối muối mình nghèo khổ ra sao, mượn cơ hội nói nói vài câu, Thẩm thị không thèm để ý, nghe nhiều chai tai. Tăng Thụy Tường lại không được, người đọc sách da mặt mỏng, bà ta đưa ra toàn yêu cầu vô lý, nhưng hần lại không giống Tăng Thụy Khánh, dám cãi lại. Nếu không phải là chờ nhà lão gia tử về thì Thẩm thị đã sớm về nhà trước.

Tăng Thụy Tường tức giận ra ngoài xong, nghĩ không biết ruộng cạn nhà mình thế nào, nên đi thăm rẫy, phát hiện dương khoai thu hoạch được, bốn mẫu dương khoai chắc chắn bội hoạch, không khỏi tràn ngập cảm kích với Thẩm thị, may mắn mình cưới được một người vợ tốt.

Năm người con nhà Tam bà thu hoạch xong dương khoai, thu hoạch được mùa, bán một số để mua lương thực ăn, bọn họ cảm ơn Thẩm thị đã đưa mầm mống, nên chủ động đến giúp Tăng Thụy Tường làm hai ngày, đem 4 mẫu dương khoai đào về. Tử Tình ương trồng dương khoai xong, vì thế, lại giúp đỡ làm hai ngày, trồng dương khoai, đương nhiên về nhà bọn họ cũng không quên ương giống tiếp.

Ngày đảo mắt liền đến mười lăm tháng bảy, Tăng Thụy Tường và Tử Phúc cho lão phòng một bao dương khoai, thuận tiện nói lời tạm biệt, ngày nghỉ kết thúc. Buổi tối, cả nhà ngồi ở thư phòng, đều có chút quyền luyện, vài đứa Tử Tình vây quanh Tử Phúc, nghe hắn nói một số việc vui ở học đường. Thẩm thị có chút không yên lòng xong bức thêu, nửa năm mới hoàn thành bức tranh thêu này, Thẩm thị định đem bán, Tăng Thụy Tường không cho, bảo treo lên phòng ngủ của họ đi.

Thẩm thị buồn bức tranh thêu, thương lượng cùng Tăng Thụy Tường, số bạc còn thừa để mua chút ruộng nước, hay mua cửa hàng trong thành mới tốt. Tăng Thụy Tường suy nghĩ một hồi, nói: “Nếu được thì mua chút ruộng nước đi, lần này khô hạn, chắc sẽ có người bán ruộng nước, ruộng cạn thì đừng mua, không có ai quản lý, mà chân núi có 10 mẫu hoang cũng đủ dùng, mua ruộng nước cho người khác thuê, một năm cũng có thể thu được 3 thạch thóc, cộng thêm nửa thạch cải dầu.”

Thẩm thị đáp ứng, Tử Tình biết cha mẹ có rất nhiều lời muốn nói, mượn cớ về phòng sớm, Tử Phúc lại dẫn dò Tử Lộc, Tử Tình nửa ngày mới đi.

Tiến bước Tăng Thụy Tường, Thẩm thị cùng Tử Tình vào thành, một là báo cho Chu chương quỳ biết đã thu hoạch dương khoai, hai là xem có ai bán ruộng không.

Tử Tình là người hay quên đường, nương cũng không kém bao nhiêu. Hai người vòng vo nửa ngày mới tìm được chỗ môi giới, hỏi một vòng cũng không có ruộng nước nào thích hợp, hoặc là quá xa, hoặc là rất nhỏ, hơn nữa còn phân tán tùm lum, Thẩm thị muốn mua ruộng nước sát nhau, thu tiền thuê cũng dễ, xem ra một chuyến này không có thu hoạch gì, mẹ con uể oải.

Không nghĩ tới lúc đến tập hoá, Chu chương quỳ nói vì khô hạn, lương thực giảm sản lượng, giá dương khoai cao hơn, tăng 1 cân thêm 1 văn, Chu chương quỳ còn nói có bao nhiêu, thì lấy bấy nhiêu. Tử Tình nhớ trong nhà mới thu được bảy tám ngàn cân dương khoai, hơn nữa bắt đầu mùa đông còn có thể thu được một vạn nhiều cân, năm nay bán dương khoai cũng được số tiền kha khá.

Không riêng gì nhà Tử Tình, chủ yếu là không ít thân thích cũng dư dả chút ít, trong lòng Tử Tình vẫn có chút nhỏ nhỏ thành tựu, coi như là tin tức tốt.

Ai biết hai người trở về nhà, Hà thị nói vừa rồi có người tìm đến, hình như muốn bán ruộng gì đó, đợi nửa canh giờ, thấy Thẩm thị còn chưa trở về nên đi, nói buổi tối lại đến. Thế là cơm chiều Thẩm thị cũng không làm, chỉ chờ người bán ruộng nước, chộc Hà thị cười nhạo nằng lón đầu rồi mà còn như vậy.

Trời chưa có tối thì người đã tới cửa, là một hộ nông trong thôn, ruộng nước nhà hắn sát cạnh nhà Tử Tình, bởi vì lão nương trong nhà bị bệnh, mùa màng không tốt, cho nên muốn bán một mẫu ruộng nước để qua cửa ải khó khăn trước mắt, tuy rằng chỉ bán 1 ruộng nước, nhưng gần sát ruộng mình, bán để lấy tiền chữa bệnh nên Thẩm thị lập tức đồng ý, ngày mai sẽ đến chỗ lí chính làm thủ tục.

Tử Tình thấy chuyện trong nhà càng nhiều, khuyên Thẩm thị mua người hầu, Thẩm thị nói không thích trong nhà có người ngoài, lại nói trong nhà cũng không có nam tử trưởng thành, không tiện.

Tuy rằng Thẩm thị không mua người hầu, nhưng lo lắng mình quả thật không có năng lực trông trọt, vì thế liền đem 2 mẫu ruộng nước cho Tăng Thụy Ngọc thuê, định là mỗi năm giao 6 thạch thóc, 1 thạch cải dầu. Thừa lại thì để nhà hắn tự dùng, như vậy thì nhà mình không cần làm nhiều việc nặng.

Trời mát mẻ dần, cũng vào tháng tám, Chu Thiên Thanh đến đưa quà tặng ngày lễ, thuận tiện đón Hạ Ngọc trở về, đồng thời đón cha vợ cùng mẹ vợ đến chỗ hắn ở ít ngày, Điền thị nghe xong, rất là vui, bà luôn luôn lo lắng nhị nữ nhi sống không tốt, lúc này có thể tự mình đến nhìn xem. Bởi vì đường nhỏ không dễ đi,

Tăng lão gia tử tính toán đánh xe trâu đi đường vòng qua An Châu phủ, từ An Châu phủ đến Kiều thôn một con đường nhỏ tầm ba dặm, như vậy thì Điền thị cùng Hạ Ngọc đều có thể tự đi.

Thẩm thị biết được, nên chuẩn bị chút cái ăn và một rổ trứng gà cho Điền thị đưa đi. Thu Ngọc không muốn, nói ở lại giữ nhà, Điền thị lo lắng nên bảo buổi tối Tử Tình đến lão phòng ở cùng Thu Ngọc. Cho dù Tử Tình muốn và không muốn, nhưng không thể trái lời.

69. Chương 69: Khuê Mật

Ai biết chờ Tử Tình ăn cơm chiều xong, vừa đến lão phòng, Tú Anh cùng Tú Thủy đều ở đó, tất nhiên là ba thiếu nữ thanh xuân có rất nhiều chuyện riêng tư muốn nói, hưởng hồ, Tú Anh biểu cô cũng mới có người tới cửa làm mai. Tử Tình đến, ba người các nàng đang lấy việc này trêu ghẹo lẫn nhau.

Tú Thủy thấy Tử Tình vào cửa, vội hỏi: “Tình Tình, người đã đến rồi, người muốn tương lai gả cho loại nam tử?”

“Hỏi nàng làm cái gì? Nàng mới bao lớn, có thể biết cái gì? Chỉ nói người là được, dù sao ta cùng tỷ của người định thân rồi, nói cũng không có ý nghĩ gì nữa.” Thu Ngọc hỏi Tú Thủy.

“Ta nói cũng được, đầu tiên là phải có khuôn mặt đẹp mắt một ít, vóc người cao, là người đọc sách, nhưng sợ người ta không muốn người như ta, ta không muốn gả cho nông dân, muốn gả lên trấn. Nói đến việc này thì ta còn rất hâm mộ người, Thu Ngọc tỷ tỷ, tỷ phu kia đọc sách, có một công việc có thể nuôi sống người, người không cần phải sâu gì, bản thân còn có tay nghề thừa thừa, tương lai chắc chắn sẽ tốt. Tú Anh tỷ của ta cũng không kém, ít nhất là có khả năng hơn ta, trong lòng đều có tính toán trước.” Tú Thủy nói.

“Sâu gì mà sâu, bình thường ta thấy người thân thiết với Tử Tình, còn tưởng rằng người là người không để ý thứ gì chứ. Ta có chỗ nào hơn người đâu, tương lai đồ cưới của người chắc chắn sẽ nhiều hơn ta, không thể tìm người nào giàu có cho người sao? Nhà chồng tương lai của ta rất nghèo, còn có một đồng đệ đệ muội muội nữa kia.” Thu Ngọc nói.

“Hai các người so sánh gì vậy? Cuộc sống của mình là do mình tạo ra. Chuyện tương lai ai đoán được chính xác đâu.” Tú Anh thở dài.

“Ta thấy tương lai của Tử Tình tốt nhất, đừng nhìn tuổi còn nhỏ, đã biết chữ, tính toán, nuôi gà, trồng dưa hấu, còn có thể nấu cơm, trông em, rất có khả năng, mà cuộc sống trong nhà càng ngày càng tốt, tương lai đồ cưới không ít đâu, Tử Tình, người muốn gả cho người thế nào?” Tú Thủy hỏi.

Tú Thủy hỏi xong, Tú Anh cũng ồn ào, muốn Tử Tình nói: “Chúng ta cùng nói đi, người cũng không nhỏ, đã bảy tuổi, người muốn tương lai gả người thế nào hả?”

“Nói cũng vô dụng, đâu phải ta tự tìm, cha nương tìm người nào thì ta phải gả cho người nấy, chẳng lẽ ta không đồng ý, nương chịu nghe ta sao?” Tử Tình trợn mắt.

“Người nói chẳng khác gì không nói cả, không được, hôm nay người phải nói ra, ta nói ta muốn gả cho người đọc sách rồi, nếu người không nói, ta liền chọc nách người, nhanh, nói hay không?” Tú Thủy nói xong, liền tung ma trảo lên người Tử Tình, Tử Tình cười lăn lộn trên giường, nhin không được đành phải nói ra.

“Ta nói ta nói, ha ha, ta muốn gả cho người đối tốt với ta, tương lai chỉ cưới một mình ta, không được cưới người khác, bằng không ta liền hưu (ly dị) hần.” Tử Tình vừa nói xong, mấy người cười nói nàng không biết xấu hổ.

Trong nhà không có người lớn, vài người nói giỡn còn không đủ, Thu Ngọc thấp giọng hát, ca khúc là dân ca địa phương, bình thường Thu Ngọc rất thích hát những khúc ngắn, Tú Anh Tú Thủy cũng là người ham chơi, nên biết nhiều bài.

Tú Thủy thấy Tử Tình không biết hát, nên nhẫn nại dạy Tử Tình hát, Tử Tình học theo: “Tháng giêng đầu năm, tỷ muội lên núi trồng trà, gieo giống trà phải theo mùa. Tháng 2 trà nảy mầm, vừa bón phân vừa hái trà, về ngâm kính biếu...”

Lúc đầu hát còn nhỏ nhỏ, càng hát lại càng to, quên luôn việc đang ở chỗ nào, cho đến khi hàng xóm cách vách và bác chồng sau phòng cùng ồn ào: “Đứa nào ban đêm không ngủ được mà gào rống thế hả?”

Bốn người nghe xong, ôm chầm cười ha hả, sau này, cũng không biết ai đề nghị, đi trộm cam nhà bên cạnh để ăn, vừa trả thù chuyện bị mắng, vừa giải khát. Vừa nghe, cả bọn đều hưng phấn đứng dậy, dứt khoát không ngủ. Bốn người mặc xong quần áo, Thu Ngọc cao nhất, lấy sào trúc, Tú Thủy gan lớn, mở cửa sau ra, gần sát cây cam hàng xóm, may là đêm nay trăng sáng, vẫn phân biệt được đâu là cam đâu là lá, Thu Ngọc khấn trương nên kéo không trúng, Tú Thủy giựt lấy sào trúc, chỉ nghe “Xoạch xoạch” vài tiếng, cam rơi xuống.

Tử Tình vội nhặt lên, nghe thấy nữ chủ nhân gào thét: “Ai vậy, đứa nào nửa đêm nửa hôm trộm cam của lão nương? Lão nương mà bắt được thì lão nương đánh gãy chân của ngươi.” Tiếp theo đó, thấy cửa sổ nhà đó đốt đèn.

Tử Tình ôm cam, nhanh chân bỏ chạy, khẩn cấp nhất là Tú Thủy, may mà ở nông thôn mang giày vải, nên đi không gây tiếng động lớn. Trở lại phòng, cả bọn cười lên, Tử Tình mệt quá, dựa người vào giường vừa cười vừa ho khan, còn lấy tay vỗ vỗ lồng ngực. Tú Anh thì dựa vào tường, Tú Thủy đặt mông ngồi giữa nền, xoa bụng, Thu Ngọc vừa cười vừa chỉ vào Tú Thủy cùng Tử Tình, nói: “Chắc hai người thường xuyên trộm nên tay chân nhanh lẹ, còn ta cầm sào trúc còn run run nữa cơ.”

“Xùy, sao ngươi không nói người ngốc luôn đi? Cầm sào trúc cả buổi mà một trái cam cũng chưa rơi xuống.” Tú Thủy vừa cười vừa học động tác của Thu Ngọc, giống như đúc, cả bọn cười lẫn.

“Không phục không được mà, thật ra thì trước kia Tú Thủy cũng trộm rồi, mỗi lần còn để Tử Tình canh gác, nếu không thì sao nàng lại hái chính xác vậy chứ. Nhưng từ khi Tử Tình chuyển đi, nàng không hái nữa.” Tú Anh nói.

“Được rồi, bóc ra xem có ăn được không đã?” Thu Ngọc lên tiếng.

Tháng tám, đúng mùa cam, bốn người vừa giỡn, vừa ăn hết bốn quả, cũng không biết buổi tối mấy giờ mới ngủ, hôm sau về nhà, Tử Tình đã ngã lên giường ngủ tiếp.

Rất nhiều năm sau, vài người đoàn tụ cùng nhau, nhớ lại ban đêm này, tiếng ca cùng tiếng cười ầm ập, nhất là thiếu nữ thanh xuân, như kí ức tốt đẹp trong họ.

Đáng tiếc hôm sau hai biểu cô không đến ngủ nữa, chắc Bành thị sợ nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến hôn sự các nàng. Không mấy ngày, Tăng lão gia tử sẽ trở lại, Tử Tình cũng trở về nhà.

70. Chương 70: Đèn Lồng

Trước Trung thu hai ngày, Thẩm thị cùng Tử Tình vào thành, đưa chút rau xanh cùng trứng gà cho Chu thị, Thẩm thị còn tính toán đi mua chút gì đó, đến chỗ Chu thị, chân Chu thị đã tốt hơn, có thể đi lại, nhưng vẫn còn cà nhắc, Tử Bình lại đến nhà cách vách, nói là học thêu hoa. Thẩm thị uyển chuyển nói lên một câu “Nữ hài tử thì phải để nó trước mặt mình mới an tâm, nhất là nữ hài tử lớn như vậy.”

“Tử Bình nhà ta ngoan lắm, từ nhỏ đã biết giúp đỡ ta làm việc, kiếm củi, cắt cỏ nuôi heo nuôi gà, việc nào chẳng làm qua, bây giờ mới ở trong thành, vất vả lắm mới được thoải mái chút, nàng muốn đến cách vách học thêu hoa, ta sao có thể ngăn cản? Với lại nàng đâu đi xa.” Chu thị nói.

“Tẩu tử, ta chỉ lo lắng thôi, Tử Bình mỗi ngày một lớn, năm nay đã mười hai rồi, ít năm nữa là kết hôn, nữ hài tử thì phải trông coi cẩn thận.”

“Ta chỉ có một đứa con này, ta thường xuyên nhìn nàng, không không để nàng ra ngoài, cách vách có một nữ nhân và một đứa nhỏ ở nhà, nàng chỉ thường đi qua trò chuyện, học chút thêu thùa, chờ lớn hơn một chút, ta sẽ không để nó đi nữa.”

Ra khỏi nhà Chu thị, Thẩm thị thở dài, chỉ mong không có việc gì, không có việc gì là tốt. Còn nói: “Trong lòng ta cảm thấy không yên tâm.”

“Nương suy nghĩ nhiều rồi.” Lỡ tương lai thực sự xảy ra chuyện gì, thì mình cũng tự trách, nhưng nói mà người ra có nghe đâu, Tử Tình chỉ đoán vậy, sao dám nói toẹt ra được, nếu nói ra thì mình sẽ bị hắt nước bẩn, nói là tuổi còn nhỏ mà biết chuyện tùm bậy, có thể là thấy rồi nên học theo, không bị mắng chửi mới lạ.

Từ An Châu trở về, Tử Tình ủ rũ, ngay cả Tử Lộc cũng nhìn ra có chút không thích hợp, nói: “Tình nhi, hôm nay tan học về, nhị ca sẽ dẫn người đi nhặt củi, nhị ca còn biết nơi nào có nhiều trứng gà rừng, nhị ca dẫn người đi tìm, về nhà nhị ca sẽ luộc cho người ăn, bảo đảm người sẽ vui vẻ.”

“Nhị ca, ta cũng đi, lần trước các người đi bắt cá chạch đâu có dẫn ta, lần này nếu người không dẫn ta theo, ta sẽ không đóng cửa cho các người.” Tử Thọ chu miệng nói, Tử Hỉ vẫn còn nhỏ, chỉ biết nói: “Trứng, ăn trứng trứng.”

Tử Tình nhẹ nhàng véo má bọn hắn, cười nói: “Được, tỷ tỷ tìm trứng cho tiểu tứ ăn.”

Tử Tình sáng sủa rất nhiều, chuyện này về sau háng nói, hát một bài ca nhỏ, đi nấu canh trứng gà cho Tử Hỉ ăn.

Trung thu qua đi, Tử Tình bỗng nhiên nhớ tới, bản thân đã nói tết sẽ bán đèn lồng, nhưng hôm nay trời vẫn không mưa, từ lúc gặt xong lúa đến nay mà chưa chịu mưa một cơn nhỏ, dương khoai thì bình thường, nhưng ruộng nước khô rang, nếu không mưa to thì lúa giảm sản lượng là điều tất nhiên, hộ nông dân mất mùa thì ai có tiền mà mua đèn lồng?

Tử Tình lại nghĩ, đã làm thì làm xa hoa chút, bán cho nhà giàu trong thành, quyết định rồi, Tử Tình tìm tam đường thúc, giúp nàng chặt mấy cây trúc, vót thành từng lát nhỏ, lát mềm dẻo. Tử Tình thí nghiệm một ngày, dưới sự trợ giúp của Tử Lộc, làm thành khuôn hình bí đỏ, hơn nữa còn có thể khép lại và mở ra tùy ý, mở ra là hình bí đỏ, 8 cánh hoa, khép lại là bốn lát trúc được đan vào nhau, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều không gian.

Tử Tình tìm ở chỗ Thẩm thị khối vải đỏ đến, khoa tay múa một hồi, cắt cắt khâu khâu, cuối cùng là được Hà thị làm giúp mới nên chuyện, Tử Tình để lại một khoảng trống để có thể bỏ nền vào, dùng sợi trúc bỏ đi làm chỗ để nền, đỡ việc.

Tử Tình đưa cho Thẩm thị xem, khoe khoang một chút, nói kế hoạch ra: “Nương biết làm túi lưới mà, nương treo túi lưới ở dưới cái này nè, chắc chắn sẽ đẹp hơn.”

Thật ra thì treo chữ nổi sẽ đẹp hơn, nhưng Tử Tình không biết làm, dù sao có ý nghĩa cát tường là được. Từ đầu Thẩm thị không đồng ý Tử Tình làm chuyện mua bán này, nhưng chịu không được sự nhõng nhẽo của Tử Tình, Tử Lộc còn hắt dèm thêm: “Nương, đèn lồng này là con và muội muội cùng làm, nương để chúng con thử đi, nương thấy đấy, năm ngoái bọn con bán câu đối cũng được khoản kha khá, cũng không phải là lần đầu tiên, con tin mình sẽ làm được mà.”

“Đúng vậy, nương không tin con sao, nương thấy con mua nui hoang đấy, quản lý thật tốt, cũng không lãng phí chút nào, với lại mấy thứ này mua cũng không tốn bao nhiêu bạc, nương cho con mượn bạc cũng được mà, nương...” Tử Tình tiếp tục lải nhải.

Hà thị thương cháu, nói Thẩm thị: “Người đáp ứng đi, mà ta thấy mấy cái đèn lồng này được lắm. Dù sao thì người có nhà này cũng đều do bọn nhỏ vô tình làm ra, người cho nàng mấy lượng bạc thì có gì đâu?”

Tử Tình thấy Thẩm thị đồng ý, vội nói muốn 5 lượng với Thẩm thị, nói là thuê tam đường thúc làm khung đèn lồng, hai văn một cái, chủ yếu là mất công chặt trúc và chẻ lát, nhà mình làm không được, mà tam đường thúc ở nhà cũng có thể làm, nên để nhà hắn làm kiếm vài đồng.

Thẩm thị đồng ý, cười nói: “Có chút bạc này, nhà tam thúc của người cũng có cái tết tốt hơn.”

Nhà Tăng Thụy Ngọc vừa có đứa nhỏ đầy tháng, lúc Thắm thị đưa quà, tam đường thắm còn nói năm nay ít nhiều đều nhờ Thắm thị trợ giúp, nếu không đứa nhỏ này sẽ nuôi không nổi.

Tử Tình làm một cái làm mẫu để tam đường thúc nhìn, hỏi: “Tam thúc, người làm 2500 cái như vậy đi, đến tháng chạp có thể xong không? Chỉ mất công chặt trúc và chẻ lạt thôi, cột lại thì dễ, tam thím ở nhà cũng có thể làm, rất đơn giản, hai văn tiền một cái, người làm được không?”

“Không cần hai văn, một văn là được. Nhưng người cái này làm gì? Còn làm nhiều như vậy.” Tăng Thụy Ngọc nhận lấy, nhìn cẩn thận.

“Cứ 2 văn một cái đi, ta cần gấp, sau bữa cơm chiều mỗi ngày thì người đưa tới cho ta là được, người có đếm được không?”

Tăng Thụy Ngọc sờ sờ đầu, nở nụ cười hàm hậu: “Chỉ biết đếm tới một ngàn thôi.”

Tử Tình nói cách để đếm hết. Nói xong, Tử Tình đưa 5 lượng bạc, ai biết tam thúc lại chết sống không nhận, nói là làm xong hẵng đưa, với lại chưa thấy được nén bạc lớn như vậy, tiền đồng mới an tâm, tiêu cũng thuận tay, Tử Tình nở nụ cười, nói: “Vậy mỗi ngày người đưa bao nhiêu thì trả bấy nhiêu.”

Tăng Thụy Ngọc cũng cười: “Vậy thì tốt.”

Sáng sớm hôm sau, Tử Tình liền quán Thắm thị để được vào thành, mấy ngày nay không có việc gì, Thắm thị thường cùng Hà thị đi dạo, Tử Hỉ gần hai tuổi, đi vững rồi, lại biết nói, không sợ người lạ. Vì thế năm người già trẻ lớn bé ngồi xe lừa vào thành, đến chỗ Chu chương quây đưa trứng gà trước, mỗi lần Thắm thị đều để 2 sọt lớn mới bán đi, bán xong trứng gà, đoàn người lại đi một vòng quanh chợ, lần này Tử Tình mua năm mươi gà con, còn mua 6 con dê lớn, nhìn thấy cam, Tử Tình mua một quả ném thử, thấy hương vị được nên mua ba mươi quả.

Nhờ Chu chương quây giữ hộ đồ, vài người mới đi tiệm vải, Thắm thị thấy một xấp tơ lụa đỏ thắm, một lượng một xấp, lại xem thứ khác, cũng mất tám trăm văn một xấp, Thắm thị thấy hơi đắt, hỏi: “Chương quây, còn loại nào rẻ hơn không? Không cần vải tốt lắm đâu.”

Chương quây nói không có, ai biết tiểu nhị bên cạnh nói: “Chương quây, trong kho vẫn còn vải này sao?”

Chương quây sững sốt, phản ứng lại, nói: “Đại tẩu à, trong kho có nhiều vải đỏ thắm, nhưng hơi bị nhiều màu, không biết người định làm gì? Có thể bán giá thấp hơn, hai trăm văn một xấp thôi.”

Nói xong, để tiểu nhị ôm một xấp đến, Thắm thị mở ra, nhan sắc có chỗ loang lỗ, có chỗ bị mốc, làm quần áo thì không thích hợp, trách không được chương quây hạ giá nhiều, Tử Tình thấy cũng được, đèn lồng có 8 cánh hoa, mỗi cánh cắt một ít, Tử Tình thấp giọng với nương thì thầm vài câu, sau đó Thắm thị hỏi: “Chương quây, ngài có bao nhiêu xấp vải này? Chúng ta lấy nhiều thì có thể giảm hơn nữa không?”

“Một trăm xấp, các người muốn hết thì giảm còn một trăm tám mươi văn một xấp, thấp hơn nữa thì không bán.”

Thắm thị không mang từng ấy bạc, cho nên lấy 50 xấp trước, nói số còn lại sẽ mua vào hôm sau, mua vải xong, Thắm thị lại chọn ít chỉ ở tiệm, đồ hơi nhiều, chương quây sai hai tiểu nhị đem vải đưa đến chỗ tập họp, Chu chương quây còn cố ý thuê xe lừa đưa bọn họ trở về.

Buổi tối, Thụy Ngọc đưa tới hai mươi cái vỏ đèn lồng, Tử Tình cho hẳn bốn mươi văn tiền, nhờ Hà thị cắt vải, Tử Tình khâu, Thắm thị làm túi lưới, vài người phân công làm rồi, Tử Tình làm việc chậm nhất, chờ hai người kia làm xong, Tử Tình mới làm được bảy tám phần. Cũng may mà thời gian còn nhiều, làm chậm mới tử tử, yêu cầu Tử Tình là tinh xảo.

71. Chương 71: Bán Đèn Lồng

Những ngày kế tiếp, có khi Tăng Thụy Ngọc đưa năm mươi cái, có khi ba mươi, Tử Tình đều viết lại, khung đèn lồng hoàn thành bao nhiêu, Tử Tình làm xong bao nhiêu, cuối tháng Tăng Thụy Tường cùng Tăng Tử Phúc trở về, Tử Tình để họ viết lên đèn lồng, nào là “Chúc mừng tân xuân”, “Mọi sự như ý”, “Hàng năm có thừa”, cách một cánh hoa lại viết một cánh, lúc tối, Tử Tình còn cố ý đốt nến thử xem hiệu quả thế nào, cả nhà đều nói rất được, nhất là khi treo túi lưới mà Thắm thị làm vào dưới mỗi cái đèn lồng.

“Nhà của ta Tình nhi thật đúng là có khả năng, nguyên tiêu năm ngoái ca ca còn nói sẽ mua một cái hoa đăng (đèn lồng) cho người, ca ca còn chưa mua thì người đã chuẩn bị bán, người mạnh hơn ca ca nhiều.” Tử Phúc cười.

“Đại ca, đèn lồng đầu tiên là ta cùng muội muội làm, ta còn giúp muội muội không ít đó.” Tử Lộc nói.

“Đúng, tiểu nhị cũng có khả năng.” Tử Phúc sờ sờ đầu Tử Lộc.

Trong thời gian này, trong nhà phải thu hoạch dương khoai, đậu tương, Tử Tình vội mấy ngày, vẫn có thứ để thu hoạch, nhưng lúa cực kì giảm sản lượng, toàn thóc lép, Thắm thị lấy một nửa cho gà, còn lại thì cho Thụy Ngọc về nuôi heo.

Đến mừng tám tháng chạp, Tăng Thụy Tường lại được nghỉ phép về, Tử Tình lật sổ xem ghi chép, đã hoàn thành hơn ba ngàn một trăm cái. Ngày mừng mười, Tử Tình cùng Tử Phúc cầm một cặp đèn lồng đi tìm Chu chương quây, nói với Chu chương quây rằng có chuyện muốn gấp để thương lượng mua bán với Đông gia.

“Thật đúng là khéo, lão gia chúng ta đang chuẩn bị hồi kinh, người mà đến trễ hai ngày thì không gặp được đâu, như vậy đi, ta đi truyền lời, có gặp được hay không thì ta không biết. Nửa canh giờ sau các người lại đây xem thử.”

Tử Tình nghe xong, lôi kéo Tử Phúc ra chợ, vẫn là mua một ít gà con và hai con dê lớn, lại tìm được mấy quả đào, còn những thứ khác thì không có mới mẻ gì. Trở lại tạp hoá, Đông gia đã đến, bên cạnh hắn còn có nam hài gần mười tuổi, nhìn là biết thiếu gia nhà giàu, áo dài đỏ thẫm bằng lụa, còn mang ngọc bội, bên cạnh còn có một tùy tùng khoảng 11 12 tuổi.

Tử Tình vừa vào cửa, còn chưa thấy rõ người trong phòng, Đông gia liền hỏi: “Lão Chu nói lần này người lại mang tới thứ mới mẻ gì đó, ta coi xem.”

Tử Tình lấy ra đèn lồng đang bị gấp, mở ra, Đông gia nhìn nhìn, hơi có chút thất vọng nói: “Không phải là đèn lồng sao? Đèn lồng nhìn rất vui mắt, nhưng không có gì đặc biệt, dùng để chơi trong tiết nguyên tiêu hoa, hình dáng cũng quá đơn giản.”

Tử Tình nói: “Ai nói dùng trong tiết nguyên tiêu chứ? Đèn lồng của ta chuyên môn để dùng dịp tết, tết đến, nhà nhà treo 2 cái đèn lồng trước cửa, không phải hương vị tết càng đậm đà sao? Hơn nữa, đèn lồng này có thể gấp lại, người xem, gập lại như vậy sẽ không chiếm nhiều không gian, bảo quản tốt thì sang năm còn có thể dùng tiếp. Người xem này.”

Tử Tình đi đến chỗ ánh sáng tối, đốt nến, Tử Tình xoay xoay đèn lồng, chữ viết trên đó lung linh dưới ánh nến: “Ngài không thấy vừa đậm đà hương tết lại còn ấm áp sao? Mừng năm mới mà treo ở cửa hai cái đèn lồng, khách nhân tới cửa nhìn thấy, tâm tình sẽ vui vẻ, buổi tối có người đi ngang qua, còn có thể chiếu sáng con đường cho họ, đèn lồng này cũng có thể chiếu sáng con đường trong tim họ, để họ khát vọng cuộc sống ấm no phía trước.”

“Ha ha.” Tử Tình thấy thiếu gia kia đang nhìn Tử Tình cười trộm. Tử Tình liếc hắn một cái.

“Đông gia lão gia, thường ngày muội muội ta ở nhà nói chuyện hơi nhiều, nhưng đèn lồng này quả thật rất được, tết đến sẽ ấm cúng hơn.” Tử Phúc nói.

“Không sao, đây không phải lần đầu tiên ta nghe con nhóc này nói. Nhưng các người định bán bao nhiêu tiền một cặp.” Đông gia hỏi.

“Hai trăm văn một cặp, người xem, đây đều là vật liệu tốt nhất, là ta tự mình khâu, khâu rất mất công, còn có túi lưới mẫu thân ta làm. Đây là chữ mà cha ta viết, một trăm văn một cái, tính ra thì không đắt lắm, còn khung thì đều làm bằng trúc, tốn nhiều công phu, một bộ giấy đỏ viết câu đối còn bán được mười văn mà.” Tử Tình nói tỉ mỉ nói. Giá này đã thương lượng với Tử Phúc vào tối hôm qua rồi.

“Người không sợ ta không mua mà lấy mẫu nhà người để làm theo sao.” Đông gia hỏi.

“Sao có thể chứ? Một người như ngài, mỗi ngày phải xử lý bao nhiêu chuyện, sao có thể coi trọng mấy lượng bạc tiền lời được, ta thấy những cái này ngài dùng để nhà dùng, hoặc tặng người khác, đúng không?” Tử Tình đáp.

“Ta muốn biết ai ra chủ ý này?”

“Ai ra chủ ý thì sao? Là kết tinh của tập thể trí tuệ nhà ta.” Tử Tình nói.

“Kết tinh? Kết tinh có ý gì?”

“Ý tựa như kết quả.” Tử Tình sờ sờ đầu mình.

“Ta chưa nghe bao giờ, kết quả còn có được kêu là kết tinh. Nhưng hai năm qua, tiểu nha đầu, đưa hầu nhà người bán không ít bạc, xây nhà cũng lớn, tiểu nha đầu, ta rất muốn biết vì sao đưa hầu nhà người lại chín trước người khác hơn 10 ngày, còn nữa, người tuổi nhỏ như vậy mà muốn kiếm bạc, lần trước nói là vì xây nhà, lúc này kiếm bạc thì người để làm gì?” Đông gia tò mò nhìn Tử Tình.

Tử Tình có chút rối rắm, nghĩ nghĩ: “Thứ nhất, vấn đề đưa hầu chín sớm không thể thảo luận, thuộc loại cơ mật có một không hai, nhà của ta chỉ dựa vào thứ này để sống, cho nên thứ lỗi, thứ hai, ta nói ra nhưng các người đừng chê cười, đương nhiên là kiếm bạc để mua ruộng mua cửa hàng, sau đó chờ thu tiền thuê, chờ làm sâu gạo, ngủ đến khi nào muốn tỉnh thì tỉnh, đếm bạc đếm tới tay chuột rút.”

“Sâu gạo? Vì sao là sâu gạo?”

“Sâu gạo rất tốt, cái gì cũng không phải làm, cả ngày nằm trong thùng gạo, không lo chịu đói, có ăn có chơi, cực kì rảnh rồi.”

Tử Tình vừa nói xong, mọi người đều cười rộ lên, tóm lại, lời Tử Tình nói làm mọi người buồn cười. Tử Phúc cố nén ý cười, sờ sờ tóc Tử Tình.

“Được, vì mục tiêu vĩ đại ngủ đến khi nào muốn tỉnh thì tỉnh, đếm bạc đếm tới khi tay bị chuột rút, làm sâu gạo, ta mua tất cả đèn lồng.” Lại hỏi có bao nhiêu cái, dặn dò lão Chu cầm ba trăm lượng ngân phiếu và một ít bạc vụn, đưa họ về nhà, bắt thêm ít gà để chuẩn bị đưa vào kinh thành. Nói xong Đông gia bước đi, hai tiểu hài tử kia còn quay đầu nhìn Tử Tình mấy lần.

Tử Tình còn đắm chìm trong vui sướng, nhảy lên lôi kéo Tử Phúc: “Ca, ta thành công, ca, ta thành công rồi.” Hai mắt cười túm túm, còn nghĩ phải tốn một phen võ mồm, không ngờ dễ dàng như vậy.

Nàng làm sao mà biết được, cái câu để tự dùng và tặng cho người khác làm Đông gia động tâm, chút tiền lời ấy ai thêm để trong mắt? Đương nhiên là lão gia không ngờ khi nhà mình vừa treo đèn lồng lên, lại tặng đi một ít, toàn bộ kinh thành nơi nơi tìm kiếm đèn lồng đỏ thắm, trong lúc đó, số đèn lồng trong tay hắn bán hẳn 1 lượng 1 cái. Đương nhiên việc này Tử Tình không thể nào biết được, bằng không sẽ hối hận sao mình không bán giá cao hơn một ít.

Tử Tình cùng Tử Phúc đi theo xe lừa của Chu chương quay trở lại thôn, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị vội vàng bắt gà, Tử Tình cùng Tử Phúc, Tử Lộc đem đèn lồng chuyển lên xe, Tử Tình để lại 5 cặp, còn lại là bán hết, nàng chuẩn bị để tặng cho lão gia tử cùng Thẩm gia.

Buổi tối, Tử Tình vụng trộm đem ngân phiếu cho Thẩm thị, cha cùng nương vừa thấy bán được nhiều bạc như vậy, rất kinh hỉ. “Không ngờ Tình nhi rất có năng lực, bán được từng này ngân lượng luôn, Tình nhi nhà ta thật có khả năng.” Thẩm thị khen.

“Nương, ta nữa, đèn lồng đầu tiên là ta cùng muội muội làm được, ta cũng giúp muội muội nghĩ biện pháp đấy.” Tử Lộc nói.

“Đúng, con trai của nương cũng tốt, nương biết các con đều là con ngoan.”

Tử Lộc vuốt đầu, nở nụ cười.

Tử Tình tính tính, phí tổn chỉ có hơn 30 lượng, đương nhiên là tiền nhân công không tính, Thẩm thị nói đưa Hà thị mười lượng, Tử Tình không có ý kiến.

Tử Tình lại hỏi phụ thân có bán câu đối nữa hay không? Thẩm thị bảo: “Cứ bán đi, bán để đem số tổn thất kia lấy trở về, bạc dùng dịp tết thì thừa rồi.”

Tử Tình nghe xong cả kinh, vội hỏi: “Tổn thất gì?”

72. Chương 72: Báo Cáo Thu Chi

Thì ra là hôm nay Tăng Thụy Tường đem tất cả số lương mười tám lượng bạc đưa cho Điền thị, nói là 6 lượng bạc này đưa thay Tăng Thụy Khánh. Bởi vì năm nay chân Chu thị bị thương tổn không ít bạc.

Tăng Thụy Tường biết hoàn cảnh nhà Tăng Thụy Khánh, chủ động nói với đại ca: “Nhà ai cũng có lúc khó khăn, cha mẹ chỉ có hai người con trai, hồi nhỏ, đại ca đối xử với ta rất tốt, ta luôn luôn ghi nhớ trong lòng, mấy năm nay, tuy rằng xa lạ chút, nhưng dù sao vẫn là huynh đệ ruột thịt, không cần so đo nhiều như vậy, hoàn cảnh nhà của ta đã khá hơn, chờ sang năm các người quy về thì trợ cấp thêm cho cha mẹ một ít là được.”

Tăng Thụy Khánh không nói gì, làm như cam chịu, Chu thị nghe xong mừng rỡ, đó là 6 lượng bạc đấy! Nếu tiết kiệm thì đủ nhà nường sống hai năm, sao có thể không vui được.

Bây giờ nhà bác cả đã trở về, theo tục lệ thì đi đâu cũng phải về nhà ăn tết, thấy Thẩm thị, Chu thị nhiệt tình hơn trước rất nhiều. Tử Tình ở trong lòng mặc niệm, chỉ mong 6 lượng bạc này cả thể khiến một nhà họ thiệt tình hơn chút.

Tử Tình vụng trộm nói với Thẩm thị: “Tiểu cô còn luôn hâm mộ ta có cha một năm làm được mười tám lượng, kỳ thực cha làm ra bạc đều nuôi bọn họ, ta cũng đâu tiêu tốn gì, để xem nường về sau còn lấy cái gì để nói ta?”

Thẩm thị nghe xong gõ đầu Tử Tình, mắng một câu “Nói gì vậy hả”.

Cuối năm, Thẩm Kiến Sơn tới đón Hà thị về nhà, nói: “Tuy năm nay mùa màng không tốt, nhưng có dương khoai cùng dưa hấu, thu nhập lại hơn năm ngoái. Nhờ phúc của nhà muối muối, mà chúng ta có điều kiện hơn.” Hà thị nghe xong rất vui mừng.

Thẩm Kiến Sơn lại tặng hai cái chân giò hun khói, Thẩm thị định trả tiền, Thẩm Kiến Sơn nói cái gì cũng không cần: “Muội muội coi ca ca là người ngoài à.”

Thẩm thị đành phải thôi, tặng mỗi nhà một xấp vải, lại thêm ít quả vỏ cứng, ít điểm tâm linh tinh đưa đi vào hôm hai mươi tám, người một nhà túm tụm ở phòng phía Đông sưởi ấm, Tăng Thụy Tường ôm Tử Hỉ, Thẩm thị thêu thùa may vá, quần áo của bọn nhỏ mừng tết vẫn còn thiếu hai bộ, Tử Phúc, Tử Lộc đang đếm số tiền vừa bán câu đối, Tử Thọ giúp bọn xâu lại, Tử Tình đem sổ sách lấy ra, nói là báo cáo tổng thu chi cho cả nhà biết.

“Đầu xuân, sau khi trả 50 lượng cho Tử sư phụ thì còn thừa chưa đến 17 lượng, dưa hấu thu vào 522, quý hai: dương khoai bán 110, trứng gà 38, hoạn kê 12, năm trước lá tỏi cùng hương cần chưa đến 5 lượng, lần này bán câu đối hơi trễ nên chỉ hơn 6 lượng, còn có đèn lồng bán được 280 lượng, cho nên, một năm thu vào khoảng 983 lượng, mua núi hết 80 lượng, làm hàng rào 19 lượng, mua ruộng 15 lượng, chi tiêu khác 25 lượng, trước mắt trong nhà cũng còn 844 lượng.”

Báo cáo xong, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị hai mặt nhìn nhau, đều nghi ngờ, còn Tử Phúc giật mình há hốc miệng ra, vẻ mặt không thể tin. “Tình nhi, người không sai sót chỗ nào chứ? Làm sao có thể?”

“Đây là sự thật. Chúng ta hiện có hơn 840 lượng, ta đếm rồi.” Tử Tình lại nhấn mạnh thêm một lần.

“Nếu không ở riêng, ta nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ với thời gian hai năm, nhà mình là có từng ấy tài sản. Nếu ở riêng sớm một chút, nói không chừng ta đã thành đại tài chủ.” Thẩm thị cười nói.

“Nhưng mà lão nương à, ở riêng sớm mà không có ta thì sao nương kiếm được từng ấy bạc?” Tử Tình ở trong lòng mặc niệm.

“Không ngờ Tình nhi tính toán thật kĩ, cha quả thật xem thường người, lúc này, cả nhà đều biết một năm thu chi bao nhiêu, không giống trước kia mơ mơ hồ hồ, tốt, rất tốt.” Tăng Thụy Tường nói.

“Trước kia có cái gì mà mơ mơ hồ hồ, một năm cũng không thấy được một lượng nào của người, cần gì phải ghi chép?” Thẩm thị cười, nhìn Tăng Thụy Tường một cái.

Cả nhà bị tác dụng của tiền nên nhiệt liệt thảo luận, Thẩm thị nói: “Mua ruộng nước cũng không dùng hết nhiều bạc như vậy, hơn nữa đâu phải muốn mua ruộng nước là có ngay được, không bằng mua mấy cái cửa hàng trong thành, cho thuê, Tử Phúc phải tầm 2 năm nữa mới đi thi, trong nhà chưa cần dùng số bạc nhiều.”

Tăng Thụy Tường đồng ý mua cửa hàng trong thành, tốt nhất là mua cửa hàng đằng sau có nhà luôn, lỡ tương lai có đứa nhỏ nào muốn vào thành an cư lập nghiệp, cũng tiện lợi.

“Ta cũng cảm thấy mua cửa hàng tốt, lỡ mùa màng không tốt thì tiền thu của cửa hàng vẫn không giảm.” Tử Phúc nói.

“Ta cảm thấy nên mua cả cửa hàng và ruộng nước, ruộng nước có thể cam đoan nhà mình có lương thực ăn. Đâu phải năm nào cũng bị hạn hán lũ lụt gì đâu, nếu mua hết cửa hàng thì đến lúc không có lương thực thì sao?” Tử Lộc nói, xem ra hắn còn nghĩ đến cảnh trước kia ăn không đủ no.

“Đúng, ta cũng sợ ăn không đủ no, mua ruộng nước đi.” Tử Thọ cũng theo một câu.

Nói vậy, Tăng Thụy Tường nghĩ tới Yến Nhân Đạt, nói: “Nhà hắn có số ruộng cạn không ít hơn chúng ta, hơn nữa, ruộng nước có hẳn 3 mẫu, nhiều hơn chúng ta nhiều, tại sao càng ngày càng nghèo, trong lòng không chịu tính toán, tâm tư đều dùng chóc khác. Đứa nhỏ thì ngày càng nhiều, nghe nương nói, Xuân Ngọc lại có thai nữa.”

“Theo ta thấy thì họ không chịu khổ, chứ chịu khổ được thì không nghèo đâu. Con thứ 3 của Tam bà bà, một năm nay làm việc cho chúng ta, không phải cũng có hơn mười lượng bạc tiền thu vào sao? Người ta làm việc chăm chỉ, Tử Tình vừa bảo làm đèn lồng, sáng sớm người ta đã đi chặt trúc, vót lạt xong thì để tam đệ muội ở nhà làm, tam đệ lại xuống ruộng làm việc tiếp, còn làm cho ruộng nhà ta nữa, buổi tối rảnh rồi thì còn làm khung đèn, còn nữa, hàng rào mới của nhà ta đó, số gạch, gỗ đều do mấy huynh đệ nhà hắn tìm kiếm, chịu bao nhiêu cực khổ, đổ bao nhiêu mồ hôi, đại muội phu của người làm được sao? Chỉ sợ nhà hắn còn thoải mái hơn chúng ta, cả ngày chơi gà chơi chó, trừ việc ăn mặc kém một ít, cũng đâu thấy ai lo lắng gì.” Thẩm thị nói.

“Ta thấy bọn họ là bị ông bà nội làm hư rồi, một năm luôn cho bọn họ không ít, vừa gạo vừa rau xanh, chỉ sợ có bạc nữa, đại dưỡng của ta vẫn có để vừa vào nhà mẹ vợ, cần gì tốn sức xuống ruộng mà làm?” Tử Phúc nói.

“Mà chúng ta cũng có không ít mầm móng dưa hấu cùng dương khoai, nếu trồng trọt cho tốt, thừa dịp bây giờ còn khan hiếm, một năm dương khoai cũng có tiền thu một vài chục lượng, năm nay chúng ta bán dương khoai được cả trăm lượng bạc, nhà cậu cũng dựa vào hai thứ này, nói là thu được nhiều tiền hơn cả năm ngoái mà.” Tử Tình nói.

“Chỉ sợ số dương khoai chúng ta cho thì nhà đại cô ăn hết cả rồi, sau này mình cho bà một bao, bà cũng cho nhà đại cô luôn.” Tử Lộc nói.

“Đây không phải kể lâu dài, chẳng lẽ cha mẹ nuôi bọn họ cả đời? Một đồng đứa nhỏ thì làm sao?” Tăng Thụy Tường thở dài.

“Cho nên, một người hoặc là đặc biệt thông minh, trong lòng có tính toán trước, nếu không thông minh, thì phải chịu khổ, vừa không thông minh cũng không chịu khổ, thì phải nghèo đói. Dựa vào người khác không bằng dựa vào mình, các con nhớ kỹ không?” Thẩm thị bắt lấy cơ hội giáo dục đứa nhỏ.

Vài đứa nhỏ gật đầu như gà con mổ thóc. Tử Tình cảm thấy mẩu thân không biết chữ mà có thể nói ra nhưng đạo lý đúng thế này thật sự là không dễ, là cuộc sống tôi luyện cho nàng.

73. Chương 73: Song Hỉ

(hai niềm vui cùng đến một lúc)

Hôm trừ tịch, Thẩm thị thức dậy sớm để nấu ăn, bận tới mảy tới mắt, Tử Phúc dẫn Tử Lộc, Tử Tình về sinh nhà cửa, sao đó bắc thang, dán câu đối và treo đèn lồng ngoài cổng và cửa.

“Ca, thấy đẹp mắt không, thế nào cũng có người khen ta cho coi.” Tử Tình nhìn về phía Tử Phúc.

Tử Phúc nhin cười, xoa nhẹ đầu Tử Tình, nói: “Trời trời, muội muội của ai mà thông minh dữ ta?”

“Đúng vậy, ta cũng đang định hỏi muội muội của ai, không những thông minh, còn xinh đẹp nữa.” Tử Lộc cũng chen vào một câu.

Tử Tình đang định nhào lên cầu xé bọn họ thì lão gia tử dẫn họ hàng đến, đành phải đứng nghiêm, Tử Lộc ở sát cạnh mắt tròn mắt dẹt nhìn Tử Tình. Mấy người đứng ở ngoài cổng lớn nhìn nhìn, nói: “Treo ngọn đèn quả nhiên rất đậm hương Tết, sao trước kia không ai nghĩ ra nhỉ?”

Tăng Thụy Khánh và Tăng Thụy Tường gật đầu.

Lão gia tử vẫn dẫn nam đinh đi tế tổ, Chu thị vừa vào cửa đã đi thẳng đến phòng bếp, giúp Thẩm thị nấu nướng, Thu Ngọc sang năm phải lập gia đình nên Điền thị cũng để nàng học làm việc nhà, cho nên cũng vô phòng bếp học hỏi, hai vị chị dâu tận tâm dạy nàng.

Cúng bài xong, lão gia tử cùng hai người con trai và mấy người Điền thị ở phòng khách uống trà, thảo luận ít chuyện nhà. Năm ngoái vì chuyện nhận làm con thừa tự mà hai người con trai căng thẳng, không ngờ năm nay vẫn ngồi cùng chỗ ăn cơm tất niên, tâm tình lão gia tử tuyệt vời.

Phòng bếp, Thẩm thị vừa đem một con cá chép chiên xong đưa cho Chu thị, Chu thị vừa ngửi thấy mùi, một trận ghê tởm, nhanh bỏ đĩa cá xuống, chạy ra ngoài nôn một trận, Thu Ngọc cùng Tử Bình thấy vậy đều kinh hoàng kêu to, Thẩm thị thì vui vẻ nở nụ cười, tảng đá ở trong lòng cuối cùng rơi xuống. Tử Bình thấy vậy mất hứng. Hỏi: “Thím, tại sao nướng ta không thoải mái mà người còn cười được?”

Thẩm thị đang định giải thích, nhóm người Tăng Thụy Khánh vào được, vội hỏi sao lại thế này? Nghe Chu thị nôn khan, Tăng Thụy Khánh và Điền thị đều kích động hỏi: “Thật sự? Nướng Tử Bình à, người có thật sao?”

“Ta cũng không biết, chỉ ngửi mùi cá đã muốn nôn. Đáng tiếc là hôm nay mừng năm mới nên không mời đại phu được.” Chu thị suy yếu đáp.

“Vậy là tốt. Thật sự là bỏ tát phù hộ.” Nói xong, Điền thị còn chấp hai tay, miệng nhảm nhảm: “Cảm tạ bỏ tát, cảm tạ đại từ đại bi quan thế âm bồ tát.” Lại nhờ Tử Phúc lấy ba que hương đốt, dập đầu lạy ba cái, cắm hương vào lư hương.

Bên này, Tăng Thụy Khánh nhanh đỡ Chu thị nằm lên giường của Tử Tình, vừa bưng trà vừa đổ nước, tha thiết ân cần thăm hỏi. Mừng đến nỗi hần không biết làm cái gì cho tốt, nước mắt Chu thị thì giọt ngắn giọt dài. Chỉ có mỗi Tử Bình còn đứng đơ trong phòng bếp. Thu Ngọc đùa nàng: “Tử bình, nướng người rốt cục cũng sinh đệ đệ cho người, người mất hứng sao?”

“Có cái để cao hứng, người thấy thím có nhiều đứa nhỏ như vậy, hồi nhỏ bọn Tử Phúc đều ăn không đủ no. Còn mặc rách tung toé, Tử Tình phải nhặt quần áo cũ của ta mà mặc. Về sau có tiểu đệ đệ, ta muốn mặc quần áo mới cũng không được.” Tử bình vừa nói, vừa lấy tay nắm nắm cái bát.

“Hài tử ngọc, người có tiểu đệ đệ, tương lai người còn có chỗ để dựa vào, cho nên người nhất định phải thương hần, trân trọng hần, biết không?” Thẩm thị vỗ vỗ đầu Tử Bình.

“Dựa vào cái gì? Đại cô ta chẳng phải cha ruột của cha à, cha ta còn chường mắt nàng, ghét bỏ nàng. Lỡ tương lai đệ đệ ta cũng đối xử với ta như vậy thì sao?” Tử Bình vẫn siết chặt cái bát.

Vấn đề này rất phức tạp, nói hai ba câu cũng không rõ ràng, Thẩm thị thật sự là không biết giải thích thế nào cùng đứa nhỏ.

Lúc này, Tử Tình tiến lên: “Bình tỷ, sao người không ngâm lại lúc đại nương ở trong thành chữa chân, các cậu của người đều vào thành đưa gạo đưa rau sao? Còn nhà ta nữa, vừa mới bắt đầu ở riêng, không riêng gạo, mà công việc đồng áng cũng đều do các cậu của ta giúp đỡ, về phần ông bà, nếu không có cha ta và cha người cung cấp ngân lượng, thì nhà đại cô có thể ăn ở đó như vậy sao? Sao mà không dựa vào chứ?” Câu nói kế tiếp, Tử Tình là nhìn Thu Ngọc rồi mới nói.

Tử Bình nghe xong, nhưng vẫn không nghĩ thông suốt, cũng may lúc này cơm tất niên dọn xong, cả nhà ngồi theo thứ tự, lão gia tử giờ ly rượu lên, nói: “Hôm nay thật đúng là có chuyện vui lớn, tuy rằng lão già ta không có tửu lượng gì, nhưng ta cũng nhất định uống hai chén. Thụy Khánh, người không được uống nhiều, uống nhiều thì lại bắt nàng dâu người chăm sóc người.” Tăng Thụy Khánh vui tươi hơn hử đáp ứng.

Toàn gia vô cùng náo nhiệt ăn cơm, Thẩm thị gấp miếng cá bỏ vào trong miệng, bỗng nhiên cảm thấy ghê tởm, uống một ngụm canh, vẫn không áp chế được, ngược lại nôn ra một trận, lúc này Tăng lão gia tử càng cao hứng: “Không nghĩ Tăng gia năm nay có việc vui liên tục, tốt, tốt, rất tốt.” Lão gia tử liên tục nói ba chữ tốt, có thể thấy được là rất vui mừng.

Ai biết Điền thị lại cứ muốn không thoải mái, nói một câu: “Tốt cái gì mà tốt? Không muốn sinh thì luôn sinh, muốn sinh lại sinh không được.”

Thu Ngọc than thở: “Ai không muốn sinh? Nhị tẩu đâu phải nghèo khổ như trước, bây giờ có nhiều bạc, nhà lớn cũng có, núi cũng mua, còn sợ nuôi không nổi sao? Với lại đại tẩu cũng mang thai rồi mà, người còn cái gì không vừa lòng?”

Điền thị trừng mắt nhìn tiểu nữ nhi một cái, nói: “Người không biết gì thì im miệng, ta nói là nhà đại tỷ người kia, trong nhà nhiều đứa nhỏ, nuôi cũng không nổi, không muốn sinh lại có thai, nhị tẩu người cũng không ít con, có bốn con trai, sinh nhiều như vậy làm náo loạn cả nhà, có cái gì tốt? Khi nào cưới nàng dâu, người có biết phải mất bao nhiêu bạc không, Tử Phúc còn đi thi, chẳng lẽ tay không mà đi à? Nhị tỷ người xuất giá gần một năm, ăn nhiều được như vậy mà vẫn không có thai, không phải là muốn mà không có à?”

Tử Tình thấy Điền thị nói đến nói đi vẫn là lo lắng cho hai nữ nhi, cố ý cười hì hì nói với Điền thị: “Bà, nhà của ta tuyệt không làm loạn, bạc dùng để đại ca đi thi thì nương đã chuẩn bị được rồi, không riêng gì đại ca của ta, nhị ca ta năm sau cũng đi thị trấn đọc sách, tương lai bọn đệ đệ cũng đều ra ngoài đọc sách, trong nhà chỉ còn lại ta cùng nương, rất quạnh quẽ, nương ta muốn sinh muội muội để vui nhà vui cửa.”

“Đúng vậy, nhà lão nhị bây giờ đã rất tốt, không cần lão bà người quan tâm đâu, tôn tử của ta người nào cũng có tiền đồ (tương lai rộng mở).” Lão gia tử phụ họa một tiếng.

Điền thị trừng mắt nhìn Tử Tình: “Người lớn đang nói, con nít như người chen mồm vào làm gì? Một chút gia giáo cũng không có. Người nhìn người đi, nhìn ca ca của người đi, người giống ai mà vô lễ thế hả?”

Lúc này Chu thị chậm rãi nói: “Nương so đo với một đứa trẻ làm gì? Tử Tình mới bao lớn? Nương không phải là lo lắng nhị muội không có con sao? Vậy thì bảo đại muội phụ cho nhị muội phụ một đứa nhỏ, năm ngoái không phải đại muội phụ nói muốn đem Tứ mao cho chúng ta sao? Vậy giờ vừa vặn cho nhà nhị muội, bằng không, chờ sinh thêm một đứa Ngũ Mao xuống rồi cho cũng được.”

Tử Tình nghe xong, mừng thầm, xem ra 6 lượng bạc không phải cho không, Chu thị cư nhiên phá lệ giải vây, xem ra bữa ăn hôm nay lại không bình tĩnh, Tử Tình hạ quyết tâm không mở miệng làm vật hi sinh nữa, chờ xem náo nhiệt đi.

74. Chương 74: Tranh Cãi

Điền thị tức giận nhìn Chu thị, nói: “Chuyện này sao áp dụng cho nhà thông gia được hả? Với lại người mười năm không sinh để được, bây giờ cũng có thai sao? Nhị muội người còn trẻ, lại chờ hai năm cũng có

thai được.”

“Năm ngoái cha không phải cũng khuyên ta như vậy à? Ta không nóng nảy, thấy nương sốt ruột khuyên nhủ, ta uống thuốc một năm liền nghiệm hiệu, bạc này không phí phạm. Nếu không, để nhị muội tìm đại phu kia nhìn xem.” Chu thị nghe xong lại khó chịu, cố ý nhắc tới chuyện xưa.

Thấy Điền thị không lên tiếng, Chu thị nghĩ nghĩ, nói: “Cha, nương, thừa dịp mọi người đều có mặt ở đây, ta có mấy câu cần hỏi, bây giờ ta cũng có đứa nhỏ, nương vừa rồi cũng nói là cưới nàng dâu rất tốn bạc, trong tay nhà ta cũng không dư dả gì, bạc cha Tử Bình kiếm được hầu như cho nương cả, chỉ có năm nay là vì ta bị thương, nằm mấy tháng, nhị đệ thấy chúng ta khó khăn, mới giúp chúng ta, ta muốn hỏi một chút, nhị muội đã xuất giá, cũng không cần dùng bạc để mua thuốc men, mấy tháng nữa tiểu muội cũng lấy chồng, về sau cha mẹ tiêu dùng cũng không hết nhiều như vậy nhỉ? Bạc nên cho thế nào? Tử Bình cũng không nhỏ, ta còn chưa cất bạc để làm đồ cưới cho nàng dâu.”

Chu thị lời nói vừa nói xong, Điền thị không biết tiếp lời như thế nào, nhìn nhìn lão gia tử, lão gia tử trầm mặc một hồi, nói: “Về sau nhà ngươi liền đưa hai lượng bạc đi, thóc vẫn hai thạch như cũ. Dù gì thì người cũng là trưởng tử, không thể không bỏ ra thứ gì được, ý của các người sao?”

Tăng Thụy Khánh vừa muốn nói chuyện, Chu thị kéo hắt một cái, nói: “Vậy nhà nhị đệ đưa bao nhiêu?”

“Chúng ta vẫn như cũ, một năm 12 lượng.” Tăng Thụy Tường sợ cha khó xử.

“Sau này nhị đệ một năm đưa 12 lượng, năm nay đưa 18 lượng, bạc tiểu muội xuất giá thừa rồi, như vậy đi, cha, nương, sau này một năm hai người các người có mười hai lượng bạc tiêu vật, gạo và rau xanh cũng không cần mua, không nuôi heo được thì nuôi gà, còn giàu có hơn chúng ta, thế là đủ rồi, không bằng lúc tiểu muội xuất giá, chúng ta cho hai lượng bạc để thêm trang, về sau hàng năm chúng ta đưa hai thạch thóc, sang năm Tử Bình đã mười ba rồi, chúng ta làm cha mẹ cũng phải cất ít tiền để cho đứa nhỏ áp đáy hòm (ý là cho tiền để sau này dùng), về sau gả đến nhà chồng cũng có của riêng, không bị khinh bỉ. Nương, người thấy có đúng không? Người cũng gả vài nữ nhi rồi mà.”

Mặt Điền thị có chút đỏ, nói cũng phải, về sau không thể lấy bạc chỗ Chu thị được, bà muốn bạc để cho các nữ nhi gả về nhà chồng cho có mặt mũi chút, với lại hoàn cảnh nhà Chu thị bây giờ đúng là thế, Tử Bình không nhỏ.

Lão gia tử nghe xong, quay đầu hỏi con lớn nhất: “Thụy khánh, người nói đi?”

“Cha, nương Tử Bình nói là sự thật, nàng vất vả lắm mới mang thai, việc nhà chắc chắn không làm hết nổi, năm sau, chúng ta vẫn ở trong thành, để nàng một mình ở nhà thì ta cũng không yên tâm, mà thuê nhà mất tiền, lại không trồng trọt rau dưa gì được, mà nàng có muốn làm thì ta cũng không để nàng làm, ta cũng không có tiền thu nào khác, một năm chỉ có mười lượng bạc, cũng may là còn có ruộng, huynh đệ nhà mẹ đẻ còn luôn luôn đưa chút thóc gạo rau xanh, mà quả thật ít năm nữa Tử Bình cũng lấy chồng, để nàng tay không gả đi là điều không thể. Bây giờ nhà nhị đệ dư dả chút, mong nhị đệ tha thứ, một năm mười hai lượng bạc đủ để cha nương tiêu dùng, lỡ có đau ốm bệnh tật gì thì hai nhà chúng ta sẽ chia sẻ là được.”

Lão nhân nghe xong, cúi đầu suy nghĩ, Điền thị thấy hắt hủi không nói chuyện, nên im lặng.

Tăng Thụy Khánh nói như vậy cũng đúng, cả nhà cần dùng bạc nhiều chỗ. Nhưng tiền lại không nhiều, làm trưởng tử mà không cho gì thì truyền ra bên ngoài người ta không cười vào mặt chắc? Cho nên một năm hắt đưa hai thạch thóc, lương thực là hắt cho.

Tử Tình cảm thấy một năm nhà họ tiêu phí cũng tầm ba bốn lượng thôi, vì Chu thị rất tiết kiệm, cơm canh thì có người cung cấp. Tử Tình không biết nếu mình không làm việc, phải dựa vào ruộng đất, bây giờ một năm còn phải đưa cho nhà nội 12 lượng, vậy thì nhà mình nghèo chẳng khác gì đại cô, mà ăn no mặc ấm cũng khó.

“Cha, nương, đại ca nói rất có lý, đều là cha mẹ mình, ai nuôi cũng giống nhau cả, một năm đại ca vẫn đưa hai thạch thóc sao? Trước kia đại ca làm ra ngân lượng cũng giao ra hết mà, bây giờ việc nhà bận bịu, cứ để đại ca như vậy vài năm, về sau có điều kiện thì nói.” Tăng Thụy Tường sợ cả nhà khó xử.

“Lỡ ngày nào đó người không đồng ý, nói chúng ta bắt công, hoặc là nàng dâu người không đồng ý, bạc không cho, thì hai miệng già bọn ta dựa vào ai hả? Bây giờ cả ngày đều nuôi mẹ vợ người, cho ăn ăc, trong

mắt có chúng ta sao?” Điền thị cảm giận nói.

Thẩm thị nghe xong, giương mắt nhìn Chu thị, tức giận không biết nói gì cho phải, vất vả lắm mới có cơ hội nuôi mẹ mình vài ngày, tự nhiên nói chuyện này làm gì để bà ta sinh sự?

Tử Tình thấy Thẩm thị như vậy, đang muốn mở miệng thì Tăng Thụy Khánh đã nói: “Nhị đệ muốn nuôi ai thì nuôi, đâu phải không cho cha mẹ bạc dẫu. Nếu nữ nhi người có năng lực thì cũng để con rể nuôi người đi, đừng để bọn nó luôn tìm cách chiếm tiện nghi nhà mẹ đẻ. Nhiều năm như vậy, bên mẹ đẻ nhà đệ muội chưa từng làm phiền gì, ngày lễ ngày tết cũng đến thăm viếng, người ta tay không đến chắc, vất vả lắm mới có điều kiện, thông gia bà bà cũng lớn tuổi như vậy, hai mẹ con muốn sống cùng nhau, đó là lẽ thường tình.” Tăng Thụy Khánh làm Thụy Tường, Thẩm thị rất cảm động, bọn họ tuyệt đối không dám nói những lời này.

Vốn là bữa cơm tất niên ngon lành, vì vấn đề tiền nuôi dưỡng, Điền thị cùng Chu thị ai cũng không chịu lùi bước, may mà Tăng Thụy Tường kéo Thẩm thị nhất trí cam đoan, hàng năm sẽ đưa bạc cho Điền thị, hơn nữa Thẩm thị còn chủ động cho 6 lượng bạc để thêm trang, Điền thị mới vừa lòng.

Cuối cùng, đương nhiên là khách và chủ cùng vui, Thu Ngọc cùng Tử Bình tắm rửa xong mới về.

Mùng hai cũng giống năm cũ, sáng mùng ba, Thu Ngọc đến, nói Chu Thiên Thanh truyền tin, muốn để bọn nhỏ đến Kiều thôn một chuyến, thôn bọn họ có phong tục hiếu khách, nói nhà ai ít khách, nhất là khách nhà mẹ đẻ không đến, sẽ bị toàn thôn chê cười. Thu Ngọc hỏi: “Nhị tẩu, người thấy hôm nay đi hay để mai?”

“Để mai đi, hôm nay nhà mẹ đẻ ta tới, ngày mai đang định mời nhà đại muội, thế thì chờ đi Kiều thôn xong lại mời sau.”

“Nhị tẩu, theo ta thì nên đi hôm nay đi, nhà mẹ đẻ của nhị tẩu tới, thì nhị tẩu chuẩn bị là được rồi, bọn Tử Phúc ở nhà hay không không quan trọng, mà theo ta thù bọn nhỏ ở nhà chỉ thêm loạn thôi, hôm qua bọn họ không đến nhà mẹ đẻ của tẩu thăm hỏi rồi mà?”

75. Chương 75: Kiều Thôn Chúc Tết

Dưới sự kiên trì của Thu Ngọc, Tử Phúc, Tử Lộc, Tử Tình vội vàng ra cửa, Tử Tình không muốn đi, đường quá xa, chỉ dựa vào đi bộ thì không nổi, Tử Phúc dỗ nài: “Muội muội ngoan, đi thôi, người sợ qua cầu độc mộc hả? Ca ca công người.”

Tử Lộc ở một bên khuyên nhủ: “Muội muội nếu đi không nổi, nhị ca lôi người đi.”

Hai năm nay, nhà có điều kiện, vóc người Tử Phúc lớn không ít, công Tử Tình đi một đoạn đường vẫn được. Tử Thọ không được đi, bởi vì quá nhỏ, nói là mới bốn tuổi rưỡi thì sao đi nổi, Thẩm thị cũng không yên tâm. Đến lão phòng, trừ Tử Bình, còn có ba đứa Mao và Quế Anh của Yến gia, tổng cộng có chín người.

Không biết đi bao lâu, lên núi leo không nổi, Tử Phúc cầm cây gậy, bảo nàng cầm một đầu, còn một đầu thì hấn kéo đi, Tử Lộc còn thường xuyên đẩy lưng nàng, xuống núi thì đi chậm chậm, đi qua núi thì lạc đường, không biết nên đi hướng nào, oán trách nhau nửa ngày, mà mũi tên đều chỉ hướng Thu Ngọc, ai bảo nàng lớn nhất bọn làm chi.

Tử Phúc cùng Đại Mao đi hỏi người khác nửa ngày cũng không biết đường, Tử Tình cảm thấy đi thêm một đoạn không xa nữa là đến cầu độc mộc, nên hỏi một lão bà bà đang phơi nắng: “Bà bà, chúng ta muốn đến Kiều thôn, cách đây không xa có một con sông, nước rất sâu, có cầu độc mộc bắc ngang.”

Vừa nói, người này liền hiểu, chỉ đường. Mấy người đến cầu độc mộc, Đại Mao, Nhị Mao, Tam Mao vừa đi qua, còn cố ý nhảy tưng tưng làm thân cầu rung lên, dọa khóc Tử Bình, bị Thu Ngọc mắng một chút mới bỏ đi, cũng may Tử Phúc công Tử Tình cùng Tử Lộc đi cuối cùng.

Đến Kiều thôn, từ xa đã thấy Hạ Ngọc đứng ở cửa nhìn quanh, mặc bộ áo bông lúc nàng xuất giá, nhà nàng gần đầu thôn, Tử Tình thấy cửa có dán câu đối, ông thông gia không sống quá mùa thu năm ngoái. Khó trách nhị dượng lại không đến nhà mình vào dịp tết.

Cả bọn vào cửa thì nói: “Chúc mừng năm mới.” Hạ Ngọc ới đưa một văn làm tiền mừng tuổi, trên bàn có bát trà, khách vào thì pha, Hạ Ngọc mang một khay quả vỏ cứng, mọi người ngồi uống chén trà, Hạ Ngọc lấy 10 đĩa từ lồng hấp ra. Mỗi đĩa đều là đồ mặn. Có thịt gà, vịt, gan lưỡi đầu đuôi thịt heo, thịt bò, cuối cùng là một đĩa trứng gà muối cùng trứng vịt muối, nhiều món nhưng mỗi món chỉ có một ít.

Tử Tình đoán chắc đây là toàn bộ món để nhị cô chiêu đãi khách. Mặc kệ thế nào thì đều hơn nhà đại cô, nghe đại nương cùng nương nói chuyện, hơn mười năm nay còn chưa ăn được bữa cơm nào đỡ đỡ ở nhà đại cô cả.

Bởi vì không có người lớn nên không rót rượu. Mỗi người một bát mì nước và 1 quả trứng luộc, ba cái Mao vừa lên bàn đã đem thịt nhét vào miệng. Thu Ngọc nhìn mà đau lòng: “Ăn ít lại, ăn ít lại chút đi, đây là đồ để di cha các người dùng để đãi khách, các người ăn sạch thì di cha lấy gì đãi khách hả?”

Di cha hàm hậu nói: “Ăn đi, ăn đi, làm để ăn mà.”

“Đúng vậy, di cha còn chưa nói cái gì, đâu phải ăn của nhà người đâu.” Đại Mao rất bất mãn, liếc tiểu di một cái.

“Mang theo các người làm gì không biết, bị bỏ đói tám trăm năm hả, lần sau ta không bao giờ mang theo bọn người nữa.” Thu Ngọc sinh khí hô.

Ăn xong, Hạ Ngọc nói: “Các người rảnh rồi thì đến chỗ từ đường ở cửa thôn chơi đi, nơi đó có nhiều người, có trò chơi, cũng có đánh bạc.”

Nhị mao vừa nghe vậy, đi ra ngoài, Thu Ngọc ngăn không được, lại lo lắng, mà cũng muốn đi xem náo nhiệt, nên cả bọn đều đi.

Tử Tình thấy từ đường ở Kiều thôn lớn hơn Tăng gia, cửa đóng, trước cửa có một bãi đất trống, nhóm ba người, năm người, có chơi cờ, có đánh bạc, có thêu thùa may vá, có tán gẫu, còn có bán đồ ăn, có người xem náo nhiệt, có trầm trồ khen ngợi, đông hơn chỗ Tử Tình, Hạ Ngọc nói là vì Kiều thôn chỉ có một họ, không giống chỗ mình có năm sáu gia dòng họ.

Nhị Mao giật tiền của Tam Mao cùng Quế Anh, chạy tới chỗ đánh bạc, Tử Tình thấy người dân đánh giá bọn họ, nhỏ giọng hỏi là thân thích nhà ai, hơn nữa Tử Phúc Tử Lộc tóc quần khăn, mặc trường bào, liếc mắt là biết là người đọc sách, ba huynh muội mặc quần áo mới, Tử Tình một bộ đồ mềm mại màu hồng in hoa, cột hai bím, Tử Phúc, Tử Lộc là một bộ áo dài màu đỏ, Hạ Ngọc đi ra, thấy vẻ mặt hâm mộ của thôn dân, có một tia đắc ý.

Cơm chiều vẫn tương đối nhiều món, 8 món ăn, ăn xong cơm chiều không lâu, Chu Thiên Thanh đốt một gốc cây khô ở trong sân, đệ đệ của hắn châm đèn vào hoa đăng, hỏi có người đánh bài không?

Thu Ngọc chạy nhanh nói: “Đều là tiểu hài tử, không cần.” Tử Tình có chút tò mò, muốn kiến thức một chút, đáng tiếc không thể nói ra.

Mọi người vây quanh đồng, tán gẫu, Hạ Ngọc ngồi gần đó, nấu nước sôi, Chu Thiên Thanh rót ới người một ly trà, mang ít quả vỏ cứng, cũng nướng dương khoai trong đồng lửa, mọi người nói nói cười cười, uống trà, ăn dương khoai nướng.

Hạ Ngọc và Thu Ngọc nói việc nhà cửa, nói cho Thu Ngọc biết đồ ăn hôm nay đều do nàng làm, gà vịt tự nuôi, còn nuôi một con heo, còn nói năm nay thu hoạch, lúa nước giảm sản lượng nhiều, chỉ bằng 3 phần năm ngoái, cũng may là có dương khoai, cũng đỡ.

Tử Tình nghe xong có chút xót xa, nhị cô tiểu cô thường ngày ở nhà, bà không để cho họ đụng một ngón tay nào, củ gạo dầu muối tương dấm chua trà cũng không cần quan tâm. Bởi vậy nghĩ đến nương mình, hồi nhỏ ở bà ngoại cũng vậy, lúc ông ngoại còn sống, điều kiện trong nhà không tệ, sau khi gả đi, không những phải làm một đồng chuyện, còn ăn không đủ no, mặc không đủ ấm.

Tử Tình nghe tiểu cô oán giận, nói lúc nường nường vừa gả qua còn ghét cơm canh nhà nội thô ráp, khó nuốt xuống, bởi vậy bà ghét nường. Sau này ăn riết cũng quen.

Tử Tình suy nghĩ, mình phải làm nhiều của cải lên, cuộc sống tương lai mới bảo đảm, bằng không, nếu ủy khuất giống các nường thì mình không cam tâm.

Đang suy nghĩ, cũng không biết là mấy giờ, đương đứng lên thu xếp đồ ăn khuya, ăn khuya là mỗi người một ly rượu và chén bánh trôi nhỏ. Tử Tình đếm đếm, từ khi vào cửa đến bây giờ đã ăn 5 lần, trách không được người ta nói thôn này hiếu khách.

Buổi tối, đương nhiên là nam nữ ngủ riêng, buổi sáng Tử Phúc dậy mặc quần áo, phát hiện tiền trong túi không thấy, hần hỏi Tử Lộc: “Tiểu nhị, xem tiền ngươi còn không?” Tử Lộc cũng không có, Tử Phúc sinh khí, định lục túi tiền của Nhị Mao, Nhị Mao hét lên: “Dựa vào cái gì là lục túi ta, ta không có tiền à? Người muốn bắt nạt ta phải không?”

Tam Mao tuổi nhỏ, hỏi: “Nhị ca, ngươi có tiền à? Hôm qua ngươi cướp tiền của ta cùng tỷ tỷ, ngươi có tiền còn cướp của chúng ta, bà ngoại cho hai văn mà ngươi cũng cướp luôn.”

Tử Tình vừa nghe, đúng là đối đãi khác nhau, nhà mình chỉ có 1 văn, vội ồn ào: “Bà chỉ cho chúng ta một văn tiền, sao các ngươi lại được 2 văn? Bà thích các ngươi hơn.” Tử Tình cũng không sợ loạn.

Thu Ngọc thấy cả bọn nháo nhào, mắng Nhị Mao vài câu, lại mắng Tam Mao, Tam Mao tự nhiên bị mắng: “Mắng ta làm gì? Ta đâu có trộm?”

Hạ Ngọc nghe thấy có động tĩnh, tiến vào hỏi Tử Phúc mất bao nhiêu văn, định cho Tử Phúc, Tử Phúc nhanh nói: “Nhị cô, không cần đâu, ta không phải vì mấy văn tiền này, chỉ sợ Nhị mao học thói xấu thôi.”

Việc này cuối cùng cũng không giải quyết được gì, buổi chiều trở về nhà, Tử Phúc rất tức giận kể cho Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, hai người không lên tiếng, Tăng Thụy Tường cũng không biết nói gì cho phải.

Ngày kế trước khi mời nhà Xuân Ngọc đến ăn cơm, Tử Phúc đem tất cả vật nhỏ đáng giá cất hết vào thư phòng, đem thư phòng khóa lại, nếu không sợ ông bà tức thì Tử Phúc sẽ khóa hết tất cả các phòng. Nhiều năm về sau, cả nhà Tử Tình đều bảo trì thói quen này.

76. Chương 76: Ngải Thảo

Tiết nguyên tiêu vừa qua, Tử Tình nhờ Tử Phúc, Tử Lộc hỗ trợ vận chuyển cây con trong viện ra sau núi, cũng may là đã đào hố trước, ba người làm cũng không mệt nhiều lắm. Các loại cây giống có tầm trăm cây, hơn nữa Tử Tình không có việc gì thì đi chợ phiên, ngẫu nhiên mua được ít cây giống, tuy không nhiều, nhưng Tử Tình đều mua hết, tích góp cũng được mấy chục cây.

Bởi vì có hơn ba mươi con dê, Tử Tình sợ dê ăn hết cây giống, nên tìm ít sợi hồng chụp lại, lại ươm dưa hấu, năm nay có mười mẫu đất đã cải tạo tốt, lại có hàng rào bao quanh, muốn trồng dưa hấu, cho nên ươm cây nhiều hơn, Tử Tình rất là bận rộn.

Bởi vì Thẩm thị lại có mang, trước khi đi, Tăng Thụy Tường mời Hà thị đến nhà. Hà thị nói trước kia Thẩm thị sinh đứa nhỏ rất khổ, thừa dịp lần này có cơ hội thì tẩm bổ cho tốt. Những việc nặng trong nhà đều nhờ người làm, không phải Tăng Thụy Ngọc thì là người Thẩm gia, lần này mười lăm mẫu dâu hấu đều nhờ Thẩm gia bọn họ hoàn thành, đương nhiên, số giống thừa lại Tử Tình đều để bọn họ mang đi.

Hôm nay, Hà thị bảo Tử Tình đến sườn núi ngoài thôn tìm ít ngải thảo (mình không biết cây này, hờ hờ ^^) tươi mới, nói là làm ít nước ngải thảo. Tử Tình nhớ nhà mình kiếp trước, cứ đến mùa xuân, cũng sẽ đi nhổ ngải thảo ăn, Tử Tình rất thích ăn. Tử Tình cầm rổ ra ngoài, thấy có tốp năm tốp ba người dân lên núi nhổ ngải thảo, Tử Tình cũng học theo, nhổ một rổ, về nhà thì thấy Hà thị đang ngâm gạo nếp.

Trong nhà không có nam tử, nên Thẩm thị bảo Tử Tình đi mời Tăng Thụy Ngọc đánh đối. Tử Tình không hiểu là có ý gì, cũng không dám hỏi bừa. Hà thị bụng gạo nếp đã ngâm tốt, Tử Tình cầm cái sàng, đi theo

Tăng Thụy Ngọc đến một căn nhà ở đầu thôn, bên trong có ba cái cối đá to, còn có cây gỗ dài bắc ngang như cái bập bênh, đập chân lên rồi thả chân ra là đầu gỗ đập vào cối đá, thì ra đây là đánh đổi. (còn ở mình thì xay bột cho nhanh =)))

Có hai nhà đang làm, chỗ cối đá có một phụ nữ, đang nhanh nhẹn mức bột ra, rồi đổ gạo vào, Tử Tình nhìn mà hết hồn, lẽ làm không nhanh thì tay bị đánh trúng thì sao?

“Bà ngoại làm có được không vậy? Cẩn thận, đừng để tay bị thương.”

Tăng Thụy ngọc cùng Hà thị nghe vậy, đều nở nụ cười, Hà thị trườ mền sờ sờ đầu Tử Tình.

Dưới sự trợ giúp của tam đường thúc, hơn nửa canh giờ, Hà thị bưng một thúng bột gạo nếp về nhà, Thẩm thị đã nấu qua ngải thảo, chỉ còn lại chất lỏng màu xanh đậm, Hà thị dùng chất lỏng này đổ vào bột nếp, bắt đầu xoa nắn, Tử Tình cùng Tử Thọ còn có Tử Hỉ nhìn chăm chăm

Thì ra là hàng năm đến ngày mười chín tháng hai là sinh nhật quan thế âm bồ tát, có điều kiện thì chưng bánh gạo ngâm ngải thảo.

“Sao năm ngoái chúng ta không làm?” Tử Tình hỏi.

“Năm ngoái có gió lớn, đem đại nương người thổi bay à? Làm gì ra ngoài được mà nhổ ngải thảo? Năm kia thì vừa chuyển đến, trong nhà không có gì nên không cúng.” Thẩm thị vừa nói vừa nhào nặn.

“Nương, nhìn như cứt trâu ý, ăn được à?” Tử Thọ hỏi.

“Cứt trâu, không ăn, tiểu tứ không ăn cứt trâu.” Tử Hỉ cũng nói.

Thẩm thị, Hà thị và Tử Tình cười ha ha, Thẩm thị tiện tay búng trán Tử Thọ một cái chóc, nói: “Đứa nhỏ này, hai năm không ăn mà đã quên, lúc con ba tuổi, nương lấy cho con một cái, con còn nói giống cứt trâu, chết sống không chịu ăn, sau này thấy ai cũng ăn, nên cần một ngụm, nói ăn ngon, lại muốn nữa nhưng bà không cho, làm nhiều nhưng số còn thừa nội đều đưa cho nhà địa cô con.” Nói đến việc sau này, Thẩm thị còn thở dài.

“Suy nghĩ nhiều làm gì, bây giờ không phải tốt sao, muốn ăn bao nhiêu thì ăn, phải không tiểu tam?” Hà thị khuyên nhủ.

Tử Tình không rõ vì sao phải dùng ngải thảo, Thẩm thị cũng không nói được, chỉ nói là đời đời đều như vậy.

Chờ làm xong, Thẩm thị đốt ba cây nhang, cúi đầu lạy ba cái, cung kính dâng một đĩa bánh gạo. Tử Tình cầm một cái bánh gạo trộn ngải thảo, ngửi được mùi ngải thảo thơm ngát, còn thơm hơn cả kiếp trước, bên trong có bột đậu, đường đỏ, Tử Tình ăn một lúc ba cái, còn muốn ăn thêm, Hà thị nói bột gạo ăn nhiều trướng bụng, Tử Tình xoa xoa bụng, mới từ bỏ. Nhìn lại Tử Hỉ, cả mặt đều dính bột đậu và đường, Tử Thọ cũng kém không bao nhiêu.

Đúng lúc này, Tử Lộc tan học về nhà, Tử Tình lôi kéo hấn, nói: “Nhị ca, mau đến xem này, chúng ta nuôi hai con mèo tham ăn.”

Tử Lộc cũng cười: “Hai con mèo tham ăn này ở đâu ra vậy, nhà mình có nuôi cá đâu ta.”

“Tỷ tỷ hư, nhị ca hư, không thích tỷ tỷ.” Tử Hỉ trợn tròn mắt lên án Tử Tình, Tử Tình cười, vội lấy khăn ướt lau mặt giúp bọn nó.

Mấy ngày sau, nhà Tử Tình có nhiều chuyện tốt, đầu tiên là có người nhờ Chu chương quây bán hộ cửa hàng, Thẩm thị muốn mang Tử Tình đi xem, Hà thị lo lắng, dù sao Thẩm thị chưa từng làm việc này. Vì thế cả nhà cùng mượn chiếc xe lừa vào thành, đi đến xem, cửa hàng có vị trí tốt, ở trên con đường đông người nhộn nhịp, vì chủ cũ muốn chuyển đi, cho nên muốn bán ra.

Cả nhà Tử Tình đi vào, thì ra là cửa hàng bán tơ lụa, mặt tiền tầm năm mươi thước vuông, tất cả đều kính doanh tơ lụa xa hoa, chương quây là người địa phương, họ Lưu, trên lầu là hai gian, kho và phòng cho tiểu nhị ở, còn có hậu viện nhỏ, trong viện còn có giếng và mấy phòng ở. Vì vậy nên mặt tiền cửa hiệu và hậu viện tổng cộng chào giá năm trăm lượng bạc, còn mua tất cả số vải và mặt tiền cửa hàng thì 500 lượng, Thẩm thị cùng Hà thị nhìn nhau, không biết có thích hợp không.

Thẩm thị nghĩ nghĩ, làm sao mà tốn nhiều ngân lượng như vậy, không bằng tìm Chu chương quây hỏi thăm rõ ràng, không ngờ Chu chương quây quen chương quây tơ lụa, hai người nói chuyện với nhau một phen, nói cho Thẩm thị biết cửa hàng này một năm tiền thuê tầm 50 lượng, hơn nữa Lưu chương quây còn nguyên ý tiếp tục kinh doanh, nhưng hắn không đủ ngân lượng, cần thời gian hai ngày để đi mượn. Kể từ đó, Thẩm thị không lo chuyện cho ai thuê, rất thống khoái mà đáp ứng mua mặt tiền cửa hiệu xuống, chờ hai ngày sau mọi người làm thủ tục.

Về nhà, Thẩm thị nhờ người nhắn tin cho Tăng Thụy Tường biết, hẹn hai ngày sau ở nha môn thành An Châu gặp mặt để tiến hành thủ tục sang tên. Xong xuôi mọi chuyện, còn cầm 40 lượng tiền thuê, Thẩm thị vui rạo rục nói, bây giờ đã có tài sản ở trong thành.

Mua mặt tiền cửa hiệu không vài ngày, lí chính tìm đến Thẩm thị, nói trong thôn có một hộ nhân gia cần bạc gấp để cho con, mà trong nhà không đủ ngân lượng, muốn bán hai mươi mẫu ruộng, hơn nữa, ruộng nước nhà hắn ngay bên cạnh nhà Tử Tình, đang trồng cải dầu, Thẩm thị vừa nghe, nói mua, vì con người ta gặp chuyện không may, cần tiền dùng gấp, đương nhiên sẽ không nhẫn tâm ép giá, trừ giá ruộng nước ba trăm lượng, còn đưa 10 lượng tiền cải dầu. Hôm sau lí chính liền giúp đỡ làm thủ tục sang tên.

Trong lòng Thẩm thị cũng kiên định hơn, làm nông dân nhiều năm như vậy, nên muốn đất đai nhiều, luôn cảm thấy cầm ruộng đất vào tay mới không sợ cảm giác đói bụng.

Tử Tình biết đây là lần đầu tiên mẫu thân làm việc này, khó tránh khỏi kích động, liền cười nói: “Nương, khẳng định cuộc sống của chúng ta ngày càng tốt, nương chờ hưởng phúc đi.”

Bận hết mấy việc này, đã qua nửa tháng, đến mùa cắt cải dầu, hai mươi mẫu ruộng nước thì có mười tám mẫu cải dầu, 2 mẫu để trống, chờ nhà khác cắt cải dầu gần hết thì Thẩm thị nhờ Thụy Ngọc thuê 10 người tuổi trẻ khỏe mạnh ở thôn, một ngày bốn mươi văn, không quản cơm, hết 2 ngày thì phơi cải dầu đầy sân, Thẩm thị liền đem hai mươi mẫu ruộng nước cho thuê, tiền thuê thì giống nhà Thụy ngọc, mỗi mẫu một năm 3 thạch thóc, 6 đấu cải dầu.

“Tiền tiêu có giá trị, nếu chúng ta tự làm thì sang năm mới cắt xong cải dầu.” Thẩm thị cảm thán, chắc là nhớ tới cảnh năm kia nàng dẫn hai đứa nhỏ cắt cải vất vả.

77. Chương 77: Canh Ba Ba

Trong nháy mắt lại đến cày bừa vụ xuân, Tăng Thụy Tường và Tăng Tử Phúc đều nghỉ phép về nhà, bởi vì ruộng nước đều cho thuê, mùa gặt lúa mạch chưa tới, cho nên trong nhà cũng không bận rộn. Tăng Thụy Tường bọn họ vừa vặn giúp đỡ Tử Tình xới đất, giầy cỏ cho dưa hấu, thuận tiện bắt con giun cùng ếch nhỏ cho gà ăn.

Mảnh đất phía sau núi, ngày nào Tử Tình cũng đều đi xem, mang theo chiếc xẻng nhỏ đặc chế, thấy phân gà phân dê đều xúc bỏ vào gốc cây. Mùa xuân mưa nhiều nên cây giống không cần tưới nước, nhưng trên núi cỏ dại cũng đều mọc ra, dê ăn cỏ, gà ăn sâu, còn ăn rau mới mọc nữa. Tử Tình ít phải quản lí, lau lâu mới vun ít thóc, còn lại thì hoàn toàn nuôi thả tự nhiên, hơn nữa, núi đất trồng nhiều, Tử Tình không có việc gì làm thì đuổi gà chạy, gà chạy nhiều, hoạt động nhiều thì thịt mới ngon, vì thế, Tử Tình từ từ huấn luyện mấy con chó giúp nàng đuổi gà.

Tăng Thụy Tường không có việc gì làm thì ra chỗ đập chứa nước trong thôn câu cá, có khi Tử Phúc đọc sách mệt mỏi cũng sẽ đi thả lỏng một chút, mỗi lần Tử Lộc đều đi theo phụ thân câu ếch, đơn giản là Tử Tình nói thích ăn.

Này ngày, cơm trưa làm xong, Thẩm thị thấy bọn họ còn chưa trở về, có chút sốt ruột, liền bảo Tử Phúc đi tìm, không bao lâu, chỉ thấy Tử Lộc hưng phấn kêu to: “Nương, nương mau đến xem, con câu được một con ba ba, một con ba ba thật lớn.”

Tử Tình nghe vậy xông ra trước, chỉ thấy Tử Lộc cố sức kéo cần câu, một con ba ba bỏ đến: “Nhị ca, người rất lợi hại, buổi tối có thể uống canh ba ba rồi.”

Thì ra hôm nay Tăng Thụy Tường dẫn hần ra ngoài câu cá, có người tìm cha có việc, nên cha thả cần câu rồi đi, Tử Lộc thấy bên cạnh cũng có tiểu hài tử câu cá, bên bờ còn có đồng bạn câu ếch, hần không thích, nên nhìn xem cần câu của cha, có câu được một con cá trích, Tử Lộc hưng trí, không câu ếch nữa mà câu cá, một hồi thì có năm sáu cá trích nhỏ bỏ vào thùng.

Đợi đến khi những tiểu bằng hữu khác thu dọn về nhà, Tử Lộc kéo cần câu, mới phát hiện lần này cần câu rất nặng, kéo không nổi, mất một nửa sức lực nhờ bọn họ hỗ trợ kéo lên, thì thấy một con ba ba, cũng không biết sao cần câu cá lại câu được ba ba nữa, Tử Lộc kéo nó lên bờ, lại không dám bắt, đành phải để như vậy mà kéo về nhà, vừa lúc gặp Tăng Thụy Tường và Tử Phúc ở cửa.

Tăng Thụy Tường nói: “Ta câu cá mấy năm nay, còn chưa bao giờ câu được con ba ba nào, hôm nay Lộc nhi may mắn thật, vừa vắn để nường các con uống cho bổ.”

“Sao người không nói tay nghề người kém đi.” Thẩm thị liếc trượng phu một cái, nhưng trong lòng vẫn thật cao hứng, bởi vì Tăng Thụy Tường nói để tắm bổ cho nàng.

Những ngày này, lâu lâu Hà thị lại xé toàn bộ nội tạng của con ếch lớn chưng canh cho Thẩm thị uống, Tử Tình thấy đều có chút sợ hãi, Thẩm thị để Tử Tình nếm thử, canh rất trong, Tử Tình từ từ nhắm hai mắt, uống một ngụm, quả nhiên rất ngon, nhưng nói cái gì thì thịt ếch cũng không dám ăn nữa.

Lần này cũng không biết Hà thị làm thế nào, chưng thành bát canh nồng đậm như sữa, mỗi người được hơn một nửa bát, thừa lại thì để cho Thẩm thị. Tử Tình cảm thấy cho tới bây giờ chưa từng uống qua canh nào tốt như vậy, uống xong còn tấp tấp miệng, nhìn nhìn bọn đại ca nhị ca tam đệ, đều là một dạng tham lam vì không uống đủ, chọc Hà thị cười nói: “Còn muốn uống nữa thì đi câu, bà ngoại sẽ làm cho.” Đáng tiếc, may mắn đâu có nhiều đâu.

Ai cũng không ngờ, cả nhà Tử Tình đang uống canh ba ba ngon lành, thì chuyện Tử Lộc kéo ba ba về nhà đã truyền khắp toàn thôn, tự nhiên cũng truyền đến chỗ lão gia tử cùng Điền thị, lúc đó Điền thị đang ở đất trồng rau hái đồ ăn, đụng tới thím Lưu hàng xóm cuộc vườn, thấy Điền thị, vội hỏi: “Tăng thím à, canh ba ba uống ngon không?”

“Cái gì mà canh ba ba? Ở đâu mà có canh ba ba?” Điền thị hiển nhiên không biết.

“Người không biết à? Buổi sáng nhị tôn tử nhà người câu cá, câu được một con baba lớn, nghe nói phải tầm hai ba cân. Tôn tử nhà người không dám bắt, nên kéo về nhà, trong thôn có rất nhiều người thấy, chỉ sợ bán được cả trăm văn. Nhưng con trai nhà người có tiền như vậy, nghe nói nàng dâu người lại có mang, chắc là hầm cho nàng uống bổ thân mình. Các người cũng đi nếm thử đi, nghe nói nó rất bổ, con nhà ta cũng câu cá suốt mà sao không có may mắn nhỉ, nhưng chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo, có bắt được cũng luyện tiếu ăn, vài trăm văn mà.” Lưu thím nói.

Câu nói kế tiếp, Điền thị cũng vô tâm tình nghe, hái qua loa chút rau xanh về nhà, vào cửa liền hỏi lão gia tử: “Nhà Lão nhị có ai đến không?”

“Không có, người tìm hần có việc à?”

“Hừ, người xem con trai người tốt chưa kìa, suốt ngày luôn nói hần thành thật phúc hậu, lúc này sáng mắt ra, có nàng dâu thì quên nường.” Tiếp đó, Điền thị kể lại một lần, “Chuyện tốt như vậy, sao hần không nghĩ tới cha mẹ hử? Không biết người nường như ta đây, sức khỏe yếu ớt, thường xuyên choáng váng đầu à? Không hỏi một tiếng, lại để bà già Hà kia được tiện nghi.”

“Nường, theo ta thì bọn họ chưa ăn đâu, không bằng chúng ta tìm cái cố đi đến nhà nhị ca, nhị ca là con ruột của nường, thứ tốt sao để người ngoài chiếm tiện nghi được? Nường, ta cũng muốn uống canh ba ba, ta lớn như vậy còn chưa từng uống đâu.” Thu Ngọc lôi kéo góc áo Điền thị, nói.

Lão gia tử không chịu nổi thê tử và nữ nhi lải nhải không ngừng, khi bọn hần vào cửa, thấy cả nhà Tăng Thụy Tường đang ngồi quanh bàn ăn cơm, trong tay Thẩm thị còn bưng một nửa bát canh nồng đậm màu trắng sữa, không thể không nói, tâm lão gia tử trong phút chốc hơi bị thất lạc.

Điền thị nhìn chăm chăm nửa bát canh trong tay Thắm thị, Tử Tình thầm kêu không tốt, quả nhiên nghe thấy Điền thị nói: “Tuông nhi, đoạn thời gian này ta luôn choáng váng đầu, đại phu nói sức khỏe ta yếu, phải tắm bổ cho tốt, ta nghe nói canh baba rất bổ, nhưng nhà chúng ta nghèo thì lấy tiền đâu mà mua baba hầm canh?”

Tăng Thụy Tường đứng dậy, vội hỏi: “Nương, vừa vặn hôm nay Tử Lộc cầu được một con baba nhỏ, chừng được một chén canh, nói là để nương đưa nhỏ bổ bổ thân mình, trong nồi cũng còn một ít, con đi lấy cho ngài.”

Tăng Thụy Tường nói xong, Điền thị và Thu Ngọc đã ngồi xuống bàn: “Cha cha, ta đến thật đúng lúc, ta đã nói con ta không thể trợ mắt nhìn nương hân chịu tội mà.”

“Bà ngồi đi, ta lấy canh giúp người.” Tử Tình nói xong, chủ động đứng lên, kêu Tử Phúc: “Đại ca, người giúp ta đi đổ nồi đất, chỉ còn thừa một ít ở đáy nồi, chia cho ông bà nội một ít nếm thử.”

Tử Phúc đi theo Tử Tình đến phòng bếp cách vách, Tử Tình cấp tốc cầm một chén đầy giấu đi, còn thừa lại thì chia đều vào hai cái bát, còn cố ý lấy cái vá gõ gõ đáy nồi, làm cho bọn họ nghe một chút. Tử Phúc cười, nhu nhu tóc của nàng.

Điền thị thấy trong chén chỉ có hơn nửa bát canh, trong canh còn có mấy miếng thịt baba, nhưng chỉ có hai bát, hỏi: “Sao tiểu cô nương không có?”

“Bà, không phải chỉ có một con baba lớn như bàn tay, có thể hầm ra bao nhiêu bát nữa, mỗi người chúng ta cũng chỉ được một ngụm, bốn người mới nửa bát, vốn là cắt lại để nương ta bổ thân mình, bà ngoại mất hơn nửa ngày mới hầm được hai chén canh. Nói là thân thể nương yếu kém, nên để cho nàng tắm bổ, chúng ta đều thêm thường, tiểu cô là người lớn, người lớn cũng thêm thường à?” Tử Tình nói.

Mặt Thu Ngọc đỏ lên: “Ai nói ta thêm? Là thân thể bà nương yếu, cần tắm bổ nên mới đến.”

Tử Tình “A” một tiếng, trong lòng vô cùng tiếc hận, nói lảm nhảm: “Sớm biết như vậy thì không bằng để nhà mình uống hết luôn cho rồi.”

78. Chương 78: Thu Dưỡng

(nhận con nuôi)

Cày bừa vụ xuân qua, vội gặt lúa mạch, gặt lúa mạch xong thì đến Đoan Ngọ, năm nay mùa màng bội thu, bốn mẫu lúa mạch, trừ bỏ cho lão phòng 1 thạch, nhà mình cũng còn 5 thạch, Tử Tình cảm thấy có thể là do nhà mình trồng đậu tương trước đó, nên lúa mạch tăng mỗi mẫu hai trăm sáu mươi cân, gần 30% luôn, xem ra, mười mẫu hoang trồng đưa hầu cũng bội thu. (họ nhà đậu có lẽ được vì khuẩn chuyển hóa đạm bám vào, nên ở đây tốt là do có thêm phân đạm nhá)

Cuối năm ngoái, bởi vì bận làm đèn lồng, nên không có tâm tư quản lý đất trồng rau, tất cả đất trong vườn đều gieo cải dầu, kết quả trước và sau tết âm lịch, mười lăm mẫu bán cải dầu bán được gần năm mươi lượng bạc, Chu chương quây nói bọn họ vận chuyển không ít đến kinh thành, càng vào những ngày tết thì người trong thành đều hoan nghênh cải dầu. Tử Tình thấy thu cải dầu non bán nhiều tiền hơn.

Tử Tình tràn đầy chờ mong, bởi vì tiền bạc trong nhà hầu như là mua cửa hàng và ruộng nước gần hết, bạc lại không có, trong lòng cũng không có cảm giác an toàn. Khó trách nữ nhân hiện đại đều muốn tìm đối tượng phải có nhà có xe có tiền gửi ngân hàng, nhà Tử Tình còn kém xa.

Đoan Ngọ qua không vài ngày, Hạ Ngọc lại về nhà mẹ đẻ, Thắm thị dắt Tử Tình đến, Hạ Ngọc đang ở đây gặt nước mắt, thì ra Hạ Ngọc gả đã hơn một năm, mà không có tin tức thai nghén gì, thông gia bà bà luôn luôn mắng mỏ, nhưng chuyện này sốt ruột cũng vô dụng, thân thể Hạ Ngọc không tốt, luôn luôn uống thuốc điều dưỡng.

Lần này là vì đại đệ đệ của Chu Thiên Thanh cùng cách (ý như ly dị, hưu cũng có ý nghĩ này nhưng người bị hưu sẽ chịu tai tiếng, còn cùng cách thì bình đẳng), cưới một đệ muội mới, chứng mất hai nữ nhi của người vợ trước sinh, sức khỏe tiểu nữ nhi không tốt, còn chưa đến hai tuổi, một hồi bệnh thương hàn mà không kịp thời xem lang trung nên qua đời, đại nữ nhi thì cống cả tuổi mụ cũng mới bốn tuổi, thông gia bà bà lo lắng cháu gái không có người chiếu cố, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, lúc nào cũng bị đánh mắng, sợ giống cháu út, nên muốn dâu cả nhận nuôi, dâu cả cũng chưa sinh đẻ gì, dân bản xứ mê tín, nói nhận nuôi đứa nhỏ thì sẽ mang vận may đến.

Hạ Ngọc không muốn thu dưỡng, nhưng Chu Thiên Thanh thấy chất nữ nhà mình thật đáng thương, mà bản thân lại không thể nhúng tay vào việc nhà của đệ đệ, chỉ có thể vụng trộm cho ít đồ ăn, nếu nhận nuôi thì có thể chăm sóc nó một cách đường hoàng.

Việc này Thẩm thị cũng không nói cái gì, Điền thị kêu gào không đồng ý nhận nuôi, nếu nhận thì nhận nuôi nam hài, nhưng ở nông thôn, trừ khi trong nhà thật sự không có gì ăn, bằng không nhà ai muốn bán nam hài, mà có bán cũng là bán nữ hài. Lại nói, quan niệm dòng họ như vậy, làm sao có thể dễ dàng nhận nuôi đứa nhỏ bên ngoài, có muốn thì tộc trưởng cũng không đáp ứng dễ dàng.

“Gào thét cái gì? Một bà già như ngươi biết cái gì mà nói? Còn không ngậm miệng thôi của ngươi lại, nghe xem đứa nhỏ nói cái gì đi đã.” Lão gia tử reo lên.

Hạ Ngọc và trưởng phu của nàng, bởi vì việc này mà âm ỉ vài lần, cũng nói với mẹ chồng. Lần này, hai người lại tranh cãi âm ỉ một trận, Hạ Ngọc tức quá nên trộm về nhà mẹ đẻ, thứ nhất là giải sầu, thứ hai là muốn hỏi ý kiến của cha mẹ.

Thẩm thị nghe xong nói: “Nhị muội, không phải tẩu tử trách ngươi, nhưng ngươi muốn về thì cũng nên nói với muội phu một tiếng, để hắn đưa ngươi về, ngươi không nói gì mà đi, lỡ trên đường xảy ra chuyện gì thì ngươi phải làm sao bây giờ, ngươi bảo cha mẹ làm sao bây giờ? Lại nói, không thấy ngươi, muội phu cũng đi khắp nơi tìm ngươi, lần này ngươi làm việc rất tùy hứng. Thu dưỡng hay không thu dưỡng, cũng không phải chuyện muốn là được, với tính tình của muội phu, hắn sẽ không nghe suy nghĩ của ngươi mà tự mình quyết định chuyện lớn như vậy sao, mọi chuyện đều có thể từ từ thương lượng mà.”

Điền thị không thích nghe, nghiêm mặt nói: “Nương Tử Phúc à, Hạ Ngọc chịu nhiều ủy khuất như vậy, ngươi làm tẩu tử không khuyên giải thì thôi, ngược nói mấy thứ này, nàng sẽ càng thương tâm.”

Hạ Ngọc nghe xong, có chút băn khoăn, nói: “Nương, ta biết chị dâu là vì tốt cho ta, với lại ta vừa đi ra ngoài đã hối hận, biết bản thân không đúng, nhưng ngại xấu hổ nên không quay trở lại.”

Lão gia tử cũng trừng mắt nhìn Điền thị, đang muốn nói chuyện thì Chu Thiên Thanh vào cửa, mồ hôi đầy người, Hạ Ngọc vừa thấy lại đau lòng, Chu Thiên Thanh nhìn thấy nàng dâu không có chuyện gì, tâm tình khẩn trương cũng thả lỏng, sau đó mới nói nàng dâu vài câu.

“Có chuyện gì thì thương lượng, ngươi lại bước đi không nói một câu, ta tìm quanh thôn, sau này nhìn thấy quần áo ngươi thiếu hai bộ, mới nghĩ là ngươi về nhà mẹ đẻ, một mình ngươi đi quãng đường xa như vậy, thân thể lại yếu, ta có thể yên tâm sao? Sức khỏe ngươi vốn không tốt, giận hay không thì đừng thể chứ, mà ngươi không muốn thu dưỡng Tử nhi, ta có thể không nghe suy nghĩ của ngươi mà quyết định thu dưỡng sao?”

Hạ Ngọc nghe xong lời trưởng phu nói, nước mắt vừa lau khô lại rơi xuống. Lão gia tử thở dài, cũng không nói gì nữa, để Điền thị chạy nhanh thu xếp cơm chiều. Thẩm thị dẫn Tử Tình về nhà.

Hạ Ngọc vẫn ở lại đây, trưởng phu nàng về nhà vào hôm sau, nói trong nhà còn có một mớ chuyện phải làm, dương khoai muốn thu hoạch, hoa mầu muốn trồng, heo muốn ăn, còn gà vịt nữa. Hạ Ngọc cũng định đi theo, nhưng Điền thị bảo lâu lâu mới trở về thì ở vài ngày, chờ con cả về lại hỏi ý kiến.

Vừa khéo con trai thứ hai của Tiêu gia sẽ thành thân vào hai mươi tháng năm. Mười chín tháng năm, nhà Tăng Thụy Khánh trở về chuẩn bị ăn cưới, Chu thị nói không vào thành nữa, an tâm ở quê hương dưỡng thai, trong nhà có Điền thị chiếu cố, ở trong thành không có người hầu hạ ở cũ.

Ngày kế, lúc Tử Tình cùng Thẩm thị đi qua, Điền thị đang nói chuyện Hạ Ngọc với bọn Chu thị, Chu thị nghe xong, nói chuyện này thì để họ tự quyết định, người khác cho ý kiến, tương lai lỡ có gì oán trách thì

sao. Với lại nàng là người từng trải, biết không có con khổ thế nào.

“Thu dưỡng con gái, cho dù sau này có sinh con, cũng chỉ mất mấy lượng bạc đồ cưới rồi gả đi, ảnh hưởng không nhiều đến con mình, hơn nữa mấy năm sau thì nha đầu đó cũng lớn, còn có thể giúp đỡ làm việc nhà, trông em né.” Điền thị cùng Hạ Ngọc nghe xong, chưa lên tiếng.

Tử Tình biết lời Chu thị nói làm các nàng động tâm, không chỉ có như thế, chuyện này mà làm tốt, Hạ Ngọc còn có thể giành được một thanh danh tốt, đồng thời cũng sẽ được trượng phu cùng mẹ chồng kính trọng, cho nên lựa chọn sáng suốt nhất là nhận nuôi đứa nhỏ.

Tử Tình biết Thẩm thị luôn luôn không thích mình nghe người lớn nói chuyện, liền đi tìm Tú Thủy, nghe nói lần này nhị ca của nàng cưới tân nương có gia cảnh tương đối giàu có, cho nên sau khi thành thân thì nhị ca nàng sẽ chuyển đến thị trấn, nhị ca nàng vốn không muốn về nhà, lần này thì được toại nguyện rồi.

Tú Anh cũng đính hôn, nhà trai ở Lâm trấn, sang năm cũng nên xuất giá, Tử Tình nghĩ năm nay Tú Thủy mười ba tuổi, bằng Tử Bình, cũng sắp phải đính hôn, trong lòng có chút luyến tiếc, chỉ cảm thấy thanh xuân của nữ nhân cổ đại quá ngắn ngủi.

79. Chương 79: Bắt Bướm Bướm

Thời gian nhoáng lên một cái liền vào tháng sáu, Tăng Thụy Tường và Tăng Tử Phúc về nhà trồng vụ hè, hai người bọn họ ôm một quả dưa hấu lớn đến lão phòng, trở về đã nghe thấy Tăng Thụy Tường nói cùng Thẩm thị, Hạ Ngọc quyết định thu dưỡng tiểu cô nương kia, lão gia tử muốn đưa Hạ Ngọc trở về, bảo hấn đi theo.

Thẩm thị nghe xong, chuẩn bị hai xấp vải bông, bảo Tăng Thụy Tường mang đi làm lễ gặp mặt, Tử Tình hái hai quả dưa hấu lớn, cùng mang theo. Năm nay mưa nhiều, tuy rằng dưa hấu được mùa, nhưng Tử Tình cảm thấy không ngọt như năm trước, cho nên giá bán vào tháng năm giảm 2 văn so với năm trước, mười tám văn một cân, giống năm kia. Nhưng năm nay trồng nhiều, mười lăm mẫu, tiền thu vào rất khả quan Tăng Thụy Tường trở về nói, đứa nhỏ kia rất đáng thương, vừa gầy lại vừa nhỏ, trên người vết thương chằng chịt, gặp người cũng không dám nói chuyện, ăn mặc rách tung toé, cũng không biết bà mẹ kế kia rất ay thế nào, coi như lần này Hạ Ngọc làm việc thiện tích đức. Thông gia bà bà gặp ai cũng khen cháu cả tốt bụng.

Mặc kệ thế nào thì cuối cùng việc này cũng kết thúc tốt đẹp, Tử Tình cảm thấy may mắn thay cho biểu muội chưa từng gặp kia.

Tăng Thụy Tường vừa trở về nói với Tử Lộ: “Lộc nhi, năm nay không cần cắt lúa, con cùng ca ca không có việc gì thì ở nhà ôn tập bài vở, đừng đi chơi lung tung, phụ thân định khai giảng sẽ dẫn con đi huyện đọc sách, con có bằng lòng hay không?”

“Bằng lòng, phụ thân, thật vậy chẳng? Con cũng có thể đi huyện học à?” Tử Lộ vẻ mặt không tin lắm.

Tử Tình cũng ngẩng đầu nhìn cha, Tử Lộ mới vỡ lòng một năm rưỡi, cứ như vậy mà đưa hấn lên huyện, chẳng lẽ phụ thân có tính toán gì khác?

“Phụ thân nói mà con không tin sao? Chẳng qua là con học hành chưa đến nơi đến chốn, cho nên trong dịp nghỉ này phải học, chữ cũng phải luyện, một ngày ít nhất viết mười trang, người có thể làm được không? Học thuộc lòng tứ thư, trong đó không hiểu chỗ nào thì hỏi ca ca của con, cũng có thể hỏi cha. Cứ ba ngày, cha sẽ kiểm tra con một lần.”

“Dạ, con nhớ kỹ.” Tử Lộ kính cẩn đáp. Chờ Tăng Thụy Tường đi ra ngoài, Tử Lộ hưng phấn ôm lấy Tử Tình, nói: “Tình nhi, nhị ca cũng có thể đi huyện đọc sách, a, ta rất vui.”

Tử Phúc lúi lét tay hấn: “Tiểu nhị, ngươi nhất định phải chăm chỉ, đừng sợ, đại ca sẽ giúp ngươi.”

“Nhưng các người đều đi rồi, ta sẽ nhớ các người.” trong lòng Tử Tình rất mâu thuẫn, vừa hi vọng bọn họ ra ngoài học hỏi, tương lai có thể có thành tựu, lại vừa hi vọng có thể ở bên cạnh nàng vài năm, nàng mới tám tuổi, không chừng ba năm nữa, cả đám sẽ chia lìa.

“Muội muội, chúng ta đâu có đi luôn đâu, ngày nào được nghỉ phép về nhà, ta sẽ bắt ếch cho người ăn, được không?” Tử Lộc dỗ dành.

Nhưng bây giờ bắt ếch là bắt không được, năm trước Tử Phúc bị mảnh sành cửa, Thẩm thị lo lắng, hơn nữa Tăng Thụy Tường cũng nói Tử Lộc cần luyện chữ nhiều, Tử Lộc đành phải xin lỗi nhìn Tử Tình.

Thời tiết càng ngày càng nóng, bụng Thẩm thị càng ngày càng to, cũng may Thẩm thị còn biết lượng ăn thế nào là đủ, không giống Chu thị chỉ biết ăn, cả người đều béo một vòng.

Tử Tình làm cho nương một cái váy bầu, chân váy dài, bảo Thẩm thị mặc ở nhà, Thẩm thị không vừa ý, “Nương, con đâu có bảo nương mặc ra ngoài đâu, ở trong nhà thôi, chúng con không chê cười nương mà, có người đến thì nương mặc bộ khác.”

“Đúng vậy, bụng người lớn như vậy, mặc đồ nhiều nóng, ở nhà thì sợ cái gì, có ta mà.” Tăng Thụy Tường cũng khuyên nhủ.

Thẩm thị mới mặc váy, Tử Tình thấy may mà mình may váy dài.

Mặt trời đã lên cao, Tăng Thụy Tường dẫn Tử Phúc, Tử Lộc học ở thư phòng, Hà thị cùng Thẩm thị ở trong phòng làm quần áo cho đứa nhỏ, Tử Tình dẫn Tử Thọ cùng Tử Hỉ bắt bướm trong vườn, bên cạnh tường viện đều là hoa mộc đăng, có hoa cây kim ngân nữa, luôn có bướm bướm ở đó bay lượn, Tử Tình sợ Tử Thọ cùng Tử Hỉ ở trong phòng âm ỉ làm bọn Tử Phúc không yên ổn đọc sách được, nên dẫn hai đứa ra ngoài, ai ngờ vừa vặn nhìn thấy một con bướm bướm lớn màu đen chấm hồng xanh đậu trên hoa, Tử Tình thấy con bướm to tầm gang tay, bàn tay ngứa, đuổi theo nửa ngày mà không thu hoạch được gì, đang nghĩ lấy hơi thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng nói chuyện, trong đó có tiếng của Điền thị.

Tử Thọ gần cổng, nên mở cổng ra, quả nhiên là Điền thị dẫn theo muội muội của bà, Tử Tình gọi là di nương bà bà, Điền thị thấy Tử Tình đầy hồ môi, tóc toán loạn, có vài phần không vui, bĩu môi, nói: “Người nhìn người đi, giống cái gì hả? Thật đúng là dã nha đầu (dã ở đây bằng hoang dã nha).”

Tử Tình vội chào hỏi, Tiểu Điền thị (em gái của Điền thị) nói: “Vẫn là một đứa trẻ mà, mới mấy tuổi thôi.”

Tử Tình mời các bà vào phòng khách, còn quay đầu nhìn thoáng qua con bướm bướm kia, nó vẫn bay quanh bụi hoa, lát nữa phải gọi viện binh mới được.

Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường thấy có khách, vội ra ngoài, chào hỏi qua, Tử Tình biết người lớn có chuyện muốn nói, nên kéo Tử Phúc cùng Tử Lộc đến một bên, Tử Phúc đang muốn nghỉ ngơi để thư giãn đầu óc, nghe Tử Tình nói bắt bướm bướm, nên kéo Tử Tình ra ngoài, Tử Lộc ở phía sau, cười nói: “Các người tay không mà đi à? Đến lúc ăn cơm chiều thì các người cũng bắt không được đâu.”

Tử Tình quay đầu nhìn hẩn, Tử Lộc đi tìm một sào trúc mà Tử Tình dùng để vớt lục bình, trên đó còn có vài mùng, Tử Tình hiểu ra, đúng là càng lớn càng ngu mà.

Có công cụ đương nhiên dễ làm hơn, Tử Phúc đoạt lấy sào trúc, nói: “Ta là lão đại, ta đến trước, nhìn đại ca bộc lộ tài năng nè.”

Năm người tìm được con bướm bướm kia, vừa tiến lên thì bướm bướm đã bay, Tử Phúc bận rộn nửa ngày, nhưng chỉ bắt được một con chuồn chuồn, “Tình nhi, chuồn chuồn cũng đẹp lắm.”

“Để ta đi.” Tử Lộc nhận sào trúc, Tử Lộc luôn luôn linh hoạt, bắt cá chạch và ếch đều hơn Tử Phúc nhiều, rất nhanh nhẹn, Tử Lộc nhìn vị trí bướm bướm đậu, không để mọi người cùng đi với mình, hẩn nhẹ nhàng tiến tới, vừa ra tay đã bắt được bướm bướm.

“Ha ha, vẫn là nhị ca lợi hại, nhị ca rất lợi hại.” Tử Thọ vỗ tay.

“Nhị ca lợi hại, nhị ca lợi hại.” Tử Hỉ cũng vỗ tay cười.

“Người thì biết cái gì, con nít con nôi, đại ca lợi hại hơn nhiều.” Tử Phúc véo má Tử Hỉ một phen.

Tử Tình về thư phòng tìm vở bọn họ luyện chữ, đem bướm bướm ép vào, để làm tiêu bản. Vừa vắn mấy ngày nay học thêu hoa, có thể lấy làm mẫu thêu.

Tử Tình rửa ráy ở phòng tắm xong, định về phòng thay quần áo, đi tới cửa thì thấy đôi mắt mấy người đều đỏ đỏ, chắc chắn là vừa khóc.

80. Chương 80: Di Bà

Tử Tình ở trong phòng tìm quần áo, nghe thấy Điền thị giận dữ nói: “Không có con phát sầu, mà có con cũng phát sầu, nhà đại tỷ có mấy đứa con trai, tôn tử cũng có bảy tám đứa, ai quan tâm nàng? Mỗi ngày đều mượn nhà đông, mượn nhà tây, mấy đứa con trai kia là thứ chẳng ra gì.”

“Nhị tỷ, mấy người chúng ta đi liều mạng với bọn nó, cha mẹ đặt tên cho người có một chữ phúc, đúng là phúc thật, hai đứa con trai đều hiếu thuận, Ngọc Mai thì tốt, một hai năm nay có điều kiện tốt, thường xuyên còn đưa ít đồ cho ta vắn đại tỷ, nhị tỷ, người cũng nên biết chừng mực.” Tiểu Điền thị nói.

Tử Tình mới nhớ, hình như trạng phu của di nương bà bà này mất sớm, chỉ có nữ nhi, sớm gả ra ngoài, cuộc sống của nữ nhi kia rất nghèo nên ít khi về gặp bà, mà nghe nói trong tay di bà còn có chút ngân lượng, nhưng không dám lấy ra, năm đó lúc trạng phu bà qua đời, trong tộc đã bắt nhận một đứa con kế, là cháu bà, lúc đó người con ấy rất lớn, đã thành thân, nhưng mấy người này đến đây làm gì?

Tử Tình nghe cuộc hội thoại dứt quãng của bọn họ, gom góp rồi hiểu ra một câu chuyện, thì ra là con nuôi biết trong tay dưỡng mẫu (mẹ nuôi) có chút tiền bạc, nên nhớ thương, lão thái thái sống một mình, ruộng đất của lão thái thái thì hán trống, cũng thường xuyên đi qua ân cần thăm hỏi, còn bảo nghèo này nghèo nọ, thấy không được thứ gì thì trở mặt, thường xuyên cắt xén gạo cơm, bây giờ con của hán muốn thành thân, trong nhà không có chỗ ở, nhà của Tiểu Điền thị thì nói là sau này sẽ cho hán, nên ra chủ ý, đưa con tới, nói là bà đã lớn tuổi nên đến chăm sóc, Tiểu Điền thị nghe xong thấy được, còn bảo hán thật tốt bụng.

Nhưng đứa con trai này không chịu làm gì, nàng dâu vừa lười vừa tham, chai dầu đổ cũng không thêm dựng dậy, ngược lại muốn lão thái thái phải nuôi bọn họ, dầu như thế, còn cãi nhau, lão thái thái nhin hơn một năm, bây giờ không thể nhin nữa, bầm bầm tộc trưởng, chuyện nhà này vốn rườm rà, hơn nữa Tiểu Điền thị không có con trai, nữ nhi và nhà mẹ đẻ cũng không thể dựa vào.

Lúc này là tới tìm Tăng Thụy Tường, dù sao Tăng Thụy Tường cũng là tú tài, muốn để hán ra mặt đi tìm tộc trưởng, nói vài câu. Tiểu Điền thị định đổi một đứa con nuôi khác, mười năm nay đã chịu đựng đủ rồi.

Tăng Thụy Tường cũng không trì hoãn, liền vội vàng vàng cùng các nàng đi.

Tử Tình nghĩ nghĩ, vẫn hỏi Thẩm thị: “Nương, nhà chồng nữ nhi của di nương sao lại bỏ mặc bà?”

“Di nương bà bà của người trước kia gả ột người rất nghèo, sai khi trạng phu bị bệnh qua đời, di nương bà bà thủ tiết ba năm, khi đó bà ta còn chưa đến ba mươi tuổi, bỗng bết nữ nhi qua ngày, rất gian nan. Sau này bà người cùng dì cả bà bà khuyên tái giá, nên tìm bà mới, nói là tìm một nhà hơi giàu có, gả vào cái nhà này, trong nhà có vài mẫu ruộng nước, ngay từ đầu còn tưởng rằng là trước khổ sau sướng, sau mới biết được người nọ không thể có con, nữ nhi bà hận bà, nên lớn lên ở bên nội, có bao nhiêu tình cảm mẹ con đâu?” Thẩm thị thổn thức.

“Vậy vì sao bọn đệ đệ của bà lại không làm chỗ dựa cho bà?”

“Đó là đệ đệ cùng cha khác mẹ, việc này không thể nói rõ với một đứa trẻ như con được, mà con hỏi làm chi? Được rồi đó, con làm gì thì làm đi, tiểu hài tử mà cứ thích hỏi thăm đủ chuyện, cũng không biết xấu hổ...” Thẩm thị nói, Tử Tình nghe xong, chạy nhanh như chớp, nếu Thẩm thị đã cảm râm là không dứt.

Tăng Thụy Tường trở về trước bữa cơm chiều, hình như không thuận lợi lắm, Tử Tình nghe hán nói cùng Thẩm thị: “Chuyện Cẩu Tể Lý là được người trong tộc ký tên đồng ý, bây giờ chỉ bằng lí do thoái thác của

di nương thì khó có người tin tưởng, huống hồ di nương không có chỗ dựa, trong thôn nào có ai thay bà nói chuyện, để rồi đặc tội Cầu Tể Lý, nhà Cầu Tể lý vốn người đồng thể mạnh.”

Tử Tình thế mới biết con nuôi của tiểu di bà tên là Cầu Tể lý (con chó), Tử Tình che miệng chạy ra khỏi phòng, cười ha ha, Tử Phúc nhìn nàng hỏi: “Tình nhi, một mình người ở đây cười cái gì?”

Tử Tình nở nụ cười nửa ngày, mới nói: “Đại ca, ta mới biết được con nuôi di nương tên là Cầu Tể Lý, rất buồn cười, ta nghe nói có người gọi là cún, chứ chưa nghe ai gọi luôn là chó cả.”

“Thì sao đâu, làm ta còn tưởng có chuyện gì hay ho, nhà đệ đệ của đại nương không phải cũng tên là Cầu Tể Lý à? Còn trong thôn có vài người là Tiểu Miêu (mèo), Tiểu Tỷ (chuột) nữa kìa.” Tử Phúc nói.

Tăng Thụy Tường lục tục đi vài lần, tỏ vẻ hẩn quyết không buông tha chuyện này, cuối cùng Tăng Thụy Tường viết giấy cáo trạng, nói là nếu không đồng ý ý kiến của Tiểu Điền thị thì nha môn, dù sao bọn họ cũng biết Tăng Thụy Tường là tú tài, tốt xấu gì thì Tăng Thụy Khánh cũng làm việc ở nha môn nữa.

Tộc trưởng mới đồng ý bãi bỏ danh phận con nuôi, thu hồi ruộng đất, để con của hẩn rời khỏi nhà Tiểu Điền thị, rồi chọn một người thành thật phúc hậu khác trong tộc, cho người này thuê ruộng đất, bảo một năm phải đưa cho bà bao nhiêu tấc, bao nhiêu bạc, rau xanh, còn phòng ở và ruộng đất say này đều thuộc về hẩn.

Việc này cuối cùng cũng có cái kết có hậu, Tăng Thụy Tường nhẹ nhàng thở ra, dù sao hẩn cũng không muốn giải quyết mọi chuyện ở nha môn. Thẩm thị cười nói: “Chân người chạy cũng gần đứt rồi đấy, cả mùa hè người làm mỗi chuyện này.”

Trước khi đi, Tăng Thụy Tường dẫn con trai cả đi thu thuê, năm nay mùa màng tốt, lúa nước được mùa, mọi người đều vui mừng, bởi vì nhà Tử Tình chỉ cần 1 thạch, còn lại là của họ, cho nên rất thống khoái giao lúa ra.

Trong nhà không có kho thóc lớn như vậy, Tăng Thụy Tường cũng không muốn tồn nhiều lương thực, liền đem số thóc thừa bán đi, tổng cộng bán được mười lăm lượng bạc. Tử Tình nghĩ lúa nước bán được không nhiều tiền, khó trách một năm nông dân vất vả mà không thấy ai giàu có cả. Tiễn bước Tăng Thụy Tường và Tử Phúc, Tử Lộc cũng đi thị trấn đọc sách, trong nhà chỉ còn Thẩm thị - một người phụ nữ có thai, dẫn Tử Tình và hai bé củ cải, cũng may có Hà thị luôn luôn giúp đỡ nấu cơm và coi cháu, bằng không Tử Tình sẽ không có thời gian quản lý cây ăn quả phía sau núi.

Không vài ngày, Thu Ngọc đi lại nói Xuân Ngọc sắp sinh đứa nhỏ, nên đưa bụng lễ, Tử Tình vốn nghĩ năm nay ba nhà đều mang thai, sinh cũng gần nhau, không cần tặng lễ lẫn nhau, mọi người bớt việc. Thẩm thị cười nói, chuyện này không thể làm như vậy.

Bởi vì Chu thị cùng Thẩm thị đều mang thai lớn, Điền thị quyết định để lão gia tử đánh xe trâu, dẫn Thu Ngọc, Tử Bình cùng Tử Tình đi, thuận tiện cầm cho nhà Xuân Ngọc một bao gạo nếp lớn, hai sọt rau xanh.

Nhà Tử Tình tặng một cái bụng heo, 1 giỏ trứng gà, một mảnh vải bông trắng, thật sự là Tử Tình không muốn đến nhà đại cô.

Cũng may lúc này có lão gia tử ở bên, Tử Tình một bước cũng không rời Thu Ngọc, ăn xong cơm trưa liền thu dọn về luôn.

Thẩm thị vội vàng thuê người thu hoạch dương khoai, cuốc đất, trồng dương khoai và đậu tương, vội vã mười ngày, nghe tin tức Xuân Ngọc sinh Ngũ Mao. Tử Tình đành phải đi theo bà nội đến đó một chuyến, lần này may mà đại dương không làm một tiệc lấy 3 lần lễ.

81. Chương 81: Nhân Trận Cầu Thế

(Ý là sai cún làm theo ý mình)

Đảo mắt Trung thu đã qua, thời tiết mát mẻ, ngày mười tám tháng tám này, Thắm gia có Hứa thị cùng Triệu thị lại đây, mỗi người tặng lễ đều là trứng gà, vài dẹt, ruột heo có 3 cái, chắc là 3 lê của ba ca ca của Thắm thị.

Thắm thị mời các nàng ăn cơm, cơm nước xong, Hứa thị cùng Triệu thị giúp đỡ rửa sạch ruột heo, cũng ngâm một nồi nếp lớn, bận hết việc này các nàng mới về nhà. Thắm thị bảo Tử Tình đến lão phòng nói bên bà, bảo bọn họ ngày mai đến ăn cháo lòng, sau lại đến chỗ tam đường thức nói một tiếng, đến hỗ trợ.

Bây giờ trong nhà chỉ có Tử Tình là lớn nhất, việc nhần tin này họ đều giao cho Tử Tình, Tử Tình không đồng ý để mỗi mình mình ra ngoài, chủ yếu là dó mình là tiểu nữ oa, mà thôn thì có không ít tiểu nam hài thích trêu ghẹo, mà trong thôn có rất ít tiểu nha đầu như Tử Tình, có một đứa nước mũi chảy ròng ròng, thấy Tử Tình đến thì ngậy ngốc cười, Tử Tình có bao nhiêu ghê tởm liền ghê tởm bấy nhiêu.

Cũng may Tử Thọ cũng sáu tuổi, Tử Tình thường xuyên dẫn hắn đi theo, trong nhà còn có chó mực, rất thân thiết với Tử Tình, hôm nay, Tử Tình nghe xong lời Thắm thị nói, dẫn tiểu hắc (tên chó mực) và Tử Thọ ra ngoài, vào thôn lại đụng phải nhóm nhóc kia, từ xa đã nghe thấy một đứa nam hài tử hơi lớn la to: “Con sên à, lão bà người đến rồi, còn không mau ra đón.”

Tử Tình biết này đứa nhỏ lớn một chút này chính đầu đàn của mấy đứa nhỏ trong thôn, nhưng nàng không để ý, Tử Tình chỉ biết những đứa nhỏ kia rất nghe lời hắn, mà tên đáng chết đầy nước mũi kia quả thực chạy đến trước mặt Tử Tình, ngốc ngếch cười, Tử Tình luôn nghi ngờ hắn có vấn đề, Tử Thọ tiến lên, đẩy nó ra: “Cút ngay, cách xa tỷ của ta một chút.”

Nhưng Tử Thọ vẫn còn nhỏ, đẩy người kia không nổi mà còn bị người ta đẩy ngã chống vó, còn biết cắn răng không khóc, Tử Tình nghe thấy bọn họ cười vang, hô to: “Tránh ra, nếu không tránh thì ta sẽ bảo chó nhà ta cắn các người, đừng trách ta không nói trước.”

“Cẩn đi, giỏi thì cẩn đi, chó nghe người sai bảo à?” Tử Tình thấy bọn họ cười, nói thêm: “Được, có bản lĩnh thì đừng khóc, đừng về nhà cáo trạng.” Nói xong, vung tay, làm động tác ném đồ vật về phía bọn họ “Tiểu hắc, đi đi.”

Chó mực vọt vào bọn họ, sợ tới mức bọn nhóc chạy trốn tùm lum, Tử Thọ ở phía sau, vỗ tay cười nói: “Ha ha, các người sợ tới mức tè ra quần kìa, xem về sau các người còn dám khi dễ tỷ của ta nữa không.”

Tử Tình về nhà, Tử Thọ quần quít hỏi, “Tỷ, vì sao tiểu hắc lại nghe lời người?”

Tử Tình nghĩ nghĩ, vẫn nói cho hắn: “Tỷ tỷ mỗi lần cho tiểu hắc ăn xương cốt đều ném ra ngoài thật xa, còn nói câu ‘tiểu hắc, đi đi’, nhiều lần là thành thói quen, ta vừa làm động tác ném, tiểu hắc liền cho rằng ta cho ăn, về sau người cũng nhớ kỹ cho tiểu hắc ăn như vậy nhé, ra ngoài thì dẫn nó theo, đỡ bị bọn kia bắt nạt.”

Tử Thọ nghe xong, vội gật đầu, tiểu hài tử mà, có ‘nhân trần cầu thế’ vẫn là một sự kiện thật uy phong.

Sáng sớm hôm sau, Hà thị dậy đã bắt đầu hầm cháo, bảo Tử Tình đi cắt chút rau hẹ, rồi rửa sạch, Hà thị lấy cái mâm cắt hẹ và ít rau thơm.

Lúc Tam đường thức vào nhà, thì Hà thị cùng Điền thị đã múc ra mười bát cháo nếp, trên mỗi bát cháo có ba miếng lòng heo và một ít hẹ, để Thụy Ngọc bưng cháo, Điền thị đi phát ổi nhà một ít.

Thì ra đây là đưa bụng cháo, là lòng heo mà huynh đệ nhà mẹ đẻ mua đưa đến nhà muội muội mình để nấu cho người trong thôn ăn, ý là muội muội hoặc tỷ tỷ của họ sắp sinh con, mời thôn nhân chiếu cố thêm, mặt khác, còn có ý là cháu mới sinh có các cậu làm chỗ dựa. Trách không được Thắm thị nói việc này không thể bớt đi.

Thụy Ngọc cùng Điền thị tới tới lui lui, không biết là mấy lần, lúc đó có người cáo trạng với Điền thị: “Tăng gia thím à, cháu gái nhà người sao lợi hại như vậy, còn có thể xui chó đi cắn người, con ta hôm qua trở về, nước tiểu đầy quần, cháu người ghê gớm thật, ngay cả chó cũng nghe nàng sai bảo. Còn nữa, nghe nói đứa nhỏ nhà lí chính cũng bị cháu gái nhà người làm sợ tới mức ngã, giờ vẫn la đau ở nhà kia kìa.”

Điền thị nghe xong, sắc mặt không tốt, nói: “Đứa nhỏ này, ta cũng không dạy nó, đều do nương nó dạy, để về mắng nó một trận mới được.”

“Cháu gái nhà ta luôn luôn biết chuyện hiểu lẽ, con trai người búồng bình bao nhiêu thì người cũng biết, cả ngày cùng mấy đứa nhỏ trong thôn kéo bang kéo phái, lấy con nhà lí chính cầm đầu, chuyên môn bắt nạt những bé gái đi ngang qua, số người đến nhà người cáo trạng không ít đâu, người lại đi cáo trạng ai?” Tăng Thụy Ngọc nói, Tử Tình và hắn rất thân, Tử Tình làm người thế nào thì hắn biết rõ, sao hắn có thể dễ dàng tha thứ người khác chửi bới Tử Tình được?

Điền thị nghe xong, cười cười, cũng phụ họa vài câu, một buổi sáng mới đưa xong bụng cháo, Điền thị oán giận, nói mệt đi không nổi. Cũng nói thầm cái gì mà hai ngày nữa lại phải đi thêm chuyến cho Chu thị, hai người cùng có thai, bằng không thì bà đâu cần phải ra mặt, hại bà chạy tới chạy lui.

Giữa trưa, Điền thị cũng không có ở lại ăn, nói là về chuẩn bị cơm trưa cho Chu thị, Hà thị lấy ít đồ ăn thịt để Điền thị mang về nhà, sắc mặt Điền thị mới hơi tốt chút, trước khi đi mới đem chuyện người cáo trạng nói ra.

“Nói lý ra thì người làm nương phải biết dạy con, ta nghĩ Tăng gia không chỉ có một mình Tử Tình là nữ, lỡ lời này truyền ra ngoài, thích thì gọi chó cắn người, tương lai ai dám lấy nó, ai dám lấy Tử Bình?” Điền thị nói xong, nhìn cũng không thèm nhìn Thẩm thị, nghênh ngang rời đi.

Thẩm thị nghe xong, tức giận phát run, vội hô Tử Tình cùng Tử Thọ đi lại, hỏi rõ sự thật, Tử Tình định không nói, sợ Thẩm thị lo lắng, vội lại nài nỉ rất ít vào thôn. Nhưng dưới cơn thịnh nộ của Thẩm thị, Tử Tình đành phải nói ra hết, “Nương, nếu bọn họ không nói hươu nói vượn như vậy, không ngăn con, thì sao con thả chó được? Con bề bộn nhiều việc, phải làm rất nhiều việc, nếu bọn họ không chọc con, con nào rảnh rỗi nhìn bọn họ, lần này con dọa bọn họ, về sau bọn họ cũng không dám làm như vậy với con, con trưởng thành mỗi ngày, chẳng lẽ tùy ý bọn họ bịa đặt sinh sự mà làm hỏng thanh danh của con?”

Thẩm thị nghe xong, sắc mặt mới trở lại bình thường, lại hỏi Tử Thọ một lần, dù sao ở trong lòng nàng, nữ nhi và con trai đều biết đúng sai, “Quên đi, về sau cơ chừng vào thôn nữa, có việc gì thì để tiểu tam dẫn tiểu hắc đi.”

Tử Tình vội gật đầu đáp ứng. Thấy năm nay bán dưa hấu cũng gần hai ngàn lượng, Thẩm thị sắp sinh đứa nhỏ, ở cũ, Tử Tình đã nghĩ nên làm đem cửa sổ bằng kính, thương lượng cùng Thẩm thị một chút, Thẩm thị không biết thủy tinh là cái gì, Tử Tình đem cái gương nhỏ mà Chu chương quỳ đưa cho nương xem, còn nói thủy tinh có bao nhiêu tác dụng: “Nương, nương quên lúc chúng ta đi An Châu, nhìn thấy có một cửa hàng lớn bán thủy tinh, nó rất sáng, không hỏng, nương muốn thêu thùa ở cửa sổ, sẽ không làm đau mắt.”

Thẩm thị nghe xong, có chút động tâm, gương thủy tinh rõ hơn gương đồng, ngay cả trên mặt có vài nếp nhăn cũng đếm được hết. Từ lúc Tử Tình bán đèn lồng thành công, Thẩm thị đã biết thói quen của Tử Tình, đó là Tử Tình muốn làm chuyện gì đều phải làm hoàn thành, cũng may trong lòng Tử Tình đúng mực, trước mắt không có lãng phí tiền tài trong nhà, nên đồng ý làm thử mấy cửa sổ ở phòng khách xem sao đã.

Tử Tình thấy Thẩm thị đáp ứng, chạy nhanh đi nhờ Chu chương quỳ hỗ trợ mua mấy miếng thủy tinh lớn nhỏ để làm cửa sổ, Tử Tình ước chừng kích cỡ, tổng cộng hết năm mươi lượng.

82. Chương 82: Sinh Sản

Cuối tháng, Tăng Thụy Tường về nhà ba ngày, thấy bụng Thẩm thị không hề có động tĩnh, tìm Vương bà tử đến, coi mạch, nói còn nửa tháng.

Hà thị đưa một chuỗi tiền, nhờ nửa tháng sau Vương bà tử lại đến một chuyến, Vương bà tử tiếp nhận, lúc đi còn cười hề hề nói: “Lão tẩu tử yên tâm đi, ta đã đỡ đẻ thì rất thuận tiện, ngài hỏi thăm đi, ta mà xếp thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất. Nửa tháng sau ta nhất định sẽ đến.”

Tăng Thụy Tường lại dẫn Vương bà tử đi lão phòng coi Chu thị, cũng để lại câu nửa tháng, rồi về.

Thời gian nửa tháng nhanh chóng đi qua, thủy tinh cuối cùng cũng mua về, Chu chương quây còn dẫn theo một vị sư phụ đi lại giúp gắn thủy tinh, Thẩm thị vô cùng cảm kích, phân phó Tử Tình bắt hai con gà béo tặng người, “Chu chương quây, người đừng cười, ở nông thôn không có gì đáp tạ cả.” Hà thị tiễn khách.

Chờ bọn hán đi rồi, Hà thị cùng Thẩm thị lấy tay sờ soạng thủy tinh nửa ngày, nói thật sự là sáng sủa, hơn nữa có thể tùy thời mở ra, tiện hơn nhiều so với giấy, quan trọng là không sợ mưa xối.

Tử Tình vụng trộm cười cười, nói: “Nương, đây chính năm mươi lượng bạc đấy, có thể không tốt sao?”

“À, năm mươi lượng bạc, đủ chúng ta sống qua mười năm, giá đắt quá, có thể trả lại không?” Thẩm thị vừa nghe mất năm mươi lượng bạc, đau lòng hỏng rồi, làm hại Tử Tình tự trách, chỉ bằng không nói, dù sao bây giờ mình là người ghi sổ mà.

Mười lăm tháng chín, buổi sáng, Vương bà tử đến, dặn dò Hà thị tìm kéo, vải trắng, phân tro, chuẩn bị tốt, sau cơm chiều, Thẩm thị vẫn không hề động tĩnh, Hà thị lo lắng, mời Vương bà tử ở lại.

Giữa trưa hôm sau, Thu Ngọc vội vàng đi lại truyền tin, nói Chu thị bắt đầu đau bụng sinh, Tăng Thụy Khánh tìm bà đỡ, lão gia tử sai nàng đến đây xem tình hình bên này, thấy Thẩm thị đang đi đi lại lại trong sân thì trở về.

Ai biết sau cơm chiều, trời đã đen kịt, Thu Ngọc cùng Tử Bình chạy tới, Tử Bình khóc nói: “Thím, nương ta khó sinh, đau chết đi sống lại, sắp không được rồi, bà nói nhà người có mời Vương bà bà rất có kinh nghiệm, cha ta bảo ta tới tìm Vương bà bà đến, thím, xin người...”

Thẩm thị nghe xong, hù nhảy dựng, vội nói: “Hảo hài tử, đừng khóc. Thím để bà ấy đi với các người, đừng sợ.”

Thẩm thị nói xong, để Vương bà tử đi theo Tử Bình, Hà thị có chút không đồng ý, nhưng liên quan đến mạng người nên không thể không để đi. Vương bà tử đi rồi, Thẩm thị không ngừng đi lại ở phòng trong. Trong nhà chỉ có người già, trẻ em, và người có thai. Tử Tình thấy mẫu thân lo âu sợ hãi như thế, luôn luôn lôi kéo bà ngoại nói chuyện với nàng thật lâu.

Nửa đêm, đột nhiên Thẩm thị bắt đầu đau bụng sinh. Mà Vương bà tử còn chưa trở về, Hà thị gấp đến độ chạy ngoài cửa nhìn vài lần, sai Tử Tình đi nấu nước ấm, mình thì nghiêng nghiêng ngã ngã đến lão phòng tìm người, Tử Tình nấu nước ấm xong, Thẩm thị lại sai Tử Tình lột một lớp phân tro dày lê giường, tìm một cái ga giường cũ lột lên, Tử Tình dùng rượu lau kéo vài lần, Hà thị còn chưa trở về.

Tử Tình thấy Thẩm thị càng ngày càng thống khổ rên rỉ, mồ hôi đầy đầu, rất lo lắng, Tử Tình muốn ra ngoài gọi người, nhưng lại không dám cách xa Thẩm thị, sợ vạn nhất có chuyện gì xảy ra, gọi người cũng không kịp. Tử Tình đành phải lấy một chậu nước ấm, không ngừng lau chùi mồ hôi của nương, chờ đến lúc Hà thị dẫn một bà đỡ xa lạ đến, Tử Tình bảo bà đỡ rửa tay, một lát liền nghe thấy bà đỡ kinh hô, nói đầu đứa nhỏ đã ra rồi.

Tử Tình ở ngoài cửa không đến 2 phút thì nghe tiếng đứa nhỏ khóc, nước mắt mình cũng chảy xuống, cũng may đứa nhỏ và nương đều bình an, nếu trễ vài phút, chắc Tử Tình sẽ đỡ đỡ thay nương.

Thoáng chốc, Hà thị bê chậu máu loãng ra đi đổ, Tử Tình mới biết nương sinh em gái, bà đỡ họ Lưu, ở thôn Hạ Đường, Lưu bà tử thu dọn bên trong sạch sẽ, mới để Tử Tình đi vào, một mùi máu tươi nồng đậm làm Tử Tình ghê tởm muốn nôn, Tử Tình cũng không dám mở cửa sổ, nhìn nhìn mẫu thân mỗi một, mẫu thân đang ngủ, trẻ con vừa sinh ra, Tử Tình cũng nhìn, rất khó coi, ánh mắt còn nhắm lại, làn da rất bạch, tóc hơi xoắn tự nhiên.

Hà thị mời lưu bà tử đến phòng khách nghỉ tạm, lại đến phòng tây nhìn hai cháu trai, may là không tỉnh. Tử Tình mới phát hiện quần áo trên người Hà thị đều dính bùn đất, vội hỏi: “Bà ngoại, bà bị ngã ả? Bà có đau lắm không?”

“Không có việc gì, đừng ồn ào, để nương con nghe thấy lại không hay, không có gì đâu, chỉ không cẩn thận vấp ngã, ta vẫn khỏe mạnh về đến đây cơ mà?” Nói xong, bà đi rửa mặt.

Tử Tình nghe xong, sợ hãi, may mà trăng đêm nay rất sáng, bằng không lỡ xảy ra chuyện gì thì phải thế nào, bọn họ cũng biết hôm nay Thẩm thị sẽ sinh, cho dù Vương bà tử bận bịu không thoát khỏi thì cũng

nên đưa một bà đỡ khác đến đây để phòng ngừa Thẩm thị đau đẻ lúc nửa đêm chứ, thời khắc mấu chốt mới nhìn được lòng người mà.

Chờ hai người thu dọn xong, lên giường nằm, Tử Tình mới có thời gian hỏi tình huống bên kia. Thì ra từ lúc Chu thị mang thai, không dám tùy ý đi lại, có năng lực ăn, cho nên thân thể rất béo, thời điểm sinh sản tương đối vất vả, mà đứa nhỏ cũng lớn, lại càng không dễ ra, Lưu bà đỡ vạch ra mà không thấy động tĩnh gì. Vẫn là Vương bà tử đi đến bóp nhẹ hơn nửa canh giờ, đứa nhỏ mới lộ đầu ra, lúc Hà thị đi qua, đang vào thời điểm mấu chốt, đương nhiên Tăng Thụy Khánh sẽ không thả người đi, Hà thị cũng không dám đợi lâu, đành phải dẫn Lưu bà tử vội vàng trở về.

Nhưng Hà thị rất sinh khí. May là nữ nhi nhà mình sinh sản thuận lợi, bằng không thì không biết nên làm sao bây giờ? Nói xong, Hà thị còn chấp hai tay: “Cảm tạ bồ tát phù hộ.”

Tử Tình nghĩ, đến lúc này thì là ai cũng sẽ không thả người đi, người ai mà không ích kỷ, hành động của đại cha cũng không thể chỉ trích gì, chỉ có thể nói là sự tình không khéo.

Ngày kế, sau khi ăn điểm tâm, Hà thị lấy một chuỗi tiền cùng một rổ trứng gà tiến bước Lưu bà tử, không bao lâu, Vương bà tử cũng tới, hỏi thăm Thẩm thị, biết mẹ con bình an cũng lắm nhảm “A di đà phật, may mắn may mắn, bằng không, lão bà tử ta cũng ái ngại.”

Hà thị hỏi tình huống bên kia, biết được Chu thị cũng sinh nữ hài, sinh vào giờ sừ canh ba, mà muội muội Tử Tình sinh vào giờ sừ một khắc, Hà thị nghe xong, lặng im không tiếng động. Cũng may thân thể Chu thị không bị tổn thương gì, vẫn có thể sinh tiếp.

Hà thị nghe xong mới nhẹ nhàng thở ra, Vương bà tử cũng không ở lại lâu, nói là ra ngoài hai ngày rồi, sợ trong nhà có người tìm bà, Hà thị biết bà nói thật, cũng không giữ, chuẩn bị một rổ trứng gà, một ít tiền để bà thuê xe, vương bà tử chối từ vài lần, rồi cao hứng cầm mấy thứ đi.

Tử Tình vào nhà, thấy hai đệ đệ đang ghé vào trước giường nường, nhìn chăm chăm tiểu muội muội, tiểu đệ còn cau mày nói: “Muội muội thật nhỏ, còn xấu nữa chứ, chỉ biết ngủ.”

Tử Tình vội xua tay nói: “Hừ, nói nhỏ chút.” Đem bọn họ đuổi ra, cũng nói cho bọn họ: “Nường mệt mỏi, phải nghỉ ngơi. Các người tự đi chơi đi.”

Tử Thọ cũng không nhỏ, không thể bắt hẩn ở nhà suốt được, nên Tử Tình bảo hẩn dẫn Tử Hỉ ra ngoài chơi, nhưng cấm đi đến bờ nước. Tử Thọ vẫn nguyên ý đến chỗ lão phòng tìm hàng xóm cũ, Tử Tình cũng yên tâm.

83. Chương 83: Nửa Con Gà (1)

Từ lúc Hà thị tiến bước Vương bà tử đi, luôn luôn vội vàng ở phòng bếp, lúc Tử Tình đi vào phát hiện bà ngoại đang cầm con gà mái, không biết xuống tay như thế nào, thấy Tử Tình, bảo đi nhờ Tăng Thụy Ngọc đến giết gà.

Tử Tình cũng bất chấp, dẫn theo tiểu hắc, ra ngoài cổng thì gặp ông bà nội, Tử Tình nghĩ ông nội giết gà được, tội gì đi phiền toái tam thúc. Vì thế Tử Tình hỏi: “A công biết giết gà không?”

“Sao mà không biết chứ.”

“Nường người sinh con cũng không biết đến nhà báo tin, không biết chúng ta đều chờ à, chỉ biết vội vội vàng vàng giết gà này nọ.” Điền thị bắt nạt.

“Bà, nường ta sinh muội muội. Sinh vào giờ sừ một khắc hôm nay.” mặt Điền thị bỗng chốc khó coi.

Vào cửa nhà, Hà thị thấy Tăng lão gia tử bọn họ, nhanh chào hỏi, mời Điền thị vào nhà, Tử Tình bắt gà đưa cho lão gia tử, còn mình thì đi nấu nước sôi.

Chỉ chốc lát Điền thị ra ngoài gọi lão gia tử về, thấy Tử Tình đang nhúng gà vào nước sôi, nói: “Tiểu hài tử làm chuyện này thì sao sạch sẽ được, để ta làm cho.”

Tử Tình cũng lười nhả lông gà, cũng không nghĩ gì, tiện tay quăng cho Điền thị, ai biết Điền thị nhả sạch sẽ, nói: “Một con gà lớn như vậy, nường ngươi ăn không hết, ta lấy một nửa đưa cho đại nường ngươi ăn. Mà đại nường nường mới trở về ba bốn tháng, đâu có nuôi con gà nào.” Điền thị nói xong, lấy con dao chặt gà ra, Tử Tình chưa kịp nói gì, chẳng trách lại nhiệt tình giúp đỡ như vậy, thì ra là đã tính kế trước. Ai cũng không ngờ, bởi vì nửa con gà này, mà làm quan hệ huynh đệ vốn không hòa dịu gì lại xa lạ hơn rất nhiều.

Chờ Hà thị đi ra, Điền thị đã cầm nửa con gà về rồi, Tử Tình nói cho Thẩm thị nghe, ai ngờ Thẩm thị nghe xong, nói: “Không tốt rồi, chuyện xấu, chỉ sợ đại cha ngươi sẽ mất hứng, hấn là người luôn chú ý đến việc này việc nọ. Sao con không vào nói cho nường hoặc bà ngoại một tiếng để bắt một con gà đưa đi là được, nào có ai tặng người khác nửa con bao giờ.”

“Nường, đâu phải con lấy, là bà nội tự lấy, con có thể nói gì, với lại, nếu có chuyện gì thì bà nội chịu.” Tử Tình không tin là có chuyện gì lớn lao cả.

Thẩm thị cũng không nói gì, bảo Tử Thọ đi tìm tam đường thúc, nói hấn truyền tin cho đại cữu nhị cữu, Tử Tình mới biết được thì ra tam thẩm cùng nường lúc trước ở cùng một thôn. Lại nhờ Tử Tình đến đầu đường tìm người đánh xe lừa, cho hấn mười văn, đến thị trấn thì tìm người nói cho Tăng Thụy Tường biết mẹ con đều bình an.

Về nhà, Tử Tình mới biết phụ thân có lẽ sẽ không xin nghỉ phép về được, bởi vì mừng tám tháng mười là ngày tiểu cô xuất giá, khăng định cha sẽ xin nghỉ phép, hơn nữa còn mười ngày nữa là được nghỉ phép rồi.

Tử Tình thấy trên mặt nường luôn hậm hực, nàng nghi ngờ có phải phụ thân không ở nhà nên nường sinh chứng hậu sản u buồn (buồn bã sau khi sinh). Liên nỗ lực tìm mọi lý do khuyên giải, nhưng hiệu quả không lớn.

Tử Tình đi tìm Hà thị thương lượng, mới biết được là vì muối muối mình và con của Chu thị cùng sinh một ngày, đây là điều không tốt, địa phương có loại mê tín, đứa nhỏ cùng sinh một ngày mà ở gần nhau thì tương khắc, xem ai mạnh hơn ai, đứa nhỏ nhà mình sinh ra trước, lẽ ra là không sợ, nhưng chỉ sợ đứa nhỏ của Chu thị có bệnh tật ốm đau gì lại trách tội bên này.

Tử Tình nghe xong, trợn mắt há hốc mồm, khó trách bản thân vừa nói xong thì sắc mặt bà khó coi, bản thân còn tưởng rằng bà trọng nam khinh nữ. Tử Tình hỏi: “Bà ngoại, sinh con đâu phải muốn sinh lúc nào là được, đây là ông trời an bày, có thể trách người khác à? Muốn trách thì trách đại nường sinh quá chậm, nếu không đứa nhỏ nhà nàng đã sinh trước một ngày. Với lại, nếu nường con không lo lắng cho đại nường nên bị động thai, nếu không thì sẽ sinh trễ hơn vài ngày đấy.”

“Hài tử gốc, ngươi không hiểu đâu, ngươi còn nhỏ, trải nghiệm sống ít, sao có thể hiểu nhiều được.” Nói xong Hà thị còn thở dài.

Mười chín tháng chín, đại cữu nường Hứa thị cùng nhị cữu nường Triệu thị đều đến, đưa lễ xuống sữa, cơ bản đều là một rổ trứng gà, một xấp vải dệt. Thẩm thị nhìn thấy các nàng, nghĩ nghĩ, gọi Tử Tình lên, nhờ Tử Tình tìm xấp vải bông tốt, cắt 5 thước, lại bảo Tử Tình nhặt một rổ trứng gà đầy, chừng năm mươi cái, lại bắt gà mái, đưa cho Chu thị.

Tử Tình cảm không được nhiều thứ như vậy, kêu Tử Thọ đi theo, đến lão phòng, một nhà Xuân Ngọc cũng vội tới đưa lễ xuống sữa cho Chu thị, ánh mắt Yến Nhân Đạt cứ nhìn chòng chọc vào đồ mà Tử Tình cùng Tử Thọ cầm.

Xuân Ngọc nhìn, cũng nói: “Trứng gà cũng phải 50 cái nhỉ?” Nói xong lại nhận lấy vải bông trong tay Tử Thọ, mở ra, nói: “Vải dệt cũng 5 thước. Nhị tẩu của ta hôm nay thật hào phóng, ngay cả gà mái cũng bắt, ta sinh nhiều đứa nhỏ như vậy mà chưa thấy cộng lông gà nào.”

Tử Tình cười nói: “Đại cô, ngươi cũng biết ngươi sinh nhiều đứa nhỏ như vậy, đại nường thật vất vả mới sinh một đứa, đương nhiên phải hào phóng chút chứ, nường ta sinh nhiều đứa nhỏ mà còn chưa thấy cái vỏ trứng nào của nhà đại cô kia”

“Hừ, ta đâu phải không đưa đâu, chuẩn bị đi đây này. Lớn tước nhỏ sau chứ.” Nói xong, bọn họ liền sinh khí đi ra ngoài, Tử Tình đem những thứ này đưa cho đại nường, để đường tỷ nhận, không có nhìn thấy đại cha.

Tử Tình về nhà, gặp cả nhà đại cô đều ngồi ở phòng khách, trong tay đại cô còn ôm Ngũ Mao mới hai tháng, xem ra là chờ ăn cơm, thật sự là Tử Tình không thể nói gì thêm. Trong nhà mình bận thế lại còn ngồi chờ ăn cơm, lớn lớn nhỏ nhỏ chín người. Tử Tình đành phải vào phòng bếp giúp chuẩn bị cơm trưa, biết đại cô bọn họ chỉ lấy hai mươi cái trứng gà, 2 thước vải thô đưa đến.

Cũng may trong nhà đồ ăn nhiều, lại có hai cữu nương hỗ trợ, rất nhanh ăn cơm trưa, Hà thị định tự mình bưng canh gà qua cho Thẩm thị, nhưng Tử Tình bảo để mình bưng cho.

Không đợi Tử Tình ngồi vào bàn ăn, thì đồ ăn trên bàn đã bị ăn hết bảy tám phần, Hứa thị cùng Triệu thị cũng không thể nào gấp thức ăn, Tử Tình dẫn hai đệ đệ ra ngoài, chờ một nhà đại cô ăn miệng đầy mỡ đi ra, Tử Tình tiễn khách, trở về phòng bếp, đồ ăn sạch bách, cơm cũng sạch bách, đành phải tự mình nhào ít bột mì, làm mấy bát bánh canh ăn, hai vị cữu nương cũng chưa ăn no, nói là chưa thấy nhà ai ăn khủng khiếp đến vậy.

Ăn cơm chiều xong, chuông cửa đột nhiên vang lên, Tử Tình cùng Hà thị đều buồn bực, giờ này còn ai đến nữa, Tử Tình đi ra ngoài cổng hỏi một tiếng, mới biết là đại cha đi lại, cầm những thứ Tử Tình đưa qua lúc sáng, nói câu: “Nói cho nương người biết, cho dù ta nghèo thế nào, cũng không thể đại nương nương không ăn nổi thịt và trứng gà, chúng ta không phải ăn xin, trước đó lấy nửa con gà ném chúng ta. Sau còn bày đặt hào phóng làm gì?” Nói xong, đem mấy thứ bỏ xuống, không để Tử Tình có cơ hội nói chuyện.

Tử Tình đành phải nhặt mọi thứ vào nhà, nói cùng Thẩm thị: “Nương, nửa con gà kia gây chuyện rồi, đại cha trả lại hết mấy đồ lễ.”

“Cũng tại ta, lúc đó ta mà cùng ra ngoài thì tốt rồi.” Hà thị nói.

“Bà ngoại, việc này không thể trách ai được, bà nội ta cũng chỉ có ý tốt, người thân thì đâu chú ý nhiều như vậy.”

Cuối tháng, Tăng Thụy Tường trở về, Thẩm thị đem sự tình nói một lần cùng trượng phu, nói xong còn khóc rống một hồi, chắc trong lòng đè nén đã lâu, Thụy Tường ngồi ở đầu giường, không ngừng vỗ phía sau lưng thê tử, nói: “Không có việc gì, đã có ta, đừng lo lắng.” Tử Phúc, Tử Lộc đứng một bên, cắn môi.

84. Chương 84: Nửa Con Gà (2)

Ngày kế, sau khi điểm tâm xong, Thụy Tường nói muốn đi lão phòng nhìn xem, Thẩm thị vẫn để nhường hẳn cầm vài thứ kia, giải thích cho Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị. Thụy Tường đáp ứng, dẫn theo hai con trai đi.

Không lâu sau, Hạ Ngọc cùng trượng phu đến, nói là đường xá xa xôi, hôm xuống sữa không tới được, nên cuối tháng mới đến, chuẩn bị đưa gả Thu Ngọc luôn. Tử Tình thấy bọn họ còn dẫn theo một tiểu cô nương gọi là Tử Nhi, mặc bộ đồ mới, nhị cô chải cho tóc hai bên, rất sạch sẽ, nhưng gặp người vẫn sợ hãi, không dám nói lời nào.

Hạ Ngọc cầm rổ trứng gà, bốn năm thước vải, còn bắt con mái đến, Thẩm thị ở trong phòng biết vậy, nói với Hạ Ngọc: “Làm khó cho người rồi. Sức khỏe người không tốt, cứ giữ để tắm bổ ỳnh đi”.

Lại hỏi hằng ngày Hạ Ngọc ở nhà làm gì, vừa nhờ Hà thị thu xếp cơm. Hạ Ngọc đứng dậy muốn cáo từ, vừa vặn Thụy Tường bọn họ cũng đã trở lại, Thẩm thị thấy Tăng Thụy Tường tay không mà về, trong lòng thở ra một hơi.

Tăng Thụy Tường dẫn Hạ Ngọc bọn họ cùng ăn cơm ở nhà ăn, Thẩm thị bảo Tử Phúc ở lại, hỏi tình huống bên lão phòng, Tử Tình cũng tò mò, nên không đi. Nguyên lai Tăng Thụy Tường nói mọi chuyện với Tăng Thụy Khánh trước, nửa con gà là Điền thị lấy, cũng vì Chu thị, Thẩm thị căn bản không biết chuyện này. Tăng Thụy Khánh không tin, không chịu nhận lễ, Tăng Thụy Tường không có biện pháp nào khác, đành đi tìm lão gia tử cùng Điền thị.

Điền thị nghe xong, vỗ tay nói với Tăng Thụy Khánh: “Trời ạ, ta thấy một mình nương Tử Phúc ăn không hết cả con gà, nên lấy đi một nửa. Muốn ăn thì giết con khác là được, dù sao nàng nuôi nhiều. Ta cũng không biết lại để các người hiểu lầm thế này, muốn trách thì trách ta nhiều chuyện. Việc này thật đúng là

không thể trách nàng dâu lão nhị, nàng luôn luôn ở trong phòng, cha người giết gà giùm, Tử Tình đang đổ nước sôi trụng lông, ta nói tiểu hài tử làm không sạch sẽ, mới giúp một tay, làm xong rồi nghĩ nghĩ nên cầm đi nửa con gà, cho nàng dâu người ăn. Đều là người một nhà, làm gì lại chú ý nhiều thứ chứ, muốn trách, thì trách ta, ta không nên thương dâu cả, có sẵn nửa con gà nên hầm canh, thấy dâu cả uống hết, ta cũng thấy vui, ai ngờ lại vậy.”

“Nương, người phải nói sớm ra chứ, ta còn cho rằng đệ muội lấy nửa con gà bổ thí cho nhà ta, nhà của ta cũng không phải không ăn nổi thịt gà. Đã là người lấy thì quên đi, việc này về sau đừng nhắc lại nữa.” Tăng Thụy Khánh nói.

Lão gia tử cũng nói việc này đừng nhắc lại, vì nửa con gà mà tình cảm huynh đệ rạn nứt, nói ra đều dọa người.

Thẩm thị nghe xong, nói: “May mà bà nội con nói rõ. Việc này, người khác có giải thích cũng không được.” Lại hỏi chuyện thương lượng làm rượu trắng tròn (đầy tháng), bởi vì tiểu muội là đứa con đầu tiên mà Thẩm thị sinh từ khi ở riêng, chắc cũng là đứa cuối cùng, cho nên muốn làm tiệc rượu cho con, mời cả nhà đến chung vui, muốn hỏi bên Chu thị có làm không, làm khi nào.

Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị mười năm mới sinh được con, cho dù không phải con trai nhưng trong lòng rất vui sướng, nói là muốn làm tiệc rượu lớn, nếu đứa nhỏ bên này sinh sớm hơn hai khắc thì cứ làm trước, bọn họ làm trễ một ngày.

Thẩm thị hỏi rõ ràng xong, thở dài, hầm hực nhiều ngày qua bỗng chốc tan biến, canh gà cũng uống nhiều hơn một chén, Tăng Thụy Tường cũng thoải mái không ít. Hai người lại thương lượng việc tên đứa nhỏ, cuối cùng quyết định là Tử Vũ, Thẩm thị nói có Tình có Vũ mới hay.

Tử Tình thấy Thẩm thị rất cực vui vẻ lên, nên nàng có tâm tình lôi kéo Tử Phúc, Tử Lộc hỏi, chủ yếu là hỏi Tử Lộc học hành có được không, học sinh thị trấn có chơi chiêu ma cũ bắt nạt ma mới không, cơm canh học đường dễ ăn không.

“Tình nhi, sao lúc năm đầu tiên đại ca đi lại không thấy người quan tâm đại ca như vậy, trong lòng đại ca rất đau đây này, thì ra Tình nhi thấy nhị ca mới quan trọng nhất, mất công hồi người nhỏ, đại ca giúp người thay tã bao nhiêu lần, mặc bao nhiêu quần áo.” Tử Phúc cố ý phụng phịu chọc Tử Tình.

“Đại ca, sau này người bắt đầu đọc sách, đều là ta ở cùng với muội muội mà! Muội muội sinh bệnh, cũng là ta, mỗi ngày vụng trộm đưa đồ ăn, đưa nước.” Tử Lộc biện giải.

“Đại ca, khi đó người đã vỡ lòng nhiều năm, không cần phải nói, đương nhiên Tình nhi biết đại ca thật là lợi hại, khẳng định mạnh hơn bọn hắn. Ở trong lòng ta, các người đều quan trọng giống nhau.” Tử Tình vội nói.

Có thể này mới phát hiện Tử Phúc cười ha ha, dùng sức xoa xoa tóc Tử Tình, nói: “Ca ca đùa người mà, nha đầu ngốc còn tưởng thật.”

Mấy ngày đầu Tăng Thụy Tường ở nhà, không rời thê tử một bước. Tuy rằng thu hoạch vụ thu đã bắt đầu, nhưng nhà mình chỉ có hơn mười mẫu dương khoai, Tăng Thụy Tường định thuê người làm, nên không vội vàng. Thấy cảm xúc Thẩm thị ổn định mới dẫn hai con trai, mỗi ngày đào dương khoai vài canh giờ.

Hôm nay, Tăng Thụy Tường dẫn Tử Phúc, Tử Lộc đến An Châu phủ tặng trứng gà, cũng nói muốn đem hai cái hài tử giới thiệu với các giáo viên cùng chỗ làm, Thẩm thị mới nhớ chuyện bạc thêm trang cho Thu Ngọc còn chưa đưa, sai Tử Tình đến lão phòng mời Thu Ngọc lại nhà.

Lúc Tử Tình đến, thì thấy mẫu thân cùng ba cái tỷ muội nhà mẹ đẻ Chu thị đi lại thăm nàng, trong phòng truyền đến tiếng khóc nức nở và tiếng khuyên giải an ủi, Tử Tình cũng không thèm quan tâm, trực tiếp đến chỗ lão gia tử cùng Diên thị chào hỏi, còn chưa kịp nói chuyện.

“Tử Tình, người tới đúng lúc đấy, ngày sau tiểu cô người liền gả đi, sao nương người còn chưa đưa bạc thêm trang bạc tới? Chẳng lẽ quên, hoặc đổi ý rồi? Về nói cha người một tiếng, cũng không biết ở nhà vội vàng chuyện gì, biết rõ mấy ngày nay ở đây bận rộn mà không thấy được bóng người nào đến.” Diên thị vừa thấy Tử Tình, liền oán giận.

“Bà, nương ta đang bảo ta đến đây mời tiểu cô lại nhà, nương ta đâu ra ngoài được, mỗi ngày cha ta còn ở nhà đào dương khoai mà.” Tử Tình ngẩng đầu nhìn Điền thị, đáp.

“Người xem, người lại suốt ruột, chưa để đứa nhỏ nói chuyện, người đã nói một tràng rồi, nhắc người bao nhiêu lần, người cũng không nhớ. Haizz.” Lão gia tử thở dài.

Điền thị liếc mắt lão nhân một cái, nói với Tử Tình: “Tiểu cô và nhị cô người ra ngoài đi dạo rồi, chờ nó trở về sẽ bảo nó đến nhà người một chuyện. Về nhà nói một tiếng với nương người, bảo hai ngày nữa trong nhà nhiều khách nhân, nhà đại cô người đến ở chỗ nhà người vài ngày.”

Tử Tình nghĩ, thật sự là sợ cái gì thì đến cái gì, nói: “Bà, nương ta vừa sinh đứa nhỏ, cần yên tĩnh, trong nhà nhiều việc, bà ngoại ta vừa nấu cơm vừa phải dọn dẹp, còn muốn chiếu cố nương, không thể chăm sóc được nhiều đứa nhỏ như vậy đâu, không bằng để nhà nhị cô đến ở đi, cũng giống nhau.”

Điền thị nghe xong, không vui, đang muốn nói chuyện, lão gia tử mở miệng, nói: “Người để bọn họ chạy tới làm gì, bây giờ nàng dâu lão nhị còn không ra bước xuống giường được, cả nhà đều nhờ bà thông gia giúp đỡ, người giúp không được thì không tính, còn muốn làm loạn à? Mà phòng Tử Phúc ở trước kia vẫn trống, tiểu tam tử (lão tam nhà Tiêu gia) một mình ở một căn phòng lớn, sao không ở được hai người, theo ta, nhị nha đầu cũng đừng đến đây làm phiền.”

“Cám ơn ông nội, vậy ta trở về nói một tiếng với nương, đừng quên nói cho tiểu cô một tiếng.” Tử Tình vội trả lời.

Điền thị còn muốn nói cái gì, khách trong phòng Chu thị đi ra, Tử Tình nghe thấy có giọng nói: “Người yên tâm đi, đại sư trong miếu Thanh Nguyên cực kì linh nghiệm, ta nhất định sẽ đi hỏi giúp người, chắc chắn có thể phá giải, nếu có thể gặp được Tuệ Vinh đại sư thì càng tốt. Người đừng buồn, vì đứa nhỏ, người phải vui vẻ lên.”

Tử Tình có chút tò mò, nhớ lời bà ngoại nói, không phải liên quan đến tiểu muội nhà mình chứ, mà sao có chuyện trùng hợp như vậy, chắc mình đoán mò. Vào nhà, chào Chu thị, thái độ Chu thị nhàn nhạt, Tử Tình nhanh chóng cáo từ. Trở về, không nói gì với Thẩm thị cả.

85. Chương 85: Xuân Ngọc Gây Chuyện

Ai biết đến khi Tăng Thụy Tường bọn họ trở về, Thu Ngọc cũng không đến. Lúc cơm chiều, Thẩm thị nói việc này cùng trượng phu, nhờ hấn đi một chuyến.

Tử Tình cũng muốn đi xem náo nhiệt, Tăng Thụy Tường liền mang bốn đứa con trong nhà đều đi.

Đến lão phòng mới biết, cả nhà đại cô đã tới lúc chiều, lão gia tử cùng hai người con rể uống trà trên bàn, Quế Anh, Hoa Quế cùng Tử Nhi đang bóc hạt dưa ăn, còn vài đứa mao nhà đại cô chắc đi chơi rồi, cửa phòng Chu thị đóng, Điền thị cùng ba nữ nhi đang nói chuyện trong phòng, Tăng Thụy Tường đi vào, đem hầu bao đưa cho Thu Ngọc, nói: “Chị dâu người bảo cho người thêm trang, nàng không thể đi được, gọi người lại nhà một chuyến, sao người không đi?”

“Ta không biết, không có ai nói ta mà?” Thu Ngọc sững sốt.

“Là ta quên, buổi sáng Tử Tình đến nhắc rồi, sau này cả nhà Xuân Ngọc đến, ta vội quá nên quên mất, đúng là già thì đãng trí mà.” Điền thị nói.

Xuân Ngọc nhìn chằm chằm vào hầu bao Thu Ngọc cầm, hỏi: “Tiểu muội, mở ra xem có bao nhiêu? Hình như hơi nặng.”

“Có cái gì mà xem, cũng giống nhị tỷ thôi, 6 lượng bạc.” Thu Ngọc thuận miệng nói. Cũng không chú ý tới sắc mặt đại tỷ lập tức thay đổi.

“Được lắm, tất cả các người đều bắt công, không ai coi trọng ta. Nhị ca, đều là muội muội, lúc ta thành thân thì người cho cái gì? Người như vậy, cha mẹ như vậy, đại ca cũng như vậy, đâu ai thèm nói với chúng ta. Tất cả các người đều gạt ta, cho nhị muội tam muội mỗi người 6 lượng bạc, 6 lượng đó, đáng thương cả nhà ta, một năm làm một chết một sống, ngay cả cơm đều ăn không đủ no, bạc cũng không có một cái mà

sờ. Ta không muốn sống nữa, các người đều khi dễ ta, hôm nay nếu không nói rõ ràng, ta sẽ không đi đâu hết, cha à, người thương đại nữ nhi của người đi, nương à, người cũng xem xem cuộc sống cả nhà đại nữ nhi thế nào đi?” Xuân Ngọc khóc lóc om sòm.

Lão gia tử ở bên ngoài nghe thấy, vào nhà, Yến Nhân Đạt cũng chạy vào.

“Ồn ào gì mà ồn ào, ngày vui mà muốn làm loạn à? Muốn gào thì về nhà người mà gào.” Lão gia tử tức giận.

“Dựa vào cái gì mà đuổi ta về nhà, không ngờ các người bắt công như vậy, còn dẫu giếm ta, cha à, ta cũng là nữ nhi của người, lúc ta thành thân, tổng cộng người còn chưa cho được 5 lượng bạc đã đuổi ta đi, bây giờ hai muội tử xuất giá, hai người ca ca ra tay mỗi người 6 lượng bạc, còn không biết các người làm cha làm mẹ cho thêm bao nhiêu nữa, tại sao ta lại khổ như vậy, còn phải làm cho cả nhà ăn, cơm cũng ăn không no, các người ai chẳng biết điều này, ta sống có ích gì, cả nhà không ai coi ta ra gì, ta đụng chạm ai à, nương, sớm biết hôm nay, sao lúc trước người không bóp chết ta từ trong bụng luôn đi, nhìn bây giờ ta phải sống cuộc sống thế nào, sao ta lại chịu tội như vậy?”

“Con à, người nói như vậy mà được à? Mấy năm nay, nương luôn luôn nghĩ cho người, lương thực trong nhà, thà để mấy đứa nhỏ chịu thiệt, cũng phải đưa cho nhà người, rau trong vườn, cha người công từng sọt từng sọt đưa cho người, người còn không biết tốt xấu mà kêu la.” Điền thị vừa nói vừa rơi lệ, còn đánh đại nữ nhi.

“Tùng ấy được vài đồng? Tiền áp đáy hòm của hai muội muội cũng chục lượng, còn chưa tính tiền đặt mua gì đó.” Xuân Ngọc vẫn tức giận bất bình.

“Đại tỷ, chúng ta đâu có nhiều như vậy, sao đại ca có thể lấy nhiều bạc thêm trang cho chúng ta, chỉ có nhị ca ở riêng hai năm, trong tay dư dả chút, lại thấy sức khỏe ta không tốt, hàng năm uống thuốc, mới trợ cấp cho ta, bây giờ tam muội lấy chồng, chắc nhị ca nghĩ đây mà muội muội cuối cùng lấy chồng cho nên cũng cho tam muội 6 lượng. Người mà nói như vậy, thật sự là làm cha nương đau lòng. Mấy năm nay cả nhà lớn lớn nhỏ nhỏ của người, một năm đều ở nhà mẹ một hai tháng, thóc gạo rau dưa, cũng đưa không ít cho người, người đừng náo loạn nữa, nhanh chỉnh sửa quần áo mình đi, để người ngoài nhìn thấy thì sao?” Hạ Ngọc nắm tay Xuân Ngọc, khuyên nhủ.

“Đúng đó đại tỷ, người đừng náo loạn nữa, người nói những lời này, hoàn toàn sai rồi, mấy năm nay, không chỉ là cha mẹ, mà muội muội ta cũng đưa không ít cho người, quần áo giày dép của bọn nhỏ, ta làm ít chắc, từ lúc Đại Mao chào đời, ai không mặc quần áo ta làm? Cha mẹ yêu thương người, chỉ nhiều chứ không ít so với ta đâu, người đừng thấy ta có nhiều đồ, đó là tiền mấy năm nay ta làm tú sống.” Thu Ngọc cũng tiến lên giải thích.

“Được lắm, hèn gì một năm nhiều bạc như vậy mà lúc nào cũng bảo không đủ dùng, bọn Tử Bình đều ăn không đủ no, một năm không thấy được bộ quần áo mới nào, các người còn mỗi ngày kêu nghèo kêu đói, thì ra là đem bạc nuôi cháu ngoại hết, đáng thương hai nhà chúng ta, một chết một sống, quanh năm suốt tháng cũng chưa ăn được bữa cơm nào ngon, thì ra đều vụng trộm đưa hết qua nhà con rể.” Không biết lúc nào thì Chu thị đã ở đây.

Tử Tình sớm nhin không nổi, nếu không phải mình còn nhỏ, Tử Phúc lại dùng sức túm tay nàng, thì đã muốn nói vài câu, quá đáng lắm rồi. Cuối cùng đợi được đến lúc Chu thị lên đài, Tử Tình ước gì Chu thị càng làm to chuyện.

“Nhà lão đại à, nói chuyện phải nói bằng lương tâm, khi nào thì Tử Bình ăn không đủ no? Người ở phòng bếp luôn cho nó ăn nhiều, người nhìn thân thể của Tử Bình mà bảo ăn không đủ no à? Nói chịu thiệt, thì vẫn là con nhà lão nhị. Đừng coi chúng ta là đồ gốc.” Điền thị nói.

“Ai nói ta cho đứa nhỏ ăn nhiều hơn? Lúc đó bắt được sao không nói? Còn không phải trong lòng có quỷ (ý là chột dạ)? Thân thể Tử Bình giống ta. Cả nhà chúng ta mới là kẻ gốc, làm một chết một sống, còn giúp người khác nuôi con.” Chu thị reo lên.

“Gào thét gì hử, buổi tối mà không sợ người khác nghe xong rồi chê cười à? Ta và nương các người còn chưa có chết đâu. Nhà này ta làm chủ, ai quy định làm cha mẹ không thể đưa ít đồ cho nữ nhi đã gả đi hử? Trên đời nào có làm cha mẹ mà trơ mắt nhìn nữ nhi và cháu ngoại đói chết? Xuân Ngọc cũng vậy, suốt ngày chỉ

biết mồm ngắn mồm dài, các người học hỏi nàng dâu lão nhị đi, cho tới bây giờ có gào thét thế này không, có sức gào rống thì về mà quản lý nhà mình cho tốt. Khó trách nhà người ta càng ngày càng tốt, các người có từng suy nghĩ chưa hả?” Lão gia tử nói.

Tăng Thụy Tường tiếp lời: “Cha, nương, chuyện trước kia đừng nhắc lại nữa, Xuân Ngọc, người cũng đừng oán nhị ca bất công, lúc người thành thân, tiền nhị ca làm được đều đưa cho cha mẹ, nhị ca không thể làm chủ cái gì, về phần cha mẹ cho các người bao nhiêu, ta không biết, cũng không muốn biết, cha nói rất đúng, có sức gào rống thì về mà quản lý nhà mình cho tốt, lúc ở riêng, trừ bỏ vài mẫu đất, cha mẹ chỉ cho chúng ta một trăm văn, chúng ta có ngày hôm nay, là chúng ta vất vả làm ra, chúng ta không nhờ vả ai cả. Các người muốn âm ỉ thì âm ỉ tiếp đi, chúng ta đi thôi.” Nói xong, dẫn Tử Thọ, Tử Phúc, Tử Tình ra ngoài.

“Nhị đệ, người chờ một chút, ta có việc muốn nói với người.” Chu thị nói.

“Đại tẩu, chuyện gì?” Thụy Tường dừng lại, hỏi.

“Theo lý mà nói thì lời này nên để đại ca người nói, nhưng hôm nay người đã đến, ta liền thuận tiện nói luôn, đó là chuyện bày tiệc rượu cho Tử Hà trăng tròn (đầy tháng), ta nhờ người coi rồi, nói Tử Hà nhà vốn sẽ sinh trước, ai biết để con người sinh trước, đại sư trong Thanh Nguyên miếu nói, về sau Tử Hà làm chuyện gì cũng phải làm trước con người mới có thể bình an vô sự, gặp dữ hóa lành, cho nên, rượu trăng tròn chúng ta sẽ làm trước ở bên này, về sau, trăm ngày hay sinh nhật cũng thế. Người về nhà nói cho đệ muội một tiếng, không phải chúng ta muốn như thế, nhưng đại sư nói vậy thì chúng ta cũng chỉ có thể làm theo. Người cũng biết đấy, chúng ta vất vả lắm mới có một đứa con, lại sinh cùng ngày, lỡ nó xảy ra chuyện gì, chúng ta...” Chu thị nói xong liền nghẹn ngào.

Tăng Thụy Tường đứng đó một lúc lâu, không biết nên nói cái gì, Xuân Ngọc cũng ngừng ồn ào, mọi người đều nhìn hẩn. Hồi lâu, hẩn mới nói câu, “Biết rồi.” Sau đó dẫn đám con về nhà.

Một đường không nói chuyện, về đến nhà, Tăng Thụy Tường bảo các con tắm rửa rồi lên giường ngủ, rồi hẩn mới vào nhà, Thắm thị còn chưa kịp hỏi câu nào, Tăng Thụy Tường đã ôm chặt lấy thê tử của mình, Thắm thị thông minh, thấy vậy, cũng không hỏi gì, dọn dẹp một chút rồi ngủ.

86. Chương 86: Thổ Lộ Tình Cảm

Sáng sớm hôm sau, Tăng Thụy Tường dẫn Tử Phúc cùng Tử Lộc đến lão phòng hỗ trợ, Thắm thị kêu Tử Tình vào nhà, hỏi rõ chuyện tối hôm qua, Tử Tình nghĩ nghĩ, vẫn nói sự thật.

Thắm thị nghe xong, từ chối cho ý kiến, xem ra tất cả đều trong sự kiện của nàng, Tử Tình không biết nên khuyên giải thế nào, đành nhờ bà ngoại vào nhà cùng. Minh thì dẫn hai đệ đệ, cầm xẻng nhỏ đến sau núi nhật trứng gà.

Chờ Tử Tình bế một ổ trứng gà trở về, tâm tình Thắm thị sáng sủa hơn chút, đang uống canh gà mà Hà thị hầm. Hà thị thấy nữ nhi sinh nhiều đứa nhỏ như vậy, trước kia ở cũ lại không ăn được thứ tốt nào, lần này nhất định phải tắm bổ thay cho những lần trước, nên lúc nào cũng giết một con gà mái hầm một nồi canh, ngay cả bọn nhỏ cũng được nhờ.

Tử Tình thấy vậy, cũng lười mang hai đệ đệ đến lão phòng ăn cơm, cười nói với Thắm thị: “Nương, chúng ta ở nhà ăn canh gà đi, tuy rằng ở bên đó mở tiệc, nhưng đông người lắm, chúng ta không đi, cũng không ai chú ý đâu. Với lại con thấy cơm canh bên đây sao ngon bằng nhà mình được.”

“Hài tử ngọc, đừng gây chuyện nữa, con đi đi. Lỡ ông bà nội và tiểu cô con biết các con không đi, sẽ mất hứng, tốt xấu gì hôm nay cũng là ngày tiểu cô con xuất giá. Ngày mai còn phải đi đưa thân đấy. Nhanh thay quần áo còn đi.” Thắm thị nói.

Tử Tình đành phải thay quần áo, dẫn hai đệ đệ đến lão phòng, tiệc rượu còn chưa bắt đầu, Tử Thọ kéo Tử Hỉ đi nhật pháo chơi, Tăng Thụy Khánh cùng Tăng Thụy Tường đang vội vàng sửa sang đồ, Tử Phúc, Tử Lộc bày bát đĩa, Tử Tình cũng định tiến lên giúp đỡ.

“Tình nhi, người đừng làm, vào phòng ngồi đi, đừng để quần áo dơ, việc nhỏ này có ca ca làm rồi.” Tử Phúc nói.

Tử Tình thấy không ít nữ quyến ở trong phòng Chu thị nói về đứa nhỏ, gồm tỷ muội cùng đệ muội và mấy người đứng tuổi nhà mẹ đẻ của nàng. Nên Tử Tình vào phòng tiểu cô phòng, “Tử Tình, lúc nhị cô người xuất giá, người tặng một đôi hoa tai từ kinh thành, ta xuất giá có không hả?” Thu Ngọc vừa thấy Tử Tình liền cười hỏi.

“Người lại ăn giò (nói nhăng nói cuội) gì hả, chuyện tối qua chưa đủ để người hiểu chuyện à. Sắp thành thân rồi đấy?” Hạ Ngọc vừa nghe, liền nhanh giáo huấn nàng.

“Tiểu cô, làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, lần trước là người kia đến kinh thành một chuyến mới có, nếu không, người chờ khi nào ta đi kinh thành sẽ mua cho người một đôi, khi đó người tái giá nha?” Tử Tình chọc cười.

Thu Ngọc véo má Tử Tình, đang định nói cái gì thì Xuân Ngọc ôm Ngũ Mao vào, Tử Tình chào hỏi, đang ngồi nhàm chán, tỷ muội Tiêu Tú Anh vào, Tú Anh cũng xuất giá vào đầu xuân sang năm, cho nên hai người trêu ghẹo lẫn nhau. Tử Tình kéo Tú Thủy nói nhỏ ở một bên.

Chỉ chốc lát, chợt nghe tiếng pháo, khách nhân lục tục vào cửa, có thể là do chuẩn bị không đủ bàn, nên bọn Tử Tình, mấy đứa Mao cùng Tử Bình đều không được ngồi vào bàn, chờ khách nhân đi rồi, Điền thị mới cho bọn nhỏ ăn mấy đồ thừa ở nhà bếp, có bọn Đại Mao ở đây, bọn Tử Tình không có khả năng ăn được đồ ngon nào, Tử Bình lớn hơn một chút, cũng mạnh mẽ hơn, tốt xấu gì còn cướp được hai miếng thịt. Tử Phúc gấp đệ đệ muội muội vài miếng ăn cho có, Tử Tình nghĩ: không bằng ở nhà ăn canh gà, ở đây cả bàn cũng không được lên.

Buổi tối khóc gả, Tử Tình cũng không muốn nghe, lôi kéo Tử Phúc, nhỏ giọng nói: “Ca, chúng ta về nhà đi, ở lại thì chúng ta toàn bị sai làm việc thôi, chắc tí nữa còn phải rửa chén, nương còn chờ ở nhà mà.”

Tử Phúc cười, véo mặt Tử Tình, “Nha đầu quý quá!” Nói xong, liền nói với Tăng Thụy Tường, năm người tay trong tay về nhà, chỉ để mình Tăng Thụy Tường ở lại.

Ngày kế, Tử Phúc dẫn đệ đệ muội muội đi đưa gả, bởi vì gả gần, nên Tử Hỉ đều đi theo. Trong nhà im lặng, Hà thị lấy có đến sau núi nhặt trứng gà, để nữ nhi và con rể có không gian riêng tư.

Tăng Thụy Tường đang ở nhà thương lượng cùng Thẩm thị chuyện Tử Vũ trăng tròn, “Ngọc Mai, ta biết trong lòng người không thoải mái, nhưng chúng ta không thể làm gì được, khó khăn lắm đại ca đại tẩu mới có một đứa con, tẩu tử lại là người không phân rõ phải trái, mà cha mẹ cũng khuyên ta nhường nhịn, ta đành phải ủy khuất người, chúng ta làm trễ một ngày đi.”

Thẩm thị nói: “Ta sớm đoán được sẽ có chuyện rồi, trễ một ngày cũng không sao, bọn họ muốn làm thế nào thì cứ làm thế nấy, chúng ta tự sống cuộc sống của chúng ta, nương ta mới khuyên ta, ‘người đang làm, trời đang nhìn’. Ta tin bồ tát sẽ che chở cho nữ nhi của ta, Vũ Nhi nhất định sẽ khỏe mạnh. Chúng ta không phải buồn bực chuyện này.”

“Ta chỉ lo lắng trong lòng người luẩn quẩn, thật ra thì ta sao cũng được, nhưng lại sợ người chịu ủy khuất. Người nói rất đúng, chúng ta tự sống cuộc sống của chúng ta, cha cũng khen người, nói người không bao giờ nói năng xốc nổi.” Tăng Thụy Tường thật không ngờ thê tử khoan dung như thế.

“Hắn phải khen ta thôi, khi ở riêng, hắn nói như thế nào ta đều đồng ý, ta cũng dự đoán được chúng ta không chiếm được thứ gì ngon ngẽ, với lại cái số tài sản ấy thì đáng gì để xé rách mặt (trở mặt). Sau khi ở riêng, hắn muốn gì thì hầu như ta đều cho, nhất là khi vừa mới ở riêng, biết rõ trong tay chúng ta không có lấy một chút lương thực nào, một cái tiết đoan ngo, há mồm là 1 thạch lúa mạch, cũng không suy nghĩ cả gia đình mình thế nào à? Tìm đâu cho được một nàng dâu nhàn nhục chịu đựng tốt như ta. Thật ra thì ta hiểu, chiếm chút tiện nghi thì được gì? Có thể sống tốt cả đời sao? Con mắt quá thiên cận (nhìn gần, không biết nghĩ cho sau này), người thấy đấy, dù thế nào thì chúng ta vẫn sống tốt.”

“Đúng, ta biết mấy năm nay cực khổ cho người, nên ta định thương lượng với người, cuối năm nay ta sẽ nghỉ việc, về nhà với người. Bây giờ chúng ta cũng không thiếu mấy lượng bạc ấy, ta lập một trường học, tiểu tam sắp vỡ lòng, Tử Phúc dẫn Tử Lộc ở huyện học là được, dù sao Tử Phúc đã lớn rồi, có thể chiêu cổ Tử

Lộc. Mấy năm nay, ta luôn luôn không ở bên cạnh người, đó là do cuộc sống bức bách, bây giờ ta muốn bù đắp lại.” Tăng Thụy Tường nắm tay thê tử, vuốt ve hết lần này đến lần khác.

“Người nghỉ việc? Người phải suy nghĩ cho kĩ, ta không hy vọng người hối hận. Người xem hôm Vũ Nhi trăng tròn có về nhà được không?”

“Để xem đã, vừa nghỉ mười ngày, tháng sau con đại ca người thành thân, cũng phải xin nghỉ một ngày. Nếu ta không về thì người tìm người nhà mẹ để giúp đỡ, đừng để mệt.” Hai vợ chồng cúi đầu nói chuyện hơn một canh giờ.

Tử Tình về nhà, Tăng Thụy Tường mới lưu luyến không rời từ biệt cùng Thẩm thị, Tử Phúc thì lôi kéo Tử Tình, nói: “Muội muội, ca ca đi rồi thì người nhất định phải chăm sóc cho tiểu tam cùng tiểu tứ tốt, bây giờ nương không thể làm gì, chuyện trong nhà người cũng phải quan tâm một ít, giúp bà ngoại, ca ca biết nói người làm chuyện này thì làm khó người, người chỉ mới tám tuổi, nhưng ca ca không còn cách nào, nương ở ở, bà ngoại tuổi lớn, đành phải để người chịu nhiều vất vả, cũng maym ca ca biết người là người hiểu chuyện.” Tử Phúc nói xong, ôm chặt lấy Tử Tình, Tử Lộc ở một bên, cũng đỏ hồng mắt.

87. Chương 87: Đây Tháng

Ngày mười bảy tháng mười, Thẩm thị dậy sớm, mở cửa sổ ra, đổi drap giường mới, nấu một nồi nước ấm, tắm rửa sạch sẽ, tìm thân quần áo mới mặc vào, lại thay đồ mới cho Tử Vũ, Tử Tình cũng mặc cho Tử Hỉ, Tử Thọ: “Biết vì sao tỷ tỷ mặc quần áo mới cho các người không? Đây gọi là thua người nhưng không thua trận, tuy rằng cha mẹ không tranh nổi bọn họ, nhưng đầu tiên chúng ta phải lấy khí thế áp đảo bọn họ, chúng ta không cần, trong lòng nghĩ ‘cho dù các người chèn ép thế nào, chúng ta đều làm tốt hơn các người’, nhớ kỹ chưa?” Tử Tình hỏi Tử Thọ, Tử Hỉ.

“Đã biết, nương cùng muội muội cũng thay quần áo mới, chúng ta tốt hơn bọn họ.” Tử Lộc trả lời.

Tiểu Tử Hỉ cũng nghiêm túc gật gật đầu.

Thẩm thị ôm đứa nhỏ, dẫn cả nhà cùng đến lão phòng tham gia Tử Hà trăng tròn, Thẩm thị còn làm cho Tử Hà một bộ đồ mới. Lúc đến, Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị đang vui vẻ ôm con đón khách, Tử Tình thấy đại cha cùng đại nương cũng mặc đồ mới, Tử Hà thì không cần phải nói, mới hoàn toàn, hơn nữa trên cổ còn có một dây chuyền bạc nhỏ.

“A, nhìn nhà nhị tẩu đi, thật sự là chỉnh tề, người không biết còn tưởng rằng hôm nay nhị tẩu mới là chủ nhân đây!” Xuân Ngọc chưa chút nói. Tử Tình có chút ngoài ý muốn, cả nhà đại cô chưa đi, đại cha không thích nhà đại cô, sao có chuyện mời ở lại uống rượu được?

Tử Tình thấy Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị nhíu mày một chút, liếc mắt Thẩm thị bọn họ vài cái, lúc này, mấy khách trong phòng đều đến xem, Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc đang nói chuyện cùng nữ quyến Tăng gia, còn có không ít thân thích của Chu thị, Tử Tình không quen.

“Lời của đại muội không đúng rồi, đại ca và đại tẩu khó khăn lắm mới có Tử Hà, làm tiệc trăng tròn cho đứa nhỏ, chúng ta làm trưởng bối của đứa nhỏ, cũng phải đến, mà đến sự tiệc thì đương nhiên không thể qua loa, bản thân mặc thể diện một chút cũng là coi trọng đứa nhỏ, cho đứa nhỏ một cái thể diện, đại ca đại tẩu, các người xem ta nói đúng không?” Thẩm thị nói xong, Tử Tình đem lễ vật lên.

“Nhị tẩu nói đúng, để ta xem tiểu nha đầu lớn lên giống ai nào?” Thu Ngọc tiến lên nhìn Tử Hà, còn đẩy Xuân Ngọc một chút.

Chu thị tiếp nhận lễ vật mà Tử Tình đưa, thấy sắc mặt Tăng Thụy Khánh tốt hơn, vội kéo Thẩm thị tìm chỗ ngồi, Tử Tình liếc mắt một cái, thấy Tử Bình, cực kì không tình nguyện ngồi trong phòng bếp nhóm lửa, người xào rau là cậu của Tử Bình, là người tên Cầu Tể Lý kia, là đại trù (ý như đầu bếp) giỏi nhất trong thôn.

Cũng may một lúc liền bắt đầu mở tiệc, Thẩm thị không cần hao tâm tổn sức làm gì, nhưng không hay ho là, một nhà Tử Tình bị an bày ngồi cùng bàn chung với nhà đại cô, đồ ăn thật sung túc, cũng thấy đại cha bọn họ vừa ra bạc vừa ra sức, đáng tiếc bọn Tử Tình ăn đến miệng rất ít, cũng may Tử Thọ, Tử Hỉ cực kì biết chuyện, tùy ý ăn một ít rồi bỏ bát đĩa xuống.

Cơm xong, mọi người bình luận món ăn hôm nay, lại khen con của Chu thị, thuận tiện Thẩm thị mời Tam bà bà cùng Tứ bà bà cùng các thân thích ngày mai lại nhà uống rượu. Mọi người nói xong thì về.

Trên đường về nhà, Tử Tình hỏi: “Nương, không phải đại cha không quan tâm đến đại cô sao? Sao nhà đại cô bọn lại ở đây?”

“Đứa nhỏ à, ai mà chẳng muốn thể diện muốn thanh danh. Dù đại cha của con có ý kiến thế nào với đại cô, mời hết mà không mời nhà đại cô, người ngoài biết được thì không biết nói nhăng nói cuội cái gì đâu? Về đại cha, người biết thì nói đại cô đắc tội với đại cha của con, người không biết còn tưởng rằng đại cha cao ngạo, không thèm coi trọng nhà muội tử, về bên đại cô, người ta sẽ nghĩ rằng nàng ngỗ nghịch, nên đại ca làm tiệc cho con cugn không thèm mời, mặc kệ thế nào, thì truyền ra ngoài đều làm tổn hại thanh danh của đại cha cùng đại cô con.” Thẩm thị kiên nhẫn dạy các con.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Kiến Sơn liền dẫn người của Thẩm gia đến, trừ bỏ tặng một bộ đồ mới cho em bé, Hứa thị còn lấy ra một đôi vòng chân bạc đeo cho Tử Vũ, Triệu thị lấy một đôi vòng tay bạc, trên cổ Tử Vũ còn mang vòng mà Hà thị cho. Tử Vũ đã nẩy nở, mặt mày thanh tú, trắng trắng mềm mềm, cực kì dễ thương, Tử Tình thấy đẹp hơn Tử Hà nhiều.

Thẩm thị lấy 2 lượng, nhờ Thẩm Kiến Sơn cùng Thẩm Kiến Thủy đi mua ít đồ ăn, Hứa thị cùng Triệu thị thì giết gà nhổ lông, vợ chồng Thẩm Vạn Phúc bắt đầu vo gạo nấu cơm, sửa sang lại bàn và bát đĩa, Tử Tình dẫn Tử Thọ, Tử Hỉ cùng nữ nhi Hồng Ngọc mới hai tuổi của Thẩm Vạn Phúc chơi trong sân, Thẩm thị nithif chuẩn bị làm năm bàn ở ngoài sân.

Lúc Lão gia tử bọn họ tới, Tử Tình ngẩng đầu nhìn mặt trời, chắc cũng hơn mười giờ, biết rõ hôm nay nhà mình chuẩn bị tiệc rượu, không có người làm việc giùm, lại không ai đến đây hỗ trợ, mặc dù đến, cũng giống khách, ngồi trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm, Tử Tình nghĩ người nhà thế này đúng là bạc bẽo.

Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị không đến, Tăng Thụy Khánh đi làm, Chu thị nói sợ đứa nhỏ trúng gió, chỉ bảo Tử Bình đưa lễ là một khối vải bông, Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc mỗi người tặng một bộ quần áo, các đường thẩm tặng vải hoặc quần áo hoặc giày.

Thẩm thị ôm tiểu hài tử ra, đi một vòng, mọi người thấy toàn thân đứa nhỏ có vòng cổ vòng tay vòng chân bạc, đều cười nói: “Đứa nhỏ này đúng là có phúc, vừa sinh ra đã có nhiều người thương như vậy. Mặt mày cũng được, tương lai chắc chắn sẽ xinh xắn.”

“Đúng rồi, tương tự tâm sinh (đẹp hay không đều do có lòng), các người nhìn Ngọc Mai đi, hiền lành hiểu lễ, cho tới bây giờ không tranh không đoạt, vừa thấy là người phúc hậu, đối xử người khác tốt, nên con cái sao mà xấu xí được.” Tam bà bà nói.

“Đúng đấy, tương lai của mấy đứa con nhà nàng chắc chắn không kém, mà bé này càng có phúc, người xem này, vòng tay vòng chân đủ hết.”

“Thì điều kiện nhà ngoại người ta tốt, hôm qua Tử Hà mang đồ đó, chắc chắn không phải bên nội cho.” Cũng không biết ai lạnh mồm lạnh miệng nói một câu.

Thẩm thị thấy mọi người ngạc nhiên, ôm đứa nhỏ, miễn cưỡng đáp vài câu, rồi nhanh chóng chuyển đề tài.

Tử Tình mới biết, thì ra đứa nhỏ trắng tròn hoặc đầy tuổi, khách nhân tặng trang sức gì đều phải mang, một là biểu hiện đứa nhỏ có phúc bao nhiêu, có người yêu thương, hai là để người tặng được khen.

Điền thị cũng thấy trang sức trên người Tử Vũ cực kì chói mắt, nhưng có mấy thân thích và người Thẩm gia ở đây, mới nuốt lời xuống. Tử Tình thấy bà nhìn Tử Vũ, lại nhìn Ngũ Mao, một hồi đau lòng, một hồi hâm mộ, một hồi bất bình, khuôn mặt rối rắm, làm Tử Tình vụng trộm vui vẻ thật lâu.

Đồ ăn của buổi tiệc còn phong phú hơn hôm qua, Thẩm thị cũng mất một phen tâm tư, muốn để mọi người ăn ngon và nhiều, lại không muốn quá mức nhiều hơn hôm qua, chộc Tăng Thụy Khánh bọn họ mất hứng, đành phải bỏ nhiều công sức vào chất lượng. Cho nên chuẩn bị nhiều món chính đứng đắn, thịt nướng, gà kho tàu, cá kho tàu, làm mấy đĩa Đại Mao ăn đã đời.

Cơm xong, Thẩm thị rót nước trà ọi người, mọi người hồi chút rồi về cả, lúc gần đi, Thẩm thị còn không quên dặn dò Tăng Thụy Ngọc tìm người hỗ trợ thu hoạch dương khoai. Lão gia tử cùng Điền thị bọn họ cũng đều ra về.

Hứa thị cùng Triệu thị thu dọn xong, cả nhà ngồi ở trong viện nghỉ tạm, Thẩm Kiến Sơn đột nhiên nói có một việc lớn muốn thương lượng cùng Thẩm thị.

88. Chương 88: Chúc Thọ Hà Thị

Thì ra là tiểu nhi tử của Thẩm Kiến Sơn thành thân vào hai mươi tám tháng mười một, mừng ba tháng chạp là đại thọ sáu mươi của Hà Thị, ý của Thẩm Kiến Sơn là nhà nào cũng có điều kiện tốt, trong tay dư tiền, muốn làm đại thọ cho Hà, mời toàn thôn ăn tiệc một ngày, để lão thái thái vui vui vẻ vẻ, vừa vặn cả nhà Thẩm Kiến Nhân cũng có thể ở lại lâu chút.

Thẩm thị vừa nghe, lập tức đáp ứng, nói: “Đúng vậy, thật ra ta cũng nghĩ việc này, chuẩn bị làm cho nướng một bộ trang sức vàng, hai năm nay, nướng luôn luôn vất vả vì ta, trong lòng ta rất băn khoăn, đại ca, bây giờ Bạch Đường thôn có bao nhiêu hộ? Mỗi hộ tặng sáu đào mừng thọ, còn tặng thêm gì không? Ta đã hơn mười năm không ở nhà, nên không biết thôn bản có hộ mới không nữa.”

“Không có, nhưng dùng bột mì tốt đi, toàn thôn có tầm một trăm ba mươi hộ, mặt khác, phải làm cho nướng bộ đồ mới, tốt nhất là màu đỏ.” Hứa thị nói.

“Quần áo thì ta biết. Vậy đến lúc đó ta sẽ chuẩn bị tám trăm đào mừng thọ. Các người muốn làm bao nhiêu bàn, cần làm bao nhiêu hầu bao?” Thẩm thị hỏi tiếp.

“Thôn dân thì mười bảy bàn, hơn nữa còn thân thích, hai mươi lăm bàn đi, hầu bao tạ lễ chuẩn bị một trăm cái, mỗi cái để sáu văn là được. Mười người giúp việc bếp núc thì mỗi người sáu mươi văn.” Thẩm Kiến Sơn nói.

Tử Tình mới hiểu tập tục địa phương, chúc thọ lão nhân, nữ nhi tặng trang sức, quần áo, chuẩn bị hầu bao tạ lễ, còn phải tặng đào mừng thọ cho cả thôn, đương nhiên là làm bằng bột mì, con trai chỉ phụ trách tiệc rượu.

Ngày kế, Thẩm thị giao nhiệm vụ làm 100 cái hầu bao cho Tử Tình, mỗi cái hầu bao thêu một chữ “Thọ”, hai năm tôi luyện, châm tuyến của Tử Tình đã tiến bộ nhiều, nhưng thêu hoa vẫn không được, đang vào giai đoạn đầu tiên. Thẩm thị đến An Châu phủ một chuyến, mua một xấp vải đỏ tía, và vải bông đỏ thẫm, còn có mấy thước vải voan, Tử Tình làm hầu bao vào lúc rảnh rỗi, Tử Tình cùng Thẩm thị ngồi ở cửa sổ cũng thêu chữ thọ, Thẩm thị nói là phải thêu lên quần áo một trăm chữ “Thọ”, để tiết kiệm thời gian, nằng làm quần áo trước, rồi thêu lên.

Thẩm thị làm cho Hà thị một bộ đồ, quần bông, giày.

“Nướng, vậy ngày đó nướng mặc cái gì? Nếu không thì nướng làm bộ giống bà ngoại đi, mặc như thế nhìn đẹp lắm.” Tử Tình hỏi.

“Nha đầu ngốc, sao có thể mặc giống nhau, còn không bị người khác chê cười à.” Qua một hồi, Thẩm thị còn nói: “Dù gì cũng sắp tết, chờ ngày mai cha người trở về, chúng ta lại vào thành một chuyến, mua nhiều vải dệt, chúng ta mỗi người một bộ đồ mới. Vừa đi qua tiệm trang sức chọn mấy thứ luôn, lần trước không có thời gian đi chọn kĩ.”

Lần này vào thành, thật đúng là mua đồ khắp nơi, trừ mua các loại vải dệt, còn mua cho Hà thị một trâm cài ngọc, trên có khắc một đóa mẫu đơn màu đỏ, một bộ khuyên tai vàng, một đôi vòng tay vàng khắc hoa, một cái nhẫn ngọc, và một cặp trâm vàng. Thắm thị nhìn Hà thị đang xem trang sức, cười nói: “Nương, hôm nay ta thật đúng là xa hoa, tiêu tiền như nước. Số bạc mà ba mươi năm tiêu còn chưa nhiều bằng hôm nay. Nương mau mang đứng đây để nữ nhi nhìn một cái.”

Hà thị thấy Thắm thị hưng trí, cũng không muốn để con mất hứng, vừa phối hợp vừa nói: “Đáng tiếc, số bạc này thể mua được bao nhiêu mẫu ruộng nước đây? Không phải ta đã nói với người, người nông dân thì có trang sức bằng bạc là quá tốt rồi, vòng tay này thì ta nhận, trên tay ta còn có một cái vòng ngọc, đây là vòng mà bà ngoại người để cho ta, hơn bốn mươi năm qua đều mang bên người. Cha người để lại cho ta toàn bạc, hôm nay người lại mua nhiều thứ, ta còn phải mạng luôn à?”

“Nương muốn mang thì mang, nương khỏe mạnh là được, hôm nay đi An Châu, chúng ta lại nhìn được một cái cửa hàng, ngày mai để cha bọn nhỏ đi làm thủ tục, ruộng nước thì không mua được chỗ nào thích hợp. Nương yên tâm, trong lòng ta đều biết cả.”

“Được, ta yên tâm, không nghĩ tới già đi còn có thể hưởng phúc của nữ nhi. Hai năm nay, nào là ăn nào là mặc nào là hầu hạ, còn hưởng phúc nhiều hơn cha người lúc còn sống nữa. mà cha người đi sớm quá, không thấy được nữ nhi mà hẳn thương yêu nhất có cuộc sống tốt thế nào.” Hà thị càng nói càng có chút thương cảm.

Tử Tình cười nói: “Bà ngoại mặc lên, như trẻ ta mười tuổi, địa chủ bà trong thôn cũng không phúc hậu như người đâu.” Cả nhà ha ha cười.

Thời gian đảo mắt mà trôi qua, sáng sớm mừng ba tháng chạp, Thắm Vạn Phúc đánh chiếc xe cút kít đi lại đón Thắm thị và mấy đứa nhỏ, Hà thị thì mấy ngày trước đã về nhà để tham gia hôn lễ của cháu, lần này biết Tăng Thụy Tường không ở nhà, mấy đứa con của Thắm thị còn nhỏ nên tới đón một chuyến.

Bên này, trước một ngày, Thắm thị đã chưng đào mừng thọ tốt rồi, cùng nhờ nàng dâu của Tăng Thụy Ngọc hỗ trợ, lần này cũng tìm Tăng Thụy Ngọc cùng hai người ca ca của hắn giúp vận chuyển qua.

Ai ngờ lúc đi qua bờ ruộng, Thắm Vạn Phúc điều khiển xe không cẩn thận, làm Tử Thọ cùng Tử Hỉ ngã vào ruộng, một thân nước bùn.

Cũng may là mùa xuân, trong ruộng không có nước, chỉ có bùn ẩm, Thắm thị nhanh chóng cởi áo ngoài của hai con, để bọn họ mặc áo bông. Vốn không mất nhiều thời gian, nhưng là Tử Hỉ bị dọa, khóc nói cái gì cũng không chịu lên xe cút kít, Tử Tình dỗ nửa ngày cũng không được, đành phải ôm Tử Vũ, Thắm thị ôm Tử Hỉ, nhờ Thắm Vạn Phúc dẫn Tử Thọ đi trước.

Vài người đi một chút, ngừng một lúc để lấy sức, trong lòng Thắm thị rất sốt ruột, cũng may Thắm Vạn Phúc cùng Thắm Xuân Phúc lại tìm, hai người bọn họ ôm đứa nhỏ, tốc độ của Thắm thị cùng Tử Tình cũng nhanh hơn.

Đến Bạch Đường thôn, phòng của Thắm Kiến Sơn cùng Thắm Kiến Thủy đều dán câu đối đỏ, trong phòng đối mới hoàn toàn, người đến người đi, Thắm thị giao Tử Vũ cho Tử Tình, phải đi đưa đào mừng thọ cho thôn dân, may mắn là mọi người ở khá tập trung, không mất nhiều thời gian lắm, sắp đến buổi trưa, Tăng Thụy Tường dẫn hai con trai đến, bọn họ thuê cái xe đi từ An Châu phủ tới.

Buổi trưa, mọi thôn dân đến đông đủ, nghi thức bắt đầu, trên bàn đốt một đôi nến đỏ, mặt trên còn có chữ “Thọ”, một bên để quần áo mà một mâm chất đào mừng thọ, Hà thị mặc đồ mới, ngồi ngay ngắn ở phòng khách, bộ đồ dài đỏ, mặt trên còn thêu nhiều chữ thọ bằng chỉ tuyến vàng, giày đỏ, còn trên đầu đội trang sức vàng, đưa tới một mảnh hâm mộ, cũng bảo lão thái thái có phúc khí, trong phòng là thân thích, ngoài phòng là thôn dân.

Thắm Kiến Sơn ở trong phòng, để khoảng hai mươi cái đệm được kết bằng rơm, Thắm Kiến Thủy và con trai cả nâng khay lớn, bên trong là hầu bao mà Thắm thị cùng Tử Tình làm, mặt trên có thêu chữ “Thọ”, mời đến một MC trong thôn, lên tiếng bắt đầu, pháo nổ âm ầm, Thắm Kiến Sơn dẫn con cháu quỳ xuống, mỗi người dập đầu ba cái, sau đó theo thứ tự đi đến bên cạnh Hà thị, nói ‘thọ tí nam sơn’, Hà thị sờ sờ đầu mỗi người, ỗi người một cái hầu bao.

Con cháu xong, Thắm Đại Phúc dẫn con cháu mình lạy, Thắm Đại Phúc có người con trai Thắm Tá Phồn mới bảy tuổi, Hà thị thấy ba đứa chất đờn thứ tư, vui vẻ quá mà khóc.

Kế tiếp là đến cả nhà nữ nhi Thắm thị và ba đứa cháu gái đã gả đi, một phen quỳ lạy cũng mất hơn một canh giờ, Tử Tình nghe thấy thôn dân đều nói lão thái thái có phúc khí, cháu trai cháu gái một đồng, cháu trai cháu gái thành thân còn chuẩn bị lễ vật, hơn phân nửa là vải dệt, quần áo, giày dép, đầy một bàn.

Sau khi kết thúc nghi lễ, bàn tiệc bắt đầu, thôn dân kiểng chân đợi chờ đã lâu, sớm bụng đói kêu vang, Thắm gia chuẩn bị rất sung túc, Thắm Kiến Sơn còn cố ý giết một con heo lớn, còn hơn tiệc cưới của Thắm Xuân Phúc.

Cơm xong, Tăng Thụy Tường dẫn Tử Phúc, Tử Lộc trực tiếp về thị trấn, Thắm Kiến Nhân để con trai cả đánh xe lừa đưa người đến An Châu phủ, đến An Châu phủ tìm xe cũng tiện lợi. Bên này, Thắm thị ôm một đứa trẻ, cũng giúp không nhiều, Hà thị dặn nàng trở về sớm một chút, vừa khéo bọn Tăng Thụy Ngọc cũng muốn cáo từ, nên dùng gánh, gánh mấy đứa nhỏ về.

89. Chương 89: Nghỉ Việc

Đảo mắt đã đến mừng bảy tháng chạp, Tăng Thụy Tường dẫn bọn nhỏ về trước cơm chiều, sau khi ăn xong, cả nhà ngồi sưởi ấm ở phòng phái đông, Thắm thị dạy Tử Tình làm áo khoác cho Điền thị mang vào dịp tết, lúc này Thắm thị đã thông suốt, đưa vải dệt thì Điền thị đưa cho con gái, không bằng may luôn cho Điền thị cùng lão gia tử cho rồi, lúc này, Tử Tình làm là áo xẻ, khác cách may đồ cho trẻ con, hai mẹ con nhỏ đang giọng thảo luận, thì Tăng Thụy Tường mở miệng, nói: “Lần này ta về nhà luôn, quyết định nghỉ việc, Ngọc Mai, người thấy sao?” Hấn kêu khuê danh (tên thật) của thê tử.

“Cha nghỉ việc? Vì sao?” Tử Phúc hỏi.

“Thật ra ta đã quyết định chuyện này từ năm ngoái, nguyên bản là muốn chờ Tử Lộc học một năm ở huyện rồi mới nghỉ, ai ngờ năm nay mẫu thân các người mang thai sinh tiểu hài tử, nên ta thực hiện kế hoạch trước một năm, đó là lí do vì sao hồi hè ta lại vội vàng đưa Tử Lộc lên huyện. Phúc nhi, sang năm người cũng mười ba tuổi, người đã học ở quan học hai năm, người và Tử Lộc ở lại nơi đó, người chăm sóc tốt cho đệ đệ mình được không? Nương của người vất vả nhiều năm như vậy, trước kia là vì cuộc sống bức bách, ta không thể không rời nàng, bây giờ, một năm chúng ta thu vào bao nhiêu thì các người đều biết, không thiếu mười tám lượng bạc của ta làm, cho nên ta muốn ở nhà, ở lại bên cạnh nàng, bù đắp lại khuyết điểm trong mấy năm qua. Mặt khác, ta tính mở một cái tư thực ở trong thôn, Tử Thọ sắp vỡ lòng, trong gia tộc cũng có rất nhiều đứa nhỏ chưa vỡ lòng, ta sẽ không lấy học phí quá cao, không cần biết là dạy được bao nhiêu đứa nhỏ, cứ từ từ mà làm.” Tăng Thụy Tường nói.

Tử Phúc nghe cha vì mẫu thân, cũng không nói cái gì nữa, dù sao mấy năm nay mẫu thân vất vả thế nào, hấn rõ ràng hơn đệ đệ muội muội nhiều, bởi vậy lòng càng chua xót, hấn luôn luôn nỗ lực đọc sách, là muốn một ngày có thể để mẫu thân sống cuộc sống tốt nhất, sau khi ở riêng, nhờ Tử Tình mua giống, nhà mình trồng dưa hấu. Cuộc sống ngày càng tốt. Trong lòng hấn không còn khát vọng cấp bách kia, nên tâm tính bình thản chút. Đọc sách mở rộng tầm nhìn. Nghĩ vậy, hấn nói: “Cha yên tâm đi, con sẽ chiều cố bản thân cùng Tử Lộc tốt. Hơn nữa, con cũng sẽ cố gắng. Nhưng bên chỗ oogn bà nội, cha phải tốn công một lúc đấy.”

“Đương nhiên. Còn nữa, từ ngày mai trở đi, con và Tử Lộc tự mình viết câu đối hoặc làm đèn lồng bán đi, hai năm nay chữ của con tiến bộ không nhỏ. Làm được bao nhiêu thì cất đi, cha muốn xem các con có tự làm được tiền để sang năm các con tiêu dùng ở quan học không, học phí cũng vậy. Một năm các con hết 15 lượng bạc đấy.”

“Dạ. Chúng ta sẽ bắt đầu làm vào ngày mai.” Tử Phúc, Tử Lộc đáp ứng .

“Nhìn người kia, đứa nhỏ còn nhỏ như vậy, người lại mặc kệ ném bọn nhỏ đi?” Thắm thị hờn dỗi một câu.

“Ai nói mặc kệ, ta đang cho bọn nọ có cơ hội trở tài, nam tử hán đại trượng phu mà, có cơ hội thì phải cố gắng. Cổ nhân nói, đọc vạn quyển sách, không bằng đi nghìn dặm đường, ta để cho bọn nó tự lập không

phải vì tốt cho bọn nó ư, còn nữa, qua một năm, Phúc nhi có thể đi thi, Phúc nhi, con phải cố gắng vào. Lộc nhi cũng vậy.” Tử Phúc, Tử Lộc đáp ứng .

Cả nhà nói xong, Thẩm thị nghĩ cuộc sống về sau đều có trượng phu quan tâm, làm bạn, trong mắt trong lòng đều tràn đầy ôn nhu, làm Tăng Thụy Tường ngứa tâm, vội vàng bảo bọn nhỏ rửa rửa rồi ngủ đi, tự hần cũng đi tắm một cái, hai vợ chồng thả màn xuống, nói chuyện thật lâu, nghĩ bọn Tử Thọ Tử Hỉ ngủ rồi, mới có tiếng rên rỉ truyền ra.

Ngày kế, Tăng Thụy Tường lại dẫn Tử Phúc Tử Lộc đến lão phòng đưa bạc, thuận tiện nói chuyện mình nghĩ việc ra, Tử Tình muốn đi mua vài thứ, nên cũng đi theo. Vào cửa, Điền thị và Chu thị đang ngồi trong phòng ôm Tử Hà, chào hỏi qua, Tăng Thụy Tường hỏi: “Nương, cha ta đâu?”

“Đi ra vườn rồi, nói là hái ít rau, chắc cũng sắp về rồi đấy.” Điền thị nói.

Tăng Thụy Tường đưa 12 lượng bạc, ánh mắt Chu thị nhìn chăm chăm bạc, ngây người, lúc này, Tăng lão gia tử cầm một bó cải thìa vào, Tăng Thụy Tường đứng lên, ân cần thăm hỏi vài câu, Tăng Thụy Tường nói: “Cha, nương, ta có chuyện muốn nói một tiếng với các người, ta xin nghỉ việc ở quan học, từ năm sau trở đi, ta sẽ không đi thị trấn nữa.”

“Cái gì, người không đi thị trấn, vậy người tìm được việc tốt hơn à, làm ra nhiều bạc hơn không?” Điền thị hỏi.

“Không phải, nương, ta không định ra ngoài dạy học nữa, mấy năm nay Ngọc Mai luôn một mình chăm con, lo trong lo ngoài, rất vất vả. Bây giờ mấy đứa Tử Phúc đã lớn, muốn ra ngoài học, trong nhà chỉ còn mỗi một nữ nhân như nàng và các con nhỏ, Tử Vũ mới hơn hai tháng, ta lo lắng, ta nghĩ mở một phòng học tại nhà, thứ nhất là có thể giúp đỡ nàng, thứ hai là đứa nhỏ trong thôn hoặc trong tộc cũng có chỗ học một hai năm, coi như là làm chuyện tốt.” Tăng Thụy Tường nói.

“Ai nói một người nàng mang đứa nhỏ? Chúng ta không giúp nàng sao? Nàng kêu khổ kêu mệt với người à? Trong mắt người chỉ có nàng, thấy nàng vất vả, mà không nhìn thấy cha mẹ người vất vả sao? Nữ nhân nào mà không vậy hả? Nói vất vả thì đại muối tử của người còn vất vả hơn nàng, cũng không thấy người thương tiếc gì, nước mắt nàng là nước mắt, nước mắt đại muối người thì là nước rửa chân hả? Ta chỉ hỏi người một câu, về sau người không có tiền lương, người lấy cái gì mà nuôi bọn ta?” Điền thị hét.

Tử Tình nghe xong, tròn mắt nhìn Điền thị, nói dối mà mặt không đỏ tim không đập nhanh là vậy à, lúc này, Tử Phúc cầm lấy tay Tử Tình, lắc lắc đầu.

“Lão bà tử, người lại bắt đầu bày bạ gì hả? Người nghe con nói cho hết đi, chắc chắn trong lòng hần đã có tính toán, có thể thiếu mấy lượng bạc cho người à?” Lão gia tử mở miệng .

“Đúng vậy, cha mẹ, bây giờ trong nhà thu hoạch cũng được, nương, người yên tâm, hàng năm, vào mồng tám tháng chạp ta sẽ đưa 12 lượng bạc cho người.” Tăng Thụy Tường nói.

“Nhị đệ, đó là mười tám hai bạc đấy, người nói không cần là không cần à, người nghĩ kĩ chưa, làm cái gì mà ra được 18 lượng? Cho dù người trồng dưa hấu, một năm cũng chỉ được mấy chục lượng, tại chỗ nghèo nát thế này mà mở tư thực, có thu được mấy đồng hả? Đứa nhỏ trong thôn, trong tộc có mấy ai có thể đọc sách? Huống chi trên trấn cũng có tư thực. Mười tám hai lượng, người bỏ sao?” Chu thị hận không thể làm việc thay hần.

“Đúng vậy, nhị ca, người nghĩ lại đi, người mà hối hận cũng không lấy lại được đâu, có muốn tìm được việc như vậy rất khó.” Thu Ngọc cũng khuyên . Hôm nay ngày mồng tám tháng chạp, vừa vặn nàng về nhà mẹ để nhìn xem, không ngờ lại nghe được chuyện này.

“Tường nhi, người đã lớn rồi, chuyện của người thì người tự quyết định, đừng nghe bọn họ nói, chúng ta cũng già rồi, không quản chuyện này nổi.” Lão gia tử nói, thật ra trong lòng lão gia tử nghĩ bạc vẫn đưa đến, con trai ở bên cạnh, có gì thì sai bảo nó, có gì không làm đâu, đáng tiếc lời này không thể nói ra trước mặt mọi người, lão bà tử kia đúng là tóc dài kiến thức ngắn, lão gia tử thở dài.

“Dù sao chúng ta nói mười câu cũng không bằng nương tử người nói một câu, người còn hỏi chúng ta làm gì? Người muốn làm gì thì làm.” Điền thị vẫn tức giận.

Lão gia tử vẫy tay, Tăng Thụy Tường dẫn bọn nhỏ ra ngoài, tuy trong lòng mọi người đều tức, nhưng chuyện này vẫn được đồng ý.

Tăng Thụy Tường về nhà nói cùng thê tử, còn có tâm tình trêu ghẹo: “Về sau vi phu phải dựa vào nương tử nuôi rồi.”

Mặt Thẩm thị đỏ lên, thấy không có bọn nhỏ, nên nói: “Vài năm nay người cũng đầu nuôi bọn ta, người là nuôi cha mẹ và muội muội mà.”

Hai người thân thiết đầu vô mồm thì Tử Tình vọt vào.

90. Chương 90: Xây Lốp Học

Tử Tình vọt vào phòng cha mẹ, hô: “Cha, nương, chúng ta giết dê ăn đi. Trời lạnh ăn thịt dê rất ấm áp.” Không chú ý đến gương mặt đỏ thắm của cha mẹ.

“Thịt dê? Thịt dê ăn ngon, phải mua ít gia vị đặc biệt, ngày mai ta vào thành tìm xem, nếu có thể mua được nồi đồng về thì tốt. Hôm nay tìm người giết dê cũng được, hầm ít xương dê, làm món dê xuống nước, nhiều năm rồi ta chưa ăn.” Tăng Thụy Tường nói.

Tử Tình nghĩ, thì ra là lẩu, mình đang sầu não nên làm thịt dê thế nào nữa chứ.

Tử Tình cười tủm tỉm đi ra ngoài chuẩn bị, trong nhà có hơn ba mươi con dê giết thịt được, còn có một đám dê non, mới sinh không bao lâu, Tử Tình muốn vắt ít sữa dê uống, đáng tiếc là không biết, hỏi Thẩm thị, nàng cũng không biết.

Tăng Thụy Tường đi tìm Tăng Thụy Phát, con lớn nhất của nhà Tam thúc, là người bán thịt, lâu lâu lại giúp thôn nhân giết heo. Tăng Thụy Tường thấy trời âm u, như sắp có tuyết rơi, một hơi giết hai con dê, một con dê nặng cũng được ba bốn chục cân.

Hai người giết ở mảnh đất trồng rau, Tăng Thụy Tường chuẩn bị 5 phần, mỗi phần tầm 3 cân thịt dê tươi ngon, để Tăng Thụy Phát cầm về chia cho 5 huynh đệ, lại chia thành hai phần, bảo Tử Phúc đưa đến lão phòng. Rồi tự mình cầm dao chặt xương cốt ném vào nồi hầm. Thẩm thị muốn giúp, Tăng Thụy Tường lại bảo nàng vào nhà đi, nói sợ nàng nhìn thấy, ngại bẩn không muốn ăn.

Tử Tình từng đọc tiểu thuyết, nói là cổ nhân không biết xử lý nội tạng, không ít nữ chủ đều dựa vào chuyện bán nội tạng để làm ra món tiền nhỏ. Nơi này lại khác thế, sinh đứa nhỏ đều tặng ruột heo, bây giờ thấy Tăng Thụy Tường dùng muối rửa mấy lần, lại dùng dấm chua rửa, Tử Tình học hóa chất, không ngờ cổ nhân lại biết định lý trung hòa, rất ngạc nhiên, kém chút nữa cho rằng phụ thân mình cũng xuyên không đến, vội vàng hỏi: “Phụ thân, ai dạy người tẩy nội tạng như vậy?”

“Trước kia ta thấy bác cả làm như vậy. Nên học theo. Trước kia hắc đi theo sư phụ, trong nhà rất nghèo. Đánh được con mồi, nội tạng không muốn ném đi, hai thầy trò thử qua rất nhiều biện pháp, cuối cùng phát hiện tẩy như vậy không có mùi lạ nữa, nên bây giờ ai cũng làm thế này.” Tăng Thụy Tường nói.

Thì ra là vậy. Nhìn cha nàng rửa ruột xong, bỏ vào nồi nấu chín, vớt ra cắt, ném một ít vào nồi xương. Thẩm thị vào bếp chuẩn bị cơm chiều. Đột nhiên nhớ tới một việc.

“Vậy da dê đâu? Người ném đi rồi hả?” Thẩm thị hỏi.

“Sao mà ném chứ? Ta để bên ngoài, máu me nhầy nhụa, sợ người thấy sợ hãi. Chờ ngày mai ta vào thành mua vài thứ. Ta đã học cách làm da lông thế nào, đợi ta làm sạch sẽ, sẽ để người làm một cái thảm hoặc đệm giường.”

“Cha, thảm và đệm giường đều phải làm, chúng ta nhiều dê. Nhưng cha phải làm cho tốt nhé, không thì thối lắm.” Tử Tình không tin vào cha lắm, người đọc sách thì ít làm được chuyện gì khác. Cha lại kiên thức bất phàm, nương nhet được bảo bối rồi.

“Nhìn người kia, có dùng là tốt rồi.” Thẩm thị búng trán Tử Tình.

Cơm chiều rất phong phú, không chỉ canh thịt dê, Thắm thị còn dùng hạt tiêu cùng hành thơm xào một nồi thịt băm, Tử Tình còn lo không có ai ăn, kết quả là mọi người ăn còn ngon hơn nằng.

Sau khi ăn xong, cả nhà ngồi ở phòng, Tử Phúc Tử Lộc viết câu đối trên bàn, Thắm thị may đồ, Tử Tình làm áo khoác, Tăng Thụy Tường chỉ cho bọn Tử Phúc bọn họ một lúc, đột nhiên hỏi: “Các người thấy ta nên mở tư thực ở đâu?”

“Người muốn xây ở đâu cũng được, nhưng ngay tại nhà thì không.” Thắm thị nói đầu tiên.

“Thế lại phải xây à? Bạc làm không ra lại phải bổ thêm tiền, hình như không thích hợp? Với lại xây ở đâu? Chỗ tân viện á (mười mẫu hoang gần núi)?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Vây cũng không được, ai biết lòng người thế nào? Thấy một vật hoa quả và cây ăn quả, không đỏ mắt (ghen tỵ) mới lạ, mà đã đỏ mắt thì sẽ có tâm tư tính kế.” Thắm thị nói đúng vào nỗi lo của mọi người.

“Hơn nữa tư thực mở, nhất định con của đại cô sẽ đến đọc sách, ta không thích bọn họ.” Tử Tình nói.

“Cha, vậy mua thêm khối hoang đi, ta thấy mảnh đất ở đầu thôn tốt, năm kia chúng ta định mua nhưng nhỏ, cách bên này cũng không xa, rất tiện.” Tử Phúc đề nghị.

“Vừa mua vừa xây cũng mất hai ba chục lượng bạc, lỡ không ai đến học thì bỏ phí à?” Tăng Thụy Tường vẫn có chút do dự.

“Phí cái gì? Mua để đấy, vật đất đó gần trấn, cũng được hai ba mẫu, tương lai bọn nhỏ thành thân thì dùng.” Thắm thị nói.

Thắm thị nói làm Tăng Thụy Tường quyết định, Tăng Thụy Tường chuẩn bị ngày mai sẽ đi tìm lí chính làm việc này, làm sớm mới yên tâm.

Chuyện mua đất tiến hành rất thuận lợi, lí chính vừa nghe là vì làm tư thực, vì đứa nhỏ trong thôn, nên càng tích cực, gần ba mẫu hoang chỉ tính hai mẫu, lấy được khế đất, Tăng Thụy Tường vẫn đi tìm La sư phụ.

La sư phụ nghe nói là làm căn nhà đơn giản, bảy tám ngày là xong. May mà mùa đông phía nam mùa đông không có đóng băng, nên móng vẫn làm dễ. Tăng Thụy Tường suy nghĩ hai ngày, quyết định xây tường viện, nếu bọn nhỏ đang học ở trong, bên ngoài có người vây xem sẽ ảnh hưởng đến sự chú ý của bọn nhỏ. Tử Tình vừa nghe sẽ xây tường viện, nên yêu cầu trồng 10 cây đào ở đấy, hoa đào nở, bọn nhỏ ngồi ở trong sẽ thấy ngoài cửa sổ có cánh đào rơi, nhiều ý thơ.

“Người biết cái gì, người mới nhận thức vài chữ hử, còn ý thơ nữa? Cứ nói thẳng ra là người muốn trồng để lấy quả đi.” Thắm thị cười, trêu ghẹo nữ nhi.

Ai ngờ Tăng Thụy Tường nghe xong, nhắm mắt mơ màng, phảng phất thấy được cảnh mình ngâm thơ trong cánh hoa đào, vẫn nhân luôn có vài phần lãng mạn, nói: “Người thì biết cái gì? Tình nhi nói rất đúng, theo ta, nên trồng nhiều hơn, đất trống trong viện cũng trồng. Đến lúc đó, hoa đào nở rộ, người ngắm hoa thì đẹp biết mấy.”

“Con cũng thấy rất được, dưới cánh đào mà đọc thơ, là điều mà bao nhiêu người hướng tới.” Tử Phúc nói.

Vừa khéo năm trước Tử Tình có ương một mớ cây đào, định qua tết, trời ấm lên sẽ trồng vào tân viện, bây giờ lại có công dụng.

Xây xong nhà và sân, cái bàn và khung cửa thì phải chờ năm sau mới đồ đệ của Tử sư phụ làm, cũng không mất vài ngày. Tăng Thụy Tường cảm thấy bản thân rất cực an tâm mừng năm mới, cùng Thắm thị đi An Châu một chuyến, mua hàng tết, trở về, dẫn Tử Phúc đến lão phòng đưa lễ, Thắm thị cũng để họ đem quần áo và áo khoác mang đi.

Lúc Tăng Thụy Tường đến, Thu Ngọc cũng đến đưa lễ, cả nhà Tăng Thụy Khánh đều có mặt. Tăng Thụy Tường đem quần áo đưa cho Điền thị, Điền thị không hề tươi cười một cái, không giống luôn cười tủm tỉm như thường, Tăng Thụy Tường rất là kỳ quái.

91. Chương 91: Ghen Ty

Tăng Thụy Tường thấy Điền thị có chút kỳ quái, nghĩ nghĩ, vẫn nói: “Nương, đây là quần áo mà nương Tử Phúc cùng Tình nhi làm cho người và cha, người thử xem có vừa người không?”

“Vừa hay không vừa kệ nó, không phải chỉ là một bộ quần áo vải bông à? Ta đâu tốt số bằng người ta, có người tặng nào là lụa, voan, còn có người mua nào là vàng bạc ngọc, lão bà tử như ta còn chưa nghe qua bao giờ, chứ đừng nói là thấy.”

Điền thị nói làm Tăng Thụy Tường hiểu vấn đề ở chỗ nào, “Nương, đó là đại thọ sáu mươi của bà ngoại Tử Phúc, vài đại cữu ca chuẩn bị, nương, chờ đến lúc người đại thọ sáu mươi, ta cùng đại ca sẽ nhất định làm cho người một lần linh đình.”

“Ta là không có ý kiến, không phải là mời toàn thôn ăn một bữa cơm à? Chỉ cần bọn Xuân Ngọc không có ý kiến, lấy tiền mua cho người trang phục và trang sức là được.” Tăng Thụy Khánh nói. Nguyên lai tập tục chúc thọ có thể diện hay không phải xem năng lực của nữ nhi, con trai chỉ chuẩn bị đãi cơm.

“Nuôi con trai có ích lợi gì, không tốt bằng nữ nhi.” Điền thị vừa nghe con lớn nhất nói, nhin không được mà thốt ra.

“Nương, người có ba nữ nhi tốt đấy thôi, đến lúc đó nhìn xem ai mua vàng bạc ngọc ngà cho người, con trai như ta vô dụng, vô dụng mà một năm phải cho người mấy lượng bạc, đã bao nhiêu năm lão nhị cung cấp mười tám lượng, một đồng cũng không giữ mà đưa hết cho người. Người cũng chỉ nuôi ba nữ nhi, sang năm người cũng để nữ nhi nuôi người đi, khiến Xuân Ngọc nuôi trước.” Tăng Thụy Khánh vốn ý kiến với sự bất công của nương, thấy Điền thị nói vậy, cũng cần trả một câu.

Điền thị tức giận nghẹn đỏ mặt, cũng biết con rể cả là người thế nào, “Người, người xem nhà ai có con trai mà để nữ nhi nuôi chưa, người không sợ dọa người nhưng ta còn muốn giữ chút thể diện, ta không giống một số bà già, trong nhà có mấy đứa con trai, lại chết sống ở nhà nữ nhi. Không phải là vì muốn kiếm tiền bạc ở nhà nữ nhi sao? Cũng không sợ người khác chê cười.”

“Nương, nhạc mẫu của ta luôn luôn ở nhà giúp đỡ. Vài năm nay giúp Ngọc Mai không ít, còn vài đại cữu ca nữa, trước kia chúng ta khó khăn, gạo lương tiền bạc giúp đỡ không ít. Nói thật, chúng ta khá hơn, bọn họ cũng chỉ xin ít mằm móng dưa hấu và dương khoai, chứ không đòi hỏi gì thêm. Mà mấy thứ này ta cũng cho người bên đây rồi. Bây giờ cuộc sống của các đại cữu ca tốt hơn, Ngọc Mai là nữ nhi duy nhất của bên ngoại. Nhạc mẫu của ta thương con gái, lại thấy hàng năm ta đều không ở nhà, nên muốn sống cùng nữ nhi, thuận tiện giúp chăm sóc các cháu.” Tăng Thụy Tường thật sự không thể nghe những lời chối tai của mẫu thân thêm. Phá lệ giải thích vài câu.

“Đúng vậy, nương cũng thương Xuân Ngọc đấy, đến nhà nó mà giúp đỡ đi, ta cũng không phải nói là để muội muội nuôi cả đời, mấy tháng còn không được sao? Đỡ phải người luôn hâm mộ người khác sinh được nữ nhi tốt.” Tăng Thụy Khánh nói.

“Được rồi, nói xong chưa hả? Thụy khánh. Nhà đại muội của người luôn luôn khó khăn, ta cùng nương người quả thật có chút cứng nằng, nhưng ta từng nói với người, nếu có một ngày Tử Bình có cuộc sống khó khăn, người cũng sẽ đau lòng. Người là trưởng tử, phải quan tâm đến đệ đệ muội muội trong nhà, nhưng bây giờ người nhìn người đi, còn ra cái thể thống gì? Đều là những thứ lăm mòm. Trong nhà điều kiện khó khăn, mà có khó khăn đến mấy cha mẹ cũng cho người cùng lão nhị đọc sách biết chữ, cũng không để các người chịu ủy khuất, nếu không, lúc Xuân Ngọc xuất giá, trong nhà nghèo đến nỗi không có tiền để làm áp đầy hòm bạc à? Muội tử của người nói gì chưa? Còn có nhị nha đầu nữa, nếu có chữa trị kịp thời, nàng có bị bệnh mãi thế này không? Tự người nghĩ kĩ đi.” Lão gia tử nói xong, hình như rất mệt.

Mọi người không ai lên tiếng, một lát sau, Tăng Thụy Tường mở miệng, nói: “Cha, nương, đại ca đại tẩu, ngày ba mươi vẫn đến nhà ta đi.”

Lão gia tử cùng Điền thị còn chưa nói, Tăng Thụy Khánh đã bảo: “Không được, nhị đệ, năm nay chúng ta sẽ tự ăn cơm tất niên, bây giờ nhà chúng ta có thêm người, vẫn nên ở đây, hai năm nay đều đến nhà người

làm âm ỉ, còn nữa, cha cùng nương năm nay cũng đến chỗ ta đi, vừa rồi cha đã nói, dù gì thì ta cũng là trưởng tử. Nhà chật nên sẽ không mời các người.”

Tăng Thụy Tường nghe vậy, cũng không nói gì, thương lượng xong chuyện tế tổ, liền dẫn Tử Phúc, Tử Lộc về nhà. Thắm thị nghe năm nay chỉ có nhà mình ăn cơm tất niên, cũng im lặng.

Bởi vì cơm tất niên năm nay không có người ngoài, nên Thắm thị không chuẩn bị quá nhiều món, chỉ làm những món mà nhà mình thích, cả nhà nói nói cười cười, náo nhiệt hơn năm ngoái. Sau khi ăn xong, mọi người vây quanh chậu than ở đông ốc (phòng phía đông) đón giao thừa, Tăng Thụy Tường hỏi Tử Phúc có bán được đủ học phí một năm không, Tử Tình ra ngoài, ôm sổ sách của mình vào.

Tử Phúc nói: “Chúng con bán được chưa đầy 11 lượng, thật hổ thẹn, sao lại bán kém thế nhỉ.”

“Cũng không ít, chỉ bán câu đối sao?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Ca ca còn giúp người viết thư, có người ra đề mục, ca ca viết câu đối, bọn họ cho tiền nhuận bút.” Tử Lộc giành nói.

Thì ra là có một tửu quán, vốn là muốn đùa giỡn, thấy huynh đệ Tử Phúc tuổi tác không lớn, muốn làm khó bọn họ, nên bảo làm một câu đối tương xứng với buôn bán của hắn, Tử Phúc suy nghĩ một chút, liền viết xuống: “Dự mãn an châu, rượu ngon tam chén cung khách tú; hương phiêu uyển ngoại, món ngon trăm vị nhậm quân bình.” (ý: đã đến An Châu, ba ly rượu ngon mời khách uống, mùi thơm tràn ngập, mời khách thử món ngon trăm vị, --, vốn văn ta cạn kiệt)

được lão bản tán thưởng, nên thưởng một chuỗi tiền. Cứ như vậy, lại có mấy người xem náo nhiệt, tiến lên ra đề mục, Tử Phúc đều trả lời vừa lòng họ.

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Cũng được. Thật ra để các con đi bán câu đối cũng vì muốn các con học hỏi thêm, vì phụ cũng không hy vọng nuôi các con thành người chỉ biết đọc sách, mà không biết việc đồng áng, phải biết rằng, trong cuộc sống bần cùng, sách không làm no bụng.”

Tử Tình nghĩ, chẳng trách phụ thân lại biết nhiều như vậy, thì ra là từng trải. Cuộc sống gian khổ dạy hắn bỏ sách xuống, bằng năng lực của bản thân mà ăn cơm.

Thấy Tử Tình ôm sổ sách, Thắm thị trêu ghẹo: “Để bà quản gia nhà chúng ta báo cáo nào, xem một năm chúng ta kiếm được bao nhiêu bạc?”

Tử Tình nói: “Giờ này năm ngoái, chúng ta còn dư tám trăm bốn mươi lượng, đầu năm bán cải dầu được 50 lượng, nhận tiền thuê cửa hàng 40 lượng, dưa hấu chưa được 2000, dương khoai 140 lượng, thu ruộng nước 50 lượng, gà 112 lượng, bán thịt dê 10 lượng, năm nay thu vào là 2400 lượng. Chủ yếu là dưa hấu.”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Tử Tình còn nói: “Năm nay mua hai cửa hàng hết 1000 lượng, mua ruộng nước hết 310 lượng, trang bị cửa sổ thủy tinh 50 lượng, trang sức vật liệu may mặc 400 lượng, mua đất xây nhà hết 20 lượng, chi tiêu khác 10 lượng, cho nên chúng ta còn có 1400 lượng.”

Tăng Thụy Tường cười khen Tử Tình: “Con tuổi nhỏ thế mà hiểu rõ ràng như thế, mạnh hơn cả nương của con rồi, nương của con chỉ tính đến một trăm thôi. Con học toán cùng Tử Phúc à? Xem ra là trò giỏi hơn thầy luôn, nhớ phát huy nhé.”

“Tình nhi, xem đi, cả phụ thân đều nói ta dạy tốt, người lại cứng rắn không chịu thừa nhận, đến đây, mau đựng đầu cảm ơn sư phụ đi.” Tử Phúc giỡn.

“Tiểu tam, đến đây, thay sư phó của người đựng đầu cho sư gia kia, để hắn có hư vinh một lúc nào.” Tử Tình đẩy Tử Thọ, Tử Thọ trợn trừng mắt, đứng im như tượng. Mọi người cười vang.

Thắm thị thấy cũng cười: “Chẳng trách ta không học giỏi, ta không có sư phụ tốt dạy ta, học không tốt chỉ có thể đổ là tại thầy.”

“Nói vậy, từ xưa chỉ có sư phụ ghét đồ đệ ngốc, nào có đồ đệ dám ghét bỏ sư phụ ngốc chứ?” Tăng Thụy Tường nói.

92. Chương 92: Tính Kế

Năm sau vẫn bận rộn chuyện chúc tết, đầu tháng ba đến Kiều thôn, Hạ Ngọc nói năm nay nhà nàng chiêu đãi khách bên chồng, ba huynh đệ bọn họ đã quyết định sau khi ở riêng, khách trong nhà sẽ luân phiên nhau chiêu đãi, vì thế hôm mừng bốn, người ở Kiều thôn đến, có cả tiểu nha đầu Tử Nhi, năm nay đã năm tuổi, vẫn không dám mở miệng nói chuyện, hỏi nàng cái gì chỉ biết cười gật đầu, lắc đầu, ngẫu nhiên thì liếc liếc mắt một cái rồi nhanh chóng cúi đầu.

Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường thương lượng: “Cũng phải mời khách một bữa, cha, nương và nhà đại ca, Tử Phúc mời nhà tiểu cô đến đi. Nhưng nhiều người như vậy, hai bàn có đủ ngồi không, phải đãi gì đây?”

“Ăn thịt dê đi, bớt việc, chuẩn bị nhiều thịt lên, cũng chuẩn bị rau xanh nữa, chúng ta không phải đã có hai cái nồi đồng sao? Khăng định là cha thích ăn. Ngày mai sẽ hầm xương từ lúc sớm, bây giờ rang đậu phộng và giã đi, Tử Tình làm thịt dê kèm tương đậu rất thơm.”

“Vậy chuẩn bị bao nhiêu thịt dê đây? Chỉ mỗi nhà đại muội người, một đám như sói như hổ, một con dê sợ ăn không đủ, nhưng ta không muốn giết nhiều, lại không biết phải làm sao?” Thẩm thị phát sầu.

“Vậy thì cho nhiều xương nấu chung với thịt, cũng giống nhau thôi, cho cha, nương ăn thịt là được.” Lời Tăng Thụy Tường nói làm Thẩm thị rất vừa lòng.

Sáng mừng năm, Thẩm thị giao cho Tử Tình nhiệm vụ là nửa một đồng rau xanh chất như núi, Tử Phúc giã đậu, vì ăn cái này, còn cố ý mua một cái cối đá nhỏ. Tử Lộc nhóm lửa hầm xương, nguyên bộ xương của một con dê đều ném vào nồi, Thẩm thị còn chuẩn bị hai nồi dương xuống nước (lẩu dê đó mà), lỡ không đủ thì có thể cho thêm nước. Cũng may nhà ăn đủ lớn, kéo bàn tròn lớn, thêm một cái bàn vuông, cũng không quá chật.

Khách nhân đến đông đủ, ngồi vào bàn, trừ Tăng Thụy Khánh, mọi người đều chưa ai ăn lẩu, Chu thị thấy thịt dê trên bàn chất thành núi nhỏ, chặc chặc nói: “Tốn bao nhiêu bạc đây trời? Đệ muội. Người đứng là hào phóng. Trước kia không ở riêng, tết mà nương cũng chẳng mua bao nhiêu thịt để mọi người ăn cả.”

Điền thị liếc nàng một cái. Nói: “Thịt này thì ăn cái gì được? Ăn ngon chắc?”

Thẩm thị nghe xong, lại cố ý vào phòng bếp làm một nồi bánh canh thịt heo, đặt trước mặt Điền thị, làm Tử Tình oán thầm.

Đối với sức ăn của nhà Xuân Ngọc, mọi người đều biết, nhưng hôm nay lại vượt qua dự kiến của mọi người. Không biết có phải hôm nay bọn họ nhịn đói để đến ăn hay không, mà Tứ Mao nho nhỏ cũng vui đầu mà ăn. Hai nồi thịt dê nhanh chóng thấy đáy, nhất là Yến Nhân Đạt, vừa gặm xương vừa nói: “Thơm. Rất thơm, nhị ca nhị sống cuộc sống thế này, muội phu ta rất hâm mộ, được ăn thịt nhiều.”

Người khác đều thấy nhưng không thể trách, chỉ có mỗi trưởng phu của Thu Ngọc - Chú Vân Giang là lần đầu tiên gặp. Không ngừng lắc đầu, cười cười, nói: “Chả trách đại tỷ phu luôn nói nghèo khổ, mấy thằng nhóc này ăn ghê gớm thật.”

Tử Tình thấy Tử Nhi sợ hãi, không dám gấp thịt ăn. Liền múc cho nàng một chén đầy thịt dê, đặt trước mặt nàng, Tử Phúc thì gấp cho nàng một cái xương để gặm, ai ngờ không chú ý một tý, xương sườn đã vào tay Tứ Mao, Tử Nhi chỉ biết cúi đầu ăn cơm không, Tử Tình tức giận, giật lấy xương trong tay Tứ Mao, Tứ Mao oa oa khóc lớn, Xuân Ngọc đang ôm Ngũ Mao, nên không đi tới, Quế Anh đỡ Tứ Mao vài câu, Điền thị đặt câu hỏi.

Biết là vì Tử Tình đoạt xương cốt trong tay Tứ Mao, Điền thị mắng: “Tử Tình, người mấy tuổi rồi hả? Không nhường nhịn nó lại còn bắt nạt, thịt đầy bàn còn chưa đủ cho người ăn, người còn cướp của một đứa nhỏ, càng lớn càng ngu.”

“Bà, xương là ta lấy cho Tử Nhi biểu muội ăn, Tứ Mao lại giật đi, Tình nhi nhịn không được nên đoạt lại, không liên quan đến Tình nhi.” Tử Phúc nói.

“Thì cũng phải biết xa gần thế nào chứ, một đứa biếu muối, có thể so sánh với biếu đệ ruột rịt à? Đúng là ngu.” Điền thị mắng.

“Nương.” Hạ Ngọc mắt húng kêu một câu, Tử Tình thấy sắc mặt nhị dượng Chu Thiên Thanh trầm xuống, cũng không nói gì.

“Nói gì thế hả? Tử nhi là nữ nhi của Hạ Ngọc cùng nhị con rể, cũng là cháu ngoại của người, người càng ngày càng hồ đồ, người lo ăn đi.” Lão gia tử bất mãn trừng Điền thị.

Điền thị mới ý thức được mình nói sai, hung hăng trừng Tử Tình một cái, Tử Phúc nói khê với Tử Tình: “Đừng làm loạn, gây ra chuyện thì chỉ làm cha nương thêm phiền thôi.”

Khúc nhạc đệm này không ảnh hưởng đến sự thèm ăn của đám người, một con dê lại không đủ ăn, giết thịt thêm thì không kịp, Thẩm thị đành phải đem hai chậu dê xuống nước đã chuẩn bị lên, thế mới đủ lấy bụng mấy người.

Ăn no, đám người di chuyển vào phòng khách uống trà, Tử Tình, Tử Lộc giúp Thẩm thị thu dọn, Tử Phúc ôm Tử Vũ tiếp khách, lúc này, Yến Nhân Đạt hỏi: “Nhị ca, nghe nhạc phụ nói người không đi thị trấn dạy học, định ở nhà mở tư thực, có phải thật không?”

“Không phải mở ở nhà, là ở trong thôn, ngay tại đầu thôn, mới xây căn phòng.” Tăng Thụy Tường nói.

“Cái gì, người lại mua phòng? Sao ta không biết? Mở lớp làm cái gì, người chưa đến học mà đã ném tiền đi rồi, ta thấy hơn nửa số bạc này bị nước cuốn trôi rồi, người xem trong thôn có mấy nhà cho con đi học đâu, có bạc mà không xây nhà mới cho cha nương.” Điền thị rất là bất mãn.

“Nhị ca, người thật đúng xa hoa. Ta cũng không có ý khác, nếu người đã mở lớp học, ta liền dẫn Đại Mao, Nhị Mao, Tam Mao đưa đến, tốt xấu gì cũng theo người học vài chữ, tương lai đi ra ngoài cũng làm được tiểu nhị thu ngân, người lấy bao nhiêu tiền học phí?” Yến Nhân Đạt thử hỏi, ánh mắt xoay vòng vòng.

“Tiền gì mà tiền, đều là cháu ngoại của mình, lấy tiền không sợ người khác cười cho vào mặt à.” Điền thị nhanh nói.

“Người gấp cái gì, Tường Nhi nói đòi tiền sao? Đã nói người bao nhiêu lần rồi mà người không chịu sửa.” Lão gia tử ngăn Điền thị.

“Tiền học phí là không cần, nhưng ta chỉ định dạy buổi sáng, buổi chiều nếu có thời gian thì tự luyện chữ, nếu bận thì về nhà làm việc, người để bọn Đại Mao đến, buổi chiều về nhà thì không thành vấn đề, nhưng buổi sáng bọn họ chạy tới có kịp không?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Trở về làm gì? Ở lại nhà người luôn cho tiện, nhà người có nhiều phòng trống, cũng không thiếu chút cơm canh đó.” Yến Nhân Đạt nói.

Tử Tình thu dọn xong nhà bếp, vào nhà liền nghe thấy đại dượng nói vậy, nàng vội vã nhìn về phía cha, giờ phút này, chỉ có thể để cha ra mặt từ chối.

“Tuyệt không được, không là chuyện ngày một ngày hai. Muội phụ, hoàn cảnh nhà của ta người cũng biết, con nhiều mà bọn nó còn nhỏ, nhị tẩu người vừa sinh Tử Vũ, chăm sóc con cũng không kịp, ta thấy một mình nàng chăm lo quá nhiều chuyện nên mới nghỉ việc, sao có thể tăng thêm gánh nặng cho nàng? Trong nhà nhiều chuyện đều do Tử Tình gánh vác, nàng không đến chín tuổi, đã trồng rau nuôi gà, làm sao giúp người chăm sóc thêm 3 đứa con lớn nhổng kia?” Tăng Thụy Tường cự tuyệt.

“Có cái gì mà chăm sóc hay không chăm sóc, không phải là nấu thêm ít gạo thôi à?” Điền thị nói.

“Làm gì có chuyện thêm ít gạo, ba đứa kia ăn còn nhiều gấp mấy người lớn. Đúng là tính toán kĩ lưỡng mà, một đồng cũng không bỏ đến cho con đọc sách, còn muốn người ta nuôi ba đứa con lớn giúp người.” Tăng Thụy Khánh hết nhịn nổi, lo lắng đệ đệ mềm lòng chịu thiệt.

Yến Nhân Đạt nghe xong, sắc mặt có chút hồng, tâm sự bị nhìn thấu, lại khó phản bác, liền nháy mắt với thê tử Xuân Ngọc.

“Vậy mỗi tháng chúng ta đưa ít lương thực đến là được. Chẳng lẽ người làm cậu mà nhẫn tâm thấy cháu ngoại mù chữ, tương lai đều làm ruộng như chúng ta à? Trước kia là không có biện pháp, không có tiền

đóng học phí, bây giờ cậu mình mở lớp, không thể nhờ vả vào à? Người nhìn cha mẹ đi, trước kia dù để chúng ta khổ thế nào cũng để người cùng đại ca đọc sách, bằng không, các người có thể có này hôm nay sao?” Xuân Ngọc lại lấy chuyện cũ ra.

“Không phải vấn đề ở chỗ gạo gẽ gì, mà là chúng ta căn bản chiều cố không nổi, cơm ai làm, quần áo ai giặt, phòng ở ai dọn, trong nhà thêm mấy người, làm gì đơn giản như các người nói, thêm mấy nắm gạo là xong việc à? Nhị tẩu người còn bận không biết bao nhiêu chuyện, chăm con, nấu cơm giặt giũ không ngừng, ta nói rồi, bởi vì thấy nàng vất vả nên ta mới nghỉ việc, chẳng lẽ ta ngược lại muốn nàng đi hầu hạ ba đứa con của người, làm nàng vất vả gấp trăm lần à? Tóm lại, ta chỉ nói một câu, nếu các người không nghĩ cách đưa bọn nó đi học vào buổi sáng, thì tự đến tư thực gần nhà người mà học, không thương lượng.” Tăng Thụy Tường nói.

“Chuẩn” trong lòng Tử Tình mừng thầm, lần đầu tiên thấy phụ thân mạnh mẽ như thế. Xem ra trong lòng phụ thân rất để ý đến nương. Hắn cũng biết, hôm nay mà mềm lòng, về sau trong sẽ không có ngày lành. Thắm thị vừa vặn tiến vào, nghe một đoạn, vui vẻ rơi nước mắt.

“Yêu cầu của đại tỷ cùng đại tỷ quá đáng thật, cũng không phải một ngày hai ngày, với ai cũng chịu không nổi, bây giờ ta cũng biết nuôi một đứa nhỏ không phải chuyện đơn giản, huống chi đại ca nói rất đúng, bọn Đại Mao ăn rất nhiều. Không phải nói là bỏ mấy đồng tiền, mà là quan tâm, rất mệt.” Hạ Ngọc nói.

“Nếu có tiền thì đã đi học ở tư thực người khác rồi, làm gì kéo dài tới hôm nay. Hoàn cảnh nhà đại tỷ người thì người cũng biết. Như vậy đi, để bọn nó ở chỗ ta, dù sao Thu Ngọc cũng gả rồi, phòng nàng trống, ta sẽ nấu cơm cho cháu ngoại của ta. Được chưa?” Điền thị thở phà nói.

“Nương, chúng ta chỉ đưa hai thạch thóc, nói rồi đó nha. Muốn thêm cũng không có đâu.” Chu thị sợ Điền thị lại muốn lương thực, nhanh nói.

“Người yên tâm, ta thà để mình khổ một ít, mệt một ít, cũng không liên lụy nhà các người? Đó là cháu ngoại ruột thịt của các người, không phải người xa lạ gì, ta làm nương, vì nuôi các người lớn mà mệt nhọc, bây giờ già đi, còn phải nhìn sắc mặt các người để sống.” Điền thị nói xong liền khóc.

“Lão bà, người nghĩ kĩ chưa? Sức khỏe của người không tốt đâu đấy.” xem ra Lão gia tử cũng không muốn nhận việc này.

“Nghĩ gì mà nghĩ, chẳng lẽ để cháu ngoại mù chữ à.” Điền thị trả lời.

93. Chương 93: Nan Đề

Chuyện bọn Đại Mao đi học cứ như vậy mà quyết định rồi. Tiết nguyên tiêu vừa qua, Tăng Thụy Tường tìm đồ đệ của La sư phụ làm hơn mười bộ bản đơn giản, sau đó đi tìm Tam bà bà, họ hàng thì chỉ có nhà bà đông con cháu, Tăng Thụy Tường đương nhiên hi vọng đứa nhỏ trong gia tộc đều có thể đọc sách, Tam bà bà vừa nghe, nước mắt liền rơi xuống, lôi kéo tay Tăng Thụy Tường, nói: “Tam nương không nhìn người sai mà, người và Ngọc Mai đều là hài tử tốt, Tam nương luôn muốn đưa bọn nó đi đọc sách, biết vài chữ, đỡ phải ở nhà quây phá, hai năm này nhờ các người giúp đỡ, trồng dương khoai nên của cải trong nhà nhiều hơn, nhất là nhà lão tam, trong lòng Tam Nương biết hết. Người yên tâm, tuy rằng tiền không có nhiều, nhưng bọn nó có sức lực, về sau nhà người có chuyện gì nặng nhọc cứ sai bọn họ.”

Từ nhà Tam bà bà ra, Tăng Thụy Tường lại đến nhà lí chính một chuyến, một chuyện có ích đối với toàn thôn như vậy, lí chính thông báo với mọi nhà, mà thôn dân phản ứng là không đồng tình, dù sao gần đứa nhỏ mười tuổi có thể giúp đỡ làm không ít việc, cũng có người keo kiệt, không muốn đưa tiền học phí, Tăng Thụy Tường giải thích, không câu nệ dùng thứ gì để đổi thành học phí, chỉ cần tự chuẩn bị giấy và bút mực thôi.

Nhưng thôn nhân lại không chịu bỏ tiền ra bên ngoài, tới cuối tháng, lúc khai giảng chỉ có 4 đứa nhỏ trong thôn, nghe nói một đứa là con lí chính, 3 tôn tử nhà tam bà bà cùng ba đứa Đại Mao, còn có Tử Thọ, số

học sinh chỉ có mười một đứa, Tăng Thụy Tường hơi thất vọng, Thẩm thị khuyên hẳn từ từ sẽ nhiều mà, vạn sự khởi đầu nan.

Tử Tình thấy Tăng Thụy Tường dạy võ lòng là sách Tam Tự Kinh, Tử Tình lật hết cuốn sách, gần giống nội dung Đường Tống, Tử Tình lại tìm kiếm ở thư phòng, rốt cục hiểu biết lịch sử nơi đây, Nguyên triều tồn tại rất lâu, có hơn bốn trăm năm, hơn nữa bởi vì Nguyên triều mở cửa, công nghiệp cùng nông nghiệp của châu Âu truyền vào, Tử Tình biết thủy tinh, dương khoai, khoai lang, dưa hấu, gieo trồng bông vải, làm cho văn minh thời đại này tiên tiến hơn những thời đại khác trong lịch sử.

Hiện tại Vương triều thành lập chưa được trăm năm. Quốc hiệu vẫn vậy, đúng vào thời điểm cường thịnh. Ít nhất là trước mắt Tử Tình không nghe nói có chiến tranh linh tinh gì. Tử Tình may mắn mình không xuyên đến thời điểm loạn lạc.

Tăng Thụy Tường nhập học, mỗi buổi sáng đến buổi trưa, buổi chiều thuộc loại hoạt động tự do, muốn luyện chữ thì Tăng Thụy Tường liền bày một vài chỗ. Trong nhà mà mắc việc thì về làm, bọn nhỏ vốn hay chơi đùa, nên lúc đầu còn chưa thích ứng, cho nên Tăng Thụy Tường cũng không quản quá chặt.

Bọn nhỏ dễ dạy. Chỉ có mỗi Nhị Mao khó quản giáo nhất, nghịch ngợm quấy rối, dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, làm cho người ta tức giận là vô cơ bất nạt kẻ nhỏ yếu. Hầu như ngày nào cũng có người tìm Tăng Thụy Tường cáo trạng, làm Tăng Thụy Tường rất đau đầu, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ có 11 đứa nhỏ cũng không giữ được.

Tử Tình vốn cũng muốn đi học một cách nghiêm chỉnh, nhưng trong nhà có quá nhiều việc. Mẹ khác nghe nói mấy chuyện xấu bọn Nhị Mao làm, nên hơi cố kị học đường, bản thân chỉ là một bé gái, đi thì sẽ bị bọn kia bắt nạt. Huống hồ thường ngày Tử Tình rất ghét bọn nó, hận không thể cách xa thật xa. Cho nên liền không nói điều này với lão cha nhà mình.

Ngày nhaoáng cái đã tiến vào tháng ba, nhân mừng sáu tháng ba là ngày Tiêu Tú Anh xuất giá. Thẩm thị ôm Tử Vũ đưa cho Tử Tình, bảo giữ nhà, rồi tự mình đi đến lão phòng, tìm Chu thị thương lượng chuyện thêm trang, thấy cửa phòng Chu thị khóa, Điền thị đang cùng Thu Ngọc thấp giọng nói chuyện, hình như có chút sinh khí, sắc mặt không đẹp lắm.

Nhìn thấy Thẩm thị vào nhà, Điền thị các nàng vội ngừng miệng. Thẩm thị hỏi, Điền thị nói Chu thị ôm con ở phòng bép. Thẩm thị tìm được Chu thị.

Vừa gặp mặt, Thẩm thị còn chưa kịp nói chuyện, Chu thị liền thần bí hỏi: “Đệ muội, người nghe nói chưa? Tú Anh bị mất khuyên tai vàng, đều nghi là do bọn Đại Mao ăn trộm, trong nhà cũng không có người ngoài, mà chỉ có bọn nó hay đến phía sau phòng, không phải bọn nó thì ai chứ? Tú Anh sợ đến mức phát khóc. Ta không ở trong phòng thì khóa cửa lại, Tử Bình nghe bà của nó nói với Thu Ngọc, hình như là tiền trong nhà cũng mất một ít, nương không dám nói ra, người sáng suốt đều biết ai lấy. Ta cũng không định ở đây mãi, chờ ăn xong rượu mừng thì chúng ta vào thành ở, với lại giờ ta không thể làm việc gì nặng nhọc được. Ba đứa quỷ đoản mệnh kia, luôn luôn ganh tỵ, lại lười lại thích ăn ngon, tay chân còn không sạch sẽ, ta thấy sẽ có một ngày nương muốn khóc mà tìm không thấy nơi để khóc cho coi. Bọn họ đọc sách chỗ người, người cũng phải để ý, đừng để bọn nó chui vào chỗ trống (có cơ hội).”

Thẩm thị vừa nghe, quá mức kinh ngạc, nói: “Không thể nào, đứa nhỏ mới mấy tuổi, liền dám trộm khuyên tai vàng, trưởng thành rồi sao nữa? Cuối tháng ta phải đến Thang Lâm sơn, lão nhị nhà tiểu ca của ta sắp thành thân, ta định để cả nhà đi chơi hai ngày, nên đang định nhờ cha giúp ta coi nhà hai ngày, nghe người nói, ta còn phải suy nghĩ lại mới được.”

“Đúng đó, cha mà đi, ba con quỷ kia còn không đi theo à, người không thấy lão Yến hận không thể vào nhà người ở mãi không chịu về à, ta sống từng này tuổi còn chưa thấy ai da mặt dày đến vậy, cũng may đại ca người nói cũng không thêm nói với bọn hắn, bọn hắn cũng sợ vài phần.”

Thẩm thị cười nói: “Cũng phải thôi, ngay cả cha đứa nhỏ nhà ta đều sợ đại ca mà.” Hai người còn nói chuyện phiếm, Thẩm thị mới cáo từ.

Buổi tối nói việc này cùng Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường thở dài: “Không có chứng cứ thì đừng kể lể lung tung, chắc là Nhị Mao lấy, đứa nhỏ này đánh cũng đánh, mắng cũng mắng rồi, nhưng lì lợm không nghe, ta quản không nổi, ngày nào đó để ta nói cùng cha mẹ đi.”

“Thế thì có ích lợi gì? A công đều mắng cả trăm lần.” Tử Tình tiến vào.

Lúc này Tử Thọ đi theo sau Tử Tình, nói: “Trong túi Nhị Mao ca luôn có tiền đồng, hần luôn mua mấy thứ để ăn, còn nói ai mà nói ra thì sẽ đánh.”

Thẩm thị lại biểu hiện của Nhị Mao ở học đường, bảo Tử Thọ ra ngoài luyện chữ, nói với trưởng phu: “Đứa nhỏ này không giữ được đâu, quen trộm cắp ở nhà rồi, ra ngoài cũng trộm thôi, hần đọc sách ở học đường, sẽ làm hư danh dự người, còn có thể mang đến phiền toái khác.”

“Ta cũng muốn vậy, nhưng mới dạy được một tháng, ta có mở miệng sa thải hần, không chỉ có nương không đồng ý, mà với tính tình cha của nó sẽ quây đến mức nào. Người nghĩ đi, ba đứa con trai lớn, nói là cha mẹ nuôi, thực ra không phải là bạc của chúng ta à, hần có thể không chiếm tiện nghi này sao? Vì thế, chỉ có mỗi cách là để hần tự bỏ học.”

“Ta thấy nương nhất định không đồng ý rồi, người quên ngày ấy muội phu mở miệng để bọn nhỏ đến trường, nương nói cái kiểu vô lí như vậy, mà ta cũng sợ người mềm lòng đáp ứng nữa cơ.” Thẩm thị nói.

“Nếu ta mềm lòng mà đáp ứng, thì các người làm gì?”

“Còn có thể làm sao bây giờ, ta nghe Tình nhi, xây thêm mấy cái phòng ở gần học đường, người dẫn theo 3 đứa cháu ngoại của mình đến đó mà sống, mẹ con chúng ta sống nhiều năm không có người, sống vậy cũng sống được mà?”

“Cha, chuyện này không liên quan đến con, con chỉ thuận miệng thôi, ngàn vạn đừng nghĩ thật, cha thật vất vả mới về nhà, sao con có thể nói không cần cha? Ta còn khen cha cùng đại ca nữa, nói cuối cùng cha cũng mạnh mẽ lên nhiều.” Tử Tình thấy ánh mắt lão cha mang theo thâm ý, vội tìm cái cớ mà chạy, Tử Tình đi rồi, hai vợ chồng bàn luận nửa ngày, cũng không có kết quả gì, đành phải tạm thời bỏ qua chuyện này, nghỉ ngơi sớm.

94. Chương 94: Diệu Kế Bắt Trộm

Hai mươi tám tháng ba, Thẩm thị quyết định dẫn Tử Vũ cùng người nhà mẹ đẻ đến lâm sơn, để Tử Tình giữ nhà. Mà hôm nay người môi giới trong thành lại đưa tin đến, nói ngoài thành có người muốn bán năm mươi mẫu ruộng nước tốt, Tăng Thụy Tường cảm thấy đây là cơ hội khó được, dạy nửa buổi, liền cho bọn nhỏ tự luyện chữ, về nhà lấy ngân phiếu, nói Tử Tình biết rồi vội vàng đi.

Tử Tình nghĩ, hôm nay cũng là ngày đại ca nhị ca nghỉ phép về nhà, dẫn Tử Hỉ ra ngoài mua ít thịt, xương cốt, vừa vặn lúc này có chợ phiên, nên mua con cá lớn, mua xong, đồ rất nặng, hai người từ từ về nhà, còn chưa tới đầu thôn, đụng phải ba đứa Đại Mao.

Đại Mao thấy trong rổ Tử Tình có đồ, ân cần vươn tay tiếp nhận, “Biểu muội, người xách nặng như vậy, cẩn thận tay người đau, ta biết hôm nay cậu không ở nhà, nếu không, chúng ta đưa người về, người làm cho chúng ta mấy món ngon, đã lâu rồi bà ngoại không cho ăn thịt, mỗi lần mua thịt, ông ngoại chỉ mua một chút, còn chưa đủ chúng ta dính răng, chỉ có cơm canh nhà người mới ngon.”

Tử Tình muốn đoạt lại rổ, nhưng người nhỏ lực yếu, “Người mau trả rổ cho ta, bà đang chờ các người ở nhà kìa, còn không mau trở về. Mấy thứ này là chờ buổi tối ca ca của ta về mới làm, giữa trưa không làm. Ta cũng phải nhanh về nhà, Tử Thọ không có chìa khóa, không vào nhà được.”

“Đệ ợc, để Tam Mao về nói một tiếng là được, chúng ta sẽ không về nhà bà. Dù sao người cũng phải làm cơm trưa, ta biết nhà người nấu món gì cũng ngon hơn nhà bà ngoại.” Đại Mao lập tức phân phó Tam Mao đi một chuyến, còn hần thì cầm rổ đi phía trước.

“Tỷ, bọn họ thật đáng ghét, luôn cướp ăn, ta không thích.” Tử Hỉ quyết miệng nói.

Tử Tình không còn cách nào, đành phải đỡ Tử Hỉ đi theo sau về nhà, thấy Tử Thọ đang ngồi ở cửa. Tử Tình liền thì thầm bên tai Tử Thọ, hần vào cửa thì kéo Đại Mao Nhị Mao đổi giày, Tử Tình nhân cơ hội

đem thư phòng khóa lại, lại cất những đồ nhỏ nhất của Tăng Thụy Tường đi. Rồi sai Tử Thọ đi lão phòng, mời Tăng lão gia tử cùng Điền thị đến ăn cơm trưa.

Nhà giữa thì không thể khóa, Tử Tình lại lo lắng hai kẻ này. Dù sao tiền tài trong nhà đều ở trong phòng Thẩm thị. Đành phải nhắm mắt theo đuôi, cùng Tử Hỉ đi theo bọn họ. Ai biết Tam Mao cùng Tử Thọ trở về, nói ông bà đã làm cơm rồi. Sẽ không đến ăn. Tử Tình bất đắc dĩ, đành làm vài món lung tung rồi đuổi bọn họ đi.

Lúc Tử Phúc bọn họ về nhà thì trời cũng tối, cơm chiều xong, cả nhà tán gẫu cùng nhau, Tử Phúc đột nhiên hỏi: “Trên bàn học của phòng ta có một khối ngọc để chặn giấy, sao không thấy ? Các người ai thấy không?”

Tử Tình biết đó là thứ mà năm trước hắn cùng Tăng Thụy Tường dạo phố bỏ ra hai lượng bạc mới mua được. Đành phải nói buổi sáng bọn Đại Mao tới, “Ta luôn luôn canh chừng bọn họ, không để vào phòng cha mẹ lục lọi. Nên lúc làm cơm cũng để Tử Thọ cùng Tử Hỉ nhìn chăm chăm, lại quên thu dọn bên tây ốc, ta luôn luôn cho rằng mấy thứ đó đều ở thư phòng. Cho nên vào nhà đã khóa thư phòng lại. Không nghĩ vẫn bị bọn nó chui chỗ trống.” Tử Tình chán nản.

“Hai lượng bạc đấy, đủ ta sinh hoạt hơn nửa năm. Huống chi ta lại rất thích vật đó.” Tử Phúc cảm thán.

“Ta cũng muốn đuổi nó đi, nó có chịu học hành gì đâu, ngồi chưa được nửa canh giờ đã ra ngoài phá phách, nhưng lại không có cách nào. Mời thần dễ tiền thần khó mà.” Tăng Thụy Tường cũng cảm thán.

“Muốn trách thì trách ta, ta cùng đệ đệ không nhìn bọn họ kĩ, không liên quan đến tỷ tỷ. Ta không làm tốt công việc tỷ giao.” Tử Thọ cúi đầu nói.

Tử Phúc nghe vậy, vỗ đầu Tử Thọ, an ủi hắn, suy nghĩ một lát: “Ta có biện pháp để hắn về nhà .”

“Người có biện pháp gì?” Tăng Thụy Tường vội vàng hỏi.

“Phụ thân, người mỗi ngày phải quản chặt, hắn muốn ra ngoài chơi thì dùng thước đánh, lên lớp thì khóa cửa lại. Không hết thời gian thì không để hắn ra ngoài, còn nữa, mỗi ngày quy định hắn phải học được hai mươi chữ. Cũng sao chép hai mươi lần, không làm xong thì hắn không được đi. Chắc chưa được ba ngày hắn sẽ oán giận, muốn về nhà . Đúng rồi, nên nói với ông nội một tiếng, thấy hắn chưa về nhà thì đừng đến học đường tìm. Con ở nhà hai ngày, sẽ suy nghĩ kĩ hơn.”

Sáng sớm, Tăng Thụy Tường chuẩn bị ra ngoài, Tử Phúc nói với hắn: “Cha, ta cảm thấy Nhị Mao cảm mấy thứ ấy, hắn không thể luôn mang theo bên người, lát nữa con đến chỗ bà tìm xem, nếu không tìm được, chắc bị hắn bán rồi, thời gian ít nên hắn sẽ không thể tìm được người mua tốt, chắc là bán cho cửa hàng tạp hoá, dù sao trấn không có hiệu sách chuyên môn, giấy và bút mực đều phải mua ở tạp hoá, con đi tìm thử, tìm được sẽ mua trở về.”

Tăng Thụy Tường nghe xong: “Vậy con chú ý cách làm chút, đừng chọc ông bà giận, có việc gì thì về nahf thương lượng.”

Tử Phúc đáp ứng, Tử Tình nghe thấy được, cũng muốn đi theo, nói: “Đại ca, chúng ta đều đi đi, người nhiều thì thêm phiền, sẽ hấp dẫn lực chú ý của ông bà.”

Vì thế Tử Phúc ôm một ổ trứng gà nhỏ, dẫn Tử Lộc, Tử Tình cùng Tử Hỉ, bốn người đi đến lão phòng, một tháng lão gia tử không gặp hai tôn tử, rất là vui vẻ, Điền thị nhận trứng gà cũng cười, Tử Tình nhu thuận kéo Điền thị nói: “Vậy bà đi với ta mua ít thịt đi. Ta sợ mua phải chỗ thịt không tốt.”

Điền thị biến sắc mặt, Tử Tình lấy ra một chuỗi tiền đồng, Điền thị mới vui vẻ theo Tử Tình ra ngoài. Tử Tình biết Điền thị thích ăn bánh canh thịt, nên chọn một miếng thịt ngon, trưng cầu ý kiến Điền thị, Điền thị thấy càng vui mừng. Hai người trở về, Tử Phúc nói muốn ra ngoài đi dạo, Tử Tình biết mấy thứ kia không tìm được.

Chỉ chốc lát sau, Tử Tình thấy bọn Tử Phúc tươi cười đầy mặt trở về, biết là tìm được ở phố, Tử Tình cũng không có cách nào hỏi rõ, rất là tò mò.

Điền thị nói cơm cũng chín rồi, Tử Lộc xung phong nhận việc đến học đường nói bọn họ trở về ăn cơm. Trên bàn cơm, Tử Phúc đột nhiên nói: “Phụ thân, hôm nay ta mua được một cái mặc ngọc chặn giấy giống

y hết cái trên bàn ta, lại mất hẳn 5 lượng bạc, cha, ta thích cái đó, người cho ta 5 lượng bạc đi.”

“Cái gì, 5 lượng bạc? Ta cò kè mãi mà lão mới cho ta một trăm văn, không được, ta phải tìm hẳn tính sổ.” Nhị Mao vừa nghe, lập tức dựng lông lên, quên mất đây là trường hợp gì.

“Quả nhiên là người lấy trộm ở trong phòng ta, người còn cái gì để nói hả.” Tử Phúc túm lấy Nhị Mao, hỏi.

“Thì ra là người lừa ta. Ta không biết người nói gì cả, vật gì lại có giá những 5 lượng bạc. Ta tò mò hỏi một chút, không được à?” Nhị Mao phản ứng lại, lập tức ngồi xuống.

“Tò mò? Tò mò người tìm người ta làm cái gì? Người bán cái gì một trăm văn?” Tử Phúc hỏi tiếp.

“Đúng vậy, khẳng định là người trộm, lúc ở nhà nhị cô, người đã trộm tiền của ta cùng đại ca, người còn không thừa nhận?” Tử Lộc nói.

“Đứa nhỏ này, có phải người trộm rồi cầm đi bán thứ gì đó phải không? Bà ngoại nói cái gì người cũng không vâng lời, không phải người đã đồng ý với ta là không ăn trộm sao? Tuổi nhỏ không lo học hành, tương lai làm sao bây giờ? Ta đánh chết người.” Điền thị đi lên, đánh lưng Nhị Mao.

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Sao không ai nói với ta? Nhị Mao khi nào thì bắt đầu ăn trộm? Tử Phúc, người nói tước đi, hẳn trộm của người thứ gì?” Lão gia tử lớn tiếng.

95. Chương 95: Nhị Mao Về Nhà

Tử Phúc đành phải nói hôm qua về nhà phát hiện không thấy chặn giấy, mà buổi sáng thì bọn Đại Mao tới, hôm nay lại nhìn thấy một cái giống như đúc ở tạp hoá, hỏi nửa ngày, lão bản tạp hoá mới nói là buổi chiều hôm qua có người bán cho hắn, Tử Phúc kì kèo mãi, mất năm trăm văn để mua trở về.

“Ta vừa rồi mới nói việc này, Nhị Mao lập tức mắng chửi người, ta ới xác định là Nhị Mao trộm, hai lượng bạc mà chỉ bán một trăm văn, nếu đi muộn một chút thì chắc chắn sẽ có người mua mất rồi, vậy thì rất đáng tiếc.” Tử Phúc tiếp tục nói.

Lão gia tử tức giận đến nỗi đập cho Nhị Mao hai cái, Điền thị thấy thế, liền che chở cho Nhị Mao, lão gia tử mắng: “Người còn bảo vệ nó à, cho nó ăn cho nó uống còn cho nó đọc sách, người xem người nuôi nó thành đứa thể nào rồi, trộm đồ của người nhà, còn nhỏ tuổi mà không lo học hành, tương lai một ngày nào đó chân cũng bị người ta đập què cho coi, ta xem lúc đó người bảo vệ nó thể nào?”

Lão gia tử mắng xong, lại nói với Tăng Thụy Tường nói: “Coi nó cho kĩ vào, đừng để nó suốt ngày ra ngoài lêu lổng, nên đánh liền đánh, nên mắng liền mắng, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm, tóm lại, không cho nó ra ngoài, tan học ta sẽ đến đón. Buổi chiều ta đưa nó đến viết chữ. Tóm lại, các người không được lại lừa ta nữa, trong nhà ra chuyện lớn như vậy mà các người cứ nhiên muốn gạt ta, đứa nhỏ này mà không quản chặt, tương lai khẳng định không phải thứ tốt đẹp gì.” Lại nói với Điền thị: “Người cũng đừng che chở nó nữa, cấm cho nó một văn nào.”

Lại nói với Đại Mao Tam Mao: “Các người không muốn đọc sách thì cút về nhà cho ta, lão tử không có thừa lương thực nuôi hỗn đản.” Hai người khúm núm đáp ứng.

Tăng Thụy Tường dẫn Tử Thọ cùng vài đứa Đại Mao về học đường luyện chữ, Tử Phúc dẫn Tử Lộc, Tử Tình, Tử Hỉ trực tiếp về nhà, dọc theo đường đi Tử Tình cùng Tử Hỉ hát nhỏ, “Tình nhi, vui vẻ như vậy à?”

“Đúng vậy, đại ca quá lợi hại. Tuy rằng chúng ta tổn thất năm trăm văn, ta cảm thấy vài ngày nữa Nhị Mao sẽ về nhà, cha mẹ khẳng định cũng vui vẻ.” Tử Tình cảm thấy đại ca nhà mình còn nhỏ tuổi mà không thể khinh thường, mặt ngoài nhìn thiện lương ôn hoà hiền hậu. Trong bụng mưu ma chước quỷ, đơn giản một câu mà đã làm Nhị Mao lộ nguyên hình. Đây là phúc hắc điển hình mà. Người như thế mà không lăn lộn trong quan trường thì quả thực mai một nhân tài.

Năm ngày sau, ruốt cục Nhị Mao không chịu nổi cái cảnh như ngồi tù, tranh cãi ầm ĩ một trận cùng lão gia tử, chạy về nhà, nói cái gì cũng không chịu đọc sách.

Tử Tình nghe Tử Thọ nói. Lúc đó Thẩm thị còn chưa về nhà, Tử Tình thấy Tử Thọ học bộ dạng của Nhị Mao, giọng chân hô to: “Đánh chết ta ta cũng không đọc mớ sách thối tha này.” Tử Tình ôm Tử Hỉ, cười lạc giọng.

Ngày kế, Thẩm thị dẫn đứa nhỏ về nhà, cơm chiều xong, cả nhà ngồi nói chuyện ở phòng ngủ Thẩm thị. Thoáng chốc, Tử Thọ trở về phòng luyện chữ, Tử Tình đọc sách bên cạnh. Vừa kể cho Tử Hỉ nghe chuyện cổ tích. Thẩm thị dỗ Tử Vũ ngủ, nghe Tăng Thụy Tường nói Nhị Mao về nhà rồi, cười hỏi nguyên do.

Tăng Thụy Tường đem chuyện cái chặn giấy nói ra, “Không ngờ Phúc Nhi cơ trí đến vậy, không chỉ bỏ ra 500 văn mua chặn giấy về. Còn để Nhị Mao chủ động về nhà, đứa nhỏ này tương lai khẳng định mở mang hơn ta. Lộc Nhi tương đối thành thật, đọc sách kém chút, tương lai nên giữ bên người, giữ sản nghiệp trong nhà cũng là áo cơm không lo. Tình nhi rất thông minh. Đáng tiếc không phải nam hài, cuộc sống tương lai của nàng không cần chúng ta quan tâm. Còn mấy đứa con thì còn quá nhỏ. Phải đợi lớn chút mới nói được.”

“Cha, sao ta lại không cần các người quan tâm chứ? Ta mới bao lớn đâu? Cha nói vậy thật bất công.” Tử Tình quệt miệng hỏi.

“Nhìn người kìa, trước mặt đứa nhỏ mà nói tùm bậy tùm bạ không à.” Thẩm thị liếc trượng phu một cái.

Tăng Thụy Tường nhìn Tử Tình, Tử Tình vội nói: “Cha, nương, ta dẫn Tử Hỉ về ngủ, các người từ từ nói chuyện.”

Tử Tình đi rồi, Thẩm thị cân nhắc một hồi, nói: “Theo người nói, ta còn phải nghe Tử Tình mua nhiều cái cửa hàng cùng ruộng nước, bạc để trong nhà là bạc chết, mua cửa hàng cùng ruộng nước ít nhất hàng năm còn có tiền thu. Tương lai bọn nhỏ chia ra, không có bản lĩnh, thì ít nhất thu tiền thuê cũng đủ bọn họ sống cuộc sống giàu có. Ta suy nghĩ dù con chúng ta không có năng lực gì lớn, nhưng cũng là người an phận thủ thường, sẽ không làm lụy bại tài sản.”

Vợ chồng thương lượng gia vụ, còn nói chút nhàn thoại, trong khoảng thời gian này, tâm tình Thẩm thị tốt, lại ăn nhiều đồ dinh dưỡng, Tử Tình cũng rất cực học xong cách pha chế sữa dê, mỗi ngày nấu một nồi cho người nhà uống, cho nên màu da của Thẩm thị hồng nhuận trắng nõn rất nhiều, người có vẻ trẻ ra năm sáu tuổi, quần áo trang điểm tự nhiên mạnh hơn lúc trước nhiều.

Tăng Thụy Tường thấy khuôn mặt đẹp của thê tử dưới ánh đèn, không nói chuyện phiếm nữa, buông rèm, chỉ nghe Thẩm thị nói: “Ta không muốn sinh thêm con nữa.”

“Người nói không sinh thì không sinh, dù sao người mang thai thì ta cũng chịu tội, không sinh rất tốt, dù sao chúng ta đã có sáu đứa nhỏ, mỗi ngày ta ở với người là được.” Một trận tiếng thở dốc đi qua, Tăng Thụy Tường ra ngoài bưng chậu nước ấm vào.

Ngày kế, Tăng Thụy Tường thoải mái đi học đường, Thẩm thị vừa tiễn Điền bá chở trứng gà, một năm nay, Tử Tình nuôi gà phía sau núi cũng gần 1000 con, gà mẹ cùng hoạn kê chiếm một nửa, một ngày nhặt một sọt trứng gà, Thẩm thị cũng không có nhiều thời gian chạy vào thành đưa trứng gà, nên nói với Điền bá chuyên kéo chở đồ, hai ngày đưa trứng gà một lần, cuối tháng Thẩm thị lại đi tính tiền. Chu chương quây giao tình thân quen, tất nhiên là không có phiền toái gì, bây giờ mỗi tháng chỉ nhờ vào chuyện bán trứng gà cũng có được hơn mười lượng bạc. Điền sư phụ vừa chở người vừa thuận tiện đưa trứng gà, mỗi lần tốn năm văn.

Thẩm thị vừa tiễn bước Điền sư phụ, chỉ thấy Xuân Ngọc cùng trượng phu của nàng hùng hổ tìm đến, vừa vào đã chất vấn: “Nhị tẩu, người quả nhiên là có tâm tư tốt, Nhị Mao nhà của ta thật vất vả mới có chỗ đọc sách, cha mẹ cùng nhị ca không có ý kiến, sao người lại bày quỷ kế đuổi con ta đi hả?”

“Xuân Ngọc, cơm có thể ăn bữa, nhưng nói không thể nói lung tung, chưa kể ta cũng là nhị tẩu của người, người há mồm mà vô lễ với ta vậy à? Việc này người có nói với ta ta cũng không biết, người tìm cha mẹ cùng nhị ca của người mà nói đi. Người hỏi cho kĩ xem con người học cái gì, làm cho ta cái gì? Đừng tưởng ai cũng ngu cả. Ta còn có việc, không mời các người vào nhà.” Nói xong Thẩm thị liền đóng cổng lại.

Xuân Ngọc cùng trượng phu hai mặt nhìn nhau, Xuân Ngọc nói thầm: ” Khi nào thì Nhị tẩu lại thay đổi, trước kia lúc chưa ở riêng, nương ta cùng đại tẩu làm khó dễ nàng thế nào nàng cũng không lên tiếng, bọn Tử Phúc ăn không đủ no nàng cũng không dám nói chuyện, biết rõ cha mẹ đem lương thực tiếp tế cho chúng ta cũng không thấy nàng nói một câu, chẳng lẽ nhị ca ta không ở nhà, nên giả vờ đoan trang hiền thực?”

“Bây giờ đương nhiên phải khác rồi, ở riêng rồi, nàng có thể làm chủ, lại có bạc, còn sợ ai? Người không thấy cả nhà nhị ca người ăn mặc thế nào à, còn hơn cả đồ tết của nhà mình. Người nhìn nhà cửa họ đi, chỗ nào không phải bạc đâu, còn có cửa sổ bằng kính nữa, chúng ta nghe cũng chưa nghe qua, còn không biết tốn bao nhiêu bạc đâu. Vải tốt như vậy, người ta không làm quần áo, lại làm cái gì mà rèm cửa sổ đó. Theo ta, chúng ta đừng đắc tội nàng, cứ chen vô chỗ trống cũng đủ chúng ta dùng một trận rồi.” Vợ chồng thương nghị rồi đi.

Vợ chồng Xuân Ngọc vừa đến chỗ lão gia tử, lão gia tử mắng bọn họ té tát, hai người giống gà con mổ thóc mà gặt đầu, xám xịt trở về. Kiếp học hành của Nhị Mao triệt để kết thúc.

96. Chương 96: Mưa Đá Đột Kịch

Đoan Ngộ qua đi, Tử Tình đến sau sơn hái đào, lúc mùa xuân Tử Tình phát hiện có ba cây đào nở hoa, rất là kinh hi, từ đó về sau mỗi lần nhật trứng gà đều đứng dưới tàng cây nhìn xem, bây giờ cuối cùng cũng nhìn thấy quả đào hơi hồng, rốt cuộc kiểm chế không được, chọn bảy tám quả lớn, về nhà rửa sạch, chia ọi người, Tử Thọ cùng Tử Hỉ đều nói ăn ngon, nhưng Tử Tình cảm giác bình thường, không đủ ngọt.

Từ đó, mỗi ngày nhật trứng gà Tử Tình đều mang về vài quả đào, thấy trái nào ngon thì nàng cắt hạt lại, vùi vào vườn ươm, như thế, qua bảy tám ngày, quả đào chín hết, Tử Tình thương lượng cùng Thẩm thị, đưa lão gia tử một ít, rồi đưa đến Bạch Đường thôn một ít, từ khi Tăng Thụy Tường ở nhà, Hà thị không đến nữa, Tử Tình có chút nhớ nhung bà ngoại .

Thẩm thị nghe xong thương lượng cùng trượng phu, Tăng Thụy Tường nói “Cứ vậy đi, chờ tan học xong ta sẽ tự mình đi một chuyến, người yên tâm, nhất định sẽ mời ngoại qua đây ở.”

Hà thị đến nhà, Thẩm thị cùng Tử Tình thoải mái không ít, Tử Tình không phải quản lí chuyện bếp núc, mỗi ngày chỉ để ý dưa hấu và cây ăn quả phía sau núi, năm nay mùa màng tốt, nuôi gà dê nhiều, phân cũng nhiều, dưa hấu và cây ăn quả mọc kông sai. Từ hai mươi tháng năm tới nay, dưa hấu đã bán vài lần, Tử Tình nhìn dưa hấu lớn lớn nhỏ nhỏ đầy đất, tính toán lượng tiền thu vào năm nay, trong lòng vui vẻ.

Ai ngờ vào hôm phơi đồ tháng sáu Thẩm thị vừa đem vải dẹt quần áo cùng đệm chăn trong rương lấy ra phơi, Tử Tình cũng phơi da dê mà cha xử lí, ba mươi tám da dê, Thẩm thị không bán cái nào, nói là lấy để làm mấy đệm giường, mùa đông nằm cho ấm áp. Thư phòng, mùa đông sẽ rải thảm lông dê lên sàn gỗ, ngồi ở trên không lạnh. Ngay tại canh ba giờ Tỵ, Tử Tình ngồi ở hành lang, đột nhiên phát hiện bầu trời vừa mới còn trong xanh, giờ đã mây đen cuộn cuộn, cũng may phát hiện sớm, nhanh nói Thẩm thị cùng Hà thị thu dọn đồ, dù như vậy, vẫn có ít quần áo dính mưa, sự thật mà nói là mưa đá.

Ngay từ đầu, mọi người chưa để ý, còn cười nói người nhiều nên làm nhanh. Quần áo da dê không có gì tổn thất. Sau này, thấy mưa đá to bằng nắm tay nện trên đất bùn, tạo thành từng hố từng hố, Tử Tình nghĩ tới dưa hấu.“Nương, hồng rồi, dưa hấu chắc chắn bị nát, còn gà trên núi nữa.”

Thẩm thị vừa nghe, sốt ruột. muốn lao ra ngoài xem dưa hấu, Tử Tình cùng Hà thị túm nàng lại, “Nương, mưa gió to thế này, nương đừng ra ngoài, rất nguy hiểm. Dù sao chúng ta cũng đã bán nhiều rồi.”

“Đó là bạc mà, hơn một ngàn lượng đó. Chỉ vì thế này mà không có.” Thẩm thị giẫm chân thở dài, khóc lên, Thẩm thị vừa khóc, Tử Hỉ không biết chuyện gì, cũng oa oa khóc lên.

“Nương. Năm nay không có thì sang năm sẽ có. Người không có việc gì là tốt rồi.” Tử Tình khuyên nhủ, lại bế Tử Hỉ dỗ.

“Đúng vậy, sao người còn không ớn trọng bằng một đứa nhỏ hả? Nghe lời nương đi, vào nhà đã. Tử Hỉ khóc, lát nữa Tử Vũ cũng tỉnh. Tìm không thấy người cũng khóc cho coi.” Hà thị khuyên nhủ.

Mưa đá tầm tã hơn 1 canh giờ, Tăng Thụy Tường bị nhốt ở học đường, cũng sốt ruột. Mưa ngừng, Tử Tình liền xông ra ngoài, dưa hấu là một mảnh hỗn độn, vô cùng thê thảm, chắc không thu được gì rồi, cũng may là góp nhặt được ít mầm móng, nhưng không biết có đủ không nữa. Tử Tình nhặt ít mảnh vỏ của dưa hấu chín, tách lấy hạt, Thẩm thị cũng đi ra, ngăn người. Lúc Tăng Thụy Tường về nhà, Thẩm thị lại ôm hắt khóc rống: “Ô ô, hơn một ngàn lượng bạc đó. . .”

Tăng Thụy Tường thấy thê tử như vậy, cố gắng đè xuống sự uể oải, nhẫn nại khuyên giải thê tử. Còn nói lúa năm nay chắc không thu được gì, chi bằng nhổ hết để trồng dương khoai, còn có thể bán giá tốt.

Tử Tình thấy hai người họ như vậy, không quấy rầy, tự mình đi đến phía sau núi, nhiều cây ăn quả bị gãy cành, tước chạc, may mắn là không bị gãy thân chính. Cũng có một số gà không kịp tiến vào chuồng, có què chân, có nhiều con không nhúc nhích gì, dê thì không sao, đi một vòng, vài chục con ngỗng lớn cũng bị thương.

Tử Tình trở về nói cho Thẩm thị vừa, Thẩm thị nghe xong nước mắt lại rơi xuống, nói là cầm đi bán, dù sao cũng chưa có chết, bán giá thấp hơn là điều đương nhiên, cũng may không nhiều lắm, tổng cộng tầm một trăm con. Cả nhà vội mấy ngày, mới dọn dẹp xong tàn cục.

Tử Phúc Tử Lộc nghỉ phép về nhà, bọn họ cũng có chuyện trì hoãn một ngày, thấy mưa đá, nên sốt ruột, trời vừa chuyển tốt đã vội vàng chạy về.

Các con đều vây quanh người, tâm tình Thẩm thị cũng nhanh chóng tốt lên, bởi vì Tử Phúc khuyên nài, suy xét vào một góc độ khác, dù sao năm nay trong nhà còn thu vào được hơn một ngàn lượng bạc, mạnh hơn trước kia biết bao nhiêu lần.

Thẩm thị nghe vậy, thấy có lý, vì thế một lòng chuẩn bị bọn nhỏ ăn mặc, nửa năm qua, vóc người Tử Phúc cùng Tử Lộc đều dài hơn không ít, quần áo đều phải may mới. Tăng Thụy Tường thấy vậy, nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng oán trách Thẩm thị, nói: “Con nói thì người nghe, ta khuyên người mấy ngày cũng không thấy người cười một cái, không ngờ trong lòng người ta lại không quan trọng như con?” Mấy ngày sau, Thẩm thị trái lại phải dỗ hắt.

Cuối tháng, địa tô (thuế cho thuê đất) chỉ lấy ba phần, trận mưa đá này làm tổn thất hơn một ngàn lượng, gà mái bị kinh sợ, trứng cũng không dám đẻ, Thẩm thị vừa mua gà con mới, vừa bán gà lớn. Cũng may gà trong nhà đều áp dụng nuôi thả, thịt tươi mới, chu chuồng quây trả giá tốt, kéo đi từng lứa.

Bởi vì Tử Phúc chuẩn bị đầu xuân sang năm đi thi, cho nên ngày nghỉ của vụ hè, hầu như hắt vui đầu học, Tăng Thụy Tường không có việc gì thì đi câu cá, Tử Lộc đi theo, Tử Tình ở nhà làm ít châm tuyền, Thẩm thị ở bên cạnh xem, bây giờ Tử Tình đã có thể thêu khăn tay, hầu bao, trong nhà không thiếu tiền, Tử Tình cũng không định làm để bán, cất để tặng người hoặc phát thưởng. Sau này làm tốt hơn thì mới có thể cầm bán để dành chút vốn riêng ình, đây là sự cho phép của Thẩm thị.

Ngày nọ, một người bạn tốt của Thẩm thị - Lưu Ngọc Lan tới chơi, nàng là quả phụ (mất chồng), hơn ba mươi tuổi, không có con cái, giúp việc bếp núc ở trong cửa hàng thợ mộc trên trấn để nuôi sống bản thân. Thẩm thị thương cảm nàng không có con cái, nên thường xuyên trò chuyện cùng, Lưu Ngọc Lan thì thương cảm cho Thẩm thị, trượng phu không ở bên cạnh, một mình phải bồng bế nhiều con, sống vất vả, nên thường xuyên đến giúp đỡ giặt giũ khâu quần áo cho đứa nhỏ, ngẫu nhiên sẽ đưa ít đồ cho đứa nhỏ ăn đỡ thèm, trước khi không ở riêng, quan hệ của hai người rất thân thiết.

Sau này, ở riêng, Thẩm thị chuyển nhà, hầu như Lưu thị chưa lại, dù sao thì khoảng cách xa hơn, đi lại bất tiện. Hiện tại Lưu Ngọc Lan chuẩn bị tái giá, đến nói một tiếng, gả ột người làm thu chi ở trong thành An Châu. Trước khi đi Lưu Ngọc Lan để lại địa chỉ, mời Thẩm thị nhất định đến làm khách.

97. Chương 97: Tử Bình Được Cầu Hôn

Bảy tháng, Điền thị đến bảo Ngũ Mao làm tiệc một tuổi, nói Thắm thị chuẩn bị một ít. Thắm thị nghĩ, lâu rồi chưa gặp Chu thị, không bằng nhân cơ hội này đi xem, thuận tiện thương nghị chuyện lễ vật cho con Xuân Ngọc. Còn Lưu Ngọc Lan nữa, lần trước chưa kịp đưa lễ, lần này phải mang đi tặng.

Thắm thị dẫn Tử Tình đi An Châu, thăm Chu thị xong, Thắm thị hỏi Chu thị địa chỉ nhà Lưu Ngọc Lan, Chu thị nghe xong nói: “Ồ con đường gần ngã tư, để Tử Bình dẫn các người đi, đỡ phải hỏi đường.”

Thắm thị nghe xong, vui vẻ đồng ý, đến ngã tư, thì gặp được vợ chồng Lưu Ngọc Lan, Thắm thị bước lên phía trước, chào hỏi, Lưu thị cũng vui mừng quá đỗi, kéo tay Thắm thị, hỏi sao lại đến đây?

“Đây là chất nữ nhà ta, nàng ở gần đây, nên đưa chúng ta tới, không thì không biết ta phải hỏi tới khi nào mới tìm được nhà người đây.”

Lưu thị nghe xong, nhìn kĩ Tử Bình mấy lần, Tử Bình đi rồi, Lưu thị hỏi rõ xem Tử Bình mấy tuổi, hoàn cảnh trong nhà, Thắm thị giật mình, cũng không biểu hiện ra ngoài. Tử Tình lại nghĩ, nếu được thì đây là chuyện tốt đấy.

Vào nhà Lưu thị, Thắm thị lấy ra hai xấp vải dệt cùng những đồ thêu nhỏ, Lưu thị rất cảm động, vành mắt đỏ lên, nói: “Không ngờ người vẫn quan tâm ta đến thế, nói thật, từ sau khi thành thân đến nay, chưa có ai đến thăm ta cả, hôm nay người đã đến thì ở lại ăn cơm, chúng ta trò chuyện một lúc.”

Thắm thị thấy cả nhà bọn họ đều ở một chỗ, còn có hai nàng dâu trẻ tuổi ngồi cạnh, nói chuyện cũng không tiện, mà bạn mình mới cưới, chưa hẳn đã làm chủ được nhà này, liền nói: “Hôm nay thì không rồi, trong nhà còn đứa nhỏ chờ uống sữa nữa. Về sau có rảnh sẽ đến thăm người, mà người rảnh thì cũng đến nhà ta chơi.” Nói xong Thắm thị cáo từ.

Về nhà, Hạ Ngọc đến. Vụ hè kết thúc nên Hạ Ngọc về nhà mẹ để thăm cha mẹ, tưởng thuận ở lại một thời gian để uống thuốc điều dưỡng thân mình, ở nhà chồng, bị mẹ chồng nhắc mãi, tâm tình không tốt lắm.

“Nhị tẩu, đời này chắc ta không thể có đứa nhỏ rồi. Cả ngày không thể không uống thuốc, có đứa nhỏ được sao? Mẹ chồng của ta ngày nào cũng mắng ta là gà mái ấp, chỉ biết ăn không biết đẻ trứng, đáng thương con trai bà vất vả quanh năm suốt tháng, còn chưa đủ tiền mua thuốc cho ta được. Còn hối hận lúc trước mắt kém. Ta không dám cãi lại, chỉ có thể tránh trong phòng rơi nước mắt. Ô ô, nhị tẩu. Mạng của ta thật khổ, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta sống chỉ liên lụy người khác, ở nhà mẹ đẻ thì liên lụy các người. Bây giờ lại liên lụy hân, ô ô. . .” Hạ Ngọc nức nở.

Thắm thị vẫn có chút cảm tình với cô em chồng này, năm đó nàng vừa gả tới, Hạ Ngọc mới năm sáu tuổi, thân thể yếu đuối, bây giờ thấy nàng thành thân đã hai năm mà chưa có con. Chỉ sợ về sau cũng khó, trong lòng ề ảm.

Tử Tình lau nước mắt, nếu nhị nương không phúc hậu, chắc nhị cô sớm bị đuổi ra nhà chồng, nhà mình hàng năm tặng không ít thứ qua bên đó. Dù là như vậy, thì mẹ chồng của nhị cô vẫn gào thét.

Thắm thị bỗng nhiên nghĩ đến cả nhà mình từ lúc uống sữa dê. Thân thể khỏe mạnh, màu da cũng khỏe mạnh hơn nhiều, liền chủ động đưa cho nàng một con dê sữa, để Tử Tình dạy nàng vắt sữa, nấu sữa thế nào.

Tử Tình nghe xong, mắt sáng lên, nói: “Nhị cô, sữa dê nhất định phải uống hằng ngày, thời gian dài mới có hiệu quả, người nhìn nương của ta đi, trẻ ra rất nhiều, ta cùng tiểu tam tiểu tứ uống một năm cũng cao lớn không ít, ta từ trong sách đọc được, sữa dê rất thích hợp bồi dưỡng cơ thể.” Tử Tình nói xong, nấu một nồi, rót chén lớn sữa cho Hạ Ngọc uống, sau đó để Hạ Ngọc kéo một con dê sữa về lão phòng.

Điền thị thấy Hạ Ngọc kéo dê đi lại, liền hỏi từ đâu đến, biết Thắm thị cho, bĩu môi nói: “Nàng đối với người cũng không tệ, còn chủ động đưa chút đồ cho người, một con dê thế này cũng phải một hai lượng bạc. Đối với Xuân Ngọc lại chả ra cái gì, mỗi lần đi tặng lễ có tí, cho tới bây giờ đều không chịu bỏ ra thứ gì đáng giá cả.” Đang nói, Thu Ngọc đi vào.

Thu Ngọc vừa vào cửa nghe thấy được Điền thị nói: “Nương, cũng không thể trách nhị tẩu được, đại tỷ phụ làm việc quá đáng, ai có thể chịu được chứ, mọi người đều cố chịu đựng vì đại tỷ thôi. Nói thật, ta không

đồng ý người nuôi hai đứa cháu ngoại kia, bề ngoài thì bảo là người nuôi, nhưng thực chất không phải là bạc của nhị ca sao, ngày nào đó mà chộc nhị ca giận, không cho bạc, ta xem người làm sao bây giờ? Mà nói nữa, vừa cho ăn vừa cho học, bọn họ thì tốt rồi, vừa bớt việc vừa tiết kiệm tiền.”

“Hắn dám không cho ta bạc á, nhị ca người thì ta lấy được bạc là cái chắc, còn đại ca người thì ta không cần, nhưng mà mấy năm nay nhị tẩu người làm gì, làm ra được bao nhiêu bạc nhỉ? Cái viện mới kia nghe nói phải hơn 100 lượng, còn lớp học ở đầu thôn nữa, cũng phải 20 lượng, lão nhị làm một năm 18 lượng bạc, thế mà nói nghỉ là nghỉ, tuyệt đối không đau lòng.” Điền thị tò mò.

“Thế thì tính gì, nghe nói nhị tẩu nương chúc thọ, một thân quần áo trang sức cũng mất chục lượng bạc, toàn thôn đều oanh động. Người ngấm lại đi, nhị tẩu có thể bỏ được chục lượng bạc mua đồ cho nương của nàng, thì không biết nàng mua được bao nhiêu thứ tốt đâu?” Thu Ngọc nói tiếp.

“Quên đi, nói chuyện này để làm gì, người không thấy nhị tẩu trồng dưa hấu cùng dương khoai à, người ta còn nuôi gà dê, đều tự họ vất vả làm ra. Ở riêng, nàng sống khá hơn, chúng ta cũng được nhờ không ít.” Hạ Ngọc sợ nương mất hứng, nhanh tiếp lời, cũng trừng mắt nhìn Thu Ngọc.

“Đó là người nhờ, còn ta nhờ được cái gì, nàng đã cho ta thứ gì tốt đâu.” Thu Ngọc nói.

“Bây giờ nhị tẩu người cũng tinh quái lắm, không cho ta vải dệt, mà may sẵn quần áo cho ta và cha các người rồi đưa tặng, không phải là sợ ta vụng trộm đem vải dệt cho đại tỷ các người à. Đúng rồi, nói đến đại tỷ các người, hai ngày nữa Ngũ Mao tròn một tuổi, các người chuẩn bị đưa chút gì đi, bây giờ chỉ có mỗi nhà Xuân Ngọc khó khăn. Ta đã nói nhị tẩu của các người rồi.” Điền thị nói.

“Vậy Tử Hà cùng Tử Vũ cũng gần tròn một tuổi, chúng ta có phải chuẩn bị gì không?” Hạ Ngọc hỏi.

“Không biết, người xem rồi làm đi, Tử Hà ở trong thành, Tử Vũ thiếu cái gì đâu.” Điền thị vừa nghe, mắt kiên nhẫn.

Từ Yên thôn trở về, Thẩm thị thương lượng cùng trượng phu, không làm tiệc đầy tuổi của Tử Vũ, Tăng Thụy Tường cười nói: “Không vội, dù sao còn hơn một tháng nữa mà. Năm trước đứa nhỏ làm tiệc trăng tròn ta không có mặt, năm nay ta muốn bù lại cho tiểu nữ nhi của ta, với lại đây cũng là đứa con cuối cùng của mình, ta nhất định phải nhìn nó lớn lên, chứ bọn nhỏ đều thương người hơn mà.” Thẩm thị nghe xong, liếc trượng phu một cái, nhưng trong lòng rất vui vẻ.

Đảo mắt đã tiến vào tháng tám, mặt trời đã lên cao, Thẩm thị định dẫn Tử Tình vào thành mua ít đồ dùng cho dịp Đoan Ngọ, vừa ra khỏi cửa thì thấy Lưu thị Lưu Ngọc Lan tới chơi, Thẩm thị hơi đoán được ý đồ của đối phương, nên mời vô nhà, hàn huyên khách sáo vài câu, Lưu thị thuyết minh ý đồ đến, giống như suy nghĩ của Thẩm thị cùng Tử Tình.

Lưu thị mới gả cho phu gia họ Vương, người này có tổng cộng ba nam hai nữ, năm nay tiểu nữ tử trong nhà mười bảy tuổi, làm tiểu nhị ở một hiệu thuốc, một tháng làm được năm trăm văn, không ít không nhiều, đến nay còn chưa làm mai, ngày ấy nhìn thấy Tử Bình, cảm thấy điều kiện hai nhà tương đương, cũng là người quen, nên hôm nay tới hỏi thử, nếu nhà gái cũng muốn thì sẽ mời bà mối tới cửa.

Thẩm thị nghe xong, trầm ngâm nửa ngày, lại hỏi điều kiện nhà trai, biết được trước mắt còn chưa ở riêng, trong nhà còn có một tiểu nữ nhi chưa gả đi, ruộng đất thì không có, chỉ có nhà cửa, cả đại gia đình cùng chung sống. Thẩm thị nghe xong cảm thấy việc này không thành công, Tăng Thụy Khánh và Chu thị đều là người cao ngạo, suy nghĩ một chút, nói: “Việc này ta không thể đồng ý được, để ta hỏi ý của đại tẩu xem đã, rồi sẽ nói lại sau.”

Lưu thị nói: “Tuy là trong nhà nhiều đứa nhỏ, nhưng lão đại lão nhị đều làm việc, lão nhân nói, tiểu nữ nhi xuất giá xong sẽ ở riêng, bây giờ tiểu nữ nhi cũng mười bốn rồi, lão tam thành thân không bao lâu sẽ gả đi, cho nên chất nữ của người mà gả đến cũng không ăn đau khổ gì, bởi vì không cần phụng dưỡng cha mẹ chồng, một năm lão tam cũng làm được mấy lượng bạc, tiền bạc làm ra trong mấy năm qua đều tự cất, tương lai sau khi thành thân sẽ ở riêng, thuê một căn nhà đơn giản, nuôi sống hai người thì không thành vấn đề, cuộc sống sẽ từ từ khá lên.”

Thẩm thị nghe có thể ở riêng, không cần phụng dưỡng cha mẹ chồng, có chút động tâm, đáp ứng nhất định sẽ chuyển lời tới Chu thị.

Thẩm thị đến nhà Chu thị, Tăng Thụy Khánh không ở nhà, Tử Bình đến nhà cách vách thêu thùa may vá, Thẩm thị hỏi tiệc rượu Tử Hà một tuổi, Chu thị nói là chưa quyết định, phải hỏi ý của Tăng Thụy Khánh mới biết được.

“Vậy khi nào đại tẩu bãi rượu thì nhắc ta một tiếng, để ta chuẩn bị.” Chu thị đáp ứng.

Thẩm thị nghĩ nghĩ, còn nói thêm: “Đại tẩu, năm nay Tử Bình cũng mười bốn rồi, không biết đại tẩu có vừa người nào chưa? Muốn tìm kiểu người nào cho Tử Bình?”

“Chưa, muốn tìm người trong thành, nhưng lại không quen được mấy nhà cả, về nhà thì tìm cho nàng một người làm ruộng, ta không đồng ý để nàng chịu khổ, ta đã nhờ người nhà mẹ để giúp đỡ hỏi thăm xem có ai thích hợp hay không, để muội chọn được người nào à?”

Thẩm thị liền đem ý của Lưu thị nói ra, “Ta biết điều kiện nhà này kém chút, chỉ sợ người không đồng ý, nhưng nghe nói đứa nhỏ này là người thành thật phúc hậu, làm ra bạc cũng không tiêu pha bừa bãi, đều cất trong tay, vả lại, đối phương cũng nói, đứa nhỏ thành thân xong sẽ ở riêng, hẳn không phải con cả, không cần ở cùng cha mẹ, cũng không cần hầu hạ cha mẹ chồng, ta nghe thế mới đến hỏi ý người.”

Chu thị cũng quen Lưu thị, cẩn thận hỏi hoàn cảnh của Vương gia cùng con trai út, giống như Thẩm thị đoán, Chu thị không vừa lòng, “Nhà hẳn điều kiện kém quá, cho dù trong tay đứa nhỏ có tiền, nhưng được mấy đồng chứ? Nhưng chuyện không cần phụng dưỡng cha mẹ chồng thì có thể suy nghĩ lại. Chuyện này, một nữ nhân như ta không làm chủ được, phải hỏi ý cha đứa nhỏ đã.”

Thẩm thị thấy vậy đành phải cáo từ.

98. Chương 98: Tử Vũ Một Tuổi

Một tháng sau, Chu thị không đưa tin tức tới, Thẩm thị thấy vậy nên bắt đầu vội vàng thu xếp tiệc Tử Vũ tròn một tuổi. Chờ tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, ai ngờ buổi chiều ngày mười lăm tháng chín, cả nhà Tăng Thụy Khánh từ trong thành trở về, Tử Bình lại nhà, nhà cũng không vào, đứng ở cửa nói Tử Tình, bảo nhà nàng làm tiệc một tuổi cho Tử Hà, hơn nữa muốn làm trước Tử Vũ, Tử Vũ hoặc là làm vào buổi tối, hoặc là sang hôm sau.

Tử Tình trở về nói, Thẩm thị nghe xong, sắc mặt thay đổi, chạy ra cửa nói muốn tìm bọn họ tính toán, Tử Tình gấp đến độ hét Tử Thọ: “Tiểu tam, kêu phụ thân ra đây, nhanh lên.” Minh thì vội đuổi theo.

Tăng Thụy Tường ở trong phòng nghe thấy, chạy như bay ra ngoài, ôm chặt lấy thê tử, vừa vặn đụng phải Tăng lão gia tử cùng Điền thị tới nhà.

Lão gia tử khuyên: “Nương Tử Phúc à, ta biết ngươi rất tức giận, lão đại đáng lẽ phải thương lượng trước với người, vừa mới ta cũng nói hẳn rồi, đại tẩu người nói từ lúc đứa nhỏ trắng tròn cũng đã từng nhắc các người, đại sự của Thanh Nguyên miếu đã tính, Tử Vũ sinh trước nên đoạt phúc khí của Tử Hà, nên đành để Tử Vũ chịu thiệt chút, mà đại ca đại tẩu người vất vả lắm mới có một đứa trẻ, người liền thông cảm đi.”

“Còn muốn ta thông cảm thế nào nữa? Một tháng trước ta hỏi đại tẩu, mãi không thấy hồi âm, ta mới thông báo cho người thân, bây giờ lại bảo chúng ta chuyển qua ngày khác, người ta sẽ nghĩ thế nào? Con nhà nàng là bảo vật, còn con nhà ta là cổ đại chắc?” Thẩm thị gạt nước mắt.

“Chắc nhà đại ca người bạn nên không có thời gian truyền tin, bây giờ nhà người khá hơn nhà lão đại nhiều, người yên tâm, có các người che chở, Tử Vũ sẽ không xảy ra chuyện gì, nhiều năm như vậy người đều nhường đại tẩu, nhường thêm một tí đã sao? Về sau, Tử Vũ làm trẻ hơn một ngày. Đỡ phải ảm ỉ. Nếu không, lỡ Tử Hà có đau đầu nhức óc gì, đại tẩu người tới cửa tìm người, ủy khuất này người phải chịu đấy.” Điền thị nói.

Lão gia tử cùng Tăng Thụy Tường nghe thấy, cũng có ý này, vội gật đầu đồng ý, Tăng Thụy Tường dìu thê tử về nhà. Lại cúi đầu nói rất nhiều, Thẩm thị cũng đành phải đồng ý, từ đây sinh nhật của Tử Vũ là vào ngày mười tám tháng chín.

Sáng sớm ngày mười tám, Tử Tình khóa thư phòng lại. Lại đem phòng mình thu dọn kỹ càng, bởi vì hôm qua cả nhà đại cô đều đến uống rượu, ở lại chỗ lão gia tử. Hôm nay khẳng định cũng sẽ đến nhà, người nhiều tay cũng nhiều, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện sai sót. Tử Tình cũng không muốn tái phạm sai lầm như cũ, vào phòng Thẩm thị, phát hiện nương cũng đang thu dọn, hai người nhìn nhau cười.

Như cũ là người Thẩm gia đến sớm. Vừa đến đã vào phòng bếp giúp đỡ chuẩn bị đồ ăn, Tăng lão gia tử cùng Điền thị, một nhà Tăng Thụy Khánh, cả nhà Xuân Ngọc, Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc phải tới gần trưa mới vào cửa, vào cửa đã sai Tử Tình pha một ấm trà, Tử Tình cũng không hi vọng gì vào bọn họ.

Thẩm thị ôm Tử Vũ ra đón khách, làm Thẩm thị ngoài ý muốn là lần này Xuân Ngọc lại tặng cho cặp đĩa một bộ đồ mới. Dùng ả bông mịn, Điền thị, Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc cũng là bộ đồ mới. Chu thị tặng một đôi hài, mấy người nhìn chăm chăm trang sức trên người Tử Vũ, Chu thị ôm Tử Hà, ghen tỵ: “Vẫn là Tử Vũ mệnh tốt, vàng bạc ngọc ngà treo đầy thân.”

“Hừ, chỉ lo khoe khoang, không sợ đĩa nhỏ đau à.” Điền thị nhăm ngum trà, nói thầm một câu.

Thẩm thị định nói lại nhưng thấy người đầy sân, nên nuốt vào, tiếp đón mọi người vào bàn, lúc buổi tiệc vào cao trào, đột nhiên Yến Nhân Đạt nói: “Nhị ca, muội phụ có chút chuyện khó xử, hi vọng nhị ca thông cảm giúp đỡ.”

Tăng Thụy Tường đành phải hỏi: “Muội phụ mời nói. Có thể giúp đỡ nhất định sẽ giúp.”

“Là như vậy, muội tử của người vừa sinh xong Ngũ Mao, thân thể luôn luôn không được tốt, sữa không đủ, thân thể Ngũ Mao cũng yếu, một thời gian trước, người đã cho nhị muội một con dê sữa phải không? Ta nghe người ta nói uống sữa dê rất tốt cho sức khỏe, người cũng biết điều kiện nhà ta đây, nào có tiền để mua dê sữa, không bằng người cũng cho chúng ta một con dê sữa đi.” Yến Nhân Đạt nói.

Tăng Thụy Tường có chút khó xử, lại không tiện mở miệng cự tuyệt, hướng hồ thân thích đang ngồi ở đây, người không biết còn tưởng rằng mình keo kiệt, khắc nghiệt với nhà muội muội, đáp ứng thì lại sợ thê tử không vui, gần đây tâm tình thê tử không tốt lắm, đang định mở miệng, Chu thị ở một bàn khác nghe thấy Yến Nhân Đạt nói, hỏi: “Không biết đệ muội nuôi bao nhiêu dê sữa? Nếu cho thì đáng lẽ phải cho chúng ta trước, vừa vặn Tử Hà cũng cai sữa, đang định tìm thứ gì tốt để thay thế.”

Yến Nhân Đạt nghe xong, có chút nóng nảy, “Đại tẩu, muội phụ mở miệng trước, đương nhiên là nhà ta được trước. Đại ca, người thấy đúng không?” Ai ngờ Tăng Thụy Khánh đến mí mắt cũng không thèm nâng, Yến nhân Đạt có chút xấu hổ nhìn mọi người.

Lúc này Điền thị mở miệng: “Tranh gì mà tranh, mỗi nhà ột con là được, đều là người nhà, tranh cái gì. Chẳng lẽ còn thiếu một con dê à?”

Tăng Thụy Tường nghe xong, đành phải nói: “Nương nói đúng, một nhà lấy một con đi.” Hạ Ngọc vội vàng: “Nếu không thì để đại tỷ lấy ở chỗ ta đi.”

Lúc này, Thẩm thị ôm đứa nhỏ ra, nghe được một nửa, không hiểu lắm, liền cười hỏi Hạ Ngọc: “Người có thứ gì tốt cho tỷ người vậy?”

Hạ Ngọc nghe xong, có chút khó xử, cúi đầu, Điền thị thấy vậy nhanh nói: “Nàng muốn đem dê sữa người cho cho nhà Xuân Ngọc, nương Tử Phúc à, đại tẩu cùng đại muội người đều cần dê sữa, đều là huynh đệ tỷ muội, với lại nhà người đâu thiếu một hai con dê này, mỗi nhà một con là được, Hạ Ngọc uống hơn một tháng, ta thấy sắc mặt nó tốt hơn nhiều, cũng không nên ngừng uống.”

Thẩm thị nghe xong, có chút khó hiểu, nhìn trượng phu, Tăng Thụy Tường đứng dậy, đi đến bên người nàng, nhéo nhéo tay nàng, thấp giọng nói: “Cứ đồng ý đi, lát nữa ta kể tỉ mỉ người nghe.”

Thẩm thị không muốn để trượng phu khó xử, nói: “Cứ làm theo ý nương đi, không phải chỉ là hai con dê thôi à?”

Thẩm Kiến Sơn nghe xong, đứng lên muốn nói, Hà thị biết con mình tính tình nóng nảy, lớn tiếng hô: “Sơn nhi, ngồi xuống.” Thẩm Kiến Sơn thấy Hà thị phụng phịu, đành ngoan ngoãn về vị trí cũ.

Tam bà bà thấy không khí có chút xấu hổ, cười nói với Hà thị: “Thông gia tẩu tử nhìn sắc mặt càng tốt, bảo dưỡng không kém nhỉ.”

“Cái gì mà bảo dưỡng hay không bảo dưỡng chứ, không để nữ nhân thêm phiền toái là may rồi, trong nhà thông gia đệ muội có mấy đứa nhỏ?” Hà thị cũng cười đáp.

Hai người nói nói cười cười, Điền thị ngồi nghe rất là chói tai, nàng dâu của Thẩm Kiến Sơn - Hứa thị là người nhanh trí, vội vàng nói những lời Điền thị thích nghe.

99. Chương 99: Từ Chối Lời Cầu Hôn

Cơm no rượu say, các huynh đệ tử muội đều cáo từ trước, Yến Nhân Đạt uống nhiều cũng không quên chuyện lấy dê, Thẩm thị thấp giọng bảo Tử Tình đến sau núi chọn hai con dê sữa, lại chuẩn bị nước trà chiêu đãi khách nhân, đến lúc chỉ còn người Thẩm gia giúp đỡ thu dọn bát đĩa, Thẩm thị mới hỏi Hà thị.

Hà thị kể tỉ mỉ, lại nói với Thẩm thị: “Việc này đừng nhắc lại nữa, lúc đó con rể cũng khó xử, cả đồng người ở đó, lại có mẹ ruột chèn ép, không phải chỉ là hai con dê sao? Lúc này người cũng không thiếu từng ấy, coi như làm việc thiện đi. Không được gây chuyện với con rể đấy.”

Thẩm thị nghe xong, cười lạnh: “Hèn gì lại cho Tử Vũ một bộ đồ mới, chắc đã tính kế lâu rồi, không phải là ta keo kiệt không cho, mà là bọn họ hết ăn lại nằm, tâm tư đều dùng để tính kế người khác, thôi, không nói chuyện này nữa.”

Thẩm Kiến Sơn đi tới, mắng: “Trước mặt cả đồng người như vậy mà mở miệng muốn này muốn nọ, đây là nam tử hán à? Ngửa mặt.”

Thẩm thị sợ trượng phu nghe thấy thì xấu hổ, nên đánh gãy lời Thẩm Kiến Sơn, hỏi hoa mầu thu hoạch được gì không. Năm nay có mưa đá nên tổn thất không nhỏ, cũng may bây giờ lúa mọc tốt, không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ có được mùa thu hoạch, hai ngày trước thu hoạch dương khoai, thừa dịp giảm sản lượng nên bán 3 văn một cân, mặc dù kém hơn hai năm đầu, nhưng thu vào cũng khá quan, lúc trước tháng năm giá chỉ còn hai văn 1 cân, bây giờ thôn bên cũng bắt đầu trồng dương khoai, dưa hấu, giá giảm là điều Tử Tình đã dự kiến trước, may mắn là Tử Tình còn có nguồn thu nhập khác.

Thẩm thị mời người nhà mẹ đẻ ăn cơm chiều rồi mới đi, lại chuẩn bị chút thịt gà và ngỗng để họ mang về, Hà thị vẫn ở lại.

Trước khi ngủ, Tăng Thụy Tường mới có cơ hội giải thích cùng thê tử, Thẩm thị thở dài: “Cũng không phải ngày một ngày hai, hơn mười năm ta còn không biết tính tình của bọn họ à, trước kia có nhiều chuyện còn quá đáng hơn thế này, ta tức giận thì được gì đâu? Quên đi, vì hai con dê mà tức giận cũng không đáng. Người cũng đừng để trong lòng, dê nhà mình còn sinh dê con nữa mà, càng ngày càng nhiều cho coi.”

Thẩm thị nói làm Tăng Thụy Tường rất cảm động, lúc đầu còn quyết định phải cúi mình hò hét (dĩ danh) thê tử vui vẻ, ôm chặt lấy thê tử, để lên giường, Thẩm thị phát hoảng. Vừa định há mồm nói, miệng đã bị chặn, Tăng Thụy Tường vẫn không quên thổi đèn, bỏ mùng xuống.

Sáng hôm sau. Chu thị tới chơi, giải thích, hôm qua không cố ý muốn này nọ. mà là không quen nhìn Yến Nhân Đạt biểu diễn, muốn mở miệng khó xử hân, để hân biết khó mà lui, ai ngờ da mặt hân lại dày như vậy.

Thẩm thị nghe xong, cười nhàn nhạt, nói không có việc gì. Đứa nhỏ quả thật nên uống sữa dê, đáng lẽ nàng nên chủ động đưa đến.

Chu thị nghe xong, có chút ngượng ngùng, còn nói chuyện Tử Bình: “Đại ca người đi hỏi thăm rồi, nói nhà bọn họ nhiều người như vậy lại chen chúc trong một căn nhà. Cho dù có ở riêng, cũng phải đi thuê phòng ở, trừ phi nhà bọn họ có năng lực mua nhà hoặc cho đứa nhỏ cái phòng, bằng không, chắc chắn tương lai sẽ khó khăn, chưa có con thì còn đỡ, có con rồi thì ngay cả con cũng nuôi không nổi. Nếu không, người lại hỏi xem nhà bọn họ có thể mua nhà không đi?”

Thẩm thị đã sớm nghĩ không muốn xen vào việc này nữa, liền nói: “Nói thật, ta thấy người hơn một tháng không nói gì nên mấy ngày hôm trước đã từ chối rồi, như vậy đi, người cùng nàng cũng quen biết nhau, không bằng người tự mình tìm nàng mà hỏi, ta ở giữa truyền lời lỡ có sai sót thì ta gánh không nổi.”

Chu thị thấy Thẩm thị nói vậy, cũng không cưỡng cầu, lại chuyển đề tài: “Đệ muội có nghe được người nào tốt thì nhớ nói với ta một tiếng, Tử Bình cũng không nhỏ, sang năm đã mười lăm, làm cha mẹ thì luôn mong con mình có được cuộc sống tốt, chúng ta có thể lấy được mấy lượng bạc làm đồ cưới cho nàng đâu.”

Thẩm thị nghe xong, đành phải đáp lời, trong lòng hạ quyết tâm mặc kệ chuyện này, với tính tình của Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị, nếu tương lai nó sống khổ lại oán trách, tội gì phải để mình không thoải mái, huống chi trong lòng mình còn đang tức, dựa vào cái gì mà bọn họ luôn coi họ là trung tâm chứ.

Tiến bước Chu thị, không một hồi, Hạ Ngọc lại tới cửa, giải thích nói: “Nhị tẩu, đều do ta, nếu không phải do thân thể ta không tốt, người sẽ không đưa dê cho ta, cũng sẽ không bị đại tẩu cùng đại tỷ bắt bẻ.”

Thẩm thị nghe xong, nhanh nói: “Muội muội, người đừng nghĩ như vậy, một con dê to như vậy nuôi ở đó, ai mà không biết được chứ? Thật ra cũng tại ta, sớm biết rằng uống sữa dê có lợi, nên đưa cho bọn họ trước rồi, đều vì đứa nhỏ mà? Bây giờ người thấy thế nào? Trong nhà bạc đủ dùng không?”

“Đủ dùng, bây giờ cảm thấy toàn thân không mệt mỏi giống trước kia, đi cũng có thể đi thêm vài bước, ta định hai ngày nữa sẽ về nhà, lần này về đây cũng được hai tháng, không biết trong nhà ra sao rồi?”

“Ai đưa người về? Muội phu tới đón à? Sau khi về thì cố gắng bồi bổ, chuyện trong nhà đừng quá mệt nhọc, dê sữa kia có thể vắt uống được tầm nửa năm, nếu không, ta lại cho người một con dê đực, sau khi trở về nếu có thể sinh dê con thì người tự nuôi, suy nghĩ phóng khoáng hơn thì bệnh mới tốt lên được.” Nói xong Thẩm thị vào nhà tìm chút hoa quả gói lại, cắt vài thước vải bông và vải bố, bỏ vào rổ, đưa cho Hạ Ngọc.

Hạ Ngọc xua tay, nói: “Nhị tẩu, người cho ta quá nhiều rồi, ta thật sự không cần nữa. Bọn đại tỷ còn chưa đi, ta mà lấy mấy thứ này về, chẳng phải làm người thêm phiền toái à?”

Thẩm thị nghe xong, hỏi: “Vậy người định khi nào đi, ta sẽ đưa qua cho người, còn dê đực thì sẽ đưa sau.”

Hạ Ngọc còn muốn cự tuyệt, Hà thị ôm Tử Vũ vào, nói: “Con à, nghe nhị tẩu người nói đi, cầm đi. Lúc nhị tẩu người con nghèo khó, mấy đứa con trai của ta luôn luôn nhớ thương, đều là người thân, người đừng từ chối.” Hạ Ngọc nghe xong mới nhận, nói trước khi đi sẽ qua lấy. Đang nói, Tử Tình từ sau núi đã trở lại.

Tử Tình thấy mẫu thân cùng nhị cô, liền cười nói: “Nhị cô, ta lại đưa người thêm mấy thứ tốt nhé? Người muốn cây đào hay cây cam, có cây bưởi nữa nè, lấy về trồng.”

Hạ Ngọc nghe xong, cao hứng nói thích cây đào, còn bảo khi nào về sẽ nhất định đến lấy. Thẩm thị nói đừng lấy cây đào, không thể trồng trong viện. Tử Tình kỳ quái: “Bên chỗ học đường cũng trồng đào mà?”

“Nơi đó không có ai ở, nếu có người ở thì nên trồng cam hoặc bưởi.” Hạ Ngọc nghe xong, cuối cùng muốn mấy cây cam.

100. Chương 100: Gặp Lại

Tiến vào đến tháng chạp, Tử Phúc bọn họ nghỉ phép trở về, Tăng Thụy Tường cũng kết thúc việc dạy học, chuyên tâm ở nhà dạy thêm cho Tử Phúc, giảng hán cách phân thích đề, lập ý giải đề. Bận rộn quá nên năm nay không bán câu đối, Thẩm thị cũng vội vàng chuẩn bị đồ dùng cho Tử Phúc, trong lòng nàng luôn bất an, sợ sai sót điều gì.

Tăng Thụy Tường thấy vậy, liền khuyên nhủ nàng: “Người mà làm vậy thì càng làm đứa nhỏ áp lực thêm, dù sao năm nay đứa nhỏ còn chưa lớn tuổi, cho dù năm nay không được thì sang năm thi tiếp.” Thẩm thị nghe xong, cảm thấy có chút đạo lý, liền an tâm chuẩn bị đồ dùng, không nói chuyện thi cử nữa.

Vừa qua khỏi tiết nguyên tiêu, Tăng Thụy Tường liền dẫn Tử Phúc đi thị trấn, nói là tìm một vị đồng nghiệp, giúp đỡ một hai, vốn Tăng Thụy Tường còn định thuê căn nhà yên tĩnh cùng ở một tháng, nhưng Tử Phúc lại yêu cầu ở chỗ cũ nơi học đường, nói là coi như mình luyện viết văn, mới không có áp lực, Tăng Thụy Tường thấy vậy, chuẩn bị xong xuôi liền về nhà.

Trong sự hy vọng của Thẩm thị, nhận được tin Tử Phúc qua được kì thi huyện, vui quá mà khóc, Tăng Thụy Tường cười: “Có thể này mà đã khóc, về sau đường còn dài mà, ta xem người có bao nhiêu nước mắt để rơi nào! Đây chỉ là một bước đơn giản nhất, có cái gì đáng ăn mừng?”

“Đúng vậy, nương đừng không tin tưởng vào đại ca thế chứ, nương thấy con hỏi chuyện này bao giờ chưa, bởi vì con tin vào thực lực của đại ca.” Tử Tình cười.

Tháng ba, Tử Phúc về nhà, Thẩm thị lại một phen bận rộn, dặn Tăng Thụy Tường đi An Châu thuê cái tiểu viện, chỗ ở phải yên tĩnh, phải thi 3 kì, nghỉ ngơi không tốt thì không có sức thi nổi.

Tăng Thụy Tường thấy Thẩm thị lải nhải không ngừng, nói: “Người yên tâm đi, ta sẽ an bài cho con mà, Phúc nhi cũng không nhỏ, nó biết chiều cố bản thân thế nào, nhưng là người đấy, cứ lải nhải hoài rồi bệnh cho coi.”

Tử Tình cười trêu ghẹo: “Nương lo quá thì đi theo nấu cho đại ca ăn. Ăn không ngon thì thân thể không khỏe mạnh.”

Ai ngờ Thẩm thị nghe xong, nhìn Tử Tình, nói: “Con cho rằng ta không muốn đi à? Nếu trong nhà không quá bận thì ta đã đi rồi. Đỡ phải các người ở đây chê cười ta. À, con đi theo nấu cơm cho đại ca đi, mấy năm nay nương thấy con làm khá tốt. Phải cẩn thận đấy, đừng tiêu tiền lung tung.”

“Nương. Nương thấy con tiêu tiền lung tung bao giờ? Đi thi đi. Ca mà thi tốt cũng có một phần công lao của con nhá. Ca, người đừng quên đấy.” Tử Tình cũng muốn xem cổ đại thi cử thế nào. Cho nên rất tích cực.

Tử Phúc cười đồng ý: “Tình nhi là phúc tinh nhà mình, Tình nhi đi, đại ca chắc chắn sẽ thi tốt.”

Ngày đi, Tăng Thụy Tường cũng đi theo cùng. Bởi vì còn muốn tìm một người đồng nghiệp để làm thủ tục, Tăng Thụy Tường có không ít đồng nghiệp, nên việc này làm rất nhanh, thuê xong phòng, Tử Phúc để Tăng Thụy Tường trở về. Minh thì đi tìm bạn thảo luận.

Tử Tình cùng Tử Phúc ở An Châu. Mỗi ngày đều ra chợ gần đấy mua rau xanh, trừ nấu cơm, thời gian còn lại đều ở nhà thêu thùa may vá, đọc sách giải trí, dù sao bản thân tính cả tuổi mẹ cũng mười tuổi, một tiểu cô nương suốt ngày đi dạo ở bên ngoài cũng có chút không ổn, huống chi bản thân lại không nhớ đường, Tử Phúc cũng không yên tâm để mình nằng đi ra ngoài.

Ngày này, Tử Tình bỗng nhiên nhớ tới năm nay cây đào phía sau núi đã nở hoa rồi, sau tiết đoan ngo, thế nào cũng thu được mười sọt đào, tất nhiên là không muốn mỗi ngày mở sạp bán ở chợ, không bằng nhân cơ hội này đến hỏi Chu chương quây, nếu hần mua thì nhà mình không cần đi tìm người môi giới. Nghĩ vậy, Tử Tình liền thay quần áo, ra cửa.

Sắp đến tạp hóa, lúc qua đường cái, Tử Tình thấy cách đó không xa có chợ, định khi nào về sẽ mua đầu cá nấu canh, bồi bổ cho đại ca, liền không chú ý tới phía sau có một chiếc xe ngựa, chờ đến khi người đánh xe kéo ngựa dừng lại, thì Tử Tình đã ngồi trên đất, người đánh xe là thiếu niên mười bốn mười năm tuổi, thấy thế vội vàng chạy tới, hỏi: “Người sao rồi? Có bị trầy xước gì không?”

Tử Tình đứng lên, vỗ vỗ quần áo, còn chưa nói thì đã nghe thấy thiếu niên vui mừng: “Là người, ta còn nhớ rõ người, tiểu nữ oa bán đèn lồng.”

Tử Tình không hiểu nhìn hần, không thấy bất cứ dấu hiệu quen biết nào, lúc này, trong xe một người thiếu niên mười hai mười ba tuổi đi xuống, thiếu niên cũng nhận ra nàng, cười gật gật đầu, hỏi: “Tìm Chu chương quây à? Lần này lại có chuyện gì tốt?”

Lần này, Tử Tình nghĩ nghĩ, năm đó bán đèn lồng, Đông gia dẫn theo hai tiểu hài tử đến, phải biết rằng, Tử Tình không chỉ không nhớ được đường, mà còn không nhớ được người, một người xa lạ thì phải gặp ba bốn lần mới mới được mặt. Cho nên Tử Tình không hề ấn tượng về mỹ thiếu niên này. Thiếu niên thấy Tử

Tình ngờ ngác không biết đang nghĩ cái gì, nhìn thấy bản thân cũng không có chút kinh hỉ nào, liền lấy cây quạt gõ gõ đầu Tử Tình, không vui: “Nghĩ cái gì vậy? Chẳng lẽ lần này bị xe đụng ngu rồi? Hay người căn bản không nhớ bốn thiếu gia?”

“À, nghĩ ra rồi, người là thiếu gia Đông gia.” Tử Tình sờ sờ bản đầu, có chút mất hứng.

“Đã nghĩ ra, sao người lại mất hứng khi nhìn thấy ta, vì sao?” Hoa phục thiếu niên truy vấn.

“Người để ta dùng xe va vào người, dọa người nhảy dựng, lại lấy cây quạt gõ người xem người có cười với ta được không nhé?” Tử Tình than thở.

“Ha ha, người vẫn nhanh mồm nhanh miệng như vậy, bốn thiếu gia gõ đầu người là để mất người, người cho là ai cũng có vinh hạnh này à?” Mỹ thiếu niên mở cây quạt ra, quạt vài cái.

Tử Tình trợn trừng mắt, đang muốn nói chuyện, Chu chương quỳ đi ra, nhiệt tình cười với mỹ thiếu niên: “Tam thiếu gia hôm nay đi ngang qua đây? Hay đến tìm lão Chu?”

“Không có gì, người hỏi tiểu nha đầu này trước xem có chuyện gì đi?” Tam thiếu gia nói.

Chu chương quỳ lúc này mới chú ý tới Tử Tình, Tử Tình cũng không già mồm cái lão, sợ chậm trễ thời gian của họ, liền nói chuyện, Chu chương quỳ cũng lập tức đồng ý, chỉ nói là sẽ hỏi ý kiến ông chủ.

Tử Tình thấy vậy, vội cáo từ. Không chú ý tới việc tam thiếu gia liếc mắt nhìn người đánh xe, tùy tùng liền ra theo, nói muốn đưa Tử Tình về, Tử Tình khéo léo từ chối mãi mà không được, đành phải nói: “Vị đại ca này tên là gì vậy? Ta còn muốn đi chợ mua cá, lỡ chậm trễ thời gian của người thì không tốt, với lại bây giờ ta ở trong thành, đi lại rất tiện.”

“Không sao, thiếu gia để ta đưa người về, ta phải làm được. Ta họ Lâm, gọi ta là Lâm Khang Bình đi.”

Tử Tình thấy không thể cự tuyệt, đành vội vàng mua cá, trên đường, Lâm Khang Bình hỏi vì sao Tử Tình chuyển vào thành ở, Tử Tình liền đem nguyên do nói cho hắn, hai người cũng không nói chuyện nhiều với nhau, Lâm Khang Bình là người ít nói, Tử Tình cũng sợ mình nói nhiều rồi nói lố, về đến nhà, vội vàng nấu canh, Tử Tình nhanh chóng quên việc này.

Ai ngờ hai ngày sau, Tử Phúc đang ở nhà ôn tập, Tử Tình chuẩn bị nấu đồ ăn, thì Lâm Khang Bình dẫn tam thiếu gia tới cửa, tam thiếu gia vừa thấy Tử Tình thì vui vẻ, hỏi: “Người mặc quần áo gì vậy, sao ta chưa thấy qua?”

Tử Tình nhìn nhìn chính mình, là tạp dề trắng kiểu dáng Âu Tây, có thêu lá sen và con vịt, mang bao tay cùng màu.

“Người chưa thấy qua rất nhiều thứ, đây là thứ ta tự nghĩ ra, khi nấu cơm mà mặc thì rất tiện, quần áo đỡ bị vấy bẩn.”

“Đúng vậy, vừa nhìn đã thấy đẹp mắt rồi. Không ngờ tiểu nha đầu người cũng có vài phần thông minh.”

Tử Tình đang muốn nói chuyện, Tử Phúc ở bên trong nghe được động tĩnh, đi ra, hỏi: “Tình nhi, khách nhân đến mà sao không mời vào nhà? Đứng ở cửa nói chuyện còn ra thể thống gì?”

Tử Tình vội giải thích: “Là tam thiếu gia Đông gia của Chu chương quỳ.” Đúng là khó đọc.

“Ta họ Văn, gọi ta là Văn Tam, chào người, người là đại ca của Tử Tình à? Chúng ta gặp qua rồi, năm đó người cùng muội bán đèn lồng, ta ngồi ngay ở bên cạnh.”

Tử Phúc vừa nghe, lập tức đã nhớ được, “À, chào người, ta nhớ ra rồi. Vài năm nay được sự chiếu cố của phụ thân người, ta rất là cảm tạ, nhưng không biết hôm nay các người tới đây là vì. . . ?”

“Đừng nói chiếu cố gì, tại đưa hầu nhà người ngon, lại chín sớm. Ta hôm nay tới là nhìn xem muội người, hôm kia ở trên đường không cẩn thận đụng ngã nàng, không biết có bị thương chỗ nào không?” Nói xong nhận lấy một bao giấy từ tay Lâm Khang Bình đưa qua.

Tử Phúc cùng Tử Tình đều không giơ tay nhận, Tử Phúc kéo Tử Tình nhìn từ trên xuống dưới, lại dùng tay sờ, biết muội muội quả thật không có việc gì, mới yên lòng.

“Không bị sao thật à? Ngày đó ta thấy nàng từ trên đất đứng lên, thấy nàng lên cao húng, quên hỏi nàng có nơi nào không thoải mái hay không, hại ta ở nhà còn lo lắng hai ngày, nên hôm nay tới thăm mới an tâm.” Văn Tam giơ bọc giấy trong tay: “Đây là chút điểm tâm, không cần khách khí.” Nói xong tự mình vào nhà để.

Tử Phúc thấy thế, đành phải phân phó Tử Tình rót trà, Tử Phúc khách khí xa cách, ngồi một lát, chủ tớ Văn Tam cáo từ, Tử Phúc cẩn thận hỏi Tử Tình, Tử Tình thấy đại ca lo lắng, liền nói: “Đại ca, chỉ là ngẫu nhiên đụng phải thôi mà, ta cũng đâu bị thương. Về sau ta nhất định sẽ chú ý khi đi đường. Huống hồ ít ngày nữa người thi xong, chúng ta trở về nhà rồi. Bây giờ ta không ra cửa nữa.”

Tử Phúc nghe xong, nghĩ chắc là tại mình đa nghi, bây giờ muội muội còn nhỏ, thấy nàng nói vậy, cũng không hiểu ý của mình, mà vài ngày nữa sẽ về nhà, hai người cũng không có cơ hội gặp lại, nên nhanh chóng bỏ qua việc này, một lòng đọc sách.

101. Chương 101: Mang Thai (1)

Vài ngày sau, Tử Phúc vừa thi xong, đã bảo Tử Tình về nhà, nói tự mình chờ xem bằng là được, còn muốn đi tìm bạn bè hỏi thăm. Tử Tình nghĩ, mình đã đi không ít ngày, nên thu dọn đồ đạc về nhà.

Về đến nhà, vừa lúc Tú Thủy đính hôn, Tử Tình cảm than, thời gian cực nhanh, bất tri bất giác mình đã tới nơi này đều hơn bốn năm, nữ hài bên người đều gả làm vợ người khác, bình thường tính tình Tú Thủy tùy tiện, nói đến phu quân tương lai thì lại xấu hổ, mặt mày vui mừng, chắc vẫn có vài phần vừa lòng với hắn, Tử Tình không khỏi cao hứng thay nàng.

Hôm yết bằng, Thẩm thị dậy thật sớm, giục trượng phu mượn xe vào thành, đến cổng nha môn, người đã tấp nập, căn bản không chen vào nổi, hai người đợi ở ngoài hơn nửa canh giờ, mới thấy Tử Phúc từ từ mà đến, Thẩm thị vừa thấy con, nhanh hỏi: “Thế nào, có qua hay không?”

“Nương, bằng còn chưa dán lên mà, các người đến sớm như vậy làm gì? Ăn điểm tâm chưa? Nếu không thì con dẫn cha nương đi ăn gì đã nhé? Giwof có dán bằng thì chúng ta cũng không chen vào nổi đâu.” Tử Phúc nói.

“Ta đã khuyên nương của con nửa ngày, nhưng nàng không nghe, phải tới đây cho bằng được. Đi thôi, nửa canh giờ nữa lại đến.” Tăng Thụy Tường khuyên nhủ.

Đang định đi thì thấy phía trước chuyển động một trận, quan sai ra ngoài dán thông báo, Thẩm thị nắm chặt hai tay, đợi đến khi đám người tản ra, Tử Phúc mới đi xem, thấy một người cùng trường bảo Tử Phúc xếp hạng thứ 22, Thẩm thị nghe thế, nước mắt lại trào ra, Tăng Thụy Tường đỡ nàng lui đến một chỗ yên lặng, để nàng vui vẻ khóc đã đời, lúc này Tử Phúc cũng tìm đến, ba người đến căn nhà thuê, thu dọn đồ, lại đi mua chút vải dệt và điểm tâm, mới thu xếp mượn xe về nhà.

Cả nhà vào cửa, Tăng Thụy Tường nói muốn dẫn Tử Phúc đến lão phòng, Thẩm thị đưa cho hắn hai bọc điểm tâm, hai người đến lão phòng, thấy lão gia tử vui vẻ đầy mặt tiền Chu đại phu ra cửa, thì ra mấy ngày hôm trước Hạ Ngọc cảm thấy thân mình có chút không thoải mái. Cả người mệt mỏi, luôn buồn ngủ. Trong bụng còn khó chịu, mà mẹ chồng lại cho rằng nàng lười nhác, nói thành thân ba năm không sinh được con sẽ cưới bình thê, Hạ Ngọc nghe xong, tức giận bảo trượng phu đưa nàng về nhà mẹ đẻ. Muốn ở đây dường một thời gian, ai biết hôm nay mới Chu đại phu xem mạch, là có thai.

Cha con Tăng Thụy Tường đi vào, Điền thị ôm Hạ Ngọc mà khóc. Hai người vừa khóc vừa cười, Điền thị thấy Tăng Thụy Tường vào, nói: “Tử Phúc. Người đến nhà tiểu cô một chuyến, nói cho nàng biết nhị cô người đã trở lại, có thai, để nàng đến thăm nhị cô.” Tử Phúc đáp ứng.

Tăng Thụy Tường nhìn mẫu thân đều quan tâm đến chuyện muội muội mang thai, nên không nói chuyện Tử Phúc ra. Thôi thì chờ tháng sáu thi cuộc thi tiếp theo rồi nói sau. Nghĩ vậy, liền toàn tâm toàn ý cao hứng thay Hạ Ngọc, người một nhà nói chuyện vui vẻ.

Diễn thị bỗng nhiên nghĩ đến lần này nữ nhi về nhà mẹ đẻ không có đem dê sữa về, bây giờ lại mang thai, sữa dê không thể ngưng uống, liền mở miệng: “Tuồng nhi, lần này muội muội người về nhà vợ vàng, hiện thời lại có mang thai, sữa dê phải tiếp tục uống, người sai Tử Phúc kéo một con tới đây đi.”

Tăng Thụy Tuồng nghe xong, lập tức đáp ứng, lúc này, Thu Ngọc cùng Tử Phúc vào cửa, lại ngồi một lát, liền dẫn Tử Phúc cáo từ về nhà.

Thẩm thị nghe tin tức tốt này, tự đáy lòng thay cô em chồng cao hứng, nói câu “Cuối cùng cũng chờ được ngày này. Giống như người thường nói, cái gì mây cái gì trăng ý nhỉ?”

“Là mây tan trăng sáng, xem ra vi phu phải đốc thúc học nghiệp của nương tử mới được.” Nói xong, ôm bả vai thê tử vào nhà.

Sớm hôm sau, Tăng Thụy Tuồng mới nhớ tới chuyện dê sữa, nhắc Thẩm thị, Thẩm thị vợ nói: “Đúng vậy.” Nói xong liền chuẩn bị ít vải thích hợp để làm quần áo, xách một rổ trứng gà, kéo con dê, tự mình đưa đến lão phòng, dặn dò Hạ Ngọc, mỗi ngày một chén sữa dê, một cái trứng gà, nhất định phải đem thân thể bồi dưỡng cho tốt.

Ai biết hai ngày sau, Thẩm thị đang chuẩn bị quần áo cho Tử Phúc lên tỉnh thi tiếp, Diễn thị phái Đại Mao tới, Tăng Thụy Khánh truyền tin nói Chu thị cũng mang thai. Thẩm thị nghe xong, phản ứng đầu tiên là sao lại mang thai cùng lúc thế này? Ngàn vạn lần đừng sinh trùng ngày nữa. Định đi một chuyến, nhưng với quan hệ hai nhà bây giờ, thật sự không muốn đi tỷ nào, không đi thì không biết nói sao với Diễn thị.

Trong lòng Thẩm thị ủy khuất, liền nói cùng mẫu thân Hà thị, Hà thị nghe xong, khuyên nhủ: “Nhiều năm như vậy mà người đều nhẫn nhịn được, thì cố nhẫn nhịn thêm tý nữa đi. Bây giờ các người ở riêng, người đừng vì nàng mà làm mình bức bối, người cứ đi một chuyến. Cầu cái tâm an, đừng để người ngoài biết lại tưởng cúng ta giàu có, trong mắt không xem ai ra gì. Tặng không cần nhiều, một rổ trứng gà, một xấp vải là đủ.”

Thẩm thị nghe xong, xem ra lần này đến An Châu là điều tránh không được, liền nghĩ cũng gần Đoan Ngọ, đi thì nhân thể mua luôn đồ dùng cho Đoan Ngọ, còn có đồ Tử Phúc cần dùng khi đi thi nữa, nhất định phải mua đầy đủ. Cho nên hôm sau, Thẩm thị đã dẫn Tử Phúc đi từ sáng sớm.

Tử Tình mang theo Tử Vũ chơi trong viện, Tử Vũ đi còn không vững, Tử Tình đang cúi đầu xem, bỗng nhiên một trận gió thổi qua, một ít bông hoa nhỏ xíu rơi xuống, Tử Tình vừa nhắc đầu, phát hiện không biết khi mà cam trong viện đã nở hoa kết quả, mừng đến nỗi Tử Tình kêu lên: “Bà ngoại, người xem này, cam ta trồng đã kết quả.”

“Ta thấy lâu rồi, còn tưởng rằng người đã biết rồi chứ. Kia chưa chín đã là cây cam, chắc là quýt đấy, cam phải trồng năm năm mới nở hoa kết quả.”

Tử Tình nghe xong, giao Tử Vũ cho Hà thị, bản thân thì cầm cái rổ đến phía sau núi, dạo quanh một vòng lớn, quýt đã bắt đầu kết quả có hơn mười cây, năm nay quả đào cũng nhiều, tầm mười ngày nữa sẽ chín, ôm một rổ đầy trứng gà, đang định xuống núi, thấy dưới núi hình như có hai người, đến gần thì thấy là Văn Tam thiếu gia cùng Lâm Khang Bình. “Sao lại là các người? Các người sao lại tới nơi này?”

“Bà ngoại người nói. Nên chúng ta đến nhìn xem. Chúng ta đến cùng Chu thúc, Chu thúc đến nhà người lấy gà và trứng, nên chúng ta đi theo, thuận tiện nhìn rừng đào nhà người.” Văn Tam nói.

Lâm Khang Bình không nói gì, chỉ nhận lấy rổ trong tay Tử Tình, Văn Tam thấy cái gì cũng mới mẻ, đều phải hỏi một chút, ngay cả trứng trong chuồng gà cũng lấy ra xem cho bằng được, Tử Tình biết hẳn là con nhà giàu có, làm gì có cơ hội tiếp xúc những thứ này, không đành lòng đánh gãy sự vui vẻ của hắn.

“Người không cần đọc sách à? Sao mỗi ngày đều đi dạo thế?” Tử Tình hỏi.

“So lại không cần đọc sách? Ta luôn luôn học ở kinh thành. Hai năm nay theo cha ta tới An Châu, tư thực ở gia tộc hơi loạn, phụ thân mời thầy về nhà, mấy ngày hôm trước có việc, nên ta mới được ra ngoài đi dạo.” Văn Tam nói xong, trong mắt phẳng phất có một tia đau thương.

102. Chương 102: Mang Thai (2)

Tử Tình thấy trong mắt Văn Tam có đau thương, nghĩ hắn có gia đình như vậy, có rất nhiều điều không thể nói cho người ngoài biết, chỉ có thể tự mình ưu thương. Nên chỉ huy bọn họ, chọn mấy quả đào chín, nhặt tất cả các trứng trong chuồng gà, dùng xẻng nhỏ xúc phân gà đổ vào gốc cây, Tử Tình thấy trên mặt Văn Tam tươi cười càng ngày càng nhiều, lại dẫn bọn hắn đi một chuyến, đáng tiếc chọn nửa ngày vẫn không có thành quả đưa hấu nào chín, đành phải thôi.

Ba người chơi nửa ngày, mới nghĩ đến chính sự, gà chưa bắt, Tử Tình trở về tìm ít rau trộn với cơm thừa, rải trên núi, Lâm Khang Bình cùng Văn Tam thân thủ rất nhanh nhẹn, hỏi mới biết hai người đều luyện võ từ nhỏ, dùng để bắt gà thì đúng là đại tài tiểu dụng (tài cao nhưng dùng vào việc nhỏ).

Lúc Chu chương quỳ đi tới, Văn Tam còn có chút tiếc nuối, trên trán đầy mồ hôi, ánh mắt sáng ngời, đứng trước mặt Tử Tình, hỏi: “Lần sau ta còn có thể đến nhà người tìm người không? Hôm nay ta rất vui vẻ.”

Tử Tình nhìn thẳng bé trước mắt, ánh mắt đen như mực nhìn chằm chằm mình, Tử Tình cảm thấy bản thân muốn nói lời từ chối, ánh mắt kia ủy khuất tựa hồ có thể làm mình điên đảo, quên đi, coi như đồ đùa nhỏ, Tử Tình gật gật đầu: “Đương nhiên là có thể, nhưng phải là lúc người được nghỉ phép, ngàn vạn không được trốn học chạy tới, cũng không được tự mình vụng trộm đến, phải nói cho người nhà biết trước, tốt nhất là có người theo cùng.”

Vừa tiến bước bọn họ, Điền thị, Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc đi lại, nguyên lai Thu Ngọc cũng có mang thai, muốn ăn ít đồ chua, bảo Tử Tình đi hái ít quả đào đến. Hà thị nghe xong, vội vàng nói: “Chúc mừng bà thông gia, năm nay thật sự là năm vui vẻ, tam hỉ lâm môn, bà thông gia cứ chờ ôm cháu trai cháu gái đi.”

“Nếu được như thế thì ta sẽ dâng hương kính phật. Nhất là nhị nha đầu, ba năm không có con, đều làm ta lo lắng mãi. Còn dâu lão đại nữa, từng ấy tuổi rồi mà vẫn chưa sinh con trai, còn không biết sẽ làm ầm ĩ cái gì đâu.” Điền thị nói.

Tử Tình hái xong quả đào về, Tăng Thụy Tường dẫn Tử Thọ, Tử Hỉ cũng vào nhà, Tử Hỉ đã ba tuổi rưỡi, lúc trong nhà bận rộn. Tăng Thụy Tường thường xuyên dẫn hắn đến học đường nghe giảng, trước tiên là cảm nhận không khí đọc sách, không ngờ hắn lại có thể ngồi nghe, tuyệt đối không tranh cãi ầm ĩ. Làm Tăng Thụy Tường rất vui mừng.

Tăng Thụy Tường thấy mẫu thân cùng muội muội, nhất là biết Thu Ngọc cũng có thai, cao hứng thu xếp mời ở lại ăn cơm. Vừa định cho Thu Ngọc một con dê sữa, Thu Ngọc nói: “Nhị ca, ta không cần dê đâu, ta không biết vắt sữa, với lại nhà ta chưa ở riêng, mà ta cũng không thể cắt cỏ nuôi dê được, mang về rất bất tiện. mà nhà cũng không xa, mỗi ngày ta về nhà, uống ké nhị tỷ kia một chén là đủ rồi.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, đành phải thôi. Điền thị muốn chạy trở về làm cơm cho hai đứa cháu ngoại, Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc ngồi thấy mùi xương ở phòng bếp, liền ở lại. Phòng ăn, Tăng Thụy Tường thấy hai muội tử ăn nhậu nghiêng. Liền cười hỏi: “Nhìn tướng ăn kia, chẳng lẽ các người thường ngày ăn không đủ no à?”

Hạ Ngọc nghe xong, không lên tiếng, Hà thị thấy thế dẫn Tử Vũ ra ngoài, Thu Ngọc mới nói: “Chúng ta chưa ở riêng, cả một nhà đông người ở cùng nhau, nhà hắn điều kiện còn không bằng nhà chúng ta, nào có cái gì mà ăn ngon, khoảng thời gian trước, lão công ta về nhà cấy mạ, mới ngồi thấy được mùi thịt, trong nhà hắn đệ đệ muội muội đều lớn, đúng tuổi ăn tuổi lớn, ta chỉ có thể về nhà mẹ đẻ vụng trộm ăn một chút. Bây giờ trong nhà nuôi Đại Mao cùng Tam Mao, tính tình đại tỷ phu người cũng không phải không biết, một các cũng không bỏ, hai người ăn còn hơn bốn người chúng ta nữa, mà thấy đồ ăn ngon thì cướp thì giành, nường cho chúng ta chút đồ ngon, còn phải thừa dịp bọn họ không ở nhà mới cho.”

Tử Tình nghe xong thấy buồn cười, năm đó mẫu thân mình chịu ủy khuất thì hiện thời Thu Ngọc cũng cảm nhận được, nhưng nghe tình hình, nường ta cũng không có nghĩ đến nhà mình, bởi vì Tử Tình thấy giọng của nường chỉ có oán giận, không có xin lỗi.

Tăng Thụy Tường nghe xong cũng không nói gì, phỏng chừng cũng nghĩ tới trước kia Thẩm thị chịu bao nhiêu ủy khuất. Lúc này, chuông cửa rung, Thẩm thị mang theo Tử Phúc vào cửa, hai người bao lớn bao nhỏ, mệt rã rời, cũng may Tử Tình biết hai cô cô có thai, cơm trưa chuẩn bị tương đối sung túc, lúc này

cũng bớt việc, Hà thị nói cho Thắm thị biết Thu Ngọc có thai, Thắm thị cười nói: “Năm nay là năm gì mà ba người cùng mang thai một lúc thế?” Nói xong lại lục ra ít hạch đào, táo tàu, long nhãn trong đồng bao lớn bao nhỏ kia, ổi người một nửa, nói: “Hạch đào này là thứ Chu chương quây lấy ở phương bắc đến, nói là bổ não, ta liền mua một ít, long nhãn và táo tàu định mua bổ máu cho Hạ Ngọc, thân thể nàng yếu đuối, mang thai càng phải chú ý. Thu Ngọc cũng mang thai thì hai người chia nhau đi, cũng là chút tấm lòng của tẩu tử.”

“Cám ơn nhị tẩu, lại để nhị tẩu tiêu pha rồi, mỗi lần ta đến, nhị tẩu đều bao lớn bao nhỏ đưa ta.” vánh mắt Hạ Ngọc đỏ lên.

Thắm thị vỗ vỗ tay nàng: “Chút đồ này không đáng giá gì cả, người suy nghĩ phóng khoáng ra, bảo dưỡng cho tốt đi.”

Tử Tình nghe xong, cười nói: “Đúng vậy, nhị cô, người thích khóc như vậy, động hay không động cũng rơi nước mắt, lỗ sinh biểu đệ cũng thích khóc thì sao.”

Thắm thị nghe xong, cười mắng Tử Tình một câu, đem nàng đuổi đi, ba người các nàng nói chuyện một hồi trong phòng mới đi ra.

Tiến bước các nàng, Thắm thị thu xếp đồ, Tăng Thụy Tường tiến vào ôm lấy nàng, Thắm thị thấy hấn cảm xúc sa sút, liền hỏi nguyên do, Tăng Thụy Tường nói: “Hôm nay nhìn thấy tiểu muội, nghĩ năm đó ta không ở nhà, nương cứng chiều muội muội, đại tẩu lại là người khó chịu, người chịu ủy khuất chắc chắn nhiều hơn các nàng, ta đau lòng người. Cám ơn người còn có thể đối đãi các nàng như thế.”

“Nói thật, ta cũng không phải không oán giận, nhưng chúng ta sống cho hiện tại và tương lai, mà bản thân mình đã trải qua, đương nhiên càng thông cảm các nàng, hơn nữa nhà mình hơi dư dả, tính tình nhị muội hiền lành, lại một thân bệnh tật, nhị muội phụ cũng là người hiểu biết, ta tự nhiên liền cưng nàng nhiều một ít. Xuân Ngọc thì ta trốn càng xa càng tốt, người cũng đừng oán ta, mấy năm nay người cũng không phải không biết, ta chịu hết nổi rồi, chưa thấy ai lại ganh tỵ như vậy. Tiểu muội người thì trong lòng có tính kế, trong tay cũng có chút ngân lượng, nhưng nàng không dám dùng, chẳng qua hiện tại nàng không ở riêng, nàng mới không thể lấy tiền bạc ra mà thôi. Người cứ yên tâm, vẫn nên quan tâm chuyện Phúc nhi đi thi đi. Người dự định khi nào sẽ khởi hành?”

“Qua Đoan Ngọ, đi trước tìm nơi ở đã.” Vợ chồng còn nói chút chuyện khác.

Ai ngờ Tử Phúc biết được hôm nay Văn Tam thiếu gia tới, còn cùng Tử Tình đến sau núi bắt gà, trong lòng luôn có suy nghĩ không tốt, trái lo phải nghĩ, vẫn đi tìm Thắm thị.

103. Chương 103: Lo Lắng Của Tử Phúc

Tử Phúc túm Thắm thị vào thư phòng, Thắm thị gặp con thần thần bí bí như vậy, còn cười nói: “Có chuyện gì mà con lại kín đáo thế?”

“Nương, con có chuyện muốn nói, nương không cần kinh hoảng, có lẽ là tại con nghĩ nhiều, không có thì tốt.”

Thắm thị thấy vẻ mặt con trai rất nghiêm túc, trong lòng bồn chồn, vội giục Tử Phúc, Tử Phúc đem chuyện Tử Tình gặp Văn Tam ở An Châu, Văn Tam lại tới cửa vấn an, hôm nay lại chạy đến nông thôn, kể hết cho Thắm thị.

“Lẽ ra, hấn là thiếu gia như vậy, không cần phải tới cửa thăm hỏi, cũng không cần thiết phải chạy đến nông thôn, ta lo lắng hấn có tâm tư gì với Tử Tình, tuy rằng hấn không lớn, nhưng hấn nhà cao cửa rộng, đi nương tiểu thiếp cả đồng lớn, bên người nha hoàn thành đàn, nên biết hay không nên biết đều thấy cả. Ý của con là có lẽ chính hấn cũng không biết mình có tâm tư gì, có lẽ là tò mò, mà con không hy vọng Tình nhi chịu thương hại, Tình nhi còn nhỏ, khẳng định không biết loại gia đình ấy không phải chúng ta muốn vào là vào, lỡ bị về bề ngoài của hấn mẹ hoặc thì không tốt. Tiểu tử kia cũng không bày nhiều thành ý lắm, tên cũng không chịu nói ra, chỉ nói gọi hấn là Văn Tam. Cho nên con nghĩ mãi, nương đừng vội muội ra

ngoài giao tiếp với hân. Tuy rằng nữ oa ở nông thôn không được chiều chuộng như trong thành, mỗi ngày không cần ở trong nhà miết, nhưng dù sao muội muội cũng mười tuổi, bộ dạng mặc dù không khuynh thành, nhưng cực kì thanh tú, nhất là cặp mắt, vừa thấy đã biết là người trí tuệ, ta có mấy bạn cùng trường, đều khen muội ấy.”

Tử Phúc nói một mớ, Thẩm thị còn có chút không phản ứng “Không thể nào, Tình nhi còn chưa hết 9 tuổi, vẫn là một đứa nhỏ, Văn thiếu gia xem cũng chỉ mười hai mười ba, đều là đứa nhỏ. Lại nói, nhà bọn họ có đầy người xinh đẹp, chưa thấy nha đầu ở nông thôn nên tò mò chút thôi.”

“Nương, con cũng chưa bảo hân có tâm tư gì đâu, con có chút lo lắng, nương nên chú ý nhiều hơn. Muội muội nhìn không giống dã nha đầu ở nông thôn, bạn cùng trường của con nói muội muội giống tiểu thư nhà giàu. Nương cũng thấy muội ấy có tâm tư khéo léo, nếu không có nàng buôn bán dưa hấu, chúng ta sao có thể sống tốt như bây giờ, đến nay con còn không biết nàng ương giống thế nào mà để dưa hấu chín sớm hơn nửa tháng kia, còn nữa, nương nhìn cây ăn quả trong nhà đi, gà dê nữa, thứ nào mà không phải nàng làm ra đâu, đúng rồi, còn có đèn lồng, chính là lúc bán đèn lồng nên hai người bọn họ mới quen biết. Nương không biết nàng đọc sách học chữ còn nhanh hơn con, cũng may muội muội biết thế nào là đủ, tiểu phú tức an (hơi giàu có là an phận), không tính toán làm ra nhiều thứ động trời, biết ẩn dấu, sống cuộc sống an ổn.”

Thẩm thị nghe xong, nghĩ kĩ lại, quả thật là như thế, “Cha con cũng nói qua, đáng tiếc nàng không phải là nam, nhưng cha con cũng nói, tương lai của nàng không cần chúng ta quan tâm, nhưng người nào mới xứng với nàng đây? Người có tiền thì ta không muốn, trong nhà tam thê tứ thiếp, ủy khuất nàng, cả ngày củi gạo dầu muối, giống ta trong suốt 10 năm qua, trong nhà cả đồng người, cơm cũng ăn không đủ no, còn hôm nay tiểu cô của con cũng nói, ở nhà chồng không tốt, nếu gả qua mà ở riêng thì được, chỉ sợ gả vào một đại gia đình, trên có ông bà dưới có cháu chắt, cũng chịu rất nhiều ủy khuất.”

“Nương, chuyện lập gia đình thì còn lâu, nương yên tâm, con nhất định sẽ học thật giỏi, để tương lai muội muội có cái dựa vào, không bị người khi dễ. Lần này vào tỉnh, con muốn dẫn nàng đi, thứ nhất là con rất cần người chăm sóc, thứ hai là dưa hấu trong nhà gần chín, Chu chương quỳ sẽ thường đến, con lo Văn gia thiếu gia nhàn rồi vô sự cũng đến cùng, con dẫn muội muội ra ngoài hai tháng, lạnh lùng tâm của tiểu tử ấy.”

Thẩm thị nghe xong, gật đầu đáp ứng, đang muốn nói chút gì, Tăng Thụy Tường về nhà, đang tìm nàng, Thẩm thị vội mở cửa, Tăng Thụy Tường cười: “Mẹ con các nương làm gì mà đóng cửa nói chuyện thế hả?”

Thẩm thị còn chưa nói, Tử Phúc mở miệng trước: “Con đang nói với nương, mình con lên tỉnh ở hai tháng rất bất tiện, nên để Tình nhi theo con, có nàng chuẩn bị con sẽ đỡ mệt hơn. Lần trước ở An Châu, đều dựa vào nàng.”

“Hai ngày trước hỏi con, con còn nói không cần, tự mình đi là được, dù sao có bạn cùng trường, lúc này sao lại đổi ý?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Không vì gì cả, con chỉ nghĩ đến có Tình nhi ở cạnh mới tiện lợi, làm cơm canh con ăn ngon miệng, giặt giũ quần áo giúp con, đỡ việc. Lúc trước con lo trong nhà bận rộn quá nên nàng không đi được.” Tử Phúc giải thích.

Tử Tình vừa vặn từ sau núi trở về, ôm rô trứng gà, nghe thấy cả nhà nhắc tới nàng, liền hỏi: “Muốn ta làm gì? Ai lại đánh chủ ý đến người ta hả?”

Vừa nghe Tử Phúc đề nàng vào tỉnh thành, trong lòng Tử Tình vẫn có vài phần nhảy nhót, thành phố lớn đó, đi ra ngoài đi dạo nè, không uống công mình đến cổ đại. Tử Tình cười hai mắt sáng lấp lánh, Tử Phúc cùng Thẩm thị nhìn nhau, đối lấy ánh mắt nghi ngờ của Tăng Thụy Tường.

Đột nhiên, Tăng Thụy Tường vỗ đầu mình: “Thấy các người nói chuyện mà ta quên mất chuyện quan trọng, lão Điền mới truyền tin đến, người môi giới trong thành nói có chỗ bán cửa hàng và ruộng nước, để ta đi xem một chút, sáng sớm ngày mai đi, Tử Phúc, sáng sớm ngày mai con lên lớp thay vì phụ, một hồi ta sẽ nói cho con ngày mai nên dạy gì.”

Đầu xuân năm nay, trong thôn thấy đứa nhỏ đi học về có cách nói năng không giống trước, ào ào đem đứa nhỏ đến, như vậy tư thức của Tăng Thụy Tường thêm được mười đứa trẻ, tiến độ chậm lại, Tăng Thụy Tường đành phải chia làm hai ca, một buổi sáng một buổi chiều, tuy vất vả chút, nhưng tâm tình vẫn tốt.

Sớm hôm sau, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị ra ngoài, Tử Tình cũng muốn đi theo Tử Phúc đến học đường, thứ nhất là tò mò nhìn Tử Phúc dạy học, thứ hai là xem quả đào lớn rồi có bị các học sinh hái trộm không.

Tử Phúc đành phải dẫn nàng theo.

Tử Tình vốn định tìm cái bàn ngồi xuống, nhưng Tử Phúc không chịu, đành phải đứng ở ngoài tường nghe bọn họ đọc sách, Tử Tình nhớ tới tam vị phòng sách của Lỗ Tấn, tiểu hài tử đọc thư đều là rung đùi đắc ý (đọc cái kiểu xoay xoay đầu ý), vụng trộm vừa thấy, quả thực như thế, mình cũng lắc lắc đầu theo, không một hồi đầu đều choáng váng, nhin không được cười ha ha, sợ Tử Phúc nghe thấy, chạy nhanh ra ngoài.

Chờ giữa trưa, Tử Phúc dẫn Tử Thọ cùng Tử Hỉ về nhà, Tử Tình hỏi: “Đại ca, vì sao các người đọc sách phải rung đùi đắc ý như thế, ta lắc đầu một hồi liền hôn mê, còn nhớ được cái gì chứ?”

“Chúng ta đọc sách có lắc đầu sao? Sao ta không biết?” Tử Thọ hỏi.

Tử Phúc nhu nhu đầu nàng, nói: “Không choáng váng đâu, hèn gì ta thấy người một mình cười miết.”

Tử Tình sờ sờ đầu nàng, nói: “Đại ca, ta ghét người, cứ luôn làm tóc ta rối không à.”

Bốn người đùa một hồi, Thẩm thị bọn họ cũng vui vẻ trở lại, lần này thu hoạch rất lớn, mua hai cửa hàng, lại mua năm mươi mẫu ruộng nước, Thẩm thị cười nói, bây giờ trong nhà không làm gì thì một năm cũng thu được năm trăm lượng bạc tiền thuê.

104. Chương 104: Vào Tỉnh Thành

Đoan Ngọ nhanh chóng đi qua, Thẩm thị luôn kiểm tra hành lý của Tử Phúc suốt, lại cho Tử Phúc mấy ngân phiếu mười lượng, trên người Tử Tình cũng có 50 lượng, bởi vì có ba gia đình bạn cùng trường đi trước, nên lần này Tăng Thụy Tường sẽ không đưa đến tỉnh thành, chỉ mượn xe ngựa, trải qua bốn năm canh giờ xóc nảy, Tử Tình đã không có hưng trí như lúc đầu, bộ xương tan tác cả. Cũng may trời vừa tối, bọn họ đã chạy tới một cái trấn nhỏ ngoài tỉnh để nghỉ trọ, lúc này cửa thành đã đóng.

Ngày thứ hai, cả bọn chuẩn bị xong, ăn vài miếng điểm tâm, không có trì hoãn nữa mà tiếp tục lên đường, đi hơn nửa canh giờ, mới đến cửa thành cao cao, Tử Tình xóc lên mình xe cửa sổ trên xe ngựa nhỏ, thấy cửa thành đề hai chữ to đùng “Xương Châu”, vào thành, ngã tư đường còn rộng mở và phồn hoa hơn An Châu, hai xe ngựa có thể chạy song song. Nhà lâu cũng nhiều, nhưng cao nhất cũng chỉ có ba tầng, phần lớn là hai tầng, trên đường có rất ít thiếu nữ cập kê, chỉ có một ít nữ oa cùng mấy tuổi phụ nữ lớn tuổi, nói vậy tiểu thư thành phố lớn chắc luôn nuôi ở khuê phòng. Tử Tình đang mơ mộng, Tử Phúc vốn định xoa đầu muội muội, phát hiện có người ngoài, đành phải gõ đầu nàng cái chóc: “Đến nơi rồi mà con suy nghĩ cái gì nữa?”

Tử Tình đi xuống xe, thấy được một cái sân, nguyên lai bạn cùng trường của Tử Phúc họ Lí, gia cảnh coi như giàu có, phụ thân hắn nhờ người thuê phòng trọ ở đây trước rồi, bởi vì nhà tốt, cách trường thi gần, hàng năm đều có thí sinh đi thi giành nhau mà thuê, nên tiền thuê tự nhiên không tiện nghi, không đến hai tháng mà hết tận 4 lượng bạc.

Nhà giữa chỉ có 4 phòng ở, cũng may có hai gian nhà kề, bốn người mỗi người đều dẫn theo người nhà đến, Lí gia là tùy tùng cùng phụ thân, mặt khác cũng có một nhà họ Lưu dẫn theo muội muội, còn có một nhà họ Chu là phụ thân đi theo, Tử Phúc thấy người nhiều, nhà giữa không đủ để ở, liền chủ động yêu cầu ở hai gian nhà kề, muội tử họ Lưu gọi là Lưu Phương năm nay mười hai tuổi, yêu cầu ở cùng Tử Tình.

Mấy người thương lượng tiền thuê, Lí gia hai gian nhà giữa ra một lượng rưỡi, Lưu gia một lượng, Tử Phúc tám trăm văn, Chu gia bảy trăm văn, ăn tự quán.

Tử Tình thấy mọi người đều vội vàng thu dọn, liền kêu Tử Phúc dẫn nàng ra ngoài mua chút đồ dùng hàng ngày cùng thịt cá rau xanh trước, cũng may đi ra ngoài ngõ nhỏ có chợ, sau khi hai người trở về, Tử Tình

nhau nấu cơm trước, Tử Phúc thu dọn hành lý, chờ bọn người kia đều vội vàng đi ra ngoài mua đồ thì Tử Tình cùng Tử Phúc đã ngồi ở trong phòng ăn.

Dàn xếp xong xuôi, Tử Phúc bắt đầu đọc sách, Tử Tình không có việc gì thì cùng Lưu Phương đến phố xá gần đây đi dạo, nhìn thấy vật nhỏ mới mẻ nào cũng mua xuống, như là kẹp tóc xinh xinh, hoa tai tinh xảo, tượng gỗ điêu khắc hoặc chạm ngọc.

Ở gần con đường có một hiệu cầm đồ, nhìn thấy một gã nam tử ôm một cái đồng hồ phương tây hùng hùng hổ hổ đi ra, Tử Tình đoán rằng nam tử này muốn cầm cái đồng hồ, giá không được như ý, vì thế Tử Tình chủ động tiến lên bắt chuyện: “Vị đại ca này, người muốn cầm đồng hồ này à?”

“A, người biết đây là đồng hồ để bàn à? Tiểu nhị nơi đó là kẻ mắt chó chỉ biết nhìn người thấp, nói không biết, còn nói cái này không phải vàng không phải bạc, ra giá mười lượng bạc, ta đang cần dùng tiền gấp, không thì cầm nó làm gì?” Nam tử tức giận.

“Vậy người tính cầm bao nhiêu ngân lượng mới thích hợp?” Tử Tình hỏi.

“Thấp nhất là hai mươi lượng. Trong nhà ta xảy ra biến cố, nên muốn dùng bạc gấp, bắt đắc dĩ mới lấy ra bán, đây là thứ ta tìm được ở chỗ Hải Việt thành, người muốn mua à?”

“Ừ, không biết người muốn bán bao nhiêu ngân lượng?” Tử Tình hỏi tiếp.

“Người muốn mua thật, thì 1 giá thôi, ba mươi lượng bạc, người nhìn này, nó rất mới, không có chút trầy xước nào.”

Tử Tình nhận lấy, cẩn thận xem xét, đồng hồ để bàn ước chừng năm mươi cm, mặt trên còn có hữ số Arab c, mặt ngoài mạ vàng, Tử Tình rất là vui sướng, mình luôn luôn không phân biệt nổi thời gian, có nó thì lợi hơn nhiều.

Tử Tình ra ba mươi lượng bạc mua, nên nam tử dạy Tử Tình lên dây cót như thế nào, thấy Tử Tình ra tay hào phóng, hỏi: “Nữ oa, ta còn có thứ tốt nữa, tảng đá xanh lờ lờ tỏa sáng, người nếu muốn mua thì ta bán rẻ cho người. Cũng là mua từ chỗ người nước ngoài.”

Tử Tình vừa nghe, phỏng chừng là phỉ thúy, ở đây nàng toàn nhìn thấy bạch ngọc cùng hồng ngọc, còn có mặc ngọc, trước mắt còn chưa có nhìn thấy phỉ thúy, Tử Tình hỏi: “Người có bao nhiêu? Muốn bao nhiêu bạc?”

Biết được đối phương có hai tảng lớn, trong lòng Tử Tình mừng thầm, mà đối phương chỉ cần mười lượng bạc sẽ bán cho nàng, Tử Tình đều muốn đi theo hẳn về nhà hẳn lấy, Lưu Phương giữ nàng lại, Tử Tình cũng là người cơ trí, liền cùng người nọ hẹn một lúc lâu sau tái kiến.

Tử Tình vội vàng về nhà, vui rạo rức đem đồng hồ để bàn cho Tử Phúc nhìn, Tử Phúc kinh ngạc hỏi: “Tình Nhi, người gan lớn ghê, cứ nhiên bỏ ba mươi lượng bạc mua vật này, mua cái sa lậu (dạng đồng hồ cát thì phải) có tốn bao nhiêu bạc hả? Về nhà cẩn thận nường mắng người tiêu tiền lung tung.”

“Ca, cái này rất khác, vừa bài trí, còn thực dụng nữa, sa lậu ta không biết xem, có này ta sẽ biết chuẩn xác thời gian. Người đừng nói nữa, đi theo giúp ta mua thứ này, ta sợ ta ôm không nổi.”

Tử Tình không khỏi phân trần, lôi kéo Tử Phúc ra cửa, đến nơi, Tử Tình thấy nam tử vừa rồi đang nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy Tử Tình rất là cao hứng, Tử Tình ngồi xổm trên đất nhìn hai tảng đá màu xanh, lớn bằng dưa hấu.

Tử Tình vuốt vuốt, quả thực yêu thích không buông tay, đời trước luôn luôn thích phỉ thúy, mỗi lần dạo phố nhìn thấy trong tủ kính vòng tay phỉ thúy, bản thân muốn đeo nó lên tay, đáng tiếc mỗi lần đều bị giá của nó làm tan tác, lúc này sẽ không bỏ qua. Tử Tình thống khoái mà lấy ra ngân phiếu mười lượng, Tử Phúc một phen tím lất Tử Tình đến một bên, hỏi: “Người xác định người muốn dùng mười lượng bạc mua hai tảng đá? Về nhà ta biết nói với nường thế nào hả?”

“Ca, người mặc kệ đi, người thấy ta lãng phí tiền bạc bao giờ chưa? Người yên tâm, nường nơi đó sẽ có ta nói. Về sau người sẽ biết thôi, ta còn ngại ít đây này.” Tử Tình không có cách nào giải thích rõ ràng cùng Tử Phúc.

Nói xong, Tử Tình trở về chỗ nam tử, giao cho hắn mười lượng, cũng nói: “Nếu người còn có tảng đá như vậy, hoặc là bằng hữu người có, ta đều nguyện ý mua. Còn có vật nào kì lạ cũng lấy đến cho ta coi, không cần biết là phương tây hay phương đông, chỉ cần mới mẻ hiếm thấy là được. Người muốn tìm ta thì cứ ở nơi này, lâu lâu ta sẽ đi bộ tới đây.” Tử Tình cũng thông minh, không có báo cho đối phương biết bản thân ở chỗ nào.

Kia nam tử thấy Tử Tình mua này nọ cực kì thống khoái, lại là người biết hàng, tự nhiên đáp ứng.

Tử Tình tràn đầy vui mừng ôm tảng đá đi theo sau Tử Phúc, thấy một cửa hàng bạc, Tử Tình nhớ tới, gọi Tử Phúc lại, đi vào, hỏi dùng tảng đá như vậy mài vòng tay cùng trăm cái hết bao nhiêu bạc? Chường quầy rất là khinh thường nhìn nhìn tảng đá trong tay Tử Tình, nói muốn tiền công mười lượng bạc. Tử Tình nghĩ ngân lượng còn không nhiều lắm, vẫn là về An Châu rồi tính sau, hoàn toàn không nhìn thấy đối phương khinh thường.

Về sau, mấy ngày, Tử Tình làm cơm xong, rồi rảnh liền chạy ra ngoài, đáng tiếc không thấy người nọ. Tử Tình thất vọng, đành quyết tâm quản lý cơm canh cho Tử Phúc.

Thời tiết Xương Châu nóng hơn An Châu, Tử Phúc không có khẩu vị ăn gì, Tử Tình đành làm những món nhẹ, nhớ tới lão mẹ kiếp trước thường làm bạch trâm kê (không biết món này, òa òa), thử vài thứ lại thành công, cũng thử làm chút rau trộn, như là dưa chuột, rong biển, hoa cúc, Tử Phúc ăn vào không ít, bạn cùng trường của hắn cũng được nhờ.

Bạn cùng trường của Tử Phúc nghe nói Tử Tình dám bỏ ba mươi lượng bạc mua một đồ vật Tây dương, đều ngạc nhiên, Tử Phúc ở trường học luôn luôn làm thấp, bọn họ cho rằng Tằng Tử Phúc có xuất thân nông gia, điều kiện trong nhà thật bình thường, không ngờ lại giàu có, có ánh mắt hai người nhìn về phía Tử Tình không giống lúc đầu. Tử Tình không để trong lòng, an phận làm cơm canh, trừ bỏ ra ngoài mua đồ ăn, đều thuê hoa ngay tại trong nhà, đối với việc bọn họ bắt chuyện đều một mực nhàn nhạt, Tử Phúc quan sát vài lần, mới triệt để yên lòng.

Hơn một tháng nhanh chóng đi qua, Tử Phúc thi xong rồi, nói muốn nửa tháng nữa mới yết bảng, vẫn là về nhà cho rồi. Hai người nhìn trong tay còn thừa hơn năm mươi lượng bạc, quyết định mua ít lễ vật cho người nhà, dù sao đến tỉnh thành không dễ.

Hai người đi đến tiệm vải, Tử Tình nhìn thấy không ít vải giá thấp, vừa hỏi mới biết là kiểu dáng năm cũ, Tử Tình nghĩ dù sao nhà mình ở nông thôn, không gọi là kiểu cũ kiểu mới gì, để tặng người lấy lòng cũng không sai, huống chi giá rất tiện nghi, Tử Tình chọn thật nhiều, làm Tử Phúc hỏi nằng: “Người mua gì mà nhiều thế?”

Tử Tình nghe xong cười, nói: “Tùng này vải bông cũng mặc được tầm một năm, trong nhà quần áo bốn mùa quần áo, ai cũng làm hai bộ. Người biết cái gì chứ? Nếu nường đến đây, chỉ mua nhiều chứ không ít hơn ta đâu.”

Các loại vải vóc đa dạng, Tử Tình chọn hai mươi xấp, không đến mười lượng bạc, hai người thấy nhiều đồ quá, chỉ có thể đưa về trước. Lại đến cửa hàng bạc mua cho Thẩm thị cùng Hà thị ngân trâm cùng vòng tay kiểu dáng mới mẻ, hết hai lượng bạc, lại mua chút quả vỏ cứng ít nước cùng điểm tâm, Tử Tình còn cố ý đến tạp hoá mua chút xà phòng, bột đánh răng, hai người ôm một đống lớn trở về, ai ngờ đột nhiên có người kêu: “Tiểu muội muội, tiểu muội muội, tiểu muội muội mua tảng đá, chờ một chút.” Tử Tình nhìn lại, không chính là nam tử bán phi thủy sao?

Nam tử kia thở hổn hển chạy tới: “Tiểu muội muội, thật đúng là khó tìm người mà, ta tìm người hơn nửa tháng, mỗi ngày đều đến đây chờ, trong tay bằng hữu ta còn có hai tảng đá, không khác của ta là mấy, người muốn không?”

“Muốn chứ, người mang đến không? Chúng ta cũng đang định ngày mai về nhà, thật đúng là khéo.” Tử Tình rất kinh hỉ.

“Nó nặng thế, làm sao ta có thể mỗi ngày ôm ra, người chờ tỵ, nửa canh giờ sau ta sẽ đến.”

Vừa vặn hai người Tử Phúc Tử Tình cũng cần đem đồ trở về, hai người hẹn nửa canh giờ sau sẽ gặp.

Mua xong tảng đá, Tử Phúc thấy đồ đạc nhiều, liền mượn chiếc xe ngựa, Tử Tình cảm thấy lần này đến tỉnh thành thật sự đáng giá, một đường đều cười hì hì, cũng không cảm thấy đường xá xóc nảy.

105. Chương 105: Trở Về Nhà

Bọn Tử Tình về nhà thì đã hơn mười giờ đêm, trả tiền, chỉ cho xa phu đến trấn mà ở trọ, Tử Phúc mới kéo chuông cửa trong nhà. Tầng Thụy Tường chạy ra mở cửa, theo sau là Tử Lộc, Tử Thọ, Tử Hỉ, Tử Hỉ mắt buồn ngủ, còn dùng thay dụi mắt, thấy Tử Tình, xông lên ôm lấy đùi Tử Tình: “Tỷ tỷ, tiểu tứ rất nhớ người, sao giờ người mới trở về?”

Tử Tình một phen ôm lấy Tử Hỉ, nói: “Tỷ tỷ cũng nhớ người lắm, ở học đường có bướng bỉnh hay không? Phụ thân giảng bài có hiểu không? Có luyện chữ đằng hoàng không hả? Đã trễ thế này mà sao không ngủ? Tỷ tỷ còn mua cho người lễ vật đấy.”

Tử Phúc véo gò má Tử Hỉ: “Tiểu tứ, đại ca đâu? Sao không nghe người nói nhớ đại ca hả, đại ca cũng mua lễ vật cho người, nếu người không nói nhớ đại ca, đại ca đưa lễ vật cho tiểu tam.”

Tử Hỉ liếc Tử Phúc một cái, không quan tâm hắn, đem mặt chôn ở vai Tử Tình, Tử Phúc còn muốn đùa, Tử Thọ cùng Tử Lộc cười vang: “Tiểu tứ không nhớ đại ca, mỗi ngày chúng ta đều nghe hắn hỏi tỷ tỷ khi nào thì trở về, cũng không thấy lần nào hỏi về đại ca.”

“Đại ca, người ra ngoài đọc sách sớm, lúc đó tiểu tứ còn chưa biết nói mà. Tiểu tứ theo ta lớn lên, cảm tình có thể giống nhau à?” Tử Tình ôm Tử Hỉ né tránh ma trảo của Tử Phúc.

Thấy cửa có một đồng đồ đạc, Tầng Thụy Tường hỏi: “Trong nhà có thiếu gì đâu, các người tiêu tiền gồm. Biết thì bảo các người đi thi, không biết còn tưởng rằng các người đi mua hàng hóa về bán ấy chứ.”

“Còn không phải do Tình nhi à, thấy cái gì đều thích, cái gì đều muốn mua.” Tử Phúc oán giận.

Đang nói, Thẩm thị cũng ra, Tử Tình nhanh chóng ôm lấy cánh tay Thẩm thị: “Nương, bọn họ đều chê ta mua nhiều đồ, nương biết không, vãi vốc tỉnh thành rất tiện nghi, nhà mình nhiều người, con còn sợ mua ít đấy? Chờ vào nhà cho nương cần thận nhìn xem, con thật sự không tiêu tiền loạn.”

Cả nhà vào nhà, Tử Tình nhanh nấu nước tắm rửa, Thẩm thị lấy ít nước nóng rửa mặt, Tử Phúc cùng Tử Tình một đường vất vả, cho nên một đêm không nói chuyện.

Hôm sau, Tử Tình vừa ngủ dậy đã nghe thấy bên ngoài có tiếng trò chuyện, đuổi thất lưng, ra ngoài, nguyên lai là cả nhà vây quanh Tử Phúc, nhìn những thứ mua từ tỉnh thành về, Tử Tình nhớ tới đồng hồ tây dương, cầm lấy, cư nhiên đã hơn mười giờ.

Tầng Thụy Tường và Thẩm thị vừa nghe vật này hết ba mươi lượng, liên tục lắc đầu, Thẩm thị đau lòng nói: “Người đứa nhỏ này, lãng phí tiền bạc quá, còn nói không tiêu xa hoa nữa chứ, ta cho người năm mươi lượng bạc, người tiêu không còn một đồng, còn hai mươi lượng mua 4 tảng đá, người phải biết rằng, trước kia năm mươi lượng bạc đủ chúng ta dùng mười năm. Về sau nương không dám tùy tiện cho người bạc nữa.”

“Nương, người cũng biết đó là trước đây mà. Bây giờ khác rồi, bạc làm ra để tiêu, nương yên tâm, tảng đá này có chỗ trọng dụng, chờ con làm ra mấy thứ tặng cho nương, bảo đảm nương thích. Không chừng có ngày 4 tảng đá này sẽ có giá cả mấy trăm lượng. Các người không muốn thì để lại làm đồ cưới cho con, đến lúc đó đừng hối hận nhé.” Tử Tình ngáp, nói không chút để ý.

“Lại bậy bạ, học ai hả? Càng lớn càng kỳ quái, chưa thấy nữ oa nào cả ngày đồ cưới đồ cưới không rời miệng, cũng không biết xấu hổ, da ngứa à? Chắc thấy bình thường nương ít dạy con nhỉ.” Tử Tình nói làm động vào tâm sự của Thẩm thị, Thẩm thị đi lên đánh mấy cái thật mạnh vào mông Tử Tình.

Tử Tình thế này mới ý thức được mình nói sai, bất chấp mông đau, chạy nhanh ôm lấy Thẩm thị: “Nương, con sai rồi, tại thấy nương thêm trang cho cô cô nên mới vậy, lần sau con không bao giờ nói bừa nữa, với lại

bây giờ đang ở nhà mà? Ở bên ngoài con cũng không nói bừa, thật sự, con cam đoan. Đúng rồi, sao không thấy bà ngoại?”

“Con trai Tộc trưởng - Phúc biểu ca của người đón dâu vào giữa tháng, bà ngoại con về nhà một thời gian.” Thẩm thị nói, rồi cẩn thận nhìn số vải vóc Tử Tình mua, lại hỏi giá, quả nhiên quên chuyện Tử Tình bị đánh.

“Nương, tỉnh thành là thành phố lớn, người có tiền nhiều, vải dệt năm cũ là lỗi thời, nếu không bán phá giá thì đều chở về nông thôn bán, con liền nhặt cái tiện nghi, chúng ta cũng mặc trong thôn mà. Có việc gì thì lấy đi tặng người.” Tử Tình nói.

“Cũng đúng, quả thật rẻ hơn An Châu nhiều, không uống đi theo sau ta mấy năm. Nên tính kế thì phải tính kế.” Thẩm thị cuối cùng có một chút tươi cười.

Tử Tình nhân cơ hội lấy ra ngân trâm và vòng tay mua ở tỉnh thành, “Nương, đây là đồ ta cùng đại ca tặng nương, chúng con còn mua cho bà ngoại một bộ, đại ca ra bạc, ta chọn, đẹp không?”

“Lần trước lúc chúc thọ bà ngoại nương đã mua nhiều trang sức rồi, sao giờ còn mua nữa? Bà ngoại con một bộ là đủ rồi.” Thẩm thị nói.

“Đây là tâm ý của bọn nhỏ, với lại hình thức khác nhau, lâu lâu lại đổi một bộ, mang mãi một bộ rất tẻ nhạt, bây giờ điều kiện trong nhà tốt, người cũng nên mua nhiều mới đúng.” Tăng Thụy Tường khuyên nhủ.

Cả nhà nói nói cười cười, Thẩm thị vội vàng chỉnh chu các thứ, lại lấy ra xấp vải lụa trắng, cắt hai khối, nói là làm cho lão gia tử cùng Diên thị một bộ đồ mới. Tình đang ở dạy Tử Lộc cùng Tử Thọ nhìn thời gian thế nào, lên dây cót thế nào, nhìn thấy Thẩm thị cắt vải, mới nhớ tới bản thân có mua xấp vải dùng để làm rèm cửa sổ, đỡ để muỗi bay vào, nhanh lấy ra, Thẩm thị thấy rất là thích, nói mới thấy đã mất mẻ, nên nhanh chóng đổi rèm cửa.

Lúc chạng vạng, mặt trời không còn nắng nhiều, Tăng Thụy Tường dẫn Tử Phúc cùng Tử Tình, cầm chút điểm tâm, quả vỏ cứng ít nước, đến lão phòng, Tử Tình mới biết được Hạ Ngọc còn ở nhà mẹ đẻ dưỡng thai, học đường được nghỉ vụ hè, cho nên bọn Đại Mao không có ở đây.

Lão gia tử cùng Diên thị nhìn thấy Tử Phúc, đều thật cao hứng, lôi kéo Tử Phúc hỏi, Tử Tình trực tiếp thành không khí.

Diên thị lau nước mắt, hỏi Tử Phúc: “Đứa nhỏ này, người lớn tâm cũng lớn, đi thi ở tỉnh thành là chuyện lớn mà lại không nói cho chúng ta biết. Chúng ta biết thông qua người khác nói, người mà nói sớm một tiếng, vô luận như thế nào bà cũng đến Thanh Nguyên miếu cầu bình an cho người, sớm muộn gì cũng có thể đốt nén nhang cho tổ tiên, để bọn họ phù hộ người, đứa nhỏ, thi thế nào?”

“Đúng vậy, nói cho ông nội biết người thi thế nào?” Lão gia tử cũng một mặt tha thiết nhìn đại tôn tử.

Tử Phúc nói một tiếng cũng được, lại nói cho lão gia tử bọn họ biết chuyện đi thi, hiểu biết tỉnh thành thế nào. Tử Tình không có hưng trí nghe, vốn định đi tìm Tú Thủy, quay người lại thấy Thu Ngọc nằm ở sàng, dưới còn lót một tầng đệm, có chút kỳ quái: “Tiểu cô cô, trời nóng như vậy mà người nằm trên đệm làm gì, rất khó chịu đấy?”

Thu Ngọc vừa nghe, nước mắt trào ra, Diên thị thấy vậy, nhanh nói: “Mới sinh non xong thì không được rơi lệ, lỡ tổn thương ánh mắt thì không tốt, dù sao người còn trẻ, tỉnh dưỡng cho tốt là nhanh có lại mà.”

“Đại tẩu cũng sẩy thai, mất mười năm mới có thai lại.” Thu Ngọc ghen ngào như cũ.

“Phi, đừng ăn giò nữa, nào có ai nói mình như vậy, với lại ai cũng giống nhau à? Ta còn tưởng rằng đời này ta sẽ không có con, nhưng ông trời thương ta, để ta có đầy thôi. Về sau người sẽ có mà, yên tâm đi.” Hạ Ngọc khuyên nhủ.

Tử Tình mới biết tiểu cô sanh non (sẩy thai), bởi vì đại đệ đệ của tiểu dưỡng cưới vợ, tiểu cô cô bận rộn hai ngày, nên đứa nhỏ bị sẩy, bây giờ ở nhà mẹ đẻ tỉnh dưỡng.

Tử Tình nhìn Diên thị, một mình bà hầu hạ hai nữ nhi, cũng không nghe thấy bà oán giận vất vả mệt nhọc gì, nhớ ngày đó lúc không ở riêng, bà chẳng làm việc gì, còn ngại nhà Tử Tình nhiều con làm ầm ĩ, mới chia

gia sản đã đuổ ra ngoài. Chắc bà không nghĩ nhà mình mới chuyển đã tốt lên, bây giờ nghĩ đến còn thấy may mà nhà mình chuyển ra khỏi lão phòng, bằng không, theo tính tình của bọn họ, phiền toái sẽ không dứt.

Tử Tình thấy Tăng Thụy Tường cũng khuyên Thu Ngọc đừng thương tâm, liền đến sau phòng, Tú Thủy không ở nhà, bác chồng Từng thị đang rơi lệ ở trong phòng, Tử Tình nói một ít chuyện, mới biết được lại là vì Bành thị âm ỉ một trận.

“Người già đi không còn làm gì được nữa, bên người cũng không có con ruột của mình, tuổi lớn còn ganh tỵ, người đừng nhìn bà ta đặc ý, có vài đứa con trai, ta cũng coi như nhìn thấu, mấy đứa con trai này là kẻ vô tâm, cứ nhìn chằm chằm gia sản, lão đại xuống tay trước, cuốn tất cả rồi đi, một năm cũng không thấy mặt, lão nhị cũng không thấy bóng người, một đám có nương tử thì quên nương, lão tam có học chút, chỉ sợ tương lai bà ta cùng như ta thôi. Tử Tình à, cũng chỉ có người luôn nhớ đến bác chồng, người là đứa nhỏ tốt. Người thì phải sống tốt mới có hồi báo, đáng tiếc, ta sống hơn nửa đời mới hiểu được.” Từng thị nói.

Tử Tình đang thẩn thức, Tăng Thụy Tường và Tử Phúc đi lại tìm Tử Tình, ba người cùng Từng thị nói chút chuyện liền cáo từ. Về nhà, Tử Tình mới hỏi Thẩm thị, đào trong nhà bán chưa? Còn nữa, dưa hấu năm nay như thế nào?

Thẩm thị nghe xong, dùng ngón tay búng trán Tử Tình, cười: “Ta bảo con là bà quản gia thì con không chịu, từ nhỏ đã quan tâm đủ chuyện. Yên tâm đi, quả đào bán được gần 10 lượng, dưa hấu hầu như là bán hết rồi, chưa đến hai ngàn lượng, hơn năm cũ nhiều, mầm móng ta cũng giữ lại rồi, còn gì hỏi nữa không?”

Tử Tình thấy cả nhà đều ha ha cười nàng tham tiền, cũng không để ý, vào phòng, Tử Phúc cho rằng nàng tức giận, vội theo vào dỗ nàng, xoa tóc của nàng khen nàng nửa ngày, muối muối dài muối muối ngắn, Tử Tình âm thầm nở nụ cười một lúc thật lâu.

Tử Phúc mới thi xong, nên thả lỏng, ban ngày cùng Tử Lộc đi câu cá hoặc bắt cá chạch, buổi tối rảnh rồi không có việc gì đi bắt chim bìm bịp, trời mưa thì làm món bìm bịp cay, uống canh cá chạch chân giò hun khói, mời nắng gắt thì ở phòng đọc sách giải trí, nắng ít thì dẫn Tử Thọ, Tử Hỉ đến sau núi cắt cảnh, làm cỏ, nhặt trứng gà, ngày sống rất thư thái.

Nửa tháng thời gian rất nhanh đi qua, ngày này, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường nói kết quả của cuộc thi cũng nên có, trong lòng bất ổn thì chuông cửa vang.

Tử Tình vội chạy ra ngoài mở cửa.

106. Chương 106: Đậu Tú Tài

Tử Tình vừa mở cửa, là lí chính cùng hai vị quan sai đến truyền tin: “Nữ oa à, cha mẹ người ở nhà không? Nhanh đi thông tri cha mẹ người, Tăng Tử Phúc nhà người đậu tú tài.” Lí chính nói.

Tử Tình vội vàng mời bọn họ vào nhà, Tăng Thụy Tường phân phó Tử Tình pha trà, Thẩm thị vội vào phòng cầm hai cái hũ bao đưa qua, sai dịch tiếp nhận, cười hi hi bỏ vào tay áo, cũng không ở lâu, nói vài câu chúc mừng rồi đi, nói là còn đến chỗ khác truyền tin. Tăng Thụy Tường tự mình tiễn quan sai.

Lí chính đi cùng ra cửa, thấy sai dịch đi rồi cũng cười nói chúc mừng: “Tăng tú tài, tiểu nhi nhà của ta học ở học đường, mong rằng người nghiêm quản giáo, đứa nhỏ này tính tình rất bướng, ngồi không được lâu, giống như con khỉ ấy, nếu tương lai cũng có thể đậu tú tài làm rạng rỡ tổ tông thì ta vô cùng cảm tạ. Người nhìn Tử Phúc nhà người đó, lớn hơn hẳn có hai tuổi, từ nhỏ đã biết đọc sách hiểu lễ, đọc sách hay không đọc sách liếc mắt một cái là biết liền. Cũng may có học đường của người, bằng không, một đám đứa nhỏ trong thôn đều là một đám khỉ hoang. Nhưng Tử Phúc đậu tú tài, chỉ sợ học đường của người sẽ đông hơn, mong rằng người sẽ nhận hết bọn nhỏ muốn học.”

“Sao có thể chứ, người yên tâm đi, đều là quê nhà hương thân, có thể đem đứa nhỏ đưa đến đã không dễ dàng gì.” Tăng Thụy Tường nói.

Thẩm thị thấy lí đang muốn cáo từ, vội đưa qua một chuỗi tiền đã chuẩn bị trước, nói: “Vài năm nay ít nhiều gì cũng nhờ người chiếu cố, người vội tới báo tin cho Tử Phúc, người nhất định phải nhận lấy.”

“Cũng được, từ sau khi ở riêng, nhà tú tài càng ngày càng khấm khá, lại là mua đất xây nhà, chớp mắt đã thành nhà giàu trong thôn, bọn nhỏ thì người người không chịu thua kém, tuổi nhỏ đã biết chăm lo học hành, chúng ta cảm thấy không bằng. Cũng là tiền mừng, ta cung kính không bằng tuân mệnh, đa tạ đa tạ, ngày khác lại đến nhà người uống một ly rượu mừng.”

“Đúng vậy.” Tăng Thụy Tường cười nói. Lí chính hai tay ôm quyền, đầy mặt tươi cười rời đi.

Tăng Thụy Tường vào nhà, mở công văn ra, giẫm chân thở dài một tiếng, “Rất đáng tiếc, Tử Phúc chỉ kém một gã thì thành Lãm sinh rồi (hình như lãm sinh là người trong top đứng đầu kì thi thì phải, lãm sinh thì được bước vào kì thi quan trọng nhất cả nước).”

Tử Tình đang muốn hỏi rõ ràng, chuông cửa lại vang, Tử Phúc cùng Tử Lộc chạy vào, Tử Phúc ở cửa hỏi: “Cha, nương, ta mới nghe người ta nói có quan sai vào thôn, tìm đến nhà mình đưa công văn à?”

Tăng Thụy Tường nói: “Rất đáng tiếc, tự con nhìn đi, chỉ kém một gã thì thành Lãm sinh rồi.”

Tử Phúc tiếp nhận công văn, nhìn thoáng qua, cũng thở dài một tiếng, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, cha, con làm cha thất vọng rồi, về sau con sẽ nỗ lực thêm.”

“Phụ thân không thất vọng gì cả, phụ thân chỉ thấy có chút đáng tiếc thôi, cha biết con đã cố gắng hết sức rồi.” Tăng Thụy Tường vỗ bả vai Tử Phúc.

“Được rồi, nói gì nhiều cho ngọt ngào nhỉ. Cái gì mà Lãm sinh hay không Lãm sinh, người chỉ cần nói cho ta biết, con nó đậu hay không đậu?” Thẩm thị không hiểu cái gì là Lãm sinh, cho rằng Tử Phúc không đậu.

Biết được Tử Phúc đậu, lại nghe Tăng Thụy Tường giải thích rõ ràng cái gì là Lãm sinh, Thẩm thị lau nước mắt, nói: “Như vậy là tốt rồi, chúng ta cũng không thiếu mấy lượng bạc kia (giải thưởng nhiều hơn -,-, cứ như giải đặc biệt với giải nhất í nhỉ), Phúc Nhi mới mười bốn tuổi, lần đầu tiên thi đã đậu tú tài. Giờ cố gắng cho tốt, ba năm sau có thể đậu cử nhân cho nương là được. Theo ta thì vẫn nên đến lão phòng nói cho cha mẹ biết, làm cho bọn họ cũng vui mừng vui mừng, quần áo cha mẹ ta cũng làm xong rồi, cùng đưa qua luôn đi. Ngày mai bảo bọn họ đến ăn bữa cơm ăn mừng. Đúng rồi, chúng ta có nên đãi bữa tiệc cho thôn không? Vừa rồi lí chính cũng nói muốn đến uống ly rượu mừng.”

Về mặt Thẩm thị vui mừng, tuy biết Lãm sinh có ý gì, trong lòng cũng có chút nhỏ nhỏ tiếc nuối, nhưng con mình mới mười bốn tuổi đã đậu tú tài đã không dễ, về sau ngày còn dài, nàng không thể quá nghiêm khắc với con.

“Nương, đừng làm, chỉ là tú tài mà thôi, có cái gì đáng giá ăn mừng đâu? Cả nhà ăn bữa cơm là được rồi.” Tử Phúc nói.

Tăng Thụy Tường nhìn Tử Phúc, hơi hơi gật đầu.

Ngày thứ hai, lão gia tử cùng Diên thị mặc quần áo mùa hè mà Thẩm thị làm, dẫn hai nữ nhi vào cửa sớm, Thu Ngọc vừa vào cửa đã hô: “Tử Phúc, lão gia cô cô của tú tài đến, còn không nhanh ra đón.”

Tử Phúc vội ra khỏi phòng, cười: “Ông bà và hai vị cô cô đến sớm vậy, ta đang chuẩn bị ra ngoài câu cá.”

Thẩm thị đang xử lí chim bìm bịp mà tối hôm qua bọn nhỏ bắt được, trong bồn còn nuôi cá chạch, nghe Tử Phúc nói vậy thì bảo: “Trời nóng thế này thì ở nhà nghỉ ngơi đi, dù sao trong nhà cũng có không ít chim bìm bịp cùng cá chạch. Ta còn giết con gà là đủ rồi.”

Thẩm thị cũng không định làm nhiều món ăn mặn, Tử Phúc thấy Thẩm thị đã giết gà xong, nói: “Nương, gà thì để Tình nhi làm bạch trảm kê đi, lúc ở Xương

Châu nàng hay làm lẫm, bạn cùng tường của con đều nói ăn ngon. Hôm nay con đã hẹn với bạn rồi, đi sớm về sớm là được.” Tử Phúc nói xong liền dẫn Tử Lộc đi câu cá, vừa đi vừa nói: “ông bà, ta đã hẹn với bạn rồi, không đi không được, chờ ta câu cá trở về làm cho các người ăn.”

“Được, được, người mau đi đi, đi sớm về sớm.” Diên thị cười vẫy tay, mặt cười thành một đóa hoa, đã có nhiều người quen biết nhìn thấy bà đều tiến lên chào hỏi, cũng khoe bà nuôi một đứa cháu tốt, tuổi còn nhỏ

mà đậu tú tài, tương lai khẳng định có thể làm quan lớn, lão thái thái sẽ chờ làm bà của quan mà hưởng phúc. Điền thị nhìn ánh mắt thôn nhân hâm mộ, trong lòng như uống mật.

Lão gia tử giờ phút này cũng đang cùng con trai thương lượng, muốn làm tiệc rượu lớn ăn mừng hay không, Tăng Thụy Tường nghĩ nghĩ, trả lời: “Cha, ta cảm thấy để về sau hẳn nói, Phúc Nhi mới đi được bước đầu tiên, hơn nữa cũng một bước dễ dàng nhất, ba năm sau còn muốn thi cử nhân, tiến sĩ, đó mới là bước quan trọng. Theo con thì bây giờ mà gióng trống khua chiêng chúc mừng cho đứa nhỏ, lẽ ba năm sau Tử Phúc không đậu cái gì, chúng ta thì không sao, chỉ sợ hấn chịu không nổi người ngoài chỉ chỏ. Mà Phúc nhi cũng là ý này.”

Lão gia tử nghe xong cũng thấy có lý, nhưng là Điền thị, nguyên bản muốn mượn cơ hội khoe khoang với người trong thôn, một nhà Xuân Ngọc cũng có cơ hội ăn được bữa ngon, vừa nghe sẽ không mở tiệc, mặt lập tức đen vài phần, nghĩ nghĩ nói: “Người khác không mời cùng được, nhưng đại cô của đứa nhỏ cũng nên nói một tiếng, để cả nhà đại cô hẳn đi lại ăn mừng.”

Tăng Thụy Tường tự nhiên không biết tâm tư của bà, đang nói chuyện nhà với lão gia tử. Nghe Điền thị nói, trả lời: “Đây cũng đâu phải chuyện to tát gì, ăn mừng làm gì, một nhà Xuân Ngọc đang bận vụ mùa, chuyện ruộng vườn còn chưa xong, không được.”

Điền thị nghe xong, mặt càng đen, Tử Tình ở một bên thấy, cười trộm, nàng cũng biết tâm tư của Điền thị, không phải là muốn cả nhà kia đến chiếm tiện nghi sao, nói thẳng ra là được, đang cười, chuông cửa lại vang. Lúc này đến là Tam bà bà cùng vài tôn tử, Điền thị thấy có người tới, lập tức bỏ qua sự không vui vừa rồi, mấy năm nay bà cùng Tam phòng không ít lần cãi vã, Tam nhà chồng có năm con trai, các lão nhân trong thôn thường khen bà ta có mấy đứa con vừa chịu khó lại vừa hiếu thuận, Tam bà bà dạy có cách.

Trong lòng Điền thị đã ghen một hơi từ lâu, hai con trai của bà, một đứa làm ở nha môn, một đứa là tú tài, mấy năm trước bởi vì bệnh tình của Hạ Ngọc, trong nhà luôn luôn túng quẫn, giờ con trai thứ hai khấm khá hơn, lão tam của Tam phòng còn làm thuê cho con mình, bà rất hãnh diện, huống chi bây giờ đại tôn tử không chịu thua kém, mới mười bốn tuổi đã đậu tú tài, lúc này tam phòng có cối giày chạy chân trần cũng đuổi không kịp bà.

Điền thị cố ý vuốt vuốt bộ đồ mới trên người, cười nói: “Sao hôm nay Tam tẩu đến đây vậy, tam tẩu thật sự là có sức khỏe tốt, lớn tuổi như vậy mà nghe nói lúc cắt lúa, người phải nấu cơm giúp các con trai, còn phơi thóc giúp nữa, ta lại không làm được gì, chỉ đứng dưới nắng một chút đã chóng mặt.”

“Ta làm gì có nhiều phúc khí như người, con trai không chịu thua kém, tôn tử cũng có tiền đồ, không cần người giúp đỡ, ăn mặc đều đưa đến cửa cho người. Mấy con trai của ta còn phải nhìn trời mà ăn cơm, ta có thể giúp được từng nào thì hay từng ấy, đều là con từ trong bụng ta chui ra, ta có thể không lo à, tóm lại làm nương vẫn muốn con mình có cuộc sống tốt nhất.” Tam bà bà cười trả lời.

Điền thị nghe xong lời của bà, có chút để ý, đang muốn đáp trả, Thẩm thị nghe nói Tam nương đi lại, vội từ phòng bếp đi ra, còn chưa kịp nói chuyện, Tam bà bà mở miệng: “Ngọc Mai à, tam nương biết Tử Phúc đậu tú tài, vội vàng đến đây thăm, đây chính là vinh quang của toàn bộ Tăng gia, năm đó Tam nương đã thường nói người là nàng dâu tốt, người xem người dạy mấy đứa nhỏ cực kỳ tốt, bây giờ khổ tẫn cam lai, ngày hưởng phúc còn ở phía sau.”

“Nhìn tam nương kia, không phải chỉ là một tú tài nho nhỏ thôi sao? Về sau, đường còn dài, nhưng ai biết đứa nhỏ này có thể đi được bao xa?”

“Không đâu, người yên tâm đi. Ta luôn luôn nhắc nhở mấy đứa cháu, phải quý trọng cơ hội học ở học đường, cũng đọc sách cho giỏi, con người nghèo có thể đi vào học đường đã không dễ dàng gì, nếu không có Thụy Tường giúp đỡ, thì sao bọn nhỏ đi học được?”

“Con ta vì đứa nhỏ trong tộc và trong thôn, ngay cả việc ở trên huyện cũng bỏ, thế mà có người vẫn không cảm kích.” Điền thị nói có chút giận dữ, bởi vì Tăng Thụy Tường không nhận học phí nhiều, mà con của thân thích thì được miễn học phí hết.

Tam bà bà nghe xong có chút ngượng ngùng, Thẩm thị vội kéo bà vào trong nhà nói chuyện, Tử Tình không có hứng thú nghe, chạy vào bếp chuẩn bị nấu cơm. “Tình nhi, ca của người vừa mới nói người làm bạch

trăm kê cái gì đó, sa ta chưa từng nghe qua? Người học từ nơi nào?” Thẩm thị tiến bước Tam bà bà, thấy Tử Tình ở trong bếp, vội hỏi.

“Nương, con mua đồ ăn ở Xương Châu có người chỉ, vừa đơn giản lại vừa ăn ngon, nên con học theo.” Tử Tình nhanh giải thích, kỳ thực là món ăn mà kiếp trước lão mẹ thích nhất, quả thật đơn giản mà ăn ngon, Tử Tình liền nhớ kỹ.

Hơn mười giờ, Tử Tình đang ở chuẩn bị thắm gia vị, trong nhà lại có khách, Thẩm thị kêu Tử Thọ đi ra mở cửa, Tử Tình cũng không để ý. Chỉ chốc lát, phòng bếp có hai người đi vào, thấy Tử Tình đang vội, hỏi: “Người đang làm cái gì thế? Sao lại bỏ hành gừng vào đồ ăn?”

107. Chương 107: Khách Không Mời Mà Đến

Tử Tình ngẩng đầu, thì ra là Văn Tam cùng Lâm Khang Bình đến, “Hai người các người sao đến đây? Hình như dưa hấu bán xong rồi mà?”

“Nói cái gì vậy hả? Không muốn chúng ta đến gặp người à, lần trước chúng ta đến thăm người, mới biết người đi tỉnh thành, nên đoán giờ này người cũng trở lại, hôm nay đặc biệt tới thăm người. À, ta còn mang cho người lễ vật nè.” Văn Tam mở ra một cái hộp nhỏ, bên trong có một đôi ngọc bươm bướm xinh đẹp, là bạch ngọc mỏng manh khắc thành, vây quanh là một vòng vàng tinh tế, thật tinh xảo.

“Không lẽ không tốt, đưa lễ vật làm gì, với lại lễ vật này quá quý trọng, ta không nhận.” Tử Tình nhìn thoáng qua Văn Tam, lại hỏi tiếp: “Người trộm từ chỗ nương của người đến hả?”

“Người, người.. tức chết ta, lúc đi dạo ta thấy đẹp nên mua tặng người, lễ vật là lễ vật, còn phải chọn thời điểm để đưa à? Ta nói cho người biết, ngày mai ta phải đi học rồi, ta... ta sẽ không thể thường xuyên đến gặp người.” Văn Tam cảm giác thật ủy khuất. mắt to xinh đẹp vụt sáng nhìn Tử Tình, Tử Tình thiếu chút nữa đã mềm lòng. Ấc ăc, nam tử mà xinh đẹp quá làm gì không biết?

“Vật này ta không nhận đâu! Đi đi đi, ta muốn nấu cơm, các người đừng ở đây nữa, Bình ca, người dẫn hắn đến thư phòng hoặc ngồi ở phòng khách đi, hôm nay ở lại ăn cơm. Lát nữa ta còn có việc nhờ các người.” Tử Tình đuổi bọn họ ra khỏi bếp.

Gặp ông bà nội và hai người cô của Tử Tình đều ngồi ở phòng, Văn Tam bọn họ chào hỏi, Tử Tình thấy ánh mắt của mọi người rất nghi ngờ, lại nhìn Văn Tam, vội giải thích: “Ông bà, đây là con trai của Đông gia từ kinh thành tới, hôm nay đến đây có chút việc.”

Tử Tình biết mình vừa nói Văn Tam đến từ kinh thành, bà hẳn là sẽ không có cái ý tưởng gì khác, dù sao người kinh thành cực kì khác nông thôn. Khoảng cách xa xôi đủ để bọn họ ngưỡng mộ, quả nhiên, Tử Tình vừa nói xong, mấy người nhìn Văn Tam bằng ánh mắt khác, phải nói là kính sợ, Tử Tình sợ hai người này có chút bất tiện, nên bảo Tử Thọ dẫn đến thư phòng.

Tử Tình cùng Thẩm thị vội vàng ở bếp, Tử Tình làm nhiều rau trộn, cũng không biết Văn Tam đang ngồi trên sang gỗ, nhìn bức thêu hơn nửa của Tử Tình.

Đầu năm, Thẩm thị bắt đầu dạy Tử Tình thêu hai mặt, bức đầu tiên của Tử Tình là tác phẩm muốn thêu về mình, cho nên thêu cảnh nàng cùng Tử Lộc cúi đầu dùng nhanh cây học viết chữ ở dưới cây đào, bên cạnh có mấy con gà con bới đất, vì để tăng sự xinh đẹp, Tử Tình còn thêu hoa rụng đầy đất, đã thêu một thời gian rất lâu, tác phẩm cũng gần kết thúc. Văn Tam nhìn thấy bức tranh thêu, rất là ngạc nhiên, liền hỏi Tử Thọ: “Đây là nương hay tỷ người thêu?”

“Tỷ ta thêu, đây là cảnh tỷ và nhị ca học viết chữ dưới cây đào.”

“Ta cũng đoán được là nàng thêu, tỷ người thật giỏi, biết chữ còn biết thêu thành tranh.” Văn Tam nói xong, thấy trên bàn có bút, nghiên mực và vở, lật vở, chữ có chút xấu, liền cười ha ha hỏi: “Đừng nói đây là chữ của tỷ người nhé? Giống y gà bới. Người tới nhìn xem, Khang Bình.”

“Không phải nàng thì còn có thể có ai? Trong nhà chỉ có nàng viết chữ kém cỏi nhất, mỗi khi phụ thân nói nàng thì nàng lại bảo đọc được là tốt rồi, nàng đâu định ra ngoài thi thố cái gì đâu. Cha nói không lại nàng, nói nàng học chữ đọc sách cái gì cũng nhanh, chỉ có mỗi chuyện không thích viết chữ. Còn không bằng ta đâu.” Tử Thọ nói đến điều này, một mặt đắc ý.

Đang nói, Tử Tình bưng một đĩa lê tiến vào, lê đã được cắt, mặt trên còn cắm nĩa trúc mà Tử Tình tự chế, Tử Tình lấy một miếng đưa cho Lâm Khang Bình trước, rồi lại cho Văn Tam, hỏi: “Các người nói cái gì mà vui vẻ vậy, ở bếp cũng nghe thấy tiếng cười của các người.”

“Không có gì, chỉ nhìn thấy chữ người viết như gà bới nên buồn cười, không nhìn xuống nổi. Ta thấy người vẽ cũng đẹp mà? Sao viết chữ lại xấu vậy?” Văn Tam hỏi, còn chưa nhìn cười.

“Đó là tranh đại ca của ta vẽ, ta không có thời gian luyện chữ mà thôi, có gì buồn cười. Với lại ta chỉ là một nha đầu ở nông thôn, viết chữ tốt có ích lợi gì, có thời gian luyện chữ thì không bằng làm việc khác.” Tử Tình nói.

“Khác chứ, nét chữ nét người, tương lai có cơ hội ra ngoài, khẳng định có thể sử dụng được, chẳng lẽ người định ở đây cả đời? Đúng rồi, không phải người nói có chuyện nhờ ta sao? Chuyện gì?” Văn Tam hỏi.

“À, người có biết chỗ nào có người làm trang sức không? Chính là làm vòng ngọc và trang sức, tay nghề ột chút.”

“Người tìm hẩn làm gì? Người muốn mua gì à?” Văn Tam hỏi.

“Không, lần này ta ra ngoài mua được một khối đá ngọc màu xanh, ta muốn tìm người làm ít thứ.” Tử Tình nói xong, liền ôm một đá ngọc từ góc xó ra.

“Ngọc màu xanh, sao ta chưa thấy qua? Người xác định đây là ngọc?” Văn Tam vuốt tảng đá, không thể tin.

“Xác định, đến cùng người có tìm được người hay không?” Tử Tình hỏi.

“Có chứ, nhà của ta cũng có cửa hàng bạc mà. Nếu người cần gấp thì buổi chiều ta dẫn người đi.” Văn Tam nói.

Tử Tình nghe xong, đang muốn hoan hô, thì Tử Phúc vào được, hỏi: “Các người muốn đi đâu? Tình nhi, sao người không vào bếp giúp nương?”

“Đại ca, nhà Văn Tam có người làm ngọc, buổi chiều chúng ta đi tìm hẩn được không? Ca, người giúp ta đi mà, ta sợ về trễ.” Tử Tình cầm lấy cánh tay Tử Phúc, lắc lắc.

“Không sao, chúng ta đưa người về là được.” Văn Tam nói.

“Không cần đâu, đã làm phiền các người nhiều rồi, ta cùng muội muội đi là được.” Tử Phúc nói xong, lại xoay người nói với Tử Tình: “Được rồi, ta đáp ứng người, nhanh đi giúp nương chuẩn bị cơm trưa đi.” Tử Phúc nói xong, theo thói quen mà xoa xoa tóc Tử Tình, rồi đẩy nàng ra ngoài.

Tử Tình chạy đi giúp dọn đồ ăn, tiếp đón mọi người vào bàn. Bạch trảm kê nhận được sự khen ngợi của mọi người, nhất là Văn Tam, nghe nói là món Tử Tình tự tay làm, ăn nhiều.

Điền thị oán giận nói: “Nhiều người như vậy, còn có hai phụ nữ có thai nữa, bạch trảm kê này mỗi người một miếng là hết, không biết làm nhiều thêm à.”

Có người ngoài ở đây, Thẩm thị chỉ phải đáp ứng. Tử Tình vội nói: “Khi nào bà muốn ăn thì ta làm là được, hôm nay ta không ngờ trong nhà có khách, nên chuẩn bị không đủ.”

Điền thị mới nghĩ đến trong nhà còn có người ngoài, vội thay đổi thành khuôn mặt tươi cười nói với Văn Tam: “Vị tiểu thiếu gia này, ở nông thôn không thể so sánh được với kinh thành, thật sự quá mức đơn sơ, xin lỗi, không thể chiêu đãi các vị nhiều món ngon.”

Văn Tam cùng Lâm Khang Bình đang chiến đấu với món bìm bịp cay, còn có món canh chân giò hun khói cá chạch thơm lừng, nghe Điền thị nói, vội bảo: “Đâu có, Tăng gia thẩm thẩm làm đồ ăn rất thơm, món hạt tiêu sào bìm bịp ta còn chưa bao giờ ăn cả, còn có canh chân giò hun khói, uống ngon.”

Ngay cả Tử Vũ nhỏ nhỏ cũng nói một câu: “Uống ngon.” Làm mọi người một trận tiếng cười.

Tử Tình thấy vậy, nhân cơ hội nói: “Cha, nương, lát nữa con và đại ca vào thành một chuyến, Văn Tam tìm sư phụ, con muốn cắt tảng đá kia làm ít thứ.”

“Ca ca của ngươi còn chuẩn bị đi châu học, ngươi còn lôi kéo hấn làm gì. Còn nữa, phải vội là Văn thiếu gia.” Thẩm thị nhắc.

Tử Tình đang muốn nói chuyện, Tử Phúc mở miệng trước: “Nương yên tâm đi, ta cùng Tình nhi đi sớm về sớm.”

“Đúng vậy, Tăng gia thăm thăm, ngươi yên tâm đi, ta sẽ tìm cho bọn họ một sư phụ có tay nghề tốt, rồi đưa họ trở về.” Văn Tam bổ sung thêm.

Thẩm thị nghe xong, không nói gì nữa, cơm xong, Tử Tình giúp Thẩm thị dọn dẹp, mới vội vàng kéo Tử Phúc, giục Văn Tam đi. Lần này Tử Tình dự định mang một tảng đá, muốn làm vòng tay thử xem đá. Trên xe, Văn Tam cẩn thận hỏi Tử Tình mua ngọc thể nào, hấn nói là ngọc thường đẳng thì không có giá bèo như vậy.

“Đây là ngọc từ nước ngoài vận chuyển vào, bên này còn không có người biết, người bán ngọc đang muốn dùng bạc gấp, cho nên mới bán đi, ta còn mua từ tay hấn một cái đồng hồ tây nữa.” Tử Tình giải thích.

“Cái đồng hồ kia nhà của ta cũng có, nhưng chỉ ngạc nhiên là hòn ngọc này, quên đi, chờ sư phụ xem xong rồi nói.” Văn Tam vẫn không tin tưởng đây là ngọc, nhưng lại không đành lòng hắt nước lạnh vào Tử Tình. Dù sao thời gian này đi theo Tử Tình, hấn cũng biết mười lượng bạc đối với người làm nông không phải là một con số nhỏ.

Sau nửa canh giờ, Văn Tam dẫn bọn họ đến cửa hàng bạc lớn nhất thành, trực tiếp đi vào từ cửa sau, tìm được sư phụ đang ở công phòng mài ngọc, nói: “Lí sư phụ, phiền người nhìn tảng đá này đi, là ngọc sao?”

Lí sư phụ ngẩng đầu, vừa thấy Văn Tam, kính cẩn chào hỏi, sau đó sờ sờ tảng đá, nói: “Theo xúc cảm thì đúng là vậy, hình như còn cứng hơn bạch ngọc một ít. Nhan sắc này lại chưa thấy qua, muốn làm cái gì sao?”

“Lí sư phụ, người cứ coi nó là khối bạch ngọc là được, ta muốn hỏi xem có thể làm ra bao nhiêu cái vòng tay? Thừa lại có thể làm thứ khác, làm trâm cài, nhẫn ,..., tóm lại, người cứ xem nó là loại ngọc tốt nhất, đừng lãng phí, tiền công ta sẽ trả theo làm trang sức bằng bạch ngọc.” Tử Tình nói.

“Người biết cái gì, nếu vừa chạm vào nó liền nát thì sao?” Lí sư phụ hỏi.

“Người yên tâm, không nát đâu, nếu mà nát thì ta chịu.” bộ dáng Tử Tình tin tưởng mười phần làm Văn Tam liếc mắt.

Dưới sự nhờ vả của Văn Tam, Lí sư phụ không thể không nhận làm, Tử Tình lo lắng hấn làm vội vàng, sẽ làm hư ngọc của mình, nên bảo đừng làm nhanh quá.

Từ cửa hàng đi ra, Văn Tam muốn đưa bọn họ về nhà, Tử Phúc cự tuyệt, dẫn Tử Tình lên một cái xe lừa mới thuê, Văn Tam nhìn theo bọn họ rồi đi, mới quay đầu cùng về với Lâm Khang Bình. Nhìn thấy trong xe có cái hộp, vội hỏi: “Không phải ta đã đem hòm ngọc bướm bướm đặt thư phòng nhà nàng sao? Thế nào lại ở trong xe?”

“Ta cũng không thấy khi nào nàng thì để đây. Xem ra là nàng không muốn.” Lâm Khang Bình nói.

“Nữ hài tử không phải đều thích mấy thứ này sao? Sao nàng lại không thích? Ta thấy nàng đối xử với người tốt hơn ta nhiều, người xem, nàng gọi người là Bình ca, còn với ta thì mở miệng ngậm miệng đều là Văn Tam, lẽ cũng đưa cho người trước.” Văn Tam oán giận.

“Thiếu gia, nàng không phải nữ hài tử trong nhà mình. Thiếu gia, bây giờ về nhà à?” Lâm Khang Bình hình như không muốn bàn luận đề tài này, nhìn thấy thiếu gia đối với nàng như vậy, trong lòng hấn chua xót.

108. Chương 108: Cò Trắng Thư Viện

Tử Tình đương nhiên không nghĩ vậy, nàng đang đắm chìm trong vui mừng, định làm lễ vật tặng người, vòng tay được bao nhiêu cái, tốt nhất là mỗi người mỗi cái, Tử Phúc nghe nàng nói hết chuyện này đến chuyện khác, yêu thương xoa xoa đầu nàng.

Tử Tình đột nhiên hỏi: “Đại ca, người thích cái ngọc bội hình gì? Nếu không, thì người vẽ ra, để Lí sư phụ điêu khắc.”

“Ừ, ta phải cẩn thận suy nghĩ, Tình nhi thích dạng gì?”

Câu này làm Tử Tình nghĩ mãi không ra được mình sẽ khắc hình gì. Sau khi ăn xong, cả nhà ngồi ở thư phòng, Thẩm thị làm áo dài cho Tử Phúc, Tăng Thụy Tường và Tử Phúc đọc sách, Tử Lộc, Tử Thọ cùng Tử Hỉ luyện chữ, Tử Tình thêu.

Tử Phúc đột nhiên nói: “Cha, nương, con có chuyện muốn nói.”

Cả nhà thấy Tử Phúc nói trịnh trọng, không khỏi dừng việc đang làm, ngẩng đầu nhìn

“Con không muốn đi châu học, con suy nghĩ kĩ rồi, con muốn đi Cò Trắng thư viện, tuy rằng học phí ở Cò Trắng thư viện ột ít, nhưng tiên sinh nơi đó đều uyên bác, mạnh hơn Châu học một ít. Còn nữa, cò trắng thư viện quản giáo cũng nghiêm, tất cả về mọi mặt, nghe nói cầm kỳ thư họa đều học, ta luôn luôn có giấc mộng đi cò trắng thư viện, con nhất định sẽ quý trọng thời gian ba năm này, cha mẹ, các người để con đi đi. Nếu trước kia thì khẳng định con sẽ không nói, nhưng bây giờ nhà mình không thiếu từng ấy bạc.”

“Bạc không phải vấn đề, cuộc thi của cò trắng thư viện tương đương khó, con muốn học thì phải trải qua thí nghiệm nhập học của bọn họ, con có thân phận tú tài cũng không được miễn, còn nữa, thư viện bọn họ một năm chỉ có hai lần nghỉ, mùa hè một lần, tết một lần, con có thể chịu nửa năm không trở về nhà sao? Con có thể chịu khổ tốt chính mình sao? Việc này con nghĩ chưa?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Cha yên tâm đi, vài năm nay con rèn luyện ở huyện, giặt quần áo quét dọn cái gì cũng không thành vấn đề. Cò trắng thư viện có nhà ăn, con khẳng định sẽ quen. Con hỏi thăm rồi, hai mươi ngày nữa là bọn họ tổ chức cuộc thi nhập học, con phải chuẩn bị tốt. Cầm (đàn) thì không biết tí gì, kỳ (cờ) cũng chỉ biết một chút. Nhưng môn khác con có chút nắm chắc.” Tử Phúc nói.

“Khó thi lắm à? Lỡ thi rớt thì còn có thể đi châu học không?” Thẩm thị hỏi.

“Đương nhiên là được, người yên tâm đi. Cứ chuẩn bị đồ cho Tử Lộc ngày mai đến trường.” Tăng Thụy Tường vỗ vỗ tay nàng.

“Đem cờ vây lấy ra, cha và con làm mấy ván.” Tử Tình có biết một hai về cờ vây, cũng cùng xem một hồi, thậm chí còn lung tung chỉ mấy chiêu, làm hai người trợn mắt liếc nhìn.

“Đại ca, các người có thì toán học không?” Tử Tình bỗng nhiên nghĩ ra.

“Thì chứ, toán học đương nhiên rất quan trọng, học sinh nào cũng phải biết, người quên lúc người còn nhỏ, ta đã dạy người à. Nếu không hiểu toán học, sau này đậu làm quan, ngay cả lợi nhuận thu vào của nông nghiệp cơ bản, công thương nghiệp đều không biết tính thì quản lý thế nào?” Tử Phúc nói.

Tử Tình vừa nghe, hứng thú: “Ta sẽ phụ đạo cho các người học toán học, ta nhìn thấy chữ số phương tây ra dễ thêm giảm.”

Trong nhà, mấy ánh mắt hồ nghi nhìn chằm chằm Tử Tình, Tử Phúc cười nói: “Vừa mới nói toán học của người là do ta dạy, giờ người lại dạy ta mấy thứ lúc nhỏ à?”

Tử Tình sờ sờ đầu, cúi đầu suy nghĩ một hồi, lấy cái đồng hồ tây bên cạnh đến, chỉ vào ọi người biết, “Đây là cái đồng hồ, canh ba buổi trưa là 12 giờ, canh ba giờ tỵ (0h đêm) cũng là 12 giờ, từ số 12 suy ra, không phải đều học xong sao?” Tử Tình lại đem 99 phép trừ viết ra, để bọn họ tự luyện tập, cả nhà đều cảm thấy khó tin, dễ tính hơn rất nhiều, Tử Phúc lại theo thói quen muốn sờ tóc Tử Tình, Tử Tình tránh thoát.

“Đây là thứ người nghĩ ra được?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Một phần thôi, có chút là do người bán ngọc dạy, hẳn học người phương tây một chút, ta học xong liền bổ sung thêm ít. Nhưng các người nhưng ra ngoài thổi phồng lên, để tránh rước lấy phiền toái không cần thiết, bản thân biết là được. Nếu đại ca không đi cuộc thi, ta sẽ không nói ra.” Tử Tình nghĩ nghĩ, vẫn dặn dò vài câu.

Tăng Thụy Tường cũng biết việc này không lớn không nhỏ, cũng dặn thêm vài câu.

Tiến bước Tử Lộc, Tử Phúc vội vàng ôn tập, vài ngày đều ở trong thư phòng, Tử Tình cũng không dám đi quấy rầy. Hai mươi ngày sau, sáng sớm, Tăng Thụy Tường nói muốn đưa hắn đi cò trắng thư viện, Tử Phúc khéo léo từ chối, cười nói: “Con người ai cũng phải lớn lên, coi như con đi huyện học đi, không cần lo lắng.”

Cò trắng thư viện ở phía đông An Châu thành, ngay tại đảo nhỏ ngoài cửa phía đông, lúc Tử Phúc đến, đã thấy đám người tốp năm tốp ba kết bạn mà vào, bên trong cây cối dạt dào, cỏ xanh mơn mớn, hoa tươi nở rộ, trong u tĩnh lại mang theo sức sống bừng bừng, Tử Phúc nhìn biển hiệu bốn chữ to cứng cáp mạnh mẽ “Cò trắng thư viện”, ngóng nhìn hồi lâu, mới đi đến chỗ người gác cổng đăng ký.

Thắm thị thì sáng sớm đã dẫn Tử Vũ đi nhà mẹ đẻ truyền tin, Tử Tình ở nhà một mình, ngồi trên sàn ở thư phòng, đến hơn bốn năm, cảm thấy rất nhiều thứ ở kiếp trước đã phai mờ, thậm chí có lúc còn tưởng là ảo giác của mình. Loại ý niệm chợt lóe lên làm Tử Tình sợ hãi, sợ hãi theo thời gian trôi qua, nàng sẽ không nhớ nổi gương mặt của cha mẹ kiếp trước, nhớ không nổi từng nụ cười và nước mắt, Tử Tình liệu mạng nhớ, ở giữa hồi ức, lã chã rơi lệ, khóc ròng một hồi.

Đã khóc xong, Tử Tình cảm thấy bản thân phải làm chút gì đó, chạy đến phía sau núi rút mấy cọng lông ngỗng trắng, trở về, quét mực, ghi lại vài thứ. Nàng nghĩ, chờ tương lai có cơ hội vẫn sẽ mở xương thủy tinh, dù sao bản thân cũng không phải người đầu tiên làm, sẽ không nhắc lên sóng gió quá lớn.

Vài giờ đi qua, tâm tình Tử Tình cũng lắng đọng lại, vừa đem nọ cất kỹ thì Tăng Thụy Tường mang bọn nhỏ về nhà. Sau khi ăn xong, tiến bước bọn họ, Tử Tình rãnh rỗi, liền vẽ căn nhà mình muốn xây trong tương lai, Tử Tình rất thích kiểu biệt thự, hiện đại phương tây, nhưng Bắc Kinh tứ hợp viện cũng không tệ, nếu có bạc liền xây, nghĩ đến việc này, Tử Tình cảm thấy bản thân cần phải kiếm chút tiền riêng, để tương lai làm chút gì đó, ví như lại có cơ hội tìm tòi ít phẩm thúy hoặc vật ở phương tây, đỡ phải mỗi lần xin bạc Thắm thị đều phải cố sức giải thích. Thêu khăn và làm hầu bao đã nhiều năm, Tử Tình mới dành được ba bốn lượng bạc, quá chậm.

Tử Tình đang khổ cực suy nghĩ ở nhà, cuộc thi của Tử Phúc ở cò trắng thư viện rất gian nan, cảm kỳ đều là sở đoản, nông dân thì ai có thời gian rồi mà dùng tiền học mấy thứ này. Cảm thì bỏ, phía trước thi vẽ qua rất thoải mái, đều đạt loại giỏi. Cũng may cuối cùng còn có một môn toán học, Tử Tình đã nhiều ngày bù lại cho hắn, giỏi là không có vấn đề gì. Cò trắng thư viện độc danh sách trúng tuyển tại chỗ, hai môn không đạt tiêu chuẩn thì loại, cho nên khi trước tuyên bố Tử Phúc đậu, sau lưng Tử Phúc ướt đầm, cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Vì Tử Phúc sẽ rời nhà vài tháng, Tăng Thụy Tường mời văn lão gia tử cùng Điền thị đến ăn một bữa cơm trước khi Tử Phúc đi, còn mời lí chính cùng Tam bà bà, Tứ bà bà, Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc cũng theo tối, lão gia tử biết Tử Phúc thi đậu cò trắng thư viện, liên tục nói tốt.

Điền thị thì lôi kéo Tử Phúc, nói: “Đứa nhỏ này, mấy lần trước ra ngoài cũng không nói bà một tiếng, lần này gần sát ngày đi mới nói cho bà, bà cũng không chuẩn bị được cái gì cho người, người ở ngoài rồi phải hết sức cẩn thận, chiếu cố tốt bản thân, tương lai bà cũng có thể dựa vào người.”

“Đúng vậy, Tử Phúc, thế hệ Tăng gia này, người là đích tôn, người phải làm gương cho đệ đệ, làm rạng rỡ tổ tông Tăng gia chỉ có thể nhờ vào người, người nhất định phải nhớ người là từ người Tăng gia, bởi vì người và cha người, tôn tử nhà ta cũng bắt đầu dụng công học hành, huynh đệ các người nhất định phải đoàn kết, người ngoài mới không thể bắt nạt các người được. Còn nữa, vì nương người ăn biết bao khổ nhọc, người nhất định phải cố gắng.” Tam bà bà nói.

Tử Phúc vội dạ, Điền thị liếc mắt nhìn Tam bà bà một cái, nói: “Tôn tử của ta tự nhiên biết ai xa ai gần, cái gì mà Tăng gia, một đồng người như vậy, tôn tử ta giúp hết được à?”

Lí chính nghe xong, vội nói: “Tử Phúc không chỉ là vinh quang của Tăng gia, mà là vinh quang của toàn bộ Đông Đường thôn, hôm nay ta còn định dẫn tiểu tử nhà ta đến để học hỏi người, nhưng gần đến giờ đi,

hắn lại ngượng ngùng, nói chờ tương lai học giỏi lại đến so đấu với người, xú tiểu tử này, cũng thật không biết trời cao đất rộng, nhưng hắn có thể an tâm ngồi xuống đọc sách, ta đã rất cảm tạ nhà người.”

Tử Tình không có hứng thú nghe trưởng bối tán gẫu, liếc mắt một cái nhìn thấy Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc ở trong phòng nghiên cứu rèm mới, cũng không đa tâm gì, tiến vào phòng bếp giúp Thẩm thị.

Buổi tối, cả nhà ngồi ở thư phòng, Tử Phúc sửa sang lại sách vở mình cần mang đi, Thẩm thị chuẩn bị quần áo giày dép. Tử Thọ thì một mặt hâm mộ nhìn đại ca, nói tương lai hắn cũng sẽ đi cò trắng thư viện, Tử Hỉ đã năm tuổi, cũng đi học được mấy tháng, nói: “Chờ ta có bạc, ta sẽ tự mở một cò trắng thư viện.”

Tử Hỉ nói làm mọi người cười ha ha, cũng hòa tan chút vẻ u sầu ly biệt. Dù sao Tử Phúc đi phải tới mười lăm tháng chạp mới nghỉ phép về nhà, trong lòng Thẩm thị quyến luyến, luôn lo lắng đứa nhỏ ăn không ngon, mặc không đủ ấm.

“Nương, người yên tâm, trong nhà ta là lão đại, từ nhỏ đã chiều cổ đệ đệ muối muối, sao lại không chiều cổ được mình? Với lại, trước kia chúng ta nghèo hơn mười năm, cơm đều ăn không đủ no, chứ đừng nói là đồ ăn, mới vài năm nay mới khấm khá hơn, sao ta có thể quên nhanh như vậy, còn ăn không quen đồ ăn ở học viện? Nương đừng lo, cứ chăm sóc tốt cho bản thân đi.” Tử Phúc khuyên nhủ.

Thẩm thị nghe xong, nước mắt càng không dừng được, Tăng Thụy Tường thấy, đành đỡ nàng vào phòng ngủ, nói thăm hỏi lâu.

Tử Tình tựa đầu vào trên đầu gối Tử Phúc, trong lòng cũng ẽ ấm. Đại ca cưng chiều nàng không kém gì đại ca kiếp trước, trong lòng Tử Tình hoảng hốt, coi bọn họ là một, cốt nhục tình thân đã sớm hòa vào trong máu.

109. Chương 109: Tử Bình Gặp Chuyện Không May

Tiến bước Tử Phúc, ngày nhanh vào đến tháng tám, thai nhi của Hạ Ngọc ổn định, phải về nhà chồng dưỡng thai, tuy rằng cách ngày sinh còn có mấy tháng, nhưng nếu về nhà càng chậm thì càng không an toàn, ở nhà mẹ đẻ sinh đứa nhỏ là chuyện không thể xảy ra, cho nên nàng dứt khoát về nhà cùng trưởng phu cùng ăn tết trung thu.

Thẩm thị biết được, lại tặng nhiều trứng gà, quả vỏ cứng ít nước, cùng mấy khối vải dẹt, cuối cùng còn cho hai tấm da dê, để lúc nàng ở cũ làm một bộ áo da khỏi bị cảm lạnh, còn nói chờ tháng chạp đưa bụng lễ sẽ thăm nàng, Thẩm thị tự mình mượn cái xe lừa bảo Tăng Thụy Tường đưa nàng. Điền thị thấy đều có chút động tâm.

Chờ Hạ Ngọc đi rồi, Thẩm thị muốn vào thành mua ít thứ chuẩn bị ăn lễ, Thẩm thị trầm tư một hồi, phân phó Tử Tình nhặt một rổ trứng gà, nói đi thăm Chu thị.

“Nương, đại cha đại nương đối xử như vậy với chúng ta, còn thăm nàng làm gì?”

“Người cho rằng nương muốn đi à? Thôi thì một rổ trứng gà cũng không đáng là bao, đừng để bọn họ gây sự.”

Tử Tình nghe xong, cũng phải đi, Tử Tình là muốn đi xem Lí sư phụ làm được vòng ngọc chưa.

Tử Tình nhặt giỏ trứng gà, thay xong quần áo, lúc này, chuông cửa vang, cư nhiên là hai người Lâm Khang Bình và Văn Tam, Văn Tam thấy Tử Tình mặc đồ mới, biết là nàng ra ngoài.

Nguyên lai hai người bọn họ tới đưa vòng ngọc, Lí sư phụ hết một tháng mới làm được một vòng tay, hiệu quả không sai, Lí sư phụ rất là kinh hỉ, nói cho Văn Tam, độ cứng lực ngọc này lớn hơn bạch ngọc, màu sắc trong sáng, xác nhận là thượng phẩm. Văn Tam nghe xong, động tâm tư, Văn gia buôn bán rất nhiều ngành nghề, mà mình cũng không phải trưởng tử, chuyện tương lai rất khó nói, chỉ bằng nhân cơ hội này, tự mình làm buôn bán lực ngọc, lấy cái cơ hội, chắc chắn có thể kiếm được nhiều tiền. Cho nên lần này đi lại là muốn tìm Tử Tình hỏi thăm chút chuyện.

“Đi, người không tin ta mà? Sao giờ lại hỏi chi?” Tử Tình còn nhớ mới giận.

“Tình nhi tốt bụng dễ thương, coi như ta có mắt không trông đi mà.” Văn Tam bật thốt lên.

“Tình nhi cũng là tên mà người có thể kêu à? Ta không hiểu lắm. Nhà các người có tiền nhiều như vậy, người còn hao hết tâm tư làm gì ệt?”

“Người không rõ chuyện nhà chúng ta đâu. Tóm lại, đây là chuyện của ta, không có quan hệ với Văn gia. Người giúp hay không?” lúc này nét mặt Văn Tam không giống thiếu niên thuần lương kia, mà có vài phần sắc bén.

“Giúp, nhưng không phải người nói sẽ đọc sách sao? Làm gì có thời gian mà quản mấy việc này? Với lại nhà các người làm buôn bán nhiều nghề như vậy, lớn không nói, nhưng nhỏ như dưa hấu, gà, dương khoai, lẽ ra phải xem không vào mắt chứ?” Tử Tình hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Nha đầu ngọc, dưa hấu nhà người chín sớm hơn, dùng để đưa vào kinh bán, mà gà nhà người thịt ngon. Cũng dùng để nhà ăn hoặc tặng người, dương khoai thì để cửa hàng tạp hoá bán. Ta đương nhiên không thể ra ngoài. Khang Bình sẽ giúp ta xử lý tất cả, thuộc hạ của ta luôn có hai người, lần này cũng chờ sau lễ Trung thu sẽ để bọn họ ra ngoài tìm kiếm.” Văn Tam giải thích.

Tử Tình nghe xong, liền đem địa điểm mua ngọc ở đâu, viết thành là cảng mở duy nhất của quốc gia, bến tàu có không ít thuyền nước ngoài, hẳn là còn có cơ hội, chỉ cần có người mua lâu dài, chắc chắn sẽ có người bán.

Tử Tình đang nói cùng Văn Tam bọn họ, Thẩm thị mang vài thứ và Tử Vũ ra, hỏi: “Sao không mời khách vào nhà? Ta còn tưởng rằng người đang làm gì chứ? Ban ngày mà không vào nhà.”

“Nương, hay chúng ta ngồi xe ngựa của bọn họ vào thành đi, nương xem, con tặng nương vòng tay phỉ thúy này, đẹp không?” Tử Tình đem vòng tay giơ lên trước mắt Thẩm thị.

Thẩm thị tiếp nhận, rọi dưới ánh mặt trời: “Thật đúng là xinh đẹp, nếu là ngọc thì tốt rồi.”

Tử Tình vừa kéo Thẩm thị lên xe, vừa nói: “Nương, đây vốn là ngọc, loại này gọi là phỉ thúy, đồ phỉ xanh thúy, đồ là phỉ xanh là thúy, là lục ngọc (ngọc xanh), người thấy bạch ngọc và hồng ngọc, còn mặc ngọc đó? Chẳng qua đây là ngọc màu xanh, loại ngọc này không có ở nước ta, cho nên chúng ta chưa thấy qua, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại, nương cũng không thể phủ nhận nó là một loại ngọc được. Phải giải thích thế nào nhỉ, à, nuôi gà, lông gà có đen, đỏ, trắng, xám, cũng có xanh, nương không thể bởi vì lông gà màu xanh là nói đó không phải gà được.” Tử Tình vừa nói xong, liền nghe thấy tiếp ha ha cười to, trừ bỏ Văn Tam còn có ai? Lâm Khang Bình cũng nhếch miệng.

Thẩm thị nói: “Được rồi, khoe khoang mãi để người ta chế giễu kìa.”

Văn Tam nghe xong, nhanh nói: “Tăng gia thẩm thẩm, ta không chế giễu. Ta chỉ cảm thấy buồn cười thôi, không có ác ý, ngài nhất định phải tin ta.”

Vài người nói giỡn, xe nhanh chóng dừng trước cửa nhà Chu thị, Văn Tam vốn định tới đón, Tử Tình khéo léo từ chối, bảo Lâm Khang Bình khi nào đi thì lại nhà mình một chuyến.

Thẩm thị ôm Tử Vũ, Tử Tình mang theo rổ, vào căn nhà Chu thị, Chu thị đang đóng gói đồ, vừa dọn vừa mắng chửi người, “Người là đồ quỷ đoán mệnh, sao lại hồ đồ như vậy hả, người bao lớn rồi mà sao có thể làm ra loại chuyện này, nếu ta không ngăn cản, cha người nhất định sẽ đập gãy chân người, sao ta mệnh khổ thế hả trời, người là đồ này quỷ đoán mệnh nhân tâm, sao người không lấy dao đâm nương người luôn đi . .”

Tử Bình dẫn Tử Hà đứng ở một bên, như đang tức giận, không có cãi lại, vành mắt còn hồng. Thẩm thị thấy, hỏi: “Đại tẩu đang làm gì vậy? Muốn chuyển về nhà ở sao?”

Chu thị nghe xong, hai mắt đỏ lên, lau nước mắt để Thẩm thị hỗ trợ, nói hôm nay sẽ mượn xe về, Tăng Thụy Khánh xong việc sẽ về sau.

Thẩm thị thấy thế, cũng không hỏi nhiều, giúp đỡ đem đồ đạc phân loại đóng gói, Tử Tình nghĩ đã xảy ra chuyện, hơn nữa là chuyện không tốt, xem ra có chút liên quan đến thứ mình đoán, đáng tiếc không có cách

nào hỏi, Thẩm thị giúp đỡ đóng gói xong, liền dẫn đứa nhỏ cáo từ .

Về nhà, Thẩm thị cân nhắc nửa ngày, trong lòng thật không thích hợp, nhưng chuyện này không thể nói với người khác, dù sao thanh danh của cô nương vẫn rất quan trọng. Ai ngờ hai ngày sau, Chu thị cư nhiên tới cửa, ở trong phòng Thẩm thị khóc kể, thì ra Tử Bình đã xảy ra chuyện. Cùng cách vách nam tử ở chung một phòng, lúc ra ngoài bị thê tử phát hiện, gây gỗ lên, Chu thị thế mới bị hù nhảy dựng, luôn luôn cho rằng nữ nhi mình ngoan ngoãn học chăm tuyền ở cách vách, không ngờ xảy ra chuyện này, còn không bằng chuyển sớm đi.

“Đệ muội à, tẩu tử biết vậy chẳng làm, lúc trước ngươi còn khuyên ta, nói nữ oa lớn phải trông coi cẩn thận, sao ta hồ đồ như vậy, sao lại không nghe lời ngươi nói, lúc trước mà nghe ngươi, sớm chuyển đi khỏi chỗ quỷ quái kia.”

Tử Tình vào nhà, nghe thấy Chu thị khóc nói: Đứa nhỏ như bị quỷ nắm lấy chân, mỗi ngày đều chạy đến nhà cách vách, ngay từ đầu ta còn vui mừng, cho rằng đứa nhỏ thích thêu hoa, dù sao trong nhà không nhiều việc, hồi nhỏ ở nhà sống quá khổ, ngươi cũng biết đấy, mỗi ngày không cắt cỏ cho heo cùng là lên núi nhặt củi, đến trong thành mới khoan khoái chút, ta sẽ không ép nàng. Sau này, có lúc cần nàng giúp, ta bảo nàng, nàng lại không bình tĩnh, nói thêu thùa may vá, thêu hoa rất bận, thì ra đều lừa bịp ta. Nam tử kia lớn hơn Tử Bình gần mười tuổi, ta nằm mơ cũng nghĩ không đến, đệ muội à, ta nên làm cái gì bây giờ? Đại ca ngươi đánh nàng, đứa nhỏ này quá hồ đồ , sao lại không biết nữ hài mà đánh mất thanh danh, sau này lập gia đình kiểu gì? Bây giờ chỉ còn mỗi cách phải nhanh chóng gả nàng cho xong việc, lần trước ngươi nói Lưu gia, ta thấy nhà hần cũng được, nếu không thì ngươi đi hỏi một chuyển đi.”

Thẩm thị đau đầu, đành phải khuyên nhủ: “Đại tẩu, ngươi về ổn định tâm tình đi, vì đứa nhỏ trong bụng, ngươi phải chú ý nhiều hơn. Về phần con trai Lưu đại tỷ, thời gian trôi qua lâu như vậy, chắc người ta đã tìm được người kết duyên rồi, vả lại lúc trước người ta có tâm muốn cưới, ta không đáp, bây giờ gấp gáp muốn, người có tâm mà đi nghe ngóng thì sẽ biết thôi, nhà hần cách chỗ ngươi cũng không xa.”

Chu thị nghe xong, thật là như thế, khóc cầu Thẩm thị đi tìm người khác hỏi thăm nhà ai có nam tử muốn cưới vợ, Thẩm thị khó xử, trong lòng đã sớm quyết định mặc kệ việc này, nhưng lúc đó cũng không thể nói thẳng ra, đành phải hờ đáp lời. Tử Tình thấy vậy, chạy ra ngoài cửa, sau đó kêu “Nương ”, Chu thị thấy Tử Tình trở về, cũng không ở lâu được, đứng dậy cáo từ.

Chu thị đi rồi, Thẩm thị không biết nghĩ tới cái gì, nhìn chằm chằm Tử Tình nửa ngày, Tử Tình sờ sờ mặt mình, hỏi: “Nương không sao chứ. Nhìn con làm gì?”

Thẩm thị thở dài: “Một nữ oa tử, nếu đi nhầm một bước, đời này sẽ hủy, nương chỉ lo lắng cho con, đừng đi nhầm đường. Có chuyện gì thì nói nương nghe, cả đời này, không phải nhìn tiên mà đoán người, có gia đình mặt ngoài thì thấy ngăn nắp, thật ra bên tổng lại thói rửa, từ xưa, hôn nhân chú ý môn đăng hộ đối (ý là hoàn cảnh tương đồng). Con còn nhỏ, có nhiều chuyện còn không biết, nhớ kỹ, đừng hâm mộ tiền tài của người khác.”

“Nương yên tâm đi. Muốn tiền thì con sẽ tự làm ra, khi nào thì con hâm mộ người khác chứ? Nữ nhi từ nhỏ đã biết, của người ta là của người ta, có cướp được cũng không phải của mình. Chuyện Bình tỷ không phải nương đã nhắc đại nương rồi sao? Nàng không nghe, ta cũng không có biện pháp.”

Không vài ngày, Thẩm thị đi lão phòng đưa quà tặng trong dịp lễ, nghe Chu thị nói đang tìm bà mối cho Tử Bình tìm, nhất thời còn không tìm được người vừa ý, Thẩm thị nghĩ nghĩ: “Không biết đại tẩu muốn tìm dạng gia đình gì? Theo ta, cứ thương lượng trước với Tử Bình, đừng để đến lúc đó người đã tìm được, nhưng đứa nhỏ không muốn gả, làm ầm ĩ thì rất mất mặt.”

“Ngươi nói có lý, lát nữa ta hỏi nàng một chút. Cực khổ nuôi nàng hơn mười năm, cũng phải chọn người giàu có, thành thật chút, làm nương luôn sợ đứa nhỏ chịu khổ. Tử Hà còn nhỏ, trong bụng ta còn không biết là nam hay là nữ, ta có thể giúp đỡ Tử Bình bao nhiêu đây? Đại ca ngươi một năm chỉ có mười lượng bạc.” Chu thị nói xong, lại cầm lấy khăn tay lau nước mắt.

Thẩm thị thấy vậy, đành phải khuyên giải an ủi, rồi cáo từ.

110. Chương 110: Hợp Tác

Trung thu đi qua, ngày mười sáu tháng tám, Lâm Khang Bình đi lại, Tử Tình xem xét vốn riêng của mình, không đủ 5 lượng bạc, đây là do Tử Tình mới bán mất bức tranh thêu, Tử Tình tính toán nửa ngày, rất là hối hận bản thân không sớm cất vốn riêng.

Vì thế, Tử Tình gói lại bức tranh thêu của mình, một ngày trước Tử Tình liền hỏi Thẩm thị, hẳn là có thể bán được mười lượng bạc, hai đứa trẻ trong tranh đều cúi đầu, cũng nhìn không ra là ai, Tử Tình muốn Lâm Khang Bình mang ra ngoài bán, cố gắng bán cho người nước ngoài, có thể bán nhiều hơn.

Lâm Khang Bình hỏi: “Đây không phải bức đầu tiên người thêu sao? Giữ lại làm kỷ niệm không tốt à? Bán rất đáng tiếc, ta đoán người lúc đầu cũng định giữ làm kỷ niệm.”

“Ồ, làm sao người biết ta muốn giữ lại làm kỷ niệm?” Tử Tình hỏi xong, lại cảm thấy có chút không lẽ phép, thấy Lâm Khang Bình không tức giận mà chỉ cười cười, liền tiếp tục nói: “Người hãy nghe ta nói, mấy thứ này không có thì về sau còn thêu lại, ta cũng không nỡ bán, nhưng không kiếm đâu được nhiều bạc, chỗ ta chỉ có chưa đầy 5 lượng, bán bức tranh thêu này đi, người mua chút lá trà hoặc bức tranh thêu nhỏ, chở đến Việt thành, người nước ngoài đến nước ta, hơn phân nửa cũng mua mấy thứ này trở về, đúng rồi còn có đồ sứ, tơ lụa, đáng tiếc ta không có nhiều bạc làm tiền vốn như vậy. Nếu không người trực tiếp đem bức tranh thêu này bán cho người nước ngoài, xem có bán giá cao hơn không? Người mà có bạc của riêng mình thì cũng nên làm chút buôn bán, dù sao cơ hội này khó mà có được. Còn nữa, đến bên đó, nếu có ngọc thạch nào thì giúp ta chọn mấy tảng đưa về, nếu gặp được hòn đá lờ lờ tỏa sáng mà nhỏ người cũng mang về, hoặc mầm móng gì đó mới mẻ, người mang về luôn.”

“Người bảo ta đến đây là vì chuyện này? Vì sao không nói cùng thiếu gia? Thiếu gia quen biết rất rộng, người muốn cái gì đều có thể làm ra giúp người.”

“Rất phiền toái, một việc nhỏ mà thôi, làm thế để làm gì? Người giúp ta không phải cũng giống nhau à?”

“Nhưng thiếu gia không thấy phiền toái. Một câu nói mà thôi, hơn nữa, ta đoán thiếu gia rất thích người làm phiền toái hẳn.”

Tử Tình nhìn chằm chằm Lâm Khang Bình nửa ngày. Hỏi: “Sao hôm nay người nói chuyện không thoải mái, lè mề như vậy, đến cùng là người có ý gì. Nếu người không muốn thì coi như ta chưa nói gì cả, làm gì mà ra sức chối từ. Chẳng giống nam nhân tỳ nào.” Tử Tình nói xong, sẽ xoay người đi.

Lâm Khang Bình tóm Tử Tình lại, rồi lập tức buông lỏng tay ra, hỏi: “Thiếu gia tặng người bướm bướm, vì sao người không cần?”

“Hôm nay người thật kỳ quái, sao có nhiều vấn đề quá vậy? Vì sao ta phải nhận thứ của người khác, huống chi là đồ quý trọng, ta là người kiên thức hạn hẹp vậy sao?” Tử Tình mất hứng.

Lâm Khang Bình nghe xong, mỉm cười đầy mắt, chủ động nhận hầu bao trong tay Tử Tình. Mới hỏi: “Mấy lượng bạc này người để dành bao lâu rồi?”

“Người làm sao mà biết là ta tự dành dụm, mà cũng dành nhiều năm rồi, bán những đồ may tú hầu và thêu khăn, a, người không phải là không đồng ý sao? Sao lại lấy hầu bao? Ta không muốn miễn cưỡng người. Trả hầu bao cho ta.”

Lâm Khang Bình đem hầu bao bỏ vào túi tiền bên người mình, hai mắt chăm chú nhìn Tử Tình thật lâu, mới hỏi: “Vì sao người tin tưởng ta đến vậy?”

Tử Tình bị nhìn có chút ngượng ngùng, nhân tiện nói: “Ai tin người? Ta đâu phải tin người một cách không không thể, đừng dong dài nữa. Hỏi đông hỏi tây cả mớ chuyện. Tin là tin, chẳng lẽ người còn có thể cuỗm mấy lượng bạc của ta sao. Tiền để trong tay ta là tiền chết. Mau đi đi, trì hoãn mãi sẽ không tốt. Chừng nào người có thể trở về?” Nếu không sợ Thẩm thị hỏi đông hỏi tây tạo phiền toái không cần thiết, Tử Tình đã muốn mượn một ít ngân lượng của nương.

“Cũng không biết nữa, còn phải xem chuyện tình thuận lợi đến đâu, nếu có thể mua được ngọc thạch thì tốt rồi, tìm mua được nhiều ngọc thạch thì thiếu gia nói sẽ để ta chuộc thân, mở cái hộ tịch (như chứng minh nhân dân, hộ khẩu ấy), lấy danh nghĩa của ta lập một tiệm làm đồ trang sức bằng ngọc ở kinh thành, thoát ly khỏi Văn gia, ta giúp hắn quản lý chuyện buôn bán. Cơ hội này với ta mà nói, thật sự là hiếm có, với lại ta còn muốn cảm tạ người đó. Nhưng không biết một chuyện này có thuận lợi không nữa?”

Tử Tình thấy hắn có chút ảm đạm, liền an ủi: “Người yên tâm, việc còn do người. Lần này mua không được thì người đi về phía tây nam, đi qua ngọn núi đỏ, qua biên giới, có thể tìm được nơi sản sinh của ngọc, nhưng nơi đó nhiều nguy hiểm, nếu không có gì quá cấp bách thì người đừng đi.”

“Lời này người không thể tùy tiện nói ra, lỡ có hạng người tham lam biết được, sẽ gây ra đại họa cho người, nhớ lấy. Lời này người còn nói với ai khác chưa?” Lâm Khang Bình khẩn trương nhìn Tử Tình.

Tử Tình bị vẻ mặt của hắn làm sợ hãi, vội lắc đầu nói: “Không có, thật sự là chưa nói với ai cả, vừa rồi ta thấy người thương tâm lo lắng, mới thốt ra, người cũng không cần nói cho người khác được không? Chúng ta chôn nó ở trong bụng, người cũng không cần đi, ta nghe người ta nói qua, nơi đó chín chết một sống. Ra ngoài rồi người nhất định phải nhớ, thứ gì cũng không quan trọng bằng mạng sống.”

“Vây là tốt rồi, chúng ta cũng không nói, ta đáp ứng người, không đi chỗ đó. Ta sẽ nhớ kỹ lời người nói. Người chờ, ta nhất định sẽ trở về.”

Lâm Khang Bình nói xong, lại đem kia bức tranh thêu đưa cho Tử Tình, nói: “Đây là tác phẩm đầu tiên của người, ta hi vọng người lưu trữ cho tốt. Người vẫn thêu cái khác mà bán, nhưng phải chú ý nghỉ ngơi, vì chút bạc mà làm mất hồng thì không đáng. 5 lượng kia ta sẽ cầm đi.” Nói xong muốn vươn tay xoa xoa tóc của nàng, nhưng vẫn còn khắc chế.

Tiến bước Lâm Khang Bình, Tử Tình bắt đầu thêu hoa, nàng cảm thấy trong tay phải có chút tiền bạc, lỡ tương lai có gì biến cố, cũng có điều kiện ứng biến. Lần này có cơ hội hiếm có, nhưng tiền vốn thật sự quá ít. Cho nên Tử Tình nhờ Tăng Thụy Tường vẽ cho nàng một bức hoa sen sau cơn mưa, Thắm thị dạy nàng tuốt chỉ, phối màu, Tử Tình muốn thêu xong trước tết, cho nên rất dụng công, không có việc gì thì ngồi thêu. Ngay cả Thắm thị đều cảm thấy có chút kinh ngạc, âm thầm nói cùng Tăng Thụy Tường “Trong nhà cũng không kém chút bạc ấy, đứa nhỏ này phí sức để làm cái gì?”

Tăng Thụy Tường nhìn thoáng qua Tử Tình đang cúi đầu thêu: “Có lẽ là muốn mua mấy thứ mới mẻ, lần trước nàng mua tảng đá không phải người đã oán trách nó ao? Ta đoán nàng muốn dành vốn riêng, về sau nhìn thấy cái gì cũng không cần mở miệng xin tiền người, ai kêu người không tín nhiệm đứa nhỏ chi? Không bằng, về sau mỗi tháng ta cho nàng chút tiền tiêu vặt, nữ hài tử lớn rồi, tâm tư cũng nhiều, trong tay có mấy đồng tiền mới tiện, hưởng hồ đứa nhỏ này vừa có chủ ý vừa có kiến thức, sẽ không tiêu lung tung.”

“Cũng đúng, vừa nói đến việc này, ta đã nghĩ tới Tử Bình, không biết trong lòng đứa nhỏ kia nghĩ như thế nào, thanh danh hồng rồi, tương lai có thể bình an gả ra ngoài được không nữa, đại ca đại tẩu người đúng là phát sầu, nhưng biết khuyên thế nào được. Cho nên, ta phải quản Tử Tình cho chặt, không có việc gì thì hồng để nó ra ngoài, dù sao mỗi một năm lớn, theo ta được biết, trong tay nàng hẳn là có mấy lượng rồi, số tiền đó là đủ ột đứa nhỏ như nàng rồi, nàng muốn làm gì chứ?”

“Yên tâm đi, trong lòng đứa nhỏ này đều biết, một tảng đá hết 5 lượng bạc, nàng tiêu pha sao? Còn đừng nói tảng đá này làm ra mấy thứ rất tốt, mang ở trên tay người, ta thấy còn đẹp hơn bạch ngọc. Người cũng đừng quản chặt đứa nhỏ quá, quan tâm nhiều một chút, dùng nhiều tâm tư hơn là được. Còn chuyện Tử Bình, chúng ta vẫn là trước yên lặng xem xét đi, giờ làm sao tìm được người thích hợp trong nháy mắt được?”

Thắm thị cũng gật đầu, trong lòng nghĩ muốn tìm một cơ hội hỏi Tử Tình một chút, Tử Tình tự nhiên không biết hành động của bản thân khiến cho cha mẹ nghi ngờ, trong lòng tràn đầy vui mừng chờ Lâm Khang Bình trở về, nhìn xem việc buôn bán này có được mấy phần lợi nhuận? Có đáng giá để nàng bỏ nhiều công sức hay không.

Ngày nọ một cái đã đến tháng mười, cam trên cây đã chín, Tử Tình hái vài lần, cảm giác hương vị hơi ngọt, có hai trái ăn không ngon lắm, Tử Tình cũng làm ký hiệu, hái xuống để nhà ăn hoặc tặng người, nghiên cứu kỹ thuật chiết cây.

Khoảng thời gian trước, cam cùng quýt Tử Tình đều bán cho Chu chương quây, lần này cam Tử Tình không muốn bán sớm, thương lượng cùng Tăng Thụy Tường, nói từ trên sách nhìn thấy, phương bắc có một loại hầm để cất giữ đồ ăn ủa đông, nếu đặt cam vào hầm, có thể để thêm một đoạn thời gian hay không?

Tăng Thụy Tường nghe xong, nhớ tới trước kia du lịch, đúng là thấy người phương bắc đào hầm chứa đựng cải trắng và cải củ. Vì thế nhờ Tăng Thụy Ngọc, hai người vợ mấy ngày ở phía sau núi, dùng tấm ván gỗ chống đỡ để ngừa sụp xuống, Tử Tình lại cầm chút rơm khô phòng ẩm, sau đó mới đem cam bỏ vào, đóng cửa kín lại. Bởi vì là lần đầu tiên làm, Tử Tình chỉ dùng một nửa số cam, cũng may năm nay cam là năm đầu thu hoạch, sản lượng không nhiều, vừa vụn dùng để làm thí nghiệm.

Chuẩn bị cho tốt tất cả, mùa đông đã đến, mùa đông năm nay đặc biệt rét lạnh, trong nhà đốt mấy chậu than, cả nhà chuyển đến nhà giữa, gian thứ nhất phía đông ở, cũng chính là bên cạnh phòng ngủ của Thẩm thị, bây giờ không có người ở. Tử Thọ cùng Tử Hỉ đã chuyển đến tây ốc, chính là phòng của Tử Phúc, lúc Tử Lộc trở về thì Tử Tình cùng Tử Vũ mới chuyển về phòng cũ.

Trận tuyết đầu mùa rơi xuống, đã là cuối tháng, Tử Tình không cần bị ốm, lại tái phát ho gà. Hai năm nay, ẩm thực trong nhà tốt lắm, cũng uống nhiều sữa dê, Tử Tình ho gà không nhiều như lúc nhỏ, nhưng mỗi lần ho khan thì không dứt, đến mức về mặt đỏ bừng, phảng phất muốn đem ruột gan phèo phổi đều ho ra ngoài, Tử Tình rất là thống khổ, lại không có cách nào giảm được.

Thẩm thị ở một bên nhìn, vừa đau lòng lại vừa khó chịu, quanh năm suốt tháng, vợ vết xung quanh mọi phương thuốc, Tử Tình không muốn để Thẩm thị khổ sở, mỗi lần đều phối hợp đem thuốc uống vào, khổ không nói nổi.

Ngày này, Thẩm thị lại cầm một phương thuốc không biết từ chỗ nào đến, nói lần này có thể dùng được, có mấy người dùng rồi khỏi, được bên trong thì bình thường, Thẩm thị đã bốc thuốc về. Nhưng lại không có đậu cô-ve làm thuốc dẫn, mùa đông này, đậu cô-ve căn thật đúng là không dễ tìm, Thẩm thị đành phải nơi nơi tìm kiếm trong thôn. Để lại Tử Tình cùng Tử Vũ giữ nhà, hai người đang vui chơi đùa thì chuông cửa vang, lão gia tử cùng Điền thị nổi giận đùng đùng đi đến.

111. Chương 111: Nhị Mao Gãy Chân

Lão gia tử cùng Điền thị biết được Tăng Thụy Tường còn ở học đường, Thẩm thị không ở nhà, hai người cũng không trì hoãn, nói là đến học đường tìm Tăng Thụy Tường, lại bảo khi nào Thẩm thị trở về thì đến lão phòng, Tử Tình thấy sắc mặt hai người không đúng, hỏi: “Ông bà nội có chuyện gì gấp lắm à? Nương của ta đi tìm thảo dược giúp ta trị ho khan, e là không về sớm được.”

“Nhị Mao bị người đánh gãy chân, nâng trở về, đang trị liệu ở lão phòng. Nương ngươi về thì bảo nàng qua đó nhìn xem.” Điền thị nói.

Tử Tình nghe xong liền phát hoảng, không ngờ Nhị Mao thật sự bị người đánh gãy chân, nhưng hẳn bị đánh gãy chân thì lão gia tử cùng Điền thị nổi giận đùng đùng chạy tới giống khởi binh vấn tội, có quan hệ gì đến nhà mình à? Chẳng lẽ muốn để nhà mình ra tiền thuốc men, chỉ sợ bà thực sự có ý này, nhưng cầu xin người khác lại chẳng có chút đạo lý gì, Tử Tình có chút tâm thần không yên.

Sau khi Thẩm thị trở về, cầm đậu cô-ve không biết từ chỗ nào lấy được, vui rạo rức: “Giờ thì tốt rồi, để nương đi nấu nó.”

“Nương, làm sao hết dễ dàng thế được, nhưng bớt chút nào hay chút đó.” Tử Tình không đành lòng để Thẩm thị quá thất vọng, nhìn Thẩm thị đem thuốc bắc hầm, rồi mới nói chuyện lão gia tử bọn họ tới: “Nhị Mao bị đánh gãy chân, có quan hệ gì cùng chúng ta mà ông bà nội tức giận muốn đốt nhà chúng ta ấy. Nương không thấy cảnh bọn họ đến đây đâu, con còn tưởng rằng chúng ta làm gì bọn họ nữa cơ?”

“Chắc oán trách chúng ta đuổi Nhị Mao đi, Nhị Mao không đi, có lẽ sẽ không xảy ra việc này. Nói không chừng cũng là đến mượn bạc, bạc này thật đúng là không thể không mượn.” Thẩm thị nói.

“Mượn bạc? Còn không bằng nói là cướp bạc. Chưa thấy ai mượn bạc mà ghê gớm như vậy, còn giống chúng ta nợ bọn họ mấy trăm lượng.”

“Bà nội con luôn như vậy, nương cũng rành rồi, một năm cung ăn cung mặc, đồ mới bốn mùa không ngừng, bọn họ vẫn có thể lấy ra tật xấu. Nuôi hai đứa cháu còn không vừa lòng. Ta thấy ta có đưa tất cả tiền cho họ họ cũng không vừa lòng, cho nên lần này ta chắc chắn không ra bạc. Mà thôi, ta mang chút bạc vụn đi qua nhìn xem.” Thầm thị nói xong, nhặt một rổ trứng gà. Lại bỏ vào tay áo ít bạc vụn, dặn Tử Tình vài câu, liền đi.

Tử Tình cực kì muốn đi xem. Bất đắc dĩ bản thân bị bệnh. Nhàm chán vô nghĩa đỡ Tử Vũ, lúc này chuông cửa lại vang, Tử Tình kinh hãi nhìn thấy Lâm Khang Bình, chạy nhanh ra đón.

Nguyên lai lần này coi như thuận lợi, Lâm Khang Bình trần trọc mua được mười khối ngọc từ người dân địa phương, bọn họ cũng không biết là vật gì, chỉ thấy đẹp mắt, liền mua từ tay người nước ngoài đặt ở trong nhà. Lâm Khang Bình lại liên hệ đến người thương nhân bán đó. Cũng không nói đây là ngọc, chỉ nói là đồ hữu dụng, có bao nhiêu muốn bấy nhiêu, chuẩn bị qua tết âm lịch lại đi lấy hàng.

“Nguy hiểm thật, ta mà đi trễ vài ngày thì không gặp hần rồi, người ta đang chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, bởi vì bị bệnh thương hàn nên trì hoãn, bằng không ta chỉ có thể đợi đến sang năm mới thấy được hần. Lần này ngọc thạch đã vận chuyển vào kinh thành, thiếu gia đang tính toán mở ra thị trường ở kinh thành, thứ nhất là kinh thành nhiều quan to quý nhân. Tự nhiên có nhiều tiền, thứ hai là Văn gia ở kinh thành cũng có thể lực nhất định, An Châu chỉ là nhà cũ của bọn hần mà thôi. Ngay cả lão gia một năm thì hơn nửa năm ở lại kinh thành.” Lâm Khang Bình nói.

“À, vậy thì tốt. Ta còn luôn luôn bấm đốt ngón tay xem ngày người về, còn lo lắng người tìm không thấy người nữa. Sự tình thuận lợi là tốt rồi, ta sợ người hi vọng quá lớn, thất vọng càng lớn, người cuối cùng được như nguyện.”

“Cũng không phải, lần này thiếu gia nói giúp ta thoát tịch (thoát khỏi kiếp nô lệ), vài ngày nữa ta sẽ đi kinh thành, năm sau mới trở về, bạc của người thì ta kiếm được 5 phần lợi nhuận, nghe người, ta đi nông trường trà trực tiếp mua lá trà, giá thấp chất lượng tốt, người nước ngoài quả thực rất thích, bảo ta về sau giúp bọn hần mang nhiều một ít. Lần này đi thời gian nhanh, ta không kiếm được thứ tốt cho người. Thứ này cho người, đây là thứ ta mua được từ chỗ người nước ngoài.” Niềm vui sướng của Lâm Khang Bình không cần nói cũng biết, đưa cho Tử Tình một cái hộp giấy tinh xảo.

Tử Tình tiếp nhận, mở ra, nguyên lai là hai cái cài áo thủy tinh màu tím, thật đúng là rất xinh đẹp, Tử Tình đeo ở trước ngực, hỏi: “Đẹp không? Hết bao nhiêu bạc? Nương ta thích nhất màu tím.”

“Đây là vật ta tặng riêng cho người, người có đừng hỏi giá được không? Coi ta như báo đáp người, bởi vì có người nhắc nhở, ta cũng kiếm được chút tiền lời. Trọng yếu là, ta có thể thoát tịch, người không biết chuyện này to lớn đối với hạ nhân chúng ta thế nào đâu, nếu không có người, ta còn không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào, cũng có người cả đời đều không được như vậy nữa. Ta thật sự nói không nên niềm vui mừng này, Tình nhi, cảm ơn người.”

Tử Tình thấy hần biểu cảm, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nhưng bản thân mới mười tuổi, đã cộng cả tuổi mẹ, đối phương cũng mười lăm sáu tuổi, hần là không có khả năng. Vì thế nói: “Không đề cập tới việc này nữa, dù sao bạc của ta vẫn để chỗ người mà.”

Nói xong Tử Tình kịch liệt ho khan, thở không nổi, vẻ mặt đỏ bừng, hơn nửa ngày mới trở lại bình thường, Lâm Khang Bình thấy vậy, cau mày, đau lòng hỏi: “Đây là chứng bệnh gì, ho nửa ngày mà vẫn không thấy khá lên?”

“Từ nhỏ đã bị ho gà, bây giờ đã đỡ hơn nhiều, lúc ta còn nhỏ, hễ trời chuyển lạnh là tái phát, mỗi lần ho đều không thở nổi, hai năm nay tốt hơn nhiều, cũng không nặng như vậy nữa, một năm chỉ bị một hai lần, nương ta mỗi ngày tìm người hỏi thuốc trị, cũng phải uống hơn mấy chục loại rồi mà chưa khỏi.”

“Người còn có tâm tình nói giỡn, vẫn nên tìm cách chữa trị tận gốc đi.”

Hai người nói thêm ít chuyện, Lâm Khang Bình liền cáo từ, Tử Tình nói chờ năm sau hần đi lại, bức tranh mình thêu cũng hoàn thành, trước tết sẽ bán rồi đem bạc giao cho hần, lại nhờ hần kinh doanh giùm.

Lâm Khang Bình mới vừa đi, Tử Tình cất khay cài áo, Tử Vũ đã một tuổi rưỡi, nhìn chăm chăm, Tử Tình lấy một khối đường dỗ nó.

Thẩm thị và Tăng Thụy Tường cùng nhau trở lại, nguyên lai Nhị Mao thôi học về nhà cũng không chịu im lặng làm việc, Yên thôn gần An Châu, trong thôn bọn họ có một đám hết ăn lại nằm bắt tay với nhau, cả ngày ở trong thành An Châu chạy đông chạy tây, học làm kẻ móc túi, kẻ trộm, có bạc thì đi đồ phường (sòng bài), thua lại đi trộm. Đi đêm nhiều có ngày gặp ma, bị người ta bắt được, đánh nặng một chút, đối phương là nhà giàu, tuyên bố đánh gãy chân Nhị Mao, nhìn hắn còn có thể đi trộm nữa không, cho nên xuống tay nặng, đại phu xem qua, nói chân Nhị Mao bị phế rồi, về sau chỉ có thể què.

Xuân Ngọc ôm Nhị Mao khóc chết đi sống lại, vừa khóc vừa oán trách: “Tất cả đều tại nhị ca nhị tẩu, nếu con ta ở trong học đường đọc sách, sao có thể bị như ngày hôm nay? Các người chẳng ai thích hắn cả, con trai đáng thương của nường, người muốn nường phải làm gì bây giờ, người mới bao tuổi, về sau nuôi sống người thế nào?”

Lão gia tử nghe xong, mắng: “Ít đánh rắm đi, Nhị Mao tự về nhà, ai đuổi hắn? Các người không quản giáo đứa nhỏ cho tốt, còn oán trách người khác. Nhị ca người vì hắn mà không ít lần khó xử, nếu thanh danh học đường hỏng thì ai tới học? Người không thông cảm hắn, ngược lại ở đây nói hươu nói vượn. Nhanh về nhà đi, đừng ở chỗ này phiền ta. Mà đứa nhỏ này thói hư tật xấu, ta nói bao nhiêu lần rồi, các người cho ai chịu nghe không? Ta thấy đây cũng là chuyện tốt, không bị sửa chữa thì chỉ sợ tương lai còn có phiền toái.”

Lão gia tử tức giận, muốn đuổi Xuân Ngọc bọn họ về nhà, Điền thị khuyên thật lâu, đại phu cũng nói không nên di chuyển, có thể này mới giữ lại, nói cũng không tất yếu đi An Châu, mời một lang trung nổi xương ở thôn bên là được, nghe nói hồi nhỏ Tử Phúc ngã từ trên cây xuống, được hắn chữa khỏi.

“Nường, Nhị Mao bị đánh ở An Châu, sao không ở An Châu mà trị liệu, đại phu ở đó nhiều mà nhỉ? Sao về đến đây lại muốn mời đại phu An Châu trị liệu?” Tử Tình hỏi.

“Còn không phải đại cô cùng đại dưỡng người tính toán, ở trong thành An Châu xem bệnh, không phải tự bọn họ bỏ bạc à? Dem đứa nhỏ mang về đây, không phải có bà người cùng chúng ta sao? Hừ, hoàn hảo, lần này ông người nói chút đạo lý, tổng cộng cũng không tốn vài đồng tiền.” Thẩm thị nói.

Tử Tình triệt để hết chỗ nói.

Qua ngày mồng tám tháng chạp, học đường của Tăng Thụy Tường nghỉ phép, Tử Lộc cũng về nhà, Thẩm thị nhớ tới việc nên đến Kiều thôn đưa bụng lễ, nói với Tăng Thụy Tường, lại đi tìm Chu thị thương lượng, dù sao đây là chuyện hai nhà.

Đến lão phòng, thấy Chu thị tâm tình tốt, nói là đã tìm được cho Tử Bình một hộ nông dân, mấy ngày sẽ xem tướng. Thẩm thị nghe xong cũng vui mừng thay nàng, nhưng vẫn nhắc nhở nàng nhất định phải nói trước cùng Tử Bình, đừng để lúc đó lại xảy ra chuyện gì khó coi.

Bụng lễ là Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường đưa đi, xưa nay Thẩm thị thương tiếc Hạ Ngọc, cho nên thừa dịp này chuẩn bị nhiều thứ, biết nhà nàng không thiếu lương thực, liền nhặt chút quả vỏ cứng ít nước, điểm tâm, vải dệt, lại sắp tết, trời cũng lạnh, liền dứt khoát mua một mớ thịt heo, một cái chân heo, hai người không đi bộ mà mượn cái xe chạy đường vòng qua An Châu đi. Điền thị lo lắng, cũng muốn đi theo.

Bên này, Tử Tình ở nhà bỗng nhiên nhớ tới cam sau núi, liền dẫn Tử Lộc, cầm xẻng đi, vừa mở cửa, Tử Lộc định nhảy xuống, Tử Tình nhanh kéo hắn lại, mở cửa hầm lớn một tí, tìm chút rơm, đốt cháy, rồi đem nắm rơm ném xuống hầm, lửa không tắt mới cho Tử Lộc đi xuống.

Cam bảo tồn vẫn tốt, Tử Tình đã tìm Tăng Thụy Ngọc bên những giỏ trúc nhỏ từ trước, mười cái xếp thành một chồng, tổng cộng có hơn năm mươi chồng. Tử Tình tìm giấy đỏ, cắt, để Tử Lộc viết lên “Như ý cát tường”, “Phúc lành an khang”. Chờ chu chương quây đến mua hoạn kê, Tử Tình để hắn cầm đi, nói trái cây mới kết qua năm đầu tiên nên không nhiều, đưa cho Đông gia lão gia làm quà tặng, sang năm chắc chắn sẽ có một số cam lớn, đến lúc đó sẽ bàn giá cả.

112. Chương 112: Tử Bình Mang Thai

Từ Kiều thôn trở về không vài ngày, ngày này cả nhà đều ở trong phòng sưởi ấm nói giỡn, Tử Bình khóc sụt sùi chạy tới tìm Tăng Thụy Tường, nói Chu thị sinh non, một là truyền tin cho Tăng Thụy Khánh biết, hai là đi tìm bà đỡ lần trước.

Tăng Thụy Tường nghe xong cũng không dám trì hoãn, chạy đi trấn trên, mượn cái xe đi tìm người, ai ngờ Vương bà tử lại không có ở nhà, mà ở Lân thôn. Tăng Thụy Tường lại giục người đánh xe chạy đến Lân thôn, cũng may đến cửa thôn thì thấy Vương bà tử. Vội vội vàng vàng mà dắt bà đỡ chạy trở về, Chu thị đang ở trong phòng kêu la hoảng, Tăng Thụy Tường cũng không ở lâu, vẫn tìm người đánh xe vừa rồi đi An Châu đón Tăng Thụy Khánh về.

Bên này, Thẩm thị ở nhà cũng cảm thấy tâm thần không yên, rất là buồn bực, mấy hôm trước đến thăm còn khỏe mạnh, sao lại bỗng nhiên sinh non, chẳng lẽ vẫn là vấn đề ở chỗ Tử Bình. Trái lo phải nghĩ, vẫn quyết định đi lão phòng nhìn kỹ hăng nói, tạm gạt ân oán qua một bên.

Chu thị sinh con hết ba canh giờ, vương bà tử đều mệt đến nổi mồ hôi đầy đầu, Tăng Thụy Khánh cũng gấp gáp trở về, cũng may mẹ con bình an, Điền thị vừa nghe là nam hài, mừng đến nỗi nhanh thắp hương niệm Phật, Thẩm thị tự nhiên cũng là lệ nóng doanh tròng, cuối cùng Tử Phúc cũng không cần làm con thừa tự. Nhưng với kinh nghiệm, bà đỡ nói lần này thân thể Chu thị tổn thương không nhẹ, về sau rất khó có con nữa.

Tử Bình nghe xong, khóc mưa mưa, miệng ồm ồm cái gì mà “Là ta hại nương, đều là lỗi của ta, là ta không tốt, ta đáng chết. . .” Linh tinh. Thẩm thị nghe xong nhanh đỡ nàng vào phòng. Lúc này không phải lúc để nói chuyện, Thẩm thị giúp nấu mấy cái trứng gà, đút cho Chu thị ăn, liền cáo từ về nhà.

Không đến hai ngày, Tử Phúc về nhà, Thẩm thị nhìn thấy con cả, vuốt tay Tử Phúc, mắt rung rưng: “Gầy đi nhiều, cũng cao hơn nhiều.”

Tử Phúc cũng chào hỏi từng đệ đệ, muội muội. Tử Hỉ cũng tiến lên để đại ca bế ôm, Tử Vũ thì không quen hân, trốn tránh không để hân ôm, Tử Phúc ngược lại nói với Tử Tình: “Tình nhi, chỉ có muội muội như người mới tốt, sẽ không quên ca ca. Đến đây để đại ca ôm nào.”

Tử Tình nghe vậy, thật đúng là đi qua, Tử Phúc bế một phen, cười nói: “Muội muội cũng cao hơn, còn nặng hơn nữa, nhân dịp tết bán được giá lắm.” Tử Tình tức giận đuổi theo hân khắp phòng. Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nhìn bọn nhỏ tiếng cười một phòng, cũng quên sự không vui ở lão phòng.

Tử Phúc vẫn tính toán dẫn Tử Lộc đi bán câu đối, nói kiếm ít tiền tiêu vặt. Ở nhà vội mấy ngày, đến ngày hai mươi sáu, hai người mới viết được năm trăm câu đối, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị muốn cùng đi chọn mua hàng tết.

Tử Tình nhờ Thẩm thị cầm bán bức tranh mình thêu, cũng nói đây là tiền riêng, Thẩm thị tuy có nghi ngờ, nhưng nhớ ngày ấy cùng Tăng Thụy Tường nói chuyện, cũng không nghĩ nhiều, bởi vì có rất nhiều nữ chưa gả đi làm thêu thùa để kiếm tiền riêng, huống chi Tử Tình luôn luôn thích mua chút vật kỉ lạ, liền đáp ứng.

Tử Tình thấy bản thân vất vả mấy tháng mới kiếm được 8 lượng bạc. Đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, liền hỏi Thẩm thị: “Nương, trước khi người thành thân sao không thêu? Chẳng lẽ người không có tiền riêng của mình? Ta thấy cô có các nàng đều thêu để bán lấy tiền cất đi mà?”

“Sao lại không thêu, tay nghề của bà ngoại người được bà ngoại ta truyền. Ở nông thôn biết thêu rất ít, nhất là song mặt tú (thêu hai mặt), toàn bộ An Châu cũng không có mấy nhà biết. Bà ngoại ta vốn là một người thêu cho nhà giàu ở Hàng Châu, sau này tuổi lớn, ánh mắt không tốt, trở lại lão gia tìm hộ nông dân làm vợ kế, sinh ra nương ta, đem tay nghề truyền cho nương ta, lúc nương ta vừa mới thành thân xong, dựa vào tay nghề này mua mấy mẫu ruộng, lại xây nhà, sau này ánh mắt cũng không tốt. Lúc ta học xong cũng đã mười ba tuổi. Bà ngoại người không chịu để ta thêu nhiều, cũng sợ ánh mắt ta không tốt, chờ ta thành thân, trong tay vốn cũng có chút ngân lượng, chính là sau này ông ngoại người sinh bệnh, ngân lượng trong nhà cũng tiêu gần hết, ta liền lấy ra tiền riêng, ai ngờ ông ngoại người vẫn không qua nổi, bà ngoại người lại đem ngân lượng còn thừa lại cho ta cầm, về số tiền còn thừa ấy, ta đều tiêu hết cho các người.” Thẩm thị nói xong, thở dài một tiếng.

“Nương, con đã biết, về sau nhiều nhất thì một năm con chỉ thêu một bức tranh. Nhất định bảo vệ tốt hai mắt của mình. Nhưng chỗ bà nội bọn họ cũng quá bất công, cô cô kiếm được tiền thì tự mình cất đi, nàng dâu lại không được.” Tử Tình nói.

“Có mấy nhà làm vợ mà không như vậy đâu? Chẳng qua không rõ ràng tư ông bà nội con. Ta đã rồi, nữ nhân chỉ có thể sống những ngày lành ở nhà mẹ đẻ có vài năm thôi. Như vậy cũng tốt, bằng không, ánh mắt nương không biết có sáng như giờ không nữa, gian phòng kia quá tối mà.”

Tử Tình nghe xong, âm thầm không nói, lời này xúc động tâm sự của nàng, cũng không biết tương lai bản thân có thể tìm được dạng người nào, tuy rằng lão nương mình bị không ít ủy khuất, tốt xấu gì phụ thân vẫn thiết tình yêu thương nàng, tuy phụ thân yếu đuối chút, nhưng cũng có thể chậm rãi thay đổi, tốt xấu gì cũng không phải một con mọt sách, vẫn có thể cải tạo.

“Nghĩ cái gì thế? Tình nhi, ca ca gọi người vài lần cũng không phản ứng.” Tử Phúc xoa tóc Tử Tình, hỏi.

“Đại ca, ta suy nghĩ, ta cực cực khổ khổ thêu hơn nửa năm mới được 8 lượng bạc, còn không bằng các người bán câu đối, sớm biết như thế, không bằng ta cũng luyện viết chữ.”

“Bây bạ cái gì hả? Ta cùng nhị ca người đọc bao nhiêu sách, luyện chữ bao nhiêu năm, ngày nghỉ này cũng mới kiếm được hai lượng bạc, người cho là dễ dàng à? Nhưng mà muối muối à, nói cho ca ca nghe, vì sao người muốn kiếm vốn riêng? Chẳng lẽ trong nhà bạc không đủ xài? Hay người có chuyện gì gạt chúng ta?”

Tử Tình nghe xong, cảnh giác nhìn Tử Phúc, hỏi: “Đại ca, nương cũng không quản ta, sao người còn dong dài hơn nương nữa vậy. Người cũng không phải không biết, ta tiêu tiền như nước, tự mình kiếm tiền để tiêu cũng thông khoái, đỡ bị nương cảm ràm.”

Tử Phúc tỏ vẻ hoài nghi, nhưng Tử Tình đẩy hắn đi ra ngoài, cùng đi tìm Tử Lộc bọn họ đến sau núi nhật trứng gà, dọn phân.

Bởi vì Chu thị sinh non, ở cũ, cơm tất niên lão gia tử cùng Điền thị ở lão phòng cùng với con cả. Qua tết, chờ Chu thị hết ở cũ, Thẩm thị mới biết ngọn nguồn sự tình, nguyên lai Chu thị nghe lời Thẩm thị nói, thương lượng cùng Tử Bình, ai ngờ Tử Bình chết sống không đồng ý, hỏi gặt gao mới biết nàng đã không còn trong sạch, Chu thị tức giận liền sinh non. Hiện thời một tháng đi qua, Chu thị cũng cân nhắc một tháng, vẫn tìm nam nhân nào thành thật gả Tử Bình đi, đem tân hôn nghĩ cách là được.

Thẩm thị nghe xong, không tán thành, nhưng chuyện này mình không thể nhúng tay, hoa cúc khuê nữ biến thành như vậy, danh dự của Tăng gia xem như hủy, làm không tốt còn có thể ảnh hưởng đến hôn sự của Tử Tình, cho nên tuy rằng Thẩm thị không đồng ý lừa bịp người khác, nhưng cũng không phản đối, hơn nữa bản thân cũng không tính nhúng tay vào việc này, chỉ mong chờ việc này nhanh chóng đi qua, ngàn vạn lần đừng xuất hiện đường rẽ nào.

Ai ngờ sau tiết nguyên tiêu, Điền thị đã chạy tới, vào cửa liền khóc, thở hổn hển: “Tuồng nhi, mau, mau qua cứu Tử Bình, Tử Bình sắp bị cha nàng đánh chết, nhanh qua.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, cũng không hỏi cái gì, kêu Tử Phúc cùng đi, Thẩm thị rót nước cho Điền thị, hỏi phát sinh chuyện gì.

Hôm nay ăn bữa cơm tiết nguyên tiêu, lúc ăn điểm tâm mới phát hiện Tử Bình không thích hợp, luôn luôn ghê tởm tướng nôn, Chu thị còn tưởng rằng đứa nhỏ bị đau bụng, muốn tìm đại phu, Tử Bình không chịu, truy vấn hồi lâu, mới biết được kinh nguyệt không tới mấy ngày, bản thân cũng sợ hãi, khẳng định mang thai. Tăng Thụy Khánh vừa nghe đã cầm lấy đồ vật ném lên người Tử Bình, Chu thị thấy hắn đánh mạnh, lại sợ đứa nhỏ nguy hiểm, ngăn cản không để đánh, mà Tăng Thụy Khánh nổi nóng, ai cũng ngăn không được.

Nguyên lai năm nay bởi vì Chu thị ở cũ, Điền thị bận rộn, hơn nữa Tăng Thụy Khánh chướng mắt một nhà Xuân Ngọc, ngại trong nhà loạn. Cho nên qua mừng tám, Điền thị đã đem một nhà đại nữ nhi đuổi đi. Trong nhà không có người ngoài, Điền thị mới chạy tới tìm con trai thứ hai đi khuyen.

Thẩm thị nghe xong, chỉ phải cùng Điền thị đến lão phòng, việc này không có thể phô trương ra ngoài, làm không tốt Tử Bình còn bị trảm đường (bị phạt bởi gia tộc, hình như cái này là bị đánh chết hoặc ném xuống

song thì phải), cho nên cả nhà đóng cửa thương lượng, lúc Thẩm thị đi qua, Tăng Thụy Khánh đang vù vù tức giận ở một bên, Tăng Thụy Tường và Tử Phúc ở cạnh.

Thẩm thị cùng Chu thị dẫn Tử Bình vào phòng, Thẩm thị nói với Tử Bình: “Đứa nhỏ, làm sao người lại xảy ra chuyện này? Thím thấy cũng đau lòng. Chuyện đã đến mức này, người đem mọi chuyện nói ra đi, ta cùng nương người mới suy nghĩ được biện pháp giải quyết, bằng không, bị người ngoài biết được, làm không tốt sẽ bị trầm đường, đó là một cây hai mạng đó. Đứa nhỏ, người phải nghĩ cho kĩ.”

Ngay từ đầu Tử Bình chỉ biết khóc, nghe ‘trầm đường’ mới cảm giác được sợ hãi, dứt quãng đem ngọn nguồn sự tình nói ra, nguyên lai là đã quen hấn từ trước khi chuyển đến chỗ kia, “Hấn luôn luôn đối xử tốt với ta, rất thương ta, mua cho ta đồ ăn, mua cho ta vải dệt làm quần áo, lúc sinh nhật mười lăm tuổi, hấn làm cho ta một bàn đồ ăn ngon, nói nương tử hấn về nhà mẹ đẻ, còn nói rớt cục dọi đến lúc ta trưởng thành, sau đó, ta không biết gì cả, chờ đến lúc ta hiểu được, ta phát hiện bản thân trần trụi nằm trên giường, ta sợ hãi, dùng sức khóc, hấn liền dỗ ta, dỗ ta nín khóc mới để ta về nhà, từ đó ta đến nhà hấn, lúc nương tử hấn không có mặt, lại bị hấn lừa gạt lên giường. Thẳng đến ngày ấy nương tử hấn đột nhiên trở về, phát hiện chúng ta ở cùng nhau, náo loạn ra. Ta trở lại nông thôn, hấn lại đây tìm ta, nói nương tử hấn cùng cách, hấn muốn mời bà mối đến trong nhà cầu hôn, trước ngày nương nương sinh non, hấn còn tìm ta, sau này, nương ở cũ, hấn nghĩ đến cầu hôn, ta nói chờ qua tháng giêng hẵng nói, ai ngờ lại có thai, ta cái gì cũng không hiểu, hấn còn không biết có đứa nhỏ. Ta muốn gả cho hấn, hấn nói, ta phải gả cho hấn, ta mà đính hôn với người khác, hấn nhất định sẽ đi tìm người ta, đến lúc đó đem việc này phô trương ra, ta sẽ gả không được. Ta không biết nên làm cái gì nữa? Ta có thể làm sao bây giờ?” Nói xong Tử Bình liền gào khóc.

Thẩm thị nghe xong, vừa xót xa vừa tức giận, định nói chuyện thì Tăng Thụy Khánh vọt vào.

113. Chương 113: Tử Bình Bị Đuổi

Tăng Thụy Khánh vọt vào, cho Tử Bình hai cái bạt tai. Tăng Thụy Tường ôm lấy hấn từ phía sau, “Đại ca, bình tĩnh, đại ca, nhất định phải bình tĩnh.”

“Ta bình tĩnh thế nào? Nuôi nhiều năm như vậy, cư nhiên bị một chút nho nhỏ ân huệ đã bị lừa rồi, ta thiếu người ăn hay thiếu người mặc, ta chưa thấy ai lại ngu như người, tự dâng mình lên cửa để người ta đập hư. Mắt người không biết nhìn xa thì tâm người cũng phải biết suy nghĩ chứ, nhìn không ra ai tốt ai xấu à? Người lớn như vậy mà trong lòng không có một chút phòng bị nào, nhiều năm người ăn cơm đều ăn không phải trả tiền, hấn muốn người làm gì thì người làm cái nấy, hấn bảo người chết người cũng đi à? Thôi, từ nay trở đi, coi ta như không sinh một đứa con như người, người đi đi.” Tăng Thụy Khánh mắng.

Tử Bình nghe vậy, liền quỳ trước mặt Tăng Thụy Khánh, ôm lấy chân cha, “Cha, ta sai rồi, ta biết ta sai rồi, làm nương tức giận sinh non, ta liền hối hận, cha, người đừng đuổi ta đi, người nói cái gì ta đều nghe người hết.”

Mọi người thấy vậy, đều rơi lệ, nhưng Tăng Thụy Khánh tựa hồ đã hạ quyết tâm, nói: “Người đừng gọi ta là cha nữa, vì tốt ọi người, người đi đi, từ đây đừng trở về nữa. Vì tránh né hàng xóm, thân hữu cùng thôn nhân ánh mắt, ta sẽ dẫn nương người và đứa nhỏ tìm chỗ khác trong thành mà ở, người cũng đừng tới tìm chúng ta, ta nói được thì làm được, người tới một lần ta đánh một lần. Nể tình cha con, ta cho người mười lượng bạc, về sau chúng ta không liên quan gì nữa, đúng rồi, ta đem hộ tịch cho người, ngày mai người lấy hộ tịch rồi đi đi, ngày mai để Tử Phúc đưa người đi. Chúng ta không cần gặp mặt lại, nếu người muốn tốt cho ta, vì tốt cho gia đình này, người đừng về, đỡ liên lụy đệ đệ muội muội người.”

Chu thị tiến lên muốn nói vài câu, Tăng Thụy Khánh chỉ vào nàng, mắng: “Người câm miệng. Người còn muốn nói cái gì, người suốt ngày đều làm gì hả? Ngay cả một đứa trẻ cũng không trông coi được, người là người chết à? Ngay dưới mí mắt người làm loạn, người lại không phát hiện? Nếu không phải nể hai đứa con còn nhỏ, ta đã hưu (li hôn, bỏ) người rồi.”

Tăng Thụy Khánh nói xong, trở về phòng. ‘Phanh’ một tiếng đem cửa đóng lại. Chu thị bị dọa, không dám lắm miệng. Qua một hồi, liền nghe thấy Tăng Thụy Khánh kêu Chu thị đi vào thu dọn đồ đạc của Tử Bình, Tăng Thụy Tường còn muốn đi vào khuyên nhủ, bị Tăng Thụy Khánh đẩy ra, nói: “Ai cũng đừng khuyên, các người cũng biết tính tình của ta, ai khuyên cũng vô dụng.”

Điền thị thấy Tử Bình chỉ biết khóc. Liền khuyên nàng “Nữ oa à, người khóc như vậy không tốt cho đứa nhỏ trong bụng, bây giờ cha người đang nổi nóng, ai khuyên cũng vô dụng, không bằng nghe hấn nói, người cứ rời đi một thời gian, qua một đoạn thời gian thì tốt, có lẽ đứa nhỏ sinh hạ xuống, hấn cũng liền tha thứ người. Cha người tính bướng bỉnh, ai càng đối nghịch cùng hấn, hấn lại càng điên cuồng, con ta sinh ta biết. Nghe bà nói, nếu người kia đã cùng cách thì người sống với gã đi.”

Chu thị nghe xong, rất tức giận, reo lên: “Sống cái gì mà sống, ai đồng ý gả cho hấn? Hoa cúc khuê nữ của ta biến thành như vậy, ta hận không thể lột da, bóc thịt hấn, ta có thể để Tử Bình gả ột người lớn tuổi như hấn à? Nghe nương, uống được để bỏ cái thai đi, nương nhất định sẽ tìm một người tốt cho người.”

“Không, nương, ta không bỏ đứa nhỏ, hấn cũng nói, vô luận ta tìm ai, hấn đều nghĩ cách hủy, vô dụng. Hấn nói hấn sẽ đối tốt với ta, cả đời sẽ đối tốt với ta.” Tử Bình khóc hô.

“Hại nữ nhi của ta như vậy, có phải người bị quỷ bắt tâm không hả, ngày mai nương phải đi Thanh Nguyên miếu thắp hương trừ tà cho người, hôm nay hấn mà ở trước mặt ta, ta hận không thể đánh chết hấn.” Chu thị hung tợn nguyên rủa.

“Thôi, nghe ta, đây là mệnh của nàng, vẫn để nàng đi đi, cho đứa nhỏ sẩy rồi lỡ có gì ngoài ý muốn, người hối hận cũng không kịp, đây là con đường đứa nhỏ tự chọn, có cái khổ gì thì tự nàng chịu. Tử Bình, tương lai người có hối hận cũng phải nhớ con đường này là người tự chọn, người chớ oán trách người khác. Về phần cha người, bà người nói đúng đấy, về sau hăng sau, hiện tại ai cũng không cải biến được quyết định của hấn.” Lão gia tử lên tiếng, nói xong thở dài.

Chu thị nghe xong, ôm Tử Bình khóc lớn, “Con à, mạng của người sao khổ như vậy hả, người là đồ nhân tâm, mắt người sao thiên cận thế, chúng ta mặc dù không giàu có, nhưng nương không cho người ăn người mặc à? Người dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết một cô nương làm sao có thể phát sinh quan hệ cùng một đại nam nhân, một lần còn không đủ, lại muốn đưa tới cửa, ta không thể để hấn đắc ý như vậy, ta sao can tâm chứ? Sao người không chết đi, người chết thì sạch sẽ. . .”

Tử hà không biết phát sinh chuyện gì, cũng ôm đùi nương khóc, lúc này, bé sơ sinh Tử Toàn bên trong cũng khóc, chu thị đành phải buông Tử Bình ra.

Tử Bình quỳ trên mặt đất khóc như cũ, Điền thị thấy liền muốn nâng Tử Bình lên, Thẩm thị nhanh hỗ trợ, chuẩn bị nước ấm, giúp đỡ Tử Bình lau sơ, cho nàng vào phòng nằm, có chuyện gì ngày mai lại nói. Điền thị lo lắng, nói đêm nay bà ở cùng. Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường mới dẫn Tử Phúc về nhà.

Tử Lộc đang dẫn đệ đệ muội muội chơi, Tử Tình thấy sắc mặt ba người bọn họ không tốt, liền nhu thuận nói: “Cha, nương, chúng con đã làm bánh trôi xong, để con bỏ vào nồi nấu.”

Thẩm thị một phen ôm lấy Tử Tình, khóc nói: “Tình nhi, nữ nhi ngoan của ta, con phải nghe lời nương, chớ để đi lầm đường, nương chịu không nổi.”

“Người nói gì vậy, làm đứa nhỏ sợ, thật sự là hồ đồ.” Tăng Thụy Tường lập tức dắt thê tử đi.

Tử Tình hỏi Tử Phúc, Tử Phúc cũng là không giấu giếm nàng, đem sự tình nói ra: “Ca ca biết người là người thông minh, biết cái gì làm được, cái gì không làm được. Người cũng mỗi một ngày lớn, không có việc gì thì đừng ra ngoài, ở nhà giúp nương chiếu cố đệ đệ muội muội. Chớ để bị người khác mê mắt, đánh mất bản tính.”

“Ca, người yên tâm, ta là loại người kiến thức hạn hẹp sao? Ta muốn bạc chẳng lẽ không biết tự mình kiếm lấy? Người xem bạc của chúng ta có phải do ta kiếm không, năm nay cây ăn quả thu vào một lượng bạc lớn, không tin người chờ coi.”

Tử Tình cố ý nâng cằm lên khoe khoang, quả nhiên Tử Phúc vươn tay vò rối tóc nàng, còn véo má nàng, cố ý phối hợp nói: “Đúng vậy, nhìn xem muội muội của ai lợi hại, thông minh, tham tiền như vậy nè.”

Hai người náo loạn một trận, trong lòng Tử Phúc cũng khoan khoái chút, yên lòng chuẩn bị đồ dùng khai giảng. Qua ngày mười sáu, cả nhà còn tưởng rằng Tăng Thụy Khánh thay đổi chủ ý, ai biết sáng sớm ngày mười bảy, Điền thị đi lại kêu Tử Phúc dẫn Tử Bình đi làm thủ tục phân hộ.

Tử Phúc cùng Tử Bình và người gọi là tỷ phu kia làm xong xuôi mọi chuyện, lại dẫn bọn họ đến tiểu viện mới thuê, trước khi trời tối mới trở về nhà. Thẩm thị hỏi hần mới biết là đã qua lão phòng, sợ Chu thị bọn họ lo lắng. Còn nói Tăng Thụy Khánh đã thu dọn xong, ngày mai liền chuyển đi, không tính toán về đây trong khoảng thời gian ngắn. Thẩm thị nghe xong, ảm đạm, hỏi địa chỉ Tử Bình ở, không nói cái gì nữa.

Cuối tháng, trưởng phu Hạ Ngọc phái đệ đệ hần tới truyền tin, Hạ Ngọc sinh một cái nam hài, trên mặt mọi người mới có chút vui mừng, Thẩm thị muốn đi đưa lễ xuống sữa, lão gia tử cùng Điền thị cũng muốn đi. Tăng Thụy Tường đã bắt đầu đi dạy lại, Thẩm thị lo lắng vì nhà chỉ có Tử Tình, Tử Vũ, đành phải tiếp mẫu thân Hà thị đến, sau đó mới chuẩn bị vài thứ cùng Điền thị bọn họ đến Kiều thôn vấn an Hạ Ngọc, bởi vì đường xá hơi xa, tính toán ở lại một đêm.

Nguyên bản Điền thị muốn cho hai đứa Đại Mao đến nhà Tử Tình ăn cơm và ở lại một đêm, Tăng Thụy Tường không đáp ứng, chủ yếu là chuyện Tử Bình làm hần sợ, lại nói Đại Mao dù thế nào cũng là người ngoài, tính cả tuổi mụ cũng mười lăm, chẳng qua lời này hần không thể nói thẳng ra, nghĩ nghĩ mới nói: “Nương, nhà của ta chỉ nhạc mẫu chăm lo bếp núc, hướng chi bọn Đại Mao sức ăn rất lớn, ta thấy tiểu muội cũng ở gần, không bằng để nàng chăm lo bọn họ một ngày, hướng chi trong nhà còn có gà vịt.”

Lão gia tử nghe xong cũng nói: “Lão nhị nói rất đúng, không thể để bà thông gia hầu hạ bọn họ được, đừng làm cho người chê cười ta không biết cấp bậc lễ nghĩa, dù sao Thu Ngọc cách cũng gần, gọi Thu Ngọc tới làm một ngày cơm, nàng cũng quen việc bếp núc rồi.”

Điền thị biết Thẩm thị ghét nhà Xuân Ngọc, chộc giận nàng thì chỉ có hại chứ không lợi, chỉ có thể từ bỏ.

Ai biết Thẩm thị mới vừa đi, Chu chương quây, Văn Tam cùng Lâm Khang Bình đến, Lâm Khang Bình cho Tử Tình một lọ được, nói để chữa bệnh ho khan, làm Văn Tam theo dõi hần, hỏi: “Làm sao ngươi biết nàng ho khan, ngươi gặp nàng khi nào?”

Lâm Khang Bình nghe xong, không biết đáp lại như thế nào, Tử Tình tiếp lời: “Chính là lần trước hần từ Việt thành trở về, cho ta ít thứ.”

“Cái gì vậy, vì sao không tìm ta? Còn nữa, vì sao ta mua bướm bướm ngươi lại không chịu nhận?” Văn Tam nhìn chằm chằm Tử Tình, đầy mắt ủy khuất.

Tử Tình nghe xong, hơi có chút đau đầu, nói: “Sao giống nhau được, ngươi tặng cho ta, ta đương nhiên không thể nhận, còn hần là ta hờ mua, bạc ta trả.”

Văn tam nghe xong sắc mặt mới tốt một ít, lúc này, Chu chương quây vội nói: “Chúng ta lão gia thấy cam nhà ngươi rất là cao hứng, nói lễ tết năm nay có quà tặng mới, ngươi không biết đâu, người trong kinh không thiếu bạc, chỉ thiếu những đồ mới mẻ, lão gia nói muốn đáp lễ nhà ngươi vài thứ, nên để ta mang đến.”

Tử Tình thấy, đơn giản là chút quả vỏ cứng ít nước và điểm tâm ở kinh thành, nên nhận, còn có 4 xấp tơ lụa thì Tử Tình khéo léo từ chối, Hà thị ở một bên thấy vậy cũng nói không thể nhận, Chu chương quây lại đưa mười lượng bạc tiền cam, Hà thị từ chối mãi không được, đành phải nhận vài vóc, nói chờ Thẩm thị trở về lại quyết định đi.

Thấy bọn họ phải về, Tử Tình đem 8 lượng bạc đưa cho Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình tiếp nhận, cũng chưa nói cái gì, Văn Tam thấy: “Đưa bạc gì? Vì sao ngươi lại cho hần bạc?”

“Là mấy lượng bạc vun, ta nhờ hần mua một ít đồ mới mẻ ở Việt thành.” Tử Tình một mặt thản nhiên.

Văn Tam nghe xong, rất là tổn thương, nhìn Tử Tình lại nhìn Lâm Khang Bình, cũng không hỏi cái gì.

Tử Tình không biết là bởi vì cử chỉ vô tâm của nàng, Lâm Khang Bình bị bắt đồng ý bán mạng cho Văn Tam thiếu gia năm năm mà không lấy một xu nào, nhưng nội tâm Lâm Khang Bình vui mừng, năm năm sau hần được tự do hoàn toàn.

114. Chương 114: Hai Năm Sau

Thời gian nhaoáng một cái, hai năm sắp đi qua, trong 2 năm này, Tử Tình cao lớn không ít, đã bắt đầu hiện lộ những đặc thù của thiếu nữ. Bởi vì uống sữa dê lâu dài, thậm chí có khi còn vụng trộm đổ ít sữa dê vào nước tắm, làn da trắng nõn, hơn nữa ngũ quan thanh tú, quần áo, khí chất tuyệt đối không giống nữ hài nông thôn, Thẩm thị bị chuyện Tử Bình làm chấn động, nên không để nữ nhi ra ngoài nhiều, cho dù ra ngoài cũng có người theo cùng.

Nói đến Tử Bình, cha nàng đến nay vẫn chưa tha thứ cho nàng, cũng luôn luôn cự tuyệt không thấy nàng, lúc Tử Bình sinh đứa nhỏ, Thẩm thị dẫn Tử Tình đi thăm, cho nàng chút trứng gà, gà mái, và ít vải mịn dùng cho em bé, lúc đó vợ chồng Tử Bình mua một căn nhà ở một góc xó phía tây An Châu thành, bên trong chỉ có một phòng mà hai gian phòng ở, trượng phu của Tử Bình ra ngoài làm công, Tử Bình cuốc mảnh đất gần bên tường thành trồng rau, dựa vào bán đồ ăn, nuôi gà vịt mới miễn cưỡng duy trì cuộc sống, rất là vất vả.

Tử Tình thấy trượng phu Tử Bình thô lỗ với Thẩm thị, hẳn không để thê tử chịu khổ, “Thím, người xem, vì nàng sinh đứa nhỏ cần bổ dưỡng thân thể, con ba ba ta cũng mua, ta nói ta sẽ không bạc đãi nàng. Thím, người giúp ta khuyên nhủ nhạc phụ đi, đứa nhỏ sinh ra, ta ôm nó đi gặp ông ngoại của nó.”

Thẩm thị nghe xong, từ chối cho ý kiến, chỉ bảo Tử Bình chiều cố tốt bản thân, thấy Tử Bình nước mắt rưng rưng, Thẩm thị rất xót xa, không đành lòng lập tức bước đi, nên ở lại an ủi một hồi lâu. Sau này, Tử Bình sinh một nam hài, truyền tin cho Tăng Thụy Khánh, Tăng Thụy Khánh không chỉ không đáp ứng gặp mặt, còn bắt Chu thị không được đi thăm hỏi. Đến nay đứa nhỏ đã một tuổi rưỡi, còn chưa được gặp mặt ông ngoại bà ngoại.

Bạn tốt của Tử Tình - Tiêu Tú Thủy đã gả đi vào mùa thu năm ngoái, hai người khóc rống một hồi, Tử Bình đem cái gương thủy tinh nhỏ mà Văn gia tặng và một đôi hoa tai mua ở kinh thành đưa cho nàng, Tú Thủy thích, coi nó như bảo bối, ném bức bình phong mà Tử Tình cực khổ thêu sang một bên, Tử Tình bắt mãnh kháng nghị: “Cô cô tốt của ta. Người có biết bình phong này ta thêu có thể bán được bao nhiêu bạc không? Ít nhất là 10 lượng đó. Thế mà người không cười lấy một cái.”

“Xùy, muốn ăn đòn à. Ai bảo ta không cười, trong lòng ta cười đây này. Ta chỉ biết người đối tốt với ta nhất, không uống công bạc thương người. Chờ ngày nào đó cô cô không có bạc thì sẽ bán nó.” Tú Thủy vẫn tính tình tùy tiện.

“Phi, đại cát đại lợi, nào có tân nương nào nói mình như thế? Nhưng mà người phải học quản lý nhà cửa cho tốt, trong lòng phải có tính toán.” Tử Tình thấy Tú Thủy không chú ý đến tương lai lắm. Nếu nhà trai giàu có, thì cuộc sống có lẽ tốt một ít, cá tính của Tú Thủy là hôm nay có ăn là được, không cần biết ngày mai ra sao, hơn nữa lại không biết thêu thùa.

Tử Tình cứ nghĩ đến nàng, nội tâm thật ảm áp, cũng không biết nàng hiện tại sống thế nào, chỉ biết là nàng mang thai đã nửa năm.

Đang miên man suy nghĩ, Tử Tình nghe được bên ngoài có giọng nói của lão gia tử cùng Điền thị, cuối năm, Tăng Thụy Tường và Tử Phúc mời hai người đến ăn cơm. Vốn muốn để bọn họ trợ xuống tại đây, bắt đắc dĩ bọn họ nói lão phòng còn nuôi gà vịt, một nhà Tăng Thụy Khánh chuyển đi mãi mà không trở về, nhà không có người thì không tốt. Cuối năm cũng nhiều kẻ trộm, mà ăn trộm gà vịt càng nhiều, có thể bán giá tốt. Dù sao bọn họ cũng đi tới được, mỗi ngày đến ăn cơm chiều rồi mới đi.

Trong nhà không có cam, Thẩm thị bảo Tử Tình cùng Tử Thọ đến sau núi lấy ít cam về ăn, Tử Tình mang rổ đi đến phía sau núi, cây ăn quả cơ bản đã kết quả hết, mấy cây ăn quả được Tử Tình chiết thành công, đương nhiên không phải chiết một lần là thành công, thất bại mấy lần, cuối cùng cũng ra chồi mới.

Trong nhà ngày càng giàu có, năm trước cây ăn quả thu vào cũng được bảy tám trăm lượng bạc, đương nhiên dẫn đầu vẫn là cam, một quả cam bán được 6 văn, Văn gia yêu cầu một sọt 100 quả, đưa đi kinh

thành, trong nhà để lại một ít để chưng tết. Hai năm nay, trong nhà lại mua năm cửa hàng, một trăm năm mươi mẫu ruộng nước, Thẩm thị cười nói chuẩn bị ổi con hai cửa hiệu, một trăm mẫu ruộng nước.

“Tỷ, người nghĩ cái gì thế? Gọi người vài lần người cũng không nghe thấy.” Tử Thọ lay Tử Tình.

“A, không nghĩ cái gì, nghĩ người ở huyện học nửa năm có quen không ấy mà?” Tử Thọ vào huyện học lúc tháng bảy, bởi vì năm sau Tử Lộc định thi tú tài, không có cách nào chiếu cố hần, cho nên nửa năm nay để mình Tử Thọ đi, giống Tử Lộc năm đó.

Hai người về nhà, tiểu cô Thu Ngọc đã có mặt, hai năm trước sanh non, đến nay nàng vừa mới mang thai ba tháng, rất là cẩn thận, trước mắt trừ chuyện về nhà chồng ngủ, còn phần lớn thời gian thì ở nhà mẹ đẻ, thường xuyên đến Thẩm thị ăn cơm, nói ăn ở chỗ khác cũng ăn không được đồ ngon, sợ đứa nhỏ mệt.

Tuy rằng Thẩm thị không thích, nhưng không thể cự tuyệt, dù sao nàng là phụ nữ có thai, hơn nữa lại vất vả lắm mới có được, cũng may nàng chỉ đi 1 người, thời gian dài quá Thẩm thị cũng sẽ không thể làm món ăn nào nàng thích, trong nhà có cái gì thì ăn cái nấy. Tử Tình không tin nàng nhìn không ra, chỉ là da mặt tương đối dày mà thôi.

Điền thị thấy Thu Ngọc lại đi đến ăn cơm, nói: “Mẹ chồng của người không hầu hạ người tốt à, vì chút cơm canh mà cả ngày chạy ở ngoài, lỡ ngã thì sao hả? Người nói người thật vất vả mới có đứa nhỏ, muốn ăn nhiều thứ tốt thì bảo con rể mua đi, đến khi người bụng lớn, ta xem người chạy lại đây thế nào?”

“Người cũng không phải không biết, bạc hần làm ra phải giao cho lão nương hần, sao có thể mua cho ta? Trong nhà còn chưa ở riêng mà? Một đại gia đình thì có thứ tốt gì có thể đến miệng ta? Lão nhân nói chờ sang năm lão tam thành thân xong sẽ ở riêng, để uội muội hần một phần làm đồ cưới là được. bây giờ ta rất ngóng trông ngày đó.” Thu Ngọc nói.

“Người để hần làm vậy? Người không biết cất lại làm vốn riêng?” Điền thị ở một bên dạy nữ nhi, hoàn toàn đã quên ngày đó bà đối đãi con dâu như thế nào, cũng may Thẩm thị không so đo.

“Một năm có hai lượng bạc, đủ làm gì? Nương nói chuyện phải chú ý chút, lỡ nhị tẩu nghe được thì không tốt.” Thu Ngọc nói xong, liền ra ngoài xem xét một cái, hô: “Tử Tình đã trở lại, lấy cam chưa? Mau bóc mấy quả cho tiểu cô ăn. Rồi cất ít quả lát nữa ta mang về, cả đồng người trong một gia đình, ăn còn phải lén lút, phiền chết.”

Tử Tình vừa vào cổng đã nghe thấy Điền thị đang dạy nữ nhi, ngay từ đầu nghe bà nói Thu Ngọc không nên tới ăn cơm, còn tưởng rằng là bà tính ngộ cảm thấy Thu Ngọc làm như vậy không đúng, đang muốn nhìn xem mặt trời hôm nay mọc từ bên nào, lại nghe thấy câu kế tiếp, thì ra vẫn lo lắng Thu Ngọc, xem ra bà ta mà suy nghĩ cho nhà mình, thì trời cũng sập. Vốn định chờ một lát lại tiến vào, không ngờ Thu Ngọc mất sắc, liếc một cái đã thấy nàng, đành phải đưa cam đến.

“Năm nay cả nhà đại ca còn không trở về à?” Thu Ngọc hỏi Điền thị.

Điền thị thở dài, nói ai có thể quản hần. Thu Ngọc thấy vậy, vội nói sang chuyện khác. Lão gia tử ở thư phòng nhìn Tử Phúc, Tử Lộc viết câu đối, hai năm nay ông đã lớn tuổi hơn, bị Tăng Thụy Khánh thương tâm, hơn nữa mấy đứa con nhà Xuân Ngọc cũng không chịu thua kém, lão gia tử không đồng ý quản mấy chuyện thói nát này nữa, quay đầu nhìn lại, cảm thấy mấy tôn tử của mình tốt, nhất là Tử Phúc, lúc bọn Tử Phúc được nghỉ, có thời gian rảnh liền qua bên này nhìn các tôn tử, lại uống chút rượu, ăn chút đồ ăn ngon, uống ngụm trà ngọt. Tâm tình tốt lắm, thân thể tự nhiên cũng là tốt hơn, nhìn trẻ ra không ít.

Tử Tình bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, hỏi Thu Ngọc: “Tiểu cô, người còn làm tú sống (thêu thùa, làm ít đồ như túi, khăn tay...) không?”

“Làm ít hơn, chỉ làm chút hầu bao, tại không có thời gian nhiều.” Thu Ngọc nói.

“Hầu bao người bán được mấy văn một cái?”

“8 văn.”

“Vậy ta cho người 9 văn một cái, người đem hết cho ta. Ta nhờ người bán giúp người ra ngoài, về phần người ta bán giá bao nhiêu, ta muốn những tay vào cũng không được, người thấy được không?”

Thu Ngọc nghe xong thật cao hứng, một cái đầu bao liền hơn một văn, vội vàng đáp ứng.

Tử Tình nhớ tới Lâm Khang Bình hai năm này vẫn chạy đi Việt thành, mỗi lần về đều đưa ít thứ ỉnh. Lá trà, bức tranh thêu, dễ mang dễ vận chuyển, lợi nhuận cũng tương đối khả quan, Tử Tình tổng cộng ười ba lượng bạc, và một bức tranh thêu lớn, trước Trung thu, Lâm Khang Bình đi lại, nói bức tranh thêu kia bán cho người nước ngoài được ba mươi lượng bạc, số bạc Tử Tình đặt ở hân bây giờ đã biến thành một trăm lượng .

Một năm nay, Tử Tình lại thêu một bức bình phong lớn, mỗi khi rảnh rỗi cũng làm vài cái đầu bao, nhưng Tử Tình tính bán xong cái này, sẽ chuẩn bị thêu cái gì đó cho đại ca thành thân, vui mừng một ít. Thực ra Lâm Khang Bình cũng không đồng ý để Tử Tình bán bức tranh thêu, nói lưu trữ làm kỷ niệm, nếu đến ngày nay mà Tử Tình còn không nhìn ra tâm tư của Lâm Khang Bình, thì sống hai kiếp uống công mà.

Tâm tư của Văn Tam cùng Lâm Khang Bình đối với nàng, nàng đều sáng tỏ, đối với Văn Tam, Tử Tình chưa từng động tâm, một phương diện là loại gia đình này, Tử Tình trèo cao không nổi, cũng không muốn trèo cao, Tử Tình không định ủy khuất bản thân cùng mấy phụ nữ khác chia xẻ một nam nhân, mà bản thân còn không phải là người lớn nhất, cho nên ngay từ đầu Tử Tình liền không có động tâm. Mà Lâm Khang Bình, Tử Tình có chút không rõ, cũng không có cảm giác yêu, chỉ cảm thấy ở chung cũng vui vẻ, hân là một người tương đối có thể chịu khổ, có tính dẻo dai, Tử Tình cảm thấy tương lai của hân tuyệt đối không kém.

Quên đi, dù sao bản thân còn thời gian vài năm nữa, có lẽ, vận mệnh sẽ có an bày khác. Tử Tình tự an ủi mình.

Thẩm thị chuẩn bị bữa tối tương đối sớm, bởi vì lão gia tử bọn họ ăn xong sẽ về nhà. Hôm nay trời âm u, giống như sắp có tuyết, Thẩm thị nói không bằng thịt dê nấu lẩu, liền kêu Tử Tình đi bóc đậu phộng, Tử Tình đang ngồi trên thảm lông dê thật dày, làm quần áo mà mình chuẩn bị mặc tết, muốn làm cho xong nên không đứng dậy ngay.

Điền thị vào được, hỏi: “Nương người đâu? Lại làm quần áo mới à, người một năm mặc mấy bộ quần áo mới? Làm bằng lụa hả?”

Sau này thấy bức tranh trên khung thêu, hỏi: “Đây là người thêu? Người học thứ này khi nào, sao ta không biết?” Nói xong kêu Thu Ngọc tiến vào, hỏi bức tranh này có thể bán bao nhiêu bạc. Tử Tình vận vận không nghĩ tới, bởi vì chính mình đứng dậy trễ vài phút, cư nhiên rước lấy phiền toái lớn như vậy.

115. Chương 115: Bị Nhớ Thương

Thu Ngọc cẩn thận nhìn qua bức tranh Tử Tình thêu, cả kinh kêu lên: “Trời ạ, đây là song mặt tú (thêu hai mặt), khi nào thì Tử Tình học song mặt tú? trong thành An châu có rất ít người biết, một bức lớn như vậy ít nhất mười lượng bạc.”

Điền thị nghe xong, lập tức mất hứng, chạy đến bếp truy vấn Thẩm thị: “Nương Tử Phúc, ta hỏi người, người làm tú sống tốt như vậy, sao thành thân mười năm sau không thấy người làm để trợ cấp chi tiêu cho gia đình? Người giấu giếm kỹ ghê, giọt nước cũng không rỉ, người mà thêu thì cuộc sống chúng ta đã sớm tốt lên rồi, người muốn gì hả? Không muốn chúng ta sống thư thái à? Chúng ta Tăng gia cũng không bạc đãi người.”

Thẩm thị bị hỏi, chẳng hiểu gì, biết được là bà ta thấy bức tranh thêu, liền nói: “Nương, một bức phải làm một năm, ta nào có thời gian, mỗi ngày rời giường, ngay cả quần áo cũng không mặc cho đứa nhỏ, là Tử Phúc mặc cho đệ đệ muội muội, mỗi ngày trừ bỏ nấu cơm cho cả nhà, còn cho gà cho heo ăn, hàng năm trong nhà đều nuôi 3con heo, ta còn phải ra ngoài cắt cỏ, quần áo bọn nhỏ bị rách nát thì buổi tối ta mới đốt đèn thức đêm khâu, người còn nói ta phí dầu thắp mà. Với lại căn phòng ở kia của ta cũng nhìn không thấy kim nữa.”

Diễn thị nghe xong nói: “Vậy người cũng phải nói người biết làm tú sống chứ, nếu dạy cho Xuân Ngọc, thì cuộc sống của nàng sẽ không gian nan như vậy.”

“Nương, ta gả đến không đầy nửa năm, Xuân Ngọc liền lấy chồng, làm gì có thời gian mà học, với lại đây là tay nghề nương ta truyền cho ta, sao có thể dễ dàng truyền cho người khác?” Thẩm thị chán ngấy.

“Xuân Ngọc đi rồi không phải còn Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc sao? Các nàng là người ngoài à? Người cũng không phải không phát hiện Thu Ngọc mỗi ngày đều thêu thùa, nàng học rất nhanh, người thấy mỗi ngày nàng làm hầu bao thêu khăn mà không lên tiếng, mấy thứ đó được mấy đồng há? Một người vẫn làm tẩu tử, tuyệt đối không yêu thương các nàng.”

“Nương. Ta đã nói rồi, ta không có khả năng đem tay nghề này dạy cho người ngoài, tẩu tử nhà mẹ đẻ ta muốn học cũng không được. Mẹ ta kể, chỉ truyền cho nữ nhi, người cũng đừng đánh chủ ý này. Ta gả vào Tăng gia hơn mười năm, đối với cả nhà các người, ta tự thấy không thẹn với lương tâm, người thích nghĩ như thế nào là chuyện của người.” Thẩm thị khó thở.

Diễn thị còn muốn nói gì nữa. Thu Ngọc đã dẫn bà đi. Hai người ở trong phòng cũng không biết nói cái gì, khi Diễn thị đi ra thì sắc mặt tốt hơn nhiều.

Tử Tình cho rằng việc này qua rồi, không ngờ mới đầu năm, mừng hai tết, Tử Phúc bọn họ ra ngoài chúc tết, Tử Tình lớn nên Thẩm thị không đồng ý để đứa nhỏ xuất đầu lộ diện. Liền ở trong nhà, vả lại, hôm nay muốn mời ba nhà cô em chồng ăn cơm, người khá nhiều, một nhà Xuân Ngọc 9 miệng, một nhà Hạ Ngọc bốn người, Thu Ngọc ít nhất, chỉ có hai, hơn nữa là hai vị lão nhân, Thẩm thị một người làm không kịp.

Thẩm thị và Tử Tình vội vàng ở phòng bếp. Một nhà Xuân Ngọc tới sớm nhất, cùng Diễn thị ở phòng phía tây nói nhỏ, sáng sớm thư phòng đã bị Tử Phúc khóa lại, bây giờ hẳn có rất nhiều đồ. Không đồng ý để người ngoài động tay chân. Phòng của Thẩm thị cũng thu dọn xong, dù như thế, cũng phòng không được bọn Đại Mao quan tâm, vẫn lục lục lợi lợi như thường, Thẩm thị cùng Tử Tình ở phòng cũng bếp nhìn không thấy.

Tăng Thụy Tường lại thấy, cháu ngoại trai nhà mình, cũng rất mất mặt khi nói thẳng ra, cũng may nhà Thu Ngọc đi lại, thấy bọn nhỏ lục lợi tùm lum, nói: “đại tỷ, đại tỷ phụ, các người dạy bảo con cho tốt đi kìa, tốt xấu gì cũng là khách nhân, đều lớn như vậy mà một chút quy củ cũng không có.”

Xuân Ngọc coi như không nghe, nói: “Ta nói bao nhiêu lần mà bọn nó không nghe. Ta quản không nổi.”

Nhà Hạ Ngọc ở khá xa, sắp mười hai giờ mới đến, cơm xong, Tử Tình rót nước trà ọi người, Diễn thị nói người lớn có chuyện muốn thương lượng, vài cái nam hài nhà Xuân Ngọc liền đi chơi, Tử Tình dẫn mấy nữ hài ngồi ở phòng thứ nhất phía đông, thàng giềng bắt động châm tuyền (không được đụng vào kim, diêm xui), Tử Tình cùng các nàng trò chuyện, chợt nghe tây ốc tranh chấp đứng lên, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nhất trí reo lên: “Ta không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý.”

Tử Tình liền phát hoảng, sao lại gây sự rồi, lúc này, Hoa Quế ngưỡng cổ đắc ý nói: “Ta biết bọn họ âm ỉ cái gì? Ta nghe cha nói với nương ta rằng muốn đại ca cưới Tử Tình biểu tỷ làm vợ.”

“Người biết gì mà nói, còn không mau ngậm cái miệng thối của người lại.” Quế Anh không đợi Hoa Quế nói xong đã quát.

Tử Tình một mặt nghi hoặc, làm sao có thể đem chủ ý đánh trên đầu nàng? Nhưng Tử Tình biết, lấy trình độ thương yêu của cha mẹ cùng đại ca đối với nàng, tuyệt đối sẽ không đem nàng gả ột gia đình như vậy, Thẩm thị vốn đã chướng mắt, nếu không phải là thân thích, chắc đã đoạn giao (cắt đứt quan hệ) từ lâu.

Tử Tình nhưng là có chút bội phục dũng khí của hai kẻ này, không biết trong óc hai người này có thứ gì? Da mặt dày cũng phải có mức độ thôi chứ. Chắc chắn lại sẽ gây ra một hồi không thoải mái.

Nguyên lai buổi sáng vào cửa, Diễn thị thấy Xuân Ngọc đã vui rạo rực kéo vào phòng, ngày ấy thương lượng cùng Thu Ngọc, kết quả là đem Quế Anh, Hoa Quế đưa tới học thêu hoa, cầu Thẩm thị một chút, về sau có trình độ này, cuộc sống đương nhiên sẽ không phải lo.

Ai ngờ Diễn thị nói xong, Xuân Ngọc nói: “Làm thế được gì chứ? Cha bọn nhỏ nói để Đại Mao cưới Tử Tình, lẽ ra tuổi Nhị Mao xứng hơn, nhưng Nhị Mao chân què, phỏng chừng nhị ca nhị tẩu không thể đồng

ý. Tuy Đại Mao lớn hơn bốn tuổi, cũng không sao.”

Diễn thị nghe xong cảm thấy Thẩm thị sẽ không coi trọng Đại Mao, Xuân Ngọc tức giận bất bình: “Dựa vào cái gì chứng mắt Đại Mao nhà ta, Đại Mao rất tốt, muốn cái gì có cái đó, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, còn đọc sách 4 năm, trừ bỏ gia cảnh kém một ít, còn lại chỗ nào không xứng với Tử Tình? Với lại, gả đến nhà của ta, ta làm cô còn để nàng chịu khổ à? Đến lúc đó nương phải nói giúp một chút, nếu thành công sẽ lập tức mời bà mỗi, năm nay Đại Mao cũng đã mười bảy.”

Diễn thị cũng là nghĩ đơn giản, lại một lòng thiên vị cháu ngoại, cũng không lo lắng nhiều, nghe đại nữ nhi nói, chỉ cảm thấy Tử Tình gả đi qua, đồ cưới khang định không ít, cuộc sống nhà nữ nhi của mình sẽ không khổ nữa, cho nên mới mở miệng.

Lúc này nhìn đến con trai và con dâu mãnh liệt phản đối như vậy, Diễn thị không biết tính lại, ngược lại còn tức lớn hơn, tức giận mấy ngày nay trong lòng đều trào ra, vỗ tay reo lên: “Thế nào không được, năh của ta ta làm chủ, con phải nghe lời mẹ. Thân càng thêm thân thì có gì không tốt, Đại Mao kém à? Ta suy nghĩ cho Tử Tình nên mới mở miệng, cô ruột làm mẹ chồng, có thể ủy khuất nàng à? Thế nào cũng mạnh hơn người ngoài nhiều, không mạnh hơn Tử Bình à?”

Thẩm thị muốn mở miệng phản bác, Tăng Thụy Tường túm nàng lại, nói nhỏ một câu “Người yên tâm.” Liên nói với Diễn thị: “Nương, việc này ta không thể đồng ý, người đau lòng muội muội, nàng là con ruột của người, người thương yêu bọn họ thế nào ta không nói, ta biết người cầm bạc ta đưa đi nuôi mấy đứa cháu ngoại, ta cũng không nói. Nhưng chuyện này thì khác, với ta mà nói, Tử Tình là bảo vật của ta, không thể kém hơn muội muội ở trong lòng người, ta không có khả năng đem nàng gả vào một gia đình như vậy, việc này không cần mở miệng nữa, chấm dứt tại đây đi, đỡ làm tổn thương tình cảm thân thích.”

Tử Tình ở đông ốc nghe thấy một câu của cha nàng “Tử Tình là bảo vật của ta” nước mắt tràn mi, nàng không ngờ cha mình vì thuyết phục lão thái thái mà nói ra một câu như vậy, đây chính là cổ đại luôn chú ý hiếu đạo, chú ý tôn nghiêm, Tử Tình thật sự cảm động.

Xuân Ngọc nóng nảy, reo lên: “Con ta có gì mà không tốt, nhà của ta không phải chỉ nghèo một ít thôi à, tốt xấu gì vẫn là nhà trong sạch, nếu chuyện Tử Bình bị lộ tẩy, Tử Tình còn có thể tìm được người trong sạch sao?”

“Người nếu không sợ dọa người, có bản lĩnh thì người cứ việc nói ra, đừng quên người họ gì? Với loại người như hai người, có thể dạy đứa con nào tốt?” Tăng Thụy Tường tức giận nhìn chằm chằm đại muội.

“Được rồi, đừng âm ỉ nữa, mỗi lần cùng nhau ăn cơm đều làm âm ỉ, lần sau đừng đến nữa, ta thấy việc này cũng không đáng tin, Tử Tình thông minh nhu thuận như vậy, Đại Mao có thứ gì? Đến một bài thơ cũng không làm ra nổi, đọc sách mấy năm mà thi vô huyện học cũng rớt, người lại không chịu khó. Xứng cái gì hả?” Lão gia tử nói xong, bước đi.

Bên này Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc cũng khuyên, không nói Yến gia, Đại Mao quả thật không xứng với Tử Tình, Diễn thị thấy hai nữ nhi không đứng về phía bà, nghĩ nghĩ, mục đích việc hôm nay không đạt được, liền nói: “Việc này không được thì để Tử Tình dạy Quế Anh cùng Hoa Quế theo hoa đi. Như vậy nhà muội tử người sẽ có tiền thu, có thể dư dả chút.”

Thẩm thị nghe xong, nói: “Ta ngày đó đã nói rồi, tú sống kia là từ trong tay bà ngoại ta truyền xuống, tẩu tử nhà mẹ để ta cũng không được học, làm sao ta có thể đi dạy người ngoài?”

Diễn thị vừa nghe, phát hỏa, vỗ bàn: “Này không được, kia cũng không được, ta làm nương mà nói chuyện không có chút phân lượng nào hả? Vậy các người nói đi?”

“Nói đi? Các nhà tự sống. Chẳng lẽ không có tú sống kia, liền sống không nổi? Không phải Thu Ngọc cũng biết theo hoa à, sao nàng không thể dạy? Với lại ta thay hấn nuôi lũ con trai kia nhiều năm, còn muốn nuôi con gái hấn nữa?” Tăng Thụy Tường hôm nay cũng thật sự tức giận, bình thường thì hấn sẽ không nói kiểu này với Diễn thị.

“Còn nữa, Đại Mao Tam Mao năm nay đừng đến đây học nữa, có học tiếp cũng chỉ chậm trễ thời gian, không bằng sớm ra ngoài học nghề.” Tăng Thụy Tường bồi thêm một câu.

Yến Nhân Đạt tuyệt đối không ngờ có kết quả hôm nay, hoàn toàn là ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, nhanh đứng lên: “Việc này tính sau.”

“Còn tính cái gì nữa, năm nay Đại Mao đã mười bảy, nên cưới vợ rồi, còn không chạy nhanh đi tìm công việc, người cho rằng hắn còn nhỏ à. Trong học đường còn có ai lớn tuổi hơn hai bọn nó? Phàm là có chút hi vọng, ta sẽ đưa bọn họ đi huyện học. Học được từng ấy cũng đủ bọn nó đi học nghề rồi, cứ tiêu phí thời gian nữa làm gì? Thoạt nhìn thì giống chiếm tiện nghi, kỳ thực các người suy nghĩ đi, nếu hai năm nay bọn họ ra ngoài làm việc, chẳng lẽ trong nhà không rộng rãi hơn chút?” lời Tăng Thụy Tường nói vẫn đúng vào trọng tâm.

“Nhị ca nói rất đúng, ta cũng đã sớm cảm thấy bọn họ không cần đọc sách nữa, các người kiến thức hạn hẹp, tính toán tốt cho các người thì các người không nghe, người đây là vì chiếm tiện nghi nhỏ mà chịu thiệt thòi lớn.” Thu Ngọc nói.

Một nhà Xuân Ngọc nghe xong, không lên tiếng, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

116. Chương 116: Mạt Chước

Xuân Ngọc không có tiếp lời Tăng Thụy Tường và Thu Ngọc, Điền thị nghe xong vỗ tay nói: “Cũng không phải là lời này, Đại Mao năm nay đã mười bảy, mười từ người sao có thể lấy ra dạng sinh lễ nào, người làm cậu cũng không thể không mặc kệ chứ, người xem cae nhà người đi, ăn mặc không nói, Tử Tình là một tiểu nha đầu đều mặc quần áo lụa, liền ngay cả trên cửa sổ cũng là sa là màn, còn ba ngày đổi khác nữa, người dự bị ra bao nhiêu?”

“Cái gì sa cái gì màn?” Tăng Thụy Tường không hiểu được.

“Đừng giả vờ nữa, Thu Ngọc nói cửa sổ nhà người treo rèm bằng sa, tuyệt không rẻ, sợ còn đắt hơn vải trên người ta.”

“Nương, nhà của ta thế nào là chuyện của nhà ta, bạc của nhà ta là do nương bọn nhỏ dẫn đám con vất vả kiếm được, khổ nhiều năm như vậy, tự nhiên muốn sống thoải mái một ít. Cùng chuyện Đại Mao làm mai có quan hệ gì? Chẳng lẽ ta thay mười mười nuôi con nhiều năm như vậy còn muốn thay hắn đón dâu, thay hắn nuôi con luôn? Đạo lý này ở đâu ra, mười mười mười phu còn khỏe mạnh, bọn họ làm gì? Đại ca ra bao nhiêu chúng ta ra bấy nhiêu.” Tăng Thụy Tường có chút đau đầu, nói xong liền kéo Thẩm thị ra cửa, cũng không quản Điền thị ở phía sau kêu gào.

Tử Tình cho rằng tranh cãi ầm ĩ một trận như vậy, một nhà đại cô sẽ ngượng ngùng không ở lại ăn cơm chiều, không ngờ người ta lại coi như không có việc gì, vừa ăn vừa uống, đại đương còn coi chính mình là một nửa chủ nhân, không riêng gì uống, còn ra vẻ khuyên người khác uống, lớn tiếng to mồm. Nhưng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cũng không quan tâm hắn, những người khác biết chuyện hôm nay cũng không tốt để nói giỡn, chỉ Yến Nhân Đạt nói chuyện. Lão gia tử thấy hắn như vậy, lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ mình hối hận vì năm đó chọn sai người.

Chạng vạng, Tử Phúc dẫn đệ đệ mười mười vào cửa, thấy không khí trong nhà không đúng, vụng trộm hỏi Tử Tình, Tử Tình cũng là không giấu giếm hắn. Một năm một mười đem sự thật nói ra, Tử Phúc nghe xong, nói bốn chữ: “Người si nói mộng.” (ý là nằm mơ, mộng tưởng)

“Ta luôn cho rằng bà chỉ cứng vai cô cô, không ngờ lại như thế với ta. Cho dù không đối đã ta như cháu gái, thì cũng không thể đẩy ra vào trong hố lửa chứ, bà đâu phải không biết gia đình kia thế nào? Nếu cha mẹ không phản đối lợi hại. Ta còn không biết chịu bao khổ nữa.”

“Tình nhi yên tâm, đại ca cũng không thể đồng ý việc này. Đại ca dù có liều mạng mang tội danh bất hiếu, đại ca cũng muốn đem việc này làm thất bại. Người yên tâm đi, tuy rằng cá tính cha yếu đuối chút, nhưng nếu bị ép quá mức chịu đựng, cha không nhường nhịn đâu. Ta đã thấy một lần cha tức giận là khi người bị nhốt vào chuồng heo. Nương tức giận sinh non, chúng ta muốn ở riêng, ông bà không đồng ý, cha cùng

ông nội, còn có đại cha nữa, nói vô luận thế nào cũng phải ở riêng, hấn không thường xuyên ở nhà, không có cách nào bảo vệ chúng ta, ai biết về sau còn xảy ra chuyện gì, cho nên ông bà ra điều kiện gì, cha cũng đồng ý. Ta cũng nghĩ như vậy, ít nhất không bị khinh bỉ, không bị ở chung, sự thật chứng minh chúng ta lựa chọn rất đúng. Cho nên ta chắc chắn cha sẽ không đem người gã cho Đại Mao. Cha không ngờ như vậy, bằng không, chúng ta sẽ không thể ở riêng được.”

“Cũng đúng, theo ý của bà thì ước gì ở chung cơ, có nàng dâu hầu hạ, cái gì bà cũng không làm, còn có thể chi phối tiền bạc của một đại gia đình, muốn cho ai thì cho, chúng ta còn phải xem sắc mặt của bà mà ăn cơm, đó mới là bị kịch.”

Tử Phúc thấy tâm tình Tử Tình tốt hơn, mới yên lòng, xoay người đi tìm Tăng Thụy Tường và Thẩm thị .

Buổi tối vô sự không có việc gì làm, Tử Tình nghĩ nếu có mặt chược hoặc phốc khắc (??? Huhu, ta ko biết) chơi đùa thật tốt, phốc khắc thì bản thân vụn vụn không dám phát minh, lần sau cùng Lâm Khang Bình nói, nhìn xem chỗ người tây có thì mua trở về. Mặt chược tự mình có thể làm.

Nghĩ tới cái này, Tử Tình lập tức ngồi không yên, nhìn ngọc đá của mình, muốn tìm người khắc thành một bộ mặt chược phỉ thúy, nhưng đã lấy hai tảng đá làm vòng tay, nhẫn, trâm cài. Bây giờ Tăng Thụy Tường và Tử Phúc bọn họ đều dùng trâm cài xanh biếc. Tử Tình tính toán tốt, tổng cộng mười hai vòng tay phỉ thúy, Thẩm thị nói nàng dùng cái vòng ngọc xanh này rất tốt, nên muốn huynh đệ tỷ muội mỗi người một cặp.

Con lại hai khối ngọc thạch Tử Tình còn chưa có nghĩ ra làm cái gì, phỉ thúy cao cấp mà lấy làm mặt chược thật phí phạm, lỡ không cẩn thận làm rớt một cái, mình không đau lòng mới lạ. Tử Tình tính vẫn nhờ Lâm Khang Bình lại mua mấy khối ngọc thạch, để người trong nhà ít nhất mỗi người một cái, thừa dịp giá bây giờ còn rẻ, làm chút đồ trang trí bằng ngọc.

Ngọc thạch không dùng được, Tử Tình bỗng nhiên nghĩ đến có thể dùng gỗ, lúc nhà mình làm nội thất bằng gỗ thì mấy mảnh vụn gỗ lim mình có lấy, lúc đó còn nói có thể dùng để luyện tập điêu khắc, Tử Tình vội vàng chạy đến kho, tìm ra hai gỗ nhỏ, kêu Tử Phúc đi lại giúp nàng chuyển đến nhà giữa, sau đó lục lọi, Tử Phúc hỏi nàng định làm gì, Tử Tình cười mà không nói.

Ngày kế, nguyên bản là đi Kiều Thôn chúc tết, bởi vì Hạ Ngọc ở đây, cho nên cả nhà đều ở nhà, Tử Tình tìm đem số gỗ lim đã phân loại, muốn đem gỗ cắt thành từng mảnh có độ dày giống nhau, Tử Phúc liền nhận lấy rồi đi.

Thẩm thị biết hôm nay trong nhà có khách đến, bảo Tử Tình hỗ trợ nhặt rửa rau, Tử Tình để Tử Lộc giúp mãi gỗ, sau đó Tử Thọ sẽ khắc chữ, Tử Thọ có chút hứng thú đối với điêu khắc, luôn luôn muốn lấy phỉ thúy của Tử Tình luyện tập, Tử Tình không đồng ý. Lần này vừa vụn để cho hấn đã nghiền, gỗ lim rất cứng.

Khách vào cửa, Tử Tình nhìn đồng hồ, đã mười giờ, vội vàng pha trà bày chút điểm tâm, hôm nay người đến là biểu ca và đứa nhỏ nhà đại cữu, tam biểu ca Thẩm Vạn Phúc thấy Tử Phúc làm việc, vội tiếp giành làm, làm tốt hơn Tử Phúc nhiều, Tử Tình yêu cầu làm 144 cái, mấy người giúp đỡ mãi, chỉ có Tử Thọ một mình điêu khắc.

“Đại ca, tìm chút sơn bôi lên một ít mới tốt nhỉ?” Tử Lộc hỏi.

Tử Phúc nói: “Việc này chỉ có thể đi tìm thợ sơn Lí sư phụ, mà đang tết ai lại đi nhờ như thế được?”

“Ta mua một ít, tự mình quét là được, chắc không khó.” Tử Tình đáp.

Tử Phúc nghĩ cũng đúng, dẫn theo Tử Hỉ đi ra cửa mua ít sơn, mấy người hết ba ngày mới làm xong một bộ mặt chược, Tử Phúc, Tử Lộc cùng Tử Thọ thay phiên nhau điêu khắc, Tử Tình kiềm chế không được hưng phấn, Tăng Thụy Tường cũng có chút tò mò, nói hấn từng đã thấy người khác chơi quân bài, nhưng không thấy nhiều quân cờ như vậy, không biết chơi thế nào.

Tử Tình đem quy tắc nói rõ, Tử Lộc nói: “Ta phải ôn bài, mấy ngày nay bận quá chưa đụng đến rồi.”

Tăng Thụy Tường nói: “Đừng lo đọc sách mãi, nên có thời gian nghỉ ngơi.”

“Đúng vậy, chơi là một phương pháp nghỉ ngơi rất tốt, nghỉ ngơi tốt học tập tốt hơn.” Tử Phúc nói. Thật ra năm nay là năm thi hương, tháng tám Tử Phúc cũng đi rồi.

Tóm lại, mấy người đang dụ dỗ Tử Lộc, Tăng Thụy Tường thấy hắn gần đây quá khắt trương, muốn cho hắn thả lỏng chút. Tử Lộc đến cùng vẫn không chịu nổi cả nhà, mà chính hắn cũng có vài phần tò mò.

Bốn người ngồi trên bàn, lúc mới bắt đầu, bởi vì Tử Tình quen thuộc quy tắc, một vòng xong, trước mặt Tử Tình chất một đồng tiền đồng, Tử Lộc vừa thấy được nhiều vậy, liền hỏi: “Mất tiền thật sao?”

Tử Phúc cười nói: “Chứ giả à, thua không được khóc đó. Người mà hết tiền thì ra sau xếp hàng.”

Tử Lộc cười phản bác: “Ta lớn tuổi rồi, với lại không biết ai hạ bàn trước đâu.”

Vòng thứ hai, tiền đồng đều chạy đến chỗ Tử Phúc, 4 vòng, tiền mừng tuổi của Tử Lộc đều thua hết, Tử Thọ thấy vậy, ồn ào: “Không có tiền thì đi xuống, ta chờ nửa ngày rồi.”

Tử Hỉ cũng giơ cái hầu bao, lắc tiền đồng bên trong, cười nói: “Nhanh chút đi, ta chờ không kịp.”

Tử Phúc đẩy hắn ra: “Dưới mười tuổi cấm chơi.”

Người một nhà vô cùng náo nhiệt, cơm cũng quên làm. Chờ phát hiện trời tối, bụng đói, Thẩm thị cười nói: “Còn tưởng rằng các người chơi rồi no luôn, không cần ăn cơm nữa chứ.”

Tử Tình có thể này mới cảm thấy tết vui hơn, bằng không, cả nhà cứ ngồi như vậy, làm gì có nhiều chuyện mà nói riết.

Lúc này, một câu của Tăng Thụy Tường nói khiến Tử Tình chú ý: “Trò này dễ hơn quân bài, quân bài chỉ có 32 quân, trò này nhiều hơn, nhưng rất vui. Tử Tình học được từ nơi nào?”

“À, con đọc trên sách giải trí, cũng không biết nhìn được ở nơi nào, chắc là nghe người khác nói, ta không nhớ rõ.”

Tử Tình nghĩ thì ra chỉ có quân bài chứ không có mặt chược, có muốn mở rộng nó hay không? Nhà mình chơi mặt chược sớm muộn gì cũng có người biết, học xong thì tự bọn họ về nhà làm, không bằng tự mình tìm người mở rộng nó cho rồi, tốt xấu gì cũng có thể kiếm được mớ tiền, hiện tại Tử Tình thiếu nhất là bạc, hai năm này cùng Lâm Khang Bình làm buôn bán, lợi nhuận không kém, đáng tiếc là nguồn vốn ít, hơn nữa, phát sinh sự kiện Đại Mao cầu thân, trong lòng Tử Tình càng không an toàn. Tử Tình nghĩ tới chuyện này, người hợp tác trừ bỏ Văn gia thì không còn ai khác. Nhưng phải bán bao nhiêu bạc mới thích hợp? Tử Tình có chút phát sầu, nếu Lâm Khang Bình ở đây thì tốt rồi.

Mùng 8, vừa vặn Chu chương quây đến mua cải dầu, nhà Tử Tình hàng năm trồng mười lăm mẫu cải dầu, cũng có thể bán được ba bốn chục lượng bạc, ảnh đất hoang này được khai thác vài năm, phì nhiêu hơn, sản lượng đưa hầu nhiều hơn so với lúc ban đầu một ít.

Tử Tình hỏi Chu chương quây rằng Đông gia ở đây không? Chu chương quây nói là qua nguyên tiêu thì mới từ kinh thành trở về, về nhà cũng phải tầm ngày 24.

“Vậy làm phiền ngài nói với Đông gia một tiếng, ta có chuyện muốn bàn với hắn, hắn nhất định sẽ thấy hứng thú.” Nói xong, Tử Tình bước đi.

Chu chương quây cùng Tăng Thụy Tường nói chuyện phiếm, trong đó có nói: “Lão phu nhân nhà ta đính hôn cho tam thiếu gia, là khuê tú trong kinh danh, nghe nói là thiên kim của quan nhất phẩm, nhưng tam thiếu gia không chịu, nói muốn tìm người mình thích, làm âm ỉ, lão thái thái đành phải đáp ứng, nói: ‘trước cưới chính thê, thích nữ nhân nào thì có thể làm thiếp’ lại hỏi tam thiếu gia thích dạng nữ tử gì, tam thiếu gia không chịu nói.”

Tăng Thụy Tường nghe xong liền hiểu, nói: “Cám ơn Chu chương quây, cũng vừa khéo, tiểu nữ cũng sẽ đính thân vào mấy ngày sắp tới, đến lúc đó nhất định sẽ mời Chu chương quây uống ly rượu mừng.”

Chu chương quây nghe xong, vừa lòng ra về.

Bên này Tử Tình còn buồn rầu vì chuyện nên bán bao nhiêu bạc mà, đây biết chuyện sắp xảy ra.

117. Chương 117: Một Món Tiền Lớn

Tử Tình đến cùng vẫn không nhịn nổi, lôi kéo Tử Phúc: “Đại ca, người nói đi, nếu ta bán phương pháp mật chước cho Văn gia, bán bao nhiêu bạc là thích hợp?”

Tử Phúc nhìn nàng lúc lâu, sờ sờ tóc Tử Tình, nói: “Đầu óc người làm từ gì mà cái gì cũng nghĩ bán đi lấy bạc? Nhưng người nói cũng đúng, sớm muộn gì sẽ truyền ra ngoài, không bằng người vụng trộm kiếm khoản tiền. Nhưng sao người lại nghĩ bán cho Văn gia?”

“Đại ca, ta chỉ quen một nhà có thể lúc là Văn gia mà, tùy tiện tìm một người, ai biết có đáng tin không? Với lại chúng ta giao tiếp nhiều năm cùng Văn gia, nhà bọn họ kín, ta cũng không muốn cho người ngoài biết chúng ta làm ra.”

“Người nói có chút đạo lý. Ta nghe Tử Vũ nói, người cùng gã sai vặt của Văn gia thường xuyên gặp nhau, nương nói hình như các người hợp tác làm ăn, có chuyện gì à? Vì sao tới giờ mà người không nói với ta?”

“Đại ca, ta chỉ nhờ hẩn bán tranh thêu, hẩn làm buôn bán ở Việt thành cùng người ngoại quốc, người ngoại quốc ra giá ột ít, người đừng nghe Tử Vũ nói bừa, nàng nhỏ như vậy, biết cái gì?”

“Tình nhi, người cũng không nhỏ, dù sao tiểu tử kia cũng là người ngoài, đại ca lo lắng cho người, người muốn dùng bạc thì có thể bảo nương, với lại người cũng không ra ngoài, muốn nhiều bạc như vậy có tác dụng gì?”

“Đại ca, nào có ai sợ nhiều bạc? Người yên tâm, trong lòng ta đều biết, ta đáp ứng người, về sau ít cùng còn họ gặp gỡ, chẳng qua chuyện này ta còn phải làm xong đã, dù sao ta đều tổn nhiều tâm tư như vậy, người cũng biết, ta không mấy khi ra ngoài, nhất là ra ngoài một mình, người chỉ cần giúp ta suy nghĩ, muốn bán bao nhiêu bạc?”

“Ừ. Đại ca suy nghĩ đã, đại ca cũng chưa buôn bán bao giờ, ít nhất cũng phải 500 lượng. Phu nhân tiểu thư nhà quyền quý rảnh rồi nhiều, vừa vặn có thể lấy trò này làm giải trí. Người dùng gỗ lim làm, một bộ 1 lượng là ít. Hoặc người còn có thể hợp tác với bọn họ. Muốn 2 phần lợi nhuận cũng được.”

Tử Tình nói: “Ca, ta cũng suy nghĩ rồi. Ta lười giao tiếp với nhà bọn họ. Ca, còn có một loại trò chơi nữa, là của người nước ngoài, Lâm Khang Bình cũng nói, lần sau tìm người nước ngoài mua về.”

Tử Phúc nghe xong câu đầu, đem tâm tư buông xuống. Nghe thấy câu sau lại nhăn nhó mày: “Không phải người đã nói với ta là làm lần cuối sao? Sao còn nhờ hẩn nữa?”

Tử Tình âm thầm le lưỡi, nói câu: “Nói sai rồi, đại ca.” Bỏ chạy.

Tháng giêng ngày 28, Chu chương quây tự mình đến mua đồ, nói hôm nay lão gia ở nhà, có thể gặp Tử Tình, Tử Tình nói cùng Thẩm thị, Thẩm thị có chút lo lắng, muốn đích thân đi theo. Nhưng trong nhà còn có Tử Vũ, cũng không thể để Tử Vũ ở nhà, mà ôm Tử Vũ theo cũng không tiện, nghĩ nghĩ, Thẩm thị nói: “Không bằng lần khác người hăng đi, lúc đó phụ thân đưa đi.”

Tử Tình nghe xong, có chút khó xử, lão gia nhà giàu làm gì dễ hẹn như vậy được, lần sau ai biết phải chờ tới khi nào, huống hồ bạc này Tử Tình còn muốn lấy để đầu tư, Thẩm thị thấy Tử Tình không vừa ý, nghĩ nghĩ nói: “Không bằng chúng ta ôm Tử Vũ tới học đường, nương cùng người đi.”

Chu chương quây nghe xong, vội nói: “Không cần phiền toái như thế, theo ý ta thì đại tẩu không cần đi theo đâu, ta sẽ tự mình đưa Tử Tình cô nương về nhà, đại tẩu, chúng ta đã giao tình nhiều năm, ít nhiều cũng tin ta chứ.”

Tử Tình cam đoan, bàn xong buôn bán sẽ về. Thẩm thị mới cho đi, Tử Tình mang theo bộ mật chước, đi theo Chu chương quây.

Lần này đi Văn gia, Tử Tình lần đầu tiên đi vào một nhà phú quý, nhưng thấy nhiều trong TV rồi, cung điện cũng xem qua, nên không có gì ngạc nhiên, Tử Tình chủ yếu đem lực chú ý tập trung vào kết cấu ở phòng, bố cục hoa viên, kể có tiền làm nhà lớn, đi qua hành lang, đầy hoa hoa cỏ cỏ, nhà giữa kiến trúc

Giang Nam chính hiệu, cao hơn những phòng khác, chính giữa có một sân lớn, sàn làm bằng đá cẩm thạch, còn có vài chậu thủy tiên, phòng có ghế nằm khắc hoa, hình như rất làm bằng lim, còn được khảm đá quý.

Tử Tình thấy nha hoàn đi qua nhiều, nên ngừng đánh giá, không quá để ý, tự nhiên cũng không thấy được ánh mắt kinh ngạc của người khác, Tử Tình không biết là, hôm nay Văn lão gia cố ý an bài nàng đến Văn gia, bằng không, lấy thân phận của nàng – một thôn cô làm sao có thể dễ dàng tiến vào đây, nhất là Văn phu nhân muốn gặp Tử Tình, có vài phần tò mò, một là muốn nhìn dạng nha đầu nông thôn gì mà khiến con trai bảo bối mù quáng, hai là muốn để Tử Tình thấy nhà già có chân chính thế nào, sau đó biết khó mà lui. Ở trong nhận thức của bọn họ, luôn luôn nghĩ Tử Tình cuốn lấy Văn Tam, dù sao ví dụ như vậy nhiều lắm, nha hoàn trong nhà còn cả ngày suy nghĩ treo lên giường chủ tử, huống chi là một nha đầu nông thôn, có thể có bao nhiêu thể diện? Còn không sớm bị phú quý làm mờ mắt, nhưng bọn họ lại không nghĩ tới, Tử Tình một chút hứng thú cũng không có đối với Văn gia.

Biết bỏ đi dự vọng mới xong việc lớn, cho nên Tử Tình nhìn thấy người Văn gia rất là thần nhiên. Cùng kính chào hỏi xong, Tử Tình mở hộp gỗ nhỏ trong tay mình ra, yêu cầu Văn lão gia tìm ba người đến, nói cho bọn họ cách chơi trò chơi. Hoàn toàn không nhìn ánh mắt soi mói của Văn gia lão gia cùng phu nhân.

“Không phải quân bài à? Sao nhiều quân vậy?” Văn lão gia hỏi.

“Đương nhiên không phải quân bài, nếu là quân bài thì ta sẽ không đi tìm ngài, đây là mạt chược, dành cho bốn người chơi, thú vị hơn quân bài nhiều. Chúng ta cũng may mắn mới biết được loại trò chơi này, nên nghĩ có thể đối được bạc. Lão gia, ta vẫn có yêu cầu ấy, hi vọng người ngoài không biết là từ nhà ta mà ra.”

Vì thế, Tử Tình, Văn lão gia, cùng với Văn lão gia phu nhân và một vị như phu nhân ngồi vào bàn, Tử Tình nói luật chơi, lấy ra mấy tiền đồng, nói: “Tiền đặt cược không lớn không nhỏ.”

Cùng chơi hai vòng, Tử Tình thấy mọi người đều học xong, liền hỏi: “Đông gia lão gia, sinh ý này có được không?”

“Ta đang suy nghĩ, nhưng ta muốn nghe suy nghĩ của người trước.”

“Đã nhiều năm giao tình, Văn gia đối xử chúng ta rất tốt. Ta rất rõ ràng, một giá thôi, một ngàn lượng bạc. Ngài có thể đem mạt chược làm tinh xảo lên, ví như dùng ngà voi, dùng ngọc thạch, cứ như vậy liền có vẻ xa hoa hơn. Các phu nhân nhà phú quý sẽ không để ý chút tiền ấy, kinh thành, tỉnh thành, An Châu, mời các phu nhân quen biết cùng nhau ngồi xuống chơi, vừa có cảm tình, lại vừa giết thời gian, có sao không làm? Chỉ sợ đến lúc đó người phú quý trong thành nơi nơi tìm kiếm, mạt chược này rất nhanh có thể mở rộng ra ngoài, bên chỗ ta đương nhiên sẽ không phô trương ra. Ngài thấy sao?” Tử Tình nói.

Văn lão gia suy nghĩ khoảng mười phút, thuận miệng hỏi: “Người là một nữ tử thông minh, không biết tương lai ai có thể có phúc lấy được? Năm nay bao lớn? Phu nhân, không bằng người xem chung quanh người có nhà nào thích hợp không?”

“Tử Tình năm nay cả tuổi vừa tròn mười ba, trước cảm ơn lão gia cùng phu nhân, nhưng phu nhân quen toàn nhà phú quý, không phải một nha đầu ở nông thôn có thể treo cao được, không phải là coi thường người ta, mà nương ta thường xuyên dạy, từ xưa môn đăng hộ đối mới hợp nhau, người phải biết vị trí nào là của mình, không hợp với mình thì đừng miễn cưỡng, càng ép càng không hạnh phúc.” Tử Tình thông minh, đoán được ý của Văn gia, cố ý nói lời này.

Quả nhiên, Văn lão gia cùng phu nhân nghe xong, nhìn nhau cười, đều vui vẻ, Văn lão gia nói: “Không ngờ nương người lại hiểu biết như vậy, ta cũng chỉ thuận miệng nói thôi.”

“Là Tử Tình làm cần, Tử Tình cảm ơn lão gia cùng phu nhân.”

“Tốt lắm, cũng không thể cho người tay không trở về được, sinh ý này làm đi, về phần khế ước, ta không kí được không? người tin chúng ta chứ?”

“Lão gia, tin hay không không phải vấn đề, quy củ không thể dễ dàng sửa đổi.” Dưới sự kiên trì của Tử Tình, hai bên không được nói ra xuất xứ của mạt chược.

Tử Tình ký xong, Văn phu nhân lấy một ngàn lượng ngân phiếu, Tử Tình cất lại mạt chược, mang đi, phu nhân có chút không vừa ý, nói: “Lâu lâu chúng ta mới có đồ để chơi, người lấy đi rồi mấy ngày nữa chúng

ta mới chơi được.”

Tử Tình đem bản vẽ quần cơ, cách chơi viết ra giấy, nói: “Huynh đệ nhà ta tự mình làm ra, nên rất thô ráp, để ở chỗ ngai cũng không thích hợp, ta tin bây giờ lão gia phân phó, đêm nay các người có thể chơi rồi.”

Tử Tình cáo từ, Chu chương quỳ còn chờ ở bên ngoài. Tử Tình không biết sau khi nàng rời đi, văn lão gia nói với phu nhân: “Gặp rồi đấy, ta sớm nói rồi, là người hiểu biết, tiếc là thân phận thấp, làm thiếp thì không cam lòng, với lại ta thấy người ta cũng không nguyện ý làm thiếp, thông minh ai mà lại đồng ý làm thiếp? Ta thấy việc này không phải do Tam nhi muốn là được, về sau cũng đừng nói nữa.”

“Nếu người không nói thì thật đúng không biết đây là nha đầu ở nông thôn, khí phách, ăn mặc, cách nói năng, còn có khí chất tự nhiên hào phóng, diện mạo cùng màu da, ta cho rằng làm thiếp cũng không sai, chỉ sợ giống như người nói, là không cam lòng.”

“Người không thấy được nàng trước kia đâu, lần đầu tiên ta thấy nàng, một thân quần áo vải sợi, chải tóc hai bím, cũng đáng yêu, thấy ta cũng không luống cuống, đôi mắt kia vừa đen vừa sáng, lộ ra trí tuệ, bỗng chốc liền hấp dẫn ta, ta cảm thấy rất hứng thú.”

“Mặt chược này có đáng một ngàn lượng không? Người cố ý cho nhiều à?”

“Yên tâm đi, ta không làm chuyện lỗ vốn, chúng ta có thể kiếm được khoản lớn, ta còn lo lắng nàng muốn cổ phần, không ngờ lại muốn một ngàn bạc, coi nàng thông minh, cũng không nguyện ý liên lụy quá nhiều với chúng ta.”

Tử Tình trở về trong nhà, cũng không có nói cụ thể với Thẩm thị, chủ yếu là sợ bọn họ biết lại e ngại, vả lại, nếu Thẩm thị biết có nhiều ngân lượng như vậy, khẳng định sẽ thu lấy, không thể cho Tử Tình làm vốn riêng.

118. Chương 118: Đậu Mùa

Lúc vào Văn gia, thái độ của Văn gia làm Tử Tình có chút khó chịu, kể có tiền là có thể cao cao tại thượng, có thể không để ý cảm nhận của người khác, tùy ý an bày vận mệnh người khác ư? Cũng làm trong lòng Tử Tình thiếu hụt cảm giác an toàn, cho nên Tử Tình muốn mau chóng làm mình giàu lên.

Số bạc này Tử Tình định giao cho Lâm Khang Bình, trải qua hai năm tôi luyện, hẳn giao tiếp cùng người nước ngoài thành thạo rất nhiều, cũng làm mấy cái buôn bán, lợi nhuận từ lá trà tơ lụa vẫn tương đối khả quan, chẳng qua trước kia Tử Tình tiền vốn quá ít, Tử Tình lại không thể mượn Thẩm thị. Có số bạc này, Tử Tình cảm thấy có thể làm buôn bán đồ sứ, dù sao nơi này cách Cảnh Đức trấn không xa, giao thông tiện lợi.

Hoàn thành chuyện này, Tử Tình an tâm ở nhà quản lý gia vụ, rảnh rỗi thì thêu hoa, đọc sách luyện chữ, có khi hưng trí thì lục tìm gỗ, chuẩn bị làm một bộ mặt chược lim, nhưng lần này Tử Tình sẽ không sốt ruột.

Ngày từ từ qua đi, tiến vào tháng Ba, ngày này, Tăng Thụy Tường về nhà nói trong thành An Châu có mấy cái đứa nhỏ bị đậu mùa, sợ truyền đến nông thôn, hẳn tạm thời đóng cửa học đường, muốn Thẩm thị ít để đứa nhỏ ra ngoài, làm cả nhà khẩn trương không thôi, không biết Tử Phúc bọn họ thế nào?

Ai ngờ Tăng Thụy Tường vừa nói được vài ngày, trong thôn đã có người nhiễm bệnh, là người đọc sách ở học đường, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nóng vội không thôi, trùng hợp lúc này Tử Lộc, Tử Thọ cũng về nhà, cùng nói học đường tạm thời đóng cửa nửa tháng, thị trấn có mấy người nhiễm, cũng may Tử Lộc thì vô trường huyện đã xong.

Thẩm thị nghe xong có chút sợ hãi, nói: “Tình nhi năm đó bị đậu mùa mới bị nhốt vào chuồng heo, đến nay nhớ lại vẫn đau lòng, mong tiểu tử không có việc gì.”

Tăng Thụy Tường an ủi thì tử nói đừng hoảng, quan sát chút, đêm đó liền dọn phòng khách ở phía đông. An bày Tử Hỉ đến ở, Tử Lộc cùng Tử Thọ ở Tây phòng, sợ lây qua cho Tử Vũ. Thẩm thị muốn đích thân chăm sóc, Tử Tình nói: “Nương, để con chăm cho. Dù sao con cũng bị qua rồi, mà bị rồi sẽ không bị nữa.

Nương còn phải chăm lo nhà cửa, còn lo uội muội nữa, nương không thể mệt thêm được. Nương yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho tiểu tứ.”

Thẩm thị nghe xong, vội nói: “Có thật không? Mà con vẫn là một đứa nhỏ, lỡ ra chuyện gì thì nương chịu không nổi. Vẫn để nương chăm sóc cho, dù sao nương cũng lớn tuổi, khó bị nhiễm bệnh hơn.”

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Theo ta thì người đừng chăm. Người còn bận nhiều việc, Vũ nhi còn nhỏ, cũng cần người chăm sóc, không bằng để ta ở với con. Các người đừng cãi nữa.”

“Cha, nương, trên sách có viết rồi, con bị bệnh một lần sẽ không bị nhiễm lại, không tin các người đến hỏi Chu đại phu, nương phải chăm lo cho cả nhà, cha còn ra ngoài tìm người làm việc. Lỡ bị bệnh thì phiền toái, con thì suốt ngày không ra khỏi nhà, để con chăm sóc tiểu tứ là thích hợp nhất.”

Tăng Thụy Tường hỏi qua Chu đại phu, cuối cùng đồng ý để Tử Tình cùng Tử Hỉ. Vì thế Tử Tình liền đến phòng phía đông ở. Đêm đó, Tử Hỉ quả thật nóng lên, Tử Tình nhớ được trong sách có viết, chỉ cần bông mủ vỡ ra, thì người sẽ khỏe lên, cho nên không cần dùng được để ức chế, Chu đại phu cũng tới vài lần, trước kia Tử Tình bị đậu thì cũng được hán chữa khỏi, mở ít thang thuốc, cùng với một ít thảo dược, Tử Tình cho Tử Hỉ uống. Tử Tình có thể làm là ở cùng Tử Hỉ, mỗi ngày cho hán ăn ít đồ dinh dưỡng, còn phải trông chừng, không để hán gãi.

Nào biết hai ngày sau, Tử Vũ cũng bị đậu, hai người cùng ở phòng phía đông. gánh nặng của Tử Tình đột nhiên nặng hơn nhiều, tinh thần khẩn trương, không ngủ yên lúc nào, thể xác và tinh thần mệt mỏi, sợ Tử Hỉ, Tử Vũ có gì ngoài ý muốn, vài ngày người đã gầy một vòng. Cũng may Tử Lộc cùng Tử Thọ không có bị gì, nghe Thẩm thị nói thì hình như trước kia cũng bị đậu rồi.

Mỗi ngày Thẩm thị đều đến thăm hỏi vài lần, lo lắng khôn nguôi, Tăng Thụy Tường thì ra ngoài hỏi thăm, nói trên trấn cũng có đứa nhỏ mấy nhà bị, nghe nói đã chết hai người, bây giờ người bên ngoài rất hoảng sợ, nên trên đường không thấy hài tử nào.

Thẩm thị nghe xong càng lo lắng, Điền thị đi lại, nói không biết đứa nhỏ nhà Xuân Ngọc cùng Hạ Ngọc thế nào, bảo Tăng Thụy Tường đi xem.

“Nương, trong nhà ta cũng có hai hài tử bị bệnh, sao lúc ày ta có thể bỏ mặc bọn nhỏ, ngại thật sự lo lắng thì cùng cha đánh xe trâu mà đi. Ta thật sự thất vọng. Đúng rồi, các người đã đi thì thuận tiện đi An Châu xem nhà đại ca thế nào, ta nghe nói trong thành An Châu có rất nhiều đứa nhỏ bị, Tử Phúc cũng chưa đưa tin gì về.” Tăng Thụy Tường nói.

“Người không đi thì thôi, nói này cả đóng chuyện làm gì, trước kia Tử Tình bị đậu mùa cũng tùy tùy tiện tiện mà khỏi, nào có hung hiểm như người nói?”

“Nương, đó là do Tình nhi phúc lớn mạng lớn, bây giờ nàng còn đang ở trong phòng chăm sóc hai đứa em, ta không thể mặc kệ bọn họ, người cảm thấy không hung hiểm thì đến nhà muội muội làm gì?” Tăng Thụy Tường lần đầu tiên cảm thấy lạnh tâm vì Điền thị bất công, lần trước vì muốn Đại Mao cưới Tử Tình, Tăng Thụy Tường có chút thương tâm vì nương làm vậy, nhưng dù sao cũng là vì nhà Xuân Ngọc có thể tốt hơn, Tăng Thụy Tường chưa từng trách cứ Điền thị, nhưng lúc này lại liên quan đến mạng người, đứa nhỏ soons chết còn chưa biết, Điền thị cứ nhiên để hán bỏ con mà đến nhà hai muội muội nhìn xem, Tăng Thụy Tường có chút thất vọng và đau khổ.

“Người...vậy người ở lại chăm sóc bọn Tử Hỉ đi, có việc gì thì nói chúng ta biết.” Điền thị nói xong phủ tay bước đi, bà có chút không rõ, dĩ vãng thì cho dù bà nói gì, con đều nghe theo, sao bây giờ lại thế?

Điền thị đi rồi, Thẩm thị hỏi: “Người không đi thật à? Ta thấy nương có chút tức giận. Mà Tử Phúc tể nào nhĩ, thật sự là lo lắng. Người nói đi, học đường khác đều nghỉ phép, sao chỉ có trường bọn họ lại mở.”

“Người biết gì, bọn họ không đóng cửa thì thuyết minh thư viện bọn họ không bị lây bệnh, đây là chuyện tốt, cò trắng thư viện quản lý rất nghiêm, cơ bản là các học sinh đi vào rồi, chưa đến kì nghỉ thì cấm ra. Về phần nương, người cũng không cần lo lắng, tất cả đã có ta, nhưng mấy đứa nhỏ kia, thực làm cho người ta nóng lòng.”

Thẩm thị nghe xong, cuối cùng nhẹ một hơi, thật ra trong nội tâm nàng đương nhiên không hy vọng Tăng Thụy Tường rời đi, nhưng không thể nói thẳng mà thôi, nói: “Không biết có lây lan trên diện rộng không

nữa? Cũng may Chu đại phu chuẩn trị tốt, coi như trong cái rủi còn có cái may.”

Như thế qua bảy tám ngày, bông nước trên người Tử Hỉ, Tử Vũ đều vỡ, trên mặt cũng có mấy vết mủ, Tử Hỉ cùng Tử Vũ luôn đáng thương hề hề nói: “Tỷ tỷ, ta rất ngứa.”

Tử Tình không có cách nào khác, chỉ có thể cột vải vào tay bọn nó, nói: “Ngứa cũng phải chịu, nếu gãi thì về sau sẽ không xinh đẹp, như một con cóc ỷ. Tiểu tứ, ngươi là ca ca, cũng là nam tử hán, ngươi không chỉ phải nhịn, mà còn phải nhắc nhở muội muội chú ý.” Tử Tình xoa đầu hai người bọn họ, Tăng Thụy Tường lại mời chu đại phu xem, nói không có gì sợ nữa, Thẩm thị nghe xong vội niệm Phật.

Ngày hôm nay, mặt trời ấm áp, thời tiết rất tốt, Thẩm thị để Tử Hỉ, Tử Vũ chuyển về phòng cũ, đang phơi đệm chăn ở trong viện, tẩy drap giường, Tử Tình ở ngoài viện đốt cháy đồ mà Tử Hỉ và Tử Vũ đã dùng qua.

Lúc này chuông cửa vang, nguyên lai là Lâm Khang Bình đến, thấy Tử Tình mở cửa, nhìn một lần, hỏi: “Nghe nói An Châu có dịch đậu mùa, làm chết mấy đứa nhỏ, ngươi không sao chứ? Hình như gầy hơn.”

Tử Tình trả lời, nói mình đã bị lúc năm tuổi, Lâm Khang Bình nghe xong nói vậy là tốt rồi. Tử Tình dẫn Lâm Khang Bình vào nhà, mới biết lần này Lâm Khang Bình trở về là chuẩn bị ở An Châu một tháng rồi mới đi Việt thành, người nước ngoài cùng hắn giao tiếp gọi Đại Vệ, hàng năm đến Việt thành 2 lần, một lần là Đoan Ngọ, một lần là Trung thu.

Tử Tình nghe xong, nói: “Tiểu cô của ta không có việc gì thì thường xuyên làm tú sống, nhưng nàng thường làm hầu bao thôi, ta đã mua rồi, đến lúc đó ngươi đi thì mang theo, ta mua giúp ngươi 9 văn 1 cái, chắc là có chút lợi nhuận. Ngươi không trách ta nhiều chuyện chứ? Ta chỉ cảm thấy đây là chuyện tốt, nên làm chủ thay ngươi. Ngươi còn cần gì không, ta tìm người trong thôn giúp ngươi?”

“Không cần, ngươi có quá nhiều chuyện phải làm rồi, ta thấy ngươi rấy mệt mỏi, ta trực tiếp mua từ trong cửa hàng là được, đương nhiên, nếu là thân thích làm thì khác.” Nói xong, Lâm Khang Bình đem sổ ghi chép lợi nhuận đưa cho Tử Tình xem.

Tử Tình đã có một trăm lẻ tám lượng bạc. Xem sổ này, Tử Tình đoán mỗi lần cũng phải được gần 50% lợi nhuận, cực kì khả quan. Đang muốn nói cho hắn biết mình có một ngàn lượng bạc vốn riêng, thì Thẩm thị đến gần, Tử Tình cũng không thể nói, trùng hợp là Tăng Thụy Tường từ sau núi trở về, ôm một ổ trứng gà, nhìn thấy Lâm Khang Bình, có chút ngoài ý muốn.

Tăng Thụy Tường để Thẩm thị vào viện Tử Tình thu xếp nấu cơm, sau đó dẫn Lâm Khang Bình vào thư phòng, Thẩm thị cùng Tử Tình đều có chút kỳ quái, nhưng không hỏi vì sao.

Trong thư phòng, đầu tiên là Tăng Thụy Tường khách khí hỏi Lâm Khang Bình gần đây bận bịu gì? Sau đó nói: “Nghe nói thiếu gia nhà các ngươi muốn đính hôn, nhưng hắn không đồng ý, ngươi luôn luôn ở bên người hắn, hẳn là biết hắn vì sao nhỉ.”

“Biết, bởi vì Tử Tình, nhưng thiếu gia cũng nói, hắn không muốn ủy khuất Tử Tình. Đây là ý của riêng hắn, Tử Tình không biết.”

“Chuyện này ta biết, nhưng Chu chương quây có nói cho ta, sợ tương lai lão thái thái ép tôn tử, yêu cầu cưới Tử Tình làm thiếp, ta sẽ không đồng ý, cho nên ta nói cùng Chu chương quây, sắp tới sẽ cho Tử Tình đính hôn. Ngươi chờ chúng ta tìm được nhà thích hợp, phiền toái ngươi nói cho văn gia thiếu gia biết, cũng đừng nói một cách thẳng ra, coi như nói chuyện phiếm thì nói, ngươi biết ta có ý gì chứ?”

Lâm Khang Bình nghe xong, đột nhiên quỳ gối trước mặt Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường bị hù nhảy dựng.

119. Chương 119: Khang Bình Cầu Thân

Tăng Thụy Tường thấy Lâm Khang Bình đột nhiên quỳ xuống, vội muốn đem hắn nâng dậy, ai ngờ Lâm Khang Bình nhất định không chịu, Tăng Thụy Tường hỏi: “Đứa nhỏ, sao người lại thế này?”

“Tăng gia thúc thúc, xin ngài hãy nghe ta nói, nguyên bản lời này hôm nay ta không định nói ra, nghĩ là chờ hai năm sau, khi Tử Tình cô nương lớn chút hẳn nói. Chính là vừa nghe ngài nói muốn tìm một hộ cho Tử Tình đính hôn, ta mới sốt ruột. Ta rất thích Tử Tình cô nương, vài năm trước đã thích, vì nàng, ta mới đáp ứng thiếu gia chúng ta, ta dùng năm năm thời gian quản lý giúp hắn chuyện buôn bán ở kinh thành, năm năm sau thiếu gia cho ta tự do, ta đã làm hơn hai năm, vốn định chờ tích lũy một ít ngân lượng sẽ nhờ người đến làm mai, nhưng hôm nay ngài nói vậy nên ta cũng bất chấp, cứ chờ nữa thì Tử Tình cô nương sẽ là của người khác mất, xin thúc thúc thành toàn.”

“Nhưng người là nô tài, ta làm sao có thể để nữ nhi của ta gả ột nô tài? Đừng nhắc việc này nữa, nếu không phải người luôn luôn có phép hiểu lẽ, ta đã đuổi người ra ngoài rồi. Ta thấy về sau người cũng không cần tới tìm nữ nhi của ta.” Tăng Thụy Tường có chút tức giận.

“Thúc thúc, ngài đừng vội, hai năm trước ta đã thoát nô tịch, không tin, lần sau ta đến đem hộ tịch đến cho người xem. Nếu không thì ta làm sao có thể mở miệng được? Ta dù có thích Tử Tình cô nương, thì cũng không thể hại nàng. Hai năm nay ta dùng bạc tiền tiêu hàng tháng mua chút lá trà và bức tranh thêu ở đây đến Việt thành bán cho người nước ngoài, hiện thời trong tay ta cũng có hơn một trăm lượng, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng ta tin, làm tiếp ba năm, ta nhất định có thể mua nhà, cho nàng cuộc sống như ý. Vì Tử Tình, ta sẽ nỗ lực kiếm tiền, thật đấy. Xin ngài tin ta, ta sẽ đối xử tốt với nàng.”

Tăng Thụy Tường nghe xong mấy câu sau, đứng lên hỏi: “Chẳng lẽ nữ nhi của ta đã đồng ý người cái gì rồi? Hoặc là các người gạt chúng ta mà tự đính ước?”

“Thúc thúc nghĩ gì vậy, Tử Tình đâu phải loại người thiếu tự trọng chứ, còn nữa, nàng là một bé gái, chỉ sợ còn chưa hiểu chuyện này, đây là tự ta tình nguyện mà thôi. Ta trông đợi nàng lớn lên, đã nhiều năm. Với lại nàng là ân nhân của ta. Lúc đầu ta cho rằng thiếu gia thích nàng, thì ta chỉ có thể ở bên cạnh yên lặng nhìn nàng, quan tâm nàng, như vậy là đủ rồi. Thiếu gia nhà ta không thể cho Tử Tình cô nương một danh phận tốt, mà nhà thúc thúc cũng không muốn cho Tử Tình trèo cao nhà phú quý. Mà muốn tìm người đối xử tốt với Tử Tình cô nương, ta sợ ta hôm nay mà không nói, về sau sẽ không có cơ hội, nên mới cả gan thổ lộ với thúc thúc, xin thúc thúc niệm tình ta một lòng say mê đối với Tử Tình cô nương mà thành toàn ta.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, trầm ngâm một hồi, hỏi: “Người đọc sách chưa? Trong nhà có những ai? Thường xuyên qua lại không?”

Nguyên lai nhà của Lâm Khang Bình ở một thôn nhỏ ngoài kinh thành. Từ nhỏ thân thể ốm yếu nhiều bệnh, trong nhà lo lắng nuôi không sống nổi, lại không muốn đem tiền bạc lãng phí trên người hắn, năm tuổi thì bán vào Văn gia, luôn luôn đi theo bên người Văn tam. Trong nhà đứng hàng thứ ba, lúc ban đầu, mẫu thân còn có thể mỗi tháng đến xem hắn, thuận tiện lấy tiền tiêu vặt hàng của hắn đi. Vài năm sau, hắn đi theo thiếu gia đến An Châu, mới chặt đứt liên hệ cùng người nhà. Nhờ người hỏi thì biết bọn họ sống thoải mái hơn. Lúc mình mới thoát kiếp nô tài thì có về một lần, nhưng người trong nhà vừa nghe hắn không làm tùy tùng cho thiếu gia nữa, cho rằng không làm ra tiền được. Rất là lạnh nhạt, hắn liền rời đi.

“Vậy sau khi thành thân người tính thế nào?”

“Ta muốn mua một mảnh hoang ở gần đây, cũng giống ngài vậy, xây một căn nhà lớn, trồng chút cây ăn quả, mua một ít ruộng nước. Sau đó hàng năm đi một chuyến Việt thành, kiếm bạc mua vài cái cửa hàng rồi cho thuê, ta biết Tử Tình muốn sống ngày đơn giản mà nhàn nhã.”

Ngừng một chút, Lâm Khang Bình lại tiếp nói: “Về phần cha mẹ ta, mấy năm nay không ở cùng, bọn họ cũng quen rồi, ta sẽ dẫn Tử Tình trở về vấn an bọn họ.”

“Nói vậy, nào có ai không cần bản thân cha mẹ? Mặc dù năm đó cha mẹ người bắt đắ dĩ đem người bán đi, nhưng cũng vì cuộc sống bức bách, người sao có thể không tiếp nhận cha mẹ, ta sao có thể tin tưởng người sẽ đối tốt với Tình nhi, ta sao mà yên tâm đem Tình nhi giao ột người ngay cả cha mẹ đều không cần? Nếu như thế, người đi đi, ta vẫn nói một câu đó, về sau đừng đến đây tìm nữ nhi ta nữa.”

“Thúc thúc đừng hiểu lầm, tình huống nhà của ta có chút đặc thù, nguyên bản ta không nghĩ nói ra, dù sao bọn họ cũng có công nuôi nấng ta vài năm. Thúc thúc đã nghi ngờ, ta sẽ nói rõ. Thật ra, ta không phải con ruột của họ, cha mẹ ruột của ta qua đời sớm, nương ta vì khó sinh mà buông tay, cha ta thương tâm mà bệnh nặng, chưa đầy nửa năm cũng xa rời trần gian, trước khi lâm chung, đem ta phó thác cho đại ca, dặn bọn họ nhất định đem ta nuôi nấng lớn lên. Người vốn sinh ra đã kém cỏi, sức khỏe ta yếu kém, ba ngày hai lần bị bệnh, đại nương ta đem ta bán đi. Ta cũng thoát tịch rồi về trong thôn thăm họ mới biết được tất cả, đại nương ta biết ta thoát khỏi nô tịch, sợ ta về nhà tranh giành tài sản của họ, nên nói thật ra. Ta mới biết mình có lại lịch thể nào, bây giờ ta cũng không oán bọn họ, người nghèo nào có dư bạc nuôi một con bệnh, huống chi vẫn bệnh nhận nhà người khác. Bọn họ cũng vì con của mình mà tính toán. Ta đến Văn gia, cùng thiếu gia học võ, thân thể mới từ từ tốt lên. Đúng rồi, ta cũng đi theo thiếu gia đọc sách mấy năm, đọc viết không thành vấn đề.”

Lâm Khang Bình nói thật kỹ càng, không thể không nói, Tăng Thụy Tường có chút động tâm, tuy rằng đứa nhỏ có điều kiện kém một ít, nhưng cũng may người nhà đơn giản, dù sao làm tùy tùng thiếu gia nhà giàu, cũng coi như có chút thể diện, trong tay cũng có chút ngân lượng, nuôi gia đình là không thành vấn đề. Vả lại, cha mẹ nuôi khác cha mẹ ruột nhiều, nên dù không về nhà cũ ở mà xây nhà chỗ khác cũng không bị ai chỉ chỗ.

“Người nghĩ kĩ chưa, tương lai định cư ngay tại nơi này?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Tuyệt đối không thành vấn đề, đại gia đại nương ta cũng không hi vọng ta về lão gia, trừ phi tương lai ta có thể áo gấm về nhà. Chúng ta từng làm nô tài, sau khi thoát tịch thì hộ tịch (hộ khẩu) có thể đăng kí nơi người chủ sinh sống, hộ tịch của ta là ở An Châu phủ.”

“Người đứng lên trước đi. Ta bây giờ chưa thể quyết định ngay được, chuyện lớn như vậy, chúng ta còn muốn thương lượng. Qua mấy ngày sẽ trả lời thuyết phục cho người.”

Lúc này, Tử Tình ở ngoài cửa kêu ăn cơm, thấy hai người đều thật nghiêm túc đi ra, Tử Tình hồ nghi nhìn Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình lắc lắc đầu. Bữa này cơm, Lâm Khang Bình ăn rất cứng nhắc, cơm nước xong, Tăng Thụy Tường liền đem hán đuổi đi. Tử Tình cũng không kịp đem ngân phiếu cho hán, đành phải chạy theo ra ngoài, đưa.

“Tình nhi, trở về, có chuyện gì về sau hãy nói.” Thẩm thị hô ở phía sau.

“Nương, con đi một tý sẽ về, quên nói một chuyện ấy mà.” Tử Tình nói xong liền nhanh như chớp chạy đi.

Lâm Khang Bình nhìn thấy số ngân phiếu lớn này liền phát hoảng, vội hỏi nơi nào đến. Tử Tình đem nguồn gốc số bạc nói cho hán, ai biết Lâm Khang Bình thật nghiêm cẩn nói Tử Tình: “Về sau, chuyện kiếm bạc người không cần quan tâm, giao cho ta là được. Biết không? Ta không đồng ý để người có bất cứ chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, người yên tâm, ta nhất định sẽ cho người cuộc sống người muốn. Số bạc quá lớn, ta không nhận.” Lâm Khang Bình đẩy tiền về.

“Vì sao không nhận, ta đâu phải đưa không cho người, là chúng ta hợp tác làm ăn, có bạc này, chúng ta có thể làm buôn bán đồ sứ, người nước ngoài cũng thích đồ sứ Trung Quốc, nhất là đồ sứ Cảnh Đức trấn, lợi nhuận sẽ không ít. Người coi ta như thù người làm việc đi, người cũng biết ta là một cái nữ tử, cũng không tiện ra ngoài kiếm bạc, người lấy một phần tiền thuê. Ngân phiếu này để chỗ ta cùng không làm gì cả, người có thể mang đến càng nhiều bạc cho ta, chính người cũng có thể kiếm nhiều ngân lượng, chuyện tốt như vậy có gì mà không thể?”

“Vậy lỡ ta làm sai sót điều gì, ta lấy cái gì bồi thường cho người? Đây khoong phải là con số nhỏ, vì sao người tin tưởng ta như thế?”

“Làm buôn bán chắc chắn có lỗ có lời, đây mà chuyện bình thường. Ta không yêu cầu người nhất định phải kiếm tiền, cùng lắm thì lần sau ta lại làm chút gì đó kiếm trở về là được. Về phần vì sao ta tin tưởng người, ta cũng không biết, chính là cảm giác người sẽ không gạt ta.” Tử Tình nói vì sao sẽ tin tưởng hán, bản thân cũng không biết vì sao, chỉ có một loại trực giác, thế thôi.

Lâm Khang Bình cuối cùng vẫn không lấy ngân phiếu, bước đi, Tử Tình tức giận vừa đi vừa than thở, “Thật sự là tính tình chán ngắt, đầu óc thú, không biết tiền lùi gì cả.”

Lúc này, thấy Tử Thọ đi lại, nói muốn đi mở cửa, thì ra Tử Lộc xem bảng đã trở lại, qua kì huyện, muốn chuẩn bị đi thi kì phủ, về trước nghỉ ngơi hai ngày.

Tử Tình vừa vào cửa, Thắm thị vừa đi ra ngoài chất vắn Tử Tình, thấy mặt sau đi theo Tử Lộc cùng Tử Thọ, đem lời nuốt trở vào, biết được hai ngày sau Tử Lộc muốn đi An Châu thi, liền kiểm chế, hỏi Tử Lộc chuyện thi thế nào.

“Nương, lần này còn cần con đi theo trợ giúp không?” Tử Tình hỏi.

Thắm thị nhìn thoáng qua Tử Tình, nói: “Ta đã nói cùng bà ngoại con rồi, hai ngày này tiếp bà đi lại, bà ở nhà cùng các con, con lo mà ở nhà chăm sóc bà ngoại đi. Nương sẽ tự mình cùng Lộc nhi đi.”

Buổi tối, cả nhà đều lên giường, Tăng Thụy Tường đem chuyện Lâm Khang Bình cầu thân nói cùng thể tử vừa, phản ứng đầu tiên của Thắm thị cũng là không thể gả ột nô tài, Tăng Thụy Tường phân tích ưu khuyết điểm của Lâm Khang Bình, ưu điểm là chịu khó, biết tiến tới, cũng có trách nhiệm, cha mẹ đều mất, không cần quan tâm đến việc sau khi kết hôn sẽ xảy ra chuyện ầm ĩ gì, biết kiếm tiền, tuy rằng của cải ít, nhưng theo thời gian sẽ dần tốt hơn, khuyết điểm là từng làm hạ nhân, lai là với cô nhi, trong nhà cũng không có người thân giúp đỡ.

“Mặc dù như vậy cũng không cần sốt ruột thể chứ, Tình nhi mới mười ba tuổi, còn rất nhiều thời gian, Phúc nhi Lộc nhi đều chưa đính hôn nữa. Nói đến điều này, Phúc nhi phải nên định thân rồi, năm nay thi hương xong sẽ định thân đi, sang năm thi xong rồi về thành thân.” Thắm thị nói.

Tăng Thụy Tường lại đem chuyện Văn gia nói, “Đến lúc đó Văn gia mà mở miệng, chúng ta lại lâm vào thế khó xử, đáp ứng đi nếu văn gia ra tay trước, ta không thể ủy khuất đứa nhỏ, Tình nhi cũng sẽ không thể đồng ý, không đáp ứng, thì đến lúc đó chộc giận Văn gia, về sau buôn bán còn làm được nữa hay không? Chỉ sợ không chỉ đơn giản như vậy, chi bằng chúng ta xuống tay trước, lại truyền ra tin tức Tình nhi đính hôn, Văn gia sẽ không nói gì nữa. Còn nữa, nghe ý của Chu chương quây thì hình như Văn gia cũng không hy vọng Tử Tình vào cửa nhà họ.”

Thắm thị nghe xong, dọa nhảy dựng, ngồi dậy.

120. Chương 120: Tử Tình Đính Hôn

Thắm thị ngồi dậy, hai tay giao nhau, nắm chặt: “Nữ nhi đáng thương của ta, khó lắm mới có thể sống lại, mới sống được mấy năm yên ổn mà đã bị nhiều kẻ dòm ngó, hèn gì người lại mời tiểu tử kia ăn cơm, ra là đã chọn được người thích hợp? Mà dù chúng ta tìm được người thích hợp, có thể hơn Văn gia sao? Nghe nói hần có người thân làm quan to trong kinh thành.”

Tăng Thụy Tường đứng dậy, nắm tay Thắm thị, nói: “Người đừng vội, sự tình còn chưa tới mức không thể vẫn hồi. Chúng ta phải tính toán cho Tử Tình, không phải ta đã nói á, nghe ý tứ cả Chu chương quây thì Văn gia chưa chắc đã nguyện ý để Tử Tình vào cửa, đối phương là thiên kim quan to nhất phẩm, Tình nhi là nha đầu ở nông thôn, nàng ta có thể buông tha Tình nhi à? Cũng không có chuyện chính thất vừa vào cửa đã cưới thiếp được. Cho nên chúng ta định thân trước, Văn gia sao có thể không biết xấu hổ mà mở miệng muốn Tình nhi đi làm thiếp, nhà như luôn luôn chú trọng thanh danh, đối bọn họ, chuyện có tổn hại đến thanh danh chắc chắn sẽ không làm. Với lại người ta căn bản không để chúng ta vào mắt.”

Thắm thị nghe xong, suy xét: “Người nói cũng có đạo lý, nhưng giờ thì chưa tìm được người nào thích hợp, họ Lâm thì ta có chút không cam lòng, dù sao hần từng làm hạ nhân, nói ra cũng không xuôi tai. Vốn hôm nay ta còn tưởng cùng Tình nhi nói là hai người đừng gặp nhau nữa, dù sao mỗi năm một lớn.”

“Nhưng ta có chút động tâm đối với Lâm tiểu tử, Văn gia không thể đến đoạt thể tử của người từng làm hạ nhân nhà hần, huống hồ từ nhỏ Khang Bình đã cùng lớn lên với Văn thiếu gia, mặc dù không thể nói tình đồng huynh đệ, nhưng cũng không kém là bao. Mà Lâm Khang Bình nói gia đình hần đơn giản, Tình nhi

gả qua cũng không cần chịu khổ, trọng yếu nhất là làm người nhiệt tình chung thủy, hần nói đã thích Tử Tình mấy năm. Hèn gì ta thấy tiểu tử này luôn thích đến nhà mình?”

“Hình như Tình nhi đều đem vốn riêng giao cho tiểu tử kia, nói là cùng nhau làm buôn bán gì đó, lúc trước còn đưa sổ sách đi lại. Tử Tình giao cho hần mười lượng và một bức tranh thêu, người nọ nói bán cho người nước ngoài được ba mươi lượng bạc, Tử Tình đem số bạc này đầu tư tiếp. Tới tới lui lui, bây giờ đã có hơn 100 lượng. Mới có vài năm mà đã kiếm nhiều như vậy, nói lý lẽ thì tiểu tử này vẫn có chút năng lực.”

“Nghe người nói vậy, không phải là Tình nhi cũng thích tiểu tử kia chứ?”

“Tình nhi còn nhỏ, hình như cũng không có tâm tư ấy, ta thấy nàng một lòng một dạ dành vốn riêng. Nhưng quả thật nàng đối xử với Lâm tiểu tử không sai, hai người ở cùng nhau thì nói nói cười cười, đối xử với Văn thiếu gia lại lạnh lùng hơn.”

Vợ chồng hai người thương nghị lúc lâu, Tăng Thụy Tường thích, Thẩm thị cũng cảm thấy Lâm Khang Bình cũng được, hai người quen biết từ nhỏ, cũng có cảm tình nhất định, hơn nữa Lâm Khang Bình không có ràng buộc, đáp ứng sẽ an cư ở gần đây, việc này đã động Thẩm thị, mấy năm nay nàng bị cả đống người nhà chồng làm nản lòng thoái chí. Tự nhiên hi vọng nữ nhi có thể có cuộc sống đơn giản.

Thẩm thị còn riêng tìm Tử Tình hỏi một lần, đem quan hệ với Văn gia và lý do Tử Tình phải lập tức đính hôn, “Nói lý lẽ, lời này nương không thể hỏi con một cách thẳng thừng. Đã có cha cùng nương thay con làm chủ. Nhưng nương biết tính tình của con, không muốn ủy khuất con, dù sao tương lai là của con, nương vẫn hi vọng con tìm được người vừa ý. Đừng giống nương, vất vả nhiều năm như vậy. Các con đã quen biết vài năm, nương thấy thường ngày các con cũng là vô cùng tốt, bằng không, con sẽ không đưa vốn riêng giao hết cho hần. Con nói một lời chắc chắn đi, nếu không thích thì nương sẽ nhanh chóng tìm người khác hỏi thăm. Cha con thì thấy Lâm tiểu tử coi như không sai, đọc sách ít một tí, nhưng nương cảm thấy kiếm bạc nuôi gia đình mới là chủ yếu, nương chỉ ngại việc hần từng làm hạ nhân.”

Tử Tình cúi đầu suy nghĩ, Thẩm thị cho rằng nàng không đồng ý, há mồm hỏi: “Chẳng lẽ người không đồng ý? Hoặc là muốn tìm một người đọc sách? Dù sao người đọc sách nói ra cũng thể diện một ít, người lại là một người lòng dạ cao, cũng không thể ủy khuất người luôn luôn ở mãi trong cái nông thôn này, gả cho người đọc sách, tương lai đậu làm cái chức quan, cũng không uổng tài ba và tướng mạo của con. Ta sẽ nhờ người hỏi thăm gần đây có người thích hợp không, tốt nhất là tú tài.”

“Nương, tú tài cũng không phải lúc nào cũng được như ý. Của cải giàu có, hơn phân nửa là người trong thành, khẳng định chướng mắt người nông thôn chúng ta; gia cảnh bần hàn, nếu thi mãi mà không đậu, một con một sách không biết làm gì, con còn phải nuôi hần; một người nông thôn, hơi chút có chút của cải, cá tính và gia đình đơn giản thì đâu dễ tìm. Mặc dù tìm được, có tiền hay không có tiền, nếu có thể thi đậu tiến sĩ, vào quan trường, tương lai chỉ sợ không ít tam thê tứ thiếp, con cũng không nguyện ý. Vẫn chọn Lâm Khang Bình đi, ta nghĩ kỹ rồi, dù sao chúng con cũng quen nhau, cũng hiểu biết lẫn nhau, nhưng phải nói trước một chuyện là tương lai hần không thể cưới thiếp.”

Nếu Tử Tình không có một chút cảm giác với Lâm Khang Bình thì sẽ không quyết định đính hôn nhanh như vậy.

Tăng Thụy Tường lúc đầu còn nói qua vài ngày sẽ truyền tin cho Lâm Khang Bình, ai ngờ sáng sớm hôm sau, Lâm Khang Bình đã đi đến, còn đem hộ tịch của mình đến, Thẩm thị cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng trải qua đêm qua, hôm nay nhìn lại hần, phảng phất thuận mắt hơn xưa, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thích.

Tăng Thụy Tường thấy đã quyết định chọn người nào cũng nên mau chóng kết thúc mọi chuyện, để tránh lại có chuyện phức tạp xảy ra. Tăng Thụy Tường nói điều kiện của Tử Tình ra, Lâm Khang Bình đáp ứng, hưng phấn nhảy cẫng lên, sau đó chạy nhanh đi, chỉ bỏ lại một câu, “Xin thúc thúc nói cho Tử Tình cô nương biết, ta tuyệt đối sẽ không phụ nàng, hiện tại ta phải đi tìm bà mối.”

Bên này Tăng Thụy Tường đi lão phòng thông báo cho lão gia tử cùng Điền thị, Điền thị nghe xong thật không vui, còn ghi hận chuyện Đại Mao, bĩu môi hỏi: “Ta nghĩ các người sẽ tìm được một người thật tốt, tìm tới tìm lui cũng chỉ là một đứa nô tài, mạnh hơn Đại Mao của ta cái gì? Nhưng ta cũng muốn biết, vì sao hai ca ca chưa đính hôn mà Tử Tình đã đính hôn trước?”

Tăng Thụy Tường nghe xong giải thích: “Khang Bình đã sớm không phải là nô tài, ta làm sao có thể đem Tình nhi gả ột người nô tài?” Về phần nguyên nhân, Tăng Thụy Tường cũng lười nhiều lời. Hắn bắt mẫn với mẫu thân càng ngày càng nhiều.

“Bây giờ không phải nô tài, nhưng xuất thân lại là nô tài, nói ra thì nghe không lọt tai, người cũng là một tú tài, bây giờ Tử Phúc đã ở thư viện gì đó đọc sách, tương lai chỉ sợ còn muốn thi làm quan, người liền nhẫn tâm để cho người chê cười sau lưng Tử Phúc à, chê cười rằng ‘muội phu(em rể) người là nô tài’, không phải là ta thiên vị Đại Mao, Đại Mao sao lại không mạnh hơn con kẻ nô tài? Cho dù nhà muội tử người nghèo túng, người cho nhiều đồ cưới là được. Với lại chỉ là một đứa nô tài, chưa hẳn có thể lấy ra cái sinh lễ đứng đắn gì, kết quả là người còn không phải cho Tử Tình một phần đồ cưới phong phú à? Ta cũng không hiểu, vì sao người thà rằng cầm đồ trợ cấp cho người ngoài không liên quan, cũng không chịu chiếu cố một chút muội tử cùng cháu ngoại?”

“Nương, người cứ yên tâm đi, ta làm sao có thể không hỏi thăm rõ ràng mà đã vội vàng đáp ứng gả Tình nhi đi? mặc dù Khang Bình không có tiền đồ lớn gì, không thể đọc sách làm quan, nhưng hẳn biết nuôi gia đình, cần gì chúng ta đi trợ cấp?” Tăng Thụy Tường thật sự không muốn giải thích quá nhiều, bởi vì hắn cũng biết, mình nói nhiều thì cũng không thể làm nương thay đổi quan điểm, tìm cái cớ.

Tử Lộc biết Tử Tình sắp đính hôn, trong lòng cũng không hiểu, hỏi qua Thẩm thị, Thẩm thị chỉ nói sơ sơ, cũng dặn dò hẳn không cần hỏi nhiều, Tử Lộc đành phải áp chế lòng nghi ngờ, nói với Tử Tình: “Muội muội, nhị ca biết người luôn luôn có chủ ý, người đã đồng ý chủ trương của cha mẹ, nói vậy người cũng biết rõ ràng, nhị ca chỉ cảm thấy hẳn không xứng với muội muội mà thôi, nhị ca cảm thấy tương lai muội phu của ta nhất định phải có học thức đầy bụng, cũng có thể cho người cuộc sống áo cơm không lo. Ai ngờ kẻ hoạch biến hóa, người cần phải nghĩ kĩ, nhị ca không hy vọng tương lai người hối hận.”

Tử Tình nghe xong đẩy hẳn vào thư phòng, nói: “Nhị ca yên tâm, cha mẹ làm vậy đương nhiên là có đạo lý, người yên tâm mà ôn đi, chẳng lẽ người còn không tin ta sao?”

Bởi vì song phương đều đã bàn luận tốt, bất tự (ngày sinh tháng đẻ, ý ở đây tuổi hợp nhau ý) hai người cũng hợp, hơn nữa duyên số Tử Tình nhiều, sinh đẻ tốt, Lâm Khang Bình biết, càng vui mừng cười toe toé, Điền thị cùng Xuân Ngọc đã biết, còn cảm giận bất bình, như thể Lâm Khang Bình đoạt phú quý của các nàng.

Bà mối chỉ nói sơ qua thôi. Ngày hai mươi tháng ba, Lâm Khang Bình mang theo bà mối, còn có Chu chương quây cùng đến, cha mẹ Lâm Khang Bình đều mất, cha mẹ nuôi bán hẳn ra ngoài, thoát nô tịch, hộ tịch của hắn ở An Châu, không có trưởng bối (người trên, ông bà cha mẹ anh chị), liền mời Chu chương quây làm chức trưởng bối, đối với hai nhà mà nói, Chu chương quây cũng coi như một nửa bà mối, một nửa trưởng bối, còn có thể đem tin tức truyền đến Văn gia.

Ở nông thôn không chú ý nhiều tập tục lắm, hơn nữa Tăng gia làm việc này hơi vội vàng, Tăng gia chỉ mời lão gia tử, Điền thị cùng với Hà thị đi xem lễ, Chu chương quây cùng Tăng Thụy Tường đều kí tên vào hôn thư (như thể giấy đăng kí kết hôn), bà mối kí tên vào hôn thư của 2 bên, sau đó trao đổi hôn thư là cơ bản hoàn thành .

Lễ vật Lâm Khang Bình đưa cho Tử Tình là một đôi vòng tay long phượng vàng, còn có một đôi bướm bướm làm từ tơ vàng (vàng kéo thành sợi mảnh), trông rất sống động, ở giữa là một viên trân châu nhỏ, so với vật ngày đó Văn tam đưa còn tinh xảo hơn, vừa vặn mang lên tóc Tử Tình, bây giờ Tử Tình đang vào thời kì trưởng thành, búi tóc 2 bên, cắm trắng sức vào càng có vẻ thanh tú (vẻ đẹp thanh cao) bức người.

Lâm Khang Bình tự mình đeo đôi bướm bướm lên cho Tử Tình, nhỏ giọng nói: “Ta mua nó đã một năm , hôm nay rốt cục cũng mang được cho người, nằm mơ đều muốn có một ngày này.” Nói xong, lại đem vòng tay long phượng đeo cho nàng.

Tử Tình liếc hẳn một cái, không dám nói gì, ánh mắt Điền thị nhìn chằm chằm vòng tay vàng trên tay Tử Tình, bà thật sự không nghĩ tới, không phải Lâm tiểu tử này chỉ là một tên nô tài nghèo đói sao? Sao lại có thể lấy ra một đôi vòng tay vàng đến? Còn có đồ trang sức cũng là vàng nữa, làm sao có thể? Còn nữa, vì sao Tử Tình lại vội vàng đính hôn? Cho dù điều kiện Lâm tiểu tử không quá kém, nhưng dù sao đã từng làm nô tài, lão nhị luôn miệng nói đau lòng Tử Tình, sao lại đính hôn đơn giản như thế? Điền thị nghĩ mãi không xong.

121. Chương 121: Một Bạt Tai

Điền thị đang suy nghĩ, thì song phương đã cắt hôn thư, nghi thức liền kết thúc, chỉ còn chờ đi quan phủ xin phép một chút, thừa lại chính là Thẩm thị thu xếp cả nhà ăn cơm, lão gia tử cùng Tăng Thụy Tường, Chu chương quây, Lâm Khang Bình một bàn, có người nam khác nhà, nên Điền thị cùng Hà thị và Thẩm thị mở thêm một bàn ở gần bếp.

Chu chương quây cười nói: “Tăng lão gia đúng là có mắt nhìn tốt, nói thật, đứa nhỏ Khang Bình này ta cũng coi hẵn vài năm, ổn trọng, thông minh, có thể chịu khổ, có tiền đồ. Người yên tâm, ta biết nên làm thế nào.”

Tăng Thụy Tường hai tay nâng chén kính rượu: “Cảm tạ, rất cảm tạ, đừng nói lời dư thừa nữa, uống rượu.”

Điền thị nghe Chu chương quây nói, nổi lên nghi vấn trong lòng, trực tiếp Thẩm thị hỏi: “Cái gì mà gọi là ‘nên làm thế nào’? Chẳng lẽ Tử Tình đính hôn có ẩn tình khác, ta đã nói rồi, lão đại lão nhị cũng chưa đính hôn, nàng gấp vậy làm gì? Đến cùng là xảy ra chuyện gì, một đám đều coi chúng ta là người chết à?”

“Nương, làm gì có ẩn tình khác, chẳng qua là thấy đứa nhỏ Lâm Khang Bình này điều kiện được, quen biết cùng chúng ta, không nghĩ lỡ mất thôi, năm nay hẵn cũng mười bảy, cùng tuổi với Phúc nhi. Nói đến Phúc nhi, năm nay cũng nên cho hẵn xem xét một nhà tốt.” Thẩm thị đáp.

“Thông gia muội tử cũng quá sốt ruột chút, người yên tâm đi, con cháu đều có phúc của con cháu, chúng ta già rồi, đừng quản việc này, cứ sống yên ổn mấy năm nữa đi.” Hà thị nói.

Điền thị đang muốn phản bác, chuông cửa vang, Tử Hỉ chạy tới mở cửa, người đến cư nhiên là cả nhà Xuân Ngọc, Xuân Ngọc vừa vào cửa liền hét lên: “Nhị ca, người cũng quá keo kiệt đi, nói thế nào thì cũng là chất nữ của ta đính hôn, sao đến một bữa cơm cũng không mời chúng ta ăn? Chẳng lẽ là vì thân phận con rể rất cao, sợ chúng ta đến mất mặt à. Hay bởi vì thân phận con rể quá thấp, không mời khách, tùy tùy tiện tiện liền gả đi. Ta nhớ người đã từng nói, Tử Tình là bảo bối trong lòng người, sao đính thân còn lén lút. Ta muốn nhìn xem tên nô tài kia có gì tốt hơn Đại Mao? Người đâu, là ai?”

Thẩm thị nghe xong, tức giận sắc mặt trắng bệch, Tử Tình vội đỡ nàng, Tăng Thụy Tường đi ra, nhìn chăm chăm Xuân Ngọc nói: “Người nếu im lặng đến ăn một ly rượu mừng, thì người liền thành thành thật thật ngồi xuống rồi sau đó dẫn cả nhà người về. Nói thế nào thì ta cũng là nhị ca của người, để người giương oai ở đây, cũng không nhìn xem hôm nay là trường hợp gì à?” Tăng Thụy Tường nói xong, nhìn Điền thị một cái, ngày đó rõ ràng giao đãi với bà, bảo không cần nói cho nhà Xuân Ngọc, bản thân cũng không định mời khách.

Lão gia tử đi ra, trừng mắt nhìn Điền thị, cũng nói với Xuân Ngọc: “Ăn cái gì mà ăn, nhị ca người cùng con rể mới vừa vận muốn đi huyện. làm gì có thời gian mà chiêu đãi các người.”

Lâm Khang Bình cũng đi ra, hỏi: “Vị này là cô cô của Tử Tình à, vừa rồi là người muốn gặp ta sao? Không biết cô cô có gì chỉ giáo?”

Xuân Ngọc liếc mắt nhìn Lâm Khang Bình, hỏi: “Người có thể kêu cô cô à? Có gì mà người đã vội vã kêu ta là cô cô, ta thấy người cũng chỉ thế thôi. Chỉ cao hơn Đại Mao nhà ta một ít, có gì đặc biệt hơn người, phải muốn che giấu? Cũng không biết nhị ca thích người cái gì? Đại Mao nhà của ta tốt xấu gì còn đọc sách mấy năm, còn không bằng một nô tài à?”

“Ta cho rằng cô cô của Tình nhi cũng là cô cô của ta, đã không muốn thì xin hỏi vị đại thẩm này, người vì sao muốn gặp ta? Mở miệng ngậm miệng nô tài, vị đại thẩm này nói vậy thì cũng chưa từng nghe qua một câu à, người gác cổng nhà tớ cũng là quan thất phẩm. Người nói bậy bạ, đắc tội ta không quan trọng, chỉ sợ ngày nào đó đắc tội người không nên đắc tội, có ngày người sẽ hối hận.” Lâm Khang Bình chậm rì rì nói.

Yến Nhân Đạt kéo Xuân Ngọc, thì thầm vài câu, Xuân Ngọc vẫn không phục, căm giận nói: “Cái gì chứ, ta cũng không tin, Đại Mao nhà của ta còn tìm không được một người hơn Tử Tình? Cũng chỉ có các người coi nàng làm bảo bối, chờ một ngày nàng cũng làm ra chuyện giống Tử Bình, . . .”

Xuân Ngọc chưa nói xong, Tăng Thụy Tường “Chát” một cái, cho nàng một bạt tai, một bạt tai này không chỉ làm Xuân Ngọc ngây dại, cũng đem Điền thị cùng lão gia tử, còn có Thẩm thị nữa đều ngây dại, tất cả đều nhìn hẩn.

Tăng Thụy Tường chỉ vào Xuân Ngọc, mắng: “Đây là lời mà một người cô cô nói à? Người cũng có con trai con gái à? Người có thể tùy ý để người khác hắt nước bẩn vào người con người không? Danh dự của nữ nhi ta có thể để người tùy tiện nói xấu hử?”

Xuân Ngọc ôm nủ bên mặt, nhìn Tăng Thụy Tường bằng vẻ mặt không thể tin, nhị ca luôn luôn yếu đuối để nói chuyện, hôm nay lại ra tay đánh nàng? Nhưng lại là đánh trước mặt cha mẹ cùng người ngoài, nàng khó thở cũng quên khóc lóc om sòm, nhìn Tăng Thụy Tường, nhìn nhìn Điền thị, giống như choáng váng.

“Cho dù Xuân Ngọc có nói sai, cũng là nhất thời hồ đồ, người làm ca ca thì cũng không thể đánh nàng trước mặt mọi người, nói nàng vài câu là được. Huống chi còn có người làm cha làm nương đứng một bên hử?” Điền thị đau lòng nhìn Xuân Ngọc.

“Ta vẫn thấy đúng là nên đánh, nếu Tường nhi không ra tay, ta cũng muốn ra tay, đừng nói gì nữa, chúng ta đi thôi.” Lão gia tử nói xong, lại chuyển hướng chu chương quây, nói: “Xin lỗi, vị chương quây này, làm người chê cười rồi, đều tại ta không biết dạy con gái. Nhưng đứa cháu gái này của ta rất tốt, không phải lão già như ta khoe khoang đâu, tiểu thư nhà giàu thì ta chưa thấy qua, nhưng trong thôn này thì không ai qua nó cả. Thứ nhất là nó còn nhỏ, thứ hai là nó cũng không thường ra ngoài, cho nên đến nay không có người tới cửa cầu hôn, các người người thứ nhất, nếu không có ý kiến gì, thì bây giờ đi nha môn làm gì, nếu lo lắng có cái gì không tốt, hoặc là chúng ta giấu diếm các người cái gì, muốn hỏi hận cũng kịp.”

Chu chương quây nhìn Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nhanh nói: “Nghe lời ông nội nói, bây giờ đi nha môn, vừa vận ngồi xe ngựa nhà Chu thúc. Người nói đi, nhạc phụ?”

“Khang Bình, người vào đây, ta có lời muốn nói với người.” Thẩm thị đột nhiên nói.

“Không cần, nhạc mẫu, đừng nói thêm gì nữa, nha môn cũng sắp đóng cửa, lần sau ta đến sẽ nghe. Ta muốn cưới Tình nhi, sau này mặc kệ có xảy ra chuyện gì, ta đều không hối hận. Ta thề, đời này ta chỉ cưới một mình Tình nhi, ta nhất định sẽ không rời không bỏ Tình nhi, ở đây có các vị làm chứng. Nếu như ngày nào đó ta làm sai, thì ta chết.” Lâm Khang Bình lời nói có khí phách.

“Muội phu, vốn ta còn có chút không xem trọng người, nghĩ đến người không đọc sách. Nhưng vừa rồi người nói chuyện, ta thật là có chút phục người, trước kia là ta không đúng, không có mắt.” Tử Lộc tiến lên, vỗ bả vai Lâm Khang Bình.

“Tỷ phu, ta cũng xem trọng người, người oách thật.” Tử Hỉ nói. Tử Thọ thì đang ở học đường nên không ở nhà.

“Khang Bình đều nói như vậy rồi thì chúng ta vẫn nên nhanh đi thôi.” Chu chương quây nói.

Tăng Thụy Tường dẫn Lâm Khang Bình đi rồi, lão gia tử cũng mang theo một nhà Xuân Ngọc đi, chờ khách nhân vừa đi, Hà thị lôi kéo tay Tử Tình, vào phòng ngủ, nói: “Đứa nhỏ, ủy khuất người rồi, cô cô của người cũng thật kỳ quái, cũng may hôm nay cha người cuối cùng cũng kiên cường, bằng không, nương người còn không biết tức giận thành dạng gì nữa? Mà cô cô của người sao lại nói vậy?”

Tử Tình nghĩ bà còn không biết chuyện đã xảy ra vào tháng giêng, nên ngọn nguồn sự tình nói ra, Hà thị nghe xong lắc đầu: “Đó là nhà kiêu gì chứ? May mà lúc này cha người không có nghe bà nội người, bằng không, lão bà tử nwh ta cũng phải liều mạng phản đối, nữ nhi của ta - nương người khổ mười năm sau, bà ngoại cũng không muốn người chịu khổ, nương người cũng sẽ liều chết phản đối. Đứa nhỏ, bà ngoại không ngờ người lại đính hôn nhanh như vậy, nương người đã nói lí do, ta bị hù nhảy dựng, đứa nhỏ, người cũng đừng oán hận cha nương người, người ta nhà giàu bề ngoài thì đẹp, thật ra một nữ nhân chỉ cần đi vào nhà cao cửa rộng kia, cả đời sẽ bị giam cầm, nhất là một người không có thể lực như người, chỉ sợ mạng người còn khó giữ, cha mẹ ở nhà sao biết được chuyện gì xảy ra? Người cũng lớn, phải thông cảm cho nương.”

“Bà ngoại, con hiểu mà, con không oán hận gì, ta cũng không muốn tiến nhà cao cửa rộng, cửa rất cao, con với không tới.”

“Bà ngoại biết người là người thông thấu, bà ngoại thấy, lấy tướng mạo của người, không nói vạn dặm mới tìm được một người, thì cũng là ngàn dặm với tìm ra được người như con, sống ở nông thôn thì thật có chút ủy khuất. Thật ra, lúc người mới sinh, ta nhìn thấy diện mạo của người, rất giống mẫu thân ta, hơn nữa, trí tuệ của người cũng giống nàng, nghe nói nàng cũng là mất ba bốn năm đi học một tay nghề thêu, lấy một tay nghề thêu thừa sống ở nhà giàu, nhưng không nghĩ tới, hôm nay người cũng đụng phải nan đề nàng từng đã gặp, hơn nữa, người cũng chọn con đường giống nàng.”

Lời Hà thị nói gợi lên sự quan tâm của Tử Tình, nàng nghe Thẩm thị nói qua, là một tú nữ ở nhà giàu Hàng Châu đi ra, làm sao có thể trần trọc ngàn dặm xa xôi trở về nhà cũ, gả ột nông phu, bên trong khẳng định có rất nhiều xót xa mà người khác không biết, không biết vì sao, trong lòng Tử Tình đột nhiên cảm thấy đau nhói, hỏi: “Bà ngoại, bà cố của con là người thế nào, bà có thể kể một chút cho con biết không?”

Hà thị nghe xong lời Tử Tình nói, ánh mắt nhìn về ngoài cửa sổ, lâm vào trầm tư, thật lâu sau mới nói một câu, “Có cái gì để nói đâu, dù sao cũng là nha hoàn một nhà có tiền, tú nương cũng là nha hoàn, lại bị công tử nhà đó coi trọng, nha hoàn bị chính thê (vợ cả) làm cho cùng đường, cũng may lão phu nhân niệm tình cũ, chấp thuận để nàng thoát nô tịch (kiếp nô tài), trần trọc trở lại nhà cũ lập gia đình mà thôi. Nhưng là nương người, ta cuối cùng cho rằng, bằng bộ dạng của nàng cùng một tay thêu thừa, gả cho nông phu thì ủy khuất, tuyển đến tuyển đi liền tuyển cha người, kết quả, người nhìn nhà nội người đi, cũng có thể nghĩ đến năm đó nương người sống thế nào, hôm nay ta thấy Khang Bình còn hơn cha người một ít.”

Lời Hà thị nói xúc động tâm sự của Tử Tình, cũng nhìn ngoài cửa sổ, trầm tư.

Hai người đính hôn xong, Thẩm thị dẫn Tử Lộc đi An Châu thành, phòng trọ là Lâm Khang Bình tìm, nói hẳn tương đối quen An Châu thành. Tăng Thụy Tường cũng đi dạy ở học quán, mỗi ngày Tử Tình cùng bà ngoại và tiểu muội vội vàng cây ăn quả phía sau núi, một ngày thời gian, cảm giác rất nhanh đi qua.

Đương nhiên mấy ngày này, Lâm Khang Bình hầu như ngày nào cũng đến, cùng Tử Tình xới đất, làm cỏ, bón phân cho dưa bầu, còn tuần tra mỗi ngày sau núi, nhặt trứng gà, đem phân gà dê xúc đổ vào dưới gốc cây, cảm tình của hai người cũng dần dần tăng lên, chủ yếu là Tử Tình biết đối phương là chồng tương lai, nên liền buông ra tâm tư để tiếp nhận hẳn, khi rảnh rỗi còn làm quần áo giày dép cho Lâm Khang Bình, trong nhà có sẵn vải dệt cũng mà.

Này ngày, hai người đang ở vội vàng, nghe thấy ngoài cửa có một trận tiếng vó ngựa, thẳng đến cổng.

122. Chương 122: Văn Tam Nói

Tử Tình đang đùa giỡn cùng Lâm Khang Bình, ngày đính hôn đó, Lâm Khang Bình nói một câu “người gác cổng nhà tể cũng là quan thất phẩm” để uy hiếp Xuân Ngọc, Tử Tình hỏi hẳn chẳng lẽ có người đặc tội hẳn, thật sự có thể mượn thế lực của Văn gia đến sao?

Lâm Khang Bình cười trở về một câu: “Người chẳng lẽ không biết có câu thành ngữ ‘cáo mượn oai hùm’?”

Tử Tình nghe xong, cười ha ha, lúc này nghe thấy tiếng vó ngựa đứng ở cửa, vội vàng đem cửa mở ra, ý cười trên mặt còn chưa tan, chỉ thấy một người nhảy từ trên ngựa xuống, hỏi Tử Tình: “Vì sao? Vì sao?”

Tử Tình tập trung nhìn vào, nguyên lai là Văn Tam, đính hôn gần một tháng, nên đến cuối cùng sẽ đến, nhưng Tử Tình chỉ có thể giả bộ hồ đồ, hỏi: “Cái gì mà vì sao? Ta không rõ người hỏi cái gì?”

“Người không rõ? Được, để ta làm cho người rõ, vì sao đính hôn? Vì sao đính hôn nhanh như vậy? Vì sao không đợi ta? Vì sao ta không được? Hẳn hơn ta chỗ nào? Hẳn có thể cho người thứ gì thì ta đều có thể cho người thứ đấy, vì người, ta trở mặt tổ mẫu, người đừng gả cho hẳn, được không?” Văn Tam câu đầu thì khí thế bức người, càng về sau càng khẩn cầu, trong lòng Tử Tình ề ảm.

Lúc này, Lâm Khang Bình đi lại, lời Tử Tình ra đằng sau lưng, nói: “Người đừng trách nàng, nàng không biết gì cả, là ta nghe nhạc phụ nói muốn tìm một gia đình đính hôn cho Tử Tình, nên ta cầu thân, thẳng thắn mà nói, hôm nay ta không đính hôn cùng Tử Tình, Tử Tình cũng sẽ đính hôn cùng người khác, người

kia không phải là người. Người biết không, ta cũng thích nàng, vì nàng, cái gì ta cũng làm, người đừng quên, năm đó đã đồng ý với ta, ta làm được, còn người?”

“Ta không nhớ đã đồng ý người chuyện gì, ta chỉ nói, năm năm sau, người có thể có tự do hoàn toàn, ta cũng tạm thời không dây dưa nàng, nhưng ta cũng không đồng ý buông tay như vậy, ta chỉ nghĩ sẽ an tâm đọc sách, tương lai có lợi thế thì đàm phán với nhà ta. Là người, là người giỏi trò quỷ, rõ ràng người biết ta thích nàng, người còn cướp của ta, thừa dịp ta an tâm đọc sách không ở đây, giỏi trò quỷ quái lừa nàng đánh hôn với người, vì sao? Khang Bình, nhiều năm như vậy, ta luôn luôn không coi người làm hạ nhân, luôn luôn coi người làm huynh đệ dư. Người vì sao làm vậy? Người tặng nàng cho ta, được không?” Nói xong Văn Tam đi lên, nói với Lâm Khang Bình.

Tử Tình thấy vậy, vừa định mở miệng, nghe câu của Văn Tam nói kế tiếp, ngược lại yên tĩnh muốn nghe Lâm Khang Bình trả lời thế nào, nếu Lâm Khang Bình vì không muốn đắc tội thế lực của Văn gia hoặc thân phận thiếu gia của Văn tam, muốn tặng mình đi, Tử Tình sẽ lập tức hồi thân (hủy bỏ đính thân), nam tử như vậy không đáng để mình trả giá.

Lâm Khang Bình lui lại một bước, nói: “Ta không cướp gì của người cả, ta cũng không thể tặng, Tử Tình không phải đồ vật, nàng là con người, nàng cũng có suy nghĩ của chính mình, có cuộc sống mà mình muốn! Người tự hỏi người đi, người có thể cho nàng cái gì? Trừ bỏ tiền tài, người có thể cho nàng cái gì? Văn gia có thể nhận nàng sao? Người cảm thấy có năng sao? Người muốn đem thiên kim quan nhất phẩm kia đặt ở vị trí gì? Người cảm thấy để Tử Tình theo người làm thiếp, làm oán phụ như hậu viện Văn gia, người không biết là ủy khuất nàng à? Chính người cũng nói, không đành lòng ủy khuất nàng.”

“Nhưng ta đã nỗ lực, ta náo loạn chỗ tổ mẫu, ta đáp ứng sẽ học giỏi, ta thay nàng tranh thủ vị trí bình thê, còn nữa, ta sẽ đối tốt với nàng, ở trong lòng ta nàng khác biệt, ta sẽ thương yêu nàng. Có phải người nói những điều này với nàng, làm làm sợ, có phải không phải? Người thì sao? Người có năng lực cho Tình nhi cái gì?”

“Người cảm thấy thiên kim nhất phẩm kia sẽ đáp ứng cùng ngồi cùng ăn với một nữ tử nông thôn à? Cho dù người thương nàng, người cảm thấy chính thê của người có thể dễ dàng tha thứ tất cả sao? Nàng sẽ dễ dàng tha thứ mình bị bại dưới tay một thôn cô (nữ tử nông thôn)? Tuy rằng Tử Tình không phải một người thôn cô chân chính, nhưng trừ hai ta, trong mắt người ngoài, Tử Tình không phải là một nha đầu nông thôn sao? Ai biết nàng sẽ có thủ đoạn gì để đối phó Tình nhi, đến lúc đó chính người ‘ốc còn không mang nổi mình ốc’ (thân mình còn lo chưa xong, còn lo người khác), người muốn Tình nhi dựa vào ai trong cái nhà tù kia? Người nhẫn tâm để Tình nhi như hoa tươi từ từ héo rũ ở hậu viện của người hả? Mà ta lại khác, đời này ta chỉ biết có mình nàng, chỉ biết thương mình nàng, ta đã thề. Tuy rằng cuộc sống sẽ kham khổ một ít, nhưng ta sẽ nỗ lực, để Tình nhi sống cuộc sống nàng muốn, thiếu gia, người về đi, ta đồng ý chuyện giúp người năm năm, nhất định sẽ làm được, người yên tâm.”

“Người dựa vào cái gì mà nói thế hả, người không phải Tử Tình, người làm sao mà biết Tử Tình không đồng ý, nếu không phải người thừa dịp ta không ở đây mà phá rối, Tử Tình chưa hẳn sẽ lựa chọn người.” Văn tam thừa dịp Lâm Khang Bình không chú ý, lại đẩy một chút, Lâm Khang Bình không đứng vững, ngồi xuống trên đất.

Lâm Khang Bình muốn mở miệng, Tử Tình kéo hắn lên, đứng bên cạnh hắn, nói: “Văn tam, ta luôn luôn coi người là bằng hữu (bạn bè), ta biết người sống trong một gia đình như vậy, khó tránh khỏi sẽ không có bằng hữu, cảm thấy cô độc. Thật ra, người cũng không nhận rõ tình cảm của người, cái người gọi là thích chẳng qua là cảm thấy ta mới mẻ, khác thiên kim tiểu thư cổng lớn nhà cao ở quanh người, mà ta lại trùng hợp cho người một phần tình bạn ngang hàng, tình bạn này làm người âm áp, người khuyếch đại sự âm áp này lên, tạo thành cái gọi là ‘yêu’. Mà thật ra, trong nội tâm người cũng không có tình bạn ngang hàng, người luôn luôn là người cao cao tại thượng, bố thí thứ mà người thích. Người đừng gấp gáp phủ nhận, thử hỏi, có người nào thiệt tình muốn coi là bạn bè mà tên thật cũng không chịu nói ra, ta quen người cũng vài năm, đến nay ta còn không biết tên thật của người, người cảm thấy người thật tâm sao?”

“Ta thật sự thích người, người không biết, lúc ta còn chưa biết người, cha ta đã nói người là người cơ trí, trí tuệ, năm đó, lúc tổ phụ (ông cố nội) ta qua đời, phụ thân ở nhà chịu tang, thuận tiện quản lý gia tộc sản nghiệp, Chu thúc bỗng nhiên đem nửa quả dưa hấu đi lại, phụ thân ăn qua, quả thật thật ngạc nhiên, ở nông thôn mà có dưa hấu chín sớm. Nhưng việc nhỏ này cũng không cần hắn tự mình đi qua, chính là

hắn nghe Chu thúc nói người bán dưa hấu là một nha đầu năm sáu tuổi ở nông thôn, phụ thân ở nhà vừa vặn không có chuyện để làm, liền đi qua nhìn người. Trở về thì nói, không ngờ một nha đầu năm sáu tuổi ở nông thôn, không riêng gì mồm miệng lanh lợi, còn biết chữ, ta liền nhớ kỹ người. Lần thứ hai, là lúc người bán đèn lồng, phụ thân vừa lúc ở nhà, có ấn tượng với người, nói đi nhìn xem một hai năm nay người có gì biến hóa không, ta nghe xong cũng rất tò mò, muốn đi theo. Ta còn nhớ rõ hình ảnh lúc đó, người sợ cha ta không mua đèn lồng, một bộ cẩn thận lấy lòng, nhưng không để người khác chán ghét. Khi đó, ta có chút thích người, cũng không có cơ hội gặp mặt nào, ta cũng cho đó là tính tình con nít. Cho đến hai năm sau, chúng ta ở trên đường gặp nhau, ta mới cảm thấy ta không quên được người, nhìn thấy người thật sự vui vẻ, nhưng người lại quên ta mất.”

lời Văn tam nói làm Tử Tình nhớ tới chuyện va chạm xe ngựa, thời gian nhoáng một cái mà qua, hài đồng ngây ngô năm đó bây giờ đã thành thiếu niên, nhưng năm đó bản thân sao có thể đoán trước hôm nay sẽ có chuyện này?

Tử Tình vừa định mở miệng, Văn tam tiếp tục nói: “Ta không nói cho người biết tên cũng là có nguyên do, cha ta cha đã từng làm tuần muối ngự sử (quan kiểm tra thu thuế muối, muối là thứ đánh thuế cao nhất ở đây nhé), một năm đó ở Dương Châu, không biết đắc tội với ai, ta bị bắt cóc, tuy rằng sau này ta bình yên vô sự về nhà, nhưng đến cùng cũng bị một lo sợ cùng tra tấn. Về sau, phụ thân bảo ta đừng để người ngoài biết thân phận thật của mình. Rồi ta thành thói quen không nói tên, bây giờ ta nói cho người biết, ta gọi là Văn Hạo Vũ.” Văn tam lại biểu cảm ủy khuất nhìn Tử Tình, Tử Tình cảm thấy đau đầu.

“Văn Hạo Vũ, thật xin lỗi, ta hiểu lầm người, nhưng ta thật sự không thích hợp với người, Bình ca nói đúng, ta chính là nha đầu nông thôn, thứ nhất: ta thích được cuộc sống trong một gia tộc lớn, ta một cây cỏ dại, nuôi mãi tổng phòng sẽ nhanh héo rũ, nương ta hay nói, người phải biết chỗ nào hợp với mình mới sống tự tại được, vị trí của ta là ngay tại nông thôn. Thứ hai: ta không có khả năng cũng một đồng nữ nhân chia xẻ trượng phu, huống chi ta còn không phải là người lớn nhất, ta không có khả năng để bản thân trở thành một oán phụ, người hẳn tâm để ta trở thành hạng người như vậy sao? Ta hi vọng chúng ta vẫn có thể làm bằng hữu nói cười, còn người, về nhà tắm nước ấm, ngủ một giấc, tâm tình sẽ không như người tưởng tượng, một năm, hai năm, lúc người nhớ tới sự xúc động của thời niên thiếu, người sẽ cảm thấy rất nhẹ nhàng bình thường. Còn nữa, hi vọng người không oán hận Bình ca, ở trong lòng hắn, người không chỉ là thiếu gia, cũng là thân nhân duy nhất trong mấy năm nay của hắn.”

Văn Hạo Vũ nghe xong, cúi đầu, hồi lâu mới ngẩng đầu, hỏi: “Người không phải là ta, làm sao biết ta đau lòng thế nào? Người nói dễ dàng như vậy vì người đâu phải ta. Ta nghe trộm được tổ mẫu cùng cha ta nói chuyện, mới biết được người đính hôn, vội vàng trở về gặp người.”

Nguyên lai ngày ấy sau khi Chu chương quây trở về, tìm một cơ hội cùng Văn lão gia nói Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đính hôn, Văn lão gia thật sự ngoài ý muốn, trầm ngâm hồi lâu, mới nói một câu, “Đáng tiếc, tiện nghi cho tiểu tử kia rồi. Cũng được, người ta đã quyết định, ta cũng không thể cưỡng cầu.”

Mấy ngày sau, Văn lão gia vừa vặn vào kinh có việc, cùng Văn lão phu nhân bàn hôn sự của Văn tam, lão phu nhân nói ra tâm sự Văn tam, Văn lão gia mới nói: “Mẫu thân xin yên tâm, việc này sẽ không xảy ra, tất cả chỉ là Tam nhi nhất sương tình nguyện (đơn phương ý mớ), nha đầu nông thôn kia đã đính hôn rồi, đính hôn cùng gã sai vặt Khang Bình của Tam nhi.”

Văn tam vừa vặn đi lại thảnh thơi, nghe được đoạn hội thoại này, vội chạy vào hỏi: “Cha, đây là sự thật à? Làm sao có thể? Cha, người gạt ta phải không? Cha, người nói mau đi, người gạt ta phải không?”

“Làm càn, người nhìn người đi, người là cháu ruột con trai trưởng Văn gia, làm sao có thể tùy ý lấy một nha đầu nông thôn? Nàng lại buông tha cho người, gả ột hạ nhân, nữ tử như vậy cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng, nhìn không thấy Văn gia chúng ta có gia nghiệp bao lớn! Ta còn tưởng rằng là dạng nữ tử gì, đáng giá để người nhớ thương như vậy, nguyên lai là một nha đầu ở nông thôn, nhưng có chút hiểu biết, biết Văn gia chúng ta không phải tùy tiện làm mèo chó, vì điểm này nên chúng ta cũng không khó xử nàng.” Văn lão phu nhân lớn tiếng nói.

“Tổ mẫu, người không phải là ta, sao biết ta tâm đến cùng có bao nhiêu đau khổ thế nào?” Văn tam nói xong, bỏ chạy.

“Ta đúng là không cam lòng, ra roi thúc ngựa ngàn dặm tìm đến, muốn hỏi kết quả, cũng chỉ làm đau lòng

thêm, chẳng lẽ ta thật sự sai lầm ư?” Nói xong cũng không chờ trả lời, leo lên ngựa ra đi. Lâm Khang Bình lo lắng hần tụt mình trở về, cưỡi ngựa đuổi theo .

123. Chương 123: Hạ Ngọc Bệnh Nặng

Thấy bóng lưng bị thương của Lâm Khang Bình, Tử Tình cũng vô tâm tư làm việc khác, đặt mông ngồi trên cổ, ngay từ đầu còn tưởng mình không chủ động trêu chọc hắn, làm sao có thể bất tri bất giác (không nghĩ không cảm nhận: không biết lúc nào) liền tổn thương hắn, bỗng nhiên lại nghĩ đến Lưu Sầm kiếp trước, vì cái gọi là tiền đồ cùng sự nghiệp mà từ bỏ bản thân, còn nói là không muốn để mình chịu khổ, một người nam nhân cưới một nữ nhân, kết quả là vì gì? Lâm Khang Bình cũng luôn miệng nói hắn sẽ cho bản thân một cuộc sống mình muốn, vấn đề là Tử Tình còn chưa có nghĩ ra tương lai mình thế nào, cam tâm sao? Kiếp trước đọc tiểu thuyết xuyên không, người nào mà không vui vẻ song cao lên thuyền, không nhúng chàm hoàng tộc cũng là một vương gia tướng quân gì đó, tối thiểu cũng là một đẹp trai nhà giàu, vừa nhìn thì làm nữ chủ rơi nước miếng, háo sắc gì gì đó, nhưng Tử Tình lại không được thế, Văn tam cùng ca ca đệ đệ nhà mình đều thuộc điển hình trắng trẻo dễ thương, Tử Tình có lẽ là thẩm mỹ khác biệt, Lâm Khang Bình thuộc loại cao lớn, mặt mày hẹp dài, mắt hai mí, sống mũi cao thẳng, không giống người phía nam mũi tẹt chiếm đa số, thoát nhìn lạnh lùng, sử dụng một từ hiện đại để hình dung thì rất ‘nam tính’, tiếp xúc vài năm, cảm thấy hắn thận trọng, sắc sảo, nhưng mình lại ở tổng một cái thôn nhỏ gần ngõ bảy tám năm, con đường tương lai nên đi thế nào? Tử Tình có chút mê mang.

Tử Tình cũng không biết suy nghĩ cái gì, cũng không biết trải qua bao lâu, nghe thấy tiếng vó ngựa, mới phát hiện Lâm Khang Bình quay lại, Lâm Khang Bình xuống ngựa, đóng cửa, đi đến bên người Tử Tình, mân miệng, cũng không nói chuyện, xoay người ôm lấy Tử Tình, Tử Tình liền phát hoảng, giãy dụa , vậy vậy chân căng có chút đã tê rần, nói một câu: “Chân tê rần rồi.” Nói xong lại tự mình gõ gõ chân mấy cái.

Lâm Khang Bình lập tức ngồi xổm xuống, giúp nàng xoa nắn cơ bắp căng chân, chờ Tử Tình bình thường trở lại mới dừng tay, Tử Tình rất là ngoài ý muốn. Hỏi: “Vì sao người đối xử tốt với ta như vậy?”

“Không vì sao cả, chỉ muốn đối xử tốt với người.” Nói xong, đứng dậy, cầm tay Tử Tình đi vào nhà.

“Ta hỏi người, phụ thân của Văn tam sắp mãn tang chưa? Sao không về làm quan?”

“Phụ thân hắn làm tuần muối ngự sử vài năm. Đó là công việc béo bở, người ngoài ồn ào huyên náo, bề trên thì muốn tìm cơ hội thu dọn lũ sâu mọt (quant ham nhũng). Nhưng luôn luôn e ngại mặt mũi của tổ phụ thiếu gia, lão gia cũng luôn luôn muốn tìm cơ hội thoát thân. Vừa vặn tổ phụ thiếu gia ốm chết, ba năm có đại tang, lão gia cảm thấy cuộc sống bây giờ thật tự tại, nếu vào quan trường nữa thì lần sau không có cơ hội thoát thân dễ như vậy. Chuyện này người không hiểu đâu, ngay cả ta cũng không rõ ràng lắm, Văn gia rất phức tạp, chức quan của lão gia lại coi là thấp ở Văn gia, việc hôn nhân của thiếu gia là do lão phu nhân tự mình định đoạt, không ai có thể thay đổi.”

Tử Tình học ngành kỹ thuật, cũng không hiểu tuần muối ngự sử là chức bao lớn, chỉ biết là công việc béo bở mà ai cũng thèm nhỏ dãi, ở văn gia lại không phải chức quan lớn lao gì, nhưng mà thế thì liên quan gì đến mình?

“Cũng đúng, việc này quá xa xôi với chúng ta, một ngàn lượng ngân phiếu của ta người thật sự không muốn lấy à? Tuy rằng chúng ta còn chưa trở thành người một nhà. Nhưng cũng phải tính toán cho tương lai, bạc này người cầm làm tiền vốn, làm một năm. Kiếm bạc rồi người cũng mua một cái núi hoang hoặc mảnh hoang lớn, ta bên này sẽ ương cây giống, người thấy được không?”

“Được, ta nghe người, nhưng bạc lời được sẽ là của người, còn bạc mua đất đai thì ta có cách, bạc này người giữ để làm vốn riêng đi, không phải người thích mua những thứ ngạ nhiên cổ quái à? Để lại trong tay người rất tiện tiện, về sau, dùng thuê thừa nhiều nữa, ánh mắt bị thương thì không tốt, chuyện bên ngoài đã có ta.”

“Có ý gì, chẳng lẽ bạc của người người muốn tự mình cất, không chuẩn bị giao cho ta? Ta nói cho người biết, bạc của ta là của ta, bạc của người cũng là của ta, người cũng là của ta luôn.”

“Xi.” Lâm Khang Bình nghe xong, rốt cục nhin không được mà nở nụ cười, cuối cùng vươn tay xoa xoa tóc Tử Tình, cười nói: “Không ngại xấu hổ à, học nơi nào hở?”

Tử Tình véo tay hấn một phen, Lâm Khang Bình vui vẻ nói: “Được rồi, ta là của người, tất cả đều là của người, nếu không, bây giờ người lấy luôn đi.”

“Làm người cười cũng không khó nhỉ, ta còn tưởng rằng người sẽ không cười nữa chứ. Vừa vào cửa mắt đã phụng phịu cau có, hại ta còn cho rằng mình làm sai chuyện gì nữa, người xem, người cười rất dễ nhìn, giống ánh mắt trời ngày đông vậy, thật ấm áp.” Tử Tình nhìn ánh mắt hấn, con người màu hổ phách, trừ bỏ bóng dáng Tử Tình, không có một chút tạp chất (thứ khác), tóc dùng một trâm cài phỉ thúy, quần áo vải bông xanh đen, áo khoác màu đen, cũng coi như ngọc thụ lâm phong (dáng ngài ngọc lập, ý là đẹp trai đó), cao hơn Tử Tình hai mươi cm, bởi vì Tử Tình còn không đến bờ vai của hấn.

“Tình nhi, chỉ cần người cảm thấy ấm áp là tốt, ta chỉ làm ánh mắt trời của riêng người.” Lâm Khang Bình cầm lấy tay Tử Tình, nghiêm túc nói, đánh gãy Tử Tình mơ màng.

Tử Tình không ngờ Lâm Khang Bình có thể nói ra những câu văn thơ bay bổng như vậy, hai người đang nhìn nhau, thì Tử Vũ ra kêu Tử Tình đi mở cửa, nói chuông cửa vang.

Điền thị mắt đỏ hồng đứng ngoài cổng, Tử Tình liền phát hoảng, chạy nhanh dẫn bà mang vào phòng, hỏi: “Bà, xảy ra chuyện gì?”

“Nương người không ở đây, người đi nhặt rổ trứng gà đi, nhị cô người về đây, sinh bệnh, trứng gà trong nhà bị ta bán lấy tiền hết rồi.”

“Được, người chờ, mà nhị cô ta đến cùng là bị bệnh gì?” Tử Tình hỏi.

Điền thị bắt đầu rơi lệ, nguyên lai mấy ngày hôm trước nhị cô bỗng nhiên thêm thịt, trong nhà không có thịt tươi, đành phải nấu ít thịt khô, ăn vài miếng, nàng luôn luôn ăn đồ nhẹ, ăn thịt khô thì thấy thân thể có chút không thoải mái, đành phải nằm ở nhà, nhưng ngày cày bừa vụ xuân này, người trong nhà đều vội vàng, chỉ có nàng cả ngày nằm ở trên giường, mẹ chồng rất là khó chịu, cả ngày cãi nhau, nhị cô giận dữ quán nên bị bệnh, bây giờ uống nước cũng ói ra, nhị dưỡng tìm đại phu, uống thuốc mấy thang, hơi ổn định xuống dưới, nhị cô xin về nhà mẹ đẻ.

“Dưỡng của người vừa dẫn về vào tối hôm qua, hôm nay Chu đại phu xem qua, nói thiếu dinh dưỡng, phải tẩm bổ nhiều. Mà đứa con cũng vậy, nho nhỏ gầy teo, vừa thấy đã biết ăn không tốt, nên ta muốn tìm vài quả trứng gà.”

Tử Tình mang theo trứng gà, Hà thị thấy nói: “Khang Bình, người đi bắt hai con gà mái, cùng đến thăm nhị cô người luôn đi. Nàng luôn luôn thương yêu Tử Tình, cũng để nàng trông thấy người luôn.”

Lâm Khang Bình nhìn Tử Tình, Tử Tình gật gật đầu, lúc này còn so đo cái gì, nếu đổi lại là người khác, Tử Tình khẳng định mặc kệ, nhưng nhị cô coi như là người làm cho nàng cảm thấy ấm áp nhất ở Tăng gia, sao có thể buông tay mặc kệ?

Mấy người Tử Tình đi qua, Hạ Ngọc đang nằm ở trên giường, sắc mặt vàng như nến, mặt cũng gầy thành da bọc xương, ánh mắt hăm sâu, xương gò má hai bên đều lộ ra, con trai của nàng - Tiểu Văn ngồi trước giường, con trai hai tuổi còn chưa hiểu gì cũng biết nương nó bị bệnh, thành thành thật thật ngồi ở đầu giường, nhị dưỡng Chu Thiên Thanh bưng một chén thuốc tiến vào.

Tử Tình thấy rất là xót xa, nước mắt tràn mi, nàng cảm thấy nhị cô thật sự đáng thương, thân thể nhiều năm không tốt, khó khăn lắm mới điều dưỡng tốt hơn một chút, sinh một đứa trẻ lại tổn thương thân thể, từ nay về sau sẽ không có khả năng sinh con nữa.

Tuy rằng nhị dưỡng đối xử với nàng không sai, nhưng trong nhà điều kiện không được tốt lắm, cùng nhau chen chúc đám đông trong nhà chồng, với cá tính của nàng, không kém lão cha Tăng Thụy Tường là bao nhiêu, muốn không tức giận cũng khó. Cho nên lúc nào trong tay nữ nhân đều phải có bạc, có bạc mới thực

sự cảm thấy an toàn, nếu không, gia đình có điều kiện liều mạng cho nữ nhi nhiều đồ cưới, cũng bởi vì chỉ có đồ cưới mới có thể coi là tiền sản riêng của mình.

Tử Tình biết nương nàng cũng rất thương tiếc nhị cô, cho nên đi đến trước giường, nói: “Nhị cô, người đừng khổ sở, dưỡng bệnh cho tốt, thiếu cái gì thì mua, về nhà ta sẽ lấy 1 lượng bạc cho người, nương ta không ở nhà, đi theo nhị ca vào thành An Châu thì rồi, người cũng biết, nương ta luôn coi trọng người, nếu biết người bị bệnh thành như vậy, còn không biết sẽ đau lòng thế nào. Còn nữa, lát ta đưa dưỡng hai mươi lượng bạc, các người về nhà tự xây một gian phòng, có cái sân, trồng ít cây ăn quả, một năm cũng có chút tiền tiêu vật. Tự sống cho gia đình mình, muốn ăn cái gì thì ăn cái nấy, muốn rời giường lúc nào cũng được, ai cũng không xen vào, người nói được không?”

Hạ Ngọc nghe xong, chính là lắc đầu, rơi lệ, Tử Tình cũng không biết có ý tứ gì, cố ý đùa: “A, ta biết, nhị cô là ngại ít, hai mươi lượng bạc không xây được à? Tốt lắm, ta biết rồi, ta sẽ đưa 30 lượng, ta sẽ làm luôn nhà cho Tiểu Văn tương lai thành thân mà ở, mua sân lớn hơn một chút, làm cho bọn họ đỡ mắt (ghen tỵ).”

“Không cần, ta đã dùng quá nhiều bạc nhà người, nếu không có cha người, ta đã sớm không ở trên đời này. Ta sống chỉ liên lụy người khác.” Hạ Ngọc chậm rãi nói mấy câu, Điền thị nghe xong liền ô ô khóc lên, ánh mắt Chu Thiên Thanh cũng đỏ.

“Người lại nhiều suy nghĩ, nhị cô, cha ta là ai? Là anh ruột cùng cha cùng mẹ của người, hần coi trọng người, người khỏe mạnh thì quan trọng hơn tất cả.” Nói xong lại hỏi Chu Thiên Thanh, “Dưỡng, người trong thôn nhìn thấy có chỗ nào tốt không? Ba mươi lượng bạc hần là đủ để xây nhà. Nhị cô của ta ở đây dưỡng bệnh, cây bừa vụ xuân cũng kết thúc, vừa vặn trở về tìm người xây căn nhà đi.”

“Chuyện lớn như vậy, mà người tự làm chủ, nương người mà biết, sẽ oán trách người, vẫn là nên chờ nương người trở về rồi nói sau. Ta cũng không biết ngày tháng năm nào mới có thể khỏe mạnh nữa?” Hạ Ngọc chậm rãi nói.

“Nhị cô, người yên tâm, nương ta đã biết khẳng định khen ta, về sau người ở nhà mới, chúng ta đến thăm, cũng có chỗ ở lại. Mà gia đình tự có nhà riêng, đỡ bao nhiêu cơn giận.”

“Đúng vậy, Tử Tình nói rất đúng, nếu không có mẹ chồng, người đỡ chịu bao nhiêu cơn giận. Để con về nhanh về nhà xây nhà đi, chờ chuyển vào nhà mới, người lại trở về.” Điền thị nghe thấy Tử Tình khẳng định cho bạc xây nhà cho nữ nhi, tâm tình lập tức kích động, nói chuyện cũng không chú ý con rể bên cạnh.

Hạ Ngọc liếc mắt một cái thấy vòng tay long phượng của Tử Tình, liền hỏi: “Sao người lại mang vòng tay long phượng, người đính hôn à?”

Điền thị vội vàng giải thích, nói chuyện mấy ngày hôm trước, cháu rể còn đứng bên ngoài.

Hạ Ngọc nghe xong, giãy dụa muốn ngồi dậy gặp mặt, Tử Tình vội gọi Lâm Khang Bình tiến vào, lại đỡ Hạ Ngọc, Lâm Khang Bình chào hỏi, Hạ Ngọc nói: “Ồ xa nên không biết chất nữ của ta đính hôn, nhà cũng khó khăn nên không chuẩn bị được lễ gặp mặt tốt, lần sau sẽ bù.” Tiếp lại hỏi hoàn cảnh gia đình.

Tử Tình thấy trời gần trưa, Hạ Ngọc cũng có chút mệt mỏi, liền cùng Lâm Khang Bình cáo từ.

124. Chương 124: Tiếp Tế Hạ Ngọc

Tử Tình bọn họ từ lão phòng về nhà, bà ngoại Hà thị đang bày cơm, Tăng Thụy Tường cũng vừa vào nhà, Tử Tình đem chuyện Hạ Ngọc nói ra, Tăng Thụy Tường ngay cả cơm cũng không ăn, định qua đó xem xét.

Tử Tình vội vàng kéo cha nàng lại, đem chuyện mình đồng ý ra 30 lượng để nhị cô xây nhà, “Cha, ta cảm thấy nhị cô bị bệnh đều do tức giận, nếu nhị cô không chuyển ra, còn có thể xảy ra tình huống như vậy, lần sau thì không biết có mau mất thế này hay không? Nhị cô thật sự rất đáng thương. Ta cảm thấy có nhà mới, xây luôn hàng rào, tự mình sống cuộc sống của chính mình, trong lòng vui vẻ, thân thể tự nhiên sẽ từ

từ tốt lên. Nương của con lúc đó chẳng phải chuyển nhà thì tâm tình càng ngày càng tốt, người càng ngày càng trẻ à?”

Lúc này Hà thị cũng nói đây là đúng, Tăng Thụy Tường hỏi Tử Tình: “Nương con đi rồi, bạc trong nhà còn đủ ba mươi lượng không?”

“Đủ chứ, con biết chỗ nương cất bạc. Ta đi lấy, cha ăn cơm trước đi, ăn cơm xong cha đưa bạc đi.” Tử Tình nói xong liền đứng dậy.

Sau khi ăn xong, Tử Tình muốn đi dạo phía sau núi, mỗi khi tâm tình không tốt, thì ra sao núi dạo, nhìn sự nỗ lực của bản thân, vùng núi ngổ vồn hoang vu giờ đã cây trái đầy rẫy, mùi hoa tràn ngập, tâm tình chậm rãi lắng đọng lại.

Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình, từ từ đi, từ lúc buổi sáng Văn tam tới đến này, Lâm Khang Bình cầm tay Tử Tình, lần đầu tiên nắm tay nàng trở về nhà, Tử Tình không có cự tuyệt. Hiện tại Lâm Khang Bình cùng Tử Tình tản bộ, luôn luôn nắm tay Tử Tình. Hai người thật tự nhiên bước đi, Tử Tình cũng không cảm thấy ngại ngùng, linh hồn nàng vốn là người hiện đại, hơn nữa hai người đã đính hôn, Lâm Khang Bình thường xuyên đến, hoặc làm việc, hoặc tản bộ, tình cảm nhiều hơn. Huống chi thành thân cũng là chuyện sớm muộn thôi.

“Tình nhi, người còn đang lo lắng cho nhị cô sao? Người cũng đã bảo đưa 30 lượng bạc xây nhà cho nàng rồi mà, về sau nàng sẽ có cuộc sống càng ngày càng tốt. Người yên tâm, ta sẽ không để người rơi vào khốn cảnh như thế. Hoàn cảnh nhà của ta người cũng biết, ta đã đồng ý với nhạc phụ, chúng ta xây nhà ở gần nhà mẹ đẻ của người. Người muốn làm nhà gì thì suy nghĩ.”

Lâm Khang Bình nói toạc ra tâm sự của Tử Tình, nam nhân này luôn luôn suy nghĩ cho Tử Tình. Tử Tình bị hấn làm động tâm như vậy đó. Dựa vào hiểu biết của kiếp trước, cùng sự nhanh nhẹn của Lâm Khang Bình, chưa hấn không thể sáng tạo một phần tài phú riêng mình, có tài phú, lại không có loại thân thích cực phẩm xứng bậc này, bản thân còn sợ không sống tốt sao? Làm gì phải suy nghĩ nhiều. Nhà cao cửa rộng nhà già chưa hấn thích hợp với mình, nhưng Tử Tình bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, Lâm Khang Bình là nô tì, tuy rằng thoát khỏi nô tì, nhưng khi lập gia đình, con mình tương lai có thể tham gia thi cử không? Chẳng lẽ phụ thân mình cũng không nghĩ tới chuyện này? Tử Tình đột nhiên giật thót, run run một chút, kinh động Lâm Khang Bình.

“Sao vậy? Tình nhi, người lạnh à?” Lâm Khang Bình nói xong hơi áo khoác phủ thêm cho Tử Tình.

“Khang Bình, ta, ta bỗng nhiên nghĩ đến một việc.” Tử Tình có chút khó xử, sợ nói ra đã kích đến Lâm Khang Bình. Nếu vì vậy mà hối hôn, Lâm Khang Bình khẳng định sẽ đồng ý, nhưng mình lại có chút tàn nhẫn.

“Tình nhi, nghĩ gì cứ nói, không sao, chúng ta cùng nhau giải quyết.”

“Đó là, nếu quả thật có một ngày chúng ta thành thân, có đứa nhỏ, nó có thể tham gia thi cử không? Không phải con cháu của nô tì không thể tham gia thi cử à?”

Lâm Khang Bình nghe xong, buồn cười, thấy Tử Tình có vài phần nhụt chí, vội xoa tay nói: “Ta vui vẻ, thật sự, người cứ nhiên có thể nghĩ chuyện sau này cùng ta, có thể thấy được là người thật sự chấp nhận ta, ngốc ạ, làm sao người có thể không biết hoàng đế lập quốc, xuất thân của hần thấp, tổ tiên cũng từng làm nô tì nhà giàu, bởi vì quy định kia làm chậm trễ tiền đồ, bắt đắc dĩ vào võ tướng, không ngờ lại tạo ra mảnh giang sơn. Cho nên, lúc vừa mới xây dựng nước, hần có quy định, trừ bỏ chính mình mang nô tì, thì con cháu người đó đều có thể tham gia thi cử, bằng không nhạc phụ cũng sẽ không đồng ý việc hôn nhân của chúng ta.”

Tử Tình nghe xong thở ra một hơi, đầu tựa vào trên cánh tay Lâm Khang Bình, thân thể Lâm Khang Bình cứng đờ, bỗng nhiên tiếp tục nói: “Tình nhi, hai ngày tới ta sẽ không đến đây, ta phải vào núi chọn mua lá trà để đưa đến Việt thành. Còn nữa, lần này người đưa ngân lượng, nghe theo người, ta sẽ đi mua chút đồ sứ ở Cảnh Đức trấn, cho nên lần này ta chuẩn bị thuê thuyền đi đường thủy, đến Cảnh Đức trấn mua đồ sứ, lại đi vòng qua Hàng thành mua chút tơ lụa, từ Hàng thành rời bến đến Việt thành, an toàn hơn. Tình nhi, ta mua ngọc thạch từ Việt thành sẽ trực tiếp vào kinh, phải mấy tháng mới trở về. Người nhất định phải chăm sóc chính mình cho tốt, đừng để bị bệnh.”

“Biết rồi, ta sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, nhưng là người ở bên ngoài, mọi chuyện phải cẩn thận, người nhất định phải nhớ kỹ lời ta nói đó, không có gì quý trọng bằng mạng sống, tiền bạc là vật ngoài thân.” Tử Tình vài ngày đã quen có hấn làm bạn, đột nhiên nói đi, trong lòng thật đúng là ê ẩm.

Lâm Khang Bình nghe xong lời này, đứng lại, do dự nửa ngày, làm liều, hai tay nâng mặt Tử Tình, nói: “Làm sao bây giờ đâu? Tình nhi, ta còn chưa đi đã nhớ người rồi.”

Tử Tình ngậy ngấn cả người, nhìn hấn, quên đem tay đẩy hấn ra, không phải nói cổ nhân đều bảo thủ sao? Không biểu lộ tình cảm cho người khác biết, nhưng bây giờ Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, giống như đang yêu nhau vậy.

“Tình nhi, ta nằm mơ đều muốn có một ngày này, có giờ khắc này, ta đang mơ phải không? Nếu không, người véo ta đi, xem có đau không?” Lâm Khang Bình thấy Tử Tình không tức giận, không bỏ tay hấn ra, vui mừng đầy mặt, không biết phải nói gì cho phải.

Tử Tình thấy bộ dạng ngốc ngốc của hấn, nhưng là thật sự véo hấn vài cái, Lâm Khang Bình chỉ biết ngây ngô cười, Tử Tình thấy sắc trời đã tối muộn, xuống vúi, Lâm Khang Bình mới cẩn thận đi theo.

Hai ngày sau, Lâm Khang Bình đến nói lời từ biệt, Tử Tình đem quần áo hài miệt đều đóng gói, nàng thấy quần áo Lâm Khang Bình có chút cũ, nên làm hai bộ, một bộ màu tím hồng, một bộ trắng, đều là loại vải tốt, Lâm Khang Bình thấy vui mừng chết được, ôm ở trong lòng giống bảo bối.

Tử Tình luôn cảm thấy còn có chuyện gì đó chưa làm, tiễn hấn ra ngoài, nhìn thấy con chó vàng trong sân, mới nhớ tới chuyện Tú Thủy cô cô cho hoàng cầu mao, vội chạy chạy vào, tìm cái hàu lấy ra một ít, đưa cho Lâm Khang Bình, nói: “Thứ này người nhất định phải mang bên người, bên trong là kim mao cầm máu, hiệu quả rất lớn, đã nghiệm chứng trên người đại ca của ta rồi, thời điểm quan trọng có thể cứu mạng, mấy sợi là đủ, dùng tiết kiệm nhé. Lần sau có thời gian sẽ nói lại lịch của nó cho người, đi đường cẩn thận.” Thẳng đến khi bóng Lâm Khang Bình khuất đi, Tử Tình mới lưu luyến không rời cổng khóa lại.

Lâm Khang Bình đi rồi, Tử Tình không rời nhà, dù sao trong nhà có rau xanh, trứng gà, thịt khô, gà, cái gì đều có, trước khi Thẩm thị đi luôn dặn Tử Tình không ra ngoài. Tử Tình cũng biết với khuôn mặt của mình, ở nông thôn cũng coi là thứ nhất thứ hai, cũng sợ rước lấy phiền toái không cần thiết, trừ bỏ cùng Tăng Thụy Tường đi thăm Hạ Ngọc, cơ bản không ra khỏi cửa.

Hạ Ngọc cugnx tốt hơn nhiều, Chu Thiên Thanh cầm ngân lượng trở về xây nhà, trong lòng Hạ Ngọc có hi vọng, tâm tình tự nhiên tốt hơn, hơn nữa mỗi lần Tử Tình cùng Tăng Thụy Tường đi qua đều đưa trứng gà và thịt, lại nói giỡn khuyên giải, Hạ Ngọc tươi cười tự nhiên hơn, làm Điền thị thấy Tử Tình cũng thuận mắt rất nhiều.

Tháng tư, Thẩm thị dẫn Tử Lộc về nhà, vượt qua kì thi phủ, tuy thành tích không cao nhưng cả nhà rất vui mừng, bởi vì Tăng Thụy Tường nói Tử Lộc đã cố gắng hết mức rồi, hấn vỡ lòng khá trẻ. Thẩm thị làm một bàn đồ ăn vô cùng náo nhiệt chúc mừng.

Buổi tối, ở thư phòng, Tử Tình đem chuyện nhị cô nói ra, đương nhiên còn chuyện 30 lượng bạc nữa, Thẩm thị suy nghĩ một hồi, nói: “Tình nhi, con làm rất đúng, nương thật vui vì con hiểu chuyện, nhị cô của con cũng quá khó khăn, hoàn cảnh của nàng khác nhà đại cô của con, bên địa cô kia thì nhận được phúc lại không biết cảm ơn, thậm chí không làm mà hưởng, một mặt tính kẻ người khác, nhị cô của con thì sức khỏe ốm yếu, làm lụng vất vả không được, bản chất vẫn là lương thiện phúc hậu, ít nhất vào lúc ta khó khăn, biết bắt tay giúp ta chăm sóc các con.”

Ngừng một chút, Thẩm thị vừa cười nói: “Nhưng mà, Tình nhi cũng có vốn riêng mà? Sao không lấy để tiếp tế nhị cô hả?”

Tử Tình nghe xong, cười cười, nói: “Nương, trong tay con nào có bạc, không phải đều cho Khang Bình mang đi sao?”

“Tình nhi, không thể nào, còn chưa lập gia đình đã bắt đầu thế rồi, quả thật là co gái lớn không dùng được mà.” Tử Lộc trêu ghẹo, rước lấy một cái xem thường của Tử Tình.

“Mà con từ nhỏ đã có chủ ý, cũng là đứa gan lớn, đem vốn riêng giao ột người ngoài, một con còn nghĩ lí do để đưa nữa chứ? Mà con vận khí cũng không kém, từ hơn mười lượng bạc, bây giờ đã hơn 100, ta mà sớm

biết tiểu tử này là con rể của ta, cũng giao bạc cho hắn quản lý, bây giờ không phải ta đã làm một đại phú bà sao?”

“Nương nghĩ đi đâu vậy, chỉ sợ lúc nương giao bạc cho hắn, người ta lại không muốn tỷ tỷ, trực tiếp ôm bạc chạy.” Tử Hỉ cười nói, Tử Tình đi lên cho hắn một cước, Tử Hỉ đã liệu trước, nhảy dựng né tránh, còn cố ý chọc giận nói: “Tỷ, ngươi phải thay đổi đi chứ, mỗi lần đều dùng chiêu này.”

Thẩm thị nói xong, không biết nghĩ tới cái gì, búng trán Tử Tình: “Đứa nhỏ này, cho nhị cô bạc lúc Khang Bình còn chưa đi, ngược lại lừa gạt nương đưa bạc hắn.”

“Nương, tỷ tỷ gạt người, ta thấy tỷ tỷ cho đại ca ca một tờ tiền giấy, đại ca ca nói không cần, tỷ tỷ còn tức giận, sau này đại ca ca mới lấy đấy.” Tử Vũ nói.

“Nương, ta thực không là cố ý, không phải con không thể tự bỏ 30 lượng, mà con bỏ ra chỉ sợ nương về lại lo lắng bà nghĩ nương keo kiệt, không chịu tiếp tế nhị cô làm cái nhà đó.” Tử Tình vươn tay véo Tử Vũ một phen, Tử Vũ năm nay cả tuổi mụ đã sáu tuổi, kì thực mới vừa bốn tuổi rưỡi, rất thích đeo nơ bướm, ánh mắt vừa to vừa long lanh, làn da cũng tốt, trắng nõn, Tử Tình đặc biệt thích.

“A? Vậy ý con là nương còn phải cảm ơn con hả.” Thẩm thị hỏi.

“Đúng vậy.” Cả nhà vui tươi hơn hớn, ai cũng ngờ ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

125. Chương 125: Tử Hà Mất

Ngày thứ hai, thần sắc Tăng Thụy Tường trầm trọng từ học đường trở về, vừa vào cửa hỏi Thẩm thị: “Lúc Tử Lộc đi thi có đến chỗ đại ca không?”

Thẩm thị nói: “Không có, tính tình đại ca người cũng không phải không biết, vừa lạnh lùng vừa ngang ngược nữa, ba năm mà ngày cả về thăm cha mẹ cũng không về, chúng ta đi thăm, không phải tự tìm phiền phức à? Sao, có việc à?”

“Hôm nay có nghe đưa nhỏ trong thôn bảo Tử Hà nhà đại ca mất rồi. Cũng không biết thật hay giả nữa?”

Thẩm thị nghe xong hù nhảy dựng, nói: “Không thể nào? Khi nào chứ? Chuyện lớn như vậy, cũng không nói cho cha mẹ biết, sao có thể là thật? Cha mẹ mà biết thì sao ta lại không biết được.”

Tăng Thụy Tường nghĩ nghĩ, nói: “Hình như là khoảng thời gian trước ở An Châu bị dịch đậu mùa, là từ nhà mẹ đẻ đại tẩu bên kia nói ra, tám chín phần mười là sự thật. Nếu không thì ăn xong cơm trưa, hai ta muốn xe đi xem, tuy rằng hắn làm việc tuyệt tình, không giống một người đại ca, nhưng chuyện lớn này chúng ta phải biết, không đi một chuyến thì trong lòng ta cũng khó an tâm, người cùng đi với ta đi.”

“Đi xem cũng được, dù sao cùng là đại ca người. Người cũng đừng thương tâm, chưa hẳn là sự thật, với lại khoảng thời gian trước nhà chúng ta cũng có hai hài tử bị đậu mùa, làm gì có rãnh mà thăm người khác?” Thẩm thị an ủi nói.

Ai biết đợi đến khi trời tối, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị vẫn chưa về nhà, trong lòng cả nhà đều vội, sắp mười giờ, Tử Lộc nói muốn đến lão phòng nhìn xem, vừa mở cổng, liền thấy Tăng Thụy Tường đỡ Thẩm thị trở lại.

Tử Tình thấy bộ dáng cha mẹ vất vả, cảm giác không tốt, vội làm chút cơm canh, nấu nước ấm, chờ bọn hắn rửa mặt chải đầu xong, Tử Tình vừa định hỏi cái gì thì Tăng Thụy Tường khoát tay, nói: “Đi ngủ đi, hôm nay phụ thân mệt mỏi, có gì ngày mai lại nói.”

Tử Tình cùng Tử Lộc đành phải về phòng. Một đêm không nói chuyện.

Sớm hôm sau, Tăng Thụy Tường đã qua học đường, Thẩm thị vẫn chưa rời giường. Tử Tình vội vào nhà thăm hỏi, Thẩm thị đang nằm ở trên giường mà yên lặng rơi lệ. Tử Tình hoảng hốt, không biết thế nào cho

phải. Vội hỏi: “Nương, ngài sao vậy? Đừng làm con sợ. Có gì thì nương cứ nói ra, ngàn vạn lần đừng tức giận, nương quên nhị cô bị bệnh thế nào ư?”

Thẩm thị nâng tay lau nước mắt, Tử Tình nhanh tìm khăn ướt, lúc này, Hà thị cùng Tử Lộc nghe thấy Tử Tình la lên, cũng vội vàng vào được. Tử Tình bưng lên chén nước, Thẩm thị uống một ngụm. Rồi đem chuyện đã xảy ra hôm qua kể ra.

Nguyên lai, hôm qua vợ chồng Tăng Thụy Tường tới nhà Tăng Thụy Khánh, chu thị vừa thấy bọn họ, hết sức đỏ mắt, nói cũng không nói, đi lên muốn đóng cửa đuổi bọn họ đi, Thẩm thị bị đẩy lảo đảo, Tăng Thụy Tường đỡ nàng đứng vững, vội hỏi: “Đại tẩu, vì sao đuổi chúng ta, phải có lý do chứ? Các người ba năm không trở về nhà. Chúng ta thành tâm thành ý đến thăm các người.”

Chu thị nghe xong giận, hô: “Còn muốn lý do gì nữa, Tử Vũ nhà người rốt cục khắc chết Tử Hà nhà ta, Tử Vũ nhà người mệnh cứng rắn nhĩ, Tử Hà của ta trốn cũng không thoát. Tử Hà của ta nhu thuận như vậy, nàng còn không đến sáu tuổi mà, liền như vậy mà mất đi, nghiệt gì đây nữa? Bảo ta sống sót như thế nào, Tử Hà của ta. . .” Chu thị vừa nói vừa ngồi xuống trên đất, vỗ đùi kêu khóc.

Thẩm thị nghe Chu thị tru lên, nén giận hỏi: “Đại tẩu, kết quả là xảy ra chuyện gì, người nói đi, Tử Hà mất, chuyện ra sao khi nào? Vì sao chúng ta không biết? Trước đó vài ngày bị đậu mùa, hai hài tử trong nhà đều bị, ta luôn luôn vội vàng, cũng không ra ngoài.”

Chu thị nghe xong bắt đầu khóc kể, nguyên lai, Tử Hà bị nhiễm đậu mùa ở bên ngoài, Chu thị sợ con trai duy nhất bị nhiễm, đành phải nhốt một mình Tử Hà vào trong phòng, bởi vì trước kia Tử Tình bị đậu mùa cũng bị bọn họ nhốt vào chuồng heo, mỗi ngày đưa chút đồ ăn, vài ngày sau thả ra, vẫn vui vẻ như cũ, cho nên bọn họ cũng không để ý nhiều, dù sao chỉ có một mình Chu thị, không có cách nào chăm nổi. Tử Hà bị bệnh ba ngày, rồi mất đi.

Chu thị ôm con trai mấy ngày, cũng không dám ra ngoài, nước mắt đều chảy khô, Tăng Thụy Khánh an táng Tử Hà, ai ngờ vẫn dọn dẹp không sạch sẽ, Tử Toàn vẫn bị nhiễm, Chu thị cực nhọc cả ngày cả đêm hầu hạ mười ngày, Tăng Thụy Khánh vội vàng mời thầy thuốc, ai cũng không nghĩ tới chuyện thông báo cho lão gia tử cùng Điền thị. Chờ Tử Toàn đi một vòng từ ranh giới sống chết về, Chu thị lại là vội vàng dâng hương tạ phật, ai ngờ bị một thầy tướng đi ngang qua đoán, nói trong nhà Chu thị còn có thể xảy ra tai họa, hẳn có phương pháp phá giải.

Chu thị nghe xong giống như sét đánh, sợ tới mức hỏi phá giải phương pháp, cuối cùng đưa lên đầy đủ một lượng, thầy tướng mới nói: “Họ hàng nhà Tăng gia các người có vận thể rất vượng, luôn luôn áp chế nhà người, nếu muốn phá giải thì chỉ có đoạn tuyệt qua lại, rời xa bọn họ, chờ con trai người thành thân thì hẵng trở về.”

Chu thị về đến nhà, luôn khóc kể cùng Tăng Thụy Khánh, hai người đều đồng ý không lui tới cùng nhà Tăng Thụy Tường, vốn Tử Vũ mệnh cứng rắn liền khắc Tử Hà, lỡ Tử Toàn lại có nguy hiểm, hai người bọn họ cũng sống không nổi.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nghe xong, yên lặng không nói gì, ít khi, vẫn là Thẩm thị phản ứng lại: “Đại tẩu, người nói như vậy thì không đúng rồi, nhà các người chuyển đến trong thành, ba năm không về nhà, Tử Vũ của chúng ta cũng gặp Tử Hà lần nào, làm sao có thể khắc chết Tử Hà? Lại nói, ba năm này, vốn chưa có qua lại gì, còn cần cái gì mà đoạn tuyệt lui tới? Không thể có cái chuyện nhà chúng ta xảy ra cái gì liền đổ lên người chúng ta, nhiều năm như vậy, chúng ta phí sức tận lực phụng dưỡng cha mẹ, các người không nói cảm kích, ngược lại oán trách.”

“Là do nhà người vận thể rất vượng, người gả vào Tăng gia, sinh liên tục, còn ta, chỉ có Tử Bình, không đều đều chạy đến nhà người à, Tử Tình bị đậu mùa, nhốt vào chuồng heo còn có thể sống sót, mà Tử Hà nhà ta, ở trong phòng có ba ngày đã mất, khó khăn lắm mới ở riêng, nhà người vài năm lại mua đất xây nhà, chúng ta lại vẫn thuê cái căn nhà rách rưới này, không phải vận khí đều chạy đến nhà người, các người nuôi cha mẹ đó là điều đương nhiên. Ta mà có vận thể như các người, chúng ta nuôi cha mẹ tình ý.” Chu thị vẫn ngồi dưới đất, vỗ chân kể lể.

“Đại tẩu, ba năm nay chúng ta không gặp, cũng không thấy nhà người có vận thể tốt gì, ngược lại càng ngày càng kém, sao người không suy nghĩ kĩ đi? Tử Tình nhà ta bị các người nhốt vào chuồng heo, may mắn

còn sống, chúng ta không trách các người, các người ngược lại oán Tử Tình nhà ta mệnh lớn, người quá càn quấy rồi! Tiền nhà ai mà không phải vất vả làm ra hả? Chẳng lẽ là gió lốc đưa tới, vừa vặn ngừng ở nhà ta? Cuộc sống của chúng ta tốt hơn, người không thấy chúng ta vất vả thế nào à? Cái gì các người cũng chọn trước, đất đai, ruộng nước, nhà cửa, đồ dùng, cuối cùng cuộc sống của các người không tốt, ngược lại vẫn là chúng ta không đúng? Chúng ta không nói với người nữa, đại ca đâu?” Tăng Thụy Tường nói.

Lúc này, Tử Toàn ba tuổi chạy đến, Chu thị thấy, nhanh đứng lên, ôm lấy Tử Toàn vào nhà. Vào nhà rồi còn nói này nói nọ với vợ chồng Thẩm thị. Thẩm thị tức giận đến nỗi nói không ra lời, Tăng Thụy Tường thấy vậy, muốn dẫn thê tử về, xoay người thì thấy Tăng Thụy Khánh đi tới, Tăng Thụy Tường thấy vừa muốn kêu “Đại ca”, Tăng Thụy Khánh không thèm nhìn hấn một cái, vào nhà liền đem cửa đóng lại.

Tăng Thụy Tường tức giận, Thẩm thị đành phải nhẫn nhịn an ủi hấn, dù sao cũng là người thân của hấn, trong lòng hấn đau xót càng nhiều. Tăng Thụy Tường chưa nói gì, chỉ nắm chặt tay Thẩm thị.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị trở về, đi lão phòng trước, đem sự tình nói cho lão gia tử cùng Điền thị biết, hai người nghe Tử Hà chết, đều cả kinh, không có phản ứng gì, thật lâu sau, Điền thị gơ chân mắng đứng lên: “Nuôi con trai có ích lợi gì? Ba năm không trở về nhà, cháu gái mất cũng không biết cùng cha mẹ nói một tiếng, đây là tạo nghiệt gì hả? Tâm tình quá cứng rắn, nếu có một ngày chúng ta chết đi, không biết có về thấp nén nhang cho không nữa. . .”

Điền thị còn lải nhải không ngừng, lão gia tử quát một tiếng: “Im miệng, nghe lão nhị bọn họ nói hết đã. Rồi bọn nó nói gì nữa? Có tính về cái nhà này nữa không?”

Tăng Thụy Tường nghe xong, chỉ phải đem lời Chu thị nói ra, “Nghe ý của đại tẩu thì đại ca cũng đồng ý không lui tới, phỏng chừng phải chờ Tử Toàn thành thân mới trở về. Đại ca thấy chúng ta, nói cũng không nói, trực tiếp đóng cửa.”

Lão gia tử nghe xong, từ chối cho ý kiến, Điền thị nghe xong vỗ tay nói: “Thầy tướng kia đoán đúng thật, vận thế của cả gia đình đều cho nhà người cả, cho nên lão nhị à, không phải nương trách người, vẫn khí của cả nhà đều cho các người sống khá hơn, các người nên trợ giúp lại đi. Nhất là một nhà Xuân Ngọc, đến nay còn chen chúc tại căn nhà bé tí, các người có thể giúp Hạ Ngọc xây nhà, cũng không kém nhà Xuân Ngọc được, đều chui ra từ bụng mẹ, không thể bạc đãi đứa nào.”

Thẩm thị thật sự không thể chịu đựng được nữa, thấy Điền thị nói vô lí không ngừng, giống như vô số con muỗi vây quanh mình, thừa dịp Hạ Ngọc ở trong phòng kêu Điền thị ra, nên xin phép rồi bỏ đi, Tăng Thụy Tường thấy sắc trời quá muộn, lo lắng an toàn cho Thẩm thị, cũng đuổi theo thê tử.

Tử Lộc cùng Tử Tình nghe xong, đều tức giận đến hết chỗ nói, Hà thị dù sao cũng từng trải nhiều, nói: “Lúc trước đứa nhỏ vừa sinh ra, đã nghĩ đến có chuyện này rồi, tránh mãi cũng không tránh khỏi, đây là số mệnh, ông trời đã sớm an bày. Người cũng đừng thương tâm.”

“Nương, cái này gọi là báo ứng, năm đó bọn họ đem Tình nhi nhốt vào chuồng heo, thấy nàng không có việc gì còn sống, lần này liền đem nữ nhi của họ nhốt vào phòng. Ai ngờ Tử Hà không có mạng lớn như Tử Tình. Cho nên mới nói, làm người thì đừng làm chuyện xấu, một ngày nào đó sẽ bị hoàn trả lại. Nương, ta có nên cho bạc xây cho nhà đại cô bọn nhỏ không?” Thẩm thị nói.

“Nương, cho cái gì mà cho, người mà cho, bà bọn họ còn tưởng rằng chúng ta chột dạ, không cho. Đây là bạc chúng ta vất vả kiếm, không phải gió giết gì thổi đến.” Tử Tình nghe xong, cướp nói.

Tử Lộc cũng không đồng ý, Hà thị nghĩ nghĩ mới nói: “Tử Tình nói cũng đúng, bọn người này đều tham lam, một cái nhà cũng không đủ đâu. Về sau, hiếu kính hai lão nhân nhiều hơn là được.”

Thẩm thị nghe xong, thần sắc buông lỏng, nói: “Nương, ta chỉ sợ người khuyên ta nên cho bạc nữa cơ. Kỳ thực, ta cũng không muốn cho, với những chuyện nhà bọn đại cô làm, ta mà xây nhà cho họ ta cũng tức. Lát cha bọn nhỏ về, ta sẽ nói cho hấn biết, họ quấy cứ quấy, liên quan gì tới ta.”

Hà thị nghe xong, trách cứ nói: “Càng lớn càng không chú ý, trước mặt đứa nhỏ mà nói lời thế à?”

“Con cũng bị tức giận thôi.” Nói xong, tâm tình Thẩm thị cũng tốt rất nhiều.

126. Chương 126: Tử Lộc Thi Rớt

Thẩm thị nghe Tử Tình bọn họ khuyên giải, không rồi rắm nữa, hướng hồ, lúc này đây, Tăng Thụy Tường cũng đứng về phía nàng, ngày ấy, Thẩm thị cũng từng thử hỏi Tăng Thụy Tường có nên cho Xuân Ngọc bạc để xây nhà không?

“Cho cái gì mà cho? Ta đã cho nàng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn muốn nuôi con nuôi cháu cho nàng? Lần trước một cái bạt tai ta vẫn còn chưa đủ nguôi giận đâu, có người làm cô như vậy sao? Còn xây nhà á, đừng mơ! Về sau chuyện nhà nàng ta cũng không quản, cả nhà nàng không tay hay không có chân? Đừng nói về nàng nữa, cứ nahwcs đến ta lại bốc hỏa.” Tăng Thụy Tường bật thốt lên.

Thẩm thị nghe xong, mừng thầm, một nhà Tăng Thụy Khánh đi, một nhà Xuân Ngọc cũng đi, ngày này đã có thể thoải mái hơn, vì thế toàn tâm toàn ý chuẩn bị lễ Đoan Ngọ muốn chuẩn bị gì, rồi lấy 1 thạch lúa mạch bảo Tăng Thụy Tường đưa qua cho lão phòng. Còn quả vỏ cứng ít nước, điểm tâm cùng với một bộ đồ mới làm quà tặng trong ngày lễ thì tự mình đi tặng. Hạ Ngọc còn đang dưỡng bệnh, nhưng đã có một chút khởi sắc, mỗi ngày uống thuốc không ngừng, Thẩm thị không chỉ cho trứng gà, táo tàu long nhãn, còn chuẩn bị một bộ quần áo mùa hè cho người lớn và đứa nhỏ, đây là đồ Tử Tình tự tay làm, mặt khác còn cầm 1 lượng bạc, để Hạ Ngọc uống nhiều canh thịt.

Đoan Ngọ qua, Thẩm thị như cũ dẫn Tử Lộc lên tỉnh chuẩn bị thi viện, Tăng Thụy Tường tự mình đưa đến tỉnh thành, thuê phòng ở, dần xếp thỏa đáng mới về nhà. Tử Vũ nghe rất nhiều chuyện lần trước Tử Tình ở tỉnh thành, lần này quây muốn đi theo, Thẩm thị nghĩ bản thân cũng nên để đứa nhỏ nấu cơm, gột rửa y, Tử Vũ muốn đi theo thì cũng có bạn trò chuyện, liền đem Tử Vũ mang đi.

Trong nhà, ban ngày chỉ có Tử Tình cùng bà ngoại Hà thị, quả đào phía sau núi đã đỏ, dưa hấu chắc phải mười ngày nữa, Tử Tình nghĩ chờ dưa hấu chín, quả đào chín, lại truyền tin cho Chu chương quây.

Qua năm sáu ngày. Tử Tình đang ở phía sau núi bận việc, bởi vì diện tích quá lớn, mỗi ngày Tử Tình nhặt trứng gà xong, liền bón phân cho cây ăn quả, mỗi ngày làm việc một hai canh giờ. Lúc này Hà thị dẫn Chu chương quây lên núi, nguyên lai Chu chương quây cũng đánh giá quả đào Tăng gia nên chín. Cũng không thấy có người đến truyền tin, liền hỏi Điền sư phụ (người đánh xe) đưa trứng gà. Mới biết Thẩm thị dẫn đứa nhỏ đi Xương Châu thi, không đến được.

Thấy quả đào đầy cây, Chu chương quây hái được một quả, cọt cọt ở trên quần áo, liền cắn, nói: “Không sai, ngọt hơn năm ngoái một ít.”

Kỳ thực bên này có hai ba chục cây đào. Bởi vì quản lý tương đối dễ, lại thường xuyên được bón phân, mỗi cây cũng tầm 50 cân quả đào. Bên học đường cũng có năm mươi cây, đó là do Tăng Thụy Tường quản lý, năm nay là năm thứ ba kết quả, nghe nói nhiều hơn hai năm trước nhiều.

Chờ Tử Tình cầm trong tay hai mươi lượng bạc cùng ít tiền lẻ, tiến bước Chu chương quây bọn họ, còn chưa kịp đóng cửa, liền thấy Điền thị ôm cái rổ không từ xa đi lại, Tử Tình bay nhanh vào nhà, đem bạc cất đi. Mới trở lại cửa, Điền thị cũng vào cổng rồi, hỏi: “Hôm nay vào không khóa cổng, vừa rồi ta hình như có thấy xe lừa từ nhà người đi ra. Lại bán thứ gì à?”

“À, ta đang muốn ra ngoài đóng cổng. Bán chút quả đào, bà, người tới có việc sao?” Tử Tình hỏi.

“Không có việc gì thì không đến được à? Quả đào bán được bao nhiêu bạc? Là cây chỗ học đường à? Đúng rồi, tiểu cô nương sắp sinh, luôn thích ăn chút rau tươi mới và trái cây, người hái cho ta một rổ đi, còn nữa, lấy một rổ trứng gà. Nhị cô nương sức khỏe đã tốt hơn, đại phu nói còn phải bổ dưỡng thêm nữa.”

“Bà, trứng gà thì dễ, còn quả đào thì lúc người trở về, theo ngang qua học đường thì bảo cha ta hái cho vài quả, nhưng không còn nhiều, quả chín thì hôm nay bán gần hết rồi, nếu không thì chờ thêm vài ngày nữa lại hái ít đưa qua cho bà sau.”

“Được rồi, đã biết, chúng ta không đến cũng không biết hái đưa qua trước à? Dưa hấu chín chưa, thấy lớn rồi đấy.”

“Chưa đâu, sao có thể chín nhanh như vậy.” Tử Tình nói.

Cuối cùng, Tử Tình lấy một ổ trứng gà trong nhà, chọn ba quả dưa leo lớn, Điền thị muốn dẫn nàng ôm ổ đi hái đào, Tử Tình đành phải đi theo. Tăng Thụy Tường đang dạy học cho bọn nhỏ.

Tử Tình đành phải tự mình bắc ghế, tìm những quả còn sót lại, quả đào trên cây hầu như đã hái gần hết, chỉ còn sót lại mấy quả khó thấy. Tử Tình dẫm ghế, run rẩy chọn nửa ngày, mới chọn được hơn mười quả đào. Một cái không cẩn thận, còn từ trên ghế ngã xuống, Tử Tình ngồi dưới đất, nói: “Bà, thật sự là không còn hái được quả nào nữa, không thì chờ thêm ba bốn ngày nữa, xem có thể chín hơn, dù sao số quả thừa lại cũng không định bán, đều lưu lại nhà mình ăn, đến lúc đó, để cha ta đưa qua cho các người.”

Điền thị thấy cũng đúng, cũng không có hỏi một câu xem Tử Tình có bị gì không, đi thẳng về nhà.

Bên này Tử Tình đứng lên vỗ vỗ bùn đất trên mông, than thở “Mỗi lần đến đều không có chuyện tốt gì, không muốn đây thì muốn kia, trứng gà cũng không thể lấy cho nhị cô ăn mà để bán, phiền chết. cái mông đáng thương của ta, đau chết mất.”

Tử Tình bỗng nghe thấy một trận cười to, nửa ngày mới phát hiện là trên cây có một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, đang cắn quả đào. Tử Tình cũng không quan tâm hắn, lại càng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, hoảng sợ chạy về nhà.

Từ ngày ấy, Tử Tình chân không rời nhà, Thu Ngọc sinh con trai, Tử Tình theo phụ thân cùng đi 2 lần, một chuyến bụng lễ, một chuyến lễ xuống sữa.

Thời gian bận rộn nhoáng một cái liền qua, cây trồng vụ hè sắp bắt đầu, học đường Tăng Thụy Tường nghỉ phép, ngày kế Tử Thọ cũng từ huyện học về nhà, lát sau, Tử Phúc cũng về, không tới hai ngày, Thẩm thị dẫn Tử Lộc cùng Tử Vũ cũng vào cửa, Tử Tình thấy Thẩm thị mua một đồng đồ, cầm lấy Tử Phúc nói: “Đại ca, ta đã nói mà, nương còn mua nhiều hơn ta, người còn không tin, nhìn xem, vải dệt này ít nhất phải 30 xấp, người không biết còn tưởng rằng chúng ta muốn mở tiệm vải đó.”

Thẩm thị nghe xong, búng trán Tử Tình một cái, nói: “Năm đó người mua vải ít nhĩ, các người đang ở thời điểm cao lớn, quần áo năm cũ mặc cũng không vừa nữa. Với lại vải này đúng rẻ, nhà chúng ta người nhiều, có đồ mới mặc là tốt rồi.”

Tử Tình nâng tay cản tay Thẩm thị, lộ ra vòng tay long phượng trên cổ tay, Tử Phúc bắt lấy tay Tử Tình hỏi: “Tình nhi, vòng tay vàng ở đâu ra vậy? Đây là có chuyện gì xảy ra?”

Tử Tình làn da rất non, Tử Phúc dùng sức lớn, nhanh chóng hiện lên một vàng đỏ tím, “Đại ca, buông tay nào, đau, đại ca, ta đánh hôn.”

“Cái gì? Người đánh hôn, vì sao ta không biết? với ai?” Tử Phúc buông tay Tử Tình, kinh ngạc hỏi, lại nhìn về phía Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường.

“Nói đi, đánh hôn với ai? Kết quả là xảy ra chuyện gì? Sao nửa năm ta không về nhà thì muội muội lại đột nhiên đánh hôn?” Tử Phúc thấy không có ai lên tiếng lập tức hỏi lại.

“Chính là Lâm Khang Bình, người cũng quen đó.” Tử Tình nói.

“Làm sao có thể là hắn? Hắn là một hạ nhân mà, cha, nương, sao lại vậy? Vì sao Tình nhi đánh hôn với hắn? Các người làm gì vậy? Ta luôn luôn tính toán tìm uội muội một người tốt, nhưng cảm thấy muội muội còn nhỏ, còn cần quan sát một hai năm hẵng nói. Chuyện gì xảy ra?”

“Phúc nhi, người vào thư phòng với ta đi.” Tăng Thụy Tường nói.

Đầy đủ nửa canh giờ, hai người mới ra, Tử Tình phát hiện ánh mắt Tử Phúc có chút hồng, Tử Phúc xoa xoa tóc Tử Tình, thật lâu sau, nói một câu: “Ủy khuất người, Tình nhi.”

Tử Tình đau lòng, cúi đầu hít sâu một hơi, ngẩng đầu cười nói: “nghe đại ca nói kia, không ủy khuất, tự ta đồng ý, huống hồ, Khang Bình đối xử vô cùng tốt, ta cảm thấy đây là lựa chọn tốt nhất, đại ca, người yên tâm đi.”

“Đúng đấy, đại ca, Khang Bình tiểu tử này đáp ứng sẽ định cư ở gần đây, hắn nếu dám không tốt với Tình nhi, chúng ta nhiều huynh đệ như vậy còn không đánh được hắn sao?” Tử Lộc nói.

“Người biết cái gì? Ta là đáng tiếc thay muối muối, nữ hài tốt như vậy, lại tiện nghi cho tiểu tử kia. Nhiều nhà giàu tiểu thư trong thành An châu còn không bằng Tình nhi, không phải là họ có xuất thân tốt hơn thôi sao?” Tử Phúc thở dài.

Tử Tình sợ lời này làm tổn thương Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, vội hỏi: “Đại ca, một người còn đọc nhiều sách như vậy, không phải cá sao biết niềm vui của cá khi bơi. Ta cảm thấy Khang Bình rất thích hợp với ta, quen biết từ nhỏ, hưởng chi hấn lại đối với ta toàn tâm toàn ý, còn nữa hấn khẳng định không cưới thiếp, điều này là khó có được, ta cảm thấy thế là đủ, không có công danh không thể vào quan trường, thì sao?”

“Người vẫn quá nhỏ, quên đi, cũng đính hôn rồi, không nói.” Tử Phúc thở dài.

Cả nhà lại đoàn tụ, Tử Tình cả ngày vui vẻ, không quán quít lấy Tử Phúc dạy nàng vẽ tranh, thì quán quít lấy Tử Lộc đi bắt chim bìm bịp cùng cá chạch, Tử Thọ vội vàng luyện điêu khắc, Tử Hỉ còn lại là đi theo sau Tử Tình chơi đùa, ngày qua thật nhanh, hơn nửa tháng đi qua, cũng không thấy quan sai đi lại truyền tin, trong lòng Tử Lộc dần dần sâu lo phiền chán, Tăng Thụy Tường và Tử Phúc đều đoán được Tử Lộc thi rớt, an ủi hấn, nói hàng năm đều có nhiều người thi rớt, năm nay không qua thì sang năm thi lại là được, hưởng chi hấn vốn vỡ lòng trẻ, quan trọng là đừng đánh mất niềm tin vào bản thân.

Tử Tình khuyên hấn khi không có ai: “Nhị ca, mỗi năm có vạn vạn học sinh, giống như thiên quân vạn mã đi qua cầu độc mộc, có thể đi qua được thì chỉ là số ít thôi. Một khi đã vậy, làm gì cần phải cố gắng đi qua cầu độc mộc kia? Con đường thành công không chỉ có một, chỉ cần bản thân tìm đúng đường, mình muốn cái gì đã, rồi nỗ lực hướng tới mục tiêu này, thành công hay không, ít nhất tương lai sẽ không hối hận.”

Tuy rằng cả nhà đều khuyên giải, nhưng tâm tình Tử Lộc luôn luôn buồn bã, Thẩm thị nói: “Đứa nhỏ này luôn luôn nặng lòng, càng khuyên giải an ủi hấn càng dễ trong lòng, không bằng cả nhà cứ bỏ qua, đừng nói ra chuyện này nữa, Tử Phúc vẫn là như thường dẫn hấn đi câu cá, bắt cá chạch, buổi tối bắt chim bìm bịp, qua mấy ngày là tốt một ít liền.”

Tử Phúc nghe xong vội đáp ứng, nhưng Tử Lộc không muốn ra khỏi cửa, luôn cảm thấy mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn hấn, Tử Phúc cùng Tử Thọ, Tử Hỉ bất chấp tất cả, kéo hấn bước đi, xoay xoay vạn vạn như vậy qua năm sáu ngày, thần sắc Tử Lộc mới dần dần như thường, cả nhà mới yên lòng.

Không vài ngày, có một chuyện tốt truyền đến.

127. Chương 127: Tai Bay Vạ Gió

Nguyên lai là nhà Hạ Ngọc đã làm xong, Hạ Ngọc nghe xong tinh thần toả sáng, muốn về chuẩn bị bãi rượu mời khách, Điền thị vô pháp cản lại, chỉ phải tự mình đi cùng, lại bảo Tử Phúc cùng Tử Lộc đến giúp, Hạ Ngọc biết Tử Tình vài năm nay luôn luôn giúp đỡ chuyện nhà, đã sớm kiến thức được năng lực của Tử Tình, muốn Tử Tình cùng đi, dù sao mình sức lực có hạn, khó có thể chu toàn.

Thẩm thị nghe xong, rất do dự, Tử Phúc cam đoan, hấn sẽ bảo vệ muối muối, Thẩm thị lại luôn dặn dò Tử Tình không được xuất đầu lộ diện (lộ mặt ra ngoài).

Chờ bọn Tử Tình tới Kiều thôn, trời đã chạng vạng, mọi người không kịp ăn cơm chiều, la hét muốn tham quan nhà mới, Chu Thiên Thanh đành phải đem mọi người đến nhà mới, nhà mới cách lão phòng năm sáu chục thước, sân có tầm một mẫu, Chu Thiên Thanh đã khai khẩn làm đất trồng rau, nhà giữa là căn nhà có 6 gian phòng, kết cục gần giống lão phòng. Cửa sau đi ra ngoài là một cái đồng suối nhỏ, rửa rau nuôi vịt rất tiện.

Hạ Ngọc kìm lòng không đậu vượt tường gạch, vượt tường, ánh mắt liên đảo, chảy lệ nói: “Thật không ngờ đời này ta còn có thể ở một căn nhà lớn như vậy, ở cả nhà còn tốt hơn căn nhà cũ kia, khi đó nhà bọn họ vẫn là tiểu địa chủ, đều do nhị ca nhị tẩu thương ta.”

Tử Tình thấy thân mình Hạ Ngọc nhỏ gầy, quần áo càng có vẻ rộng rãi, giống như có thể bị gió thổi đi, ánh mắt đau xót, bước lên phía trước ôm lấy nàng, cười giòn: “Nhị cô quên ta à? Ta có công lớn nhất mà!”

Một câu nói khiến Hạ Ngọc nở nụ cười, lúc này trời cũng tối rồi, mọi người trở lại lão viện ăn lung tung ít thứ, rửa ráy đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau ngủ dậy, Điền thị oán giận nói Tử Tình ngủ không yên lặng, đá thắt lưng bà đau, Tử Tình nghe xong cũng không nói gì. Bốn người một giường, Tử nhi giờ cũng chín tuổi, bộ dạng còn tương đối khỏe mạnh. Khác một trời một vực lúc mới nhận nuôi, ngủ thế nào cũng không thoải mái.

Tử Tình thấy trong viện có hai cây cam đều kết quả, liền hỏi: “Nhị cô. Cam này có ngọt không?”

“Không ngon bằng nhà người. Ta còn muốn hỏi người chăm sóc thế nào nữa đây, mà luôn quên mất.” Hạ Ngọc nói.

Vì thế Tử Tình dạy nàng đem nước vo gạo tẩy thịt máu loãng gì đó tưới hết lên, phân gà vịt trong viện cũng không lãng phí. Đều có thể chôn dưới gốc cây, mùa đông đem những cành dư thừa cắt hết đi.

Tiệc sẽ mở vào hai ngày sau, Tử Tình hỏi thôn nhân có bao nhiêu, bày bao nhiêu bàn tiệc? Còn nữa, nơi này có chú ý thứ gì không, bình thường nhà ăn món gì, mấy người quyết định thực đơn cho hôm tam gia.

Tử Tình tính toán xem hết bao nhiêu tiền bạc. Thịt heo hết 3 lượng bạc, trứng gà trong nhà có rồi, Tử Tình lúc đến lại cầm theo một ít, thừa lại là nấm hương, quả vỏ cứng ít nước điểm tâm thì Tử Phúc nói hẳn sẽ dẫn Tử Lộc đi An Châu mua, còn có thể rẻ hơn chút. Đậu hũ trực tiếp đặt trước trong thôn, thịt heo cùng cá chép sẽ chờ chợ phiên mua cho tươi mới, câu đối đương nhiên giao cho Tử Phúc, bàn ghế bát đĩa mâm miếu thì mời người đi mượn.

Điền thị thấy Tử Tình làm chi tiết rất thỏa đáng, hơn một người con dâu mới về nhiều. Chỉ sợ bà làm nhiều năm như vậy cũng không có thể thỏa đáng như thế, thế mới biết vì sao Hạ Ngọc muốn dẫn nàng đi lại. Nhưng Tử Tình biểu hiện càng ưu tú, trong lòng Điền thị càng oán hận sâu sắc, nếu Tử Tình có thể gả cho Đại Mao thì Xuân Ngọc đỡ biết bao nhiêu chuyện, vừa biết chăm lo việc nhà vừa biết kiếm tiền bạc, không công lại tiện nghi cho người ngoài.

Tử Tình đương nhiên không biết trong lòng Điền thị còn nhớ chuyện này, chính là ánh mắt Điền thị nhìn về phía nàng một hồi thường thức, một hồi oán hận, một hồi ai oán, Tử Tình cũng lười để ý.

Sau khi ăn xong, mỗi người nhận công việc của mình mà làm, Tử Tình thấy nhị cô lấy ra số bát đĩa nhà ít khi dùng, muốn bưng đi đến chỗ dòng suối nhỏ rửa, thân thể nhị cô còn chưa bồi bổ tốt, Tử Tình chỉ có thể nhận lấy bưng đến dòng suối nhỏ, bên cạnh dòng suối nhỏ đã có vài thôn phụ rửa rau giặt quần áo.

Thấy Tử Tình, mấy người khe khẽ nói nhỏ, tìm hiểu là nữ oa nhà ai, đưa tới một trận tiếng ‘chắc chắc’, Tử Tình ngẩng đầu cười cười với các nàng, trong đó một người thấy vội hỏi: “Người là thân thích nhà ai vậy, thật là cô nương xinh xắn, sao ta chưa từng thấy người?”

Tử Tình nghe xong nhìn chính mình một lần, cũng không quá mức gì, bởi vì là tới làm khách, cho nên mặc bộ đồ Thẩm thị mới mua, quần áo dài, làn váy và cổ tay có thêu hoa, có mấy con bướm, tóc vẫn búi hai bên, chẳng qua là cấm bướm bướm mà Lâm Khang Bình tặng.

Tử Tình trả lời, người nọ lại nhiệt tâm tìm hiểu nhà Hạ Ngọc lấy tiền bạc ở đây để xây nhà, tổng cộng hết bao nhiêu bạc, theo sau lại hỏi trong nhà Tử Tình làm gì, lại hỏi trong nhà có bao nhiêu ruộng đất, Tử Tình nghe xong cười cười, trả lời không bao nhiêu câu, liền bưng đồ chạy trốn chết.

Tử Tình vốn tưởng rằng việc này sẽ kết thúc, ai biết buổi chiều, trong viện đến nhiều người, có thôn phụ (phụ nữ nông thôn), cũng có thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, vào cửa thì ánh mắt tìm kiếm chung quanh, nhiệt tình hỏi trong nhà Hạ Ngọc cùng Chu Thiên Thanh có chuyện gì vội gì nói tiếng, làm cả nhà không hiểu gì cả.

Cơm chiều xong, người phụ nữ luôn hỏi Tử Tình ở dòng suối nhỏ cũng vào cửa, không biết nói nhỏ cùng Hạ Ngọc ở trong phòng cái gì, lúc đi ra, thần sắc không vui, vung khăn tay, thở phào đi rồi.

Hạ Ngọc xuất ra hỏi Tử Tình: “Buổi sáng nàng hỏi người cái gì ở bên dòng suối vậy?”

“Nàng hỏi gì thì trả lời nấy, sau này ta không quan tâm nàng nữa, nhanh rửa bát xong rồi về. Như thế nào?”
Tử Tình hỏi.

Hạ Ngọc nói cho nàng biết người này muốn đến cầu thân, nhà nàng là nhà giàu Kiều thôn, trong nhà có năm mươi mẫu ruộng đất, Hạ Ngọc nói nàng kia: “Chất nữ của ta đã đính hôn.”

Người này luôn cho rằng con nhà nàng tốt, nhà nàng điều kiện tốt. Còn nói con nàng coi trọng Tử Tình, nguyện ý lấy gấp đôi sính lễ. Điền thị ở một bên nhìn không được, cười lạnh nói: “Cháu gái ta mang vòng tay vàng trên tay cũng bằng 1 mẫu ruộng nước, cặp bướm bướm trên đầu cũng phải 1 mẫu ruộng nước, còn chưa kể tôn nữ tể (cháu rể) cho vàng cho ngọc thêm.” Nói mấy câu liền đem thôn phụ kia làm tức giận rồi đi.

Ai ngờ ngày kế khắp thôn liền truyền chất nữ (cháu nữ ngoại) Hạ Ngọc ham phú quý bị bán cho nhà giàu làm thiếp. Hạ Ngọc vốn không biết, đi ra ngoài luôn thấy thôn nhân chỉ trỏ, trở về liền hỏi chị em dâu nhà nàng mới biết sự tình ngọn nguồn, tức giận đến nỗi Hạ Ngọc muốn đi tìm thôn phụ kia đánh nhau, bị Tử Tình cùng Điền thị tóm lại.

Tử Tình khuyên nhủ: “Nhị cô, dù sao ta chỉ ở đây vài ngày, ta đi rồi, mấy chuyện rối rãnh này chậm chậm phai nhạt, thân thể của người không thể tức giận thêm, người đừng quên. Chúng ta làm việc chính sự quan trọng hơn.”

Tử Phúc biết việc này, để Tử nhi dẫn mình vụng trộm tìm đến thôn phụ kia, cảnh cáo nàng cùng con nàng một phen. Người nọ thấy khí thế cùng khăn trên đầu (tú tài quần tóc bằng khăn có hoa văn khác biệt) Tử Phúc, liền tục đáp ứng không dám lơ đãng. Chuyện này, Tử Tình đương nhiên không thể nào biết được.

Một ngày này cũng liền vội vàng đi qua. Sáng sớm hôm sau, hai đệ đệ Chu Thiên Thanh mang sọt dẫn Tử Phúc Tử Lộc đi chợ phiên mua đồ, Chu Thiên Thanh đi mượn bàn bát đĩa, đưa đến trong nhà mới, Tử Tình ở một bên ghi chép, kiểm kê mọi thứ, nhìn xem còn quên gì nữa không, vội một ngày, cuối cùng cũng làm thỏa đáng.

Hai mươi tám tháng sáu là ngày đãi tiệc tân gia, lão gia tử cùng một nhà Tăng Thụy Tường mượn xe lừa tới, cả nhà Xuân Ngọc vội vàng leo xe trâu đến, nói trời còn chưa sáng đã bắt đầu đi, Tăng Thụy Khánh chỉ gửi về cho năm mươi văn tiền, đứa nhỏ của Thu Ngọc còn nhỏ, cũng tặng lễ nhờ lão gia tử mang đến.

Tử Tình thấy đại cô cùng đại dưỡng đạo quanh khắp nhà, ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ, Tử Tình liếc mắt bọn họ một cái, không thể không thừa nhận, Xuân Ngọc vẫn có một cái ưu điểm, ít nhất quần áo cả nhà nàng đều thật sạch sẽ chỉnh tề, mặc dù sẽ mụn vá.

Nghi thức nhập nhà mới không khác gì nhà Tử Tình, nhưng lúc Tăng Thụy Tường đem một gương đồng lớn cao ba thước treo lại bên trái phòng, một mảnh ồ lên, Tử Tình nghe thấy thôn dân nghị luận ào ào, có nói: “Người có tiền có khác, ra tay hào phóng, lại là người đọc sách, làm sao có thể đem nữ nhi bán làm tiểu thiếp? Nghe lầm rồi.”

“Cũng đúng, ta còn nghe nói, nhà mới của Hạ Ngọc đều do ca ca này của nàng cho tiền xây, chắc chắn, người không thấy cả nhà người ta mặc đồ gì à, đó là vải gì? Ta còn chưa có sờ qua nữa? Theo ta, chắc là có người ghen tị, nên bịa đặt sinh sự. Ta mà có ca ca như vậy thì thật thích.”

“Haizz, ta nghe nói, là nhà giàu Chu gia bà tử nhìn trúng cháu gái của Hạ Ngọc, muốn cầu hôn, người ta không đáp ứng, nói đã đính hôn rồi, chắc lão bà tử kia ghen ghét, nên đồn đãi ra.”

“Đúng vậy, cũng không giấu lại người ta sao có thể coi trọng nhà nàng, không phải chỉ có mấy chục mẫu à, có cái gì mà đắc ý, nhị ca của Hạ Ngọc tự mở một học đường, cháu lớn là tú tài, nghe nói học ở cò trắng thư viện, người ta mới bao lớn, tương lai có thể làm đại quan. Còn tẩu tử của Hạ Ngọc nữa, thoát nhìn rất trẻ tuổi, bảo dưỡng thật tốt, lúc tuổi trẻ cũng là mỹ nữ. Theo ta thì đừng nên nghe lời đồn gì, nên đi lại nhiều với người nhà Hạ Ngọc, chưa biết chừng tương lai chúng ta có chuyện gì cầu người ta đó.”

Mọi việc như thế nói không dứt bên tai, Tử Tình nghe xong chỉ cười cười. Nhưng thấy đại cô cùng đại dưỡng thì có chút lo lắng bọn họ muốn nháo sự, e rằng có chút khó coi. Tử Tình ngẩng đầu tìm một lần, quả thật thấy Xuân Ngọc đang cùng Điền thị nói cái gì đó, thần sắc Điền thị có chút nghiêm khắc, Xuân Ngọc nhìn như không tình nguyện đồng ý.

Cũng may không ra đường rẽ gì, thôn dân dạo quanh nhà xong, khi ra ngoài mới bàn luận, cũng thật vừa lòng về món ăn hôm nay. Tiễn bước khách nhân, Xuân Ngọc bọn họ muốn ở lại một đêm, Điền thị nghe xong cũng muốn ở lại. Thắm thị thu xếp lập tức đi về, không để ý Yến Nhân Đạt nhiệt tình giữ lại cùng ánh mắt u oán của Xuân Ngọc. Toàn gia lên xe lửa, Tử Tình còn cười nói: “May mà chúng ta đi nhanh, bằng không còn không biết đại cô lại có yêu cầu gì. Ta rất sợ nàng.”

Thắm thị liếc nàng một cái, bĩu bĩu môi, nguyên lai lão gia tử còn ngồi ở ngoài thùng xe, Tử Tình sợ tới mức không dám lên tiếng. Một đường không nói chuyện.

Trở về nhà, Thắm thị lại bắt đầu vội vàng chuẩn bị đồ đạc cho Tử Phúc thi hương, vốn Thắm thị muốn đi theo, Tử Phúc không muốn, nói đã hẹn với bạn rồi. Lần này thi Hương trường thi Giang Nam ở Lâm tỉnh, cũng không tính là rất xa xôi.

Ngày này, Thắm thị đang kiểm tra quần áo hài miệt cho Tử Phúc, đột nhiên, Thu Ngọc ôm đứa nhỏ khóc sụt sùi vào nhà.

128. Chương 128: Thu Ngọc Ở Riêng

Thắm thị thấy Thu Ngọc ôm đứa nhỏ khóc sụt sùi vào, cho rằng lão phòng phát sinh chuyện gì lớn, vội bỏ đồ trong tay ra nghênh đón, vừa hỏi mới biết là vì chuyện nhà chồng Thu Ngọc ở riêng, Thắm thị mới nhẹ nhàng thả ra.

Nguyên lai là huynh đệ chị em dâu nhà chồng Thu Ngọc cãi nhau muốn ở riêng, vốn bố chồng cũng nói qua, vài con trai thành thân xong sẽ ở riêng, nhưng còn chưa được nửa năm liền làm ầm ĩ, chủ yếu là ngại Thu Ngọc không có bộ dạng của người trưởng tử (vợ anh cả), hết ăn lại nằm, không có gì cũng về nhà mẹ đẻ, việc gì cũng không làm, hiện thời có con trai, lại là trưởng tôn, việc nhà lại càng không đụng đến.

Thắm thị nghe xong hơi có chút đau đầu, trước kia, Thắm thị liền nhìn thấy tình tình nàng không hợp ở chung cùng nhà chồng, thích tính toán tỉ mỉ, lại không thích bỏ công sức ra làm, nhưng không làm rõ ràng như Xuân Ngọc mà thôi. Nhưng đã tìm tới cửa cũng không thể đẩy ra, chỉ phải khuyên nhủ: “Không phải ngươi luôn ngóng trông ở riêng sao? Hiện thời ngươi toại nguyện rồi, tại sao lại không vui?”

“Nào có muốn ở riêng vội vã như vậy, đứa nhỏ cũng đầy trăm ngày, cha đứa nhỏ cũng không ở nhà, ta là một phụ nhân, còn không tùy ý bọn họ vuốt ve, cho chúng ta một đồng phòng cũ liền đem chúng ta đuổi đi, phòng mới thì mấy người bọn họ chiếm, nào có chuyện tiện nghi như vậy? Chúng ta tốt xấu gì cũng là trưởng tử trưởng tôn. Nhị tẩu, ngươi cùng nhị ca đi đến chỗ bọn họ đi nói đi, đừng để bọn họ cho rằng nhà mẹ đẻ ta không có người nào giúp?”

“Nhà cũ có mấy gian phòng ở? Ba nhà bọn họ chen chúc trong một căn nhà, mỗi nhà chắc cũng chỉ có hai phòng ở, ngươi còn có một cô em chồng chưa gả, ngươi tội gì phải chen vào đấy, tự mình sống không tốt sao? Muốn ăn cái gì làm cái gì cũng không có người quản người. Ngươi không thấy Hạ Ngọc à, may mà ở riêng, chứ ở cùng nhau thì tức giận không biết bao lần nữa, vài lần phát bệnh đều vì mẹ chồng làm cho tức giận. Ngươi nghĩ đi, ngươi rất sướng còn gì. Không cần tìm cớ phân ra ở riêng, cho người căn nhà, về sau bạc của muội phu còn có thể tự mình cất. Vất vả vài năm, nếu muội phu trở lại thì xây căn nhà. An nhàn qua ngày, không hơn với việc các người chen chúc cùng nhau à?”

Thu Ngọc nghe xong cúi đầu suy nghĩ một hồi. Nói: “Nhị tẩu nói cũng đúng, tại ta không thích làm việc, còn có thể đến chỗ cha mẹ bên này. Căn nhà kia có ba gian phòng, là của hai huynh đệ của ông nội đứa nhỏ, mà mấy nhà kia đã chuyển đi rồi, chỉ còn thừa mình ta. Ta không dám ở một mình. Với lại chỗ đó rất nát.”

“Ngươi không dám ở một mình thì ngươi có thể về nhà mẹ đẻ ở, chờ muội phu trở lại thì ngươi về. Dù sao chỗ cha mẹ trừ bỏ tứ mao cũng không còn người khác, ngươi lại là tiểu nữ nhi bọn họ thương yêu nhất, cha mẹ thấy thì vui mừng thôi. Về phần căn nhà cũ kia, chờ muội phu đã trở lại, nếu muốn tu sửa thì tu sửa,

không muốn thì thu dọn trước để ở tạm, chờ vài năm sau xây cái nhà mới là được, mấy tuổi rồi mà người còn khóc như vậy?”

“Nghe nhị tẩu nói, có chút đạo lý. Nhưng cha đứa nhỏ trước kia kiếm được bạc phần lớn đều đưa cho nương của hắn, một năm mới cho ta hai lượng bạc, trong tay ta làm gì có nhiều, ai biết phải chờ tới khi nào mới xây được cái nhà, ta còn chờ hắn góp tiền để mua cái cửa hàng, ta muốn đợi đến khi nào đây?”

“Trong tay người còn có hai lượng, nhớ ngày đó, nhị ca người một văn cũng chưa đưa cho ta. Lúc ở riêng người cũng thấy đầy, trừ bỏ chút ruộng đất, thì coi như là tay trắng, ngay cả chỗ ở cũng không có, nếu không có nhà mẹ đẻ ta giúp đỡ một chút, còn không biết đông lạnh chịu đói ở chỗ nào đâu? Người ở riêng, trong nhà muội phu chỉ còn một muội tử, một hai năm nữa cũng gả đi, trong nhà huynh đệ nhiều, chăm lo cho cha mẹ các người cũng đỡ phần nào, cứ như vậy, bạc của muội phu có thể thừa nhiều, chuyện tốt như vậy sao người lại nhìn không thấy?”

Thẩm thị nhắc tới chuyện năm đó mình ở riêng, làm Thu Ngọc nhớ tới cảnh đương thời, nhị ca nhị tẩu mang theo một đồng đứa nhỏ đem đồ đạc chuyển đi, cảm giác như thấy hai người lớn dắt lũ con chạy nạn, bản thân còn cười nhạo dưới đáy lòng thật lâu, trước giờ không nghĩ tới chuyện giúp bọn họ làm chút gì, trong nhà vừa có chuyện lại quen tạt đi tìm nhị ca.

Thu Ngọc nghĩ đến đây, có chút không tự nhiên, nói: “Tuy rằng nhị tẩu nói có đạo lý, nhưng ta nào có bản lĩnh như nhị tẩu, ở riêng không đến một năm đã có thể xây nhà, còn có nhà mẹ đẻ giúp đỡ, mua một mảnh hoang lớn như vậy, vườn này thật tốt, trồng dưa bầu không sợ người khác nhớ thương, người nhìn đại tỷ đi, cũng trồng 1 mẫu dưa bầu, thế mà đến cái hạt dưa cũng không thu được, toàn bị trong thôn ăn cắp, ta mà có căn nhà và vườn thế này, ngủ cũng sẽ bị cười tỉnh.”

Thẩm thị phỏng đoán trong lòng nàng cũng muốn mình giúp đỡ xây căn nhà gì đó, nhưng nàng ta khác Hạ Ngọc, hưởng chỉ lúc nàng còn chưa lấy chồng, theo thừa cất không ít vốn riêng, thành thân trạng phu hàng năm còn có thể đưa hai lượng, trong tay cũng không hề thiếu ngân lượng, tội gì muốn tính kế người khác.

Nghĩ vậy chút, trong lòng Thẩm thị có chút không vui, nhưng cũng không nói thẳng, cười cười: “Muội muội nói sai rồi, nhị tẩu nào có năng lực gì? Sau hi ở riêng ngân lượng nhị ca người làm ra trong một năm phần lớn đều đưa cho cha mẹ, cho nên ta mới dẫn vài đứa nhỏ vất vả trồng nhiều thứ, bằng không cả nhà phải ăn uống thế nào? Có lúc nào cầu xin người khác đâu, tất cả đều phải dựa vào mình. Giống như người, cái gì cũng không làm, còn có thể có muội phu nuôi người, hơn nữa người cũng có một tay tú sống tốt, bây giờ người còn ít con, không tiêu dùng nhiều lắm, còn có cha mẹ có thể dựa vào, một hai năm không xoay người được à?”

Thu Ngọc là người thông minh, nghe Thẩm thị nói cũng hiểu rõ ý, nàng không muốn phá hỏng con đường sau này, bây giờ nhà mẹ đẻ chỉ còn một người còn đáng tin, có thể dựa vào, hơn nữa cuộc sống này càng ngày càng tốt, cho nên, Thu Ngọc liền để xuống tâm tư muốn ngân lượng, dù sao còn có thể về nhà mẹ đẻ ăn ở, cũng không cần tiêu tiền, nghĩ đến đây, Thu Ngọc lại vui vẻ, lôi kéo Thẩm thị nói chuyện khác.

Tử Tình thấy Thu Ngọc được Thẩm thị khuyên giải một phen, ôm đứa nhỏ vui vui mừng mừng về nhà, liền kéo vạt áo Thẩm thị, nói: “Nương, mấy đứa tui con cùng nhau đánh đó, nói tiểu cô khẳng định hội mợn bạc xây nhà, con cùng đại ca tiểu tứ một phe, nói tiểu cô sẽ mở miệng, nhị ca cùng tiểu tam một phe, nói tiểu cô không mở miệng, nương nói đi, đến cùng là ai thắng?”

Tử Tình nói xong, mấy người Tử Phúc cũng vào, vây quanh Thẩm thị muốn biết kết quả, Thẩm thị cười hì hì mấy đứa con, búng trán Tử Tình một cái, nói: “Con lại bày trò hả, đánh đổ cái gì thế, mà các con không ai thua không ai thắng cả, tiểu cô có mở miệng nhưng không nói thẳng, chỉ bóng gió thôi, thấy ta đem lời phá hỏng, cũng không mở miệng nữa.”

“May mà nàng thông minh, tiểu cô luôn luôn để một đường lui cho chính mình.” Tử Phúc nói.

“Đáng tiếc, còn tưởng rằng còn có thể để tam ca miễn phí khác một con dấu, tiền tiêu vật cũng ngậm nước nóng.” Tử Hỉ ai thán.

Tử Tình thấy Tử Thọ cười hề hề rất gian dối, bước lên phía trước đè hắn lại, hỏi: “Tiểu tam, người cũng không thắng, người cười cái gì? Nhanh nói ra, bằng không, về sau có ngọc thạch tốt ta sẽ không đưa cho người.”

Tử Thọ vừa nghe liền sợ hãi, vội vàng: “Ta làm gì có cười? Chỉ cảm thấy chúng ta hôm nay tiết kiệm được một mớ bạc lớn, có chút vui vẻ mà thôi. May mà phụ thân đi thu thuê không ở nhà, các người đoán xem, phụ thân mà ở nhà có cho tiểu cô bạc không? Không bằng chúng ta lại đổ một lần.”

“Tốt, tốt, ta không có ý kiến.” Tử Hỉ kêu to.

“Tốt cái đầu người, phụ thân có thể lấy ra để đánh đổ à? Cái này gọi là đại bất kính, một người vẫn là người đọc sách.” Tử Phúc gõ cái ‘cốc’ lên đầu Tử Hỉ, Tử Hỉ vuốt đầu nhảy lên, ủy khuất nhìn Tử Phúc, muốn nói lại không dám nói, chỉ quệt miệng.

Cả nhà cười nghiêng ngả, Tử Hỉ cọ đến bên cạnh Thẩm thị, Thẩm thị cười đủ mới vuốt đầu Tử Hỉ, xoa xoa, nói: “Các con yên tâm, phụ thân các con cũng sẽ không cho nàng bạc, phụ thân các con giờ đã hiểu nhiều điều, mấy lần thì đại cha cùng đại cô các con làm tổn thương, các con bớt nói mấy chuyện này trước mặt cha.”

“Vậy thì nương có thể làm thêm mấy món ăn không? Mấy ngày nữa sẽ khai giảng, đồ ăn ở học đường không ngon bằng trong nhà, con muốn ăn móng heo kho tàu.” Tử Thọ nói.

“Nương, con muốn ăn lươn.” Tử Tình bồi thêm một câu, đổi lấy mấy cặp mắt xem thường, Tử Phúc cùng Tử Lộc bĩu môi, cười nói: “Mỗi ngày cá chạch chim bìm bịp, người con muốn ăn lươn nữa chứ? Chúng ta không bắt.”

Thẩm thị cười đều đáp ứng, cơm chiều, Tăng Thụy Tường thấy đồ ăn đầy bàn, hỏi: “Hôm nay là ngày mấy mà phong phú như vậy?”

“Ngày thu thuê (thu tiền cho thuê ruộng đất, cửa hàng).” Tử Tình nghiêm trang đáp, mọi người cười nghiêng ngả.

Chu gia ở riêng rất nhanh chóng, Thu Ngọc vốn định đem 2 mẫu ruộng nước cho người khác trồng, bị lão gia tử mắng một trận, nói không làm được thì thuê người làm công. Thu Ngọc nghe xong đành phải thôi, dù sao lúa mùa quý này đã gieo rồi.

Bên này, tiến bước Tử Phúc, không hai ngày lại tiến bước Tử Lộc cùng Tử Thọ, Tử Hỉ. Nguyên bản Tăng Thụy Tường không muốn cho Tử Hỉ vào huyện học sớm như vậy, nhưng hắn phát hiện ngộ tính (tri thức, nhận biết, hiểu biết) của Tử Hỉ rất cao, không thua gì Tử Phúc, Tăng Thụy Tường sốt ruột, không muốn chậm trễ đứa nhỏ, hỏi ý kiến của Tử Hỉ, Tử Hỉ cũng nguyện ý đi. Cùng đi còn có hai đứa cháu nhà Tam bà bà, một người tên là Tăng Tử quân, mười ba tuổi, một người tên là Tăng Tử Tân, mười hai tuổi, tam bà bà còn dẫn hai hài tử đến nhà dập đầu Tăng Thụy Tường và Thẩm thị.

Vì thế, náo nhiệt một tháng, nhà lại trống vắng. Lúc sắp chia tay, Tử Hỉ nước mắt rưng rưng đối với Tử Tình, từ nhỏ Tử Tình ôm hắn lớn lên, cảm tình tự nhiên thâm hậu, giúp hắn sửa sang lại quần áo, phát hiện vóc người hắn mới đến vai mình, không biết có được mét hai (1,2m) hay không nữa, còn không được 8 tuổi mà, ôm hắn, căn dặn: “Tỷ tỷ chờ ngươi tháng sau trở về, phải học cho tốt, nhớ lấy, không được tham ăn nhiều kéo đau bụng.”

Nguyên bản Tử Tình cho rằng Lâm Khang Bình sẽ trở về trước Trung thu, ai ngờ hắn nhờ người đưa một phong thư cho Tăng Thụy Tường, nói mình khá bận, trực tiếp từ Cảnh Đức trấn đến Hàng thành, sau khi về kinh phải làm việc, tranh thủ về An Châu mừng tết.

Hi vọng của Tử Tình rơi vào khoảng không, lại nghĩ hắn bốn ba ở ngoài một năm, quần áo hài miệt đều cũ, lần trước chuẩn bị cho hắn đều là mùa hè quần áo cùng quần áo mùa thu, lần này có thời gian, làm thêm hai bộ quần áo mùa đông.

129. Chương 129: Tử Phúc Song Hỉ

Tiến vào đến tháng tám, trong lòng Thẩm thị lại bắt đầu không yên ổn, mỗi ngày tính toán xem Tử Phúc cũng vào thi, rat hi, đi thi, Tăng Thụy Tường muốn tìm ít việc để thê tử làm cho đỡ lo, liền nói: “Phúc nhi đã mười bảy tuổi, nên thu xếp cho hắn một cửa hôn nhân, người vẫn nên tìm người hỏi thăm nhà ai có cô nương thích hợp, gia cảnh không quan trọng, quan trọng là hiền thực biết chuyện, dù sao cũng là con dâu cả, phải làm gương cho lớp dưới, đừng tìm kiểu mới tới ít ngày đã làm gia đình không yên, còn nữa, tương lai Phúc nhi làm quan, tốt nhất là tìm người biết chữ, tương lai cũng có thể cùng Phúc nhi ra ngoài xã giao gì đó.”

Thẩm thị nghe xong vỗ tay một cái, nói: “Người nhắc ta mới nhớ.” Nói xong lại hùng hùng hổ hổ đi tìm Hà thị thương lượng, một đêm không ngủ.

Vừa khéo giữa trưa ngày kế, Tăng Thụy Tường mang về một người khách, là đồng nghiệp của hắn lúc ở huyện học, họ Diệp, hai người bất ngờ gặp nhau ở trên đường, liền hẹn đến trong nhà ăn bữa cơm. Lúc nói chuyện phiếm, đối phương nói trong nhà có 3 nữ 1 nam, con cả là con gái, năm nay đã mười lăm, còn chưa tìm được người thích hợp, Thẩm thị ở phía sau cửa nghe xong giật mình. Chờ hắn đi rồi, liền lôi kéo Tăng Thụy Tường hỏi kĩ, Tăng Thụy Tường nghe xong cũng có chút ý tứ.

Tử Tình thấy vợ nói: “Cha, nương, tuy rằng từ xưa chuyện hôn nhân đều do cha mẹ quyết định, nhưng dù sao cũng phải chờ đại ca về đã, các người vẫn nên chờ đại ca về rồi nói sau, có khi đại ca cũng tìm được người rồi cũng nên.”

“Cũng đúng, Phúc nhi là người có chủ kiến, lỡ tìm người mà hắn không thích, giống mấy biểu ca nhà nhị cữu con, muốn từ hôn thì rất phiền toái, mà cũng tầm cuối tháng hắn sẽ trở lại rồi.” Thẩm thị suy nghĩ, liền tạm thời gác lại việc này.

Trung thu qua đi, Thẩm thị bắt đầu đếm từng ngày, ai khuyên cũng vô dụng. Đợi đến cuối tháng, Tử Phúc phong trần mệt mỏi về nhà, Thẩm thị túm lấy con, cẩn thận đánh giá cả người, không hề đề cập tới thành tích cuộc thi, phỏng chừng cũng sợ giống như Tử Lộc. Sợ làm đứa nhỏ áp lực lớn, đến lúc đó thi rớt đứa nhỏ sẽ chịu không nổi dả kích.

Tử Phúc về nhà không mấy ngày. Thu hoạch vụ thu bắt đầu, Tử Lộc bọn họ cũng nghỉ phép. Trong nhà ruộng nước đều cho thuê, dương khoai còn chưa lớn, thế là nhà lại náo nhiệt, Tử Tình cùng Tử Vũ cao hứng nhất, thường ngày trong nhà chỉ có hai nàng, lại không được ra ngoài. Tử Tình đành phải dạy Tử Vũ học chút châm tuyền giết thời gian.

Ngày này, Thẩm thị mới hỏi Tử Phúc có vừa ý cô nương nào không, lại nhắc tới đại nữ nhi của Diệp tiên sinh, Tử Phúc nghĩ nghĩ, nói: “Nương, đại nữ nhi nhà hắn ta đã gặp qua, coi như lễ phép hiểu lễ, nhưng mẫu thân nàng là loại ngại bản yêu phú (ghét nghèo thích giàu), lại hay khóc lóc om sòm cãi nhau. Diệp tiên sinh là người sợ vợ. Ta sợ tương lai có một số việc xử lý không tốt. Vả lại, sao có chuyện hắn gặp gỡ phụ thân ngay trên đường, mà cũng không có chuyện vừa gặp gỡ đã hẹn tới cửa ăn cơm, lại không có chuyện trùng hợp là hắn nói nhà hắn có người thích hợp. Các người không thấy kỳ quái sao?”

Tử Tình nhìn về phía Tử Phúc, ánh mắt không khỏi sùng bái, tâm tư này cũng quá nhạy cảm, mình hai người hai kiếp đều không nghĩ được như vậy, không riêng gì mình, ngay cả cha mẹ mấy chục tuổi đều không nhìn ra đối phương có tâm tư gì, người như vậy mà không bay nhảy trong chốn quan trường quả thực quá lãng phí nhân tài.

Thẩm thị nghĩ, nói: “Với thành thích của con, nương cũng cảm thấy không thích hợp, hắn lại chủ động đề cập đến nữ nhi nhà hắn, nếu như thế thì thôi. Nương sẽ tìm cho con nhà khác.”

“Trong lòng con đã chọn được rồi, con có tiên sinh ở cò trắng thư viện, họ Lưu, hắn từng nói về đại nữ nhi nhà hắn với con rằng, luôn luôn chăm lo việc nhà, cũng đọc sách hai năm, ta cũng đã gặp lúc đến nhà tiên sinh, là người có tính tình dịu dàng. Hoàn cảnh nhà tiên sinh thì không tốt lắm, không có ruộng đất, toàn nhờ vào lương bổng của tiên sinh mà sống qua ngày. Mua một căn nhà ngay tại bên ngoài thư viện, trong nhà còn có một muội muội cùng đệ đệ nhỏ, ta thấy nàng quản lý rất thỏa đáng, bình thường cũng làm ít món đồ thuê giúp đỡ gia đình.” Tử Phúc nói.

Thẩm thị nghe xong, bảo sẽ tìm người hỏi thăm một chút. Liền cùng Tăng Thụy Tường nói việc này, Tăng Thụy Tường nghe xong cũng âm thầm hổ thẹn, tự trách mình rất sốt ruột, cứ nhiên không thấy đối phương có tâm tư, cũng nói tìm người hỏi thăm một chút, bỗng nói: “Cháu cả Thẩm Vạn Phúc nhà mẹ đẻ người ở gần thành phía Đông phải không?”

Thẩm thị nghe xong nói: “Ta quên mất, ngày mai ta sẽ đi tìm nhờ hẳn hỏi thăm.”

Cả nhà đang nói, Thu Ngọc ôm đứa nhỏ đến, nói lúa mùa trong nhà muốn tìm người gặt, không bằng để Tử Phúc bọn họ đi qua hỗ trợ, cũng đang rảnh rỗi mà. Tăng Thụy Tường thấy một nữ nhân bồng bế con còn uống sữa như nàng, muối phu lại không có ở nhà, nghe xong cũng không thể cự tuyệt, đành dẫn mấy đứa con giúp nàng hai ngày.

Bọn Tử Phúc mặc dù không đồng ý, cũng không thể phản bác, làm xong về nhà, cơm cũng không ăn ở lão phòng. Từ sau khi ở riêng, Thu Ngọc trên cơ bản đều ở lão phòng, cho nên, nhà nàng không nấu nướng gì, lần này cũng thế, bọn Tử Phúc sao lại không biết xấu hổ để một người nhà như Điền thị làm cơm cho nhiều người được, huống hồ cách không xa, cho nên về nhà ăn cơm.

Thẩm thị thấy thật là đau lòng, công việc nặng nhà mình đều tiêu tiền thuê người khác làm, Thu Ngọc cũng không phải không biết, lại không biết xấu hổ há mồm bảo bọn nhỏ đi giúp, cũng không phải thiếu chút tiền ấy, nghĩ vậy, tình cảm đối với Thu Ngọc lại phai nhạt vài phần.

Không vài ngày, thê tử của Thẩm Đại Phúc Nhạc thị tự mình tới cửa đáp lời, nói cô nương nhà ấy rất tốt, đọc sách biết chữ, chăm tuyền gia vụ đều tốt, năm nay đã mười lăm, nhà nàng cũng đang nhờ người thay nàng tìm kiếm.

Thẩm thị vừa nghe, tìm Tử Phúc xác nhận, rồi tìm bà mối quen biết, tới cửa cầu thân. Lưu tiên sinh là người trí tuệ, không ghét bỏ Tử Phúc xuất thân từ nông thôn, vừa nghe đã đáp ứng. Hai nhà vội vàng xem tướng, một nhà Lưu tiên sinh thấy căn nhà Tăng gia, không ngờ Tăng gia mạnh hơn nông dân nhiều, Thẩm thị nghe xong chỉ cười cười, trao đổi hôn thư, Thẩm thị giao cho nữ oa Lưu gia một đôi vòng tay long phượng vàng, hai xấp vải dệt cao cấp, làm cho Lưu gia ngoài dự đoán, Lưu tiên sinh nói thẳng là rất tốn kém, chọc bà mối buồn cười, nói: “Làm mối nhiều năm như vậy, ta lần đầu nhìn thấy có người ngại sính lễ nhiều.”

Đính hôn được hai ngày, Thẩm thị cùng Tử Phúc, Tử Tình và Tử Vũ đang ở trong viện bói dương khoai, Tử Lộc Tử Thọ cùng Tử Hỉ đã trở lại học đường, chợt nghe xa xa có tiếng nhạc diễn tấu truyền đến, hình như tiến về phía cổng, Thẩm thị vội đứng dậy đem cổng mở ra, là quan sai báo tin vui đến. Thẩm thị vội kêu Tử Phúc đi rửa tay đổi quần áo mới, đang nói chuyện thì quan sai vào cửa. Hiển nhiên là không kịp thay đồ, lúc này, Tăng Thụy Tường nghe được động tĩnh cũng chạy về.

Tử Phúc chính là cử nhân, quan sai cười nói: “Tiểu nhân lần đầu tiên báo tin đậu cử nhân ột gia đình nông thôn đấy.”

Thẩm thị vội mời người vào nhà, pha trà đổ nước, ân cần chiêu đãi, còn cho hai vị quan sai một người một hầu bao, bên trong có 5 nén bạc, mỗi người diễn tấu một lượng, làm mọi người mừng đến nỗi cười không thấy mặt trời đâu.

Thẩm thị cùng Tử Phúc tiễn bước quan sai, Thẩm thị vội bảo Tử Phúc đi báo tin cho lão gia tử, mình thì vội vàng tìm người về nhà mẹ đẻ báo tin, vừa muốn bái tế tổ tiên ở từ đường, vừa muốn mở tiệc chiêu đãi toàn thôn, dù sao cũng là cử nhân đầu tiên của Đông Đường thôn, Thẩm thị vội vàng đến nỗi chân không chạm đất. Bái tế tổ tiên quyết định vào mười lăm tháng mười, mở tiệc chiêu đãi thì vào mười sáu tháng mười.

Thẩm thị không chỉ thông báo nhà mẹ đẻ ở Bạch Đường thôn, cũng gửi thư ột nhà Thẩm Kiến Nhân ở Lâm Sơn huyện, sau buổi trưa ngày mười bốn, một nhà Thẩm Kiến Nhân chạy tới, vốn Thẩm thị muốn cho nhà tiểu ca ở trong nhà mình, bất đắc dĩ Tiêu thị lại nhớ mẫu thân, về ở lão phòng.

Tử Tình nghe tiểu cữu nương Tùng thị nói, sau phòng bên lão phòng giờ chỉ có bác chồng Tùng thị cùng bác chồng nhỏ Bành thị, không bán bánh nướng nữa, Tiêu gia lão tam đính hôn, chuẩn bị mở tiệm bán bánh nướng ở trong thành, Bành thị muốn tìm tiểu nhi tử nương tựa, chờ giàn xếp ổn thỏa Tùng thị, phòng ở sẽ về Tăng gia.

Tử Tình nghe xong, một trận ảm đạm, vẫn là lần đầu tiên nghe nói chuyện này, Tiêu gia sắp chuyển đi rồi, bản thân càng ít có cơ hội gặp lại Tiêu Tú Thủy. Đúng là không có bữa tiệc nào không tàn, nhớ năm đó Tử Tình vừa đến, căn phòng kia ở bao nhiêu nhân? Náo nhiệt thế nào? Bây giờ đều đi cả, chỉ còn một cái phòng trống cùng bác chồng, thật sự là rất đáng thương .

Tiểu cữu nương Từng thị nói xong liền vội vàng đi, nói nàng đã hẹn vài muội tử cùng thương nghị chuyện nuôi Bác chồng.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nghe xong cũng không khỏi thổn thức, Tăng Thụy Tường nói: “Nhớ ngày đó dương ta còn sống, đại cô ta tôn quý thế nào, một gia đình không ai là không tôn trọng nàng, sợ nàng cả, bây giờ lại ra thế này.”

Thẩm thị nghe xong nói: “Nếu là con ruột thì không thể mặc kệ bà, khó trách mọi người đều nói, dưỡng nhi dưỡng già (để con trai để được hưởng lúc về già), thành ngữ không thể sai được. Ta cũng hiểu lúc trước đại tẩu chết sống không đồng ý làm con thừa tự, phải muốn tự mình sinh con trai là vì sao. Nhưng ta lúc đó rất sợ đem Phúc nhi đưa ra ngoài, bằng không không biết vinh quang hôm nay thuộc về ai nữa?”

Hai người cảm thán một hồi, lão gia tử vào cửa, hỏi chuẩn bị tế bái đầy đủ hết chưa, còn muốn Tử Phúc viết tế văn, giao xong, vợ chồng Thẩm thị cũng đều vội.

Sáng sớm ngày mười lăm, lão gia tử liền đi qua, dẫn Tăng Thụy Tường và Tử Phúc đi rồi, nói người trong tộc đều chờ ở từ đường. Nữ quyến không thể đi theo.

Lão gia tử bọn họ mới vừa đi, Điền thị cùng Thu Ngọc ôm đứa nhỏ cùng đến, nói dù sao bên này người nhiều, cùng đến ăn luôn. Thẩm thị và Tử Tình lại bận rộn lên, cũng may sáng sớm Tăng Thụy Tường dẫn Tăng Thụy ngọc cùng Tử Phúc đi chợ phiên chọn mua đồ ăn cho hôm sau, Thẩm thị mới không cần hao tâm tổn sức nhiều.

Chờ lão gia tử bọn họ trở về, Tăng Thụy Tường lại dẫn vài biểu đệ trong tộc mượn bàn và bát đĩa, cũng thông báo cho người làm bếp núc ngày mai đến giúp, thật là bận túi bụi. Cố tình lúc này một nhà đại cô Xuân Ngọc cũng tới, vốn Tăng Thụy Tường cũng không định cho bọn họ đến, phỏng chừng là lão gia tử bọn họ muốn mượn cơ hội này làm hòa dịu quan hệ hai nhà. Nếu lão gia tử cùng Điền thị đoán được ngày kế sẽ phát sinh cái gì, phỏng chừng sẽ không nói bọn họ đến, đồng thời, Tăng Thụy Tường Thẩm thị, và Tử Phúc cũng không không, bằng không đánh chết cũng sẽ không thể để cả nhà này vào cửa, đáng tiếc, trên đời thật sự không có chuyện gì muốn là muốn được.

130. Chương 130: Tử Tình Chịu Nhục

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị thấy Xuân Ngọc vào cửa, nhíu mày, lão gia tử vội nói: “Mấy người bọn họ tới nhận sai, hôm nay ngày lành, người nhiều mới náo nhiệt, nếu đuổi ra ngoài, đối với thanh danh của đại tôn tử của ta cũng không tốt.”

“đúng vậy, nhị ca nhị tẩu, lần trước là ta không đúng, nói hươu nói vượn, các người đại nhân đại lượng, cũng đừng chấp nhặt người không có kiến thức như ta. Chúc mừng các người, đại cháu của ta thực sự tiền đồ, về sau các người cũng có thể ăn hương uống lộc rồi.” Xuân Ngọc tiến lên nói.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nghe xong, im lặng, xoay người tiếp đón khác, Xuân Ngọc có chút ngượng ngùng, Tử Phúc thấy vậy, không thể đuổi họ ra khỏi cửa, liền đem thư phòng khóa lại, cũng may đã mấy ngày trước biết trong nhà có khách đến, bề bọn nhiều việc nên sợ loạn, cho nên trước đó đã đem đồ quý trọng cất đi, chỉ chừa lại cái đồng hồ phương tây để nhìn thời gian.

Năm người con trai nhà Tam bà bà đã tới sớm giúp đỡ, mượn xong bàn bát đĩa còn phải đi tẩy rửa, Tăng Thụy Ngọc thấy một mình Thẩm thị ở bếp bận rộn không ra nổi, liền gọi thê tử mình tới giúp, cơm trưa bày bốn bàn, cuối cùng đối phó xong, Thẩm thị kêu đau thắt lưng, buổi tối cũng may có người giúp việc

bếp núc trong thôn đi đến thử lửa, nhất tịnh làm xong cơm chiều, ở lại ăn cơm. Thắm thị mới thoải mái hơn nhiều.

Cơm chiều xong, một nhà Xuân Ngọc muốn ở lại đây, bởi vì bên lão phòng có Thu Ngọc ở, hai gian khác bị Chu thị khóa lại.

Tăng Thụy Tường nghe xong, phụng phịu: “Trong nhà có cả đồng chuyện cần làm, bận lắm. Trước kia nhiều người ở lão phòng vậy mà các người vẫn ở được, bây giờ thích nhiều chuyện à?”

Tử Tình thấy sắc mặt Yến Nhân Đạt nháy mắt thay đổi vài cái, giống như đang cân nhắc cái gì, bỗng nhiên lại bình thường, vội nói là bọn hắn lo lắng không chu toàn, mang người đi.

Ngày kế, Thắm Kiến Sơn, Thắm Kiến Thủy mang theo hai nhà lớn lớn nhỏ nhỏ 20 người đến, theo sau là một nhà Thắm Kiến Nhân. Mười giờ, cả nhà Tam bà bà đều đi lại. Năm con trai, năm con dâu, còn có một đồng cháu nhà bà nữa. Thắm thị dẫn Tử Tình bận việc chiêu đãi, ở nông thôn cho nên không chú ý nhiều điều, tuy rằng nam nữ phân tịch (nam nữ có khác, ăn khác bàn ý, ngày xưa thì nam ăn ở nhà giữa, nữ ăn trong bếp), nhưng đều ăn ở trong viện, tổng cộng có hai mươi bàn, người lớn tuổi chút đều phải rót nước trà, mười một giờ, lão gia tử Điền thị bọn họ đi lại, Đại Mao nhiệt tình nói giúp đỡ Tử Tình, Tử Tình cảm thấy rất nghi ngờ, Tử Tình nhớ tới chuyện tối hôm qua phụ thân cự tuyệt bọn họ, càng cảm thấy hôm nay Đại Mao sẽ không có ý tốt gì.

Khách nhân đến không sai biệt lắm (đến gần đông đủ), Tăng Thụy Tường phân phó mở tiệc, trong lúc nhất thời, ăn uống linh đình. Náo nhiệt thay nhau nổi lên, người hỗ trợ mang đồ ăn lên thì ít, đều là người quen hoặc thân thích. Thắm thị đành phải phải Tử Tình qua đến chỗ đất bưng đồ ăn, Đại Mao cố ý đến gần Tử Tình, lớn tiếng nói: “Tình nhi, người đến đây, ta có điều muốn nói với người.”

Tử Tình không quan tâm hắn, nghĩ rằng: “Tình nhi là tên người kêu được à.” Lúc này, phát hiện bên cạnh có một ánh mắt, Tử Tình nhìn, là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, Tử Tình cảm thấy mình không quen hắn. Ai ngờ hắn thấy Tử Tình nhìn về phía hắn, ngược lại đi tới, chào hỏi qua Đại Mao, lại hỏi Tử Tình: “Người không nhớ ta à, lần đó ở học đường, hái đào, té ngã, rừng đào.”

Người nọ còn định nói tiếp, Tử Tình rút cục nhớ tới lần chặt vật đó, vội đánh gãy hắn, nói: “Nguyên lai là người, ta nhớ rồi.”

Đại Mao ở một bên nghe, hỏi: “Các người quen nhau à?”

“Ngày đó ta dẫn bà đi học đường hái đào, với không tới nên bắc ghế, ai ngờ bị ngã, không ngờ có người ngồi trên cây ăn vụng đào, nhìn lên.” Tử Tình rộng rãi đem sự tình nói ra, nhưng lại thiếu niên có chút mặt đỏ.

“Kỳ thực, trước kia chúng ta cũng đã gặp nhau rồi, chẳng qua là người không nhớ ta, lần đó, người cho chó nhà người đuổi chúng ta chạy trốn, hại ta bị ngã trật chân, không biết người còn có ấn tượng không?” Thiếu niên nói.

Hắn vừa nói, Tử Tình nhớ tới, hoàn cảnh một năm kia, hình như là Tử Vũ mới sinh, đưa bụng lẽ trong thôn, chỉ nhớ rõ có một đứa đuổi theo mình cả ngày kêu lão bà, còn có bảy tám đứa nhỏ ồn ào, trong đó có một người đặc biệt hăng say, chẳng lẽ chính là người trước mắt?

Tử Tình ngẩng đầu đánh giá thiếu niên trước mắt một cái, cũng là đáng vẻ đường đường chính chính, thật sự không giống, liền hỏi: “Chẳng lẽ người là Con sên? Hay là vua của đám nhỏ đó?”

Thiếu niên vừa định nói chuyện, chợt thấy Đại Mao thân vươn tay tới nhận lấy mâm trong tay Tử Tình, cố ý đem mâm vung về phía Tử Tình, canh rau đều đổ lên trước ngực Tử Tình, Đại Mao lập tức rút khăn trong túi ra, tay phải làm bộ giúp Tử Tình đem đồ ăn trước ngực lau đi, lại dùng sức lôi kéo cổ áo Tử Tình, Tử Tình thoe bản năng kéo lại, lộ ra một mảnh bả vai, tay trái lại nhanh chóng cầm cạp váy Tử Tình giật mạnh, váy bị tụt xuống đất, Tử Tình hoảng hốt, cũng may thiếu niên bên cạnh phản ứng mau, kéo Tử Tình ra, quát hỏi: “Người muốn làm gì hả?”

Lúc này ánh mắt mọi người đều chuyển tới bên này, Tử Tình hiểu được, vừa tức vừa thẹn, một tay ôm cổ áo, một tay vội nhặt váy lên chạy vào nhà, Yến Nhân Đạt đứng lên nói: “Không có gì, chính là con ta không cẩn thận làm mâm nghiêng, đồ ăn bắn tung tóe lên trên quần áo biểu muội hắn, con ta cùng biểu muội của

hắn là thanh mai trúc mã, nên thay nàng lau một chút, không cần thận đụng phải nàng, làm váy nàng xé rách, cũng thấy được nội y của biểu muội nó, con ta nguyện ý gánh vác tất cả trách nhiệm, cười nàng.”

“Con người vô sỉ thì có, con người cố ý xé cổ áo người ta, hơn nữa, con người cố ý đem mâm đồ lên người cô nương ấy, cũng là cố ý xé xáy người ta.” Thiếu niên nhanh chóng phản bác.

Yến nhân đạt nghe, có chút nóng nảy, nói: “Tiểu hài tử không biết nặng nhẹ, đừng nói bậy bạ.”

“Ta không có nói bậy, quan hệ đến danh dự của một cô nương, ta thấy không riêng gì con người vô sỉ, mà người cũng vô sỉ.” Thiếu niên nói to.

“Ta thấy người vô sỉ chính là người, người dựa vào cái gì mà lôi kéo biểu muội nhà ta nói nói cười cười ? Người quen nàng lắm à? Đừng bảo ta không biết người có tâm tư gì.” Đại Mao hỏi thiếu niên.

Lúc này, Tăng Thụy Tường Thẩm thị và Tử Phúc đều đi lại, Tử Phúc đi lên liền đáp Đại Mao mấy cái, Đại Mao không ngờ Tử Phúc sẽ động thủ, phản ứng đi lại liền cùng Tử Phúc đánh lên, Nhị mao Tam mao thấy vậy cũng tiến lên hỗ trợ, vài biểu ca Thẩm gia đã sớm không kiên nhẫn, cũng ra tay, còn mấy tôn tử nhà tam bà bà nữa, luôn luôn đọc sách ở học đường của Tăng Thụy Tường, được cha mẹ cùng bà dạy không thể quên ơn, thấy Tử Phúc cùng người đánh nhau, sao có thể khoanh tay đứng nhìn, vì thế người người xoa tay, cũng chạy xuống, mắt thấy một hồi đại loạn sẽ phát sinh. Tăng Thụy Tường vội bảo vệ con trai mình, nói: “Đại Mao, dẫn cha mẹ người về nhà. Về sau đừng vào cổng nhà ta nữa. Ta không có loại cháu ngoại như người, cũng không có muội muội như nương người.”

Yến Nhân Đạt còn muốn nói gì nữa, lão gia tử kéo hắn ngồi xuống, lại nói với Tăng Thụy Tường: “Đứa nhỏ, nghe cha một câu thôi, cứ tạm thời gác lại việc này, khi khác lại nói. Nếu giờ để bọn họ đi, ngược lại sẽ làm thanh danh của Tử Tình không tốt.”

Thẩm thị nghe xong kéo vạt áo Tăng Thụy Tường một chút, Tăng Thụy Tường hiểu ý nàng, nói với Yến Nhân Đạt: “Hoặc là thành thành thật thật ngồi xuống ăn cơm, hoặc là dẫn cả nhà người rút đi, từ đây không bước vào nhà của ta nữa bước.”

Yến Nhân Đạt chưa từng thấy Tăng Thụy Tường ghê gớm như vậy, ngoan ngoãn ngồi xuống, lúc này Tăng Thụy Tường mới giải thích cùng khách khứa: “Ngượng ngùng. Mới vừa rồi có chút ngoài ý muốn, cháu trai của ta không cẩn thận làm đổ thức ăn, tiểu nữ bị bắn tung tóe quần áo, nên bị kinh sợ, không có việc gì, mọi người cứ tiếp tục.”

Vẫn có người thấp giọng nghị luận, dù sao có người thấy được bộ dáng chật vật của Tử Tình, Tử Phúc rất sốt ruột, nhưng lại bó tay, lúc này, thiếu niên kia lớn tiếng giải thích, nói: “Thật sự không xảy ra chuyện gì lớn. Ta cùng Đại Mao học chung hai năm, gần một năm không gặp, đi lại chào hỏi một lát, nào biết hắn kích động làm đổ đồ ăn, làm nữ oa đi ngang qua sợ, nên mới xảy ra nho nhỏ ngoài ý muốn. Các người cũng đừng nói bừa mà làm hỏng thanh danh của người ta.”

Nguyên lai thiếu niên này là tiểu nhi tử nhà lí chính, thôn nhân thấy hắn giải thích, mới lại lần nữa trở lại trên bàn ăn uống. Nhưng vẫn có người khe khẽ nói nhỏ.

Tử Phúc hơi nhẹ nhàng thở ra, nói câu, “Đa tạ.”

Thiếu niên đi đến bên cạnh Tử Phúc thấp giọng nói: “Không cần cảm ơn.”

Tiến bước thôn nhân, Tăng Thụy Tường lưu lại lão gia tử cùng Điền thị và một nhà Xuân Ngọc, người nhà Thẩm gia tự nhiên biết, nếu không có Hà thị ngăn cản, đã sớm tiến lên đánh người. Dưới sự khuyên bảo của Hà thị, tạm thời cáo từ.

Tăng Thụy Tường để Thu Ngọc dẫn Nhị Mao và những đứa nhỏ khác về trước, sau đó chất vấn Yến Nhân Đạt: “Muội phu, chuyện hôm nay gây ra là muốn gì hả, Tử Tình đã đính hôn, mà trước khi đính hôn ta cũng nói qua rõ ràng, nàng sẽ không gả cho Đại Mao. Người làm một trưởng bối mà hại nàng như vậy, nàng làm sao để đối mặt khi bị cả thôn chê trách, đối mặt với tượng phu mới đính hôn của nàng hả? Người muốn gì? Nhiều năm qua, ta tự hỏi mình không để nhà người thất vọng, cùng nuôi mấy đứa con cho người nhiều năm, hàng năm nương đều vụng trộm trợ cấp người, đều là ngân lượng của ta, người đừng cho người khác là người mù, là kẻ ngốc, đừng tưởng rằng chúng ta không biết người có ý gì, hôm nay ta lại lần nữa nói cho

người, cho dù hôm nay người có hại nữ nhi của ta bị từ hôn, nữ nhi của ta dù làm gái lỡ thì, gả không được, ta cũng nuôi nấng cả đời, các người chết tâm đi.”

“Nhị ca, sao người phải khổ vậy chứ, Đại Mao nhà của ta cũng không phải cố ý, này không phải là điều ngoài ý muốn sao? Đại Mao sẽ phụ trách sai lầm mà, dù sao Tử Tình cũng đính hôn, hôm nay trước mặt mọi người lại xảy ra chuyện như vậy, về sau nàng ngẩng đầu trong thôn thế nào, nhà chồng biết khẳng định cũng không tha cho nàng, từ hôn là chuyện sớm muộn thôi, chúng ta suy nghĩ vì Tử Tình mới nói sẽ cưới nàng, nhị ca làm như chúng ta cố ý thương lượng để hãm hại Tử Tình vậy, điều này sao có thể chứ? dù sao Tử Tình vẫn là cháu gái ruột của Xuân Ngọc, các người không coi Đại Mao là cháu ngoại, nhưng chúng ta vẫn coi Tử Tình là cháu gái.” Yến Nhân Đạt mặt dày nói.

“Đừng thả rắm nữa, các người thì lương thiện khi gì. Đừng cho là ta không biết các người có tâm tư gì, người dám thề là các người không thương lượng với trời đất không? Người dám nói các người không có ý định gì với Tử Tình không? Dù Tử Tình nhà ta bị từ hôn, cũng không tới phiên Đại Mao nhà người, chết tâm đi. Cha bọn nhỏ cugnxxn ối rồi, chúng ta nuôi nữ nhi cả đời cũng không đẩy nàng vào hố lửa nhà người.” Thẩm thị tức giận đến lời thô tục đều tuôn ra.

“Nhị tẩu, đừng nói như vậy, nói không chừng, đến lúc đó các người còn muốn cầu Đại Mao chúng ta cưới Tử Tình nữa. Cả đám người trong sân đều thấy được Tử Tình nhà người bộ dạng thế nào, truyền ra đi còn không biết người khác nói như thế nào nữa? Đại Mao nhà ta còn sợ người khác chỉ trích, cưới Tử Tình cũng coi như là nể tình thân thích rồi, các người còn hờ hết này nọ.” Xuân Ngọc nói.

“Cút, cút ra khỏi nhà của ta, ta không có muối muối như người, sau này đừng đến nhà ta nữa, mấy năm nay coi ta như nuôi một đàn bạch nhạn lang (hình dung cho người vô tình vô nghĩa, tâm địa độc ác, vong ân bội nghĩa). Cút, mau cút.” Tăng Thụy Tường lớn tiếng rít gào.

Diễn thị nghe xong còn muốn nói cái gì, lão gia tử túm bà đi. Yến Nhân Đạt còn định há mồm, Tăng Thụy Tường sai Tử Phúc tiễn khách. Tử Phúc đã sớm chờ những lời này, lấy gây gộc, không chút khách khí đuổi người đi.

131. Chương 131: Có Người Cầu Hôn

Một hồi trò khôi hài kết thúc, Thẩm thị vội vàng trở về phòng nhìn xem Tử Tình, thấy Hà thị đang khuyên giải Tử Tình. Thật ra việc này Tử Tình còn tưởng không nghiêm trọng như thế, dù sao bản thân là người hiện đại, hơn nữa lúc đó phản ứng coi như nhanh nhẹn, chỉ lộ một ít dưới cổ, thân dưới vẫn mặc quần lót, nhưng là cảm thấy bị nhục trước mặt mọi người. Giờ phút này nghe mọi người ầm ĩ, mới biết việc này nghiêm trọng thế nào, không chỉ bị thôn dân chê cười, làm không tốt còn bị từ hôn.

Bởi vì bản thân không riêng gì bị Đại Mao kéo áo lộ ngực trước mặt mọi người, còn bị hấn lời vấy, lộ ra quần lót, ở cổ đại, nghe nói bị nam nhân ngoài sờ soạng hoặc thấy được chân mình, nữ tử kia sẽ gả cho nam tử ấy, huống chi là cả người, cho nên Thẩm thị mới không để nàng ra ngoài một mình, ngàn phòng vạn phòng, cướp nhà lại khó phòng.

Tử Tình thấy ánh mắt lo lắng của cả nhà, liền nói: “Nương, không có việc gì, con muốn đi tắm rửa một cái, nương yên tâm đi, Khang Bình sẽ không vì chuyện này mà từ hôn, nếu hấn từ hôn, thì người tổn thất là hấn, tìm chỗ nào mới được người tốt như ta chứ?”

Thẩm thị nghe xong thở dài, cũng biết nữ nhi cố ý an ủi nàng, trong lòng đau xót, nước mắt ngừng không được, sợ Tử Tình thấy lo lắng, vội đi nấu nước.

“Tình nhi, ca ca xin lỗi người, nếu ca ca không làm tiệc rượu, sẽ không bị bọn họ chui chỗ trống, ca ca đáp ứng người, nếu Khang Bình bởi vậy mà từ hôn, ca ca sẽ tìm cho người một người rất tốt, ca ca nói được làm được.” Tử Phúc tiến lên ôm lấy Tử Tình.

“Đại ca, chuyện không liên quan đến người, bọn họ có tâm tư này, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, chỉ có ngàn ngày làm tặc, nào có ngàn ngày để phòng cướp.”

Hà thị nghe xong, ôm Tử Tình khóc: “Cháu ngoan, vì sao phải gặp chueyenj này. Đúng là bọn không bằng heo chó, đứa nhỏ tốt như vậy còn muốn tính kế, nếu bị so thì bà ngoại sống thế nào đây?”

Lão phòng bên kia, Điền thị cũng rất tức giận, mắng to Yến Nhân Đạt cùng Xuân Ngọc. Nói: “Xem xem chuyện tốt của các người kia. Chọc bọn họ giận thật rồi đấy, mỗi lần ta nói cái gì cũng không nghe, cứ muốn làm theo ý mình cơ, giờ thì sao? Vốn hôm nay là chuyện đáng mừng, đồ bọn họ hết tức giận, cho các người vào cửa. Về sau lại để bọn họ ra hai ba chục lượng bạc cho các người xây nhà, người cứ không nghe, Tử Tình đã đính hôn, trước khi đính hôn các người mở miệng đã bị từ chối, các người còn si tâm vọng tưởng, về sau, chuyện của các người ta không quản nữa, không biết lão nhân lại mắng ta kiểu gì đây, các người đúng là đồ không biết chừng mực. Đó là hành động của con người à? Đó là cháu ngoại của người, không phải người ngoài.”

“Đại tỷ đại tỷ phu hôm nay quả thật quá đáng. Nhiều năm như vậy các người còn không hiểu biết nhị ca nhị tẩu à, nhị tẩu không còn yếu đuối như trước nữa, bây giờ người ta có bạc, Tử Phúc lại có tiền đồ, nàng còn sợ gì? Các người mà hào thuận với nàng, từ trong khe hở lấy ra một ít cũng đủ các người sống thoải mái một ít rồi, các người lại vất óc tìm kế tính kẻ người ta, nhìn không thấy mấy năm nay các người càng tính kế, nàng càng không quan tâm các người à, các người nhìn nhị tỷ đi, cái gì cũng không tranh không giành, nhị tẩu lại chủ động đưa lên cửa. Tiền xây nhà đó, Tử Tình một tiểu nha đầu liền mở miệng làm chủ, các người nói đi, ba mươi lượng bạc mà Tử Tình liền dám làm chủ, nhà nhị ca một năm thu vào bao nhiêu biết không hả?” Thu Ngọc nói.

“Vậy tiểu muội nói xem bây giờ làm gì mới phải, ta cũng không dự đoán được bọn họ lại kiên quyết như vậy, đúng là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo. Nếu không thì bây giờ chúng ta tới cửa xin lỗi?” Yến Nhân Đạt hỏi.

“Ta không biết, các người cũng đừng hỏi ta, không phải nhìn trúng tiền tài nhà nhị ca sao, hiện thời Tử Phúc lại trúng cử, cho nên các người mới tính kế người ta như vậy à? Điểm ấy tâm tư ai mà không biết? Ta thấy các người đã giận rồi, đừng nói là nhị ca nhị tẩu. Về nhà mà tự sống đi, ta cũng không hiểu, cùng trồng loại cây như nhau, nhị ca cũng có vài mẫu đất thôi mà người ta có thể tạo ra cơ nghiệp khang trang, các người lại càng ngày càng nghèo đi, dưa hấu, dương khoai, đậu phải không cho các người mầm móng? Cũng tại các người suốt ngày chỉ biết tính kế người khác, hết ăn lại nằm, chẳng oán được ai.” Thu Ngọc nói.

“Gi mà giống? Nhà hần còn có tiền học phí đấy.” tâm tư của Yến Nhân Đạt bị Thu Ngọc nói toạc trước mặt mọi người, có chút tức giận, nhưng lại tìm không được lý do biện minh.

“Đừng đánh rắm nữa, hơn phân nửa tiền học phí không vào túi của các người à, mấy năm nay nhà lão nhị có cầm được đồng tiền học phí nào của mình làm ra đâu, thay người nuôi một nửa đàn con, còn không biết chừng mực. Ta lúc trước mất bị mù, mới chịu đáp ứng đem Xuân Ngọc gả cho người, người là một cháu than, cả nhà bị người bôi trét đen cả rồi, còn không nhanh về nhà, chờ ta lấy gậy gộc đuổi hả?” Lão gia tử vào cửa chợt nghe thấy Yến Nhân Đạt nói, tức giận đến nổi mắng thẳng mặt Yến Nhân Đạt.

Xuân Ngọc thấy lão gia tử phát hỏa, cũng biết chuyện hôm nay không thể giải quyết gì được, kéo kéo tay áo trượng phu, nói về nhà trước.

Trải qua việc này, Tử Tình chân không rời nhà, mỗi ngày trừ bỏ ở phía sau núi thì cũng ở trong phòng, đọc sách, thêu thùa may vá, thêu hoa, nấu cơm, cuộc sống thật sự bình tĩnh. Chính là thấy sắc mặt Tăng Thụy Tường và Thẩm thị càng ngày càng khó coi, chắc chỉ sợ bên ngoài ồn ào huyên náo, Tử Tình đành phải làm như không biết chuyện gì, dỗ cha mẹ vui vẻ.

Này ngày, cũng là ngày thứ tư sau khi xảy ra chuyện ấy, vừa ăn qua điểm tâm, Tăng Thụy Tường dự bị đi học đường, chuông cửa vang, Tử Phúc dẫn lí chính và thiếu niên ngày ấy tiến vào, Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị còn nhớ rõ ngày ấy thiếu niên này luôn luôn đứng về phía Tử Tình, vội châm trà nhường chỗ ngồi, Tử Tình thấy có người ngoài đến, trốn vào trong phòng.

Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị cảm ơn thiếu niên, thiếu niên kia có vài phần ngại ngùng đứng lên, mở mắt quét một vòng, không thấy được Tử Tình, hình như có vài phần thất vọng, lí chính thấy vậy, vội ho

khan một tiếng, thiếu niên mới ngồi ngay ngắn trên ghế tựa, lí chính bưng chén trà, như đang ngẫm nghĩ cái gì, Tăng Thụy Tường gặp lí chính hình như có chuyện khó xử muốn nói, liền chủ động mở miệng hỏi: “Chu huynh có chuyện gì không tiện mở miệng à, cứ nói đừng ngại.”

“Đây là con trai ta, ở ngoài học đường cũng nhiều năm, nói vậy người cũng không xa lạ, chính là đứa nhỏ này không tốt lắm, nguyên bản chỉ có thể nhờ hần thi tú tài làm rạng rỡ tổ tông, ai biết mấy năm nay cũng không có tiến bộ gì, haizzz, thật sự là hổ thẹn.” Lí chính nói.

“Chu huynh khách khí, tuy rằng lệnh lang không có thiên phú đọc sách nhiều, nhưng bản tính là con người tốt, tâm tính cũng thông minh, tương lai làm ít việc khác, cũng có tiền đồ thôi.”

“Như người nói thì tốt rồi. À, đứa nhỏ này coi trọng Tử Tình nhà người, còn nói từ nhỏ liền coi trọng nàng, mấy ngày nay ở nhà chết sống xin ta tới cầu hôn, ta nghĩ quê nhà hương thân, cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu cũng thấy, nên chưa mời bà mối tới cửa. Cúi bằng chúng ta tự mình tới cửa trước trưng cầu ý của các người. Nếu không phản đối, chúng ta sẽ chính thức mời bà mối tới cửa.” Lí chính nói.

“Ngượng ngùng, Chu huynh, nữ nhi của ta đã đính hôn từ tháng Ba. Cho dù có xảy ra việc này, chúng ta cũng không dám khăng định ý của đối phương, tại con rể ta bây giờ đi xa nhà.”

“Đính hôn? Sao chúng ta không biết gì? Không phải các người tìm cơ đấy chứ. Nói thật, với tình huống bây giờ, nữ nhi của người thật sự không dễ gả cho người tốt. Cho dù đính hôn rồi, từ hôn cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột (chắc chắn xảy ra), nào có nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ nường tử của mình còn chưa vào cửa đã bị người ngoài sờ qua, còn bị cả thôn thấy đời? Nếu con ta không thích thì chúng ta cũng sẽ không thể tới cửa này, về sau con ta không bị người trong thôn chỉ trích chắc?”

“Chu huynh nói quá rồi, nữ nhi của ta lúc đó còn mặc quần lót. Với lại cũng là không cần thận làm tuột váy thôi. Lúc đó con người đứng bên cạnh. Về phần nữ nhi của ta tương lai thế nào, đây là chuyện nhà của ta. Nếu Chu huynh không có chuyện gì thì ta sẽ không giữ người lại, học đường cũng gần đến giờ dạy rồi.” Tăng Thụy Tường nói xong liền đứng lên.

“Cho dù có mặc quần lót, cũng vẫn kéo váy trước mặt mọi người, huống chi nữ nhi người còn bị kéo cổ áo, sờ soạng ngực, toàn thôn đều truyền ồn ào huyền náo, nói nữ nhi người đều lộ ra bộ ngực trắng bóng, đương nhiên, ta nói như vậy không phải có ý ghét bỏ gì, chỉ để người biết rõ hoàn cảnh mà thôi, không cần bởi vì mặt mũi mà chậm trễ đứa nhỏ, tú tài lão gia, người nói có phải không?”

“Cha, người nói vậy bạ gì đó? Có phải hay không cái gì? Sớm biết vậy ta sẽ không cho người đến.” Thiếu niên hét lên.

“Xú tiểu tử, người biết cái gì? Cha là vì tốt cho người thôi, nói xấu trước, chuyện tốt còn ở phía sau đó.” Lí chính nói.

Thẩm thị tức giận đến nỗi ôm lồng ngực, lời kéo Tăng Thụy Tường bảo hần đuổi khách. Tử Tình ở trong phòng cũng tức giận, chuyện tốt không ra khỏi nhà, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, truyền thì truyền đi, cũng đừng thêm mắm thêm muối chứ, gì mà lộ ngực trắng bóng ra? Rõ ràng chỉ lộ dưới cổ một xíu mà thôi, nhưng Tử Tình lại không có biện pháp lao ra giải thích, loại chuyện này chỉ có thể dùng thời gian để phai nhạt.

Tử Tình đang nói lảm nhảm ở trong phòng, lúc này, Tử Phúc lại dẫn một cặp cha con khác vào cửa, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị hai mặt nhìn nhau, thầm nghĩ hôm nay là ngày gì, mới sáng sớm đã mấy người khách đến, đừng nói là tới cầu hôn nữa nhá? Chỉ sợ nói lời không hay.

Chu Kế Tiên vừa nhìn thấy cặp cha con vào cửa, chỉ mặt người con, hỏi: “Con sên, người tới đây làm gì?”

“Người gọi cái gì thế hả, ta gọi là Chu Kế Phúc, tám trăm năm trước ta đã không chảy nước mũi rồi, người còn khi dễ người?” Một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi trả lời.

Tử Tình ở trong phòng nghe thấy được động tĩnh, mới biết được người vừa rồi là vua của bọn nhỏ năm đó, còn người này mới là con sên, Tử Tình cũng không biết nên tức giận hay là nên may mắn, ra chuyện gièm pha lớn như vậy, cư nhiên còn có người dám đến cửa cầu hôn, chỉ sợ có tâm tư không tốt.

“Tú tài lão gia, chúng ta là nông dân nên nói chuyện thô tục, là thế này, con của ta coi trọng đại nữ nhi nhà người, tuy rằng nhà của ta chỉ có hai mẫu ruộng nước, nhưng chúng ta là người trong sạch, con ta cưới nữ nhi người thì nhà người phải cho nhiều của hồi môn. Với lại, có ca ca làm quan cũng không sai, nhớ về sau chiếu cố con ta nhiều hơn là được.” Người tới nói.

Tử Tình rất cục biết chỉ số thông minh của con sên giống ai, đến nhà người ta cầu hôn, còn nói cái bộ ban ơn, thật sự là không biết xấu hổ, chính là nghe vậy thì cũng biết lời đồn bên ngoài có bao nhiêu khó nghe, khó trách sắc mặt lão cha lão nương càng ngày càng khó coi.

Thẩm thị tức giận đến nỗi nói không ra lời, Tăng Thụy Tường vừa muốn mở miệng đuổi khách, Chu Kế Tiên dãi nói: “Đúng là không biết lượng sức, Tăng gia cô nương không tốt thế nào, cũng không phải một đứa con không biết chữ o tròn thế nào của nhà người có thể với được, về nhà gột rửa đầu óc, học xong rồi ra ngoài nói chuyện, nhà ai mà không biết con người ngu ngốc thế nào, nhỏ đầu óc có vấn đề, lớn cũng giống ý chóc. Còn vọng tưởng cưới Tăng gia cô nương nữa chứ.”

“Người nói vậy, ta không ngu ngốc, hồi nhỏ không phải người nói, nàng là lão bà của ta, ta còn nhớ rõ mà, người cho là ta quên à? Ta biết, người muốn cướp lão bà của ta, thấy lão bà của ta bộ dạng đẹp mắt, người cho là ta không biết à? Ngày đó có người thấy, người lôi kéo lão bà của ta nói chuyện nửa ngày, người mới là người hại lão bà ta mất mặt.” Chu Kế Phúc nói.

“Im miệng, mở miệng ngậm miệng lão bà người, ai là lão bà của người, nếu người ra ngoài nói vậy mọi người ta là lão bà của người, ta nghe thấy một lần liền đánh người một lần, người cứ thử xem.” Tử Phúc giờ nắm tay, quát.

Chu kế phúc vừa nghe “Oa” một tiếng, khóc lên, trốn sau lưng cha hấn, Tăng Thụy Tường nhú nhú mày, nhân cơ hội nói: “Các người đều đi đi, nữ nhi nhà của ta sẽ không gả cho các người, xin lỗi, ta còn có chuyện, sẽ không giữ các người, Tử Phúc tiễn khách.”

Lí chính nghe xong, phẩy tay áo bỏ đi, trừng mắt nhìn cặp cha con kia, mắng câu “Đồ ngu.”, con trai Tăng gia con trúng cử, cũng không phải tùy hấn bóp nắn, nguyên bản cho rằng thừa dịp cơ hội này có thể nhất được tiện nghi, mà con mình cũng nguyện ý, lại cùng Tăng gia có quan hệ thông gia, người khác không biết, hấn còn có thể không biết Tăng gia thế nào sao, điền sản mua không ít, nghe nói mua mấy cửa hàng trong An Châu, đồ cưới của đứa nhỏ khẳng định không ít, mà nghe nói nhà đầu nhà Tăng gia thông minh từ nhỏ, tiệc rượu ngày ấy, hấn chứng kiến được diện mạo của nhà đầu Tăng gia, rất đẹp, tuyệt đối không giống nông dân, haizz, đáng tiếc.

Tăng Thụy Tường đỡ Thẩm thị vào phòng, Thẩm thị ôm hấn khóc: “Đây mà là tới cửa cầu hôn à, rõ ràng là tới nhục nhã người ta, cha bọn nhỏ à, nếu Tình nhi bị từ hôn thì làm sao bây giờ?”

Tăng Thụy Tường vỗ sau lưng Thẩm thị, nói: “Đừng khóc, chuyện vẫn chưa đến mức đó, lúc trước Lâm tiểu tử cũng nói, cho dù tương lai có xảy ra chuyện gì, hấn đều không rời không bỏ, người an tâm đi, nữ nhi ta thông minh xinh đẹp như vậy, ai cưới được là phúc khí, nếu vì vậy mà xem nhẹ Tình nhi, cũng không đáng giá để nữ nhi dựa dẫm cả đời, tương lai nhất định sẽ có người biết nhìn nhận cưới đi.”

Tử Phúc đen mặt tiễn khách xong, Tăng Thụy Tường thấy cảm xúc Thẩm thị kích động, liền để Tử Phúc đi học đường lên lớp giùm hấn buổi sáng.

Tử Phúc vừa ra đến trước cửa, lại quay đầu vào nhà nhìn Tử Tình, vuốt đầu Tử Tình nói: “Tình nhi đừng thương tâm, nếu Khang Bình từ hôn, ca ca nhất định sẽ cho người một tương lai tốt đẹp.”

132. Chương 132: Khang Bình Trở Về

Thời gian nhoáng một cái liền tiến vào tháng chạp, Tử Lộc dẫn Tử Thọ cùng Tử Hỉ về đến. mỗi khi Tử Tình nghe chuông cửa vang đã nghĩ là Lâm Khang Bình trở lại, bởi vì hấn đáp ứng Tử Tình sẽ trở về trước

tết, đợi đến hai mươi tháng chạp, Tử Phúc từ thư viện trở về, hai tháng nay hắn luôn luôn tại thư viện thảo luận kì thi sang năm với bạn cùng trường, Lâm Khang Bình vẫn không thấy, Tử Tình có chút thất vọng.

Đầu năm nay giao thông không tiện, thông tin cũng không tiện, cũng không biết một năm nay Lâm Khang Bình làm việc có thuận lợi, bình an không. Trong lòng Tử Tình bất ổn, luôn ngóng trông hắn trở về, lại lo lắng hắn biết chuyện kia xong sẽ khó chấp nhận, dù sao hắn vẫn là một nam nhân cổ đại.

Nhưng trong lòng Tử Tình không có nhiều sợ hãi, bản thân nói như thế nào cũng là một người hiện đại, hơn nữa nàng có thể cảm giác được Lâm Khang Bình thật lòng, nhưng cũng hi vọng việc này có thể mau chóng kết thúc. Chủ yếu là Tử Tình không nghĩ mỗi ngày đối mặt với ánh mắt lo lắng áy náy của cha mẹ, vừa mới bắt đầu, Thẩm thị cùng Hà thị còn lo lắng Tử Tình sẽ chịu không nổi nhục nhã, mỗi ngày đều ở cùng nàng, Tử Tình có nói với họ, tuyệt đối sẽ không đi tìm chết, sau này Thẩm thị thấy nàng thật sự vẫn ăn ngủ, cuộc sống như cũ, mới buông lỏng tâm tình xuống.

Sáng sớm hôm nay, Tử Tình giúp đỡ Thẩm thị nhổ lông gà, Tử Phúc dẫn bọn đệ đệ muội muội ở thư phòng viết câu đối, lúc này, chuông cửa vang lên, Thẩm thị thấy bọn họ đang bận, nói: “Có thể là cha con và ông bà nội trở lại, con ra mở cửa đi.”

Tử Tình vừa đem cửa mở ra, còn chưa có thấy rõ người đến là ai, đã bị người tới gắt gao ôm vào trong lòng, Tử Tình vừa muốn giãy dụa, nghe thấy bên tai có tiếng nói nhỏ: “Tình nhi. Là ta, ta đã trở về, Tình nhi, Tình nhi của ta, ta đã trở về.”

Nước mắt Tử Tình chậm rãi tràn ra đến, những ngày ủy khuất bộc lộ ra. Tử Tình lôi kéo vạt áo Lâm Khang Bình nghẹn ngào không nói. Lâm Khang Bình chôn mặt ở hõm vai Tử Tình. Đột nhiên cảm thấy được một chất lỏng ấm nóng, vội ngẩng đầu lên nhìn Tử Tình, dùng bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho Tử Tình, cười nói: “Không ngờ người cũng nhớ ta như vậy. Vừa thấy ta nước mắt đã chảy thành sông, không uống phí ta ngày đêm vất vả về đây.”

Ai ngờ Lâm Khang Bình càng lau nước mắt Tử Tình càng nhiều, Lâm Khang Bình cười nói: “Còn rơi nữa là ta dùng miệng lau đấy.” Tử Tình bỗng chốc ngượng ngùng. Vội đẩy hắn ra, từ dùng khăn tay lau.

Lâm Khang Bình cầm lấy tay Tử Tình hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Lúc ta không ở đây người bị ủy khuất gì?”

Lời này vừa hỏi, nước mắt Tử Tình lại trào ra. Lâm Khang Bình vội ôm Tử Tình “Nín khóc, nín khóc, ta đã về rồi mà.”

Tử Tình lo lắng bị người ngoài nhìn thấy thì không hay, giãy dụa muốn đóng cổng lại, Lâm Khang Bình nói: “Bên ngoài còn có đồ nữa.”

Tử Tình thấy bên ngoài còn có một chiếc xe ngựa, Lâm Khang Bình nói Tử Tình ra. Lấy khăn tay của mình lau khô nước mắt cho nàng, rồi đánh xe vào. Lúc này, lão gia tử bọn họ cũng đi lại. Tăng Thụy Tường nói: “Xa xa thấy một chiếc xe ngừng ở cửa, còn tưởng là ai nữa chứ? Chu chương quấy thì đã đến mua hàng từ trước rồi. Bà người còn nói là có lẽ đến đưa hàng tết.”

“Vâng, nhạc phụ, tiểu tể (xưng hô của con rể với cha chồng) đúng là đưa hàng tết đến.” Lâm Khang Bình cười nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong, trầm mặc không nói, nhìn nhìn hồng ánh Tử Tình đo đỏ, Lâm Khang Bình nghi ngờ nhìn Tăng Thụy Tường một cái, lại nhìn nhìn lão gia tử cùng Điền thị, ánh mắt lão gia tử cùng Điền thị trốn tránh. Lúc này đã đến gần nhà, Lâm Khang Bình áp chế nghi vấn dưới đáy lòng, đem đồ đặc trong xe chuyển xuống, Tử Tình xốc lên màn xe, chất đầy nửa xe ngựa, các loại điểm tâm, quả vò cứng ít nước, vải dệt, da nhung, còn có 6 tảng ngọc thạch. Tử Phúc bọn họ nghe thấy động tĩnh, đều chạy đến hỗ trợ, đem đồ trực tiếp chuyển vào thư phòng, Điền thị luôn luôn tha thiết nhìn xem, lão gia tử dẫn bà vào phòng sưởi ấm. Thẩm thị đã ngâm trà, cầm chút điểm tâm ở kinh thành làm cho để bọn họ nếm thử trước.

Sau khi ăn xong, tiến bước hai vị lão nhân, Thẩm thị chọn hai hộp điểm tâm lớn để bọn họ mang về. Cả nhà ngồi trên thảm lông dê ở thư phòng, đùa nghịch những thứ Lâm Khang Bình mang về, Thẩm thị là một áo khoác dài có cổ lông chồn đen tuyền, Tử Tình là màu, Tử Vũ còn nhỏ nên là lông thỏ trắng tuyết, bốn xấp vải lụa, bốn xấp vải bông, Tử Phúc mua thêm giấy và bút mực các loại, Tăng Thụy Tường là chặn giấy phỉ thúy, ông đựng bút phỉ thúy. Tử Tình còn được thêm một đôi giày, nói là làm bằng da tuần lộc,

vừa nhẹ vừa không ngấm nước, Tử Tình cực kì vui vẻ, lúc trời mưa hay tuyết đi lại không thuận tiện, cũng may hai năm này bản thân không làm gì nên không ra cửa, bằng không thì phiền chết. Đôi giày này vừa vặn để dùng.

Cuối cùng, Lâm Khang Bình lại mở ra hai bao lớn, là các loại hải sản, có mực, cá, hải sâm, cá muối, tôm, còn có nhất bó rong biển lớn, Thẩm thị thấy mấy thứ này, liên tục nói: “Tốn kém quá, mấy thứ này chưa thấy thì sao biết ăn thế nào, mua cũng là lãng phí, tốn bao nhiêu bạc vậy? Người nhà thì đừng khách khí, hướng chỉ người còn đang vào giai đoạn lập nghiệp, càng phải tiêu tiền tiết kiệm, về sau không được như thế nữa đấy.”

“Nương, cũng là người một nhà thì cần gì phải thế? Ta đã hỏi rõ phải chế biến thế nào rồi, đây đều là đồ mua trực tiếp trong tay ngư dân ở bờ biển. Ta còn có một cái thỉnh cầu, bây giờ ta không phải hạ nhân Văn gia, còn nữa, người Văn gia lên kinh thành cả rồi, ta muốn ở lại đây cùng các người đón tết, ta biết nếu theo lẽ thường thì cô gia không thể ở lại nhạc gia mừng năm mới, mà ta cùng Tử Tình cũng chưa kết hôn, cho nên mới cả gan nói ra yêu cầu, không biết nhạc phụ cùng nhạc mẫu có thể đồng ý không?”

Thẩm thị cùng trượng phu trao đổi ánh mắt, Thẩm thị nói: “Nếu như thế thì cứ ở lại đi. Về sau, nếu người nguyện ý, trước khi người thành thân, đều có thể về nhà ăn tết. Đừng khách khí, với lại chúng ta rất xin lỗi người.” Thẩm thị nói xong vành mắt liền đỏ, Tăng Thụy Tường vội dè tay nâng lại, lắc lắc đầu, Lâm Khang Bình thấy, cũng chỉ làm bộ như không phát hiện, nhưng lòng nghi ngờ lại thêm sâu.

“Ta đã biết, cảm ơn nương. Đúng rồi, đây là 6 tảng ngọc thạch ta đã chọn tỉ mỉ, nhạc phụ, nhạc mẫu, và các ca ca, đệ đệ muội muội mỗi người một tảng, coi như là lễ vật ta tặng mọi người. Sau khi thành thân, nếu muốn giữ làm trang sức hoặc làm vật trang trí đều tùy ý mình, ngọc phỉ thúy này đã bán giá cao ở kinh thành, về sau, chỉ sợ càng ngày càng quý hiếm, nương cứ cất cho bọn họ, tương lai bọn họ thành thân rồi hẵng đưa.” Lâm Khang Bình nói.

“Đây coi như là lễ vật chúng ta đưa trước, về sau các người thành thân chúng ta không tặng thêm nữa. Ta nói rồi mà, một tảng đá này trị giá vài chục lượng bạc, các người còn không tin.” Tử Tình ngắt lời.

“Người là đồ quỷ hẹp hòi.” Tử Phúc nghe xong xoa tóc Tử Tình rồi luôn.

“Còn ta nữa, bắt nhiều chim bìm bịp cùng cá chạch như vậy, người vừa nói muốn ăn, không phải ta luôn vui vẻ chạy đi bắt cho người à?” Tử Lộc cũng nói.

“Đúng vậy, đại tỷ cũng luôn sai ta như sai người hầu ý, làm mấy hộp gỗ bằng lim này, lại khắc (trạm trở) hoa khắc núi, cũng không biết đại tỷ muốn dùng để đựng thứ bảo bối gì.” Tử Thọ nói.

“Sao lại đồng lòng phê phán ta hả, không ngờ ta phải kiếm bạc còn phải chịu các người khi dễ, nương nhìn kia.” Tử Tình cố ý kéo vạt áo Thẩm thị, nói.

“Thật sự là đắt vậy sao? Lúc Tình nhi mua chỉ có 5 lượng một tảng mà?” Thẩm thị nghe xong hơi hoài nghi.

“Nương, lúc đó là người bán không biết thứ này đáng giá. Bây giờ mới biết đáng giá thì ai sẽ bán 5 lượng nữa. Đúng rồi, nương định làm cái gì?”

Thẩm thị nhìn nhìn Tử Tình, nói: “Con có 2 tảng chưa đựng đầy thôi muốn đánh chủ ý về phía nương à? Trong tay con còn không biết bao nhiêu tảng đá nhỏ nữa, muốn giấu giếm ta? Nói thật, muốn làm gì?”

Tử Tình thấy Thẩm thị phòng bị, rót ầu thân một chén nước để lấy lòng, cười nói: “Nương, con chỉ muốn góp ý kiến cho nương thôi mà, đừng làm trang sức nữa, ta tặng nương trang sức nhiều rồi, không bằng khắc nó thành một củ cải trắng lớn, cải trắng biểu thị cho tài lộc mà! Đặt trong nhà thì thật tốt, vào cửa chính là tiền tài. Đường nhiên, mảnh vụn còn lại đối với nương là vô dụng, cho con cũng được. Ta nhất định sẽ không lãng phí.”

Tử Thọ nghe xong hưng phấn xoa hai tay: “Nương, nếu không thì để con thử xem. Bây giờ con có thể khắc bằng chữ rồi đấy.”

“Được, chờ tương lai người thành thân, có tảng đá của riêng mình rồi tự mà khắc.” Tử Phúc nói.

“Người lại khổ luyện mười năm, lúc ta thành thân thì nhờ người khắc gì đấy cũng được.” Tử Hỉ vỗ bả vai Tam ca.

“Thôi, luyện năm năm nữa là được, lúc ta thành thân sẽ nhờ người khắc cho ta con dấu.” Tử Lộc cũng góp vui.

“Tránh xa ta ra, bây giờ ta khắc chữ đã có thể bán lấy tiền, còn chờ đợi gì chứ? Tương lai các người phải cầu xin thì ta mới khắc nhé. Nhưng chưa khắc qua đồ lớn bao giờ, chủ yếu là không có nguyên liệu.” Tử Thọ một mặt đắc ý, lại nói với Lâm Khang Bình: “Tỷ phu, lần sau mua ít ngọc thạch bình thường về để ta luyện tập, được không?”

Lâm Khang Bình bị từ “Tỷ phu” làm hôn mê, vội vàng gật đầu.

“Tam ca, ta muốn bướm bướm giống tỷ tỷ, người khắc một cái uội muội được không?” Tử Vũ nhỏ giọng hỏi. Bỗng chốc làm Tử Thọ khó khăn, hắn đành phải vuốt đầu xấu hổ nói: “Chờ tam ca học xong đã.”

Một phòng ồn ào cười to, cười đủ, Tử Lộc nói: “Haizzz, tết rồi sao không có người chơi mặt chược ta.”

Lần này xem như nhắc nhở mọi người, trừ Tử Vũ, ai cũng muốn lên bàn ngồi, Tăng Thụy Tường nói: “Tiểu hài tử không được chơi, mặt chược người còn không phân biệt hết, chờ tương lai người học xong chữ rồi chơi, còn các người phải xếp hàng, lớn trước nhỏ sau.”

Tử Vũ mặc kệ, nói: “Vậy thì con chẳng phải là vĩnh viễn không chơi được à.”

Thẩm thị cười hề hề nói: “Nhào vô thôi.”

Đánh vài vòng mặt chược, Tử Tình cũng không có thời gian để nói chuyện riêng tư cùng Lâm Khang Bình, thu dọn tây sương phòng xong, để Lâm Khang Bình rửa mặt rồi đều tự nghỉ ngơi.

133. Chương 133: Ngả Bài

Ngày kế, Thẩm thị nói với Tăng Thụy Tường: “Trời lạnh, trong nhà lại có thêm người, thôi thì làm mấy con dê đi, thịt thì để trong tuyết, sẽ không hư thối, ta phát hiện thịt dê để một ngày trong tuyết ăn ngon hơn, bọn nhỏ đang vào thời gian trưởng thành, cần nhiều dinh dưỡng. Mà cũng dùng làm chiêu đãi khách trong dịp tết luôn.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, định đi tìm người, Lâm Khang Bình nói: “Nương, ta cùng Tình nhi đến sau núi bắt dê. Thuận tiện nhặt trứng gà về luôn.”

Thẩm thị lo lắng nhìn Tử Tình, nói: “Thôi thì để qua tết làm cũng được.” Tử Tình nghe xong, từ chối cho ý kiến.

Lâm Khang Bình cầm cái rổ, cùng Tử Tình đi, ra khỏi cổng liền nắm tay Tử Tình, mười ngón đan vào nhau, cúi đầu tự nói những chuyện hơn nửa năm qua mình trải qua.

Nguyên lai, ngày đó Lâm Khang Bình mua lá trà hết năm trăm lượng bạc, đến Cảnh Đức trấn, mua năm trăm lượng bạc đồ sứ, ngân lượng thừa lại đến Hàng thành mua tơ lụa. Người nước ngoài Đại Vệ nhận hết, nói đồ Lâm Khang Bình đưa còn tốt hơn đồ ở Việt thành, lại rẻ hơn, thích đồ sứ tinh xảo kia. Một chuyến này Lâm Khang Bình kiếm được năm sáu chục lượng bạc, lại đem hàng ngoại của Đại Vệ vận chuyển đến kinh thành, bán cho cửa hàng trong kinh thành, lại kiếm được ba bốn chục lượng bạc. Cho nên vào lúc Trung thu, Lâm Khang Bình liền trực tiếp lên thuyền ở kinh thành đến Cảnh Đức trấn, một chuyến này toàn vận chuyển đồ sứ. Lúc đầu định từ Việt thành đến kinh thành sẽ đi đường bộ, trở về thăm Tử Tình một lát, nhưng Văn Tam muốn mua hải sản về kinh thành để dùng dịp tết, mà tổng nhà cũng có tiệm cơm cần dùng, Lâm Khang Bình nghĩ nghĩ, đem số bạc lời thêm một con thuyền, chở cả hải sản và hàng ngoại luôn.

“Tình nhi, bây giờ hai ta có hơn ba ngàn lượng, lúc trước ít ngàn lượng, nên không thể mua hàng ngoại, hai lần vận chuyển hàng ngoại này kiếm không ít. Ta nghĩ năm sau sẽ đi buôn bán nữa, để lại cho người một ngàn lượng bạc, thừa lại thì ta lại cầm buôn bán. Chúng ta đã có chút tài sản, không giống mấy heucj lượng bạc như trước, ta muốn kiếm nhiều hơn để lỡ sau này có cái gì ngoài ý muốn, hai ta cũng không đến nỗi không có đồng nào, người thấy được không?” Lâm Khang Bình nói.

“Được chứ, trứng gà không thể để cùng một rổ.”

“Có ý gì?”

“Nếu bị đánh thì tất cả đều nát, không ăn được gì nữa.”

“Cách nói của người mới mẻ lắm.” Lâm Khang Bình thấy tâm tình của Tử Tình tốt hơn, đứng lại. Hai tay nâng mặt Tử Tình hỏi: “Tình nhi, người còn không định nói gì với ta sao?”

Tử Tình nghĩ nghĩ, còn chưa há mồm, Lâm Khang Bình đã vội vã hỏi: “Chẳng lẽ người còn không tin nhiệm ta à?”

Tử Tình nhìn ánh mắt của Lâm Khang Bình, trong ánh mắt hắn chỉ có nàng, sốt ruột cùng lo lắng đan xem nhau, liền chậm rãi đem chuyện ngày ấy nói ra, “Nương cùng bà ngoại đều lo lắng. Sợ ta chịu không nổi nhục nhã mà tìm chết, bọn họ sợ người vì thế mà từ hôn, lúc đó phụ thân cũng tức giận. Hai nhà quan hệ cương cứng, phụ thân tuyên bố nói cho dù người có từ hôn, hắn sẽ nuôi ta cả đời. không biết người ngoài ta thế nào nữa kìa? Càng buồn cười là có hai nhà tới cửa cầu hôn, trong đó một người là kẻ gốc, nói chưa được vài câu đã muốn cha mẹ ta đưa nhiều của hồi môn, cha mẹ càng bị chọc tức.” Tử Tình nói xong, vành mắt lại đỏ.

“Nói vậy, ta làm sao có thể vì chút chuyện này mà từ hôn. Hèn gì hôm qua ta về người lại khóc thương tâm như thế, hắn dám nhục nhã người trước mặt mọi người à? Ta không tha cho hắn. Người khác thích nói cái gì thì nói, quen người nhiều năm, chẳng lẽ ta không biết người là người thế nào à, ta chờ người nhiều năm như vậy, có thể cùng người đính hôn, người có lẽ không biết trong lòng ta có bao nhiêu may mắn, có thể nhìn thấy người, có thể ôm người, trong lòng ta thật sự rất rất vui mừng, Tình nhi, người nhớ kỹ, nếu lỡ, ta là nói là nếu lỡ thôi nha, người đừng có gì ngoài ý muốn, xin đừng rời ta nhé, ở trong lòng ta, cho dù thế nào đi nữa, người đều tốt nhất, đẹp nhất.”

“Người là đồ gốc.” nước mắt Tử Tình trong khoảnh khắc trào ra, tiến lên ôm lấy Lâm Khang Bình, Tử Tình ghé vào trong lòng Lâm Khang Bình, khóc rống một hồi, Lâm Khang Bình ôm nàng, trong lòng âm thầm tính toán, không biết trải qua bao lâu, nghe thấy dưới núi có tiếng Tử Hỉ kêu.

Hai người vừa vào cửa, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường còn có Tử Phúc ở cửa chờ, đều khẩn trương nhìn bọn họ, Tử Tình gật gật đầu, Tăng Thụy Tường và Tử Phúc đều thở dài nhẹ nhõm, tiến lên vỗ vỗ bả vai Lâm Khang Bình, Tử Phúc nhìn Lâm Khang Bình, hỏi: “Sao ta thấy hình như người cao hơn năm ngoái rồi, trước kia chúng ta bằng nhau mà nhỉ?”

Tử Tình đánh giá một lát, cũng may là không cao lên quá nhiều, lúc mình khâu quần áo cũng nghĩ tới điểm này, nên làm dài hơn một chút.

Thẩm thị thì đan hai tay vào nhau, cảm tạ trời đất, rồi sau đó mới lôi kéo Lâm Khang Bình: “Cao hơn thật, hài tử tốt à, đang chờ các người về ăn cơm.”

Giữa trưa đương nhiên là ăn thịt dê, xương dê còn đang hầm, Diên thị vừa thấy giết dê, đã sai Tử Phúc cùng Lâm Khang Bình gọi cả nhà Thu Ngọc đến, Tử Tình nhớ kiếp trước lão mẹ thích ăn mực bằm nhuyễn cùng thịt heo, thịt gà nấu canh, thêm một ít xương dê vào.

Sau khi ăn xong, Lâm Khang Bình nói có việc ra ngoài một chuyến, Thẩm thị vội hỏi: “Trời lại thế này, chỉ sợ trên đường có tuyết đọng, sớm đi về sớm, đừng để chúng ta lo lắng.”

Tử Phúc cười trả lời: “Nương, yên tâm đi, hắn không ngã được đâu, đi ra ngoài bàn bạc mấy chuyện rồi trở lại.”

Tử Tình đưa hắn tới cửa, thấy hắn mở dây cương ngựa, nhìn Tử Tình lo lắng, vỗ vỗ mặt Tử Tình, nói một câu: “Không tới hai canh giờ thì ta sẽ trở lại, yên tâm.” Nói xong liền cưỡi ngựa đi, Tử Tình vào nhà thì

nghe thấy Tử Phúc nói với Thu Ngọc: “Tiểu cô, ta dạy cho người chơi một trò, trò ăn tiền đây, không nhiều lắm đâu, mấy chục văn là đủ rồi, người nhìn chúng ta chơi hai vòng là biết thôi. Tắt chơi rất vui.”

“Mấy chục văn mà ít ỏi, người nghĩ rằng ta và các người giống nhau sao, làm gì có thừa tiền.” Thu Ngọc nói.

Tử Phúc nghe xong cười cười, cũng không cưỡng cầu, cùng Tử Lộc, Tử Tình, Tử Thọ, bốn người chơi hai vòng, Chú Vân Giang luôn luôn nhìn, nóng lòng muốn thử, xin Thu Ngọc mấy văn, bị một ánh mắt của Thu Ngọc trừng mắt, Tử Phúc vội đem vị trí cho hắn, lão gia tử muốn lên, Tử Tình cũng đem vị trí tặng cho hắn, cũng để lại mấy chục văn trên bàn, lúc này, Thu Ngọc ở trong phòng thứ nhất dây tây hô to: “Nương, mau tới đây, Mợ Mợ kéo bánh (đi ị đây ạ).”

Diễn thị vừa nghe đã vội vàng vui vẻ chạy vào, múc nước ấm tự mình lau cho đứa nhỏ lau Tử Tình đột nhiên nhớ tới Tử Hỉ hồi nhỏ, mình vừa mới tới không được bao lâu, hình như là ở phòng tiểu cô, nương không biết đang vội cái gì, tã Tử Hỉ đầy bánh (-.-, bánh = cứt ạ), Diễn thị tiến vào nhìn thấy, lấy tay bịt mũi, nói câu ‘thật thôi’ rồi đi. Năm ấy Tử Tình 5 tuổi, cố sức sửa sang sạch sẽ cho Tử Hỉ. Nghĩ đến đây, Tử Tình bỗng nhiên rã rời hứng thú, vào đông ốc cùng Thẩm thị nói chút chuyện.

Trời sắp tối rồi mà Lâm Khang Bình còn chưa trở về, Tử Phúc cũng có chút sốt ruột, đi khắp phòng, Tử Tình thấy hỏi: “Đại ca có phải, người biết Khang Bình làm cái gì không?”

“Không có, người không biết hắn làm cái gì thì sao lại hỏi ta? Ta chỉ thấy trời tối rồi nên mới lo lắng mà thôi.”

Đang nói, chuông cửa vang, Tử Phúc vội xông ra ngoài, Thẩm thị thấy, nói thầm một câu, “Đứa nhỏ này, chưa thấy hắn tích cực mở cổng như vậy bao giờ, sao lại có cảm tình tốt với Khang Bình như vậy nhỉ?”

Tử Phúc cười hì hì cùng Lâm Khang Bình vào, Tử Tình nhìn thoáng qua Lâm Khang Bình, trừ bỏ trên giày đầy nước bùn, những chỗ khác không có thì khác cả, nhìn yên tâm bỏ qua chuyện này.

Cơm chiều, Thẩm thị uống canh xương dê, nói hình như vị không giống trước lắm, ngon hơn nhiều, mọi người uống xong cũng nói vậy, Tử Tình vội nói là bỏ thêm mực bằm vô, thấy ánh mắt Thẩm thị nghi ngờ, Tử Tình giải thích nói: “Rong biển đều có thể hầm canh xương cốt, uống lên đều ngon, cùng là đồ dưới biển, ta nghĩ cũng không khác nhau lắm.”

“Ta rất kỳ quái, mỗi lần người làm lung tung đều có thể có thu hoạch lớn?” Tử Phúc hỏi.

“Đương nhiên rồi, ta có vì sao may mắn chiếu mà, các người có ra roi đuổi ngựa cũng không may mắn hơn ta được.” Tử Tình một mặt đắc ý.

“Khen người một tí mà người vênh mặt thế rồi.” Tử Phúc ghét Tử Tình đắc ý, vừa định dùng tay véo mặt nàng, đã bị Lâm Khang Bình ngăn cản.

Tử Phúc trừng mắt Lâm Khang Bình nói: “Làm chi vậy, ta là ca ca của nàng, lúc hai chúng ta vui đùa không biết người ở đâu đâu? Bây giờ muốn nhúng tay can ả, nhanh đi đi, Tình nhi còn chưa gả cho người đâu.”

Lâm Khang Bình nghe xong, vẫn không buông tay ra: “Đại ca nói gì vậy? Ta chỉ sợ người làm đau Tình nhi. Làn da nữ hài non lắm.”

“Xí, muối muối của ta thì ta không đau lòng sao?” Mọi người thấy cười to, đều nói Lâm Khang Bình biết thương Tử Tình, làm Tử Tình đỏ thắm mặt.

“Tử Tình, lần này Khang Bình mang thứ tốt gì từ kinh thành về?” Thu Ngọc sau khi cười xong, hỏi.

“Ăn, dùng, mặc, mang, đúng rồi, có thứ người thích.” Nói xong Tử Tình vào nhà lấy ra một cái hộp, bên trong còn có 4 cái bông tai, nói với Thu Ngọc: “Tiểu cô, người có thể chọn hai cái, còn hai cái để cho nhị cô.”

Thu Ngọc thấy quả nhiên vui mừng, nhận lấy hộp: “Năm ấy nhị cô người xuất giá, có mang đôi hoa tai làm bao người ghen tị, bây giờ ta rốt cục cũng có thể mang đôi hoa tai từ kinh thành đến. Không bằng đưa hết cho ta đi, nhị cô người cũng có rồi mà, với lại nàng cũng ít khi mang mấy thứ này lắm.”

“Tiểu cô, đôi bông tai của nhị cô cũng cũ rồi.” Tử Tình đáp.

Tiếp đó, Thu Ngọc còn nói nàng làm được hơn một trăm hầu bao, hôm khác sẽ đưa cho Khang Bình. Nói thêm một ít chuyện nữa rồi rời đi.

Tiến bước lão gia tử bọn họ, bọn Tử Phúc chơi mệt chợp, Lâm Khang Bình thay Tử Tình, Tử Tình ở một bên làm châm tuyền, bộ đồ mới mặc tết thì còn chưa làm ỉnh, lần này Khang Bình mang về hai tấm da hổ trắng, Tử Tình khâu một vòng ở cổ áo và cổ tay, làm rạng rỡ không ít, quần áo mùa đông kiếp trước cũng luôn làm thế này, Tử Vũ thấy rất thích, cũng ầm ĩ khâu vào áo bông cho nàng, Tử Tình dứt khoát làm theo. Tăng Thụy Tường cũng có tâm tình trêu ghẹo, nói: “Thêm một lớp lông hổ mà có vẻ cao quý không ít.”

134. Chương 134: Đá Kê Huyết

Hôm nay chính là hai mươi sáu tháng chạp, Tử Lộc muốn dẫn Tử Thọ, Tử Hỉ cùng Tử Vũ đi An Châu thành bán câu đối, ba người nói muốn kiếm ít tiền tiêu vặt chơi mệt chợp, có Tử Vũ ở đó thì chắc chắn sẽ bán nhanh hơn. Tử Phúc muốn đi Lưu gia tặng quà tết, Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị mua hàng tết, Khang Bình đánh xe, lôi kéo Tử Tình cùng đi, cũng cẩn thận quần khăn quàng hồ ly cho Tử Tình.

Lâm Khang Bình đưa cả nhà đến xong, gửi xe ngựa ở Chu chương quây. Cùng Thẩm thị bọn họ mua hàng tết, Tử Tình đã lâu không đi dạo phố, lần này có Lâm Khang Bình làm bạn, giống như đứa bé, nhìn thấy vật nhỏ nhỏ mới mới là muốn sờ sờ, tượng gỗ điêu khắc, hàng tre trúc, còn có chút ít động vật nhỏ được chạm trổ bằng bạch ngọc, nhưng không mua, chủ yếu là xem náo nhiệt, trình độ náo nhiệt của phố xá cổ đại tuyệt đối không thua hiện đại, bởi vì thành thị cổ đại ít, hàng hóa tương đối tập trung, cho nên hầu như toàn bộ người An Châu và những vùng lân cận đều đến đây, đương nhiên là người chật như nêm, Lâm Khang Bình cẩn thận che chở Tử Tình, lúc đầu hắn còn muốn nắm tay Tử Tình, nhưng Tử Tình chạy đông chạy tây nhìn nhìn, đành thôi.

“Người vẫn là một đứa nhỏ à, người ta thấy lại bảo ta là ca ca của người, sợ người bị người khác xô đẩy nên bảo vệ, nói không chừng còn phải khen ta làm ca ca mà thương muội muội ghê, mà lỡ bị người xô đẩy thật thì sao hả?” Lâm Khang Bình bốn cột.

“Người ở ngay bên cạnh mà. Ồ, đó là tảng đá gì?” Tử Tình phát hiện có bảy tám hòn đá nhỏ, vừa đủ để dùng khắc con dấu, Tử Tình muốn mua về cho Tử Thọ, ai ngờ đối phương chào giá tận 1 lượng 1 hòn.

Tử Tình ngại đắt, lôi kéo Lâm Khang Bình ngồi xổm trước mấy tảng đá, cầm ở trong tay, lặn qua lộn lại xem, tảng đá hồng hồng đỏ đỏ, có mấy tia tím, Tử Tình rất thích. Đối phương là người đã cao tuổi, nói: “Tiểu nữ oa, người nhìn tảng đá này đi, không phải đá thường đâu, nó có màu đỏ, giống như máu gà. Hồi trước ta đi du lịch ở Chiết Giang, tìm tòi được từ dân ở đây, cư dân địa phương gọi nó là kê huyết (máu gà), dùng để khắc con dấu thì không thứ gì tốt bằng, phải biết rằng Chiết Giang nhiều nhân tài, văn nhân ở đây đều dùng thứ này. Nếu gia cảnh nhà ta không khó khăn, ta cũng không lấy đến đổi vài lượng bạc đâu.”

Tử Tình nghe xong là kê huyết, trong lòng bỗng nhiên hơi rục rịch. Lúc trên TV có xem qua, thật đúng là thứ tốt, nhớ được một khối cực phẩm có thể bán mấy chục vạn thậm chí trên cả trăm vạn. Nhưng mà Tử Tình cảm thấy bản thân không may mắn như thế được, đi một chuyến tỉnh thành gặp phi thúy, dạo An Châu lại gặp phải đá Kê huyết, Tử Tình cầm tảng đá xem đến xem đi, Thẩm thị thấy bọn họ ở mãi títt đằng sau, đang giục bọn họ.

“Tiểu nữ oa. Người yên tâm mua đi, mấy thứ này ít gặp lắm. Lão già ta đây phải bán lấy bạc bước thuốc cho lão bà tử (vợ của ông), không thì nhất quyết không bán.” Tử Tình thấy vẻ mặt hắn đầy nếp nhăn, in đầy bi thương, đưa cho đối phương mười lượng bạc.

Lão già vội nói: “Nhiều quá rồi, ta cũng không có bạc thối lại cho các người.”

“Lão công công à, không cần đâu, nhanh về nhà bốc thuốc cho lão bà bà đi, tết rồi khó mời thầy thuốc lắm, chúc các người năm mới ức khỏe dồi dào.” Tử Tình nói xong liền kéo Lâm Khang Bình đi.

“Vợ chồng nghèo hèn trăm chuyện cần làm, lão bà bà ấy coi như may mắn, ít nhất lão công công còn dám vì bà mà bỏ đi những thứ mình thích.” Tử Tình cảm thán.

“Đó là bởi vì ở trong lòng lão công công, thứ gì cũng không quan trọng bằng lão bà bà, lão bà bà mới là bảo vật trong lòng lão công công, mấy tảng đá này sao so sánh được?” Lâm Khang Bình đứng lại, nhìn Tử Tình.

Tử Tình bị hấn nhìn vậy, cúi đầu, chợt nghe tiếng la của Thẩm thị ở phía trước, mặt đỏ lên, vội chạy theo.

“Các người làm gì mà lâu thế hả? Còn không ôm mấy thứ này đi.” Thẩm thị thấy Lâm Khang Bình và Tử Tình, hỏi, hai đứa nhỏ này cảm tình quá tốt, trong lòng cũng sốt ruột, Tử Tình còn nhỏ mà, nàng không muốn nữ nhi đi lầm đường. Nhưng Lâm Khang Bình là người không cha không mẹ, không có cách nào mở miệng mời hắn đi cả (ý là sợ giống như Tử Bình ý), vả lại, hai hài tử vất vả lắm mới gặp mặt, lại vừa trải qua chuyện như vậy, biểu hiện của Lâm Khang Bình làm nàng vừa lòng, nàng cũng không nhẫn tâm chia rẽ bọn họ, Tình nhi còn nhỏ, chỉ sợ không biết mấy chuyện này, mình phải giám sát chặt chẽ một ít.

Tử Tình vừa muốn nói chuyện, Lâm Khang Bình nhận lấy đồ trong tay Thẩm thị, mở miệng trước: “Nương, Tình nhi lâu lâu mới ra ngoài được một chuyến, ta muốn mua cho nàng ít thứ nàng thích, nên hơi chậm trễ.”

“Người đừng chiều nàng quá, nàng tiêu tiền ghê lắm, mấy chục lượng bạc tiêu cũng chỉ trong nháy mắt, số bạc ấy người cất để làm việc quan trọng đi, muốn mua cái gì thì lấy bạc chỗ ta đây này.” Thẩm thị cười nói.

“Nhìn nương nói kia, ta không nuôi nổi nàng dâu của mình sao?”

“Nàng dâu? Con người còn không có, nàng dâu từ đâu đến?” Thẩm thị một mặt hoài nghi.

“Nương, ta nói sai rồi, quên mất nơi này khác, ở phương bắc, lão bà bản thân còn gọi là nàng dâu, con của lão bà thì gọi là con dâu.”

“Làm ta sợ nhảy dựng, mà đúng khác thật.” Thẩm thị nói thềm một câu, quên chuyện vừa rồi.

Cơm chiều xong, Tử Tình mới lấy tảng đá ra, Tử Thọ thấy, quả nhiên vui mừng, mặt chực cũng không chơi, cầm lấy đá. Tử Tình cười nói: “Khắc một con dấu cho phụ thân trước đi, cha trước chọn, các người mỗi người một khối, thừa lại ta sẽ cắt. Người bán tảng đá nói đây là kê huyết thạch gì gì đó, văn nhân ở Chiết Giang đều thích dùng nó, hết mười lượng bạc đấy. Nếu người ta không cần dùng tiền gấp, hẳn sẽ không bán đâu. Ta cảm thấy về sau khẳng định giá trị vật này có thể tăng lên nhiều, nên giữ lại. Coi như đây là quà tết ta tặng các người.”

“Cái gì? Người đứa nhỏ này, tìm mười lượng bạc liền mua này mấy khối hòn đá nhỏ? Còn không bằng lần trước kia hai mươi lượng bạc, tốt xấu còn mua mấy khối đại tảng đá, này mới bao lớn? Khang Bình người cũng là, không thể cái gì đều tùy vào nàng.” Thẩm thị oán giận vài câu.

Tăng Thụy Tường nhìn Thẩm thị, cười nói: “Người kém xa Tình nhi rồi đấy, biết hàng hơn người rồi.”

Tăng Thụy Tường nói xong, lấy qua một tảng đá, chiếu dưới ánh đèn nửa ngày (các nói quá, chỉ thời gian dài), màu sắc đỏ tươi, những tia màu tím quấn lại với nhau, rất vui sướng, rồi thả về chỗ cũ, nhìn thật lâu, thấy các con đều tha thiết chờ mong nhìn hắn, mới chọn một khối sắc màu sáng rõ nhất, dặn Tử Thọ khắc cẩn thận, không được lãng phí, lại cầm tảng đá cẩn thận nhìn thật lâu, nói: “Tình nhi, chỉ sợ tảng đá này có lai lịch, là vật tốt. Tiểu tam, cứ làm cho bọn nó trước đi, vì phụ (các xưng hô của cha đối với con) không nóng nảy, còn chưa nghĩ được nên khắc cái gì nữa.”

“Cha, không phải người sợ Tiểu tam tay nghề không tốt làm hỏng tảng đá à? Nói thẳng đi, đâu cần lấy có. Các người chọn đi?” Tử Tình cười.

Tăng Thụy Tường ho khan hai tiếng, trừng mắt nhìn Tử Tình một cái, nói: “Con thì biết cái gì, vật liệu tốt thì cũng phải tìm tay nghề tốt mới tạo ra được thứ tốt, tương lai lưu truyền từ đời này sang đời khác mới là chính, để Tiểu Tam luyện tập không phải là làm hỏng à.”

Mọi người nghe xong, nhanh chạp lấy tảng đá mà mình đã chọn trước, Tử Vũ thì nhờ Thẩm thị cắt đi. Tử Thọ đợi nửa ngày, không có người đưa lên cửa, nói: “Không có người khắc thì ta khắc cho ta trước. Về sau các người mà tìm ta cũng không khắc đâu.”

Trong tay Tử Tình cũng còn 3 khối, chọn một khối tối màu nhất, đưa qua, nói: “Khắc cho tỷ tỷ trước như? Lấy khối này mà luyện tập, khắc cho Khang Bình đi, hẳn luôn ra ngoài, cần dùng.”

Tử Phúc nói: “Tình nhi, đại ca thấy ngươi không có việc gì làm thì nên đi dạo phố đi, chắc còn có thể nhặt được thứ tốt. Vận cứt chó quá tốt (với người trung quốc thì cứt chó là vận may), lần sau đại ca đi cùng ngươi.” Thắm thị đang ngồi bên cạnh hần may giày, tiện tay gõ đầu hần một cái.

Nhiều ngày qua, mỗi ngày lão gia tử cùng Điền thị đều đi lại ăn cơm, chơi vui vẻ, nhanh chóng liền đến ba mươi, Điền thị thấy Lâm Khang Bình ở lại Tăng gia mừng năm mới, có chút không thích, nhưng dù sao đây không phải nhà của bà, than thở vài câu cũng thôi. Chuyện Đại Mao làm mới qua có chút thời gian, trong lòng Tăng Thụy Tường và Thắm thị còn tức giận, Điền thị cũng không dám quậy phá hung hăng, hơn nữa Lâm Khang Bình kéo về quà tặng tết, tài lực này thì Đại Mao có cởi giày cũng đuổi không kịp.

Chờ nam tử trong nhà đi tể bái trở về, Tử Phúc liền dẫn cả nhà dán câu đối, treo đèn lồng, Lâm Khang Bình rất vui vẻ. Tử Tình giúp đỡ mẫu thân chuẩn bị cơm tất niên. Bởi vì năm nay có Lâm Khang Bình ở, Thắm thị làm cơm tất niên cực kì tỉ mỉ, phong phú, Lâm Khang Bình chế biến sơ cá muối hải sâm, để Thắm thị chưng lâu trong canh gà, hải sâm thái nhỏ sao với hành phi, mực bằm thịt heo, trên bàn cơm có hơn bốn món đồ biển, trừ canh gà, còn có một con bạch trâm kê.

Lão gia tử ăn rất vui vẻ, nói cho tới bây giờ chưa ăn được thứ này. Điền thị nghe xong cũng cười: “Thương xuyên đến đây chỉ cảm thấy có bánh canh thịt uống là đủ rồi, hôm nay mới biết thế nào là canh ngon. Cũng nhờ phúc của cháu rể cả.”

Lão gia tử ăn uống no đủ, muốn chơi vài vòng mạt chược, bởi vì là mừng năm mới, lớn nhỏ đều muốn, ai cũng chen lên ngồi bàn cướp vị trí, không ai nhường ai, cuối cùng lão gia tử lên tiếng, trừ hần ra, ba vị trí khác phải bốc thăm. Tử Tình thấy vừa vặn có 8 người, liền đem mạt chược bằng lim ra, Tử Hỉ cao hứng nhảy lên ôm Tử Tình: “Tỷ tỷ, ngươi thật tốt, ta rất thích ngươi.”

Vì thế, ở trong sảnh đường mở hai bàn mạt chược, bốn phía đều có đèn đuốc, sáng ngời như ban ngày, Điền thị cùng Thắm thị xem náo nhiệt, Thắm thị lấy cam ra để cả nhà giải khát, cũng giải rượu. Điền thị thấy vậy, khuôn mặt cũng có một tia tươi cười: “Thật sự là náo nhiệt chưa từng có, lão gia tử vui mừng thật.”

Đến mười một giờ, lão gia tử mới thu dọn muốn về. Lâm Khang Bình nói: “Còn có pháo hoa mang từ kinh thành về chưa kịp đốt nữa, ông bà xem đã rồi hãy đi.” Nói xong liền lấy vài hộp giấy từ kho ra, Tử Hỉ la hét muốn đích thân đốt lửa, Lâm Khang Bình nghe hần.

Dưới pháo hoa lộng lẫy, Tử Tình thấy cả nhà đều ngửa đầu nhìn, trên mặt đầy hạnh phúc, giờ khắc này, trong lòng Tử Tình tràn ngập nhớ nhung và cảm kích, nhớ nhung người thân kiếp trước, cảm kích người nhà này ỉnh an bình, và chờ đợi cho tương lai, hướng chỉ bên cạnh mình còn có người bảo vệ.

135. Chương 135: Đại Mao Quỳ Xuống

Mồng một đầu năm, Lâm Khang Bình cũng thay một bộ đồ mới, áo kép màu tím, áo khoác đỏ bằng lụa, cùng Tử Tình dập đầu Tăng Thụy Tường và Thắm thị, Thắm thị cũng đưa hồng bao cho hần, Lâm Khang Bình dập đầu thêm ba cái, nói: “Tết này là cái tết vui vẻ nhất, ấm áp nhất của ta từ trước đến giờ, cảm ơn cha mẹ chấp nhận ta, các người không chỉ đem Tình nhi giao cho ta, còn cho ta một mái nhà, ta nhất định sẽ quý trọng tình thân này.”

Thắm thị nghe xong, thốn thức, vội nâng Lâm Khang Bình lên, nói: “Đứa nhỏ, sau này ngươi cũng là con của chúng ta, chúng ta chính là người nhà của ngươi, giờ ngươi đi theo Tử Phúc bọn họ thăm họ hàng đi.”

Lâm Khang Bình rất cảm động đến đỏ mắt, Tử Phúc cùng Tử Lộc còn bắt hần gọi là ca ca, Lâm Khang Bình có chút ngượng ngùng kêu tiếng ca ca, Tử Tình đuổi theo Tử Phúc, Tử Lộc nói: “Gọi ca ca rồi thì phải cho tiền mừng tuổi, không được keo kiệt đâu.”

“Muội muội này, chưa gả đã nói giúp người ngoài rồi, đúng mà uống công thương nàng mười mấy năm mà, có phải không, tiểu nhị?” Tử Phúc nhảy mắt với Tử Lộc.

“Đúng đấy, còn ta, lần tới không bao giờ đi bắt chim bìm bịp nữa, cũng không biết là ai suốt ngày lôi kéo ta nói: ‘nhị ca, ta muốn ăn bìm bịp.’” Tử Lộc cũng học bộ dáng Tử Tình nũng nịu yếu ớt, Tử Lộc, Tử Hỉ cùng Tử Vũ đều giễu cợt.

Lâm Khang Bình giữ chặt lại Tử Tình đang chạy đòi đánh hai ca ca, Tử Tình mặc quần áo in cánh hoa đào màu hồng, cổ áo cổ tay áo đều có long thỏ trắng, rất động lòng người, Lâm Khang Bình tháo bướm bướm trên đầu nàng xuống, thay thành một đôi phỉ thúy có gắn bông hoa được chế tác từ sợi vàng mỏng, còn đẹp hơn đôi bướm bướm kia.

Vốn Tử Tình định gắm bướm bướm lên cho Tử Vũ, Thẩm thị không cho, nói với Tử Tình: “Tình nhi, đồ trang sức đính hôn sao có thể tùy tiện tặng người khác? Cẩn thận Khang Bình biết lại tức giận, bé gái thì mang đoá hoa là tốt rồi.” Tử Vũ nghe xong, chu miệng nhỏ.

Cả nhà ăn mặc chỉnh tề đi lão phòng, dập đầu lão gia tử cùng Diên thị. Diên thị thấy ba mẹ con Thẩm thị mẹ ai cũng có long thỏ, chỉ mỗi bà không có, Thẩm thị biết được tâm tư của bà, nên nói: “Nương. Đây là quà Khang Bình đưa. Khi đó đã đem quần áo của ngài cho ngài rồi, cho nên không khâu được. Bây giờ còn ít long thỏ, để Hạ Ngọc dùng, Tử Tình làm cho nhị cô của nó một bộ váy mới. Nói năm cũ thấy áo bông của nhị cô đều bung sợi cả rồi, ngày mai Hạ Ngọc đến sẽ tặng.”

Diên thị vừa nghe, đành phải thôi. Dù sao là cho nữ nhi mình. Nghĩ như vậy, lại thay khuôn mặt tươi cười, nhìn Lâm Khang Bình và Tử Tình mang bộ đồ mới bằng lụa đứng trước mặt. Không thể không nói, Lâm Khang Bình mạnh hơn Đại Mao nhiều, vô luận là diện mạo, khí thế, vóc người, đương nhiên quan trọng nhất là tài lực, Đại Mao kém rất nhiều, nhưng dù sao Đại Mao có gia thế trong sạch, tốt xấu gì cũng đọc sách mấy năm. Nghĩ vậy, Diên thị lại xụ mặt.

Năm nay Tiêu gia toàn tụ cùng nhau. Qua tiết nguyên tiêu, bác chồng sẽ đến nhà người con gái thứ hai của bà ở, về sau muốn gặp cũng khó. Tử Tình dẫn Lâm Khang Bình đi qua dập đầu, tặng lão thái thái một hồng bao, bên trong có ngũ lượng bạc vụn, lão thái thái vượt hồng bao, cảm động đến rơi nước mắt, Tử Tình luôn luôn nhớ được sự ấm áp lúc mới đến, một quả trứng gà ba cái bánh nướng, hoàn cảnh luôn thay đổi, nên thương cảm. Lúc gần đi, Tử Tình nói với Bành thị, ngày mai Tú Thủy có về đây thì bảo nàng chờ lát, Tử Tình sẽ qua gặp nàng.

Vốn mừng hai năm nay Tăng Thụy Tường không muốn mời khách, một nhà Xuân Ngọc đã thành cái gai trong lòng hần, không thể nào nhỏ được. Thẩm thị nói: “Người cho là ta không thể à? Nhưng trừ Xuân Ngọc, vẫn có Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc sao? Đã nhiều năm đều thành thói quen rồi, nếu lần này chúng ta không mời, này trong lòng hai muội phụ nghĩ thế nào? Nói ra thì làm thanh danh của chúng ta không tốt. Mà cũng chỉ là hai bữa cơm thôi, người nói cùng cha mẹ chỉ mời hai muội phụ của hai muội muội thôi, ta muốn nhìn xem năm nay nhà kia định đến của nhà mình không? Người mặt dày đến trình độ nào? Dù sao ta cũng không có ý định qua lại với nhà nàng.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, đành phải gật đầu, càng cảm ơn Thẩm thị, vài năm nay ở nhà, ở bên người Thẩm thị, chán cái hành vi của nhà đại muội rồi, mình đối xử với họ tốt đến thế là cùng, nghĩ đến cảnh chính mình rời nhà mười năm, Thẩm thị cùng vài đứa nhỏ không biết bị bao nhiêu ủy khuất, nhưng ít khi nghe nàng oán giận, Tăng Thụy Tường càng quý mến Thẩm thị, đối với Diên thị cùng vài muội tử phai nhạt dần, đương nhiên cả người đại ca kia nữa.

Năm nay có Lâm Khang Bình, Thẩm thị cũng không nguyên ý để Tử Tình ở trong nhà, lỡ cả nhà Xuân Ngọc thật sự mặt dày tới cửa, mà cả nhà Xuân Ngọc khẳng định sẽ nhân cơ hội này tới cửa, đến lúc đó còn không biết đuổi ra thế nào nữa, Thẩm thị bảo Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đến Bạch Đường thôn chúc tết, trong nhà chỉ có Tử Hỉ cùng Tử Vũ giữ nhà, khóa kỹ thư phòng. Trước khi đi, Tử Phúc, Tử Tình lại dặn dò bọn nó mấy lần, phải quan sát cho chặt chẽ. Bây giờ khác rồi, trong nhà có nhiều đồ vật nhỏ đáng giá.

Hai cữu nương Hứa thị cùng Triệu thị lần đầu tiên thấy Lâm Khang Bình, được một phần lễ gặp mặt, hồng bao đều là một lượng, Khang Bình điểm tâm đem từ kinh thành về đều ổi nhà hai hộp, hai cữu nương được thêm một xấp tơ lụa. Tặng bà ngoại Hà thị vải dệt và thêm một ngọc như ý nhỏ.

Hà thị và mấy cậu, cữu nương thấy Lâm Khang Bình tới cửa chào hỏi, thuyết minh sự kiện kia đã qua đi, cũng thở ra một hơi lớn, nhất là Hà thị, còn lôi kéo Lâm Khang Bình lau nước mắt nửa ngày. Nguyên bản hai người cậu cũng cảm thấy hôn sự của Tử Tình rất vội vàng, có chút không vừa lòng với thân phận của Lâm Khang Bình, mấy năm nay, bọn họ đi theo Tử Tình, trông dưa hấu dưa khoai, hàng năm có không ít tiền thu, đối này cháu ngoại này rất yêu thương, huống chi nàng là người biết đúng sai. Lần này thấy biểu hiện của Lâm Khang Bình, nhìn diện mạo, vóc người, cùng với cách nói năng của hắn, coi như là người từng trải việc đời, trên bàn cơm, mấy trường bối càng khảo sát càng vừa lòng, tươi cười trên mặt cũng càng ngày càng nhiều, xuất thân của Lâm Khang Bình cũng bị xem nhẹ rất nhiều.

Khách và chủ cùng vui, Tử Tình bọn họ trở về trong nhà, lão gia tử bọn họ cư nhiên còn chưa đi, một nhà Xuân Ngọc quả thật là vẫn đến, Tử Tình lo lắng nhìn Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình cho nàng một ánh mắt trấn an, Tử Tình biết hắn sẽ không xằng bậy, nào biết hắn đã xằng bậy trước rồi.

Xuân Ngọc thấy Lâm Khang Bình, trong mắt xuất hiện một tia ghen ghét cùng kích động, còn có sợ hãi, sau lại thấy Lâm Khang Bình đi cạnh Tử Tình, quần áo bằng lụa, Tử Tình vẫn mặc bộ quần áo cánh đào hôm qua, trên đầu lại thay trang sức mới, thấy thế nào thế nào cũng không giống nha đầu ở nông thôn. Hai người đứng cùng nhau rất đẹp đôi. Xuân Ngọc tính tính, quần áo và trang sức này của Tử Tình chắc đủ cả nhà nàng dung trong ăn hai, trong lòng tiếc nuối.

Tử Tình không nhìn Xuân Ngọc, không thấy Đại Mao Nhị Mao, cũng không thấy Hạ Ngọc. Vừa hỏi mới biết Hạ Ngọc không đến, nói là ở nhà chuẩn bị đãi khách, ngày mai mời mọi người đến nhà mới của nàng. Tử Tình vào nhà, cảm lễ vật đã chuẩn bị trước cho Tiêu Tú Thủy ra, định đi, Tử Phúc đã dẫn Tú Thủy vào được, còn ôm một đứa trẻ.

Tú Thủy vừa vào cửa đã hô: “Tình Tình, nghe nói người tìm ta, có thứ gì tốt hiếu kính ta hả, nhanh lấy đến, ta dẫn nữ nhi của ta đến chúc tết người nè, mau đưa hồng bao.”

Tử Tình thấy, cười nói: “Ta nói cho người biết, ta là tỷ tỷ của nó. Không phải trưởng bối, cũng không có lễ gặp mặt đâu.” Nói xong mọi người đều nở nụ cười.

Thẩm thị nhanh lẹ xì một hồng bao. Tử Tình dẫn nàng vào phòng của mình nói chuyện, hỏi chút việc nhà, lập tức lấy ra đôi bông tai đã chuẩn bị đưa cho nàng, Tử Tình biết nàng thích trang điểm, lại cho nàng một cái nhẫn phỉ thúy, một đôi khuyên tai phỉ thúy, tú thủy thấy, khen không ngừng, thấy quần áo của Tử Tình còn nói: “Ta thích quần áo của người, về nhà ta cũng làm một bộ, còn trang sức của người nữa, thật là đẹp, mua ở đâu vậy?”

Biết là lễ vật Lâm Khang Bình đưa, từ kinh thành mua đến, Tú Thủy cũng không dây dưa, mang trang sức Tử Tình tặng lên, hỏi: “Đẹp không?”

Tử Tình thấy tính cách nàng vẫn như vậy, an lòng rất nhiều, hai người còn nói một ít chuyện, lúc lão gia tử bọn họ muốn cáo từ thì nàng cũng về theo.

Tử Tình thấy mọi người đi cả, mới hỏi Thẩm thị: “Nương, đại cô bọn họ sao vô được nhà, sao không thấy Đại Mao Nhị Mao?”

“Suyt, đừng nói nữa, các người đi không bao lâu thì Đại Mao liền quỳ gối trước cổng, chúng ta cũng không biết gì, sau này trước cổng có một đồng người, Đại Mao chủ động nói chuyện ấy, không cần thận làm đổ mâm, còn làm hại người bị hao tổn danh tiết, khóc lóc than thở, vừa nói vừa tự tát mình, mắng mình không bằng heo chó.”

“Ta biết, ta biết, tỷ tỷ, để ta tả lại cảnh đó cho Đại Mao, ta đứng nghe một lúc lâu mà.” Tử Hỉ cười hi hi.

Thì ra Đại Mao quỳ gối ở cổng, tết nên người trong thôn ra ngoài thăm người thân nhiều, thấy nhiều người vây xem, Đại Mao mở miệng khóc kể: “Nhị cữu nuôi ta nhiều năm như vậy, lại cho ta đọc sách, ta làm sao có thể hại biểu muội chứ? Ta thật sự không cố ý, ta chỉ thấy bạn cùng trường Chu Kế Tiên nên muốn trò chuyện mấy câu, bưng mâm hộ biểu muội, thấy nàng tới tới lui lui nên muốn giúp, không ngờ trượt tay làm đổ mâm, làm hại danh tiết biểu muội bị hao tổn, tương lai ngắc đầu như thế nào? Ta thật sự là không bằng heo chó, lúc đó chỉ biết sợ hãi, lại không biết kịp thời biện giải thay biểu muội, còn tưởng rằng cứ thế mà cho qua chuyện. Bây giờ cậu và cữu nương không cho ta vào cổng, ta mới biết bản thân sai lầm lớn, xin

mọi người thương xót, trò chuyện thay ta, tất cả lỗi lầm đều do ta, không liên quan đến biểu muội, ta thật sự biết sai rồi. . .”

“Ta cũng lười nghe, trong thôn có không ít người ào ào nghị luận, nói không ngờ cháu ngoại Tăng gia là một bạch nhãn lang, nuôi nhiều năm mà không biết cảm ơn, xảy ra chuyện lại không thêm giải thích, là kẻ nhất gan, còn có mấy đứa nhỏ đọc sách ở học đường ném đồ ăn lên người hần, người không biết đâu, thật chặt vật, hôm nay ta sáng khoái lắm.” Thẩm thị cười nói.

“Sớm biết như thế thì lúc trước đừng làm, bây giờ thanh danh của nữ nhi đã hỏng rồi, có ích lợi gì nữa?” Tử Tình nghĩ tới việc này vẫn có chút nản lòng, sợ tương lai sẽ ảnh hưởng đến con mình.

“Nói đến chuyện này, chúng ta thật đúng là phải nên cảm ơn các đường thúc đường thẩm và Tam bà bà của con, bọn họ luôn luôn giúp đỡ người bác bỏ tin đồn, vì thế không ít lần tranh cãi cùng người khác. Còn con trai nhà lí chính nữa, cũng luôn luôn nói giúp với người, và nhiều gia đình cảm ơn cha người dạy học, cũng giúp đỡ nói, lời đồn này mới không bị lan tràn, cũng coi như trong cái rủi có cái may. Ngày ấy lí chính cùng người kia tới cửa cầu hôn là có tâm tư khác, nên nói quá lên, lúc về con trai lí chính cùng cha hần âm ỉ một trận, lí chính mới ra mặt bình ổn việc này, nói cha người là tú tài, vì đứa nhỏ thôn làng mới mở học đường, vài đứa nhỏ trong nhà cũng đều là người trong sạch, nhiều năm như vậy mọi người đều biết thế nào, về sau trong thôn không ai được nói việc này nữa.”

“Thế bọn đại cô vào bằng cách nào?” Tử Tình hỏi.

“Sau này, đại cô bọn họ cùng tới với ông bà nội con, cha con không cho bọn họ vào cổng, ông con thì khuyên, nói cái gì mà bọn họ biết sai rồi, đều là người nhà, xương đánh gãy còn lành được, sao có thể nói đoạn giao là đoạn giao, huống chi Đại Mao quỳ nửa ngày, người trong thôn cũng đều biết chuyện gì xảy ra, cứ để việc lớn hóa nhỏ. Ta không muốn, nhưng là tốt, để Đại Mao quỳ gối ở cổng nhà chúng mình lâu thì không được. nếu không để bọn họ vào, đại cô của con cũng muốn quỳ xuống thì thôn nhân thấy lại đồn thành gì nữa.”

“Ta còn biết vì sao hôm nay Đại Mao đến sớm rồi, nghe Nhị Mao nói, trước tết không biết Đại Mao bị người nào đánh ột trận, trên người còn tím tái, ngũ đau rên hừ hừ, đáng lắm, còn nữa, hần bị chặt một ngón tay.” Tử Hỉ cười hì hì.

“Việc này nói cũng lạ, đại cô người còn tưởng rằng chúng ta tìm người đi đánh Đại Mao, oán trách chúng ta ác độc, lúc đó cha người bảo, nếu chúng ta muốn động thủ đã sớm động thủ rồi, sao có thể đợi mấy tháng sau được, hỏi Đại Mao cho rõ ràng nhưng Đại Mao chết sống không nói, chỉ nói là không biết. A di đà phật, cuối cùng cũng nhận quả thế báo.” Thẩm thị nói xong, đột nhiên nghĩ tới gì đó, trước tết, không phải Lâm Khang Bình trở về sao? Thẩm thị thâm ý nhìn Lâm Khang Bình.

Tử Tình cũng đột nhiên nhớ tới ngày ấy nói với Lâm Khang Bình chuyện Đại Mao xong, quả thật Lâm Khang Bình đi ra ngoài nửa ngày, hơn nữa, lúc đó, Tử Phúc còn không ngừng nhìn ngoài cửa, sau khi trở về, Tử Tình thấy trên chân Lâm Khang Bình đầy nước bùn, nghĩ đến đây, Tử Tình cũng nhìn Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình cười nói: “Các người nhìn ta làm gì? Nếu Tử Tình không cản, ta cũng đã đánh hần rồi. Yên tâm, ta sẽ không chọc phiền toái cho cha mẹ, chỉ cần về sau hần an phận thủ thường (bằng lòng với số phận, sống cuộc sống của mình), đừng trêu chọc Tình nhi nữa, ta sẽ tạm tha hần, bằng không, ta cũng muốn lấy hần để luyện thân thủ (luyện võ).”

Tử Tình nghe ý của hần, tám phần là hần giáo huấn Đại Mao rồi, Thẩm thị cũng hiểu, cười cười, vui vẻ nói: “Lời này đừng nói ra ngoài kéo phiền.”

Nghĩ đến chuyện ngày mai còn phải đến Kiêu thôn, Thẩm thị để cả nhà sớm đi nghỉ, Hạ Ngọc mời Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đến, Thẩm thị không thể không để Tử Tình đi, ai ngờ Tử Tình còn phải chịu thương lần nữa.

136. Chương 136: Tử Tình Bị Thương

Sáng sớm mừng ba, Thẩm thị chuẩn bị những thứ tặng cho Thu Ngọc, lại phân phó Khang Bình coi chừng Tử Tình cho tốt, mới để bọn họ ra cổng. Đến lão phòng đón người trước, Điền thị thấy Tử Tình thì tức giận, liếc mắt một cái, nhìn một hồi vẫn hỏi: “Tử Tình, hôm qua sao ngươi không cho bọn Quế Anh bông tai, còn có nhẫn, khuyên tai, chỉ sợ trị giá không ít tiền bạc nhỉ, sao lại tùy tiện cho người ngoài? Có gì đó lại không tặng cho người nhà, người không biết ai xa ai gần à?”

“Nhưng trước kia ta ăn không đủ no cơm, Tú Thủy cô cô luôn cho ta bánh nướng ăn, mua cho ta nhiều thứ. Ai thiệt tình với ta ta biết.” Tử Tình vừa nói, Điền thị không thích nghe, nhìn Lâm Khang Bình đứng một bên, ngứa mắt, húc đầu hỏi: “Khang Bình, có phải ngươi đánh Đại Mao không? Ngươi cũng quá ngoan độc, cứ nhiên dám chặt ngón tay hắn, đồ dã man.”

“Bà, lúc ta đánh hôn mới gặp sơ qua Đại Mao, bây giờ còn nhớ không nổi hắn thế nào, vì sao ta lại đánh hắn? Ta còn không biết nhà đại cô ở chỗ nào nữa? Hắn làm ra chuyện gì đáng đánh à? Vì sao bị cắt ngón tay? Chẳng lẽ là đụng vào thứ gì không nên đụng? Cái này thì không trách người khác được, hắn đó, nếu không nhớ, chỉ sợ tương lai cả bàn đều thì chặt cũng nên.” Lâm Khang Bình chậm rì rì nói.

Sắc mặt Điền thị thay đổi, định nói gì, nhưng nghĩ là tét, nên thôi, giục mọi người đi nhanh.

Lúc này có Chu Thiên Thanh dẫn đường, nói có thể đi từ đường nhỏ vòng qua cầu độc mộc kia, như vậy vẫn đi gần hơn là vòng qua An Châu. Lâm Khang Bình vội vàng đánh xe ngựa, người nhiều, cần bản chất không hết, đành phải đưa một chuyến nữ oa cùng tiểu hài tử trước, cả nhà Thu Ngọc thấy có sẵn xe ngựa, cũng đi theo, nói muốn nhìn nhà mới của Hạ Ngọc.

Lâm Khang Bình thấy mọi người ngồi yên trên xe, mới đem Tử Tình cùng Tử Vũ ôm lên xe ngựa. Nhị dưỡng Chu Thiên Thanh cùng Lâm Khang Bình ngồi ở ngoài thùng xe, một cái đánh xe, một cái chỉ đường. Tam dưỡng Chú Vân Giang dẫn vài nam tử lớn hơn một chút, từ từ đi phía sau, chờ xe ngựa quay đầu sẽ tới đón. Tử Tình nhìn lướt qua Đại Mao, trừ bỏ ngón tay, không thấy bị tổn thương gì khác, nhưng đi hình như có chút khập khễnh.

Trong xe có tỷ muội Quế Anh, Tử Tình không nói nhiều lời, đến Kiều thôn, Tử Tình nhìn thấy nhị cô vẫn kiễng chân đứng ngắm ở đầu thôn. Vẫn mặc bộ áo bông đỏ của mấy năm trước. Hạ Ngọc thấy Lâm Khang Bình ôm Tử Tình xuống dưới, cười nói: “Người đã xinh đẹp, mặc quần áo này liền đẹp hơn.” Lại nói với Lâm Khang Bình: “Khang Bình, ngươi thật cao, lại cao thêm nữa à, cao hơn dưỡng ngươi một cái đầu rồi.”

Tử Tình cười nói: “Nhị cô, ngươi cũng có quần áo xinh đẹp, đừng có gấp.”

Vào cổng, Lâm Khang Bình chuyển đồ xuống. Hạ Ngọc thấy có thịt heo thịt dê, còn có quả vỏ cứng ít nước, điểm tâm, vội nói: “Lại để nhị tẩu tiêu pha rồi.”

“Nhị tẩu thương người mà.” Thu Ngọc có chút chua chát.

Lâm Khang Bình dặn dò Tử Tình không cần tùy tiện ra ngoài, rồi mới đánh xe đi tiếp bọn người kia.

Thu Ngọc thấy nói: “Lâm tiểu tử đối với ngươi thật không sai, vừa săn sóc vừa tiêu tiền mua này nọ, nghe bà ngươi nói, quà tặng lễ kéo cả nửa thùng xe, đều là thứ tốt, bà ngươi nói thấy bao nhiêu thứ mới lạ, cứ đừng nói là ăn. Cặp trăm cài ngươi mới đổi là hắn mua à, rất đẹp, vừa thấy là biết đáng giá hơn cái trước. Một bộ ngươi mặc đã đủ chúng ta sống hai ba năm, mạng của ngươi thật đúng là tốt, chó săn thả vận đi (chó săn được cút, =.,= tức thế tời ời).” Tỷ muội Quế Anh nghe xong, vẻ mặt hâm mộ, tròn mắt nhìn chăm chăm trên người Tử Tình.

“Lại nói bây giờ gì đó, tét thì nói cho lịch sự tí chứ?” Hạ Ngọc nghe xong Thu liếc Ngọc một cái.

Tử Tình lấy bộ đồ mình may cho nhị cô ra. Mừng đến nỗi Hạ Ngọc sẽ thay ngay, Tử Tình ở phía sau kêu: “Nhị cô, đây là đồ ta làm cho ngươi.” Quế Anh cùng Hoa Quế nhìn chăm chăm không nháy mắt.

Thu Ngọc ở một bên cũng hỏi: “Tử Tình, sao không làm cho tiểu cô một bộ? Tiểu cô cũng thích quần áo xinh đẹp. Sao trong mắt ngươi chỉ có nhị cô, không có tiểu cô?”

“Tiểu cô, quần áo người làm tốt hơn ta mà, nhị cô bệnh mới khỏi, đại phu nói không được làm quá nhiều, ta mới làm quần áo mới cho.”

“Sao giống nhau được? Quần áo nhị cô là bằng lụa, ta làm gì có?”

“Nhưng nhị cô chỉ có một bộ quần áo mặc để đãi khách thôi, quần áo của người nhiều. Đừng gạt ta, lúc thành thân ta đã thấy người có mấy bộ bằng lụa.” Tử Tình cười nói.

Chờ Hạ Ngọc đổi xong bộ đồ mới đi ra, Tử Tình lại đem đôi trâm hoa cài cho nàng. Hạ Ngọc mới thu xếp pha trà, bỗng nghĩ đến, mặc đồ mới nấu cơm không tiện, muốn đổi áo khoác cũ, Tử Tình đem tạp dề đã chuẩn bị tốt cho nàng mang. Một bộ này, trong lòng Thu Ngọc càng chua.

Thu Ngọc lần đầu tiên đến, Hạ Ngọc mời mọi người tham quan nhà, đầu mùa đông năm ngoái có trồng hai mươi cây bưởi và cam trong sân, còn vây quanh một khối đất trồng rau, trong viện có một cái giếng, đây là hòm tân gia, Thẩm thị nói, sợ lỡ muối phu không ở nhà, Hạ Ngọc cũng không xách nổi nước, Thẩm thị nói xong lại cho thêm 3 lượng để nàng thuê người đào giếng.

Thu Ngọc hỏi chi phí làm nhà, nói: “Khi nào ta mới ở được căn nhà thế này đây nhỉ. Người nói đi, cùng là tỷ muội, vì sao nhị tẩu chỉ thương người?”

“Bây giờ mà nghĩ, có thể là trước kia ta giúp nàng chăm sóc mấy đứa nhỏ, khi đó nhị tẩu rất gian khổ, một nữ nhân ôm một đồng lứa nhỏ, còn hầu hạ cha mẹ, hai ta ở nhà đâu phải làm việc, sức khỏe ta lại không tốt, người còn lười hơn ta nữa. Nhị tẩu là người nhớ tình xưa.” Hạ Ngọc thở dài.

“Ai nào ngờ mới ở riêng, nàng liền phát đạt đâu.” Thu Ngọc còn chưa nói xong, xe ngựa đã đến cổng. Lúc đó Tử Tình đang cùng Tử Nhi nhặt rau ở phòng trong.

Tử Phúc bọn họ vào cửa không một lúc, Hạ Ngọc có khách đến, năm nay là nàng đãi khách, đều là người Chu gia, Tử Tình không quen, nên dứt khoát ở phía sau hành lang giúp đỡ làm ít việc, chỉ chốc lát, Hạ Ngọc tiến vào, đẩy Tử Tình ra, nói: “Dụng người đều chuẩn bị hết rồi, mau đi ra ăn chút điểm tâm, đừng làm dơ quần áo.”

Tử Tình đành phải đi rửa tay, đột nhiên trong phòng đi ra một thiếu nữ đẹp như tiên, đưa tới nhiều ánh mắt ngạc nhiên, Hạ Ngọc vội giải thích nói là cháu ngoại nhà mẹ đẻ. Lâm Khang Bình múc nước cho nàng, lại giúp nàng xắn ống tay áo, lộ ra vòng tay vàng chói lọi, lúc này, Tử Phúc đi tới, nhỏ giọng: “Thấy Quế Anh nhìn chăm chăm các người, lát nữa nhớ cẩn thận.”

Tử Tình dẫn Tử Vũ dạo một vòng ở trong viện, liền tới cơm trưa, bởi vì người nhiều lắm, hai bàn, nam nữ ăn riêng, Tử Tình mang theo Tử Vũ ngồi bên cạnh tiểu cô. Cách Quế Anh vài ghế, một bữa cơm bình an vô sự.

Nguyên bản Tử Tình muốn cáo từ về nhà, Hạ Ngọc lại giữ lại, cũng để Tử Phúc dẫn mọi người đến từ đường giúp vui. Cũng cho người trong thôn trông thấy đối tượng Tử Tình đính hôn, nhìn xem còn có ai dám nói gì nữa. bọn Đại Mao nhanh như chớp không thấy đâu, bọn Lâm Khang Bình Tử Phúc cùng nhau vui đùa ẩm ỉ, Tử Tình dẫn Tử Vũ vào nhà, trong phòng Thu Ngọc ôm Mộc Mộc ngồi quanh đồng lửa, đang cùng Hạ Ngọc nói chút chuyện nhà.

Tử Tình ngồi xuống bên cạnh, vừa pha ly nước trà. Quế Anh tức giận vào được, ngồi sát Tử Tình, Hạ Ngọc hỏi vì sao nàng tức giận, nàng không trả lời, cầm cái ấm nước định pha, nhưng đánh nghiêng nó, một siêu nước nóng đổ hết vào giày Tử Tình.

Chỉ nghe Tử Tình hét thảm một tiếng, Tử Vũ khóc chạy đi gọi người. Hạ Ngọc bước lên phía trước cởi giày cho Tử Tình. Đang định cởi tất, lúc này, Lâm Khang Bình vọt vào. Một phen ôm lấy Tử Tình, tìm căn phòng, đem cửa đóng lại, dè dặt cẩn trọng cởi tất của Tử Tình ra, da chân đỏ bừng đỏ bừng, nổi lên một tầng bọt nước lớn lớn nhỏ nhỏ, Tử Tình đau đến nổi rơi nước mắt.

Hạ Ngọc thấy, đi ra ngoài nói là tìm ít thuốc mỡ để bôi, Thu Ngọc tiến vào nhìn nhìn, nói: “May là có mang tất, bằng không còn không bị nóng chín mới lạ? Ta mắng Quế Anh rồi, nàng chỉ khóc, nói là không cố ý.”

Tử Tình thấy sắc mặt Lâm Khang Bình rất khó xem, liền kéo tay áo của hắn, vừa muốn mở miệng. Lúc này, Tử Phúc bọn họ biết được tin tức cũng vọt vào đến, hỏi: “Sao rồi, để ta nhìn xem.” Xem xong liền oán

trách: “Bảo người phải cẩn thận rồi, người vẫn không tránh thoát.”

Rồi, Tử Phúc bọn họ cũng không có hưng trí nữa, nhưng cũng không thể để nhị cô xấu hổ mà rời đi, nên ăn lung tung cơm chiều cho qua chuyện.

Ngày kể về nhà, Lâm Khang Bình mặt trầm xuống, kéo nhà mình bước đi, tiện thể mang theo Thu Ngọc cùng đứa nhỏ, mặc kệ nhà Đại Mao. Đến lão phòng, Thu Ngọc muốn khuyên nhủ Lâm Khang Bình, lại không tiện mở miệng, lặng lẽ nói cùng Điền thị, Điền thị nghe xong, nói với Lâm Khang Bình: “Quế anh nói nàng không cố ý, Khang Bình, người đừng so đo nữa, lát về ta sẽ mắng nàng, tiểu dưỡng người còn đang đi bộ, người đi đón đi.”

“Bà, ta phải đi mua thuốc bôi cho Tử Tình, không rảnh, Tử Tình còn đang chờ trên xe.” Nói xong cũng không thêm nhìn, bước đi. Điền thị tức giận cắn răng.

Trở về trong nhà, Thẩm thị thấy đau lòng, mắng: “Cả nhà đó đều là bạch nhãn lang, không ai tốt lành cả.”

“Đều tại ta, là ta không chiếu cố tốt cho Tình nhi, nếu không sợ nhị cô bọn họ khó chịu, ta đã đem ấm nước sôi đổ vào giày nàng, cho nàng biết mùi. Ta thật sự không ngờ nàng sẽ giận chó đánh mèo, nên trách ta, ta cứ cho rằng nàng là nữ hài, sẽ không độc ác như vậy.”

Tử Tình nghe xong lời này, liền hỏi trước đó xảy ra cái gì.

Nguyên lai Tử Tình dẫn Tử Vũ đi rồi, Quế Anh liền cố ý đi tới đi lui bên cạnh Lâm Khang Bình, nghe Thu Ngọc nói, nàng có chút động tâm, nguyên bản nàng lớn hơn Tử Tình một tuổi, cũng vào tuổi làm mai, hiểu chuyện nam nữ. Ngày ấy nghe cha mẹ nàng dạy Đại Mao tính kế Tử Tình, biết một nữ bị nam nhân nhìn hoặc sờ soạng sẽ cưới nàng, nên động tâm tư này. Nhưng nàng tới lui trước mặt Lâm Khang Bình nửa ngày, thấy Lâm Khang Bình chẳng thèm liếc một cái, vẫn nói giỡn cùng Tử Phúc, suy nghĩ một chút, chỉ phải tới gần Lâm Khang Bình, một mặt ủy khuất, thấp giọng nói: “ Vì sao người sờ ta mờng?”

Lâm Khang Bình đầu tiên là ngạc nhiên, chờ phản ứng được mới hỏi ngược lại: “Ai sờ mờng người? Ở trong lòng ta, toàn thân người còn không bằng một ngón chân của Tử Tình, đừng coi ai cũng là kẻ gốc, làm như ta không biết người có rắp tâm gì? Cách ta xa một chút, bằng không ta sẽ hét lên, người bị hao tổn thanh danh là người đấy.”

Cũng may bên cạnh không có người ngoài, bằng không thanh danh của nàng hao tổn thật. Nhưng dù là như thế, Quế Anh vẫn đỏ bừng mặt, xấu hổ chạy vào phòng, chắc vì câu nói này nên mới hại chân Tử Tình bị thương.

Thẩm thị nghe xong, tức giận: “Cả cái nhà đó thật là xấu xa bỉ ổi, Đại Mao tính kế người không được, Quế Anh lại tính kế Khang Bình, về sau thấy bọn họ thì trốn xa một chút, mới đầu năm đã xui xẻo rồi, không biết chừng năm nay còn xui gì nữa không.”

Tăng Thụy Tường biết cũng là tức giận, trái tim lạnh thấu, người thân như không có cũng được.

137. Chương 137: Đại Mao Khuyên Nhủ

Nói Lâm Khang Bình vừa kể với Tử Tình xong, Quế Anh cũng bị Xuân Ngọc cùng Đại Mao mắng vùi phun máu chó (mắng xối xả), nhất là Xuân Ngọc, còn cầm chổi lông gà đánh Quế Anh vài cái thật mạnh: “Ta đánh chết người đồ con ngu, người không thấy trong mắt họ Lâm chỉ có Tử Tình à, người còn si tâm vọng tưởng (mộng tưởng hảo huyền) trào càn cao, người không nhìn đi, với cái mặt quỷ của người thì họ Lâm thích được hả? Vốn đại ca người đã làm hỏng chuyện rồi, cả nhà nhị cữu người còn tức giận, chúng ta đỡ còn không đỡ kịp, người lại la ó, còn thêm cưỡi vào đồng lửa, người là đồ ngu, lão nương làm sao có thể có loại con ngu như người?”

Quế Anh nghe xong đoạt lấy chổi lông gà Xuân Ngọc cầm, tròng mắt Xuân Ngọc, thở hổn hển mấy hơi thở, hô: “Nương, người dựa vào cái gì mà mắng ta, dựa vào cái gì mà đánh ta, nếu không nghe được người cùng

phụ thân dạy Đại Mao đi kéo quần áo Tử Tình, nói chỉ cần sờ soạng Tử Tình, Tử Tình sẽ gả cho Đại Mao, thì ta sẽ đi tìm Lâm Khang Bình chắc? Lúc đó chẳng phải người thấy Tử Tình ăn mặc giàu có, muốn đại ca cưới nàng, hừ, Tử Tình có cái gì? Còn không phải do Lâm Khang Bình mua cho nàng à, ta mà có thể gả cho Lâm Khang Bình, không hơn đại ca cưới Tử Tình à? Ta mà mặc quần áo bằng lụa, trang sức xinh đẹp, không biết Lâm Khang Bình thích ai đâu?”

Đại Mao nghe xong, nhú mày, nhìn nhìn ngón tay mình, nghĩ nghĩ, vẫn nói: “Nương, người đừng động tâm tư gì với nhà nhị cữu nữa, còn người, Quế Anh, chúng ta sẽ bị các người hại chết, người muốn chết cũng đừng lôi kéo chúng ta làm đệm. Chỉ bằng người mà muốn so sánh với Tử Tình à, người ra bờ sông mà soi nhan sắc của mình đi, miệng rộng, răng hô, làn da vừa đen vừa vàng, mắt lồi, má cao, tóc giống rơm, nói lời không xuôi tai thì người có muốn làm nha hoàn của người ta, người ta cũng chướng mắt người. Chết tâm đi.”

Xuân Ngọc vừa nghe Đại Mao nói vậy, dùng sức lấy tay đánh Đại Mao vài cái. Mắng: “Ta đánh chết người, đó là ai hả? Đó là muội muội người, người không giúp muội muội người, giúp cha mẹ người, ngược lại ở trong này nói bậy bạ, bảo muội muội người không bằng heo chó, người có năng lực gì hả? Ta nói cho người biết, Tử Tình có là ánh trăng trên bầu trời cũng không liên quan gì đến người, người cũng đừng có tâm tư gì nữa, tìm một người mà sống thành thành thật thật đi, nhớ kỹ không?”

“Nương, ta vốn không nghĩ nhiều, không phải do người cùng cha cổ động à? Người yên tâm đi, lúc này người có đánh chết ta, ta cũng không dám nữa. Nhưng muội muội kia, người còn phải khuyên nhủ cho tốt.” Đại Mao nói.

“Chuyện muội muội người, trong lòng ta tự có chừng mực, haizz, người nói xem, Lâm tiểu tử kia có tiền như vậy, hẳn có lấy thiếp không, mà kẻ nam nhân nào có tiền mà không lấy đâu? Người thấy lão cô công đấy, cũng cưới hai người, nếu đem Quế Anh gả cho Lâm Khang Bình, không phải tốt hơn à? Đại Mao, người xem chủ ý này có được không? Nếu không, tìm cha người đến thương lượng?”

Đại Mao sợ hãi, vội lôi kéo vạt áo Xuân Ngọc hô: “Nương, người đừng làm vậy. Ta không thể mắc thêm lỗi lầm nữa, nếu như vậy, Lâm Khang Bình sẽ không bỏ qua cho chúng ta.”

Xuân Ngọc nghe xong hỏi: “Vì sao không buông tha chúng ta? Nam nhân nào không thích tam thê tứ thiếp, với lại, muốn nói thì phải nói chúng ta không buông tha, cậu người cũng không cần được Lâm Khang Bình muốn kết hôn nữa đấy.”

Đại Mao một thân mồ hôi, đột nhiên nghĩ đến ngày đính hôn ấy không phải, Lâm Khang Bình đã nói, đời này chỉ cần mỗi Tử Tình, vội vàng: “Nương, người quên rồi à, lúc đính hôn, Lâm Khang Bình nói đời này hẳn chỉ cần mỗi Tử Tình.”

“Ôi chao, lời nam nhân nói có mấy câu đáng tin đâu, nương còn không biết nam nhân các người đều là loại ăn trong chén xem trong nồi à.” Xuân Ngọc nói.

Đại Mao thấy nương hẳn vẫn không nghe lời khuyên của mình, chỉ sợ vẫn có ý định đem Quế Anh làm thiếp, Đại Mao chỉ cần nghĩ đến thủ đoạn của Lâm Khang Bình, trong lòng sợ hãi, nghĩ nghĩ, khê cần môi, vẫn nói ra: “Nương, người có biết tay con vì sao thế này không? Người luôn hỏi con bị ai đánh, hôm nay, con nói thật, chính là Lâm Khang Bình đánh.”

Xuân Ngọc vừa nghe, vọt tới trước mặt Đại Mao, lôi kéo hẳn ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Đi, ta tìm bọn họ tính sổ, con ta không thể bị người bắt nạt thế này, quá ác độc, trên người bầm dập không nói, ngay cả ngón tay cũng bị cắt một ngón, còn không để cho người ta sống à? Người cái đồ nhát gan, nương hỏi người nhiều lần mà người chết sống không chịu nói, sớm nói thì nương đã sớm bù lại cho người rồi.”

Đại Mao tránh thoát Xuân Ngọc, hô: “Nương, sao người không hiểu chuyện thế hả, ta hại biểu muội mất mặt trước người trong thôn, sao người không nói, ngày hôm qua Quế Anh làm phồng chân biểu muội, ta nói cho người điều này, không phải vì người đi tìm Lâm Khang Bình hoặc nhị cữu làm phiền toái, mà là muốn nói cho các người biết, đừng động tâm tư đi tính kế người ta. Không phải đi út đã nói, chúng ta càng tính kế, người ta cách chúng ta càng xa, đi hai đấy, người ta còn xây cho cả cái nhà.”

Xuân Ngọc nghe xong sững sốt, con mình đổi tính từ khi nào, chẳng lẽ bị Lâm Khang Bình làm sợ, đang muốn hỏi thì lão gia tử vào được.

Lão gia tử nhìn Đại Mao hỏi: “Ngón tay người thật sự là do Lâm Khang Bình chặt?”

“Không, là ta tự chặt, hấn ép ta, bằng không, hấn sẽ chặt tay trái của ta.” Đại Mao thấp giọng nói.

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì, người cẩn thận nói cho chúng ta biết.”

Đại Mao không muốn nói, đối với hấn đó như ác mộng, nhưng lão gia tử đã bảo thì hấn không thể không nghe.

Buổi chiều ngày ấy, vừa ăn cơm trưa không bao lâu, trời âm u, Đại Mao vốn không định ra ngoài, giờ phút này, người trong thôn hầu như đều ở trong nhà sưởi ấm, thấy một tiểu hài tử trong thôn thường chơi với Tam mao đến, nói cửa thôn có người tìm hấn, còn cười ngựa nữa. Đại Mao còn tưởng rằng là tiểu nhị trong cửa hàng, vội đi ra, nằm mơ cũng không ngờ người tới là Lâm Khang Bình.

Lâm Khang Bình đi lên, cũng không hỏi gì, một cước đem hấn đá bay xa một trượng (khoảng 4m), kém chút nữa là bay thẳng xuống mương, Đại Mao đứng lên vừa muốn mắng chửi, Lâm Khang Bình đã cho thêm một cước, trực tiếp bay vào mương, trong mương vốn có một tầng băng mỏng, làm cổ và mặt Đại Mao đau đớn, Đại Mao đứng lên, mắng: “Người dựa vào cái gì mà đánh ta? Lại đánh nữa, ta sẽ kêu người, người là một kẻ ngoại lai (người ngoài đến), đừng có mà thể hiện ở đây, có bản lĩnh thì người đừng đi, người chờ đấy.”

Đại Mao trèo lên mương, Lâm Khang Bình lại một cước đá hấn xuống. Đại Mao uống vài ngụm nước, ba bốn hiệp như thế, Đại Mao mới thành thật. Trong miệng không hùng hùng hổ hổ (hung hăng dữ tợn) nữa.

Lâm Khang Bình thế này mới hỏi: “Biết vì sao ta đánh người không?”

“Biết, bởi vì Tử Tình, bởi vì ta hại Tử Tình hồng thanh danh, cho nên ta mới nói nếu người từ hôn, ta sẽ cưới nàng.” Đại Mao vừa nói xong, Lâm Khang Bình lại một cước đá hấn bay xa vài trượng.

Lúc này Đại Mao dậy không nổi nữa. Lâm Khang Bình đi đến trước mặt Đại Mao, dẫm chân lên lưng Đại Mao, nói: “Người còn chưa chết tâm à, hôm nay ta muốn nhìn xem, là xương người cứng, hay tay ta cứng. Nhưng, đối phó với người, cũng không cần ta phải ra tay. Mấy đá thôi mà người đã đứng không nổi rồi.” Nói xong, dùng mũi chân hất Đại Mao lên. Một đường vòng xinh đẹp, đem Đại Mao đá vào mương.

“Muội phu à, là ta sai, ta không nên nói muốn cưới Tình nhi, là ta cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, người đại nhân đại lượng, tha ta đi, về sau ta không dám có tâm tư này nữa, ta mà như vậy thì tùy người xử lí. Chỉ xin lần này người buông tha ta.” Đại Mao biết cứ tiếp tục thế này, mình sẽ chết mất.

“Ta phi (ta thềm vào, ta nhỏ vào), Tình nhi là tên người có thể gọi à. Còn muội phu nữa? Ai là muội phu của người? Nói sai thì tự phạt tại hai cái, để ta động thủ thì không chỉ hai cái đâu.”

Đại Mao nào dám để Lâm Khang Bình ra tay, nhanh vả miệng mình hai cái, vừa vả vừa mắng chính mình: “Xem lần sau người con dám nói hươu nói vượn nữa không.”

“Được rồi, như vậy người vẫn không nhớ rõ đâu, ta lại không thể ở bên cạnh Tình nhi nhiều, làm gì để lúc nào người cũng nhớ tới ta nhỉ?” Lâm Khang Bình suy nghĩ một hồi, nói: “Có rồi, người tự chặt một ngón tay của mình đi, như vậy, mỗi lần người thấy bàn tay cụt một ngón, mới nhớ giáo huấn của hôm nay.”

“Lâm muội phu à, không cần, người nể tình cậu của ta mà tha ta đi, ta không dám nữa, thật sự không dám, van cầu người, buông tha ta đi.” Đại Mao trèo lên bờ, quỳ xuống.

“Người giờ mới nhớ tới cậu người à, lúc trước người kéo vấy Tử Tình sao không nghĩ đến cậu người, nói đến chuyện này, ta càng tức, cậu người nuôi người đã nhiều năm, còn cho người đọc nhiều năm sách, người báo đáp cậu người như vậy đấy, mấy quyển sách kia đi đâu, đi hết vào bụng chó rồi à, hôm nay ta muốn đòi công bằng thay hấn, người có chặt không?”

Đại Mao dập đầu, nói cái gì cũng không chịu nhặt chủy thủ (dao ngắn) trên đất lên, Lâm Khang Bình đập một cái, tay Đại Mao trật khớp, oa oa gọi dậy, còn kém lần lộn đây đấy.

“Đến cùng là người có chặt không? Ta mà ra tay là cả bàn đấy.”

Đại Mao nghe vậy, hôm nay đụng tới Diêm Vương rồi, sợ tới mức vội nói: “Chặt, ta tự chặt.”

Lâm Khang Bình giúp hắn bắt tay lên, Đại Mao nhặt chủy thủ trên đất, cắn răng một cái, chặt đầu ngón út tay trái.

Sau này, Lâm Khang Bình lại bảo mừng hai hắn phải quỳ xuống nhận lỗi. Cho nên mới có hình ảnh kia.

Lão gia tử nghe xong, không ra tiếng, Quế Anh tắc bị dọa choáng váng, oán trách Đại Mao không nói sớm. Xuân Ngọc mắng: “Con à, con lại chịu khổ rồi, tên kia còn ghê gớm hơn cả thổ phỉ, dám làm vậy với người, đi, nương dẫn người đi tìm nhị cữu nói rõ.”

“Đứng lại, nói cái gì nữa, người có cái gì để nói? Nếu các người không rat ay trước, Lâm Khang Bình có thể làm vậy với đối Đại Mao à? Còn nữa, hôm qua Quế Anh làm bỏng chân Tử Tình, muốn nói lí lẽ thì phải là nhị ca người nói. Đại Mao tổn thất một đầu ngón tay cũng không ảnh hưởng gì, nhưng Tử Tình kia, đó là cháu ngoại ruột của người, người bại thanh danh nàng như vậy sao? Một lần không được, còn thêm lần thứ hai, còn muốn đem con làm thiếp, ta thấy đầu óc người toàn đất rồi, người nghĩ Lâm Khang Bình có để ý Quế Anh được không, với lại con nhà lành ai lại làm thiếp hả? Việc này ngừng tại đây, ngày khác, người dẫn Đại Mao cùng Quế Anh đi nhận lỗi đi.” Lão gia tử mệnh lệnh.

Xuân Ngọc còn nói thêm, lão gia tử trừng mắt nhìn nàng một cái.

138. Chương 138: Khang Bình Mua Đất

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình không biết chuyện xảy ra ở lão phòng, hai người đang hưởng thụ ngọt ngào. Bởi vì những ngày kế tiếp, không cần đi chúc tết nữa, mỗi ngày Lâm Khang Bình đều ở cùng Tử Tình, Tử Tình bị thương cả hai chân, nhưng không quá nghiêm trọng, ra vào đều được Lâm Khang Bình ôm. Thẩm thị thấy vừa vui mừng lại vừa lo lắng, vui mừng vì Tử Tình tìm được một người toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng, lo lắng là mỗi ngày hai người ở cùng nhau, có vết xe đổ của Tử Bình, sợ Tử Tình làm ra chuyện gì tổn hại đến danh dự. Cũng may Lâm Khang Bình còn biết tránh người ngoài, có khách thì tránh ra, Thẩm thị cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt (ý là biết nhưng cho qua).

Tử Phúc muốn chuẩn bị lên kinh đi thi, Thẩm thị đương nhiên không rảnh rỗi, vốn Lâm Khang Bình muốn đưa Tử Phúc đi, nhưng bên này còn có chút chuyện chưa làm tới nơi tới chốn. Tử Phúc nói đã hẹn bạn cùng trường rồi, lần này cô trắng thư viện có bốn cử nhân, bốn người cùng xuất phát. Lâm Khang Bình đề nghị bọn họ chia ngân lượng ra, cất mỗi nơi một ít, trong mỗi bộ quần áo khâu hai túi đựng, Thẩm thị nghe xong lại vội vàng lục quần áo, khâu túi đựng ngân phiếu, cũng may khách trong nhà ít dần, không mệt nhọc lắm.

Mùng tám, Tử Phúc liền ra đi, lần này đến kinh thành xa xôi, sợ trên đường xảy ra chút chuyện làm trễ thì không tốt, cho nên sớm đi trước. Bốn người cũng nhau thuê một chiếc xe ngựa. Lâm Khang Bình để Tử Phúc mang một phong thư, bảo Tử Phúc ở trong nhà hắn, có hai gã sai vặt, cũng tiện lợi.

Trước khi đi, Tăng Thụy Tường nói với Tử Phúc: “Cho dù có đậu hay không, đều phải để tâm tư yên tĩnh, đọc sách không phải một lần là đậu ngay được, mà không phải chỉ có mình con giỏi. Dù sao cũng chốn dưới chân thiên tử (ý là địa bàn của vua chúa), cẩn thận.” Tử Phúc liên tục đáp ứng. Thẩm thị khóc nói không ra lời.

Lại qua mấy ngày, chân Tử Tình có thể đi lại, Lâm Khang Bình muốn dẫn nàng ra ngoài, nói là muốn đi xem một cổ, thì ra Lâm Khang Bình thương Tử Tình, trước kia cầu hôn cũng đáp ứng Tăng Thụy Tường. Muốn xây nhà ở gần. Để Tử Tình cách nhà mẹ đẻ gần, muốn về lúc nào thì về.

Lâm Khang Bình cùng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị trình trọng thương lượng việc này một lần, vợ chồng Tăng Thụy Tường nguyện ý, lòng đầy vui mừng. Thiên hạ có cha mẹ ai mà muốn con mình đi xa chứ? Hai người còn giúp tìm vùng đất thích hợp nhất gần đây.

Thật ra phía đông sau nhà Tử Tình, có một vùng hoang, phải hơn hai mươi mẫu. Chẳng qua là vùng này có cỏ lau cao hơn nửa người, đất lại không bằng phẳng, có thể sử dụng làm ruộng cạn chưa được mười mẫu, hơn nữa cũng không bằng phẳng gì, bên ngoài có một mảnh rừng trúc nhỏ, cho nên luôn luôn hoang phế.

Lần này Tử Tình muốn đi xem vùng ở gần nhà mẹ đẻ của Điền thị, nghe nói sau thôn có một mảnh núi hoang rất lớn. Thôn bọn họ ít người, luôn để hoang. Nhân lúc thời tiết sáng sủa. Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đi dạo, Tử Vũ Tử Hỉ cũng muốn theo, cuối cùng biến thành cả nhà du lịch, hoa dại ven đường đã nở, có tốp nằm tốp ba nông dân bắt đầu làm việc dưới ruộng.

Tử Tình thật thích cuộc sống chất phác này, đương nhiên điều kiện tiên quyết là mình không cần phải xuống đất tự làm. Nghĩ đến kiếp sống địa chủ làm sâu gạo sắp bắt đầu, trong lòng càng tràn ngập khát khao.

Từ đầu thôn đến trấn có một con đường nhỏ tương đối bằng phẳng, ngay gần tư thực của trấn, nhà Tử Tình đi dạo tầm 2 khắc (1 khắc =15 phút), trong thôn chỉ có mười hộ gia đình, sau thôn có mương bỏ hoang, qua mương là một mảnh núi hoang kia, dưới núi là một mảnh đất lớn bằng phẳng, bùn đất màu đỏ, dùng để trồng cây ăn quả thì còn phải bón phân, dưa hấu không trồng được, nhưng cũng mọc đầy cỏ dại, không cần cỗi lắm.

“Chỗ này quá lớn, cũng tầm một trăm mẫu, một mảnh hoang lớn như vậy, cả nhà có đến ở cũng quá hẻo lánh, không được.” Tăng Thụy Tường phủ định.

“Đúng, lẽ Khang Bình không có ở nhà, một mình Tình nhi làm sao dám ở chứ? Nghe nói bên chân núi này hay có sói đấy.” Thẩm thị cũng nói.

Tử Tình và Lâm Khang Bình không nói gì, Tử Hỉ nói: “Cha mẹ, các người quá sốt ruột rồi, tỷ tỷ còn chưa nói mua hay không mua mà các người đã vậy rồi.”

Lâm Khang Bình nhìn Tử Tình, nói đi về trước thương lượng. Sau khi trở về, Tử Tình dẫn mọi người đứng trước cỏ lau, nói thật, Tử Tình nhìn trúng vùng này, mấu chốt là thiết kế thế nào, trồng hoa sen, nuôi cá, còn có thể nuôi vịt cùng ngỗng, chẳng qua công trình rất lớn, phải thanh lí cỏ lau, đào hồ, thanh lọc nước bùn, nghĩ mà phiền.

Tăng Thụy Tường cũng tỏ vẻ phản đối, nói: “Lãng phí lớn, không bằng trực tiếp mua một khối hoang. Vả lại, tiền xử lí còn hơn tiền mua, không hợp.”

Tử Tình nghe xong, từ chối cho ý kiến, Tử Tình về nhà cùng Lâm Khang Bình thương lượng, muốn mua mảnh ở đầu thôn trước, trồng cam vẫn được, còn vùng cỏ lau thì Lâm Khang Bình nói không vội, tìm một người biết thiết kế rồi nói sau. Hắn biết tâm tư của Tử Tình, xây nhà gần sát nhà mẹ đẻ, đi lại tiện hơn.

“Nhưng một mảnh hoang lớn như vậy chỉ trồng cây ăn quả, chắc chắn phải thuê người trông giữ, hướng chỉ còn muốn nuôi thả mấy ngàn con gà cùng mấy chục con dê, có điều kiện sẽ nuôi thêm mấy con thỏ hoang, mấy con gà rừng, tốt nhất là trồng thêm mấy cây mai, về sau người còn có thể đi đánh săn thú nữa.” Tử Tình bắt đầu ảo tưởng.

Lâm Khang Bình trầm ngâm một lát: “Trước kia ở Văn gia, người làm vườn - Vương thúc có quan hệ rất tốt với ta, vợ hắn thì làm ở bếp, bây giờ tuổi tác đã lớn, Văn gia quy định nô tài đến năm mươi tuổi sẽ thả ra ngoài, không bằng ta đi tìm hai người họ, nếu nguyện ý tới thì không còn gì tốt hơn. Con nhà hắn đều ở Văn gia, nhiều năm như vậy thì trong tay hai người cũng có chút ngân lượng dưỡng lão, sợ là không dễ mời.”

“Thử xem đi, việc còn do người, không ký khế ước bán mình cũng được, trực tiếp thuê họ luôn. Lúc bận rộn chúng ta có thể mời họ làm công.”

“Bên người ta có hai gã sai vặt, theo ta hai năm rồi, hiện đang ở lại kinh thành, bây giờ ta quản lý buôn bán ngọc thạch đều nhờ vào bọn họ, dùng để trông coi vườn trái cây chỉ sợ đại tài tiểu dụng (tài cao nhưng trọng dụng ít). Còn nữa, ta cũng muốn mở cửa hàng cho riêng mình, có lẽ còn dùng bọn họ.”

“Người nhắc đến cửa hàng thì ta đã nghĩ đến một ngàn lượng bạc kia, không bằng lấy để mua hai cửa hàng, hoặc mua chút ruộng nước trước đi.”

“Vẫn nên mua cửa hàng đi, ta không ở nhà, người thu thuê (cho thuê ruộng thì trả bằng thóc gạo) rất bất tiện.”

Hai người thương nghị tốt, còn nói chút chuyện, qua nguyên tiêu Lâm Khang Bình sẽ về kinh, trừ lúc ngủ, còn lại hầu như một tắc cũng không rời Tử Tình. Cũng may Tăng gia không coi hắn như người ngoài, trừ

bỏ ngẫu nhiên lấy hấn trên ghẹo cười nhạo hai câu, Thẩm thị quan sát lâu như vậy, biết hai người đều đúng mực, cũng không có nói gì, hướng chỉ trong nhà nhiều người, người đến người đi, cũng không thể xảy ra gì được.

Tiết nguyên tiêu nhanh chóng đi qua, Lâm Khang Bình tới nha môn lúc nha môn mới mở cửa làm việc, dùng một trăm lượng mua núi hoang, núi hoang có diện tích quá lớn, căn bản không quản lý hết, Tử Tình cũng không nóng vội, mọi chuyện phải làm từ từ, Lâm Khang Bình cũng lo Tử Tình rất làm lụng vất vả, hai người không hề nghĩ ngợi gì, bỏ qua.

Tử Tình nhìn thoáng qua khế đất, hỏi: “Không phải những một trăm mẫu à? Sao chỉ hết từng ấy bạc?”

Thì ra Lâm Khang Bình đổi bạc vụn, cho nên theo giá đất hoang mà mua, một lượng một mẫu, nói là có hơn một trăm mẫu.

Tử Tình liếc Lâm Khang Bình, cười nói: “Trách không được người ta thường nói thương gia là gian thương (ý là người làm buôn bán không gian mới lạ), không buôn bán không gian dối, người lại biết lợi dụng, mảnh núi hoang này nếu bình thường phải tốn hơn 200 lượng đấy.”

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình cười, nội tâm ngứa ngáy, cố ý cắn răng véo má Tử Tình: “Tốt lắm, ta cực khổ khổ chạy hết cả ngày mới tiết kiệm được một trăm lượng bạc, nàng dâu không khen ta, lại còn mắng ta thế đấy?”

Tử Tình nghe xong, mặt đỏ lên: “Đừng bậy bạ, cẩn thận nương nghe được lại mắng người, ai là nàng dâu của người chứ? Còn quá sớm, chuyện tương lai ai đoán được chính xác?”

Lâm Khang Bình nghe xong, mặt trầm xuống, nói: “Tình nhi, người nói chuyện khác ta sẽ không so đo, nhưng chuyện này không thể nói vậy, ta nghe xong sẽ đau lòng, đời này ta chỉ coi trọng người, người chạy không thoát, cũng đừng có ý định muốn chạy.”

Tử Tình thấy hấn thật sự biến sắc mặt, vội giật nhẹ áo hấn, vừa khéo Tăng Thụy Tường tiến vào hỏi Lâm Khang Bình có đi An Châu hay không, Lâm Khang Bình muốn đi tìm người môi giới, ra đi. Trong lòng Tử Tình không thoải mái, sợ hấn vẫn tức giận.

Lâm Khang Bình cũng có vận khí (ý như may mắn) không sai, chưa tới hai ngày đã mua hai cửa hàng, hết một ngàn lượng bạc, nhưng cửa hàng không có hậu viện (nhà sau), ở giữa nơi náo nhiệt, tiền thuê cũng là năm mươi lượng một năm. Thẩm thị cũng mua được một cửa hàng cùng một trăm mẫu ruộng nước, năm ngoài đưa hầu cùng cây ăn quả bán được 3000 lượng, gà và dương khoai cải dầu cũng được 200 lượng, cửa hàng cùng ruộng nước cho thuê được gần 1000. Tăng gia đều cho thuê cửa hàng cùng ruộng nước, lại tương đối cách xa nhau, cho nên trừ người trong nhà, người ngoài không ai biết được, Tăng gia rất có của cải, mười cửa hàng, ba trăm hai mươi mẫu ruộng nước.

Lâm Khang Bình đem một trăm lượng tiền thuê cửa hàng giao cho Tử Tình, Tử Tình không muốn, Lâm Khang Bình lại kiên trì nói: “Ta phải nuôi nàng dâu của mình chứ, mà người lại thích mua những thứ mới mẻ, nghe lời, cầm đi.”

Bởi vì một ngàn lượng bạc kia đã mua cửa hàng, Lâm Khang Bình biết trong tay Tử Tình không có tiền, lúc này nhất định đem khế đất cửa hàng đều để ở chỗ Tử Tình. Vốn Lâm Khang Bình định để Tử Tình đứng tên đất đai, nhưng luật pháp quy định, nữ tử vị thành niên không có hộ tịch của riêng mình thì không có tài sản ruộng đất.

“Một kì nghỉ dài thế này mà chúng ta ít có cơ hội nói mấy câu riêng tư, ngay cả đến núi nhật trứng gà cũng có người đi theo, ngoan độc thật, ở nhà chờ ta trở về nhé, chuyện xây tường viện cho vườn trái cây cũng chờ ta về rồi làm, còn nữa, mảnh cỏ lau kia cứ để ta tìm người biết thiết kế. Mấy chuyện này người đừng quan tâm, ta sẽ an bài thỏa đáng, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ cho người một căn nhà mà người muốn.” Nói xong liền nắm chặt tay Tử Tình, thật lâu sau mới nói câu “Chờ ta trở lại”, rồi vội vàng hồi kinh.

139. Chương 139: Điền Thị Cầu Tình

Lâm Khang Bình đi rồi, Tử Lộc bọn họ cũng khai giăng, trong nhà lại quạnh quẽ như trước, cũng may Tử Tình có nhiều việc phải làm, đưa hấu đưa chuột chờ ươm giống, còn phải kiểm tra số cây giống năm ngoái ươm, mặt khác năm nay Tử Phúc thành thân, Tử Tình phải làm bức tranh thêu, Thắm thị để nàng thêu một bức tranh rộng ba thước dài chín thước để làm bình phong, bởi vì dùng cho thành thân, nên Thắm thị bảo thêu thứ gì đó cho đẹp mà tươi mới, năm ngoái Tăng Thụy Tường đã vẽ bức mẫu rồi, tháng giêng không được chạm vào kim, nên rảnh rỗi một tháng.

Ngày này, Tăng Thụy Tường vừa ăn xong cơm trưa, Điền thị đi lại, đầu tiên là lôi kéo Tăng Thụy Tường nói chút chuyện nhà, khen Thắm thị có khả năng, trong lòng có tính toán trước: “Mới vài năm mà nhà người càng ngày càng khấm khá, bây giờ nương mới hiểu là nhị nàng dâu có khả năng, dạy dỗ con tốt, Tử Phúc thì không nhắc, bọn Tử Lộc đều ham học, tương lai Tử Tình, Tử Vũ cũng kém, nhất là Tử Tình, từ nhỏ đã biết chia sẻ thay nương, ngày ấy ở nhà Hạ Ngọc ta mới biết từ nhỏ nàng đã học cai quản nhà cửa, Hạ Ngọc nói là người không ở nhà vài năm, nương Tử Phúc lại phải lo chuyện đồng áng, chuyện trong nhà đành phải dựa hết vào Tử Tình. Trong các nàng dâu, khổ nhất là nương Tử Phúc, lại chịu khó, còn có một tay nghề tốt, cuộc sống đương nhiên là không lo, chỉ là khổ cho nàng mấy năm trước.”

Tử Tình nghe thật khác lạ, lão thái thái không có khả năng đặc biệt chạy tới khen lão nương mình, hơn nữa lời nói mềm mỏng, chắc là có chuyện muốn cầu xin, Tử Tình dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được là vì một nhà Xuân Ngọc.

Tăng Thụy Tường nghe mẫu thân đề cập đến chuyện cũ, trong lòng cũng chua xót, nói: “Ngọc Mai dẫn Tử Lộc làm ruộng, Tử Tình vừa chăm lo cho Tử Hỉ mới được mấy tháng, còn nấu cơm giặt đồ, khi đó nàng mới sáu tuổi, bếp còn với không tới nữa. Trong nhà có được này hôm nay nên do mấy mẹ con vất vả làm ra, ta về đã vậy rồi, mà ta làm cha cũng thẹn với bọn nhỏ.”

Điền thị nghe xong lời này, nhướng mày. Có chút lệch hướng rồi, vội nói: “Cả nhà cốt nhục tình thân, sao lại nói như thế, người cũng là cha bọn nhỏ, là người đứng đầu của một nhà. Sau này ngày còn dài, người cũng về cạnh bọn nhỏ rồi mà, bọn nhỏ còn ý lại vào người đó, bây giờ ta cùng cha người cũng chỉ có thể dựa người, ai biết đại ca người khi nào thì trở về được?”

Lời này Tăng Thụy Tường không có đáp lại, Điền thị dừng một chút, đành phải mở miệng nói: “Nhà đại muội người cũng thật tâm thay đổi, biết sai rồi. Y như ta nói, đều là cốt nhục tình thân, người đừng so đo nữa. Nàng khóc nói muốn người tha thứ cho nàng, cả cái tết mà cả ngày lau nước mắt, chúng ta làm lão nhân mà thấy huynh muội các người như vậy cũng khó chịu, thật ra chuyện Quế Anh cũng không thể trách muội người, tiểu hài tử kiến thức hạn hẹp, thấy đồ Tử Tình mặc làm mờ mắt, Đại Mao cũng bị Khang Bình giáo huấn một chút. Còn bị chặt một ngón tay, lúc này cho cho hấn tram lượng thì hấn cũng không dám gỡ trừ xấu. Con à, nương cũng lớn tuổi rồi, người nghe nương khuyên, bỏ qua cho nàng lần này đi. Huống chi Đại Mao cũng biết sai rồi, quỳ gối trước cửa nhà người nửa ngày, người cũng đừng so đo cùng một đứa nhỏ. Đại ca người không về nhà mấy năm, huynh muội các người lại thành như vậy, ta không đau long sao?” Nói xong Điền thị khóc lên.

Tăng Thụy Tường nghe xong, không dễ chịu, dù sao cũng là muội ruột thịt, hơn nữa Điền thị còn nhắc tới Tăng Thụy Khánh, cả nhà thành như vậy, nhìn khuôn mặt nhăn nhoe của Điền thị, giờ khắc này Tăng Thụy Tường cũng mềm lòng, thở dài, nói: “Chỉ cần về sau nàng không làm sai gì nữa thì ta sẽ không so đo.”

Điền thị nghe xong vui vẻ: “Tốt, con trai ta hiểu lẽ. Muội muội người ở bên ngoài, để ta kêu nàng dẫn bọn nhỏ tới dập đầu nhận sai.”

Điền thị nói xong vội ra ngoài, Tử Tình cùng Thắm thị nhìn thoáng qua, cũng có chút mặc danh kỳ diệu (bất ngờ, kì lạ), lẽ ra nếu muốn dập đầu nhận sai thì đã sớm đến rồi, hết tết, mà người trong nhà đều đi ra ngoài cả, sao giờ mới tới cửa nhận sai, vả lại, mừng hai Đại Mao đã dập đầu nhận sai rồi à? Tử Tình nào biết từ chỗ Hạ Ngọc trở về, lão gia tử cùng bọn họ đã nói rồi, cho bọn họ đi đến xin lỗi, Đại Mao cùng Quế Anh vẫn khiếp sợ Lâm Khang Bình, chờ Lâm Khang Bình đi rồi bọn họ mới đến.

Không vài phút, Điền thị dẫn Xuân Ngọc cùng Đại Mao, Quế Anh vào, hôm nay Yên Nhân Đạt không tới, chắc là sợ Tăng Thụy Tường thấy hấn mà tức giận.

Tử Tình vào phòng, cửa khép hờ, muốn nghe xem hôm nay muốn gì nữa.

“Nhị ca, hôm nay muội tử tới là muốn nhận lỗi với nhị ca, mấy năm nay nhị ca luôn luôn đối xử tốt với muội tử, là muội tử bị mờ heo mông tâm (ý là mất mủ), cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, si tâm vọng tưởng muốn Đại Mao cưới Tử Tình, mọi sai lầm đều do muội tử, xin nhị ca nể tình cha mẹ mà tha thứ uội tử lần này. Muội tử dập đầu cho nhị ca.” Xuân Ngọc nói xong, thật sự quỳ xuống.

Thấy Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cũng không nâng nạng đứng lên, Xuân Ngọc lại bảo Đại Mao cùng Quế Anh quỳ xuống, nói: “Chuyện Đại Mao cùng Quế Anh, thật đúng là đứa nhỏ không hiểu chuyện, Đại Mao trở về nói là thấy Tử Tình cùng nam oa kia nói giỡn cùng nhau, nhất thời tức giận mới đem mâm hắt về phía Tử Tình, còn Quế Anh nữa, thấy Tử Tình mang mặc đồ quý nên đỏ mắt, không cẩn thận đem nước sôi đổ lên, hai người bọn họ cũng biết sai rồi, đến, dập đầu nhị cữu cùng nhị cữu nương, xin nhị cữu cùng nhị cữu nương tha thứ cho các người.”

Đại Mao cùng Quế Anh tuy không muốn, nhưng vẫn quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái, nói: “Nhị cữu, nhị cữu nương, mọi chuyện đều tại chúng ta, không liên quan đến nương, xin nhị cữu nhị cữu nương tha chúng ta.” thái độ Đại Mao thành khẩn, Nhưng chắc vì bị Lâm Khang Bình làm sợ, sợ hãi nhiều hơn sấm hối, trong mắt Quế Anh còn có chút không phục.

Tử Tình thấy đoán là đã luyện tập trước ở nhà, bằng không, không thể nói lời dễ nghe như vậy, không có vẻ xấu hổ, quan trọng nhất là, không nói sự thật, có thể thấy chẳng có thành ý gì.

Tăng Thụy Tường cũng nhìn ra điểm này, có chút nản lòng thoái chí, lại lười so đo cùng văn bối (người lớp dưới), thở dài, để bọn họ đứng dậy, Xuân Ngọc còn tưởng rằng mình qua cửa, trên mặt không khỏi có chút đắc ý. Tăng Thụy Tường thấy vậy, thất vọng nhiều hơn, xem ra người đời nói đúng, chó không đối được thói quen ăn cứt.

Thẩm thị không biết Tăng Thụy Tường thế nào, nhưng nhìn sắc mặt hắc không vui vẻ gì nên nạng cũng yên tâm. Biết trượng phu không có bị bọn họ dả động, nạng đều có thể nhìn ra bọn Xuân Ngọc không thành tâm, chỉ sợ trong lòng Tăng Thụy Tường khổ sở hơn nạng nhiều.

Điền thị thấy con lên tiếng, không ngờ chuyện lại dễ dàng như vậy, liền quên lão gia tử dặn dò, một chuyện này, chỉ xin lão nhị tha thứ, còn lại đừng nhắc gì nữa. Nhưng Điền thị thấy cả nhà lão nhị mặc vàng mang bạc (ăn mang lộng lẫy), ăn sơn trân hải vị, nhìn Xuân Ngọc, trên người là quần áo cũ, là vải dẹt mà lúc trước Thẩm thị đưa quà trong ngày lễ, nạng cho Xuân Ngọc làm một bộ đồ mới, đã mấy nay rồi. Bây giờ Thẩm thị làm quần áo xong mới đưa qua, bà cũng không có cách nào nữa, mấy đứa nhỏ cũng vậy. Hàng năm mình cắt chút vải dẹt làm ấy bộ quần áo, nhưng mấy cháu nội này, đừng nói Tử Tình, ngay cả Tử Vũ nhỏ nhỏ đều đầy đồ mới.

Nghĩ như vậy, Điền thị mở miệng nói: “Con của ta à, người hiểu được lòng nương, nương thấy huynh muội các người hòa hảo, lòng ngọt hơn cả ăn mật. Nhưng mà con à, nhà muội tử người quả thật rất gian nan, bọn họ cũng hiểu rõ là không thể đụng chạm đến Tử Tình, Đại Mao nhìn trúng một nữ oa, muốn đính hôn vào mừng sáu tháng hai, đại ca người khẳng định sẽ không ra mặt. Còn à, không bằng người đi xem, thay nhà muội người giữ chút thể diện.”

Tăng Thụy Tường quả quyết cự tuyệt, nói: “Muốn giữ thể diện là chuyện của Yến gia, nào có chuyện Tăng gia chạy tới thay Yến gia giữ thể diện, không để người ta chê cười Yến gia không có người chắc. Đến lúc đó ta tham dự tiệc cưới của hân là quá tốt rồi, quà không hơn một văn nào đâu, đừng có ý định gì nữa.”

Điền thị nghe xong, tức giận đến mức ngã ngửa, mình khuyên can mãi, mất một đồng sức lực, cho rằng khuyên con đã mềm lòng, chỉ sợ bản thân có chút nóng vội, thế này mới nhớ tới lời lão gia tử dặn dò, hối hận vì đã mở miệng, đành phải từ bỏ, thở phì phì lôi kéo bọn họ đi về.

Thẩm thị vụng trộm nói cùng Tử Tình, khẳng định muốn để bên này ra một phần lễ cho thể diện. Hai người nhìn nhau cười.

Sau khi ăn xong, bốn người ngồi ở đông ốc nói chuyện phiếm, Thẩm thị bắt đầu tính khi nào Tử Phúc vào trường thi, mấy tháng yết bảng, mấy tháng về nhà, mấy tháng thành thân, bỗng nhiên Tử Tình nghĩ đến một vấn đề: “Cha, nương, phòng đại ca dung sau khi thành thân ở đâu?”

“Không phải phía Tây có phòng trống à, có vấn đề gì sao?” Thẩm thị hỏi.

“Nương, đại tẩu mới tới nhà chúng ta, cùng chúng ta xài chung một phòng tắm, khăng định không tiện. Nếu là ta, ta cũng không nguyện ý. Với lại hai năm sau nhị ca cũng muốn thành thân, hắn ở đâu? Chi bằng nhân cơ hội này chúng ta làm bốn tiểu viện, để bọn họ ở một mình, bọn họ cũng tự tại, chúng ta cũng tiện.”

Tử Tình làm Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đều sửng sốt, mấy ngày nay vội vàng nên không nghĩ đến chuyện này, nhà ai cưới vợ mà không ở chung đâu chứ.

Lưu gia tốt xấu gì cũng là gia đình nhà nhỏ, quy củ cũng không ít, nam hài trong nhà cũng dần dần trưởng thành, ở cùng một chỗ xác thực không tiện. Đầu tiên là chuyện đi vệ sinh và tắm rửa, nghĩ vậy, Thẩm thị nói: “May mà có Tử Tình nhắc nhở, chúng ta cũng có điều kiện, nào có chuyện để đại tẩu cùng em chồng dùng chung phòng tắm được. Dù sao trong nhà cũng không thiếu bạc, làm ổi người một tiểu viện (sân+nà) nhỏ, hai mươi lượng bạc là đủ, thêm cả nội thất chắc tầm 100 lượng, đồ dùng thì có của hồi môn của nhà gái. Bây giờ bắt đầu làm thôi, còn phải làm giường mới, giường không thể làm sơ sài được.”

Tử Tình giờ mới biết tập tục địa phương là chậu chạc tử tiếc đệm chần đều là của hồi môn nhà gái, chỉ có giường là nhà trai ra, đêm tân hôn, giường nhà trai, đệm chần nhà gái, hay đấy nhỉ.

Thẩm thị có tật nôn nóng, nghĩ vậy, nhanh chóng muốn Tăng Thụy Tường suy nghĩ xem nên làm nhà kiểu gì, gia cụ thế nào.

“Tương lai bọn nhỏ đều ở riêng, chẳng qua tết đến mới về đoàn tụ, phòng ở không cần quá lớn, có mấy gian phòng là được. Giống như chúng ta có 5 gian nhà giữa, thêm hai gian nhà kề là được. Chi bằng chờ Tử Phúc về nhà, hỏi ý kiến của hắn, rồi hỏi ý kiến nhà gái, hôn kỳ thì làm ở mùa thu là được.”

Thẩm thị nghe xong cũng có lý, quan trọng là muốn bọn nhỏ thích thì mới vui vẻ. Việc này tạm thời buông xuống.

140. Chương 140: Tử Phúc Rớt

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị vội vàng tìm người xới đất, san bằng, gà mái ấp trứng, trồng cây gieo hạt, làm xong tất cả thì tháng ba đã đến. Tử Phúc cũng về nhà.

Tử Phúc chàng vạng mừng tám tháng ba vào cửa, phong trần mệt mỏi, tinh thần suy sút, quỳ trên mặt đất ôm lấy Thẩm thị nói: “Nương, con xin lỗi, con thi rớt rồi, ta không thi được. Nương mắng con đi, con để nương thất vọng rồi.”

Thẩm thị thấy con thế này, nước mắt lăn dài, vỗ phía sau lưng con nói: “Con à, không sao, nương biết con cố gắng nhiều rồi, con mới mười tám tuổi, còn có nhiều thời gian, nương tin con nhất định sẽ thành công, con phải tin vào chính mình. Nghe lời nương, tắm rửa một cái, nương làm đồ ngon cho con.” Nói xong vội đỡ Tử Phúc dậy.

Tăng Thụy Tường thấy cũng nói: “Làm chút đồ để con ăn, nhiều ngày màn trời chiếu đất, nghe lời nương con nói đi, tắm một cái, ngủ một giấc, có gì thì ngày mai tính hẵng nói.”

Thẩm thị nghe xong, vội buông Tử Phúc ra, muốn vào bếp tự tay nấu cơm cho con, Tử Tình đành phải đi nấu nước cũng, chuẩn bị nước cho Tử Phúc tắm trước, tắm rửa xong đồ ăn cũng tốt, Thẩm thị luôn luôn cùng Tử Phúc, mẹ con nói chuyện một hồi lâu.

Ngày kế Tử Phúc tỉnh lại, Tăng Thụy Tường đã qua học đường, Tử Tình đã chuẩn bị điểm tâm, thấy Tử Phúc ăn xong, vội nói: “Đại ca, ta muốn đến sau núi nhật trứng gà, phía sau núi có hoa đào nở, đại ca còn chưa thấy đâu, không bằng thừa dịp bay giờ có thời gian, dẫn muội muội đi nhìn một cái?”

Tử Phúc đương nhiên biết muội muội là vì tốt hắn, cũng không muốn phụ tấm lòng của Tử Tình, ai ngờ vừa đến sau núi, gắm hoa rực rỡ, phong phi điệp vũ (gió thổi bướm bay, ý như câu hoa thơm bướm lượn), còn có một vùng cam xanh um tươi tốt, còn thấy gà thấy dê. Tâm tình sáng khoái.

“Tình nhi, đây đều do người làm ra à? Ta thật không ngờ người lại có năng lực lớn như vậy. Người làm như thế nào?” Tử Phúc có chút kinh ngạc.

“Không có gì, rất đơn giản, một năm làm không được, thì hai năm, hai năm làm không được thì còn có năm thứ ba, chỉ cần ta luôn luôn cố gắng, càng không ngừng nỗ lực, sẽ có thành quả. Bây giờ đã là năm thứ bảy rồi, lúc vừa mới bắt đầu thế nào, đại ca còn nhớ rõ không?”

“Ta đương nhiên nhớ chứ, lúc trước còn nghĩ vì sao người phải muốn mua núi hoang này? Bây giờ thấy nó được người cải biến hoàn toàn. Người yên tâm, đại ca biết làm như thế nào. Cám ơn người, muối muối tốt, cho đại ca ôm người một cái, lúc chân người bị thương, vốn đại ca cũng muốn ôm người, ai ngờ mỗi lần đều bị Khang Bình đoạt trước. Đúng rồi. Khang Bình còn bảo ta đưa cho người mấy thứ, hẳn nói phải tầm tháng tư mới trở về được, nhưng cũng không cách bao lâu nữa.” Tử Phúc nói xong, ôm Tử Tình một chút. Vô hạn yêu thương xoa xoa tóc Tử Tình, cảm thán một câu: “Ta không muốn người trưởng thành, trưởng thành sẽ bị người khác cướp đi, ca ca rất luyến tiếc.”

Trong lòng Tử Tình cũng ê ẩm, cố nén cười nói: “Đại ca, hình như là đại ca lớn trước, muốn kết hôn với tẩu tử, nhưng đừng có tẩu tử mà quên muối muối đấy.”

Tử Phúc nghe xong cười, hai người còn nói ít chuyện, mới ôm rổ trứng gà về nhà, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đang chờ hai người bọn họ ăn cơm trưa. Thấy Tử Phúc đi sau núi một chuyến, vẻ mặt bình thản rất nhiều, đều nhẹ nhàng thở ra.

Tăng Thụy Tường nhân cơ hội hỏi hẳn thi thế nào, đề mục thi cử. Theo sau, Tăng Thụy Tường nói cho Tử Phúc chuẩn bị thành thân vào mùa thu, xây tân phòng, có ý tưởng gì nhanh đề xuất: “Lập gia đình trước rồi lập nghiệp sau cũng được, con ít đi du lịch, đọc sách mãi cũng khô cạn, trên giấy là lời nói suông, con còn trẻ, xây xong nhà thì tự con tìm cơ hội ra ngoài đi dạo, để mở mang kiến thức.”

Thẩm thị lại giục Tử Phúc đi tìm Lưu gia cô nương thương nghị: “Nói đến chuyện này, mời bà mỗi lần trước cùng người đến Lưu gia đi một chuyến, thương nghị mùa thu năm nay thành hôn, có yêu cầu gì về phòng ở. Mặt khác, chúng ta đưa cho đối phương một trăm lượng để làm đồ cưới nhiều chút. Rồi con về tìm ông nội xem có ngày lành nào không.”

“Nương, phòng thì cứ làm giống trong nhà, không cần lớn lắm, nhà giữa có 5 gian là đủ, nhà kê không cần nhiều, một bên hai gian là được, con đến Lưu gia một chuyến, về sẽ sẽ tìm Tam đường thúc nói chuyện này, cha nói đúng, con cũng nên ra ngoài mở mang chút kiến thức.” Tử Phúc nói.

Có việc để làm, tâm tình Tử Phúc cũng tốt hơn, Lưu gia vẫn không nói gì về chuyện Tử Phúc thi rớt, ngược lại Lưu tiên sinh khuyên bảo Tử Phúc nhiều hơn, đồng ý năm nay thành hôn, về chuyện Tử Phúc để ngân phiếu lại thì từ chối, Tử Phúc mãi nói đây là ý Thẩm thị, dung để mua đồ thành thân, đối phương mới nhận lấy, còn nói xây phòng xong thì cho bọn họ kích cỡ để đặt làm gia cụ.

Lão gia tử tuy rằng có chút tiếc nuối việc Tử Phúc thi rớt, nhưng cũng hiểu dù sao Tử Phúc còn tuổi nhỏ, khẳng định có nhiều chỗ thiếu sót, tuổi nhỏ đã là cử nhân quả thật không sai rồi, cả cái trấn ai có được vinh quang này thứ? Lần này Tử Phúc muốn thành hôn, lão gia tử càng vui vẻ, gặp ai cũng nói cháu trai thành hôn, mời đến uống một ly rượu mừng.

Tử Phúc làm việc hiệu suất rất nhanh, hẳn nói muốn làm xong nhà trước khi Lâm Khang Bình về, rồi cùng Lâm Khang Bình đến Việt thành, nhìn xem phong cảnh Lĩnh Nam và dân cư ở đó, có cơ hội thì còn muốn ra nước ngoài. Cho nên bên này xây nhà, bên kia lại tìm Tử sư phụ tìm vật liệu gỗ tốt, chuẩn bị làm gia cụ. Cũng may trước đó Tử Tình đã tính toán trước, nên không quá vội vàng.

Ngày thành thân đã định, ngay tại mười tám tháng chín, Thẩm thị thấy trong nhà có chút rối ren, sợ mình không kinh nghiệm, vẫn có chỗ không biết, lại tiếp mẫu thân Hà thị đến, thương lượng đặt sinh lễ thế nào, ý Hà thị cũng là không nên quá keo kiệt, nhưng cũng không thể quá xa hoa, dù sao, đây là ở nông thôn, rêu rao quá mức cũng không tốt, làm láng giềng chê trách, dễ có tai họa.

Cuối cùng chọn các bộ trang sức vàng, bạc, ngọc, vải lã, la, cẩm, đoạn miên, mỗi loại 4 xấp, da dê 8 bộ, tiền biểu tám mươi lượng, hai mâm bánh mứt. 6 hộp trà mứt, 6 bầu rượu mừng, một đôi thiên nga.

Thương nghị tốt, Thẩm thị bảo Tử Tình ghi lại danh mục quà tặng, thương lượng cùng Tăng Thụy Tường

xong, lại cầm cho lão gia tử cùng Điền thị xem qua , tất nhiên là lão gia tử không nói gì, Điền thị thì thấy quá nhiều, nói: “Ta cưới hai con dâu, gả ba nữ nhi, tổng cộng còn không đến số lễ của người nữa, xem ra mấy năm nay người có không ít của cải, chỉ thương ấy muối muối người,ra ngoài cũng không có bộ quần áo nào tử tế để mặc. Ca ca có tiền thì được gì đâu?”

“Nương, người nói quá mức rồi, nhà của Hạ Ngọc ai làm, hai muối tử lấy chồng ta không tặng quà lớn, bọn Đại Mao ta không nuôi à. Tết Tử Tinh còn chủ động cho nhị cô của nàng một bộ váy bằng lụa nữa.” Tăng Thụy Tường nói.

Thẩm thị nghe xong, bây giờ nàng cũng biết chuyện của Xuân Ngọc như một cây kim đâm trong lòng Điền thị, có cơ hội gì cugn sẽ lấy ra mà nói.

Quả nhiên, thoáng chốc lại nghe Điền thị nói với Tăng Thụy Tường: “Đó là nhị muối người, ta nói là đại muối người kia, cháu ngoại Đại Mao mùa thu năm nay cũng thành thân, người chuẩn bị một phần lễ đi, người làm cậu thì phải làm gương chứ, lại là cháu trai đầu tiên thành thân, đừng cho quá ít để người ta chế giễu.”

“Nương, ta đi dự là quá tốt rồi, với lại còn có đại ca nữa, làm gương cũng không đến lượt ta, về phần đưa lễ đó, ta sẽ không cho nhiều hơn đại ca được.” Tăng Thụy Tường trả lời.

Điền thị lập tức đen mặt, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Thu Ngọc ôm đứa nhỏ vào cửa. Thu Ngọc vào cửa thấy Điền thị như vậy, liền cười hỏi: “Các người đang thương lượng cái gì thế? Sao lại không vui thế kia?”

“Tử Phúc định thành thân vào tháng chín, chúng ta đến đem danh mục sinh lễ cho cha cùng nương xem.” Thẩm thị trả lời.

“Để ta xem với, nhìn xem cử nhân nhà ta thành thân có thứ tốt gì nào.” Thu Ngọc nói.

Thẩm thị đành phải đem danh mục quà tặng đưa qua, Thu Ngọc từng đi theo Tăng Thụy Tường học chữ, chữ hay dung nàng vẫn biết. Xem xong danh mục quà tặng, nàng nói: “Tẩu tử không bỏ nhiều lực rồi, ta thấy cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ là những thứ thông thường, chỉ có vật liệu may mặc và tiền biếu không ít thôi, còn lại chỉ hơn gia đình bình thường một chút. Ta còn tưởng rằng với thực lực của tẩu tử, sẽ trải thảm đỏ bốn phía ấy chứ.”

“Cái gì mà hơn có một ít? Năm đứa con của ta tổng cộng cũng hết số lễ từng này thôi, không phải các người chỉ tốn có mấy lượng bạc sinh lễ đã gả đi à.”

“Sao có thể giống nhau được? Bây giờ nhị ca nhị tẩu giàu có hơn, người có thể có cái gì? Không phải ta nói quá, nhưng cuộc sống của người đều do nhị ca đưa bạc đến. Tử Phúc lại là cử nhân, tốn một chút cũng đúng.” Thu Ngọc khuyên nhủ.

“Ta cũng chưa nói gì cả, ta chỉ nói về Đại Mao thành thân, bảo lão nhị bỏ ra ít tiền, cũng vì muốn tốt cho hắn, nói ra ngoài còn không phải thể diện cho hắn à, hắn lại ra sức từ chối, nói muốn nhìn đại ca người đã, người còn không biết đại ca người thế nào à, lấy ra được mấy văn chứ?” Điền thị oán giận.

“Đừng nghe nương người lái nhải nữa, càng già càng hồ đồ, trong mắt không thấy thứ gì ngoài bạc nữa, nào có ai làm đệ đệ mà vượt qua đại ca? Tường nhi đi đi, ta biết hai người bề bộn nhiều việc.” Lão gia tử rất cục mủ miệng.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nghe xong, nhanh cáo từ. Chờ họ vừa ra khỏi cửa, Điền thị than thở: “Cưới nàng dâu thì bỏ ra nhiều, còn đối với muối tử của mình lại vắt chày ra nước (keo kiệt).”

Lão gia tử chỉ mặt Điền thị: “Nói người ngu thì không chịu, người không thấy mấy năm nay nhà Xuân Ngọc gây ra chuyện gì à, nếu con ta và con dâu không phúc hậu, để trên người người khác, đã sớm đoạn giao rồi, còn muốn lễ gì? Còn vắt chày ra nước, bạc người dung ai cho? Bọn Đại Mao ai nuôi? Làm người phải biết chừng mực, người thấy Hạ Ngọc đấy, thành thành thật thật, nhà cửa, cây ăn quả, vải dẹt, thịt heo, loại nào không phải do lão nhị giúp đỡ chứ, ngay cả giếng nước cũng là do nàng dâu lão nhị nghĩ đến, cho thêm mấy lượng đào, con trai con dâu tốt như vậy, người còn muốn gì nữa, người thật đúng là điên.” Lão gia tử nói xong tức giận, chấp tay sau lưng, ra ngoài.

141. Chương 141: Tử Phúc Đi Du Lịch

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị trở về nhà, Tăng Thụy Tường kéo tay Thẩm thị nói: “Thật xin lỗi, mỗi lần đi lão phòng đều không thoải mái, về sau không có việc gì thì người ít đến đây, mấy năm nay thật đúng là ủy khuất cho người rồi, tuy rằng con không được nói gì về nương, nhưng ta thấy nương càng lớn tuổi càng cố chấp, không phân rõ phải trái, cha ta thì tốt hơn mấy năm trước một chút. Người yên tâm, về sau bọn họ nói cái gì ta đều sẽ hỏi người và bọn nhỏ trước, một văn cũng không cho thêm.”

Thẩm thị nghe xong, vỗ tay hân: “Ta biết, mấy năm nay người cũng tốt hơn nhiều, Xuân Ngọc bọn họ không lấy được gì tốt đẹp của chúng ta đâu, quên đi, không nói chuyện bọn họ cho tức tối nữa, mình tự sống inh, dù sao một năm gặp bọn họ chỉ tầm hai lần thôi.”

Vợ chồng nói một hồi lâu, tâm tình Tăng Thụy Tường tốt hơn chút, dù sao những năm gần đây hắn luôn luôn quen như vậy, cứ cho rằng đều là huynh đệ tỷ muội, đều là người một nhà, có thể giúp thứ gì thì giúp, nhưng đổi lấy lại là tính kế cùng thương hại, may mắn là Ngọc Mai và bọn nhỏ luôn luôn bên cạnh hắn, thế là đủ rồi, Tăng Thụy Tường nghĩ như vậy.

Ngày kế, Tử Lộc và Tử Thọ Tử Hỉ về nhà nghỉ phép vụ xuân, thấy trong nhà lại có phòng mới, liền hỏi một tiếng, biết được đại ca đã định ngày cưới, hơn nữa, mười tám tháng chín vừa khéo là ngày nghỉ vụ thu, đều hưng phấn, một đám muốn chuẩn bị lễ vật.

Tử Phúc góp vui: “Các người đã nghĩ tương lai xây phòng thế nào chưa? Không bằng thừa dịp ta rảnh rồi, về ôi đưa một cái, tương lai đỡ phiền. Nhưng các người ai cũng nói sẽ tặng ta quà lớn, đừng nói miệng thôi đấy.”

“Đại ca. Ta cùng Khang Bình đã tặng rồi, quà cũng đâu có ít? Người xem, có ngọc thạch, có kê huyết thạch, còn có vòng tay cùng trang sức khác, đúng rồi, ta còn có một lễ vật lớn nữa, vẫn chưa khâu xong.” Tử Tình đắc ý cười.

“Ta bao câu đối lúc người thành thân.” Đây là Tử Lộc. Tử Lộc rất tiến bộ, viết đẹp hơn Tử Phúc.

“Lúc người thành thân, ta khắc một con dấu cho người.” Đây là Tử Thọ.

“Ta sẽ chờ ăn uống.” Đây là Tử Hỉ.

“Đại ca. Ta cho người một cái hầu bao.” Giọng Tử Vũ trong trong, còn lắc túi tiền của mình.

Cả nhà tiếng cười ầm ĩ, hòa tan sự khó chịu trong lòng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị. Tử Lộc tháng sáu sẽ đi Xương Châu thi, chui đầu vào thư phòng đọc sách.

Ngày hai mươi tám tháng ba, Lâm Khang Bình đã trở lại. Thấy căn nhà đã làm gần xong, hâm mộ không thôi, cố ý làm vẻ mặt đau khổ nói với Tử Tình: “Ta xấp xỉ bằng tuổi với đại ca, người ta thì thành thân, ta còn phải khổ sở chờ đợi hai năm, thật đúng là đồng nhân bất đồng mệnh (giống người khác mệnh) mà.”

“Ta có một biện pháp cho người lập tức thành thân luôn, nhưng nói ra thì người phải cảm ơn ta thật nhiều đấy.” Tử Phúc cười nói với Lâm Khang Bình.

“Thật ư? Xin đại ca chỉ giáo.” Lâm Khang Bình hai tay ôm quyền với Tử Phúc.

“Ngu ngốc. Người bị lừa rồi, đại ca của ta chắc chắn là bảo người cưới người khác. Tỷ của ta còn chưa lớn, người cưới người khác là khỏi hâm mộ đại ca, muốn cưới khi nào thì cưới sao, cưới người khác là cưới người khác.” Tử Hỉ cho Lâm Khang Bình một ánh mắt khinh bỉ, Tử Phúc, Tử Lộc, Tử Thọ đều cười ha ha.

Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình, nói: “Các anh vợ, em vợ của ta đều không phải là kẻ dễ bắt nạt, chỉ có nàng dâu của ta mới tốt.”

Mấy người nghe xong càng vui vẻ, ào ào tuyên bố sẽ làm khó Lâm Khang Bình, làm Tử Tình ngượng ngùng.

Lần này Lâm Khang Bình trở về cũng chỉ có mười ngày rảnh rỗi, muốn mua ít đồ ở đây đưa tới Cảnh Đức trấn theo đường thủy. Lâm Khang Bình nói người ở Văn gia kia không đồng ý đến, để chờ xem có người nào hợp thì mua hai người, sự phụ thiết kế nhà vườn thì tìm được một người, nhưng bây giờ không có thời gian, mùa thu hăng nói.

Tử Tình hỏi: “Nếu không thì thừa dịp mười ngày này làm tường viện trước, lại làm mấy cái phòng ở, tương lai người có mua người thì họ cũng có chỗ ở?”

Lâm Khang Bình nghĩ nghĩ: “Cũng đúng, cứ như vậy đi, lại bận rộn nữa, ta đang định trò chuyện với người vài ngày đây.”

“Không phải bây giờ đang nói chuyện à? Người còn muốn như thế nào nữa?” Tử Tình liếc mắt.

Lâm Khang Bình nhìn không được, khẽ véo má Tử Tình, cảm thấy làn da nàng bóng loáng, lại sờ soạng thêm một chút, thấy Tử Tình trềng mắt, lông mày nhíu lại, vội kéo tay Tử Tình, thấp giọng dỗ: “Người cứ cố ý chọc giận ta mà, được rồi, không náo loạn nữa, tại ta không nhìn được, nói thật, làn da đã quá, người nhìn tay người đi, tại làm việc hàng năm, đều có một lớp chai mỏng, người yên tâm, sau khi thành thân, ta sẽ không để người làm gì, nhất định để da tay người như da mặt, trắng trắng mềm mềm.”

Tử Tình vừa nghe, nở nụ cười, “Còn trắng trắng mềm mềm gì chứ, người cho là làm đậu hủ à? Ta đang nói chuyện quan trọng với người, người lại nói tào lao không à, trước kia sao ta thấy người ít nói lắm mà, cả ngày nhẩn nha, giống như ai cũng nợ bạc của người vậy, bây giờ lại dịu dàng, còn học cách ăn nói khép nép đồ nữ nhân nữa chứ.”

“Hình như là thật, ta cũng không phát hiện ta biến hóa lớn như vậy, nếu là trước kia, đánh chết ta cũng không tin những lời này là tự mình thốt ra, có thể là gặp được người mình thích, muốn để nàng vui nên làm cái gì cũng không để ý. Mà ta nói với nàng dâu của ta thế có sao đâu.”

Tử Tình nghe xong mặt đỏ lên, trong lòng có chút tin lời hắn, miệng lại nói: “Lại nữa, cả ngày nàng dâu nàng dâu, nương của ta nghe được lại mắng ta giờ.”

“Được rồi, không náo loạn nữa, nói chính sự, làm tường viện bằng gạch đi, vừa rắn chắc vừa bền, còn làm nhanh nữa, hai ta cũng không thiếu từng ấy bạc, nhưng bây giờ tìm đất sét chỗ nào đây, mua đá tảng thì có thể, Trần gia thôn cách nơi này không xa ấy, chỗ cửa thôn có sông, ta thấy có không ít đá.” Lâm Khang Bình kéo tay Tử Tình không buông.

Hai người thương nghị tốt, Lâm Khang Bình vội vàng tìm Tử Phúc, Tử Phúc lại dẫn hắn tìm Tam bà bà, mời mấy người con trai của bà mua đá giùm, người xây tường viện thì vẫn tìm người cũ, Tử Tình vốn định nhờ thôn dân, cho bọn hắn một ít việc làm, tương lai cũng dễ sống chung chan hòa. Nhưng thôn có mười hộ gia đình, làm gì có ai biết việc xây tường nhiều, đành từ bỏ.

Nghe nói Tử Phúc muốn cùng hắn đi Việt thành, Lâm Khang Bình thật cao hứng, cũng đề nghị Tử Phúc ra ngoài mua chút lá trà cùng hắn, vận chuyển đến Việt thành bán kiếm ít lộ phí (chi phí đi đường), tiêu dùng trong một chuyến này không cần người nhà bỏ tiền.

Tử Phúc thương lượng cùng cha mẹ, Tăng Thụy Tường nói: “Thôi thì cứ cầm chút ngân lượng theo đi, lỡ có việc gì dung gấp cũng tiện, ta không có ý là khoong nên kiếm tiền, nhưng dù sao người vẫn lấy việc đọc sách làm chính. Lần này ra ngoài du lịch để người hiểu biết xã hội này hơn, người đời đã nói, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường. Có thể tốt cho con đường người đi, bởi vì có nhiều thứ sách vở không thể cho người được.”

Tử Phúc gật đầu. Tử Tình ở một bên nghe xong, rất giật mình, nàng không ngờ lão cha có chút trình độ, đáng tiếc, năm đó hắn gián đoạn học nghiệp vì trong nhà nghèo túng, nếu học thêm nữa thì chắc chắn không phải chỉ là tú tài, nếu lúc mình vừa tới mà khuyên hắn đi thi thì tốt rồi, khi đó hắn còn không đến ba mươi tuổi. Bây giờ chỉ sợ hắn không có ý định kia, với lại ba năm sau đã bốn mươi rồi.

Tử Tình đang rối rắm thì Thẩm thị nói tiếp: “Nhớ trở về trước Trung thu, sau Trung thu sẽ đưa sính lễ, một đường cẩn thận.” Nói xong đưa cho hắn ngân phiếu hai trăm lượng, Tử Phúc bảo nhiều, Thẩm thị nói là cứ cất mà dùng vào việc gấp.

Bởi vì chuẩn bị xây tường viện, nên hành trình của Lâm Khang Bình trì hoãn hai ba ngày, hắn còn dẫn Tử Phúc mua lá trà, thuê thuyền, nên Tử Tình liền giục hắn đi trước, chuyện công trường không gấp lắm, dù sao có các đường thức giúp đỡ, lại là người quen trong thôn.

Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Đành phải thế thôi, cứ trì hoãn tiếp thì Đại Vệ sẽ gặp phiền toái, vất vả cho người rồi, lúc đầu ta còn nói không cần người quan tâm, vẫn khiến người mệt nhọc.”

“Không phải ta đã nói của người là của ta à, ta vì chuyện của mình làm bận rộn là đúng, chẳng lẽ trong lòng người vẫn coi ta là người ngoài hả?” Tử Tình cố ý nói, làm Lâm Khang Bình hận không thể ôm nàng cắn mấy ngụm, nhưng vẫn không dám lỡ mồm.

Tiến bước Lâm Khang Bình và Tử Phúc trong lòng, Thẩm thị lại bắt đầu mọc cỏ (ý là lo này lo kia), cũng may Tử sư phụ tới cửa bắt đầu làm gia cụ, Thẩm thị mới buông tâm xuống.

Nhà của Tử Phúc đã vào ở được rồi, nhà giữa 5 gian, ở giữa là phòng khách, mỗi nhà kề hai gian, mỗi gian cũng không lớn, tầm mười hai mười ba thước vuông, phía đông là phòng bếp cùng nhà ăn, phía tây là phòng tắm cùng phòng cho khách, Thẩm thị cảm thấy vẫn nên làm cho bọn hắn một phòng bếp nhỏ, lỡ ngày nào đó muốn tự mình làm ít đồ ăn khuya cái gì, hoặc muốn chiêu đãi người nhà mẹ đẻ cũng tiện.

Tử Tình thấy Thẩm thị bận rộn, liền quán quít Tăng Thụy Tường sau bữa trưa dẫn nàng đến đầu thôn, nhìn xem tiến độ công trình, tường viện đã hoàn thành hơn nửa, 3 mặt hoang đều đã xây nền, một phần tường viện đã xong, cao 6 thước, phía dưới là đá lớn, cao nửa thước, đá là được các đường thức chạy đến bãi sông tìm kiếm, nói là giá rẻ mà thực dụng. Tử Tình lại hỏi xem còn cần bao nhiêu thời gian là hoàn thành, cùng phí gạch ngói, sau đó cùng Tăng Thụy Tường về nhà.

Về nhà, Tử Tình tìm Tử sư phụ, đồ đệ của Tử sư phụ bận hết bên này, lại đến bên kia làm cửa sổ. Nghĩ nghĩ, Tử Tình hỏi Tử sư phụ còn bao nhiêu gỗ lim cùng các loại gỗ tốt khác, lần này Tử Phúc làm gia cụ, Thẩm thị yêu cầu làm những ghế cao và bình phong bằng lim. Hai người đang nói, Tử Lộc về nhà.

142. Chương 142: Khô Hạn

Tử Lộc vừa vào cửa, liền nói Tử Tình mở cửa: “Trời quỷ quái này, còn chưa vào tháng năm, mà sao nóng bức như thế, một thời gian dài chưa mưa một hột rồi.”

Tử Tình nghe xong, cả kinh, cũng đúng, từ lúc trong nhà bắt đầu xây nhà thêm, trời luôn luôn nắng, nhưng mình không để ý nhiều, dựa hấu còn phải tưới nước, Tử Tình vội tìm Thẩm thị nói việc này.

Thẩm thị suy nghĩ nhà mình năm nay có việc vui, lương thực trong nhà nên dự bị nhiều một ít, lỡ đến lúc đó lại giống năm kia, hoa mầu không thu được gì gì sao thu thêu đất, lương thực và tang giá thì phiền. May là hai ngày trước thu hoạch lúa mạch, trừ chuyện cho lão gia tử 1 thạch, nhà mình cũng còn gần 3 thạch.

Cơm chiều xong, Thẩm thị nói với Tăng Thụy Tường sự lo lắng của mình, Tăng Thụy Tường nói: “Vậy mưa nhiều lương thực lên, mưa đủ ột năm dùng luôn, phòng ngừa chu đáo.”

Thẩm thị nghe không hiểu cái gì gọi là phòng ngừa chu đáo, Tăng Thụy Tường giải thích một lúc, đồng thời thầm nghĩ, về sau mỗi ngày phải dành nhiều thời gian dạy thê tử biết chữ hơn.

Sớm hôm sau, ba mươi tháng tư, cũng là chợ phiên, Thẩm thị dẫn Tử Lộc mua hơn 200 cân gạo, lại mua hơn một ngàn cân cần thóc, dù sao mưa thốc để lâu vẫn tiện hơn.

Đoan Ngộ, Thẩm thị lại mua hơn một ngàn cân thóc cùng hai trăm cân gạo, từng này chắc đủ rồi. Lúc ăn cơm, Tăng Thụy Tường nói cho lão gia tử, lão gia tử nhìn nhìn trời: “Ta làm nông cả đời, chỉ thấy có hai trận thiên tai, lúc đó đúng là không thu được một hạt thóc nào, bán con bán cháu, nước đến chỗ nào, thôn thấp trũng ngập hết, chỉ thấy mỗi nóc nhà, chỗ chúng ta mưa nhiều, hay lũ lụt. Khô hạn thì ít hơn. Vẫn chuẩn bị trước cho tốt, dù sao năm nay các người có việc vui mà.”

Diễn thị nghe xong, sốt ruột: “Vậy Xuân Ngọc thì sao? Cả nhà nó lấy gì ăn. Đại Mao cũng sắp đám cưới.”

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nghe xong không nói tiếp.

“Người lại nữa hả, đã nói với người rồi, con cháu có phúc của con cháu, người lại lo lắng hoài, nếu như thế thì người đi qua thăm nàng đi.” Lão gia tử nói xong trừng mắt nhìn Điền thị, bước đi.

Không đến hai ngày, Thẩm thị trên đường đụng phải Lưu thím - hàng xóm trước kia. Lưu thím lôi kéo Thẩm thị nói: “Hai ngày trước, thấy cha mẹ chồng nhà người đi thăm đại nữ nhi, ôi ôi, kéo nguyên một xe đầy tràn, nào lúa mạch nào thóc nào trứng gà, còn có mấy sọt rau xanh, muối phu nhà người gặp được nhà mẹ đẻ tốt rồi. Mỗi một năm, trừ chuyện thay hần nuôi con, còn đưa cho bọn hần bao nhiêu thứ. Cũng may các người không so đo.”

Thẩm thị nghe xong, gượng cười: “So đo được gì? Đều là người một nhà, không thể trơ mắt nhìn bọn nhỏ chịu đói.”

“Nhưng quá bất công, nói thật thì mẹ chồng người quá mức rồi, có người nào thương nữ nhi như bà ta đâu, nàng dâu thì không thương cũng đành, à có mấy nàng dâu nào thương mẹ chồng đâu? Ai bảo nữ nhân chúng ta mệnh khổ, nhưng con trai là từ bụng bà ta bò ra mà, nhớ năm đó, tướng công nhà người đưa lúa mạch, nhà mẹ chồng người vừa giết heo, ta còn tưởng rằng là gọi các người đến lấy thịt heo chứ, kết quả là Tình nhi nhà các người bảo không biết có chuyện như vậy. Còn hỏi cha nàng là sao ông bà không cho thịt ăn nữa.”

Lưu thím thấy sắc mặt Thẩm thị khó coi, mới giũt mình thấy mình nói nhiều, vội sửa miệng: “À, đúng rồi, sao đại ca đại tẩu nhà người không về nhà, cũng mấy năm không thấy bọn họ rồi. Nghe nói là chuyển vào trong thành, Tử Bình thành thân rồi nhỉ? Cũng không mời rượu, sợ mấy người hàng xóm chúng ta không tặng quà được à?” Lưu thím nói xong còn có chút tức giận.

“Lời này không đúng rồi. Bây giờ nhà nàng rất bận, con còn nhỏ, lúc có dịch đậu mùa ấy, làm Tử Hà mất, từ đây nàng càng coi chừng con trai kĩ càng, chờ thêm hai năm nữa đứa nhỏ lớn hơn một chút thì chắc nàng về?”

“Chục năm trời mới có đứa con, thế mà nói mất là mất, lúc mẹ chồng nhà người nói ta còn có chút không tin, nhưng cuộc sống của người tốt hơn rồi, đứa nhỏ cũng có tiền đồ, bạc cũng có. Nghe nói vườn nhà người đều trồng dưa hấu à? Bây giờ dưa hấu nhiều, thế mà không thấy nhà ai giàu có như nhà người, chẳng lẽ nhà người có tuyệt chiêu gì?” Lưu thím hỏi.

“Tuyệt chiêu gì chứ, ta trồng ngay sát nhà, nên trông giữ tỉ mỉ, lại không có trộm, nên bán hơn người ta mấy lượng bạc.” Thẩm thị nói xong lại vội vàng: “Ta còn có việc đi trước.”

Thẩm thị trở về nhà, đem đồ đạc sắp xếp, tìm Tử Tình hỏi: “Năm đó ông nội con giết heo, còn và cha đi đưa lúa mạch, ông nội không giữ các con lại ăn cơm, sao về không nói gì? Có phải cha con không cho nói không? Mọi người thi nhau gạt ta à?”

“Nương, chuyện qua lâu rồi, ai còn nhớ chứ? Với lại phụ thân không muốn nương biết là vì sợ nương tức giận, nương thấy đấy, phụ thân đối với nương rất tốt, nương đừng phụ tâm ý của phụ thân.”

Thẩm thị búng trán Tử Tình, mắng một câu: “Quý quái.” Cũng bỏ qua việc này. Bởi vì sáng sớm ngày kế, nàng cùng Tử Lộc sẽ lên tỉnh thành, nguyên bản Tử Lộc nói lần này đã hẹn bạn cùng trường, không cần Thẩm thị đi theo.

Thẩm thị nói: “Hẹn rồi cũng vậy, chúng ta có thể chung tiền thuê nhà, lần trước ca người cũng chung tiền thuê với mấy nhà đó. Lần này ta đi Xương Châu cũng vì muốn mua ít đồ cho đại ca người đón dâu, đồ ở tỉnh thành đẹp hơn An Châu một ít, hơn nữa là có người nấu cơm giặt quần áo cho người, tiện lợi.”

Sau khi ăn cơm chiều, Thẩm thị lại dẫn dò Tử Tình một ít chuyện, dẫn Tử Vũ đi theo, cũng may có Hà thị ở nhà nên Thẩm thị yên tâm hơn.

Thẩm thị mới vừa đi, Tăng Thụy Ngọc đến, nói tường viện cùng phòng ở đều đã hoàn công, công nhân sốt ruột muốn về nhà mức nước cứu lúa, cho nên trưa nắng cũng không nghỉ ngơi, tối mới về nhà. “Đây là giấy ghi chép mua đá, lúc đó Khang Bình để lại cho ta hai mươi lượng bạc, không dùng hết, còn gần 6 lượng.”

Nói xong Tăng Thụy Ngọc đưa một quyển sổ giản dị, nói là con của hấn - Tử Văn làm giùm. Tử Tình nghe xong, vội khen mấy câu, tiếp nhận sổ sách và bạc thừa, lại hỏi: “Bọn họ làm bao nhiêu ngày, tổng cộng là mười người, ta tính toán tiền công rồi trả cho người ta.”

“Kỳ hạn công trình bắt đầu từ mùng sáu tháng tư, Doan Ngọ nghỉ một ngày, trong lúc đó bọn họ còn thay phiên nhau về nhà cứu lúa, cho nên mỗi người làm tầm 25 ngày. Mặt khác, tiền lò gạch cũng nên trả, ta đưa người đi. Khang Bình đã đặt cọc năm mươi lượng bạc trước, chỉ sợ người còn phải trả thêm một ít.”

Tử Tình nghe xong, vào nhà hai tờ ngân phiếu năm mươi lượng, lại cầm hai nén bạc 5 lượng, giấu lại, lại cầm một lượng vụn, mấy thứ này lúc Khang Bình đi đã chuẩn bị cho nàng trước, tổng cộng để lại hai trăm lượng bạc, có ngân phiếu, có nén bạc, còn bạc lẻ, tiền đồng, để Tử Tình dễ tiêu.

Tử Tình thay một bộ quần áo thường, Tăng Thụy ngọc và Tử Tình tới công trường trước, nhóm công nhân đang kiểm kê công cụ, có người thanh lý rác, bọn họ thấy Tử Tình đều vây lại, La sư phụ nhìn nhìn, cười nói: “Các người thật sáng khoái, chưa khát nợ tiền công bao giờ. Nhưng đại chất nữ à, ta mặt dày nên nói chuyện này, người thấy đấy, hai ngày nay chúng ta đều đi sớm về muộn, rất vất vả, có thể cho thêm ít tiền công không, chỉ sợ mùa màng năm nay không tốt, cuộc sống của chúng ta cũng không tốt lắm.”

“Chuyện này tam thúc cũng đã nói với ta rồi, mấy ngày nay vất vả ọi người, tiền công của mỗi người các người là một lượng, mặt khác, ta cho thêm mỗi người một chuối tiền, nhưng ta không có tiền lẻ, nên làm phiên La sư phụ đổi giùm ta.” Tử Tình thấy mọi người vui vẻ tươi cười, bản thân cũng cười.

Bởi vì các đường thức chịu khó, nơi nơi tìm hòn đá, hòn đá dùng nhiều nên cùng đỡ tiền gạch ngói, tổng cộng hết 123 lượng 230 văn tiền gạch. Trả tiền cho lò gạch xong, về nhà, Tử Tình đưa cho Tăng Thụy Ngọc mười lượng bạc, nói: “Đây là tiền thưởng mà chất nữ cho năm vị thúc thúc, nói lý lẽ, ta nên tự mình làm một bàn tiệc rượu mời các thúc thúc, nhưng giờ trong nhà bận nhiều chuyện, các thúc thúc cũng bận, nương ta lại không ở nhà, chờ lần sau Khang Bình về, ta sẽ bảo hấn đi mời năm vị thúc thúc uống rượu một phen.”

Tăng Thụy Ngọc nghe Tử Tình nói thế, cũng không già mồm cãi láo, thông khoái nhận lấy: “Chúng ta đều chờ cháu rể mời rượu đấy. Có chuyện gì thì cứ nói, lát gần tối chúng ta sẽ tưới nước giúp người một chút, có thể cứu bao nhiêu hay bấy nhiêu, đừng lãng phí.”

Tử Tình nghe xong cũng không cự tuyệt, mấy ngày nay, buổi sáng cùng chạng vạng tối, Tăng Thụy Tường và nàng đã bắt đầu múc nước tưới, tuy rằng có ống trục nhưng phải múc nước đổ nước, dù sao Tử Tình chỉ là một nữ oa mới mười ba tuổi, làm gì có nhiều sức, Tăng Thụy Tường hàng năm lại không làm việc nhiều, thời gian này làm hai người mệt muốn chết. Mỗi ngày nước rửa rau nước tắm đều không lãng phí, phía sau núi cũng đã đào giếng vào mấy năm trước để tiện tưới nước.

Nếu Lâm Khang Bình biết Tử Tình ở nhà vất vả như thế, chỉ sợ lại đau lòng không thôi. Từ sau khi đính hôn, Thẩm thị đã chấp nhận Lâm Khang Bình, hai người ở chung như gia đình, Tử Tình sinh ra vài phần không muốn xa rời, cũng không biết bây giờ hấn ở nơi nào? Đang bận làm gì nữa?

Hơn bốn giờ chiều, năm vị đường thức đều đến, đầu tiên là cảm ơn Tử Tình, rồi nhanh nhẹn bắt đầu làm việc, đổ đầy nước vào hầm cầu, một múc đi đổ, nói có thể chống khô trong mấy ngày, sau khi Tăng Thụy Tường dạy học về cũng gia nhập vào, Hà thị thấy vậy, nhanh làm đồ ăn, cũng may trong nhà có đầy đủ nguyên liệu, hơn nữa còn có hai thầy trò Tử sư phụ, không nhiều món lắm, nhưng số lượng đủ. Mấy người làm đến gần mười giờ tối mới xong, may mà hôm nay có trăng, vẫn thấy đường.

Tử Tình giúp bọn hấn hâm nóng đồ ăn, bọn họ thấy sắc trời đã tối muộn, ăn mấy miếng rồi vội vàng về nhà.

143. Chương 143: Thu Ngọc Bị Tử Chối

Thời tiết càng ngày càng nóng, trong lòng Tử Tình cũng càng ngày càng phiền chán, việc vất vả nhiều, hầu như chỉ có một mình nàng, lo không biết Tử Phúc ở bên ngoài ra sao, lo Lâm Khang Bình buồn bán có

thuận lợi không, lo Tử Lộc thi thế nào, lo địa tô năm nay chó thu được không. Tóm lại, suốt ngày phiền chán bất an, lại không thể cần nhàn với bà ngoại Hà thị.

Cũng may không vài ngày sau, chu chường quây đến hái quả đào, năm nay khô hạn, quả đào ít, nhưng ngọt hơn, Chu chường quây chủ động tăng mỗi cân một văn tiền, dù như vậy, thu vào vẫn không bằng năm ngoái. Nhưng hơn trồng lúa nước nhiều, nghĩ vậy, Tử Tình đỡ phiền chút.

Ngày mười lăm tháng năm, nhóm dưa hấu đầu tiên bán, trời nóng nên chín sớm hơn mọi năm 5 ngày, vài năm nay có rất nhiều người trồng dưa hấu, tháng sáu tháng bảy vào mùa chỉ bán được ba bốn văn 1 cân, khi đó Tử Tình đã nhổ cây rồi. Bây giờ, cũng do Văn gia coi mình là khách hàng quen, dưa hấu Tăng gia quả thật chín sớm hơn một tháng, hương vị ngọt, mới cho giá cao, nhóm đầu tiên cũng chỉ bán được 12 văn một cân, mười tám văn là điều không có khả năng. Cho nên bây giờ Tăng gia thu vào mười lăm mẫu dưa hấu thu vào chỉ tầm một ngàn lượng, nhớ năm đó thời tiết tốt được hơn 2000 lượng bạc, cũng may Tử Tình đã sớm đoán trước, bây giờ vườn trái cây phía sau núi một năm cũng bán được một ngàn lượng bạc, đương nhiên dẫn đầu vẫn là cam, Tử Tình chăm sóc rất tỉ mỉ, tìm kinh nghiệm trong sách, cũng nhờ Tăng Thụy Tường lấy ít kinh nghiệm từ người trong thôn.

Mãi cho đến đầu tháng sáu, trời mới mưa to, nhưng hoa màu vẫn giảm sản lượng cực kì nhiều, địa tô chắc chắn là không thu được, người thuê ẩm no không chịu đói là được lắm rồi. Mưa to không ngừng. Trái cây mới nhú bị úng không ít, Tử Tình thấy mà đau lòng. Cũng may dưa hấu bán đi gần hết, đã lấy được hơn tám trăm lượng bạc, Tử Tình hơi an tâm.

Không tới hai ngày, Tử Thọ cùng Tử Hỉ về nhà, để bọn họ chia sẻ một ít việc. Tử Tình mới đỡ hơn. Giữa tháng sáu, Thẩm thị bọn họ cũng về nhà, Thẩm thị lại thắng lợi trở về, ôm đồng bao lớn bao nhỏ, Tử Lộc vẫn có chút khấn trương, không yên, không muốn ra ngoài gặp người khác.

Vì thế, Tăng Thụy Tường dẫn các con đi câu cá, bắt cá chạch, lươn, thức ăn trong nhà được cải thiện không ít. Đều là món Tử Tình thích ăn, nhất là lươn, ăn mãi không chán, nhưng xử lí phiền phức, Tử Tình không dám chạm đến, dạy cho Tử Lộc cách cắt đầu, cắt đuôi, mổ ruột moi nội tạng lươn ra, cắt khúc. Thẩm thị còn cười nhạo Tử Tình: “Đều tại con chọc họa, bảo con thích ăn, làm lão nhị tổn không ít công phu. Cũng không biết con mưu ma chước quỷ ở đâu mà biết lắm thứ.”

Tử Tình trả lời hùng hồn, đầy lý lẽ: “Nương, đây là biện pháp mà con ngẫu nhiên nghĩ được, món lươn sao tiêu, mọi người đều được nhờ, không nói cảm ơn con thì thôi, sao lại trách tội con chứ?” Lúc lần đầu tiên Tử Tình đem hạt tiêu cũng hành tỏi phi sao với lươn bùng lên bàn, ai cũng chảy nước miếng, mùi hương lẫn cách trang trí đều đẹp, ăn đã nghiền hơn cả chim bìm bịp, bởi vì không cần nhả xương, thịt lươn lại mềm.

Thời gian này Thẩm thị đi theo Tăng Thụy Tường học không ít tự từ chữ, nghe hiểu hết ý của Tử Tình, nhìn Tử Tình lắc đầu cười nói: “Không ngờ con tham ăn lại còn lòi kéo người khác làm tấm chắn.”

Tử Lộc bọn họ nghe xong, cười to, từ đây, Tử Tình có biệt danh “Tham ăn”.

Hôm nay, Tăng Thụy Tường nói ra ngoài câu cá thì Thu Ngọc ôm đứa nhỏ đi lại, nhìn thấy Tăng Thụy Tường bọn họ đang cầm dụng cụ câu cá, vội nói: “Nhị ca, người mang dẫn bọn Tử Lộc họ vài giúp ta cấy mạ đi, dù sao các người cũng rảnh rồi, ruộng nhà ta khô hạn quá, người cũng biết ta không có người tưới nước giúp, nên không thu hoạch được gì, giờ thấy đã mưa mấy trận mưa, ta muốn cấy mạ trước.”

Tăng Thụy Tường thấy Thu Ngọc nói như đúng rồi, lại biết muội phu nghĩ phép ở nhà, liền cự tuyệt nàng, nói: “Tổng cộng chỉ có hai mẫu ruộng, hai người làm hai ba ngày là xong, đừng có lúc nào cùng nghĩ dựa vào người khác. Năm ngoái ta định nói cho người rồi, nhưng thấy đó là năm đầu ở riêng, muội phu cũng không ở nhà, nên giúp. Bây giờ người cũng không bận, muội phu lại ở nhà nhàn rồi, cho dù người lười không muốn xuống ruộng, hai mẫu ruộng nước thì một mình muội phu làm vài ngày cũng xong. Năm đó chị dâu người, một nữ nhân dẫn một đứa nhỏ bảy tám tuổi xuống đất, đứa nhỏ năm sáu tuổi giữ nhà, các người có đến giúp một tay không?”

Thu Ngọc nghe xong vừa thẹn vừa giận, mặt tức giận đến đỏ bừng, nói thêm vài câu, lại không thể nói thêm gì, đành phải ôm nỗi hận, ôm xấu hổ mà đi.

Bên này Tử Tình nghe xong: “Cha hôm nay thật khí phách, ta thích, chỉ sợ bà biết lại tức giận, tiểu cô lười quen tật rồi, ngay cả cơm cũng không nấu, đều đến chỗ ông bà ăn.”

“Năm nay chúng ta mà giúp thì sang năm cũng đến đây nhờ, không ngờ chúng ta bỏ tiền mướn người làm việc, lại chạy đến ruộng nhà nàng làm, cơm cũng không thêm nấu một bữa. Đều tại ông bà chiều hư nàng rồi, mười ngón không dính nước mà.” Tử Lộc bĩu môi.

“Làm càn, ông bà người mà để các người à.” Tăng Thụy Tường quát nhỏ. Tử Tình cùng Tử Lộc vụng trộm làm mặt quỷ, việc này chắc chắn không dừng ở đây.

Giữa tháng bảy, rớt cục có quan sai tới cửa truyền tin, Tử Lộc trúng tú tài, tuy rằng thứ hạng gần chót, nhưng dù sao cũng qua được một cửa, vẫn đáng giá ăn mừng. Tăng Thụy Tường để Tử Lộc đến lão phòng truyền tin, lão gia tử biết, nói muốn đến ăn bữa cơm nào nhiệt.

Thu Ngọc lúc đầu không muốn đi, Điền thị không biết vì sao, hỏi nửa ngày mới biết ngọn nguồn sự tình, thở phì phì chạy tới chất vấn Tăng Thụy Tường. Tăng Thụy Tường nghe xong, lúc đầu cũng không nói, chỉ sai Tử Lộc đi mời tiểu cô của hắn đến.

“Người muốn gì hả, ba muội tử, người dắc tội hai, còn đại ca duy nhất thì đoạn giao. Người không muốn nhận người thân này phải không, người giàu có rồi mà, không chừng ngày nào đó, ngay cả cha mẹ người cũng không cần nhỉ?” Thấy con không để ý mình, Điền thị thở phì phì hỏi tiếp.

Tăng Thụy Tường nghe xong rất thương tâm, Thẩm thị muốn mở miệng nói chuyện, Tăng Thụy Tường vẫy vẫy tay, hít sâu một hơi: “Nương, người nói như vậy làm con thật sự thất vọng và đau khổ, ta tự hỏi ta không từng bạc đãi ai bao giờ. Chỗ đại ca, trước khi ở riêng thì không nói, sau khi ở riêng, ta luôn luôn bỏ bạc nhiều hơn để nuôi các người, đại ca chỉ bỏ bạc hai năm, sau này thấy hắn khó khăn, ta chủ động một mình bỏ tiền, ta nói gì chưa; đại tẩu và Ngọc Mai cùng sinh con, đại tẩu khó sinh, lấy bà mối ta mời đi, ta nói gì chưa; Tử Vũ sinh sớm hơn, chuyện gì cũng dễ dàng lên chúng ta, ngay cả đứa nhỏ làm sinh nhật cũng phải trễ một ngày, ta nói gì chưa; đại tẩu sinh Tử Toàn, vì tức giận nên sinh non, cũng là ta chạy đi mời bà đỡ, ta nói gì chưa; Tử Bình gặp chuyện không may, hắn đuổi ra ngoài mặc kệ, sinh cháu cái gì cũng do thím tự mình chạy tới chiếu cố, mua này mua kia, ta nói gì chưa; nhưng Tử Hà mất, sao lại trách Tử Vũ nhà ta? Tử Vũ cùng Tử Hỉ đều bị đậu mùa, chúng ta còn không chăm sóc kịp, có ai tới hỏi thăm một tiếng? Nhà hắn đứa nhỏ không còn, thầy tướng nói đoạn giao liền đoạn giao, không ngờ tình nghĩa huynh đệ mấy năm nay còn kém vài câu nói mò.”

Tăng Thụy Tường dừng một chút, nói tiếp: “Về Xuân Ngọc ta không muốn nói, tính kế ta không đủ, còn tính kế Tử Tình, không tính kế được Tử Tình, lại tính kế Khang Bình, tìm ta làm bằng thịt mà, cũng biết đau biết nhức chứ. Lần này không giúp Thu Ngọc làm ruộng, là vì biết muội phu ở nhà, tổng cộng chỉ có hai mẫu ruộng nước, một người làm hai ngày cũng xong, ta cũng không làm việc nông, trước kia ruộng đất trong nhà chẳng phải đều do Ngọc Mai quản lý à? Bây giờ ta thương con ta, bỏ tiền ra thuê người làm, ta lại dẫn bọn nhỏ giúp Thu Ngọc làm việc, người khác không cười ta phát điên à? Nếu muội phu không ở nhà, một mình Thu Ngọc làm không kịp thì ta cũng sẽ giúp như năm ngoái. Nương, người thương Thu Ngọc, ta cũng thương bọn Tử Lộc.”

“Sao giống nhau được chứ? Bọn Tử Lộc là nam hài, từ nhỏ đã làm việc, muội muội người được chiều chuộng từ nhỏ, sao có thể chịu khổ được?” Điền thị nói, nưng giọng đã yếu hơn.

Tăng Thụy Tường nói nhiều như vậy mà Điền thị vẫn không nghe, có chút không kiên nhẫn: “Chiều chuộng bao nhiêu thì có bằng Ngọc Mai đâu, chúng ta có thể có điều kiện gì, hồi nhỏ trong nhà Ngọc Mai có điều kiện thế nào, lúc gả cho ta, khổ thế nào nàng cũng chịu. Tình nhi bây giờ còn suốt ngày phải bận rộn sau núi, Tình nhi nhà của ta không được chiều chuộng sao? Con ai mà không thương chứ?”

Điền thị tức giận liếc Thẩm thị, vừa muốn mở miệng phản bác, lão gia tử cùng Thu Ngọc ôm đứa nhỏ vào được, lão gia tử nghe thấy Tăng Thụy Tường nói, nghĩ Điền thị nhất định lại càn quấy, lão bà tử này, càng già càng hồ đồ, nói gì cũng không nghe, trong lòng lão gia tử than thở vài câu, nói: “Lão bà tử, nói với người nhiều như vậy mà người không nghe lọt tai à? Người muốn đem con và nàng dâu trái tim băng giá (chết tâm) người mới bỏ qua hả?”

Thu Ngọc nghe xong vội vàng nói: “Nương, không trách nhị ca được, tại ngày ấy con không suy nghĩ chu đáo, lúc về con mới nghĩ, tại con lười, cha Mộc Mộc cũng mắng ta một trận.” Nói xong lại hỏi Thẩm thị: “Nhị tẩu, có cần ta giúp gì không?”

Thẩm thị nghe xong, xua tay, nói: “Con còn nhỏ thì lo mà trông đi. Ta và Tình nhi làm là được.” Nói xong liền vào bếp.

Lúc đó Tử Tình cùng bà ngoại Hà thị đang bận. Tử Tình phát hiện, mỗi lần bà nội đến, chào hỏi xong, bà ngoại liền chủ động tránh đi, mỗi lần tranh cãi cũng không nói gì, chỉ khuyên giải nữ nhi của mình, cho nên bà ngoại rất được cả nhà tôn trọng.

Bởi vì Thu Ngọc chủ động nhận sai, nên bữa cơm tú tài này cũng ngon. Về phần sau khi về nhà, ý tưởng chân chính của Thu Ngọc cùng Điền thị thì Tử Tình không biết.

144. Chương 144: Khang Bình Với Lão Gia Tử

Thời gian đoàn tụ nhoáng lên một cái đã qua, tháng bảy, Tử Thọ cùng Tử Hi đi huyện học, Tử Lộc muốn đến Châu học, vì đi trễ hơn cho nên tự ở nhà đọc sách, mỗi ngày đều ngồi thật lâu ở thư phòng, đến buổi trưa mới cùng Tử Tình ra sau núi dạo chơi, vì Tử Tình mẫn liệt lời kéo nên hần mới đi.

Tử Lộc nói hai năm sau thi thử, mặc dù không đậu cũng có thể tích lũy chút kinh nghiệm. Tử Tình nghe xong, chấp nhận. Nhưng không vài ngày sau, hần cũng đi Châu học báo danh.

Trong nhà lại quanh quẽ rất nhiều, Tử sư phụ đã làm xong, chỉ còn việc sơn, Tử Tình nhặt chút gỗ lim, để lúc không có việc gì làm thì khắc mặt chược chơi, lại lấy ít sơn ở chỗ Lí sư phụ, quét lên bộ mặt chược cũ một lần.

Ôm mảnh gỗ nhỏ, Tử Tình bỗng nhiên nghĩ đến, bản thân mới mua chỗ hoang, cũng nên làm cửa sổ, còn phải đặt làm những vật dụng dung hang ngày, bằng không chờ Lâm Khang Bình đột nhiên dẫn người về thì mua ở đâu ra. Vì thế nói một tiếng cùng Tử sư phụ, bởi vì trong nhà còn có chút gỗ to nhỏ, lại để chuẩn bị cho người thuê ở, nên yêu cầu không cao, Tử sư phụ liền sai mấy đồ đệ làm.

Cuối tháng bảy tháng, Lí sư phụ sơn hoàn thành, trong lòng Thẩm thị cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Mọi chuyện sẵn sàng rồi, ta đã có thể ngồi chờ nàng dâu vào cửa.”

Hôm nay, Thẩm thị đang bấm ngón tay xem Tử Phúc ra ngoài được mấy tháng, một phong thư cũng không gửi về, không biết đứa nhỏ này có thuận lợi không, có bình an không, Tử Phúc liền vào cổng.

Tử Phúc trở về nhà vào mừng mười tháng tám, phong trần mệt mỏi, cũng gầy nhiều, nhưng tinh thần tốt. Chờ hần rửa mặt xong, ngồi xuống nghỉ tạm. Rồi cả nhà mới biết được hần trải qua cái gì.

Nguyên lai hần cùng Lâm Khang Bình đến Việt thành, đường đi rất thuận lợi, Lâm Khang Bình nhận chuyển hang đi kinh thành, Tử Phúc dạo quanh Việt thành. Hần định leo lên tàu tây đi nước ngoài một vòng, nhưng biết hần mười tám tháng chín thành thân, Đại Vệ không dám dẫn hần đi. Nói một chuyến này, bọn họ không những vượt biển, mà còn muốn vượt núi, rất nguy hiểm, mà chắc chắn mất nhiều thời gian. Tử Phúc ra khỏi Việt thành. Dọc theo đường chính mà trở về, càng đi càng phát hiện tình hình khó hạn càng nghiêm trọng, vì thế hần từ Lĩnh Nam đến Nhạc Lộc. Ở tại Nhạc Lộc nửa tháng, một đường lên hướng bắc, cảm nhận tình hình tai nạn. Cảm nhận đói khát, viết một bản lý rất nhiều cảm xúc.

“Cha, ta đi một chuyến mới biết được thế giới bên ngoài thật sự rất lớn, trước kia ta đúng là ếch ngồi đáy giếng, mỗi một chỗ đều có khí hậu và loại đất khác nhau, cách sống, ngôn ngữ, thói quen cùng cấm kỵ. Nhất là dân tộc thiểu số vùng núi, có dân tộc chỉ có ngôn ngữ không có chữ viết. Nhưng bọn họ kẻ thừa hơn một ngàn năm tập quán, rất yêu thương và quý trọng cuộc sống, hướng tới tương lai, làm cho người ta kính nể. Ta cứ cho rằng lúc nhỏ mình khổ nhất, gian nan nhất, không ngờ một đường nhìn được nhiều thứ, lại trùng hợp thấy nạn hạn hán, khắp nơi đều có dân chạy nạn, còn có dân chạy nạn ôm vợ ôm con xin cơm, một đám đói chỉ còn da bọc xương, thật làm cho người ta xót xa.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, cao hứng: “Xem ra một chuyến này người thật sự được tôi luyện rất nhiều, cũng thu hoạch được nhiều, đọc vạn quyển sách đi vạn dặm đường, cổ nhân nói không sai mà.”

Chờ Tử Phúc nghỉ ngơi hai ngày, Thẩm thị giục hân đến Lưu gia đưa quà tặng trong ngày lễ, bản thân thì đi theo đến An Châu chọn mua đồ dung trong trung thu. Trở về lại nghĩ, không bằng làm ổi người một bộ đồ mới mặc lễ, ra ngoài mang cũng thể diện, nhất là trường bối trong nhà, còn nhận quỳ lạy, nghĩ vậy, Thẩm thị lục ra vài móc mà Lâm Khang Bình tặng dịp tết, cắt mỗi người một bộ. Thẩm thị chuẩn bị riêng cho Điền thị cùng Hà thị lễ gặp mặt để tặng cho tân nương tử, một vòng tay bạc, một trăm bạc. Đây là chuyện Hà thị nhắc nhở Thẩm thị, chủ yếu là sợ đến lúc đó Hà thị tặng mà Điền thị không tặng, sợ người ngoài chê cười.

“Tuy rằng nàng làm nhiều việc không đúng nhưng vẫn là bà nội của Tử Phúc, là mẹ ruột của con rể, đứa nhỏ thành thân là chuyện lớn, làm thể diện chút, nói ra cũng nghe hay hơn, dù sao cũng là chuyện cả đời của Tử Phúc. Lúc này người cứ nghe nương đi, chuẩn bị cho nàng một phần lễ gặp mặt, đừng để đến lúc đó không có gì tặng, làm người ngoài chê cười, người không biết còn tưởng rằng các người khát khe hai vị lão nhân. Về phần vài người cô cô kia thì người đừng quan tâm.” Hà thị khuyên nhủ.

Thẩm thị nghe cũng đúng, dù sao đều trở lại trong tay con mình nên không so đo nhiều, nên chuẩn bị thêm ẹ ruột một phần.

Trước Trung thu, Xuân Ngọc dẫn riêng Đại Mao đến một chuyến, Thẩm thị không cho bọn họ vào cổng, ở cửa nghe Xuân Ngọc nói Đại Mao cưới vào mười hai tháng chạp, đến lúc đó mời cả nhà đến uống rượu mừng. Thẩm thị nghe xong cũng không tiếp lời. Xuân Ngọc tự trở về tổ khổ với lão gia tử cùng Điền thị.

Ngày nhanh chóng tiến vào tháng chín, Thẩm thị, Tăng Thụy Tường và Hà thị thương lượng thực đơn, lại mời 5 đầu bếp và giúp việc bếp núc trong thôn, kiểm tra hầu bao thưởng cho họ, lại mua heo nhà ai, lại truyền tin cho thân thích, tóm lại, mỗi ngày mà không làm gì thì trong lòng liền hoang mang rối loạn, làm Hà thị cùng Tăng Thụy Tường đều chê cười Thẩm thị nóng vội.

Mùng tám tháng chín, ngày này đưa sính lễ, mượn 2 chiếc xe lừa cùng một chiếc xe trâu, vào An Châu thành, mới bắt đầu diễn tấu, nâng sính lễ đến Lưu gia. Lưu gia không ngờ Tăng gia ra hai mươi hai sính lễ, hơn nữa đều là thứ đắt, lúc trước đã ột trăm lượng làm đồ cưới, lúc này lại cho tám mươi tám lượng tiền biểu, Lưu tiên sinh vẫn nói câu kia, rất hoang phí, Lưu mẫu tất nhiên là cao hứng vì nữ nhi tìm được người tốt.

Mười sáu tháng chín, Thẩm thị tự mình dọn xong giường cưới, đệm giường drap giường thì phải đợi tân nương vào cửa, tân nương tự trải, kiểm tra những thứ cần thiết trong phòng, rồi đem cửa khóa kỹ.

Mười bảy tháng chín, giữa trưa, người giúp việc bếp núc vào cửa thử bếp, họ hàng gần đều đến ăn cơm, cũng có thân thích xa, như một nhà Thẩm Kiến Thủy, một nhà Hạ Ngọc, mẹ con Thu Ngọc, và đầu bếp, làm hẳn 6 bàn.

Buổi chiều, Lâm Khang Bình bỗng nhiên về, còn dẫn theo một cặp vợ chồng hơn hai mươi tuổi, cộng thêm một nam hài bảy tám tuổi cùng nữ hài năm sáu tuổi, Tử Tình vui mừng, biết Lâm Khang Bình cố ý vì nàng mà trở về vội vàng, sợ trong nhà nhiều chuyện lại xảy ra gì đó, tuy Lâm Khang Bình không nói, nhưng Tử Tình cũng hiểu tâm ý của hân, không thể không cảm động.

Người tới người đi, hai người trò chuyện ở trong phòng. Tử Tình mới biết người Lâm Khang Bình mang về là vì gặp nạn hạn hân, nên dẫn cả nhà đi, đang trên đường kiếm ăn thì được hân dẫn về, nam họ Vương, nữ họ Lí.

“Ta nhìn tay bọn họ rồi. đều có thể chịu khổ, trong nhà lại làm nông sản, nuôi gà nuôi heo được, cũng từng trồng cây ăn quả, vừa khéo thay chúng ta trông coi vườn trái cây. Lát nữa dẫn người đi gặp, nếu vừa lòng thì kí khế bán mình.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Tình nói vườn trái cây có ở người, nên nàng đã đem hai bộ đệm chăn cũ đến đây sẵn, giếng cũng đào rồi. Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Nàng dâu của ta có khả năng, nếu như thế, ta dẫn người tới đó trước, đỡ phiền.”

Trong nhà có nhiều khách nhân tới, sự tình rườm rà, cũng may Tử Lộc bọn họ đều ở, bằng không, nước trà cũng không kịp pha. Lâm Khang Bình thấy vậy: “Người ở trong phòng chiêu đãi nữ quyến đi, chuyện bên ngoài đừng quan tâm, ta dần xếp xong cho bọn họ sẽ trở lại giúp người.”

Tử Tình dẫn dò Lâm Khang Bình mua ít đồ dung hang ngày trên đường đi, Tử Tình vừa cùng Lâm Khang Bình đi ra, lão gia tử tự mình dẫn cả nhà Xuân Ngọc đến. Lâm Khang Bình chào hỏi lão gia tử, Xuân Ngọc thấy Tử Tình không tiếp đón nằng, liền chủ động nói cùng Tử Tình: “Tử Tình, trước kia đại biểu ca cùng biểu tỳ của người không đúng, ta đã dẫn bọn họ đến nhận lỗi với cha mẹ người, bây giờ đại biểu ca của người cũng sắp thành thân, cho qua việc đó đi, về sau chúng ta đừng ai nhắc lại nữa.”

Tử Tình nghe xong, cũng không tiếp lời, lập tức về phòng, lão gia tử lôi kéo Tăng Thụy Tường, Điền thị, còn có Xuân Ngọc cùng Yến Nhân Đạt vào nhà, không biết nói cái gì, tóm lại, lúc lâu sau mới đi ra, sắc mặt bốn người đều khó coi, nhưng cả nhà Xuân Ngọc được ở lại.

Sau khi Lâm Khang Bình trở về, thấy một nhà Xuân Ngọc còn ở, lặng lẽ hỏi Tử Tình: “Vẫn được ở lại à, lão gia tử tự mình dẫn đến, nói cái gì? Cha mẹ mềm lòng, lại tha thứ bọn họ hả?”

Tử Tình đang muốn mở miệng, lão gia tử đi lại, tiếp đón Tử Tình cùng Lâm Khang Bình vào phòng Lâm Khang Bình ở, ba người ngồi xuống, lão gia tử mở miệng trước: “Khang Bình, a công (ông nội) biết người có bản lĩnh, chuyện Đại Mao, a công cũng không trách người, dù sao cũng do Đại Mao sai trước, hôm nay a công muốn nói với hai người rằng bọn đại cô cùng Đại Mao đều đáp ứng ta, về sau sẽ an phận thủ thường (sống tiếp cuộc sống của mình), không tính kế các người nữa, mọi người đều là thân thích, một năm cũng gặp nhau không nhiều, vài đứa nhỏ thành thân mới gặp mặt một chút, còn chúc tết nữa thôi. Tử Tình, người luôn luôn là người hiểu lẽ có hiểu biết, người khuyên Khang Bình đi, cho dù không đúng thì cũng là thân thích, giữ chút đường lui.”

Tử Tình vừa muốn mở miệng, Lâm Khang Bình nắm tay nằng, nói: “A công, lời này ta không thích nghe, đừng tưởng ta và Tử Tình không hiểu lí lẽ đúng sai phải trái gì! Hiểu lẽ mà chịu thiệt lại không lên tiếng không phản kháng à? Cứ phải giống như nhạc phụ nhạc mẫu à, nhiều năm trả giá mà các người không hồi báo cũng không khen ngợi gì hả? Hiểu lẽ hay không cũng vậy thôi, thê tử của ta tự mình che chở, không bị người khác khi dễ. Nói thật, nếu không nể mặt nhạc phụ, ta đã phế (chặt, làm tàn tật) cả bàn tay hấn rồi.”

“Nhưng bọn họ đã đáp ứng rồi, về sau sẽ an phận thủ thường, không trêu chọc các người nữa.”

“Vậy ta cũng đáp ứng, buông tha hấn như vậy, bằng không, đừng trách ta không nhắc nhở trước, còn có đứa Quế Anh gì kia nữa, chuyển lời với ả, nếu có lần sau, không phải là ta không đánh nữ nhân đâu.” Lâm Khang Bình nói xong, liền kéo Tử Tình ra ngoài.

Cơm chiều xong, mọi người đi rồi, Lâm Khang Bình mang ra lễ vật, là một vật trang trí bằng bạch ngọc, đồng tử trì liên (1 cậu bé ngồi trên lá sen hoặc tay cầm bông sen. Ý nghĩa là cầu chúc sinh con sớm) Lâm Khang Bình nói: “Đại ca, ta chúc người cùng tẩu tử trăm năm hạnh phúc, con cháu đầy nhà, ta tìm mấy ngày mới thấy thứ này đây.”

Thẩm thị vội nói lễ vật này tốt, Tử Tình cười: “Haizz, lỗ, quá lỗ, lễ vật trước kia tặng không rồi, đáng tiếc phỉ thúy cực tốt của ta, sớm biết vậy thì ta sẽ không tặng.” Rước lấy Thẩm thị cùng Tử Phúc truy đánh, Lâm Khang Bình vội che chở Tử Tình, cả nhà quây làm một đoàn, nói chuyện lúc lâu, rồi tự đi ngủ.

145. Chương 145: Tử Phúc Thành Thân

Sáng hôm sau, ăn qua điểm tâm, lão gia tử dẫn Tăng Thụy Tường và Tử Phúc đi ra cửa, đến từ đường cúng tổ tiên, sau đó mới lên ngựa đón dâu, khi đi, Tử Lộc đốt một dây pháo. Kiệu hoa chờ ở cửa từ đường, Tử Phúc đi ra khỏi từ đường, Tử Lộc châm pháo tiễn đưa, Tử Phúc không biết cưỡi ngựa, Lâm Khang Bình đành phải đi bên cạnh dắt ngựa.

Thấy đội ngũ đón dâu đi xa, Tử Tình cùng Thẩm thị về nhà, khách nhân đến đông đủ, trong đó còn có không ít người ngoài dự kiến, ví như bạn bè của Tử Phúc ở cò trắng thư viện và huyện học, còn có nhà giàu trên trấn, nha môn cũng phái người tặng một phần hạ lễ, cũng không biết vì sao bọn họ biết được. Người đến người đi, tất nhiên Thẩm thị bận túi bụi, một hồi pha trà, tìm không thấy lá trà, một hồi vào bếp tìm

bát lại không thấy bát, một hồi bưng đồ ăn lại nói không đủ mâm..., , nhưng cũng không kêu Tử Tình ra giúp, chỉ để trong phòng cùng nữ quyến.

Cơm trưa xong, thôn dân đi rồi, thì mới đỡ hơn, cơm chiều là bữa tiệc chính, đầu bếp đã tới từ sớm, Thẩm thị lấy ra 10 con mực lớn nhồi thịt, còn có nem cuốn, đầu bếp trong thôn chưa làm qua bao giờ, Thẩm thị lại vội vàng làm mẫu.

Hơn ba giờ chiều, liền nghe thấy ngoài cổng có tiếng nhạc, đồ cưới đi trước, theo sau là trang sức vàng bạc đồ, tiếp đến là 2 gánh bình phong, thêu 2 mặt, bốn thùng đồ thắm, bốn gỗ lớn nhỏ, gánh nước lớn nhỏ, đệm chăn 6 bộ, còn sau đó là sính lễ của Tăng gia, trang sức, vải dệt, tổng cộng có ba mươi hai nâng (kiểu như 32 thùng, món). Lưu gia giữ lại tiền biểu, da dê, trà cùng rượu mừng.

Ba mươi hai nâng này đều vào để vào phòng mới của Tử Phúc, người phù dâu mở bốn cái rương ra, bên trong là quần áo bốn mùa mới cùng vải dệt, còn có đồ của Tử Phúc, phù dâu liền trải giường chiếu xong, tân nương ngồi ở đầu giường.

Tử Tình nhớ được khi đó tiểu cô vụng trộm cho nhị cô ít đồ ăn, vì thế cũng tìm ít điểm tâm nhẹ. Thừa dịp không có ai ở, vụng trộm đưa cho tân tẩu tử (chị dâu mới), nói: “Đại tẩu, ta là Tử Tình. Ăn ít đồ này trước đi, lát nữa còn phải làm nhiều chuyện, để ta canh chừng giúp người.”

“Cám ơn muội muội, ta không đói.” Tân nương nói.

Tử Tình cũng không nói cái gì thêm, đem điểm tâm đặt ở bên cạnh người nàng, đi ra ngoài. Không đầy nửa canh giờ sau, có người đến giục, nói là giờ lành đã đến, chuẩn bị bái đường, bái đường xong, lại đưa tân nương vào tân phòng, một đồng khách nhân vây quanh, nhìn Tử Phúc nhắc khăn voan của tân nương lên, nói giỡn trêu ghẹo, tân nương tử rất xinh đẹp, thoát nhìn rất đoan trang nhàn nhã.

Không đến một khắc (15 phút), tiệc rượu bắt đầu, bàn đầu tiên là Thẩm Kiến Sơn cùng Thẩm Kiến Thủy ngồi. Bởi vì nạn hạn hán, rất nhiều nhà ăn không đủ no, buổi tiệc hôm nay phong phú như thế, còn có hải sản, bọn hán ở đất liền núi nhỏ chưa nghe qua bao giờ, bàn nữ nhân cũng náo nhiệt, nhưng là vì chuyện phân đồ ăn, mực thái sợi cùng cá biển xắt lát đều hạn không thể đếm từng cọng cho rõ ràng. Tử Tình thấy cảm thấy xót xa, nói với Lâm Khang Bình: “Thật sự là thương thay cho tấm lòng của cha mẹ, vì đứa nhỏ có thể ăn được đồ ngon, mình chỉ nhìn chứ không nỡ gắp ăn.”

“Cho nên ta nhất định phải nỗ lực kiếm tiền, để Tình nhi của ta áo cơm không lo. Để tương lai con của chúng ta cũng vui vẻ bình an lớn lên.”

Tử Tình nghe xong mặt đỏ lên, vừa định nói lại hai câu, lúc này, nghe thấy bên ngoài có tiếng huyên náo.

Nguyên lai là một nam tử trong thôn không cẩn thận làm rơi miếng thịt xuống đất, vừa vịn bị một con gà gắp đi, nam tử thấy đau lòng không thôi, đuổi theo gà, vì gà chạy quá nhanh nên làm rớt miếng thịt, nam tử kia vội nhặt lên, thổi thổi bụi đất, nói muốn mang về nhà rửa cho bọn nhỏ ăn đỡ thèm.

Tử Tình thấy cảm động, người chung quanh không ai cười hân, thậm chí còn có người giúp hán đuổi gà, tình cảm chất phác này đã động thật sâu đến Tử Tình cùng Lâm Khang Bình. Cha mẹ Lâm Khang Bình mất sớm, từ nhỏ đã bị bán, căn bản chưa từng cảm nhận được tình cảm cha con đơn giản, trừ khiếp sợ, e là còn hâm mộ nữa. Tử Tình vụng trộm nắm tay Lâm Khang Bình một chút, Lâm Khang Bình hiểu ý Tử Tình, cảm thấy ấm áp.

Một lát, Tử Phúc dẫn tân nương đến kính rượu, Thẩm thị bảo Tử Tình lấy cái bồ đoàn (đệm ngồi) đi theo, khi gặp trưởng bối mà quỳ lạy thì để trên đất, bên người tân nương có một phù dâu, dùng khay nhận lấy hồng bao của trưởng bối cho.

Thẩm thị đã bảo với Tử Phúc là những người ngang tuổi ngang hàng không cần quỳ, đương nhiên không nhận hồng bao, năm nay mùa màng không tốt, cuộc sống của mọi người cũng không dễ dàng. Tử Phúc tất nhiên là không có ý kiến, nếu không phải phong tục, chắc hẳn còn muốn khỏi quỳ lạy gì.

Quỳ lạy xong, tân nương lại bị đuổi về tân phòng. Khách nhân cũng tốp năm tốp ba cáo từ, lúc lão gia tử đi, Thẩm thị nói hôm sau sẽ để Tử Phúc dẫn tân nương đi qua dập đầu. Diên thị nói: “Không cần phiền toái, dù sao chúng ta cũng muốn đến đây ăn cơm, ở bên này dập đầu cũng vậy.”

Thẩm thị nghe xong, còn muốn nói gì nữa, Tăng Thụy Tường giữ nàng lại, Tử Tình vụng trộm hỏi Hà thị, “Bà ngoại, vì sao nương ta không đồng ý để ngày mai a công bọn họ đến, đỡ tốn công.”

“Sao giống nhau được, bên kia là tổ ốc (nhà chính, nhà của tổ tiên để lại), nói lý lẽ thì cũng nên đựng đầu cho đại ca đại tẩu người, ông bà nội người phải chuẩn bị một phần lễ, làm một bàn tiệc rượu, để tân nương tử biết người nhà.”

Hà thị vừa nói, Tử Tình liền hiểu, Điền thị làm gì có chuyện bỏ tiền bày rượu, hơn nữa có 3 nhà cô cô, sợ là phải hơn hai bàn, đến bên này, đỡ tiền. Khó trách Thẩm thị không đồng ý, hàng năm đưa qua nhiều bạc như vậy, dù ném trong nước cũng nghe được tiếng vọng, còn ném vô bà thì đến gợn nước cũng không có.

Khách nhân đều đi rồi, Thẩm thị hâm nóng mấy thứ đồ ăn, dùng khay bưng, để Tử Phúc đưa cho tân nương ăn, chỉ sợ một hồi có người đi náo động phòng.

Tử Tình vừa nghe náo động phòng, muốn đi theo, Thẩm thị giữ chặt nàng lại: “Đều là một đám tiểu tử thôi, người là nữ tử lớn rồi, muốn nhìn náo nhiệt gì, không e lệ à.”

Lâm Khang Bình cũng khuyên, Tử Tình nghĩ dù sao mình cũng xem qua rồi, không đi thì không đi, để Lâm Khang Bình đi, lát về kể cho nàng nghe cũng giống nhau. Tử Tình quyết định chủ ý, đang định đi nghỉ ngơi thì Thẩm thị gọi nàng.

Thẩm thị nói Tử Tình thay nàng hạch toán quà tặng nhận được. Tiệc rượu này, thân thích đều tặng quà, họ hàng gần tộc và thôn dân ăn không phải trả tiền. Tử Tình tiếp nhận lấy sổ Tử Lộc ghi, ba cậu ỗi người hai lượng bạc, ba cô cô mỗi người một chuỗi tiền, Hạ Ngọc còn cho thêm một xấp vải sa tanh hồng (loại vải tơ tằm). Tăng Thụy Khánh thì không có tặng gì, không biết là không biết hay không muốn đi, Tử Tình đoán lão cha lại đau lòng một trận.

Hà thị tặng 5 lượng bạc, Tử Tình biết vài năm nay trong tay Hà thị tương đối dư dả, mỗi lần đưa bà về thôn, Thẩm thị đều cho bà chút bạc vụn, nói là nhị cữu nương Triệu thị lâu lâu sơ sẩy, Thẩm thị có điều kiện hơn, tự nhiên không muốn ủy khuất lão thái thái, ăn, mặc, dùng đều mua hết. Còn những họ hàng xa, hầu như đều cho hai mươi văn tiền, cũng có tám văn mười văn, tổng cộng không đến một chuỗi tiền (100 văn).

Sáng sớm, cô dâu vừa làm điểm tâm xong, lão gia tử, Điền thị, mấy nhà của ba cô cô tất cả đều đến, lão gia tử cùng Điền thị ngồi ở phòng phía đông, ngồi kế tiếp là Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, rồi đến các cậu, Tử Phúc dẫn tân nương quỳ lạy dâng trà, lão gia tử cùng Điền thị tặng lễ gặp mặt là vòng tay bạc, Thẩm thị tặng một thanh ngọc như ý, Hà thị tất nhiên là trâm bạc, ba cậu là đồ trang sức bằng ngọc, cũng không lớn, có thể làm mặt dây chuyền hoặc ngọc bội đeo ngang hông. Tân nương tặng lão gia tử cùng Điền thị, Hà thị đều là một bộ vải bông.

Tử Tình thấy lúc Điền lấy vòng tay bạc ra, hình như ánh mắt Xuân Ngọc có chút ủy khuất, còn có chút không cam lòng, đương nhiên Tử Tình không biết hôm qua sau khi bọn họ trở về, lão gia tử nói với bọn họ trước, nhấn mạnh vòng tay bạc này Thẩm thị cho riêng để Điền thị chống đỡ thể diện, hẳn chỉ sợ đến lúc đó Xuân Ngọc kiến thức hạn hẹp, quấy phá nữa.

Ăn xong điểm tâm, Tử Phúc liền dẫn cô dâu dạo quanh nhà, các cậu Thẩm gia cũng dẫn người nhà ra ngoài đi dạo. Trong nhà chỉ còn lão gia tử cùng ba nhà cô cô ở lại ăn cơm trưa.

Tử Tình đang muốn ra ngoài, chỉ nghe Xuân Ngọc nói với Điền thị: “Nương, người xem hôm nay bà ngoại cùng mấy người cậu của Tử Phúc đều lấy ra những lễ gặp mặt đắt như thế, đợi đến lúc Đại Mao thành thân, các người cũng chuẩn bị nhiều thứ tốt vào.”

“Người cứ tính xem người tặng thứ gì đi, nói ra không sợ dọa người à, vì muốn người không mất mặt, chúng ta nghe người mới ột chuỗi tiền, ba cậu người ta tặng hai lượng bạc, hôm nay còn tặng một khối ngọc bội, sớm biết như thế, ta sẽ không nghe lời người, nói thật, nhị ca nhị tẩu cũng không bạc đãi ta, Tử Phúc luôn luôn thân thiết với ta, ta cũng ngại đến ăn bữa cơm này.” Thu Ngọc oán giận nói.

“Thu Ngọc, ta biết người cũng ghét bỏ tỷ người nghèo hèn, người cũng muốn thân thiết với nhị ta, ta cũng đâu có cần, tội gì oán trách ta? Ngay cả cha mẹ và ca ca muội muội ruột thịt đều chường mắt ta, ai cũng muốn xa lánh ta, huống gì người ngoài?” Xuân Ngọc hô.

Tử Tình cười cười, vừa vặn Tử Phúc dẫn cô dâu vào cửa, Điền thị vội quát bảo các nàng ngừng tranh cãi lại. Thu Ngọc đi ra, kéo tay cô dâu, nói: “Tham quan xong rồi à, ta là tiểu cô cô của Tử Phúc, từ nhỏ Tử Phúc đã lớn lên với ta, có chỗ nào cần ta giúp thì cứ nói, đừng ngại. Nhìn bàn tay này, vừa thấy đã biết là có phúc, không giống tay nông dân chúng ta, ta hâm mộ tiểu thư các người ở trong thành, không cần phải xuống ruộng làm việc nhà nông, thuê hoa, học chữ để giết thời gian.”

“Tiểu cô, người xuống ruộng làm việc nhà nông khi nào, sao ta không nhớ?” Tử Phúc hỏi.

Thu Ngọc còn nói gì nữa, thì Thẩm Kiến Sơn bọn họ đã trở lại, Tử Phúc mang theo cô dâu pha trà, nói chuyện cùng các cữu nương biểu tẩu.

Sau khi ăn xong, lão gia tử bọn họ đi trước, Hà thị muốn cùng ba người con về nhà, nói ở đây thời gian không ngắn rồi, Thẩm thị chuẩn bị rất nhiều điểm tâm vài dẹt biếu tặng, Tử Tình biết vài năm nay, đại cữu cùng nhị cữu trồng dưa hấu và dương khoai, cuộc sống khá giả hơn trước rất nhiều, hàng năm ít nhất cũng có một vài chục lượng bạc tiền lời, lại mua ruộng đất. Cho nên ra tay hào phóng.

Chờ rất cả quan khách đi hết, Thẩm thị vươn vai duỗi người, nói mấy ngày nay đều mệt muốn chết rồi, phải nghỉ ngơi cho đã mới được.

146. Chương 146: Chủ Mẫu

Ngày kế, Tử Phúc lại mặt (phong tục về nhà mẹ đẻ sau 3 ngày cưới) xong, Tử Lộc cũng đi châu học. Tử Tình nhớ tới gia đình kia, cầm chút rau xanh muốn đi qua nhìn, nói với Thẩm thị, có Lâm Khang Bình đi cùng nên Thẩm thị không soi mói gì, chỉ dặn một câu, “Đi sớm về sớm.”

Tử Tình nghĩ nghĩ, lại lấy giấy bút, cùng Lâm Khang Bình đến đầu thôn, Tử Tình đứng ở ngoài cửa lớn, nói: “Khắc hai chữ nơi này đi, ‘chanh viên’ (chanh ở đây = cam nhé), về sau nơi chuyên trồng cam, người thấy được không?”

“Cứ làm theo ý người đi, người nói cái gì cũng tốt. Ta không biết ươm giống, khi nào rảnh thì người dạy ta.”

Hai người vào cửa, gia đình kia đang ngồi, Lâm Khang Bình dẫn Tử Tình đi qua, nói: “Đây là chủ mẫu của các người, lúc ta không ở đây, có việc thì tìm nàng, về sau, các người đều phải nghe nàng sai bảo.”

“Vâng.” Vợ chồng cúi người, cung kính đáp.

“Ta muốn biết các người là người nơi nào, bao nhiêu tuổi, trước kia ở nhà làm cái gì?” Tử Tình hỏi.

Nguyên lai hai người ở Liên Sơn huyện gần Xương Châu, làm nông, Vương gia nghèo khó, năm nay Vương Thiết Sơn hai mươi lăm, là con trai cả trong nhà, mẹ ruột vì sinh hắn khó sinh mà qua đời, mẹ kế sinh vài đứa trẻ, từ nhỏ hắn đã không có ai trông nom chăm sóc, vất vả lắm mới cưới được nàng dâu, có đứa nhỏ, mẹ kế không chịu ở riêng, luôn luôn nghĩ các để cặp vợ chồng này làm việc để nuôi cả gia đình. Nhưng năm nay trời hạn, ngại nhà hắn ăn nhiều, nên đuổi bọn họ đi.

“Ta ở nhà làm nghề nông, lão bà của ta chủ yếu là nấu cơm nuôi heo nuôi gà.” Vương Thiết Sơn đáp.

Tử Tình nhìn tay hai người, đúng là bàn tay làm việc hàng năm, liền hỏi: “Các người muốn ký tử khế (bán thân cả đời) hay văn khế cầm cố (ý là bán thân có thời hạn)?”

Hai người ngẩng đầu nhìn Tử Tình, không rõ ý của Tử Tình, Tử Tình đành phải giải thích: “Tử khế là cả nhà các người đều bán cho chúng ta, văn khế cầm cố chính là hai người các người, ít nhất bán cho ta mười năm, làm việc cho ta mười năm, không lấy tiền bán mình, chỉ lấy tiền công cho các người. Mười năm sau, nếu các người còn muốn làm nữa thì nói với ta, đương nhiên nếu nguyện ý làm dài hạn thì ta cực kì hoan nghênh.” Tử Tình dù sao vẫn là một người hiện đại. Hi vọng người người ngang hàng, hơn nữa nhớ tới lúc gặp được Lâm Khang Bình, vẫn hi vọng đứa nhỏ của nhà này có tương lai.

“Chúng ta ký văn khế cầm cố, người yên tâm, hai chúng ta nhất định sẽ ra sức làm việc, chúng ta có thể chịu khổ, khổ gì cũng chịu được. Tương lai bọn nhỏ lớn, thì để tự bọn nó tìm đường ra. Cả đời chúng ta đều cảm ơn đại ân đại đức của người.” Vương Thiết Sơn vừa nghe có thể không cần bán mình, trực tiếp ở lại làm việc lấy tiền công, vội vàng dập đầu cam đoan.

Lâm Khang Bình viết khế ước lên, nói: “Vay ký trước mười năm, như vậy sẽ không cần đến quan phủ. Các người một tháng tiền công là một lượng, sân này thì các người có thể tự trồng đồ ăn, tương lai nuôi gà, trứng gà cũng có thể tự ăn, làm tốt thì cuối năm sẽ có tiền thưởng 1 lượng.” Nói xong, để hai người ấn dấu tay.

Tử Tình đưa 500 văn, nói: “Các người mới tới đây, cho các người trước 500 văn, về sau, cứ đầu tháng thì đến lấy tiền công. Tháng này ta sẽ tìm cho các người ít việc làm, trợ cấp cho các người. Đúng rồi, người đi theo chúng ta ra ngoài một chuyến, mua ít nông cụ.” Lại hỏi Vương Thiết Sơn đồ đào hố, sau đó dẫn hắn đến chỗ thợ rèn mua cuốc, xẻng...

Đưa Vương Thiết Sơn về chanh viên. Tử Tình về nhà, Tử Tình tìm một tấm ván gỗ lớn, nhờ Lâm Khang Bình mài dũa, quét sơn, nhờ Tăng Thụy Tường viết hai chữ chanh viên lên, lại tìm quần áo vải bông cũ của Thẩm thị cùng Tử Vũ, Tử Hỉ, đầy hai bao lớn, lại tìm ít mầm móng rau, nghĩ nghĩ, vào phòng bếp lấy thịt cùng xương, kéo Lâm Khang Bình trở lại chanh viên.

Tử Tình đem thịt và xương cốt đến, nói: “Bọn nhỏ còn nhỏ, mấy ngày nay lại lo lắng hãi hùng, chỉ sợ chưa ăn bữa nào no, làm cho bọn nhỏ một bữa ăn đi. Quần áo bốn mùa ta đều đưa đến, là đồ cũ ta lấy ở nhà, người tạm chấp nhận đi. Thiếu cái gì thì dưới núi có bán, nam nhân nhà người biết đường rồi, ngày mai là chợ phiên, người có thể đi nhìn xem. Cuốc đất trồng rau đi để sau này còn có rau ăn, ta cầm ít hạt giống đến.”

Lí thị nhận thịt cùng xương cốt, khóc nức nở, nói bọn nhỏ đã không nhớ rõ thịt có hương vị gì, lại thấy Tử Tình mở ra túi, quần áo bên trong còn mới, không có mụn vá gì, nước mắt càng ngừng không được. Hai hài tử cũng khóc, con nhà nghèo trưởng thành sớm, Tử Tình nhớ cảnh lúc mình mới tới, Tử Lộc bảy tám tuổi suốt ngày cùng Thẩm thị làm ruộng, lúc rảnh việc thì còn lên núi bẻ củi.

Lí thị ôm lấy hai đứa con, dập đầu tạ ơn Tử Tình, Tử Tình vội lách mình tránh ra.

Tử Tình hỏi Vương Thiết Sơn: “Đào hố trồng cây bao giờ chưa?”

“Đào rồi.”

“Được, vậy đào gốc cây cho ta, một hố hai văn tiền, người thấy được không?”

“Chủ mẫu, người đã cho chúng ta tiền công rồi mà, làm việc là điều đương nhiên, sao có thể đòi thêm tiền?”

Tử Tình nghe xong sững sốt, nhìn Lâm Khang Bình, cũng lười giải thích, nói: “Được, người đã nói như vậy thì việc này ta giao cho vợ chồng người, ngày mai cuốc đất trồng rau trước đi, rồi đào hố trồng cây sau, đào từ trong cùng ra, cách mười lăm thước đào một hố, ta sẽ tìm người đến phác họa giúp các người, 2 văn một hố, hai ba ngày sau ta sẽ đến trồng cây, lúc đó sẽ trả tiền cho các người. Ta biết, các người bây giờ cần chi nhiều thứ.”

Vợ chồng nghe xong liếc nhau, đều là kinh hãi cùng không thể tin, làm việc còn lấy tiền, thật đúng là chưa từng nghe qua chuyện như vậy. Thật ra Tử Tình cũng nghĩ chuyện mời người ngoài đào, nhưng việc này không vội vàng lắm, cây giống có lớn có nhỏ, chủ yếu là thấy hai người này thành thật phúc hậu, liền muốn giúp một phen.

Trên đường về, Tử Tình ngồi trong xe, Lâm Khang Bình đánh xe ở bên ngoài, Tử Tình vươn tay véo Lâm Khang Bình mấy cái, Lâm Khang Bình cười to nói: “Chủ mẫu, ta sai rồi, tiểu nhân sai rồi mà, cẩn thận, cứ véo nữa thì xe ngựa lật bây giờ.”

Ngày kế, ăn xong cơm trưa, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình dẫn Tử Thọ, Tử Hỉ đi phác họa, Tử Tình học ngành kỹ thuật, làm thuận tay, dùng dây thừng kéo thẳng, vôi trắng làm dấu hiệu, Tử Tình làm một phần tư, trung gian là nhà cùng một miếng đất trống, đất trống làm đất trồng rau, Tử Tình muốn giữ, lỡ tương lai mình muốn đến ở thì cũng có chỗ xây nhà, chủ yếu là Tử Tình còn muốn làm một cái biệt thự, đến lúc hoa cam nở sẽ đến thưởng thức vài ngày.

“Tỷ, người thật lợi hại, có thể phác họa đất trồng lớn như vậy.” Tử Hỉ khen.

“Có gì đâu chứ, tỷ tỷ lợi hại thế nào mà người còn không biết à? Nhớ năm đó ta. . .” Tử Tình một khi đã cao hứng, liền vênh mặt lên.

“Nhớ năm đó cái gì, nói đi?” Tử Hỉ giục.

“Nhớ năm đó, năm tuổi ta đã rửa móng, chùi dít, đều là thối bánh (cứt), còn giặt tả cho người vào mùa đông, làm hại tay ta đỏ như cà rốt.” Tử Tình nói, làm mọi người cười vang, Tử Hỉ thì đuổi đòi đánh.

Về xong, Tử Tình bảo Vương Thiết Sơn đào thử một cái hố xem, ước chừng cần bao nhiêu thời gian một hố, cấu tạo và tính chất của đất đai thế nào. Mấy người bọn họ thì ở bên cạnh vui đùa ầm ĩ.

Chỉ chốc lát, Tử Tình nghe thấy Vương Thiết Sơn kêu lên: “Chủ mẫu, ta đào xong rồi, người đến nhìn xem.”

“Ha ha, chủ mẫu, cười chết ta, tỷ tỷ, người quá nóng vội rồi, giờ đã nghỉ làm chủ mẫu người ta. Tỷ phụ, làm phiền người nhanh chóng hốt chủ mẫu nhà người, đừng để ở nhà ta nữa.” Tử Hỉ cười nói.

Tử Tình đuổi theo, định véo hấn, mắng: “Tiểu tứ thối tha, lại ăn giò (ý là nói bậy bạ) à, xem chiêu Cửu Âm Bạch Cốt Trảo (là một bộ võ công trong Cửu âm chân kinh, phim thần điêu đại hiệp đó) của ta.”

“Cái gì mà Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, chưa nghe bao giờ, người đừng tự bôi xấu mình, người đâu đuổi kịp ta, chú ý hình tượng, phải đoan trang, cười mỉm dẫu rằng, người nhìn người đi, một bộ đàn bà chanh chua, làm gì có bộ dáng của tiểu thư khuê các, đừng để đến lúc chưa trở thành chủ mẫu đã dọa tỷ phụ chạy. Nương mà thấy người thế này sẽ mắng người cho coi, về nhà ta méc nương, để nàng niệm kinh cho người nghe.” Tử Hỉ chạy cách xa Tử Tình, cười nói.

Tử Tình đuổi theo Tử Hỉ vui đùa ầm ĩ, mệt mỗi nửa ngày cũng không đuổi kịp, Lâm Khang Bình đi lại ôm lấy nàng nói: “Chúng ta là việc chính đi, nhìn người kia, cả người đầy mồ hôi, cẩn thận gió thổi mà cảm lạnh, dù sao hấn cũng phải ngồi xe ngựa về nhà, lên xe ngựa thu thập hấn là được mà.”

Tử Tình nghe xong, đành buông tay, nhìn hố cây, Vương Thiết Sơn đúng là chuyên nghiệp, đào vừa nhanh lại vừa đẹp, Tử Tình thấy hầu như là đất đỏ, không có cát đá, đất đỏ tương đối xốp, dễ đào hơn đất ở núi sau nhà.

“Được lắm, buổi chiều các ngày ta sẽ chuyển cây đến. Các người làm gì làm đi, chúng ta đi trước. Đúng rồi, cửa nhỏ bên kia có thể ra ngoài, mỗi lần đi ra ngoài thì khóa cửa lại.” Tử Tình nói với Vương Thiết Sơn.

Về nhà, Tử Phúc dẫn đại tẩu Lưu thị đã về, buổi tối cả nhà ngồi ăn bữa cơm đoàn viên, Lưu thị vốn định đứng lên hầu hạ, Thẩm thị bảo nàng ngồi xuống, nói: “Chúng ta ở nông thôn, không chú ý nhiều, về sau cũng đừng như thế, các người tự sống cho tốt là được. Đều là nữ nhân, ta cũng từng làm nàng dâu, nên biết làm người nàng dâu không dễ dàng gì. Người cứ coi đây là nhà của mình, muốn ăn gì thì tự gấp, nhà chúng ta cũng không quen gấp thức ăn cho người khác.”

Lưu thị nghe xong, vành mắt có chút hồng, Tử Tình chọc cười: “Đại tẩu, sao vành mắt người đỏ thế nào, có phải ăn tiêu cay quá hay không?”

Một câu nói làm Lưu thị muốn khóc không được, cười không xong, đứng ở nơi đó, co quắp, Tử Phúc vội đỡ nàng ngồi xuống, nói: “Đã nói rồi, nhà của ta không có nhiều quy củ, người lại không tin?” Lại liếc Tử Tình một cái, nói: “Người nhà ta thích nói giỡn, ở lâu thì người sẽ quen thôi.”

“Ngày mai ta phải đi rồi, cấm các người khi dễ Tình nhi, nếu khi dễ thì ta về biết tay ta.” Lâm Khang Bình thấy Tử Phúc trừng Tử Tình, vội nói.

“Mau dẫn chủ mẫu nhà người đi đi, nàng không khi dễ chúng ta là được lắm rồi, ai dám khi dễ nàng.” Tử Hỉ cười nói.

“Chủ mẫu, chủ mẫu cái gì?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Tiểu tứ, người lại nói bậy rồi, xem ta thu thập người thế nào. Cha, không có gì, tiểu tứ chọc con ấy mà.” Tử Tình giải thích.

Tăng Thụy Tường thấy vậy, cũng là không để ý. Sau khi ăn xong, Lưu thị dọn rửa chén, Tử Tình giúp đỡ, theo ý của Tử Tình thì muốn mua nha đầu hoặc bà tử nấu cơm giặt giũ, nhưng Thẩm thị không đồng ý, nói là mấy việc này tự làm được, với lại, mua nha hoàn xong người khác còn không ghen tỵ thêm à.

147. Chương 147: Hình Dáng Chanh Viên Đổi Mới

Sau khi ăn xong, Lâm Khang Bình kéo Tử Tình dạo núi tiêu cơm, Tử Tình không ngờ hán mới trở về hai ngày đã muốn đi, trong lòng rầu rĩ, “Tình nhi, ta không thể không đi được, ta đáp ứng người, nhất định sẽ sớm về cùng người mừng năm mới. Người yên tâm, nhiều nhất là một năm nữa thôi, ta sẽ tự do, việc hôn nhân của thiếu gia đã được định rồi, chắc trễ nhất là mùa thu sang năm sẽ thành hôn. Ta chuyển giao công việc xong sẽ cưới người, người không biết đâu, ta ở ngoài nhớ người thế nào, nghĩ Tình nhi của ta có ăn uống ngon không? Có cảm lạnh ho khan không? Có bị người khi dễ không? Có nhớ ta không?”

“Người yên tâm, ta tốt mà, ít khi ra ngoài, mà ra ngoài thì sẽ không đi một mình. Nhưng người ở bên ngoài thì nhất định phải chăm sóc mình cho tốt, người xác định sang năm người thật sự có thể tự do à?”

“Yên tâm đi, năm năm mà, ta đem việc buôn bán phỉ thúy làm thành sản nghiệp lớn như vậy, thiếu gia sẽ không thể để sản nghiệp này trên tay người ngoài mãi, Văn gia rất phức tạp, đại lão gia Văn gia muốn dời kinh đô, nhận chức Lương Quảng Tổng đốc, Văn lão gia yên lặng nhiều năm như vậy, xem ra không tính ra ngoài làm quan, muốn nuôi trồng thế lực cho thiếu gia, bây giờ thiếu gia đang cố gắng học hành, đã đậu tú tài. Ta nói thì người cũng không rõ đâu, tóm lại, người tin ta là được, thiếu gia là một người giữ chữ tín.”

Tử Tình không có hứng thú với chuyện Văn gia, nàng chỉ quan tâm đến chuyện Lâm Khang Bình có thuận lợi thoát ly khỏi Văn gia không mà thôi.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình không nói chuyện, nghĩ nghĩ, còn nói thêm: “Chuyện Chanh viên đừng làm một mình, không được thì chờ ta về hẵng nói, đừng nóng nảy quá. Đúng rồi, có tốt tin tức nói cho người nè, ta đã mua vùng cỏ lau, mùa xuân sang năm Lâm Viên sư phụ (giống nghề kiến trúc sư) sẽ tới giúp chúng ta sửa sang.”

“Thật không? Nhưng hán không phải là chưa nhìn địa hình thế nào sao? Sao lại đột nhiên đã quyết định mua?”

“Ta nói rõ cho hán biết, mà chỗ đất đấy rất rẻ, một lượng một mẫu, chỉ có việc sửa sang lại thì hơi phiền thôi. Lí chính sợ ta đổi ý, bảo ta làm thủ tục xong luôn. Với lại lần đó người gặp chuyện không may, ít nhiều cũng có con của hán giúp, hán cũng giúp ít nhiều, lúc tháng giêng ta đi cùng phụ thân đến nhà hán, cho nên lần này ta mua đất hán làm rất sáng khoái.”

Hai người nói chút chuyện khác. Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình. Cảm thấy đây giống cặp nam nữ yêu nhau, nghĩ đến đây, Tử Tình ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, Lâm Khang Bình là người phương bắc, cho nên thân hình cao lớn, cũng tầm 1m8, khuôn mặt lạnh lùng, mặt mày hẹp dài, dùng lời của hiện đại miêu tả, rất có ‘vị đàn ông’. Tử Tình càng ngày càng thích.

“Nhìn đủ chưa? Chúng ta phải về thôi.”

“Khang Bình, cảm ơn người. Ta gặp được người thật tốt.”

“Đồ ngốc, lời này ta nói mới đúng, lúc đó vừa nhìn thấy người, ta đã thích tiểu cô nương nói chuyện lanh lợi này. Sau này, ở trên đường đụng phải người, người không biết lúc đó ta kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng) bao nhiêu đâu, ta liếc mắt một cái đã nhận ra người. Cho đến sau này, ta cùng thiếu gia tới tìm người, ta là tùy tùng của thiếu gia, nhưng trong mắt người, ta không khác thiếu gia, đó là lần đầu tiên ta được đối đãi tôn trọng thế, dần dần, ta cũng khát vọng nhìn thấy người, rồi sau này, bởi vì người, ta thoát tịch (hết kiếp nô tài).” Lâm Khang Bình từ từ nói, nắm đó tiểu nữ oa búi tóc hai bên, mặc quần áo vải bông bây giờ đã trưởng thành một thiếu nữ xinh đẹp động lòng người, mà hán, lại được nắm tay thiếu nữ ấy, giờ khắc này, Lâm Khang Bình không thể không cảm tạ ông trời.

“Ta mệt rồi, người công ta được không?” Tử Tình đứng lại, một tay nắm vạt áo Lâm Khang Bình, một tay còn trong tay của đối phương.

“Cầu còn không được.” Lâm Khang Bình nói xong, liền ngồi xổm trước mặt Tử Tình, Tử Tình ghé người tầm lưng rộng rãi của hắn, nghe hắn nói chuyện, chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp, vô cùng an tâm.

Lâm Khang Bình đi rồi, Tử Tình buồn bã một ngày, Tử Hỉ luôn luôn ở bên cạnh nàng, buổi chiều ngày thứ ba, Tử Tình dắt Tử Thọ cùng Tử Hỉ đi lấy cây giống, chọn năm mươi cây lớn nhất, lại hái ít rau xanh ở đất trồng rau, cầm theo 100 văn, ba người ôm cây đi, Tử Phúc thấy, cũng nói đi nhìn một phen.

“Vậy dẫn đại tẩu cũng đi đi. Để nàng ở nhà một người cũng chán.” Tử Tình nói.

“Ta không đi đâu, ở nhà giúp nương nấu cơm, các người đi sớm về sớm.” Lưu thị nói.

Bốn người ôm cây giống đến cổng, hò hét nửa ngày, Tử Tình nghĩ nơi này cũng nên có cái chuông cửa, vừa vào, thấy Vương Thiết Sơn đang đào hố, đất trồng rau đã được cuốc hai vạt lớn, Tử Tình chỉ huy mọi người trồng cây, Tử Phúc, Tử Hỉ xúc đất, Tử Tình đỡ cây giống, Tử Thọ cùng Vương Thiết Sơn tưới nước, năm mươi cây trồng xong mà vẫn còn thừa mấy hố.

Xem ra Lâm Khang Bình nhìn người rất kĩ, vợ chồng này thật đúng là người chịu khó. Tử Tình đưa cho Lí thị một chuỗi tiền, nói: “Đây là tiền 50 hố, về sau cứ cách hai ba ngày ta sẽ đến một lần. Các người làm từ từ thôi, việc này không phải ngày một ngày hai là làm xong được, với lại ta không có cây giống như vậy, mấy ngày nay có sống quen không?”

“Quen rồi, bọn nhỏ có thể ăn cơm no, còn có quần áo tốt để mặc, người yên tâm, chúng ta nhất định sẽ làm việc cho tốt, tuyệt đối không gian dối, nếu sớm được gặp các người, lão tam nhà của ta sẽ không mất.” Nói xong Lí thị liền bắt đầu gặt lệ.

Tử Tình thế mới biết, nàng còn có một cái đứa nhỏ, không sống nổi lúc chạy nạn, Tử Tình thở dài: “Vương tẩu tử, về sau sẽ khá hơn. Nhất định người có thêm con mà.”

Vài ngày sau, Tử Thọ bọn họ đi rồi, mỗi ngày Tử Phúc ở nhà đọc sách vào buổi sáng, buổi chiều cùng Tử Tình đi chanh viên, mỗi ngày hai người đều ôm hai mươi cây giống đi, có khi cũng dẫn Lưu thị đi cùng, nhìn cây con xếp thành hàng, trong lòng Tử Tình rất có cảm giác thành tựu. Có lẽ phải cần ba bốn năm, nơi này mới có thu hoạch trái cây, gà dê thành đàn, thỏ hoang chạy nhảy, Tử Tình phảng phất đã thấy được cảnh mình đếm bạc, mặt mày hơn hớn.

“Tình nhi, nghĩ cái gì thế? Nước miếng chảy ra kia.” Tử Phúc thấy Tử Tình mơ màng, gõ nàng một cái.

“Đại ca, ta ghét người, ta đang mơ nơi này thu hoạch, ta đếm bạc, người vừa gõ bạc đã chạy hết rồi, người đền cho ta đi.”

“Nương nói không sai mà, từ nhỏ người đã tham tiền, ngay cả mơ mộng hảo huyền cũng đều về bạc. May mà cũng nhớ cái tính tham tiền của người, bằng không, hôm nay thế nào cũng không biết chừng.” Tử Phúc nói câu đầu còn cười, nói câu sau lại thở dài.

Lưu thị không biết rõ, chỉ mân miệng cười, đã nhiều ngày sống tại Tăng gia, lúc đầu còn tưởng ít nhiều cũng có chỗ không thích, trước khi xuất giá, nương dạy không ít, phải ở chung cùng nhà chồng thế nào, Tăng gia nhiều đứa nhỏ, chú em cô em chồng nhiều, chuyện lông gà vỏ tỏi (chuyện vặt vãnh) khẳng định nhiều, mới đến thì phải chịu đựng. Ai ngờ gả đến mới biết, hoàn toàn dễ dàng, cha mẹ chồng thì không cần phải nói, quy củ đều miễn, vài chú em tuy rằng ở chung không lâu, nhưng một đám đều biết lễ nghĩa, cô em chồng này cũng vậy, nhìn là biết được mọi người sủng ái, tuyệt đối không nuông chiều, mỗi lần thấy nàng làm việc nhà, đều đến giúp đỡ. Nghĩ đến đây, khóe miệng Lưu thị cũng lộ ra vài phần ý cười, may mắn mình gả đến Tăng gia.

Tử Tình đang cùng Tử Phúc giỡn, liếc mắt thấy vẻ mặt của Lưu thị, vội nói: “Đại ca cứ chê cười ta mãi, tẩu tử cũng mơ thấy chuyện tốt, chảy nước miếng kia.”

Một câu nói làm Lưu thị đỏ thắm mặt, Tử Tình cười càng vui vẻ.

Đảo mắt liền tiến vào đến tháng mười, Tử Tình thấy đã trồng mấy trăm cây ăn quả, liền hỏi Vương Thiết Sơn có biết làm chuồng gà không, hắn biết làm, Tử Tình nói cho hắn cứ cách mười cây lại làm một chuồng

gà, lần trước xây nhà còn thừa gạch, đá, mái ngói, dùng tạm đã, Tử Tình vẽ hình diện tích chuồng gà lên mặt đất, nói cho hẳn chú ý những gì, làm xong chuồng gà thì rải vôi vào, lại trải lớp rơm khô.

“Việc này là từ từ thôi, nhất định phải làm theo lời ta dặn, làm xong chuồng đầu tiên ta sẽ đến kiểm tra, một chuồng gà năm mươi văn.” Tử Tình bổ sung vài câu.

Vương Thiết Sơn nghe một chuồng gà năm mươi văn, xoa xoa hai tay hỏi: “Chủ mẫu, người không định cho chúng ta tiền công à? Sao dào hồ trả thù lao, làm chuồng gà cũng trả thù lao, vậy tiền công có cho không?”

“Đương nhiên là cho chứ, người yên tâm đi, tại ta thấy bây giờ các người khó khăn, nên trợ cấp cho các người, về sau, làm xong những việc này, mỗi ngày chăm sóc cây con và nuôi gà nuôi dê gì đó, ta sẽ không tính tiền công cho các người, đó là chuyện các người phải làm.”

Vương Thiết Sơn nghe xong, mới nhẹ nhàng thở ra. Mấy ngày nay thật sợ, đột nhiên nhìn thấy chủ mẫu như Tử Tình, thật đúng là không quen nổi.

Hai ngày sau, Tử Tình kéo Tử Phúc đến chợ phiên mua gà con, được hơn 80 con, bỏ vào chuồng gà thứ nhất, cũng nói cho bọn họ, gà con còn nhỏ, buổi tối phải cho vào chuồng gà, qua vài ngày sẽ tự nó ra vào, sau đó, Tử Tình lại ôm bốn con chó nhỏ và một con mèo ở nhà đến, bảo bọn họ nuôi nấng.

“Chủ mẫu, người yên tâm, mấy việc này ta làm được, nuôi gà nuôi heo, cái gì cũng làm rồi, nam nhân nhà ta trừ việc nông, cũng từng trồng cây ăn quả, còn có thể hoạn kê (thiến gà), về sau người đừng mời người ngoài tốn công.” Lí thị nói.

“Thật à? Vậy thì tốt quá, bằng không nhiều gà như vậy, tương lai muốn mời người đến làm cũng rất phiền toái.” Tử Tình cảm thấy thật đúng là ngoài ý muốn.

Lí thị thấy Tử Tình vui vẻ, liền nói: “Đúng vậy, có một việc chúng ta muốn thương lượng cùng chủ mẫu, dưới núi có tư thực (trường học tư), con trai nhà ta có thể đưa đi đọc sách hai năm không, một tháng nay, nhờ phúc của chủ mẫu, trong tay cũng dư được 1 lượng bạc, chúng ta muốn cho đứa nhỏ đi học. Đứa nhỏ cũng không làm gì nhiều, hàng tháng chúng ta cũng có tiền thu nhất định, không thiếu một trăm văn tiền học phí.”

“Được chứ, đây là chuyện tốt, người đã muốn cho đứa nhỏ đọc sách vài năm thì cứ cho đi, tương lai đứa nhỏ giúp đỡ các người ghi chép sổ sách, làm việc cũng tiện.” Tử Tình đáp ứng.

148. Chương 148: Tử Lộc Làm Mai

Hôm nay, Tử Tình cùng Tử Phúc mới từ chanh viên về nhà, thấy Tam bà bà ra ngoài, Tử Tình chào hỏi, tiễn khách nhân, nhanh tiến lên hỏi Thẩm thị, mới biết Tam bà bà tới là muốn làm mai cho Tử Lộc.

Thì ra gần đây Thẩm thị luôn luôn hỏi thăm nhà ai có nữ hài tử, để Tử Lộc năm nay đính hôn, mùa thu sang năm sẽ thành thân.

“Nương, nhị ca còn nhỏ mà. Gặp cái gì?” Tử Lộc lớn hơn Tử Tình có hai tuổi, năm nay cả tuổi mụ là mười sáu, sang năm thành thân mới mười sáu tuổi tròn, nếu ở hiện đại thì chỉ học lớp 10 phổ thông thôi, quá sớm để lập gia đình.

“Nhị ca người không nóng nảy, nhưng có người sốt ruột đấy, phải có thứ tự trước sau, bằng không, nhị ca người thật đúng là có thể chờ thêm hai năm. Ta chỉ sợ Khang Bình mặc kệ.” Thẩm thị nói, còn cố ý liếc Tử Tình.

Tử Tình không chú ý tới ánh mắt của Thẩm thị, giờ khắc này Tử Tình đang giật mình, cảm thấy thời gian như nước trôi, năm tháng thoi đưa, lơ đãng mà một đám đều trưởng thành, muốn thành hôn, về sau, ai cũng có gia đình nhỏ của riêng mình, không bao giờ có thể thân mật khăng khít làm nũng với hai ca ca, đồ dành em út, trong lòng Tử Tình quyến luyến, có chút chua xót, Tử Phúc phát hiện tâm tình của Tử Tình, sờ sờ tóc nàng.

Lần này người Tam bà bà nói là nhà cách không xa, Trần gia thôn, là trưởng nữ trong nhà, phía dưới còn có ba đệ đệ, gia cảnh kém một chút, nhưng nghe nói nữ oa này có khả năng mạnh mẽ, Thẩm thị nghe xong có chút động tâm, nàng luôn luôn thấy Tử Lộc quá mức thành thật, trong lòng không tính toán, học hành lại không quá giỏi, với lại hẳn cũng không thích hợp ra ngoài làm quan, tương lai chỉ có thể giữ phần nghiệp, nếu có thể tìm được một thê tử lợi hại khôn khéo giúp hẳn trông coi gia nghiệp thì Thẩm thị mới an tâm.

Thẩm thị nhờ người lạng lẽ hỏi thăm một chút, nữ oa này có hình dáng không tệ, đáng tiếc là không biết chữ. Thẩm thị không quá để ý, chính nàng lúc đầu cũng không biết chữ, lúc gả đến mới học tự tượng phụ một ít chữ. Nhưng chuyện xem tướng thì phải đợi đến kì nghỉ đông chí, Tử Lộc về nhà mấy ngày.

Một ngày này, Tử Tình đang lấy cây giống, bỗng nhiên cảm thấy bụng căng cứng, rất là khó chịu, Tử Tình mới nhớ tới bản thân đã tròn mười ba tuổi, di cả (kinh nguyệt) nên đến. Tử Tình vội ném cái cuốc trong tay, kêu Tử Phúc làm thay nàng, cũng cho hẳn một hầu bao, bên trong có không ít tiền. Nói: “Đại ca, ta không thoải mái, hôm nay ngươi tự mang cây giống qua bên kia đi, bằng không thì ngươi gọi đại tẩu đi cùng ngươi.”

Tử Phúc rất kinh ngạc, đây là hiện tượng chưa có bao giờ, truy vấn Tử Tình, “Muội muội không thoải mái chỗ nào? Nói đại ca biết đi.” Tử Tình làm gì mà có thể nói, chỉ đẩy hẳn đi.

Trở lại trong phòng, Tử Tình tìm một miếng vải bông trắng. Đang chuẩn bị đi giặt rồi phơi, bỗng nhiên nghĩ đến việc này phải nói cùng Thẩm thị, bằng không mình chuẩn bị tất cả tốt rồi sẽ khiến nương hoài nghi, cổ đại không giống hiện đại, làm gì có lớp dạy sinh lý, hơn nữa, Tử Tình cũng không có tỷ tỷ có thể dạy nàng điều này.

Nghĩ vậy, Tử Tình kéo Thẩm thị vào nhà, ra vẻ khẩn trương nói: “Nương, vừa rồi lúc con lấy cây giống, bụng con căng cứng, khó chịu, nương xoa xoa cho con đi.” Nói xong, chính mình còn dùng sức ghen cười.

Thẩm thị hiểu rõ, vuốt đầu Tử Tình, cười nói: “Tình nhi của nương rốt cục đã trưởng thành, lúc này nên chuẩn bị đồ cưới thôi.”

“Nương, có ai lấy nữ nhi của mình ra giỡn như vậy không? Con nhớ lúc nhỏ con nói chuyện này, nương còn đánh con mấy cái.” Tử Tình quyết miệng.

Thẩm thị nghe xong, búng trán Tử Tình: “Trước khác nay khác, bây giờ con đính hôn hơn một năm rồi, có thể giống nhau sao? Chuyện lâu rồi mà con còn mang thù hằn?” Nói xong, nàng tìm mấy tiếng vải mới, bảo Tử Tình tìm ít phân tro, dạy Tử Tình sử dụng thế nào, Tử Tình không chịu, bảo hẳn gì đó.

Tử Tình đem vải bông trắng giặt sạch, phơi nắng, lại dùng nước sôi trụng một đồng bông vải, cũng phơi dưới nắng. Thẩm thị lắc lắc đầu, cũng chưa nói gì.

Cơm chiều, Tăng Thụy Tường bỗng nhiên nói với Tử Phúc: “Phúc nhi, ngày mai ta sẽ đi thu địa tô, ngươi cùng ta đi.”

Tử Phúc kinh ngạc nhìn Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, cũng không hỏi gì, gật đầu đáp ứng.

Thẩm thị nói với Lưu thị: “Tiểu Mai, ngày mai con cũng bắt đầu theo ta quản lý gia vụ, vừa vặn Tử Lộc muốn đính hôn, con học hỏi đi, cơm tất niên năm nay con tự an bày.”

Lưu thị nghe xong, kính cẩn lên tiếng, rồi nhìn Tử Phúc bằng vẻ mặt nghi hoặc, “Là như vậy, đầu xuân sang năm Tử Phúc sẽ đi kinh thành, ta muốn con đi theo chăm sóc hẳn, đến lúc đó tự con phải quản lý mọi chuyện, bây giờ học để lúc đó đỡ luống cuống tay chân.” Thẩm thị nói.

“Nương, sao con không biết, ta đi kinh thành làm gì?” Tử Phúc hỏi.

“Việc này, cha con về sẽ nói cho con.” Thẩm thị nói.

“Tử Vũ, ngày mai ngươi bắt đầu theo ta đến sau núi nhất trứng gà, về sau, chuyện phía sau núi giao cho ngươi.” Tử Tình cũng nhanh nói, vừa thấy ý của cha mẹ, mà mình cũng tầm hai năm nữa sẽ thành thân, chuyện trong nhà phải tìm người thay thế, với lại tương lai của Tử Vũ sẽ không kém, chắc chắn sẽ tìm được nhà chồng mạnh hơn mình nhiều, lỡ trong nhà có một đồng thân thích gì đó, thì giờ bồi dưỡng kiến thức từ nhỏ trước, ít nhất một nữ nhân phải biết làm thế nào để quản lý nhà cửa.

Cả nhà đều nhìn Tử Tình, hỏi: “Vì sao?”

“Tại bây giờ ta phải làm nhiều chuyện, chuyện chanh viên, ta còn muốn thêu bình phong cho nhị ca, Tử Vũ cũng nên học, ta chẳng phải học từ nhỏ sao.” Tử Tình nói.

“Vậy cũng đúng, Tử Vũ, ngày mai bắt đầu theo đại tỷ. Lúc đại tỷ của con bằng tuổi con bây giờ, đã tự quản lý núi hoang hiệu quả, tiền thu hàng năm không ít, con theo đại tỷ học đi.” Thầm thị nghe xong, khuyên nhủ Tử Vũ.

“Thì ra hồi nhỏ muội muội đã có khả năng như vậy rồi, bình phong trong phòng ta cũng là do muội muội thêu à? Thêu thật đẹp.” Lưu thị hâm mộ.

“Đâu chỉ vậy, lúc đại ca thành thân ta tặng một đồng lễ vật, có bình phong, có ngọc thạch, có trang sức, có kê huyết thạch, đúng rồi, còn có đồng tử trì liên kia nữa. Đại ca, đúng không?”

“Xùy, rõ ràng là ngọc thạch và đồng tử trì liên Lâm Khang Bình tặng, người lại coi là người tặng, khó trách bây giờ mỗi ngày đều bắt ta làm lao động khổ sai cho người.” Tử Phúc nói.

“Nếu không có ta, dựa vào cái gì mà Khang Bình sẽ tặng quà cho người, khác gì ta tặng đâu chứ? Với lại ngọc thạch kia là ta dặn hần mua.” Tử Tình nói.

“Nhìn người nói năng kia, làm gì có chút hiền thực gì, mệt ta mỗi ngày đều dạy người, người lại vẫn thế. Về sau ở nhà đi.” Thầm thị giáo huấn. Tử Vũ vụng trộm dùng ngón tay đẩy lỗ mũi, chọc ngoáy nằng, Tử Tình giờ nắm đầm lại.

“Nhưng chanh viên của con thì sao?” Tử Tình hỏi.

“Cái gì mà chanh viên? Đại ca của con đã quen rồi, giao cho đại ca con đi.”

Ý ngày trùng ý chóc ý định của Tử Tình, dù sao đã phác họa sẵn hết rồi, Tử Tình cũng không muốn mỗi ngày đều đi, liền nhanh tiếp lời: “Vậy làm phiền đại ca.”

Về mặt Tử Phúc đau khổ nói: “Nương làm thế thì muội muội lại càng danh chính ngôn thuận bắt ta làm cu li (ý là nô tài) rồi.”

“Được rồi, người đừng giả vờ nữa, mà người cũng nên làm cu li uội muội một ít, ta đã sớm không muốn Tình nhi ra ngoài nhiều.” Tăng Thụy Tường nói.

Tử Tình cao hứng nhảy lên, ôm Tăng Thụy Tường làm nũng “Phụ thân vẫn thương con nhất.” Mọi người cười to.

Từ đây, Tử Tình ở nhà, thỉnh thoảng mới ra sau núi, Lưu thị quản lý gia vụ, Thầm thị cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi, nàng dẫn Tử Vũ đến sau núi, Tử Tình rảnh rỗi thêu bình phong.

Lần này Tử Tình vốn định thêu là một bức chim khách đậu cành mai, gọi là ‘hỉ thượng đuôi lông mày’, nguyên nhân Tử Tình sốt ruột là hai năm nữa nàng thành thân, một bức bức tranh thêu lớn như vậy, nhanh nhất cũng phải mất bảy tám tháng mới hoàn thành, Tử Tình còn muốn định thêu hai bình phong để gả qua, còn có quần áo bốn mùa ình cùng Lâm Khang Bình, quan trọng nhất còn có giá y (váy cưới), khăn voan, hầu bao tặng thưởng, bên Lâm Khang Bình chỉ có mình hần, mấy thứ này đều cần Tử Tình làm, Tử Tình đột nhiên nghĩ vậy, cũng may mấy năm nay làm hầu bao không ít.

Ai ngờ Tử Tình vừa đem khung thêu bày ra, Tăng Thụy Tường cũng vẽ xong, Thầm thị nói vẫn thêu bức ‘trăm tử đồ’, ngụ ý là mọi chuyện đều tốt. Tử Tình đành phải thay bức ‘hỉ thượng đuôi lông mày’, về sau có thêu thì dành ình.

Đông chí đến, Tử Lộc trở về nhà, tế tổ xong, Thầm thị liền khẩn cấp nói với Tử Lộc, cũng nói song phương đã hẹn rồi, Tử Lộc đành phải đáp ứng, bởi vì Thầm thị nói là không thể chậm trễ hôn sự Tử Tình vì hần, nguyên bản Tử Lộc không định thành thân sớm như vậy, nhưng liên lụy tới Tử Tình, ai bảo hần thương muội muội chứ.

Tổng cộng Tử Lộc có ba ngày nghỉ, ngày đầu tiên tế tổ, ngày thứ hai đi nhà gái, ngày thứ ba nhà gái đến nhà trai, không khác gì lúc Tử Phúc làm, chẳng qua là thời gian hơi vội. Kết quả xem tương coi như là vừa lòng, Tử Lộc vội vàng sắp xếp đồ lên đường, mọi chuyện đều có Tăng Thụy Tường và Thầm thị lo, lễ vật

đính Thẩm thị đã chuẩn bị tốt, giống Lưu thị, một đôi vòng tay long phượng vàng cùng hai xấp vải dệt loại tốt.

Thẩm thị về nhà nói với Tử Tình, bảo nha đầu Trần gia tương đối khôn khéo, cũng ăn không ít khổ, của cải tương đối ít.

“Vậy nương không sợ tương lai nàng tài sản được phân chia chuyển đến nhà mẹ đẻ à?” Tử Tình hỏi.

“Cũng không lo lắm, ta sớm phân chia cho bọn họ, muốn cho thì đó cũng là tài sản của nàng, như vậy, trong lòng nàng sẽ có tính toán, không làm quá mức. Có giúp đỡ nhà mẹ đẻ cũng không sao. Ta cũng không hi vọng Tử Lộc cưới phải một người vô tình vô nghĩa.” Thẩm thị nói.

Tử Tình thở dài, chỉ mong nhị tẩu biết thế nào là đủ.

Tử Lộc đính hôn xong, Thẩm thị cũng không rảnh rỗi, tìm người xây phòng ở, làm gia cụ, phòng ở bên cạnh Tử Phúc, Tử Tình cười nói: “Phòng của đại ca thì treo biển Phúc viên, nhị ca là Lộc viên, tương lai tiểu tam cùng tiểu tứ chính là Thọ viên cùng Hỉ viên, đỡ phải đi nhầm, mà lỡ đi nhầm thì rất phiền à nha.”

“Người lại ra chủ ý quỷ gì hả? Phòng mình mà đi nhầm được à?” Thẩm thị búng trán Tử Tình.

“Tình nhi nói đúng đấy.” Tăng Thụy Tường sờ sờ râu.

“Nhìn xem, cha còn khen con đấy. Ai bảo nương không học phụ thân?” Tử Tình than thở.

Thẩm thị mặt đỏ lên, lắc đầu, vội vàng đi ra.

149. Chương 149: Lão Gia Tử Cầu Tình

Ngày mồng tám tháng chạp qua đi, sắp đến lễ kết hôn của Đại Mao, Tăng Thụy Tường thương lượng cùng Thẩm thị, tự hấn đi là được, ăn xong bữa cơm rồi về nhà.

“Nhưng không biết đại ca cho bao nhiêu tiền biểu, ta mà cho nhiều hơn, đến lúc đó viết ra rất khó coi.” Thẩm thị nói.

Tăng Thụy Tường vừa nghe, tìm xe lừa đưa tin cho Tăng Thụy Khánh, Tăng Thụy Khánh trả lời có cho hai xuyên tiền biểu, tiền tặng là năm mươi văn. Tăng Thụy Tường nghe xong, chuẩn bị hai trăm năm mươi văn, cũng không muốn nói gì với lão phòng, chắc là sợ Điền thị biết lại làm âm ỉ.

Tử Tình nhớ tới một chuyện, hỏi Thẩm thị, “Nương, lúc thành thân đại ca, chác cậu đều cho lễ gặp mặt, các cô cô không cho, vì sao vậy?”

“Nói lý lẽ thì đều phải cho hết, chẳng qua là nông dân nhà nghèo. Các cậu của con tự đề xuất, vài năm nay, cuộc sống của các cậu con tốt hơn, cũng nghĩ thừa dịp này mà khoe khoang một chút.”

“À, cho nương chỗ dựa ấy mà.” Thẩm thị nghe xong, cười không nói.

“Vậy chúng ta không đến nhà đại cô, ông bà nói gì không? Phụ thân cũng không đi thì tốt rồi.” Tử Tình hỏi.

“Ai biết được, đến lúc đó hẵng nói. Con nghĩ cha con muốn đi à? Không phải bởi vì lúc đại ca của con thành thân, ông nội kéo bốn người chúng ta vào phòng nói nửa ngày, nói cái gì mà tết không đi cũng không sao, nhưng đứa nhỏ thành thân phải lộ mặt, bằng không truyền ra cũng không dễ nghe, người ngoài làm gì biết chuyện trong nhà thế nào, lời đồn truyền đến truyền đi, cuối cùng cũng không biết truyền thành dạng gì, thôn bọn họ không biết chúng ta, tự nhiên sẽ không giúp chúng ta nói chuyện. Cho nên cha của con mới quyết định tự minh đi, dù sao cũng không nhiều, mỗi đứa một lần.” Thẩm thị nói xong, còn thở dài một hơi.

“Nương, ông nội con nói thật buồn cười, nói cái gì mà tết không đi cũng không sao, lời này hẳn là nên nói cho đại cô bọn họ chứ. Đại cô cũng đâu để ai đến nhà, từ mừng hai đã đến nhà mẹ đẻ ở, nàng phải chiêu

đãi ai đâu. Nhị cô thì tốt xấu gì còn chiêu đãi chúng ta một năm một lần, ba năm chiêu đãi thân thích nhà chồng một lần. Miệng đại cô chỉ ăn đồ nhà người khác, người khác có thể ăn được miếng cơm nhà nàng chắt?”

Đang nói, Tăng Thụy Tường dẫn Tử Phúc bọn họ vào, Tử Tình đành im miệng.

Ai ngờ mừng mừng, vừa cơm nước xong không bao lâu, lão gia tử tới cửa, Tử Tình pha trà, bưng qua. Đang muốn về phòng, lão gia tử nói: “Tử Tình đừng đi, cả nhà ngồi lại đây nghe lão nhân ta nói mấy câu.”

Tăng Thụy Tường vừa thấy sắc mặt lão gia tử khác thường, vội bảo cả nhà ngồi trông phòng, lão gia tử liếc mọi người một cái, hỏi: “Hôm sau Đại Mao thành thân, các người ai đi?”

“Cha, một mình ta đi là được, bọn nhỏ không đi, đỡ muối muối làm thêm một bàn.” Tăng Thụy Tường đáp.

“Ta biết có loại tình huống này mà, may mà hôm nay ta đến, Tường nhi, lúc Tử Phúc thành thân ta đã nói với người rồi. Chuyện khác ta không quan tâm, nhưng cho dù là con nhà ai thành thân, đều phải có mặt, các người lúc đó đã đáp ứng ta mà, huống hồ việc tiền biếu ta không muốn nói người thế nào, đại muội tử của người cũng nói, sau này sẽ an phận thủ thường, nàng mà định tính toán làm gì, không cần người nói, cha sẽ đoạn giao giùm các người. Nhà lão nhị à, không phải cha bắt công, chuyện này cha chỉ lo lắng thay các người thôi, các người nghĩ đi, chuyện Tử Tình mới qua không bao lâu, Đại Mao đã ở quỳ cửa nhà người nửa ngày, toàn thôn ai cũng biết hẳn không cần thận làm đổ mâm lên Tử Tình, sự thật như thế nào thì chỉ có người nhà mới biết, còn ai có nghi ngờ gì cùng tự đoán mà thôi, nếu lần này Đại Mao thành thân, các người không đi, ngược lại người khác sẽ nói Tử Tình bị Đại Mao cố ý hãm hại, các người nghĩ xem ta nói đúng không đã?”

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nghe xong, không nói, Tử Phúc hỏi: “A công, chỉ sợ chúng ta vừa đi, lại cổ vũ bọn đại cô làm bậy, không phải ta làm cháu mà nói bậy với trưởng bối, tại mấy năm nay đại cô bọn họ làm việc quá ngoan độc, làm sai đâu chỉ có hai việc, mỗi lần đều do cha mẹ ta dễ nói chuyện, do ông cùng bà che chở, dù sao bọn họ không chịu tổn thất gì, cho nên bọn họ càng làm càng quá đáng. Nếu là đại cha, bọn họ cũng không dám, bởi vì bọn họ biết rõ chọc giận đại cha ta, đại cha ta sẽ không thềm nhìn bọn họ một lần.”

Lão gia tử nghe Tử Phúc nói, cũng không tiếp lời, dừng một chút mới nói: “Đại cha của người cũng đáp ứng tham gia tiệc cưới của Đại Mao, lần đó Đại Mao sai, nhưng tiểu tử Khang Bình xuống tay không nhẹ, coi như Đại Mao bị trừng phạt đúng tội, lần sau cho hẳn mượn mấy lá gan cũng không dám thế nữa. còn Quế Anh là đứa kiên thức hạn hẹp, muốn trèo cành cao, đại cô người đã mắng nó rồi. Ta đã nhắc nhở đại cô rồi, nếu làm gì với nhà người nữa sẽ đoạn giao, ta nói sẽ giữ lời. Lần này, các người nể mặt kẻ

150. Chương 150: Tranh Đoạt Công Tác

Lâm Khang Bình về nhà vào hai mươi tháng chạp, lại dẫn theo một xe quà tặng, Tử Tình được mang đôi trâm bướm đậu nành lan vàng, làm mê mắt Điền thị, giờ khắc này, bà rốt cục thừa nhận Lâm Khang Bình mạnh hơn Đại Mao không chỉ một chút.

Ngày kế, hai người cùng đi chanh viên một chuyến, cầm ít đồ ăn cho Vương Thiết Sơn, Tử Tình lại cầm một lượng bạc, hai hồng bao, tết sẽ không thời gian qua đây, chi bằng hôm nay đem tiền công đến, lại ối đứa trẻ năm mười văn tiền mừng tuổi.

Ngắn ngủn ba tháng, trừ tiền công, Tử Tình cho bọn họ gần 2 lượng tiền đào hố và chuồng gà, Lâm Khang Bình nhìn vườn cây giống trước mắt, ôm lấy Tử Tình, tung lên, ôm lấy, lại xoay tròn một vòng, hô: “Tình nhi của ta thật giỏi, trồng nhiều cây như vậy, còn làm cả chuồng gà.”

Tử Tình cũng thật liên phát hoảng, hét rầm lên, sống hai đời, nào có bị nhân để qua giữa không trung qua? Nay choáng váng cảm giác thật đúng không dễ chịu.

Vợ chồng Vương Thiết Sơn thấy, đều đỏ mặt quay đầu đi.

Lâm Khang Bình thấy mặt mũi Tử Tình trắng bệch, vội đỡ nàng đứng vững: “Đều tại ta cả, người có sao không?”

Tử Tình lắc lắc đầu, một hồi đỡ chóng mặt, Lâm Khang Bình mới yên tâm, kéo Tử Tình đi một vòng trong rừng cây “Tình nhi, đây là sản nghiệp đầu tiên của chúng ta, về sau, chờ ta trở lại, mua thêm ruộng đất nữa, chúng ta làm địa chủ, người thấy được không?”

“Được chứ, về sau ta sẽ không làm gì cả, ở nhà chờ đếm bạc.”

“VẬY về sau ta sẽ kiếm bạc nhiều hơn, ta thích nhìn người mặt mày hớn hở.”

Hai người nói rất nhiều lời không đầu không đuôi, thời gian liền đi qua, Tử Tình chuẩn bị về nhà, “Tình nhi à, ở lại thêm một chút đi, lâu lắm mới có cơ hội dẫn người ra ngoài, ở nhà luôn có một đồng người. Muốn nói cùng người cái gì cũng không tiện, muốn nắm tay người còn phải xem có người không.”

Tử Tình nghĩ hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, người yêu nhau thì luôn muốn ở gần nhau, hy vọng đối phương bên cạnh mình, cho dù không có chuyện gì để nói, nhưng trong lòng ngọt ngào. Tử Tình bỗng nhiên nghĩ sao mình lại coi hấn làm người yêu? Chẳng lẽ mình đã yêu? Loại khát vọng không muốn xa rời, không phải rất giống với Lưu Sầm sao? Nhưng khác biệt là khi đó trong lòng Tử Tình đối với Lưu Sầm lo lắng nhiều hơn ngọt ngào, bây giờ Khang Bình làm Tử Tình tín nhiệm trăm phần trăm. Hơn nữa mọi chuyện Khang Bình đều coi Tử Tình là nhất, Tử Tình không cảm động cũng khó, có lẽ, cứ như vậy mà Tử Tình cũng thật lòng đối đãi.

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng Tử Tình tràn ngập cảm kích, tuy rằng Lâm Khang Bình xuất thân kém, nhưng lại toàn tâm toàn ý đối tốt với mình. Con đường tương lai còn rất dài, nhìn hai năm phát triển này, Tử Tình tin hai người có thể sáng chế được một phần gia nghiệp xa xỉ.

Thực đơn cơm tất niên là do Lưu thị nghĩ ra. Đương nhiên là không thể để mình nàng làm, dù sao nhà nhiều người, hơn nữa có mấy món nàng chưa làm qua bao giờ, ví dụ như thịt dê, canh thịt dê, đồ hải sản, Thẩm thị luôn luôn ở bên cạnh bày cách. Tử Tình cũng vội vàng giúp đỡ, làm những món ‘tủ’.

Sau khi ăn xong tất niên là đốt pháo hoa.

Mùng hai, theo thường lệ chiêu đãi các cô cô, Tử Tình ở nhà giúp Thẩm thị chiêu đãi khách nhân, Lâm Khang Bình cũng muốn ở lại, bị Tử Phúc tha đi. Cả nhà đại cô Xuân Ngọc không tự đến cửa, là cùng lão gia tử bọn họ vào cửa, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nhీu mày, nhìn lão gia tử ngồi ở bàn trà, nhớ lời ngày ấy lão gia tử nói, Tăng Thụy Tường đành phải kiềm chế bản thân, vội lại, tân nàng dâu của Đại Mao cũng đến.

Tân nàng dâu của Đại Mao vừa vào cửa, ánh mắt nhìn khắp phòng, Tử Tình vừa thấy, cũng là cá mè một lứa cả. Nguyên bản ăn xong cơm trưa, Đại Mao sẽ dẫn nàng về nhà mẹ đẻ, kết quả là sau khi cơm trưa, cả nhà ở phòng dùng trà, Đại Mao muốn lão bà đứng dậy, nàng nhỏ giọng nói: “Ta về nhà mẹ đẻ thì ăn được món gì ngon? Không bằng ở lại đây ăn cơm chiều rồi về nhà mẹ đẻ cũng được, dù sao đêm nay chúng ta sẽ ở nhà mẹ đẻ mà.” Lại hỏi Xuân Ngọc: “Nương, chúng ta cũng muốn xây căn nhà lớn thế này, được không?”

Xuân Ngọc liếc nàng một cái, cười lạnh: “Chúng ta không tốt mệnh như người ta, bây giờ Đại Mao mới học nghề, một tháng được bốn trăm văn, Nhị Mao một năm nay một chết một sống ở bên ngoài mới cảm về ba mươi lượng, chúng ta muốn xây nhà mới thì không biết chờ đến ngày tháng năm nào nữa?”

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nghe xong cũng không tiếp lời, ngày ấy từ Yến thôn trở về, Yến Nhân Đạt cùng Xuân Ngọc mời ở lại mãi, nói là muốn hai người đến ăn điểm tâm của cô dâu vào hôm sau, rõ ràng là thấy Tăng Thụy Tường cho ít tiền biếu, muốn được thêm lễ gặp mặt, không ngờ Tăng Thụy Tường không quan tâm bọn họ, kéo người nhà bước đi.

Tử Tình thấy từ lúc bọn đại cô vào cửa, liền không nói chuyện cùng bọn họ, nhưng không ngờ người ta lại vẫn ở đây được, da mặt dày làm người ta không phục không được mà, trình độ này chắc đao kiếm đâm cũng không xước.

Lúc này Thu Ngọc bỗng nhiên nói: “Tử Tình, ta không muốn để dưỡng người đi Tân Châu nữa, kiếm được cũng không nhiều, Mộc Mộc quá nhỏ, một nữ nhân như ta cũng không thể làm nổi 2 mẫu ruộng nước. Nghe nói người mua một khối hoang, muốn một gia đình làm thuê, vườn trồng cây ăn quả, người tìm cho dưỡng

của người một ít việc để kiếm ít bạc đi. Nhà đại cô người cũng sắp xây nhà. Chỉ còn thừa một mình ta vẫn ở căn phòng vừa cũ lại vừa nát.”

“Tiểu cô, người nói gì vậy, nhiều năm như vậy mà trong tay người còn chưa có đủ tiền để xây nhà à? Người tính xây bao lớn?” Tử Tình hỏi.

“Không bằng nhà người được, nhưng cũng giống với nhà nhị cô của người, có cái sân lớn, có giếng nước. Trong tay ta có được mấy đồng đâu, Mộc Mộc còn nhỏ, tương lai còn nhiều chỗ cần dùng tiền. Ta cũng không thể lấy hết tiền xây nhà được. Người kiếm ít việc cho tiểu dưỡng đi.” Thu Ngọc nói.

“Tiểu cô, nơi đó của ta là làm việc nặng, tiểu dưỡng làm không nổi. Với lại ta đã mướn người hết rồi, không thể từ chối họ được. Như vậy đi, ta chỉ có thể đáp ứng với người, có việc gì thích hợp sẽ nghĩ đến hần.” Tử Tình nói.

“Chuyện tốt như vậy mà không nghĩ đến người trong nhà, mướn người ngoài làm gì? Cả nhà đại cô người đều nhàn rồi kia sao không thuê?” Diên thị nói.

“Đúng vậy, Tam Mao nhà ta lớn rồi, làm việc nặng được, chỉ cần nói cho hần làm cái gì, cam đoan có thể làm tốt.” Yến Nhân Đạt cười nói.

Tử Tình không tiếp lời, nhưng là nghĩ đến sau khi nguyên tiêu, Tử Phúc sẽ rời đi, chuyện cây giống cần một người giúp đỡ vận chuyển, mình thì không thể tự đi được, Thẩm thị cùng Lâm Khang Bình sẽ không đồng ý, lỡ xảy ra chuyện gì, hối hận không kịp. mà giờ cũng chưa tìm ai được, thấy Chú Vân Giang là người tương đối thành thật.

Nghĩ vậy, Tử Tình nói: “Tiểu dưỡng, sau nguyên tiêu thì ta có một việc làm nhỏ, mỗi ngày làm tầm một canh giờ, buổi chiều mỗi ngày tới đây giúp ta lấy hai mươi cây giống đến chanh viên, giúp Vương Thiết Sơn trồng cây, tưới nước, hần đã đào hố xong rồi. Ừ, một ngày hai mươi văn được không?”

“Một canh giờ có thể kiếm được hai mươi văn? Trồng cây cũng không mệt lắm, buổi chiều làm một canh giờ, cũng không chậm trễ công việc của người, người đáp ứng đi, về sau sẽ tìm việc hợp hơn, người ở nhà, Mộc Mộc có người trông, ta cũng có thể nhiều đồ thêu hơn. Ta thấy hai năm nữa Tử Tình sẽ thành thân, chắc còn muốn đến trong thành mở cửa hàng gì đó, đến lúc đó cũng cho người làm người ghi chép thu chi.” Thu Ngọc nói với trượng phu.

“Đừng đánh chủ ý đến ta, ta cũng không nghĩ vào thành mở cửa hàng, tương lai xa vời lắm.” Tử Tình vội hỏi.

“Muội phu sao có thể đồng ý làm việc này, ta thấy đại tỷ người làm cũng được, không phải chỉ trồng mấy cây à? Cũng không cần đào hố, Quế Anh ở lại làm là được. Chờ về sau có công việc thích hợp sẽ uội phu làm sau.” Yến Nhân Đạt cướp nói.

“Người nói gì vậy? Chúng ta nói là không đi à? Đây là việc ta hỏi Tử Tình, có bản lĩnh thì tự người hỏi Tử Tình ấy.” Thu Ngọc trừng mắt nhìn Yến Nhân Đạt.

” Nếu Tiểu dưỡng không đi, ta tìm người khác, Tam đường thúc cũng được.” Tử Tình cười nói, Thu Ngọc thật lợi hại, thần tượng quá đi, nếu lão cha lão nương lợi hại bằng một nửa nàng, thì đâu đến nông nổi như bây giờ. Nhưng nếu thật như vậy thì Tử Tình kia cũng sẽ không bị nhốt vào chuồng heo, mình sao đến được đây.

“Đi chứ, chuyện tốt như vậy sao ta không đi? Ngày nào bắt đầu thì người đến nói cho ta biết một tiếng. Làm được tầm bao lâu?” Chú Vân Giang nói.

“Chắc tầm ba tháng, trời quá nóng, cây giống không nhiều, mà tỉ lệ sống sót cũng rất thấp.”

Yến Nhân Đạt nghe xong tức giận, Tử Tình cũng không để ý, trong lòng nhưng vui vẻ một trận.

Tử Tình chưa gì đã cự tuyệt yêu cầu của Yến Nhân Đạt, Diên thị cũng biết quan hệ hai nhà chỉ có thể như vậy, lần trước Đại Mao thành thân đã loạn một hồi, thái độ Tăng Thụy Tường cường ngạnh, nói cái gì cũng không chịu nghe.

Điền thị thở dài, không nói gì nữa, làm Tử Tình có chút ngoài ý muốn. Nàng tự nhiên là không biết Điền thị làm nàng giận, công việc của tiểu con rể sẽ không còn, cả nhà đại nữ nhi đã vậy, nhà tiểu nữ nhi cũng không thể làm căng thẳng thêm, đang nhờ vả để kiếm tiền xây nhà mà.

Cơm chiều xong, mọi người ngồi uống trà, lão gia tử thấy một nhà Xuân Ngọc ngồi đấy mà không có người quan tâm bọn họ, liền dẫn bọn họ về lão phòng, Tử Lộc cùng Lâm Khang Bình bọn họ cũng vào cổng.

Nhoáng một cái đã đến nguyên tiêu, cơm chiều qua đi, Tăng Thụy Tường gọi Tử Phúc vào thư phòng, một lúc lâu mới đi ra, sau đó gọi tất cả mọi người vào nhà, nói là mở hội nghị gia đình.

151. Chương 151: Hội Nghị Gia Đình

Tăng Thụy Tường nói muốn mở một hội nghị gia đình, bọn Tử Phúc đều không hiểu, đây chính là việc chưa có bao giờ, Lâm Khang Bình định rời đi, bị Tăng Thụy Tường giữ lại, cả nhà vào phòng, Tăng Thụy Tường nhìn mọi người, nói: “Từ lúc ở riêng, chúng ta càng ngày càng tốt lên, ta cùng nương các người trải qua mấy năm nay, hiểu ra một đạo lý, đó là người thân sau khi thành thân, đều có tính toán riêng mình, càng ở riêng sớm càng có lợi cho con cái. Gia đình càng đông, không đồng lòng, làm việc cãi cọ so đo nhau, e sợ mình làm nhiều chịu thiệt, hận không thể người ăn ta, ta ăn người, máu mủ tình thâm mà vì tiền tài, lợi ích cá nhân làm mờ nhạt, cuối cùng, còn xa lạ hơn người xa lạ. Ta và cô cô các người, cả đại cha nữa, chính là một ví dụ.”

Tăng Thụy Tường dừng một chút, nhìn Thẩm thị, tiếp tục nói: “Nương các người mấy năm nay chịu bao nhiêu khổ, các người cũng biết. Cho nên, ta và nương các người đã thương lượng sớm, chờ đứa nhỏ thành thân, tuyệt sẽ không ép các người ở chung, cho các người ở riêng sớm, bằng bản lĩnh của mình mà ăn cơm, nếu không có bản lĩnh thì mấy năm nay chúng ta cũng có chút sản nghiệp, an phận trông nom số sản nghiệp ấy, cũng có thể áo cơm không lo cả đời. Cho nên, nhà này tạm thời tách ra như vậy, ta và nương các người quyết định, ổi đứa nhỏ hai cửa hàng, một trăm mẫu ruộng nước, cộng thêm hai ngàn lượng ngân lượng khi ở riêng. Hai cửa hàng tiền thuê một năm là một trăm lượng, một trăm mẫu ruộng nước chỉ cần không gặp năm thiên tai cũng có thể được hai trăm năm mươi lượng tiền thuê, đủ để người giàu sống mấy năm, cho nên các người một năm dựa vào số tiền thuê này cũng thừa được nhiều. Bây giờ chúng ta có cửa cái là 10 cửa hàng, 420 mẫu ruộng nước, trong nhà có hơn ba ngàn ngân lượng. Cho Tử Phúc hai ngàn lượng trước, cộng thêm hai cửa hàng một trăm mẫu ruộng nước, ngày mai tiền thuê cửa hàng các người tự đi thu.”

“Cha, con là trưởng tử, sao mới thành thân đã ở riêng được. Đệ đệ muội muội đều còn nhỏ, con còn chưa cống hiến được gì cho gia đình, sao có thể rời đi trước được, cha, con không đồng ý ở riêng, nếu ở riêng, con cảm thấy con sẽ xa lạ với đệ đệ muội muội.” Tử Phúc vội nói.

“Chuyện này người không cần lo lắng, ta cùng nương người đã nghĩ rồi, nhà này là nhất định phải chia ra, chia càng sớm càng có lợi với các người, chúng ta trải nhiều nên hiểu.” Tăng Thụy Tường nói.

“Nếu như vậy thì cha đừng cho con nhiều bạc, con ở nhà nhiều mà. Lỡ có gì cần dùng gấp thì sao? Còn nữa, năm nay tiểu nhị sẽ thành thân, phải chuẩn bị nhiều ngân lượng.” Tử Phúc nói.

Lưu thị một mặt ngơ ngác, giống nằm mơ, đánh chết nàng cũng không ngờ Tăng gia có của cải nhiều như vậy, giống như bánh bao thịt từ trên trời rơi trúng đầu nàng.

“Không cần, trong nhà đủ bạc. Hàng năm đều có tiền thu. Các người đi kinh thành, trong tay phải có chút bạc phòng thân. Năm ngoài mùa màng không tốt, giảm sản lượng thật nhiều, nên địa tô không thu, đưa hầu cùng cam đều giảm sản lượng, dù vậy, một năm vẫn đủ bạc cho tiểu nhị dùng.” Thẩm thị nói.

“Đúng rồi, ngày mai tìm lí chính phân hộ tịch cho người, giấy tờ đất và cửa hang sang tên luôn, không có hộ tịch thì các người không thể có tài sản. Về sau, các người phải tự dựa vào chính mình, chúng ta chỉ hy vọng sau này các người sống tốt, nhớ đến tình cảm huynh đệ, nhưng có gì xảy ra cũng cấm không được dòm ngó đến tài sản của người nhà. Ta cùng nương người không có yêu cầu nào khác nữa.” Tăng Thụy Tường nói.

“Còn một việc nữa, phần gia nghiệp này chủ yếu dựa vào Tình nhi mà có, cho nên về sau Tình nhi cùng Vũ Nhi đều giống các người, cũng là hai ngàn lượng bạc hai cửa hàng một trăm mẫu ruộng nước, ta nói trước, các người có ý kiến không? Đừng để đến lúc đó bảo ta làm nương mà thiên vị.” Thẩm thị hỏi.

“Không có, không có. Theo con thì phải uội muối nhiều đồ cưới, dù sao muối muối gả vào nhà người khác, phải có một ít ngân lượng phòng thân.” Tử Phúc nói.

“Không cần cho thêm, cả nhà bằng nhau, sau khi ở riêng xong, tiền nhà kiếm được là của nhà, tiền các người tự kiếm là của các người. Nhưng các người nhớ đến Tình nhi nhiều một chút là được.” Thẩm thị vung tay.

“Nương, không cho Tình nhi cũng không sao, ta có thể nuôi Tình nhi, các người yên tâm đi. Tương lai của chúng ta chắc chắn tốt đẹp, phần tài sản đó chứ cho đệ đệ muối muối đi.” Lâm Khang Bình nói, đẩy Tử Tình đang ngăn người.

Tử Tình đắm chìm trong cảm xúc của mình, đại ca thành thân, có người hẳn yêu thương, bây giờ đi xa, đến kinh thành, trong nhà lại ở riêng, về sau, chỉ sợ mình khó hưởng thụ của sự yêu thương của hẳn, kế tiếp là nhị ca, nước mắt Tử Tình rơi từng giọt.

“Đừng cãi nữa, người là người, đồ cưới là đồ cưới. Ta nói rồi, nữ nhân cũng vậy. Chờ trăm năm sau, phần tài sản còn lại các người tự chia đều.” Tăng Thụy Tường nói.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình không có phản ứng, cúi đầu, thấy từng giọt nước mắt tuôn rơi, Lâm Khang Bình biết tâm tư của Tử Tình, vội lấy khăn của mình ra, nếu không có nhiều người, Lâm Khang Bình đã lau cho nàng. Lâm Khang Bình nhẹ nói bên tai Tử Tình: “Yên tâm, về sau chúng ta không đi đâu cả, ở lại bên cạnh cha mẹ, đại ca bọn họ trở về, chúng ta vẫn có thể ăn ở cùng nhau.”

“Tỷ tỷ, sao người khóc, được rồi, đừng khóc nữa, có phải thấy cha mẹ cho người ít đồ cưới không, người yên tâm, chờ đệ đệ kiếm được tiền, chắc chắn sẽ cho người một quà lớn.” Tử Hỉ sát bên Tử Tình, cười trêu ghẹo một câu.

“Tiểu tứ nói vậy gì thế hả, không thấy tỷ người đang thương tâm à?” Lâm Khang Bình trừng mắt nhìn Tử Hỉ.

“Người biết cái gì chứ, ta đang chọc cho tỷ ấy cười mà. Tỷ, về sau ta ở đâu, người liền ở đấy, ta không rời xa người đâu.” Tử Hỉ nói.

Tử Tình nghe, nở nụ cười, “Người nói vậy bực gì đó? Sao người không nói ta ở đâu người ở đấy, người ngay chỗ nào, vì sao muốn ta đi theo người, người không đi theo ta được à? Với lại chờ tương lai người đón dâu, người hẳn nói những lời này.”

“Nhìn xem, ta chọc tye cười rồi đó. Chúng ta đi đâu vẫn ở cùng nhau mà, chắc chắn được ăn ngon uống ngọt.” Tử Hỉ reo lên.

Tử Phúc thấy Tử Tình, nói: “Cha mẹ, các người yên tâm đi, cho dù ta có ở đâu, có làm gì, ta đều sẽ nhớ tới đệ đệ muối muối. Cũng sẽ nhớ được trách nhiệm của trưởng tử.” Tử Phúc nói xong, dẫn Lưu thị lấy cha mẹ ba cái.

Thẩm thị lấy tay che miệng, nức nở nói: “Nhất định phải nhớ được lời nương nói, tết hàng năm phải về nhà, để nương trông thấy các con.”

Tử Tình thấy Thẩm thị rơi lệ, cũng nhịn không được, lúc này Lâm Khang Bình thoải mái lau lệ cho Tử Tình, tay kia thì nắm tay Tử Tình, nếu người không nhiều, hẳn còn muốn ôm Tử Tình vào ngực mà dỗ dành, từng giọt nước mắt đều là của người hẳn yêu nhất, tâm hẳn cũng đau đớn. Người khác chưa để ý, nhưng Lưu thị hâm mộ cực kì, muối phu này đúng là thương cô em chồng mà.

Thẩm thị nói xong, lại kéo tay Lưu thị, chỉ nghe Thẩm thị nói: “Con à, mấy ngày nay nương đã nhìn kĩ, người cũng là người có thể chịu khó, nhớ sống cho tốt. Chờ khi nào có con, bận quá thì mua nha đầu giúp người, không sợ tiêu bạc đâu. Cả nhà chúng ta hằng năm chỉ tiêu dùng hơn 20 lượng, tính cả đồ ăn và mặc thì tầm 50 là đủ. Trong lòng người phải có tính toán trước, tiền bạc này phải quản lý thế nào cho đúng. Lần này để các người đi kinh thành, chủ yếu vì học nghiệp của Tử Phúc, các người mua một căn nhà nhỏ ở kinh thành, hoặc thuê một căn cũng được, bạc còn thừa thì mua cửa hàng ở kinh thành rồi cho thuê, tiền

thêu cũng đủ xài. Con à, Tử Phúc là trạng phu của người, là người mà người dựa vào cả đời, hần tốt thì người mới tốt, cho nên, thường ngày chăm sóc nhiều cho hần thay ta.”

“Vâng thưa nương, ta nhớ kỹ. Ta nhất định sẽ chăm sóc hần cho tốt, ngài yên tâm đi. Ta cũng sẽ nhắc nhở hần viết thư nhiều hơn gửi về nhà.” Lưu thị trả lời.

“Không bằng đại ca mua căn nhà ở kinh thành đi, nếu muốn ở trong kinh nhiều năm cũng tiện. Về sau cho thuê hoặc bán đều tùy ý các người. Ta cùng đi với các người, các người cứ tạm ở trong nhà của ta đã, rồi từ từ tìm kiếm, không vội gì đâu, nhất định phải mua được căn nhà vừa ý. Qua hai năm, dẫn cha cùng nương đi kinh thành dạo chơi.” Lâm Khang Bình nói.

“Vậy thì tốt, trên đường còn có người hỗ trợ.” Tử Phúc nói.

“Ngày mai người đi làm hộ tịch thì thuận tiện dẫn nàng dâu về nhà mẹ đẻ ở một ngày. Chuyến đi này phải tầm một năm mới về.” Thẩm thị nói với Tử Phúc, lại nói Lưu thị: “Chuyện trong nhà, ta không giấu giếm người, là coi người như một phần tử của gia đình, nhưng đừng nói cho người ngoài biết. Ta nói người hiểu không?”

Lưu thị vội đáp ứng. Thẩm thị lại bảo nàng cất tiền đi.

“Cha, nương, việc ở riêng này có nói cho ông bà biết không? Dù sao trước khi đi con cũng đến đó, chuyện phân chia hộ tịch, sớm hay muộn gì bọn họ cũng biết, chuyện lớn như vậy mà không nói một tiếng, nếu nghe người khác nói thì ông bà sẽ trách tội chúng ta.” Tử Phúc hỏi.

Tăng Thụy Tường nghĩ nghĩ, nói: “Ngày mai chúng ta đến đó nói, sau đó đi tìm lí chính, sớm làm xong chuyện để còn đi.”

Tử Phúc gật gật đầu.

Cả nhà lại nói ít chuyện, biết Tử Phúc muốn đi kinh thành, hơn nữa cũng ở riêng sống một mình, trong lòng mọi người đều ề ảm, Tử Tình càng không cần nói, tiền Tử Phúc, còn tiền Lâm Khang Bình, về u sầu ly biệt lan tràn trong lòng mỗi người.

152. Chương 152: Quốc Tử Giám

Sáng hôm sau, Tăng Thụy Tường dẫn Tử Phúc cùng Lâm Khang Bình ra ngoài, đến lão phòng trước, quả nhiên, lão gia tử nghe tin Tử Phúc ở riêng, mừng: “Nào có chuyện vừa thành thân đã đuổi đứa nhỏ ra ngoài hả? Người làm như vậy khiến Tử Phúc nghĩ thế nào, khiến tân nương dâu nghĩ thế nào? Nghe ta khuyên một câu thôi, muốn ở riêng thì cũng chờ Tử Hỉ thành thân xong hẵng nói.”

Tử Phúc giải thích nói là vì muốn hần đứng tên một phần gia sản cho tiện, luật pháp quy định không có hộ tịch thì không thể có sản nghiệp của riêng mình.

Lão gia tử nghe xong, sững sốt, trầm ngâm nửa ngày, Tăng Thụy Tường nhân cơ hội nói: “Cha, sau khi ở riêng thì nó vẫn là con ta, ta nghĩ kỹ rồi, về sau bọn Tử Lộc thành thân cũng đều ở riêng, tự mình ra ngoài làm ăn, sống tốt hay xấu đều là chuyện của chính mình, không oán được người khác, đỡ phải cảnh cả một đại gia đình ở chung, cả ngày bởi vì một chút việc nhỏ lòng gà vỏ tỏi mà giận dỗi, thời gian dài thì làm tình cảm huynh đệ phai nhạt. Lỡ bọn họ có thể ra ngoài làm chút gì đó tiếng tăm, cũng không bôi nhọ thanh danh tổ tông, không uổng công chúng ta dạy dỗ. Ngài yên tâm, tết âm lịch hàng năm ta đều bảo bọn nhỏ về nhà, đến lúc đó cả nhà vẫn cùng nhau ăn tết.”

Lão gia tử nghe xong, vẻ mặt mới hòa dịu, nghĩ tới con của mình thế nào, trong lòng ngổn ngang, nhưng kết quả này sai ở đâu? Lúc nhỏ cũng nhau sống khổ, lão đại là người hiểu chuyện, biết che chở đệ đệ muội muội, sao cứ thành thân thì một đám lại trở nên ích kỷ? Nhất là đại nữ nhi, vì một chút lợi ích nhỏ nhỏ, mà không màng đến tình thân, thế mà mình lúc nào cũng thiên vị nàng, lão gia tử cực kì không hiểu, vẫn

đề này hần hoang mang đã lâu. Nghĩ tới nghĩ lui, chính là không nghĩ tới mọi nguyên nhân vấn đề ở chính hần.

Điền thị kéo tay Tử Phúc, nói: “Bà đã lớn tuổi rồi, sức khỏe ngày càng kém, kinh thành xa cỡ này thì bà cũng không biết, người phải thường xuyên về thăm nhà, bà mới có thể nhiều người nhiều hơn.” Vành mắt đỏ.

Tử Phúc nghe xong cũng thổn thức trong lòng, tuy rằng bà bất công, nhưng vì mình là tôn tử đầu tiên, nói thật thì bà đối xử với mình không kém, tuy rằng nguyên nhân lớn là do Tử Phúc biểu hiện quá mức ưu tú, làm cho bọn họ ý thức được Tử Phúc đáng giá để đầu tư, huống chi bây giờ Tử Phúc đã là cử nhân, rất có tiền đồ. Nếu Điền thị có thể đem một phần tâm ý đối với Tử Phúc chuyển sang Thẩm thị cùng các đệ đệ muội muội, Tử Phúc sẽ cảm ơn Điền thị, đáng tiếc, Điền thị vĩnh viễn không làm được điều này.

Tăng Thụy Tường và Tử Phúc nói thêm ít chuyện, cũng liên cáo từ, không quan tâm đến Xuân Ngọc cùng Yến Nhân Đạt tha thiết chờ mong ở bên cạnh. Bọn họ không ngờ vì chuyện này và về nhà nàng dâu của Đại Mao cũng cổ động Đại Mao quây cha mẹ hần ở riêng. Đây là chuyện sau này.

Buổi tối Tăng Thụy Tường bọn họ về nhà, nói mọi chuyện làm gần xong, lão gia tử nói mười tám là ngày tốt, sáng sớm xuất hành. Nước mắt Tử Tình lập tức lăn ra, nức nở nói: “Hồi nhỏ vẫn tốt hơn, hôm nay ta mới biết được lớn lên phải trả cái giá là ly biệt.”

Lời này thật đột ngột, làm cả nhà sửng sốt, đều tự suy tư, hiểu ra, tán thành. Trong phòng im lặng, chỉ có Lâm Khang Bình kéo tay Tử Tình, cúi đầu khuyên nhủ: “Đừng khóc, Tình nhi, người khóc làm ta rất khó chịu, đừng đau lòng mà, chờ ta một năm thôi, ta sẽ nhanh chóng trở lại, người yên tâm, giá để ta trưởng thành là cưới người, rồi cầm tay người, vĩnh viễn không xa rời.”

Tiến bước Tử Phúc bọn họ, Tử Tình dẫn Tử Lộc, Tử Thọ cùng Tử Hỉ đi chanh viên trồng cây hai ngày, hơn nửa tháng nay, Vương Thiết Sơn luôn luôn bận rộn, đã đào hơn hai trăm hố, Tử Tình không thể không thừa nhận Lâm Khang Bình rất có mắt nhìn người, đúng là tìm được một người chịu khó.

Gà con ở Chanh viên cũng đã lớn, Tử Tình mua vài trăm gà con, trừ 10 con bị chết lạnh, còn lại đều mất đi lớp long ban đầu, 80 con gà nuôi đầu tiên đã tằm được 1 cân. Tử Tình tính tổng đầu vô của chanh viên hết tằm 300 lượng, sẽ nhanh chóng thu về được.

Tử Lộc, Tử Thọ cùng Tử Hỉ là ngày mười chín đi, vừa tiến bước bọn họ, Hạ Ngọc ôm con đến, còn cầm theo vệt muối và hai con vệt sống.

Thẩm thị vội tiếp nàng vào nhà, hỏi đến khi nào, muốn ở lại bao lâu, vừa định mời ở lại cơm trưa, thấy Hạ Ngọc mang đến mấy thứ, nói: “Đường đã xa còn mang đồ nặng, về sau đừng cầm lại nữa. Trong nhà ta không thiếu gì đâu, cứ cất để mình ăn, người đừng kể bản thân và bọn nhỏ khổ.”

“Tẩu tử yên tâm, mấy thứ tẩu tử đưa tới ta còn chưa ăn xong nữa, ta cũng không có gì, ta biết nhà người không nuôi vịt, nên xách 2 con đến, ta biết Tử Tình thích ăn, còn vệt muối này là ta tự làm, tẩu tử cùng nhị ca nếm thử, đây là một phần tâm ý của muội tử.” Hạ Ngọc nói.

Thẩm thị nghe nói vậy, vội nhận lấy, lại nghe Hạ Ngọc nói: “Nhị tẩu, thật xấu hổ, hồi tết để bọn nhỏ ra về luôn, trong lòng ta rất khó chịu, nên muốn đến đây đón người cùng nhị ca đến nhà ta ở hai ngày.”

Thì ra vào mừng ba, Tử Phúc bọn họ trở về sớm, là vì thấy bọn Đại Mao đều ngủ lại, tranh nhau chiếm phòng chiếm giường, Tử Phúc không đành lòng để Hạ Ngọc vất vả, hơn nữa lại có xe ngựa, liền dẫn cả nhà về, Lâm Khang Bình thấy Đại Mao cùng Quế Anh đã cảm ghét rồi, nhưng nể mặt Hạ Ngọc mới ăn bữa cơm.

“Có gì đâu, bọn nhỏ trở về không nói gì. Ta còn tưởng rằng bọn họ vì chơi mệt mệt nên mới về sớm. Nhị ca người sẽ khai giảng học đường vào ngày mai, ta cũng không thể đi, đang định về thăm nhà mẹ đẻ. Người đã đến thì ở lại mấy ngày lại đi. Bổ dưỡng cho tốt, ta thấy sắc mặt người tốt hơn năm ngoái rồi đấy.” Thẩm thị nói.

“Còn nhờ vào nhị tẩu, ta luôn uống sữa dê, dê hết sữa thì ta nuôi không nổi nên bán đi, bây giờ có nhà, cũng bớt lo hơn, năm trước 4 cây cam ở nhà cũ bán được mấy trăm văn. Tiền thuốc của năm ngoái cũng ít hơn. Người lại cho ta nhiều thứ, đỡ rất nhiều. Một năm qua cũng có tiền để cất.” Hạ Ngọc nói.

Hai người còn nói chút chuyện, lúc Hạ Ngọc đi, Tử Tình bảo nàng nói với Thu Ngọc, để tiểu dưỡng Chú Vân Giang buổi chiều ngày mai đến trồng cây.

Hơn nửa tháng sau, Tử Phúc nhờ Văn gia gửi đến một phong thư, nói hành trình rất thuận lợi, ở tạm nhà của Lâm Khang Bình, vừa đến kinh thành thì phát hiện Lưu thị có thai.

Thẩm thị nghe xong, mừng đến nỗi không biết làm thế nào cho phải, vội niệm Phật dâng hương, lại sai Tử Vũ đi truyền tin cho lão phòng, buổi chiều Tăng Thụy Tường về nhà, lập tức viết hồi âm, dặn Tử Phúc mua một nha đầu hoặc bà tử chiếu cố cho Lưu thị. Còn nói nếu đi trễ vài ngày thì có thể để nàng ở nhà rồi. Nói xong liền vội vàng tìm vải dệt chuẩn bị quần áo hài miệt cho đứa nhỏ.

Tăng Thụy Tường thấy thế tử như vậy, liền nói: “Năm đó ngươi mang thai, ta cũng không ở bên cạnh, người vừa hầu hạ cha mẹ, còn vừa chăm con, chuyện gì cũng làm được mà, đúng không? Yên tâm đi, bọn họ biết thế nào mà.”

Thẩm thị nghe xong: “Sao giống nhau được? Tại ta chịu khổ nhiều, cho nên ta càng đau lòng nàng dâu hơn, không muốn nàng giống ta. Không phải người thường dạy ta, mình không muốn thì đừng cho người khác, cho nên ta mới để bọn họ ở riêng, thừa dịp tuổi trẻ mà ngọt ngào mấy năm, chờ có tiểu hài tử rồi, tâm tư của nữ nhân hầu như bị đứa nhỏ chiếm, làm gì hưởng thụ cái khác được.”

“Không tệ, học vài ngày đã biết dùng văn, không uống công ta dạy, đáng tiếc, nếu ta dạy người sớm, người cũng thành tài nữ cũng nên.” Tăng Thụy Tường cười nói.

“Đương nhiên rồi, Tình nhi giống ta mà.” Thẩm thị cười nói, Thẩm thị buông chuyện làm đồ cho cháu.

Phòng của Tử Lộc xây xong, gia cụ thì mới bắt đầu làm, Thẩm thị có một đồng chuyện phải quan tâm, tìm bà mối đi tỉnh cầu Trần gia đồng ý năm nay thành thân, vừa muốn tìm người coi ngày lành, vừa muốn chuẩn bị sinh lễ, vừa muốn mua trang sức vật liệu may mặc, cũng may có kinh nghiệm lần Tử Phúc thành thân, cho nên không hao tâm tổn sức suy tính thêm, làm giống nhau là được.

Tử Tình thấy Thẩm thị bận rộn như thế, đành phải nhận chuyện bếp núc, phía sau núi giao cho Tử Vũ. Chanh viên có tiểu dưỡng, ban ngày Tử Tình vội vàng thêu bình phong, buổi tối vội vàng may vá. Năm ngoái Lâm Khang Bình mang về hai xấp lụa trắng cùng vải bông, dùng làm nội y, bộ ngực của Tử Tình đã bắt đầu phát triển, không quen dùng cái gọi là bó ngực kia, quấn mấy vòng, thật bất lợi cho ngực lớn lên. Cho nên Tử Tình vụng trộm làm vài cái áo ngực, mặt trên còn thêu hoa hải đường, nhưng không dám mặc, sợ Thẩm thị chỉ trích, giữ lại để sai khi thành thân rồi mặc. Tử Tình đem nội y (quần áo mặc bên trong nhé) của hai người làm trước, áo dài tay, ngắn tay, còn có đồ tắm và đồ mặc nhà, mỗi bộ quần áo đều thêu hoa lên.

Hai tháng, Tử Phúc lại gửi thư, nói mình thi được vào quốc tử giám, cũng mua một căn nhà gần quốc tử giám, hết hơn năm trăm lượng bạc, mua một gia đình, nam giữ nhà, nữ chăm sóc gia vụ, lại mua một hiệu sách gần đây hết một ngàn hai trăm lượng bạc, một năm tiền thuê được một trăm lượng, đủ tiêu dùng hằng ngày.

Thẩm thị nghe xong, tất nhiên là vui mừng, nói cuối cùng cũng dần xếp tốt, nàng mới một lòng lo liệu chuyện hôn sự của Tử Lộc. Trần gia đồng ý yêu cầu thành thân, bởi vì nữ nhi của Trần gia năm nay đã mười sáu, hôn lễ định vào mười sáu tháng chạp, vừa dịp Tử Lộc ngày nghỉ, cũng vừa dịp Tử Phúc về.

Tử Tình thế mới biết thì ra đại ca đi kinh thành là vì thi quốc tử giám, đầu mỗi năm, đều có học sinh nhiều nơi, chủ yếu là cử nhân thi rớt, vào kinh thi quốc tử giám, ở quốc tử giám học vài năm, xác xuất thi được tiến sĩ lớn hơn một chút.

153. Chương 153: Tình Viên

Năm nay là năm nhuận, nhuận tháng tư, lạnh hơn năm ngoái, nụ hoa đào chưa mọc, số cây giống Tử Tình đào tạo cũng chậm lớn, ước mình dưới sương, Tử Tình đành tìm chút hộp gỗ bỏ đất và, đem dưa hấu đã

ngâm nước ẩm vùi vào trong đất, lại đặt một chậu than ở bên cạnh, ban ngày có nắng thì bưng hộp gỗ ra, qua hai mươi ngày, không ngờ hiệu quả còn hơn trồng ở bên ngoài, có thể trồng rồi.

Ngày này, Tử Tình đang cùng các vị đường thúc trồng cây sau núi, trong nhà chỉ có Thẩm thị cùng Tử Vũ, Điền thị đi lại, nói Xuân Ngọc xây nhà xong, mừng tám tháng ba sẽ mở tiệc tân gia, còn nói nàng dâu của Đại Mao đang quây muốn ở riêng.

“Còn không phải các người ở riêng, ngày ấy nếu cha Tử Phúc không nói những lời ấy, nàng dâu của Đại Mao nghe được, thù hôm nay có ầm ĩ không? Nhà Xuân Ngọc không giống nhà người, còn phải nhờ số tiền Đại Mao kiếm được nuôi, giờ lại la ó, cưới nàng dâu lập tức không cần cha mẹ.” Điền thị oán trách.

“Nương, nhà ai có gia pháp nhà ấy, mọi người có ý tưởng của mọi người, sao có chuyện muốn gì cũng được? Đứa nhỏ lớn rồi, muốn tự mình ra ngoài, không dựa vào cha mẹ, cũng không phải chuyện xấu. Cứ chen chúc một chỗ, mỗi ngày cãi nhau, theo ta thì cứ phân nhà cho khỏe.” Thẩm thị đáp.

“Còn có nhiều đứa nhỏ nữa, hấn muốn bỏ bọn họ để sống cuộc sống riêng mình, Nhị Mao năm nay cũng thành thân, Quế Anh lớn hơn Tử Tình nửa tuổi, đến giờ còn chưa làm mai, có trăm chuyện cần tiền. Theo ta thì vườn trái cây của Tử Tình muốn mượn người làm việc, không bằng để Quế Anh cùng Tam Mao đến giúp nàng, tốt xấu gì cũng có tiền trợ cấp một ít. Đều là người một nhà, sao hận lâu được, đúng không? Bây giờ Đại Mao đã thành hôn, sang năm Tử Tình cũng xuất giá, sao còn nhớ chuyện kia? Khi không một năm bỏ hơn mười lượng bạc trợ cấp cho người ngoài, không phải chỉ xem vườn trái cây sao? Để bọn họ xem, không yên tâm hơn người ngoài à?”

“Nương, chuyện này đừng nói với ta, ta không làm chủ được, vườn trái cây kia là Lâm Khang Bình mua. Tử Tình chỉ quản lý giúp hấn. Người nợ là Khang Bình mua, nghe nói đã ký khế ước mười năm, với lại cả một tòa núi hoang lớn như vậy, mỗi ngày phải làm rất nhiều, đào hố, trồng cây, tưới nước bón phân. Mà ta có thể làm chủ thì ta cũng không đồng ý để bọn Quế Anh ở lại. Thấy ta dễ bắt nạt à? Mới vài ngày lại tính kế chúng ta?” Thẩm thị nói.

“Tính kế gì, cũng đâu phải bảo Tử Tình trả thù lao không không, là mượn bọn họ làm việc mà thôi, dù gì cũng là tiêu tiền, mượn ai mà không mượn? Ta hỏi Vân Giang rồi, đào hố cũng có tiền, một hố 2 văn, Vân Giang nói đã đào hơn một ngàn cái. Mấy lượng bạc tiền hố, còn một tháng cho 1 lượng, thấy thân thích nhà mình khó khăn mà không giúp, lại bỏ bạc giúp người ngoài. Điều này có gì mà bắt nạt người? Ta đâu phải đến đòi tiền người? Người nói với Tử Tình đi. Khang Bình không ở đây, nàng định đoạt được. Tử Tình đi đâu?” Điền thị nói xong, thấy không có Tử Tình trong phòng, hỏi.

Thẩm thị có nói Điền thị cũng không nghe, dù sao trong lòng đã hạ quyết tâm, liền nói Tử Tình đang bận sau núi, Điền thị nghĩ nghĩ, vẫn là đi trước.

Cơm chiều, Tăng Thụy Tường đột nhiên hỏi Thẩm thị: “Hôm nay nương lại nói cái gì, người đừng để trong lòng, người yên tâm, ta sẽ không đồng ý.”

Tử Tình nghe xong sững sốt, nhìn Thẩm thị, Thẩm thị đem ý đồ của Điền nói ra.

“Không có chuyện ấy đâu. Ta mà mượn bọn họ, đó mới là dẫn sói vào nhà thật. Một đám vừa lười vừa tham, tâm địa đen tối, suốt ngày không làm việc gì, chỉ biết tính kế người khác. Mới mấy ngày mà bà cùng đại cô đã quên các nàng đáp ứng chúng ta điều gì.”

“Hôm qua ta cũng bảo thấy ta dễ bắt nạt à, nhưng ta thấy nói nàng cũng không nghe, dù sao trong lòng ta đã quyết định, không là không, cha bọn nhỏ à, người cũng đừng quên người đáp ứng với ta rồi đấy.” Thẩm thị nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong vợ nói: “Đương nhiên, ta đã từ chối nương rồi, cứ để tự nàng quây đi.”

Tử Tình nghĩ nghĩ, nói: “Cha, nương, không bằng các người đem mọi chuyện đổ cho Lâm Khang Bình đi, đại cô bọn họ khiếp sợ Lâm Khang Bình, với lại mặc dù Lâm Khang Bình không đáp ứng, bà cũng không dám làm gì Lâm Khang Bình, còn phụ thân, ít chọc bà lại. Phụ thân gặp gỡ bọn họ, giống sự tú tài gặp được bình, có lý mà không rõ được, cứ để nắm đầm của Lâm Khang Bình giải quyết cho nhanh. Phụ thân đừng buồn, phụ thân nhả nhận quá, làm gì hạ quyết tâm trở mặt với bọn họ, Lâm Khang Bình thì khác, có

chuyện Đại Mao, bọn họ còn không suy nghĩ à. Với nói, Lâm Khang Bình là cháu rể, nhưng vẫn chưa thành thân, bà có thể nói cái gì?”

Thẩm thị nghe xong, bảo đúng Tăng Thụy Tường lại không gật đầu, nói: “Thôi, ta làm cha mà sao để con rể ra mặt được, ta có thể làm chuyện gì thay các người thì cha sẽ làm, trước kia là phụ thân không đúng, cho nên mọi việc đều để các người chịu thiệt, về sau phụ thân không thể nữa, người yên tâm đi, đứa nhỏ.”

Tử Tình nghe xong, đành từ bỏ.

Ngày kế, Chu chương quỳ dẫn theo một nam tử bốn mươi tuổi vào cửa, Chu chương quỳ giao cho Tử Tình một phong thư mà Lâm Khang Bình gửi. Nguyên lai người này chính là lâm viên sư phụ mà Lâm Khang Bình tìm, Đồng tiên sinh.

Lâm Khang Bình viết: “. . . Ta đã nghĩ kĩ rồi, nhà mới của bọn mình gọi là Tình viên, tình viên, tình duyên, Tình nhi, người thích không? Có tên của người, lại thêm một đời tình duyên của chúng ta, không, một đời chưa đủ, ta hứa nguyện dưới phật tổ, cho chúng ta sống nhiều kiếp, tình duyên đời đời kiếp kiếp. Tình nhi, quy hoạch của tình viên, ta đã toàn quyền ủy thác Đồng tiên sinh, Đồng tiên sinh là người chuyên nghiệp về mảng này, người có ý tưởng gì thì yêu cầu, nhưng phải thương lượng cùng Đồng tiên sinh. Đồng tiên sinh nói sẽ tu chỉnh cơ lau trước, lúc trước khi ta đi có để lại ngân lượng cho người, chắc là đủ dung tạm, thừa lại thì chờ ta trở lại.”

Tiến bước Chu chương quỳ, Đồng tiên sinh ở lại, Thẩm thị để hấn ở phòng khách. Vừa dọn xếp xong, Đồng tiên sinh muốn đi xem vật cổ lau, Tử Tình không tiện đi cùng, chỉ có thể chờ cơm trưa qua đi, nhờ Tăng Thụy Tường mang khế đất theo, dẫn Đồng tiên sinh đi. Hơn hai canh giờ, Đồng tiên sinh mới trở về.

“Người có ý tưởng gì về căn nhà không?” Đồng tiên sinh hỏi Tử Tình.

“Ừ, có một chút, trong vườn trồng ít cây đào hoặc cây hạnh, mùa xuân nhìn hoa nở rực rỡ, hoa rụng đầy đất, hồ nước trồng hoa sen, mùa hè ngắm hồ, mùa thu mùi quế lan tỏa, mùa đông thì ngắm mai trong tuyết, nội viện có một cái bàn đu dây, tốt nhất là cũng có cái ao, nuôi ít cá cảnh, hồ nước ngoại viện để nuôi vịt cùng ngỗng trắng, để lại mấy khối đất để trồng rau và dưa hấu. Về phần phòng ở, nội viện phải có một con đường trải đá cuội, phòng ngủ có sàn gỗ, bên cạnh phòng ngủ là phòng tắm nhỏ.” Tử Tình một hơi nói nhiều như vậy, bỗng nhiên phát hiện Đồng tiên sinh chỉ nhìn mình, bộ dạng ngốc nghếch.

Thấy Tử Tình dừng lại, hấn mới giật mình, không ngờ một thôn cô nhỏ nhỏ, lại hiểu biết nhiều, nói thật, nếu không nợ Lâm Khang Bình một cái nhân tình, hấn sẽ không ngàn dặm xa xôi chạy đến nông thôn thiết kế đình viện, phải biết rằng hấn chỉ thiết kế cho quan to hoặc nhà giàu, một lần một trăm lượng bạc, nông gia thì sao bỏ từng ấy bạc được. Ngay từ đầu nghe nói Lâm Khang Bình muốn kết hôn một thôn cô, hấn tương đối kinh ngạc, vì thế, hấn khuyên Lâm Khang Bình: “Có câu cưới nò tì nhà giàu chứ không cưới con nhà nghèo, người lại la ó, đường đường là tùy tùng bên người của Tam thiếu gia Văn gia, lại cưới một thôn cô, ta không hiểu vì sao người lại không nhìn trúng số nò tì ở Văn gia?”

Ai ngờ Lâm Khang Bình nghe xong, chỉ cười cười, không tiếp lời, hôm nay thấy nữ chủ nhân này, hấn mới biết mình sai lầm lớn rồi, hấn cho rằng thôn cô tất nhiên đều là loại thô bỉ, tục tằn khó nhìn, nhưng nữ tử trước mắt không chỉ xinh xắn lạnh lợi, đôi mắt sáng ngời, khó trách Lâm Khang Bình thà rằng buông kính thành phần hoa, đến nông thôn hẻo lánh.

Đồng tiên sinh gặp Tử Tình đánh giá hấn, mới nhớ tới bản thân nhìn chằm chằm nhân gia thất lễ, vội hỏi: “Người nói xong sao?”

“Người nhớ kỹ không? Yêu cầu của ta có phải nhiều quá không? Tóm lại, vừa đẹp vừa thực dụng, Khang Bình nói người là người chuyên thiết kế cho nhà giàu, người tự nghĩ rồi làm đi, nhưng bếp và phòng tắm phải thiết kế tốt một chút.” Nói xong, Tử Tình dẫn hấn tham quan bếp và phòng tắm nhà mình.

Đồng tiên sinh nhìn, trong lòng âm thầm kinh ngạc, trên mặt không lộ gì.

“Những thứ này đều tương đối thô sơ, tiên sinh có ý tưởng tốt hơn cứ việc nói, ta còn hi vọng có thể làm tốt hơn, nhưng năng lực có hạn.”

“Tiểu thư khách khí, Đồng mỗ tự nhiên sẽ dốc toàn lực, mấy thứ này còn để Đồng mỗ cẩn thận tham khảo thêm đã.”

Từ đó về sau, mỗi ngày Đồng tiên sinh đi vùng cỏ lau, mỗi lần ít nhất là dùng một canh giờ, trở về liền nhốt mình vào thư phòng, vẽ tranh, ngay cả cơm đều phải thúc giục. Tử Vũ từng nhỏ giọng hỏi Tử Tình: “Tỷ tỷ, sao ta cảm thấy người này bị tự kỉ, một vùng cỏ lau thế mà ngày nào cũng đi xem.”

“Người biết cái gì, cho dù là làm chuyện gì đều phải hiểu rõ mới làm chính xác được, giống việc người thêu hoa, không phải nhờ cha vẽ tranh trước à? Người cho là tùy tiện có thể quy hoạch xong một vườn tốt à?” Tử Tình nhân cơ hội giáo dục Tử Vũ.

Cuối cùng, vào nửa tháng sau, hắn nói với Tử Tình, muốn tìm người bắt đầu thanh lý cỏ lau, còn muốn tìm một người làm trợ thủ của hắn, quản lý việc vặt. Tử Tình tất nhiên là đem việc này ủy thác cho Tăng Thụy Ngọc, vẫn tìm La sư phụ bọn họ, vào tháng tư, kết thúc cày bừa vụ xuân, còn chưa bắt đầu gặt lúa mạch.

Tử Tình nghĩ Tăng Thụy Ngọc còn bận chuyện nhà, không bằng để tiểu dưỡng Chú Vân Giang đến làm việc ghi lại số nhân công, cần chọn mua gì đó, liệt kê ra, rồi giao cho Tăng Thụy Ngọc, vườn trái cây thì chờ sau mùa thu hẵng nói, bây giờ cũng không có cây giống lớn. Nghĩ như vậy, Tử Tình liền thương lượng cùng Đồng tiên sinh, Đồng tiên sinh nói: “Có hai người, một chủ nội, một chủ ngoại (ý là một người lao động đầu óc, một người lao động chân tay) là tốt hơn nhiều.” Vì thế Tử Tình liền đem Tăng Thụy Ngọc cùng Chú Vân Giang giao cho Đồng tiên sinh.

154. Chương 154: Thuê Dùng Tam Mao

Tử Tình vừa mới đem mọi chuyện an bày xong, lão gia tử cùng Điền thị đi lại, thấy Tăng Thụy Tường và Thẩm thị không ở nhà, Điền thị vừa vào đã hỏi Tử Tình: “Không phải ta đã nói à, tìm cho bọn Tam Mao bọn họ chút chuyện làm, lời nói của ta không hữu hiệu phải không? Có sẵn người thì không muốn, lại muốn người ngoài. Dug gì thì cha cùng đại cô người đều chui từ trong bụng ta ra, không hơn người ngoài à? Ta mặc kệ, gọi cha người tới, hôm nay nếu không làm rõ việc này, ta sẽ không đi.” Điền thị nói xong, ngồi vào ghế bành.

Lão gia tử trừng mắt Điền thị, nói: “Có chuyện gì thì từ từ nói, mỗi lần đều tại người làm hỏng hết chuyện, với giọng điệu của người đứa nhỏ nguyên ý chắc?”

Lão gia tử nói xong lại nói với Tử Tình: “Tử Tình, không phải ông không nghĩ cho người, nhưng quả thật Tam Mao khác Đại Mao và Quế Anh, hắn cũng chưa làm chuyện gì có lỗi với người, mà nhà đại cô người quả thật rất khó khăn, không bằng, người nghe ông đi, để hắn làm thử xem, nếu làm không tốt thì người đuổi hắn đi.”

Tử Tình thấy lão gia tử nhìn mình, nghĩ nghĩ, nói: “ông bà, không phải là ta không nghĩ tới Tam Mao, nhưng tiểu cô nói trước, vả lại, trước kia tiểu dưỡng làm người ghi chép, việc này làm cũng thuận tay. Tam đường thúc cũng không phải người ngoài, nhiều năm luôn luôn giúp đỡ chúng ta như vậy. Nếu không, để Tam Mao đi giúp đỡ thanh lý cỏ lau, cũng chỉ có việc này cần người thôi, ta còn phải nói một tiếng với La sư phụ trước.”

“Thanh lý cỏ lau rất mệt, hắn vẫn là một đứa nhỏ, làm không nổi việc nặng, để hắn chạy chân cho tiểu dưỡng người đi, học hỏi chút kinh nghiệm, về sau ra ngoài cũng có thể làm chút việc.” Điền thị nói.

Tử Tình biết việc này hôm nay mà không đồng ý, chỉ sợ cha nương mình lại thêm phiền, Điền thị cứ hai ba ngày đến quây một lần làn khổ, với lại Tam Mao đến nay không có làm chuyện gì quá đáng. Không bằng mình cứ cho hắn một cơ hội thử, xem hắn có chịu khổ được không, nếu làm tốt thì thôi, còn nếu muốn dung mảnh lối giống bọn Đại Mao, Tử Tình cũng đã nghĩ được biện pháp đối phó hắn.

Nghĩ vậy, Tử Tình nói: “Chỉ có mỗi việc thanh lý cỏ lau rồi, tiểu dưỡng cũng không thiếu người chạy chân. Tam Mao không có kinh nghiệm, dựa vào cái gì bảo ta tin hắn, ta không thể cho không hắn bạc được. Huống chi lúc trước các người cũng đáp ứng rồi, một nhà đại cô không thể tính kế chúng ta nữa, thế này là gì?”

Lão gia tử thấy Tử Tình tức giận, vội nói: “Cỏ lau thì cỏ lau.”

“Ta đây nói trước, nếu muốn dùng mảnh lời nghỉ ngơi hoặc có tâm tư không nên có, ta không nói hai, sẽ đuổi đi, không ột văn tiền công, để về sau các người không oán trách ta, Tam Mao phải ký khế ước. Trên khế ước ghi rõ mỗi ngày Tam Mao phải làm bao nhiêu, chuyện này là chuyện La sư phụ bọn họ quy định, La sư phụ bọn họ làm bao nhiêu, Tam Mao chỉ cần làm một nửa, lấy ba mươi văn tiền công, phải biết rằng La sư phụ bọn họ làm cả ngày mới được bốn mươi văn. Nếu làm không xong, không được về nhà, làm tiếp, hoặc là hôm sau làm bù, nếu liên tục một tháng mà không xong, xin lỗi, không có một văn tiền công, ta không nuôi người rảnh rỗi, bà cũng nói đấy, ta bỏ tiền mướn ai mà không mướn, ta sẽ cho Tam Mao một cơ hội, đừng nghĩ lấy tiền mà không làm việc. Ký khế ước trước đã.”

“Đều là người nhà, còn ký khế ước gì, không ký không được sao?” Điền thị hỏi.

“Không được, đến lúc đó ta sợ các người đổi ý, đến đây gây sự, ta đành làm ‘trước tiểu nhân sau quân tử’ (ý là xấu trước tốt sau). Nói thật, vì chuyện kia ta vốn đã không muốn giao tiếp cùng nhà đại cô, nhưng ông cũng nói, Tam Mao là Tam Mao, không vợ đũa cả nắm, nên ta cho hắn một cơ hội.”

Lão gia tử vừa nghe, do dự, nhưng hắn cũng muốn xem đứa nhỏ kia có đáng giá mình cần xin một phen không, cho nên liền ngầm đồng ý, Điền thị thấy lão gia tử ngầm đồng ý, cho rằng đến lúc đó mặc kệ thế nào thì Tử Tình không cho tiền công được sao, cũng đáp ứng.

“Mặt khác, ta không có chỗ ở, cũng không quần cơm ăn. Tất cả công nhân đều tự về nhà ăn cơm. Trong nhà nhiều chuyện, chúng ta làm không hết.” Tử Tình bổ sung.

Điền thị cũng biết, trước kia Tam Mao bọn họ đọc sách, Thẩm thị không muốn gặp bọn họ, huống chi sau này xảy ra chuyện kia, hai nhà cơ bản là gặp cũng không muốn nói, thậm chí mặt cũng khó nhìn lâu được. Với lại bây giờ Thẩm thị bận chuẩn bị việc Tử Lộc thành thân, trong nhà còn có thợ mộc cùng thợ sơn, trong ngoài có một đống chuyện phải quan tâm, muốn để nàng quan tâm đến Tam Mao, đó là chuyện không có bao giờ. Mục đích chủ yếu của hôm nay là tìm việc cho đứa nhỏ, tuy rằng không phải việc nhẹ nhàng gì, nhưng Điền thị nghĩ Tam Mao có làm kiểu gì, đều là thân thích, ai lại không biết xấu hổ quần hắn, đến lúc đó cũng lấy tiền công giống nhau, Điền thị đạt tới mục đích, chuyện khác sẽ không so đo, cho nên đồng ý, nào biết rằng Tử Tình có suy nghĩ khác.

Định tiễn lão gia tử cùng Điền thị đi, Tử Tình vừa mở cổng, xa xa thấy có người cưỡi ngựa chạy thẳng đến, như một trận gió đến trước mắt, xuống ngựa, cười với Tử Tình, đi lại nắm tay Tử Tình. Lão gia tử ho khan một tiếng, Điền thị hừ hừ, Lâm Khang Bình vội buông tay Tử Tình ra, cung kính chào hỏi với hai vị lão nhân.

Lão gia tử còn nhớ lúc Lâm Khang Bình nhìn mặt với hắn, cho nên nóng giận, Điền thị thì đừng phải nhắc, bàn tay thiếu ngón của Đại Mao giống như một cây châm, nếu lão gia tử không nói với bà không được tìm Lâm Khang Bình nói lí lẽ, bởi vì nhà Xuân Ngọc sai. Nếu không bà đã sớm chất vấn Lâm Khang Bình, cho nên bà thấy Lâm Khang Bình thì sắc mặt không tốt.

Lâm Khang Bình không thèm để ý, Tử Tình nói: “Khang Bình, vừa rồi ông bà muốn để Tam Mao đi lại làm việc, ta đáp ứng rồi, người đừng vội, nghe ta nói đã.” Tử Tình thấy Lâm Khang Bình biến sắc mặt, vội đem điều kiện vừa rồi nói ra, “Khang Bình, ông ta nói đúng, Tam Mao là Tam Mao, người cho hắn một cơ hội đi, vừa vặn người là chủ, để hắn ký khế ước này.”

Lâm Khang Bình là loại người nào, Tử Tình cười mỉm nhìn hắn, hắn còn có thể không biết Tử Tình có tâm tư gì sao. “Ông, Tình nhi nói như vậy thì ngày mai để Tam Mao đến tìm ta, ký khế ước xong, ta sẽ giải thích những chuyện hắn phải làm, yên tâm, ta sẽ không cố ý khó xử hắn, nhưng cũng không thể vì hắn mà làm hỏng quy tắc làm việc, cho nên, giống như Tử Tình nói, làm một nửa công của La sư phụ bọn họ, nếu hắn không có ý kiến gì sẽ ký, các người đến làm chứng nhé?”

Lão gia tử cùng Điền thị sững sốt một chút, vẫn là đáp ứng. Bọn họ đi rồi, Tử Tình mới dẫn Lâm Khang Bình vào nhà, nấu nước ấm, để hắn rửa mặt chải đầu, định làm chút đồ ăn, Lâm Khang Bình cầm tay nàng, nói không đói bụng.

“Người lại nghĩ gì thế? May là ta đã về, bằng không, về sau người không cho hắn tiền công, còn không bị ông bà người mắng chửi à? Theo ta thì cứ đánh ột trận, ta không muốn nhìn thấy người nhà hắn, vừa thấy bọn họ đã hận không thể đá cho hai cú.”

“Ai bảo đại cô bọn họ chỉ nghĩ cách tính kẻ người khác, lúc này ta cũng cho bọn hắn một vố, có qua có lại mới toại lòng nhau. Ta sợ cái gì? Không phải có người rồi à.”

“Nếu Tam Mao làm tốt thì người có cho hắn tiền công không?”

“Đó là đương nhiên, ta đoán ông cũng có ý như vậy, xem hắn có đáng giá để ông nuôi không. Nhưng ta không xem trọng hắn lắm.”

Chờ Lâm Khang Bình rửa mặt xong, hai người ngồi xuống, Tử Tình mới biết lần này hắn sốt ruột trở về là vì nhìn xem tiến độ xây nhà, sau đó mua chút lá trà cùng đồ sứ ở đây chuyển đến Việt thành.

“Ta đã nói với Văn Tam rồi, tháng mười hắn thành thân. Thành thân xong sẽ có người tiếp quản cửa hàng, ta mua một cửa hàng ở kinh thành, hết một ngàn lượng, ta muốn để hai gã sai vặt theo ta ở lại làm quản lý, chuẩn bị bán một ít hàng hải sản cùng hàng ngoại. Hàng năm ta sẽ đi Việt thành đưa lá trà cùng đồ sứ hai lần, thuận tiện mang ít hàng hải sản cùng hàng ngoại trở về. Bọn họ quen thuộc kinh thành, lại tương đối tin cậy. Đúng rồi, ta vội trở về là sợ người không đủ ngân lượng, của cải của hai ta còn có hơn ba ngàn ba trăm lượng, ta để lại cho người 500 lượng dự phòng, chắc đủ xây nhà và làm sân, nội thất thì chờ ta lần sau trở về hẵng nói, mấy năm nay mỗi lần ta vào núi mua lá trà, tìm được nhiều gỗ tốt, đến khi nhà xây xong sẽ mang về, sự phụ nghề mộc ta đã tìm được rồi.”

“Vậy lần này người mang ba ngàn lượng bạc đi, trong tay ta còn có ngân lượng năm ngoài người cho, đầu năm lúc người đi lại đem tiền thuê cửa hàng để lại cho ta, trong tay ta tổng cộng có hơn 200 lượng. Người để lại ba trăm lượng cho ta là đủ rồi. Thừa lại thì người cầm, thấy đồ sứ cao cấp thì mua một ít về.” Tử Tình nói.

Lâm Khang Bình nghĩ nghĩ, nói: “Vậy cũng được, dù sao mùa thu ta sẽ trở lại, lúc đó ta sẽ không đi nữa.”

“Đúng rồi, người nói vào núi mua lá trà, núi cao không? Có nguy hiểm không?”

Lâm Khang Bình nắm tay nàng, nói: “Không có việc gì, ta có võ công, lá trà ở núi cao không chỉ có chất lượng tốt, mà giá còn rẻ, vả lại, bọn họ xuống núi bán cũng khó khăn, bây giờ ta vào núi thu mua, hai bên cùng có lợi. Có khi cũng nhân tiện giúp bọn họ mang một ít đồ vùng núi ra bán giùm, ta đều chuyển đến Việt thành.”

Hai người còn nói chút chuyện, Lâm Khang Bình muốn đi công trường nhìn xem, Tử Tình cũng muốn đi theo, nhưng Lâm Khang Bình không đồng ý, nói công trường lộn xộn, lại đều là nam nhân, Tử Tình đành phải thôi. Dù sao người nam nhân này rất có bản lĩnh, Tử Tình vui vẻ bớt lo.

Buổi tối về nhà, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nghe Lâm Khang Bình nói muốn để Tam Mao tới làm việc, đều có chút không hiểu, Tăng Thụy Tường nói: “Tình nhi, Khang Bình, không phải ta đã nói rồi sao? Đừng vì ta, ta đã cự tuyệt bà người rồi, sao bà còn chưa chết tâm nhỉ, trực tiếp đi tìm các người, từ chối hẳn đi.”

“Nhạc phụ, việc này đã định đoạt rồi, ngài đừng quan tâm, tất cả đã có ta, trong lòng ta đã có chủ ý, tốt nhất là hẳn ngoan ngoãn làm việc, bằng không, ta có biện pháp để tự hắn đi về.”

Lâm Khang Bình ở mấy ngày, mỗi ngày đều đi xem tiến độ, bảo phải một tháng mới hoàn thành công việc thanh lý, bởi vì thanh lý xong cỏ lau còn thanh lý nước bùn, nước bùn vét lên phơi khô làm phân, đào ao rộng ra, còn đất đất làm một cùng đất nhỏ, tóm lại là rất rườm rà.

Tử Tình nghe xong táp lưởi, nói: “Chả trách phụ thân không cho chúng ta mua, phí thanh lý còn nhiều hơn phí mua đất, hèn gì không có người mua, cực lỗ.”

“Thật ra nếu thanh lý và quy hoạch xong, đến lúc đó chúng ta có thể nuôi cá, trồng hoa sen, nuôi lợn người thích ăn, cũng không lỗ đâu.” Lâm Khang Bình cười, véo má Tử Tình.

Hai người đang nói, Thẩm thị dẫn hai người vào.

155. Chương 155: Gặp Lại Tử Bình

Thẩm thị dẫn hai người một lớn một nhỏ tiến vào, Tử Tình nhìn kỹ, thì ra là Tử Bình đã vài năm không gặp, bên cạnh chắc là con trai của nàng, năm nay cả tuổi mục cũng được bốn tuổi, bộ dạng rất được, mắt

hai mí, lông mi rất dài, có chút cong, tóc tết, quần áo cũ, nhìn không ra màu sắc vốn có, Tử Bình vừa mới hai mươi tuổi, tóc rối bù như rơm, dung một cây trâm gỗ quấn lại, sắc mặt vàng, quần áo cũng cũ kĩ, quần màu đen, làm cho người ta cảm thấy trầm lặng, nói là ba mươi tuổi thì ai cũng tin, Tử Tình quan sát thật kĩ mới nhận ra đây là Tử Bình.

Tử Tình không biết xảy ra chuyện gì, Thắm thị tức giận, bảo Lâm Khang Bình đến lão phòng mời lão gia tử cùng Điền thị đến: “Nếu tiểu cô ở đó thì mời đến đây luôn, nói Tử Bình đã trở lại.”

Lâm Khang Bình đi, hẳn chưa thấy Tử Bình, chính là lúc đính hôn nghe Xuân Ngọc nói, hình như là vì nàng nên Xuân Ngọc bọn họ mới dám tính kế Tử Tình, sau này hẳn quên hồi mất, Tử Tình cũng không nhắc chuyện liên quan đến Tử Bình, cho nên hẳn có chút tò mò, quay đầu nhìn Tử Bình hai lần.

Lão gia tử dẫn Điền thị cùng Thu Ngọc đến, Thu Ngọc còn ôm con trai Mộc Mộc ba tuổi, thật ra thì mới một tuổi rưỡi, chờ mọi người ngồi xuống, Thắm thị mới kể chuyện, Tử Bình thì khóc nức nở, bảo mình mệnh khổ.

Thì ra hôm nay Thắm thị đi An Châu, chọn mua vài thứ, ai ngờ thấy Tử Bình đang lục đồng rác ở bên đường. Ngay từ đầu Thắm thị còn không lớn tin, cẩn thận quan sát nửa ngày mới tiến lên hỏi han. Thắm thị buộc Tử Bình dẫn mình về nhà, trong nhà dọn dẹp cũng chỉnh tề, nhưng quá cũ nát, trượng phu của nàng đang uống rượu trong nhà, nhìn thấy Tử Bình về nhà, liền chửi ầm lên, hỏi vì sao hôm nay về sớm như thế, bị đuổi việc à.

Thắm thị nghe xong, giận dữ, cũng lười nói, dẫn Tử Bình ôm đứa nhỏ bước đi, để lại Hồ Bách Tùng còn chưa kịp phản ứng. Dọc đường đi, Thắm thị ép hỏi hồi lâu, mới biết từ lúc Tử Bình sinh đứa nhỏ xong, lúc ở cũ thì đỡ, Thắm thị thăm vài lần, sau này quan hệ xấu với Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị, nên không đi thăm Tử Bình nữa. Trượng phu của Tử Bình thấy nhà mẹ đẻ bên này không có ai đến thăm hỏi, liền bắt đầu lộ ra bộ mặt vốn có, hết ăn lại nằm, trong tay có chút tiền thì uống rượu chè chén, buộc Tử Bình ra ngoài làm việc, mình thì ở nhà tìm chút việc chơi, lâu lâu cũng kiếm được chút món tiền nhỏ.

Điền thị nghe xong, rơi lệ, khóc nói: “Đây là mệnh gì, năm đó người lại khóc muốn gả cho hắn, ai khuyên cũng không nghe, cha người nữa, đã nhiều năm rồi mà không tha thứ, ngay cả nhà cũng không về, cha mẹ, nữ nhi đều không cần, ta cực khổ mang thai hắn mười tháng, không biết hắn giống ai mà làm ra loại chuyện không thèm nhận người thân nữa.” Điền thị nói xong cũng khóc lớn lên.

“Hèn gì lúc trước nàng dâu của hắn lại dễ dàng cùng cách, chắc chịu đựng đủ rồi, cũng tại người ngu ngốc, tự đẩy mình vào trong hố lửa, mười đầu trâu cũng không thay đổi được ý người, ngang lì chẳng khác gì cha người.” Thu Ngọc mắng.

“Được rồi, nói làm gì nữa? Vấn đề là giải quyết chuyện này như thế nào.” Lão gia tử nói.

“Giải quyết gì, chẳng lẽ là cùng cách? Chuyện này mà xảy ra, danh dự của Tăng gia sẽ bị bôi đen mất.” Điền thị nói.

“Đen đúng gì, chẳng phải nhị cô của ta lúc đó cùng cách à, đại tỷ cũng thế, lúc đó đại tỷ phu chẳng phải cùng cách, thêm Tử Bình nữa, coi như một thể hệ cùng cách một lần. Muốn bôi đen thì bôi đen từ lâu rồi.” Thu Ngọc chẳng hề để ý.

Tử Tình cùng Tử Bình đều khó hiểu, chưa bao giờ nghe nói chuyện này, Tử Tình bắt đầu nhiều chuyện, hỏi: “Tiểu cô, nhị bác chồng cùng đại cô xảy ra chuyện gì, người nói cho ta biết đi.”

“Con quý này, người dám nói vậy với cô nương (ý là gái chưa chồng) à.” Điền thị đánh Thu Ngọc vài cái, lại nói với Tử Tình: “Tử Tình, người cũng vậy, đây là chuyện để cô nương hỏi han hả? Nương người dạy người như vậy à?”

“Nương của ta thường ngày dạy ta không tốt, nhưng cũng không bảo ta phải...” Tử Tình còn chưa nói xong, đã bị Thắm thị che miệng lại, mặt Điền thị âm u, đang lườm nàng. Tử Tình đành phải ngoan ngoãn im miệng, nhưng đây chính là tin tức lớn, thì ra Xuân Ngọc cũng là phá hủy hạnh phúc gia đình người khác, cùng cách, nhưng mình lại chưa nghe tí gì, ngày đó còn thấy nàng cười nhạo Tử Bình cùng Tử Tình, sao không có người mắng nàng?

Lúc này, Tăng Thụy Tường vào cửa, thấy cả đông người, liền phát hoảng, hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Đây là...đây là Tử Bình? Người đã trở lại? Sao người lại thành ra thế này?”

Diễn thị khóc kể một lần, lại hỏi Tăng Thụy Tường việc này nên giải quyết thế nào.

Tăng Thụy Tường vuốt chòm râu một lúc, mới hỏi Tử Bình: “Tử Bình, người nghĩ đi, người muốn cùng cách hay tiếp tục sống cùng hân?”

“Nếu hân tốt, ta vẫn nguyện ý tiếp tục sống với hân, dù sao thì đôi khi hân vẫn đối xử tốt với ta, con không có cha, một mình ta nuôi nó kiểu gì? Tương lai nó sẽ hận ta mất, với lại hân đã nói, không cho ta tái giá. Năm đó ta muốn tìm người khác hân đều quậy phá, bây giờ hân lại càng không đồng ý cùng cách, tốt xấu gì ta còn có thể thay hân nuôi con mà.” Tử Bình khóc nói.

“Nếu như vậy, thì người ở đây mấy ngày, chờ hân tới đón người, chúng ta sẽ có cách để hân nhận lỗi lầm.” Tăng Thụy Tường nói xong, để Thẩm thị chuẩn bị phòng cho nàng.

“Ta sẽ về phòng cũ của ta ở vài ngày, ta muốn về đó, trò chuyện cùng ông bà, nơi này thím rất bận, lại có người ngoài, ta không muốn quấy rầy.” Tử Bình nói.

Thẩm thị mời lần nữa, nhưng Tử Bình đã quyết định, nói muốn về phòng cũ của mình. Thẩm thị thấy vậy cũng không nói nữa, trong lòng ê ẩm, tuy rằng không lui tới với Tăng Thụy Khánh, nhưng dù sao nàng cũng nhìn Tử Bình lớn lên, ngày đó đã khuyên Chu thị giám sát chặt chẽ, không ngờ đứa nhỏ này vẫn đi nhầm đường, vì thế, trong lòng Thẩm thị luôn cảm thấy tội lỗi, nhưng dù gì thì mọi chuyện cũng chỉ vậy thôi, với tính tình của Chu thị, mình mà nói thẳng ra thì sợ Chu thị cũng không nghe. Thẩm thị thở dài, tìm một ít quần áo hồi nhỏ của Tử Hỉ, vóc người của Tử Bình cao hơn Tử Tình một ít, Thẩm thị nghĩ nghĩ, cắt hai miếng vải bông in hoa, lại cắt một miếng vải bông trắng, một miếng vải bông xanh nhạt.

Thẩm thị cầm mấy đồ ra, nói với Tử Bình nói: “Thím vội vã dẫn người về, nên không chuẩn bị trước được quần áo cho người, đây là đồ hồi nhỏ Tử Hỉ mặc, tạm chấp nhận đã, hai miếng vải bông này người làm hai bộ đồ đi, vải trắng làm áo lót, xanh nhạt thì làm hai bộ cho đứa nhỏ, thím bận nên sẽ không đến thăm người, người không có việc gì thì đến đây trò chuyện với thím. Tiểu cha người đã nói, sẽ nghĩ cách giúp người, nhưng người sao lại không nói tiếng gì, đến nông nổi như thế cũng không chịu về nhà nói chúng ta biết một tiếng, nếu hôm nay thím không gặp được người, không biết người còn phải chịu khổ bao nhiêu nữa”?

Tử Bình nhận lấy, khóc nói: “Cha mẹ ruột của ta không chịu gặp ta, ta nào dám đến làm phiền mọi người. Huống hồ năm đó ông đã nói, đây là con đường ta chọn, không thể oán trách người khác.”

“Dù như vậy người cũng không thể giày xéo chính người như thế, người còn trẻ, làm chuyện gì cũng được, sao lại ra ngoài đường cái, lượm ve chai, khác gì ăn xin? Tốt xấu gì cũng bảo cha đứa nhỏ tìm việc làm đứng đắn, bằng không tương lai đứa nhỏ lớn, sẽ oán trách người đấy.”

“Ta có cách nào khác đâu, dầu gì cũng phải ăn cơm, ta nói gì hân cũng không nghe, nói bây giờ ta không có nhà mẹ đẻ, chỉ có thể đi theo hân, hân tốt bụng nhận ta, ta phải làm sao?”

Mọi người nghe xong, chỉ thở dài, Thẩm thị tiến bước bọn họ, rầu rĩ không vui, nói: “Đứa nhỏ này, một bước sai, thì vạn bước đều sai, không bằng đại cô của nàng nữa.”

Tử Tình liền hỏi chuyện đại cô, Thẩm thị liếc mắt một cái, nhìn Lâm Khang Bình, không quan tâm nàng. Tử Tình nhắm mắt theo đuôi Thẩm thị, hỏi: “Nương, người nói đi mà, ta cam đoan sẽ không nói ra ngoài, ta tò mò lắm, bằng không buổi tối ta sẽ ngủ không yên.”

“Người là cô nương, hỏi chuyện này làm gì? Khang Bình, mang nàng đi, nên làm gì thì làm đi.”

Tử Tình mới ý thức được có Lâm Khang Bình ở đây nên Thẩm thị không thể nói ra. đành phải kiềm chế lòng hiếu kỳ, đi theo Lâm Khang Bình ra ngoài. Hai người đến phía sau núi, Lâm Khang Bình hỏi Tử Bình, Tử Tình mới nghĩ đến chuyện năm đó, mình còn nợ Lâm Khang Bình một lời giải thích, liền nói tất cả, còn có chuyện về Tử Hà cùng Tử Vũ, cùng với ân oán mấy năm nay của hai nhà.

“Năm đó bởi vì chuyện của đường tử, nên cả nhà đại cha mới chuyển vào thành, đại cha ta là một người sĩ diện, đuổi đường tử ra khỏi cửa, đó đến giờ vẫn không chịu gặp, chỉ có đại nương đi thăm. Lúc đầu nương

của ta cũng đi thăm mấy lần, sau này bởi vì chuyện đại cha, hai nhà đoạn giao, nương của ta không đi thăm nữa.”

“Thật ra thì không trách nương được, đại cha của người làm việc không phân rõ phải trái, may mà cha nương thành thật phúc hậu, bằng không đã đoạn giao từ lâu rồi, ta còn kỳ quái, nhớ rằng đại cha người có đường tỹ, mấy năm nay lại không gặp, lúc đại ca thành thân cũng không thấy bọn họ đến, thì ra là có chuyện như vậy.”

“Đoạn giao cũng tốt, đại nương của ta là người kiến thức hạn hẹp, chẳng khác gì đại cô, nhà của ta chỉ chịu thiệt thôi, sau khi ở riêng, cái gì bọn họ cũng được chọn trước, đến tiền nuôi dưỡng, thì xếp đằng sau, ta còn mong bọn họ đừng về nữa cơ.”

Lâm Khang Bình thở dài, ôm Tử Tình vào lòng.

Hai ngày sao, Lâm Khang Bình vào núi, Tử Tình ở nhà thêu hoa, Thẩm thị và Tử Vũ đến sau núi nhặt trứng gà, Tử Bình dẫn con, mặc bộ quần áo mới, cũng trưng phu của nàng đến.

156. Chương 156: Không Trả Tiền Công

Tử Bình vào cửa, thấy Thẩm thị không ở nhà, liền hỏi: “Tử Tình, thím đâu? Tỷ phu người đến đón ta, ta sẽ về nhà nên đến nói một tiếng với thím, tiểu cha còn ở học đường nhỉ.”

Tử Tình vốn định giữ nàng một hồi, chẳng qua là không thích hai mắt tỏa sáng của đại tỷ phu, nhìn bài trí trong nhà mình, còn liếc nàng mấy lần, liền nói: “Nương ta ra ngoài rồi, tỷ tỷ đi về trước đi, chờ cha cùng nương ta trở lại, ta sẽ bảo bọn họ đến một chuyến.”

Tử Bình nghe xong, đành phải dẫn trưng phu cùng đứa nhỏ ra cửa phòng, nhìn thấy Tử sư phụ bận rộn trong vườn, liền hỏi: “Đây là tân phòng của Tử Phúc cùng Tử Lộc à? Không ngờ Tử Phúc đã thành hôn, ta lại không tham dự được, hồi nhỏ, hai chúng ta cùng tuổi, lớn hơn các người một chút, cả ngày lên núi kiếm củi, củi lửa trong nhà đều do hai chúng mang về, nhaoáng một cái mà ta đã vài năm không gặp hẳn rồi.”

“Đúng rồi, bình tỷ, ca của ta đã là cử nhân, người biết không? Mười bảy tuổi trúng cử, bây giờ hẳn đọc sách ở quốc tử giám trong kinh thành, tết năm nay sẽ về, đến lúc đó tỷ tỷ về nhà sẽ gặp được hẳn mà. Chỉ sợ ca ta biết người như vậy, sẽ tức giận. Tỷ tỷ không có việc gì thì nên về nhà nhiều một chút.” Tử Tình cố ý nói.

“Đúng vậy, muội muội nói rất đúng, thường xuyên về nhà thăm hỏi, đỡ người nhà nhớ thương. Ta cũng khuyên tỷ tỷ người bao nhiêu lần rồi, nhưng tính nàng bướng bỉnh, thường nói mình nghèo khổ, sợ mọi người ghét bỏ. Nhưng tiểu muội à, quốc tử giám kia là cái gì, làm gì trong đấy?” Hồ Bách Tùng nói.

“Tỷ tỷ nói gì vậy? Người nhà sao so đo chuyện ấy chứ, nào có cái gì mà ghét bỏ hay không ghét bỏ?”

Tử Bình nghe xong, im lặng, vừa vặn. Thẩm thị cùng Tử Vũ mỗi người ôm một rổ trứng gà trở về, thấy Tử Bình liền hỏi: “Hôm nay rảnh đến chơi à? Mấy ngày qua có khỏe không, thím còn nói hôm nay sẽ đi qua thăm người, cho người chút trứng gà.”

“Thím, ta sẽ về nhà. Bách tùng đến đón ta, nói về sẽ sống tốt, sau khi về sẽ lập tức ra ngoài tìm việc làm. Ta không quấy rầy thím nữa, trong nhà còn có một mớ chuyện cần làm, đây là số mệnh của ta.” Tử Bình vừa khóc vừa nói.

Thẩm thị nghe xong trong lòng ề ảm, nhưng không thể nói gì thêm, đành phải kéo tay Tử Bình, dặn dò nhiều thứ, lại cho nàng một rổ trứng gà, hai cân thịt khô, hai con gà, một túi bột mì, một bao thóc lớn. Tiến bước bọn họ.

Tử Tình hỏi Thẩm thị, sao không ấy lượng bạc. Thẩm thị nói: “Hài tử ngọc, ta mà cho tiền nàng trước mặt trưng phu, mấy ngày sau hẳn sẽ sai đường tỷ người về nhà đến đòi, hơn nữa, bạc này không biết đi đâu, tám phần là đường tỷ người không được giữ, còn không bằng trực tiếp ấy đồ ăn, lớn nhỏ không chịu đói. Về sau ta không có ở nhà, nàng đến thì người cũng nhớ cho nàng ít đồ ăn, không cho bạc.”

Tử Tình nghe xong chỉ phải đáp ứng, đang nói, Thu Ngọc đi, hỏi: “Tử Bình bọn họ đi rồi à? Ý của cha mẹ là muốn để Tử Bình ở lại mấy ngày, nhưng nàng bảo về nấu cơm cho người kia. Hắn là người tốt khỉ gì? Vào cửa còn hùng hung hổ hổ, vừa thấy trên người Tử Bình cùng đứa nhỏ mặc bộ đồ mới, lập tức đổi sắc mặt. Trước mặt cha mẹ, nói nhiều lời hay, bảo là nhất định sẽ đối tốt với Tử Bình, có ích lợi gì chứ? Tử Bình mềm lòng, mà nhắc nhở cũng không nghe.”

“Tiểu cô, mỗi nhà mỗi cảnh mà.” Tử Tình cười.

“Tại ta vừa tức vừa hận, đau lòng cũng không làm gì được, tương lai nàng còn chịu khổ ngày còn tại phía sau dài dài. Nam nhân kia không tốt lành gì, con trai thì bị nàng nuông chiều, mấy ngày nay làm ầm ĩ đã chết, đi rồi cũng tốt, ông bà người còn có thể nghỉ vài ngày, Tam Mao thì ở đó suốt, ăn như trâu. Đại Mao nói muốn ở riêng, dẫn nàng dâu vào thành thuê phòng, không thêm suy nghĩ cho gia đình, còn không trượng nghĩa bằng Nhị Mao, Nhị Mao nói, hắn thành thân xong cũng ở riêng, nhưng nhà mới để lại cho cha mẹ.” Thu Ngọc nói.

Thẩm thị nghe xong hỏi: “Nhị Mao làm gì, trong nhà biết không?”

“Ai biết, nói là đến Lâm tỉnh, đi mới mấy tháng đã kiếm về ba mươi lượng bạc, đại tỷ là người hồ đồ, tới bây giờ không thêm quan tâm, thấy bạc còn nghĩ gì khác được à? Ta thấy, chắc chắn chẳng phải việc gì tốt đẹp cả. Hắn què chân, có khả năng cái gì? Cho dù có đi làm thuê, ai sẽ thuê hắn? Chỉ sợ lại giống lúc hồi, mà cũng gần thành hôn, không biết thành thân xong có sống yên ổn không nữa?” Thu Ngọc nói.

“Lỡ nó làm việc gì xấu pử ngoài thì sao? Hai người này đúng là hồ đồ, sao không hỏi đứa nhỏ kiếm đâu ra nhiều bạc chứ? Tâm tư chỉ nghĩ việc khác, nhà nghèo đã chớ, lại không dạy con cho tốt.”

Thu Ngọc nghe xong trả lời: “Đúng rồi đấy.” Hai người còn nói thêm ít chuyện, Thu Ngọc mới cáo từ.

Lại qua hai ngày, cũng là ngày Lâm Khang Bình sẽ về nhà, nhưng mãi không thấy, Tử Tình sốt ruột, sợ xảy chuyện ngoài ý muốn, một đêm không ngủ ngon. Chiều hôm sau, Lâm Khang Bình mới khập khễnh bước vào cổng, Tử Tình mặt trắng ợt, bước lên phía trước, sờ sờ này sờ sờ kia.

Lâm Khang Bình thấy vợ cầm lấy tay Tử Tình, nói: “Tình nhi, yên tâm, không có việc gì đâu, chân bị trật tý trôi, vì ta cứu thợ săn, tự mình vất ngã, không ngờ trong rủi có may, thợ săn này cảm ơn tặng ta mấy loại da tốt, ta lại mua hết số da thú trong nhà hắn, chờ chuyển đến kinh thành, mùa đông nơi đó lạnh, có thể bán giá cao, ta sẽ để lại cho người những tấm tốt nhất.”

Tử Tình thấy chân Lâm Khang Bình quả thật không có vấn đề gì lớn, Tăng Thụy Tường lại lo lắng, tìm Chu đại phu tới xoa thuốc, hai ngày sau, mặc dù không khỏi hẳn, nhưng cũng đỡ hơn, Lâm Khang Bình ở thêm mấy ngày, Tử Tình mới cho hắn đi.

Trong nháy mắt liền đến tháng tư, lúc mạch phải thu gặt, La sư phụ bọn họ muốn đình công ba ngày, Đồng tiên sinh nói đi du lịch vài ngày, xem non nước xung quanh, thuận tiện nhìn xem có kỳ hoa dị thảo (hoa cỏ khác lạ, đặc biệt) gì không để trang trí cho vườn, Tử Tình nghe xong, đành bảo Tăng Thụy Tường tìm người quen thuộc địa hình đi cùng, ai ngờ Tử sư phụ nghe xong rất có hứng thú, hàng năm hắn đều vào núi đi dạo, nên rất quen thuộc. Thẩm thị đành chuẩn bị cho bọn lương khô, tiền bọn họ.

Thẩm thị và Tử Tình vừa tiễn mấy người, Tam Mao đi lại đòi tiền công, đã nhiều ngày nay Tử Tình quá bận bịu, hầy như quên hẳn luôn, cũng không biết hắn làm ở công trường thế nào? Nghĩ nghĩ, Tử Tình nói: “Tam Mao, ta nhớ là người làm việc còn chưa được một tháng, với lại chúng ta sẽ trả tiền công sau khi hoàn thành công trình, nào có ai giữa chừng lại lấy tiền công như người, ta không thể vì người mà phá hỏng quy định này, mà khế ước của người vẫn còn trong tay Khang Bình, lúc trước đã nói rồi, không làm xong số công quy định thì không có tiền công.”

“Biểu tỹ, người trả tiền công cho ta đi, người cũng đâu thiếu từng ấy tiền, việc mệt lắm, ta làm không nổi, vừa khổ vừa bẩn, bằng không, người tìm cho ta việc nào nhẹ nhàng chút?” Tam Mao hỏi.

“Ta không có việc khác, người không muốn làm thì người có thể không làm, lúc trước là bà bắt ta nhận người làm việc, cũng không phải ta mời người đến.” Tử Tình không kiên nhẫn nói, vừa nghe cái giọng là biết không chịu khó rồi.

Tam Mao còn muốn nói gì, Thẩm thị đã chen: “Tam Mao, không phải cữu nương không bệnh người, nhưng quả thật Tử Tình không thể vì người mà làm hỏng quy định, người đã ký khế ước, chúng ta cứ theo khế ước mà làm, cũng không có chuyện người làm ít mà chúng ta vẫn cho tiền công người như thường, lỡ công nhân khác biết được thì họ có làm việc chăm chỉ không?”

Tam Mao thấy Thẩm thị mở miệng, hôm nay chắc chắn không lấy được tiền công, hừ một tiếng, thở phì phì xoay người đi.

Thẩm thị có chút lo lắng nói: “Hắn chắc chắn sẽ đi tìm bà người, lúc trước từ chối hẳn cho rồi, đỡ phí công.”

“Con cũng muốn từ chối lắm chứ, nhưng ông bà bọn nói mãi, không bằng để hẳn làm một trận, bọn họ tính kế chúng ta, chúng ta không thể tính kế bọn họ? Mà đâu phải chúng ta tự tìm đến nhà hắn, là hắn tự đến, thấy chúng ta dễ bắt nạt à?”

“Vậy người cần phải chú ý, ông bà người không dễ nói chuyện đâu.”

Quả nhiên, hôm sau, Điền thị cùng lão gia tử tới cửa, còn cố ý chọn lúc Tăng Thụy Tường ở nhà, Điền thị vừa thấy Tử Tình liền hỏi: “Tử Tình, hôm qua sao người không trả tiền công cho Tam Mao?”

“Ông bà, lí do thì hôm qua ta đã nói cùng Tam Mao, lúc trước hắn đã ký khế ước, không làm xong thì sao có tiền công? Với lại, hắn nói việc của ta vừa bận vừa mệt, định bỏ làm, hôm qua ta hỏi người khác, mấy ngày nay Tam Mao không ra sức làm việc gì cả, hắn chỉ làm bằng một nửa người khác mà làm không xong, ta còn chưa tìm hắn tính sổ đấy, làm La sư phụ bọn họ ý kiến, các người nói đi, về sau ta thuê người làm việc thế nào, may mà về sớm, tiền công thì không có.” Tử Tình nói.

“Lão nhị, người xem, Tử Tình nói như vậy với chúng ta mà được à? Ngay cả thân thích mà còn chi li từng đồng thế hả?” Điền thị hỏi Tăng Thụy Tường.

Tăng Thụy Tường giương mắt nhìn nhìn Tử Tình, nói: “Nương, lúc trước các người sao không nói với Tử Tình, bây giờ làm gì được nữa. Về sau, Tử Tình thuê người khác làm việc thế nào?”

“Đúng vậy, bà, chẳng lẽ lúc trước các người đáp ứng ký khế ước, đã nghĩ đến cảnh hôm nay à, không ngờ các người vẫn tính kế ta như thế? Không ngờ những lời các người nói với cha mẹ ta là giả? Không ngờ ta vừa bị người khác khi dễ vừa phải cho họ tiền? ông bà, cho dù các người không thích ta, các người thích ai thì thích, dù sao cho tới bây giờ các người cũng không coi ta là cháu gái, ta chỉ xin các người đừng đến tính kế ta nữa.” Tử Tình nói xong, liền đổi trở về phòng.

157. Chương 157: Nhị Mao Bị Bắt

Tử Tình đổi về phòng, Điền thị tức giận muốn đuổi theo, lão gia tử giữ bà lại, “Người kéo ta làm gì? Người không nghe nàng nói à, đây là lời của một cháu gái à? Nàng nghĩ nàng là ai? Cha mẹ nàng cũng chưa dám mở miệng nói với ta như vậy, phản rồi, lão nhị, còn không đi giáo huấn nàng đi, muốn nương người chịu ủy khuất hả?”

“Nương, Tình nhi nói không sai, nếu lúc trước các người không tính kế nàng, thì sẽ không để Tam Mao ký khế ước kia, rõ ràng biết Tam Mao là kẻ hay ăn lười làm, không chịu được khổ, cái gì cũng làm không xong, các người còn muốn để hắn đi công trường, không phải là muốn không làm mà được hưởng à? May mà Tử Tình sớm nghĩ tới điểm này, bằng không thì giờ sao được, nương, người đừng oán trách Tử Tình, Tử Tình có thể cho Tam Mao một cơ hội là tốt lắm rồi.” Tăng Thụy Tường nói.

“Không ngờ nha đầu Tử Tình kia đã tính kế trước, chờ chúng ta lọt bẫy hả? Đúng là nha đầu hư hỏng, ngay cả biểu đệ cũng tính kế. Không biết nha đầu kia giống ai, thật sự...thật sự là...thật sự là tức chết ta.” Điền thị khí nói năng lộn xộn.

“Nương, nói đến chuyện tính kế, đến cùng là ai tính kế ai?” Tăng Thụy Tường trầm mặt xuống.

Lão gia tử thở dài, lôi kéo Điền thị đi, Tăng Thụy Tường vào nhà nhìn Tử Tình, vuốt đầu Tử Tình, nói: “Đứa nhỏ, người cố gắng thông cảm cho bà đi, mấy năm nay bà cũng không dễ dàng gì.”

Tử Tình hỏi: “Cha, bà không dễ dàng? Nương của ta thì sao? Bà quá bất công, đối xử với các cô cô cũng quá mức, nói như thế nào thì cũng là chúng ta nuôi bọn họ, không ngờ chúng ta ra bạc như thế, còn bị khinh bỉ. Cha, bà đã đau lòng các cô cô như vậy, lúc trước sao bà có thể cho người cùng đại cha đi đọc sách chứ?” Tử Tình hỏi ra nghi vấn đã lâu trong lòng, vì sao không trực tiếp tiết kiệm bạc để làm đồ cưới ấy cô cô?

“Việc này nói ra rất dài, lúc trước bà cố người còn sống, điều kiện trong nhà cũng tạm. Bà cố chỉ có một người con trai là ông người, ông người cũng học vài năm. Sau này cưới bà người, tính tình bà người thì vốn được nuông chiều ở nhà, không thích làm việc, không hầu hạ cha mẹ chồng, nghe nói, số của cải kia cũng dần dần chuyển đến nhà bác chồng người, cô công người dần dần phát đạt lên, chắc là có quan hệ với bà cố một ít. Ta cùng đại cha người đọc sách, đó là bởi vì lúc bà cố người còn sống cho đi học, sau này, thấy ta có vài phần thiên phú, được thầy thích, nên đưa đi huyện học, cũng bởi vậy mà tiêu hết tất cả ngân lượng còn thừa trong nhà, hại nhị cô người bị bệnh mà không kịp thời trị liệu, trị không tận gốc, đại cha người thì buông tha việc học, bắt đầu tìm việc ở An Châu. Lúc bà cố người đi rồi, còn nhờ cô công người cho ta học phí. Bà người làm dâu nhiều năm, nên tính tình bá đạo.”

Tăng Thụy Tường nói lời thật hàm súc, nhưng Tử Tình nghe hiểu. Không ngờ Điền thị muốn đem tất cả sự ủy khuất mình chịu trút hết lên nàng dâu, bà trách bà cố để gia tài cho nữ nhi, nên dùng sức áp bức con trai, áp bức hai đứa cháu của bà cố, đáng tiếc, đại cha không quan tâm bà. Mẹ nó, tính tình này quá bất thường, ngay cả Thẩm thị đều biết câu mình không muốn thì đừng làm tội người khác, Điền thị quá sai, không biết lỗi là do chính bà.

Tử Tình thở dài, không nói gì, may mắn nhà mình ở riêng.

Ngày này, trong nhà không có việc gì, Thẩm thị về thăm nhà mẹ đẻ, Tăng Thụy Tường nghe xong cũng bảo đi theo, để Tử Tình Tử Vũ giữ nhà, hai người mới vừa đi nửa canh giờ, Thu Ngọc đã đỡ Điền thị cùng Xuân Ngọc đi lại, Tử Tình thấy bọn họ khóc sụt sùi, nói Nhị Mao bị bắt, muốn Tăng Thụy Tường tìm người có thể chuộc Nhị Mao hay không ra không?

“Bà, đại cô, cha mẹ ta đến nhà bà ngoại rồi, chỉ sợ phải buổi chiều mới trở về, không bằng các người tìm người khác trước đi? Nhưng vì sao Nhị Mao biểu ca bị bắt?” Tử Tình hỏi.

Điền thị cũng không khiển trách nổi Tử Tình, chỉ một mặt trách tội Tăng Thụy Tường không có việc gì lại không ở nhà, lại chạy đến nhà mẹ vọc làm gì, nhà mẹ ruột có chuyện thì bóng người cũng không thấy.

“Bà, cha nương ta lâu lâu mới ra ngoài, chỉ có thể nói là không khéo thôi, từ tết đến giờ, cha ta là lần đầu đi thăm nhà bà ngoại đấy. Nếu không còn chuyện gì khác thì các người về trước đi, ta khẳng định sẽ chuyển lời.” Tử Tình nghe Điền thị oán giận, thật cảm tức, đuổi người.

Điền thị bị ghen một câu, đang muốn phát tác, Thu Ngọc một năm một mười đem sự tình nói ra.

Nguyên lai là Nhị Mao thua bạc trong sòng bạc, nên đi trộm để lấy vốn chơi tiếp, bị bắt được tại chỗ, gần đây trong thành An Châu xảy ra mấy vụ trộm cướp, các quan sai tra ra manh mối, có nhân chứng vật chứng, còn có gì để nói, lập tức nhốt vào đại lao.

Tử Tình nghĩ mấy ngày trước còn nói không biết Nhị Mao làm gì, mới vài ngày, đã bị bắt, tháng giêng đại cô còn đắc chí, Nhị Mao kiếm bạc cho nàng xây nhà, lại không biết dạy dỗ con cho tốt, không hỏi lấy bạc từ đâu.

“Bà, nếu không thì tìm đại cha hỏi một chút đi, đại cha làm ở nha môn, hỏi thăm chuyện nha môn, chắc chán quen biết hơn cha ta.” Tử Tình nói.

“Trong mắt hấn đến cha mẹ cũng không có, hấn có thể quản chuyện của ta ad? Ta có đói chết trước mặt hấn, hấn cũng sẽ không rơi một giọt lệ, tìm hấn làm từ đá.” Xuân Ngọc nói.

Tử Tình nghe xong cũng không nói gì nữa, vẫn là để các nàng trở về. Ai ngờ ngày này Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường ở lâu tại Bạch Đường thôn, thân thể Hà thị kém dần đi, Thẩm thị muốn mời về nhà, Hà thị không đồng ý, Thẩm thị đành phải thường xuyên mua ít đồ ăn cùng thuốc bổ, dù sao năm nay lão nhân đã

sáu mươi tám. Thắm thị nói chuyện với mẫu thân hơn nửa ngày, thấy trời sắp đen, hai người mới về nhà đến, mới vào nhà, ghế ngồi còn chưa nóng, Xuân Ngọc cùng Điền thị lại đến .

“Trong nhà có chuyện thì tìm không thấy người, một đám các người còn rảnh rồi đi thăm người khác, cháu ngoại người bị nhốt đại lao rồi, các người không ai hỏi một tiếng.” Điền thị đi lên liền bắt đầu khóc kể lể.

Tăng Thụy Tường nhìn Tử Tình, Tử Tình mới đem mọi chuyện nói cho bọn họ, Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Nương, chúng ta vừa mới về nhà, còn không biết chuyện này. Sức khỏe của nương Ngọc Mai yếu dần, nên mới đi thăm. Với lại, cháu ngoại trai hạ bị bắt vào đại lao, không phải còn có cha mẹ hấn sao? Chẳng lẽ muội phu không nhờ người hỏi thăm, nhìn xem thế nào?”

“Hấn làm gì biết những thứ này, chỉ ở nhà than thở, nha môn An Châu ở đâu hấn còn không biết, với lại hấn làm gì có tiền đi hỏi thăm? Con à, không bằng người đi xem đi, thật sự không được thì tìm đại ca người. Người đi chắc chắn là hơn muội phu người, người cũng biết tính tình đại ca người đấy, cho tới bây giờ đều không thêm liếc muội phu một cái.”

Tăng Thụy Tường nghe xong nhú mày, vừa muốn nói cự tuyệt, Điền thị lại một phen nước mũi một phen nước mắt, khóc kể, “Con à, lúc này mạng người quan trọng, người còn không chịu chiều cổ một chút à? Người liền nhả tâm để muội muội và nương người đau lòng sao? Người nghe nương khuyên, đi hỏi thăm trước đi.”

“Được rồi, nể mặt nương, ngày mai ta đi tìm đại ca hỏi một chút, về phần có việc thì tự các người xử lý. Nhưng ta cũng có một điều kiện, một chuyện này chắc chắn phải chi tiêu, cửa nha môn không bỏ tiền thì không vào được. Nhà Xuân Ngọc đã không có tiền thì để muội phu cùng Tam Mao đến chỗ Tử Tình làm việc gán nợ.”

Ngay từ đầu Điền thị nghe xong vội gật đầu, sắc mặt mới hòa hoãn chút, sau lại nghe thấy để con rể đi làm việc gán nợ, mặt lại bắt đầu đen. Nói: “Không phải người ngoài, đó là cháu ngoại người, muốn tiền bạc cái gì? Một người nghĩ ra, cứ nhiên gọi muội phu người cùng Tam Mao đi làm việc cực nhọc gán nợ, người không sợ người khác chê cười à?”

“Nương, lúc trước muội tử tính kể ta sao không sợ người khác chê cười? Ta chỉ sợ sau hôm nay, về sau trong nhà muội tử có sự tình gì lại bắt đầu ba ngày hai lượt tới cửa cầu tình, cha mẹ cũng nói rồi, người nào sống cho người nấy, mấy năm nay ta cũng không làm nàng thất vọng gì, tự làm tự chịu, không được trách người khác. Ta cũng là suy nghĩ vì bọn nhỏ thôi.” Tăng Thụy Tường giải thích.

Xuân Ngọc lau nước mắt, lại bắt đầu nói chút trong nhà gian nan, Nhị Mao vừa xảy ra chuyện, nhà người đính hôn tới cửa yêu cầu từ hôn, trong nhà lại vội vã muốn làm mai cho Quế Anh, nói đến nói đi cũng không tìm được người trong sạch, còn phải chuẩn bị một phần đồ cưới.

Tăng Thụy Tường không muốn nghe, không có tiếp lời, thấy Xuân Ngọc càng nói càng quá đáng, nói cái gì mà Tử Tình mời người ngoài làm công, một năm hơn mười lượng bạc, đối xử tốt với Hạ Ngọc, đến trượng phu của Thu Ngọc cũng tìm cho công việc thích hợp, đáng thương Tam Mao nhà nàng làm gần một tháng, vài trăm tiền công lại không lấy được một đồng, bây giờ còn muốn đi làm không công.

Tăng Thụy Tường không kiên nhẫn, trừng mắt nhìn Xuân Ngọc: ” Chuyện Tử Tình là chuyện Khang Bình, các người ;àm gì với bọn nó còn muốn bọn nó tìm việc làm tốt à? Tam Mao làm cái gì? Cho hấn làm nửa công thôi mà làm không xong, còn muốn tiền công? Ta cho cha mẹ mỗi năm mười hai lượng bạc, quần áo bốn mùa, thóc gạo đầy đủ, cha mẹ tự trồng rau nuôi gà, một năm tổng cộng cũng dùng không hết hai ba lượng bạc, bạc thừa lại thì hơn nữa đã cho nhà người. Người còn không biết chừng, cho tới bây giờ không thấy người cho cha mẹ một văn gì, cha mẹ còn bao lớn bao nhỏ cho nhà người, ngay cả rau cũng hái đi cho, người còn muốn như thế nào nữa? Người cho là ta thật sự tin người không có tiền à? Không phải người đã sớm muốn đến đây tính kể ta sao? Ngay cả con mình xảy ra chuyện các người không nghĩ nhanh chóng nhờ người hỏi thăm, còn nghĩ tiết kiệm tiền thế nào, người không biết xấu hổ à? Mấy năm nay chị dâu người tự dây dưng sự nghiệp này, không lấy một đồng nào từ ta, ăn bao nhiêu khổ, các người không thấy? Tử Tình Tử Vũ còn tự mình làm việc, con của các người thì cả ngày làm gì? Nếu người còn nói tiếp, loại chuyện thối nát này của nhà người ta lười quan tâm, người thích tìm ai thì tìm, nói một câu thôi, làm hay không? Không làm thì tự các người đi hỏi thăm.”

Xuân Ngọc nghe xong ngây người, bởi vì Tăng Thụy Tường rất ít nổi giận, trừ lần đó Đại Mao làm việc sai, hầu như không có răn dạy như vậy, nàng luôn cho rằng Tăng Thụy Tường không khôn khéo, nếu không thì mấy năm nay nàng không thể lấy nhiều thứ từ nhà mẹ đẻ. Điền thị thấy Tăng Thụy Tường nổi giận, biết không lấy được gì tốt, vội lôi Xuân Ngọc đi.

Ngày kế, vừa ăn xong điểm tâm, lão gia tử mang Yến Nhân Đạt cùng Tam Mao đi lại, Yến Nhân Đạt cúi đầu, nói: “Nhị ca, chuyện Nhị Mao còn phải dựa vào nhị ca hỗ trợ. Trong nhà quả thật không có tiền, ta cùng Tam Mao đến công trường làm vài ngày.”

Tăng Thụy Tường vào nhà thương lượng một chút cùng Tử Tình, Tử Tình nghĩ nghĩ, nói: “Nghe Đồng tiên sinh nói, bây giờ còn đang thanh lý nước bùn, nhưng bọn họ đều về nhà cắt lúa mạch rồi. Không bằng tìm Tam đường thúc phân chia một vùng ra, cho dựng cùng Tam Mao hai cái bao, đỡ có chuyện không làm mà hưởng, vùng hồ đó làm không sạch thì bọn họ đừng về nhà, để bọn họ đồng ý trước mặt ông, nói làm không xong thì vẫn có Lâm Khang Bình quan sát.”

Tăng Thụy Tường thấy có lý, đỡ đến lúc đó dây dưa không rõ, mấy người nói xong, Tăng Thụy Tường dẫn Yến Nhân Đạt đến công trường, giao chuyện cho bọn họ làm, rồi đến học đường giao bài tập cho học trò, nghĩ nghĩ, vẫn là lập tức mượn xe vào thành, tìm được người nha môn nghe ngóng, mới biết lúc này Nhị Mao đụng vào hòng súng, Tri phủ đại nhân vừa nhậm chức không vài ngày, liền xảy ra trộm cắp, vừa vặn lúc này phạt kẻ trộm để lập thanh danh, nên nhanh chóng thẳng đường phán quyết, ai cũng không thể cản được, Nhị Mao bị phán năm năm, nói không bị lưu đày là tốt lắm rồi.

Tăng Thụy Tường nghe xong, ngẫm lại vẫn nên tìm Tăng Thụy Khánh hỏi một chút cho rõ ràng. Ai ngờ Tăng Thụy Tường đợi Tăng Thụy Khánh ở bên ngoài nửa ngày, cuối cùng người gác cổng ra truyền lời, nói không gặp.

Tăng Thụy Tường không nhìn thấy bóng người Tăng Thụy Khánh, tức giận muốn xông vào, nhưng bị người gác cổng ngăn lại, Tăng Thụy Tường nhờ người gác cổng đi vào truyền lời, “Ta chỉ hỏi hẩn một câu rồi đi. Nếu hẩn không đến, ta sẽ chờ đến khi hẩn về nhà.”

Tăng Thụy Khánh cũng ra, tìm chỗ yên lặng, cách Tăng Thụy Tường ba bước xa, nhìn Tăng Thụy Tường, nói: “Muốn hỏi gì thì nhanh hỏi, ta còn có việc.”

“Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi không nhận ta là huynh đệ, ngươi còn nhận cha mẹ, nhận Tăng gia không?”

“Huynh đệ cái gì, Tăng gia cái gì, một người đọc sách chục năm, dân chúng thiên hạ đều là người một nhà, bốn phương đều huynh đệ.” Tăng Thụy Khánh nói xong liền đi trước.

“Vậy cha mẹ?” Tăng Thụy Khánh dừng một chút, không trả lời.

Tăng Thụy Tường âm thầm xoay người. Về nhà nói xong, Xuân Ngọc lại bắt đầu khóc thét, Điền thị cũng chỉ có thể rơi lệ, lão gia tử thấy hét lớn một tiếng: “Đủ, ta cùng nương ngươi còn chưa chết, gào rống cái gì? Bây giờ có sức khóc sao lúc trước không chịu dạy con cho tốt hả? Cho ngươi bạc xây nhà sao ngươi không hỏi lấy tiền từ đâu, bây giờ chỉ biết khóc, năm năm sau thì hẩn cũng mới hai mươi ba tuổi, nếu sống tốt thì vẫn cưới vợ sinh con bình thường, không phải Quế Anh cũng đắp làm mai à? Còn không về chuẩn bị, rồi dạy dỗ mấy đứa con còn lại cho tốt.”

“Vậy cha bọn nhỏ thì sao? Vẫn làm việc tại công trường à?” Xuân Ngọc hỏi.

Lão gia tử nhìn nhìn Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường nói: “Ta cho hẩn làm việc, hai người mà chăm chỉ thì trước Đoan Ngọ sẽ làm xong.”

Tăng Thụy Tường nói xong cáo từ về nhà.

158. Chương 158: Tình Viên Xây Dựng Xong

Chuyện Nhị Mao cũng không ảnh hưởng gì đến bọn Tử Tình, nhưng Tử Tình khi không kiếm được hai lao động làm năm ngày. Thắm thị thậm chí còn cùng Tử Tình nói, chuyện Nhị Mao, đã sớm đoán trước, đi đêm nhiều có ngày gặp ma.

“Nương, sao con thấy nương vui sướng khi người gặp họa nhĩ. Người không lo phụ thân lại bị bà buộc quan tâm mấy chuyện thôi nhà đại cô à?”

“Con nói gì vậy hả? Ai bảo đại cô cùng đại dưỡng người dạy dỗ con cái như vậy, không gặp chuyện này mới là lạ đó. Cha mẹ bình thường thì thấy con đưa về nhiều bạc sẽ hỏi đến hỏi đi, bọn họ lại la ó, không chỉ không hỏi, còn nơi nơi khoe khoang, giống như con mình ông to bà lớn lắm, trong mắt chỉ có mỗi bạc thôi. Lần trước Nhị Mao đã bị đánh gãy chân, còn không tỉnh ngủ, bây giờ lại ra đại họa, con mình gặp chuyện, lại không tìm cách giải quyết cho con, ngược lại là về nhà mẹ để tính kế người khác bỏ tiền, lần trước cũng vậy, chân Nhị Mao bị gãy không lập tức ở An Châu tìm đại phu, còn kéo đến nhà ông bà người, nữ nhi nhà ai gả ra ngoài rồi mà về nhà mẹ để tốn tiền mãi không? Đúng là đồ lòng tham không đáy.”

“Ta còn tưởng lúc đó chúng ta phải ra tiền chứ, nghe cha đáp ứng rồi nha môn hỏi thăm, ta còn sốt ruột, cho rằng cha lại mềm lòng, bỏ tiền giúp đại cô thoát nạn, đó mới oan uổng, không ngờ phụ thân cũng xuất chiêu.”

“Cha người diễn cho bà người xem thôi, còn đối với đại cô người, hẳn đã lạnh lòng rồi. Nhưng lần này đi An Châu, gặp đại cha người, làm cho cha người thực đau lòng đó.” Thắm thị nói xong, liền kể chuyện ngày đó.

“Theo ta thì thế lại tốt. Về sau đỡ rườm rà.” Thắm thị cảm thán.

Tử Tình nghe xong cực kì kinh ngạc, cổ đại quan niệm chú ý dòng họ lắm sao? Tăng Thụy Khánh lại nói ra được những lời này, không đem Tăng gia để vào mắt, không đem lão gia tử bọn họ để vào mắt, chẳng lẽ hẳn cũng xuyên không?

Đồng tiên sinh cùng Tử sư phụ đã trở lại, Đồng tiên sinh nói là đào được mấy bụi hoa lan, đồ quyen, đã đưa đến Tình viên. Tử sư phụ cũng thật cao hứng, nói là mua được mấy gỗ tốt trong tay người khác.

Trời dần dần nóng lên, mùa màng năm nay tốt, quả đào treo đầy cành. Dưa hấu cũng được mùa thu hoạch, Đoan Ngọ qua đi không vài ngày, quả đào liền đỏ, Đồng tiên sinh vừa cắn vừa nói: “Khó trách người muốn trồng đào trong sân, hoa đào đẹp, quả đào ăn ngon, không sai.”

Chu chương quây đến lấy đào, cũng cười nói: “Nhiều hơn năm ngoái rồi.” năm văn một cân đào, bán được gần tám mươi lượng, gấp hai lần năm ngoái, nhưng Tử Tình cũng biết, cây đào tiến vào thời kì trưởng thành.

Ngày này, Tử Tình đang hái quả cùng Chu chương quây thì Vương Thiết Sơn đi lại. bảo gà nuôi để trứng, tám mươi con gà lứa đầu tiên đã có hơn năm mươi con gà mái, thừa lại là hoạn kê đã lớn tầm ba bốn cân, Tử Tình nghĩ nghĩ, nói: “Trứng gà này nhà người cứ ăn tùy ý, nhất là đứa nhỏ, mỗi ngày nấu bọn nhỏ một quả, còn lại thì đến chợ phiên để nàng dâu người đi bán, một văn một quả, mỗi lần bán được bao nhiêu thì bảo con người ghi lại, tháng sau ta đến đưa tiền tiêu vật cho các người sẽ xem xét.”

Vương Thiết Sơn không ngờ Tử Tình tín nhiệm bọn họ như thế, lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu lên nhìn Tử Tình, rồi nhanh chóng đáp ứng.

Tử Tình nghĩ, chanh viên đã nuôi hơn hai ngàn con gà, tương lai trứng gà mỗi ngày là một phiên toái, thị trường nhỏ chắc chắn là bán không được nhiều như vậy, hay là đến An Châu thành, liền hỏi Chu chương quây còn có thể nhận bao nhiêu quả, Chu chương quây thật sáng khoái, nói cửa hàng tạp hoá của hắn lấy không nhiều, nhưng có thể tìm nhà khác. Hẳn có người quen, Tử Tình liền hẹn một tháng sau gặp lại.

Tháng năm, rốt cục Đồng tiên sinh nói cỗ lau thanh lý xong, Tử Tình quyết định đem tiền công thanh lý trả trước, dù sao đoàn người đã vất vả hơn một tháng, tiền công La sư phụ bọn họ được gần 20 lượng, cộng cả Chú Vân Giang là hơn 20 lượng, còn hơn tiền mua đất. Nếu Tử Tình không nhìn trúng nơi này thì quả thật sẽ không mua.

Đồng tiên sinh chọn ngày mừng hai tháng sáu sẽ khởi công đào móng, Tử Lộc, Tử Thọ, Tử Hỉ bọn họ nghỉ phép, đi xem, nói còn to hơn nhà mình. Tử Thọ cùng Tử Hỉ gặp có việc gì thì đến đó, Tử Tình đem sổ sách giao cho Tử Thọ cùng Tử Hỉ, dạy bọn hắn ghi chép, phân loại, tính toán như thế nào, cùng với chú ý gì nhiều ở công trường. Tử Hỉ hứng thú, vui sướng cầm đi.

Tân phòng của Tử Lộc hoàn thành vào tháng sáu, Tử Tình không biết là lần này Thẩm thị đã làm xong đồ cưới cho nàng. Năm nay đưa hầu thu vào 1200 lượng bạc, địa tô thu được ba trăm lượng, Thẩm thị cầm ngân phiếu, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói muốn Tử Lộc cùng nàng đi Xương Châu, mua sính lễ trang sức.

Thẩm thị đi rồi, Tăng Thụy Tường rảnh rỗi, cũng thường đến Tình viên, hồ nước bên kia đã dẫn nước vào, hồ nước lớn nhất đã thả cá bột. Có khi Tử Tình cũng phân phó Tử Thọ mua ít lươn nhỏ bỏ vào.

Mồng một tháng bảy, Tử Tình đi cùng Tử Thọ và Tử Hỉ, đến chanh viên, quả nhiên như Tử Tình dự đoán, chợ phiên bán trứng không nhiều, số gà mái mua sau cũng dễ trứng, bây giờ mỗi ngày trứng gà có thể được hai trăm quả, Vương Thiết Sơn còn mỗi ngày mang một sọt đi An Châu bán trứng gà.

Tử Tình nhìn 5 lượng bạc cùng một điều tiền (1000 văn = 1 lượng bạc tiền lẻ) trong tay, liền bảo Vương Thiết Sơn cầm 5 lượng bạc đi mua một con lừa, làm luôn một cái xe lừa, về sau cách một ngày lại vào trong thành tìm người môi giới đưa trứng gà, cuối tháng tính tiền.

Một ngày này, sau giữa trưa, thời tiết oi bức, Tử Lộc Tử Thọ, Tử Hỉ bọn họ đã đi học, Thẩm thị về nhà mẹ đẻ thăm Hà thị. Tử Tình ở thư phòng dạy Tử Vũ ghi chép, hai năm nay, Tử Vũ đi theo Tử Tình học không ít chữ, Tử Tình cũng muốn bồi dưỡng nàng quản lý nhà cửa, Tử Vũ đang học rất chăm chú thì chuông cửa vang, Tử Vũ chạy ra ngoài, Lâm Khang Bình vào cổng.

Tử Tình vui mừng cực kỳ, lúc đứng dậy không cẩn thận làm đổ mực nước, rơi vào sổ sách, Lâm Khang Bình vội đi lại giúp đỡ thu dọn, nhân thể bắt được tay của Tử Tình, Tử Tình nhìn nhìn, thấy Tử Vũ không vào nhà theo.

Nguyên lai là Đồng tiên sinh gửi thư cho hắn, bảo xây nhà gần xong, trở về chủ trì nghi thức tân gia, lần này còn dẫn thợ mộc sư phụ về, “Người thì ta đã đem đến đây, bọn họ đang làm giường, ta bảo nhà Vương Thiết Sơn mỗi ngày nấu cơm cho bọn hắn. Ngày mai ta sẽ vào núi lấy gỗ, tân gia vào mừng tám tháng tám, người thấy được không?”

“Nhà đã xây xong, sao ta không biết?” Tử Tình trừng lớn mắt.

“Ồng gộc, ta nói rồi, không cần người quan tâm, đương nhiên không có ai nói cho người biết.” Lâm Khang Bình đưa tay đến trên mặt Tử Tình.

“Không phải người muốn đến Việt thành sao? Mừng tám có kịp không?” Tử Tình nhú mày.

“Xong việc thì mừng chín ta sẽ đi, ta dẫn người thuê thuyền ở Cảnh Đức trấn, mua đồ sứ cùng lá trà xong thì đi đường thủy, còn ta cưỡi ngựa đi tắt, đến kịp.” Lâm Khang Bình nói, giọng hình như có chút khàn khàn.

Tử Tình thấy Lâm Khang Bình thật mệt mỏi, vội múc nước rửa mặt cho hắn, biết hắn không đói, liền bảo hắn lên giường nghỉ tạm. Minh đem sổ ghi chép về Tình viên ra, gạch ngói hết hơn 280 lượng bạc, đá hơn 20 lượng, tiền công của năm vị đường thúc 10 lượng, tiền công của La sư phụ bọn họ hơn 20, cá bột 10, hơn nữa số tiền thanh lý cỏ lau mà mua đất, gần bốn trăm lượng. Tiêu dung này hơn lúc nhà mình xây, với lại đây mới là nhà không thôi, chưa trang trí gì. Đáng tiếc Tử Tình chưa vào Tình viên, Thẩm thị không cho phép Tử Tình ra ngoài, hơn nữa Lâm Khang Bình nói muốn ỉnh một sự kinh hỉ, nên Tử Tình không nhẫn phá hư sự mong mỏi của hắn.

Đang nghĩ tới việc này, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường về nhà, Tử Tình mới biết được là phụ thân cố ý đi đón nường về, sức khỏe của bà ngoại tốt rồi, khó trách Thẩm thị cười mãi.

Cơm chiều xong, Lâm Khang Bình kéo Tử Tình, nói đi dạo tiêu cơm, hai người lững thững đi đến sau núi, lúc này, có một chút ánh nắng chiều tà, Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình luôn luôn nắm tay nàng, dưới ánh chiều, mặt hắn dịu dàng rất nhiều, Tử Tình biết nàng rất may mắn, từ lúc hai người quen biết, đính hôn

cho tới hôm nay, hắn luôn luôn coi nàng là nhất, hơn nữa tin tưởng nàng vô điều kiện, tôn trọng nàng. Nghĩ vậy, Tử Tình ôm lấy hắn, ngửa đầu hỏi: “Khang Bình, đời này ngươi muốn làm việc gì nhất?”

“Đời này ta muốn nhất là cưới ngươi, sau đó cùng ngươi đến cuối cuộc đời, còn ngươi? Muốn làm gì nhất?” Lâm Khang Bình cúi đầu hỏi, con ngươi trong trẻo như nước.

“Ta muốn làm nhất là mỗi ngày đều có thể cùng ngươi ngắm hoàng hôn như vậy, lúc ta cần ngươi, thì đều có ngươi làm bạn, cho đến khi chúng ta già đi.”

“Được, ta đồng ý, nhưng bây giờ việc ta muốn làm nhất là thế này.” Lâm Khang Bình nói xong, hai tay nâng mặt Tử Tình lên, vuốt ve.

Tử Tình có da mặt trắng trẻo mịn màng, hơn nữa còn dùng sữa dê tắm rửa và rửa mặt, Lâm Khang Bình giống như nâng một đồ sứ tuyệt đẹp, giờ phút này Tử Tình bị hắn chăm chú nhìn, tim đập bịch bịch, mặt đỏ bừng, nhắm mắt lại, lông mi đập dờn.

Lâm Khang Bình cúi đầu nhẹ nhàng đem môi mình ấn lên, thiếu nữ thơm tho còn mang theo một hương sữa, Lâm Khang Bình không kiềm chế được, không ngừng nhẹ nhàng mút lấy, lúc đầu còn có chút ngốc nghếch khẩn trương, nhưng nhanh chóng thích nghi, còn vô sự tự thông (ý như không day mà biết) đem đầu lưỡi vói vào miệng Tử Tình chơi đùa, hai người hồn nhiên quên hết mọi việc, mãi đến khi Tử Tình thở không nổi, sắc mặt ửng hồng, Lâm Khang Bình mới buông ra.

Giờ phút này, một sự vui sướng đang đầy trái tim Lâm Khang Bình, từ lúc đính hôn đến bây giờ đã hơn hai năm, cuối cùng Tình nhi của hắn cũng tiếp nhận hắn rồi, hắn không đơn phương nữa, Lâm Khang Bình dùng sức ôm lấy Tử Tình, Tử Tình thì xấu hổ dúi đầu vào trước ngực hắn, giờ khắc này, trong lòng nàng thật sự chỉ có hắn, trong lòng Tử Tình tràn đầy cảm kích.

159. Chương 159: Tái Khiên, Văn Tam

(tái kiến = gặp lại)

Mùng tám tháng tám, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đến Tình viên sớm để hỗ trợ, Lâm Khang Bình mời vợ chồng Vương Thiết Sơn đi lại vội vàng mấy ngày, tổng cộng làm mười lăm bàn, chủ yếu là thôn nhân và họ hàng Tăng gia, 2 người cậu của Thẩm gia cũng tới, đương nhiên còn có Thu Ngọc, Lâm Khang Bình vốn không định mời các cô cô, Thu Ngọc ở gần, hơn nữa Chú Vân Giang làm việc ở Tình viên, nàng khẳng định là biết ngày nào tân gia, nên không thể không mời. Về phần Hạ Ngọc thì không thông báo.

Tử Tình không đến, Thẩm thị nói nào có ai chưa gả đến lại vô nhà người ta bao giờ? Hơn nữa Lâm Khang Bình cũng không đồng ý, người đến người đi, hắn cũng không nguyện để Tử Tình lộ mặt, Tử Tình đành thôi, than thở vài câu, ở nhà thêu thùa, lần này Lâm Khang Bình mang về cho Tử Tình nhiều xấp vải, nói muốn thành thân vào mùa xuân sang năm. Tử Tình không biết cha mẹ có đồng ý hay không, nhưng cũng chuẩn bị trước, đỡ đến lúc đó luống cuống tay chân, nhưng chưa làm xong nhiều, bởi vì nàng không chỉ làm quần áo mình, còn cho Lâm Khang Bình nữa.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị tươi cười trở lại, nhất là Thẩm thị, nói với Tử Tình: “Không ngờ cha người thật tinh mắt, biết chọn con rể, ta thật sự yên tâm rồi, Khang Bình không chỉ thông minh có năng lực, quan trọng là đối tốt với người, sẵn sàng, lo lắng người muốn nhà mẹ đẻ, ngay cả cha người đều phản đối hắn mua vùng đất gần đây, nhưng sửa sang lại có khuôn có dạng, ta chưa thấy khu vườn đẹp như vậy, tân phòng cũng tốt, vườn lấy tên của người.” Tử Tình nghe xong cười.

Mùng chín tháng tám, Lâm Khang Bình liền vội vàng đi rồi, Đồng tiên sinh ở lại, nói là chờ mùa thu cỏ cây trong vườn hoa sắp xếp xong xuôi, khoảng thời gian này cùng thợ mộc sư phụ thương nghị làm bố cục phòng ở, hình thức cửa sổ nội thất, sau này dứt khoát chuyển đến Tình viên ở, nói dù sao nơi đó có người quản lý cơm canh, tất cả đều là nam nhân nên không chú ý nhiều. Thẩm thị nghe xong tất nhiên là nguyện ý, nhưng dặn dò cơm canh phải làm tỉ mỉ hơn.

Hôm nay, Thẩm thị nói muốn đi An Châu. Thứ nhất là chuẩn bị quà tặng Trung thu, thứ hai cũng vì thuận tiện nhìn xem Tử Bình, đưa chút đồ ăn. Tuy Tăng Thụy Khánh làm việc rất bất công, nhưng Thẩm thị nói, ai làm người đó chịu, Tử Bình rất đáng thương. Tử Tình bĩu môi, nàng có ấn tượng không tốt với đường tử, lúc vừa tới còn bởi vì Tử Tình nhặt quần áo cũ của nàng mà trào phúng Tử Tình, từ chuyện này, Tử Tình cảm thấy nàng chẳng phải là người lương thiện gì. Tăng Thụy Tường đi cùng Thẩm thị, Tử Vũ còn nhỏ, đúng tuổi ham chơi. Thẩm thị mang theo, chỉ có mình Tử Tình giữ nhà.

Tử Tình vào phòng chưa được bao lâu, chuông cửa vang, Tử Tình còn tưởng Thẩm thị bọn họ quên đồ gì, vừa đem cổng mở ra, cười nói: “Lại quên cái gì à?” Ngắc đầu, là Văn Tam.

Từ lúc Tử Tình đính hôn, Văn Tam tới truy vấn một lần, hai người không gặp lại, hơn hai năm rồi. Văn Tam đã hết trẻ con, cũng mười bảy mười tám tuổi. Một bộ màu tím bằng lụa và khăn đội cùng màu, thân thể cao lớn không ít, vẫn là khuôn mặt đó, nhưng ánh mắt rất sâu, có vài phần sắc bén và xa cách của công tử quyền quý.

Tử Tình sưng sốt, không biết nên nói cái gì, Văn Tam cũng vậy, nhớ thương nhiều năm, mỗi khi nói buông tay, luôn có chút không nỡ, lần này hai người đều sẽ tự mình thành thân, Văn Tam không thể kiềm chế, chạy đến đây một chuyến. Nhìn thiếu nữ nhỏ nhắn, mặt mày thanh tú, nụ cười nhẹ nhàng trước mặt, nhưng nụ cười này mình không có được, nghĩ đến đây, ánh mắt Văn Tam tốt lại.

“Ta đến chỗ Tình viên rồi, quả nhiên hẳn rất dụng công với người th. Hẳn nói với ta, nguyện vọng của người là tìm được người yêu thương mình, cùng nhau đến già, người kết luận ta không làm được, cho nên tới bây giờ không để ý ta, bây giờ nghĩ lại, ngày xưa đúng là ta sai rồi, một nữ tử còn nhỏ tuổi mà có thể nhanh chóng thay đổi hoàn cảnh trong nhà, muốn bao nhiêu bạc mà không kiếm được chứ? Mà ta, lại dùng lời lẽ ấy nói ra, ta đúng là sai rồi.”

“Văn tam, cảm ơn người, cảm ơn người đã hiểu ta.” Tử Tình đỏ vành mắt.

“Ta không biết về sau có hối hận hay không, nhưng giờ phút này, ta hối hận, ta biết tất cả đã muộn. Tình nhi, ta cũng muốn gọi người như vậy, hai chữ này xuất hiện trong lòng ta trăm ngàn lần, chỉ sợ về sau không có cơ hội gọi ra, Tình nhi, nếu, ta chỉ nói là nếu, người có nguyện ý chờ ta, chờ ta cởi bỏ tất cả trói buộc, dẫn người cùng trời cuối đất, rồi tìm một chỗ yên tĩnh, quên đi chuyện cũ trước kia hay không? Người yên tâm, ta đáp ứng người, ta chỉ có một mình người.” Văn tam dung ánh mắt ao ước làm Tử Tình không khỏi nhớ tới ngày trước, Văn tam luôn thích dùng ánh mắt này, bất mãn nhìn mình, giống như lên án, giống như hi vọng.

Giờ khắc này, trong lòng Tử Tình tràn đầy khiếp sợ, cho tới bây giờ nàng vẫn không ngờ Văn tam lại thế, nàng liều mạng lắc đầu, nước mắt rơi như mưa, “Không, văn tam, người làm thế thì ta đối mặt với thân nhân thế nào, đối mặt với Khang Bình thế nào? Người làm sao có thể đối đãi với cha mẹ sinh người nuôi người như thế, thực xin lỗi, Văn tam, ta sẽ không lựa chọn con đường ấy. Bởi vì ta biết, không chỉ hại người, hại người nhà của người, cũng hại cả ta cùng nhà ta. Không được cha mẹ chúc phúc thì không thể hạnh phúc, cả đời sinh hoạt trong áy náy cùng xin lỗi hủy diệt đi kí ức tốt đẹp, đến lúc đó, có cái gì để lấy được kí ức tốt đẹp ban đầu.”

“Ta đã sớm biết kết quả như vậy. Ha ha, người nói thật dễ nghe, người đúng là thông minh, sao ai có thể nói người là thôn cô chứ? Đây là lời thôn cô có thể nói ra được sao? Tình nhi, đừng khuyên ta nữa, người không phải ta thì sao người biết cảm giác này đau thế nào?”

Tử Tình nhớ tới mọi chuyện kiếp trước, rồi nghĩ đến Lâm Khang Bình, Tử Tình đột nhiên sáng tỏ, khi đó Lưu Sầm dễ dàng nói buông tay với mình như vậy là vì yêu chưa sâu đậm, nếu yêu sâu đậm thì sao buông tay? Nguyên nhân là vì yêu không đủ sâu, mới có thể cảm thấy rất bình thường. Còn Lâm Khang Bình, mọi chuyện đều coi mình là nhất, yêu đến nỗi cho dù làm cái gì, hẳn đều vui vẻ chịu đựng. Giờ khắc này, rốt cục Tử Tình không rối rắm chuyện cũ, rốt cục buông Lưu Sầm xuống, có lẽ trong tiềm thức mình cũng đã sớm làm như vậy, nhưng hôm nay, giờ này khắc này, Tử Tình rốt cục hiểu rõ tâm ý của chính mình.

Văn tam thấy Tử Tình trầm mặc, tưởng mình làm Tử Tình khó xử, thở dài, nói: “Ta chỉ mơ mộng hão huyền mà thôi, chưa hẳn đã có dũng khí ấy. Người cũng biết, gia tộc của ta không phải nói buông là có thể buông. Người yên tâm, ta chỉ đến thăm người, người nhà ta đã sắp xếp mọi thứ cho ta rồi. Ta sẽ trở lại kinh thành thành thân, về sau, có lẽ không có cơ hội gặp lại. Tình nhi, ta sẽ tuân thủ hứa hẹn, chờ ta

thành thân xong, để Khang Bình tự do, người an tâm gả đi. Đáng tiếc, ta không thể thấy người mặc giá y (áo cưới), nhưng như vậy cũng tốt. Người về đi, ta sẽ không đi vào. Tái kiến, Tình nhi” Văn tam nói xong, xoay người muốn đi.

“Chờ một chút, về sau, Văn tam, người nhất định phải sống tốt, phải hạnh phúc, nếu có gì cần giúp đỡ, ta nghĩ Khang Bình chắc chắn sẽ làm hết sức. Con đường của mỗi người khác nhau, ông trời đã sớm an bày, nhất định sẽ có người thích hợp với người, chờ người, xin người đối xử tử tế với nàng. Bởi vì đối xử tử tế với nàng thì người mới hạnh phúc. Cám ơn người vì mọi việc. Tái kiến, Văn tam.” Văn tam đưa lưng về phía Tử Tình, đứng im, nghe Tử Tình nói xong, vẫy vẫy tay, lên ngựa phi đi.

Tử Tình vào phòng, đau lòng không thôi, Tử Tình không biết vì sao đau lòng, duyên chi nhất tự (một chữ tình duyên), ai hiểu thấu? Lúc đó mình mà biết bán cái đèn lồng lại làm Tam thiếu gia Văn gia kính trọng mình, thì chắc chắn lúc đó sẽ không đi, nhưng không đi thì không thể quen biết Lâm Khang Bình. Nghĩ đến Lâm Khang Bình, trong lòng Tử Tình ấm áp, còn gì để rối rắm nữa, mình đã sớm lựa chọn, hấn mới là bạn đời của mình.

Nghĩ đến đây, Tử Tình nhớ tới việc Văn tam bảo sẽ để Khang Bình tự do, trong lòng vui vẻ, lúc này, tâm tư Tử Tình đã lắng đọng xuống, Văn tam là người thiện lương, hi vọng hấn có thể hạnh phúc .

Tử Tình tính toán, thừa dịp trong nhà không có người, làm hỉ phục (đồ cưới) cho Khang Bình, bình thường thì do nhà trai chuẩn bị, nhưng Lâm Khang Bình là người mồ côi, từ lúc đính hôn tới nay, quần áo của hấn đều do Tử Tình quản lý, Tử Tình không đồng ý để hấn mặc quần áo do nữ nhân khác làm, hỉ phục thành thân cũng thế, Tử Tình nhất định phải tự tay làm cho hấn.

Trước Trung thu, thê tử Lí thị của Vương Thiết Sơn đến một chuyến, hoạn kê của chanh viên đã bán được năm sáu trăm con, hơn nữa là nửa tháng nay bán trứng gà, Lí thị đưa tới sáu mươi lượng, Tử Tình cầm 5 lượng bạc đưa cho nàng, nói: “Năm lượng này người cầm, dung 4 lượng mua gà con, gà mái sẽ ấp gà con. Con một lượng thì người cất để ăn trung thu, làm cho bọn nhỏ đồ ngon, cũng làm một bộ quần áo mới. Chọn một con hoạn kê mà giết thịt.”

Lí thị nghe xong liên tục đáp ứng. Tử Tình mở sổ sách chanh viên ra, đầu vào của chanh viên tổng cộng là hai trăm tám mươi lượng, bây giờ thu về tám mươi lượng, trừ phí tổn, chắc có thể còn thừa năm mươi lượng, xem ra nuôi gà cũng kiếm được nhiều tiền. Chậm nhất mà mùa xuân sang năm, Tử Tình mới trồng xong hết được cây ăn quả cho chanh viên, cây ăn quả trưởng thành phải mất hai ba năm. Sang năm, việc này không cần Tử Tình quan tâm.

160. Chương 160: Tử Tình Cập Kê (1)

(15 tuổi là làm lễ trưởng thành cho con gái, gọi là cập kê)

Trung thu qua đi, ngày nhoáng một cái đã đến tháng chín, thân thể Hà thị tốt rất nhiều, Thẩm thị vẫn mời bà tới, cẩn thận chăm sóc. Ngày này, vừa làm sinh nhật tròn 8 tuổi cho Tử Vũ xong, Thẩm thị cùng Hà thị thương lượng, nói năm nay Tử Tình mười lăm, năm cập kê, nên muốn làm một lần.

Hà thị nghe xong nói: “Nếu như thế thì người mời người hợp tuổi búi tóc cho nàng, người cũng là người có phúc, người chải tóc thay nàng đi, nông dân làm gì chú ý nhiều phong tục quá. Mời mấy người cậu cùng cô cô đến là được.”

Thẩm thị nghe xong, nói: “Đại ca nhị ca thì dễ mời, tam ca quá xa, với lại không phải chuyện lớn gì. Lúc Tử Lộ thành thân bọn họ còn phải về đây. Còn các cô cô của nàng thì chỉ định mời tiểu cô thôi. Nếu không sợ ông bà nội của đứa nhỏ mất hứng, ta chẳng mời ai bên đó cả.”

Hai người thương nghị xong, Thẩm thị nói cùng Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường tất nhiên là đồng ý, nói: “Ta muốn tự mình búi tóc thay nữ nhi, nháy mắt mà Tình nhi đã trưởng thành, ta không muốn đem nàng gả ra ngoài. Ta còn nhớ lúc nàng mới sinh ra, ta rất cực có con gái, nên mừng đến nỗi không kèm chế

được, ta tự mình đặt tên cho con là Tử Tình, hi vọng cả đời nàng vui vẻ, không gió không mưa, ai ngờ đứa nhỏ này lại chịu nhiều nạn, ta làm cha mà thẹn với nàng, cho nên, ta muốn tự mình búi tóc cho Tình nhi, hi vọng về sau Tình nhi bình an hạnh phúc.”

Thẩm thị nghe xong, cũng thốn thức, nghĩ hấn là cha đứa nhỏ, thôi thì cứ để hấn làm.

Tăng Thụy Tường tự mình thông báo cho lão gia tử cùng Điền thị, cố ý nói: “Cha mẹ, chúng ta định làm cho Tình nhi một cái sinh nhật vui vẻ, năm nay đứa nhỏ đã mười lăm, năm cập kê, ta muốn tự mình búi tóc cho đứa nhỏ. Mời các người đến xem lễ, không cần chuẩn bị lễ vật, tiểu muội thì ta sẽ tự đi mời.”

Điền thị nghe xong rất bất mãn: “Nữ hài trong nhà đều không làm, Tử Tình làm cái gì?”

Lão gia tử trừng mắt nhìn bà. Điền thị ngược lại nghĩ đến con nói không cần chuẩn bị lễ vật, cũng miễn cưỡng đáp ứng. Nghĩ nghĩ nói: “Người khác không thông báo thì thôi, nhưng nhị muội người luôn đối xử tốt với Tử Tình, lần trước Khang Bình làm tân gia không nói cho Hạ Ngọc, nàng còn oán trách chúng ta. Dù sao nàng cũng định đến đây ở một thời gian, không bằng người mượn xe nhắc nàng, để nàng đi lại một chuyến.”

“Nương, cũng được, nhị muội muốn đến thì đến. Đường xa nên mới sợ nàng vất vả còn đại muội thì chúng ta không mời đâu, nếu tiểu muội không ở gần, chúng ta cũng không mời. Cha cùng nương đi là được, với lại sợ xảy ra chuyện gì làm tổn hại đến thanh danh đứa nhỏ. Vốn đứa nhỏ này đã chịu nhiều nạn rồi, vả lại, chúng ta cũng không muốn để nàng nhìn thấy những người không thích.” Tăng Thụy Tường nói xong bước đi.

Điền thị nghe xong tức giận, thầm nghĩ: “Không phải là người là không muốn để cả nhà Xuân Ngọc tới sao? Ta cứ truyền tin cho nhà Xuân Ngọc đấy, không bỏ tiền vẫn có ngon để ăn, mắc mớ gì không làm.” Điền thị cũng truyền tin cho Hạ Ngọc. Đương nhiên lão gia tử cùng Tăng Thụy Tường không biết.

Ngày hai mươi bảy tháng chín. Trời đã tối đen, Tử Tình đang đi bộ cùng Hà thị trong viện, không ngờ Lâm Khang Bình đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, đầu tiên là ngoan ngoãn kêu một tiếng “Bà ngoại”, sau đó đến bên cạnh Tử Tình, Hà thị thấy cười hỏi: “Cố ý về à? Trên đường có mệt không?”

Lâm Khang Bình trả lời: “Dạ không, đi nhiều cũng quen.”

Hà thị tìm cái cớ về phòng trước, nhưng vẫn nhắc hai người vài câu, nói trở về phòng sớm.

Hà thị vừa đi, Lâm Khang Bình liền kéo Tử Tình vào núi, vừa đi qua cửa nhỏ, Tử Tình đã bị hấn ôm lấy, Lâm Khang Bình ôm nàng thật chặt, đầu vùi vào vai Tử Tình, râu ở cằm chắc là vì mấy ngày nay vội vàng về nên chưa nhổ, làm Tử Tình vừa đau vừa ngứa.

Tử Tình định giẫy dụa, nghe thấy Lâm Khang Bình nói nhỏ, “Tình nhi, ta nhớ người, rất nhớ.” Tử Tình mềm nhũn trái tim, cứ mặc hấn. Hai người vành tai và tóc mai chạm vào nhau, Tử Tình sợ cha mẹ sốt ruột, lại sợ Lâm Khang Bình mệt nhọc, giục về phòng, Lâm Khang Bình mới buông lỏng nàng.

Sáng hôm sau, hai cậu cùng cưỡi ngựa ở Bạch Đường thôn tới trước, Thẩm thị đã bảo không cần tặng lễ nhưng hai cậu vẫn là mua cho Tử Tình một trăm bạc khắc hoa, một trăm ngọc. Mười giờ, tam bà bà cùng các vị đường thúc cùng thím, cả Tứ bà bà đều đến, còn có mấy vị trưởng lão trong thôn cùng lí chính, mười một giờ, lão gia tử cùng bà nhà cô cô đến đông đủ, nhà Xuân Ngọc chỉ từ Đại Mao cùng Nhị Mao, còn lại đều đến. Tăng Thụy Tường và Thẩm thị không ngờ nhà Xuân Ngọc đến, mặt Tăng Thụy Tường trầm xuống, nhìn về phía Điền thị, Điền thị cố ý lôi kéo hai vị chị em dâu nói chuyện, không nhìn Tăng Thụy Tường, Xuân Ngọc cũng vội vàng chào hỏi trưởng bối.

Tam bà bà nhìn ra tâm tư của Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, tuy bà cũng không thích Xuân Ngọc, nhưng thấp giọng khuyên Thẩm thị một câu: “Thôi thì cứ để vậy, tới cửa làm khách thì không thể đuổi ra ngoài, trong lòng người biết là được.”

Cũng may cơm canh chuẩn bị phong phú. Khách nhân đến đông đủ, đều ngồi trong phòng, cả phòng chật kín người, Tăng Thụy Tường tiếp đón nội người đến bãi đất trống, dọn bàn dọn ghế.

Thẩm thị có trải chiếu và đệm ngồi trên đất, Tăng Thụy Tường nói: “Hôm nay tiểu nữ tròn mười lăm, nhà có con gái mới lớn, vợ chồng chúng ta tổ chức cho nàng một lễ cập kê, thứ nhất là muốn để tiểu nữ (con gái)

không quên ơn nuôi dưỡng của cha mẹ, thứ hai là hi vọng về sau tiểu nữ gả về nhà chồng, giúp chồng dạy con, tuân thủ nữ tắc. Thứ ba là mong trời phù hộ cả đời hạnh phúc an khang, áo cơm không lo. Vì thế, vợ chồng chúng ta muốn búi tóc cho đứa nhỏ. Cảm tạ các vị thân hữu (người thân + bạn bè) đã thu xếp công việc tới tham gia, mời tiểu nữ ra.”

Tử Tình tắm rửa xong, thay một bộ áo đen, viền đỏ thẫm, quần màu đen, tóc xỏa tung từ trong phòng ra, cúi chào tân khách, ngồi quỳ trên bồ đoàn (đệm ngồi), Thẩm thị cầm một mâm gỗ nhỏ, có phủ lớp vải đỏ bên trên, Tăng Thụy Tường cầm lược, chải tóc nhẹ nhàng cho Tử Tình, nghen ngào nói: ” Tình nhi của ta rốt cục đã trưởng thành, thành một đại cô nương xinh đẹp, có thể lập gia đình rồi. Phụ thân không muốn rời xa con.” Tử Tình nước mắt tràn mi.

Tăng Thụy Tường búi tóc, phía trước là tóc mái thẳng tắp, tóc phía sau vẫn buông xuống như cũ. Thẩm thị mở vải đỏ ra, Tăng Thụy Tường cầm cho Tử Tình một cây trâm phỉ thúy. Tử Tình đứng dậy, nữ quyến ào ào chúc mừng với Tử Tình.

Lát sau, Tử Tình về phòng. Đường muội Tăng Tử Hoa ôm bộ đồ mới theo sau, Tử Tình thay bộ đồ, ra ngoài quỳ lạy cho phụ mẫu thân, sau đó, Thẩm thị cho Tử Tình một cái khay, xúc vải đỏ lên, là một trâm vàng. Tăng Thụy Tường thay đổi trâm vàng cho Tử Tình.

Tử Tình ra khỏi phòng lần thứ ba, đã thay lễ phục đỏ thẫm bằng gấm vóc, là vải mà Lâm Khang Bình đưa tới cho Tử Tình, Tử Tình thấy quá mức chói lọi, hôm nay vừa vặn có công dụng.

Tử Tình chậm chậm đi tới, không ngoài ý muốn, kinh diễm toàn bộ, Tăng Thụy Tường đang muốn đổi trâm cài cho Tử Tình, ai ngờ Lâm Khang Bình đi tới, nói: “Cha, nương, để ta, ta muốn tự mình cài trâm cho Tình nhi, ta cố ý trở về là muốn vậy. Bởi vì ta muốn nói cho Tình nhi biết tình cảm của ta dành cho nàng thế nào, cả đời này, cho dù xảy ra chuyện gì, bệnh tật, nghèo khổ, hay có lời đồn gì, ta sẽ tin tưởng nàng, trân trọng nàng, kính xin các vị khách hôm nay làm chứng.”

Tử Tình ướm lẹ, nam nhân này, thật sự là yêu nàng đến tận xương tủy, vì nàng mà bỏn ba hơn ngàn dặm, chỉ vì về sinh nhật cùng nàng, bảo vệ thanh danh nàng, nói tước mặt trưởng lão và thân thân, hẳn sẽ bảo vệ nàng mãi mãi.

Lâm Khang Bình nói xong, từ trong lòng lấy ra một cái hộp, một trâm cài bằng vàng óng, được đính đá hình bông hoa, Thẩm thị nhìn Hà thị một cái, Hà thị gật gật đầu, Thẩm thị liền tránh ra, Lâm Khang Bình đem trâm cài cẩn thận cắm vào búi tóc cho Tử Tình, chỉ lộ ra bông hoa, nói nhỏ bên tai Tử Tình, ” Tình nhi của ta rốt cục có thể lập gia đình, ta chờ thật vất vả.” Tử Tình nghe xong mặt ửng hồng.

“Tử Tình số tốt, đại tử, người thấy Khang Bình thương Tử Tình thế nào đấy, lại bỏ ra nhiều tiền đến vậy, từ lúc đính hôn tới nay, không biết tặng bao nhiêu vải vóc trang sức? Đều là vàng ngọc quý trọng, vải kia, chắc chắn, chắc cũng phải 10 lượng, ta cũng chưa thấy. Đại Mao có thể cho Tử Tình cái gì?” Thu Ngọc nhỏ giọng nói thầm cùng Xuân Ngọc, Xuân Ngọc tức giận trừng mắt nhìn nàng.

“Tử Tình à, nhị cô không có gì cho người, nhị cô làm cho người một đôi giày, cũng là tâm ý của nhị cô.” Hạ Ngọc nói.

Hai cữu nương cũng vội đem lễ vật ra, ngay cả Tam bà bà đều chuẩn bị một đôi giày vải thêu hoa, mấy năm nay vài vị đường thẩm đều được Tử Tình giúp đỡ, lần này đều chuẩn bị một phần lễ, hoặc là quần áo hoặc là hài miệt. Thu Ngọc tặng bộ quần áo bằng vải bông, cũng sạch sẽ. Tử Tình đều cảm ơn.

Điền thị cùng Xuân Ngọc thấy mọi người đều chuẩn bị lễ vật, chỉ có hai nàng không tặng, có chút xấu hổ, Thẩm thị vội sáng giọng: “Không phải đã nói không cần tặng quà sao, thôi thôi, chúng ta ăn cơm nào.”

Tam bà bà nhìn thoáng qua Tử Tình, cố ý nói: “Một nữ oa tốt như vậy thì sao có thể đến tay không được? Nếu ta có một cháu gái như vậy, năm mơ ta đều cười tỉnh. Đứa nhỏ này giống người, là người thiện lương nhớ tình cũ.”

Điền thị nghe xong tức giận mặt lúc đỏ lúc đen, lão gia tử cũng trừng mắt bà, trong lòng oán trách, lão bà tử này cực kì mất mặt, cư nhiên không chuẩn bị quà, con còn dặn dò không cần thông báo Xuân Ngọc, bà lại cố tình làm, cực kì mất mặt, có nhiều người ngoài như vậy mà dẫn cả đám người đến ăn không trả tiền. Trở về phải mắng các nàng.

Thẩm thị chuẩn bị bốn bàn, nam nữ ăn riêng, Thu Ngọc luôn luôn lôi kéo Tử Tình, hâm mộ nói: “Tử Tình, người có nhiều trang sức ghê, cái cài chắc phải chục lượng nhỉ? Tiểu dưỡng người nói vườn nhà người lớn, hẳn hai mươi mẫu, phòng ở cũng vậy! Đồ nội thất đều dung gỗ tốt, kiểu dáng đa dạng mà chúng ta chưa thấy bao giờ, chờ làm xong vườn thì phải mời chúng ta tham quan đấy, nhìn xem kẻ có tiền ở căn nhà thế nào, lại mời chúng ta ăn mấy bữa. Về sau, tiểu cô người sẽ dựa vào người, tất cả quần áo trang sức cũ ta không ghét bỏ đâu.”

Xuân Ngọc nghe xong cũng là một mặt chờ đợi, Tử Tình nhú mày.

161. Chương 161: Tử Tình Cập Kê (2)

Tử Tình nghe Thu Ngọc nói xong, nhăn mày, nói: “Tiểu cô, hẳn được coi là kẻ có tiền gì? Chỉ hơn người bình thường một ít thôi, làm gì có nhiều tiền? Chắc dưỡng về nhà kẻ với người cái gì hả? Ta không biết bên trong có cái gì, ta chưa đến đó mà.”

“Thế mà không gọi là kẻ có tiền à, người xem người dùng, mặc, mang, thứ nào chúng ta cũng chưa gặp qua, tất cả sinh lễ và tài sản cộng lại của ta còn chưa đáng giá bằng trăm cái trên đầu người, tất cả quần áo của chúng ta cộng lại cũng không đáng giá bằng bộ quần áo trên người người. Người nói hồi nhỏ người nhất lại quần áo thừa của Tử Bình, không có bộ nào là không rách, bây giờ, hai người các người, một trên trời, một dưới biển, may mà hôm nay nàng không tới, nữ nhân mà gả được cho trượng phu tốt mới là có phúc.” Thu Ngọc nói, không thấy được mặt Điền thị cùng Xuân Ngọc càng ngày càng đen.

“Tiểu cô, người sai rồi, ta có thể lấy Tử Tình mới là phúc của ta, Tử Tình là phúc tinh của ta.” Lâm Khang Bình ngồi ở một bàn khác, trả lời.

“Đứa nhỏ này chuyện gì cũng nói được. Khang Bình, dưỡng người làm việc có khỏe không? Hẳn ghi chép rất cẩn thận, là nam nhân nhưng tính toán rất tinh tế, tuyệt đối không lãng phí, ta nghe nói vườn của người đều được hẳn ghi chép sổ sách phải không? Theo ta thì cứ để hẳn làm quản gia cho người, ta nghe nói nhà giàu đều mời người làm quản gia.” Thu Ngọc nhân cơ hội nói với Lâm Khang Bình.

“Tiểu cô, người đúng là buồn cười, chút tài sản của ta mà mời quản gia thì không làm cho người ta cười đến rụng răng à?” Lâm Khang Bình trả lời.

“Tử Tình, người xem người còn có thể tìm cho Tam Mao việc gì nữa không? Tìm việc nào nhẹ nhàng tí, cũng đừng ký khế ước gì nữa, chịu nhiều khổ thì chắc hẳn sẽ làm tốt, cứ bỏ qua chuyện trước. Lần trước, hai người mức bần rất cực khổ, biết chuyện không ít. Từ lúc hẳn làm xong việc ở nhà người, đến thành An Châu tìm mà mãi không có việc thích hợp. Nếu không thì để Hoa Quế tới làm nha hoàn hai năm cho người cũng được. Dù sao nàng còn nhỏ, năm nay mới mười một tuổi, còn vài năm nữa mới làm mai, vừa vận kiếm chút tiền làm đồ cưới. Vườn lớn như vậy, chắc hẳn phải mua người, người nhà không yên tâm hơn sao? Tam Mao có thể mỗi ngày dọn vườn cho người, Hoa Quế giặt rửa quần áo thu dọn phòng ở. Tứ Mao ban ngày thì đến học đường của cha người học chữ, buổi chiều trở về cùng Tam Mao giúp người làm chút việc, không cần tiền công, cho ăn cho ở là được.” Xuân Ngọc nhanh nói.

“Xuân Ngọc, đừng đánh chủ ý đến Tử Tình, không có chuyện đó đâu, đừng nhắc lại nữa. Miễn lúc đó chúng ta nói chuyện không xuôi tai làm hỏng tình cảm thân thích.” Tử Tình còn chưa nói, Thẩm thị sợ Tử Tình không biết sâu cạn, vội cự tuyệt.

“Đại cô, nhà của ta không phải hang sói.” Tử Tình nói.

“Có ý gì, ai nói nhà người là hang sói?” Thu Ngọc hỏi.

“Thế sao đại cô cứ để nhà ta nuôi bạch nhãn lang chứ, nuôi mấy năm, bị cắn mấy lần, tưởng nhà ta vẫn không cảm thấy ghét à mà còn nuôi?” Tử Tình nói.

Xuân Ngọc vừa nghe lời này, cực kì buồn bực. Nhìn trưởng bối chung quanh, muốn nói gì cũng không nên lời, Điền thị cũng vậy. Trừng mắt nhìn Tử Tình, dâu cả nhà Tam bà bà cũng là người biết ăn nói, vội gạt

qua chuyện này, cười hì hì nói với Thẩm thị: “Nhị tẩu tử thật là mệnh tốt, Tử Tình này ai thấy cũng khen, năm sáu tuổi, nhị tẩu tử đang ở cữ, mùa đông đến còn đi giặt quần áo ở bờ nước. Bàn tay nhỏ bé đông lạnh như củ cà rốt, chúng ta phải giúp nàng, nàng nói thím giúp một lần nhưng không thể giúp lần thứ hai ba lần, nên tự mình học lấy, nhaoáng một cái đã mười năm trôi qua. Đứa nhỏ này cuối cùng cũng lớn, thành một cô nương xinh đẹp.”

“Ta cũng thấy mấy lần, ta đều không nhẫn tâm nhìn đứa nhỏ làm việc, nên giúp một tay, chắc chắn, thật sự là nghiệp chướng.” Tam thím nói.

Tử Tình nhìn mặt Điền thị cùng ba cô cô, vừa đỏ vừa trắng vừa đen, chỉ có thể ngượng ngùng cười cười.

Bàn bên kia, Yến Nhân Đạt kính rượu Lâm Khang Bình, nói: “Cháu rể à, trong ba người cô cô của Tử Tình, bây giờ chỉ có nhà ta là gian nan nhất, người xem đại dương người có thể giúp người làm gì được không? Ta thấy người là người có tướng phú quý, ra tay hào phóng như vậy, vừa thấy chính là kẻ có tiền, Tam Mao nhà của ta nói vườn nhà người còn lớn hơn cả nhà giàu nhất trong thôn, người chỉ chi một chút thôi là đủ chúng ta sống thoải mái, tục ngữ nói rồi, Người nhỏ cọng tóc gáy còn lớn hơn thất lung của ta (ý là đối với mình thì nhỏ mà đối với người khác thì lớn, đại loại là hiểu theo nghĩa đó), nể mặt chất nữ Tử Tình, người liền nhỏ cọng tóc gáy cho ta đi.”

Lâm Khang Bình nghe xong nhú mày, thấy khách nhân ngồi đầy bàn, cố nén cười nói: “Vay đại dương đến hỏi xem Đại Mao có chịu đến làm gì không đã?”

Lão gia tử liếc Yến Nhân Đạt, mắng: “Rượu vàng lại rót vào bụng chó hủ, ăn uống hai chén đã nói năng tùm bậy, nếu muốn thì im lặng ngồi lại uống chén trà.” Mắng xong lại cười với các vị trưởng lão trên bàn: “Làm các vị thúc thúc cùng các ca ca chê cười, hôm nay là sinh nhật của cháu gái ta, mọi người đều vui vẻ, đến, uống rượu thôi.”

“Lần trước chuyện tiểu nữ may mà có các vị hỗ trợ, Thụy Tường rất cảm ơn các vị, hôm nay kính một ly rượu nhạt, tỏ lòng biết ơn, Thụy Tường kính các vị.” Tăng Thụy Tường thấy sắc mặt một vị trưởng giả trong đó có chút tức giận, vội bưng ly rượu lên.

Chú Vân Giang bên này vội nói: “Được, Khang Bình phải không, làm vài tháng giúp người mà chỉ thấy có một lần, người mời sư phụ thật lợi hại, làm hình dáng nội thất khác biệt chưa thấy bao giờ, Đồng tiên sinh còn lợi hại hơn, một vùng cỏ lau xấu xí mà hắn thu dọn sạch sẽ, làm thành một hoa viên xinh đẹp. Mùa xuân có hoa đào, mùa hè có hoa sen, mùa thu có hoa quế, mùa đông còn có hoa mai. Trong vườn có rất nhiều loại hoa cỏ không biết tên, ở vào rất hưởng thụ, Đồng tiên sinh có học vấn rất cao.”

“Phải không? Nhà của ta mới xây xong, cũng có một sân nhỏ, cũng mời hắn đến làm.” Yến Nhân Đạt còn không mở mắt, nói.

“Được, một lần hắn làm là một trăm lượng bạc, người đem bạc đưa tới trước.” Lâm Khang Bình lạnh lùng nói.

“Một trăm lượng?” Vài người đều giật mình, bao gồm Tăng Thụy Tường.

“Vay tổng cộng cả sân nhà người cũng phải bảy tám trăm lượng, lại trang trí nữa, chắc phải hơn một ngàn lượng bạc, chẳng trách làm tốt như vậy, mẹ ơi, đời này ta không dám suy nghĩ.” Chú Vân Giang nói.

“Tiểu tử, được lắm, không ngờ người có của cải đến vậy, cháu gái của ta thật tốt số. Định khi nào thì thành thân?” Lão gia tử vỗ bả vai Lâm Khang Bình nói.

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt. Tốt nhất là mùa xuân sang năm, a công, ngài nói phải không?” Lâm Khang Bình cũng thay bằng một bộ mặt tươi cười nhanh hỏi.

“Mùa xuân sang năm thì không được, cuối năm Tử Lộc thành thân, nhanh nhất Tử Tình cũng phải đợi đến mùa thu sang năm. Mùa xuân sang năm Tử Thọ sẽ đi thi. Từ tháng Hai đến tháng sáu, làm gì chuẩn bị kịp? Với lại Tử Tình cũng còn nhỏ, chúng ta còn muốn ở chung một năm.” Tăng Thụy Tường cự tuyệt.

Lâm Khang Bình nghe xong, đáng thương hề hề nhìn lão gia tử, lão gia tử nhần cười nói: “Tiểu tử, đã chờ nhiều năm rồi, giờ thêm nửa năm mà không được à? Ăn đâu hủ nóng quá thì rất lười, thôi thì người tiếp tục kiếm bạc nửa năm nữa, chuẩn bị sinh lễ cho tốt để làm lão nhân ta mở to mắt, để khoe khoang.”

“A công, người thành thân là ta, người khoe khoang cái gì?” Lâm Khang Bình than thở.

Mọi người nghe xong cười vang, Lâm Khang Bình lại bị lão gia tử đánh một cái ngay lưng.

Bên này, nữ nhân nghe thấy vườn của Tử Tình hết một ngàn lượng bạc, đều nhìn về phía Tử Tình, Tử Tình khoát tay, nói: “Đừng nhìn ta, ta không biết. Đó là chuyện của hân, chắc không nhiều thế đâu.”

Quế anh nhìn về phía Lâm Khang Bình, ánh mắt tràn ngập oán niệm, trông mắt Hoa Quế gắt gao chăm chú vào quần áo trang sức của Tử Tình.

“Tử Tình, về sau thành thân thì dẫn nhị cô đi dạo thử. Nhị cô cũng muốn ở hai ngày, hưởng phúc của chất nữ.” Hạ Ngọc nói.

“Nhị cô, người muốn đến khi nào thì cứ đến.”

“Vì sao phải chờ sau khi thành thân, muốn nhìn thì bây giờ đi.” Thu Ngọc nói.

Thẩm thị sợ Tử Tình khó xử. Vội nói: “Được rồi, không phải chỉ là một cái vườn à? Ăn cơm đi.”

Sau khi ăn xong, Tam bà bà cùng vài vị khách trong thôn đi trước, Thẩm thị ối nhà một rổ cam cùng một rổ trứng gà, Điền thị và Xuân Ngọc đi cuối cùng, Yến Nhân Đạt còn cười với Lâm Khang Bình, Tăng Thụy Tường phụng phịu nói: “Xuân Ngọc, về sau cả những trường hợp thế này thì các người đừng đến, để không dọa người, lại thừa dịp có người ngoài làm ta mất mặt, buộc Khang Bình và Tử Tình đáp ứng các yêu cầu vô lý của người, các người vẫn cho rằng mọi chuyện qua rồi thì ta vẫn như trước, còn coi người làm muội muội, người tính sai rồi. Mới có vài ngày, các người đã quên lời hứa hẹn lúc trước với chúng ta, các nhà tự sống cuộc sống của mình. Không ngờ không tính kể được chúng ta, liền tính kể hai đứa nhỏ, hôm nay ta nói một câu, về sau trừ chuyện bọn nhỏ thành thân, không có việc gì thì đến nhà ta. Có tới chúng ta cũng không tiếp.”

“Ý của Nhị ca là muốn nhốt chúng ta ở ngoài cửa hủ, đâu phải chưa nhốt, lần trước chúng ta tốt bụng đến truyền tin cho các người, lúc đó chẳng phải Nhị tẩu không cho vào cổng à? Mà không phải chỉ một lần đâu. Nhị ca nói chuyện hơi bị quá đáng rồi đấy, ta cũng là mấy chục tuổi, có nàng dâu rồi, các người không đồng ý thì cứ nói thẳng, làm gì lại lời nợ cũ ra. Hôm nay là do nường để chúng ta đến, chúng ta cho rằng có lẽ là cho chúng ta một cơ hội, về sau mọi người cùng chung sống, đừng nhắc nợ cũ nữa. Tử Tình nhà người cũng giỏi lắm, bảo chúng ta là bạch nhãn lang, đây là lời chất nữ nói à? Chúng ta đi, được chưa?” Xuân Ngọc khó chịu, nói to.

“Đúng vậy, Tường nhi, hôm nay là ta gọi muội tử người đến, người nói không cần tặng quà, ta nghĩ không thể không mời mỗi nhà nàng, người nhiều thì náo nhiệt, có gì không tốt?” Điền thị nói.

“Người nói vậy mà được à? Hôm nay nếu có cái hổ thì ta sớm nhảy vào cho đỡ mất mặt rồi, người nhìn mẹ con các người làm gì? Người ta ai cũng mang quà đến, người là đại cô và bà của đứa nhỏ, tay không mà đến, còn dẫn theo nhiều người ăn không trả tiền, nói chuyện không dùng đầu óc, làm người ngoài chế giễu. Nhanh về thôi, nhà lão nhị cũng mệt mỏi một ngày.” Lão gia tử thở dài.

Điền thị muốn nói cái gì, bị lão gia tử lôi đi, Xuân Ngọc cũng đỡ Yến Nhân Đạt đi, Yến Nhân Đạt còn la hét nói: “Còn chưa nhận được quà đáp lễ mà, người khác đều có đáp lễ.” Bị lão gia tử trở lại ột đạp.

162. Chương 162: Dư Âm Của Mười Năm

Cơm chiều xong, Lâm Khang Bình tìm cái cớ kéo Tử Tình ra ngoài. Hai người lững thững đến sau núi, Lâm Khang Bình ngồi xuống trên lớp cỏ khô ráo ở đỉnh núi, nói muốn nhìn mặt trời lặn.

“Tình nhi, người thấy nắng chiều hôm nay đẹp hay Tình nhi của ta đẹp?”

Lúc này Tử Tình đã bay bộ quần áo bình thường, nhưng vẫn mang trang sức, tiệc tối đều là người nhà, nên uống hai hộp rượu gạo, giờ phút này, đôi mắt như ứa ra nước, hai gò má ửng hồng, Lâm Khang Bình tìm lòng được, ôm Tử Tình, hôn trộm.

Tử Tình liếc hắt một cái, nói một ít chuyện phiến não hôm nay, “Khang Bình, ta không định mời thân thích đến làm việc nữa, ta luôn luôn cho rằng tiểu dưỡng thành thật, ai ngờ miệng của hắt không kín kẽ, bây giờ mọi người đều biết chúng ta bỏ ra một ngàn lượng bạc làm nhà, về sau không biết còn có chuyện gì nữa? Ta không muốn tương lai có thân thích quan tâm, âm ý ta là chuyện trong nhà không muốn để người ngoài biết. Còn có bà và đại cô bọn họ, một cái tiệc sinh nhật vui vẻ mà bọn họ lại nghĩ chiếm tiện nghi thế nào, tay không mà đến, kết quả làm người ngoài chê cười.” Tử Tình tựa vào trên cánh tay Lâm Khang Bình, một ngày này rất mệt.

Lâm Khang Bình cười: “Người không thấy mặt ông à, lúc đó đen thui luôn, hôm nay đúng là quá đáng, chắc về nhà ông người còn răn dạy bọn họ, ta xem bọn hắt về sau ngẩng đầu ở trong thôn thế nào? Được rồi, người không cần quan tâm, chuyện sau này có ta lo rồi.” Nói xong, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình vào lòng.

Thấy Tử Tình còn có chút buồn bực, Lâm Khang Bình cúi đầu gõ nhẹ, nói: “Vui lên đi mà, đừng nghĩ nữa, chẳng lẽ người không có gì khác muốn nói với ta?”

Tử Tình đang suy nghĩ, không biết Lâm Khang Bình ôm Tử Tình khi nào. Chờ nàng phản ứng, Lâm Khang Bình đã dùng tay đặt trên mặt của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Tử Tình vừa muốn mở miệng, Lâm Khang Bình đã ấn môi vào môi Tử Tình, nhẹ nhàng liếm, sau đó với đầu lưỡi vào miệng Tử Tình, thấy Tử Tình không phản đối. Bắt đầu dùng sức mút vào, Tử Tình muốn đùa, dùng sức mút đầu lưỡi hắt một hơi, làm Lâm Khang Bình vừa mừng vừa sợ, hai người người tới ta đi, trời liền tối.

Xuống núi, Lâm Khang Bình công Tử Tình về: “Có một việc suýt quên, thiếu gia đến gặp người rồi đúng không, hắt nói muốn một quà tặng do người tự tay làm, chờ chúng ta thành thân, hắt sẽ tặng một món quà lớn, người thấy ta nên tặng gì cho hắt?”

“Vừa rồi người muốn hỏi là chuyện này à? Người cứ nói thẳng ra. Mấy bữa nay bận quá nên ta quên mất, hắt đúng là đến gặp ta, nói mấy câu ngay ở cổng. À, ta tự tay làm thì chỉ có thêu thùa. Nếu không thì đem bức thêu hai mặt mà ta chuẩn bị tặng hắt, ta thêu một bức ‘hỉ thượng đuôi lông mày’, đưa cho hắt trước đi. Còn của chúng ta thì sau này thêu dần.”

“Đành phải vậy, ta đoán hắt cũng muốn một bức tranh thêu. Ta tranh thủ về sau khi hắt thành thân, cha người không đồng ý chúng ta thành thân vào mùa xuân, ta sẽ van cầu hắt. Tình nhi, ta không muốn chờ nữa, chỉ được sờ mà không được ăn, ngày nào đó ta mà nhịn không nổi làm ra chuyện gì sai thì sao? Ta muốn mỗi ngày đều được ôm người, công người như vậy.”

Tử Tình gõ đầu Lâm Khang Bình một cái: “Nói vậy gì hắt, không biết cha mẹ ta nghĩ gì à? Ta mới bao lớn? Với lại mùa xuân thật sự không hợp, Tử Thọ thi tú tài, đến tháng sáu mới xong, tháng tám nhị ca còn muốn đi thi cử nhân, nhanh nhất cũng phải tháng mười. với lại ta còn chưa chuẩn bị tốt, hỉ phục của người ta chưa làm xong, màn và chăn ta còn chưa bắt đầu thêu, ta vừa mới làm xong quần áo của hai ta thôi, bốn mùa quần áo còn thiếu mấy bộ đấy.”

Lâm Khang Bình ôm Tình Nhi ra đằng trước, ra về ủy khuất: “Đau, nàng dâu, đánh ta ngốc luôn thì sao? Được, nghe người, ta chờ người.”

Hai người trở về nhà, Thẩm thị nghi ngờ nhìn Tử Tình thật lâu, Tử Tình nghĩ: hồng rồi, vừa rồi làm rồi tóc, xuống núi chỉ lung tung sửa sang lại, Thẩm thị chắc chắn đã nhìn ra. Tử Tình tìm cái cớ vào phòng thêu thùa may vá, lại không biết đôi môi nàng bị Lâm Khang Bình cắn sưng lên, về mặt hồng hào giầu cũng giầu không được, Thẩm thị không khỏi âm thầm lo lắng, tìm Tăng Thụy Tường thương lượng.

Sáng sớm, Lâm Khang Bình dẫn Đồng tiên sinh trở về, Thẩm thị bảo hắt mua ít đồ dành cho trẻ con để Tử Phúc dùng, theo tâm tình của Thẩm thị, hận không thể đi theo Lâm Khang Bình vào kinh thăm họ, nhưng hôn sự của Tử Lộc gần đến, có một đồng việc chờ làm.

Càng ngày càng lạnh, Tử Tình làm không xong châm tuyền, ngày này, Thẩm thị lại cho nàng một xấp vải lụa đỏ thắm, nói là làm cho lão gia tử cùng Điền thị mỗi người một cái áo khoác, mặc vào ngày Tử Lộc thành thân.

“Nương, vậy người cùng cha thì sao? Năm ngoái ông bà đã có bộ đồ đỏ rồi mà?”

“Người không phát hiện quần áo kia chạy đến chỗ đại cô người rồi à, lúc Đại Mao thành thân, quần áo trên người đại cô người không phải là của bà người sao? Mặc chật cứng, không vừa người, một nàng không sợ người khác chê cười.”

“Ta làm gì chú ý tới, hình như nghe nói Quế Anh đánh hôn rồi, nói là tìm được người tốt, ngay trong thôn ấy.”

“Ôi trời, nghe nói lại thất bại, lúc này bà người tự bưng đá thả vào chân mình, vào ngày sinh nhật của người, không phải ta có mời mấy trưởng lão trong thôn đến xem lễ ăn cơm sao? Ai ngờ trong đó có một người quen biết với nhà Quế Anh làm mai, người ta thấy đứa nhỏ của gia đình như vậy, ai muốn? Không thấy Đại Mao cười nàng dâu à, vừa thấy cũng không phải là nữ nhi nhà trong sạch, nghe nói ở nhà cũng hết ăn lại nằm, kim nằm ngang không cầm nổi, kim dựng đứng nhấc chẳng lên, chắc là hỏi thăm có thân thích chúng ta, cho rằng gả đến có thể ăn hương uống lộc, bây giờ thấy không được, trong nhà cũng không có nhiều tài sản, cổ động Đại Mao ở riêng, Đại Mao thì tốt lành gì, ném cả nhà để tự sống. Quế Anh còn lớn hơn người một tuổi, nghe nói bây giờ đại cô người nóng nảy, tìm kiếm chung quanh đó. Ôi trời, quan tâm chuyện này làm chi? Thêu tiếp đi, mùa xuân sang năm, Tình nhi nhà mình cũng bắt đầu làm giá y đấy.”

Tử Tình nghe xong ngượng ngùng, dậm chân một cái, ôm cánh tay Thẩm thị làm nũng, “Nương, ta không cùng người nói thì lại chê cười ta, ai nói ta muốn gả?”

“Không gả? Thật không gả? Đừng hối hận đó, ta nghe nói có người chờ không kịp, chạy ra cha người cầu tình, còn có người vụng trộm chuẩn bị bốn mùa quần áo mới. Ngay cả áo lót cũng không biết làm bao nhiêu thay người ta? Ta nói cho người biết nè, cái gì nên làm cái gì không nên làm thì trong lòng người suy nghĩ rõ ràng. Đừng làm ra chuyện hồ đồ, ta không tha cho các người đâu.”

Tử Tình biết đêm đó xuống núi bị Thẩm thị phát hiện, vội nói: “Nương. Người yên tâm đi, trong lòng ta biết mà. Chắc chắn sẽ không để nương thất vọng. Người đừng nghe Tử Vũ lắm miệng nói bậy.” Thẩm thị mới vừa lòng đi ra.

Hai mươi tháng mười, trong nhà nhận được thư Tử Phúc gửi, nói Lưu thị đã sinh ra một nữ oa vào mừng tám tháng mười, mẹ con bình an, bọn họ quyết định chờ cuối đầu tháng chạp cùng Lâm Khang Bình về nhà luôn, chắc sẽ dự được hôn lễ của Tử Lộc.

Thẩm thị nghe xong tất nhiên là cao hứng. Tuy rằng không hoàn mỹ, không phải cháu trai, nhưng dù sao cũng là đứa cháu đầu tiên, nào và vòng vàng, dây chuyền bạc... đầy đủ hết, Tử Tình cũng làm cho đứa nhỏ một bộ đồ mới mừng tết. Toàn gia bắt đầu kiêng chân trông chờ, Tử Phúc ra ngoài gần một năm, Thẩm thị càng ngóng trông, sắc trời mỗi ngày tốt thì vội vàng mở Phúc viên, giúp bọn họ phơi đệm chăn, quét dọn vệ sinh, mở cửa sổ thông gió, Tăng Thụy Tường thấy cũng không nói gì, chỉ có thể để thế tử tự làm.

Ai biết trước đông chí năm nay một ngày, Tăng Thụy Khánh bỗng nhiên dẫn Chu thị cùng đứa nhỏ về nhà, Tăng Thụy Tường đến học đường mới nghe nói, về nhà nói cùng Thẩm thị, Thẩm thị cũng kinh ngạc, không biết Tăng Thụy Khánh bọn họ có ý gì, nhớ được khi đó rõ ràng nói là muốn chờ Tử Toàn thành thân xong mới có thể lui tới, bây giờ Tử Toàn mới năm tuổi.

“Chẳng lẽ Tử Toàn xảy ra chuyện gì, lúc này lại đổ trên đầu ta à? Người xem có chuyện gì, gả đến nhà các người, liền không sống được mấy ngày yên ổn, khó lắm nhà đại ca mới đi, một nhà Xuân Ngọc lại làm âm ỉ vài năm, lúc này, Xuân Ngọc thì không cần lo lắng, bọn họ lại về nhà. Không lúc nào bớt lo được, may mà chúng ta ở riêng, chứ không biết chịu bao nhiêu khổ nữa.”

“Người đừng sốt ruột, còn không biết là vì cái gì mà? Người yên tâm, nếu hẳn thực sự về nhà, ta có lời muốn nói cùng hắn, chỗ cha mẹ, cũng nên để bọn họ ra sức ra lực. Nương của ta mấy năm nay luôn luôn nhìn chúng ta không tốt, chỉ bằng để đại ca phụng dưỡng bọn họ vài năm, chúng ta cũng đỡ nhọc vài năm.”

Vợ chồng đang nghiền ngẫm, Tử Thọ cùng Tử Hỉ về, Tăng Thụy Tường đuổi hai người đến lão phòng thăm lão gia tử, thuận tiện hỏi ngày mai đông chí tế tổ an bày ra sao.

Chờ Tử Thọ cùng Tử Hỉ vừa đi, Tử Tình mới nhớ tới hôm nay là mười tám tháng mười một, không phải là sinh nhật Tử Hỉ sao? Vội nhắc nhở Thẩm thị, Thẩm thị vỗ đùi, nói: “Chết chết, sao lại quên được nhỉ?”

Mấy ngày nay ta bận quá nên quên cả sinh nhật của con ta.” Nói xong đi phòng bếp.

Tử Tình lấy ra đôi giày đã chuẩn bị, ngồi ở đầu giường, nghĩ đến mình tới nơi này đã mười năm, mười năm sinh tử mờ mịt, không cân nhắc, tự khó quên, đối với cha mẹ kiếp trước mà nói, một phần đau xót vì mất đi nữ nhi thì không có gì thay thế được. Mười năm, con của đại ca chắc đã vào tiểu học, cha mẹ chắc tóc bạc sớm, bên người có ai bầu bạn không? Thân thể còn khoẻ mạnh không? nước mắt Tử Tình lã lã đầy hai gò má, một trận đau đớn lan tràn, Tử Tình ôm lấy tim.

Bỗng nhiên, Tử Vũ vào, phát hiện Tử Tình khác thường, hoảng sợ: “Tỷ, tỷ, người làm sao vậy, người đừng làm ta sợ?”

Tử Tình cả kinh, vội lấy khăn tay lau nước mắt, nói: “Không có gì, chính là ngồi ở chỗ này nhớ tới chút chuyện cũ, nghĩ đến tiểu ca người nhoáng một cái đã lớn như vậy, ai biết nháy mắt mà mười năm đã đi qua, mười năm, thời gian qua thật nhanh. Tỷ nhớ được như mới ngày hôm qua, nhưng đối bọn họ mà nói, có lẽ là sống một ngày bằng một năm, không biết loại dây vô này có giảm bớt theo thời gian không, ta thật sự là một người con gái bất hiếu, cái gì cũng làm không xong, cái gì cũng không giúp được bọn họ.”

“Tỷ, sao hôm nay người lại vậy, nói những lời ta không hiểu, tỷ, người bị làm sao? Tỷ.” Tử Vũ phe phẩy Tử Tình, la lên.

Tử Vũ âm ỉ làm Tử Tình thức tỉnh, vội vuốt đầu Tử Vũ nói: “Nghe không hiểu thì đừng nghe. Tỷ tỷ chỉ nghĩ tới một ít chuyện xưa mà thôi, nên than thở vài câu, người không cho nói cho nường đấy, chuyện lần trước còn chưa tính sổ với người, tên phản đồ! Chúng ta ra ngoài đi, tiểu ca người chắc cũng sắp về, đại cha bọn họ trở về làm cái gì, chúng ta nghe một chút.”

163. Chương 163: Mẹ Con Gặp Nhau

Chờ Tử Thọ bọn họ vào cửa, Thẩm thị đã nấu mì trường thọ chín, sau khi ăn xong, cả nhà ngồi nói chuyện, chủ yếu là hỏi nguyên do Chu thị bọn họ đột nhiên trở về.

Nguyên lai là trước đó vài ngày, Tử Toàn bị bệnh nặng một hồi, rất hung hiểm, Chu thị vì đứa nhỏ mà đến thanh nguyên miếu một chuyến, đại sư trong miếu nói, đứa nhỏ này từ khi sinh đến nay chưa được vào từ đường lạy tổ tiên, đương nhiên không được tổ tông che chở, còn nữa, cách họ hàng quá xa, tương lai không có chỗ dựa vào, cuộc sống sẽ rất thê thảm. Chu thị nghe xong tất nhiên là sợ hãi, về nhà cùng trượng phu thương lượng, đại sư nói có thể sai à? mấy năm nay nghe lời tên thầy tướng chết bầm kia nên cuộc sống mới càng khốn khó, hơn nữa ở trong lòng cha mẹ còn bị tội danh không hiểu thuận, có thể thấy được ông xem tướng kia lừa gạt tiền bạc. Hai người giờ phút này mới hoàn toàn tỉnh ngộ, nên trước đồng chí, trở về tể tổ.

“Đại cha nói chuyện tể tổ ngày mai hẳn đã an bày tất cả, chúng ta đi theo là được, đại nương còn nói, chờ dàn xếp xong xuôi sẽ đến thăm nương. Còn muốn ở lại tham gia hôn lễ của nhị ca, năm nay ở nhà mừng năm mới, cho Tử Toàn nhập vào gia phả” Tử Thọ nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong, nửa ngày không nói, Thẩm thị biết trong lòng hẳn khó chịu, chắc lại nghĩ tới ngày ấy đi An Châu tìm Tăng Thụy Khánh, Thẩm thị nghĩ nghĩ, hỏi: “Đại ca về nhà rồi, người có định sang thăm hẳn không?”

Tăng Thụy Tường lắc lắc đầu, nói: “Mấy năm nay ta không làm hẳn thất vọng, quan hệ hai nhà thành như vậy, ta còn thay hẳn chiếu cố Tử Bình, cảm kích hay không cảm kích thì không nói, nhưng tốt xấu gì Tử Bình cũng là con ruột của hẳn, còn có cha mẹ nữa, mấy năm nay luôn luôn một mình ta phụng dưỡng, việc này, ta phải cẩn thận suy nghĩ, nói thế nào với hẳn.”

“Cha, theo ta thì người không cần đi, dù sao đại nương cũng nói, muốn đến nhà thăm nương, chắc là biết chuyện Bình tỷ. Vả lại, ngày mai cùng đi tể tổ, cũng thấy được đại cha. không phải trước kia đại cha nói

người tính tình mềm yếu sao? Có lẽ hẳn đã chắc chắn người sẽ đi thăm hẳn, sự tình trước kia sẽ không so đo cùng hẳn.” Tử Thọ nói.

“Đúng vậy, đại cha chắc chắn nhất định cha sẽ tha thứ hẳn, có thể nối lại tình huynh đệ như xưa. Không phải bắt nạt à?” Tử Tình bồi thêm một câu.

Thẩm thị nghe xong cũng nói: “Theo ta thì người không cần đi, ta cũng hiểu rõ lắm rồi, mấy năm nay, bởi vì chúng ta làm cha mẹ mà tính tình mềm yếu, nên bọn nhỏ mới bị nhiều ủy khuất như vậy, người nghe đi, bọn nhỏ đều ý kiến cả. Chuyện Tử Tình, nên đổi lại là Tử Bình, người nghĩ Xuân Ngọc dám tính kế như vậy không? Đại ca không chặt chân Đại Mao mới lạ. Quả hồng này, bị bóp nặn liên tục, với lại, chuyện trước kia không phải lỗi của người, chúng ta vì đứa nhỏ, không thể yếu đuối nữa, cái gì cũng lo lắng thay người khác, nhưng người khác đối xử với mình ra sao chứ.”

“Đúng, Ngày ấy Khang Bình đã nói rõ với cha, nếu nói lí lẽ mà làm nhà mình chịu thiệt không phản kháng thì không cần nói nữa. Ta sống mấy chục năm, đọc bao nhiêu sách, còn không thông thấu bằng một đứa nhỏ.” Tăng Thụy Tường cảm thán.

“Cha mẹ, thật tốt quá, cuối cùng các người cũng suy nghĩ cẩn thận, chuyện của tử, vốn các người làm không đúng để tử chịu khuất nhục, nên đuổi bọn đại cô ra khỏi nhà luôn mới phải. Ngày ấy ta mà ở nhà, ta khẳng định sẽ giúp đại ca đánh cho Đại Mao một trận. Cho dù đánh không lại, ta cũng cắn hẳn mấy cái. Ta nhỏ chứ chờ thêm vài năm, một ngày nào đó ta còn muốn thay tử đòi lại. Muốn bắt nạt nhà mình mà bọn họ sống thoải mái được à, nghe nói lúc tử sinh nhật ngày đó, đại cô còn mặt dày xin công việc, theo ta thì tử cứ mượn bọn họ đi, vẫn là không trả tiền, làm cho bọn họ làm không công.” Tử Hỉ nói.

“Người biết cái gì, vừa nhìn mặt đã phát ghét, mượn cái gì? Đến lúc ta gả đi, ta là mượn bọn họ, còn phải mượn mấy người trông trộm, ta có mệt hay không? Tiêu tiền để bản thân chịu tội.” Tử Tình nói.

“Điều này cũng đúng. Ta lại quên suy nghĩ kĩ.” Tử Hỉ có chút uể oải.

Tử Tình thấy vậy, đem giày làm cho Tử Hỉ ra, sờ sờ đầu Tử Hỉ, vui mừng nói: “Hình như lại cao hơn rồi, người đã mười một tuổi, đã trưởng thành, biết nhớ thương tử tử, biết thay tử tử đòi lại công đạo, ở học đường có quen không? Có nhớ nhà không?”

“Tỷ, sao ta thấy người hình như khác thường lắm đó, nói y chọc nường vậy? Người đừng làm ta sợ.” Tử Hỉ bắt tay giờ lên ôm đầu.

“Người đồ xú tiểu tử (xú = xấu xa), quan tâm người một chút người không biết cảm kích lại nói ta, ta còn làm giày riêng cho người, ta không tặng cho người.” Tử Tình nghe xong tức giận véo hẳn.

Tử Hỉ thấy vội trốn, nói: “Đây mới giống người nè, giống mẹ dạ xoa.” Làm cả nhà đều nở nụ cười, cũng liền thoải mái chút, Tăng Thụy Tường cũng không rồi rầm nữa.

Ngày kế, lão gia tử dẫn nam đinh đi tế tổ, Chu thị đến ngồi một hồi, ngay từ đầu còn có chút ngượng ngùng, nói: “Đệ muội à, ngày đó thực sự không phải chúng ta cố ý, đều tại thầy tướng đáng chết kia, hại ta mất 1 lượng bạc thì không nói, còn hại chúng ta vài năm nay chưa về nhà, ngay cả về thăm cha mẹ cũng không dám, người không biết còn mắng chúng ta bất hiếu, nhưng ai biết thì cũng nói chúng ta khó xử? Ta chỉ có mỗi Tử Toàn, nếu xảy ra cái gì thì sao?” Nói xong liền ô ô khóc lên.

Thẩm thị thấy vậy, chỉ có thể khuyên giải, chỉ chốc lát, Chu thị lại hỏi mấy năm nay có tin tức gì của Tử Bình không.

Thẩm thị nghe xong có chút kỳ quái, hỏi: “Chẳng lẽ cha mẹ không nói cùng người sao? Còn có Thu Ngọc, không phải bọn họ đều gặp được Tử Bình sao?”

Chu thị có chút mất tự nhiên, giải thích là nói nhưng không rõ lắm. Thẩm thị cũng không để ý, liền nói hoàn cảnh tử Tử Bình ra.

Chu thị nghe xong thở dài: “Đúng là quỷ đoán mệnh, thực không nghe lời, năm đó như bị bỏ bùa, lại sống khổ như vậy, thật sự là con không có cha mẹ thì không ai quan tâm. Thôi, bây giờ ta sẽ khuyên nhủ đại ca người, nhìn xem có thể nhận đứa nhỏ hay không, cháu ta chắc năm nay đã bốn năm tuổi, đáng thương cháu ngoại của ta, ta còn chưa thấy một lần.” Nói xong Chu thị lại khóc.

Tử Tình nhú mảy, sao nước mắt đại nương như hệ thống cung cấp nước uống, muốn chảy thì chảy, lại đây lửa gạt nương nàng đồng tình, cái gì mà không người quan tâm, chẳng lẽ nhà mình ấy thứ kia cho chó ăn à?

“Nếu người muốn gặp, ngày mai ta sẽ nhờ người bảo nàng, đã năm năm, trong lòng đại ca cũng nên buông xuống, đứa nhỏ Tử Bình này mấy năm nay rất cực khổ, chỉ sợ đã sớm hối hận năm đó không nghe lời của các người, nhưng giờ hối hận cũng đã muộn, nói việc này cũng vô dụng, quan trọng là về sau có thể sống tốt hơn.”

“Cũng được, ngày mai bảo nàng đến chỗ người trước, ta vụng trộm gặp một cái, đêm nay xem thái độ của cha nàng, nếu tốt thì ta sẽ mang nàng về nhà, còn không thì chỉ có thể chờ lúc Tử Lộc thành thân, nể mặt nhà người có chuyện vui, hẳn không thể tranh cãi âm ỉ, có thể cứu vãn đường sống không?”

Thẩm thị nghe xong chỉ có thể đáp ứng, chờ Tăng Thụy Tường bọn họ trở về, Chu thị vừa đi, Thẩm thị bảo Tử Thọ đi phổ truyền tin.

Buổi sáng ngày kế, sắp mười hai giờ rồi, Tử Bình mới mang đứa nhỏ đi lại, mặc quần áo vẫn thật cũ nát, Thẩm thị bảo Tử Thọ đi mời Chu thị, bên này lại vội vội tìm một ít quần áo cũ của Tử Hỉ hồi nhỏ, Tử Bình có dáng người cao và to lớn Tử Tình cùng Thẩm thị, nên Thẩm thị tìm không thấy quần áo nào hợp, liền cắt hai miếng vải bông cho Tử Bình mang về làm hai bộ quần áo, thứ nhất là mặc vào lúc Tử Lộc, thứ hai mừng năm mới phải về nhà mẹ đẻ.

“Nếu cha mẹ người gặp người như vậy, không biết khổ sở thế nào, hài tử à, nghe thím, về làm bộ đồ mới, cha của Huy Huy thì tạm thời không cần dẫn đến, dù sao cũng phải xem cha người thế nào đã, trước tha thứ cho người cùng đứa nhỏ, sau thì tha thứ hẳn.” Tử Bình nghe xong chỉ biết khóc, đang khóc thì Chu thị mang theo Tử Toàn đến.

Chu thị vừa vào phòng đã nghe thấy tiếng Tử Bình khóc, nghiêng ngả chạy đến chỗ Tử Bình, đánh mất cái, “Ai bảo người không nghe lời, người cái đứa nhỏ chết bầm, đồ quỷ đoán mệnh, người xem người sống thế nào hả, ta cực khổ nuôi người lớn để cùng hẳn chịu khổ, làm trâu làm ngựa cho hẳn, người mà nghe lời mẹ, đem đứa nhỏ sẩy đi thì hôm nay sao phải khó xử?”

Tử Bình ôm Chu thị chỉ biết khóc kêu “Nương”, Tử Tình thấy trong lòng ẽ ảm, Thẩm thị bảo con mình ra ngoài, để hai mẹ con họ nói chuyện. Thẩm thị tự đi phòng bếp chuẩn bị cơm canh.

“Nương, Bình tỷ cũng thật là, không phải đã cho nàng vài dẹt sao? không biết mặc bộ đồ mới à? Có ý gì? Đại nương nhìn còn tưởng rằng chúng ta cho tới bây giờ cũng không quan tâm nàng đấy.” Tử Tình hỏi.

Thẩm thị nghe xong cũng thở dài một hơi, nói: “Vừa rồi ta cũng muốn hỏi nàng vài câu, quên đi, ta không nói nữa, người đang làm, trời đang nhìn, ông trời thấy mình thành tâm là được.”

“Còn việc ngày đó nữa, rõ ràng đại nương biết Bình tỷ tình huống gì, cố tình còn muốn hỏi lại một lần, không phải là không biết, không muốn cảm kích sao? Ta xem về sau chuyện Bình tỷ chúng ta cũng không cần quan tâm, không phải đại nương nói, con không cha không mẹ rất đáng thương, chẳng lẽ chúng ta đều thường nàng không không, thế mấy đồ tặng cho họ làm gì.” Tử Tình than thở.

Tử Thọ cùng Tử Hỉ đều tỏ vẻ đồng ý, Thẩm thị trầm mặc không nói.

Ngày ấy, Chu thị cuối cùng vẫn không dám dẫn Tử Bình về nhà, chắc Tăng Thụy Khánh vẫn chưa tha thứ, Tử Bình đành phải nước mắt rưng rưng mà dẫn đứa nhỏ đi. Thẩm thị trừ chuyện cho vài dẹt, còn chuẩn bị một đồng lớn gạo, thịt heo, trứng gà, Chu thị thấy tất nhiên là cảm tạ.

Tử Tình, Tử Thọ, Tử Hỉ không cao hứng, Thẩm thị nói: “Các người yên tâm, đây là lần cuối cùng để cho đại nương người xem, về sau, nàng có cha mẹ của mình, ta cũng muốn nhìn, cha mẹ nàng có thể cho được gì?”

Tử Tình dặn dò một câu: “Nương, người phải nhớ lời hôm nay người nói, đừng quên.”

Đông chí đi qua không mấy ngày, Chu chương quây dẫn người đến mua cam cùng chút quýt, năm nay cam thu vào được một ngàn lượng, một quả giá vẫn 6 văn. Trong nhà hoạn kê cũng bán, có năm sáu trăm con, cũng gần năm mươi lượng bạc, Tử Tình cũng bán sáu bảy trăm con ở chanh viên, hơn nữa mấy tháng này có trứng gà, nên cũng được tầm một trăm lượng bạc.

Tử Tình tất nhiên là vui mừng không thôi, đây chính là bạc của mình mà.

164. Chương 164: Huynh Muội Tâm Sự

Mùng năm tháng chạp, Tử Lộc xin phép về nhà, Tử Thọ Tử Hi cũng như thế, bởi vì ngày này muốn đưa sinh lễ đến nhà gái, trong nhà nhiều việc vặt vãnh. Lão gia tử cùng Điền thị, Chu thị, Thu Ngọc bọn họ đều chủ động đến hỗ trợ, sinh lễ giống lúc Tử Phúc thành thân, cũng là hai mươi hai nâng (22 hòm, hoặc 22 món đồ cưới), Chu thị là lần đầu tiên thấy, lần trước Tử Phúc thành thân nàng không có mặt, cho nên nhìn thấy từng này nâng rất là kinh ngạc, chắc nàng không ngờ chỉ vài năm mà Thẩm thị có nhiều của cải như vậy. Ở nông thôn thành thân, chỉ tầm 2 hoặc 3 nâng, còn không có đồ nào chính thức cả, chỉ đưa cho có lệ, tổng cộng cũng không tốn mấy lượng bạc, làm gì có đồ trang sức cùng vải lụa.

“Đệ muội, người thật đúng là có phúc khí, bọn nhỏ đều lớn, một đám đều có tiền đồ, bây giờ cuộc sống lại khá khá, đã dành được nhiều của cải. Còn ta thì không biết tương lai con ta thành thân thế nào nữa? Chắc phải làm phiền bốn ca ca của hần giúp đỡ.” Chu thị kéo Tử Toàn nói.

Thu Ngọc nghe xong bĩu môi, nói: “Đại tẩu rốt cục nhớ tới còn có các cháu nhĩ, năm năm không thấy bóng người, ta cho rằng đại ca đại tẩu chuẩn bị đóng cửa không nhận người thân chứ.”

Lão gia tử nghe xong quát bảo ngưng lại.“Ít đánh rắm đi, ngày đại hỉ mà nói cái gì vậy hả? Ai mà lảm mồm nữa thì cút về cho ta.”

Thu Ngọc cùng Chu thị im miệng, đưa sinh lễ ra cửa, Thẩm thị mời mọi người ở lại ăn cơm, Chu thị tự lại cầm khay một phen, nhưng Thẩm thị không có nói gì.

Buổi tối, Tử Tình lôi kéo Tử Lộc vào thư phòng nói chuyện phiếm, Tử Tình hỏi: “Nhị ca, người sẽ thành thân, người nói uội muội biết, có phải người vì muội muội nên mới đáp ứng thành thân vội vã như vậy không? Nói lý lẽ thì với điều kiện của người, muội muội cảm thấy người phải tìm được người tốt, câu hỏi này ta đã nghĩ lâu rồi, muốn hỏi lại không dám hỏi, nhị ca, người thấy ủy khuất không? Nghe nói nhà nhị tẩu rất nghèo, cũng không biết chữ, tính tình còn mạnh mẽ.”

Tử Lộc vuốt đầu Tử Tình, nói: “Tình nhi suy nghĩ nhiều rồi, từ xưa đến nay, hôn nhân là việc cha mẹ quyết định, nương nhìn người rất chuẩn, trước lúc chúng ta đính hôn đã xem tướng. Người đừng lo lắng, nương hỏi thăm rõ ràng, tuy là nàng là chị cả trong nhà, từ nhỏ chịu nhiều khổ, nhưng trong nhà chỉ có nàng là một nữ oa, cũng được sủng ái.”

Tử Tình trực tiếp hỏi: “Nhị ca, nếu, ta nói là nếu thôi, nếu tân tẩu tử cá tính quá mức mạnh mẽ, người sẽ rất mệt. Đến lúc đó người sẽ làm gì?”

“Tình nhi, nhị ca khuyên người đừng suy nghĩ nhiều nữa, yên tâm đi, Nhị ca biết ý của người, vừa rồi không phải người bảo nàng không biết chữ ad? Nói thật, ngay từ đầu, ta có mâu thuẫn cùng oán trách đối với cuộc hôn nhân này, tuy rằng ta biết nương không hại ta, nhưng dù sao hôn nhân là chuyện cả đời, ta cũng không muốn cưới một thôn cô đến một chữ còn không biết, tương lai cả ngày chỉ vì chút chuyện củi gạo dầu muối tương dấm chua trà linh tinh mà tính toán chi li, giống đại ca cùng đại nương vậy, thế thì mạnh mẽ có ích lợi gì? Ta cũng muốn hưởng tới tính cảm tâm đầu ý hợp như người cùng Khang Bình, nhưng đó phải cần thời gian tích lũy, nếu làm không được thì ít nhất cũng phải giống đại ca đại tẩu, có thể cầm sắt hài hòa (ý chỉ quan hệ vợ chồng hòa hợp) nhĩ? Sau này đính hôn xong, nương buộc ta đi đưa quà tết, ta đến nhà bọn họ mới biết được phụ thân nàng có chút kiến thức, không giống nông dân, nhà tuy nghèo khổ nhưng đại đệ đệ của chị dâu người đã vào tư thực vài năm, sau này cũng là vì cuộc sống bức bách nên bỏ học về giúp đỡ làm việc đồng áng. Chị dâu người vụng trộm thương lượng với ta, muốn lấy một ít thứ mình tặng bán đi để cho hai tiểu đệ đệ của nàng đi học, cha mẹ nàng không đồng ý, nên sau khi ta đồng ý, cùng nàng nói với cha mẹ. Giờ khắc này, ta mới chính thức nhận nàng. Chờ Đoan Ngọ ta lại đến, nghe nói chị dâu người ít vải tốt và một số qau tặng không cần dung bán lấy bạc đưa hai tiểu đệ vào học đường, mà nàng cũng theo

bọn đệ đệ nhận chút chữ, giống người nằm đó. Mà đại đệ của nàng thì làm việc trong An Châu thành, năm nay đã mười lăm tuổi.”

“Nhị ca, nghe người nói như vậy, tẩu tử này cũng là người biết đúng sai, lúc ta nghe nương nói nàng mạnh mẽ, còn dọa ta nhảy dựng, ta không thích loại người bá đạo không phân rõ phải trái, nhị ca của ta cần phải tìm được một người vừa xinh đẹp vừa có khả năng lại ôn nhu sẵn sàng cơ.” Tử Tình cười nói.

“Trải qua này vài lần đưa quà tặng, ta thấy nàng không giống thôn cô thô tục, xem có vài phần dịu dàng, ta nghĩ nương nhìn người xong mới quyết định, không phải tùy tiện tìm người đem ta đuổi đi đâu, còn tương lai có thể trợ cấp cho nhà mẹ đẻ nàng một ít.”

“Ta nghe ý người thì hiểu cha mẹ nàng là người biết sâu cạn tốt xấu, ít nhất còn biết được người đồng ý mới bán đồ chúng ta tặng, hơn nữa, nhị tẩu đã muốn đưa bọn đệ đệ đọc sách, chỉ sợ cũng có tâm tư, muốn kéo khoảng cách hai nhà gần lại, lẽ đệ đệ của nàng không có tiền đồ gì thì cũng hơn cái loại chỉ biết giữ tiền khư khư. Nhị ca, người yên tâm, có muối muối ở đây, tương lai của người chắc chắn tốt, ta nói được thì làm được.”

“Nhị ca tin người. Nhị ca còn nhớ rõ lúc nhỏ, người nói muốn đưa ta đi đọc sách, người quả nhiên làm được, nhưng muối muối cứ yên tâm đi, có số gia sản cha mẹ cho cũng đủ để chúng ta sống. Được rồi, nói nhiều như vậy, người yên tâm chưa hả bà quản gia?” Tử Lộc trêu tức, Tử Tình mới nhớ tới ngoại hiệu này đã lâu chưa có ai nhắc, véo Tử Lộc.

Tử Phúc bọn họ cùng Lâm Khang Bình về nhà vào tối mừng mười, Tử Hỉ mở cửa, vui vẻ cực kì, chạy hét lên: “Cha, nương, đại ca đại tẩu về nhà.”

Tăng Thụy Tường đỡ Thẩm thị ra ngoài, Tử Phúc nhìn thấy Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường, nhanh quỳ xuống, “Cha, nương, chúng ta đã trở lại.”

Lưu thị vội ôm đứa nhỏ quỳ xuống theo, Thẩm thị ôm Tử Phúc nghẹn ngào không nói nên lời, Tử Lộc cùng Tử Tình bọn họ cũng gạt lệ.

“Nhạc phụ, nương, ta cũng trở lại, sao các người không hỏi gì ta?” Lâm Khang Bình từ phía sau chạy xe ngựa tiến vào, thấy tình cảnh trước mắt, hỏi.

“Được rồi, mau đỡ bọn nhỏ đứng lên, trên đất lạnh, đi một đường vừa mệt vừa đói, tắm rửa một chút rồi ăn cơm, nghỉ ngơi cho khỏe, có gì mai hẵng nói.” Tăng Thụy Tường lên tiếng.

“Ừ, tại ta vui quá nên quên bọn nhỏ còn quỳ trên đất, mau đứng lên.” Nói xong, Thẩm thị nâng Lưu thị dậy, tiếp nhận đứa nhỏ trong tay Lưu thị, mọi người vào nhà.

Tử Phúc dẫn Lưu thị cầm đồ đạc vào Phúc viên rửa mặt, Thẩm thị ôm đứa nhỏ không buông tay, Tử Tình đành phải đi chuẩn bị đồ ăn, Tử Vũ nhóm lửa. Cơm xong, Tăng Thụy Tường liền sai mọi người đều tự nghỉ ngơi.

Ngày kế, sắp mười giờ, Tử Phúc bọn họ mới đi lại ăn xong điểm tâm, Tăng Thụy Tường gọi bọn hắn đi thỉnh an lão phòng trước. Thẩm thị tha thiết muốn nói vài câu với con, còn chưa nói thì con phải đi, tức giận cau có với Tăng Thụy Tường, nói: “Việc dọn dẹp trong nhà người lo mà dẫn bọn Tử Thọ đi làm, ta mặc kệ. Ta cùng Tử Tình Tử Vũ chỉ phụ trách cơm canh.”

Tăng Thụy Tường nghe xong cười hắc hắc, xoay người sai Tử Thọ, Tử Hỉ: “Tiểu tam tiểu tứ, còn chưa nghe được lời nương người nói à, không nhanh thu dọn đồ đi, muốn chờ phụ thân động thủ (ra tay) hả?”

Tử Thọ, Tử Hỉ nhận mệnh cầm lấy khăn lau, Lâm Khang Bình thì chuyển quà tết ra, rồi vội vàng giục xe ngựa muốn đi Tĩnh viên.

Tử Thọ hô: “Tỷ phụ, người thật xảo trá, thấy chúng ta làm việc, người liền bỏ chạy.”

Lâm Khang Bình cười để lại một câu, “Ta có việc quan trọng, về sẽ giúp sau.” Nói xong muốn đi.

Tử Hỉ giờ khẩn nói với Tử Thọ: “Tam ca, người thật sự là ngốc, nhìn ta nè.” Nói xong liền hô với Lâm Khang Bình: “Tỷ phụ, nếu người không làm, ta sẽ tìm tỷ làm giùm, để xem người có đau lòng không? Dù sao ta cũng không làm hết được nhiều như vậy.” Tử Hỉ nói xong liền chạy vào phòng kêu: “Tỷ, đại tỷ, giúp

tiểu đệ một phen đi, không phải người thương ta nhất à? Người nhần tâm nhìn tiểu đệ giẫy dụa trong nước sôi lửa bỏng ư?”

Lâm Khang Bình nghe xong, đành buông mọi thứ, cười nói: “Chút chuyện thôi mà người cũng muốn kéo tỷ người giúp, còn nước sôi lửa bỏng, người không biết còn tưởng rằng người muốn lên núi đao xuống biển lửa đó?”

Lâm Khang Bình nói xong giúp đỡ quét dọn, chọc Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cười thầm thật lâu ở trong phòng. Xem ra, chỉ cần nhắc tới Tử Tình, Lâm Khang Bình sẽ đầu hàng vô điều kiện.

Cơm chiều xong, mọi người mới quây quần náo nhiệt, Thẩm thị lôi kéo Tử Phúc cùng Lưu thị ngồi ở bên người, hỏi sinh đứa nhỏ có đau đớn không, sữa đủ không, buổi tối đứa nhỏ tỉnh mấy lần, hay khóc náo không, cùng với chuyện trải qua trong một năm.

“Tiểu nhị, đại ca còn chưa tặng người lễ vật, chị dâu người có chọn mấy thứ trang sức và vải, còn ta thì trực tiếp luôn, đưa ngân phiếu, ta quyết định, về sau đệ đệ muội muội thành thân, không cần biết là ai, ít nhất sẽ đưa một trăm lượng tiền biểu, về sau các người nhớ kỹ nhé, ta là lão đại, ta đi đầu.” Tử Phúc nói xong phân phó Lưu thị lấy ra.

“Đại ca, người mệt lớn rồi nhé, ta cùng tiểu muội thích hợp nhất, ta chỉ cần bỏ ra một trăm lượng, còn có thừa ba trăm lượng, tiểu muội một văn cũng không bỏ, đại ca phải chi hẳn năm trăm lượng nha, hơn nữa, ít nhất là 100 lượng, ha ha, ha ha.” Tử Hỉ vui vẻ cười.

Lâm Khang Bình ngồi bên cạnh Tử Tình, trộm nắm tay Tử Tình, Tử Hỉ thì gục mặt sau ghế Tử Tình, ngửa người cười to nên không chú ý, ngã về phía sau, trực tiếp ngã sấp xuống sàn, may mà Lâm Khang Bình phản ứng nhanh, kéo một phen, nên mới không bị u đầu, khắp phòng đều cười rộ lên, Tử Phúc cố tình thêm một câu: “Tiểu tứ, đại ca cho người bạc, bây giờ quỳ lại đi, chứ cẩn thận tương lai quỳ đầu gối xanh tím cả.”

mọi người cười vang không dứt bên tai, Thẩm thị đều cười ra nước mắt, Tử Tình thì không cần nói, xoa bụng kêu đau.

165. Chương 165: Ân Nhân Cứu Mạng Hay Dẫn Sói Vào Nhà

Mười lăm tháng chạp, một nhà Thẩm Kiến Nhân đến trước, ba người con trai và một con gái của Thẩm Kiến Nhân đều đã thành thân, đáng tiếc lần này Thẩm Văn Ngọc không đến, Tử Tình đã vài năm không gặp nàng. Thẩm thị an bày bọn họ ở hai phòng phía tây, Tử Lộc, Tử Thọ Tử Hỉ cùng Lâm Khang Bình ở tại tây ốc, Tử Tình Tử Vũ cùng với Hà thị chuyển về đông ốc.

Hà thị tuổi già, có thể đoàn tụ cùng con trai út của mình, tất nhiên là vui sướng dị thường. Thẩm thị thì không cần phải nói, từ nhỏ, tiểu ca này thương nàng nhất, cho đến khi lập gia đình, biết tình trạng nàng quần bách, không ít lần trợ cấp nàng, ở riêng, biết nàng khó khăn, liền cho 5 lượng bạc, phải biết rằng 5 lượng bạc lúc đó đủ cả nhà bọn họ sống một năm. Tuy rằng mấy năm nay Thẩm thị luôn luôn tìm cơ hội hỏi báo phần ơn này, nhưng đều kém giờ khắc này, cả nhà đoàn tụ mang đến sung sướng cùng hạnh phúc.

Ngày kế, sáng sớm, mọi người dậy đã bận rộn, ăn xong điểm tâm, Tăng Thụy Tường vẫn dẫn Tử Lộc bọn họ đi từ đường, nhiều nữ quyến đến, chen chúc trong phòng, trong viện, cũng may bên ngoài có vài vị đường thúc cùng đường đệ, bên trong có đại tẩu Lưu thị cùng vài nàng dâu Thẩm gia giúp Thẩm thị thu xếp, Tử Tình chỉ ngồi trong phòng pha trà. Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc đến, cũng hỗ trợ rót trà.

Chỉ chốc lát sau, Tử Bình mang theo đứa nhỏ xuất hiện, nghe Thẩm thị nói, thay một bộ đồ mới bằng vải bông tím in hoa, quần bông màu đen, tóc cũng chải chuốt cẩn thận, búi thành vòng tròn, dùng trâm gỗ như cũ, ngũ quan thoát nhìn có vài phần giống Thu Ngọc, nhưng không tinh xảo bằng Thu Ngọc, ánh mắt u ám, không có sự phấn chấn của tuổi hai mươi, trên người đứa nhỏ cũng thay một bộ đồ mới.

Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc thấy, vội đón, Hạ Ngọc kéo Tử Bình, hỏi mấy năm nay thế nào, cũng thỏ thẻ không thôi, “Được rồi. Trở về thì tốt rồi, hiện thời cha mẹ người cũng về nhà, về sau cuộc sống sẽ từ từ

khá lên, nào có chuyện con gái không được cha mẹ tiếp thu, nữ nhân mà không có nhà mẹ đẻ để dựa vào, thì giống người không chân, bị người ta bắt nạt tùy ý. Mấy năm nay nếu không có tiểu cha cùng thím của người thì ta có thể có hôm nay à? Cha người tình tính tuy mạnh mẽ, nhưng người vẫn là con ruột của hân, nên người cứ cầu xin, hân sẽ mềm lòng thôi.”

Thu Ngọc đánh giá Tử Bình, hỏi: “Tử Bình, gần đây sống không tệ nhỉ? Bộ quần áo này mới, hình như không phải là vải lần trước thím người đưa cho người, loại vải bông này cũng không rẻ, 18 văn một thước? Lão công người có tới không?”

“Đây là lúc ta trở về gặp nương, thím lại cho, bây giờ ta làm gì có tiền để mua mấy thứ này.” Tử Bình giật nhẹ quần áo trên người nói.

“Thím người đối xử với người thật tốt, gặp một lần ột bộ quần áo, nhiều năm như vậy cũng chưa làm cho ta một bộ đồ mới nào, không biết ta làm gì mà nàng không thích nữa?” Thu Ngọc nói.

Tử Bình nhìn thoáng qua Thu Ngọc, nói: “Tiểu cô, người còn cần thím giúp người à, người cũng không kém thím, người xem, quần áo người mặc, vẫn là bằng lụa, ta làm gì so được với người? Ta thấy người còn trẻ hơn ta, còn ta, người chưa già mà tâm đã già, không biết khi nào mới hết khổ?” Tử Bình nói xong, vành mắt lại đỏ.

Ba người đang nói, Tử Phúc bọn họ đã trở lại, Tử Phúc thấy Tử Bình tất nhiên là cao hứng, mấy ngày nay cũng nghe không ít chuyện của nàng, có chút đau lòng, hồi nhỏ hai người bọn họ vẫn là có vài phần tình cảm tỷ đệ, thường xuyên cùng nhau làm việc.

Tử Phúc nói với Tử Bình: “Tỷ, đợi khi nào rảnh thì ta sẽ đến nhà thăm người.”

Tử Bình nghe xong, vành mắt đỏ lên, nước mắt nói: “Vậy thì tốt.” Lại đẩy con nói: “Huy huy, gọi đại cữu, đây là người nương từng nói với người, đại cữu sắp làm quan lớn, về sau, còn phải nhờ đại cữu giúp người đấy.”

Tử Phúc nghe xong nhíu mày, nhưng nhanh thần sắc như thường, lúc này, lão gia tử cùng Tăng Thụy Khánh, cả nhà Xuân Ngọc vào cửa, Tử Bình bước lên phía trước chào hỏi, Tăng Thụy Khánh không thèm nhìn nàng, Tử Bình đứng ở kia, vành mắt lại đỏ.

Xuân Ngọc thấy Tử Bình cũng có chút ngoài ý muốn, vội hỏi: “Không phải Tử Bình sao? Chắc chắc, đã bốn năm năm không gặp, đại cô còn không nhớ người lắm, con người đều lớn như vậy còn chưa gặp ông ngoại bà ngoại nhỉ, cha người cho người về nhà rồi hả? Trên người có quần áo mới, xem ra nam nhân nhà người đối xử với người không tệ.”

Tử Bình còn chưa nói, lão gia tử trừng mắt Xuân Ngọc: “Câm miệng, ăn giò gì hả? Hôm nay nếu người lại làm ra chuyện gì nhiễu loạn, về sau, người đừng vào cổng nhà nhị ca người nữa. Thành thật tìm một chỗ mà ngồi, quan tâm cả nhà người, nhất là cái mồm thói nam nhân nhà người, ít uống rượu đi.”

Xuân Ngọc nghe xong chỉ đành câm miệng, quả thực tìm Yến Nhân Đạt nói gì đó.

Lão gia tử lại nói với Tăng Thụy Khánh: “Năm năm đi qua, còn có cái gì không bỏ xuống được, người cũng nói sợ tương lai Tử Toàn không có chỗ dựa vào, người tổng cộng chỉ có hai đứa nhỏ, còn muốn gì nữa? Người không gặp con rể, không quan tâm hân, ta không có ý kiến, nhưng Tử Bình là con cháu nhà mình, Huy Huy là cháu ngoại nhà mình, người nghe ta đi, từ hôm nay quên chuyện cũ. Nhất là hôm nay, người ngoài nhìn đấy.”

Tăng Thụy Khánh không cam không nguyện gật gật đầu, Tử Bình thấy vội ôm Huy Huy lên, bảo đứa nhỏ kêu Tăng Thụy Khánh ông ngoại, đứa nhỏ vẫn có chút sợ người lạ, đầu chôn trước ngực Tử Bình, hờn dỗi kêu một tiếng “Ông ngoại”, Tăng Thụy Khánh cũng không thể đen mặt trách cứ, không cam không nguyện lên tiếng, Tử Bình vui vẻ mà khóc, vội kêu một tiếng: “Cha.” Chu thị xa xa thấy được, cũng rơi lệ, sai Tử Toàn dẫn Huy Huy đi chơi.

Trần thôn tương đối gần, buổi chiều khi đồ cưới vào cửa, các khách nhân vây quanh bình phẩm từ đầu đến chân, thật ra không khác Lưu thị là mấy, từ lúc tháng tám Thẩm thị đưa quà tặng đến đã bảo Tử Lộc đưa qua một trăm lượng bạc để nhà gái chuẩn bị đồ cưới. Nhưng Trần thị thiếu hai nâng bình phong, hai cái chậu đồng, Tăng gia nâng sính lễ về, đồ trang sức cũng mang trở lại, vải dệt giảm một nửa, tiền biếu cũng bị giữ lại.

Thẩm thị vội vàng thưởng cho tiểu hài tử đưa thân, Tử Phúc cùng Lưu thị giúp đỡ, mỗi người mười tiền đồng, nữ quyến cũng ra ngoài xem náo nhiệt, Tử Tình ở trong phòng ôm tiểu chất nữ (cháu gái) Vĩnh Liên, Thẩm thị cùng Lâm Khang Bình không cho nàng ra ngoài, nói đã mười lăm tuổi, là đại cô nương. Bỗng nhiên Lâm Khang Bình tiến vào xem nàng, nói mấy câu, thấy không có ai, cấp tốc hôn Tử Tình hai cái, không đợi Tử Tình tức giận đã bỏ chạy ra ngoài.

Nữ quyến ăn tiệc đều ở tại sân sau, nam khách ở bên ngoài. Chỉ chốc lát, tân nương đã được dìu đến, muốn chuẩn bị bái đường. Lâm Khang Bình chuẩn bị một cái chậu than ở ngoài cổng. Nói là muốn Tử Lộc ôm tân nương nhảy qua chậu than, về sau mới có thể hạnh phúc, mười cháu trai nhà tam bà bà luôn luôn đi theo Tử Lộc, đương nhiên ồn ào, còn có chung quanh một vòng thân thích nhìn ngó. Tử Lộc mặt đỏ, hỏi đây là phong tục gì.

Lâm Khang Bình cười nói: “Nhị ca, người đừng hỏi nhiều, dù sao người bế nhị tẩu đi qua, cuộc sống sau này sẽ náo nhiệt hơn, chẳng lẽ người ôm không nổi? Cần mọi người giúp không?”

Tử Lộc vừa nghe, xắn tay áo, ôm tân nương một hơi đến phòng. Mọi người cười ha ha, vỗ tay ào ào.

Bái đường, tân nương tử bị đưa đến Lộc viện, mọi người cũng vây quanh, chờ xem tân nương tử nhấc khăn voan. Tử Bình lại ở một bên âm thầm rơi lệ, chắc là nhớ tới mình ngay cả một hôn lễ cũng không có, uống công làm nữ nhân.

Tử Tình vội kéo nàng lại, tìm đĩa nhỏ một vòng, không gặp. Nói: “Bình tỷ, người nhanh đến trong vườn tìm Huy Huy đi, mấy đứa Ngũ Mao chắc cùng đứa nhỏ trong thôn nã pháo, rất nguy hiểm.”

Tử Bình nghe vậy, vội gạt lệ đi ra ngoài, Thẩm thị khen ngợi nhìn Tử Tình một cái, rồi đi, Thu Ngọc nói: “Bên ngoài nữ khách thấy Tử Bình, đang hỏi đông hỏi tây, đã nhiều năm không gặp, đột nhiên dẫn theo một đứa con lớn về nhà, nói thế nào đây? Mặt mũi của ta hồng cả rồi, thật sự là nghiệp chướng.”

Tử Tình vừa thấy Thẩm thị không ở bên cạnh, kéo Thu Ngọc đến một bên, Thu Ngọc thấy Tử Tình, cười nói: “Lén lút làm cái gì? Hai mắt người tỏa sáng, có chuyện gì tốt?”

“Tiểu cô, ngày ấy người nói Tăng gia ba thế hệ, một thế hệ xảy ra một việc giống Bình tỷ, có chuyện gì à? Ta hỏi nương, nương ta không kể, còn mắng ta một chút, tiểu cô, người nói với ta, được không?”

“Trời ạ, người là một đại cô nương mà hỏi cái này làm gì, cẩn thận bà cùng nương người biết lại mắng người. Ta không dám nói cùng người.” Thu Ngọc nói xong sẽ rời đi.

“Tiểu cô, người nghĩ kĩ chưa, hôm nay nếu người không nói, hầu bao nhà người ta không mua nữa, công việc của tiểu dưỡng ta cũng sẽ tìm người khác thay thế, người cũng đừng nói ta sao không nói cho người trước.” Tử Tình uy hiếp, thật sự là trong lòng rất tò mò.

“Người đúng là quỷ lém lỉnh mà, ta kể, nhưng không được nói với ai đâu đấy, bằng không, bà người biết còn không mắng chết ta luôn ấy.” Thu Ngọc cắn răng trừng mắt Tử Tình, lắc lắc đầu.

Nguyên lai, nhị bác chồng của Tử Tình là vì coi trọng một người bán hàng ở chợ phiên, người nợ tới cửa xin miếng nước, bộ dạng cũng rất được, quần áo trên người rách tung toé, thường xuyên qua lại, không biết thế nào mà nhị bác chồng đồng tình, nhìn trúng hẳn, mặc kệ trong nhà người này còn có thể tử bệnh nặng, muốn gả đến, cũng may người thê tử ấy sống không lâu, nhị bác chồng được thành toàn, đáng tiếc, đại cô nương hoa cúc lại làm mẹ kế người ta.

“Về phần đại cô người, bởi vì cha người mới quen biết, vì thế, không biết cha người bị ông bà người oán trách bao nhiêu năm, đây cũng là lí do vì sao Đại Mao gây ra chuyện, cha người không đoạn giao với đại cô người. Năm đó cha người đọc sách ở an châu thành, có một ngày đột nhiên đau bụng, trên đường đi y quán thì té xỉu, còn ói ra không ít máu, vừa khéo đại dưỡng người dẫn lão bà trước của hắn đi khám bệnh, thấy cha người nằm trên đất, nên công cha người đi y quán, cha người tỉnh dậy, nhờ đại dưỡng người truyền tin về nhà. Lúc đó ông bà người coi hắn là ân nhân cứu mạng của cha người, nên mời hắn ăn cơm, sau này, hắn đến bên này làm việc gì cũng tới nhà chơi, đại cô người không biết nhìn kiểu gì, đại dưỡng người lúc đó đã thành thân ba năm, đối phương không có đứa nhỏ, nên thoải mái cùng cách, nhưng lúc này, ông bà người chết sống không đồng ý, nhưng đại cô người nguyện tìm cái chết để được gả, không biết nhìn trúng đại dưỡng người chỗ nào? Còn lớn hơn đại cô người sáu bảy tuổi.”

“Nói dễ nghe thì tình nhân trong mắt như Tây Thi, nói không xuôi tai thì vương bát nhìn đậu xanh càng xem càng thuận mắt (Mắt rùa trông giống hạt đậu xanh, chỉ việc gặp được người hợp ý, xứng đôi vừa lứa.)” Tử Tình nói, Tử Tình nhớ tới bộ dạng của Yến Nhân Đạt, vóc người bình thường, mắt hai mí to đùng, sống mũi cao, xương gò má xồng ra, cằm đầy, mồm rộng, môi mỏng, Tử Tình thật sự không biết đại cô ái mộ chỗ nào.

“Cũng bởi vì thế, mà ông bà oán hận cha người nửa đời người, nếu không vì hấn, làm sao đại cô người có thể quen đại dưỡng người? Nếu không gả cho đại dưỡng người thì cuộc sống sao kham khổ như thế? Bằng không, người cha làm sao có thể vô duyên vô cớ nuôi mấy đứa Đại Mao nhiều năm như vậy?” Thu Ngọc thở dài.

Giờ khắc này, Tử Tình rất cục hiểu vì sao Tăng Thụy Tường toàn chịu nhiều nỗi khổ, mỗi khi nhìn Tử Tình, ánh mắt cũng tràn ngập mâu thuẫn cùng áy náy, Tử Tình luôn luôn nghĩ bởi vì hấn yếu đuối, ai ngờ bên trong lại có một bí mật lớn như vậy? Nhưng nhiều năm rồi, nợ này đã trả hết. Con đường này là do đại cô đi, có lẽ là đại dưỡng nhìn trúng tiềm lực của phụ thân, có ý định đào hố, đại cô còn ngốc nghếch nhảy vào.

“Khó trách, bà ta luôn buộc cha ta chiếu khán cả nhà đại cô, khó trách đại cô bọn họ mỗi lần tới cửa muốn ì đó đều nói như đúng rồi, khó trách, hề ông bà muốn gì là cha ta hầu như đều đáp ứng, nhưng ông quá không phân rõ phải trái, tuy rằng là vì cha ta, bọn họ mới nhận thức, mà cha ta cũng không ép đại cô lập gia đình, còn chia rẽ gia đình của người khác mà? Con đường này là do đại cô chọn, chẳng lẽ lúc đó trong nhà không biết gì sao? Ông bà ta nhìn không biết à? Bọn họ luôn luôn giữ đại cô, cha ta ở bên ngoài đọc sách có thể biết gì?” Tử Tình nói, bị Thu Ngọc đánh ột cái.

“Trời ạ, ông bà mà người dám nói vậy à, lời này đừng nói ra ngoài, bị ông bà người biết thì khổ, chuyện năm đó đã nói hết rồi, về sau, việc này đừng ai nhắc lại nữa, dù sao việc xấu trong nhà không thể phơi cho người ngoài biết.” Thu Ngọc dặn dò.

“Việc này còn có thể giấu giếm được à? Đại cô bọn họ làm chuyện gì không cần nói cho ai, thì người ta cũng liên tưởng được mà. Nếu không, việc hôn nhân của Quế Anh có thể không thành sao?”

“Ông bà người nói với người ngoài là đại dưỡng người cùng cách trước, dù sao ai cũng không thấy bọn họ ở cùng nhau. Nếu hôm nay người không uy hiếp ta, ta cũng không thể nói ra, nhớ lần sau có công việc gì tốt thì nói tiểu dưỡng người với.”

Tử Tình nghe xong từ chối cho ý kiến, đang muốn hỏi chuyện Quế Anh, Chú Vân Giang ôm Mộc Mộc vào. Tử Tình đành phải thôi.

166. Chương 166: Huynh Đệ Đoàn Tụ

Ngày kế, sáng sớm, tân nàng dâu sớm dậy chuẩn bị một bàn điểm tâm, bái kiến các vị trưởng bối, ba huynh đệ Thẩm Kiến Sơn vẫn cho lễ gặp mặt, giống Tử Phúc, cơm xong, Hà thị theo Thẩm Kiến Sơn bọn họ về Bạch Đường thôn, Thẩm thị tặng rất nhiều thứ.

Tiến bước khách nhân, Thẩm thị cùng Tử Tình thu dọn đồ đạc, Tăng Thụy Tường dẫn Tử Phúc bọn họ trả bàn, quét dọn vệ sinh. Cô dâu Trần thị cũng vội thay một bộ quần áo bình thường hỗ trợ, Tử Tình mới có cơ hội quan sát nàng một chút, dù sao hôm qua nàng luôn trang điểm, hơn nữa mặc quần áo đồ trang sức, thấy không rõ nét mặt. Giờ phút này, tóc búi hình tròn, cầm một cây trâm vàng, lông mày nét lá liễu, mắt hai mí ngập nước, thấy người nhìn thì không né tránh, không được hoàn mỹ là làn da không đủ nhẵn nhụi, hai bên mũi còn có mấy đốm tàn nhang nho nhỏ, cho thấy là làm việc nhiều năm không bảo dưỡng.

Trần thị thấy Tử Tình có vài phần tò mò đánh giá nàng, liền cười cười, nói: “Tẩu tử là cái người thôn quê, từ nhỏ đã làm việc, muội muội là người lịch sự tao nhã, về sau, tẩu tử có không đúng chỗ nào, mong rằng muội muội nể mặt ca ca người mà chỉ bảo ta thêm.”

Tử Tình không ngờ nàng đột nhiên nói tự nhiên hào phóng, làm mình có chút ngượng ngùng, cũng cười cười: “Tẩu tử cũng thật khách khí, ai mà không ở nông thôn? Về sau ở chung dài dài, quen rồi thì đến lúc đó tẩu tử đừng chê cười ta mới phải.”

Ngày này, trong nhà thu dọn gần xong, lão gia tử đi lại muốn chơi mạt chược, Tử Tình vừa dọn bàn xong, Tử Hỉ bưng hộp gỗ nhỏ, đáng thương hề hề nói: “Hoá duyên hoá duyên dè, bây giờ bản thân ta không xu nào, các vị đại ca đại tỷ tốt bụng thương tiểu đệ ta, bố thí một phen, một văn không chê ít, một lượng không ngại nhiều. Nếu làm ăn phát đạt thì tiểu đệ ta sẽ báo đáp.”

Mọi người thấy tư thế này của hắn, đều vui vẻ, Thẩm thị chỉ vào hắn cười nói không ra lời. Tử Phúc là người đầu tiên nói: “Đến đây, tiểu tứ, đại ca thương ngươi, tài trợ cho ngươi một văn.”

Tử Hỉ nhận tiền đồng nói: “Đại ca, tuy rằng một văn không chê ít, nhưng một lượng ta cũng không ngại nhiều mà, ngươi là đại ca đây. lại đến kinh thành ở, không sợ chúng ta chê cười ngươi à.”

Lưu thị cười đã đời, đẩy Tử Phúc một phen, nói: “Đúng vậy, ngươi cũng quá keo kiệt.”

Tử Lộc cũng cười nói: “Đúng, đại ca quá keo kiệt, đến phiên nhị ca, cho hắn hai văn, này, cầm đi, vẫn là nhị ca hào phóng nhỉ.” Đẩy lấy Tử Hỉ xem thường.

Trần thị ở một bên tò mò nhìn. Cũng nhìn không được mân miệng cười trộm, chính là ngượng ngùng nói ra.

Tử Tình cũng cười đủ, nói: “Thấy tiểu tứ đáng thương, tỷ tỷ thương ngươi, cho bốn văn luôn.”

Lâm Khang Bình vừa muốn giúp Tử Tình đưa tiền, Tử Hỉ nói: “Tỷ phu, tỷ phu, ngươi phải suy nghĩ cho kĩ nhé, ngươi mà cho ít, sang năm cưới tỷ ta. Ta không mở cửa, ta cho ngươi đứng bên ngoài xem ngươi lấy tỷ được không.”

Lâm Khang Bình nghe xong đem toàn bộ hầu cho hết. làm mọi người một trận cười to ầm ầm, Lưu thị cười nói: “Muội phu thật là người thật thà, sợ cưới không được đại muội muội, điểm yếu của ngươi bị chúng ta tóm được rồi nhé. Mọi người có yêu cầu gì cứ nói.”

Đến phiên Tử Thọ, Tử Hỉ nói: “Tam ca, ta biết ngươi giống ta, đều là người nghèo, ngày mai đôi ta vẫn đi bán câu đối thôi, tốt xấu gì cũng kiếm được tiền chơi mạt chược, đầu năm nay, lòng người dễ thay đổi, ca ca tỷ tỷ đều không dựa vào được, cầu người cuối cùng không bằng dựa vào mình.”

Tử Thọ một bộ nghiêm trang nói: “Ta xem thôi chứ không chơi.”

Tử Tình nghe xong, đứng lên véo Tử Hỉ “Tiểu tứ thói tha, toàn bộ hầu bao ta đã cho ngươi rồi, ngươi còn bảo lòng người dễ thay đổi, tỷ tỷ không đáng tin cậy?”

Tử Hỉ vừa trốn, vừa đánh trả, vừa reo lên: “Tỷ phu, tỷ phu, mau dẫn chủ mẫu nhà ngươi về, lỡ bị gì thì ta không chịu trách nhiệm đâu.”

Lâm Khang Bình sợ Tử Tình bị ngã, vội kéo Tử Tình dừng tay, cả nhà vui đùa ầm ĩ, ngồi trên bàn, Lưu thị ôm đứa nhỏ ngồi cùng Trần thị, không biết hai người nói gì.

Ngày thứ hai, Tử Thọ, Tử Hỉ đúng là đi mua giấy đỏ viết câu đối, Trần thị dậy sớm nấu cơm, Thẩm thị cẩn thận chỉ dạy. Sau khi ăn xong, Trần thị cùng Tử Lộc sẽ về nhà mẹ đẻ, Lâm Khang Bình đưa bọn họ về xong, muốn trực tiếp đi xem chanh viên, vốn định đi cùng Tử Tình, Tử Tình sợ Thẩm thị mất hứng, cự tuyệt, để hắn đem tiền tiêu vặt hàng tháng cùng hồng bao đưa đến, cây ăn quả ở chanh viên còn thiếu ba bốn trăm cây, số lượng gà nuôi tăng mạnh, có hơn ba ngàn con, nhưng mùa đông đẻ ít trứng.

Ngày hai mươi sáu tháng chạp, Tử Thọ bọn họ lên đường, Tử Phúc và Lưu thị phải về nhà mẹ đẻ một chuyến đưa quà tết, cũng đi thăm Tử Bình, nên cùng đi. Nơi này, Thẩm thị phái Tử Lộc bọn họ cũng tặng quà tết, trừ điểm tâm, rượu, ột nhà một con dê, thịt rồi mới đưa.

Năm nay, cơm tất niên, lão gia tử ý là cả nhà Tăng Thụy Khánh đã năm năm không về, bây giờ mới suy nghĩ cẩn thận, trở về nhà, không bằng ngay tại bên Tăng Thụy Tường làm bữa thật náo nhiệt, dù sao chỉ thêm ba người. Còn nữa, cả nhà ở chung một chỗ, đem chuyện vài năm nay nói rõ.

Tăng Thụy Tường nghe xong sững sốt, ngấm lại bản thân vừa vặn có chuyện muốn nói, cũng đáp ứng. Về nhà thương lượng cùng Thẩm thị, Thẩm thị có chút không vừa ý, Tăng Thụy Tường nói: “Ta vừa vặn có chút chuyện muốn nói với bọn hắn, người yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ mà.”

Thẩm thị đành đồng ý, cộng lại một chút, nhà mình 11 người, còn chưa tính bé nhóc Vĩnh Liên, hơn nữa tổng cộng bọn họ có 16 người, đủ hai bàn.

Thẩm thị bảo hai nàng dâu Lưu thị cùng Trần thị thương lượng quyết định thực đơn, trải qua một năm huấn luyện, Lưu thị làm có trật tự hơn, Thẩm thị để Trần thị đi theo học hỏi thêm, Trần thị đã biết quy củ Tăng gia, học rất dụng tâm, hơn nữa cá tính vốn mạnh mẽ, nên học cũng nhanh.

Ngày ba mươi, lão gia tử bọn họ đến sớm, Tăng Thụy Khánh vẫn vẻ mặt nhún nhó như trước, Chu thị thấy Thẩm thị ngồi một bên chỉ điểm, Lưu thị cùng Trần thị nấu nướng, hai người nói nói cười cười, sự ghen tuông bốc lên, liền nói: “Đệ muội thật đúng là phúc khí, bây giờ đều có nàng dâu hầu hạ, chỉ cần làm chường quầy ngồi không mà sai bảo, còn ta, đợi đến ngày này còn không biết ngày tháng năm nào nữa?”

“Cái gì mà hầu hạ hay không hầu hạ, nhà lão đại ở riêng lâu rồi, ra ngoài một năm, giờ mới về nhà, nhà lão nhị qua năm ta cũng cho bọn họ ở riêng, hai ta ở cùng nhau nhiều năm như vậy còn không rõ nàng dâu nào nguyện ý ở nhà mẹ chồng sao? Tự sống cuộc sống của mình, bằng bản lĩnh của mình mà ăn, không dính líu với ai, mừng năm mới thì đoàn tụ cùng nhau, hòa hợp hơn.” Thẩm thị nói.

Lúc này, Lâm Khang Bình vào được, hắn cùng Tử Hỉ đến chanh viên cùng Tình viên dán câu đối vừa về, Chu thị nói: “Đây là người Tử Tình làm mai à, lúc Tử Lộc thành thân có gặp qua, đúng là một người tốt. Vóc người cao, lại có năng lực, bộ dạng cũng được, đối tốt với Tử Tình, đáng tiếc Tử Bình nhà ta không mệnh tốt thể này.”

Thẩm thị để Lâm Khang Bình chào hỏi qua, Lâm Khang Bình lại vội vàng đi ra ngoài treo đèn, Tử Phúc bọn họ vừa dán câu đối xong. Tử Toàn thấy mới mẻ, muốn cùng ra ngoài, Chu thị lo lắng nên đi theo.

Cơm tất niên ngồi bàn tròn lớn, cùng ngồi xuống, lão gia tử cao hứng nhất, bưng ly rượu đứng lên nói: “Một ngày này, ta trông đợi đã năm năm, những năm năm, rốt cục một nhà đoàn viên, hôm nay ta thật cao hứng, lão già ta chỉ nói thêm vài câu, mọi chuyện quá khứ, cho dù ai đúng ai sai, về sau đừng ai nhắc lại nữa, nhắc lại thì coi ta không ra gì. Ta cũng đã sáu mươi tuổi, tổng cộng chỉ có hai người con trai, ta còn có thể xem các người vài năm, huynh đệ các người hòa thuận thì ta và nương các người còn sống lâu vài năm.”

“Cha, tết rồi đừng nói chuyện này. Đại ca đã trở lại, chính là chuyện mừng, chúng ta uống rượu dùng bữa trước.” Tăng Thụy Tường nhanh nói.

Chu thị thấy trên bàn rất nhiều món không biết tên, hỏi từng cái từng cái một, Thẩm thị đều trả lời, Chu thị nghe xong nói: “Vài năm không gặp, cả nhà nhị đệ càng phát đạt, ngay cả sơn trân hải vị đều ăn. Chỉ đáng thương chúng ta vài năm nay đến thịt còn ít được ăn.”

“Cho người ăn thì ăn đi, nói lời thừa có ích lợi gì?” Tăng Thụy Khánh liếc mắt Chu thị một cái.

“Làm gì có, đây đều là đồ Khang Bình mang về từ Việt thành, hắn hàng năm đều chạy đến đó, chúng ta cũng được nhờ.” Thẩm thị nhanh giải thích.

“Đúng rồi, Khang Bình phải không, nghe nói tiểu dưỡng người đi theo các người một năm, cũng kiếm được hơn mười lượng bạc, còn hơn công việc của hắn ở An Châu. Tiểu cô người làm hầu bao cũng đưa tới cho các người, một năm cũng có được mấy lượng bạc, nếu không thì ta cũng làm hầu bao, nhiều thời gian rảnh, tốt xấu thì cũng có thể giúp một ít, các người còn muốn không?” Chu thị hỏi.

“Muốn chứ, chỉ cần đại nương làm hầu bao tinh xảo, cẩn thận, ta sẽ nhận, tiểu cô thêu thùa rất được, bởi vì ta muốn bán cho người ngoại quốc, bọn họ rất soi mói.” Lâm Khang Bình nói.

“A, ta không thể làm bằng tiểu cô người, nàng ở nhà mẹ để chẳng làm chuyện gì, suốt ngày chỉ thêu thùa thôi mà, ta nhiều năm không luyện, sợ làm không được, quên đi, không để người khó xử.”

Điền thị nghe Chu thị nói xong, trừng mắt nhìn nàng một cái, đang nói, Lưu thị bưng cá muối ối người một chén nhỏ, Chu thị nếm một miếng nhỏ, không nỡ ăn tiếp, đều cho Tử Toàn uống, Tử Toàn thích ram cuốn, cùng hải sâm phi hành, Chu thị không ngừng gấp thức ăn vào chén đĩa nhỏ, Tử Toàn lại muốn này muốn

kia mãi, lão gia tử thấy nói: “Sang năm đứa nhỏ đã bảy tuổi, có thể đưa đi vỡ lòng, nên học ít lễ nghĩa. Theo ta thì cứ học ở chỗ lão nhị, vừa đỡ tiền bạc, dù sao nàng dâu lão đại cũng không có chuyện gì làm, dẫn đứa nhỏ trồng rau ở nhà, cũng đỡ phải thuê phòng trong thành, cái gì cũng đều phải tiêu tiền. Tử Toàn qua mấy năm sẽ lớn, nhiều chỗ tiêu tiền hơn.”

Tăng Thụy Khánh nghe xong gật gật đầu, nói: “Trước tiên ở nhà học hai năm. Mấy năm nay ở bên ngoài mãi, cũng không tận tâm được với cha mẹ nên lúc này sẽ bù đắp lại.”

Tăng Thụy Tường nghe xong đứng lên nói: “Đại ca lời này nói rất đúng, vừa vặn ta có lời muốn nói.”

167. Chương 167: Về Phụng Dưỡng (1)

Tăng Thụy Tường đứng lên, nói có chuyện, mặt trịnh trọng, lão gia tử cũng có chút kinh ngạc, sợ Tăng Thụy Tường nói ra điều gì làm mất hứng, giống dĩ vãng, lại làm mọi người tan rã trong không vui, vội ngăn lại: “Tường nhi, hôm nay là ngày đoàn tụ, cả nhà đều có mặt, có gì nói thì về sau lại nói được không?”

“Cha, cũng vì là ngày đoàn tụ, người đến đủ, nên ta mới nói cùng đại ca đại tẩu. Cha, nương, vừa mới đại ca cũng nói, vài năm nay không tận tâm với cha mẹ, đại ca thừa nhận điều này. Dù sao cha mẹ là cha mẹ chung của cả hai, ở riêng vài năm, ta luôn luôn ra tiền hơn để nuôi cha mẹ, trước khi tiểu muội thành thân không nói, tiểu muội thành thân xong, một năm ta vẫn cho cha mẹ mười hai lượng bạc như cũ, một năm quà tặng lễ cúng bốn mùa xiêm y, tính ra cũng được mười lăm mười sáu lượng bạc, đại ca chỉ phụ trách 2 thạch thóc. Sau này, bởi vì chuyện Tử Bình, đại ca vào thành năm năm, cha mẹ là do một mình ta nuôi dưỡng. Đúng không, đại ca?” Tăng Thụy Tường hỏi Tăng Thụy Khánh.

“Việc này ta đều biết, người nghĩ cái gì thì cứ việc nói thẳng, đại ca là thẹn với cha mẹ.”

“Được, đại ca, có những lời này của người là tốt rồi, bây giờ yêu cầu của ta cũng không cao, một mình ta nuôi dưỡng cha mẹ năm năm, trước kia không tính, lần này cũng nên để người nuôi cha mẹ năm năm, về phần cha mẹ tiêu dung thế nào, các người xem xét đi, ta sẽ không tham dự, dù sao các người cũng bảo thẹn với cha mẹ. Cha mẹ hàng năm còn trồng rau nuôi gà. Ta biết người sẽ nói điều kiện trong nhà kém, như vậy đi, xiêm y tết chúng ta vẫn cho cha mẹ. Đại ca, đại tẩu, các người có thể làm không?”

“Làm cái gì? Người không biết đại ca người một năm có thể lấy mấy lượng bạc à? Đủ làm cái gì? A, mới vài năm mà người đã phiền chán chúng ta, đem chúng ta đẩy đi, người là đồ vô lương tâm, ta cực khổ nuôi người lớn, vì cho người đọc sách, bệnh của Hạ Ngọc bị chậm trễ, người lại la ó. Ngay cả cha mẹ cũng không cần, trong mắt người còn có ai?” Điền thị la hét chạy lên đập vào lưng Tăng Thụy Tường, bị lão gia tử lôi đi.

Tử Tình nghĩ, lại là kiểu cũ, không thay đổi mới mẻ được à, đáng thương cho lão cha mình, còn phải công bực đồ nặng này bao lâu nữa?

“Nói năng gì hả? Người biết cái gì?” Lão gia tử mắng Điền thị, nghĩ rằng, lão nhị đã trả giá nhiều năm như vậy, nếu suốt ngày người không đến kiếm việc. Lão nhị có thể như vậy sao? Lúc này thì tốt rồi, làm con cái xa lánh mình. Nghĩ vậy, lão gia tử trừng mắt Điền thị.

Thẩm thị cùng Tử Phúc bọn họ cũng không ngờ Tăng Thụy Tường nói vậy, đây chính điều ngoài ý muốn, rất kinh hỉ, cuối cùng cũng kiên cường được một lần, mặc kệ kết quả thế nào, ít nhất biểu hiện hôm nay của Tăng Thụy Tường làm cho bọn họ thấy được hi vọng.

Tăng Thụy Khánh trầm mặc không nói. Nhưng hẳn vốn vậy rồi, làm người ta đoán không được ý của hắn. Chu thị nghe xong có chút ngây người, chiếc đĩa gắp thịt vừa đến bên miệng, còn chưa cho vào, như không có nghe Tăng Thụy Tường nói, hỏi: “Nhị đệ, vừa rồi người nói có ý gì, về sau muốn chúng ta dưỡng cha mẹ? Dựa vào cái gì? Người định để chúng ta nuôi hết hả?”

“Đại tẩu, ta không phải nói về sau, mà là chúng ta nuôi năm năm, cũng đến phiên các người. Đại ca là trưởng tử. Đại ca cũng đã nói, mấy năm nay thẹn với cha mẹ sao? Nên lần này về nhà vừa vặn bù đắp lại

một chút, các người cũng là người có con, không hy vọng về sau Tử Toàn cũng đối xử như vậy với các người chứ?”

“Thật đúng là gặp quý, hèn gì hôm nay lại mời chúng ta đi lại ăn cơm. Thấy chúng ta về nhà, mấy tháng nay chưa cho chúng ta một sắc mặt tốt nào, đột nhiên bảo chúng ta đi lại ăn bữa cơm đoàn viên, thì ra là chờ chúng ta tại đây, còn không bằng chúng ta khỏi về.” Chu thị đem thịt bỏ vào trong chén Tử Toàn, reo lên.

“Đại tẩu, người nói như vậy không đúng, người gọi các người đến ăn cơm là cha, huống hồ cho dù không ăn bữa cơm này, ta cũng sẽ tìm đại ca nói chuyện, chẳng lẽ đại tẩu chỉ vì việc không muốn nuôi cha mẹ mà nhà cũng không cần sao? Người không sợ về sau Tử Toàn lớn lên, bị người trong thôn mắng à? Chẳng lẽ các người định cả đời không về nhà? Tử Toàn không nhập gia phả, các người thật sự muốn sống đến già ở ngoài ư?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Được rồi, người đừng nói nữa, ta biết ý người, người cũng đừng ép đại ca người nữa, việc này cũng do đại ca người không đúng, nhưng đại ca người không còn cách nào khác, ta nói rồi, chuyện trước kia đừng nhắc lại, ăn cơm đi, dù sao cũng phải cho đại ca người suy nghĩ cẩn thận vài ngày.”

“Suy nghĩ cái gì, vẫn giống như trước đây, lão nhị đưa mười hai lượng bạc, lão đại đưa 2 thạch thóc, nhiều năm đã như vậy, ai xúi giục sinh sự ở phía sau, muốn gì đây, xúi giục người không cần nuôi cha mẹ, người còn muốn làm gì? Gạt bỏ kẻ chướng mắt là hai bọn già này, cả nhà người sống yên ổn, người suy nghĩ gì thật, tính toán cũng giỏi, không có cửa đâu, về sau ta sẽ ở luôn trong nhà người, nếu người không đưa bạc thì ta không đi, sách người đọc đều vào bụng chó cả rồi, đến cha mẹ mà người cũng không hiểu thuận.” Điền thị khóc kể.

“Nương, khi nào thì ta không hiểu thuận? Tiền dạy học một năm, ta không cầm một đồng, thà ủy khuất vài đứa nhỏ, cũng không ủy khuất người, chuyện này cũng thôi, nhiều năm như vậy, người cầm bạc ta làm ra trợ cấp một nhà Xuân Ngọc, cũng thôi, phải biết rằng, từ sau khi ở riêng, bọn Tử Phúc không tiêu một đồng nào mà ta làm ra, tất cả đều cho nương, nhưng cho tới bây giờ nương chưa nói câu nào hay với ta cả, lại còn giúp một nhà Xuân Ngọc đến tính kế ta, con cũng biết đau chứ? Tuy rằng ta không phải người nuôi lớn, nhưng cũng là con ruột người mà?”

“Người là đồ vô lương tâm, điều ấy có thể trách ta sao? Nếu không phải người đi đọc sách, chúng ta có thể nghèo sao? Mà người thì bao giờ nghe lời ta đâu, người chỉ nghe lời bà người thôi, không phải người ỷ vào được lão thái bà thích người, nuôi người vài năm, liền quên ta hử, người có nghe lời của nương người đâu, bà ta bảo người làm gì thì người làm nấy, khuyến khích xa lánh chúng ta, mặc dù người có tiền đồ, tốt xấu gì người cũng từ bụng ta chui ra, Xuân Ngọc gả người thế nào người không biết à? Giúp muội muội người một chút thì đã sao?”

Tử Tình nghe xong sững sốt, thì ra lão cha không phải bà nuôi, là bà cố nuôi, khó trách bà không có cảm tình sâu với cha, nhưng mỗi lần cãi nhau bà đều lôi đại cô ra làm gì? Có chuyện gì xảy ra?

“Được rồi, càng nói càng thái quá, mấy chuyện này các người cứ nói mãi nói mãi, không sợ mấy tiểu bối chê cười à, đều cầm miệng cho ta. Tường nhi, việc này là người làm không đúng, đại ca người vừa trở về, cũng chưa nói có nuôi không, người lại ép buộc chúng ta như vậy, nếu về sau người già đi, bọn Tử Phúc cũng đẩy đến đấy đi thì người có cảm tưởng gì?” Lão gia tử nói.

“A công, lời này không đúng rồi, ta là trưởng tử, là lão đại trong nhà, lúc ở riêng ta đã nói qua, ta sẽ đảm nhận trách nhiệm trưởng tử, cha nương tạo cơ hội cho vài huynh đệ chúng ta ở riêng để tự gập dựng sự nghiệp, miễn chen chúc một chỗ mà làm xa lạ nhau. Về sau, nếu cha nương già đi, cần ta, ta chắc chắn sẽ nhận trách nhiệm nuôi dưỡng cha nương cả đời, mong các đệ đệ muội muội ngồi đây làm chứng.” Tử Phúc đứng lên.

Tử Phúc vừa nói xong, Tử Lộc cũng đứng lên: “Cha mẹ không phải chỉ là cha mẹ của riêng đại ca, chúng ta chắc chắn sẽ dựng tâm, công ơn cha mẹ sinh dưỡng lớn hơn biển trời, sao bỏ mặc cha mẹ được?”

“Nói lý lẽ thì lời này không phải là lời một văn bối như ta có thể nói, nhưng mấy năm nay, cha mẹ ta luôn luôn trả giá, vừa rồi cha ta cũng nói, cho tới bây giờ bà chưa nói được câu nào tốt; đối với đại cha, cũng coi như kết thúc nghĩa vụ làm đệ đệ, cha ta mỗi năm đều ra tiền nhiều hơn để phụng dưỡng ông bà, không phải

là nhớ kỹ tình cảm huynh đệ sao? Nhưng đại cha thì sao, xảy ra chuyện kia, cha mẹ ta còn chiếu cố một nhà Bình tử, mỗi lần đến đều cho bao lớn bao nhỏ, ăn mặc dùng đều đầy đủ; đối với các cô cô thì khỏi phải nói, nhưng cứ như vậy mãi cũng đâu ai nói cha mẹ ta tốt gì, mọi người đều thấy việc này của cha mẹ ta là bốn phận, không phải là thấy cha mẹ ta thành thật phúc hậu, không thích so đo sao?” Tử Phúc đứng lên nói.

“Người thì biết cái gì, nếu không vì cha người, nhà này có thể như vậy sao? Ông cố người mất sớm, lúc bà cố người còn, nuôi nấng cha người, thứ tốt trong nhà đều cho cha người, lúc nghèo túng cũng muốn đưa hai đứa cháu đi đọc sách, . . .”

“Nương, lời này sai rồi, sau này nghèo túng, ta cũng không đụng vào tiền bạc trong nhà, nếu không có dựng trợ cấp, ta có thể thi được tú tài à?”

“Người là đồ vô lương tâm, tiền bạc của dựng người từ đâu mà đến, người không biết à?” Điền thị mắng.

“Câm miệng hết cho ta, càng nói càng kỳ quái. Việc này về sau hẵng nói.” Lão gia tử đứng lên.

“Quên đi, các người đừng nói nữa. Lão nhị nói không sai, ta cũng nên phụng dưỡng cha mẹ, quyết định như vậy đi. Nhưng cha, nương à, ta không giàu có như lão nhị, ta chỉ cho các người 2 thạch thóc, 3 lượng bạc, nếu các người cảm thấy không đủ thì đến ăn cùng chúng ta, dù sao chúng ta ở chung nhà, chúng ta ăn cái gì thì các người cũng ăn cái nấy.” Tăng Thụy Khánh rút cục mở miệng tỏ thái độ, Chu thị nghe xong tức giận trừng mắt hằn, vừa muốn mở miệng nói, bị Tăng Thụy Khánh ngăn cản.

Điền thị nghe xong nhìn lão gia tử, thấy lão gia tử không lên tiếng, vẫn hỏi một câu: “Vậy mấy năm sau lão nhị không cho chúng ta bạc à? Từng ấy bạc đủ làm gì? Còn năm năm sau thì sao?”

“Năm năm về sau, chúng ta lại nuôi, chúng ta phụ trách quần áo tết cho cha mẹ, còn nữa, một năm ba quà tặng lễ, hơn nữa đại ca cho 2 thạch thóc cùng 3 lượng bạc, cũng đủ các người sống rồi.” Tăng Thụy Tường nói.

“Đủ cái gì mà đủ, cả nhà người mỗi ngày dùng sơn hào hải vị, cha mẹ người lại phải ăn kham uống khổ, người có thể ăn nổi à?” trong lòng Điền thị vẫn bất bình.

168. Chương 168: Về Phụng Dưỡng (2)

“Bậy bạ cái gì? Cái gì mà ăn kham uống khổ? Từng ấy bạc cũng đủ hai chúng ta sống, gạo và rau không phải mua, quần áo thì mấy năm nay lão nhị hiếu kính không ít, vẫn còn mới. Không phải người thích ăn bánh canh thịt à, 3 lượng bạc còn chưa đủ người mua thịt một năm? Nếu người cả ngày không làm ầm ĩ, lão nhị có thể như vậy sao? Người còn không biết chừng mực à?” Lão gia tử mắng Điền thị, sợ làm Tăng Thụy Khánh nan kham, đến lúc đó, hai con đều xa lánh.

“Cha, nương, cứ như vậy đi, năm năm này, để ta phụng dưỡng các người. Các người muốn bạc sống một mình hay cùng chúng ta, các người tự chọn, hôm nay nhất định phải nói hết, bằng không ta sẽ bị mấy tiểu bối coi thường, các người yên tâm, ta nói được làm được.” Tăng Thụy Khánh nói.

Điền thị nhìn lão gia tử, lão gia tử nói: “Lấy bạc đi, chúng ta muốn ăn chút gì cũng tiện.”

“Ba lượng bạc đủ làm gì? Nuôi hai con trai có ích lợi gì? Không phải cưới nàng dâu thì quên nương à? Ta không đồng ý. Đúng rồi, lúc trước các người đã ký khế ước, một năm cho chúng ta bao nhiêu ngân lượng? Mới vài năm mà các người liền đổi ý à?” Điền thị đột nhiên nhớ tới khế ước kia, thần sắc vui vẻ, may mắn lúc trước có suy nghĩ trước.

Tăng Thụy Tường nhìn Thẩm thị cùng các con, nói: “Nương, lúc trước đúng là có ký khế ước, nhưng đại ca đổi ý trước, lúc ở riêng, đại ca là trưởng tử, cái gì cũng chọn trước, chẳng lẽ đại ca không thể phụng dưỡng các người vài năm? Nương, người làm như vậy, đại ca sẽ khó xử. Biết là người thương đại ca, không muốn

lấy bạc đó, nhưng người không biết còn tưởng rằng là đại ca không chịu làm tròn trách nhiệm của trưởng tử? không phải bội nhọ thanh danh của đại ca à? Tương lai của Tử Toàn làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, lão bà tử là kẻ tóc dài kiến thức ngắn, biết cái gì? Nghe các con đi, việc này quyết định như vậy đi.” Lão gia tử vỗ bàn.

Tử Tình mới thở dài nhẹ nhõm. Không ngờ lão cha kiên cường đến vậy, mau mà đại cha chấp nhận, nhà mình đỡ bao nhiêu việc. Xem về sau bà còn có thể áp bức nhà mình, còn trợ cấp vài nữ nhi nữa không, không phải luôn mồm nói nhà mình không tốt à.

“Cha Tử Toàn à, về sau chúng ta thật sự muốn nuôi cha mẹ hả? Vậy chúng ta sống thế nào?” Chu thị vỗ mặt đau khổ hỏi.

“Sống thế nào thì người vẫn no bụng. Ăn cơm đi.” Tăng Thụy Khánh quát.

Một bữa cơm, mỗi người một vẻ, bọn Tử Tình ăn ngon nhất, về phần Điền thị bọn họ, xem ra là mất vị giác rồi.

“Vậy mừng hai các người mời khách không? Mấy muội tử thật vất vả mới trở về đoàn tụ cùng nhau, chẳng lẽ một bữa cơm mà các người cũng không bỏ được à?” Điền thị đột nhiên hỏi.

“Lần này chúng ta vẫn mời mọi người như cũ, chắc đại ca cũng không chuẩn bị nhiều gì, về sau, thì xem đại ca có nguyện ý không đã, bằng không, chúng ta cũng luân phiên nhau mời, giống nhà nhị muội, ta thấy như vậy mới tốt, huynh đệ ruột thịt thì phải nói cho thẳng thắn, đỡ nói nhà ai chịu thiệt nhà ai chiếm tiện nghi. Đại ca. Người thấy được không?”

“Có cái gì mà được không? Ta nói một câu thôi, có cái gì ăn cái nấy, còn nữa, ta chỉ phụ trách một ngày. Đừng nghĩ thêm gì khác.” Tăng Thụy Khánh buồn bực.

“Vậy thì được. Cha, nương, các người còn có gì muốn bổ sung không?” Tăng Thụy Tường hỏi.

Điền thị mơ hồ, bà thật sự không hiểu, ngày xưa bà nói một, con trai út tuyệt đối không dám nói hai, hôm nay không chỉ đẩy bọn họ ra ngoài, ngay cả bữa cơm đoàn viên cũng không làm cho các muội tử ăn, cho dù hẳn không thích Xuân Ngọc, nhưng còn có Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc mà? Sao lại bỗng nhiên tuyệt tình như vậy? Với tình tình của Chu thị, về sau phải sống thế nào? Bà thật sự không tin tưởng Tăng Thụy Khánh. Bà nhìn Tăng Thụy Tường, lại nhìn lão gia tử, lão gia tử trầm mặc không nói, không biết giờ này khắc này hẳn suy nghĩ cái gì.

Bình thường lão gia tử cơm nước xong sẽ muốn đánh mặt chược một hồi, lần này, cái gì cũng chưa nói, cơm nước xong liền chấp tay sau lưng đi về, Tăng Thụy Khánh tự nhiên cũng dẫn vợ con đi, Tăng Thụy Tường cũng không mời mọc ở lại, dù sao mục đích hôm nay đã đạt tới, biết bọn họ đều cần thời gian để tiêu hóa việc này.

Tăng Thụy Tường và Tử Phúc tự mình tiễn bọn họ ra cổng, trên đường về, Tử Phúc nói: “Cha, vài năm nay con thấy người thay đổi, nếu là trước kia, tuyệt đối người sẽ không nói được những lời này.”

Tăng Thụy Tường sững sốt, chắc là không ngờ con nói vậy, nên không biết nói cái gì cho phải, nghĩ nghĩ nói: “Trước kia, ta nghĩ đối tốt với người thân, cảm nhận của cha mẹ, cảm nhận của huynh đệ tỷ muội, nên ta luôn luôn xem nhẹ cảm nhận của nương người và các người, ta thà để các con chịu thiệt, cũng không muốn để cha mẹ thương tâm, nói ta không hiểu thuận, nói ta vô lương tâm. Nhưng sau này ta phát hiện, ta càng làm như vậy, kết quả bọn họ càng cảm thấy đó là điều đương nhiên, được một tác lại muốn một thước, còn ta, đến cuối cùng, ngay cả con mình cũng không bảo vệ được. Chuyện Tình nhi như một cây kim đâm vào lòng ta, không phải đại cha người luôn luôn mắng ta tính tình mềm yếu sao? Cho nên, ta hiểu rõ, ta mà cứ như vậy, không biết còn để các con chịu nạn gì nữa, ta không thể mắc thêm lỗi lầm, để nương người cùng các người chịu ủy khuất.”

Hai người nói chuyện, đã vào cửa, nghe thấy Tử Tình đang hỏi: “Nương, sao cha ta không phải do bà nuôi? Có ý gì? không phải lần nào bà cũng bảo bà cực khổ nuôi cha khôn lớn sao, đến cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện này ta cũng không rõ, hình như tam tẩu ta nói qua, là vì bà cố không thích bà người, bà người chê bà cố chỉ biết thiên vị nữ nhi, gia sản đều chuyển về bên kia, sau này, . . .”

“Để ta nói đi, hôm nay các người đã nghe bà nói lời này, chắc đều tò mò, các người cũng lớn, hẳn là biết phân rõ phải trái, phụ thân sẽ nói mọi chuyện cho các người, các người đỡ phải đến hỏi người khác.” Tăng Thụy Tường nói.

Thì ra Điền thị cùng bà cố có quan hệ không tốt, là vì Điền thị ở nhà ruộng chiều quen rồi, ở nhà chồng không làm việc gì, đi thăm ruộng vườn thì về nhà bảo ngựa, lão gia tử đau lòng bà, đương nhiên không để bà làm gì, nhưng bà cố chỉ có một người con trai, cũng nâng niu trong lòng bàn tay như bảo vật, sao có thể trơ mắt xem con trai chịu khổ, nàng dâu lại nói bên tai hắt, mâu thuẫn càng lúc càng lớn, nhưng Điền thị cũng có một ưu điểm, nàng không tranh cãi, luôn giả vờ yếu ớt, đương nhiên đây là điều Tử Tình đoán, Tăng Thụy Tường kể là thân thể bà không tốt, kích động sẽ hôn mê. Cho nên, lão gia tử đương nhiên càng ngày càng thương yêu bà.

Lúc ông cố còn sống, bà cố còn có thể nói được mấy câu, thấy tiểu tôn tử (cháu nội út) nhu thuận đáng yêu, liền bế đi qua, tự mình đốc lòng giáo dưỡng vài năm, hơn nữa, còn nghĩ tất cả phương pháp để hai cháu trai vào học đường, trong nhà càng khó khăn, Điền thị còn xảy thai hai lần, lúc đó Hạ Ngọc còn chưa sinh ra. Bởi vậy Tăng Thụy Tường cũng vui vẻ mấy năm, đáng tiếc, ngày vui ngắn ngủi, từ lúc ông cố mất, nhân lúc có chỗ dựa là trượng phu, Điền thị ngày càng ngày càng quá đáng, bà cố chỉ có thể dựa vào con gái con rể tiếp tế.

Sau này trong nhà nhiều đứa nhỏ, ngày càng gian nan, Điền thị muốn Tăng Thụy Tường bỏ học, Tăng Thụy Tường và bà cố cũng chưa đồng ý, bà cố đến chỗ con rể mượn bạc để cho Tăng Thụy Tường tiếp tục học, quan hệ giữa Điền thị cùng bà cố càng căng thẳng, nên Điền thị không thích Tăng Thụy Tường.

Tăng Thụy Tường thi ba lần đậu tú tài, vừa đi Châu học, đáng tiếc bà cố mất, Tăng Thụy Tường bệnh nặng ở trong học đường, nghe nói là bị gì mà trong bụng chảy máu, hơn nữa Hạ Ngọc bị bệnh, gia đình lại càng nghèo khó, cũng may là tam cữu nương của Tử Tình luôn có quan hệ tốt với Tăng Thụy Tường, không chỉ trợ cấp hắt xem bệnh, còn giới thiệu cô em chồng nhà mình gả vào Tăng gia.

Nàng luôn cho rằng có một ngày Tăng Thụy Tường có thể thi được chức quan, cho nên muốn để cô em chồng gả đến giúp đỡ chiếu cố Tăng Thụy Tường vài năm, bởi vì nàng cũng biết Thẩm thị có tay nghề thêu tốt, có thể cho Tăng Thụy Tường đến trường. Chắc lão gia tử cùng Điền thị thấy đồ cưới nên mới đồng ý chuyện hôn sự này, đương nhiên đây là điều Tử Tình đoán.

Ai ngờ chuyện về sau không như họ mong muốn, Điền thị không thích Tăng Thụy Tường hay qua lại với Tiêu gia, muốn Tăng Thụy Tường ra ngoài tìm việc làm, nuôi sống một nhà già trẻ, vì thế, cuộc sống của Tăng Thụy Tường đi theo đường Điền thị thiết kế. Chỉ có thể nói là tạo hóa trêu người.

“Hôm nay phụ thân nói cho các người chuyện này, cũng hi vọng các người không cần trách cứ bà người quá mức. Thật ra ta cũng không phải là muốn đẩy ông bà người ra, chủ yếu là vài năm nay bà người cùng đại cô các người làm việc cực kỳ quá đáng, đại cô các người vì tiền bạc mà tính kế Tử Tình, vô lương tâm, bà người không phân biệt đúng sai, chỉ biết che chở nàng, cho nên, ta muốn mượn cơ hội này để cho bà các người thanh tỉnh lại.”

“Chỉ sợ bà không biết tỉnh lại đây, chỉ biết oán giận chúng ta khất khe bà. Trong ý thức của bà chỉ biết có chuyện chúng ta khất khe, không thiếu từng ấy bạc, sao không thể giúp đại cô một phen? Các người không phải huynh muội sao? Bà sẽ không lo chuyện đại cô bọn họ tính kế chúng ta đúng hay không đúng, nếu không đúng thì cũng do chúng ta không cho đại cô bạc, phải chờ đại cô đến tính kế, chúng ta phải chấp tay đem tiền bạc đưa cho đại cô đây.” Tử Tình nói.

“Ta cũng tán thành cái nhìn của Tử Tình.” Lâm Khang Bình và bọn Tử Phúc đồng ý.

Tăng Thụy Tường thở dài: “Đành đến đây thì đến vậy, về phần đại cô người, một văn ta cũng không cho.”

“Đúng rồi, cha, sao hôm nay không nhân cơ hội bảo đại cha ký khế ước, lỡ đại cha hối hận thì sao? Vất vả lắm mới làm cho đại cha đồng ý phụng dưỡng ông bà.” Tử Tình bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề này.

169. Chương 169: Lão Gia Tử Chúc Thọ (1)

“Người biết cái gì, đại cha người dù thế nào thì hẳn vẫn có ưu điểm, chỉ cần hẳn đáp ứng chuyện gì, hầu như hẳn sẽ tuân thủ hứa hẹn, các người cứ yên tâm. Nhưng ta cho rằng mấy năm nay hẳn không ở nhà, năm đó không có thực hiện việc đáp ứng cho cha mẹ một năm hai lượng bạc cùng thóc, thì thì ta nghĩ giờ hẳn sẽ bù đắp lại, thế nào cũng phải một năm cho cha mẹ 4 lượng bạc tiêu dùng đấy? Không nghĩ cha mẹ cũng không lên tiếng.” Tăng Thụy Tường nói, trong lòng nghĩ, nếu là mình, không biết nương còn làm âm ỉ thế nào? Hẳn chán nản.

Thẩm thị biết tâm tư của Tăng Thụy Tường, nói thật, hôm nay trượng phu có thể làm đến nước này, Thẩm thị đã cực kì ngoài ý muốn, không phải nàng tiếc chực lượng bạc, mấu chốt là hàng năm cho bạc còn không được tiếng tốt gì, đứa nhỏ thành thân, ngay cả một bữa cơm nhận người thân cũng không làm, bạc dư thừa đều cho Xuân Ngọc, ai có thể cao hứng?

“Đúng rồi, ngày mai Tử Toàn nhập gia phả, mọi người đi sớm để hỗ trợ.” Tăng Thụy Tường nói.

Tử Phúc vội đáp ứng, mặc kệ thế nào, đối với bọn Tử Phúc, hôm nay là ngày đẹp tuyệt vời, cả nhà vây quanh chậu than, chơi, nói giỡn, đúng là mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu, một cái đêm giao thừa ở lão phòng bên kia có vẻ quá dài.

Điền thị oán giận lão gia tử không mở miệng ngăn cản Tăng Thụy Tường, cũng không mở miệng muốn tiền tiêu vật, lão gia tử thì oán trách Điền thị thường ngày khắt khe con và nàng dâu. Chu thị oán giận Tăng Thụy Khánh không nên tùy tiện đáp ứng, với tính tình của lão nhị, vài câu dễ dàng là được, làm gì phải bỏ từng ấy bạc, tương lai Tử Toàn phải dung tiền nhiều. Tăng Thụy Khánh thì nghĩ, cũng là vì Tử Toàn. Hai vợ chồng đều tự ở trong phòng, nói nhỏ đến nửa đêm.

Mùng một, nhân dịp Tăng Thụy Khánh trở về, Tăng Thụy Tường sáng sớm đã mang bọn nhỏ đi lão phòng, trải qua một đêm thương lượng, thì tâm tình đều lắng đọng xuống, Điền thị cùng Chu thị cũng tiếp nhận sự thật này. Như thế có chút ngoài dự đoán của Tử Tình bọn họ, ít nhất thì nghĩ Điền thị cùng Chu thị không thể bình tĩnh như vậy. Quên đi, nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, đến đâu hay đến đấy vậy.

Tế tổ xong. Tử Toàn viết tên vào gia phả, đám nam tử ở từ đường ăn cơm cùng người trong tộc, nữ tử ở nhà thu dọn xong, Thẩm thị dẫn Tử Tình các nàng về nhà trước, ai ngờ sau cơm chiều, lão gia tử muốn đi nhà con trai út đánh vài vòng mạt chược, trước kia Chu thị cũng mê bài, nghe nói điều này cũng đi theo.

Tử Tình thấy tất cả người bên lão phòng đều đến, hơi sợ một chút, cho rằng chuyện tối hôm qua lại có biến cố gì, không riêng Tử Tình, Thẩm thị cùng Tử Phúc bọn họ cũng nghĩ như thế.

Nghe nói lão gia tử muốn đánh mạt chược, ngồi vô bàn trước, Tử Phúc vội vàng đem tiền đồng, cùng Tăng Thụy Tường, Chu thị nhìn chơi 1 vòng, muốn chơi, Tử Lộc đem vị trí tặng cho nàng. Tăng Thụy Khánh ở một bên xem Chu thị chơi, Thẩm thị cầm một rổ cam ra để ọi người giải khát, Tử Toàn ăn một quả còn muốn ăn thêm, Thẩm thị không dám cho đứa nhỏ ăn nhiều, nói sợ tiêu chảy. Tử Toàn lại dậm chân, rậm rì, Thẩm thị cầm năm sáu quả bỏ sang một bên, dỗ đứa nhỏ, nói lát nữa cho cầm về thì nó mới ngừng.

Chu thị ở một bên bận chơi bài, nói: “Đứa nhỏ này tính tình vậy đó, thích ăn phải muốn ăn đủ mới không làm âm ỉ, bình thường ở nhà thì nào có điều kiện như thế này?”

Điền thị đột nhiên hỏi Tăng Thụy Khánh cùng Tăng Thụy Tường, “Lão đại, lão nhị, mùa xuân năm nay cha các người tròn sáu mươi, định thế nào? Thừa dịp hôm nay đủ người, các người thương lượng đi.”

Tử Tình nghe xong sững sốt, nguyên lai hôm nay vẫn có chuẩn bị mà đến, không phải chỉ đơn thuần là chơi mạt chược, đã nói rồi, thoát nhìn bình tĩnh như vậy, không giống Điền thị thường ngày.

“Ta từng nói rồi, mấu chốt là xem Xuân Ngọc bọn họ, hai chúng ta chỉ quản cơm canh thôi mà? Chờ mừng hai mọi người tụ tập cùng nhau rồi nói sau.” Tăng Thụy Khánh nói.

Nơi này Điền thị nghe xong, mặt trầm xuống, qua một hồi, ngồi vào bên cạnh Tử Tình, nói: “Cháu gái à, ông nội người năm nay đại thọ sáu mươi, vài cô cô người cũng không có điều kiện gì, người làm một bộ quần áo tốt, chuẩn bị hầu bao đánh thưởng đi, vài cô cô người thì phụ trách đào mừng thọ.”

Tử Tình nghe xong có chút khó xử, nàng đang bận làm rất nhiều thứ, làm gì rảnh rỗi. Tử Tình vừa định nói chuyện, Thẩm thị nói: “Nương, đầu xuân Tử Tình phải làm giá y, còn có bốn mùa quần áo của nàng cùng Khang Bình, một cái bình phong còn chưa thêu xong, làm gì rảnh rỗi? Vả lại, cũng không có ai nghe nói muốn cháu gái chưa xuất giá làm việc này, không phải còn có ba cô cô sao?”

“Đúng vậy, bà, ta cũng không rảnh làm hầu bao.” Tử Tình nói.

Diễn thị nghe xong tròng mắt, vừa muốn nói chuyện, lão gia tử nghe thấy lời Tử Tình nói, cau mày: “Lão bà tử lại ăn giò gì hử, ta từng nói với người nhiều lần, đừng quan tâm chuyện người không cần quan tâm, không ngờ ta nuôi ba đứa con gái, làm một bộ đồ cũng không nổi, còn muốn cháu gái chưa lấy chồng bỏ tiền thưởng à? Các nàng không sợ dọa người thì ta vẫn sợ, ta có thể sống tới sáu mươi là tốt rồi, theo ta thì không bằng đừng làm. Bọn họ cũng không phải quá nghèo đói đến nỗi người phải nhờ như vậy.”

Diễn thị nghe xong có chút ngượng ngùng, Tử Tình nói: “Ông nội, ta làm cháu gái, chúc thọ ông nội, nói lý lẽ thì cũng là nên ra sức, không bằng, ta hiếu kính. . .”

“Hiếu kính cũng không hiếu kính ở đây, ta cũng không thiếu ăn không thiếu mặc, trước kia, bạc hàng năm, bốn mùa xiêm y, cha mẹ người đều đưa cho chúng ta, tuy rằng bây giờ theo đại cha người, bạc ít nhưng cũng đủ chúng ta ăn uống. Ta đây thì vui vui về về mới sống lâu vài năm, người thật sự muốn hiếu kính ta thì cho ông chút tiền tiêu vặt đánh mặt chược.” Lão gia tử không đợi Tử Tình nói xong, liền cướp nói.

Lâm Khang Bình nghe vậy vội vàng vào phòng lấy ra một điều tiền (1000 văn = 1 lượng bạc tiền lẻ), lão gia tử thấy cười híp mắt: “Cháu rể của ta cơ trí, từng này đủ ta chơi mấy năm.”

Chu thị thấy đỏ mặt, nói: “Cha, có dù có hiếu kính cũng không nhiều như thế, không ngờ cha tính toán giỏi, nói mấy câu hay thì có tiền cầm.”

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình nghe xong, gờng càng già càng cay, nói mấy câu hay thì mình đã tự chấp tay đưa tiền.

“Nói bậy gì hử? Điều này là tính kế à? Đây là cháu rể ta hiếu thuận.” Lão gia tử reo lên.

Diễn thị ở một bên không thích nghe, nói: “Uống lên một ly rượu đã bắt đầu nói bừa, Xuân Ngọc bọn họ mà biết còn không thương tâm à, người không nghĩ à, bọn họ thừa tiền thì không để cho cha tiêu hử?”

“Ít đánh rắm đi, ta không nói cùng người nữa, nói cả đời cũng không nghe, đừng làm hỏng niềm vui của ta, nhị điều (tên quân bài).” Lão gia tử vừa ra bài, chu thị vui mừng: “Hồ , hồ (ồ, nói chung là thắng đó mà). Trả thù lao, trả thù lao đây.” Lâm lão gia tử tức giận vội đẩy Diễn thị cách xa hẳn một chút.

Đêm nay, Tăng Thụy Tường và Tử Phúc luôn luôn nhường, lão gia tử tuổi lớn tất nhiên không có khôn khéo như Chu thị, cho nên, ba nhà thua, chỉ có mình nàng thắng, Chu thị nhìn đồng tiền đồng trước mắt, cũng thật vui vẻ.

Mùng hai, Tử Tình ở nhà giúp đỡ Thẩm thị chiêu đãi ba vị cô cô, sau này cứ hai năm mới đãi một lần, nên Thẩm thị không có bực tức lắm. Lão gia tử cùng hai nhà Xuân Ngọc, Thu Ngọc tới trước, Lâm Khang Bình đi tiếp một nhà Hạ Ngọc, Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị nói muốn đi nhà mẹ đẻ rồi sau hẵng đến. Tử Bình dẫn con cũng chạy đến, làm mọi người có chút ngoài ý muốn, nhất là Chu thị, thấy mẹ con Tử Bình, hận không thể đem tất cả đồ ăn ngon trên bàn gấp hết vào chén của bọn họ, tốc độ cướp đồ ăn có thể sánh bằng bọn Mao.

Sau khi ăn xong, vài cái tiểu hài tử cầm pháo nhỏ chơi trong sân, Tăng Thụy Khánh nói: “Hôm nay người đều đầy đủ, cha mẹ ở này thương lượng chuyện đầu xuân cha làm đại thọ sáu mươi, ta là lão đại, ta thu xếp, theo quy củ, tiệc rượu ta cùng lão nhị phụ trách, ba tỷ muội các người nhìn xem phân chia thế nào?”

“Phân chia cái gì, nên mua cái gì nên làm cái gì, hết bao nhiêu bạc, đến lúc đó ba tỷ muội chúng ta làm là được.” Hạ Ngọc thấy Xuân Ngọc không lên tiếng, liền mở miệng nói.

“Điều này không phải đơn giản như vậy, làm quần áo, giày, hầu bao đánh thưởng, thưởng bao nhiêu tiền đồng, đào mừng thọ làm dạng gì, việc này đều chú ý, chúng ta chưa làm bao giờ, hỏi nhị tẩu xem trước kia làm cho bà thông gia thế nào đã?” Thu Ngọc nói.

“Sao có thể so sánh được, nhị tẩu nhiều của cải, cái gì cũng dung đồ tốt nhất, chúng ta so không được, mỗi trang sức đã không mua nổi rồi?” Xuân Ngọc nói.

“Cha không cần trang sức, chỉ cần quần áo hài miệt, có thể tốn bao nhiêu đâu?” Thu Ngọc nghe Xuân Ngọc nói, có chút bất mãn, trừng mắt nhìn nàng.

Thẩm thị thấy các nàng so đo như thế, âm thầm buồn cười, nhưng cũng không tiếp lời.

“Người nhìn các người đi, cha nhưng là có ba nữ nhi bảo bối, quan tâm các người nhất. Ba các người cần thương lượng cho tốt, cha nói một câu muốn tiền tiêu vật chơi mặt chược, Khang Bình đã lấy ra 1 điều tiền, thoải mái hơn các người nhiều.” Chu thị cười Xuân Ngọc các nàng.

Thẩm thị nghe xong không ra tiếng, nhưng khóe miệng cũng nhếch lên trên, Thu Ngọc vội nói nói: “Nếu không thì quần áo của cha ta làm, giày nhị tỷ làm, hầu bao đại tỷ làm, tiền thưởng thì ba nhà góp lại, đào mừng thọ chung nhau, vẫn dung bột gạo đi, cũng tốn không bao nhiêu.”

“Hầu bao muốn dùng bao nhiêu?” Xuân Ngọc hỏi.

“Khi đó ta chuẩn bị một trăm cái, người chủ trì cho sáu mươi văn, văn bối trong nhà đều được 6 văn trên một người. Người tính số người đi, rồi làm nhiều hơn một tí.” Thẩm thị nói.

Xuân Ngọc vừa nghe liền nóng nảy, vội nói: “Một cái hầu bao có thể bán được mấy văn, nhà của ta lỗ lớn rồi, một mình ta sao chuẩn bị hết, miễn làm hầu bao đi.”

“Nhà người có Quế Anh cùng Hoa Quế đều rảnh rỗi, có thể giúp người làm, mấy năm nay người không có bỏ ra thứ gì, cũng không nghĩ cha mẹ giúp người bao nhiêu à, người cũng nói được mấy lời này, không sợ cha thất vọng đau khổ, ta sẽ làm quần áo, thân thể nhị tỷ không tốt, chỉ có nhà người nhiều người, quyết định như vậy đi.” Thu Ngọc nói.

170. Chương 170: Lão Gia Tử Chức Thọ (2)

“Dựa vào cái gì mà người định đoạt, cha mẹ cũng chưa nói gì, người nhà ta nhiều, sao không nói nhà ta khó khăn, mất vài trăm văn tiền đấy!” Xuân Ngọc nói.

Tử Tình thấy mặt lão gia tử cùng Điền thị nhăm nhúm có thể ép ra nước, ý cười trên mặt Chu thị cũng không che giấu được, Tăng Thụy Tường thì định há miệng, chắc là định chia sẻ chút gì, tổng cộng chỉ mấy trăm văn tiền mà còn tính toán chi li, không sợ làm cha mẹ thất vọng đau khổ à. Tử Tình vội đi đến trước mặt hắn, giật nhẹ tay áo của hắn, Tăng Thụy Tường vuốt đầu Tử Tình, cười, tuy rằng nụ cười khó coi hơn khóc, nhưng Tử Tình cũng an tâm.

“Vậy một nhà làm hai mươi cái, đừng âm ỉ nữa.” Hạ Ngọc nhìn nhìn sắc mặt lão gia tử bọn họ, nói.

Thu Ngọc nghe xong, hỏi: “Vậy đại tỷ, vậy người chỉ chuẩn bị hai mươi cái hầu bao để cho cha thôi à?”

“Không phải là còn có tiền thưởng nữa à? Có biện pháp nào, trong nhà chỉ có ta khó khăn nhất, nhà của ta nhiều đứa nhỏ, Đại Mao ở riêng, Nhị Mao vào nhà tù, Quế Anh sắp làm mai . . .” Xuân Ngọc lại làm bộ kẻ đáng thương, không biết lúc này trong lòng lão gia tử cùng Điền thị nghĩ cái gì, Tử Tình thật sự tò mò.

“Được rồi, được rồi, mỗi lần đều nói chuyện này, không nghĩ cha mẹ một năm cho các người bao nhiêu à?”

Thu Ngọc lười quan tâm nàng, quay đầu hỏi Tăng Thụy Khánh nói: “Đại ca, đừng chú ý đến bọn ta, tiệc rượu các người sẽ bỏ bao nhiêu bạc, một bàn bao nhiêu món, ta thấy nhị ca mở tiệc mấy lần, đồ ăn rất được.”

Tăng Thụy Tường sợ Tăng Thụy Khánh khó xử, nghĩ cả đời lão gia tử chỉ có một cái đại thọ sáu mươi. Vội nói: “Đại ca, không bằng để ta ra bạc trước?”

“Việc này không cần các người quan tâm, ta nói ta thu xếp, hết bao nhiêu bạc ta sẽ tìm lão nhị tính sổ, đây là chuyện huynh đệ bọn ta. Ta không thể để người khác chê cười mình.” Tăng Thụy Khánh nghe lời Thu Ngọc nói, mất hứng.

Lúc này, ba đứa nhỏ Tử Toàn Huy Huy, Mộc Mộc khóc chạy được, nguyên lai là Ngũ Mao cướp pháo của ba đứa nhỏ. Mộc Mộc được Diên thị một tay mang lớn, rất là đau lòng, bước lên phía trước giúp Mộc Mộc lau nước mắt. Chu thị cùng Tử Bình tự nhiên cũng dỗ con mình, Tăng Thụy Khánh mắng: “Ba phế vật, ba các người đánh không lại một mình nó à? Khóc có ích lợi gì?”

“Chắc Ngũ Mao thấy bọn nó nhỏ, không biết chơi nên mới cầm giúp bọn nó đốt, chút chuyện ấy không đáng cái gì.” Yến Nhân Đạt thấy Tăng Thụy Khánh tức giận, vội giải thích nói.

“Không phải đâu, là tỷ phụ cho. Có thể cầm trong tay chơi, không sợ bỏng, Ngũ Mao ca ca liền cướp hết.” Tử Toàn đã 6 tuổi, nên nói rất rành mạch.

“Tiểu hài tử thấy vật gì mới mẻ nên mới cướp thôi! Muốn trách thì trách Khang Bình không nên lấy ra.” Xuân Ngọc nói.

“Có người dạy con như người à, đứa nhỏ tốt mới là lạ.” Thu Ngọc liếc Xuân Ngọc, càng ngày càng không vừa lòng với nàng.

“Khang Bình, người lại cho bọn nhỏ thứ tốt gì?” Thu Ngọc hỏi tiếp.

“Tiểu cô, ta thấy bọn nó nhỏ, chơi pháo đốt rất nguy hiểm, nếu bị phỏng thì mệt, vừa khéo ta có mang về ít cây pháo bông, nên chia cho bọn nó, buổi tối đốt mới đẹp.” Lâm Khang Bình nói. Kỳ thực, đó là thứ Lâm Khang Bình mua về để dỗ Tử Tình.

Tăng Thụy Tường thấy vậy, nói: “Khang Bình, đem bọn nhỏ ra ngoài, ta còn có lời muốn nói.”

Bọn Xuân Ngọc nhìn Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường nhìn Tăng Thụy Khánh, nói: “Không biết cha mẹ có nói cho các muội muội chưa, bắt đầu từ năm nay, cha mẹ sẽ đi theo đại ca năm năm, đại ca ra ngoài vài năm nay, không làm tròn trách nhiệm trưởng tử, cho nên, cha mẹ sẽ được đại ca đại tẩu bọn họ nuôi nấng năm năm, năm năm sau, huynh đệ chúng ta thay phiên nhau, còn nữa, mừng hai hàng năm, bữa cơm đoàn viên này cũng luân phiên làm, ta cùng đại ca đã thương lượng xong rồi.”

Xuân Ngọc vài cái vừa nghe xong, có chút trợn tròn mắt, còn Yến Nhân Đạt nghĩ bây giờ tổng tiền chỗ nào? Tử Bình cũng lo lắng nhìn về phía Chu thị.

“Đại ca một năm cho cha mẹ được bao nhiêu bạc chứ? Nhị ca, điều kiện nhà người tốt như vậy, lại không thêm chăm lo cho cha mẹ à?” Xuân Ngọc thấy mọi người không lên tiếng, mở miệng nói.

“Bằng không thì người chăm lo thử xem? Sau khi ở riêng, ta đã chăm lo mười năm, tóm lại cha mẹ là cha mẹ chung của mọi người, không là của một mình ta. Đại ca dù sao cũng là trưởng tử, cũng muốn hiếu tâm, về phần, một năm đại ca có thể cho cha mẹ bao nhiêu bạc thì không cần người quan tâm, chỉ cần các người không đến cửa tổng tiền, cha mẹ chắc chắn đủ dùng.” Tăng Thụy Tường nói.

Tăng Thụy Khánh nhìn thoáng qua Tăng Thụy Tường, trong lòng có chút nghi vấn, dù lúc trước Tăng Thụy Tường có tức giận cỡ nào cũng không nói chuyện bèn nhọn như thế, xem ra, Xuân Ngọc nhất định làm ra chuyện gì quá đáng, mà lão nhị cũng thay đổi nhiều, dám cãi lại ý mình.

Xuân Ngọc nghe xong, vẻ mặt ghen đỏ, Yến Nhân Đạt vội tiếp lời: “Nhị ca nói hơi quá rồi, chuyện nào ra chuyện nấy, người hiếu kính cha mẹ, chúng ta về nhà vấn an nhạc phụ nhạc mẫu là hai việc khác nhau, chúng ta cũng là tần hiếu (hiếu thuận), mọi người đều tần hiếu, có cái gì không tốt?”

“Ít đánh rắm đi, cẩn thận ra cứt đấy, vậy người đon cha mẹ về nhà tần hiếu của người đi, nói lời thối tha ấy có ích lợi gì?” Tăng Thụy Khánh mắng.

Vợ chồng Đại Mao thấy Tăng Thụy Khánh nổi giận, vội tìm cái cớ nói muốn đi nhà mẹ vợ, ra về.

“Cha mẹ, các người thật sự là quá đáng, ông ngoại nuôi chúng ta nhiều năm như vậy, nhị cữu cũng dạy chúng ta nhiều năm, các người cũng không chịu ra tiền làm đại thọ cho ông ngoại nổi à?” Tứ Mao trừng mắt cha mẹ, nói.

Điều này làm mọi người ngây ngẩn, chẳng lẽ trong đám rơm nát có trứng?

“Được rồi, ầm ĩ cái gì, việc này các người biết đến đó là được rồi, hai huynh đệ bọn họ đã thương lượng tốt, không liên quan gì đến các người.” Lão gia tử nói, rất là buồn bực.

Lão gia tử làm tiệc mừng thọ đã quyết định, vốn là Tử Phúc sẽ đi vào mười bảy mười tám tháng giêng, đến lúc này, hắn còn phải trễ hai mươi ngày, mà mùa thu Tử Tình xuất giá còn phải gấp trở về, lần này chậm trễ thời gian nhiều, hắn có chút khó xử. Tăng Thụy Tường nghĩ nghĩ, nói: “Nếu không thì hôn sự của Tử Tình dời đến tháng chạp, vừa dịp Tử Phúc về nhà mừng năm mới đi?”

“Nhạc phụ, nếu không thì để tháng hai bọn ta thành thân luôn, dù sao sinh lễ ta chuẩn bị xong rồi, chờ đến mùa đông thì lâu quá. Làm thọ cho ông xong thì làm lễ thành hôn luôn.” Lâm Khang Bình nghe vậy, sốt ruột.

“Giá y còn chưa bắt đầu làm, đệm chăn cũng chưa chuẩn bị. Với lại nhà người chưa làm xong nội thất, ta cũng không muốn đem Tình nhi gả sớm như vậy.” Thẩm thị nói.

“Cha, nương, nếu không thì Tử Lộc tháng tám thì xong. Đầu tháng chín Tử Tình thành thân, đến lúc đó chúng ta trở về một chuyến, Tử Tình thành thân xong chúng ta lại trở lại kinh thành, hết nửa tháng thôi. Tết năm nay chúng ta sẽ không về, sang năm thì hội xong chúng ta sẽ về nhà.” Tử Phúc nói.

“Ca, người vẫn nên về nhà mừng năm mới đi, nếu không cha mẹ sẽ khó chịu, tết đến mà các người ở bên ngoài lo lắng. Ta thành thân vào tháng chạp đi.” Tử Tình vừa nghe Tử Phúc không trở về nhà mừng năm mới, đến lúc đó bản thân gả ra ngoài, trong nhà thiếu mấy người. Trong lòng cha mẹ khẳng định khó chịu.

“Tử Tình nói đúng, tháng chạp đi, Khang Bình chờ một chút, đã chờ nhiều năm rồi mà.” Tăng Thụy Tường nói.

“Ta nói không đợi được không? Các người mỗi người mỗi ngậm, không ăn ta sách mới lạ.” Lâm Khang Bình vỗ mặt đau khổ oán giận.

Lão gia làm tiệc mừng thọ vào đầu tháng hai. Hạ Ngọc ôm đứa nhỏ về ở, Chu Thiên Thanh thì về trước, một nhà Xuân Ngọc tự nhiên cũng theo ở. Trước kia phòng cũ của Tiêu gia bán lại cho lão gia tử, nên trong nhà nhiều phòng trống, vài cô cô về nhà mẹ đẻ ở cũng tiện hơn.

Hạ Ngọc thường thường dẫn đứa nhỏ đến chơi, có khi cũng ở lại ăn cơm. Xuân Ngọc một nhà không đến, xem ra lần này cũng biết Tăng Thụy Tường có thái độ thế nào. Lão gia tử thì chiều nào cũng đến, ở lại ăn bữa cơm, đánh mặt chược. Tử Phúc Tử Lộc, Tử Thọ, Tử Hỉ ban ngày thì cùng nhau học hành, Lâm Khang Bình có khi cũng ngồi đấy, có khi cùng Tử Tình đến sau núi nhặt trứng gà, buổi tối mọi người cùng nhau giải trí.

Ngày qua thật là mau, chỉ chớp mắt liền đến mười hai tháng hai, thọ yến làm ở bên lão phòng, hai căn nhà trước sau, đều chất đầy bàn, Tử Phúc bọn họ sớm đi hỗ trợ, hôm nay lão gia tử mặc một bộ đồ mới, Thu Ngọc làm áo màu tím bằng lụa, quần màu đen, giày cũng cùng chất liệu với quần áo, để giày thì chắc Thu Ngọc làm giúp, với sức khỏe của Hạ Ngọc thì làm không nổi để giày cứng như vậy.

Tử Bình dẫn trượng phu cùng đứa nhỏ đều đến, mặt Tăng Thụy Khánh thì nhăn nhó, lấy cây chèn cửa muốn đuổi hắn ra ngoài, Tăng Thụy Tường vội vàng ôm lấy hắn.

“Bảo hắn rút ngay, hắn là gì mà dám chạy tới nơi này, các người rút ra ngoài cho ta, đừng để ta tự mình động thủ.” Tăng Thụy Khánh mắng.

Điền thị tiến lên khuyên nhủ, “Đến là đúng, bằng không một hồi chỉ có Tử Bình mang theo đứa nhỏ quỳ, người ngoài sẽ nói gì? Qua hôm nay, người muốn quan tâm hay không, ta mặc kệ. khách cũng sắp đến rồi.”

“Không được, hôm nay ta nói một câu thôi, có hắn không có ta, có ta không có hắn, đừng nghĩ ta không biết các người có chủ ý gì, muốn ta chấp nhận hắn à, không có cửa đâu, coi ta là hồ giấy để các người vuốt ve hả, hôm nay chúng ta thử xem thật hay giả.”

Tử Bình dẫn đứa nhỏ cùng Hồ Bách Tùng lập tức quỳ xuống, Tử Bình tiến lên ôm đùi Tăng Thụy Khánh khẩn cầu, Tăng Thụy Khánh ghen một hơi, một tay xô Tử Bình ngã xuống đất, một cước đá Hồ Bách Tùng văng ra bốn năm thước, mắng: “Còn không rút hả, nghĩ ta không đánh các người à?”

Tăng Thụy Khánh thoát khỏi Tăng Thụy Tường, lại cầm cây chèn cửa lên, Điền thị, Chu thị cũng không dám khuyên, lão gia tử chỉ đành nói với Hồ Bách Tùng: “Hôm nay không phải lúc để nói việc này, người đi

về trước đi, Tử Bình và đứa nhỏ ở lại, chỉ cần người yên tâm chờ đợi Tử Bình, một ngày nào đó có thể cho người vào cửa.”

Hồ Bách Tùng đành phải đứng lên, khập khiễng ra cửa, Tăng Thụy Khánh không liếc hần một cái nào. Cũng may lúc này khách trong thôn còn chưa tới, chỉ có họ hàng thân thích.

Tử Tình thấy tư thế này của Tăng Thụy Khánh, biết lão cha mình còn kém xa lắm, nếu có chút tính tình mạnh mẽ, một nhà Xuân Ngọc cũng không bước chân qau được cổng, nhưng không biết lão gia tử có cảm tưởng gì.

Lát sau thọ yến bắt đầu, mọi người thấy Tăng Thụy Khánh đen mặt, thật sự không vui vẻ nổi. Trình tự quỳ lạy không khác lúc Hà thị chúc thọ là mấy, quỳ lạy kết thúc thì đến tiệc rượu, đồ ăn bình thường, lão gia tử cùng Điền thị đều mất hứng, nhưng việc này Tăng Thụy Khánh làm chủ, Tăng Thụy Tường cũng không nhúng tay vào, ai bảo người ta là trưởng tử chứ?

171. Chương 171: Trần Thị Mở Tiệc

Tăng Thụy Tường dẫn bọn nhỏ trở về nhà, đem mình nhốt vào trong thư phòng, Thẩm thị thấy bọn Tử Phúc lo lắng, nói: “Không có việc gì, cha người chỉ không suy nghĩ cẩn thận mà thôi, cho hần chút thời gian đi. Về sau chắc chắn còn có chuyện như vậy xảy ra, trừ khi về sau chúng ta làm nhiều hơn. Lúc này, chỉ sợ trong lòng ông bà người cũng không thoải mái, vài năm nay chúng ta cho nhiều như vậy, vốn tưởng rằng chúc thọ có thể làm thật tốt, ai ngờ người thân đều không nể mặt? Chắc tưởng là cha người chỉ nói thôi chứ vẫn làm, không ngờ thời điểm mấu chốt này lại không bỏ tiền. Hôm nay còn nghe đại nương người nói bà người còn nuôi mấy đứa con gái, nhà đại cô nhị cô ở từ tháng giêng tới giờ.”

“Ta nghĩ trong tay bà cũng còn ngân lượng, chắc trợ cấp thêm năm nay là không thành vấn đề, sang năm mới gian nan đấy. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chúng ta không cho bà thứ gì, để bà biết chúng ta đối xử tốt bao nhiêu?” Tử Tình nói.

Cuối cùng Tử Phúc đi vào không biết nói gì đó, hai người mới cùng đi ra, sắc mặt Tăng Thụy Tường tốt hơn rất nhiều.

Ngày mai nhà Tử Phúc phải về kinh thành, buổi tối, cả nhà mở hội nghị gia đình, Thẩm thị cho Tử Lộc hai khế đất của cửa hàng cùng một trăm mẫu ruộng nước, cộng thêm hai ngàn lượng ngân phiếu. Tử Lộc tiếp nhận, thì Trần thị cũng không có nhiều kinh ngạc lắm, chắc là biết trước rồi.

Tử Tình nhìn Trần thị một thoáng, tuy rằng Thẩm thị không bảo nàng điều gì, nhưng mỗi ngày sáng sớm nàng vẫn chủ động đến nấu cơm, giúp đỡ Lưu thị hoặc Thẩm thị, thấy đồ ăn nào không biết làm sẽ chủ động hỏi, đối xử với người khác rất chân thành, xử sự hào phóng, nên lấy được hảo cảm cùng tán thành của cả nhà.

Tử Lộc không ở nhà ít ngày, nàng thường thường đi tìm Tử Tình học chữ, thêu thùa may vá, ở nhà thời gian, màu da tốt hơn trước kia nhiều, không chỉ trắng nõn mà còn nhẵn nhụi.

Tử Tình còn miên man suy nghĩ, chỉ thấy Thẩm thị hỏi Trần thị: “Ngọc Kiều à, Tử Lộc sẽ đi An Châu. Người là tính thế nào? Ở lại đây hay cũng hần đến An Châu. Tiền thu của hai cửa hàng ta sẽ đưa cho người. Nếu người nếu muốn mở cái cửa hàng thì mở. Muốn ở trong thành với hần thì người mua một căn nhà rộng rộng. Đương nhiên, người thích thì mua luôn chỗ có khoảng đất rộng để trồng rau.”

“Nương, ta không muốn trồng, tương công không ở nhà, ta là một nữ nhân làm không hết việc, ta cũng không muốn ở trong nhà mãi. Ta lớn như vậy mà số lần ra ngoài còn đếm được, hiện tại thật vất vả mới có cơ hội, ta vào thành cùng hần, giúp hần quản lý một ngày ba bữa, nhìn xem có việc thì không thì làm.” Trần thị nói.

“Theo ta làm gì, ta cũng đâu ra ngoài được, cần người quản lý một ngày ba bữa đâu? Một tháng ta được nghỉ mấy ngày? Không bằng người ở nhà cùng cha mẹ đi. Chờ về sau, ta ra khỏi châu học, khi đó, người muốn vào thành, ta sẽ cùng người.” Tử Lộc nói.

“Thế nào cũng được, nghĩ kĩ đi, đừng có gấp. Dù sao có từng này tiền thuê cũng đủ để các người sống rồi. Nếu không có gì bắt buộc, thì cửa hàng cùng ruộng nước không được bán, gặp được cơ hội thích hợp có thể mua thêm một ít. Cha mẹ không thể giúp các người nữa, về sau các người tự sống.”

“Ta biết, tương công từng nói với ta điều này, cảm ơn cha mẹ. Ta đã nghĩ mở một tiệm cơm nhỏ, cần tiền vốn không nhiều. Đại đệ đệ của ta có thể giúp ta, hẩn vào tiểu nhị tiệm cơm trong thành, cũng rèn luyện hơn một năm. Ta là một nữ nhân, không tiện, để hẩn ra mặt cũng được. Trong nhà cũng không có gì làm, bọn họ rảnh rồi. Ta đã hơn một năm học chữ, nhưng không biết xem sổ sách, nghe nói Tử Tình muội muội cùng Tử Vũ muội muội đều biết, ta muốn học bọn họ.” Trần thị nói.

“Điều này thì đơn giản, về ta sẽ dạy cho người, ngày mai nhị ca sẽ vào châu học, hẩn cũng không thời gian dạy người. Người muốn mở quán ăn, ta dạy cho người cách làm bạch trảm kê, nhưng gà nhà ta sẽ bán cho người đấy, đang lo tìm nguồn tiêu thụ mà.” Tử Tình cười nói.

“Tỷ, còn chưa gả qua đã muốn làm chủ nhà người ta, ‘gà nhà ta’, nhà người ở nơi nào?” Tử Hỉ cười nói.

Tử Tình rất nhanh chạy tới đánh Tử Hỉ, Tử Hỉ vừa trốn vừa reo: “Tỷ phụ, cộp mẹ nhà người lại nổi giận, còn không mau tha về, ở đây định gây họa ai hả?”

“Tình nhi muội muội cùng tứ đệ có tình cảm thật tốt.” Lưu thị cười nói.

“Tình nhi ở nhà mới vậy thôi, chứ ra ngoài rất giống tiểu thư khuê các, tiểu thư nhà bình thường còn kém nó.” Tử Phúc cười.

“Được rồi, Tình nhi, đừng náo loạn nữa, không phải người muốn dạy nhị tẩu người ghi chép sổ sách à?” Tử Lộc nói.

“Còn không biết có mở tiệm hay không nữa? Nhưng ta có thể học trước. Ta rất hứng thú với việc nấu nướng.” Trần thị nói.

Lâm Khang Bình nhân cơ hội kéo Tử Tình lại, nói: “Người so đo với một đứa trẻ làm gì.” Rước lấy Tử Hỉ lại oa oa gọi bầy.

“Đệ muội mạnh hơn ta nhiều, ta sẽ an an ổn ổn thu tiền thuê mà sống, còn lại thì không biết làm gì.” Lưu thị cười nói.

Trần thị khiêm tốn vài câu, còn nói vài câu khác, mới giải tán.

Ngày kế, một nhà Tử Phúc sáng sớm đã mướn xe vào kinh, Tử Lộc, Tử Thọ, Tử Hỉ đi học đường, Thẩm thị dẫn Trần thị đi An Châu mua ít đồ, thuận tiện dẫn nàng đến chỗ người môi giới, nhìn xem có tiệm cơm nào thích hợp không. Lâm Khang Bình đánh xe đi cùng, Tử Vũ cũng muốn theo.

Tử Tình thấy nhà không có người, liền nhanh chóng làm hỉ phục cho Lâm Khang Bình, tháng giêng cũng được chạm kim chỉ, năm trước Lâm Khang Bình lại cầm mấy tấm lông thỏ cho Tử Tình, Tử Tình khâu vào cổ và tay áo của trang phục mùa đông, Tử Tình làm đồ hơi giống hiện đại.

Thẩm thị bọn họ trở về, mua vài xấp vải lụa và vải bông đỏ thắm, Thẩm thị nói muốn tự mình chuẩn bị đồ cưới cho Tử Tình. Lâm Khang Bình sắp đi nên mời bà mối đến, Thẩm thị tìm người chọn ngày đẹp, mừng mười tháng chạp, còn đưa sính lễ vào mừng hai tháng chạp.

Vì thế, Tử Tình yên tâm làm giá y, chuyện chanh viên cùng tình viên đều có Lâm Khang Bình quản lý. Tháng ba, Lâm Khang Bình lại vào núi một chuyến. Nói là thu mua chè xuân.

Trần thị khai trương tiệm cơm vào tháng ba, trực tiếp mua tiệm cơm từ trong tay người khác, có hậu viện không nhỏ, hết năm trăm lượng bạc, cách châu học rất gần, Trần thị đi theo Tử Tình học cách ghi chép đơn giản, đối mặt tiệm cơm là nhà trọ, có nhiều học sinh ở đấy.

Người nhà Trần thị đều đến hỗ trợ, Trần thị chủ yếu là phụ trách nấu nướng. Trước khi khai trương, cha mẹ cùng đại đệ đệ của Trần thị mang hai con gà mái vào cửa, cảm tạ Tăng gia cho bọn họ cơ hội này, cũng

tỏ vẻ sẽ không liên lụy đến nữ nhi, trong nhà cũng mua vài mẫu ruộng tốt, đủ cả nhà ăn uống. Tử Tình có ấn tượng không tệ với cặp cha mẹ này, ít nhất là họ biết cảm ơn.

Trần thị thẳng thắn cùng Thẩm thị, nói muốn mời cả nhà mẹ đẻ đi hỗ trợ. “Nương ta vốn định ở nhà cùng hai tiểu đệ đệ, bởi vì hai đệ đệ còn muốn đọc sách, mà ta nghĩ cha ta cùng đại đệ đệ bận rộn xa nhà, không bằng đem nương của ta đến, dù sao, gần chỗ quán chúng ta có lớp học, cho bọn họ vô đây cũng tiện. Cha mẹ ta nói, tiền bạc này, bọn họ lấy từ sổ tiền biếu mà chúng ta tặng, cha mẹ ta cùng đệ đệ làm việc, ta chia cho bọn họ hoa hồng là 3 phần, không cho tiền công. Nương thấy được không?” Trần thị hỏi.

“Việc này ta không quan tâm. Người thương lượng cùng Tử Lộc đi, dù sao đã ở riêng rồi, các người là vợ chồng, có chuyện gì thì tự thương lượng với nhau, nhưng người đừng lộ mặt, dù sao Lộc nhi cũng là tú tài.” Thẩm thị nói.

“Nương, người yên tâm đi, ta biết làm thế nào, tướng công cũng dặn dò ta rồi, ta sẽ luôn luôn nhớ ta là nàng dâu Tăng gia, là nương tử của tướng công, sẽ không làm Tăng gia mất mặt. Thật ra, ta mở tiệm cơm này, một phần là vì người nhà ta, một phần cũng là vì mình, tướng công còn đọc sách, tương lai thi cử sẽ tiêu dung nhiều, ta không muốn miệng ăn núi lở, chờ tiền thuê hàng năm cũng có thể đủ chúng ta giàu có, nhưng lỡ tương lai tướng công trúng cử, thì cần dùng bạc nhiều. Bây giờ ta rảnh rồi, tướng công không ở bên cạnh, không cần ta hầu hạ, nương cũng không cần ta hầu hạ, thừa dịp bây giờ chưa có con, ta muốn thử năng lực của mình. Nương yên tâm, chờ tiệm cơm hoạt động một cách ổn thỏa, ta sẽ về nhà. Với lại, cảm ơn nương, cho ta cơ hội này, để ta giúp đỡ nhà mẹ đẻ mình.” Trần thị trình trọng đáp.

Tử Thọ thi huyện rất thuận lợi, đồng thời Tăng Tử quân cùng Tăng Tử Tân cũng đậu, Tam bà bà dẫn hai đứa cháu tới cửa, dập đầu cho Tăng Thụy Tường, bị Tăng Thụy Tường ngăn cản, nói chờ thi viện rồi hẵng hay.

Bây giờ Thẩm thị đã không sót ruột khi Tử Thọ đi thi, nhưng lần này vẫn là tự mình đến An Châu thuê nhà cho Tử Thọ, Tăng Tử Quân cùng Tăng Tử Tân cùng theo, nguyên bản Trần thị nói cứ ở hậu viện sau tiệm cơm, Thẩm thị nghĩ nghĩ, bảo là sợ ồn ào, nên thuê căn nhà gần tiệm cơm của Trần thị, để Tử Thọ bọn họ cũng tiện đường đi ăn cơm, như vậy Thẩm thị còn có thể thường xuyên về nhà, chăm lo cả hai nơi.

Mùng ba tháng tư, nương tử Đại Mao sinh con gái, đi lại truyền tin, Thẩm thị không quan tâm bọn họ, đương nhiên không chuẩn bị lễ, Điền thị cũng chỉ than thở vài câu, cũng không đến nhà chúc mừng. Mười sáu tháng tư, con trai út của Thẩm Kiến Thủy thành thân, hai mươi lăm tháng tư, cháu trai thứ mười của Thẩm Kiến Sơn ra đời, tháng tư Trần thị mang thai, việc vui liên tục làm Thẩm thị choáng váng, mừng sáu tháng năm, Thẩm thị dẫn Tử Thọ đi thi ở Xương Châu.

Lâm Khang Bình đưa Thẩm thị đi, tháng tư Lâm Khang Bình đi Việt thành một chuyến, trước Đoan Ngọ thì trở về. Lần này hắn nói tiện đường đi Cảnh Đức trấn mua một ít vật trang trí bằng đồ sứ, các công trình của Tình viên đã làm xong.

Thẩm thị từ Xương Châu trở lại, đón Trần thị tiếp về nhà, vừa khéo Tử Lộc cũng được nghỉ phép vụ hè, tiệm cơm đã hoạt động ổn định, giao cho nhà mẹ đẻ của nàng quản lý, Trần thị cũng không cần quan tâm. Thẩm thị vội vàng lên, chán chưa làm cho Tử Tình, Tăng Thụy Tường thương mê tử, đành phải để Tử Tình làm hơn nửa việc nhà.

Ngày này, Tăng Thụy Tường dẫn Tử Lộc đi thu địa tô, Thẩm thị cùng Trần thị đi An Châu, Tử Thọ cùng Tử Hỉ câu cá, Tử Vũ đến sau núi nhặt trứng gà, trong nhà chỉ còn Lâm Khang Bình và Tử Tình.

Lâm Khang Bình ôm Tử Tình oán giận nói: “Từ lúc ta về nhà đến giờ, nương người canh ta như canh trộm, hơn nửa năm qua mà ta không có cơ hội ôm người một cái, ngay cả cơ hội đến sau núi dạo cũng không có. Hôm nay ta phải đòi lại mới được.” Nói còn chưa nói xong, liền nghe thấy chuông cửa vang, Lâm Khang Bình đành vội vàng ôm Tử Tình, hôn một cái thật mạnh, mới đi mở cửa.

172. Chương 172: Phong Ba Bánh Ngọt

Lâm Khang Bình mở cửa, thì ra là quan sai đến truyền tin, Tử Thọ vừa đủ điểm qua cuộc thi, là một tú tài, đáng tiếc, Tử Quân cùng Tử Tân không đậu, nhưng với bọn họ mà nói, thi được tới đây đã đủ rồi, đều định sang năm thi lại. Buổi tối, Thẩm thị làm một bàn đồ ăn lớn, nói: “Hôm nay trừ chuyện chúc mừng tiểu tam thành một gã tú tài, còn có một việc vui nữa, tiệm cơm của nhị tẩu các người rất cực đã bắt đầu có lợi nhuận, có danh tiếng dần dần, có nhiều khách hàng quen chuyên môn đến mua bạch trảm kê về ăn. Đây là công lao của Tình nhi, các người còn có ý kiến gì hay không, cứ nói ra.”

“Nương, là nhị tẩu làm tốt, người khen ta làm gì? Nhị tẩu, chúc mừng người, mùa hè thường là mùa ế hàng, thời tiết nóng, người ta ít ra ngoài ăn cơm, mùa ế hàng mà người có thể có lợi nhuận, chờ hết mùa hè, buôn bán chắc chắn đắt đỏ hơn.” Tử Tình nói.

“Phải cảm ơn muội muội chứ, nương nói rất đúng, không có bạch trảm kê thì buôn bán sẽ ế ẩm.” Trần thị nói.

“Nhị tẩu, ăn cơm đi, có đồ ăn nào mới thì để ta nếm thử, còn chuyên nấu nướng thì người đừng tới tìm ta.” Tử Hỉ nói.

“Nhị tẩu, đến mùa đông thì người bán canh gà, bỏ gà vào nồi đất rồi hầm, chắc chắn có người ăn. Ta ra sức đề cử như vậy cũng là vì gà nhà ta ngon. Người buôn bán tốt thì gà nhà ta mới bán nhanh.” Tử Tình cười.

“Lại tới, không biết xấu hổ, khó trách Tử Hỉ cười người.” Thẩm thị trừng mắt nhìn Tử Tình.

Tử Tình nói xong bỗng nhiên nghĩ đến trong nhà có nhiều trứng gà như vậy, còn có sữa dê, không bằng lấy ra làm bánh ngọt, bên lão phòng có lò nướng. Tử Tình nghĩ vậy, nói: “Nhị tẩu, ta có nghe qua một loại điểm tâm làm bằng trứng gà, vừa mềm vừa xốp, nhưng ta chỉ biết cách làm sơ sơ, còn chưa làm lần nào. Lát nữa ta dẫn người đi lão phòng dùng lò nướng làm thử.”

Trần thị nghe xong lập tức đáp ứng.

Sáng sớm, ăn xong điểm tâm, Trần thị liền muốn đi lão phòng, Tử Tình kêu Lâm Khang Bình. Ai ngờ Tử Lộc, Tử Thọ, Tử Hỉ, Tử Vũ đều có hứng thú, muốn đi theo nhìn xem. Tử Tình cầm ít đồ cần dùng, một đám đông chạy đến lão phòng, lão gia tử bọn họ phát hoảng, nhưng Điền thị thấy cả đồng người có cảm nhiều đồ nên rất nhiệt tình.

Chu thị nghe nói Tử Tình làm một loại điểm tâm, cũng đi lại nhìn xem, Tử Tình đương nhiên không thể từ chối.

Kiếp trước Tử Tình có làm thêm ở cửa hàng bánh ngọt, trình tự làm thì biết, chẳng qua tỉ lệ thêm sữa dê thì phải tự làm, không biết sữa dê nấu với trà có làm bánh có mùi trà không nhỉ? Đương nhiên, Tử Tình cũng suy nghĩ mà thôi, chắc chắn không có tay nghề (ý là làm một cách chuyên nghiệp).

Một buổi sáng, thử một ly sữa dê, hai chén, thử ba lần, Tử Tình cũng phiền chán, hương vị đương nhiên kém rất nhiều với kiếp trước, nếu có thể tinh luyện ra bơ thì mới ngon.

Nhưng bọn họ chưa bao giờ ăn được loại điểm tâm mềm mại thế này, đều nói ăn rất ngon. Lão gia tử cùng Điền thị thích. Điền thị một hơi ăn hai cái, mới nói: “Lâu rồi chưa ăn được bánh ngon thế này, mà bây giờ cũng không có dư tiền mua. Thứ này đưa nhỏ rất thích ăn, không bằng các người gói mấy cái đưa cho Mộc Mộc.”

“Nương, có thể không ngon được sao? Mất vài chục cái trứng gà đó! Trời ạ, còn có sữa dê, đường trắng, mật ong, Tử Tình đúng là tiêu pha, tất cả đều là thứ tốt. Chúng ta có muốn ăn cũng khó, nương, sao lúc trước người lại không dõ dành nhị đệ? Bằng không, người cùng cha ta muốn ăn gì thì ăn, ba cũng được nhờ ấy chứ.” Chu thị thở dài.

Điền thị trừng mắt nhìn Chu thị, rồi nhìn Tử Tình bọn họ, cũng chưa nói cái gì.

Tử Tình gói mấy miếng, chuẩn bị để Tử Hỉ đưa đi, Chu thị vội muốn mấy cái cất cho Tử Toàn.

Tử Hỉ còn chưa ra cửa, Thu Ngọc dẫn Mộc Mộc vào, “Ăn cái gì thế? Từ xa đã ngửi mùi, sao hôm nay có nhiều người vậy?”

“Người tính như mũi chó, chúng ta vừa làm xong thì người đã ngủ mùi vào cửa rồi.” Chu thị cười.

Thu Ngọc ăn xong, nói: “Ừ, rất ngon, vừa thêm vừa ngọt, còn xốp nữa, không bằng mở quán bán đi, chắc chắn sẽ bán tốt, trước kia bác chồng các người mở tiệm bánh nướng, có thể nuôi sống cả một đám người, không bằng các người dạy ta, ta cũng mở một cửa hàng điểm tâm, vừa vắn đằng sau có đủ đồ dùng.”

“Tiểu muội, hình như mọi thứ đằng sau bác chồng đã bán cho cha, mà lúc cha ở riêng đã nói, phòng này đều để lại cho đại ca người, đương nhiên cũng là của ta, cho nên, muốn mở cửa hàng điểm tâm thì cũng là chúng ta mở, người cũng biết đấy, đại ca người một năm kiếm không nhiều bạc, bây giờ chúng ta còn nuôi cha mẹ, cuộc sống khó khăn. Chúng ta cũng muốn tìm việc kiếm tiền, Thu Ngọc à, Tử Tình bọn họ vừa tới nói muốn làm món điểm tâm mới, ta đã nghĩ đến việc này rồi, cho nên ta luôn luôn theo sau bọn họ xem bọn họ làm thế nào.” Chu thị nói.

“Đại tẩu, sao người không nói trước đi? Còn không phải nghe ta nói muốn mở cửa hàng, người mới nảy ra ý định này à, năm đó cha nói đưa phòng cho người, nhưng chưa nói tới phòng phía sau, còn có một nửa của nhị ca. Với lại bây giờ cha còn sống khỏe, ta mượn một chút cha không thể cho à? Cửa cha không tới phiên người làm chủ.” Thu Ngọc đáp trả.

“Hừ, người là một đứa con gái gả ra ngoài, như bát nước đổ đi, cả ngày chạy đến nhà mẹ để chiếm tiện nghi, không sợ người chê cười à. Người đừng nghĩ giống đại tỷ người, dùng một hồi rồi chiếm luôn phòng ở, nói là mua từ nương, ai biết cụ thể thế nào? Bây giờ ta mới về Tăng gia, muốn dung thì người dung trước phải là chúng ta.” Chu thị hầm hừ.

“Ta chiếm tiện nghi gì ở nhà mẹ đẻ, các người đi năm năm, đem cha mẹ ném ở nhà, năm năm không quan tâm, bây giờ còn đòi hỏi hả? Năm năm này đều là ta đến ở với cha mẹ, chiếu cố cha mẹ, nhị ca ra bạc, ta ra công sức, mặc dù ta ăn cơm ở nhà mẹ đẻ, nhưng ta cũng trả tiền cơm, không tin, người hỏi cha mẹ. Còn nữa, ta có dung thì cũng dung một nửa phần đất của nhị ca. Liên quan gì đến người? Chẳng lẽ người muốn chiếm lấy phần sau? Cha mẹ còn chưa mở miệng đấy.” Thu Ngọc cũng reo lên.

Tử Tình vừa nghe, mới hiểu được thì ra phòng đằng sau trước kia cũng là của Tăng gia, khó trách lại gần nhau đến vậy. Không ngờ bà cố có thể bán nhà cho nữ nhi, cũng khó trách bà mình luôn luôn cảm thấy bất bình, có lẽ, bà cảm thấy từng ấy việc bà làm còn chưa quá đáng bằng bà cố? Rõ ràng con mình nghèo khổ lại có thể bán phòng cho nhà nữ nhi giàu có, số phòng hơn bọn họ hai gian. Chẳng lẽ bà không biết tôn tử nhà mình cũng sẽ thành thân, cũng muốn chỗ ở? Không đúng, chắc chắn bà cố đã lo lắng đến điểm này, mới chết sống cho hai đứa cháu đi học, nghe nói, chi phí phụ thân đi thi cũng do Tiêu gia ra, lão bà để lại di ngôn là Tiêu gia phải tiếp tục cung cấp nuôi dưỡng phụ thân đọc sách, chờ phụ thân có năng lực thì trả lại, bà cố đã tạo đường tốt cho hai đứa cháu, nhưng không ngờ cuối cùng phụ thân vẫn bị bà kéo.

“Được rồi, hai người các người nói chuyện này trước mặt con cháu, không sợ mất mặt à, các người còn chưa hỏi xem ý của Tử Tình bọn họ đâu.” Lão gia tử quát.

Tử Tình thấy rốt cục đến lượt mình, vội nói: “Ông à, thật ra nhị tẩu ta vốn định bán trong thành, cho nên hôm nay mới đến làm thử, các người cứ nói đi, chúng ta về trước.”

Làm trò, coi mình là kẻ gốc à? Ta mới không tham gia trò chơi thói nát của các người đâu. Tử Tình thầm nghĩ trong lòng.

Tử Tình về nhà, nói việc này cùng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị. Thẩm thị nghe xong lại phát sầu, vậy phải làm sao bây giờ, đồng ý ai, đắc tội ai cũng không tốt, Tăng Thụy Tường vỗ tay nàng nói: “Đừng nghĩ nhiều, cứ để các nàng âm ỉ nửa ngày, vả lại, còn có ta, mà bọn Tử Tình cũng chưa nghiên cứu được cách làm đúng đắn, quan tâm cái gì.”

Ai ngờ cơm chiều ngày đó, lão gia tử cùng Điền thị, còn có Chu thị Thu Ngọc bốn người đi lại, Tử Tình vừa thấy liền đau đầu, mắng bản thân là đồ đầu heo, đang yên ổn lại chạy đi tìm không thoải mái, không mua nổi cái lò nướng à? Nhiều năm chịu bao nhiêu việc còn chưa đủ? Tử Tình ảo não nhìn cha mẹ, cũng may Lâm Khang Bình cho nàng một ánh mắt yên tâm.

Điền thị nói: “Mọi chuyện thì các người cũng biết rồi, chúng ta ở nhà thương lượng nửa ngày, cuối cùng quyết định, Thu Ngọc ở nhà mở một cửa hàng bán bánh mà Tử Tình làm, Tử Bình và nương của nàng cùng mở một tiệm ở An Châu, muốn các người cho họ mượn ít bạc làm vốn. Thật ra thì ý ta là hai nhà cùng hợp

sức mở một tiệm, nhưng các nàng tính tình không hợp, Tường nhi, người coi như giúp đại tẩu cùng muội tử người, cả Tử Bình cũng có thể sống tốt hơn một ít.”

“Nương, việc này không phải là chuyện ta đồng ý hay không, đây là chủ ý của Tử Tình, còn chưa nghiên cứu ra cách làm đúng đắn, nàng cũng vì thấy nhị tẩu nàng mở quán nhưng ế ẩm, mà nàng dâu tiểu nhị cũng định bán thử trong quán, chuyện của bọn nhỏ, chúng ta sẽ không tham gia.” Tăng Thụy Tường nói.

“Đúng vậy, bà, nhị tẩu ta muốn mở tiệm cho riêng mình. Nói thật, bánh ngọt này đều dùng trứng gà làm, các người cũng thấy, phí tổn rất cao, trong thôn chúng ta có mấy người có thể bỏ tiền mua, ngay từ đầu thì có lẽ có người muốn ném thử xem sao, nhưng thời gian dài quá chắc chắn sẽ không, dù sao người trong An Châu thành giàu có hơn một ít.” Tử Tình nói.

“Tử Tình nói rất đúng, các người suy nghĩ không cẩn thận, ở nông thôn mà bán mỗi cái mấy văn, ai mua? Về nhà thôi, từ nay đừng nhắc lại việc này nữa.” Lão gia tử suy nghĩ một hồi, nói.

Chu thị cùng Thu Ngọc nghe xong, suy nghĩ một chút, cũng đã hiểu rõ. Chu thị thấy Thu Ngọc từ bỏ, nói: “Vậy ta cùng Tử Bình mở tiệm trong thành, tiểu cô người không làm cũng được, An Châu thành lớn như vậy, chúng ta mở tiệm cách xa cửa tiệm của cháu dâu là được mà!”

Tử Tình lại đau đầu, vừa muốn mở miệng, Tăng Thụy Tường nói: “Đại tẩu, người muốn làm gì cứ làm, không liên quan đến ta.”

“Vậy là tốt rồi, ta chỉ chờ những lời này của lão nhị. Tử Tình kia, người cha đồng ý rồi, người suy nghĩ phương pháp làm bánh cho cẩn thận rồi nói với đại nương.” Chu thị nói xong lại chuyển về phía Tăng Thụy Tường: “Nhị đệ à, vừa rồi cha cũng nói, trong tay chúng ta nào có từng ấy bạc mở cửa hàng, không bằng người cho ta mượn một ít, chờ khi nào có bạc sẽ trả lại cho người, được không?”

“Đại tẩu, đừng nói chuyện cách làm hay bạc, ta chỉ hỏi người, nếu là người, người có thể bảo Tử Bình đưa cách làm bánh cho chúng ta, rồi đưa tiền cho chúng ta mở tiệm không? Nàng dâu tiểu nhị cũng không thoải mái gì, mà cách làm không biết có thể hoàn thành hay không, nàng chỉ dựa vào thứ này để cứu quán ăn, An Châu lớn từng nào? Cho nên, yêu cầu của đại tẩu, xin lỗi, ta không đồng ý. Ý của ta là không liên quan đến chúng ta, đương nhiên cũng không cho cách làm và bạc.” Tăng Thụy Tường nói.

Chu thị nghe xong thở phì phì bước đi, Thu Ngọc thấy không có ai chiếm được tiện nghi, ở lại nói một hồi mới đi, đơn giản là nói chuyện lão gia tử cùng Điền thị không được sống tốt như xưa, Chu thị không cho thêm thứ gì..., Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cũng không tiếp lời.

Bọn họ đi rồi, cả nhà Tử Tình cuối cùng thở dài nhẹ nhõm, chuyện này coi như giải quyết thuận lợi.

“Cha, nương, vừa rồi đại nương ta nhắc tới căn phòng trước đây chúng ta ở, nói lúc ở riêng ông nội đã bảo đưa phần đất tổ cho hấn, nhưng tiểu cô nói, phòng đằng sau có một nửa là của chúng ta, nghe ý đại nương thì hình như chỗ đó cũng thuộc về nàng, đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Tử Tình đột nhiên hỏi.

“Ai nói đều là của đại nương người? Trước kia ông nội người chỉ cho bọn họ phòng trước thôi, không bao gồm đằng sau, cho nên chúng ta có một nửa, nhưng chúng ta cũng không có khả năng về ở, tranh đoạt làm gì? Cũng không đáng mấy lượng bạc.”

“Bạc thì không được bao nhiêu, nhưng đạo lý này phải để đại cha đại nương hiểu, chúng ta dù nhường nhịn bọn họ nhưng không cho, bằng không, người ta còn không cảm kích, lại coi như đó là bốn phần chúng ta phải làm.” Tử Hỉ nói.

“Không phải ông bà người vẫn khỏe mạnh à? Nói mấy thứ này làm gì?”

“Đâu phải nói bây giờ đâu, chỉ nói để cha suy nghĩ thôi.” Tử Lộc nói, Thẩm thị cũng gật gật đầu, phụ họa vài câu.

Sau này Trần thị tự mình luyện tập làm thật nhiều bánh ngọt, Tử Tình không thể không thừa nhận nàng có thiên phú và sức chịu đựng hơn mình.

Tháng Tám, trước Trung thu tiền, Trần thị bán bánh ngọt ở tiệm cơm, bánh ngọt đưa ra, không chỉ để Trần thị buồn bán đắt đỏ, mà còn giải quyết một số trứng gà lớn ở chanh viên. Trần thị chia hoa hồng cho Tử Tình, nhưng Tử Tình từ chối.

Tử Lộc thi rớt, điều này nằm trong sự kiến của mọi người, quan trọng lag cũng trong dự kiến của Tử Lộc, cho nên lần này hắn không suy sụp như mọi người tưởng tượng, nói muốn chuẩn bị tinh thần học thêm ba năm.

173. Chương 173: Nhận Sính Lễ

Thu đi đông đến, ngày nhanh chóng vào cuối tháng mười một, từ lúc Trung thu Lâm Khang Bình đã chuyển về Tỉnh viên ở, trưởng bối trong nhà nói ba tháng trước khi thành thân không được gặp mặt. Tử Tình không biết hắn đang bận làm gì, làm mọi người ngoài ý muốn là cả nhà Tử Phúc trở về vào tối mừng một tháng chạp, thấy Thẩm thị, biết chưa có nhận sính lễ, nói: “May là về kịp, không uống công chúng ta một mồi đi về.”

Ngày kế, chính là ngày nhận sính lễ, lão gia tử cùng Điền thị, chu thị, ba cô cô đều đến, may mà lần này Xuân Ngọc đến một mình, Tử Tình bọn họ đương nhiên không biết là do lão gia tử cùng Điền thị nói một lúc lâu với Xuân Ngọc.

Nhất là Điền thị, một năm nay ăn phải quả đắng, không ngờ con trai út thường ngày dễ sai dễ bảo, một năm nay, trừ tặng quà lễ, thì không cho bà một văn nào tiêu, đừng nói chuyện trợ giúp Xuân Ngọc, hai ông bà ăn ngon cũng khó khăn, cũng nghĩ đến mọi vấn đề đều do Xuân Ngọc, cho nên, bọn họ yêu cầu cả nhà Xuân Ngọc không được lắc lư trước mặt Tăng Thụy Tường, nhất là Đại Mao và Quế Anh.

Xuân Ngọc nghe xong cũng đành phải đáp ứng, dù sao, nàng còn nghĩ tương lai sẽ có một ngày Tăng Thụy Tường nuôi lão gia tử cùng Điền thị lá, nàng còn có thể đi theo chiêm được nhiều thứ.

Hà thị dẫn hai cậu và cữu nương Thẩm gia chạy tới, còn có Tam bà bà dẫn theo năm nàng dâu, Tử Tình cũng có chút tò mò Lâm Khang Bình chuẩn bị cái gì, nhưng Thẩm thị nói với hắn tăng không cần rêu rao quá mức, dù sao nơi này là thôn quê.

Lúc mười giờ, Tử Phúc đốt pháo ở cổng, sính lễ dạo một vòng quanh thôn mới nâng vào, đầu tiên là một cặp ngỗng trắng lớn, một cặp bình ngọc ột mét, bạch ngọc, phỉ thúy, mặc ngọc, hồng ngọc như ý các loại. Sau đó là đồ trang sức: vàng bạc, phỉ thúy, trân châu, hồng ngọc, mã não mỗi loại một bộ, tám nâng vải dệt bốn mùa. Bốn hòm da động vật, một bộ đồ quây áo hồ ly trắng muốt, lễ tiền 180 lượng, hai mâm bánh mừng, mười hộp trà mừng, rượu mừng mười vò, tổng cộng 38 nâng. Chát đầy Tiểu viện.

Chu thị không ngừng chặc chặc, nói: “Nhiều đồ thế, chặc chặc, tốn bao nhiêu bạc nhỉ? Chỉ mỗi tiền biểu đã cho hơn 100 lượng, nhiều thứ ta còn chưa thấy bao giờ, Tử Tình thật sự là số tốt.”

Thu Ngọc nói: “Tùng này đáng bao nhiêu chứ? Vườn nhà hắn hết một ngàn lượng bạc, chắc nhị tẩu nhấc nhở, sợ hắn khoe khoang quá mức làm người khác ghen tị. Nhưng ta thấy tùng này vải đủ để Tử Tình may mặc cả đời, trong nhà có mấy ruộng tràn đầy, bây giờ thêm 8 nâng nữa, mà đều là vải tốt.”

“Nếu Tử Bình nghe lời, thì năm đó cũng tìm người trong sạch giàu có, đứa nhỏ này mạng khổ mà.” Chu thị cảm khái.

“Năm đó toàn bộ tài sản của chúng ta cộng lại cũng không bằng một nâng ở đây. Kế tiếp, liền xem Quế Anh, đại tỷ, Quế Anh có tin tức gì không? Nó lớn hơn Tử Tình một tuổi. Theo ta thì đừng nên kén chọn nữa, gả được là tốt rồi, có mấy cái có thể ai có mạng tốt như Tử Tình chứ?” Thu Ngọc nói.

Xuân Ngọc nghe xong mất hứng, năm nay Quế Anh không biết đã hỏi bao nhiêu nhà, ai ngờ người ta đều không coi trọng nàng, sang năm đã mười tám, nếu không gả thì đúng là ảnh hưởng đến mấy đứa con sau này, nên đây là căn bệnh của Xuân Ngọc rồi,

Xuân Ngọc trừng mắt nhìn Thu Ngọc, nói: “Đỏ mắt người khác thì có ích lợi gì? Có bản lĩnh tương lai chờ người có nữ nhi, xem có thể gả cho người có tiền không đã?”

“Tử Tình thông minh, từ nhỏ đã có khả năng, nhà nhị tẩu khá lên đều do Tử Tình, chẳng phải chanh viên của Khang Bình cũng do Tử Tình làm ra à, theo ta thì Khang Bình mới là người mạng tốt. Tục ngữ nói đúng, nòi nào úng vung nấy, con của chúng ta thông minh thế à? Cho nên ta không sinh được đứa nhỏ như vậy, cũng đừng hâm mộ người ta.” Hạ Ngọc nói.

“Đúng vậy, khi đó mà Đại Mao làm nên chuyện thì tốt rồi.” Xuân Ngọc nói, trong lòng ảo não.

“Người còn nói mớ hử? Câm miệng đi. Đại Mao hơn được Khang Bình chỗ nào? Đã bế cháu gái còn nói linh tinh. Cũng tại người mới làm liên lụy cha mẹ.” Thu Ngọc hừ một tiếng.

“Ta cũng chỉ là nói mà thôi, nếu không đi cùng cha mẹ, bây giờ nhị ca nhị tẩu cũng không cho ta vào cổng, lần trước con Đại Mao ra đời, nhị ca khonogthemf cho quà gì.” Xuân Ngọc thở dài.

“Người còn nói nữa à, bây giờ cha mẹ muốn mua mấy lượng thịt cũng phải cân nhắc nửa ngày, nếu không tại người cả ngày lôi kéo nương tính kể nhị ca, nhị ca sẽ không đẩy cha mẹ ra, người còn không biết chừng mực, sống cuộc sống của người đi, nếu có chuyện gì xảy ra nữa, cha mẹ không giúp người được đâu.” Thu Ngọc nói.

“Ta biết, ta có thể không biết à? Một năm nay, không thấy ta ít về nhà mẹ đẻ sao? Mỗi ngày làm đủ việc, đủ để ăn no, vài đứa nhỏ trong nhà sức ăn lớn, Tử Mao cũng không đọc sách nữa, bảo có đọc cũng không có tiền đồ gì, nhưng bọn nhỏ trừ việc ăn thì có thể làm cái gì? Tam Mao ra ngoài tìm việc một năm, cũng mang về hai lượng, bây giờ đến việc làm thuê cũng khó kiếm.” Xuân Ngọc thở dài, không có nhà mẹ đẻ duy trì, cuộc sống quá gian nan, sớm biết như thế, lúc trước cần gì làm.

Chu thị đứng lơ tai nghe, thế mới biết nguyên do, tiến lên nói: “À, đại muội muội, không phải đại tẩu trách người, nhưng người cũng không nhìn xem Đại Mao nhà người có đức hạnh gì, còn dám muốn cưới Tử Tình à, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Đại tẩu thật sự bội phục người, bàn tính đánh thẳng vào người thân, đáng tiếc, lúc này người chưa ăn được thịt dê mà phải chịu dê đái. Người không chỉ liên lụy cha mẹ, còn liên lụy nhà chúng ta nữa, đáng thương đại ca người một năm cực khổ làm mới được mười lượng bạc, bây giờ còn phải cho đi 3 lượng. Khó trách suốt ngày người luôn trách đại ca người không gặp cả nhà người, người nhìn xem người làm việc này, muốn gặp người khác à? Xem ra về sau ta phải cách người xa một ít.” Chu thị nói xong xoay người bước đi, hoàn toàn không nhìn khuôn mặt lúc đỏ lúc đen của Xuân Ngọc.

Hai vị cữu nương của Thẩm gia đang hỗ trợ, nghe thấy mấy người các nàng đối thoại, che miệng cười trộm.

Lúc này, Điền thị đã đi tới, nói: “Các người còn ở đây làm gì? Người ta đến thêm trang (cho thêm đồ, các họ hàng tặng đồ cho người con gái sắp lấy chồng), các người chưa xem đủ à? Ta nói cho người biết, Xuân Ngọc à, đừng làm bọn ta mất mặt thêm, bằng không, cha người cũng không tha cho người, một năm nay vì người mà bao nhiêu người bị liên lụy, ngay cả ta cũng bị cha người oán trách.”

Xuân Ngọc nghe xong mặc dù không vui, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Thẩm thị thưởng cho người đưa sính lễ, chờ mọi người xem xong, liền đem mọi thứ bỏ vào kho rồi khóa lại.

Lúc này, mọi người đều tụ tập ở khuê phòng của Tử Tình, chờ thêm trang cho Tử Tình. Bởi vì đều là nữ quyến, đương nhiên không chú ý nhiều, nói ít chuyện, Tam bà bà nói: “Đệ muội à, cháu gái sắp lấy chồng, không biết người chuẩn bị cho thứ tốt gì, chúng ta chờ nhìn xem.”

Điền thị nghe xong thầm nghĩ: hừ, may mà lần này ta chuẩn bị trước, bằng không lại để các người chế giễu.

Điền thị chậm chậm lấy ra một xấp lụa đỏ thẫm, đây là vải mua bằng tiền của lão gia tử, lúc Tử Tình hiếu kính lão gia tử một điều tiền, lấy 500 văn mua một xấp này. Đối với bà thì đây là quá nhiều rồi. Dù sao năm nay lão gia tử chúc thọ, một nhà Xuân Ngọc ở một tháng, may mà trong tay còn thừa vài lượng bạc của năm ngoái.

Điền thị thấy ra vải, nhìn Tam bà bà, thầm nghĩ: “Ta xem người có thể lấy được thứ tốt gì, dù sao Tử Tình không phải cháu ruột của người. Ta đây dung hết nửa lượng bạc đây.”

Tam bà bà vượt đầu Tử Tình, cười cười: “Tình nhi của chúng ta là đứa nhỏ tốt, đáng tiếc tam bà bà không có gì hay ho cho người, tam bà bà cho người một đôi vòng chân, sau khi xuất giá, cho dù người đi đến nơi

nào, đừng quên đây là nhà mẹ đẻ của người, chúng ta đều là chỗ cho người dựa vào.” Tam bà bà nói xong liền đem một đôi vòng bạc tinh xảo bỏ vào khay.

Tử Tình nghe xong vành mắt đỏ lên, vội cảm ơn, sắc mặt Điền thị thay đổi, có chút ảo não, cũng có chút buồn bực, đáng ra thì Tử Tình chỉ là cháu họ, hơn nữa, điều kiện nhà Tam tẩu tử cũng không tốt lắm, làm sao có thể ra tay hào phóng như thế? Bà không biết rằng, vài năm nay, bọn họ thân cận với Tử Tình, được giúp đỡ không ít, Tử Tình cho các con trai của Tam bà bà đến nay mỗi người được chừng 50 lượng, còn không tính thứ khác, Tăng Thụy Ngọc thì càng không cần phải nói, xây nhà mới, trồng trọt, thứ nào không phải do nhà Tử Tình giúp. Còn có vài tôn tử nữa, Tam bà bà là người biết ơn, nên dạy dỗ con cháu, có ân thì báo đáp.

Tam bà bà cho xong rồi, đến phiên Chu thị, chu thị cũng là sủng sất, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Chu thị cũng ột xấp vải, không khác Điền thị là mấy, chắc hai người đã thương lượng trước, kế tiếp là các nàng dâu nhà Tam bà bà, đều là trang sức bằng bạc, trăm cài, vòng đeo tay, dây chuyền, nhẫn, dâu cả của Tam bà bà nói: “Tử Tình, các thím không có gì đáng giá, tặng ít đồ để người làm kỉ niệm, đây là tâm ý của các thím.”

Thẩm thị thấy vậy vội nói: “Các người quá khách khí rồi, này mà không đáng giá à? Chắc các người còn không mua ỉnh, mà lại đưa tới cho đứa nhỏ, Tình nhi cũng phải cảm ơn các người.”

“Thôi thôi, trong lòng chúng ta hiểu là được, ngày mừng rỡ đừng nói những lời dư thừa.” Nhị nàng dâu nói xong, nhìn về phía Xuân Ngọc.

174. Chương 174: Thêm Trang

Xuân Ngọc nói: “Ta cũng không tốt như các người, chỉ có thể làm thứ có tâm ý mà thôi. Tử Tình đừng ghét bỏ cô người, người cũng biết, nhà đại cô người bây giờ khó khăn nhất, ngay cả bữa cơm cũng ăn không đủ no, làm gì có tiền rảnh rỗi mà mua gì đó, lại không mạng tốt giống người ta, có người giúp đỡ. . .”

“Người là tới thêm trang hay là tới kẻ khổ, làm gì mà nói nhiều thế?” Điền thị bất mãn trừng mắt nhìn Xuân Ngọc.

Xuân Ngọc đành phải lấy ra một đôi giày thêu ném vào khay, Điền thị nhú mày, xem ra hôm nay lại mất mặt nữa, bên nhà mình chưa ai tặng được cái gì nên hờn cả.

“Tử Tình, đại cô làm một đôi giày cho người, tốt xấu gì cũng là tâm ý của đại cô, người đừng ghét bỏ, còn nữa, vừa rồi Tam bà bà mới nói một câu rất hay, ‘cho dù người đi đến nơi nào, đừng quên đây là nhà mẹ đẻ của người, chúng ta đều là chỗ cho người dựa vào’, người đừng hận đại cô, đại cô cũng không có cách nào khác mới làm vậy, cuộc sống quá khó khăn mà.” Xuân Ngọc nói.

Vốn Tử Tình định không nói gì, thốt ra lời này, Tử Tình tức giận lên, cười với Xuân Ngọc: “Đại cô, giày này vừa thấy đã biết không phải số đo của ta. Đại cô vội vàng quá nên cầm nhầm giày của Quế Anh biểu tỳ đến à?”

Xuân Ngọc nghe xong, mặt đỏ lên, hự hự nói: “Ta thấy hai người gần bằng tuổi nhau, nên chân chắc cũng không khác là mấy.”

“Đại muội tử thật biết nói giỡn, ha ha, người không muốn làm giày cho Tử Tình, e là cầm một đôi giày của Quế Anh đến cho, mà người đúng là thứ gì cũng nói được, ha ha, cười chết mất thôi.” Chu thị nhìn không được cười nói, có thể nhìn thấy Xuân Ngọc xấu mặt, cũng có thể nhìn thấy Điền thị xấu mặt, thật sự là vui vẻ.

Tử Tình cũng cười mỉm như trước, nhìn về phía Xuân Ngọc: “Đại cô, biểu tỳ lớn hơn ta một tuổi, với lại chưa nghe ai nói rằng gần bằng tuổi thì chân cugx gần bằng nhau cả. Ta còn tưởng rằng đại cô vội vàng quá nên cầm nhầm giày của Quế Anh biểu tỳ chứ, ai ngờ đại cô chưa hề hỏi cỡ chân của ta thể nào mà đã tùy tiện làm một đôi giày có có lệ, thật ra, lẽ vật không cần giá trị, chỉ cần có tâm là đủ.”

“Cháu gái của chúng ta thật biết ăn nói, chúng ta không thể so sánh với Tử Tình, mọi thứ tặng ở đây đều là tâm ý (lòng thành) mà thôi. Đến đến. Xem nhị cô đưa nhỏ cho gì nào.” Tam bà bà mở miệng phá tan không khí xấu hổ.

Điền thị tức giận trừng mắt Xuân Ngọc, nửa ngày chưa nói ra cái gì, nhìn về phía Hạ Ngọc, nàng biết Hạ Ngọc luôn luôn thân thiết với Tử Tình, quả nhiên thấy Hạ Ngọc lấy ra một đôi vòng tay bạc khắc hoa, Điền thị mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì đến vội vàng, trước đó bà cũng không biết các nữ nhi chuẩn bị cái gì. May mà cuối cùng cũng có đưa tặng đồ được được.

“Tử Tình, nhị cô biết hồi nhỏ ngươi chịu không ít khổ. Nhị cô không thể giúp đỡ ngươi làm gì nhiều, mấy năm nay còn phiền ngươi tới chiếu cố nhị cô, trong lòng nhị cô đều hiểu rõ, Tử Tình của chúng ta là đứa nhỏ tốt, ai cưới ngươi thì người đó mới có phúc, nhị cô chúc ngươi về sau hạnh phúc mãi mãi, cuộc sống ngọt ngào êm đềm.” Hạ Ngọc vuốt đầu Tử Tình, vành mắt đều đỏ.

Thu Ngọc cũng tặng một cặp bông tai bạc, vài năm nay, Tử Tình luôn luôn chiếu cố nàng, Chú Vân Giang luôn luôn giúp đỡ Tử Tình làm chút chuyện, cho nên, lần này nàng cũng không thương lượng cùng Xuân Ngọc, tự mình làm chủ. Lúc trước toàn nghe ý Xuân Ngọc mà mất mặt, nên lần này tự mình quyết định.

Bên Tăng gia tặng xong, đến phiên nhà mẹ đẻ Thẩm thị, vài người cùng nhìn về phía Hà thị, Hà thị cười nói: “Ta chỉ có một nữ nhi, đây là cháu gái ngoại đầu tiên của ta lấy chồng, lão bà như ta cũng chỉ ra chút tâm ý, mong các vị đừng chê cười ta.” Hà thị nói xong lấy một đôi vòng tay vàng. Hứa thị cùng Triệu thị còn có ba cữu nương Tiêu thị chung tiền mua một bộ trang sức vàng để tặng.

Tam bà bà cười nói: “Vẫn là phu nhân nhà thông gia ra tay hào phóng, chúng ta không thể sánh bằng, Tử Tình là người có phúc, được nhiều người thương.”

Điền thị đen mặt, cười cũng không được, muốn nói chút gì lại sợ đắc tội Thẩm thị, mọi người chê cười, tóm lại, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, cũng may Thẩm thị vẫn phúc hậu, nói: “Được rồi, Tam nương đừng trêu ghẹo nương ta nữa, thêm trang xong rồi, mọi người cũng nên đi uống một ly rượu mừng. Ta thay mặt Tử Tình cảm ơn các vị trưởng bối.”

Tam bà bà cũng biết ý Thẩm thị, tự nhiên sẽ cho Điền thị một đường lui, nên chỉ nói giỡn, không hề đề cập tới chuyện thêm trang, chắc sợ gây chuyện làm Thẩm thị ngọt ngào. Các khách nhân khác sau khi ăn xong đều về, Hà thị ở lại.

Buổi tối, Tử Tình có chút không yên, có chút buồn bã, có chút phiền chán, nghĩ đến mình sẽ thành thân ở cổ đại, sẽ có con của mình, cả đời này chỉ có thể ở lại đây, lo sợ nghi hoặc bất an nói không nên lời, nếu thật sự có cơ hội trở về hiện đại thì mình cũng không bỏ nơi này.

Tử Tình ngồi ngẩn người ở đầu giường, Hà thị vào được, lôi kéo tay Tử Tình, cõng vòng ngọc trên tay mình ra đeo lên tay Tử Tình, Tử Tình vội rút tay về, “Bà ngoại, không được đâu, vừa rồi người mới tặng lễ vật giá trị lớn, đồ quý trọng như vậy thì người cứ giữ, sao có thể cho ta?”

“Hài tử ngoan, cái kia là tặng để mọi người xem. Đây là vòng ta để lại cho nương ngươi, vốn định để nương ngươi cất đi, bà ngoại có thể thấy được cảnh ngươi xuất giá, cao hứng, bây giờ cho ngươi, ngươi không được tháo ra đâu đấy, nếu không bà ngoại sẽ tức giận, chẳng lẽ là chướng mắt đồ của bà ngoại à? Bà ngoại nói cùng ngươi, đây là vòng tay quý, tiếc rằng chỉ có một cái, nếu không thì lúc này đã thêm trang cho ngươi rồi.”

Tử Tình đành phải bỏ tay xuống, “Nghĩ gì mà thần thờ vậy?” Hà thị hỏi.

“Ta cũng không biết, chỉ suy nghĩ lung tung thôi, có chút sợ hãi, lại có chút khẩn trương, lại luyến tiếc người nhà.”

Hà thị ôm Tử Tình, vỗ phía sau lưng Tử Tình, nói: “Đây là cảm xúc mà mỗi nữ nhân đều phải trải qua, so với nương ngươi cùng bà ngoại ngươi, ngươi tốt hơn nhiều, quen biết Khang Bình từ nhỏ, ở chung vài năm nay, nên hiểu tính tình nhau, lại không có nhà chồng, không cần phụng dưỡng cha mẹ chồng, nhà mới sát bên, muốn về nhà mẹ đẻ thì nhắc chân một cái là đến, lại không cần sầu não vì chuyện tiền nong. Đứa nhỏ, biết đủ đi, đừng có đùa giỡn việc gì đó, từ nhỏ hẳn đã không có cha mẹ yêu thương, ngươi nhất định phải

đội hần, người nhường ta một thước, ta kính người một trượng, đừng vì chút việc nhỏ mà cãi nhau nhé? Nhớ kỹ lời bà ngoại dặn, bà ngoại sẽ không hại người.”

Tử Tình dựa vào người bà ngoại, đáp ứng. Hai người còn nói một số chuyện về vợ chồng, mới tắt đèn đi ngủ.

Ngày mùng tám tháng chạp, buổi chiều, trong nhà liên tục có không ít khách đến, cả nhà Thẩm Kiến Nhân đều ở lại, nhóm đầu bếp đã đến nấu thử bếp, rất lộn xộn, Tử Tình ngược lại rất rảnh rỗi, chơi cùng Vĩnh Liên, bụng Trần thị rất lớn, Thẩm thị cũng không để nàng ra ngoài, nói nhảm cùng Tử Tình ở trong phòng, từ ăn uống đến quần áo, còn nói về làn da Tử Tình.

“Muội muội, một năm nay ta nghe người nói, uống không ít sữa dê, mặt quả thật nhẵn nhụi không ít, thật đúng là phải cảm tạ người. Khó trách nhị ca người thường xuyên nói người tốt, ta cũng là không biết tu luyện mấy đời mới được gả vào Tăng gia.”

“Nhị tẩu, lúc nhỏ nhị ca ta chịu nhiều cực khổ, có chuyện gì đều để ở trong lòng, nhưng là người biết thương yêu. Với lại ta còn muốn cảm ơn nhị tẩu, ta thấy nhị ca một năm nay mở lòng hơn nhiều.”

“Ta có làm gì đâu mà cảm ơn? Nhị ca người là người tốt, hần còn nói lúc muội muội người còn nhỏ, chịu không ít khổ, nên bảo ta đối tốt với người hơn, nhưng m, ta có thể uội muội gì đây? Lại được muội muội giúp đỡ không ít.”

Đang nói, Lưu thị tiến vào cho em bé ăn, cười nói: “Các người nói gì thế?”

“Có thể nói cái gì? Nói đại tẩu sinh xong Vĩnh Liên, càng ngày càng đẹp ra.” Tử Tình cười.

“Người đừng ba hoa với ta, đến lúc đó, ta xem người nào đó cần phải ăn chút đau khổ thế nào khi sinh con nhà.” Lưu thị cũng cười nói.

Mùng chín, buổi chiều, giờ Thân canh ba, buổi tiệc bắt đầu, tổng cộng mở hai mươi lăm bàn, hôm nay là bữa ăn chính bên nhà gái, Thẩm thị để Tử Tình thay áo bông đỏ thắm, quỳ lạy các trưởng bối bên nữ quyến, mặc dù Tử Tình không tình nguyện, nhưng phong tục bắt buộc, đành phải làm theo. Lưu thị bụng khay, Tử Vũ cầm bồ đoàn, Thẩm thị dẫn Tử Tình, Tử Tình cảm giác mình như một người máy, Thẩm thị bảo làm gì thì làm nấy, bảo quỳ thì quỳ. Quỳ một lượt, đầu đều choáng vàng hôn mê, may mắn mà ngày mai nhà trai không có trưởng bối.

Đụng đầu xong, Tử Tình thay áo bông, Lưu thị bụng ít đồ cho nàng ăn, Tử Tình biết buổi tối còn có khóc gả, nên nhanh chóng ăn cơm, sau đó ngồi ngay ngắn ở đầu giường.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trời dần dần đen, thanh âm bên ngoài càng ngày càng ít, Tam cữu nương Tiêu thị cùng Thẩm thị vào, ba vị cô cô đi theo sau, ngồi ở đông ốc, Lưu thị đỡ Tử Tình cùng Tử Tình và một đồng biểu tẩu ngồi ở tây ốc, một hồi liền nghe thấy Thẩm thị nức nở, Tiêu thị khóc kể, lời giống lúc Hạ Ngọc xuất giá, đơn giản là cha mẹ ngậm đắng nuốt cay đem nữ nhi nuôi lớn...

Tử Tình không biết trả lời cái gì, cũng không thể khóc kể, nước mắt lại dừng không được, trí nhớ kiếp trước kiếp này chen nhau ùa về, tuyệt vọng vì không thể gặp lại cha mẹ kiếp trước, lại khó xử vì cha mẹ kiếp này cẩn thận yêu thương mình mười năm, Tử Tình không biết lựa chọn thế nào, mâu thuẫn nhiều ngày giờ phút này tìm được nơi phát tiết, khóc rống một hồi, Tử Tình không biết là thân nhân bên cạnh nghe thấy Tử Tình khóc rống, rơi lệ ào ào, gật đầu nói: “Đứa nhỏ này rất có hiếu.”

Lưu thị ôm Tử Tình, luôn luôn vỗ phía sau lưng Tử Tình, không biết qua bao lâu, tâm tình Tử Tình mới từ từ tốt hơn, khóc gả cũng kết thúc viên mãn, khách nhân lục tục ra về.

Lúc này, Tăng Thụy Tường và bọn Tử Phúc vào.

175. Chương 175: Phượng Quan Hà Bí *

Tử Phúc cầm một mâm lớn trong tay, dùng vải đỏ phủ lên, nói: “Hôm nay đến phiên chúng ta thêm trang uội muối, đại ca lại lấy không có thứ gì tốt để làm quà đáp lễ uội muối, cũng chỉ có cho ít tục vật (vật bình thường).”

Tử Phúc, Tử Lộc cho Tử Tình một trăm lượng để áp đáy hòm, Tử Tình chối từ nói: “Đại ca, nhị ca, các người vừa mới ở riêng, bạc này tự cất đi.”

“Nha đầu ngốc, đây là tâm ý của đại ca nhị ca, sao có thể không nhận, vốn là đại ca chuẩn bị cho người một quà lớn nữa, nhưng phụ thân tranh chấp với ta nửa ngày, hấn muốn tự mình bỏ bạc, đại ca đành phải tặng một vật nhỏ.” Nói xong, Tử Phúc kéo vải đỏ ra, là một bộ phượng quan hà bí, có hình phượng hoàng bằng vàng, ngọc xanh biếc, làm Tử Tình hoa mắt, lúc đại ca nhị ca thành thân không thấy tẩu tử đội cái này, Tử Tình còn tưởng rằng không có phong tục này nữa chứ?

Thấy Tử Tình nghi hoặc nhìn về phía bọn họ, Tử Phúc nói: “Chị dâu người trong nhà không có điều kiện, đây là điều Khang Bình và phụ thân cũng nghĩ ra, hấn muốn tự mình đưa người một cái, bị phụ thân cự tuyệt, phụ thân gửi thư cho ta, bảo ta đặt làm một theo yêu cầu ở kinh thành vốn lễ vật này ca ca muốn tự mình đưa cho người, nhưng phụ thân không cho, thôi thì khăn quàng vai để ca ca cho cũng được. Mặt khác, còn có một bộ trang sức chị dâu người chọn nữa.” Tử Phúc nói xong lại đưa một hộp gỗ nhỏ, mở ra, ánh vàng rực rỡ.

Lúc này, Trần thị cũng đưa một cái hộp gỗ, nói: “Muội muội, nhị tẩu chọn không thể đẹp bằng đại tẩu, nhưng cũng là tâm ý của nhị tẩu.” Mở ra, cũng là ánh vàng rực rỡ. Còn lớn hơn Lưu thị một ít, nhưng không tinh xảo bằng.

“Tử Tình thật tốt số, nhiều người đòi tặng người phượng quan hà bí, người nhà bình thường chưa thấy được thứ này thì sao mà biết để đặt mua? Nhìn hai người ca ca, mỗi người cho 100 lượng để áp đáy hòm b, hai tẩu tử ra tay cũng đều là vàng. Nhà đệ muội đúng là càng ngày càng khá giả, chúng ta cũng được nhờ không ít.” Tiểu cữu nương Tiêu thị cười nói.

“Đứa nhỏ này từ nhỏ đã gặp không biết bao nhiêu là nạn, đều tại kẻ làm cha không tốt như ta, không thể ở bên cạnh đứa nhỏ, chờ lúc ta trở lại thì lại có đồng chuyện xảy ra, ta vẫn không chiếu cố nàng tốt, duy nhất làm đúng một việc chính là giúp nàng chọn vì hôn phu này, hi vọng về sau nàng có thể sống bình an, ta làm cha cũng không uổng công.” Tăng Thụy Tường nói xong vành mắt đỏ lên, chắc lại nhớ tới những năm gần đây.

Tử Tình vội lại gần. Tuy phụ thân có chút yếu đuối, nhưng luôn thương yêu nàng, lần này, có thể cho nàng một bộ phượng quan hà bí, cũng coi như là điều quý báu.

Tăng Thụy Tường vuốt đầu Tử Tình, ghen ngào: “Tình nhi, phụ thân cũng thật luyến tiếc người, mũ phượng phụ thân cho, người thích không? Phụ thân cảm thấy Tình nhi của ta phải thuận lợi vui vẻ mà xuất giá. Phụ thân muốn cho người những điều tốt đẹp nhất. Tình nhi, người phải nhớ kỹ, bất cứ lúc nào, người đều là bảo bối trong lòng phụ thân.”

Mọi người nghe xong đều rung động, rơi lệ.

Tử Tình tắm rửa xong, trước khi ngủ, Thẩm thị đi lại, ôm cái hộp nhỏ, sờ sờ đầu Tử Tình, đưa cho Tử Tình một quyển sách nhỏ cũ cũ, nói: “Đứa nhỏ, chuyện khác nương không nhiều lời với người, người là người thông minh, của hồi môn hai ngàn lượng bạc cùng khế đất cửa hàng, ruộng nước đều ở trong này, vừa rồi nhiều người nên nương không lấy ra. Nương tin người sẽ sống tốt Nhưng có một việc, chuyện buổi tối ngày mai, mỗi người phụ nữ đều phải trải qua chuyện này, lần đầu tiên sẽ đau, người phải chịu đựng, đừng phát giận. Khang Bình làm gì với người, người đều chiều hấn. Nương sợ người thẹn thùng, nên người tự nhìn đi.” Nói xong Thẩm thị liền bỏ đồ lại, rời đi.

Tử Tình mở quyển sách, chất giấy có chút thô ráp, nét vẽ cũng không tinh xảo, nhưng có thể mơ hồ nhìn ra bóng người cùng tư thế, Tử Tình chưa từng gặp qua thứ này, tuy rằng yêu Lưu Sầm vài năm, nhưng giới hạn chỉ trong việc nắm tay, hôn môi. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ, lúc đó Lưu Sầm muốn inh một đường lui, cũng có lẽ là vì Lưu Sầm chỉ coi nàng là tiểu muội.

Ngày kế, sáng sớm, Tử Tình còn đang trong giấc mộng, đã bị Thắm thị cùng Lưu thị túm lên, nói: “Người còn chưa tỉnh hả, ngủ gì mà ngon quá vậy.”

Chỉ chốc lát, tiểu cữu nương Tiêu thị cũng vào, nói muốn làm tục chải tóc cho Tử Tình, Tử Tình sợ đau, hỏi Thắm thị: “Nương, có thể không làm không?”

Thắm thị búng trán nàng một cái, nói: “Bậy bạ cái gì? Ngồi im đi, cấm nhúc nhích.”

Đang nói, Diên thị cùng Tam bà bà vào, còn có đại nương cùng vài cô cô Tử Tình, Xuân Ngọc luôn luôn không dám lên phía trước, chắc là vì chuyện thêm trang bị mọi người chê cười, về nhà lại bị Diên thị oán trách, hôm nay chỉ ngồi ở góc tường.

Một cái trứng gà vừa nấu xong, lột vỏ, lăn qua lăn lại trên mặt Tử Tình, sau đó, Tam bà bà miệng cắn một đoạn chỉ, tay vừa sờ lên mặt Tử Tình, Tử Tình “Ồi” một tiếng kêu lên, Tam bà bà cười nói: “Đứa nhỏ này, ta còn chưa bắt đầu mà, người ôi cái gì?” Mọi người nghe xong cười vang.

Trải qua một phen chà đạp của Tam bà bà, cuối cùng cũng xong cái mặt, Tử Tình cảm giác mặt tê tê, không giống mặt của mình. Lưu thị bưng chậu nước ấm, để Tử Tình rửa mặt, hầu hạ Tử Tình thay quần áo, Tử Tình đã vụng trộm thay áo ngực đỏ thẫm, nội y màu đỏ, áo bông màu đỏ, hạ thân là quần đỏ, mang xong áo bông và váy cùng màu mới mặc giá y đỏ thẫm, mặt trên thêu uyên ương nghịch nước, là Tử Tình tự mình thêu, giá y rất dài sát mặt đất.

“Bộ này của muội muội thật sự là rất đẹp, ta thấy đều hoa mắt, muội phụ mà thấy còn không choáng váng mới lạ. lát nữa phải lấy nhiều hồng bao mới được.” Lưu thị cười nói.

Một phòng nữ quyến cũng cười tán thành, ào ào nói: “Đúng vậy, Tử Tình là nương tử xinh đẹp nhất mà chúng ta thấy. Nói là ở nông thôn thì không ai tin đâu.”

Lúc này, Thắm thị mang phượng quan hà bí sang, tự nhiên lại làm hoa mắt mọi người, ào ào tiến lên, nói muốn nhìn xem thứ mà cả đời nữ nhân hy vọng, ánh mắt nhìn về phía Tử Tình, có hâm mộ, có ghen tị, cũng có thật tình chúc phúc.

” Tử Tình, không phải tốt số bình thường, ta coi như mở mắt. Chậc chậc, lại là vàng lại là bạc, còn có trân châu đá quý, gấp cũng chưa gấp qua, tốn bao nhiêu ngân lượng mới mua được?” Chu thị nói.

“Có thể này mới sang mắt chứ, còn chưa thấy qua thì đừng nói đến việc đội? Lúc ta xuất giá cũng muốn đội bộ này, còn có giá y này, đời này cũng đáng. Đáng tiếc, không mạng tốt như người ta.” Thu Ngọc thở dài.

“Biểu muội à, đời này đừng mong ước nữa, vẫn nên kiếm tiền cho tốt, tương lai làm cho nữ nhi người một cái, để nó vui vẻ, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của người. Với lại bên Thắm gia chúng ta, chỉ có mỗi Tử Tình có thôi.” Tiêu thị nói.

” Tăng gia chúng ta cũng vậy, đại biểu tỷ, khi đó điều kiện nhà người rất tốt, sao cô ta không làm một bộ cho người?” Thu Ngọc hỏi.

“Tốt gì? Chỉ hơn người bình thường một ít mà thôi, nhà ai có thể tiêu tốn chục lượng bạc làm một món đồ này, không biết toàn bộ gia sản có được một trăm lượng hay không nữa? Đừng nói đến đồ cưới.” Tiêu thị cười.

“Hả, thứ này hết cả chục lượng bạc? Chỉ đội lên đầu một lát, về sau cũng không thể dùng nữa, chỉ có thể cất đi, đệ muội thật đúng là tiêu pha. Vậy trong nhà đệ muội có bao nhiêu bạc?” Chu thị thở dài.

“Có mấy ai có phúc như biểu muội ta đâu, mấy người tranh nhau muốn tặng mũ phượng, sợ bạc trong tay mọc nấm.” dâu cả Tiêu thị - Vương thị cười nói.

Bọn Thu Ngọc nghe xong tò mò, vội hỏi nguyên do. Tiêu thị bảo: “Còn có thể là ai chứ, muội phụ cùng hai đứa Tử Phúc Tử Lộc, còn có Khang Bình, chậc chậc, muội phụ ta cũng nói, cháu ngoại nữ này chịu nhiều khổ, còn bị nhiều kẻ đui mù làm hại suýt nữa là hồng thanh danh, lúc này, muội phụ ta muốn thuận lợi vui vẻ gả con đi, để những kẻ mắt theienr cận biết Tình nhi nhà của ta vẫn sống được ngày lành.”

Tiêu thị nói xong, mấy người trong phòng đều nhìn về phía Xuân Ngọc, Xuân Ngọc chỉ nhìn chăm chăm mũ phượng, thấy mọi người nhìn mình, mặt đỏ lên. Diên thị cũng biến sắc mặt, tìm cớ kéo Xuân Ngọc ra

ngoài. Tử Bình cũng xót xa không thôi, cùng là một nữ hài lớn lên cùng nhau, bây giờ lại khác nhau một trời một vực, đến cùng là bắt đầu kém từ chỗ nào? Tử Bình không hiểu, cũng theo Điền thị ra ngoài, ba người ngồi cùng nhau, ai thán vận mệnh.

Thay xong quần áo, đại con dâu Vương thị nhà tam cữu nương bắt đầu chải tóc cho Tử Tình, bởi vì có mũ phượng cho nên trên đầu Tử Tình không có gắn trang sức phức tạp gì, chỉ búi tóc lên rồi cắm một trâm ngọc, Lưu thị trang điểm nhạt cho Tử Tình, đây là yêu cầu của Tử Tình, vốn làn da nàng đã trắng hồng, hàng năm kiên trì uống dưa dẻ, thậm chí còn vụng trộm dùng sữa dẻ tắm rửa, cho nên thì cần tô son đã có vẻ kiều mị vô cùng. “Muội muội thật xinh đẹp, không cần dung son phấn đã đẹp khiến người ta ngây người, một hồi, muội phu sẽ há hốc mồm cho coi.” Lưu thị cười nói.

“Đúng vậy, muội phu mới là người có phúc, ta thấy muội phu rất yêu thương muội muội, bây giờ kết hôn, không biết nâng niu cỡ nào.” Trần thị nói.

“Có người làm tẩu tử như các người à, suốt ngày chỉ biết chê cười ta? Đại tẩu à, ta đói bụng, phiền người lấy cho ta ít đồ ăn, được không?” Sáng sớm thức dậy, vội vài mấy giờ, bụng Tử Tình thăm thì vang lên.

Mấy nữ quyến gần đấy nghe thấy được, đều cười vang.

176. Chương 176: Tử Tình Đại Hôn (1)

Lưu thị cũng cười nói: “Lúc đó ta hồi hộp đến nỗi ngủ không được ăn không vô, ta thấy người lại khác hoàn toàn, vừa ngủ vừa ăn. Ta chưa thấy tân nương nào như người cả! Đệ muội, người thì sao?”

“Còn không giống nhau à, cả đêm không ngủ được, sáng sớm đã bị gọi dậy, làm gì được ăn cơm, chỉ sợ mình làm ra lỗi, cũng lạ ha, sao lúc đó mình không biết đói nhỉ?” Trần thị nói.

Vừa khéo Tử Hỉ tiến vào, nghe thấy lời này, nói: “Ỗ của ta cầm tinh con heo, có nghỉ gì đâu, hết ăn lại ngủ.”

Tử Tình định nhảy lên véo hấn, Thẩm thị mắng: “Lại quậy phá à, không nhìn xem lúc này là lúc nào, sắp thành thân rồi mà còn tinh nghịch, lát nữa quần áo bị vò nát, xem người ra ngoài thế nào?”

Lúc này, có mấy người nữ quyến họ hàng tiến vào, Tử Tình chỉ có thể ngồi ngay ngắn lại. Các nàng đứng trước mặt Tử Tình, đàm luận giá y cùng phượng quan hà bí của Tử Tình, còn có mấy người sờ sờ. Điền thị cùng Xuân Ngọc, còn có Tử Bình cũng theo vào, Tử Tình nhìn thoáng qua, vành mắt Tử Bình còn hơi đỏ, cúi đầu không biết nghĩ cái gì, Xuân Ngọc lại luôn luôn nhìn Tử Tình, xem mũ phượng mà ngẩn người, Tử Tình tự nhiên không biết, Xuân Ngọc vừa nghe nói mũ phượng trị giá chục lượng bạc, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, một cái mũ phượng là chục lượng, còn có trang sức vật liệu may mặc, đủ cả nhà mình sống tốt mấy chục năm.

Thời gian tối, Tử Tình nghe thấy bên ngoài có người ồn ào “Đến...đến rồi...”, pháo vang lên, Thẩm thị tự mình mang mũ phượng cho Tử Tình, sửa khăn quàng vai lại, đội khăn yên ương nghịch nước lên, liền đi ra ngoài, Tử Hỉ kéo Tử Thọ nhanh chóng đóng cửa phòng của Tử Tình lại.

Người đón dâu uống nước trà, đây là thời điểm chú rể muốn gặp tân nương. Tử Hỉ cùng Tử Thọ thủ ở cửa phòng, mặt cười gian dối, tính xem có thể lấy bao nhiêu hồng bao, “Tỷ phu, ha ha, chúng ta rất cực cũng đợi đến ngày này, người cho tiền đi, khi nào vừa lòng chúng ta mới mở cửa, chậm trễ canh giờ cũng đừng trách bọn ta không nói trước cho người biết.”

Chu thị vừa thấy, đẩy Tử Toàn ra, thừa dịp hỗn loạn muốn một vài cái hồng bao (phong bì lì xì), nói: “Nhanh đi tìm hai ca ca của người, tỷ tỷ người sẽ cưới, bảo tỷ phu người là muốn hai cái hồng bao.”

Thu Ngọc thấy cũng đẩy Mộc Mộc ra, bởi vì nói lý ra thì tiểu hài tử nhà gái chưa kết hôn đều nhận được hồng bao, nhưng lúc đưa thân đến nhà trai mới cho. Rất ít người giống Tử Hỉ, Tử Hỉ cũng chỉ muốn bày trò cho vui, không ngờ bị các nàng chui chỗ trống. Nhưng nghĩ là hôm nay ngày vui, dù sao cũng tốn không bao nhiêu, liền không để ý. Ngược lại kéo Tử Toàn cùng Mộc Mộc một phen.

Xuân Ngọc sốt ruột, mấy đứa con nhà nàng đều lớn, luôn luôn ở ngoài xem náo nhiệt, làm gì nghĩ tới chuyện này, không khỏi ảo não vạn phần, chỉ phải bảo Hoa Quế đi.

Lúc này, Tử bình cũng đem Huy Huy đưa lên trước, Tử Hỉ vừa thấy, hỏi: “Đều đến đây à? Tiểu Văn đâu?” Nói xong tiếp đón vài đứa nhỏ của nhà khác cùng đến, nói: “Tử Quân, Tử Tân, còn có các người nữa, đều đến đây đi, hôm nay là ngày vui, đến đến đến, mọi người cứ nói theo ta, ta kêu tiếng ‘tỷ phu’, các người sẽ nói ‘lấy hồng bao ra’, nhớ kỹ chưa?”

Bọn nhỏ vừa nghe, nào có bé nào không thích náo nhiệt đâu, huống chi còn có hồng bao, đều vây lại.

“Tỷ phu, bên ta có thật nhiều người đấy, người có đủ hồng bao không? Không đủ thì nhanh về nhà chuẩn bị đi.” Tử Thọ hô.

“Tiểu quý, ta biết các người không làm chuyện tốt gì mà, ta làm một rổ hồng bao rồi.” Nói xong, quả thực nghe hẳn hô: “Lâm An, lấy rổ ra.”

Bên này Tử Hỉ kêu, “Tỷ phu” . Mươi mấy đứa nhỏ trước sau hô: “Lấy hồng bao ra.” Lộn xộn vô cùng.

“Không được, không có chỉnh tề, không có khí thế. Bây giờ thế này, ta gọi tiếng tỷ phu, các người đếm một hai ba, kêu, lấy hồng bao ra.” Rồi thanh âm chỉnh tề hơn, làm mọi người cười nghiêng ngả, nói chưa thấy chuyện nào vui đến vậy.

Lâm Khang Bình cho hết hồng bao này đến hồng bao khác, 10 văn một cái, Tử Hỉ sờ sờ hồng bao, tùy tay cho đứa nhỏ bên cạnh, nói: “Tỷ phu, thôi thì ta giải tán bọn nhỏ đi, còn có ta cùng tam ca thôi, canh giờ không còn sớm, giữa trưa tiệc cưới sẽ bắt đầu.”

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Biết rồi, người yên tâm đi.”

Nói xong đem hai tấm ngân phiếu 10 lượng bỏ vào hai hồng bao, nói: “Tiểu tứ, người nhận xong rồi thì lui ra, người mà không lui thì coi chừng.”

Tử Hỉ sờ sờ, mở ra ngắm nghía, cười hì hì nói: “Thế thì được.” Cho Tử Thọ một cái, mới mở cửa ra.

Bọn Chu thị nhìn nhìn hồng bao trong tay Tử Hỉ, hỏi: “Tử Hỉ, sao hồng bao của người khác vậy, nhẹ bồng à, sao lại cho tỷ phu người vào rồi? Phải lấy thêm ít hồng bao nữa đã chứ.”

“Người biết cái gì? Người ta cho đó là ngân phiếu, biết đủ đi, tốt xấu gì Tử Toàn cũng cầm được hai cái, 20 văn rồi đấy.” Thu Ngọc liếc nàng. Thầm nghĩ: quá tham lam, cái gì cũng không thấy đủ.

“Đại tẩu, Khang Bình đưa cả rổ hồng bao ra rồi mà người còn không muốn để người ta vào cửa à?” Hạ Ngọc hỏi.

“Không được, đều là đệ đệ sao lại cho đứa nhiều đứa ít chứ?” Chu thị có chút bất mãn, nhỏ giọng than thở.

“Có thể giống nhau à? Khang Bình không ngốc, ai xa ai gần mà không biết hả?” Thu Ngọc thấp giọng nói.

Lâm Khang Bình tiến vào liền nắm tay Tử Tình, Tử Tình cảm thấy lòng bàn hần ẩm ướt, không biết là do khăn trương hay do nóng .

Lưu thị đi lại đỡ Tử Tình, thấy Lâm Khang Bình nắm chặt tay Tử Tình, cười nói: “Muội phu, người nắm hỉ trù (tấm vải hoặc cây gỗ nhỏ màu đỏ) này đi, còn chưa tới lúc nắm tay muội muội đâu.”

Mọi người lại cười vang. Thu Ngọc cười nói: “Khang Bình đúng là thật thà, còn mặt đỏ nữa chứ.”

Tử Hỉ cười nói: “Tỷ phu, ta chờ hôm nay đã nhiều năm rồi. Buổi tối mọi người đi náo náo động phòng, tang sự vui vẻ cho tỷ ta nhé, nhớ kỹ không?” Tử Hỉ hướng về phía Tử Quân cùng Tử Tân bọn họ, hô.

“Đương nhiên, người cứ yên tâm đi. Có huynh đệ chúng ta, đêm nay tỷ phu cần phải biểu hiện một phen, bằng không, chúng ta không cho hần lên giường của tỷ.” Tử Quân cười trả lời, bị Tam bà bà ột chưởng, mắng: “Thằng nhãi con, nói bậy bạ gì hả? Người thì biết được cái gì.”

Mọi người cười lớn đi ra ngoài. Tiệc cưới bắt đầu, chỉ để lại Tử Tình ở trong phòng, Trần thị cùng nàng, giờ Mùi chú rể tiếp tân nường, bái biệt cha mẹ.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đều mặc một bộ đồ mới, vành mắt hồng hồng, ngồi ngay ngắn ở phòng bên phải. Lão gia tử cùng Điền thị ngồi bên trái, mặc quần áo đỏ thắm bằng lụa lúc Tử Lộc thành thân, đương nhiên Tử Tình nhìn không thấy.

Tử Tình chỉ có thể cúi đầu mới thấy bồ đoàn (đệm ngồi) trên đất. Cùng Lâm Khang Bình cung kính lạy ba cái cho cha mẹ, cũng lạy ba cái cho lão gia tử cùng Điền thị, đoàn người liền ôm lấy Tử Tình đi từ đường. Trong viện bày đầy đồ cưới của Tử Tình, Tử Tình nghe thấy ba người cậu cùng người đưa đồ cưới nói chuyện, nghe thấy Chu thị cùng Xuân Ngọc vây quanh bình luận.

Tử Tình nghe thấy Xuân Ngọc nói với Điền thị: “Nương, nhị tẩu ta cho Tử Tình đồ cưới tuyệt đối không kém Khang Bình, mẹ ơi, vài năm nay nhị tẩu kiếm được bao nhiêu gia sản, ba đứa nhỏ đứa nào cũng tiêu pha. Chỉ cần lấy một góc thôi cũng đủ để cả nhà chúng ta sống vui vẻ một thời gian.”

Lúc này, Lâm Khang Bình cao giọng nói với mọi người trong nhà: “Các vị thân bằng bạn hữu, buổi chiều mời mọi người đến nhà của ta uống rượu mừng, không say không về.” Tử Tình đi rất xa còn có thể nghe thấy tiếng ồn ào.

Tử Tình lần đầu tiên tiến từ đường, dưới lớp khăn voan mà vẫn cảm giác được sự âm trầm (âm u + nặng nề). Tử Phúc Tử Lộc bọn họ luôn luôn đi cùng, chỉ huy Tử Tình quỳ lạy xong, Tử Phúc công Tử Tình ra, từng bước từng bước đưa vào kiệu hoa, trước khi chia tay còn ôm chặt lấy Tử Tình, cái gì cũng chưa nói.

Đồ cưới của Tử Tình đi trước, đến diễn tấu sáo và trống, từ trong thôn chuyển tới lão phòng, lại từ thôn dạo quanh một vòng lớn, dọc đường đi đều là người vây xem, tò mò là nhà ai gả nữ mà oanh động như vậy.

Lưu thị cùng Tử Vũ luôn luôn đi sát bên kiệu Tử Tình, mặt sau còn có một đám đường đệ đường muội, biểu đệ biểu muội, còn có cháu họ đưa gả, lớn lớn nhỏ nhỏ cả mấy chục đứa trẻ, đến cửa Tình viên, Tử Thọ cùng Tử Hỉ, còn có bọn Tử Quân, ở cửa Tình viên đặt ba cái chậu than, muốn Lâm Khang Bình ôm Tử Tình ra kiệu hoa, vượt qua ba cái chậu than, trực tiếp đưa vào tân phòng.

“Tỷ phụ, chúng ta chuẩn bị cho người ba cái chậu than, cho người cùng tỷ ta tam sinh tam thế, đời đời kiếp kiếp đều yêu thương nhau. Người ôm hay không ôm?” Tử Thọ cùng Tử Hỉ bọn họ ồn ào.

Người vây xem đều phát ra âm thanh ủng hộ, Lâm Khang Bình cười nói: “Tiểu quỷ, lời của người ta muốn còn không được.”

Lâm Khang Bình nói xong, từ kiệu hoa ôm ngang Tử Tình lên, cúi đầu nói câu: “Tình nhi, đừng sợ.” Vượt qua chậu than, tiến vào Tình viên, Tử Tình cảm giác đi tâm hai ba chục thước mới tiến vào một cái cửa viện, đi vào nhà giữa, từ cửa phòng đi ra ngoài, đến đông ốc nhà giữa ở hậu viện, buồng Tử Tình xuống, nhà giữa hậu viện đều lót sàn gỗ, soi rõ bóng người. Sau khi Lâm Khang Bình rời khỏi đây, Lưu thị lấy ra đệm chăn từ một đồng đồ cưới, để Tử Tình ngồi trên giường.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lâm Khang Bình và bà mối vào, đưa cho Tử Tình cầm một đầu hỉ trù, nói giờ lành đã đến, phải bái thiên địa. Lưu thị đỡ Tử Tình đến phòng trước, trên đất cũng hai cái bồ đoàn, Tử Tình nghe MC kêu, đi theo Lâm Khang Bình dập đầu. Hôm nay Khang Bình mời Chu chương quỳ đi lại giúp đỡ, Tử Tình nghe thấy hân cho bọn nhỏ hồng bao.

Nghi thức kết thúc, Tử Tình lại bị đưa vào tân phòng. Lâm Khang Bình cầm cân đòn (gậy nhắc khăn voan), muốn nhắc khăn voan, Tử Tình cảm giác trong phòng có một đám đông vây quanh, tiếng ồn ào liên tục, nhất là giọng của Tử Hỉ, to nhất đám, Lâm Khang Bình chậm rãi đẩy khăn voan ra, Tử Tình ngẩng đầu nhìn Lâm Khang Bình, một thân hỉ phục đỏ thắm làm bộ mặt Lâm Khang Bình nhu hòa không ít, tóc búi rất kĩ càng, dùng một trâm hồng ngọc cắm lên, đôi mắt thường ngày như hồ nước giờ phút này lại ngơ ngác nhìn chăm chú vào Tử Tình.

Đối với Lâm Khang Bình, khuôn mặt kia dưới mũ phượng, mặt mày trong suốt, hai gò má giống như hoa đào, kiều diễm như hoa, Lâm Khang Bình kích động, ấn môi lên môi Tử Tình.

Người khắp phòng lại cười vang, nói: “Khang Bình, đừng quá nóng vội, trời còn chưa tối, chưa tới lúc đâu.”

Tử Tình cúi đầu, mặt lập tức hồng thắm. Không biết ai lớn tiếng kêu một câu: “Không thấy rõ lắm, làm lại đi nào.”

Mười một đứa trẻ hòa cùng, “Làm lại đi nào, làm lại đi nào.”

Lâm Khang Bình cười trả lời: “Mấy thằng quỷ nhỏ, nhìn cái gì, muốn nhìn thì chờ tự mình cưới lão bà lại nhìn.”

Bà mới bưng hũ rượu mừng đến, dưới sự nhìn ngó của mọi người, hai người uống ly rượu giao bôi, bà mới nhận lấy ly rượu, ném lên giường, nhìn thoáng qua bầu trời, nói: “Nhất chính nhất phản, âm dương vừa vặn (ý là trời vừa sáng vừa tối, âm dương hòa hợp).”

Lâm Khang Bình ôm quyền nói: “Các vị, yến hội sắp bắt đầu, mời các vị ngồi vào vị trí, nhất định phải tận hưởng, không say không về.”

Chỉ chốc lát, mọi người đi theo Lâm Khang Bình ra ngoài.

177. Chương 177: Tử Tình Đại Hôn (2)

Người đầu ra ngoài, khăn voan Tử Tình cũng xốc lên, nhưng mũ phượng trên đầu còn chưa tháo xuống, làm cổ Tử Tình có chút đau. Tử Tình nhìn nhìn bài trí của phòng, phòng rất lớn, ước chừng có ba mươi thước vuông, có một bình phong lớn khắc hoa dựng ở cạnh tường, chắc sợ nhiều người tới tân phòng, náo nhiệt quá làm hỏng, nên dựng tạm ở đó. Tường phía đông có một cái tủ, bên cạnh còn có một bàn trang điểm, còn có gương bằng thủy tinh, trên bàn trang điểm có các chai lọ bằng sứ nhỏ, là các loại son bột nước, còn dán tên đằng trước. Ở giữa phòng có một bàn tròn nhỏ, bốn cột gỗ lớn khắc hoa, dưới cửa sổ là một tháp hương quý phi (cái giường gỗ nhỏ được khắc hoa), trải đệm đỏ thẫm, cửa sổ khắc chữ “Vạn”. Hai bên chân tường dưới cổ sổ đều đặt hỏa lò, khó trách độ ẩm trong phòng không thấp.

Tử Tình đang đánh giá, bỗng một tiểu nha đầu mười một mười hai tuổi, mặc áo bông đỏ, áo trong màu xanh cùng quần xanh cầm cái hộp vào, quỳ gối nói: “Nãi nãi (gọi xưng hô của nô tì với nữ chủ nhân), nô tì tên là Tiểu Thanh. Là gia (cách xưng hô của tì thiếp hoặc nô tì với nam chủ nhân) đến chuyên môn để hầu hạ nãi nãi, còn có một người tên là Tiểu Lam nữa, nàng đang bận làm ở phía trước, đây là đồ gia bảo đưa tới. Để ngài ăn trước, kéo bị đối. Nãi nãi có chuyện gì xin sai bảo tiểu nhân đi làm.”

Tử Tình liền phát hoảng, nha đầu kia sao đi không phát ra tiếng động, nhân tiện đánh giá một chút, tiểu nha đầu mặc một bộ quần áo sạch sẽ, búi tóc hai bên, mặt mày cũng có vài phần thanh tú, vừa thấy chính là người lành lợi. Tử Tình mở hộp ra, là mấy thứ điểm tâm tinh xảo, nói: “Biết rồi, để đó đi, bây giờ ta không cần người giúp gì, người đi phía trước làm đi.” Tiểu nha đầu rời khỏi, Tử Tình mới cấp tốc cầm khối điểm tâm bỏ vào trong miệng, thật đúng là đói bụng.

Cũng không biết lại đợi bao lâu, trời đã gần đen, Lưu thị đi lại đỡ Tử Tình đi ra ngoài, nói là tiễn nữ quyền trong viện, kỳ thực đều thân thích của Tử Tình, mọi người vây quanh Tử Tình, lại có mấy người quen biết đi lên lôi kéo áo bông của Tử Tình. Nghị luận xem kim tuyến (sợi chỉ bằng vàng) có phải thật không, lại nhìn mũ phượng trên đầu, hỏi trân châu đá quý có phải đáng giá không, Tử Tình cười đối đáp.

Những khách nhân rời đi, chỉ còn lại Tử Thọ cùng Tử Hỉ, còn có vài tiểu đường đệ cùng tiểu đường muội cùng tiểu biểu đệ biểu muội và các cháu Thẩm gia, bọn họ muốn ồn ào động phòng, vây quanh Lâm Khang Bình vào tân phòng. Chỉ chốc lát sau, Tử Phúc cùng Tử Lộc cũng đi lại, Tử Lộc còn đỡ Trần thị mang thai.

“Nhị tẩu, có cần khoa trương như vậy không? Người không sợ cháu nhỏ của ta sốt ruột mà nhanh chạy ra à.” Tử Tình nói.

“Người vẫn nên chăm sóc tốt ỳnh đi. Náo nhiệt này chúng ta không thể bỏ lỡ mất, em chồng bảo đã âm mưu với người nhiều năm rồi.” Trần thị cười nói.

Lâm Khang Bình đỡ Tử Tình ngồi xuống, lấy mũ phượng xuống, không chớp mắt nhìn Tử Tình, cho dù Tử Tình là người hiện đại, dưới mắt nhiều người mà bị ánh mắt thâm tình như thế chăm chú nhìn, nghe chung quanh đầy tiếng trêu tức, cũng đỏ bừng mặt. Cúi đầu từ trong chăn lấy ra hai quả cam, hai quả bưởi, Tử Hỉ tiếp nhận, bóc cam ra. Cho Lâm Khang Bình ăn một miếng, hỏi “Ngọt không?”

Mấy người buộc Lâm Khang Bình lớn tiếng nói ra ba tiếng, đầu tiên là một chữ, hai chữ rồi ba chữ, Lâm Khang Bình trong nháy mắt đã nói, “Ngọt”, “Rất ngọt”, “Cực kì ngọt.”

Lưu thị cười nói, thật đơn giản, chỉ thấy Tử Hỉ đột nhiên đứng trên bàn tròn, dùng sợi bông treo một tép bưởi. Phải Lâm Khang Bình và Tử Tình cùng cắn, Tử Tình đã bị Tử Quân bợn họ lau vài vệt nhọ nôi, bưởi chưa ăn mà nhọ nôi đã quệt lên mặt Khang Bình, Lâm Khang Bình cắn một ngụm bưởi. Đưa đến bên miệng Tử Tình, một người một nửa, mọi người cười nghiêng ngả: “Không được, phạm quy, phạt nặng hơn.” Lưu thị rơi nước mắt, Tử Lộc đỡ Trần thị, cũng cười gập bụng.

Rất dễ dàng ăn xong bưởi, Tử Quân cùng Tử Tân không biết từ nơi nào bưng tới một chậu bột mì, Tử Hỉ trước mặt mọi người bỏ vào một viên kẹo, bảo Lâm Khang Bình cùng Tử Tình đứng đối diện nhau, dùng miệng thổi bột mì, tìm ra kẹo, bản thân cắn một ngụm, lại đưa đến miệng đối phương, “Nhớ kỹ, chỉ có thể dùng miệng, phạm quy chúng ta sẽ phạt.” Tử Hỉ cao giọng hô.

“Hơn nữa, không được lấy kẹo bằng tay, chỉ có thể dùng miệng, bằng không, chúng ta còn có trò lợi hại hơn.” Tử Quân cười nói.

Lâm Khang Bình hơi nhiều hơn Tử Tình, thổi phù một hơi, đầu Tử Tình đã đầy bột, ngay cả mắt cũng dính tùm lum, lại là một phen cười vang, cuối cùng, hai người mất một nửa sức lực mới ăn được kẹo, hai người đã hoàn toàn thay đổi bộ dạng, Tử Hỉ hô lớn: “Bạch đầu giai lão, ta chúc tỷ tỷ tỷ phu bạch đầu giai lão (ý là hạnh phúc tới già).”

Náo loạn chừng hơn một canh giờ, Lưu thị mở miệng đem mọi người đuổi về. Lâm Khang Bình ra ngoài tiễn khách, Tử Tình thu dọn hạt dẻ, nhãn, táo trên giường, còn chưa thu dọn xong, nghe thấy Lâm Khang Bình chạy vào, gắt gao ôm lấy Tử Tình, hai người nhìn nhau, đều xì nở nụ cười, xoa xoa cho nhau.

Lâm Khang Bình chậm rãi lấy đồ trang sức của Tử Tình xuống, để lên bàn trang điểm, tóc dài của Tử Tình xỏa xuống, như một dòng suối đen bóng, lấy xuống khăn quàng vai, cởi bỏ giày y của Tử Tình, sau đó là áo bông, Lâm Khang Bình nâng mặt Tử Tình nói: “Tình nhi, ta rốt cục đợi đến ngày này, tân nương của ta, Tình nhi của ta thật đẹp, cả đời ta sẽ không quên ngày hôm nay.”

Tử Tình ngượng ngùng cúi đầu, nói: “Ta muốn tắm rửa trước, trên mặt đầy bột mì, xinh đẹp cái gì.”

“Vừa rồi lúc mở khăn voan, thật sự xem ngây người luôn. Được rồi, ta giúp người tắm, chúng ta cùng nhau tắm.” Nói xong dẫn Tử Tình đến phòng ở cách vách, cách vách là một loại phòng phương bắc, trên đất có đệm, Tử Tình đi qua sờ, thật đúng là ấm áp. “Ta biết mùa đông người sợ lạnh, cảm lạnh sẽ ho khan, nên ta bảo sư phụ làm một cái sạp lớn phương bắc, mùa đông, chúng ta ở phòng này. Có thích hay không?”

Tử Tình cười gật gật đầu, kiễng gót chân, hai tay vòng cổ hẩn, chủ động đem môi dán lên, hôn triền miên nồng nhiệt. Lâm Khang Bình ôm Tử Tình muốn đặt nàng lên sạp, Tử Tình rất là biết cách giết phong cảnh, nói câu, “Cả hai đều bẩn, còn chưa tắm.” Tức giận đến mức Lâm Khang Bình cắn răng nhẹ lên môi Tử Tình, mới buông nàng ra.

Phòng tắm ngay ở phía đông phòng nhỏ, phòng bếp có một nồi nước nóng, than củi đỏ, có ống khói trực tiếp thông qua góc tường dẫn khói ra ngoài, độ ẩm trong phòng không thấp, trong bồn tắm đã có nước ấm, Tử Tình mở thùng đồ cưỡi, tìm ra hai bộ quần áo tắm, khăn lớn lau người, nội y, sau đó đẩy Lâm Khang Bình ra.

Chờ Tử Tình từ bồn tắm bước ra, đột nhiên Lâm Khang Bình vào được, cầm khăn muốn tự mình lau khô cho Tử Tình, lại mặc đồ cho Tử Tình, Tử Tình cúi đầu, xấu hổ không dám mở mắt, chờ tóc khô một nửa, Lâm Khang Bình ôm ngang Tử Tình trực tiếp bỏ lên trên giường, hai người lại ôm ấp thật lâu, mới buông Tử Tình, nói: “Thật thơm, chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở lại.”

“Ta còn chưa mặc áo sơ mi mà, người lấy lại cho ta.”

“Mặc làm gì, mất công lá nữa ta phải cởi.”

Trên drap giường đỏ thẫm cổ trái một tấm vải trắng, Tử Tình nhớ tới chuyện Thẩm thị đưa mình cuốn sách nhỏ, vội xuống giường lấy tới, vừa lúc Lâm Khang Bình mặc áo tắm đi lại, thấy Tử Tình cầm thứ gì đó, vội hỏi: “Người lấy cái gì thế?”

Tử Tình tất nhiên là ngượng ngùng, chạy trên giường, nói ‘không có gì’.

Lâm Khang Bình lên giường, buông rèm xuống, nhìn Tử Tình, chậm rãi tới gần, Tử Tình nhìn xem ánh nến lay động ngoài rèm, có chút ngượng ngùng, hỏi: “Có thể tắt nến không?”

“Tình nhi, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, sao có thể thổi tắt nến? Đây chính là điềm xấu. Ta nhất định phải nhìn người thật kĩ, nhìn người nở rộ, ta muốn vĩnh viễn nhớ kỹ đêm nay. Tình nhi, ta muốn người làm tân nương cả đời ta.”

Lâm Khang Bình nói xong ôm chầm lấy Tử Tình, nhìn hai mắt nóng rực kia, Tử Tình bất tri bất giác nhắm hai mắt lại, lông mi rung động bán đứng nội tâm khẩn trương của nàng, Lâm Khang Bình rút cục đem môi ân lên mi mắt xinh đẹp này, trong lòng thở dài một hơi, một ngày này, chờ đã lâu rồi.

Từ mắt đến mũi, lại đến đôi môi khéo léo oánh nhuận, Lâm Khang Bình đầu tiên là tinh tế mút vào, một hồi liền lôi kéo lưỡi thơm tho của Tử Tình, hôn đến khi Tử Tình không thở nổi, lại đến xương quai xanh, một chút lại một chút, Tử Tình ý loạn thần mê, tay trái Lâm Khang Bình cởi dây thắt lưng, đưa tay vói vào, làn da nõn nà, bóng loáng, Lâm Khang Bình thỏa mãn tiến lên, ôn nhu sờ toàn thân Tử Tình, làn da thiếu nữ rất mẫn cảm, chỉ chốc lát toàn thân Tử Tình liền hồng lên, Lâm Khang Bình cúi người, một phen ngậm lấy chỗ mềm mại trước ngực Tử Tình, ma dại tê tê, một bàn tay xoa nắn bên mềm mại kia, Tử Tình kìm lòng không được mà rên rỉ nho nhỏ.

Lâm Khang Bình cởi quần áo mình ra, thân trần ghé vào trên người Tử Tình, thân mình nóng bỏng trực tiếp dán trên người Tử Tình, da thịt thân cận, lưỡng tình tương duyệt (> lưỡng tình tương duyệt = có thể hiểu na ná như : tình trong như đã, mặt ngoài còn e....), cảm xúc Tử Tình rất nhanh đứng lên, cảm giác rất kỳ quái, thoải mái nói không ra lời, chỉ rên rỉ bộc lộ cảm xúc, ngứa ngứa tê tê, giống như từng này vẫn không đủ, hạ thân ẩm ướt, Lâm Khang Bình hôn vuốt ve hồi lâu, ngón tay rút cục đụng đến địa phương kia, tách hai chân Tử Tình ra, tìm đúng vị trí, thân mình dùng sức ấn xuống, Tử Tình cảm thấy một trận xé rách đau đớn, rơi nước mắt, vừa muốn bỏ chạy thì Lâm Khang Bình hôn lên giọt nước mắt của Tử Tình, qua một hồi mới đỡ nói: “Tình nhi ngoan, đừng lộn xộn, một hồi sẽ không đau nữa, bảo bối ngoan, một lát sau là tốt rồi.”

Tử Tình thấy trên mặt hấn đầy mồ hôi, tâm mềm nhũn, hai tay ôm lấy eo của Lâm Khang Bình, nói: “Ta không đau .”

Lâm Khang Bình nghe xong vui vẻ, nhanh chóng hành động, toàn dựa vào sức mạnh của người thiếu niên mà va chạm, Tử Tình thích ứng xong, trừ bỏ đau đớn, cũng không có cảm giác khác, đương nhiên càng không có gì thoải mái đáng nói, hơi thất vọng.

Xong xuôi, trên người Tử Tình nhót nhát, không thoải mái, muốn xuống giường tắm rửa, Lâm Khang Bình đè lại, tự đi chuẩn bị nước ấm, ôm lấy Tử Tình, trực tiếp ôm vào bồn tắm, tắm xong lại ôm lên giường, Tử Tình rất mệt mỏi, sáng sớm rời giường đã bị ép buộc một ngày, hơn nữa người mới làm lần đầu nên không khoẻ, nhanh chóng ngủ, cũng không biết Lâm Khang Bình bôi thuốc gì cho nàng.

178. Chương 178: Lại Mặt

Sáng sớm hôm sau, Tử Tình tỉnh lại, thấy mình ngủ ở trong lòng Lâm Khang Bình, trên người còn mặc cái yếm đỏ thắm, một tay Lâm Khang Bình ôm nàng, một tay đặt trên ngực Tử Tình, còn chưa tỉnh lại, trên mặt là nụ cười thỏa mãn. Tử Tình thoáng giật mình, hấn liền mở mắt, hôn hôn cái trán Tử Tình, hỏi: “Tình à? Ngủ ngon không?”

Tử Tình vuốt mặt hấn, nói: “Tình lại có thể thấy người, thật tốt.”

“Hình như câu này là ta muốn nói. Ngủ tiếp đi, không cần người sáng sớm dậy làm bữa sang đâu.”

Tử Tình lắc đầu, nói: “Ngủ không được nữa.”

Lâm Khang Bình nghe xong, xoay người nằm trên Tử Tình, nói: “Ta cũng không muốn ngủ, chúng ta lại làm chút gì đó đi.”

Tử Tình còn chưa phản ứng, Lâm Khang Bình đã hôn Tử Tình, tay phải chậm rãi sờ toàn thân Tử Tình, một hồi cuồng nhiệt, một hồi ôn nhu, ngay cả hạ thân của Tử Tình cũng không buông tha, Tử Tình ngứa ngáy khó nhịn, không ngừng lắc eo, muốn càng nhiều, Lâm Khang Bình lại thông thả chìm vào trong cơ thể Tử Tình, Tử Tình gắt gao ôm lấy thắt lưng Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình dùng tay nâng hông nàng, từng chút từng chút, hết sức ôn nhu triền miên, Tử Tình cảm thấy cảm giác không giống tối qua, tuy rằng ngay từ đầu cũng có chút đau đớn, nhưng một hồi đã bị một loại cảm thụ thoải mái chưa từng có thay thế, Tử Tình nhịn không được rên rỉ thành tiếng, Lâm Khang Bình tốc độ nhanh hơn, hai người cùng lên đỉnh cao nhất, Tử Tình hoảng hốt vì loại cảm giác này, thì Lâm Khang Bình lại cẩn thận lau chùi thay nàng.

Không biết ngủ bao lâu, Tử Tình tự nhiên tỉnh lại, hạ thân không đau nữa. Còn có chút kỳ quái, Lâm Khang Bình vẫn ôm nàng, “Tình nhi, ngủ no rồi sao? Đói bụng không, ăn trong phòng ăn hay ra ngoài ăn?”

“Giờ nào rồi? Thật sự là không muốn động đây gì cả.” Tử Tình duỗi eo ở trong ổ chăn.

“Chắc là qua buổi trưa rồi, người không muốn động cũng được. Hôm nay người không cần xuống giường, ta nhất định sẽ phụ trách cho người ăn no, ta đã nghĩ trước rồi. Ngày thứ hai của Tân hôn nhất định phải cùng người ở trên giường nghỉ ngơi một ngày, bù lại thời gian dài chờ đợi, người không biết đâu, mỗi lần ngủ được mùi hương của người, chỉ được hôn mà không được ăn, đối với ta mà nói, thật sự là quá thống khổ, hôm nay ta nhất định phải ăn cho đủ.”

Lâm Khang Bình ôm Tử Tình không buông tay, nhưng tóm lại cơm phải ăn, cọ xát nửa ngày, Lâm Khang Bình mới đứng lên, phân phó nha hoàn đem đồ ăn chuẩn bị tốt, tự mình bưng tới.

Tử Tình thấy vậy vội đứng lên. Đã quên bản thân không một món đồ, thân mình bỗng lạnh, thấy Lâm Khang Bình cười cười, Tử Tình cúi đầu nhìn, hiểu được, mặt đỏ lên, lập tức lại chui vào ổ chăn, Lâm Khang Bình đem nàng mò ra, nói: “Tình nhi của ta còn thẹn thùng gì, tối hôm qua vi phu đã xem sạch bách rồi, vi phu muốn xin lỗi nên tự mình hầu hạ nương tử mặc quần áo nhé.” Không đợi hắn nói xong, Tử Tình đã chen chân vào, một cước đạp ra ngoài, uy hiếp nói: “Nếu người không đi, ta sẽ không dậy.”

Lâm Khang Bình thấy nàng sắp giận, cười lớn ra ngoài rửa mặt.

Một ngày này, Lâm Khang Bình quả thực không để Tử Tình xuống giường, hai người từ trên giường chuyển tới trên kháng (sạp gỗ), là Lâm Khang Bình ôm qua, Lâm Khang Bình thông cảm Tử Tình, cũng biết kiềm chế, lúc Tử Tình ngủ, lại bôi thuốc vào hạ thân Tử Tình, rất mát mẻ thoải mái, Tử Tình thể mới biết vì sao hạ thân lại không nóng bừng đau đớn, thì ra y học cổ đại cũng phát triển nhiều.

Buổi tối lại có một phen khổ chiến, Tử Tình triệt để bị chinh không xuống giường được, ngay cả rửa mặt đều là Lâm Khang Bình hoàn thành giùm, Tử Tình hận không thể ngủ trong bồn tắm luôn, thể lực cạn kiệt, kết quả chính là ngày thứ hai Tử Tình vẫn ngủ bất tỉnh như cũ, quên hôm nay phải về nhà, Lâm Khang Bình thấy thời gian quá trễ, nên đánh thức Tử Tình.

Hai người tiến vào Tăng gia, trưởng bối trong nhà đang chờ, lão gia tử cùng Điền thị, Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị, hai nhà Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc, bà ngoại cùng tiểu cữu nương của Tử Tình đều có mặt, may mà cả nhà Xuân Ngọc đã về rồi. Tử Tình nhìn đồng hồ trong phòng, sắp mười một giờ, mặt Điền thị đều có nặn ra nước, hỏi: “Trong nhà không có trưởng bối, ở lại gần, hai người các người biết rõ chúng ta đều chờ ở đây, thứ ba tân hôn ngày còn dậy trễ như vậy, muốn gì?”

“Bà, đều tại ta, tối hôm qua cao hứng uống nhiều, nên sáng nay dậy không nổi, Tử Tình lay ta nửa ngày mới tỉnh, nên mới chậm trễ đến bây giờ.” Lâm Khang Bình giải thích.

Điền thị nghe xong mới không ra tiếng, Thẩm thị vội pha trà, tiếp đón Lâm Khang Bình, Thu Ngọc thì lôi kéo Tử Tình nghiên cứu bộ đồ mới của Tử Tình, hôm nay Tử Tình mặc một bộ đồ thắm thêu mẫu đơn, cổ áo và cổ tay đều thêu long chôn trắng, “Đây là chất liệu gì mà đẹp vậy? Lông này cũng rất sáng, là lông hồ ly à?”

“Ta không biết, là Khang Bình mua.” Tử Tình đáp.

“Là gấm Tứ Xuyên, tiểu cô, ngày hôm trước là tơ cẩm (loại vải ạ).” Lâm Khang Bình thấy Thu Ngọc nhìn về phía hắn, không đợi đặt câu hỏi đã đáp.

“Trời ạ, thứ này phải mấy lượng bạc một thất. Ngày hôm trước là loại vải có tơ vàng, muốn mấy chục lượng bạc một thất nhỉ? Trước kia ta đi An Châu thành bán bức tranh thêu thì nghe lão bản nương trong tiệm nói, đáng tiếc chưa thấy qua.” Thu Ngọc hỏi.

“Mẹ ơi, một bộ là mấy chục lượng bạc, cả đời chúng ta cũng mua không nổi.” Chu thị nói.

“Thế gì có gì đáng nói đâu, phượng quan hà bí đều có, giá y có thể kém à? Một nữ nhân cả đời chỉ có một lần gả, huống hồ, muội phụ của ta cũng nói muốn đem nữ nhi gả ra ngoài cho thật vui vẻ, trong nhà cũng không thiếu từng ấy bạc.” Tiêu thị nói.

Tử Tình cảm thấy Tiêu thị nói chuyện rất sắc sảo, hình như cố ý nhằm vào Điền thị, Tử Tình tự nhiên không biết, Tiêu thị đã sớm không vừa mắt Điền thị, trước kia thì e ngại mẹ ruột, sợ hai nhà trở mặt thì khó ở chung, cũng không thể trở mặt. Hơn nữa nàng luôn luôn thân cận với Thẩm thị, chuyện gì Thẩm thị cùng Tử Tình chịu đựng đều biết cả, tiểu cậu của Tử Tình đã sớm nhìn không nổi nữa, nếu không phải Hà thị ngăn cản, đã sớm tới cửa cãi nhau rồi.

“Dù gì thì cũng chỉ là ở nông dân, tốn nhiều ngân lượng như vậy chỉ vì làm một bộ đồ, quá lãng phí. Theo ta thì đừng mặc gấm vóc gì mà bất tiện, mặc vải bông thoải mái nhất.” Điền thị thấy mọi người thêm nhỏ dãi, rất là khó chịu.

“Bà, ta cũng cảm thấy vải bông thoải mái, nhưng Khang Bình muốn mua cẩm ciếc gì đó, đã mua là mua một đồng lớn, màu sắc rực rỡ, ta cũng không biết nên không dám mặc nhiều. Nếu hôm nay không lại mặt thì có ép ta cũng không mang. Về sau nương ta làm quần áo mới cho bà, thì nghe lời bà, cứ làm vải bông mới thoải mái.” Tử Tình kéo kéo quần áo trên người, nhanh trả lời. Trở lại nói với Thẩm thị: “Nương nên nhớ kĩ, bà không thích làm bằng lụa sa tanh, chỉ cần vải bông.”

Điền thị nghe xong, mặt lúc đỏ lúc trắng, tức giận đến nỗi không biết nói cái gì cho phải, Tử Tình cũng có chút hờ hững, hôm nay là ngày lại mặt, sáng sớm cũng không trêu chọc đến bà, sao Tử Tình vừa vào cửa đã bắt đầu làm khó?

Tử Tình tất nhiên là không thể nghĩ được, bởi vì ngày hôm trước đồ cưới cùng sinh lễ của nàng quá mức đắt đỏ, làm Điền thị cùng Chu thị, Xuân Ngọc bọn họ, sau khi trở về, cảm khái hăm mộ hồi lâu, Điền thị bị Xuân Ngọc bọn họ cổ động, lại bắt đầu bất bình, luôn muốn lấy một ít từ chỗ Tử Tình để sống tốt, một năm nay đi theo Tăng Thụy Khánh, trong tay quả thật không có dư tiền, tiêu dùng tiết kiệm mới vừa đủ dùng, không dám ăn ngon gì, muốn giúp một nhà Xuân Ngọc thì rất vất vả. Nguyên bản cho rằng Tăng Thụy Tường sẽ cho tiền tiêu vặt thêm, ai ngờ mỗi khi Điền thị vừa nói câu đầu thì Tăng Thụy Tường đã tìm có cáo từ. Cũng không suy nghĩ vì sao mà thế này.

“Nha đầu kia, thành thân thì thành người khác luôn, bà người sáng sớm đã đi lại chờ người, còn không nhanh dập lễ cho bà người đi.” Chu thị cười hì hì.

Lúc này Trần thị đi lại, nói đồ ăn đã dọn xong, Thẩm thị vội thu xếp mọi người cùng ăn ở sảnh, có cháu dâu Lưu thị cùng Trần thị, Điền thị cũng không có nói gì.

Sau khi ăn xong, những khách nhân đều đi rồi, bọn Tử Phúc mới vây quanh Tử Tình nói giỡn, Tử Vũ đột nhiên đáng thương hề hề lôi kéo góc áo Tử Tình hỏi: “Tỷ tỷ, người không ở nhà, buổi tối ta ngủ không được, không bằng người về ngủ với ta đi?”

“Ta thấy việc này người phải van cầu tỷ phụ, xem tỷ phụ người có đồng ý không đã?” Lưu thị mỉm cười nhìn Tử Tình, nói.

Tử Vũ lại thật sự đi qua kéo góc áo Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình vội xoay người nhìn Tử Vũ nói: “Muội muội ngoan, chờ lần sau tỷ phụ đi kinh thành, nhất định sẽ tặng người một cái bướm bướm xinh đẹp, không phải Vũ nhi của chúng ta thích bướm bướm nhất à?”

Tử Vũ một mặt rồi rầm, làm mọi người sung sướng, Thẩm thị vội kéo Tử Vũ, thấp giọng nói vài câu, bên này Tử Hỉ cũng vỗ đầu Tử Vũ nói: “Tiểu muội, về sau muốn cái gì thì tìm tỷ phụ, nhớ kỹ không?” Bị Tử Tình ột chưởng.

Buổi tối, Thẩm thị muốn giữ Tử Tình bọn họ ở một đêm, Lâm Khang Bình nói: “Nhạc phụ, nương, cách gần như vậy, chúng ta vẫn nên trở về, khi nào muốn đến cũng được mà. Trong nhà còn chưa thu dọn chỉnh tề, ngay cả đồ cưới của Tử Tình còn chưa chỉnh lý xong, mai chúng ta sẽ về một chuyến nhà cũ của ta, chuẩn bị tết âm lịch năm nay sẽ ăn ở đó, tiết thanh minh sang năm mới trở lại.”

Thẩm thị nghe xong, cảm thấy có lý, lại đoán rằng bọn họ mới tân hôn, cũng không đồng ý tách ra, nên dặn dò vài câu liền tiễn bọn họ.

Hai bên cổng Tình viên có hai gian phòng ở, là phòng cho người gác cổng, có hai gã sai vặt mười lăm tuổi trông cửa, Tử Tình thế mới biết Lâm Khang Bình mua hai gã sai vặt, hai nha đầu làm việc nặng, hai nha đầu ở nhà giữa, vì sắc trời đã tối muộn, Tử Tình cũng không có cách nào nhìn toàn bộ Tình viên.

Trở lại nội viện, sửa sang lại đồ cưới, Tử Tình mới biết được Thẩm thị chuẩn bị cho nàng 4 bộ đồ trang sức, vải dệt bốn mùa, 2 bộ lim bình phong, 4 rương gỗ chương, đệm chăn 8 bộ..., tổng cộng ba mươi hai nâng, sinh lễ của Lâm Khang Bình trừ tiền biếu, trà mừng, bánh mừng cùng rượu mừng, thừa lại Thẩm thị đều cho Tử Tình lấy về.

179. Chương 179: Nhà Của Tử Tình

Ngày kế, một giấc ngủ đến lúc tỉnh mới dậy, không ai gọi cả, Lâm Khang Bình vẫn ôm nàng, thấy nàng tỉnh, sùng nịch hôn nàng, Tử Tình đột nhiên hỏi: “Không phải Văn Tam nói là cho chúng ta một quà tặng lớn à? Tặng gì vậy?”

“Còn tưởng rằng người quên chứ, quà rất lớn. Một cửa hiệu mặt tiền (ý là nằm ở nơi phồn hoa đông đúc) ở kinh thành.” Nói xong chỉ thấy Lâm Khang Bình xóc đệm chăn lên, lấy một hộp nhỏ tự ngăn kéo ở đầu giường, đưa cho Tử Tình, “Đây là toàn bộ của cải của chúng ta.”

Tử Tình mở ra, có khế đất Tình viên, có hai cửa hàng ở An Châu, ruộng nước một trăm mẫu, hai cửa hàng và một căn nhà ở kinh thành, ngân phiếu hai ngàn sáu trăm lượng.

Tử Tình lấy từ bàn trang điểm một cái hộp, nói: “Nơi này còn có một phần nữa.” Khế đất Chanh viên, ruộng nước một trăm mẫu, 4 cửa hàng ở An Châu, trong đó hai cửa hàng bán mật chước, ngân phiếu hai ngàn lượng, còn có vốn riêng của Tử Tình, cùng với số tiền còn thừa sau khi xây Tình viên cùng tiền thu vào của chanh viên tổng cộng ba trăm lượng, còn có Tử Phúc, Tử Lộc cho áp đáy hòm hai trăm lượng, Tử Tình đem tất cả bỏ vào một chỗ, cười nói: “Đây mới là toàn bộ của cải của chúng ta. Ta là một tiểu phú bà rồi.”

Cộng cả tài sản cố định, của cải hơn một vạn lượng, một năm tiền thuê cùng thu vào khác cũng có thể hơn một ngàn lượng, kiếp sống sâu gạo mà mình chờ mong đã bắt đầu.

“Đúng vậy, đều đều là của Tình nhi, đều là dùng một ngàn lượng bạc của Tình nhi mà lập nghiệp, mà ta cũng là của người, không biết Tình nhi có vừa lòng không? Người là một đại phú bà đấy.” Nói xong, Lâm Khang Bình liền ôm lấy Tử Tình, hôn thật sâu, vợ chồng lại vành tai và tóc mai chạm vào nhau thật lâu, cũng không biết nói cái gì, giờ phút này, mặc dù không làm gì hơn, cũng không nói gì, nhưng trong lòng ngọt ngào.

Chờ hai người đều mặc đồ xong, Tử Tình thu dọn đệm chăn mới phát hiện quyển sách Thẩm thị cho ở dưới gối của Lâm Khang Bình, khó trách cảm giác không giống, còn tưởng rằng hắn không học cũng hiểu, Tử Tình vụng trộm nở nụ cười. Lúc ra ngoài, Tử Tình nhìn thoáng qua đồng hồ, phát hiện đã mười một giờ.

Ăn xong cơm trưa, Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình, nói muốn dẫn Tử Tình dạo Tình viên, “Nơi này, về sau chính là nhà của người, người chính là nữ chủ nhân nơi này. Người luôn luôn la hét muốn nhìn mà, hôm nay ta sẽ dẫn người tham quan.”

Tử Tình đứng lại, nhìn Lâm Khang Bình: “Thật ra, với ta mà nói, chỗ nào có người mới là nhà của ta. ”

Tử Tình nói, đổi lấy một nụ hôn sâu của Lâm Khang Bình: “Ừ, ta cũng vậy, nơi nào có người ở thì nhà ngay tại nơi ấy.”

Tử Tình lo lắng hạ nhân trong nhà nhìn thấy. Vợ đẩy Lâm Khang Bình ra, có chút tức giận: “Không phải đi dạo quanh nhà sao, không sợ bọn nha hoàn thấy thì chê cười à.”

“Đấy, không người muốn quyến rũ ta sao? Người không biết, trước kia người cứ dùng cặp mắt trong veo như nước, vút sáng nhìn ta, ta đã muốn ôm người âu yếm, mà ta sợ làm người sợ, chỉ có thể dùng sức chịu đựng. Thật vất vả đợi đến lúc thành thân, người vẫn không để ta vui vẻ, lúc này ta không làm theo lời người đâu. Không bằng chúng ta về phòng trước, khi nào đi dạo nhà mà chẳng được? Nơi này ta là chủ tử, ai dám chê cười ta? Người yên tâm đi, bọn họ đều đi làm việc cả rồi.” Lâm Khang Bình mặt dày vuốt ve mặt Tử Tình, dụ dỗ.

Tử Tình hất tay Lâm Khang Bình ra, cười nói: “Không được, người mà không kiềm chế thì cẩn thận ta không cho người lên giường ba ngày.” Nói xong Tử Tình bỏ chạy mở.

Lâm Khang Bình nhắc chân đuổi theo Tử Tình, cầm lấy tay nàng, cùng nàng đi bộ trong sân, gian thứ nhất nhà giữa là 7 phòng, ở giữa là phòng khách, tầm bốn mươi thước vuông, rường cột chạm trổ, hai bên đều có ghế bành lớn, phía trên còn treo một bộ tranh vẽ non nước, trên bàn đặt một cái đồng hồ phương tây, một đôi bình hoa màu xanh, còn có một gương đồng nhỏ, dưới bàn là một cặp bình hoa lớn để cắm chổi, phía đông gian thứ nhất là phòng ở, là phòng ngủ cùng phòng tắm, phía tây cũng như thế. Sương phòng có gian, đông sương phòng là phòng tắm, phòng bếp cùng nhà ăn ở tây sương phòng.

Hai bên có tam gian, một bên ở cho hai nha đầu ở, bên kia làm nhà kho chất ít đồ.

Tử Tình ở gian thứ hai, giống nhà giữa, 7 phòng, chẳng qua phòng ở nhỏ hơn chút, trước phòng đều có một hành lang nhỏ, con đường trong viện có lát đá cuội, ở giữa có một cái ao nhỏ, mặt nước là một tầng băng mỏng, trong suốt thấy đáy, đáy ao cũng lát đá cuội, bên trong có trồng mấy chục loại cây. Phía đông có hai gốc quế, dưới gốc quế là một cái xích đu, trước xích đu là một bộ bàn ghế bằng đá, phía tây có hai cây cam... (chết mất, tả cảnh khó khăn quá, ta giờ tay đầu hàng, mong các nàng thông cảm cho dân ngu văn vè)

Lâm Khang Bình kéo Tử Tình quay lại, ra cổng viện, trước mắt là một hồ nước lớn, , trong ao còn có không ít cánh hoa rụng, ở giữa là một cái đảo nhỏ, giữa lớp cây cối có một đình nhỏ và căn phòng.

Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình đi lên cầu nổi bằng trúc, đến đảo nhỏ, bốn phía đều trồng hoa mai, có nụ hoa, trong đình có một bộ bàn ghế đá, trong phòng có 2 gian, hai phòng đều dùng gỗ làm ra, mặt tường được điêu khắc, phòng trong có đồ trang trí bằng đồ sứ, có phòng tắm nữa. Tử Tình rất thích, nói: “Mùa hè mà ở nơi này thì rất mát mẻ, một mỗi thì nghỉ tạm ở đây, chỉ sợ nhiều muỗi.”

“Tình nhi yên tâm, hoa cỏ trên đảo đều có mùi thơm lạ lùng, chuyên môn để phòng muỗi, ta thật vất vả mới tìm được từ ngọn núi. Còn nữa, chờ hoa mai nở, người thích thì chúng ta có thể ở đây. Mùa hè thì nơi đây có nước và hoa cỏ nở, ta sẽ cùng người ngắm sao đêm. Cho nên nơi đây mùa đông nghe thấy ngửi mùi mai, mùa hè xem hoa nở.”

Từ nhỏ đảo xuống dưới, dọc theo con đường lát đá cuội, phía bắc hồ nước là một rừng đào, bây giờ chỉ là nhánh cây khô cằn, trong rừng đào có mấy gian phòng bằng gỗ tranh, phía tây là một mảnh đất trồng rau, phía đông là một mảnh rừng trúc, có một căn nhà và sân, cửa viện có viết hai chữ “Trúc uyển”, Lâm Khang Bình thấy Tử Tình có chút mệt mỏi, liền nói: “Chúng ta về thôi, khi nào lại dạo, dù sao đây là nhà của mình, thích đến khi nào thì đến.”

Hai người trở lại phòng, Lâm Khang Bình gọi hai gã sai vặt cùng hai nha hoàn tới, bái kiến Tử Tình, Tiểu Thanh thì Tử Tình đã gặp qua, Tiểu Lam tuổi xấp xỉ với Tiểu Thanh, thoát nhìn trầm ổn hơn, cũng mặc áo bông đỏ, áo trong màu xanh, thiếu vài phần xinh đẹp hoạt bát của Tiểu Thanh, nhưng mặt mày cũng coi như thanh tú, nhìn tương đối tin cậy, Tử Tình vừa thấy đã thích. Về phần hai gã sai vặt, vừa thấy cũng là người tương đối lạnh lợi, Tử Tình thưởng bọn họ một người một ngân lượng, nói vài câu rồi cho bọn họ đi.

Hai người trở lại nội viện, Tử Tình tiếp tục chỉnh sửa bài trí của phòng ngủ, lấy một ít đồ cưới không cần thiết bỏ vào nhà kho, một lần nữa trải bộ đệm chăn lên kháng, Lâm Khang Bình trải một tấm da hổ lên thấp quý phi, nói là lần trước thợ săn trong núi vì cảm tạ ân cứu mạng mà tặng hẳn.

“Vốn là ta không muốn lấy, nhưng nghĩ đến việc người luôn muốn theo thừa dưới cửa sổ, mùa đông rất lạnh nên mới nhận. Người yên tâm, ta cho hẳn năm mươi lượng bạc, cũng mua không ít da lông khác cùng hoa quả khô cho hẳn. Đúng rồi, biết ta sắp thành thân, Đại Vệ còn tặng ta hai tấm thảm Ba Tư gì đó, nơi này không có người ngoài tiến vào, chúng ta trải ra, đỡ người xuống đất làm chân lạnh.”

Nói xong Lâm Khang Bình từ kho lấy thảm trải ra, tấm năm sáu thước vuông, chiếm một nửa phần trống trong phòng, màu chủ đạo là đỏ xanh, ở giữa là đóa hoa lớn, Tử Tình đi lên, cảm giác rất chắc chắn, mềm mại. Đây chính là thảm Ba Tư trong truyền thuyết đấy, Tử Tình rất muốn khiêu vũ trên đấy, đi chân trần xoay vài vòng, vạt váy tung lên, Tử Tình hưng phấn, hai tay ôm eo Lâm Khang Bình, nói: “Khang Bình, ta thật sự thật hạnh phúc, cảm ơn người.”

Giờ khắc này, Tử Tình thật sự rất hạnh phúc cùng thỏa mãn, đời trước tình cảm bị phản bội, xuyên không đến thế giới khác, tuy rằng lúc đầu chịu khổ, nhưng cha thương nương yêu, vài ca ca cùng đệ đệ thì không cần phải nói, tuy rằng hoàn cảnh nên buộc đính hôn cùng Lâm Khang Bình, nhưng nam nhân này thật sự yêu mình đến tận xương tủy, không lúc nào là không coi mình là nhất cả, đính hôn, ở chung hơn ba năm, làm bản thân cảm nhận được tình yêu ngọt ngào, thành thân, hẳn cố gắng rất nhiều, thỏa mãn ảo tưởng cùng hư vinh của nữ nhân, thành thân xong, cũng nâng niu che chở trong lòng bàn tay. Tất cả điều này, nếu ở kiếp trước thì còn khó có được, nhưng Lâm Khang Bình làm được, có hẳn, là đủ.

Lâm Khang Bình cúi đầu nhìn mắt Tử Tình, ý cười trong suốt, làn da vô cùng mịn màng, không kèm chế được, hai tay nâng mắt Tử Tình, nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Bảo bối, bây giờ ta sẽ làm người cảm thấy càng hạnh phúc hơn.”

Lâm Khang Bình nói xong liền ôm Tử Tình lên kháng, tinh tế hôn môi, dùng răng nhẹ nhàng mà cắn xương quai xanh cùng với da thịt trước ngực của Tử Tình, ngứa ngáy khó nhịn, hôn Tử Tình ý động thần mê (ý là xây xẩm choáng váng trong men tình, hồ hồ), bất tri bất giác liền phối hợp hẳn, hai người như cá gặp nước, tận tình hưởng thụ loại cá nước thân mật (cái này thì có nghĩ là việc ABCXYZ), chờ Tử Tình tỉnh táo lại, nhìn quần áo đầy đất, đỏ bừng mặt.

Cơm chiều Lâm Khang Bình bưng đồ lên kháng ăn, cơm xong, hai người thảo luận chuyện ra ngoài, Tử Tình bắt đầu thu dọn một ít đồ chuẩn bị lên đường, vì an toàn, Tử Tình cố ý chỉ mang theo quần áo vải bông mà nhà bình thường hay mặc, trang sức quý trọng không mang theo, tất cả đều đóng gói lại rồi cất đi.

Lâm Khang Bình nói: “Chúng ta nhanh đi sớm, không cần đi nhanh, người cũng không mệt nhọc lắm, chờ mùa xuân chúng ta trở về, ta lại dẫn người du lịch trên đường về. Lần này ra ngoài, không cần mang nhiều ngân phiếu, đến kinh thành, có lợi nhuận của cửa hàng, nếu không có thì còn tiền thuê của một cửa hàng khác.”

Tử Tình hỏi rõ, một đêm không nói chuyện.

180. Chương 180: Đi Xa

Sáng sớm, Tử Tình đóng gói quần áo, phân phó nha hoàn thu dọn các vật trang trí, Lâm Khang Bình mang theo gã sai vặt đi kiểm tra và tu sửa xe ngựa. Sau đó dẫn Vương Thiết Sơn đi An Châu bán những hoeren kê hơn 4 cân, mua về một ít quả vỏ cứng ít nước và điểm tâm.

Chờ Lâm Khang Bình trở về, Tử Tình đã bận rộn ven một buổi sáng, mệt đến nỗi kêu đau thắt lưng, lưng tung ăn chút gì đó, hai người đi lão phòng trước, chào từ biệt lão gia tử cùng Điền thị, cũng đưa quà. Một nhà Chu thị cùng nhà Thu Ngọc đều ở đó, Lâm Khang Bình cho lão gia tử cùng Điền thị một người một phong bì một lượng, Điền thị nhìn thấy bạc, tươi cười trên mặt chân thành rất nhiều, lời kéo Khang Bình dặn dò nhiều, đáng tiếc, Lâm Khang Bình cười không thật lòng lắm.

Chu thị tự nhiên thấy, mắt nóng, nói: “Cha, nương, Tử Tình đưa quà tặng ngày lễ, còn tặng một lượng bạc, năm nay nương tiêu dùng có thể rộng rãi chút, theo ta thì các tôn tử cháu gái đều có tiền đồ, một người một

lượng, cha mẹ một năm tiêu dùng cũng đủ rồi, tội gì còn đến xin chúng ta, không bằng sang năm chúng ta chỉ cho lương thực là được, tốt xấu gì cũng phải tiết kiệm cho Tử Toàn.”

Lâm Khang Bình nghe lời này, vội đứng lên, nói: “Ông bà, chúng ta còn chưa dọn nhiều đồ, không ngồi đây lâu, chúng ta cáo từ trước.”

Lão gia tử trừng mắt nhìn Chu thị, đứng lên, Tử Tình bọn họ đã đi tới cửa, Thu Ngọc hô một câu: “Tử Tình, mua cho tiểu cô nhiều đồ trang sức xinh đẹp cùng ít vật nhỏ khác, mua nhiều một ít, tiểu cô thích lắm.”

Tử Tình lung tung lên tiếng, từ lão phòng ra ngoài, hai người trở về nhà mẹ đẻ của Tử Tình, Tử Tình nói chuyện ước giồng đưa hầu cho Thẩm thị. Thẩm thị mấy ngày nay bận đại hôn của Tử Tình, lại đến chuyện Trần thị dưỡng thai, đầu óc choáng váng, mọi việc mừng năm mới đều giao cho dâu cả Lưu thị quản lý. Hiện thời nghe nói Tử Tình phải đi, vành mắt đỏ lên, dù sao Tử Tình lớn như vậy, còn chưa có rời xa nàng, trừ lần đó Tử Tình đi cùng Tử Phúc đến Xương Châu thi.

Thẩm thị kéo tay Tử Tình, dặn dò kĩ càng, một đường phải cẩn thận, không được mệt nhọc, đến phía bắc, lại sợ Tử Tình không thích ứng được khí hậu rét lạnh và đồ ăn ở đấy, lại lo lắng Tử Tình và người Lâm gia khó ở chung...

Tăng Thụy Tường mặc dù không nói nhiều giống Thẩm thị, nhưng Tử Tình cũng biết trong lòng hắn rất quyến luyến, tiến lên ôm lấy hai người, an ủi nói: “Cha, nương, các người yên tâm, ta sẽ chiếu cố chính mình. Với lại mọi việc còn có Khang Bình. Chờ đến tiết thanh minh, hai ba tháng sau, chúng ta sẽ trở lại. Chờ đại ca đến kinh thành, có lẽ chúng ta có thể gặp mặt nhau đấy.”

“Hai mươi lăm hai mươi sáu tháng giêng chúng ta có thể vào kinh, lúc đó người đến nhà chơi là được, Khang Bình biết chỗ.” Tử Phúc nói cũng rất quyến luyến, ngàn dặm bên ba trở về nhà, không vài ngày lại phải chia lìa.

Trần thị lấy chút điểm tâm cho Tử Tình, nói: “Tốt xấu gì cũng là tâm ý của nhị tẩu, ngon hay không cũng nhận lấy. Là ta tự làm, yên tâm.”

“Tỷ, người đi rồi, trong nhà sẽ không náo nhiệt nữa, người phải sớm về đấy? Còn nữa, tỷ phu, người có thể cho tiền mừng tuổi trước không? Năm nay các người thành thân, nên phải chủ động đấy.” Tử Hỉ nói, làm mọi người cười to.

“Tiểu tứ, người không phải lo cho tỷ người, mà lo tỷ phu người không cho bạc nhỉ?” Lưu thị nghe xong cười nói, trong lòng còn ôm Vĩnh Liên nho nhỏ.

“Còn muốn tiền mừng tuổi à, đem tân hôn náo động phòng, người làm ta thảm hại nhất, không bàn nữa.” Tử Tình nói.

“Tỷ phu, người nói một câu đi, ta mà không nể người thì tội gì phải suy nghĩ nhiều cách như vậy, còn trò chơi chân chính ta còn chưa làm đâu, tỷ phu, câu ‘bạch đầu giai lão’ được không? Ta nghĩ nát óc mới ra được, cam kia ngọt không? Đường ngọt hay không ngọt, tỷ ta ngọt hay không ngọt?”

“Được, ngọt, có thể không ngọt sao?” Lâm Khang Bình vội đáp ứng, chờ câu cuối cùng muốn sửa lại đã không kịp, trong tiếng cười vang của mọi người, ngay cả Lâm Khang Bình cũng đỏ mặt. Tử Tình đã sớm đuối theo đánh Tử Hỉ.

“Trời trời, đã thành thân rồi mà không biết dịu dàng à, tỷ phu, nhanh kéo nàng lại, nếu không nàng xây xước chỗ nào, người đừng đau lòng đấy.” Tử Hỉ reo lên.

“Tiểu tứ thôi tha, người chờ đấy, tiền mừng tuổi cho tiểu tam hết, người chờ xem.” Tử Tình không đánh Tử Hỉ được cái nào, cố ý nói.

“Tiểu tứ yên tâm, tam ca ta rất thoải mái, chắc chắn sẽ chia cho người một phần. Về phần chia bao nhiêu thì chưa biết.” Tử Lộc nói.

“Trong nhà không có Tình nhi, thật đúng là hơi buồn, người xem, ngày hôm qua trong nhà không có tiếng cười như hôm nay, theo ta thì Tình nhi cứ ở đấy đến hết tết, rồi xuất phát cùng chúng ta luôn.” Tử Phúc cảm thán.

“Được rồi, nói lý ra thì Tình nhi cũng nên đi một chuyến này, dù sao cũng là người nhà Khang Bình, cũng nuôi Khang Bình vài năm. Các người nhất định không được lơ đãng đấy.” Tăng Thụy Tường nói với Tử Tình.

Lâm Khang Bình và Tử Tình vội đáp ứng, một phen làm ấm ỉ, hòa tan một chút nỗi buồn ly biệt, Lâm Khang Bình cho Tử Thọ, Tử Hỉ, Tử Vũ cùng Vĩnh Liên mỗi người hai lượng, Tử Hỉ vội khen Lâm Khang Bình một chút, cũng cười nhạo Tử Phúc, Tử Lộc: “Đại ca, nhị ca, thấy rõ chưa, các người phải lấy tỷ phu làm gương, đừng nghĩ lấy vài đồng đã đuổi chúng ta đi.”

Trước khi đi, Tử Tình lấy một bộ đệm chần nhỏ và ít cam ở nhà mẹ đẻ, cùng với mấy quần áo vải bông cũ thường mặc, hai người ở lại Tăng gia ăn cơm chiều, vì sáng sớm mai phải đi, sau khi ăn xong, Thẩm thị liền bảo bọn họ về nhà.

Mười lăm tháng chạp, sáng sớm, Tử Tình còn buồn ngủ, Lâm Khang Bình đã mặc đồ xong, đem mọi thứ chuyển lên xe ngựa, mới kêu Tử Tình rời giường, thay quần áo cũ, rửa mặt, ăn điểm tâm, Lâm Khang Bình dẫn Tử Tình lên xe ngựa, gã sai vặt Lâm An đánh xe, Lâm Phúc ở nhà trông nhà, hai nha hoàn Tử Tình cũng không mang theo, cẩn thận dặn dò một phen, cả nhà Vương Thiết Sơn cũng chuyển đến Tình viên ở. Lâm Khang Bình cho bọn hần ở phòng dành cho khách, Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam chuyển đến phía tây nhà giữa, trông nhà.

Thùng xe ngựa không nhỏ, đáng tiếc là chất không ít hành lý, Tử Tình nằm nghiêng để ngủ. Trừ bỏ lò lửa, Lâm Khang Bình còn chuẩn bị cho nàng một cái lò bằng đồng, đường kính chỉ tầm 10 cm, hai năm trước mua từ kinh thành về cho Tử Tình mua, ôm trong tay rất tiện, nhưng Tử Tình cũng không thường dùng. Lần này, Lâm Khang Bình suy nghĩ thay nàng.

Ngay từ đầu, Tử Tình còn đắm chìm trong hưng phấn, dù sao hai đời mình còn chưa có đi phương bắc, cho nên không cảm thấy vất vả, nhưng nửa ngày thời gian trôi qua, Tử Tình bắt đầu ngồi không yên, ngoài xe cũng không có phong cảnh gì đẹp, đều là một vạt khô cằn, ngẫu nhiên mới nhìn thấy ít vạt cỏ xanh, thật nhàm chán.

Lâm Khang Bình đành phải ôm nàng, lấy cho nàng ít nho nhân cam, chậm rãi bóc vỏ, đút cho nàng, hai người người tới ta đi, ăn xong hoa quả, liền ăn mỗi đối phương, độ ẩm trong xe cao lên, nhất là Lâm Khang Bình, không kiềm chế nổi, một tay ôm lấy Tử Tình, tay kia thì đã vói vào trong quần áo Tử Tình, cởi quần lót của Tử Tình ra, ôm Tử Tình ngồi lên trên người hần, Tử Tình làm gì có sức lực bằng Lâm Khang Bình, lại không dám dùng sức cự tuyệt, sợ động tĩnh quá lớn làm Lâm An nghe được, cho nên, chỉ có thể để người kia xâm lược.

Xe ngựa xóc nảy lại cổ vũ hai người, Tử Tình vì không để mình rên thành tiếng, chỉ có thể cắn bả vai Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình gât gao ôm lấy Tử Tình, hận không thể đem nàng ôm vào trong xương máu mình, hai người tận hứng (vui vẻ xong xuôi, hể hể), Tử Tình cũng mệt mỏi không chịu nổi, lau chùi sơ qua, liền nằm ngủ trong lòng Lâm Khang Bình.

Trời sắp tối, đã qua Xương Châu, Lâm Khang Bình tìm một nhà trọ ngoài thành Xương Châu, vì cố gắng không để Lâm Khang Bình chậm trễ thời gian nhiều (bởi vì cửa thành đóng vào 10 giờ tối và mở vào 5 giờ sáng), ra khỏi Xương Châu thành mới tìm chỗ ở, Tử Tình vừa mệt vừa đói, lung tung ăn cơm xong, rửa mặt liền ngủ.

Dọc theo đường đi, Lâm Khang Bình luôn ôm lấy Tử Tình, thử đủ mọi kiểu, Tử Tình lo gã sai vặt Lâm An bên ngoài nghe thấy động tĩnh, xấu hổ, lại không dám dùng sức đẩy hần, sợ làm ra động tĩnh lớn hơn nữa.

Lâm Khang Bình cắn tai Tử Tình nói: “Tình nhi, ta là vì tốt cho người thôi, người xem, mỗi lần làm xong người đều ngủ một giấc, tỉnh lại thì chúng ta có thể nghỉ trọ rồi. Như vậy thì người không thấy mệt mỏi lắm. Buổi tối, người cũng có thể ngủ an ổn. Người yên tâm, hần có biết cũng coi như không biết, huống chi, chúng ta cũng không kêu ra tiếng, người xem, bờ vai của ta đều bị người cắn thành dạng gì rồi. Tình nhi à, người chiều ta đi mà, nếu không ta giữ chút tinh lực để buổi tối ép buộc người nhé?”

Tử Tình lập tức đỏ mặt, kiều mị như hoa, sóng mắt trong suốt như nước, Lâm Khang Bình nơi nào còn có thể kìm nén được nữa? ôm lại, cắn mút, hôn đến nổi toàn thân Tử Tình đều xụi lơ vô lực, mặc hần muốn làm gì thì làm.

Càng đi về phía bắc, trời càng lạnh, băng thiên tuyết địa (băng tuyết nhiều), đường càng khó đi, cũng may Lâm Khang Bình hay ra ngoài, kinh nghiệm tương đối nhiều, chuẩn bị thỏa đáng, rốt cục chiều hôm đó chạy tới lão gia (nhà cũ) của Lâm Khang Bình, là một thôn nhỏ xa xôi ngoài kinh thành, Lâm Khang Bình là gần hương tình khiếp (chỉ những người đi xa quê hương lâu ngày không có tin tức gì, đến khi quay về, càng đến gần quê hương thì càng sợ, sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra với quê mình), Tử Tình là nàng dâu mới về gặp người nhà chồng, hai người ở ngoài thôn nói một hồi, bảo Lâm An về kinh thành trước, nói mười bốn tháng giêng hẵng vào thôn.

Hai người vẫn mặc một bộ quần áo áo bông cũ, bởi vì lạnh, bên ngoài còn mang áo da dê. Dọc theo đường đi, Tử Tình trừ chỉ đeo vòng ngọc bà ngoại cho và một trâm cài bằng bạc đơn giản, chưa mang trang sức gì thêm. Tử Tình nghĩ nghĩ, mở gói đồ, chọn một đôi vòng tay bằng bạc, nhìn có vẻ rất được, muốn đưa làm lễ gặp mặt, trực tiếp đeo vào tay, khi nào thấy thì cởi ra tặng luôn, rất tiện lợi, đây là điều Tử Tình thấy trong TV.

“Người xem ta giống nàng dâu nhà nông không, xấu hay không?”

Lâm Khang Bình cười cười, tiến lên giúp đỡ Tử Tình sửa sang lại tóc, nói: “Không xấu, nàng dâu của ta lúc nào cũng xinh đẹp, người yên tâm, ta sẽ không để người chịu ủy khuất. Nếu bọn họ làm chúng ta khó xử, chúng ta lập tức rời đi, trực tiếp trở lại kinh thành ăn tết.”

Tử Tình nghe xong trong lòng ấm áp, đặt tay lên bàn tay lo lớn của Lâm Khang Bình, an tâm theo hấn đi về phía trước.

181. Chương 181: Lâm Gia

Đứng ở tường ngoài nhà Lâm gia, Tử Tình phát hiện nhà của Lâm gia rõ ràng tốt hơn hàng xóm chung quanh, đất trống trong sân không nhỏ, có thể nhìn ra là đất trồng rau, ba gian nhà giữa, 2 gian phòng bên, sương phòng có 3 gian.

Lâm Khang Bình đẩy cổng ra, cùng Tử Tình đi vào, có người trong nhà nghe thấy động tĩnh bên ngoài, thấy một nam một nữ vào, một tiểu hài tử giữa đầu hỏi: “Các người là ai? Tìm ai vậy?”

“Chúng ta là thúc thúc thăm thăm của người, nói cho tổ gia tổ nương (ông bà cố) các người, tam thúc tam thẩm đã trở lại.” Lâm Khang Bình xoay người nói với bọn nhỏ.

Tiểu hài tử nghe xong nhanh như chớp chạy vào, vừa chạy vừa reo lên: “Tổ gia, tổ nương, tam thúc tam thẩm của ta đã trở lại.”

Một lát, cửa xuất hiện một đồng người, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Khang Bình và Tử Tình, trong đó một nam tử tuổi chừng bốn năm mươi rất là kích động, phỏng chừng đây là đại bá phụ Lâm Diệu Tổ của Lâm Khang Bình, bên cạnh có một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi, chắc là đại bá nương Dư thị. Mặt khác còn có ba nam tử tuổi trẻ, mặt mày có chút tương tự, cùng ba nàng dâu nhỏ, cùng với một thiếu nữ búi tóc hai bên. Xem ra tất cả người Lâm gia đều ra ngoài.

Lâm Khang Bình kéo Tử Tình đi về phía trước vài bước, kêu lên: “Đại gia, đại nương, ta đã trở về. Đây là nàng dâu của ta - Tử Tình.”

Tử Tình đi đến trước mặt, hành lễ, kêu một tiếng: “Đại gia, đại nương.”

Dư thị liếc mắt nhìn Tử Tình một cái, nhìn Lâm Khang Bình nói: “Người bây giờ giàu có rồi, ở bên ngoài cưới nàng dâu, mang về nhà, không thèm kêu được tiếng cha mẹ, ta còn tưởng rằng người quên chúng ta mất, sẽ không bao giờ nữa về cái nhà này nữa chứ.”

Lâm Diệu Tổ liếc mắt Dư thị một cái, nói: “Đứa nhỏ vừa mới vào nhà, ngay cả một ngụm nước ấm cũng chưa uống, người đã nói chuyện này à. Đứa nhỏ tốt xấu gì cũng gọi người là nương vài năm. Đến đây, Bình nhi, mau dẫn nàng dâu của người vào nhà, bên ngoài lạnh lắm, cẩn thận cảm.”

Cả nhà cùng vào, Lâm Diệu Tổ phân phó một người con dâu đi pha trà, Lâm Khang Bình bưng một ly trà, kéo Tử Tình quỳ xuống. Lâm Diệu Tổ thống khoái nhận trà, Dư thị quay đầu, hai tay nhận, xoay xoay vặn vặn, gặp Lâm Diệu Tổ “Hừ” một tiếng, vội nói: “Ta nói trước, trà thì có thể uống, nhưng lễ gặp mặt thì ta không có.”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Đại nương thật sự nói đùa, ta cùng Khang Bình đã lâu chưa về nhà, không từng tấn hiếu với đại gia cùng đại nương, nào dám muốn cái lễ gặp mặt gì?”

Dư thị nghe thấy, sắc mặt mới hòa hoãn chút, tiếp nhận nước trà, nói: “Lão tam là kẻ có dùng gậy đánh cũng không thềm đánh một cái rắm, không ngờ lại cười được một nàng dâu mồm miệng lanh lợi, vừa nhìn đã biết là người hiểu lễ.”

Tử Tình nghe xong, vội hỏi: “Đây là đại nương thương ta thôi, ta thường ngày không ra ngoài cửa, cũng không gặp được nhiều người, ăn nói vụng về, nói sai thì xin đại gia đại nương đừng chê cười ta. Đây là vài dẹt ta cùng Khang Bình hiếu kính hai vị, để làm một bộ đón tết. Theo lý thì phải làm xiêm y xong mới đưa tới, nhưng chất tức vợ của cháu nội) chưa từng gặp qua hai vị trưởng bối, sợ làm quần áo không vừa, cũng sợ không hợp tâm ý của đại gia cùng đại nương.” Tử Tình liền vội lấy ra hai xấp vải bông từ gói đồ, một xấp màu xanh một xấp đỏ thẫm.

Dư thị thấy vội hai tay tiếp nhận, mặt mày hớn hở. Tử Tình nhân cơ hội cẩn thận đánh giá nàng một chút. Tóc búi rất gọn gàng, dùng ngân trâm búi lên, phía trước còn cắm một cây lược gỗ khắc hoa nhỏ, áo bông quần bông màu lam, rất sạch sẽ, mặt mày thô, vừa nhìn là biết tính cách mạnh mẽ có khả năng. Đại gia của Khang Bình thì bộ dạng phúc hậu, điển hình của người nông dân, lưng hơi còng, vẻ mặt nhăn nhoe, đôi mắt nhỏ nhưng rất sáng.

“Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của tam đệ muội này, nói chuyện thật dễ nghe, người xem nương ta mừng rỡ miệng không ngậm lại được, chúng ta phụng dưỡng cha mẹ một năm mà cũng không thấy nương cao hứng giống hôm nay.” Một người phụ nhân cao gầy cười nói.

Kế tiếp lại bái kiến đại ca của Lâm Khang Bình - Lâm Khang Mạnh, đại tẩu Hồ thị, nhị ca Lâm Khang Tường, nhị tẩu Mã thị, tiếp đến là tứ đệ Lâm Khang Dũng và thê tử Gừng thị bái kiến vợ chồng Tử Tình, Tử Tình thế mới biết người vừa rồi nói chuyện là Hồ thị.

Tử Tình cho năm đứa nhỏ trong nhà mỗi người tám văn, nhà lão đại lão nhị có hai đứa nhỏ, nhà Lão Tứ có một đứa, mà đứa này vẫn còn phải ôm trong tay. Cho nên Hồ thị cùng Mã thị thấy, trên mặt lập tức tươi cười, ân cần rất nhiều. Còn có một cô em chồng chưa gã - Lâm Vân Hồng, Tử Tình đoán tiểu cô nương tầm mười bốn mười lăm tuổi, một thân áo bông vải đỏ in hoa, vóc người cao hơn Tử Tình một ít, đi lên vội vàng kêu một tiếng: “Tam ca, tam tẩu”, rồi không nói gì, coi như là người thành thật, vội cúi đôi vòng tay bạc trên tay ra đeo lên tay nàng, Dư thị thấy, cười càng tươi. Tử Tình đương nhiên cũng chú ý tới ánh mắt hâm mộ của Hồ thị cùng Mã thị.

Dư thị hỏi Lâm Khang Bình và Tử Tình ăn cơm chưa, biết hai người trở về đây ăn tết, vội thu xếp cho hai người ở gian phòng dựa vào phía đông, Khang Bình ở phòng nói chuyện cùng vài nam tử.

Tử Tình thấy mình không có chuyện gì, muốn về phòng xem, vừa cầm hành lý tiến vào, vài nàng dâu của Lâm gia đã đi qua giúp đỡ quét dọn. Phòng này có một cái phản (kiểu giường đóng tre trúc) lớn, nhưng đã lâu không có ai ở, đọng cả lớp bụi, còn chất không ít vật linh tinh. Lâm Vân Hồng bưng một chậu nước đi lại lau chùi, nói không nhiều lắm, nhìn ra tiểu cô nương này làm việc rất lưu loát, Lâm gia không nuông chiều nàng. Xem ra lễ gặp mặt này đúng là không cho không, ít nhất còn hơn một nhà đại cô nhiều, biết cảm kích.

Hôm nay vẫn là năm cũ, cúng ông táo xong, mỗi tiểu hài tử cầm một miếng đường cứng, cực kì vui vẻ. Tử Tình phát hiện bọn họ dùng gạo nếp nặn thành hình ngựa, Lâm Diệu Tổ dẫn nam tử quỳ gối trước tượng ông táo, vừa dập đầu vừa đốt tượng ông táo cũ, miệng còn lầm bầm, khác với chỗ nhà mình.

Cơm chiều, món chính là sủi cảo với thịt và củ cải, đương nhiên chủ yếu là cải trắng, có thể nghe đến chút mùi thịt. Tử Tình thấy mọi người đều ăn rất nhiều, phương bắc có thói quen ăn mỳ, Tử Tình đều ở phía nam hai dới, mỳ sợi thì còn ăn được, bánh bao sủi cảo gì đó thì ăn không đủ no, huống chi là mỳ phở, khó có thể nuốt xuống. Tùy tiện ăn hai ba miếng sủi cảo.

Lâm Khang Bình thấy rất là đau lòng, trở lại phòng, trong phòng đã quét dọn sạch sẽ, nhưng lạnh là khô. Tử Tình nhớ tới hỏa giở cùng lò sưởi tay, nhưng trong nhà không có than củi, số than hai người mang theo cũng đã dùng gần hết. Tử Tình nhanh chóng ngồi lên phản, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, đút cho Tử Tình mấy miếng điểm tâm, lại ra ngoài múc một chậu nước ấm đến, Tử Tình vừa mới bị dì cả (kinh nguyệt), khó chịu, lau xong vội chui vào ổ chăn.

Ngày kế, Lâm Khang Bình ra ngoài sớm, sắp giữa trưa mượn chiếc xe lừa trở về, mua hai túi gạo lớn, một miếng thịt heo to, một đồng xương heo cùng một ít đồ ăn vặt, còn có hai bì than củi. Vừa vào sân thì thấy Tử Tình bưng một chậu quần áo đã giặt xong, Lâm Khang Bình nhận lấy, cầm tay Tử Tình, hà hơi cho nóng: “Trời lạnh như vậy, có dùng nước ấm giặt không? Cần thận cảm.”

“Tam ca, người yên tâm đi, ta nấu nước nóng cho tam tẩu, sáng tinh mơ người không ăn điểm tâm mà đã ra ngoài làm gì?” Lâm Văn Hồng đi ra, hỏi.

“À, gọi tứ ca của người ra đây hỗ trợ chuyển ít đồ này. Tam tẩu của người không quen ăn mì phở, ta mua chút gạo về.”

Lâm Khang Bình vừa nói xong, Dư thị đã tới, thấy Lâm Khang Bình mua một mớ gạo cùng thịt, khoe miệng kéo đến tận tai, vội bảo tiểu nhi tử ra khiêng đồ vào.

Lâm Diệu Tổ thấy nhiều đồ như vậy, vội nói: “Đứa nhỏ này, về nhà ăn tết mà thôi, còn tiêu pha như vậy, nàng dâu người không quen ăn mì phở thì người mua cho nàng một ít là được, bây giờ người đã là người có gia đình, phải tiết kiệm.”

Dư thị nói: “Bình nhi hiếu thuận mà, nên mọi người mới được nhờ, khi nào mới được bữa ăn gạo và thịt chứ?”

Hồ thị cùng Mã thị nghe xong nhanh tiếp lời: “Cũng đúng, ta cũng được nhờ theo. Nhìn tam đệ muội xinh đẹp, mặt mày xinh xắn thanh tú, làn da bóng loáng trắng nõn, ta thấy đã muốn sờ sờ, vừa thấy chính là người có phúc khí, nếu mặc lăng la tơ lụa vào thì không thể kém thiếp của địa chủ, chẳng trách tam đệ đau lòng.”

Lâm Khang Bình nghe xong nhú mày, vừa muốn nói gì, Lâm Diệu Tổ lên tiếng: “Tam đệ của người bạn cả sáng, chắc là đói bụng rồi, các người còn không nhanh nấu gì cho hắn ăn đi, nói bậy bạ gì nữa?”

“Hiện tại làm cơm cái gì, chờ một lát thì làm cơm chiều, không phải phí công phí của à, chờ chút đi. Không phải hắn đã mua nhiều điểm tâm sao? Theo ta thì cứ ăn mấy đồ đó trước đi.” Dư thị nói.

Tử Tình nghe xong mới biết, bọn họ một ngày chỉ ăn hai bữa cơm. Nếu là mẹ ruột, cho dù thế nào, đứa nhỏ mới về nhà đều sẽ làm bữa cơm ăn, huống chi Lâm Khang Bình còn mua mấy thứ này. Tử Tình có thể tưởng tượng được cảnh Lâm Khang Bình hồi nhỏ, không khỏi đau lòng thay hắn.

Bọn nhỏ nghe nói có điểm tâm ăn, vội vây lại, Lâm Khang Bình cho bọn hắn hai bọc, sau đó cầm tay Tử Tình, lấy có phơi quần áo.

Lâm Khang Bình đốt hỏa giở, lại chuẩn bị tốt lò sưởi tay, Tử Tình phơi quần áo lên dây thừng, nói: “Người nhóm lửa giúp ta đi, ta không quen nhà bếp ở đây, ta làm chút cơm cho người ăn, trời rất lạnh, nếu đói bụng thì càng thấy lạnh lẽo, ta sẽ làm một món cháo nóng hổi.”

Lâm Khang Bình ôm Tử Tình lên phản, nói: “Không sao đâu, sáng sớm ta đã ăn ít đồ ở trấn rồi, người không quen một ngày ăn hai bữa nên ta mua chút điểm tâm.”

Sau đó vợ chồng ngồi trên phản nói nhảm, Tử Tình đặt lò nhỏ để gần người, tiện tay cầm một cái áo sơ mi hong khô. Lâm Khang Bình ngồi phía sau Tử Tình, thường thường đút cho Tử Tình chút đồ ăn vặt.

Lúc này, Hồ thị ở cửa hô: “Tam đệ muội, ta có thể vào không?” Lâm Khang Bình vội mở cửa, thấy đại tẩu nhị tẩu đều đứng ở cửa, vội mời vào, bản thân lại đi ra ngoài.

182. Chương 182: Thử

Hồ thị vào cửa thấy Tử Tình ngồi trên phản, cầm một bộ quần áo đặt trên hỏa giỏ hong khô, cười nói: “Đệ muối, hỏa lò này thật khéo léo tinh xảo, mang theo cũng rất tiện.”

“Cũng không có gì, ở phương nam mọi người đều thích dùng thứ này, ta mang nó theo đến đây. Hai vị chị dâu ngồi lên phản đi, tìm ta có chuyện gì sao?”

“Làm gì có chuyện gì quan trọng đâu, hai bọn ta chỉ đến tìm đệ muối trò chuyện, lần đầu tiên đệ muối đến nhà, đừng khách sáo, muốn ăn cái gì, muốn làm cái gì, thì cứ việc mở miệng, tuy rằng lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nhưng dù sao đều là người một nhà.” Hồ thị nói xong liền ngồi xếp bằng lên phản, Mã thị cũng ngồi bên mép giường.

“Cám ơn hai vị chị dâu. Chuyện khác thì dễ nói, nhưng ngày đông giá rét thế này rất lạnh, nếu phòng có thể ấm áp chút thì tốt rồi.” Tử Tình nói.

“Chuyện này thì dễ, một lát ta sẽ bảo nhị ca người giúp người thiêu nóng dưới phản là được. Phòng này đã lâu không có người ở, nên rất lạnh, với lại đây là nhà kè, kém nhà giữa một ít.” Mã thị nói.

Tử Tình nghe xong vội cảm ơn. Hồ thị nói: “Không cần cảm ơn đâu. Không biết đệ muối là người nơi nào? Trong nhà làm cái gì?”

“Nhà của ta ngay tại phía nam, trong một thôn nhỏ, nhà làm nông.”

“A, thấy đệ muối cũng không giống người chịu khổ, nói chuyện rất giống người nhà giàu, nhìn làn da này, trắng trắng hồng hồng.” Hồ thị nói xong còn kéo tay Tử Tình nhìn kỹ: “Nhìn ngón tay này, không phải tay nhà nông. Mười ngón tay như da hành lột, thật đẹp mắt. Không giống chúng ta, xơ ráp như que củi.”

Tử Tình một năm nay vội làm giá y, việc sau núi giao cho Tử Vũ, việc nặng trong nhà thì đều thuê người làm, cho nên một năm nay tay Tử Tình được bảo dưỡng tốt, mười ngón thon thon, Lâm Khang Bình không có việc gì thì thích cầm tay nàng thưởng thức.

“Mấy năm nay Tam đệ làm cái gì ở bên ngoài? Phát tài à? Người được nuông chiều ghê, tam đệ thấy người không thích ăn mỳ, mua gạo thì mua hai bì lớn. còn vòng tay người cho Vân Hồng nữa, chắc cũng tầm hơn hai lượng, chắc chắn, nhìn người giặt quần áo, tam đệ còn sợ người lạnh, muốn nước ấm giặt, cũng thật thương người.” Mã thị nói.

“Cũng không có gì, chúng ta bên kia đều trồng lúa nước, ta quen ăn gạo rồi. Khang Bình ăn nhiều, nên ăn gạo mới no được.” Tử Tình nói.

“Vậy tương lai các người còn định trở về không? Theo ta thì cứ ở bên ngoài đi, trong nhà cũng chỉ có vài mẫu, miễn cưỡng mới ăn đủ no. Ở bên ngoài mới có cơ hội kiếm nhiều tiền. Nếu không thì sao tam đệ có thể nuôi nổi người?” Mã thị nói.

Tử Tình cuối cùng hiểu rõ ý của hai người, cười cười: “Chúng ta đã xây nhà ở phía nam, cũng có vài mẫu, lần này trở về, thứ nhất là tế bái công công bà bà (cha mẹ chồng), thứ hai, là muốn để ta quen biết người ở đây, dù sao thì mọi người cùng là thân nhân của Khang Bình.”

Hồ thị cùng Mã thị nghe xong nhìn nhau cười, đang muốn nói cái gì, Lâm Khang Bình vào được, ôm một cái rổ, nói muốn dẫn Tử Tình ra ngoài một chuyến, Tử Tình mặc áo thật dày, lại thêm áo khoác da dê, Lâm Khang Bình nắm tay nàng, nghĩ nghĩ, lại đem hỏa lò nhỏ nhét vào tay nàng, dẫn nàng ra cửa, xuyên qua một mảnh rừng, đi đến phần nghĩa địa ngoài thôn.

Tử Tình phát hiện phần mộ phương bắc đều là một đồng đất giống cái bánh bao, còn đặt một khối đá có khắc tên, Lâm Khang Bình dẫn Tử Tình quỳ xuống, mang vật cúng lên, dập đầu lạy ba cái, để Tử Tình đứng lên trước, tự mình quỳ nói: “Cha, nương, ta là Khang Bình, con bất hiếu, thời gian dài như vậy không có tới gặp các người. Lúc này ta sẽ đốt nhiều tiền giấy cho các người, các người cứ xài thoải mái. Bây giờ ta đã cưới vợ, hôm nay dẫn nàng dâu đến xem các người. Trên đất lạnh nên ta để nàng dâu đứng dậy trước. Các người đừng trách tội nàng, nàng đối xử tốt với con, con rất yêu nàng.”

Tử Tình thấy vậy, vội quỳ xuống tiếp, nói: “Cha, nương, các người yên tâm, ta sẽ chiếu cố Bình ca, các người phù hộ hần cả đời khỏe mạnh bình an, không bệnh không tật.” Trước kia Tử Tình chỉ cười nhạt chuyện quỷ thần, nhưng hôm nay chính mình lại tự nhiên đi đến thế giới này, chỉ có thể nói là bên trong còn có một lực lượng mà con người không biết, trong lòng Tử Tình tràn ngập kính sợ.

Lâm Khang Bình vội nâng Tử Tình dậy: “Tình nhi, đừng quỳ xuống đất, cẩn thận lạnh, người quên trên người người còn không sạch sẽ à, không thể bị cảm lạnh. Cha mẹ ta đã gặp người rồi, nhất định là vui mừng, bọn họ sẽ không trách tội người, ta thích, bọn họ chắc chắn cũng thích. Chúng ta trở về đi. Lần sau lại đến thăm họ.”

Hai người về nhà, người trong nhà đang chờ bọn họ về ăn cơm, Dư thị biết bọn họ đi viếng mồ mả, có chút mất hứng, cũng không dám làm ầm ĩ, chính là nói thăm vài câu, Lâm Khang Bình không để ý.

Cơm chiều ăn ở trên kháng (loại giường gỗ, nhưng rộng), mỗi bên có một cái bàn nhỏ, nam nữ ăn riêng, ngồi xếp bằng, món chính là cơm, xương cốt xào chung với dưa chua, mỗi bên một chậu, người mùi rất thơm, ăn cũng không đỡ lắm, Tử Tình ăn hai chén canh chua, cả người đều nóng hổi. Cả nhà ăn nhiều, tốc độ rất nhanh, chậm một ít mà hết đồ ăn.

Mã thị vừa nhai vừa nói: “Thơm, thật thơm, còn chưa ăn đủ đâu! Nương, ngày mai lại làm hai chậu nữa đi. Ta thấy tam đệ muội ăn cũng rất nhiều.”

“Thơm hay không không vào mồm người à, ngày mai là chợ phiên, ta và cha các người còn muốn đi đặt mua ít đồ tết, người cùng đại tẩu ở nhà đem rang đậu phộng, lát nữa nhớ bóc đậu phộng ra đấy.”

Dư thị nói xong lại nói với Tử Tình: “Lão tam nàng dâu à, người là người phía nam, ngày mai cũng nên đến chợ phiên của người phương bắc xem, thấy có gì muốn mua không thì mua, bảo lão tam đi cùng người. Trong nhà còn có hai người cô, các người cũng nên đi thăm, lâu lâu mới trở về một chuyến, còn đại tỷ của lão tam nữa, gả cho người gần đây, các người không biết đường thì để Lão Tứ cùng các người đi một chuyến.”

Tử Tình nghe xong vội gật đầu, nói: “Dạ, vừa vặn ngày mai có chợ phiên, chúng ta mua ít đồ rồi đi thăm. Có gì chúng ta không hiểu thì mong đại nương dạy bảo.”

Trở về phòng, Tử Tình mới biết Lâm Khang Bình cũng không nhớ hai người cô kia, từ sau khi bị bán thì không gặp, bây giờ không biết tình trạng thế nào. Tử Tình có để mấy lượng bạc vụn và tiền đồng trong bóp, để dùng trong bất cứ tình huống nào.

Ngày kế, trời tờ mờ sáng, Dư thị đã gọi, Tử Tình mơ mơ màng màng đứng lên, đêm qua phải được thiêu nóng hổi, Tử Tình ngủ thật sự là thơm ngon, từ lúc ra khỏi nhà tới nay, đêm qua mới ngủ được giấc an ổn, đáng tiếc sớm như vậy đã bị đánh thức, Tử Tình vừa nhắm mắt rửa mặt, vừa than thở. Lâm Khang Bình cười giúp nàng mặc quần áo vào.

Chợ cách mười dặm ngoài trấn trên, Lâm Diệu Tổ cùng Lâm Khang Dững công một cái sọt, Dư thị ôm một rổ trứng gà, Lâm Vân Hồng cũng ôm một rổ trứng gà đi theo, Tử Tình vừa vặn hỏi Vân Hồng về hoàn cảnh của hai vị cô cô, biết hai vị cô cô nghèo, ít đất, miễn cưỡng lắm mới có thể ăn cơm no. Tỷ tỷ nàng thì gả cho người đỡ hơn, vừa ở riêng, có hai hài tử.

Đi tới đi lui, Tử Tình không kịp bước chân của bọn họ, hơn nữa trên người vẫn còn ‘dị cảm’, nên có chút bất tiện, eo mỗi lưng đau, Lâm Khang Bình thấy vậy, không nói hai lời, lập tức muốn công nàng, Tử Tình thấy chung quanh có nhiều người qua lại, thật sự mất mặt mũi. Lâm Khang Bình đành phải bảo bọn họ đi trước, đón một chiếc xe trâu thay Tử Tình.

Xa xa liền thấy bóng người lay động, tiếng hét to, tiếng rao hàng, đánh xe, đẩy xe cút kít, so với chợ phiên ở chỗ nhà mình còn lớn hơn, người cũng nhiều. Tử Tình quan sát qua, phát hiện thôn làng ở phương bắc lớn hơn phía nam một chút, dân cư tương đối tập trung, không giống phía nam, có ngọn núi, một hai hộ gia đình cũng thành một thôn, cách vài dặm thì có thể nhìn thấy một cái thôn nhỏ, Đông Đường thôn mà nhà Tử Tình ở đã coi nhà đông đúc, có trăm hộ gia đình.

Vào chợ, Lâm Khang Bình kéo tay Tử Tình, nói sợ người nhiều rối loạn, lạc nhau. Tử Tình xem xét, rau xanh thì không có, nhiều nhất là cải trắng cùng cải củ, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy một vài chục khoai tây, xem ra bên này vẫn chưa gieo trồng diện rộng. Ngô cũng có, Tử Tình thật đúng là tìm được một hai

nhà bán khoai lang. Chuyển động hết chỗ bán rau củ, hai người chuyển tới hàng thủy sản, không có cá sống, chỉ có cá đông lạnh, giá lại cao, 18 văn một cân, còn hơn thịt heo hăn 2 văn. Hai người dạo hết một vòng, nhìn thấy người bán giấy dán cửa sổ, còn cắt giấy ngay tại chỗ, Tử Tình ngồi xổm nhìn lúc lâu, rất thần kỳ, không cần bản mẫu, chỉ cần dùng kéo cắt cắt vài đường, mở ra, đã là hình thú vật nhỏ rất sống động, Tử Tình bỏ hai mươi văn, chọn vài cái, cuối cùng thì bị Lâm Khang Bình tha đi.

Hai người cuối cùng cũng tìm được hàng bán vải, ở trên đường đã thương lượng rồi, tặng cho các nhà đồ thực dụng, tự nhiên là chọn mặc và ăn. Tử Tình chọn cho ba nhà xấp vải bố cùng vải bông màu xám, như vậy thì đứa nhỏ và người lớn đều dùng được. Nghĩ nghĩ, Tử Tình lại mua ấy tiểu hài tử Lâm gia một xấp vải bố cùng một xấp vải lam, dù sao cũng là tết, nhưng mình không thể quá phô trương quá.

Lâm Khang Bình kéo Tử Tình đi mua mấy bì điểm tâm, lại mua một con lợn đã được giết thịt sẵn, thấy Tử Tình kinh ngạc, Lâm Khang Bình nói: “Không phải muốn thăm thân thích sao? Cho mỗi nhà một cái chân heo, thừa lại thì để mình ăn, còn hơn nửa tháng nữa, ném vào trong tuyết sẽ không bị hư. Nơi này không giống phía nam, đồ ăn để bên ngoài cũng không sao, vả lại, với tình tình của đại nương thì mỗi ngày không thể có thịt ăn, mà ta không thể để người ủy khuất.”

Lâm Khang Bình mượn chiếc xe lừa kéo đồ, lại đi mua mấy con cá, ít đồ ăn vặt, sau đó tìm được Dư thị bọn họ.

183. Chương 183: Cô Cô Tới Cửa

Về nhà sau, Tử Tình phát hiện trong nhà có nhiều vị trưởng bối hơn. 1 © DiendanLeQuyDon Thì ra là hai cô nghe người khác nói Lâm Khang Bình dẫn tân nương badâu về nhà, dđi lại a6nhìn xem.

Tử Tình có chút kỳ quái, asau khi Lâm bKhang Bình 4bị bán, bluôn luôn 5không có 6tin tức người 2này đến 3tìm hiểu 6hắn, sao dần này 4dvừa mới avào cửa dhai ngày, 72cô đã biết 0chấn về 8nhà? Do hôm d3qua Lâm Khang 5eBình mua 4đồ nhiều, 26lúc vào 1thôn rất adáng chú 9ý, tự nhiên 0sẽ có người đặt câu f7hỏi, lại 92nhìn đến 8hai người 2thăm mộ 8mả, trong 8thôn này, f5có thể 9có bí mật 4gì đáng 7nói? Hôm 97nay chợ 4phiên, thì 5dmột truyền 1mười thôi, abcòn về a6phần có f2thật tâm dnghe đến 77thăm cháu a8hay có ý b1đồ khác, cTử Tình f6cũng không 7abiết.

Hai 29vị lão efthái thái c0một người ablôi kéo 38Tử Tình, dmột người 3lôi kéo dLâm Khang e2Bình, không 5ngừng lau 87nước mắt, bnói: “Không 4ngờ còn cccó thể 6nhìn thấy bngày này. 8 © DiendanLeQuyDon Hơn mười 5năm, không bbiết đứa 60nhỏ sống 7được thể nào? Lúc 92đó trong 1nhà nghèo 8dtúng, nên 4đứa nhỏ 10bị bán, 1nhưng nếu 8không bán, dthì làm 47gì có bạc 2để người f3chữa bệnh? 8Cho nên, 57Bình nhi fà, đừng 1oán hận d1đại nương e1người, tất 31cả là định fminh, đại 58nương người bamà không 6bán người 3thì người fckhông thể 5có ngày dhôm nay, 83thuận lợi fvui về cưới 12nàng dâu 4cđược.”

Lâm 3Khang Bình cbnghe xong 4lời cô d4nói, thật bra từ lúc 60đính hôn, 1Lâm Khang cBình đã 55nghĩ đến c1mình và 5Tử Tình 0có duyên 47phận, trong 4lòng thoải 9mái hơn, 8nội tâm 7tất nhiên f4là tràn 6ngập cảm bkích, nói: b“Cô 6đừng nói 5evậy, trong 3lòng ta hiểu darõ, thật 92sự không đoán hận 44gì nữa, cebằng không 0hôm nay ta 0fsẽ không 55dẫn nàng 9adâu về 0cthăm nhà. ee © DiendanLeQuyDon Ta cùng Tình 29nhi mới 0từ chợ 7về, mua c4vài thứ, 0đang muốn 68đi gặp ecác người, bvừa khéo 4các người 6lại qua 6đây.”

“Được, 1được, e4không oán 6ahận là 29tốt rồi, 2phụ thân 6người mà 7biết người 5có tiền c9đồ thể 42này, chắc 40chấn sẽ a3cao hứng.” fĐại cô f7nói.

Đang 7nói, đại d8nữ nhi của d8Dư thị 9- Lâm Hồng d7Anh dẫn 9người nhà 1avào cửa. 7a © DiendanLeQuyDon Tử Tình fnhìn, tuy 7đại tỷ 38cũng mặc 17quần áo 8vải bông, bnhưng vẫn 2bcòn mới, 9hơn nữa, bbtrên đầu 8ccó tram bạc, 0lỗ tai mang 67vòng bạc 8alớn, hai dhai tử ctuy rằng 1cũng hót a1tóc trái 71đào, ăn 6mặc sạch 3sẽ. So với ahai cô c0của Lâm 9eKhang Bình 03thì tốt 51hơn nhiều, chai vị lão cthái thái anày, quần b6áo cũ nhìn 5không ra admàu sắc 6fgì, còn 3có một 4vài mụn 7vá, đầu 40cũng không 31có trang 1bsức. Bàn 9atay cầm 9Tử Tình 8ddây vết 62chai.

Lúc này người đánh xe cđtới, Lâm cKhang Bình 0mới nhớ, enên chuyển 06đồ vào, 7đầu tiên 20là chia cho 4ba nhà, vài đvóc điểm 21tâm, một dchân heo, cbvà hai con 10cá. Hai lão 84thái thái 88lại không 5ngừng liếc 6mắt nhìn đở trong 0tay Lâm Khang 8bBình. Trên amặt ý cười 60càng ngày 05càng đậm.

Đại 13cô Lâm thị 8aluôn luôn d9lôi kéo 3dLâm Khang afBình, lải 26nhải liên e8miên, đơn 64giản là 5bmuốn Lâm 06Khang Bình 2nhớ tình 1dcũ, thường ccxuyên về 48thăm nhà. 0 © DiendanLeQuyDon Lâm Khang 6eBình và 3Tử Tình a9đành phải 6lại cùng 56nói ít chuyện, 12chủ yếu 10là hai vị f2cô cô hỏi cchơn mười 95năm nay Lâm 10Khang Bình 6trải qua cethế nào, 0thành thân 8khi nào, 93nhà Tử 5Tình làm 77gì, cùng 0với nghề 1nghiep hiện 5thời, tương belai có tính 9về đây 87ở không.

Lúc này, Lâm d5Diệu Tổ 7nói: “Lâu 10lâu cả 5cnhà mới 9ađoàn tụ, cđại tỷ c1cùng nhĩ 8tỷ cũng 8ít khi gặp 1aKhang Bình, f8nương đũa bcnhỏ, mau 8dẫn các 2con dâu thu xếp đồ dần. Đúng 1frời, ta bethấy Khang 2Bình có 4mua mấy 1con cá, hầm 3canh uống fđi.”

Dư f9thị trường 75mắt nhìn bdLâm Diệu 9Tổ một 4cái, sau ebnày nghĩ btới việc 49Lâm Khang 57Bình mua dmột con 8cheo, tuy rằng đã cho ba ecái chân, 02nhưng dù fsao cũng 3còn đầu a3và thân.

Cơm 3dchiều vẫn là cơm gạo, 86một nồi 47cái củ b1hầm thịt 27mặn, một 7nồi cải 4trắng đậu 4phộng, một fnồi thịt 04ba chỉ kho a2dưa chua, b7một nồi 7ngư, Tử 4Tình xem 7anhư kiến c8thức được 7fchân chính 69đồ ăn 20của phương 00bắc, bởi avì hầm 4trong thời 6gian dài, đồ ăn dthật ngon 35miệng, Tử 36Tình ăn bađược, cfnhất là 6cnồi dưa 6dchua, thật fedúng là 1rất thơm, 3dại không 29ngấy. Mùa 5đông lớn 04thế này, 5phương bắc a5trừ dưa 5fchua cũng fchính là b3cải trắng.

Tử b9Tình thấy 50các vị b3cô cô ăn 48rất hăng 4ahái, sau akhi ăn xong, 4alau mồm 8mép, dặn edò Lâm Khang 61Bình vài 97câu, rồi 1nói: “Tối 8rồi, phải 6nhanh về 7nhà thôi. 1 © DiendanLeQuyDon Bọn nhỏ d4còn chờ 5bỏ nhà mà.”

Nói xong hai vị 25cô cô cầm cvải dết 3điểm tâm, f8hai vị dưỡng cmột người 0khiêng một 7cái chân a3heo, cầm c0cá, cười 45hì hì đi brời, nói danăm nay có 58thể ăn ctết ngon 1lành.

Tử cTình còn a2tưởng rằng 72bọn họ 1sẽ bảo fbình cùng eLâm Khang c5Bình đến dbnhà chơi, 6ăn bữa bcom. Nhìn fLâm Khang cBình, tựa 69hồ cũng c3có chút d9thất vọng, 9Tử Tình c9vội nắm aatay hẳn, dLâm Khang cBình vỗ fvỗ Tử cTình, ý fbảo mình ekhông có 35việc gì.

Tử afTình đem edvải dết amua cho bọn bdnhỏ ra, f1bảo Lâm 7dVân Hồng atự cắt dmột miếng 2ađể làm 4bmột bộ f9đồ mới, b6Tử Tình 0tự mình 7đo kích 33cỡ năm e8dứa nhỏ 30lượ, dù b0sao cũng 2không có 6chuyện gì 4làm, Tử 5Tình định 1tự mình 09may, bọn bdnhỏ mặc 90ra ngoài, 45hàng xóm efcó hỏi, dbiết tự bftay thím acủa nó 7làm, thím eekhông bạc ddãi dứa nhỏ. Tử 3Tình nghĩ 07đến tâm 5tư nhỏ 7này, trong 0lòng vui 2về, thành 0dthân xong e9thì khác 2hắn, hiểu 1fbiết nhiều 1hơn.

Mấy 72ngày kể b3tiếp, mọi 4người vội dvàng quét c2dọn vệ 38sinh, dán bcửa sổ f9mới, Tử d9Tình trừ dalúc ăn cơm, afthì ngồi 0trên phản 3làm đồ 02mới cho 9dứa nhỏ, 23Hồ thị 5bcùng Mã 3thị biết 5anàng tự 7làm đồ 36mới cho 7bọn nhỏ, 6bcũng không bbảo nàng 2làm việc, 6rảnh rồi eethì đến e8ngồi chơi, dGừng thị 0ccùng Lâm 1Vân Hồng ffcũng thường 8fxuyên đến, 9nhưng Gừng e8thị ít 1nói, còn 6có một 2ít ngại 68ngùng. Nàng 7thấy Tử 35Tình làm 2quần áo, frất kinh 7hĩ, quần 27áo nam hài etử thì 9Tử Tình b0dùng vải dbông làm 2hình con bực, nữ chài tử 7thì Tử b1Tình khâu ít nơ bướm, e2rất khác 0biệt mà c7lại đẹp.

Tử 08Tình thấy 6nàng luôn ccầm khung 6ethêu, tay a0nghề cũng 61được, diền chỉ dediểm nàng amột chút, 16cũng vẽ 5cho nàng fmột bức 2họa mới dmẽ. Gừng athị cầm 46kích, nên cbiết gì 26đều nói d6cho Tử Tình, 1Tử Tình ccũng bởi evậy mới ebiết đến 6Dư thị flàm chủ 8agia đình, 54không đồng 0ý ở riêng, dnguyên nhân 6là bởi 6vì không 9muốn trao 0aquyền sở hữu tài 05sản, nói 9là chờ 6Lâm Vân 1Hồng xuất dcgiá xong 98hằng ở 7crieng.

Lâm 5gia hiện 2fnay có mười famẫu, tự cekhai hoang achor mười 0amẫu nữa, 1dhàng năm dcòn nuôi amấy chục 8con gà, ba 5con lớn 6abéo, nhưng 03Dư thị 3cũng không 9ăn, đều 70bán lấy f4tiền, tiền etài trong 18nhà đều 43do nàng quần 34lĩ, cũng d9bởi vậy ccả nhà 59đều phải daxem sắc e0mặt của 7bnàng mà 8sống. Nhưng 2cmấy ngày cnay, Tử cdTình cảm 7thấy Dư f8thị xử esự cũng bcông bằng, cít nhất fLâm Vân 6aHồng không 2được nuông 18chiều quá, feviệc nhà 0bđều biết dlàm, các 09con dâu thoạt cnhìn cũng 59hài hòa.

Gừng 35thị nói ctiền mỗi 34người bán 95đồ thù 5athừa có 50thể tự ccất làm 51vốn riêng, fđiểm này acòn đúng 92hơn nhiều 7so với bà enội của 2fTử Tình, 5Tử Tình e4cũng hiểu 3vì sao rãnh 5rồi nàng 8lại thù d2thừa, mùa f2đông ở 8dphương bắc crất dài, 5bên ngoài 0lạnh lẽo, 8cũng không 9ra ngoài 3được, eesuốt ngày 0trừ bỏ flàm hai bữa 2cơm, cơ 7ebản đều 9angồi đầu 3giường, fgần lò f8sưởi, phụ b5nữ chịu dkhó thì 2mùa đông clàm đồ bthêu, tích dbgóp từng a2tí một 9ccũng có bmột ít 9tiền.

Tử 5Tình đoán 39rằng: lúc 03đầu, tiền bbán mình 36và tiền d4tiêu vật 18hàng tháng e1của Lâm 2bKhang Bình, a9để trợ 1egiúp Lâm 13gia vượt 84qua một dedoạn thời 7gian gian b7nan, sau này dcuộc sống 84tốt hơn, dLâm gia mới 3chậm rãi eblàm nên 3một phần 8gia nghiệp, b6cho nên Hồ 97thị cùng 95Mã thị 7mới có fthể lo lắng aabọn họ 0sẽ ở lại 67chia gia sản. 0 © DiendanLeQuyDon Tử Tình 4thấy trong 1số nữ 65nhân của denhà này, 40chỉ có 75Gừng thị 60cùng cô 2em chồng b9có tâm tư 39đơn giản.

Ngày 030, Tử Tình 73cuối cùng 1cũng tặng bqần áo 4cho bọn 2enhỏ, vài dcửa nhỏ 09vuốt quần 9áo mới 5trong tay, 5đều yêu 6cthích không 6buông, nên 89trên mặt 50ba chị em 98dầu cũng 7hơn hử. 9 © DiendanLeQuyDon Huynh đệ 8Lâm gia càng f1nhiệt tình cdvới Tử 3Tình cùng dLâm Khang 79Bình, ít a6nhất buổi 8tối phản 3rất ấm, 4Tử Tình 7chui vào 1bên trong cthì không 3muốn đi 7bra.

Ăn 3dqua điểm 6tâm, Lâm 28Khang Dững cùng Lâm 24Khang Bình 7ở ngoài bdán câu dcối, Lâm 9Vân Hồng 9cùng nàng bdâu Lão 5dTứ dán e6cửa sổ, egiấy dán 3cửa sổ flà do Dư 7thị tự 71cắt, cái 9egì mà được bemùa ngũ 7cốc, may cmắn có 2thừa, cá 33chép qua c0cửa rồng, etrông rất 0asống động, a1đúng là acao thủ fedân gian, 1Tử Tình 6lấy ra mấy dcái mình a2mua cho Dư 3thị xem, 1cDư thị eecười nói: 4a“Đứa 3nhỏ này, 2ai biết 6người lại 5thích mấy bethứ này, 6uống tiền 53gì đâu 59không, đại 9nương cắt 5còn hơn 2mấy cái enày nhiều.”

“Ta 9cũng cảm 02thấy như 59vậy, không 23bằng đại 9nương cắt 9nhiều một daít, ta cắt e4về nhà 4rồi dùng, fechỗ ta không f2có người abiết thứ dfnày, chỉ 92biết cắt fhai chữ asong hỉ.”

Dư c5thị thống 1khoái đáp c6ứng, cắt 75cho Tử Tình bmột bộ, fathấy Tử 8Tình làm dnhư bảo 3fvật, gói clại, trong 8lòng Dư 96thị rất 8dcó cảm 8giác thành 9tự, càng 0nhiệt tình.

Cơm 1tất niên 8là Dư thị bchỉ đạo 1Hồ thị 36cùng Mã 17thị chuẩn 9cbị, Tử fTình giúp f4việc, nhóm 7lửa. Cơm f3tất niên e7ăn vào lúc 40giữa trưa, 25đồ ăn 9rất đơn 6fgiản, một 09chậu thịt, efmột chậu 2nắm hầm 3gà, còn 6có một 17chậu thịt 44thỏ hoang, 3amột chậu 3cá, nam nhân 8một bàn, 84nữ nhân ccùng đĩa fnhỏ một cfbàn, nam anhân luôn 2luôn uống c0rượu, nữ b4nhân ăn 7xong rồi e0sẽ xuống 80bàn làm e8sủi cảo, 2Tử Tình 28thấy gói 0rất nhiều cbánh, gói dexong còn 0ebỏ ra ngoài 10tuyết, đông edlạnh xong 17sẽ nhặt ebỏ vào a9mâm, để 21ở góc tường, 82muốn ăn clúc nào 5athì nấu, 8đúng là 9tủ lạnh 91thiên nhiên.

Mùa bdông, trời e9tối sớm, c8bên ngoài 9atruyền đến 4etiếng pháo 2nhà ai đốt, 0clúc này 10Tử Tình ecực kì 5nhớ người anhà của 9dmình, nhớ 3căn nhà 87vẫn chưa 9quen thuộc, 40Tình viên. a © DiendanLeQuyDon Dư thị 32đã sai Hồ cthị nấu cbmột nồi bsủi cảo 3khi trời f4tối, các 9enam nhân cvẫn còn 5uống rượu, amột đám 8đỏ mặt 9etía tai, 1nói nam nhân cnhà ai chịu 7khó, nhà 6ai sướng 63hơn, đứa enhỏ nhà 2cai nghe lời, a9nhà ai.... 27 © DiendanLeQuyDon Sủi cảo fbưng lên cebàn, rượu 7acòn chưa auống đủ. d © DiendanLeQuyDon Dư thị 9cũng không 54quản việc 8này, để 7bọn họ adtận hững.

Buổi df tối, người emột nhà 5cùng đón 0fgiao thừa, 6bnam nhân b3thì uống 9brượu, đổ 8bxúc sắc 9kiếm ít ctiền lời. e9 © DiendanLeQuyDon Các nữ 9nhân ngồi 6bcẩn hạt 9đưa, nói 9ít chuyện 82phiếm, Tử 68Tình nấu 05nước tắm 0rửa ở 83bếp, Lâm 3Khang Bình 2clấy nước bgiúp nàng, c1Tử Tình 93sợ hấn 19say rồi, a3vội đẩy 2hấn vào e1phòng, trong 5phòng, hai 7đường 0ca chê cười 7nàng, “Nàng 34dâu là cưới f9đến để 1hầu hạ 1chồng, chứ 8fkhông cưới efđến làm afnương.”

Lâm 0fKhang Bình bnghe xong 7cũng không esinh khí, a6chỉ cười fcười.

184. Chương 184: Từ Biệt Lâm Gia

Đầu năm, mồng một, hôm nay Từ Tình mặc một bộ vải bông dài đỏ thắm, hạ thân là váy cùng màu, Từ Tình có dây dây buộc thắt lưng, dáng người yếu điệu, trên đầu cũng cắm một cây trâm mã não có hoa, làm khuôn mặt Từ Tình càng xinh đẹp, chói lọi, Lâm Khang Bình ôm Từ Tình nửa ngày mới lưu luyến buông nàng ra.

Lâm Khang Bình cũng mặc một bộ đồ mới, áo đỏ thắm, hạ thân là quần màu đen, hai người đều mặc ủng da dê, lúc dắt Từ Tình đi ra, mọi người nhìn thấy Từ Tình, đều sửng sốt, chắc không ngờ nàng lại đẹp thế này, vài vị chị em dâu thấy, tất nhiên là hâm mộ, ào ào nói Từ Tình trang điểm giống tân nương tử.

Con trai cả của Lâm gia – Lâm Khang Mạnh dẫn cả nhà dập đầu cho Lâm Diệu Tổ cùng Dư thị, một người được một cái hồng bao, hai văn tiền. Sau đó vài tiểu hài tử dập đầu cho các trưởng bối, Từ Tình cũng ối đứa trẻ phong bao hai văn tiền, vốn định cho nhiều một ít, nhưng lại không thể nhiều hơn Dư thị.

Lạy xong trưởng bối, nam tử đi từ đường tế tổ, nữ tử ở nhà làm điểm tâm, điểm tâm đơn giản, làm mấy nồi sủi cảo.

Trong thôn, tiểu hài tử chạy tùm lum, cùng nhau tạo thành một đám đi chúc tết, trong túi có ít hạt dưa hay đồ ăn vặt gì đó. Nhìn thấy nhà ai đốt pháo, đều đến đoạt ít tốp pháo chưa nổ, tự cầm chơi hoặc hù dọa người đi đường ngang qua. Nhóm hài tử Lâm gia hôm nay đều mặc đồ mới, đã sớm đi khoe khoang.

Tế tổ xong, vừa ăn mấy miếng sủi cảo, đã có thôn nhân lục tục vào cửa chúc tết, đều là nam nhân, Lâm Diệu Tổ cùng Dư thị ở nhà đãi khách. Mấy phụ nhân thì ngồi trên phản phòng Từ Tình, cắn hạt dưa nói nhảm. Một hồi thì khen Từ Tình xinh đẹp, một hồi thì khen Từ Tình khéo tay, làm quần áo tốt, một hồi lại khen Từ Tình có đồ trang sức đẹp, Từ Tình chỉ cười cười.

“Đệ muội, khó trách tam đệ thương người đến vậy, xinh đẹp, khéo tay, tính tình dịu dàng, nói chuyện dễ nghe, ta mà là nam nhân, cưới được một nàng dâu như người, mỗi ngày giấu ở trong nhà, không cho ai xem.” Hồ thị nói.

“Vì sao, đại tẩu? Nàng dâu xinh đẹp thì nam nhân nào mà không muốn dẫn ra ngoài khoe khoang chứ?” Gừng thị hỏi.

“Người ngốc thật, với diện mạo làn da và dáng người này của tam đệ muội, chắc chắn, lỡ bị địa chủ nào coi trọng, đoạt đi làm thiếp thì sao? Tam đệ có thể tranh nổi người ta à? Ta thấy Lưu trang, Lưu đại tài chủ cũng cưới mấy người thiếp, nhưng không ai xinh đẹp bằng tam đệ muội.” Mã thị nói.

“Cũng phải, Tam đệ muội, ta nghe nói các người còn muốn đi kinh thành đón tiết nguyên tiêu, người cẩn thận, lỡ bị quan to hay nhà giàu có nhìn trúng, thì chỉ khổ cho tam đệ.” Hồ thị nói.

Từ Tình thấy các nàng càng nói càng không chịu nổi, vội nói: “Ta nào tốt như các người nói, cô nương xinh đẹp trong kinh thành rất nhiều, chẳng lẽ cũng không có thể ra ngoài đi dạo? Ta là người phía nam, vóc người khéo léo nhỏ bé hơn, làn da trắng nõn chút, nhưng ta tin ta không đẹp như các người nghĩ đâu.”

“Tam tẩu, ta cảm thấy người thật sự rất xinh đẹp, ta rất thích người, người ra ngoài thì phải cẩn thận.” Lâm Vân Hồng nói. Đáng tiếc, Từ Tình không để trong lòng.

Từ Tình nghe thấy bên ngoài có tiếng chiêng trống, Hồ thị nói là trong thôn có ca múa, đang muốn kéo Từ Tình xuống phản, Lâm Khang Bình vào được, nói muốn dẫn Từ Tình đi nhìn ca múa và đi cà kheo.

“Tam đệ thật sự là tình cảm, chúng ta vừa định mang tam đệ muội ra ngoài thì người đã tới, trong mắt người chỉ có nàng dâu, chắc sợ chúng ta làm mất nàng dâu của người hả? Chúng ta không có mạng tốt thế này, không ai thương, không ai quan tâm.” Mã thị thấy Lâm Khang Bình dẫn Từ Tình ra ngoài phải mặc áo bông dày, nhịn không được trong lòng ề ảm, nói vài câu.

“Nhị đệ muội thật sự là biết nói đùa, lão nhị mà nghe thấy lời này, còn không thương tâm à, hắn còn chưa đủ thương người á? Người nói hướng Đông, hắn tuyệt đối không dám đi hướng Tây, người muốn ăn gì, dù trong nhà không có, nhưng lão nhị cũng tìm cách đào đến cho người, người á, biết đủ đi. Ta mới là người không có ai thương đây.” Hồ thị nói.

“Đại tẩu, nhị tẩu, nếu các người không đi, ca múa cũng dừng rồi.” Lâm Khang Bình dắt Tử Tình ra ngoài.

Trong thôn, khoảng đất chật người, nam nữ già trẻ, chỉ cần vui vẻ, đều có thể nhảy múa, xoay xoay vài vòng, phụ nữ thì hơn một nửa đều mặc áo đỏ thắm, quần xanh rộng, trên mặt tô vẽ đỏ chót, cầm hai cây quạt, còn có người đi cà kheo ca múa, không giống cảnh này múa rồng phía nam, ở đây, toàn dân có thể tham dự, chỉ cần người cao hứng, thích nhảy thể nào thì nhảy, hát thể nào thì hát.

Dư thị cũng thay một bộ quần áo, cầm cây quạt, Hồ thị cùng Mã thị muốn dẫn Tử Tình đi nhảy vài điệu, Tử Tình cũng không già mồm cái lão, nhìn vài cái, di chuyển bước chân tương đối đơn giản, liền đi theo sau các nàng góp vui. Đứng nhìn Dư thị lớn tuổi, bước chân lại rất linh hoạt, biết rất nhiều kiểu nhảy, lão thái thái này, cái gì cũng biết, khó trách cả gia đình lớn thế này đều bị nàng đùa nghịch thành người hiền hậu thật thà cả, đáng tiếc, nếu có thể đem một phần tâm tư này chuyển đến Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình cũng không thể bị bán, tuổi thơ sẽ vui vẻ. Nhưng nếu như vậy thì mình sẽ không quen hẵn, tất cả đều được trời định.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình vui vẻ, nên nhảy múa cùng nàng.

Mùng hai, ăn qua điểm tâm, hồ thị, Mã thị cùng Gừng thị đều dẫn nam nhân cùng đứa nhỏ nhà mình về nhà mẹ đẻ, cả nhà Lâm Hồng Anh đến. Tử Tình giúp đỡ Dư thị chuẩn bị đồ ăn, nói chút chuyện, ví như chuyện hồi nhỏ của Lâm Khang Bình, sinh nhật của Lâm Khang Bình, nhà ngoại của Lâm Khang Bình. Tử Tình mới biết được nhà ngoại Lâm Khang Bình không ở chỗ này, năm đó nương của hẵn chạy nạn tới đây, Dư thị cũng không biết gì chuyện bên kia.

Địa phương tập tục là mùng hai mời cô gia (mời con rể đến chơi), mùng ba mời cháu ngoại trai, mùng bốn mời cháu nội, còn nàng dâu thì trừ bỏ về nhà mẹ đẻ, một lại sẽ không ra ngoài chúc tết, cũng không tiếp khách. Cho nên đầu mùng ba, hai vị cô cô dẫn cả đồng con cháu đến, Lâm Khang Bình cùng bọn họ uống trà nói chuyện tán gẫu, Tử Tình chỉ có thể ở bếp giúp đỡ Dư thị nấu cơm, cũng không tán gẫu với nữ quyến, Tử Tình tự ngồi trên phản của mình. Lâm Khang Bình sợ nàng nhàm chán, thường thường đi vào, hôn trộm vài cái.

Lâm Khang Bình vào mùng bốn, mùng năm đều theo vài huynh đệ Lâm gia đi thăm hai nhà cô cô, trở về về mặt bình thường, Tử Tình cũng không có hỏi nhiều. Thời gian kế tiếp, hầu như Lâm Khang Bình không ra ngoài, mỗi ngày trừ bỏ cùng cha con Lâm Diệu Tổ uống ít rượu, nói ít chuyện, ngẫu nhiên cũng chơi ném xúc xắc, thời gian còn lại đều ở cùng Tử Tình, Tử Tình nhân cơ hội đi dạo một chút, mùa đông phương bắc hoang vắng hơn phía nam, đôi mắt nhìn lại không có màu xanh vào, chỉ toàn màu trắng, đi nhiều hơn cảnh sắc vẫn vậy, chủ yếu là bên ngoài rất lạnh, cho nên, Tử Tình thà rằng nằm trên phản chứ không đi dạo nữa.

Buổi tối ngày mười ba, Lâm Khang Bình từ biệt Lâm Diệu Tổ cùng Dư thị, nói ngày mai phải đi, muốn dẫn Tử Tình đi xem kinh thành, trước thanh minh sẽ về bái tế cha mẹ. Lâm Diệu Tổ nghe xong, cực lực giữ bọn họ hết nguyên tiêu lại đi.

“Trời ạ, lão nhân, theo ta thì tiết nguyên tiêu ở kinh thành nóng hơn đây nhiều, không chỉ có hội chùa, nghe nói còn có hoa đăng.., đáng tiếc ta không có cơ hội, nàng dâu lão tam khó khăn lắm mới đi bắc một chuyến, lão tam lại thương nàng dâu, không phải muốn dẫn đi nhìn à? Dù sao thanh minh bọn họ còn về đây, người đừng làm bọn nhỏ khó xử.” Dư thị nói.

“Đúng vậy, đệ muội thật có phúc, đừng thấy chúng ta ngay cạnh kinh thành nhé, ta lớn như vậy còn chưa đi dạo kinh thành một lần nào, nghe nói hội chùa có rất nhiều trò chơi, đồ ăn ngon, còn nữa, bọn họ nói tiết nguyên tiêu thả hoa đăng rất đẹp, ta còn nghe nói đêm này hoàng thượng còn có thể dẫn nương nương trong cung ra, cải trang vi hành, còn có hoàng tử công chúa cũng sẽ vụng trộm chuồn ra xem náo nhiệt. Không chừng bên cạnh người có một vị hoàng tử công chúa, nói chuyện cũng nên cẩn thận.” Hồ thị nói.

“Được rồi, nói bây bạ gì vậy, chuyện này là chuyện người có thể nói à, còn không câm miệng.” Lâm Diệu Tổ quát.

Lâm Diệu Tổ quay đầu lại dặn dò Lâm Khang Bình nói: “Đứa nhỏ, người đã quyết định đi, ta cũng không ngăn cản người, nhưng bọn họ cũng nói không sai, ở bên ngoài, mọi chuyện phải cẩn thận. Ta biết người thường xuyên đi nhiều, biết nhiều hơn ta, Văn gia đã ở kinh thành, đương nhiên là không cần lo lắng. Ta cũng chỉ dặn người vài câu thôi. Về sau, nhớ thường xuyên về nhà thăm, ta đã thấy đủ rồi.”

Lâm Khang Bình vội đáp ứng.

Sáng sớm mười bốn, Lâm Khang Bình dẫn Tử Tình đến phần mộ, sau khi trở về liền vội vàng thu dọn đồ đạc, dự thị bọn họ biết Lâm Khang Bình sẽ không về tranh đoạt gia sản, khúc mắc đã giải, hơn nữa mấy ngày nay nhìn thấy Lâm Khang Bình ra tay hào phóng, hơn nữa thảng ăn uống cơ bản đều do Lâm Khang Bình chi, đương nhiên bọn họ cũng không rõ ràng về của cải của Lâm Khang Bình, cho nên cảm thấy đủ, thiết tình hoan nghênh bọn họ lần sau lại đến.

Lâm An đến vào lúc giữa trưa, Lâm Khang Bình cũng không dám chậm trễ, sợ chậm lại không vào được thành, vội cáo từ mọi người, dẫn Tử Tình lên xe ngựa. Lâm gia nhân không ngờ còn có xe ngựa tới đón bọn họ, nghi hoặc nhìn bọn họ đi xa.

185. Chương 185: Vô Tình Gặp Lại (1)

Tử Tình vào thành trước 1 khắc (15 phút) khi cửa thành đóng, tuy rằng sắc trời đã đen, nhưng vẫn đó có thể thấy được ngã tư đường rộng lớn chỉnh tề, nhà cửa hai bên khí phái, đương nhiên An Châu thành nhỏ nhỏ không thể sánh bằng.

Làm Tử Tình cao hứng là có chợ đêm, người thét to bán đồ ăn, sạp văn thẩn, quán mì sợi, nướng thịt dê, bán bánh trôi nóng hôi hổi, trên đường cái có nhiều người đứng ăn. Tử Tình kéo kéo tay Lâm Khang Bình, giương mắt nhìn hẩn, Lâm Khang Bình nói thầm bên tai Tử Tình: “Được rồi, trước cho Tình nhi của ta ăn no, buổi tối mới có sức lực giúp ta chứ. Mấy ngày nay ở nhà ta không có thỏa mãn tí nào, trong nhà nhiều người, người lại không dám kêu ra tiếng, nói trước rồi nhá, đêm nay không được ngại ngần đấy.”

Tử Tình nghe xong ửng hồng mặt, dùng sức véo lưng hẩn, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, hôn một cái thật mạnh, mới kéo nàng xuống xe. Tử Tình ăn dọc theo đường, thấy cái gì cũng muốn ném thử, tuy rằng đồ ăn không kém, nhưng không ăn nhiều lắm, thừa lại đều dứt cho Lâm Khang Bình. Nhưng nhiều món quá, nên bụng vẫn no căng.

Trở về nhà, trời đã tối hẩn, ở cửa có hai nam tử không ngừng nhìn quanh, Lâm Khang Bình nói đây là Vương Tài, Vương Hỉ, Tử Tình biết bọn họ đi theo Lâm Khang Bình đã nhiều năm, tình cảm tất nhiên là không bình thường, thường ối người một cái hầu bao tinh xảo, trong đó có 1 lượng.

Ngày kế, Tử Tình tỉnh lại thì Lâm Khang Bình đã rời giường, Tử Tình đuổi người, cả người đều đau nhức. Nhiều ngày như vậy, đêm qua Tử Tình rốt cục tắm rửa một phen đã đời, lại bị Lâm Khang Bình ép buộc đến nửa đêm, ngủ thơm ngọt đến bây giờ, không có người lớn quản thúc thật tốt, ngủ đến khi nào muốn dậy thì dậy, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Tử Tình càng cảm thấy cái tốt của Lâm Khang Bình.

Tử Tình thay áo bông đỏ bằng gấm tứ xuyên có cổ và tay áo bằng lông hồ ly, dù sao đến kinh thành cũng không thể giả bộ là kẻ quê mùa, ăn mặc tốt, đi ra cửa phòng, đã qua buổi trưa. Tử Tình cảm thấy phương bắc có điểm này hơn phía nam, đều là ngày mặt trời chói chang. Không giống mùa đông phía nam, luôn mưa dầm triền miên, cũng không có hứng thú ra khỏi cửa.

Tử Tình đánh giá căn nhà này mà Lâm Khang Bình đã mua cách đây hai năm. Năm gian nhà giữa, Tử Tình ở phía đông, phía tây là thư phòng. Đều có sương phòng, phía đông là để người ở, phía tây chắc là bếp, trong viện có hai cây cổ thụ, có chút giống cây hải đường, nhưng Tử Tình cũng không xác định lắm, tại phương diện này Tử Tình rất kém.

Lâm Khang Bình và Vương Tài bọn họ ở thư phòng kiểm tra sổ sách, Tử Tình phát hiện ở bếp có một bà tử ba bốn chục tuổi đang vội, Lâm An nói là thuê ở gần đây để nấu cơm giặt giũ cho Vương Tài bọn họ, người này họ Lưu, ban ngày đến làm, buổi tối về nhà.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình ra ngoài, hỏi: “Ngủ ngon không? Có đói bụng không? Không bằng người chờ ta một lúc, xong việc ta sẽ dẫn người ra ngoài. Hôm nay là ngày hội nguyên tiêu. Ta cùng người đi dạo cho vui.” Nói xong lại phân phó Lưu bà tử chuẩn bị ăn cơm.

Chờ Lâm Khang Bình làm việc xong, đồ ăn cũng tốt, ăn cơm xong, Lâm Khang Bình tìm ra áo chùng hồ ly mặc cho Tử Tình, kéo nàng ra cửa đạo hội chùa. Hội chùa ở gần đường buôn bán chợ đêm, nơi đó nghe nói là nơi ở của quan to hiển hách, thương nhân tập hợp.

Quả nhiên, ngồi ở trên xe ngựa, xa xa liền thấy người người tấp nập, dọc theo đường đi, đại cô nương, tiểu nàng dâu đều trang điểm xinh đẹp, hơn nữa đều không bị mặt, Lâm Khang Bình nói cho Tử Tình biết trong giờ gian diễn ra hội chùa, các nàng được phép ra ngoài, nguyên nhân vì ngày thường bị giam cầm ở nhà, cho nên hàng năm vào lúc hội chùa, các đại cô nương tiểu nàng dâu đều ra ngoài hít thở không khí.

“Còn nữa, tiết nguyên tiêu còn có một phong tục, đó là ra ngoài chữa trăm bệnh, cho nên sau khi cơm chiều, cho dù là nam nữ già trẻ, đều sẽ ra ngoài đi dạo, lúc đó cũng có hội rước đèn, buổi tối ta dẫn người đi sẽ biết, nhiều người lắm.”

Tử Tình thấy hội chùa có ăn, đùa, mặc, dùng, đồ cổ tranh chữ, cái gì cũng có, Lâm Khang Bình nói mấy đồ này rẻ hơn đồ bán trong cửa hàng, nếu biết hàng thì có thể lấy được thứ tốt.

Tử Tình hưng phấn chạy nhìn xem, ống đựng bút, đồ rửa bút linh tinh gì đó đều định mang về nhà tặng người, nhìn thấy vải dệt rẻ, trang sức tinh xảo, đôi hoa tai gì gì đó cũng mua không ít, dù sao trong nhà nhiều người, khó khăn lắm mới đến đây được một chuyến, phải mua cho đủ, nữ nhân trời sinh đã vui vẻ chuyện mua sắm, huống chi, Tử Tình không bị áp lực kinh tế, hầu bao đầy đà, có năng lực mua về tặng người, sao lại không làm?

Nhìn thấy có bán thoại các loại sách truyền kỳ (ý là những tiểu thuyết tình yêu này nọ), Tử Tình cũng chọn mấy bản, nói thật, đến lúc này, đã hơn mười năm, Tử Tình còn chưa có xem qua mấy bản này, chủ yếu là ngày thường Tăng Thụy Tường và Thẩm thị quản giáo nghiêm, còn có Tử Phúc nhìn chăm chăm nàng, sợ nàng phát triển theo con đường sai, bây giờ đã thành thân, còn không xem cho đã nghiền?

Chỉ chốc lát sau, Tử Tình đã thấy hai tay Lâm An ôm đầy đồ, Lâm Khang Bình dẫn hán mang về xe ngựa trước, rồi lại đến, tóm lại, Tử Tình một phen mua sắm đến nghiện, cho tới bây giờ không thống khoái tiêu tiền như vậy, quả thực ra rất đã. Khó trách đời trước nữ nhân thà rằng làm tiểu tam tiểu tứ cũng phải tìm kẻ nhà giàu, Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình bên cạnh, cười he he, tùy tùy tiện tiện đã bị mình nhặt được, người này còn không phải tuyệt vời bình thường.

Nhìn thấy có trò ném vòng, Tử Tình cũng chơi nửa ngày, ném vào được một cái vòng ngọc cùng một cái hoa nhỏ bình, trán Tử Tình đầy mồ hôi, cởi áo choàng xuống, Lâm Khang Bình nhận lấy áo, sủng nịch cầm khăn tay lau mồ hôi cho Tử Tình, Tử Tình cười mỉm.

Hai người không biết cách bọn họ không đủ hai mươi thước, một phòng trên lầu, có một quý công tử đang đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chú vào bọn họ, trong lòng tràn đầy chua xót và đau đớn, chắc hẳn không ngờ, một cô bé nông thôn ngày xưa đã lột xác thành nữ tử xinh đẹp, tuyệt đối không thua tiểu thư khuê các trong kinh thành, quan trọng là có người yêu thương chiều chuộng, tâm đầu ý hợp, mình phải làm gì mới có được? Nhìn ánh mắt hai người đầy tình ý, trong lòng Văn Tam đau đớn theo, một nữ tử xinh đẹp như tiên, mà mình cũng từng có cơ hội có được.

“Văn tam, nhìn cái gì mà ngây người thế?” Một quý công tử ngồi bên cạnh hỏi. Nói xong cũng đứng dậy trước cửa sổ, vừa vặn thấy Tử Tình cầm xuyên cá, ăn một cái, rồi vẻ mặt tươi cười đút cho Lâm Khang Bình ăn, một tay Lâm Khang Bình cầm áo, muốn khoác lên cho nàng, Tử Tình lắc đầu, quyet miệng, Lâm Khang Bình nhéo nhéo mặt nàng.

“Đẹp, thật sự là đẹp, đôi mắt đẹp long lanh, sáng như sao trên trời, đáng tiếc là đã có chồng, đây là khuê tú (ý nói là cô nương) nhà ai ở kinh thành? Sao ta chưa từng gặp qua? Đáng tiếc ta đã bỏ lỡ.” Quý công tử này giẫm chân thờ dài.

“A, có tiểu thư khuê các vào được mắt La đại công tử à, nhị ca, hai ta cũng nhìn một cái đi.” Một công tử tuổi tầm mười sáu mười bảy tuổi nói với một công tử tầm 20 tuổi luôn luôn lạnh lùng không nói chuyện ở trên bàn.

Nhưng người được nhị ca kia nghe xong, vẫn không nhúc nhích, một bộ thiếu hưng trí, công tử tuổi nhỏ đành tự mình đứng lên, nhưng lúc này Tử Tình đã xoa người, vị công tử này chỉ thấy được bóng lưng, “Nhìn bóng lưng này, thật đúng là yếu điệu thực nữ, quần áo của nàng thật khác biệt, kiêu dáng chưa thấy bao

giờ, làm nổi bật cái eo nhỏ nhắn. Chắc chắn, nàng thật đúng là dám mặc, kinh thành này chắc cũng chỉ có mình nàng dám, mà eo thon nhỏ này, mới nhìn thôi mà ta đã muốn ôm một cái.”

“Người mới bao lớn? tình tình háo sắc, khắp phòng thị thiếp nha hoàn còn chưa đủ để người ôm? Nhìn bóng lưng của người ta thôi mà người đã động tâm, nếu người thấy khuôn mặt nàng, người còn không đoạt luôn, ta nói cho người biết, đó thật sự là một mỹ nhân.” La đại công tử nói.

“A, còn có nữ tử làm cho La đại công tử người liếc mắt một cái đã coi trọng à? La đại công tử người có danh hiệu hoa hoa công tử (ý như tay sát gái -_-) ở trong kinh thành, từ năm sáu tuổi đến năm sáu chục tuổi, người đều ăn cả, mỹ nhân nào mà người chưa thấy, đáng người khen như vậy à?” Tiểu thiếu niên bĩu môi.

“Mỹ nhân thì thấy nhiều, nhưng luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, đúng rồi, là chân thật, người không biết mỹ nhân bên người chúng ta đều tỏ vẻ thôi sao? Cho dù cười, cùng là cười giả tạo, không biết trong lòng có tính toán gì nữa, làm gì chân thật, biểu cảm sinh động phong phú như người này, có thành ngữ nào để diễn tả nhỉ, đúng rồi, càng nhìn càng đẹp, tươi cười trong nháy mắt, phảng phất ánh mặt trời rực rỡ còn thua, ông trời ơi, hôm nay ta đã thật sự tìm được một người làm ta tâm động, ta muốn có nàng ở cạnh bên.” La đại công tử ra vẻ tâm trạng.

“Được rồi, giả vờ giả vịt cái gì, cái gì mà tâm động, lời này ta đã nghe cả trăm lần, người nhìn thấy nữ tử xinh đẹp nào cũng nói câu này, nào là băng tuyết thông minh, xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành, bảo vật nhân gian, lê hoa mang vũ (sau cơn mưa, hoa lê ướt nước mưa, ý chỉ người con gái yếu điệu xinh đẹp dịu dàng trong sang), vừa thấy đã thương, ta đếm mà đếm không hết, người còn bảo một lần tâm động, thật sự là buồn cười, uống người lớn hơn ta hai tuổi.” Tiểu thiếu niên thật khinh thường, định đá một cái, nhưng đối phương né kịp.

“Lúc này khác nhau hoàn toàn, thật đấy, ta thề, không tin, người hỏi Văn tam đi, đúng không, Văn tam? Bằng không Văn tam cũng không thể xem ngây người thế được.” La đại công tử hỏi.

Văn tam nghe xong thật khó chịu, giống như bảo bối giấu ở đáy lòng bị người mơ ước, nhưng số người trước mắt hắn không không đắc tội nổi, nhưng hắn rất cuộc hết hứng vui chơi, tìm cái cớ cáo từ. Đi tới đi lui ở hội chùa, đáng tiếc không nhìn thấy người mình nhớ nhung. Văn tam cũng không nguyện ý trở về đối mặt với kẻ biểu tình cứng nhắc kia, lại nghĩ đến buổi tối Tử Tình chắc chắn sẽ đi xem hoa đăng, không bằng chờ tối rồi, mình lại đi thử vận may. Nghĩ đến điều này, liền tìm một chỗ nghỉ tạm, chờ trời tối lại tính.

186. Chương 186: Vô Tình Gặp Lại (2)

Tử Tình thắng lợi ở hội chùa trở về, Lâm Khang Bình bảo Lâm An kéo đồ về trước, mình thì dẫn Tử Tình tìm quán trà uống, Tử Tình biết buổi tối còn muốn đi xem hoa đăng, liền ngoan ngoãn dựa vào cửa sổ uống trà, lúc lơ đãng nhìn ra bên ngoài, vừa vặn thấy Văn tam, Văn tam ngẩng đầu cũng thấy nàng, biểu cảm đầu tiên của Tử Tình là ngạc nhiên, sau đó là kinh hãi, trong mắt Văn tam cũng kinh hãi, đi mòn đế giày không tìm thấy, thế mà không hề phí công lại gặp được.

Tử Tình nói với Lâm Khang Bình: “Văn tam đến, kinh thành to như vậy, ta lại lần đầu tiên đến, lần đầu tiên ra ngoài đi dạo, có thể gặp người quen duy nhất. Thật đúng là khéo.”

“Cũng không khéo đâu, ta nằm mơ cũng không ngờ có thể gặp lại các người, xa quê gặp lại bạn cũ, cũng coi như chuyện vui đi, không ngại khi ta ngồi chung chứ.” Văn tam đẩy cửa tiến vào, nghe được lời Tử Tình nói, trả lời.

“Ngồi xuống đi, khi nào thì người trở nên khách khí như vậy?” Tử Tình nói.

Văn tam hỏi vì sao Tử Tình đến đây, chuyện sau khi ba người từ biệt, Tử Tình biết năm nay Văn tam cũng tham gia thi hội, hơn nữa hắn đã đọc sách ở quốc tử giám, xem như cùng trường với Tử Phúc, Văn tam nói hắn cũng quen Tử Phúc, nhưng không gặp nhiều lắm, Tử Tình cũng hiểu, dù sao cuộc sống của hai người khác nhau.

“Ca ta học hành thế nào? Có bị người bắt nạt không? Ở nhà hẩn không nói chuyện này với ta.” Tử Tình có chút tò mò, hỏi. Dù sao ánh mắt người ở kinh thành đều nghĩ xa rộng, Tử Phúc chẳng qua là một cử nhân từ nông thôn đến, trong nhà không có thế lực gì.

“Ca của người học rất chăm chỉ, thành tích tốt, rất được tiên sinh tán thưởng, chắc năm nay thi hội sẽ có hi vọng. Không có người khi dễ hẩn đâu, người yên tâm.”

“Vậy người cũng chuẩn bị năm nay tham gia thi hội sao? Sao ta cảm thấy người có vẻ không chăm chỉ đọc sách nhỉ?” Tử Tình hỏi.

“Vậy thì thuyết minh Văn Tam ta thông minh.”

Ba người nói nói cười cười, sắc trời đã tối muộn, Tử Tình nói với Văn tam: “Thực xin lỗi. Chúng ta còn muốn đi dạo hoa đăng kinh thành, không biết khi nào mới đến lại đây, cho nên lần này chúng ta muốn chơi cho đủ. Không bằng ngày mai người đến nhà ta. Chúng ta mời người ăn bữa cơm.”

“Tốt, ta cũng rất nhớ tay nghề của người. Nhưng hôm nay ta cũng đang định đi xem hoa đăng, các người không để ý thì đồng hành thôi. Hơn nữa, xem hoa đăng phải nhiều người mới vui, ta là cao thủ đoán câu đố đấy.” Văn tam nói.

Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình, mở miệng nói: “Thiếu gia đã có nhã hứng, tục ngữ nói rất hay, tướng thỉnh không bằng ngẫu ngộ (ý như: cố ý không bằng vô tình), hướng chi, tha hương ngoài ngàn dặm, Tình nhi vừa mới nói người là bằng hữu duy nhất của nàng ở đây mà.”

Vì thế ba người đi đến chợ đèn đăng, chợ hoa đăng trên đường cái cách hoàng cung không xa, bởi vì một ngày này, người hoàng thất cũng sẽ cải trang ra ngoài cùng chung vui với vạn người dân. Khó trách đại tẩu của Lâm Khang Bình đều biết, đây là bí mật công khai.

Tử Tình phát hiện nhiều người hơn cả hội chùa, chật chội đông nghẹt, cho nên Lâm Khang Bình nắm chặt tay Tử Tình, mà Văn tam thì đứng bên kia của Tử Tình, đủ loại kiểu dáng hoa đăng làm đẹp toàn bộ ngã tư đường, mỗi nhà bán hoa đăng đều có người vây xem, đoán chữ. Đoán trúng một trong ba lần thì lấy hoa đăng đi, đoán không trúng phải bỏ tiền mua, Tử Tình không nhiều biết đoán chữ, Văn tam ở một bên lại không ngừng hỏi Tử Tình có thể đoán không?

Bỗng nhiên, Tử Tình thấy phía trước tụ tập rất nhiều người, nguyên lai nhà bán hoa đăng này làm đẹp nhất, hấp dẫn rất nhiều du khách, Tử Tình cũng nhìn trúng hai cái, chỉ cho Văn tam nhìn, đã có người đang đoán, nhưng người mua chiếm đa số. Tử Tình bốc trúng một tấm có chữ “Khúc”, một khúc ca của Tào Tháo, văn tam đoán hai lần đều không đúng, Tử Tình nghĩ nghĩ, nói: “Đối tửu dương ca.” (một câu trong đoản ca hành – Tào Tháo, có nghĩa là ‘trước ly rượu này thì hãy hát’). Lão bản cười hề hề nói: “Chúc mừng tiểu nương tử đã trả lời đúng, đèn lồng này tặng người.”

Văn tam không phục, còn muốn đoán một cái nữa, là một chữ “Phẩm”, thành ngữ về nó, Văn tam đoán được, là “Nói năng thận trọng”. Nhưng Văn tam nhìn trúng một hoa đăng khác, là cá chép vượt cửa rồng, câu đố là “Trong họa không có điền” là chữ gì. Văn tam đoán hai lần không trúng, quay đầu nhìn Tử Tình, Tử Tình cười cười, nói “Chữ thập”. Lần này lão bản cười có chút miễn cưỡng, đương nhiên, đèn lồng vẫn đưa cho Văn tam. Văn tam nổi giận, cố ý nói: “Đọc sách nhiều năm như vậy mà không bằng một thôn cô, không phục.”

Tử Tình nghe xong nhìn Lâm Khang Bình hì hì cười, cũng không để ý, biết hẩn cố ý nhường nàng. Ba người đi một đoạn nữa, đã dạo hơn nửa đường, Tử Tình cảm thấy cũng không còn gì vui, muốn về nhà, văn tam nói lại đoán một lần nữa thôi, nhìn trúng một đèn hình con cá nằm dưới tán cây, cũng là một thành ngữ, lần này văn tam nhanh chóng đoán được, cầm ngọn đèn này đưa cho Tử Tình, Tử Tình không muốn nhưng Lâm Khang Bình nhận lấy.

Xe ngựa Văn gia đưa Lâm Khang Bình và Tử Tình về nhà, Tử Tình chơi một ngày, vừa nằm lên giường là ngủ, một đêm không nói chuyện.

Ngày thứ hai, Tử Tình tỉnh lại, Lâm Khang Bình không có bên cạnh, Vương Tài Vương Hỉ đi vắng, Lâm An nói là hôm nay mở cửa hàng lại sau dịp tết ở kinh thành, Lâm Khang Bình đi ra ngoài kiểm tra cửa

hàng nhà mình, thuận tiện thu tiền thuê. Trước khi ra ngoài đã dặn là Tử Tình đừng ra ngoài một mình, ở nhà chờ hẵn.

Tử Tình thấy không có gì làm, liền sửa soạn những thứ hôm qua đã mua, vài ngày nữa là gặp Tử Phúc cùng Lưu thị, cũng mua không ít đồ chơi cho đứa nhỏ, thừa dịp Lâm Khang Bình không ở đây thì chỉnh sửa. Ai ngồi đang bận rộn thì Văn tam dẫn gã sai vặt của hẵn đến, Tử Tình có chút ngoài ý muốn, đã quên chuyện hôm qua mời hẵn đến nhà ăn cơm, có chút ngơ ngác.

“Đừng bảo là người quên hôm qua đã mời ta nhá, mệt ta còn tha thiết mong nghĩ, sợ đến sớm quấy rầy các người, ta biết ta ở trong lòng người không quan trọng, cũng may không phải lần đầu tiên ta bị người làm tổn thương.” Văn tam thấy Lâm Khang Bình không ở đây, nói chuyện tùy ý rất nhiều.

“Nói bậy bạ gì đó? Ta thiết tình coi người là bạn bè, từ nhỏ đã vậy, người yên tâm, ta nhất định sẽ tự tay làm những món ngon thật là ngon mà người chưa ăn bao giờ.” Nói xong Tử Tình vào bếp, bảo Lưu bà tử đi ra ngoài mua một con cá sống lớn, có cá chuối thì tốt, không thì mua cá trắm cỏ, mua một con gà mái béo cùng ít đậu phộng.

Lưu bà tử nói: “Nãi nãi, mùa này muốn mua cá sống rất khó, giá cũng đắt đỏ, lỡ không mua được thì mua gì để thay?”

Tử Tình nhìn, trong nhà còn có cải trắng, thịt heo, còn có hạt tiêu mà Tử Tình mang đến, liền nói: “Không biết đắt hay rẻ, có thì cứ mua, nếu thật sự không có thì mua một con vịt hoặc nửa chân dê về.”

Tử Tình bảo Văn tam ngồi ở trong phòng phách, còn bản thân thì ở bếp cắt thịt heo, Văn tam không ngồi được lâu, hẵn vốn là đến gặp Tử Tình, liền đứng ở cửa bếp tán gẫu cùng Tử Tình.

Lưu bà tử nhanh chóng trở lại, mua được một con cá trắm cỏ lớn. Tử Tình dạy bà cách làm thịt cá và gà, trước khi Lâm Khang Bình vào cửa, Tử Tình cuối cùng đã làm xong ba món, một món cá ướp nước, một món bạch trảm kê, một món thịt viên, dùng canh gà làm canh, hơn nữa thả chút tôm tạo mùi, tất nhiên là ăn ngon. Văn tam không ngờ Tử Tình thật sự làm ra được hai món mà hẵn chưa gặp qua, lại cực kì ngon, thịt viên thì ăn rồi, nhưng không được ngon thế này.

Tử Tình cho rằng bọn họ không ăn cay được, nên món cá ướp nước không dám bỏ quá nhiều hạt tiêu, không ngờ Văn tam nói: “Thật sự là đã nghiện, cho tới bây giờ còn chưa ăn được món ngon như vậy, có thơm, mặn, cay, đắng, không ngờ người có tay nghề tốt ghê gớm. Ta thật sự là hâm mộ Khang Bình, Tử Tình, người định mở quán cơm không?”

“Không, thế nào?” Tử Tình có chút không hiểu.

“Vậy đem cách nấu của hai món này bán cho ta, ta có từ lâu, bảo đảm có thể bán được, rất ngon, nhất là món cá này, người ra giá đi.”

Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình, nói: “Người thật đúng là, ăn bữa cơm còn muốn kiếm tiền, ta không bán cách làm đâu, nhưng giao tiếp mấy lần với cha người rồi. Nói thật, mấy năm nay, nhà người trợ giúp nhà của ta rất nhiều, không thì ta lấy cách làm mấy món này để tạ ơn nhà người đi.”

“Không được, chuyện nào ra chuyện nấy, cha ta cũng đâu thiết thời gì, hẵn còn kiếm được không ít bạc từ chỗ người đấy. Như vậy đi, ta cho người một ngàn lượng bạc, người để lại cho ta hai cách làm, thế nào?” Văn tam nói.

Tử Tình lại nhìn Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình sờ sờ đầu Tử Tình nói: “Tình nhi nhà ta thật lợi hại, mời khách đến ăn còn có thể kiếm được một ngàn lượng bạc. Không sao, thiếu gia không thiếu bạc, người cứ nhận đi.”

Tử Tình suy nghĩ nửa ngày, đem phương pháp làm bánh ngọt cho hẵn, nói: “Bạch trảm kê cùng bánh ngọt này thì nhị tẩu nhà ta đã bán ở An Châu, chắc không ảnh hưởng tới người. Bánh ngọt này thì người có thể làm sáng tạo hơn, đa dạng hơn, như lớn hay nhỏ, tròn hay vuông, thêm bơ hay không thêm bơ.”

“Cũng được, nhưng ta không thể chiếm tiện nghi của người, ta có thể mở một cửa hàng chuyên bán bánh. Mấy năm nay Khang Bình giúp ta không ít, ta vì tức giận mà không trả tiền công cho hẵn, lần này coi như trả hết. Lát nữa ta cho các người một ngàn lượng.”

Sau khi ăn xong, Văn tam giục Tử Tình đi tẩm lều của hắn, dạy đầu bếp cách làm, Lâm Khang Bình đi theo. Từ tẩm lều ra ngoài, trời đã đen, Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình, trên đường cái vẫn có nhiều người, Tử Tình ngẩng đầu nhìn thấy ánh trăng tròn vằng vặc, ánh sáng chan hòa.

Tử Tình nhớ tới nguyên tiêu trước lúc nàng đến thế giới này, nhaoáng một cái, thời gian đã hơn mười năm. Thời không thay đổi, cảnh còn người mất, có Lâm Khang Bình bên cạnh, coi như đã tìm được hạnh phúc rồi. Nghĩ vậy, Tử Tình vô vô phía sau lưng Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình cõng Tử Tình trở về nhà.

Mười tám, nghe nói hội chùa có phong tục biểu diễn của các dân tộc, Lâm Khang Bình lại dẫn Tử Tình đi, hai người ai cũng không ngờ chờ đợi bọn họ là một vực sâu suýt nữa rơi vào.

187. Chương 187: Con Mồi

Ngày này, Tử Tình vừa thay bộ màu hồng đào làm bằng tơ cẩm, cổ áo cùng cổ tay áo vẫn có một vòng lông chồn màu bạc, đang ngồi ở bàn trang điểm sửa sang lại trang sức, Lâm Khang Bình cầm cho nàng một trâm cài phi thúy, Tử Tình bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy Văn tam có nói. Hỏi: “Suốt ngày luôn nói văn gia văn gia, kết quả văn gia có lai lịch gì, vì sao văn tam nói, bằng với xuất thân của nhà bọn họ, thì thi cử lấy công danh rất đơn giản. Còn nữa, phụ thân của Văn tam không phải là bị bệnh về quê tỉnh dưỡng sao? Sao hắn còn có thể chọn nữ nhi nhà quan lớn gả cho văn tam?”

“Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không hỏi chuyện này nữa chứ? Ông nội của thiếu gia từng làm đại đế sư, là chức nhất phẩm đại học sĩ, đại gia của Văn gia bây giờ làm chức Lương Quảng Tổng đốc, là quan nhất phẩm, phu nhân của thiếu gia chắc cũng là con quan nhất phẩm, nhị lão gia của Văn gia nhậm chức Hộ bộ thị lang, tam lão gia trước kia đã làm tuần muối ngự sử, còn nữa, họ hàng gần của Văn gia có nhiều người làm chức tuần án, tri phủ, cho nên, Văn gia cũng coi như là một gia tộc lớn.”

“Nghe giống như làm chức quan đều rất lớn, quên đi, ta cũng không nhớ được, sao ta cảm thấy cả nhà Văn gia đều làm đại quan, chẳng lẽ triều đình không lo lắng sao?”

Lâm Khang Bình sờ sờ đầu Tử Tình, buồn cười: “Cái đầu này nghĩ gì vậy? Chuyện này là chuyện người và ta có thể quan tâm à? Chúng ta vẫn nên nhanh chóng ra ngoài, lát nữa hội chùa có nhiều người, ta thấy người mặc cả bộ đồ đồ chột, lại dùng áo choàng đỏ nữa, không hợp đâu, hôm qua ta đã chọn cho ngươi một cái áo choàng bằng lông thỏ trắng muốt, ta mua về, hôm nay mặc thử.”

Nói xong Lâm Khang Bình mở ra một gói đồ, phủ thêm áo choàng cho Tử Tình, quan sát một chút, nói: “Quả nhiên màu trắng thích hợp hơn, đáng tiếc, không có áo hồ ly trắng muốt, đành phải chấp nhận dùng da thỏ vậy, ta nghe nói nhà giàu có da chồn trắng, chờ ta tìm được sẽ mua về cho ngươi.”

Tử Tình nghe xong vội nói: “Không cần, qua vài ngày chúng ta sẽ về nhà, có một cái áo khoác là đủ. Ta có nhiều áo bông mà, đừng lãng phí. Nhưng nhìn người kia, thường xuyên ra ngoài, nên phải mang bộ nào cho đàng hoàng.”

Hai người dắt tay ra cửa, xuống xe ngựa, bởi vì người rất nhiều. Lâm Khang Bình nắm chặt tay Tử Tình, chen vào đám người, quả nhiên có rất nhiều mang trang phục dân tộc vừa múa vừa hát, cơ bản là mỗi loại dân tộc tập trung ở một nơi, không chỉ có điệu múa dân tộc, còn có ăn vặt, trang phục. Tử Tình đi qua đi lại, liền cởi áo choàng, Lâm Khang Bình theo thói quen, lau mồ hôi cho nàng, Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình, cười tự nhiên.

Hai người lại đi tới trước tẩm lều ngày ấy, Tử Tình đang thử trang sức bằng bạc của dân tộc Miêu, bên cạnh vừa vẫn có bán bánh dày của Miêu tộc, cơm lam Miêu tộc, ông trúc lòng gà, Tử Tình ăn lòng gà, dùng tấm ăn, thường xuyên đút cho Lâm Khang Bình mấy miếng, hương vị cũng không tệ, mùi thơm lan tỏa. Lại cho không ít hạt tiêu, đúng là món Tử Tình thích ăn, cho nên không thèm lấy xuống trang sức trên đầu, Tử Tình đã ăn, do ít có cơ hội ra ngoài, nên nghĩ làm thế này cũng không sao. Nếu Tăng Thụy Tường và Thẩm thị thấy, chắc hẳn nàng “Làm gì có bộ dạng đoan trang hả?”

Nhưng trong mắt Lâm Khang Bình, lúm đồng tiền của Tử Tình chính là hồi báo tốt đẹp nhất, đương nhiên sẽ không nói gì.

Lúc này, trong tửu lâu kia vẫn có bốn người như cũ, nhưng khác một điều là người đứng ở cửa sổ hôm nay là nhị ca ít nói kia, Lí nhị công tử.

Lí nhị công tử luôn luôn lạnh lùng, người ngoài không nhìn nổi sắc mặt hắn là vui hay buồn. Giờ phút này đột nhiên nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp mặc hồng y (trang phục màu đỏ) cách đó không xa, trang sức bằng bạc sang lấp lánh dưới ánh mặt trời, nàng đang ăn, nụ cười tự nhiên, càng nhìn càng đẹp, trong nháy mắt, Lí nhị công tử động tâm. Hận không thể đem tất cả đồ ăn ngon trên thế gian đưa lên, để đổi lấy nụ cười của nàng.

Lúc này La đại công tử đi lên, ghé vào cửa sổ, cũng thấy Tử Tình, nói: “Ồ, không phải nữ tử đó à? Ta còn tưởng rằng kiếp này không có cơ hội nhìn thấy nữa chứ? Không ngờ gặp lại nữa, đúng là hữu duyên, đáng tiếc đã có chồng. Hai người này thật đúng là ân ái, lần trước nhìn thấy người nam lau mồ hôi giúp nàng, lần này lại thấy được nữa. Người nói xem, nàng ăn đồ vặt mà lại không cảm thấy bất nhã, thật muốn đem tất cả đồ ăn ngon dâng lên chỉ vì đổi lấy một nụ cười của nàng. Nếu nàng thâm tình nhìn ta như vậy, dứt cho ta ăn, dù là độc được thì ta cũng vui vẻ chịu đựng.”

La đại công tử nói ra lời trong lòng của Lí nhị công tử, Lí nhị công tử thoáng nhú mày, rất nhanh, lại khôi phục như thường.

Tuổi trẻ công tử kia vội đến, nhìn Tử Tình cách đó không xa, nói: “Ngày đó nhìn sau lưng nàng đã tâm ta động tâm, không ngờ nhìn thẳng mặt lại làm ta càng càng động tâm, ta đoán làn da nàng là tự nhiên, không bôi gì lên, như nước trong hồ. Chắc chắn, nhu tình trong mắt như thể giọt ra thành nước. Mẹ nó, ai lại có phúc là cưới nàng? Ta đi giết hắn.”

“Giết giết giết, giết cái đầu người á, người biết cái gì? Ngày đó còn cười nhạo ta nửa ngày, còn cái gì mà nước trong hồ, tiểu hài tử thì lo mà ngồi xuống ăn đi. Người mới bao lớn? Người cho là người giết trượng phu của người ta, người ta có thể coi trọng người à? Không thấy hai vợ chồng người ta rất ân ái sao? Nói hươu nói vượn nữa, cẩn thận về nhà ta bảo cô đánh người.”

“Câm miệng, âm ỉ muốn chết. La trì, người đi thăm dò đi.” Lí nhị công tử nói.

“Không thể nào, lão đại, người thật sự? Mấy năm nay không thấy người động tâm, nhưng nàng đã thành qua rồi, vừa thấy là biết hai người có tình cảm cực kỳ tốt. Lão đại à, tuy rằng nàng xinh đẹp, nhưng dù sao cũng là phụ nữ (gái có chồng), không đáng giá nhiều, người xác định người muốn chạm vào nàng?” La trì hỏi, kỳ thực, trong lòng La đại công tử có chút tiếc hận, bởi vì đối với bọn họ mà nói, chỉ chơi đùa nữ nhân cho đã, chơi chán rồi thì chỉ sợ nụ cười trên mặt nàng sẽ không bao giờ tươi như vậy.

“Đúng đấy, nhị ca, chúng ta nói tới nói lui, cũng chỉ vui đùa mà thôi, người vui đùa lớn rồi, không vui tẹo nào. Biểu ca nói rất đúng, dù sao nàng cũng là phụ nữ, nói không xuôi tai thì đã là tàn hoa bại liễu (ý là bị chơi tàn --), chúng ta có thân phận như vậy, còn dùng đồ thừa của người khác sao? Với lại nếu người trong nhà mà biết, chỉ sợ không dễ nói, người cũng biết mà, có nhiều người nhìn người chằm chằm, đang chờ nắm được nhược điểm của người đấy, người lại la ó, vì nữ tử này, không đáng giá. Nghe đệ đệ khuyên đi, lúc về đệ đệ sẽ tìm cho người một người tương tự như nàng, cam đoan là còn trong trắng, chưa bị ai chạm qua.” Tiểu thiếu niên nói.

“Đúng vậy, tiểu ngũ nói rất đúng. Văn tam, người cũng tới khuyên vài câu đi.” La trì khuyên nhủ.

“Ta làm việc gì không cần các người dạy ta.” Lí nhị lạnh lùng nói.

“Vậy được rồi, chỉ mong người sẽ không hối hận.” La trì bắt đầu dĩ nhiên, mở tay ra, nhìn tiểu ngũ cùng văn tam một cái.

Văn tam nghe xong, trong lòng âm thầm sôi ruột, làm gì để đem tin tức truyền ra ngoài? Hắn cũng không hi vọng Tử Tình bị tổn thương. Lúc này, Lí nhị công tử nói muốn ra ngoài đi dạo, nên mọi người đành phải đi theo. Mục tiêu tự nhiên là Tử Tình, lúc này Tử Tình đang vui vẻ đùa giỡn, không ý thức được bản thân đã thành con mồi cho người khác săn.

Xem các nhóm dân tộc biểu diễn, Tử Tình thậm chí còn đi theo nhảy sạp một lúc, lúc nhỏ Tử Tình đã cùng chơi với bạn nhà bên, tương đối đơn giản, bốn người xa xa nhìn thấy, lại lấp bắp kinh hãi, nhưng nhìn sắc mặt Lí nhị, đều không nói gì, trong lòng chỉ cảm thán mà thôi. Bởi vì trong cảm nhận của bọn họ, không có tiểu thư khuê các nhà ai lại nhảy mấy thứ này, cũng không có tiểu thư khuê các nhà ai lại có thể đứng ở ngoài đường mà ăn uống. Cho nên, nữ tử trước mắt chỉ có thể có xuất thân nhà nghèo, như vậy cũng không tạo ra phiền toái gì.

Chơi đùa xong, bụng cũng đói, Tử Tình kéo Lâm Khang Bình ăn đồ vật, nào là bánh chiên, cá nướng vụn thơm, Tử Tình ăn trước, rồi quay đầu cười cười với Lâm Khang Bình, lại cho hắn nếm thử.

Lúc Lí nhị công tử bọn họ cùng đi lại, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đều dơ mắt vì ăn cá nướng, hai người gần như đồng thời lấy ra khăn tay, chà lau sạch sẽ thay đổi phương, sau đó nhìn nhau cười.

Cách đó không xa, bốn vị quý công tử nhìn thấy, rất rung động, cảm động vì ý hợp tâm đầu của cặp vợ chồng bình thường, đối với bọn họ mà nói, cho dù cầu xin cả đời cũng không có được, bởi vì hôn nhân của bọn họ, đều dính vào lợi ích của gia tộc, ai biết ai tươi cười có mấy phần thật lòng?

La đại công tử nhện không được mở miệng nói: “Theo ta thì mình đừng quá nhiều họ, đây là một cặp vợ chồng hạnh phúc, ta không nỡ nhả tâm chia rẽ bọn họ.”

Lí nhị công tử nghe xong không lên tiếng, chính là nhìn chăm chăm vào Tử Tình, Tử Tình lơ đãng quay đầu, giương mắt thấy được hắn, run run, cảm giác ánh mắt người này rất lạnh, không phải người lương thiện. Mặt sau còn có Văn tam, hắn đang nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Tử Tình lười kéo Lâm Khang Bình đi về phía trước, thấy những người này không đi theo, mới nhẹ nhàng thở ra.

Văn tam bỗng nhiên nhìn thấy bên cạnh có một cặp cha và con gái bán hoa đào, làm bộ bẻ một nhánh hoa đào, vụng trộm đưa một lượng bạc cho tiểu cô nương bán hoa đào, thì thầm vài câu. Chỉ chốc lát sau, tiểu cô nương bán hoa đào tìm được Tử Tình, đưa cho Tử Tình một nhánh hoa đào, nói: “Đây là hoa đào. Có vị công tử tặng cho người.”

Tử Tình nhận lấy cành đào, nhớ tới vừa rồi thấy người kia, nói với Lâm Khang Bình: “Hình như chúng ta bị theo dõi, vừa rồi nhìn thấy một người rất lạnh lùng, không biết bởi vì sao mà Văn tam tặng một cành hoa đào, ám chỉ chúng ta nhanh đào tẩu, không bằng bây giờ chúng ta lập tức ra khỏi thành. Nước ở kinh thành quá sâu, chúng ta cũng không biết đối phương là loại người nào, ngay cả Văn tam cũng khép nép, chắc chắn có lai lịch lớn hơn hắn. Lát về để Lâm An đến tìm Văn tam, chúng ta thu dọn hành lý, giờ chúng ta đến trà lâu thay quần áo khác.”

Lâm Khang Bình nghe xong sửng sốt, xem xét bốn phía, không phát hiện điều gì bất thường. Nhưng hắn cũng không dám lấy Tử Tình ra làm chuyện đùa, hắn biết nếu hắn thua thì hắn sẽ ân hận, có lẽ là hắn sẽ chết.

188. Chương 188: Chạy Thoát

Hai người nói xong, Lâm Khang Bình dẫn Tử Tình nhanh chóng đến một quán bán quần áo, Tử Tình mua một bộ quần áo vải thô ngay tại quán, hai người tìm một phòng ở tửu lâu, Tử Tình thay quần áo, buông tóc xuống, làm thành tóc hai búi, làm da đen đi, giả thành nha hoàn của Lâm Khang Bình, hai người từ cửa sau đi ra, Lâm Khang Bình dẫn Tử Tình quẹo trái rẽ phải lên xe ngựa của Lâm An, đi thẳng đến cửa thành.

Ra khỏi cửa thành, Tử Tình mới an ổn một chút, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, nhìn ngoài xe không có người, mới nói: “Tình nhi, không có việc gì. Chúng ta về nhà cũ của ta trước, để Lâm An trở về thành, tìm thiếu gia hỏi một chút.”

Lâm An đưa bọn họ đến Lâm gia thì sắc trời đã rất trễ, Lâm An cũng không về kịp nên cũng vào Lâm gia, người Lâm gia nhìn thấy Lâm Khang Bình và Tử Tình đều ngoài ý muốn, nhất là Tử Tình, trang điểm làm người nghỉ ngơi.

Dư thị hỏi: “A, sao nhanh trở lại vậy, ta còn tưởng rằng các người sẽ ở kinh thành thêm mấy ngày nữa chứ? Mới vài ngày đã về rồi à? Chẳng lẽ có gì không tốt? Trốn trở về?”

“Đại nương thực nói giỡn hoài, kinh thành choir có nhà cao, người nhiều thôi, xem xong một lát là chán. Chúng ta muốn về nhà sớm ấy mà.” Tử Tình nói, nhưng trong lòng Tử Tình lại phát hoảng với sự miễn cảm của Dư thị.

“Vậy sao người trang điểm thế này, làm hại chúng ta bị dọa nhảy dựng, nghĩ các người đừng phải chuyện không tốt gì chứ.” Dư thị hỏi tiếp.

“À, mấy ngày hôm trước ở nhà có một bác nói với ta rằng kinh thành có rất nhiều loại người, chúng ta dễ bị người xấu nhớ thương, tội gì phải tìm phiền toái, nên ta liền trang điểm thế này để ra ngoài. Chỉ cần an toàn là đủ, lỡ gặp phải người không thể true, muốn khóc cũng khóc không nổi, đại nương thấy ta nói đúng không?” Tử Tình hỏi.

“Được rồi. Bọn nhỏ còn chưa có ăn cơm mà, nhanh làm chút đồ cho bọn nhỏ ăn, có gì ngày mai lại nói.” Lâm Diệu Tổ lên tiếng.

Dư thị còn muốn hỏi vài câu, thấy sắc mặt Lâm Diệu Tổ, nhìn nhìn lại Khang Bình và Tử Tình, chắc cũng vội càng đến nên chưa ăn cái gì. Liên phân phó con dâu cả Hồ thị đi làm hai chén bánh canh.

Tử Tình lung tung ăn chút đồ, tìm chỗ ở cho Lâm An, nằm lên phản, một đêm không yên giấc.

Sáng sớm, Lâm An trở về kinh thành, Lâm Khang Bình dẫn Tử Tình đi bái tế cha mẹ hần, đắp đất thêm cho phần mộ. Vội vàng cả buổi sáng, khi về nhà, Dư thị còn túm ống tay áo Tử Tình hỏi về chuyện ở kinh thành. Tử Tình đối phó vài câu, lấy cớ mệt mỏi đi nghỉ ngơi.

Lâm An trở về lúc mọi người sắp đi ngủ hết, đưa ra ngân phiếu một ngàn lượng cùng một phong thư của Văn tam, nói: “Ta vào thành lúc buổi trưa. Về nhà trước, Văn thiếu gia đã phái người đưa tới cái này, ta cũng không nhìn thấy Văn thiếu gia, là Vương Tài đại ca giao cho ta, nói Văn thiếu gia dặn rằng đừng tìm hần.”

Lâm Khang Bình mở thư, xem xong, không nói một lời, giao cho Tử Tình, Tử Tình đọc xong mới việc ngọn nguồn mọi việc: “. . . Bọn ta chơi đùa ở tửu lâu, ai ngờ một người trong số chúng ta liếc mắt một cái đã coi trọng Tử Tình, sau này luôn luôn đi theo sau các người, tâm tư của hần ta đoán không nổi, hần đã phân phó người khác đi điều tra lai lịch của các người, nói lý ra thì đây không phải phong cách hành sự của hần như thường, ta sợ bất lợi với Tử Tình. Thạc xin lỗi, ta chỉ có thể giúp các người đến đây, bởi vì, hần là một công tử quý tộc chân chính, ta không thể can thiệp . . .”

Tử Tình khó hiểu, khi nào thì mình lại trêu chọc công tử quý tộc? Đây là chuyện nằm mơ cũng không ngờ, Tử Tình suy nghĩ nửa ngày, bản thân cũng không làm ra chuyện gì náo động, chẳng qua nhảy sạp và ăn ở hội chùa thôi, nhưng dù sao cũng có rất nhiều thiếu nữ dân tộc thiểu số nhảy cùng.

“Khang Bình, ta đâu có làm chuyện gì khác người đâu? Nữ tử xinh đẹp ở kinh thành đầy cả đường, nói thật, ta nhìn các nàng còn đổ mắt, ta thì đẹp bằng ai được? Ta chỉ là hoa đại ven đường, người ta mới là hoa mẫu đơn.”

“Người không được nói mình như vậy. Ở trong lòng ta, người chính là điều tốt đẹp nhất, ta mặc kệ mẫu đơn thực được, ta chỉ thích cây hoa đại là người, trong mắt ta, người trân quý hơn tất cả.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình nói, trong lòng lại nghĩ, cây hoa đại này này rất kiêu diễm, mới làm người qua đường mơ ước có được, nên nhanh chóng về nhà thôi.

Tử Tình trước kia đã đọc tiểu thuyết xuyên không, nữ chủ toàn gặp được hoàng đế, a ca, vương gia, không thì cũng Hầu gia..., nàng còn cười nhạo một phen, bảo vương tử công chúa đầy đường hay sao mà gặp lầm vậy. Không ngờ mình đi xem hội chùa cũng có thể gặp phải cái gọi là quý tộc, từ đây, Tử Tình rất tin tưởng điều này. Nhưng đối phương là loại người nào thì Văn tam không nói rõ.

Văn tam còn nói thừa dịp bọn họ còn không phát hiện Lâm Khang Bình và Tử Tình ra khỏi thành, nhanh về phía nam đi, vài năm này đừng trở lại kinh thành. Kỳ thực, văn tam còn lo lắng rằng Tử Tình không biết thế lực của người này bao lớn, nhưng không thể nói ra, chỉ dặn bọn họ nhanh đào tẩu.

Tử Tình đốt thư của Văn tam đi, Lâm An nói lúc ra thành, đã có người âm thầm kiểm tra, không biết bức họa vẽ ai, nhưng chuyên chọn nữ tử trẻ tuổi để kiểm tra.

“Tình nhi, chúng ta nhanh về đi, ta đã làm xong mọi chuyện. Lúc đầu ta còn định dẫn người chơi cho đã rồi mới về nhà, còn muốn dẫn người đi Việt thành nhìn biển, nhưng khaay giờ không được rồi. Về sau, chờ người già đi, tóc bạc rồi, ta nhất định sẽ dẫn người đi dạo. Tình nhi, người đừng trách ta, được không? Ta thật sự rất sợ mất người, chúng ta về nhà đi.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, thì thầm.

Trong lòng Tử Tình đau xót, vội gật đầu đáp ứng, nói: “Được, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đi, ta đã dạo chán rồi, rất nhớ nhà. Ra ngoài mới biết không nơi nào tốt bằng nhà mình cả. Về sau, chúng ta không ra khỏi thôn nữa.”

Một đêm này, Lâm Khang Bình ôm chặt lấy Tử Tình, một đêm không chợp mắt. Tử Tình tất nhiên là đau lòng không thôi. Trong lòng không biết đã chửi bới tên công tử nhà giàu kia mấy trăm lần, tốt nhất là hắt ra ngoài bị xe đụng mất trí nhớ. Tử Tình dù sao vẫn là một người thiện lương, cũng không hy vọng người khác chết đi.

Ngày thứ hai, sắc trời vừa sáng, hai người đã dậy, Tử Tình đem một ít lễ vật nhỏ mua ở hội chùa tặng mọi người, liền cáo từ cùng Lâm Diệu Tổ cùng Dư thị, nói còn muốn chạy về nhà để kịp cày bừa vụ xuân, Lâm Diệu Tổ nghe xong lý do này, cũng không giữ lại, chỉ lần nữa dặn dò Lâm Khang Bình sống cho tốt, thường xuyên về thăm nhà.

Lâm Khang Bình dẫn Tử Tình một đường bốn ba, Tử Tình vẫn cải trang thành thôn cô.

Lúc này, trong kinh thành lại có một cảnh tượng khác, buổi chiều ngày ấy, Lí nhị công tử bọn họ thấy Tử Tình bọn họ vào tửu lâu, cũng không để ý lắm, dù sao đối với bọn họ mà nói, chỉ cần nhìn trúng ai, thì không ai có thể chạy thoát lòng bàn tay. Bọn họ ngồi ở tửu lâu đối diện, chọn một căn phòng ở lầu hai, La trì tự mình thủ ở cửa sổ.

Nhưng ai ngờ một canh giờ đi qua, còn chưa thấy bóng người, đến đối diện tìm thì không thấy, tiểu nhị nói căn bản không phát hiện bọn họ rời đi khi nào, dù sao xinh đẹp nữ tử tử như vậy ai thấy mà không ấn tượng?

Ngày ấy La đại công tử lần tìm Tử Tình mà không thấy, Lí nhị công tử rất căm tức, sợ Tử Tình muốn ra khỏi thành, suốt đêm vẽ tướng mạo quần áo của Tử Tình, sáng sớm liền phái mật thám trông coi ở các cửa thành.

La đại công tử tìm mấy bà mai ở kinh thành đến, nhìn bức họa, hỏi thăm là khuê tú nhà ai, ai ngờ các bà mỗi đều nói kiểu quần áo này chưa thấy, khuê tú ở kinh thành sẽ không ăn diện như thế, chắc chắn không phải người kinh thành và các vùng lân cận đây, chắc là đến từ phía tây hoặc phía nam. Lí nhị công tử nghe xong phân phó La trì lật tìm kinh thành. Ba bốn ngày đi qua, vẫn không thu hoạch được gì.

Lí nhị công tử tức giận nghiêng rặng, mới nghĩ đến có phải Tử Tình bọn họ đã ra khỏi thành hay không? Phái hai tổ người ngựa tìm tòi trên đường đi về phía nam cùng phía tây, ai ngờ Tử Tình đã thay đổi trang phục, thành một thôn cô, mặt cũng đen, Lâm Khang Bình tất nhiên là nông phu, có chạy qua người bọn họ cũng không nhận ra. Huống chi chờ bọn hắn ra khỏi thành tìm thì đã là năm ngày sau, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình chạy ngày chạy đêm, đã ở xa ngàn dặm.

Lí nhị công tử tiêu phí nhiều tinh lực cùng nhân lực như vậy, mà hơn nửa tháng vẫn không thu hoạch được gì, tức giận đập mọi đồ trong phòng, La đại công tử quỳ trên mặt đất, chịu đựng cơn tức giận lôi đình của Lí nhị công tử.

Qua hơn nửa ngày, thấy Lí nhị công tử mới đỡ tức, La đại công tử phương nói: “Việc này cũng có vài phần kỳ quái, nói lý ra thì chúng ta bí mật lén tìm kiếm bọn họ như vậy, bọn họ chắc sẽ không phát hiện, chẳng lẽ là có người nói cho bọn hắn, mà người biết việc này chỉ có bốn người chúng ta, chúng ta cũng không đáng vì một nữ tử xa lạ mà đắc tội ngài. Lời giải thích duy nhất là trùng hợp, trùng hợp là năng kia có việc rời khỏi kinh thành, có lẽ, bọn họ chỉ đến kinh thành làm việc, xong xuôi thì nhìn xem hội chùa ở kinh thành, dạo hội chùa xong sẽ về nhà, tuy rằng lý do có chút gượng ép, nhưng rốt cuộc không tìm thấy lý do nào hợp hơn.”

“Vậy người nói làm sao bây giờ?”

“Buông tha đi, dù sao chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, cũng không thể dễ dàng bại lộ thực lực của chúng ta, ngày khác có duyên để ta gặp nàng, ta thề, nhất định đem nàng đưa đến trước mặt người. Chúng ta không thể vì một nữ tử mà phạm vào điều tối kỵ, huống chi vẫn là một nữ nhân của người khác.”

Lí nhị công tử cúi đầu, nửa ngày không nói, thở dài, phát phát tay.

189. Chương 189: Trở Về Nhà

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình tự nhiên không biết kinh thành xảy ra chuyện gì, ngựa không dừng vó, chạy mãi, buổi tối thì cố gắng tìm một nhà trọ trong thành, ba người ở tiền vào Lư châu thì trời bắt đầu mưa phùn liên miên, Lâm Khang Bình thấy Tử Tình một đường tàu xe mệt nhọc, muốn ở lại một hai ngày để nghỉ ngơi, nhưng Tử Tình biết hẳn một ngày không về đến nhà thì lòng vẫn lo sợ. Huống hồ mắt thấy đã đến cửa nhà, Tử Tình cũng nghĩ vậy, mà mùa xuân phía nam mưa phùn không dứt, cho nên không nghỉ lại, cũng hợp với ý của Khang Bình.

Nguyên bản con đường không đến hai ngày, ba người lại chạy dưới con đường lầy lội vì trời mưa mất bốn ngày mới trở lại Tình viên, thể xác và tinh thần của Tử Tình mỗi mệt không chịu nổi, vừa vào cửa đã đổ bệnh, sốt cao triền miên, hôn mê bất tỉnh.

Lâm Khang Bình vừa sai người đi mời đại phu, một sai người mời Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đến, hai người đều phát hoảng, vội vàng vàng chạy tới Tình viên, Thẩm thị thấy Tử Tình hôn mê bất tỉnh, ghé vào trên người Tử Tình, nước mắt sẽ không ngừng được, trong lòng không khỏi có chút oán niệm đối với Lâm Khang Bình, một đứa nhỏ vui vẻ ra cửa, hơn một tháng vào cửa lại bị bệnh không tỉnh là sao.

Lâm Khang Bình mời Tăng Thụy Tường vào thư phòng, đem nguyên do nói ra. Tăng Thụy Tường nghe xong rất là khiếp sợ, vẻ mặt không thể tin, chuyện này quá trùng hợp, trùng hợp đến nỗi không thể tin, dặn dò: “Đối phương là người chúng ta không biết, nhưng có điều khẳng định là chúng ta không thể đụng vào đối phương. May là các người thuận lợi trở lại, nhờ vậy, việc này đừng nói với ai cả, một hai năm tiếp đợi để Tử Tình đi đâu, người làm việc cũng phải cẩn thận một chút, kinh thành thì người cũng đừng đi tông vòng ba bốn năm nữa.” Hai người lại thương lượng chuyện đực tường để hai nhà thông nhau, tiện cho việc Tử Tình qua lại.

Chu đại phu đến bắt mạch, chỉ nói là mệt quá độ, hơn nữa lại bị cảm lạnh, uống mấy thang được, hết sốt rồi thì tỉnh dưỡng là được, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường mới nhẹ nhàng thở ra. Lâm Khang Bình cũng thoải mái hơn, đi rửa mặt đã.

Tử Tình sốt mơ mơ màng màng, khi ngủ khi tỉnh, luôn nói lời vô nghĩa, Lâm Khang Bình ôm nàng, dỗ nàng, Tử Tình chỉ có nằm ở trong lòng hắn mới ngủ an ổn. Cho nên mấy ngày liên tiếp, Lâm Khang Bình ngay cả cơm cũng không ăn, người đã gầy đi rất nhiều.

Thẩm thị mỗi ngày đều đến, thấy Lâm Khang Bình tận tâm tận lực chiều cổ Tử Tình như thế, trong lòng không còn oán hận. Ngược lại khuyên Lâm Khang Bình chú ý nghỉ ngơi, đừng mệt mỏi quá.

Chờ Tử Tình hoàn toàn khỏe mạnh, có thể xuống đất thì đã là chuyện của nửa tháng sau. Thời gian này Lưu thị cùng Trần thị cũng đi lại thăm nàng, Tử Tình mới biết Lưu thị mang thai nên lần này không đến kinh thành, hai ngày sau khi Tử Tình đi bạc thì Trần thị sinh nam hài vào mười sáu tháng chạp, trong nhà rất nhiều việc. Nên Thẩm thị tự mua cho các nàng mỗi người mỗi nha hoàn tầm mười hai tuổi để hầu hạ. Cứ như vậy, Thẩm thị thoải mái hơn, giặt giũ nấu nướng không cần tự mình làm.

Ngày này, Tử Tình muốn về nhà mẹ đẻ. Dem lễ vật ở kinh thành mang đến chia ọi người, nhưng thấy bên ngoài vẫn mưa phùn triền miên, Lâm Khang Bình sợ nàng mắc mưa lại cảm lạnh nên Tử Tình đành phải thôi. Lâm Khang Bình nói mưa triền miên đã hơn nửa tháng rồi .

Thấy sức khỏe của Tử Tình tốt, Lâm Khang Bình mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng có tâm tình giống với Tử Tình, mấy ngày nay hẳn một tác cũng không rời Tử Tình, dứt cơm, dứt được, tắm rửa, ngay cả nguyệt

sự trên người cũng đều một tay hần thay. “Bây giờ người đã khỏe, nên thưởng cho vi phu đi. Vừa vặn trời đổ mưa, rãnh rỗi quá, không bằng chúng ta làm ít việc có ý nghĩa để đỡ buồn đi.”

Tử Tình bị sốt nên không biết gì. Bây giờ nghe thấy chuyện hần giúp đỡ thay thứ kia, đã sớm đỏ bừng mặt, Tử Tình không ngờ Lâm Khang Bình lại vì nàng mà làm những điều này, vừa cảm động lại vừa xấu hổ, Lâm Khang Bình đã làm hòa thượng hơn một tháng, giờ phút này thấy Tử Tình thẹn thùng quẩn rũ, làm gì mà nhìn nổi, vợ chồng tận tình dây dưa, cho đến tình trạng kiệt sức.

Ngày thứ hai, Lâm Khang Bình vào thành thu tiền thuê cửa hàng, trở về, đem ngân phiếu giao cho Tử Tình, Tử Tình ôm hộp nhỏ, nằm ườn trên người Lâm Khang Bình đếm ngân phiếu, đột nhiên hỏi Lâm Khang Bình về tiền lời ở cửa hàng kinh thành.

Lâm Khang Bình nói: “Một năm nay tiền thu được vào khoảng năm trăm lượng, Vương Tài cùng Vương Hỉ mỗi người được 20 lượng, còn có hai tiểu nhị nữa, một tháng 800 văn.”

Tử Tình nghĩ nghĩ, nói: “Không bằng người đem cổ phần của cửa hàng cho bọn họ một nửa, làm tốt, tiền lời nhiều, bọn họ cũng sẽ được nhiều, làm việc càng tích cực hơn. Người cứ thưởng tiền như vậy, làm tốt hay xấu cũng được nhiều đó, bọn họ sẽ không nhiệt tình lắm đâu.”

Lâm Khang Bình nghe xong, không khỏi ôm lấy Tử Tình cắn mấy cái: “Nàng dâu của ta thật thông minh, cứ như vậy, bọn họ sẽ muốn kiếm nhiều bạc, nên sẽ nghĩ cách làm buôn bán tốt hơn, ta cũng không cần sầu não việc này. Về sau cuối năm của hàng năm thì để bọn họ đến báo cáo sổ sách một lần, thuận tiện thu tiền thuê cửa hàng kia, mười năm này, ta không muốn đến kinh thành.”

“Gọi nàng dâu cái gì, không bằng kêu lão bà đi, lỗ tương lai ta có đứa nhỏ, người sửa miệng cũng khó, người khác nghe thấy người kêu như vậy sẽ có phiền toái. Cái này gọi là nhập gia tùy tục.” Tử Tình nói.

“Được, lão bà thì lão bà, đều do lão bà định đoạt.” Nói xong liền ôm Tử Tình.

Tử Tình lay hần một chút, nói: “Đừng quây nữa, ta còn có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng người, không tính số lẻ, bây giờ chúng ta có sáu ngàn năm trăm lượng bạc, không tính chanh viên, mùa màng bình thường, hàng năm sẽ được chín trăm lượng tiền cho thuê, tính cả cửa hàng cùng chanh viên thì một năm chưa được 2000 lượng tiền lời, người còn làm buôn bán ở Việt thành không?”

“Làm chút, làm nhiều năm nên quen rồi, hàng năm chỉ cần đi hai lần, ta đã hẹn Đại Vệ rồi, người yên tâm, ta sẽ cẩn thận mà. Nếu như thế thì mỗi lần ta mang ba ngàn lượng bạc ra ngoài, tầm 2 tháng, trừ chi phí tiêu dùng, cũng được gần 2000 lượng tiền lời. Thừa lại mấy ngàn lượng để người cất mà dùng, người muốn làm gì?”

“Ta muốn mua khối hoang ở đối diện đường đi lên trấn, thật ra lần trước mua chanh viên thì ta đã suy nghĩ rồi, bất quá lúc đó sợ cách trấn gần, rất dễ bị chú ý, không thích hợp làm vườn trái cây, không phải để người ta cả ngày nhớ thương à. Bây giờ ta muốn mua để trồng khoai lang cùng dương khoai, đương nhiên, đất này phải chăm sóc vài năm mới trồng được lúa. Ta có thể trồng trước đậu và ngô. Thật ra mua ruộng nước đỡ bớt việc hơn, nhưng ruộng nước quá ít, lại đất đỏ, còn không dễ mua, đất hoang giá rẻ, mình lại muốn vài người quản lý, chắc chắn không mệt gì.” Tử Tình nghĩ, có nhiều tiền như vậy mà mỗi ngày nằm ở trong nhà làm sâu gạo cũng không phải chuyện tốt gì, không thể xuyên không vì mục tiêu này mãi được.

“Ta không muốn cả ngày ở nhà, sẽ mọc meo mắt, người để ta làm những chuyện ta thích đi.” Tử Tình thấy Lâm Khang Bình nhướng mày, vội thêm một câu.

“Được, mặc kệ người muốn làm gì, thì cứ làm, nhưng người đừng ra ngoài, có việc gì cần lắm thì để ta làm, người chỉ cần ở phía sau bày mưu tính kế. Nếu không có ta ở nhà, thì còn có Lâm An Lâm Phúc, ta rất sợ, sợ một ngày rời xa người, chỉ ôm người ta mới có cảm giác không mất người.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, đầu để lên vai nàng.

“Ta biết, người yên tâm, nếu không có chuyện gì thì ta không ra ngoài, cho dù có chuyện gì quan trọng lắm thì ta sẽ mặc đồ kiểu thôn cô, cam đoan không ai biết ta là ai, còn phải hỏi một câu, nha đầu nông thôn này từ đâu đến?” Tử Tình một bên vuốt mặt Lâm Khang Bình, một bên cười nói.

“Người biết không, Tình nhi, một đường này, trong lòng ta có bao nhiêu khúc hoảng, nhưng ta lại không dám cho người biết, sợ người nóng lòng giống ta. Ngày ấy ở Lư châu, người nói muốn chạy mưa về nhà,

thật ra thì ta cũng muốn như vậy, ai ngờ người về nhà lại bị bệnh, bệnh đến hôn mê bất tỉnh, trong lòng ta cực kỳ khó chịu, hận bản thân không làm được việc gì, ngay cả người cũng không bảo vệ cho tốt, còn hận vì sao bản thân muốn dẫn người ra ngoài, vì sao không ở Lư châu tĩnh dưỡng mấy ngày, hận không thể bị bệnh thay người.” Lâm Khang Bình nhớ tới những ngày kia, trong lòng vẫn khủng hoảng.

“Không có việc gì, Khang Bình, người đừng nghĩ như vậy, người phải biết rằng, mặc dù là Văn gia tam thiếu gia, cũng có rất nhiều chuyện không làm nổi, huống chi là người và ta? Trên đời này, có mấy ai có thể sống như ý muốn đâu? Ta nghĩ, mặc dù là hoàng đế, hẳn cũng có rất nhiều chuyện phiền não, chỉ sợ không thể muốn làm cái gì thì làm cái đó, người ở Văn gia nhiều năm, còn chưa nghĩ thông suốt đạo lý nào sao? Ta hi vọng chúng ta có thể vui vui vẻ vẻ mà sống, quý trọng cơ hội ông trời cho chúng ta ở cùng nhau.” Tử Tình khuyên nhủ, nàng cũng không hi vọng Lâm Khang Bình hối hận điều gì.

“Cũng đúng, đạo lý dễ hiểu như vậy mà ta lại không nghĩ thông suốt, trong nhà chưa tử, ngoài ngõ đã tường, ta cũng vì quá để ý đến người, cho nên, Tình nhi à, người có thể đáp ứng ta, một hai năm nay đừng ra ngoài nhiều, cũng đừng vào thành, người muốn mua gì thì ta đều có thể mua cho người. Ta sẽ mua thêm vài người. Đúng rồi, chúng ta đục tường thông với nhà mẹ đẻ của người, người về nhà mẹ đẻ thì đi bằng cổng đấy, muốn đi khi nào thì đi. Ta làm việc xong sẽ lập tức trở lại cùng người.”

Tử Tình nghe xong, nước mắt chậm rãi chảy ra, Lâm Khang Bình thống khổ, nàng biết chứ, Tử Tình ôm Lâm Khang Bình, chủ động dâng đôi môi, giờ phút này, ngôn ngữ là điều xa xỉ, dùng hành động mới chính xác.

190. Chương 190: Tử Tình Mang Thai

Mưa phùn rơi hơn một tháng, không có dấu hiệu ngừng lại, khí hậu phía nam là như vậy, mặc dù là mùa xuân, có mưa nhưng rất lạnh, Lâm Khang Bình cùng Tử Tình về nhà mẹ đẻ, Thẩm thị phát sầu nói mưa thế này không có cách nào để ương giống.

Tử Tình đành phải lấy mười tấm ván gỗ ngăn lại thành hình chữ nhật, bỏ đất vào, để trong nhà tắm của mình, ban ngày có khi bùng ra để ở hành lang. Bởi vì Tử Tình muốn dùng nước ấm mỗi ngày, phản cũng muốn thiêu, mùa xuân phía nam cực kì ẩm ướt, phản này sưởi ấm nên vừa khô ráo lại vừa nóng hổi, Tử Tình không có việc gì đều nằm trên phản, cho nên mỗi ngày trong phòng tắm cũng đốt lửa, độ ẩm khá cao.

Mất thấy gần đến tháng ba rồi mà mưa vẫn chưa ngừng, Tử Tình đoán cày bừa vụ xuân sẽ trễ hơn nữa năm, liền bảo Lâm Khang Bình mua thóc gạo đủ dùng trong một năm. Ít nhất, lúa năm nay là không có thu hoạch, đều bị úng vì nước mưa, nên giá chắc chắn sẽ lên.

Lâm Khang Bình đi chanh viên mấy lần, nói cỏ dại rất tươi tốt, Tử Tình có thể nhớ, nói: “Cơn bệnh này làm bao nhiêu việc bị hoãn, lúc đầu tính là mua mấy con dê nui và thỏ để nuôi thả, lại quên mất.”

“Việc này cũng dễ thôi, ngày mai ta sẽ bảo người đi mua là được.”

“Còn có một việc nữa, cỏ dại nhất định phải thanh lý định kì, bằng không, rễ cỏ tràn lan sẽ ăn hết phân của cây ăn quả, rồi cây ăn quả sẽ không phát triển, mà có phát triển thì quả cũng không ăn ngon.”

“Ừ, ta biết, đúng rồi, khoảng đất trống lớn ở giữa người định làm gì? Hình như ta nghe người nói muốn làm nhà gì đó?” Lâm Khang Bình hỏi.

“À, chỗ ấy là ta tự dưng nghĩ ra thôi, muốn xây một căn nhà thật đặc biệt, gọi là nơi nghỉ dưỡng, chờ lúc hoa cam nở hoặc khi nào thì đến đó giải sầu thì cugn có nơi để ở vài ngày, nhưng ta còn chưa nghĩ ra nên xây nhà kiểu nào. Chuyện này không quan trọng, về sau rồi nói, chờ người có cơ hội thì Đại Vệ xem người tây ở nhà thế nào nhé?” Tử Tình muốn ở biệt thự kiểu phương tây. Trong tường có lò sưởi, mùa đông thì trải thảm Ba Tư ở đấy. đọc vài tờ sách giải trí, trong tay cầm đồ ăn vặt, đó là giấc mộng của Tử Tình, mà lúc này, thứ nhất là không có bản vẽ, thứ hai là không biết người làm nhà có làm được không, còn nữa, rất khác dị có bị chú ý không?

Lâm Khang Bình nghĩ nghĩ: “Ta cũng đi không ít nơi, đợi có cơ hội ta sẽ nhìn kiểu nhà, dù sao cũng không sót ruột. Nhưng cỏ dại này thì phải thuê vài người sớm diệt đi.”

Lâm Khang Bình nói xong liền đi tìm Tăng Thụy Ngọc, mượn mười người đến chanh viên thanh lý cỏ dại, giờ phút này, bởi vì trời mưa, mọi người đều rảnh rỗi, có việc làm, đương nhiên là đồng ý. Hết năm ngày mới thanh lý được 7 8 phần, về sau việc này giao ột nhà Vương Thiết Sơn.

Ngày này, Lâm Khang Bình ra ngoài làm việc, Tử Tình nằm trên phản, xem mưa phùn triền miên ngoài cửa sổ, mưa phùn Giang Nam luôn gợi lên sự buồn bã, Tử Tình thở dài, bỗng nhiên nhớ tới mấy quyển sách mình mua ở kinh thành, vội tìm đến, vừa mở ra trang đầu, chợt nghe Tử Hỉ kêu lên “Tỷ, tỷ tỷ, người đã khỏe?”

Tử Tình vội vàng giấu thư đi, Tử Hỉ đã chạy vào phòng, Tử Lộc, Tử Thọ cũng vào theo, thì ra là được nghỉ cày bừa vụ xuân. Lần trước bọn họ nghỉ phép về nhà thì Tử Tình vẫn chưa khỏe, Tử Thọ cùng Tử Hỉ đều vây quanh Tử Tình. Nhất là Tử Hỉ, thấy Tử Tình ra ngoài một chuyến, trở về bị bệnh hơn nửa tháng, sức khỏe còn chưa tốt, vành mắt đều đỏ, lúc đó phải đi học, rất nhưng nhớ.

“Tỷ, quả thật là người đã khỏe hơn rồi.” Tử Hỉ luôn luôn thân thiết với Tử Tình, nằm bẹp lên phản, thuận tay sờ mó dưới chân, lục ra quyển sách mà Tử Tình giấu, “Tỷ, người đọc sách gì hả? thấy ta đến, còn thần thần bí bí giấu đi?”

Tử Tình thấy, vội muốn cướp lại, Tử Hỉ bĩu môi nói: “Không phải là tiểu thuyết tình yêu à? Có cái gì mà giấu? Có rất nhiều bạn của ta đều vụng trộm truyền tay nhau để đọc, dù sao cũng là ít chuyện tình cảm thôi, tỷ, không bằng người viết lại câu chuyện của người với tỷ phu, chắc chắn sẽ bán được nhiều cuốn, dù sao các người tự xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng.”

“Đúng vậy, ta gọi đó là ‘tuổi xuân dốc lòng làm việc’, có thể khích lệ nhiều người thực hiện giấc mộng thanh xuân của mình bằng hai bàn tay trắng.” Tử Tình có chút đắc chí.

“Tiểu tứ nói bậy bạ gì hả? Tình nhi, người cũng có thể làm bậy theo à, nữ tử nhà lành ai lại có thể làm chuyện này? Người không cần thanh danh à?” Tử Lộc nghiêm túc nói.

Tử Tình thấy Tử Lộc nói nghiêm trọng, vội bỏ qua chuyện này. Mấy người nói chuyện đến trời tối mới giãir tán, Tử Lộc lâu lâu mới về nhà một chuyến, đứa nhỏ mới được mấy tháng nên Tử Tình đẩy bọn họ về.

Mấy ngày kế tiếp, thấy sắc trời không tốt, sợ Tử Tình đi qua thăm bọn hần thì bất tiện, nên Tử Hỉ hầu như ngày nào cũng đến Tình viên chạy, buổi tối ăn xong cơm chiều mới trở về, có khi còn kéo Tử Thọ chơi mạt chược với Tử Tình, gặp trời mưa to, Tử Tình sẽ bảo bọn họ ở lại. Vì thế chộc Lâm Khang Bình ăn mấy hũ dấm chua, nói ban ngày ban mặt muốn ôm nàng dâu của mình cũng khó.

Mưa tạnh vài ngày, Tăng gia vội vàng trồng cây, Lâm Khang Bình giúp không được gì, nhưng ra ngoài mua mảnh hoang kia, tổng cộng có hơn hai trăm mẫu, trong đó còn có một núi hoang nhỏ, hết hơn 500 lượng bạc: “Tình nhi, lúc này người có việc để làm rồi, người ở nhà nghỉ, hai trăm mẫu này muốn trồng thứ gì thì bảo ta một tiếng là được, ta sẽ giúp người mua cả vùng đất hoang, để người làm địa chủ.”

“Mục tiêu của ta là muốn có ngàn mẫu ruộng tốt, hàng năm thu tiền thuê, đếm bạc đến nỗi đếm không hết.” Tử Tình cười trả lời.

“Được, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đếm.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình cười nói.

Ngày nhanh chóng đi vào tháng bốn, ngày này, Lâm Khang Bình bắt mấy con lươn từ hồ nước về, Tử Tình đang thêu hoa ở trong phòng, bình phong trong nhà còn có mấy cái chưa thêu.

Tiểu Thanh Tiểu Lam không dám làm lươn, Tử Tình chỉ điểm Lâm Khang Bình cách làm thế nào, ngửi thấy mùi máu, Tử Tình nôn toàn bộ đồ ăn buổi sáng ra, Lâm Khang Bình thấy vậy, vội bỏ lại đồ trong tay ra, đến đỡ nàng, ngửi thấy mùi tanh trong tay Lâm Khang Bình, Tử Tình đẩy hần ra, nôn khan không ngừng, Tiểu Thanh bưng nước ấm đến đỡ nàng súc miệng. Lâm Khang Bình rửa tay, ôm Tử Tình lên phản, cười hì hì nhìn Tử Tình.

Tử Tình sờ sờ trán hần, nói một câu: “Không phát sốt mà sao thấy ta nôn nhiều mà người còn có thể cười?”

“Tình nhi, kỳ thực mấy hôm trước ta đã đoán được, nhưng không xác định, nên không dám nói cùng người. Hôm nay thấy người nôn như vậy nên ta chắc chắn hơn. Người quên quỹ thủy (kinh nguyệt) của người chưa

đến à, ta sợ người bị gì nên vụng trộm đến hỏi nương, nương nói chắc là người có em bé, lại hỏi người có nôn mửa không, nói vài ngày nữa nên tìm đại phu đến bắt mạch, nên ta không nói với người.”

Tử Tình nghe xong hai tay véo mặt Lâm Khang Bình, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tốt lắm, người có việc không nói trước với ta, lại chạy tới hỏi nương, xem ta thu thập người thế nào.”

“Tình nhi ngoan, đừng hoạt động mạnh, cẩn thận động thai khí, người không thấy mấy ngày nay ta không dám ép buộc người à? Thân thể người yếu đuối, phải dưỡng cho tốt, ta đã bảo Lâm An đi mời đại phu rồi.” Nói xong, hôn một cái lên mặt Tử Tình, bỏ chạy ra ngoài.

Chu đại phu bắt mạch một lúc lâu, mới nói ‘chắc là có hỉ mạch’ (hỉ mạch = có con), không rõ lắm, phải qua nửa tháng mới xác định rõ. Tử Tình dự tính ngày sinh chắc tầm ở cuối năm.

Tiến bước Chu đại phu, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình trở lại nội viện, để lên tháp quý phi, nhìn mắt Tử Tình: “Tình nhi, ta thật sự rất vui, không chỉ vì chuyện có đứa nhỏ, mà là bởi vì có đứa nhỏ, ta mới cảm nhận được người thật sự đã gả cho ta, hoàn toàn thuộc về ta, người hiểu không?”

“Chẳng lẽ ta sống với người vài tháng, người đều đang nằm mơ à?” Tử Tình chủ động hôn môi Lâm Khang Bình.

“Người không biết đâu, lúc ta biết trước khi thành thân, thiếu gia chạy tới gặp người, trong lòng ta rất sợ, ta không ngờ thiếu gia lại yêu người sâu nặng đến thế, khi chúng ta gặp thiếu gia ở kinh thành, thấy ánh mắt thiếu gia nhìn người, ta biết, hắn chưa buông tay người lần nào, nhất là sau này luôn luôn đi theo chúng ta xem hội hoa đăng, hắn không chịu buông tay người, nên có cơ hội gặp là hắn gặp, còn nữa, ngày thứ hai, ta ra ngoài, về nhà thấy hắn dựa vào cửa bếp nói chuyện với người, nhìn thấy người tự tay nấu cơm cho hắn, trong lòng ta thật sự ề ề , thành thân tới nay, người còn chưa từng làm bữa cơm ngon nào cho ta cả.”

“A, ai đánh vỡ bình dấm chua, sao chỗ nào cũng chua thế nhỉ? Ta chỉ coi hắn là bạn mà thôi, người cũng biết, ngoài ngàn dặm mới gặp được một người quen, hai nhà còn sâu xa như vậy, ta cũng chỉ khách khí nói một chút, mời hắn ăn bữa cơm, người ta muốn đến, ta sao đuổi người ta đi được.”

“Ta biết, mà ta nhìn thấy thiếu gia như vậy, trong lòng sẽ nhịn không được mà tự hỏi mình, Tình nhi đi theo ta, không có cảm y ngọc thực, có hối hận vì lựa chọn lúc trước hay không, có phải có một ngày sẽ rời ta hay không? Nhất là lần này đến kinh thành, làm ta cảm nhận càng sâu sắc, Tình nhi của ta ưu tú như vậy, ngay cả công tử quý tộc đều coi trọng người, ta chỉ là một kẻ bình thường, lại từng làm nô tài. Lâm Khang Bình ta có đức hạnh gì mà có thể có được người.”

“Đồ ngốc, hắn là hắn, ta là ta, ta không biết người khác muốn gì, nhưng ta biết ta muốn gì.” Tử Tình nói xong ôm lấy Lâm Khang Bình.

Lâm Khang Bình tiện thể hôn một cái một mạnh, nói: “Người cố ý chọc giận ta à, biết ta không thể làm gì người đúng không? Chờ đứa nhỏ sinh ra, xem ta có thể tha người không nhé. Không nói chuyện này nữa, hôm nay ta thật sự rất vui, Tình nhi vẫn là Tình nhi của ta. Chúng ta hôm nay nói cho nhạc phụ cùng nương đi, để bọn họ cũng vui mừng, thuận tiện nhờ nương làm ít đồ ngon cho người ăn, nếu không, ta cầm lư theo để nương làm, người chắc chắn là thích ăn.”

“Đúng rồi, ta luôn luôn muốn hỏi vì sao người không gọi cha và nương, mà gọi là nhạc phụ cùng nương, người không sợ cha ta nghe xong sẽ mất hứng à?”

“Nhạc mẫu thoát nhìn rất thân thiết, hiền hoà, giống như nương của ta vậy, nhạc phụ có chút nghiêm túc, ta không dám gọi hắn là cha, sợ hắn trách mắng.”

Tử Tình biết Thẩm thị càng xem Lâm Khang Bình lại càng vừa lòng, thường xuyên khen không dứt miệng, nên Tăng Thụy Tường cũng đắc ý vài phần, bởi vì Lâm Khang Bình là người hắn chọn tưng.

Lâm Khang Bình dẫn Tử Tình đang định ra ngoài, Tử Vũ đã kích động chạy vào.

191. Chương 191: Tử Phúc Trúng Cử

Tử Vũ vào cửa, đã hô: “Đại tỷ, đại ca tưng cử, trong nhà có người tới đưa tin mừng. Nương bảo ta đến báo cho các người để các người nhanh đến.”

Tử Tình nghe xong sẽ chạy ra ngoài, Lâm Khang Bình kéo Tử Tình lại, nói: “Vừa rồi đại phu nói thế nào hả?”

Thấy Tử Vũ tò mò nhìn bọn họ, Lâm Khang Bình hỏi Tử Vũ: “Quan sai báo tin đã đi chưa?”

“Chưa đâu, cha mẹ đang mời bọn họ uống trà.”

“Vậy người về trước đi, ta cùng tỷ tỷ người lát nữa sẽ qua, chúng ta còn muốn thu xếp ít đồ.” Lâm Khang Bình nói xong phái Tử Vũ đi trước, Tử Vũ bước một bước lại quay đầu nhìn Tử Tình, vừa nhìn vừa lắc đầu.

Tử Tình không hiểu “Không phải chỉ là binh lính, hai quan sai đến truyền tin thôi mà cũng nghĩ tới chuyện kia à.”

“Tình nhi, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất (ý là không sợ gì, chỉ sợ lỡ như), ai biết hẳn là người nào, muốn làm cái gì, với lại, nếu ta mất người thì ta làm sao giờ.”

Hai người nói chuyện chầm nửa canh giờ, mới đến Tăng gia, lúc này, quan sai đã đi, lão gia tử cùng Điền thị đều đến, tất cả đều vui sướng, Tử Tình hỏi rõ, Tử Phúc đứng hàng thứ 12 trong cuộc thi, thực tập ba năm ở Hàn Lâm viện rồi sẽ nhận chức chức quan, nhưng chỉ có ba tháng được nghỉ, nói cách khác, Tử Phúc sẽ lập tức về nhà.

Lão gia tử muốn làm tiệc rượu, mời toàn thôn đến ăn, Thẩm thị nghe xong tất nhiên là không ý kiến, nói: “Đúng vậy, đây là vinh quang, bao nhiêu người cầu còn không được. Chờ Phúc nhi về nhà, lại chọn một ngày lành, làm một lần thật lớn.”

Chờ lão gia tử cùng Tăng Thụy Tường đi thư phòng nói chuyện, Điền thị nói: “Tử Tình, tháng năm bà sẽ làm đại thọ sáu mươi, tiểu cô người được chia làm sáu mươi hầu bao, người làm giúp đi. Tiểu cô người lại mang thai ba tháng, không thể chạm vào kim.”

Lâm Khang Bình nghe xong vừa muốn nói chuyện, Thẩm thị vội nói: “Nương, Tử Tình mới bệnh nặng xong, hầu bao này chắc chắn làm không được. Với lại Thu Ngọc chỉ mang thai mà thôi, đâu phải ở cũ, vài cái hầu bao có thể tốn mấy công? Còn nữa, Thu Ngọc hàng năm đều làm rất nhiều hầu bao cho Khang Bình mang đi, từ Trung thu năm ngoái đến giờ, trong tay chắc chắn là có không ít hàng?”

“Đúng vậy, bà à, tiểu cô còn nói vài ngày nữa sẽ đưa tới cho ta.” Khang Bình bổ sung thêm.

“Nhưng đồ đó nàng làm rất cẩn thận, mất nhiều công phu, còn phải dựa vào cái đó để bán lấy bạc. Tử Tình bị gì chứ, không phải chỉ bị cảm lạnh à? Đã hơn hai tháng còn chưa chuyển biến tốt ư?” Điền thị vừa nghe Tử Tình không làm, trong lòng mất hứng.

“Nương, Tình nhi thêu thùa còn cẩn thận hơn tiểu cô của nàng rất nhiều, nếu Thu Ngọc không bỏ hầu bao được, thì để Xuân Ngọc làm, còn có Quế Anh nữa, không phải đều rảnh à?” Thẩm thị trả lời, giọng hơi to. Trong lòng mất hứng, con mình thì coi là bảo bối, con người khác coi là cỏ à? Tuy rằng không phải con người khác, nhưng Tử Tình vẫn là cháu ruột của bà ta mà.

“Hoa quế còn nhỏ, sẽ làm gì chứ?” Điền thị thấy Thẩm thị không cung kính như thường, trong lòng cũng tức giận.

“Nghe bà nói kia, lúc bà ngoại ta chúc thọ, hầu bao đều do ta làm, khi đó ta mới bảy tuổi, bây giờ Hoa Quế đã mười ba mười bốn tuổi, có thể giúp đại cô làm rồi. Đúng rồi, nương, năm nay bà ngoại đại thọ bảy mươi, chúng ta để Tử Vũ làm tất cả hầu bao thưởng cho bà ngoại đi, bên chỗ bà ngoại nhiều người, Tử Vũ có thể làm được rồi.” Tử Tình cố ý nói. Vốn cảm thấy một năm nay Điền thị coi như đã hiểu chuyện, cho rằng ăn chút khổ thì biết hối cải, hôm nay rút gân à, hay cho rằng Tử Phúc có việc vui nên mọi người không so đo với bà?

“Chuyện đứng đắn thì người bảo người mệt, lại có sức lực quan tâm chuyện rồi rảnh.” Điền thị nói.

“Đây chỉ là nói thôi, không cần ta tự tay làm. Bà ngoại ta chỉ có một người con gái là nương của ta, phải lên kế hoạch trước, đỡ đến lúc đó lại luống cuống, giống như ta có ba cô cô cũng phân chia công việc mà làm đầy thôi?”

“Đúng vậy, bà à, Tình nhi bây giờ là lão bà của ta, bệnh nặng còn chưa khỏi hẳn, ta cũng để nàng mỗi ngày phí công phí sức làm mấy đồ đó.” Lâm Khang Bình nói.

Điền thị nghe xong tức giận đến nỗi nói không ra lời, có thể này mới nhớ tới cả nhà lão nhị đã khác xưa, không ai đem bà để vào mắt, trước kia đã vậy, bằng không cũng sẽ không đem bọn họ đẩy ra, một năm không thèm quan tâm. Còn tưởng rằng Tử Tình thành thân xong, Khang Bình đã tặng bọn họ 1 lượng bạc, sẽ coi bọn họ làm trưởng bối mà hiếu kính. Lão nhân nói rất đúng, bà không thể quá nóng vội, phải đồ dành nhiều, một khi bọn họ cao hứng, cho ít đồ cũng đủ bà sống thoải mái một lúc.

Điền thị nghĩ thông suốt điểm này, nói: “Cũng đúng, bây giờ Tử Tình đã gả cho người khác, là bà lo nghĩ không chu đáo. Ta tìm ông nội người để xem bọn hắn thương lượng cái gì?”

Thật ra, Tử Tình chủ yếu là phản cảm Điền thị luôn luôn đối xử với nhà Tử Tình không có chút yêu thương nào, biết rõ một nhà Xuân Ngọc làm chuyện quá đáng thế nào với Tử Tình, thế mà chuyện gì cũng giúp đỡ bọn họ tính kế, ngay cả một bữa cơm cũng không buông tha, Tử Tình thật sự không có chút hảo cảm nào với họ. Nhưng Tử Tình cũng hiểu rõ, Điền thị thật tâm yêu thương Xuân Ngọc, chắc lúc đó hai người con trai không ở bên cạnh, Xuân Ngọc luôn luôn cùng bà tranh đấu với bà cố, ở cùng bà nhiều, là tri kỷ của bà, nếu chỉ lấy một phần tình cảm này dành cho Tăng Thụy Tường thì đã khác nhiều. Về phần Hạ Ngọc, là trữu mệnh, tuổi nhỏ bị ốm đau tra tấn, ai làm nương mà không lo lắng? Đối với Thu Ngọc, Điền thị thật tình sủng ái, dù sao cũng là tiểu nữ nhi. Cho nên, trái tim của Điền thị đã bị ba nữ nhi chiếm hết rồi.

Tử Tình phân tích xong tình cảm của Điền thị đối với ba nữ nhi, nghĩ đến cảnh đối xử với nhà mình, lại nghĩ đến nhà Khang Bình, Tử Tình chỉ cần ột cái vòng ngọc, không quý giá gì, nhưng người ta đã thấy đủ.

Chờ Điền thị đi vào thư phòng, Thẩm thị hỏi: “Tình nhi, tìm đại phu sao rồi? Thấy Khang Bình cười mãi, chắc là có em bé rồi chứ gì. Ta biết Khang Bình không để người chịu một mội gì, ta chỉ dặn một câu, ba tháng đầu phải cẩn thận hơn. Nương sinh nhiều con, ăn muối còn nhiều hơn gạo (ý là: kinh nghiệm nhiều), cứ nghe lời nương đi.”

“Dạ, đúng rồi, ta lại mua một mảnh hoang, chờ trời tạnh, ta sẽ thuê người dọn chỗ đấy. Chắc sẽ tìm tiểu dưỡng giúp ta, vừa vặn ta cũng đáp ứng tiểu cô rồi.” Tử Tình nói.

“Người mua khi nào?” Vài cái thanh âm đồng thời lên, là phụ thân cộng thêm lão gia tử cùng Điền thị.

“Ai lại mua ?” Đang nói, cả nhà Thu Ngọc cũng vào được.

“Tiểu cô, tỷ ta lại mua một mảnh hoang, đang nói chờ trời tạnh sẽ mời dưỡng giúp nàng làm việc thì các người tới, đúng là có Thuận Phong Nhi (tai thính) mà.” Tử Vũ vừa nói cả nhà đều nở nụ cười.

Lúc này, Lưu thị đến, kêu cơm đã dọn xong, Tử Tình cười nói: “Xem ra một nhà tiểu cô không chỉ có Thuận Phong Nhi, còn có Thiên lý nhân (mắt tinh).” Mọi người cười vang.

Một bàn có ba phụ nữ mang thai mà một sản phụ, không ngờ đều có sức ăn, lại thích ăn lươn, Tử Tình chưa gặp được mấy miếng thì hết lươn, Thu Ngọc luôn luôn nói làm quá ít, bảo Lâm Khang Bình đi bắt thêm, Khang Bình không nhúc nhích.

Sau khi ăn xong, lão gia tử cùng Tăng Thụy Tường thương lượng chuyện tế tổ làm tiệc rượu, Thu Ngọc hỏi Tử Tình: “Tử Tình, nghe nói người mới về đã bị bệnh, cả đoạn thời gian dài không thấy được người, người mang về thứ tốt gì ở kinh thành về?”

Tử Tình mới nhớ tới lễ vật tặng cho bọn hắn, nên bảo Lâm Khang Bình về nhà lấy, đồ đạc thì Tử Tình đã sớm chia trước, đặt ở đầu giường, gần lò sưởi, đều là đồ Tử Tình mua ở hội chùa, mặc dù không đáng giá nhiều tiền, nhưng được Tử Tình cẩn thận lựa chọn, coi như tinh xảo.

Lâm Khang Bình đem đồ đến, Tử Tình cho Điền thị chọn hai món đồ trang sức, nói: “Bà, tuy rằng ta không thể giúp người làm hầu bao hay gì khác, nhưng những thứ này cũng là một phần tâm ý của ta.”

“Được, ta biết trong lòng ngươi có bà, bà biết ngươi là đứa nhỏ tốt, dĩ vãng là do bà hồ đồ, ngươi đừng so đo với bà.” Điền thị nói lại làm Tử Tình nghe được một phần thật tâm, trong lòng Tử Tình có chút không thoải mái.

Thu Ngọc luôn luôn thích cái đẹp, chọn năm sáu món mới dừng tay. Tử Tình đem số còn thừa cất đi, đặt ở chỗ Thẩm thị, nói là chờ Chu thị cùng Hạ Ngọc, Tử Bình đến thì lại chia.

Lâm Khang Bình và Tử Tình trở về nhà, Tử Tình đột nhiên hỏi Lâm Khang Bình định khi nào thì đi, Lâm Khang Bình nói: “Tình nhi, ta thật sự không muốn đi, để ngươi mang thai ở nhà một mình, ta có chút lo lắng, mà ta đã hẹn với Đại Vệ rồi, Vương Tài còn chờ ta ở Cảnh Đức trấn. Năm nay lá trà khó mua, mỗi ngày trời đều mưa thì sao mua trà được?”

“Không sao, ngươi cứ đi đi, không được thì ta trở về nhà mẹ đẻ ở, đại tẩu cũng ở nhà mà, ban ngày để bọn Tiểu Thanh đi đến giúp đỡ làm việc. Bình ca, ngươi yên tâm mà đi, trừ nhà mẹ đẻ, ta sẽ không đi đâu nữa. Ta sẽ chăm sóc chính mình, ở nhà chờ ngươi trở về.”

“Tình nhi, chúng ta đã có con, ngươi có thể đổi cách xưng hô với ta không, ngươi có nhiều ca ca rồi, ta không cần làm ca ca của ngươi, ngươi gọi ta là lão công, được không? Lão bà.” Nói xong Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, cắn nhẹ, làn da Tử Tình mềm mịn, còn có hương sữa, hẳn thật sự thích nhắm nháp hương vị này.

“Được, lão công có mệnh, không dám không nghe theo, lão công, xin hỏi lão công khi nào sẽ xuất phát?” Tử Tình nghe xong vui vẻ cười, hỏi.

Vợ chồng đùa giỡn nửa ngày, mới nói chính sự, Lâm Khang Bình định từ nay trở đi sẽ vào núi, mua ít đồ về, rồi sẽ đi. Tử Tình nói không mua được lá trà thì mua nhiều đồ sứ hoặc tơ lụa cũng được.

“Đúng rồi, Tình nhi, sao ngươi lại thuê tiểu dưỡng làm việc?” Lâm Khang Bình đột nhiên hỏi.

“Không có gì, đều là một ít chuyện bên ngoài, cũng chỉ giúp kiểm tra công cang hoặc mua ít đồ thôi, trong lòng ta đều biết.”

Lâm Khang Bình mới đi chưa được hai ngày, Tử Phúc đã trở lại, quỳ gối trước mặt Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, Thẩm thị ôm Tử Phúc khóc lên, nhiều năm vất vả, cuối cùng cũng có hồi báo, đây là giấc mộng của tất cả người đọc sách, trong lòng Tăng Thụy Tường cũng đủ vị, nếu trong nhà không khó khăn, không có cơ hội thi thử, mình đã bốn mươi, cũng may con trai không chịu thua kém, thay hẳn hoàn thành giấc mộng, không uổng cuộc đời này.

192. Chương 192: Tình Viên Có Khách Đến Chơi (1)

Tử Tình đứng ở một bên, nhìn Tử Phúc, vui sướng không thôi, cũng cảm khái một trận. Mới vài năm, tiểu nam hài ngày xưa bề ngoài khiêm tốn, nội tâm quật cường, một lòng muốn trở nên nổi bật, thay đổi vận mệnh cả nhà rốt cục trở thành một gốc đại thụ, một gốc đại thụ có thể cho người dựa vào.

“Nghĩ cái gì vậy? Tình nhi, đại ca trở về sao không vui hả? Hay thành thân rồi, có người thương rồi không cần đại ca nữa? Đại ca sẽ rất đau lòng đấy.” Tử Phúc xoa xoa tóc Tử Tình, Tử Tình cảm giác ngày xưa đã trở lại.

“Nương xem kìa, đại ca chỉ biết khi dễ ta, nói cái gì chứ? Ta không ghét bỏ hẳn có đại tẩu thì quên muối muối ta, hẳn lại còn trả đũa?” Tử Tình sờ sờ tóc mình, trừng mắt nhìn Tử Phúc.

Tử Phúc lên sẽ nắm véo mặt nàng, Tử Tình tránh, Thẩm thị vội nói: “Phúc nhi đừng quậy muối muối, bây giờ nàng không phải chỉ có một người đâu.”

Tử Phúc nghe xong sững sốt, bỗng nhiên tiến lên ôm lấy Tử Tình, nói: “Mới có vài năm, tiểu nha đầu mới ngày nào còn chạy theo sau ta khi ta được nghỉ học giờ đã sắp làm nương, Tình nhi nhà của ta thật sự đã trưởng thành, đại ca cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi vì đã làm tất cả. Trong lòng Đại ca rất rõ, nếu không có ngươi, chúng ta sẽ không có ngày hôm nay. Con đường của Đại ca cũng không thuận lợi thế này.”

Lời nói này làm mọi người ê ẩm, Lưu thị cùng Trần thị cũng không rõ ràng chuyện trước kia, cho nên cảm xúc không sâu sắc, nhưng đều biết trượng phu của mình rất yêu thương vị muội muội này.

“Đại ca, ta chẳng làm gì cả, chỉ trùng hợp mà thôi, chủ yếu là đại ca, người mới cố gắng rất nhiều, không phải người hỏi ta vừa rồi nghĩ gì sao? Ta đang nghĩ, đại ca thật sự trưởng thành, thành một gốc đại thụ. Một gốc đại thụ có thể che chở cho cả nhà.”

Tử Tình làm mọi người càng là ẩm, Tử Tình tựa đầu vào bờ vai Tử Phúc, Thẩm thị lau nước mắt nói: “Ngày vui mà hai huynh đệ con lại nói những lời này, không muốn để chúng ta vui hả.”

Tăng Thụy Tường nói: “Được rồi, những lời này trở về rồi nói sau, đi lão phòng trước. Ông bà người còn ngóng trông kia.”

Cả nhà cùng đi, Tử Tình cũng đi theo, Tiểu Thanh thì không rời Tử Tình. Đến lão phòng, Lão gia tử cùng Điền thị thấy Tử Phúc, lại cảm than một phen, Chu thị dắt Tử Toàn đứng một bên, vẻ mặt hâm mộ.

Chu thị ê ẩm nói: “Trước kia luôn luôn nói đệ muội mạng tốt, không những vậy, bọn nhỏ một đám đều có tiền đồ, Tử Tình lại gả cho người tốt như vậy. Thật sự là ‘đồng nhân bất đồng mệnh’ (cùng là người là khác mệnh). Tử toàn, đây là đại ca của ngươi, về sau phải thân cận nhiều với đại ca, đại ca sẽ làm đại quan, tương lai còn muốn dựa vào đại ca để giúp đỡ người đấy.”

“Đại tẩu nói gì vậy? Ai mà không sống khổ trước chứ? Tử Toàn còn nhỏ, từ từ dạy là được.” Thẩm thị nhàn nhạt nói.

“Giống nhau sao được? Không phải trước khi ở riêng, đệ muội sinh hết đứa này đến đứa khác. Ta quanh năm suốt tháng mệt chết mệt sống nuôi lớn con người khác, khó khăn lắm mới ở riêng, cho rằng có thể sống yên ổn vài năm, ai ngờ ông trời không mở mắt, đầu tiên là Tử Bình, tiếp đó là Tử Hà, chuyện nào chuyện nấy ép chúng ta không thở nổi, làm gì xuôi gió xuôi nước như đệ muội, bạc cũng kiếm được, đứa nhỏ cũng thành thân. Ta chính là mạng chịu khổ chịu tội. So sánh không được với người.” Chu thị ai thán.

Thẩm thị nghe xong cười cười, ngược lại nhìn xem chỗ Tăng Thụy Tường, lão gia tử cùng Tăng Thụy Tường đang thương lượng mười hai tháng tư tế tổ mời rượu, Tử Tình nghe Tăng Thụy Tường nói chắc có lẽ người ở huyện nha châu nha đều sẽ tới, người thân cũng phải mời trước.

Đang nói đến đó, Điền thị hỏi Tử Tình: “Tử Tình, Lâm con rể ở nhà không? Tại sao không gặp hần? Bảo hần đi đón nhà nhị cô người đi. Mưa vài tháng, sức khỏe của nhị cô người lại yếu nữa rồi, chỉ sợ năm nay hoa màu không thu hoạch được gì. Vừa vặn, nương Tử Phúc làm rượu, tiếp lại ở vài ngày để bồi bổ. Nhưng bây giờ mình ta nuôi 1 người đã vất vả, không có dư tiền bạc gì.”

“Bà, Khang Bình đi rồi, để Lâm An đi đón cũng được, hần biết đường.” Tử Tình nói, đối với Hạ Ngọc, Tử Tình vẫn có vài phần thương hại, tình tình giống Tăng Thụy Tường, nghe nói, năm ngoại chúc thọ lão gia tử, nàng ở lâu mấy ngày, ngược lại trợ cấp Điền thị một ít, sau này, chắc cũng là biết trong nhà gian nan, nên không thường xuyên đến ở, lại nhờ người gửi đồ về nhà mẹ đẻ, còn tiện thể cho Thẩm thị một hai con vịt.

“Vay đi đường vòng qua An Châu đón Tử Bình đi, đỡ mất mấy đồng của nàng.” Chu thị nghe xong vội nói.

“Đại nương, bây giờ không đi An Châu, trực tiếp có đường nhỏ đi qua mà, đại tỷ muốn đến cũng rất tiện, ngồi xe lừa cũng không hết tam văn tiền. Lát nữa ta còn có chút đồ trang sức nhỏ lấy từ kinh thành đến cho nàng, từ khi trở về không gặp được nàng, nghe nói nàng mang thai vài tháng.” Tử Tình nói.

“Tại cuộc sống khó khăn, tốt xấu gì thì tỷ phu kia của người cũng biết sợ, biết ra ngoài tìm việc làm, nhưng một ngày cũng kiếm không được mấy văn tiền, bên này chúng ta cũng gian nan, còn muốn nuôi ông bà người, bằng không, còn có thể tiết kiệm một hai lượng bạc tiếp tế nàng một chút. Haizz, nói đến nói đi vẫn là do kiếm được quá ít, được bên này thì mất bên kia. Không giống người, ra ngoài còn có nha hoàn hầu hạ.” Chu thị thở dài.

Thẩm thị cùng Tử Tình đều không tiếp lời, năm đầu tiên còn đỡ, năm nay là năm thứ hai, Chu thị oán giận càng ngày càng nhiều, chắc Điền thị cũng không sống tốt được, Tử Tình nghe Thẩm thị nói qua, hình như năm trước, trong tay Điền thị còn có ít bạc năm kia còn thừa, cả nhà Xuân Ngọc ở lại một thời gian lúc lão

gia tử chúc thọ, năm nay thì không được, mừng hai Tăng Thụy Khánh chuẩn bị một ngày cơm, mừng ba đến nhà Hạ Ngọc, mừng năm đã đuổi nhà Xuân Ngọc đi, cũng không nghe thấy chuyện cho nhà đó thứ gì.

Mọi người còn nói ít chuyện, Tăng Thụy Tường dẫn cả nhà cáo từ. Về nhà, Thẩm thị nói với Lưu thị cùng Trần thị: “Còn mấy ngày nữa là đến ngày 12, các người cùng nhau thương lượng làm một thực đơn, liệt kê những thứ cần chọn mua, ta sẽ kiểm tra lại.”

Lưu thị cùng Trần thị vội đáp ứng, vào thư phòng.

Hôm sau trời đầy mây, Thẩm thị dẫn Trần thị cùng Lâm An đi An Châu mua đồ, Tử Phúc cùng Lưu thị ở nhà tiếp khách, Lưu thị đã mang thai bốn năm tháng, thay một bộ quần áo rộng rãi, không nhìn cẩn thận thì không biết. Tử Tình chỉ huy bốn nha đầu thu dọn nhà cửa, quét dọn vệ sinh, buổi chiều có nắng, Tử Tình vội để bọn nha đầu đem đệm chăn lấy ra phơi.

Tử Tình cười nói: “Đại ca, người vừa trở về đã mang theo ánh mặt trời, người là mặt trời đấy.”

Tử Phúc nghe xong gõ đầu nàng, nói: “Tình nhi, lời này không thể nói lung tung, phạm vào điều tối kỵ đấy, nhất định phải nhớ kỹ.” Tử Tình sờ sờ đầu, than thở một câu.

Mùng mười, nhà Hạ Ngọc đến, ngày mười một, cả nhà Thẩm Kiến Nhân đều đến, Tử Tình đành phải chuyển về Tình viên, dẫn Tử Vũ cùng ở với mình, ngày mười hai, may là thời tiết sáng sủa, trong vườn bày đầy bàn, bạn bè thân thích hầu như đã đến đông đủ, Tử Tình thay một bộ áo váy dài màu đỏ, áo khoác là phi thúy gấm vóc, búi tóc vô cùng đơn giản, trước trán có tóc mái, chỉ ở trong phòng cùng nữ quyến.

Thẩm gia biểu tỳ Thẩm Văn Ngọc không đến lúc Tử Tình thành thân, thấy Tử Tình thì đánh giá, nói: “Nhoáng một cái mà đã vài năm không gặp, biểu muội càng ngày càng đẹp, sau khi thành thân, khí thế này vài phần giống thiếu phu nhân nhà giàu.”

“Mặc dù không phải thì cũng kém không bao nhiêu, người không thấy lúc biểu muội thành thân đâu, ôi ôi, quần áo cùng trang sức làm mất ta choáng váng, quần áo còn có chỉ vàng, người chưa thấy qua đâu, còn có mũ phượng mà dựng đặt mua ở kinh thành nữa, chắc chắn, thế mới không uống làm nữ nhân chứ. Còn nữa, nhà biểu muội thật xinh đẹp, nhìn còn không nhỏ mắt ra nổi.” Tử Tình đại biểu tẩu Vương thị nói.

“Suốt ngày nghe nương ta nhắc tới, vườn nhà người lớn thế nào, nhà người đẹp thế nào, lần này phải đến tham quan nhà người mới được, người có để ý không?” Thẩm Văn Ngọc hỏi.

“Đương nhiên, biểu tỳ muốn đi, không dám không nghe theo. Nhưng tuyệt đối không khoa trương như đại biểu tẩu nói. Chẳng qua là một vùng cỏ lau xấu xí, không có ai mua, đến đành phải mua hết, tiện thể cải tạo một phen, mất chút công phu.” Tử Tình cười nói.

Vì thế, Tử Tình dẫn theo nữ quyến của Thẩm gia, một bà ngoại, ba cữu nương, mười biểu tẩu, bốn biểu tỳ, cộng thêm đám cháu, chậm rãi đi tới Tình viên.

Vừa vào cổng, chỉ thấy một mảnh hồng hào của hoa sắc vi nở đầy tường viện, Tiểu Thanh một tác cũng không rời Tử Tình, Tử Tình dẫn bọn hần nhìn rừng đào, trên cây đã có quả, từ rừng đào chuyển tới rừng trúc, trong rừng trúc, măng mùa xuân đã có không ít, bên trong trúc uyển cũng chưa thu dọn, chỉ có gia cụ đơn giản. Lại đi qua cầu nổi, đến trung tâm đảo, lá sen đã mọc ra nhiều, vệt cùng ngỗng trắng đang chơi đùa trong nước.

Trở lại nhà giữa, vườn hoa trong viện cũng chưa sửa sang tốt, Lâm Khang Bình đã dẫn Lâm An bọn họ đào chút đồ quyền, còn có không biết lấy từ nơi nào được mấy loại cúc, lúc này cũng đã nở. Tử Tình dẫn bọn hần ngồi ở ngoài viện một hồi, bọn họ xem xong thư phòng cùng phòng ngủ, cũng thảo luận cách bài trí.

Thẩm Văn Ngọc nói muốn nhìn phòng Tử Tình ở, Tử Tình không thể cự tuyệt, đành phải dẫn bọn hần vào nội viện, cũng là hoa cúc và hoa hồng đầy viện, còn có hoa lan cùng đồ quyền, trong ao có cá nhỏ, trên bàn đá còn để điểm tâm mà Tử Tình ăn thừa, xích đu dưới cây hoa quế còn trải một lớp đệm, tiểu hài tử tò mò đều lên đó ngồi chơi.

Tất cả mọi người lại là một mảnh kinh ngạc: “Chắc nhà giàu ở cũng chỉ thế này.”

Nội viện đều là sàn gỗ, Tử Tình dẫn đầu, cởi giày ra, thay dép lê, trong phòng có trái thẩm Ba Tư, phòng ngủ của Tử Tình còn có một tấm nữa, tên giá gỗ đều trưng bày các loại ngọc thạch đồ sứ, đáng tiếc 8 bình

phong Tử Tình mà mới thêu được một bức, trên tháp quý phi còn trải một tấm da hổ, Tử Tình chưa kịp cắt.

193. Chương 193: Tình Viên Có Khách Đến Chơi (2)

Thẩm Văn Ngọc không ngờ nhà của Tử Tình xa hoa thoải mái như thế, tán thưởng không thôi, nói: “Khó trách nương ta cùng các tấu tử lại về khen ngợi tìm được con rể có tiền, không ngờ muội phu xa hoa như thế. Trong chúng ta chỉ có người già được người tốt nhất, không biết Tú Anh cùng Tú Thủy thế nào nữa?”

Tử Tình nghe xong vội nói: “Chúng ta không tính là xa hoa đâu, chẳng qua là hơn người bình thường chút thôi. Nhà giàu chân chính thì đi vào mới biết được, chúng ta không so nổi với bọn họ. Người muốn thì ở đây, không bằng ngày mai ta tìm người đi đón Tú Anh cùng Tú Thủy đến, ta cũng vài năm không gặp các nàng, thật đúng là có chút nhớ nhung.”

“Tốt, ta cũng vài năm không gặp các nàng. Ta ở thêm một ngày cũng không ngại.”

Mọi người lại ngồi một hồi, Tiểu Thanh Tiểu Lam rót trà, Tử Tình lấy ra đồ trang sức mua ở kinh thành, để các nàng mỗi người chọn một món, mọi người nói ít chuyện, rồi tan tác. Tử Tình đi nửa ngày có chút mệt mỏi, lưỡi biếng, mời Hà thị ở đây cùng nàng một thời gian, Hà thị đáp ứng, Tử Tình phân phó Tiểu Thanh làm cơm canh, còn chưa kịp ăn thì tất cả nam nhân của Thẩm gia đến, Tử Tình bảo Lâm An dẫn đường, cũng may bọn họ chỉ tham quan một chút ngoại viện cùng nội viện, cũng ở bên trong cửa viện kiến thức một chút cái gì gọi là thâm Ba Tư, không có vào phòng ngủ của Tử Tình.

Cả nhà Thẩm Kiến Nhân cùng vợ chồng Thẩm Kiến Sơn Thẩm Kiến Thủy đều ở lại, Tử Tình biết Thẩm Kiến Nhân thường xuyên không có bên cạnh Hà thị, chỉ sợ Hà thị nhớ thương con trai, ăn cơm xong, nghỉ tạm một hồi, liền để Tiểu Thanh Tiểu Lam đỡ nàng, nói chuyện cùng mọi người, đánh vài vòng quạt chước, dứt khoát ở lại Tăng gia, một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, đã hỏi được nơi ở của Tú Anh, Tú Thủy, Tử Tình phân phó Lâm An đi một chuyến. Sau lại hẹn Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc, Tử Bình các nàng đến, Tử Tình đem người đưa đến Tình viên, nhờ Lâm An đi đón Lí thị của nhà Vương Thiết Sơn đến nấu cơm.

Tú Thủy các nàng đến vào lúc sắp mười hai giờ, còn chưa vào cửa đã nghe Tú Thủy lớn giọng hô lớn: “Tình Tình, nghe nói người nhớ ta, thành thân cũng không nói với ta một tiếng, nhớ cái gì mà nhớ, coi như người có lương tâm, biết đến đón ta, nghe nói nhà người rất lớn rất đẹp, mau để ta xem nhà người có gì tốt nào? Thuận tiện nhìn xem có cái gì xinh đẹp để ta lấy đi không đã?”

Cho đến khi thấy Tử Tình đứng ở nhà giữa đón nàng, liền “Oa” một tiếng. Nói: “Tình Tình người thật xa hoa, mặc quần áo đẹp vậy, ta cũng không biết làm bằng chất liệu gì?”

“Có là gì đâu, Tử Tình có rất nhiều quần áo xinh đẹp, nhiều bộ đẹp hơn đây nhiều. Người chưa thấy lúc nàng thành thân đâu, chắc chắn, một bộ cũng tốn mấy chục lượng bạc.” Thu Ngọc nói.

“Ta mặc kệ, hôm nay người phải cho ta một bộ. Ta cũng chưa mặc được quần áo nào đẹp như vậy, ta cũng muốn mặc về khoe khoang.” Tú Thủy nói.

Bởi vì đều là nữ tử từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Tú Anh cùng Tú Thủy tham quan phòng ở. Ăn cơm xong, Tử Tình chiêu đãi các nàng ngay tại nội viện, mọi người ngồi trên thảm, nói lên ít chuyện trước kia, nhất là Thu Ngọc nhắc tới lần đó nửa đêm ca hát và trộm cam nhà hàng xóm, mấy người nhớ tới đều nhin không được mà cười to.

“Hồi nhỏ vẫn tốt hơn, không phải làm gì, mỗi ngày chỉ biết chơi, bây giờ thì chuyện gì cũng phải quan tâm, bận muốn chết.” Tú Thủy cầm lấy một miếng bánh ngọt, vừa ăn vừa nói.

“Đại tỷ, đó là do người không làm thôi. Ta từ nhỏ đã quan tâm đến việc nhà, nuôi gà, trồng rau, còn trông đệ đệ muội muội nữa.” Tử Tình nói.

Tú Thủy nghe xong, đánh ột cái, nói: “Lớn rồi, cái gì mà đại tỷ. Ta là cô người, biết chưa?”

Tiểu thanh ở một bên sợ tới mức vội nói: “Vị cô nãi nãi này, ngài nói chuyện thì cứ nói chuyện, nhưng đừng động tay động chân, thân thể phu nhân vốn không tốt, cũng không thể bị ngã, nếu có sơ xuất gì, gia không giết chúng ta mới lạ.”

“Cái gì chứ? Ta cũng đâu làm gì người, người nhìn người kia, làm phu nhân đúng là khác, thành đồ sứ, đựng cái là vỡ, nếu vậy thì người để trưng phu người nâng niu trong lòng bàn tay là được. Người kia đâu? Biểu cô đến còn không nhanh ra đón?” Tú Thủy hỏi.

“Đi xa nhà rồi, không biết biểu cô đại nhân ngài đến, đành phải ủy khuất ngài rồi, mong ngài tha thứ, chờ tương lai hẳn về sẽ lại mời ngài tới chơi.” Tử Tình nói xong đều nhin không được mà cười, mọi người cũng cười vang.

“Nhớ lúc đó chúng ta ép hỏi Tử Tình, nói muốn gả dạng người gì, ép mãi Tử Tình mới nói một câu, phải gả cho người chỉ cười mình người, nhưng bây giờ nhìn nhà người thế này, có tiền như vậy, hẳn chỉ có thể cưới một mình người sao?” Tú Anh hỏi.

“Người chưa thấy qua trưng phu của Tử Tình đâu, đối xử cực kì tốt với nàng, thật sự là nâng trên tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan, Tử Tình bị cảm lạnh, hơn nửa tháng đều do cháu rể của ta ôm Tử Tình hơn nửa tháng không ra khỏi phòng, các người chưa thấy đâu, ngay cả nhị tẩu thấy đều bội phục. Còn cưới tiểu lão bà (thiếp, vợ bé) á, Tử Tình chỉ ho khan một cái, hẳn đã hoảng không biết nên làm cái gì? Về phần chi phí Tử Tình ăn mặc, loại nào người ta cũng để ý tỉ mỉ, vừa mới thành thân đã mua hai nha hoàn hầu hạ, còn có hai gã sai vặt, gọi là đến. Người nhìn người ta mệnh tốt thế, cùng là nữ nhân, sao kém nhiều như vậy?” Thu Ngọc nói.

“Đó là phải rồi, Tình Tình của chúng ta kém à? Nói ra đều là ưu điểm, người xinh đẹp thì không cần ta nói, mấu chốt là có khả năng, đọc sách biết chữ, tính sổ nhanh, Tử Phúc trúng tiền sĩ, Tử Lộc, Tử Thọ đều là tú tài, đây mới chính là dòng dõi thư hương, có thể gả ột kẻ như hẳn thì hẳn nên biết đủ, nếu hẳn dám khi dễ Tình Tình, còn phải xem chúng ta có đáp ứng không đã? Cho nên, Tình Tình coi như là trước khổ sau sướng, ông trời có mắt.” Tú Thủy nói.

“Tử Tình là trước khổ sau sướng, các người là trước sướng sau khổ, ta thì chưa từng sướng bao giờ.” Tử Bình rất ít khi mở miệng, đột nhiên nói một câu này.

Hai tỷ muội Tú Anh cùng Văn Ngọc cũng không hiểu hoàn cảnh bây giờ của Tử Bình, chẳng qua, nhìn cách ăn mặc là khuôn mặt cũng biết Tử Bình sống không được như ý.

“Không bằng chúng ta ca hát đi, lúc này có vườn lớn, có thể dùng sức hát, không ảnh hưởng tới người khác, hôm nay lại đầy đủ mọi người, ta còn muốn nghe bài hôm đó hát đấy.” Tử Tình nói.

Tú Anh Tú Thủy nghe xong lập tức hưởng ứng, nói: “Tốt, tốt, từ lúc đêm đó về sau, không có lúc nào như vậy nữa, đáng tiếc ta còn thường xuyên nhớ tới nó, nói sẽ không bao giờ có thể vui vẻ ca hát như vậy.”

“Vậy hôm nay người muốn hát bao nhiêu thì hát, không bằng, chúng ta cũng làm một trận đấu, nhìn xem tiếng ca của ai dễ nghe nhất, vang dội nhất, còn nữa, ai sẽ biết ca nhiều nhất?” Tử Tình nói.

“Tốt, ai mà hát không nổi nữa, sẽ bị đào thải, bị bắt chui qua bàn, người cuối cùng thắng, không bằng cũng lấy một ít gì làm phần thưởng đi.” Thu Ngọc nói.

“Được, ta không ý kiến, đấu thì đấu, chúng ta tự lấy hầu bao của mình ra, ai đứng đầu thì chọn, tương lai thấy hầu bao này, coi như nhớ tới hôm nay, thế nào? Nhưng ai làm trọng tài?” Tú Thủy hỏi.

“Này thì dễ, để hai nha đầu của ta ở ngoài cửa nghe, xem ai hát hay nhất.” Tử Tình nói.

“Không được, không bằng để ta làm trọng tài đi, ta lớn tuổi nhất, lại đấu với các người làm gì?” Hạ Ngọc nói.

“Người hơn chúng ta được mấy tuổi chứ, mọi người mau lấy hầu bao ra, ta nhìn trúng của Tử Tình, tính xảo hơn ta nhiều, còn có cái của Thu Ngọc tỷ nữa, cũng không sai.” Tú Thủy cười nói.

“Đúng vậy, mọi người đều chơi, chỉ mỗi mình người là không, thấy thích hợp à? Ta nói trước, ai mà không chơi là coi chừng với ta.” Tú Anh nói.

Mấy người cời hầu bao xuống, đặt trên bàn, Tử Tình dung mấy tờ giấy để sắp xếp thứ tự hát, Thu Ngọc bỗng nhiên nói: “Chết chết, ta là người bụ bự, làm sao có thể hát lớn được.”

“Người nói ta mới nhớ, ta cũng hát không nổi.” Tử Bình nói.

“Nãi nãi của chúng ta cũng không thể hát.” Tiểu Lam nói.

Mọi người nhìn Tử Tình, Tử Tình cười, mọi người nói: “Tốt lắm, người không nói thì ta thấy bọn nha hoàn rất không thích hợp, đựng một chút mà sao nát được, thì ta là vì vậy, khó trách.”

“Vậy không thể so hát to, chúng ta so ai hát hay đi.” Tử Tình cười nói.

Tú Thủy là người hát đầu tiên, Tử Tình nghe khúc dân ca này, giống như kịch hát, rất có ý hàm xúc, một vòng, Tử Tình là người đầu tiên bị đào thải, kế tiếp là Hạ Ngọc, Tử Bình, cuối cùng tự nhiên là Thu Ngọc, nàng từ nhỏ đã yêu ca hát, giọng cũng hay, nếu để đến hiện đại, cố gắng cũng là một ca sĩ hát nhạc cổ có tiếng. Tiếng ca lẫn tiếng cười phiêu đảng ở Tình viên.

“Vừa rồi nói thế nào nhỉ, thua thì chui bàn, Tử Tình, xin lỗi hắc hắc, ta thật sự muốn nhìn người chui qua bàn thế nào? Người nói đi, lão công người mà biết sẽ làm gì nhỉ?” Tú thủy cười giảo hoạt.

“Đừng mà, chẳng lẽ các người thật sự muốn ép người có thai đi làm động tác yêu cầu cao độ thế này ư? Không bằng ta mời các người ăn cơm chiều, được không?” Tử Tình làm bộ đáng thương.

“Bàn nhà người à, bây giờ người còn chưa lớn bụng, chúng ta cũng éo người nhiều, cứ làm từ từ, vừa vặn để thưởng thức.” Tú Anh cười nói.

Đang giằng co, Thẩm thị, Tiêu thị cùng Hà thị tiến vào, nói: “Từ xa đã nghe thấy các người âm ỉ, may mà vườn lớn, bằng không, người ta sẽ cho rằng bên trong có một đám điên.”

“Hôm nay thật đúng là vui vẻ, đáng tiếc thời gian qua nhanh quá, chúng ta cũng nên giải tán thôi.” Tú Anh nói.

“Tiện nghi cho Tử Tình, cho người nợ đấy.” Tú Thủy chỉ vào Tử Tình cười nói.

Thẩm thị vội hỏi nợ cái gì, vài người đều che miệng cười trộm.

194. Chương 194: Áo Len Được Xuất Bản

Tử Tình vốn định giữ tỷ muội Tú Anh ở một đêm, nhưng hai người không có thời gian, trong nhà đều có đứa nhỏ, Tử Tình đành phải chuẩn bị chút đồ ăn vặt quả vỏ cứng ít nước cho đứa nhỏ, Tú Thủy chọn một bộ đồ cũ của Tử Tình, áo bông có lông, dáng người hai người không kém nhau nhiều, Tử Tình thấy nàng thích, lại tặng một bộ đồ xuân thu, Tú Thủy ôm Tử Tình nói: “Tình Tình thật tốt bụng.”

Tử Tình thừa dịp nàng chọn quần áo, hỏi nàng vài năm nay thế nào, biết nàng đã ở riêng, có hai hài tử, cuộc sống tương đối khó khăn, Tử Tình lại tặng xấp vải bông cho nàng, mang về để đứa nhỏ làm một thân quần áo, Tử Tình bảo nàng thường xuyên đến đây chơi.

Tú Anh cùng Tử Tình quan hệ không giống Tú Thủy, liền không muốn quần áo, chỉ cần chút điểm tâm quả vỏ cứng ít nước.

Hai nàng vừa đi, Tiêu thị cùng Văn Ngọc cũng muốn đứng dậy cáo từ, Tử Tình đứng dậy tiễn, Thu Ngọc kề bên Tử Tình, nhỏ giọng nói: “Bộ quần áo kia của người còn tốt như vậy, giống đồ mới, người cũng cho nàng được, ta là cô cô ruột còn chưa dám mở miệng, nàng đã dám mở miệng, người còn cho nàng cái gì trong bao nữa vậy?”

Tử Tình biết Thu Ngọc ghen tỵ, nhưng e ngại Thẩm thị ở đây, cũng không thể xin xỏ, vì thế cười nói: “Tú Thủy từ nhỏ đã chiều cô ta, không ít lần lấy đồ cho ta ăn, còn nữa, mỗi lần trong túi nàng có tiền, luôn kéo ta đi mua đồ ăn.”

“Tú Thủy này, từ nhỏ có một tật xấu là muốn ăn ngon, người thì không xấu, nhưng đáng tiếc, trong lòng không có tính toán trước, cuộc sống nghe nói càng ngày càng đi xuống. Người nhà chồng cũng không phải dễ đối phó, huynh đệ nhà mẹ đẻ cũng không ra mặt làm chỗ dựa, không biết từng ấy đồ cưới có cất nổi không nữa? Được rồi, chúng ta còn phải đi thăm mẹ chồng nữa.” Tiêu thị nói.

Tử Tình nghe vậy, vội phân phó Tiểu Lam đi nhặt rổ trứng gà, hai cái bánh ngọt, còn có một tấm vải bông thích hợp cho bác chồng mặc, thêm 1 lượng bạc. Cùng trở về Tăng gia, để Tiêu thị cầm đi tặng cho bác chồng.

Buổi tối, trong nhà không có người ngoài, Tử Tình cùng Thẩm thị nằm trên giường nói chuyện, “Nương, bà sắp chúc thọ, ba cô cô phân chia thế nào? Ngày ấy bà không nói muốn để Quế Anh làm hầu bao, nó cũng rảnh mà?”

“Tiểu cô ngươi có cuộc sống tốt nhất, lúc này nàng phụ trách mua một bộ trang sức bằng vàng, làm sáu mươi hầu bao, nhị cô là quần áo, đại cô thì ít nhất, chỉ làm giày, chắc bọn ông ngươi lo lắng sợ đến lúc đó nàng không bỏ được tiền, chỉ làm cho đủ, cho nên, cho nàng một công việc tiết kiệm nhất. Ngày đó nghe các nàng thương lượng lúc đại cha ngươi đãi cơm, ta không tham gia, chỉ cần làm xong bốn phận của mình là được.”

“Vậy Quế Anh thì sao, còn chưa gả, nàng cũng mười tám rồi nhỉ?”

“Không phải, hình như đại cô ngươi muốn nhanh chóng định thân với người nào nhà nghèo đến nỗi không cưới được người vợ cho nàng, đưa tin cho ta, ta không đi. Đại nương ngươi cũng không đi. Lúc trước thì nhìn trúng nhà người ta có điều kiện tốt, bà tử vừa mới chết, làm vợ kế, ai ngờ người ta không thích nàng. Bây giờ thì tuy rằng nghèo hơn, nhưng tốt xấu gì cũng là người trong sạch, chắc chừng mùa thu năm nay sẽ gả. còn không thì cứ chờ nữa, Tam Mao cùng Hoa Quế sẽ chậm trễ mất.”

Đang nói, Hà thị cùng Tử Vũ vào, mọi người tùy ý nói đùa vài câu, liền lên giường nghỉ tạm.

Ngày này, Tử Tình thấy trời sáng sủa, liền để Lâm An đi tìm vợ chồng Vương Thiết Sơn đi trồng dưa hấu, trong nhà Tử Tình có không đến 3 mẫu, Lâm An cùng hai nha đầu cùng xuống đất trồng, năm người hết hai ngày để làm xong, số mầm còn thừa thì cho nhà mẹ đẻ. Tử Tình cho bọn hắn tiền công, Lâm An cùng hai tiểu nha đầu là lần đầu được tiền công, tất nhiên là vui mừng.

Nhưng dưa hấu năm nay phải chín muộn hơn các năm hai tháng, tầm tháng bảy tháng tám mới chín, thôi thì để nhà ăn, chứ bán cũng không được giá.

Tử Tình rảnh rồi, nhớ tới đất hoang cần dọn dẹp, sớm trồng đậu nành, còn có thể trồng dương khoai, cho dù thu được ít thì còn tốt hơn là để nó hoang phế. Tử Tình thay một bộ đồ cũ, bảo Lâm An Tiểu Thanh Tiểu Lam cùng đến xem mảnh hoang, phóng mắt nhìn lại, ba mặt có nui bao bọc, làm thành một khoảng đất bằng phẳng, trên đất có nhiều cỏ dại và bụi gai, cuốc đất sâu xuống ba bốn tấc mới là đất đỏ, hèn gì không có người khai hoang.

Tử Tình nhờ Tăng Thụy Ngọc mượn người xới đất, tự mang trâu cày cùng nông cụ, năm mươi văn một ngày, ở giữa đất hoang đào cái giếng. Năm nay mưa nhiều, giảm sản lượng là điều tất nhiên, người dân đang lo swoj không có việc làm, nghe được Tử Tình có việc làm, ào ào tới cửa hỏi, Tử Tình giao cho Tam đường thúc, Chú Vân Giang phụ trách ghi chép và làm ít việc vặt vãnh.

Ngày nhanh chóng đến cuối tháng, thời gian này, Tử Tình đều ở nhà mẹ đẻ, mỗi ngày Thẩm thị đều làm món ăn khác nhau để cho Lưu thị, Trần thị, cùng Tử Tình ăn, bốn nha hoàn giúp đỡ, hai phụ nữ có thai và một sản phụ, thức ăn cũng không phải ngon bình thường, Tử Tình nhanh chóng béo lên một vòng.

Ngày này, Lí thị - nương tử của Vương Thiết Sơn đến đưa sổ sách cùng bạc, trước Đoan Ngọ bán năm sáu trăm hoạn kê, cùng với tiền một tháng bán trứng gà, Tử Tình tiếp đãi nàng ở Tình viên, Lí thị cũng mang thai hơn nửa năm, Tử Tình thăm nghĩ, năm nay là năm tốt gì mà mang thai lắm thế.

Hai người nói chuyện, Tử Tình tặng nàng ít đồ, Lí thị đi rồi, Tử Tình cảm giác có chút buồn ngủ, nên ngủ trưa tại Tình viên.

Vừa khéo Lâm Khang Bình về, thấy Tử Tình ngủ say, vừa vui là vừa đau lòng, vui vì Tử Tình ăn ngon, ngủ ngọt, thân thể tốt, đau lòng là vì Tử Tình không có hắn bên cạnh mà vẫn sống dễ chịu.

Tử Tình trong lúc ngủ mơ, cảm giác có cái gì đó luôn luôn liếm nàng, mơ mơ màng màng, mộ sự quen thuộc làm nàng luôn luôn lẩn về phía đối phương, cho đến khi tìm được vị trí thoải mái, Lâm Khang Bình thấy Tử Tình như vậy, thỏa mãn thở dài, ôm thê tử mà ngủ.

Tử Tình vừa ngủ dậy, phát hiện bản thân ở trong lòng Lâm Khang Bình, nhìn trượng phu ngủ say, trên mặt tràn đầy mỗi mọt, Tử Tình rất đau lòng, nghĩ chắc hẳn lo lắng cho nàng, nên ngày đêm gấp gấp trở về, ngay cả râu cũng chưa kịp cạo. Tử Tình si ngốc nhìn hán, lấy tay một lần lại một lần sợ mặt hán mặt, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Lâm Khang Bình mở mắt, thấy Tử Tình không nháy mắt nhìn mình, nhẹ nhàng chạm môi Tử Tình, nói: “Tình nhi, ta đã trở về, ta rất nhớ người.”

Tử Tình chậm rãi tràn ra nước mắt, hai tay bò lên cổ Lâm Khang Bình, nói: “Khang Bình, ta cũng nhớ người, thật sự rất nhớ.”

Tử Tình vừa mang thai hai tháng, không dám để Lâm Khang Bình xằng bậy, Lâm Khang Bình chỉ có thể ôm Tử Tình mà cắn, mặc dù vậy, hai người cũng không tách nhau ra, ở trên giường trợn lẫn nửa ngày, hai người mới xuống giường.

Tử Tình thấy đồng hồ đã chỉ tám giờ, Tiểu Thanh đã làm đồ ăn xong, thời gian này đi theo Thẩm thị nên đã biết làm những món đơn giản.

Cơm xong, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình nằm trên giường, câu được câu không nói việc mình trải qua, một chuyến này kiếm được hơn một ngàn hai trăm lượng, còn mua hai gã sai vặt, mới mười hai tuổi, đến từ vùng nông thôn, biết trồng hoa mầu, phụ trách dưa và trái cây, đã an bày ở nhà tranh trong rừng đào.

“Cũng nên mua vài người, trong nhà nói lớn không lớn, nhưng cũng có mấy mẫu đất trồng rau, còn có một hồ sen lớn, đến lúc đó cũng cần dùng người, mặt khác bếp vũng nên tìm người, nha hoàn bà tử đều được, người xem rồi làm đi.”

Lâm Khang Bình lên tiếng, qua một hồi, nói: “Đúng rồi, ta còn mang về cho người một bao chỉ, có mấy màu, rất đẹp mắt, nhưng không biết dùng để làm gì, thêu hoa thì thô, Đại Vệ mang đến xem giá trị thế nào, còn chưa có bán, ta lấy tới nhìn kĩ, chưa cho hán bạc, lấy một trăm hầu bao để đổi lấy. Hán nói còn muốn bức tranh thêu hai mặt, càng lớn càng tốt, lần sau ta vào thành thu một ít. Bức tranh mà Tình nhi thêu, ta không thể bán được.”

Tử Tình vừa nghe hán nói có chỉ thêu, đoán rằng là dùng để dệt áo len, vội bảo hán lấy đến xem, Lâm Khang Bình không muốn nhúc nhích, nhưng không chịu nổi Tử Tình mềm giọng hờn dỗi, đành phải ôm Tử Tình hôm hai cái thật mạnh, nói: “Sao ta lại không từ chối nổi người nhỉ.”

Tử Tình vốn định xuống đất đi theo, Lâm Khang Bình dè nàng lại, Tử Tình đành phải chờ, Lâm Khang Bình cầm đến cho nàng một bọc giấy lớn, Tử Tình mở ra, quả thật là sợi len, chính là loại sợi len này loại bình thường, dệt thành áo len cao cổ, Tử Tình may mắn đã từng học dệt áo len với mẹ, từng đã muốn đan cho Lưu Sâm, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không đan xong. Tử Tình phát hiện bên trong còn có một bao nhỏ, sờ lên cảm giác hình như là len lông cừu, chắc tầm được một cân, đủ để Tử Tình dệt được một bộ quần áo.

Xem ra có việc để làm rồi, ngày kế, ăn qua điểm tâm, hai người đến Tăng gia chào hỏi, sau khi trở về Tử Tình khẩn cấp để Lâm Khang Bình chặt một cây trúc, vót một cái que, Tử Tình lại để Tiểu Thanh Tiểu Lam giúp nàng cuộc chỉ thành một cục tròn, mình thì đến kho chút gỗ vụn nguyên khối, muốn làm nút thắt bằng gỗ.

Lâm Khang Bình thấy nàng dùng hai que gậy trúc, ngồi ở chỗ kia, móc đến móc đi, đã đem chỉ biến thành một mảnh vải, rất ngạc nhiên, nói: “Không phải là ta cưới được một nương tử thiên tài chứ, ta gặp cũng chưa gặp qua, sao người biết làm?”

Tử Tình nghe xong sững sốt, nhìn Lâm Khang Bình, nghĩ nghĩ cười nói: “Tướng công, người cứ vụng trộm mà vui vẻ đi, cưới được một nương tử thiên tài như ta, đúng là có đốt đèn lồng cũng khó tìm.”

Lâm Khang Bình nghe xong ôm Tử Tình nói: “Thì đốt đèn lồng mới tìm được, không phải có đèn lồng thì ta mới quen người à?”

Tử Tình biết hẳn nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt bán đèn lồng, nhin không được “Xì” nở nụ cười.

Tử Tình hết nửa tháng mới đan xong một cái áo len hở cổ, màu xanh lục, đưa cho Tử Phúc, bởi vì tháng năm hẳn sẽ vào kinh, Lâm Khang Bình vì thế lại ghen tỵ nửa ngày.

Tử Tình đem áo lông cho Tử Phúc, cũng để hẳn mặc thử, “Đại ca, đây là lễ vật ta tặng ngươi, ngay cả cha mẹ cùng Khang Bình còn chưa có đâu, ngươi có được cái đầu tiên đấy, mùa đông trời lạnh, mặc áo này bên trong, cũng ấm áp, là lông dê. Cũng có thể làm áo khoác lúc xuân thu, xem ngươi còn nói ta thế nào, ta tặng ngươi bao nhiêu thứ tốt rồi ấy chứ.”

Tử Phúc nghe xong cười: “Đúng vậy, toàn thứ ta chưa thấy, cái này từ đâu tới? Gọi là gì?”

“Là Khang Bình lấy từ Việt thành đến, từ nước ngoài, lông dê dệt thành sợi, gọi là sợi len, sợi len đan thành quần áo, gọi là áo len đi.”

Hà thị cũng sờ sờ, chỉ nói là lông dê, cho tới bây giờ còn chưa thấy lông dê cũng có thể làm thành sợi chỉ như vậy, Tử Tình nghe xong hỏi: “Bà ngoại, ta muốn lấy lông dê làm thành sợi như vậy có được không?”

“Ta cùng nương ngươi chỉ biết thêu hoa, nhưng đại cữu nương cùng nhị cữu nương người đều biết, còn có tam biểu tẩu của người nữa.”

Lúc này, Trần thị ở một bên nghe xong cũng nói: “Thêu hoa thì ta làm không tốt lắm, nhưng làm chỉ thì cũng học được một ít từ chỗ nương của ta, nhưng làm không tốt lắm, muối muối nếu không ghét bỏ, ta cũng có thể giúp ngươi thử xem.”

Tử Tình nghe nói hai vị cữu nương cùng nhị tẩu Trần thị biết cách làm chỉ, sai khi về nhà bảo Lâm An Lâm Phúc đến sau núi cắt lông của dê ra, sau đó nấu lên, lại nhờ Tăng Thụy Tường dùng cách xử lý da long một lần, phơi khô xong thì không có mùi gì khác thường. Tử Tình nhìn lông dê đang phơi, bỗng nhiên nghĩ tới lông vịt cũng có thể xử lý, xử lý sau thì mình có thể làm áo lông, về sau mình còn có thể mở xưởng áo lông.

Ngày naoáng một cái liền đến mười chín tháng năm, tiệc rượu vẫn chuẩn bị ở lão phòng, tự nhiên vẫn là Tăng Thụy Khánh thu xếp. Cơm chiều, Hạ Ngọc mang theo một cái rổ nhỏ đến, Thẩm thị giữ nạng lại ăn cơm, nạng nhìn Thẩm thị lại nhìn Tăng Thụy Tường, nói vài câu, Thẩm thị biết nạng đến chắc chắn có điều muốn nói, lại hỏi: “Có gì thì cứ việc nói thẳng thôi, cũng không có người ngoài, chắc là ngày mai thọ yến của nương còn thiếu cái gì à?”

“Nhị tẩu, là như vậy, đại tỷ làm cho nương một đôi giày vải bình thường, ngay cả vải cũng không nở mua loại tốt, Thu Ngọc nói không xứng với bộ đồ, sợ ngày mai làm cho người chê cười. Nương để ta tới hỏi xem chỗ nhị tẩu có giày mới nào sẵn không?” Hạ Ngọc nói.

“Giày mới thì có, nhưng không biết có vừa không? Ta không có số đo của nương.” Thẩm thị nói.

Hạ Ngọc nghe xong liền lấy một đôi giày cũ từ trong rổ ra. Người một nhà so sánh, chỉ có Trần thị có số đo gần bằng, đáng tiếc, Trần thị không có sẵn giày mới để bà đến đòi.

Tăng Thụy Tường tức giận muốn đi lão phòng mắng Xuân Ngọc một chút, bị Thẩm thị kéo lại, nói: “Nàng là người thế nào mà ngươi không rõ à, chỉ sợ trong lòng cha nương khó chịu hơn thôi, nữ nhi không ặt mũi, ngươi lại đi thì nương càng bối rối, tránh không được muốn tranh cãi ầm ĩ, ngày mai chính là ngày vui, tội gì trêu chọc làm mọi người mất hứng. Với lại bây giờ nương được đại ca nuôi, ta mà quan tâm chuyện này chẳng phải làm đại ca không thoải mái à, vả lại, ta có quan tâm thì chuyện này giải quyết được gì?”

Tăng Thụy Tường nghe xong thở dài một tiếng, chỉ phải từ bỏ.

Ngày kế, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình dậy sớm, Tử Tình cũng thay một bộ áo đồ váy bạc. Mang thai mới ít tháng, chưa lộ bụng. Đến lão phòng, Tử Tình thấy sắc mặt Điền thị không tốt lắm, quần áo thì mới, trên búi tóc có đội trang sức mà Tử Tình mua ở hội chùa. Thu Ngọc cho thêm một tram bạc, một đôi khuyên tai, còn có một cái nhẫn bạc, so với lúc bà ngoại Tử Tình chúc thọ mà nói thì keo kiệt không phải chỉ có một phần thôi đâu.

Cả nhà Xuân Ngọc thì nghe nói hôm qua đã đến, đang thương lượng chuyện đào mừng thọ. Nguyên bản đã nói là đều dùng bột mì trắng hết, kết quả Xuân Ngọc lại đưa tới bột ngô cùng bột hoa màu hỗn hợp.

Thu Ngọc trách móc nàng vài câu, nói: “Đại tỷ, nuôi dưỡng người gần bốn mươi năm, lần đầu tiên chúc thọ, chúng ta đều lấy bột mì làm đào mừng thọ, chỉ có người dùng bột vừa vàng vừa đen, người muốn người tổng thôn chê cười thế nào hân ai chẳng biết cả nhà người mỗi năm ở chỗ nương một hai tháng, ai chẳng biết người đem bọn nhỏ ném ở đây nhiều năm, nương sống hơn phân đời, chỉ có một lần như vậy, người làm thế này mà người thấy được à?”

Xuân Ngọc nghe xong khóc kể, nói: “Mấy tháng qua trời luôn đổ mưa, lúa mạch một hạt cũng không thu được, lại gieo lúa trẽ, cả nhà ta còn phải sống nữa chứ. Còn có Quế Anh năm nay sẽ xuất giá, ta còn không làm nổi một đồ cưới nào, ta có thể làm gì bây giờ? Người nghĩ ta không muốn làm thứ tốt cho nương à? Người nghĩ ta có tiền mà không tiêu được cho nương à? Ta mà giàu có như nhị ca thì chúc thọ này ta bỏ tiền hết.”

“Người đừng đánh rắm nữa, nương là của mình nhị ca người à? Nương là nương của năm chúng ta, ai bảo người bao hết, mỗi người chỉ cần làm xong hiếu tâm của mình, người nói đúng là dễ nghe, lúc dư dả một ít thì cũng không thấy người quan tâm cha mẹ cái gì, người vượt lương tâm người mà hỏi đi, mấy năm nay, không bỏ tiền cơm, mọi người đã ăn được bữa nào ở nhà người chưa?” Tăng Thụy Khánh hỏi.

“Người lại không biết xấu hổ nói ta, ngay cả cha mẹ người còn không cần, người không về nhà vài năm, người quản làm gì hả? Không phải chỉ mới nuôi cha mẹ hai năm à? Người hơn ta cái gì?” Xuân Ngọc thấp giọng nói.

“Người ăn giỏi hả? Tốt xấu gì ta cũng đã trở về, bây giờ cha mẹ là ta nuôi, người nhìn người đi, người làm được gì cho cha mẹ chưa?”

“Đúng vậy, đại tỷ cũng quá đang rồi đấy, tổng cộng chỉ để người làm một đôi giày, người còn không muốn bỏ tiền làm chất liệu tốt, ta thật sự không còn gì để nói với người, người thấy người giống đại tỷ không?” Thu Ngọc nói.

Lão gia tử thở dài, nói: “Đều bột ầm ĩ gì, không thấy giờ nào à? Trong nhà còn có một thách lúa mạch mà lão nhị đưa tới, lấy nó đi đổi chút bột mì đi, bây

195. Chương 195: Điền Thị Chúc Thọ (1)

196. Chương 196: Điền Thị Chúc Thọ (2)

Điền thị mặt thật sự là khó coi, vốn nói trước là Thu Ngọc sẽ tặng một bộ đồ trang sức bằng bạc, ai ngờ chỉ mua một trăm bạc cùng một đôi khuyên tai, kèm theo một cái nhẫn, lời hay ai cũng biết nói, chỉ đến khi lấy bạc mới đau lòng. Xem ra, ba nữ nhi này có Hạ Ngọc là nhất, không chiết khấu gì, làm một bộ quần áo bằng lụa, không biết mất bao nhiêu sức lực.

Trời, nếu biết thế này thì bà vừa khóc vừa nháo, con thứ hai còn không sớm đưa một bộ trang sức à, không vàng thì bạc hay ngọc cũng được. Nhìn xem vài tôn tử cháu gái tặng, cái nào không đáng giá? Biết thế này thì tốt qua đã hò hét Tử Tình, trong lòng Điền thị không khỏi buồn bực vạn phần.

Nhưng, chẳng những lúc này, trong lòng Điền thị cũng không nở oán trách ba nữ nhi không tốt, vẫn nghĩ là cả nhà con trai thứ hai không phúc hậu, biết rõ bọn muội muội có điều kiện không tốt, chắc chắn không lấy ra được thứ gì ngon ngē, nhưng không mua cho bà một món đồ trang sức nào, rõ ràng không muốn cho bà một phần thể diện, muốn để mọi người chê cười. Trong lòng Điền thị thâm hận, khăn đều bị bà nhào nát.

“Nhị tỷ, không phải muội muội nói người, nhưng hôm nay là ngày vui mà sao ba nữ nhi lại làm vậy? Dù có cấm trang sức thì cũng phải cấm những đồ do các nàng mua cho chứ. Suốt ngày chỉ thấy người nghĩ về bọn họ, có gì thứ tốt người không cho bọn họ đâu, đến lúc cần dùng, các nàng có làm gì ra hồn hả?” Muội muội của Điền thị nói.

“Đúng vậy, không phải tam tẩu nói người, người nhìn người đi, một đại thọ sáu mươi, trên đầu ít trang sức, cũng được, đoá hoa cúc mà cháu gái người mua cũng mới đây thôi, nhưng người nhìn giày dưới chân đi, không xứng với bộ quần áo này, sớm biết như thế, không bằng người nói trước với Tử Tình, đứa nhỏ này rất thiện lượng, không chừng còn làm hết luôn ấy chứ.” Tam bà bà nói.

Điền thị đang tức giận Tăng Thụy Tường. Nghe muội muội của mình oán giận, không phải là tát vào mặt mình trước mặt mọi người à? Điền thị đang muốn phát tác, thì tam tẩu lại cho thêm một chưởng. Làm Điền thị một câu cũng nói không nên lời.

Cũng may Yến Nhân Đạt mở miệng. “Di nương cùng tam nương nói y như rằng chúng ta có bạc mà cố ý không dùng ẹ vợ ấy, chúng ta không giống như người tam trong nhà núi vàng núi bạc chất đồng, mỗi ngày ăn hương uống lạt, lại không ẹ ruột của mình một đồng. Nhà của ta đã quét sạch kho rồi đấy, nhưng thật sự là không có gì, chúng ta cũng không thể đi trộm cắp, với lại, cũng không thể vì làm tiệc thọ cho nương mà chúng ta phải dắt nhau đi ăn xin, có phải không?”

“Ta không cho nương một đồng? Ta mà không cho nương thì con nhà người lớn kiêu gì hả? Cha mẹ hàng năm chất đầy xe ngựa đầy về nhà người, nhưng người dùng lương tâm mà hỏi xem người báo đáp công ơn nuôi dạy của cha mẹ thế hả?” Tăng Thụy Tường tiến lên hỏi.

“Nhị ca không thể nói như vậy, con ta được nhạc phụ nuôi vài năm, nhưng chúng ta đâu phải ăn không trả tiền? Hàng năm chúng ta tặng không ít lương thực đến đây. Con nhỏ thì có thể ăn bao nhiêu?” Yến Nhân Đạt nói.

“Câm miệng, nhà người thế nào ai mà không biết? Có đưa hay không thì người tự biết, nói thì ai mà chẳng nói được?” Tăng Thụy Khánh không đợi Yến Nhân Đạt nói xong liền mắng một câu.

“Người khác không biết nhưng ta biết. Yến con rể này chẳng nói câu nào là thật, có thể làm ra một đôi giày chẳng giống ai để tặng, hết nhiều tiền? Liếc cái là nhìn ra. Lần trước Tử Tình thành thân, Xuân Ngọc nhà người còn cầm một đôi giày của người khác đến cho cho có lệ, trời ạ, không ngờ đối xử với mẹ ruột cũng như vậy.” Tam bà bà nói.

“Được rồi, mọi người nói ít đi một câu, khách nhân đều đến đông đủ cả rồi, có cái gì thì chờ xong việc lại nói.” Lão gia tử khe khẽ nói nhỏ.

Quỳ lạy bắt đầu, cháu đã thành qua đều phải tặng quà, Tử Phúc, Tử Lộc Tử Tình đều thương lượng rồi, Tử Phúc là đại tôn tử, một bạch ngọc như ý, Tử Lộc là một đôi khuyên tai phỉ thúy cùng nhẫn phỉ thúy có mặt vàng, Tử Tình là một bộ đai buộc đầu có thêu chữ ‘thọ’ đỏ thẫm, ở giữa có phỉ thúy, còn có vòng tay bạch ngọc, Tử Bình là một đôi giày bình thường, Đại Mai là một đôi tất.

Mọi người thấy vậy, ào ào nói: “Còn tưởng rằng nhà lão nhị khá giả thì không cần cha mẹ, xem ra không phải như vậy, nhìn con cái người ta ra tay đều hào phóng, không vàng thì ngọc, thứ nào cũng đủ ta ăn một năm. Khác bọn kia, bạch nhân lang đến cũng vẫn là bạch nhân lang, một đôi tất mà tặng được cho bà ngoại, nuôi bao nhiêu năm mà làm thế này? Chó thì luôn ăn cứt, thế thôi.”

“Người biết cái gì? Tăng tú tài là người tốt, nếu nói hán không hiểu thuận, thì ai là người hiểu thuận được. Bà ta luôn coi trọng nữ nhi, đó là chuyện không phải ngày một ngày hai, vừa ở riêng, lương thực chưa cho người ta thứ gì, Tăng tú tài dẫn đứa nhỏ đến đưa quà tặng lễ, một lần đưa là 1 thạch lúa mạch, nhưng lúc đó bà ta vừa giết heo, ngay có một giọt máu heo cũng không cho bọn nhỏ nếm thử, suốt ngày chỉ có vài nữ nhi cùng cháu ngoại, haizz, bây giờ mới biết đau khổ là gì đấy.” Lưu gia đại thẩm nói.

“Một nhà đại nữ nhi kia cũng chẳng hay ho gì, năm nào cũng đến nhà mẹ đẻ ở hơn một tháng. Mấy năm trước, ông bà nhà ấy không ít lần chuyển đồ cho nhà nàng, còn không phải là do con trai thứ hai hiếu kính à? Chỉ có một hai năm nay đi theo con lớn nhất, trong tay khó khăn mới không chuyển đồ. Làm đại thọ sáu mươi cho nương mà ngay cả bột mì làm đào mừng thọ cũng không cho, đúng là đồ vô lương tâm.” Chu gia đại nương ở đối diện nhà nói.

Tử Tình thấy Điền thị cười miễn cưỡng, chắc là nghe được người khác nghị luận, người nói chuyện lại giống như cố ý, có thể không nghe thấy mới là lạ đấy? Điền thị thoảng nhìn, một nhà Xuân Ngọc cầm hầu bao cười hì hì đến bên cạnh đếm tiền đồng, chỉ vì trong bao lì xì có sáu văn, nhìn thân thích hàng xóm trào phúng cười, Điền thị càng khó chịu, cười không nổi nữa.

Quỳ lạy kết thúc, tất cả hàng xóm thân thích ào ào vây tiến lên đi, muốn nhìn kỹ quà Tử Phúc Tử Lộc, Tử Tình tặng, hỏi: “Tăng gia thím, rõ ràng đây là một khối ngọc, nhưng để làm cái gì? Đáng giá lắm nhỉ, ta có thể sờ không?”

“Đây gọi là Như ý, nhà giàu mới dùng, lúc ta xem kịch mới thấy, nhưng đó là giả, đây mới là thật, ta cũng muốn sờ.” Có người trả lời.

“A, màu xanh này là ngọc à? Thật là đẹp, sao ta chưa gặp qua? Nhẫn này được nạm vàng, chắc chắn, bà Tăng gia thật có phúc, vài cháu nội đều hiếu thuận như vậy. Nghe nói hoa trên đầu người cũng là cháu gái người mua từ kinh thành đến, trên đầu tam bà bà cũng có một đôi, nếu không nói thì ta còn tưởng rằng là hoa thật đấy, thật đẹp.”

“Chắc chắn, nhìn đai buộc đầu này đi, còn hơn cả địa chủ trên trấn, mẹ ơi, đây là chất liệu gì? Ta cũng không dám sờ soạng, sợ tay ta làm xước nó, còn có một khối ngọc ở giữa, trị giá bao nhiêu bạc? Tăng gia thím, cháu gái của người ra tay thật hào phóng, hơn nhiều so với con gái của người, còn một vòng ngọc nữa, lèo lèo tỏa sáng. Nhanh thay những thứ này, mang xong lại giống địa chủ.”

“Cái gì mà giống chứ, Tăng tú tài không phải chính là địa chủ à? Tăng tú tài mua không ít ruộng nước, còn nữa, nhà Tử Tình mua cả mảnh đất hoang lớn đối diện thôn, vài chục lượng bạc đấy. Tăng bà có số tốt, cháu trai sắp làm quan lớn, được nhờ cháu nội, tương lai còn có thể làm bà nội của quan đấy. Cả nhà họ như điều gặp gió, trước khi ở riêng thì đâu giàu có gì, đều do người ta có bản lĩnh.” Lí chính nói.

“Điều này cũng đúng, Tường nhi à, nếu nhà không liên lụy thì đã sớm thi rồi, đã sớm làm quan. Lúc đó vừa đậu tú tài đã bị đệ muội túm về nhà. Cũng may vài đứa nhỏ không chịu thua kém, cả nhà đều là người đọc sách, ngày cũng khăm khứa, cho nên đây gọi là nhân họa đắc phúc (người gặp tai họa xong rồi sau này sẽ gặp phúc), các người thấy đúng không?” Tam bà bà nói.

Mọi người bầy miệng tám lời, ai cũng không thấy Diên thị cười có bao nhiêu miễn cưỡng, trả lời có bao nhiêu bất đắc dĩ, nếu thứ này sớm lấy ra, ánh mắt mọi người cũng chỉ có thể là hâm mộ và ghen tỵ, nhưng lúc này, một câu một câu, đều là cười nhạo, cười nhạo bà yêu thương nữ nhi, tuyệt đối không nể tình, nhất là Xuân Ngọc.

Thật ra, tuy rằng nông dân chất phác lương thiện, nhưng trong lòng tính toán cũng không ít, ngày thường phần lớn bị chút Tăng Thụy Tường hoặc Tử Tình tạo điều kiện, sớm ghét cách làm của Diên thị từ lâu, Diên thị lười nhác, hâm mộ Diên thị có con tốt lại không biết quý trọng, bây giờ có thể nhìn Diên thị bị chê cười, nhìn Diên thị bị xấu mặt, chắc cũng là một việc thật thoải mái, huống chi còn có Tam bà bà trợ giúp.

May mà muội muội của Diên thị giải vây, nói: “Thứ tốt cũng xem qua rồi, bây giờ sắp ăn cỗ, mọi người tìm chỗ ngồi đi. Lát nữa ăn nhiều vài chén. Nhị tỷ của ta cũng muốn nghỉ một lát.”

Tiểu Diên thị nói xong, bàn tiệc bắt đầu bày đồ ăn, đoàn người tách ra ngồi, lực chú ý cũng bị đồ ăn trên bàn cơm hấp dẫn, dù sao đại đa số người đều là người nghèo, ngày thường rất khó ăn đến một miếng thịt, nhà ai làm chuyện tốt, làm bàn tiệc, đều có thể tùy ý ăn uống, làm gì có tâm tư mà đi chê cười nữa? Sắc mặt Diên thị mới tốt một ít.

Bàn tiệc làm thế nào tự nhiên là do Tăng Thụy Khánh định đoạt, kém không chỉ một ít với lúc Tử Phúc mở tiệc. Cũng may mọi người biết Tăng Thụy Tường không phải trưởng tử, không có quyền, cơm nước xong mọi người đều tan tác, về phần về nhà muốn nói gì thì Tăng gia không khống chế được.

197. Chương 197: Sau Màn Chúc Thọ

Bọn Tử Phúc giúp đỡ thu dọn đồ, Lâm Khang Bình đỡ Tử Tình tìm nơi ngồi, rồi đi hỗ trợ. Tử Tình nghe thấy có người nói chuyện, quay đầu vừa thấy, ba tỷ muội Diên thị đang ở trong phòng, Tử Tình im lặng nghe ngóng, hình như là tỷ muội Diên thị đang kể lể với Diên thị.

“Có thể trách ta à? Nếu người một lòng không trách ta thì giờ ta phải thế này sao? Ai bảo ta bất công, có ai làm nương mà có thể trở mặt nhìn con mình nghèo khổ? Hẳn thiếu gì hả, không cần ta giúp hẳn vẫn tốt đấy thôi, biết rõ người khác sẽ chê cười ta nghèo kiết xác, chê cười các muội muội keo kiệt, hẳn vẫn làm như

không có việc gì, ô ô, đứa con này ta nuôi không rồi, trước kia hần cũng không như vậy, còn không phải là bị ai xúi giục à?” Điền thị nói.

“Người đừng nói với ta, lão nhị nhà ngươi vừa thấy đã là người thành thật phúc hậu, nhà lão nhị làm việc làm người ra sao cũng không cần nói. Nếu không tại ngươi làm ra những chuyện làm tổn thương hần, hần có thể như vậy à? Người ta còn luôn luôn đưa cho ta chút cái ăn, ta là ai? Ta không phải là tỷ ngươi sao? Còn có tam muội nữa, người ta cũng chiều cổ rất nhiều, ngươi lại la ó, ngươi đừng nghĩ ta không biết những chuyện ngươi làm nhé. Ngươi còn không thừa nhận à?” Đại Điền thị nói.

“Ta cũng cảm thấy nhị tỷ làm không đúng, Xuân Ngọc làm được gì tốt cho ngươi chưa? Còn Yến Nhân Đạt nữa, đó là loại người gì? Ăn khối thịt đều hận không thể nuốt luôn cả xương, mấy năm nay ai cho hần tiền? Lúc trước ta đã không đồng ý để ngươi đem Xuân Ngọc gả cho hần rồi. Rõ ràng là hần đào hố để các người nhảy vào, thấy Tường tể (cháu) tương lai có thể thi làm quan, đi theo được nhờ, Xuân Ngọc lại ngu đầu ngu độn ra, ngươi lại la ó, không mắc Xuân Ngọc lại còn trách Tường tể, ép hần thôi học về nhà làm việc, không phải ta nói ngươi, nhưng tổng đám con thì chỉ có Tường tể cùng Hạ Ngọc là tốt nhất.” Tiểu Điền thị nói.

“Ta không muốn để hần thi sao? Cuộc sống của ta thì các người cũng biết đấy. Hạ Ngọc bị bệnh chậm trễ, hần mà không đi kiếm tiền thì trong nhà ai kiếm tiền?” Điền thị dỗi nói.

“Đừng bày đặt nói điều này, trong nhà còn có vài mẫu mà, muội phụ lại là người chịu khó, làm gì đến nông nỗi đó, Thụy Khánh không làm việc à? Một năm còn có mấy lượng bạc trợ cấp, ta không hiểu ngươi nghĩ gì nữa, rõ ràng là nông dân thế mà nuông chiều nữ nhi không để đứa nào đi làm chuyện gì, một đám ăn không ngồi rồi.” Đại Điền thị nói.

“Thụy Khánh có bạc mà đưa hết cho ta à? Tính tình của nàng dâu kia thì các người cũng biết, đã sớm cất làm vốn riêng, sợ lão nhị không kiếm tiền mà tiêu tiền nhiều. Nếu không, ta cũng không hạ quyết tâm bắt lão nhị về, sau này, lão nhị thành thân, vì nhà lão nhị nhiều đứa nhỏ, một năm mười lượng bạc có thể giao cho ta 5 lượng là quá lắm rồi.” Điền thị oán giận nói.

Tử Tình thế mới biết, năm đó nhà mình hy sinh lớn thế nào, chỉ sợ cha mẹ đến nay vẫn chưa hay biết gì, cho rằng đại cha hàng năm đều nộp bạc lên? Cho rằng hần giúp đỡ nuôi cả nhà mình, còn muốn nhớ ân tình này nữa chứ. Không ngờ phụ thân mình là gốc ghéech, lão gia tử cùng Điền thị bảo làm cái gì thì làm cái đó, để bọn họ vuốt ve, khó trách Điền thị muốn kéo con trở về, bởi vì lỡ hần thi đậu, Điền thị sẽ không thể tùy ý đùa nghịch, không gạt hần thì gạt ai?

Tử Tình đau đớn, vì phụ thân mà cảm thấy không đáng giá, toàn tâm toàn ý vì cái nhà này, thậm chí ngay cả con mình đều ăn không đủ no mặc không đủ ấm, nhưng người ta vốn không đồng lòng với hần, đã sớm hợp nhau tính kế hần, áp bức hần, nếu không có Tử Tình xuyên không đến, chó ngáp phải ruồi mà ở riêng, nhà này không biết có bộ dáng gì nữa, có lẽ, đến nay còn bị từ này ký sinh trùng hút máu mãi.

Lúc này, Tử Phúc bọn họ thu dọn xong, đang muốn rời đi, lão gia tử gọi mọi người lại, nói: “Hôm nay có đủ mọi người, ta cũng ngồi xuống trò chuyện. Phúc nhi, gọi cha mẹ ngươi tới, cả đại cha đại nương cùng Tử Bình nữa.”

Lúc này, bọn Điền thị nghe thấy được, cũng đi ra, Tử Tình đã chuyển ra ngồi chỗ khác, lão gia tử vốn cố gắng mời chị dâu và em dâu ở lại, nhưng hai người đều nói trong nhà có chuyện, chắc không muốn tham dự việc nhà này, dù sao chuyện hôm nay rất mất thể diện, các bà cũng không muốn đắc tội ai.

Phòng phía trước hơi nhỏ, nên mọi người chuyển đến sau phòng, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường hai mặt nhìn nhau, không biết lão gia tử đến cùng là muốn gì? Chắc không ai tránh được chuyện bị mắng.

Tử Tình nhìn thoáng qua, thấy Xuân Ngọc cùng Yến Nhân Đạt ngồi ở góc xó, cố gắng giảm bớt tự tôn tại, đáng tiếc, lão gia tử lúc này không nể mặt, nói: “Xuân Ngọc, hai người ngồi lên trước đi, chuyện hôm nay chủ yếu là do hai người dựng lên, ngươi đến đây nói ọi người đi.”

“Cha, việc này là như vậy, điều kiện nhà chúng ta, mọi người. . .” Yến Nhân Đạt nói.

“Ngươi im miệng, việc này để Xuân Ngọc nói.” Lão gia tử nói.

“Nói cái gì mà nói, đây chính là sự thật, trong nhà nhiều đứa nhỏ, cơm còn ăn không đủ no, mùa thu năm nay còn muốn làm chuyên mừng cho Quế Anh, ngay cả một món đồ giống đồ cưới cũng không có, nhà trai lại nghèo, ta có thể làm sao bây giờ? Cũng không thể để đứa nhỏ không gả. Đáng thương Quế Anh của chúng ta, năm nay đã mười tám, có một đồng cậu và thím, có ai hỏi thăm một câu không? Không phải là chút bột hỗn hợp sao? Bây giờ có mấy nhà qua không ăn bột hỗn hợp ngô khoai chứ, các người cho rằng nhà ai cũng giống nhị ca à? Trong nhà có bạc sao không bỏ ra? Buổi sang hôm nay, nhị ca nếu quyết đoán ra bạc đi mua một trăm cân bột mì thì không phải là hết việc à?” Lời này sáng sớm hôm nay Xuân Ngọc đã muốn nói, đáng tiếc Yến Nhân Đạt không cho, cuối cùng cũng nói ra.

“Trường nhị, người nói thế nào?” Lão gia tử hỏi.

“Phụ thân, ai nên bỏ tiền, không phải người đã nói trước rồi à? Xuân Ngọc làm như vậy cũng không phải ngày một ngày hai, ta không có khả năng quan tâm nàng đến già nhỉ? Cha nương một năm trợ cấp nàng bao nhiêu, trong lòng các người đều biết, nếu có tâm thì sẽ mua nguyên liệu tốt làm giày cho nương thôi, các người tự nghĩ lại đi.” Tăng Thụy Tường nói, thật ra, Tăng Thụy Tường vốn là muốn nói không có khả năng quan tâm nàng tới chết, nhưng nghĩ hôm nay là ngày vui, nên không nói từ chết ra.

“Thụy Khánh, người là trưởng tử, người nói xem, sự tình hôm nay thế nào?” Lão gia tử hỏi.

“Ta không có gì để nói, ta chỉ làm việc ta phải làm, chuyện người khác không liên quan đến ta.” Tăng Thụy Khánh nói, đơn giản sáng tỏ.

“Tử Phúc, người là cháu đích tôn, cũng đã thành thân, người nói xem.” Lão gia tử hỏi.

“A công, ta là một văn bối, nói gì đó không xuôi tai thì người đừng để trong lòng. Ta cảm thấy đại cô làm việc rất quá đáng, cũng tại vì người và bà không dạy bảo, nếu ngay từ đầu đại cô đã làm sai chuyện gì mà các người dạy dỗ, nàng chịu giáo huấn, biết mình sai rồi, chỉ sợ sẽ không như hôm nay. Nguyên nhân vì có các người nên nàng mới dám lặp đi lặp lại nhiều sai lầm đến thế, dù sao thì nàng đâu cần chịu trách nhiệm.” Tử Phúc nói.

“A, Tử Phúc, người là tiến sĩ hả? Người đừng quên, người dù làm quan lớn thì ta vẫn là cô của người, là trưởng bối của người, đến phiên người giáo huấn ta sao?” Xuân Ngọc nói.

“Câm miệng, là ta để hấn nói. Các người đều nói xong rồi? Vậy thì để lão già như ta nói vài câu, chuyện hôm nay thật sự là do lỗi của Xuân Ngọc trước, nhưng ta cho rằng, dưới tình huống như vậy, các người sẽ lấy gia tộc làm trọng, trước đem mọi chuyện giải quyết trước. Trường nhị, hôm nay phụ thân thật sự rất thất vọng, ta cho rằng cho dù người giận muội muội thế nào, cũng không nên lấy ngày đại thọ của nương người ra làm trò đùa. Dù sao chuyện này quan hệ đến toàn bộ thể diện của Tăng gia, không phải là một trăm cân bột mì sao? Ta biết từng ấy bạc đối với người mà nói thì chẳng là thứ gì, nương người cả đời có mấy cái đại thọ sáu mươi? Lùi một bước mà nói, Tử Phúc cũng trúng tiến sĩ, chẳng lẽ người không tính toán vì Tử Phúc? Chuyện này truyền ra ngoài, hư là toàn bộ thanh danh của Tăng gia đấy.” Lão gia tử ai thán một tiếng, con càng ngày càng làm hấn thất vọng.

“Đúng vậy, còn nữa, quà tặng của Tử Lộc cùng Tử Tình sao không sớm lấy ra, ta mà mặc thứ ấy thì lúc đó chẳng phải thể diện cho các người à? Thấy ta bị chê cười thì các người mới vui sao? Người ta chê cười là Tăng gia chúng ta, các người lại có thể diện gì?” Điền thị nói.

“Bà, chúng ta mà sớm lấy ra, thể diện không phải là chúng ta, đó là thể diện cho ba cô cô. Vẫn là đại cha nói đúng, chỉ làm việc ta phải làm, cha ta không làm rõ điểm ấy, cho nên, mới bị các người chèn ép. Cha ta cũng không phải giận gì đại cô, thật sự là đại cô mấy năm nay bị ông bà nuông chiều quá nhiều, bản thân đã làm sai còn không nhận, mắc thêm lỗi lầm nữa, cũng không phải tiểu hài tử, ai có thể nhẫn nhịn nàng cả đời? Khó trách người đời nói ‘nhân thiện bị nhân khi’ (người tốt bị khi dễ), ta thấy về sau cứ như vậy, chuyện ai thì người nấy làm, đừng nghĩ để người khác chịu trách nhiệm thay.” Tử Tình nói, nghĩ đến vừa rồi nghe được chuyện kia, trong lòng luôn buồn bực.

“Cha mẹ người còn chưa mở miệng, một tiểu nha đầu đã gả ra ngoài còn có phần nói chuyện à? Không biết lớn nhỏ ư?” Điền thị bắt mắt trừng mắt nhìn Tử Tình.

“Bà, lời này không đúng rồi, vừa rồi không phải là nhắc tới quà của Tử Tình sao? Tình nhi bị nói vài câu. Đã không có chuyện của chúng ta, chúng ta đi trước, dù sao cũng là nha đầu gả ra ngoài rồi, chúng ta

không có phân lượng gì nhưng hiểu kính hơn người khác nhiều.” Lâm Khang Bình và Tử Tình đứng lên, muốn đi, bị Hạ Ngọc kéo lại.

198. Chương 198: Khang Trang

“Cha, nương, quên đi, chuyện hôm nay vốn là lỗi của đại tỷ, không riêng gì bột mì, người xem đôi giày đi, có tâm mà thế này à? Còn nữa, năm ngoái lúc Tử Tình thành thân, không phải là cầm một đôi giày của Quế Anh cho có lệ ư? Đại tỷ, có phải người cố ý hay không?” Hạ Ngọc nói.

“Ta làm gì ra tay hào phóng như người, ra tay chính là một đôi vòng tay bằng bạc, ta cũng chưa thấy người đeo bạc bao giờ? Ta cũng muốn nhìn xem Quế Anh nhà của ta xuất giá, người có thể cho được thứ tốt gì?” Xuân Ngọc nói.

“Ít đánh rắm đi, có thể giống nhau à? Luôn tính kế để người khác bỏ tiền thay người, ngay cả mẹ ruột người còn tính kế, không phải là người biết hàng năm nhai ca đều cho phụ thân một thạch lúa mạch sao? Đừng cho là ta không biết tâm tư của người? Với cách làm của người, tương lai con người có thể tìm được người trong sạch để thành thân mới lạ đấy.” Thu Ngọc cũng là giận đến hồ đồ, thốt lên.

“Các người đều có người giúp đỡ, ta có ai giúp không? Con của ta thì sao? Con nhà đâu có Tam mỗi lục phình hả (ý chỉ ăn cơm trước keng)?” Xuân Ngọc gào thét.

Xuân Ngọc vừa nói xong, Tăng Thụy Khánh mặt đen, đứng dậy bước đi, Chu thị mắng: “Ta muốn nhìn xem các người có ngày lành gì để sống?”

“Bỏ qua đi. Có nói thêm gì đi nữa, các người cũng vậy, về nhà đi.” Lão gia tử thở dài một tiếng, thương tâm cùng thất vọng nói không nên lời, nhưng lại không biết nên thương tâm thất vọng ai, chấp tay sau lưng, đến phòng trước.

Một trận gió lốc đi qua, Diên thị cũng không còn cao ngạo như cũ. Ba nữ nhi bà luôn sủng ai, hôm nay làm bà tổn thương, cho nên, cũng không để ý mọi người, đi theo sau lão gia tử.

Tăng Thụy Tường dẫn bọn nhỏ về tới nhà, cả nhà ở phòng, Tăng Thụy Tường hỏi: “Các người cảm thấy hôm nay ta làm quá đáng không?”

“Cha. Ta làm con rể, để ta nói trước một câu, thật ra lời ông nội nói là sai. Cả nhà đại cô hôm qua đã tới, chẳng lẽ bọn họ không biết đại cô lấy bột hỗn hợp đến à, sao không sớm nói muốn đi đổi bột mì đi, lại phải chờ hôm nay chúng ta đến mới nói muốn đổi bột mì? Còn nữa, nếu nói ra tiền mua bột mì, này bạc thì ông nội cũng có thể lấy ra, hẳn không phải là không có bạc mà, theo ta được biết thì chúng ta mừng năm mới, trước khi rời nhà cho bọn họ một lượng bạc, đại ca cũng cho không ít, còn nhị ca?”

“Chúng ta đều cho 1 lượng, bởi vì lúc đi người nói một câu, chúng ta cũng không thể có ít hơn các người, cho nên cũng ột lượng bạc.” Tử Lộc nói.

“Chúng ta ba người hiểu kính ông bà đã tương đương với tiền nuôi dưỡng một năm của đại cha, ta nghĩ ông bà bọn họ năm nay chắc chắn sống không kém, đã như vậy thì vì sao lúc đó ông không tự mình bỏ tiền mua bột mì, phải muốn chờ phụ thân bỏ tiền?” Tử Phúc hỏi.

“Chắc là khẳng định phụ thân sẽ không cự tuyệt, còn nữa, phụ thân cự tuyệt thì còn có tỷ phu nữa mà, không ngờ tỷ ta bỗng chốc đã từ chối. Ông nội chỉ sợ bây giờ đang hối hận vì sao không lấy bạc mà mua đấy chứ?” Tử Hỉ cười nói.

“Người xem, bọn nhỏ đều hiểu rõ, bọn nhỏ hỏi này không nói, là để ông nội bọn nó giữ chút thể diện. Người đừng để trong lòng, bọn họ đâu phải không mua nổi đâu, một đám chỉ chờ chúng ta.” Thẩm thị nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong, nguyên bản cho rằng đã hơn một năm, có một số việc mọi người hẳn là biết tốt xấu, nhưng vẫn xử sự như vậy, thật là làm cho người ta lạnh lòng. Lúc đầu hẳn còn chưa nghĩ đến việc trong tay lão gia tử có tiền bạc, chỉ nghĩ hôm nay mình làm quá đáng lắm không.

“Thật ra, với cách làm của chúng ta thì không mất thể diện đâu, đây chỉ là người nông dân làm thợ thổi, ông bà ta là muốn nổi bật mà, nếu nói mất thể diện, cũng là ba cô cô làm mất, dù sao người ta đàm luận chủ yếu là đào mừng thợ của đại cô cùng giầy và đồ trang sức.” Tử Thọ nói.

Tử Thọ vừa nói xong, bọn Tử Tình đều đồng ý, sắc mặt Tăng Thụy Tường cũng tốt rất nhiều.

Từ đây, lão gia tử cùng Điền thị không tới nhà Tăng Thụy Tường một khoảng thời gian dài, chắc trong lòng còn chưa hết giận.

Bện Tăng Thụy Tường thì coi như không có gì, không tới hai ngày, Tử Phúc thu dọn đồ đạc vào kinh, Lưu thị vẫn ở nhà dưỡng thai.

Tử Tình mấy ngày này rất vội vàng, Tình viên còn chưa tìm được đầu bếp thích hợp, dù sao Tiểu Thanh Tiểu Lam tuổi còn nhỏ, đơn giản đồ ăn thì còn được, nếu làm đầu bếp là không có khả năng. Cho nên, Tử Tình đều tự mình làm, hoặc là chỉ cách, thỉnh thoảng cũng về nhà mẹ để cải thiện chút thức ăn.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Khang Bình luôn ra ngoài, đất hoang thuê người làm, mỗi ngày hẳn đều đi qua tuần tra, mang theo hai gã sai vặt mới mua, Lâm Sơn, Lâm Phong, hai hài tử này đến từ nông thôn, trước kia trong nhà cũng trồng trọt, gặp gỡ năm hạn hán, lại gặp bệnh tật, đến cuối cùng thành hai cô nhi. Mới đến đây đã vội vàng cải thiện đất trồng rau.

Ngày này, Chú Vân Giang đến báo cáo, đất hoang đã được chỉnh sửa xong, tất cả đều trồng đậu nành, Tử Tình nghĩ chắc phải thuê vài đứa ở hoặc lại mua hai nhà ở đây nuôi heo, chủ yếu là vì có phân, Lâm Khang Bình không biết nên tất nhiên là Tử Tình nói gì nghe nấy. Trong khoảng thời gian này, đi theo Tăng Thụy Ngọc cùng một người học được vài thứ, biết hoa màu cần phân mới tốt.

“Tình nhi, ta thấy kẻ có tiền ở kinh thành gia đều thích làm thôn trang gì gì đó, không bằng, ta cũng đem vùng đất của chúng ta quy hoạch, làm ra một cái thôn trang, gọi là gì nhỉ? Tình trang, được không?”

“Không được, không xuôi tai, không bằng gọi là Khang trang đi, Khang trang có nghĩa là rộng lớn bằng phẳng, chờ về sau có tiền, lại mua một vùng đất nữa, xây một tòa nhà ở bốn phương thông với Khang trang, thật tốt. Ta thì đầu tiên là làm cư dân trong Khang trang của chúng ta có cuộc sống tiểu khang, coi như không uống công.” Nói đến điều này, trong lòng Tử Tình lại thực sự vài phần nhiệt huyết sôi trào, tại đây làm một xã hội chủ nghĩa thì thật ý nghĩa.

“Được, chờ ta đem mảnh đất này chỉnh sửa, chúng ta sẽ mua hết toàn bộ núi hoang xung quanh. Nhưng người cũng đừng nóng vội, trước mắt thân thể người còn chưa khỏe. Còn nữa, tiểu khang có ý gì?”

“Tiểu khang chính là có thể ăn no mặc ấm, có nhà để ở đó.” Lâm Khang Bình nghe xong ôm Tử Tình hôn một miếng.

Lâm Khang Bình tìm người làm mấy gian phòng ở giữa. Đào giếng xong, lại làm hai hàng chuồng heo, bởi vì ở giữa đã đào một giếng nước, nên rửa ráy cái gì cũng tiện.

Chuồng heo làm xong, Lâm Khang Bình nhờ Tăng Thụy Ngọc kiểm hai hộ gia đình khó khăn từ trong thôn, ký khế ước mười năm. Chuyển đến, chuyên môn phụ trách cho heo ăn.

Chú Vân Giang mỗi ngày vẫn thu gom chút cám lợn, đồ ăn thừa dền, cũng không hết hai canh giờ, tiền công vẫn là hai mươi văn, đây là một việc làm nhiều năm, cũng không chậm trễ hẳn làm việc chính, Thu Ngọc tất nhiên là cao hứng.

Ngày này, Lâm Khang Bình đa ra ngoài, Tử Tình đang định đi tìm Tử Hỉ trò chuyện, vừa thay xong quần áo, Chu thị đi lại. Tiểu thanh vội đỡ Tử Tình đến phòng phía trước ngồi xuống, Chu thị liếc một vòng, nói: “Tử Tình, nhà người thật sự là rất thoải mái, vườn lớn như vậy, hoa hoa cỏ cỏ cũng đẹp, rau dưa, cá ciếc, vịt ngan, một năm bán được cũng không ít bạc nhỉ?”

“Có thể bán được vài đồng đâu? Đủ nhà dùng là được lắm rồi.”

“Điều này cũng đúng, nơi lớn như vậy, chắc chắn cần người nhiều, một cái vườn lớn như vậy mà thu dọn thì phí tâm tư, nếu muốn nhiều người làm việc cũng được.”

Tử Tình nghe xong sững sốt, Chu thị có ý đồ gì? Chẳng lẽ muốn bỏ người vào bên này, nhưng cũng không thể để Tử Bình đến đây làm việc nặng được chứ? Đến lúc đó quản lý thế nào?

“Đại nương nói cũng đúng, nhưng Khang Bình lại mua hai người ở nông thôn đến rồi, đất trồng rau trong vườn đều giao cho bọn họ, nếu làm không hết thì vẫn còn bọn Lâm An Lâm Phúc mà.”

“Ta nghe nói người lại làm một cái thôn trang gì đấy, mỗi ngày để tiểu dưỡng người mang đồ cho heo ăn, một ngày cho hai mươi văn, việc này dễ dàng, mà lại ít tốn công. Theo ta thì người thuê nhiều người như vậy, không thể tìm ít việc cho tỳ phụ người sao? Người cũng biết, nhà Bình tỳ người rất gian nan, trong bụng Bình tỳ người có con nữa, này tương lai phải thế nào? Ta đã hơn một năm mà trong tay không có thừa đồng nào, bạc đại cha người, còn muốn nuôi ông bà, ta nghĩ người luôn muốn mời người, người thấy Tử Bình có thể làm chút gì?”

“Đại nương, ta thật sự là không còn việc gì nữa, tiểu dưỡng ở gần, trước kia hẳn lại làm qua việc ghi chép tính toán, ta vừa vặn thiếu một người như vậy, việc khác, ta thật sự không có biện pháp.” Tử Tình từ lúc nghe tỳ muội Điền thị nói, đối với đại nương càng không có một chút hảo cảm nào, nhiều năm như vậy mà còn giả nghèo giả đói.

Lúc này, Tử Hỉ dẫn Lưu thị cùng Trần thị đi lại tìm Tử Tình, mặt sau đi theo hai nha hoàn ôm đứa nhỏ, Tử Hỉ vừa vào cửa đã hỏi: “Tỷ, sao người còn chưa đến, chúng ta chờ người nửa ngày. Ô, hôm nay sao đại nương đến đây vậy? Có chuyện gì sao?”

“Không, chỉ đến tìm tỳ người trò chuyện, muốn hỏi một chút xem có thể tìm việc làm cho tỳ phụ người không?”

“Ôi, tỷ ta trừ bỏ trồng ít rau dưa thì có việc nào tốt đâu? Bình tỳ phụ đến nơi này thì không bằng đi tìm địa chủ thuê vài mẫu ruộng, không phải tốt hơn à? Đỡ bị người quản thúc.” Tử Hỉ nói.

Chu thị không diễn nữa, đứng lên, vung khăn rời đi, Tử Hỉ nói: “Khách khí cùng nàng làm cái gì, có ai nợ ai đâu. Đúng rồi, tỳ, người lập thôn trang để làm gì? Người cùng tỳ phụ làm một cái Tình viên còn chưa đủ, lại làm Khang trang, cha ở nhà nói là do người nhiều mưu ma chước quỷ.”

“Đã làm gì đâu, chỉ là mua một mảnh hoang, xem có thể làm gì không, chờ về sau tự từ cải tạo thành một cái thôn. Đúng rồi, sao các người chạy tới đây, không phải nói là ở nhà chờ ta à?”

“Hôm nay quá nóng, bên chỗ người mát mẻ hơn. Nhị ca người cùng tam đệ muốn đọc sách, ta sợ chúng ta ở bên kia quấy rầy bọn họ, nên đi qua tìm người. Không thấy ôm cả đứa nhỏ theo à. Người nên mời đầu bếp nấu cơm, bằng không, chúng ta mỗi ngày chạy tới chạy lui, thật phiền toái.” Trần thị nói.

“Đâu phải ta không mời các người ăn cơm, các người tự về mà?”

“Ôi trời, người tốt xấu gì cũng là phụ nữ có thai, ta sao nhẫn tâm thế được? Ta cũng không phải không biết muối phụ thương người bao nhiêu, chúng ta nào dám làm phiền người? Chúng ta có thể nuốt trôi sao? Muối phụ còn không đem chúng ta ăn à?” Lưu thị cười nói.

“Nói vậy gì ta hả?” Lâm Khang Bình dẫn theo hai nam nữ tầm hơn năm mươi tuổi vào cửa.

199. Chương 199: Thử Tay Nghề

“Nhìn xem, vừa nói Tào Tháo, Tào Tháo đã đến, chúng ta có thể nói cái gì chứ, nói người thương muối muối như vậy, khi nào thì có thể đi tìm người làm đầu bếp, tốt xấu gì thì chúng ta cũng có thể được nhờ.” Lưu thị cười nói.

“Đây là cặp vợ chồng ta quen biết lúc ở Văn gia, lão Vương phụ trách quản lý hoa cỏ, Vương bà bà là đầu bếp chính, hôm nay các người có thể ở lại thử xem, bảo đảm các người vừa lòng.”

“Ta đã nói rồi, muối phu thương muối tử như vậy, có thể không tìm vài người sao, bằng không, muối muối đau tay, người đau lòng chỉ có muối phu đấy.” Trần thị cười nói.

“Đúng vậy, tử phu, hôm nay ăn cái gì?” Tử Hỉ cười nói.

“Người là đồ tham ăn, ta nói người sang năm cũng sẽ đi thi, sao người suốt ngày chỉ biết nên ăn thế nào mới ngon hả, người nhìn hai ca ca đi, người ta chăm chỉ thế nào, ta nói cho người biết, người mà không thi đậu, chộc tử người thương tâm, ta sẽ không tha cho người.” Lâm Khang Bình tiện tay vỗ đầu Tử Hỉ.

“Ai bảo từ nhỏ ta đã đi theo tử chứ? Tử của ta là người tham ăn, nên ta cũng tham ăn, ngay cả nường đều biết đấy, so với tử thì ta còn kém xa lắm. Với lại lúc ta chăm chỉ thì người đều không thấy.” Tử Hỉ vuốt đầu, cọ đến bên người Tử Tình.

Lâm Khang Bình lắc đầu, dẫn lão Vương cùng Vương bà tử đi đến chỗ rừng, Lâm An ôm một con cá tầm ba bốn cân và hơn nửa thùng lươn đến, chộc Tử Hỉ thét chói tai, nói: “Có lộc ăn rồi, Lâm An, phiền người đi nói với nường của ta một tiếng, giữa trưa chúng ta ở đây ăn cơm.”

“Người chỉ nghĩ đến người thôi. Không bằng mời cha mẹ đến đây luôn đi, tốt xấu nào gì cũng vui vẻ hơn, cha mẹ còn chưa tới nhà của ta ăn cơm đấy. Lâm An, lát về bắt thêm một con vịt. Tiểu Lam, người đi xem bếp còn cần gì thêm không, người giúp đỡ bà ấy làm.” Tử Tình phân phó.

Chờ Lâm An cùng Tiểu Lam đi xuống, Tử Hỉ cười nói: “Tử, vừa rồi người thật sự có vài phần tư thế của chủ mẫu, xem ra, tử phu huấn luyện người không ít nhĩ.”

“Người bậy bạ gì vậy, điều này mà cần huấn luyện hả? Tử người vốn đã vậy rồi.” Tử Tình véo Tử Hỉ một phen.

Vài người ngồi xuống chơi mạt chược, Trần thị nói: “Muội muội thật đúng là có khả năng, cả cái nhà lớn như vậy mà người làm rất tốt, còn có công phu làm cái gì thôn trang nữa.”

“Người đừng khen nàng, đệ muội người cũng không sai, nghe nói tiệm cơm nhà người càng lúc càng lớn, với lại, chính ta mới hổ thẹn, không thể làm gì, để dùng tiền thuê để sống qua ngày. Nhưng như vậy cũng tốt. Các người kiếm bạc càng nhiều, chúng ta có thể dựa dẫm càng lớn, ít nhất, đi theo sau tiểu tử là việc ăn uống không thành vấn đề.” Lưu thị cười nói.

“Đại tẩu, người ăn uống thì cứ ăn uống, lôi kéo ta làm cái gì?” Tử Hỉ hỏi.

“Xùy, cơm nhà ai mà người không ăn hết hả?” Lưu thị cười nói.

“Đại tẩu, lời này ta không thích nghe, không ngờ người lại nói ta da mặt dày như thế. Người đừng mắng ta thế chứ?” Tử Hỉ một bộ nghiêm trang.

Một phen nói làm Lưu thị cười đau cả bụng, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường mang theo Tử Vũ đi lại, Tăng Thụy Tường vừa thấy Tử Hỉ ngồi ở trên bàn mạt chược, nói: “Tiểu tứ, ta còn đang tìm người này, nhị ca tam ca người thảo luận học vấn, người không lắng nghe lại trốn đi chơi. Còn không xuống bàn để nường người chơi à, mau đi bắt giun, cùng ta đi câu cá.”

Tử Hỉ than thở.

Giữa trưa, đồ ăn thức thật đúng là khác biệt, đến cùng vẫn là đầu bếp nhà giàu, vừa ra tay, đã hơn số món ăn Tử Tình làm, chủ yếu là phối hợp nhan sắc, hình dáng đồ ăn khác với những món Tử Tình thường tùy tiện tiện làm, lại giống những món trong khách sạn cao cấp mà trên TV hay chiếu, Tử Hỉ nhìn lên, thì thầm: “Thịt bò kho tiêu, ớt xanh xào cá, ba chén gà, đầu cá hầm đậu phồng, măng xào với vịt, một món trắng trắng mềm mềm này là cái gì?” Tử Hỉ khẩn cấp lấy chiếc đũa nhắc lên, nói: “Là thịt cá, trời ạ, thịt của con cá này quá non, vừa vô miệng đã tan. Tử, ta nói trước nhá, ngày nghỉ này ta sẽ đến nhà người ăn cơm, nường đỡ mệt.”

“Nhìn tiểu tứ kia, lấy cơ đến ăn cơm còn bảo là để nường đỡ mệt, người không sợ làm phiền tử phu người à?” Lưu thị cười nói.

“Đến cùng vẫn là người từ nhà giàu ra, người xem, một cọng rau muống đơn giản mà người ta làm chính tề như vậy, dùng là dùng nước để luộc mà làm ngon hơn chúng ta.” Thẩm thị thở dài.

“Cha mẹ, các người cảm thấy xong thì về sau thường xuyên đến dùng bữa.” Khang Bình nói.

“Tỷ tỷ, ta cảm thấy mấy món bà ấy làm không ngon bằng người, nhưng hải sâm cùng cá mực này thì hơn nường làm, hắc hắc.” Tử Hỉ nói.

“Người biết cái gì, người ta làm là món chính, nhà giàu thì rất ít ăn ếch, lươn, cá chạch, nên bà ấy ít nấu thôi.” Tử Tình nói.

“Người xem các người kìa, thật thoải mái, nếu chưa ở riêng thì ta nằm mơ cũng ngờ sẽ có một ngày thế này, khi đó, hy vọng xa vời lớn nhất là có thể cho các người ăn cơm no, mỗi lần về nhà thấy các người xanh xao vàng vọt, trong lòng thật đau buồn.” Tăng Thụy Tường nói.

“Người còn biết à, ta nghĩ là người không nhìn thấy đấy? Lộc nhi cùng Tình nhi không biết còn có ấn tượng không nữa, mỗi lần ăn cơm chỉ có nửa bát, đồ ăn thì chỉ sợ đến miếng mỡ cũng không có, quanh năm suốt tháng làm mệt chết mệt sống thì không sợ, nhưng bọn nhỏ ngay cả một ngụm cơm no còn không kịp ăn, người nói người làm nường trong lòng có thể dễ chịu không? Dù như vậy, đại tẩu còn mỗi ngày quát ta, nói chúng ta nhiều con, nhà nường chỉ có một đứa, giống như nường chịu bao nhiêu cực khổ, sao nường không nghĩ một năm người cảm bao nhiêu bạc về nhà? Nói điều này, còn may mắn là Tình nhi hết bệnh, bằng không, nhà này còn không biết chừng nào mới chia đấy? Nhưng rất ủy khuất cho Tình nhi.” Thẩm thị nói đến những câu sau, vành mắt có chút đỏ.

Tử Tình nghĩ nghĩ, vẫn không đem chuyện ngày đó nghe được nói ra, dù sao mọi người đã ở riêng nhiều năm, cũng sẽ không nghĩ phức tạp, lại để Tăng Thụy Tường thương tâm thì khổ.

“Nường, về sau chúng ta chắc chắn sẽ tốt hơn, có thời gian nghĩ chuyện quá khứ thì không bằng nghĩ việc người có cái gì chưa ăn, hoặc là nghe người khác nói có gì ăn ngon, nói ra, để tỷ phụ tìm đến, ta cũng được nhờ theo.” Tử Hỉ nói.

Thẩm thị nghe xong bật cười: “Nường có đi đâu mà nghe chứ, người muốn ăn gì thì cứ việc nói thẳng, đừng lời kéo ta làm bìa đỡ đạn.”

Tay nghề của Vương bà tử chiếm được sự tán thành của cả nhà, nhưng nếu không vì tuổi tác lớn, được Văn gia cho nghỉ, lại quen biết với Khang Bình, Khang Bình cũng chỉ sợ không mời nổi. Nhưng để Vương bà tử làm việc bếp núc, Tử Tình thoải mái không ít.

Từ khi mang thai, Tử Tình cảm thấy bản thân rất sợ nóng, trừ buổi sáng đi đến Tăng gia, còn lại thì không ra ngoài, nằm trên tháp quý phi làm ít quần áo cho đứa nhỏ, có khi Tử Thọ, Tử Hỉ sẽ tới nói chuyện với nường, còn có Lưu thị cùng Trần thị, trải qua một đoạn ngày ở chung, cũng coi như là quen thuộc lẫn nhau, nói chuyện tương đối tùy ý, Tử Tình cũng thêm được hai bạn khuê mật, cùng nhau trao đổi kinh nghiệm mang thai, nên chú ý chuyện gì, chia sẻ niềm vui và nỗi lo của người làm mẹ. Cơm chiều xong, Lâm Khang Bình cùng nường đi dạo ở trong vườn, sau đó ngồi ở xích đu hóng mát, ăn chút hoa quả, nhàn chán thì cũng sẽ đánh mặt chược cùng bọn họ.

Một ngày, Tử Tình vừa ngủ trưa tỉnh lại, Trần thị tâm sự có chút nặng nề mà đến tìm Tử Tình, thấy bên người Tử Tình có Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam, liền nói vài câu, Tử Tình thấy nường như vậy, liền đuổi hai nha hoàn đi ra ngoài, hỏi: “Nhị tẩu có chuyện gì khó xử thì người cứ nói, để xem ta có thể giúp người không?”

Tử Tình vừa hỏi, Trần thị đỏ vành mắt, “Nhị tẩu, người nói đi, chẳng lẽ cãi nhau với nhị ca?” trong lòng Tử Tình lộp bộp, thấy vậy thì chắc mâu thuẫn không nhỏ.

“Thật ra, cũng không có chuyện gì lớn, ta chỉ có chút khó chịu thôi, nhị ca người không tin ta, lại đi tin người ngoài châm ngòi, ta giải thích mà hắn cũng không nghe, chỉ biết hờn dỗi, một ngày không quan tâm ta, ô ô, Tử Tình, người nói ta phải làm sao bây giờ?”

Tử Tình mới hiểu sự tình, thì ra, khoảng thời gian trước, Chu thị đến chỗ Tử Tình tìm việc cho nhà Tử Bình, thật ra thì trước đây nường từng đi tìm Trần thị, muốn để Hồ Bách Tùng đến tiệm cơm của Trần thị làm việc, Trần thị không đáp ứng, tiệm cơm nhà nường có người nhà mẹ để làm là đủ rồi, gần đây lại mời hai tiểu nhị cùng một tạp vụ, ai ngờ Chu thị có một tỷ tỷ gả đến trong thôn nhà mẹ đẻ của Trần thị, biết

không ít tình hình gần đây của nhà Trần thị, thêm mắm thêm muối nói với Chu thị, Chu thị biết, tìm cơ hội nói cùng Tử Lộc, lại thêm dầu thêm mắm mà miêu tả, Tử Lộc hơi để trong lòng.

Nguyên bản thì việc này cũng không lớn, nhưng hôm qua đệ đệ của Trần thị tìm đến, nói một hộ gia đình ở cách vách chuyển đi, muốn làm tiệm cơm lớn hơn một chút, cần ngân lượng, trong lòng Tử Lộc lại nghĩ tới ngày ấy Chu thị nói, rồi nghĩ đến hơn một năm qua, Trần gia cũng quả thật đã tốt hơn, phòng cũ đã xây lại, nghe nói, cũng mua vài mẫu ruộng đất, hai đứa con nhỏ luôn luôn học trong An Châu, tiền học phí cũng không rẻ.

“Ta cảm thấy tiệm cơm buôn bán ngày một tốt hơn, cũng nên mở rộng, hưởng hờ, nhị ca người chưa bao giờ quan tâm đến chuyện tiệm cơm, ta liền không thương lượng cùng hắn, trực tiếp đem ngân phiếu cho đệ đệ, ai ngờ nhị ca người biết, trách cứ ta, nói ta không thương lượng cùng hắn, mấy trăm lượng ngân phiếu mà cho đệ của ta, còn muốn xem sổ sách ghi chép của tiệm cơm, trong lòng ta nổi, nên nói ‘bạc này là do ta tự mình kiếm được, không phải tiền gốc gác’. Lời này nói sai nên nhị ca người biến sắc, tức giận đập cửa ra ngoài, cũng nổi, không thèm quan tâm ta, ta đem sổ sách trước kia đặt ở trên bàn, nhưng hắn không liếc mắt một cái.”

Tử Tình nghe xong, đau đầu, lúc trước, Tử Lộc lo lắng cười Trần thị sẽ bởi vì một ít chuyện củi gạo dầu muối tương dấm chua mà tranh cãi âm ỉ, bây giờ mâu thuẫn đến, còn không phải chuyện củi gạo dầu muối bình thường, mà liên quan đến vài trăm lượng.

200. Chương 200: Đâu Đã Mọc

Tử Tình nghĩ nghĩ hỏi: “Người làm sao mà biết đại nương nói với ca ta?”

“Ta suy luận ra thôi, ngày ấy ta nói cho hắn là đại nương tìm việc làm cho Bình tử phu, ta không đáp ứng, không vài ngày thì nhị ca người liền nói với ta, đại nương nói ta nói bấy nhiêu.”

“Người xem, nhị ca ta vẫn tương đối tín nhiệm người, bằng không, hắn cũng không đem việc này nói cho người biết, đáng tiếc, lúc đó người mà giải thích rõ ràng là tốt rồi. Giữa vợ chồng muốn sống chung lâu bền thì cần nhất là sự tin tưởng, người cùng nhị ca ta thành thân tiếp xúc vốn không nhiều, sau khi thành thân, nhị ca ta đại đa số thời gian đều ở Châu học, một tháng các người ở cùng nhau cũng không nhiều, nhưng nhị ca ta đã cho người việc cai quản gia đình, đại biểu cho việc hắn rất tin tưởng người, muốn cùng người sống hạnh phúc, còn người, bình thường trong nhà có tiêu dùng gì lớn, còn nữa, tiền lời của tiệm cơm, tuy rằng nhị ca ta không hứng thú với mấy thứ này, nhưng nên nói cho hắn hiểu, đừng để từng ấy việc nhỏ mà làm tan chảy lòng tin vốn yếu ớt của hai người, người thấy ta nói đúng không?”

“Ta chưa từng nghĩ tới chuyện này, ta chỉ biết nhị ca người là người tốt, từ lần đầu tiên hắn tới nhà ta, ta nói với hắn rằng muốn đưa đệ đệ đi đọc sách, hắn không phản đối, ta biết hắn là người tốt. Sau này, thành thân, hắn để ta cai quản tiền tài và nhà cửa, ta cũng rất cảm động. Hắn từng nói với ta nhiều chuyện về người, ta muốn giúp nhà ta một phen, cũng muốn thử năng lực của mình, ta đem mọi chuyện nói với hắn, hắn cũng đồng ý. Sau này, ta thấy hắn không hỏi chuyện tiệm cơm, lợi dụng sự không hứng thú với tiệm cơm của hắn, ta coi giữa chúng ta như có ước định, nhà mẹ đẻ ta trở nên khá giả, đó là tiền hoa hồng của tiệm cơm, không phải là ta đem tiền nhà mình chuyển đến đó.”

“Nhưng người không nói, nhị ca ta làm sao mà biết? Hắn thấy người cho đệ đệ người ngân phiếu, một lần những trăm lượng, mà người lại không cùng hắn nói một tiếng, trong lòng ai mà không hoài nghi? Nếu đổi là người, nhị ca ta đem ngân phiếu, không cùng người nói một tiếng, trực tiếp cho người ngoài mượn. Trong lòng người nghi ngờ không? Cảm thấy hắn không tôn trọng người, dù sao, nhà này là của hai người các người, cho nên, sau khi người trở về, nói rõ cho nhị ca, người xem, trước kia người nói hết mọi chuyện mình muốn, nhị ca ta không phải luôn đồng ý người à? Về nhà đi, nói cho tốt, để thời gian càng dài, thì càng khó giiar thích.”

Tử Tình nói xong, Trần thị vỗ vỗ thân mình, đứng lên, nói: “Muội muội nói có đạo lý, ta đi về trước đây.”

“Còn nữa, nhị tẩu à, mặc kệ nói như thế nào, nhị ca ta cũng là một nam nhân, không hy vọng thê tử của chính mình quá mạnh mẽ, người nói bạc kia là do người kiếm được, chẳng phải là nói hấn vô dụng à? Thử hỏi, có nam tử nào chịu nổi?” Tử Tình nghĩ nghĩ, vẫn nhắc nhở một câu.

“Trời ạ, ta không có ý đó, không phải nhị ca người đang đọc sách sao? Với lại, tiền vốn này là của nhị ca người mà! Ta cũng không ra công sức nhiều, nói thật, tiệm cơm hầu như là do đệ đệ ta làm lụng vất vả, ta phát hiện đệ đệ này rất có tố chất buôn bán, nhưng không có tiền vốn. Nhị ca người là người đọc sách mà. Không được, ta phải nhanh về nói rõ ràng mới được.” Trần thị nói xong liền vội vàng vàng đi ra ngoài.

Trần thị mới vừa đi, Lâm Khang Bình vào được. Hỏi: “Nhị tẩu làm gì mà lo lắng như vậy?”

Tử Tình nghĩ nghĩ, đem sự tình nói ra, hỏi: “Nếu là người, người sẽ nghĩ thế nào?”

“Ta chắc chắn sẽ ôm người mà hôn mấy miếng, nói ‘Tình nhi của ta thật giỏi!’” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, hôn một cái.

“Bây bạ, ta nói thật đấy.”

“Ta cũng nói thật mà. Tình nhi nhà ta vốn giỏi hơn người khác nhiều. Đi, ta dẫn người đi xem mảnh hoang của chúng ta, đậu đã mọc rồi đấy.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, định đi ra ngoài.

“Vây cũng không thể mặc bộ này được, chờ ta đổi quần áo đã.” Tử Tình nhìn nhìn váy trên người.

Chờ Tử Tình thay một bộ đồ nhà nông, đi ra, Tử Tình mới mang thai hơn ba tháng, hầu như là nhìn không ra. Tử Hỉ vừa vặn vào được, nói: “A, thôn cô từ đâu đến? Muốn đi chỗ nào? Ta cũng đi.”

Lâm Khang Bình nhìn nhìn Tử Hỉ: “Người thật đúng là cái đuôi, ta muốn dẫn tỷ người ra ngoài giải sầu, sao người không ở nhà chăm chỉ học tập hả?”

Tử Tình giật nhẹ ống tay áo của Lâm Khang Bình, nói: “Để tiểu tứ đi với. Không thể để hấn đọc mãi thành một con mọt sách, nên biết đến việc đồng áng, huynh đệ tỷ muội nhà của ta chỉ có hấn cùng Tử Vũ là sướng từ nhỏ, mà lúc này mỗi ngày Tử Vũ cũng ở phía sau núi cho gà ăn, dọn phân gà và nhặt trứng đấy.”

Nhân lúc mặt trời còn khá lớn, Lâm Khang Bình tìm một cái mũ rơm cho Tử Tình, Tiểu Thanh Tiểu Lam thấy, cũng tròn tròn mắt, Tử Hỉ vỗ tay cười nói: “So với thôn cô còn thôn cô hơn, chỉ là mặt trắng nõn, không bằng, tỷ, người bôi than ật đen bớt, người khác chắc chắn không nhận ra người.” Đổ lấy một vô ảnh cước của Lâm Khang Bình.

Tử Tình không dẫn nha hoàn, cùng Lâm Khang Bình và Tử Hỉ ra cửa, đi đến hướng rừng núi, có một con đường hẹp quanh co, vòng qua núi, rồi đến một mảnh xanh non, loại hoa màu: mè vàng, đậu xanh, đậu đũa chiếm đa số, cũng có khoai lang dương khoai.

Xa xa, Tử Tình thấy một loạt phòng nhỏ, cười nói: “Nói tới đây chuồng heo này, Khang Bình, người đừng nóng giận nhé, lúc ở nhà cũ của người, ta liền cảm thấy phòng ở không thích hợp lắm, bây giờ mới nhớ tới, thì ra là phòng đều rất thấp, thấp hơn nhiều so với phòng ở phía nam chúng ta, cao tầm bằng cái chuồng heo. Cơ mà người phương bắc đều cao hơn người phía nam nhân, phòng ở thế nào lại rất nhiều, không sợ bị cụng đầu à?”

Lâm Khang Bình nhẹ búng trán Tử Tình, cười nói: “Nói bây bạ gì đó, phương bắc lạnh như vậy, phòng ở nếu làm cao thì sao mà làm nóng nổi cả căn phòng?”

“À, ta chưa nghĩ đến việc này.” Tử Tình đời trước cũng luôn luôn ở tại phía nam, làm gì nghĩ vậy? Từ trên tivi thấy phản gỗ ở phương bắc, nhưng mùa đông mà để nàng sống ở phương bắc, chắc chắn sẽ không quen, nhất mùa đông, không thấy được một cọng rau xanh nào, thời đại này, cũng không có kỹ thuật gì, nhưng nghe nói kẻ có tiền có ấm phòng, dùng để trồng hoa hoặc trồng ít đồ ăn cho gia đình mình, Tử Tình chưa thấy qua.

Khi nói chuyện, bọn họ bước đến vùng đất, Tử Tình nhìn, tuy rằng đậu đã vươn lên mặt đất, nhưng rõ ràng là thiếu dinh dưỡng, xem ra, vùng đất này không đến nỗi cằn cỗi lắm, lại đi về phía trước, đến trung gian, chuồng heo, Tử Tình phát hiện số đậu xuyneh quanh chuồng heo rõ ràng mọc búp mập hơn, lão Chu nuôi heo nói cho Tử Tình biết, đậu xuyneh quang chuồng heo, hấn dùng nước ở hồ phân tưới lên, tưới một lần là tươi tốt thế đấy.

“Đông gia, chúng ta thật sự là vội không đi tới, bất quá, này đậu miêu thật đúng là nên bón thúc.” Lão Chu nói.

Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nói: “Biết rồi, ngày mai ta sẽ đi tìm người.”

Tử Hỉ nói: “Tỷ, cả vùng này đều là của các người? Người thật đúng là muốn làm địa chủ à? Ta còn tưởng rằng lấy điều kiện của các người, sớm hay muộn cũng sẽ chuyển đến trong thành, vì sao lại lưu luyến ở nông thôn? Người đừng nói với ta là không bỏ được cha mẹ nhé? Mặc dù các người chuyển vào thành, vẫn có thể thường xuyên về thăm mà.”

“Người biết cái gì, chuyển đến trong thành cũng chỉ để tiện hơn cho cuộc sống thôi, mà cuộc sống trước mắt của chúng ta cũng không có gì là không tiện cả, trong vườn có rau, cơ bản liền đủ để chúng ta sống qua ngày, mỗi ngày chỉ cần mua thịt heo cùng gia vị, mấy thứ này thì rất dễ dàng mua ở trấn. Huống hồ, chúng ta lại không tính toán làm buôn bán hay mở cửa hàng, ở nông thôn có gì không tốt? Ta cảm thấy nhà của ta vẫn không sai, ta thích thoải mái tự tại như vậy.”

“Vậy cũng đúng, nhà của người quả thật cũng không sai, tỷ, người nói người cả đời làm nên một cơ nghiệp oanh liệt tốt, hay là nên hưởng thụ cuộc sống bình thường tốt hơn? Người nói điều này làm ta mê mang. Có đôi khi, ta cảm thấy sống giống người cũng không sai.”

Tử Tình nhéo lỗ tai Tử Hỉ, nói: “Con mắt nào của người thấy ta hưởng thụ cuộc sống bình thường hả? Nếu không có ta từ nhỏ đã dốc sức làm việc, người có thể sống những ngày tốt như hôm nay hả, với lại mặc dù hiện tại đã tốt hơn, ta cũng không nhàn rồi nhé, tỷ phụ người một năm vẫn chạy ra ngoài hai lần, ta ở nhà rảnh rỗi mua một khối hoang làm gì? Người mới mấy tuổi, đã nghĩ nằm chờ ăn hả? Người lên tinh thần đi, chuẩn bị ra ngoài thi cử, mặc kệ thành công hay không, tóm lại, làm hay không làm, vấn đề là ở thái độ của người với cuộc sống.”

“Á, tỷ, ta chỉ nói như vậy thôi mà, đau chết mắt, ta chỉ thuận miệng nói mà thôi, ta cũng muốn ra ngoài thử năng lực của mình chứ, nếu tương lai ta nhàm chán, lại lựa chọn trở về thôn quê làm một cuộc sống địa chủ giống các người.”

“Thế thì tạm được.” Ba người nói xong trở về, Tử Tình quay đầu nhìn núi nhỏ chung quanh, nói: “Không bằng, chúng ta dùng bụi gai làm tường rào để người khác khỏi vô, tương lai, chúng ta sẽ xây thêm nhiều phòng ở, thu lưu những người không nhà để về, làm việc cho trang viên chúng ta, thông thường thì quản lý hoa màu, như giấy cỏ, bón phân gì đó luôn cần người, cũng không thể mỗi lần đều phải đi thuê.”

“Tỷ, có đôi khi ta nghĩ, người thật đúng là một người vĩ đại, đáng tiếc, người là nữ, bằng không, người chắc chắn hơn bọn ta nhiều.”

“Ít nói nhảm, nữ thì sao, nữ thật tốt, không có áp lực gì, muốn làm thì làm, không muốn làm thì chờ tỷ phụ người nuôi ta. Thế giới bên ngoài là của các người, ta thì chỉ cần ở trong nhà, hưởng thụ cuộc sống là được.” Tử Tình nói, híp mắt nhìn trời xanh.

201. Chương 201: Sinh Nhật Khang Bình

Tử Tình ba người trực tiếp trở về Tăng gia, Tử Tình còn nhớ chuyện Tử Lộ cùng Trần thị, nên muốn về nhà tìm hiểu tình hình, dù sao thì Tử Tình tương đối để bụng chuyện Tử Lộ, lo lắng hai người bởi vì chuyện này mà tranh cãi.

Ai ngờ Tử Tình vừa vào nhà, Tử Lộ cùng Trần thị cũng ôm đứa nhỏ cười hì hì từ Lộc viên đến, thấy biểu cảm của hai người, Tử Tình cũng biết bọn họ đã làm lành.

Ngày này là mười bốn tháng bảy, sinh nhật Lâm Khang Bình, Tử Tình biết hẩn từ sau khi cha mẹ qua đời thì không có tổ chức sinh nhật, hơn nữa Lâm Khang Bình cũng không nhắc tới sinh nhật của mình, bởi vì đây là ngày trước khi quý đi tuần, hơn nữa sinh hạ không đến hai năm thì cha mẹ đều bệnh chết, dân bản xứ đều nói hẩn mệnh quý, chỉ sợ cũng là nguyên nhân mà đại nương nhà hẩn bán hẩn đi.

Điểm tâm xong, Tử Tình phân phó Lâm An đi An Châu một chuyến, Tử Tình sớm cùng nhị tẩu Trần thị làm bánh ngọt, sau khi Lâm An trở về, Tử Tình dẫn đám nha hoàn và gã sai vặt vụng trộm đến trên đảo bố trí nửa ngày, muốn để Lâm Khang Bình một sự bất ngờ.

Cơm chiều, Tử Tình tự mình động thủ làm mì trường thọ, nấu một bàn đồ ăn, Lâm Khang Bình vào cửa thấy Tử Tình bận rộn, đồ ăn phong phú như thế, vội hỏi: “Hôm nay là ngày lành gì mà Tình nhi tự mình xuống bếp, thật thơm, ta thích ăn đồ ăn người làm.” Nói xong liền ôm Tử Tình, hôn một cái.

Vừa vặn Tăng Thụy Tường và Thắm thị mang theo mẹ con Lưu thị cùng một nhà ba người Tử Lộc, Tử Thọ, Tử Hỉ, Tử Vũ tiến vào, nhìn thấy một màn này, Lưu thị cười trêu ghẹo: “Ta thấy không phải đồ ăn thơm, mà là muối muối thơm nhỉ, nhìn các người sống cuộc sống ngọt ngào ghê.”

“Đúng vậy, ta cũng hâm mộ! Ta thấy hai người đứng một chỗ thật đứng đôi.” Trần thị cũng cười.

“Được rồi, người đừng chê cười ta nữa, hôm nay là ngày lành gì mà mọi người đông đủ thế này?” Lâm Khang Bình nhếch miệng hỏi, Tử Tình đang véo sau lưng hắn.

“Ngày lành gì mà người không biết? Hôm nay ta không phải đến tay không nhé, là đến đây cướp chén mì thọ để ăn.” Lưu thị nói.

Tử Tình mời mọi người ngồi xuống, sau đó múc cho Lâm Khang Bình một chén mì sợi, nói: “Hôm nay là sinh nhật của người, ta cố ý để người bất ngờ, thế nào, có thích không?”

Lúc này, Thắm thị lấy ra một bộ đồ mới, nói: “Khang Bình, đây là chút tâm ý của cha cùng nương, nương chúc người cả đời khỏe mạnh cường tráng bình an, giống như tên của người đấy, cuộc sống hạnh phúc với Tình nhi.”

Lâm Khang Bình nghe xong sửng sốt, hồi lâu mới nói: “Hình như ta không nói cho người biết ta sinh nhật ngày nào nhỉ, cho tới bây giờ ta còn không nhớ đến sinh nhật của mình, ta luôn luôn lo lắng sợ hãi, sợ người biết sinh nhật của ta mà ghét bỏ ta, ta là mệnh quý, không ngờ người đã biết, càng không ngờ người chẳng những không ghét bỏ ta, trả còn chuẩn bị lễ vật cho ta, làm ta có cảm giác gia đình.” Lâm Khang Bình liền cung kính dập đầu lạy ba cái cho Tăng Thụy Tường và Thắm thị. “Cám ơn lễ vật của cha mẹ, cũng cảm ơn cha mẹ cho ta một gia đình, càng cảm ơn người đã đem Tình nhi gả cho ta.”

Thắm thị vội nâng Lâm Khang Bình dậy, nói: “Đứa nhỏ này, tục ngữ nói con rể cũng là một nửa con ruột, người làm con rể nhà ta, tự nhiên là người nhà người, về sau đừng nói những lời xa cách như vậy nữa, nương không thích nghe.”

Tử Tình nghe xong, nắm tay Lâm Khang Bình, nói: “Đúng vậy, ta chính là người nhà của người. Ta đừng nói những chuyện không thoải mái nữa, vui vẻ ăn bữa cơm đi.”

“Đúng vậy, không có việc gì thì để ta ăn nhiều món ngon, ta nói cho người biết nhé, ta cùng tam ca tiểu muội tay không mà đến, chỉ có mang miệng và bụng rỗng thôi, lễ vật nợ, khi khác bù lại.” Tử Hỉ nói.

“Xí, ta không đi tay không nhé, ta khắc lại một con dấu cho tỷ phu.” Tử Thọ lấy ra một con dấu bằng bạch ngọc từ trong ống tay áo.

“Đây là động vật gì? Chẳng giống hổ hay báo gì, tam ca. người học đã nhiều năm, mà chỉ có trình độ này à, ta cũng có thể khắc hồ ly thành hổ đấy. Người khắc khi nào, sao ta không biết?” Tử Hỉ hỏi.

“Người biết gì? Cái này gọi là Tì hưu, tương truyền nó là một đứa con của Long Vương, đại biểu cho tài vận, người nhìn cẩn thận nó đi, nó có miệng nhưng không có hậu môn đấy! Ý tứ là chỉ có vô mà không có ra, ta nghe nhiều nhà giàu hoặc người làm ăn buôn bán gia đều thờ cúng thứ này, không phải tỷ phu cũng làm ăn à? Chúc tỷ phu không chỉ khỏe mạnh bình an, mà còn tiền tài dồi dào.” Tử Thọ nói.

“A, khi nào thì tiểu tam biết nói những lời văn vẻ như vậy? So với tiểu tam, thì ta không đáng nhắc tới nhưng tốt xấu gì cũng là một mảnh tâm ý của tẩu tử.” Lưu thị nhận một hộp gỗ từ tay nha hoàn, mở ra, là một bộ ly rượu bằng đồ sứ tinh xảo.

Tử Lộc cùng Trần thị chuẩn bị lễ vật là một bộ tách trà.

Khang Bình cảm ơn, Tử Hỉ nói: “Xem ra, chỉ ta cùng tiểu muội ăn miễn phí, ai kêu chúng ta nhỏ nhất chi, không có biện pháp.”

“Tiểu ca, ta cũng chuẩn bị lễ vật cho tỷ phu nhà, đây, ngươi xem, ta làm cho tỷ phu một đôi tất, một đôi giày, ta không phải là ăn miễn phí.” Tử Vũ mở ra gói đồ nhỏ trong tay, chất vải giống quần áo Thẩm thị may.

“Làm chi vậy? Chỉ còn thừa một mình ta ăn miễn phí, ngươi không phúc hậu, ta cứ tưởng ngươi đến tay không, sợ chỉ có ngươi không tặng quà, ngươi cũng quá mức quá, bỏ lại một mình ta, không nhớ cảm tình huynh đệ gì. Tam ca, ngươi thành thật khai báo đi, ngươi lấy bạc ở đâu mà mua ngọc?” Tử Hỉ gõ cái bàn kêu lên.

“Đây là một khối ngọc tốt nhất trong số ngọc tỷ phu cho ta để luyện tập, ta đã nghĩ khắc một khối cho tỷ phu từ lâu rồi.” Tử Thọ nói.

“Tiểu tứ, ngươi ăn miễn phí cũng không phải lần một lần hai, tỷ ngươi cùng tỷ phu sẽ không trách ngươi, không phải ta đã nói trước rồi à, chỗ nào ngươi cũng ăn được hết.” Lưu thị nói, tất cả mọi người nở nụ cười.

“Được rồi, được rồi, ngồi xuống đi, đồ ăn sắp nguội.” Tăng Thụy Tường nói.

“Đúng vậy, ta ăn trước đi, lát nữa còn có canh khác.” Tử Tình nói.

Tử Vũ nghe xong vội hỏi: “Đại tỷ, còn canh gì hay?”

“Đừng gấp, cơm nước xong nghỉ một lát, chờ tối rồi sẽ biết.” Tử Tình nói.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi ở ghế đá trong viện và xích đu hóng mát, Tiểu Lam phụ trách cắt dưa hấu. Trời khá nồm, Tiểu Thanh tiến vào, gật gật đầu với Tử Tình, Tử Tình nói: “Chúng ta đến trên đảo ngồi một hồi đi.” Rồi đỡ Khang Bình đi ra ngoài.

Vừa lên cầu nổi, Lâm An liền châm pháo nhỏ trên đất, đèn đuốc rực rỡ cùng nổ rộ, đẹp làm cho người ta cảm thán. Qua cầu nổi, pháo hết, Tiểu Thanh châm ngọn nến trên bàn đá, hai mươi một ngọn nến làm thành hình tròn, ở giữa là một cái bánh ngọt, thật ra đây là bánh ga-tô ở hiện đại, bên cạnh còn đặt bảy tám chén nhỏ.

Tiểu Thanh cầm cái hai chiếc đĩa, gõ leng keng thùng thùng trên chén nhỏ, tiếng nhạc chúc mừng sinh nhật vang lên, Lâm An, Lâm Phúc châm pháo nhỏ hình trái tim, để mọi người đứng ở giữa, bốn gã sai vặt cùng hai nha hoàn cũng hát theo, lúc hát câu “Chúc Khang Bình sinh nhật vui vẻ”, Lâm Khang Bình ôm chặt lấy Tử Tình, Tử Tình cảm giác được có chất lỏng ướt át rơi xuống gò má mình.

“Tình nhi nhiều mưu ma chước quỷ, làm cái sinh nhật còn bày trò đa dạng thế này, đến ta còn suýt khóc nữa.” Thẩm thị nói.

“Ta chưa thấy bao giờ, ai biết muội muội nghĩ thế nào, khó trách tướng công luôn luôn nói muội muội từ nhỏ đã cổ linh tinh quái, tâm tư không giống người khác. Bây giờ đúng là được mở rộng tầm mắt.” Lưu thị cũng đỏ hồng mắt.

Tử Tình nhận cái dao trúc từ tay Tiểu Thanh, đưa cho Khang Bình, nói: “Theo lệ thường thì ngươi phải tự cắt bánh ngọt này. Có ước nguyện gì thì nói trong lòng ba lần, đừng nói ra, rồi thổi nến, sau đó chia bánh ngọt ọi người ăn.”

“Đại tỷ, năm nay ta sinh nhật ngươi cũng phải làm cho ta, thật đẹp, ta rất thích.” Tử Vũ nói.

Tử Tình xoa đầu nàng, nói: “Con nít con nôi mà sinh nhật gì?” Thấy Tử Vũ chu môi thật cao, Tử Tình vội cười đồng ý, mọi người ăn xong bánh ngọt, lại ở đình hóng mát ngồi một hồi, rồi giải tán.

Lâm Khang Bình đỡ Tử Tình hồi ốc, Tử Tình rửa mặt, thay đổi một bộ váy màu đỏ, càng làm da thịt trắng nõn như ngọc, chuẩn bị cho Khang Bình một áo ngủ ngắn tay, Lâm Khang Bình một phen ôm lấy nàng để trên giường, vuốt ve toàn thân Tử Tình, Tử Tình kéo dây lưng cột áo ngủ của hắn ra, cắn tai Lâm Khang Bình: “Nương ta bảo sau ba tháng, nhẹ một chút cũng không sao, ta đem chính mình làm quà tặng cho ngươi, ngươi muốn không?”

Lâm Khang Bình nghe xong vui vẻ cực kì, làm gì có thể nhịn xuống nữa, một phen ôm lấy Tử Tình. Hai người ép buộc đến nửa đêm, chợt nghe Tử Tình “Ồi” một tiếng.

Lâm Khang Bình lập tức nhảy từ trên người Tử Tình xuống, vội hỏi: “Như thế nào?”

“Đứa nhỏ đập, người sờ đi, chắc nó có ý kiến: trẻ như vậy còn không ngủ, làm hấn cũng ngủ không được.” Tử Tình sáng giọng.

Lâm Khang Bình nghe xong, đặt tay lên bụng Tử Tình, quả thật thấy đến đứa nhỏ đập nhẹ một cái, Lâm Khang Bình cực kì ngạc nhiên, không chịu ngủ, luôn luôn để tay trên bụng Tử Tình, ai ngờ đứa nhỏ không thêm nể hấn, chắc là một mối mà ngủ, hại hấn ngồi một hồi lâu.

Ngày kế, sáng sớm, Lâm Khang Bình lại cực kì không muốn mà xuất phát đến Việt thành, lần này Tử Tình không chuyển về Tăng gia ở nữa, người trong nhà nhiều, chuyện cũng không thiếu, hai nha hoàn theo nàng chuyển vào tây ốc của nội viện, thay phiên gác đêm.

202. Chương 202: Tự Làm Sợi Len

Thời tiết dần dần mát mẻ, lại nhân lúc Lâm Khang Bình không có ở nhà, Tử Tình muốn làm gì cũng không có người quản lý, liền mở lông dê lúc trước đã phơi, ngửi ngửi, không có mùi gì, hiệu quả cũng không tệ.

Tử Tình phái Lâm An đưa đến Bạch Đường thôn cho nhị cữu nương cùng tam biểu tẩu, không ngờ thật đúng là làm thành len sợi, về phần làm thế nào, Tử Tình sẽ không theo học, dù sao mình sức lực có hạn, chỉ làm phần mình cho tốt là được.

Tử Tình một khi đã cao hứng, lại bảo Lâm Sơn Lâm Phong đến sau núi cắt lông dê một lần nữa, mặt khác bên chanh viên có vài chục con dê, đều cắt hết lông, lại theo cách làm lần trước, chưng chưng nấu nấu phơi phơi, hết bảy tám ngày mới tốt.

Len sợi thí nghiệm thành công, đáng tiếc màu sắc vàng không ra vàng, trắng ra không trắng, còn phải đem đi nhuộm màu, lần thứ hai làm len sợi phải được tầm hai mươi cân, Lâm An đưa đi An Châu thành, nhuộm đỏ, xanh, lục, hồng.

Buổi tối, Tử Tình bắt đầu dạy Tiểu Thanh Tiểu Lam đan áo lông, Tiểu Thanh vừa nghe, ánh mắt híp thành một đường chỉ, hỏi: “Nãi nãi, người thật sự có thể dạy chúng ta học cái này sao?”

Tử Tình thấy nàng hưng phấn, còn có chút không hiểu, cố ý trả lời: “Thế nào, không muốn học?”

“Đâu có, nãi nãi, ta thấy nãi nãi dùng hai gậy trúc đưa đến đưa đi, có thể dệt thành một cái áo xinh đẹp như vậy, ta đã muốn học rồi, nhưng nãi nãi không nói, nô tì không dám mở miệng.” Tiểu Thanh đi theo Tử Tình thời gian dài, biết Tử Tình tương đối tùy ý, cho nên, nói chuyện cũng dần dần buông lỏng, không phải lúc nào cũng nô tì nô tì. Tiểu Lam ổn trọng hơn Tiểu Thanh, cho nên, chuyện trong nhà Tử Tình phần lớn giao cho nàng.

Thấy Tử Tình chọc Tiểu Thanh, Tiểu Lam cũng nhịn không được mà khóe miệng cười mỉm, Tử Tình thấy dùng gậy trúc gõ nàng một cái. Nói: “Người cười trộm cái gì? Nói ra để mọi người cùng vui vẻ nào.”

“Nãi nãi lại lấy hai chúng ta làm trò cười, chúng ta làm nô tài, chủ tử vui vẻ thì nô tài vui vẻ.” Tiểu Lam nói.

“Xùy, khẩu thị tâm phi (miệng nói khác mà trong lòng nghĩ khác).” Tử Tình bĩu môi.

“Nãi nãi, nhanh dạy chúng ta đi.” Tiểu thanh nói.

“Được, dạy các người. Các người phải chăm chỉ mà học, ta nói trước nhé, đan được một cái áo len nào, ta kiểm tra xem có đủ cách không, đủ thì các người được ba trăm văn một cái.”

“A, còn trả thù lao? Thật tốt quá. Ta có năng lực kiếm bạc rồi.” Tiểu Thanh nhảy lên nói.

“Nãi nãi, nếu không đủ tư cách thì sao?” Tiểu Lam hỏi.

“A, còn có không có đủ tư cách nữa à?” Tiểu Thanh ừ ừ.

“Không đủ thì tháo ra đan lại, các người chỉ cần chăm chú là học được thôi, vì vậy không thể đan nhiều làm đau ánh mắt, đêm dài từ từ, chúng ta vừa vện vừa đan vừa nói chuyện, bằng không, thời gian này chẳng có gì để chơi cả.” Tử Tình duỗi thắt lưng.

Tử Tình làm mẫu cách làm, có lẽ là tình trời cho của nữ nhân mà hai người học được rất nhanh. Ít nhất là hơn nhiều so với lúc Tử Tình lần đầu tiên học.

Tử Tình đan trước cho Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, dùng len sợi mà Lâm Khang Bình mang đến, Tử Tình cảm thấy chất lượng len này hơn len mình tự làm ra một ít, chủ yếu là mềm hơn. Lần này Lâm Khang Bình ra ngoài, Tử Tình bảo hắn mang nhiều len sợi về, nhất là chỉ thêu, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.

Ngày này, sáng sớm Tử Tình và Tiểu Thanh về nhà mẹ đẻ, Thẩm thị nói: “Hôm nay người ở lại ăn cơm đi, nhị dưỡng người tặng con vịt, năm nay bọn họ đưa quà tặng lễ sớm.”

“A? Không thể nào, mới cuối tháng mà đưa quà tặng lễ đến, không phải có chuyện gì khác chứ?” Tử Tình hỏi.

Từ sau khi Điền thị chúc thọ, Tử Tình liền chưa thấy Xuân Ngọc cùng Hạ Ngọc, bụng Thu Ngọc nghe nói cũng không nhỏ, cho nên không đến. Theo lý mà nói thì quà tặng lễ đưa trước năm sáu ngày còn tính là quá nhiều, nào có ai đưa trước nửa tháng, cũng không phải quá xa, một năm gặp được vài lần.

“Ta thấy nhị dưỡng người có chút tâm sự, cho nên ta hỏi, là sức khỏe nhị cô người không được tốt, liên quan đến đại cô người, nghe nói, Quế Anh thành thân ở tháng mười, chắc đại cô người há mồm vay tiền nhị cô, nhị cô người không đáp ứng, đại cô người nói vài câu khó nghe làm nhị cô người lại bị bệnh, nhị dưỡng người vội vàng vàng đến tìm Chu đại phu, muốn bốc ít thang thuốc, thuận tiện đưa quà tặng lễ luôn.”

“Nào có ai bốc thuốc như vậy, gay cả bệnh nhân cũng không thấy mà có thể bốc thuốc? Nhị cô cùng nhị dưỡng quá hồ đồ.”

“Ôi, có biện pháp nào? Nhị cô người bây giờ cũng không dám ở quá lâu chỗ lão phòng, sợ mình tạo gánh nặng cho bà người, đại nương người một năm cho ba lượng bạc, suốt ngày còn lãi nhải tám chín lần, nàng sao có thể ở được? Mà bên bà người chắc cũng không dư dả gì.”

Tử Tình suy nghĩ, không thể nào, Chu thị cho 3 lượng bạc, hơn nữa Tử Phúc, Tử Lộc cùng mình cho 3 lượng, cũng có 6 lượng bạc, lại không có chi tiêu gì lớn, hai lão nhân có thể ăn bao nhiêu? Gạo và rau không cần mua, ăn ít thịt thì kiểu gì mà không dư dả chứ?

“Nương, dù sao chỗ ta cũng không có chuyện gì, không bằng, ta phái người đón nhị cô đến, tốt xấu gì cũng nên để Chu đại phu bắt mạch, lỡ chậm trễ gì thì mất nhiều hơn được đấy.” Tử Tình nghĩ nghĩ nói.

“Việc này không dễ làm, người mà quan tâm nàng, chỉ sợ đại cô người còn muốn đi tìm nhị cô vay tiền, nàng chắc là cảm thấy chúng ta không thể mặc kệ nhị cô, tính tình nhị cô người mềm lòng giống cha người, nàng lại không thích nhà đại cô, cho nên, nàng cũng không biết nên làm thế nào?”

“Thì cứ đón đến đây đã, cũng không thể bởi vì chút chuyện này mà để nhị cô chữa bệnh chậm trễ, ta thấy nhị cô cũng là người biết tốt xấu, không cảm bạc chúng ta cho đi trợ cấp một nhà đại cô, bằng không lần này sẽ không tức giận mà sinh bệnh.” Tử Tình nghĩ đến Hạ Ngọc, vẫn có vài phần đồng tình, ít nhất, mỗi lần đưa quà tặng cho nhà mẹ đẻ, tốt xấu gì cũng đưa cho Thẩm thị một hai con vịt hoặc là rau khô tự làm, từng ấy không đáng giá bao nhiêu, nhưng có tấm lòng, hưởng hồ, lúc thành thân Tử Tình, thêm trang không tệ.

“Được, làm theo ý người đi, cũng đỡ lo lắng.” Thẩm thị thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đang nói, Trần thị tiến vào hỏi: “Nương, ta vừa nhổ lông vịt xong, nhưng mấy lông tơ khó nhổ, Vĩnh Tùng đã tỉnh, ta muốn cho nó ăn sữa, đành phải để Tiểu Thanh giúp, muội muội, người không để ý chứ?”

Thẩm thị trở về một câu, “Đã biết.”

Sau khi Trần thị rời khỏi, Tử Tình đột nhiên nhớ tới lông tơ này không phải là nguyên liệu làm áo lông sao? Nhớ trước kia xem truyện xuyên không, nữ chủ phát minh áo lông, mình có thể làm được len sợi, áo lông càng đơn giản, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi rồi, mà nhà mình nuôi nhiều con vịt cùng ngỗng trắng lớn như vậy, sao có thể để lãng phí tài nguyên chứ?

Nghĩ vậy, Tử Tình vội ra ngoài nói với Tiểu Thanh: “Cẩn thận chút, đem lông tơ mịn cất lại cho ta, ta có chỗ dùng.”

“Nãi nãi, có được bao nhiêu đâu, đủ làm cái gì? Nhỏ cũng phiền toái nữa.” Tiểu Thanh quyết miệng than thở.

“Con oắt này, càng ngày càng làm càn, ta bảo người làm gì thì làm cái đó, về sau lông vịt nhà mình cũng cất lại cho ta. Nhưng người cũng nhắc nhở ta đấy, ngày mai sai Lâm An ra ngoài mua một ít đi.” Tử Tình cười nói.

Tử Tình nghĩ đến mùa hè người phía nam đều thích ăn vịt, hơn nữa lại tới gần Trung thu, nhà nhà đều muốn giết vịt, Lâm An cũng đang rảnh, Tử Tình để hắn đi thu mua nhiều lông vịt mao trở về, chỉ chọn những lông vịt mềm mại tinh tế, chưng chưng nấu nấu, phơi nắng khô, chuẩn bị làm áo. Đương nhiên, đây là nói sau.

Giữa trưa, lúc ăn cơm, Tử Tình ở lại uống hai chén canh vịt, sau khi ăn xong, Thẩm thị dẫn Tử Vũ đi ra ngoài, Tử Tình đưa Vĩnh Liên một hồi, để đứa nhỏ gọi mình cô cô, diện mạo tiểu hài tử giống Tử Tình vài phần, rất trắng nõn, mắt to vụt sáng, còn không đến hai tuổi, nói không ít từ, nhưng lại không kêu “Cô cô”, Tử Tình dạy nửa ngày, mà nhá miệng là “Đô đô”, Tử Tình đùa nghịch, đứa nhỏ cũng có chút không kiên nhẫn, giơ tay muốn Lưu thị ôm.

“Đô đô của đứa nhỏ à, Vĩnh Liên cũng nên nghỉ ngơi thôi, chọc một lát nữa là khó đỡ lắm.” Lưu thị cười nói.

“Ta thấy muội phu ra ngoài rồi mà sao muội muội không chuyển đến ở? Theo ta thì chúng ta ở trò chuyện thì còn náo nhiệt, dù sao các ca ca người cũng không ở nhà, người mà đến thì có thể hưởng thụ cảm giác ôm con nhé.” Trần thị cười nói.

“Thôi đi, nhị tẩu, người muốn dỗ ta đến làm bảo mẫu thì cứ việc nói thẳng, còn hưởng thụ cảm giác ôm con nhé. Đúng rồi, nhị tẩu, tiệm cơm nhà người thế nào rồi?”

“Mua cửa hàng bên cạnh, làm mấy cái nhà gian (những căn phòng lịch sự, tao nhã), sâu sau thì tạm thời để trống, cha mẹ ta nói để tương lai chúng ta đến ở, nhị ca người còn muốn ở châu học hai năm, nhìn hẳn tương lai thế nào rồi nói sau.” Trần thị nói.

“Đệ muội đúng là có khả năng, không đến hai năm đã có thể thu lại vốn, ta thấy nhà người không cần lo chuyện tiền nong nữa rồi.” Lưu thị nói.

“Làm gì mà thu lại hết được, toàn bộ sản hết năm trăm lượng bạc, hơn nữa có một ít chi tiêu khác, tổng cộng hết hơn bảy trăm lượng, bây giờ mới thu về tầm ba bốn trăm mà thôi, may mà có muội muội hỗ trợ. Tẩu tử không giống ta, muội muội nhà mẹ đẻ của người cũng sắp lấy chồng, gả đến nhà giàu trong An Châu thành, đệ đệ người lại người chăm chỉ, chỉ sợ sang năm đã là tú tài. Hoàn cảnh nhà ta các người cũng biết, ta là đại tỷ, ta có thể giúp bọn hắn một phen, sau này liền xem bọn hắn tự làm thế nào.” Trần thị thở dài.

“Kia là gọi là nhà giàu gì, chẳng qua là một tiểu địa chủ ở trong thành mà thôi, ta thấy chưa chắc đã có điều kiện bằng chúng ta đâu.” Lưu thị giải thích.

“Nhị tẩu nói mấy thứ này làm gì? Lúc trước, điều kiện nhà của ta, không phải là nghèo đói sao, chỉ cần có tâm thì không sợ không sống tốt.” Tử Tình khuyên nhủ.

“Cũng có lý. Đúng rồi, Tử Tình, nghe nói, người làm thành nhiều len sợi, lúc này, lại muốn mua lông vịt làm gì?” Lưu thị đột nhiên hỏi.

Đang nói, Thẩm thị dẫn Tử Vũ vào cửa .

203. Chương 203: Vay Tiền

Sắc mặt Thẩm thị có chút không tốt, Tử Vũ cũng vậy, thì ra hai người đến lão phòng một chuyến, tìm Chu thị thương lượng chuyện đưa bụng lễ cho Thu Ngọc, nhưng Chu thị đi vắng, vào thành thăm Tử Bình, Tử Bình bụng cũng không nhỏ, chắc cũng sắp sinh.

“Thấy đại nương người không ở nhà, ta đã muốn về, ai ngờ bà người lôi kéo ta nói nửa ngày, đơn giản là nói ngày cực khổ gian nan như thế nào, đại nương người hà khắc bọn họ như thế nào, còn nói nhị cô người cũng bởi vì trong nhà khó khăn mà có bệnh cũng không dám về nhà mẹ đẻ để trị, ta không có nhân nại nghe xong, mất công hôm nay ta còn đưa một ổ trứng gà cho bà.” Thẩm thị nói.

“Nương, ý ta của ta mà muốn ăn thịt heo, người lại cho trứng gà, người không nghe bà nói ư, đã gần một tháng không ngửi đến mùi thịt, mà ta rõ ràng nhớ được là mấy ngày hôm trước chúng ta đưa thịt cho bọn hần, bà ta cứ như vậy, chúng ta làm chuyện tốt gì bà đều vĩnh viễn không nhớ được.” Tử Vũ thở phì phì.

“Bọn người lúc tết có cho bọn hần bạc, sao không nói gì với chúng ta, tiểu cô người cho bà một văn tiền, bà đều hận không thể đến nói cho chúng ta. Quên đi, không nói điều này nữa, vừa rồi ta cũng là có chút giận đến hồ đồ, trở về oán giận một chút, trong lòng cũng khoan khoái hơn.” Thẩm thị nói.

Ngày kế, sáng sớm, Tử Tình bảo Lâm An đi đón Hạ Ngọc, vừa khéo, Vương Thiết Sơn đến đưa bạc cùng sổ sách, nói thê tử Lí thị của hần hôm qua đã sinh con trai, Tử Tình dẫn Tiểu Thanh Tiểu Lam, muốn đích thân đến chạnh viên, lễ vật thì Tử Tình đã chuẩn bị tốt, một dây xích bạc, một bộ quần áo, đáng tiếc, bị các nàng ngăn cản.

Tiểu Lam chìa bụng Tử Tình, trịnh trọng nói: “Nãi nãi, Lâm An không ở nhà, người có thai mà đi trên đường, e là bất tiện.”

Hơn bốn tháng, bụng quả thật đã hơi nhô, Tử Tình cảm thấy ra ngoài như vậy thật có chút thẹn thùng, đành phải cùng hai nàng định về nhà mẹ đẻ nhìn một cái.

Ba người mới ra cổng, đã gặp phải Điền thị, Chu thị đang kéo chuông cửa Tăng gia, vừa thấy Tử Tình, Chu thị vội hỏi: “Tử Tình. Nương người ở nhà không? Tiểu cô người sắp sinh đứa nhỏ, hôm qua nương người đi lại tìm ta thương lượng chuyện đưa bụng lễ, vừa khéo ta không ở nhà, hôm nay ta đi lại tìm nàng.”

Thấy Tử Tình dẫn hai nha hoàn ra cửa, Điền thị hỏi đi làm gì.

“Nhà Vương Thiết Sơn sinh con trai, vừa đưa tin tới, nên muốn đưa lễ.” Tử Tình đáp.

“Phái nha hoàn đi xem một chuyến không phải là được à. Một cái nô tài còn cần người đi thăm? Cô cô trượt thì sắp sinh đứa nhỏ, không đi thăm lại muốn đi thăm người ngoài? Tử Bình cũng sắp sinh đấy, người đi thăm nó đi.” Điền thị nói.

“Bà, bụng ta thế này thì sao dám ra ngoài, để Tiểu Lam đi một chuyến, ta đang muốn về nhà thăm nương, nên cùng đi ra thôi.” Tử Tình nói xong. Chu thị cùng Điền thị không hẹn mà cùng nhìn về phía gói đồ trong tay Tiểu Lam, mà Tử Tình phái Tiểu Lam đi rồi.

Đang nói, nha hoàn đỡ Lưu thị đi mở cửa. Tử Tình thấy bụng Lưu thị không nhỏ, liền cười hỏi: “Đại tẩu, sao người tới mở cửa? Nương bọn họ không ở nhà à?”

“Cha đi học đường, nương cùng Tử Vũ ở phía sau núi, cháu kia của người đang làm âm ỉ kia, nên ta đi ra, dù sao đại phu nói cũng đi nhiều mới tốt.” Lưu thị nói.

Mọi người vào cửa, Tử Tình sai Tiểu Thanh đi tìm Thẩm thị, mình tự mình pha hai chén trà bưng lên, tìm cái ghế dựa ngồi xuống. Chu thị lôi kéo Tử Tình, thân thiết hỏi là mấy tháng rồi, có mệt hay không, còn nôn ọe không, Tử Tình nhin lại sự nghi ngờ trong lòng, cùng Chu thị nói chuyện.

“Theo lý thì Đại nương đã nên đến thăm người sớm, nhưng người cũng biết, đại nương phải làm tương đối nhiều việc, tiểu đệ người không nghe lời, mặc dù bây giờ ở học đường có cha người quản, nhưng chỉ sợ là đứa bướng bỉnh. Chuyện Bình tỷ của người lại càng nhiều, mang thai rồi còn muốn quan tâm đến chuyện

ăn uống của cả gia đình, tỷ phú người thì không làm gì cả, ba ngày đánh ngư hai ngày phơi vông, quanh năm suốt tháng kiếm được từng ấy bạc còn chưa đủ mua một bộ quần áo của người, làm gì có phúc như người đâu, ra ngoài còn có hai người hầu hạ. Với lại, hai năm này, may mà các người giúp nàg một phen.”

“Đại nương, nhìn người nói kia, bây giờ Bình tỷ cũng coi như đã dần xếp ổn thỏa rồi, tốt xấu gì cũng yên ổn sống trong thành, có nhà của mình, lại chịu khổ vài năm thì có ngày khá lên thôi.” Tử Tình không biết ý đồ của Chu thị, nói vài câu ba phải, sao cũng được.

“Ôi, thế thì muốn chờ tới khi nào? Ta lần này vào trong thành, đại tỷ người nói với ta rằng đại tỷ phú người muốn mở cửa hàng trong thành, thế mới có cái tiền thu chứ, nhiều con thì càng tốn nhiều bạc, phải không? Không phải cả nhà Nhị tẩu người đều mở quán ăn ở thành à? Nghe nói buôn bán không sai. Đại tỷ phú người nhàn rồi, lại lẩn lộn nhiều năm ở thành, sao không quen được? Ta nghĩ có việc gì đứng đắn mà cố định để làm cũng không sai, đỡ hần ba ngày đánh cá hai ngày phơi vông (ý là công việc bấp bênh, ngày không ngày có).”

“Có việc làm đứng đắn thì tốt, khó được lúc tỷ phú suy nghĩ cẩn thận đạo lý này, nhưng tự mình mở cửa hàng cũng không phải dễ dàng, nhị tẩu ta được cả gia đình giúp mới được thế đấy.” Tử Tình nói, trong lòng nổi lên nghi ngờ, mở cửa hàng thì liên quan thì với nàg? Lần trước không phải đã cự tuyệt sao? Còn chưa xong à?

“Không phải còn có bọn Tam Mao cùng Tứ Mao à? Tam Mao đã học nghề nhiều năm, vừa vặn đến cửa hàng nhà mình học hỏi kinh nghiệm.” Điền thị nói.

“À, thì ra đại nương muốn hợp tác với nhà đại cô. Vây chúc mừng đại nương trước.” Tử Tình nói.

Lưu thị thấy vậy, chào hỏi, liền dẫn nha hoàn ra ngoài, Điền thị thấy chỉ còn liền thừa Tử Tình cùng Tiểu Thanh, liền nói: “Tử Tình à, người xem, một bộ quần áo của người đã vài chục lượng bạc, Bình tỷ người cuộc sống quả thật cũng gian nan, thôi thì nể tình hồi nhỏ Bình tỷ hay chiếu cố người, quần áo cũ cũng không biết cho người bao nhiêu bộ, người cũng nên ra tay giúp nàg một phen, mà chẳng qua là giống người làm mấy bộ quần áo mà thôi.”

Tử Tình nghe vậy, thì ra hai người đã thương lượng tốt, muốn tống tiền mình, chỉ sợ là bạc ượn không biết mấy trăm năm mới trả, nói mượn, còn không bằng trực tiếp nói đưa bạc đây cho rồi.

Tử Tình cười nói: “Bà, lời này người sai rồi, ta tổng cộng chỉ có một bộ giá y thôi, hết bao nhiêu bạc thì ta thật sự không biết, người nhìn đồ ta mặc đi, làm gì mà mấy chục lượng bạc, lời này mà nói ra ngoài, người biết còn không cười đến rụng răng mới lạ đấy.”

Đang nói, Thẩm thị dẫn Tử Vũ vào cửa .

Tử Tình vội nói: “Nương, bà cùng đại nương đi lại tìm người thương lượng chuyện đưa bụng lễ cho tiểu cô cô.”

“Nương, đại tẩu, từng ấy chuyện mà để các người đến một chuyến à, cứ theo bình thường là được. Đúng rồi, Tử Tình phải Lâm An đi đón Hạ Ngọc xem bệnh, chắc là đã đón về rồi.” Thẩm thị nói.

Thẩm thị nói xong lại nói với Tử Tình: “Mới vừa rồi thấy Lâm Sơn ở cửa tìm người, hình như tam thúc người đến, nói gì mà đậu cần người đi hái. Người đi đi, chỉ sợ hần còn chờ người ở trong nhà, Khang Bình cũng không ở nhà, việc này, người phải tốn nhiều tâm tư, còn nữa, nhị cô người mà đến thì ta sẽ phái người nói cho người biết, ta nhìn xem nàg nguyên ý ở đâu, tỷ nữa lại nói.”

Tử Tình nghe xong vội đứng dậy cáo từ, Tiểu Thanh đi lên đỡ nàg, đi rồi.

Điền thị cùng Chu thị thấy vậy, há miệng thở dốc, chưa nói điều ra. Điền thị nghe nói Hạ Ngọc muốn đến, Tử Tình lại đi rồi, càng ngồi không yên, nói cũng chưa nói vài câu, liền về nhà.

Tử Tình về nhà, cũng không nhìn thấy tam thúc, mới biết Thẩm thị chắc là nghe được lời Điền thị nói, nên lấy cớ để nàg đi trước. Nhưng Tử Tình nghĩ đậu quả thật là nên hái, liền sai Lâm Sơn đi mời Tăng Thụy Ngọc đến.

Cơm chiều xong, Tử Tình vừa định trở về chỗ Thẩm thị, đã thấy Tăng Thụy Tường một mình đi tới, Tử Tình vội vào phòng, Tăng Thụy Tường sắp mở miệng, nhìn nhìn nha hoàn bên cạnh, Tử Tình thấy vậy liền

sai các nàng đi xuống.

“Tình nhi, bà người cùng đại nương bảo Tử Toàn truyền lời, nên ta đến một chuyến, nói muốn mượn bạc của người, người không phản đối, lại bị nương người đuổi đi, phải không?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Cha, bà cùng đại nương nói là tỷ phu nhà Bình tỷ muốn mở cửa hàng, vừa mới nói chuyện mượn bạc thì nương liền tiến vào nói có người tìm ta, ta mới đi.”

“Đại nương người nói muốn mượn một trăm lượng bạc của người, thật ra thì chuyện này bà của người đã nói với ta lâu rồi, Đại Mao nhà đại cô người muốn mở cửa hàng, ta không đồng ý, nương người cũng sẽ không đồng ý, mà bạc cũng không ở trong tay ta, lúc này không biết nghĩ như thế nào mà hợp tác cùng đại tỷ phu người nữa? Cũng không biết các nàng nghĩ như thế nào mà đến mượn bạc người.”

Tử Tình nghe xong, tức giận, thế mà dám nói dối nàng nói dối, tuy rằng Tử Tình cũng không định mượn bạc, nhưng biết là hợp tác với Đại Mao thì không có cửa đâu. Cũng không biết bọn họ nghĩ như thế nào, quan hệ hai nhà cương cứng như vậy mà dựa vào cái gì liền đình ninh mình sẽ đưa bạc lên?

“Cha, một trăm lượng, đại cha không ăn không uống phải mất mười năm mới kiếm được, Đại Mao một năm mới kiếm được 5 lượng bạc, mở miệng là một trăm lượng, bọn họ nghĩ được à? Mở cửa hàng là chuyện dễ dàng như vậy? Người nhìn bọn họ đi, ai có thể buôn bán được cửa hàng? Người nào người nấy hết ăn lại nằm, chỉ biết tính kế người khác, bạc này ta không mượn. Với lại, chỉ bằng chuyện năm đó Đại Mao gây ra, ta còn đem bạc đưa lên cửa ả, Khang Bình không nói, chỉ sợ người ngoài biết còn mắng chúng ta ngu ngốc. Nhưng thưa cha, vừa rồi bà chỉ bảo Tam Mao Tứ Mao hợp tác, chứ không nhắc tới Đại Mao đấy.”

“Ta không biết chuyện cụ thể xảy ra, dù sao lúc đó ta đã cự tuyệt, tuy rằng nhà đại cô người quả thật là khó khăn, Bình tỷ người cũng vậy, nhưng cũng không đến mức ăn không đủ no, người làm việc gì, tóm lại là phải dựa vào chính mình, đừng luôn nghĩ dựa vào người khác mà một bước lên trời, làm gì có chuyện tốt như vậy?” Tăng Thụy Tường nói.

204. Chương 204: Thăm Bệnh

“Năm đó chúng ta còn khó khăn hơn bọn hần bây giờ, có ai nghĩ tới giúp chúng ta một phen không? Rõ ràng biết chúng ta ăn không đủ no, bà vẫn đem lương thực kéo đến nhà đại cô. Ta thấy bọn hần biết bà bất công như vậy nên không thêm làm gì, chỉ ngồi chờ ăn thôi, mấy năm nay, người kiếm được bạc đều hiếu kính bà, bà không cho bọn họ mới là lạ. Nhìn xem, lúc bà chúc thọ, đại cô biểu hiện thế nào, bà còn chưa chết tâm, không biết ai thật tình đối tốt với bà. Cứ thấy chúng ta khăm khá. Trong nhà có thể có hôm nay là dựa vào sự vất vả của chúng ta, mà không phải mỗi ngày sống phóng túng, nằm ngủ ngon mà có được, ngay cả Tử Vũ mỗi ngày còn phải làm không ít chuyện. Bọn họ một đám nam nhân to đùng to đoàng, sao không thể ăn chút khổ? Cha, người đừng phiền chuyện này, ta cảm thấy bọn họ bị bà làm thành tật xấu rồi, dù sao không làm cũng có người nuôi, tội gì không làm? Lúc này rơi xuống trong tay đại cha, bọn họ ăn một năm khổ, vẫn chịu không nổi? Muốn đến chỗ ta? Nghĩ Khang Bình không ở nhà, ta là người không có chủ ý à?”

Tăng Thụy Tường nghe xong, im lặng, lời Tử Tình nói làm xúc động áy náy ở đáy lòng hần, hần chưa nuôi nhà mình một thứ gì, toàn dựa vào thê tử dẫn các con mà làm ra, nuôi cha mẹ cháu ngoại trai nhiều năm như vậy, bây giờ còn muốn tính kế con mình, đúng là đồ vô ơn.

“Quên đi, không nói chuyện này nữa, ta cũng chỉ là lo lắng cho người mới đi lại nhìn xem. Nghe nương người nói, nhị cô người là người tìm người đón về, đứa nhỏ à, phụ thân đi lại là nói cho người một tiếng, nhị cô người không bệnh nặng lắm, nhưng phải bồi bổ vài ngày mới nhúc nhích được, nàng cũng là người đáng thương.”

“Cha, người yên tâm, lát nữa hỏi nàng một chút, nếu nguyện ý thì ta để nàng đến đây ở, nếu không đồng ý, muốn cùng ông bà, mỗi ngày ta sẽ phái Lâm An đưa gạo rau cho nàng, dù sao cũng không để tâm lý nàng có gánh nặng. Như vậy thì đại nương muốn nói gì cũng nói không nên lời.”

Tăng Thụy Tường nghe xong vui mừng gật gật đầu, nói: “Đứa nhỏ, người nghĩ thật chu đáo, làm như vậy đi, ta lại đưa cho bọn họ một 1 lượng để trợ giúp tiền được cho nhị cô người. Người thì đưa ít đồ cho bà cùng đại nương người xem, các nàng cũng không nói được gì.”

Ngày kế, Tử Tình thay một đồ rộng rãi, bụng không lộ ra lắm. Tiểu Thanh đỡ nàng, Tiểu Lam bưng một rổ đồ ăn, một con gà mái đã thịt sẵn, còn có hai điều con cá trích lớn bằng bàn tay, Lâm An công một túi gạo, đi thăm Hạ Ngọc.

Từ lúc Điền thị chúc thọ, Tử Tình còn chưa tới lão phòng, trùng hợp, Chu bà bà ở đối diện và Lưu thím cách vách đều thấy được Tử Tình bọn họ ôm không ít thứ đến, đều cười nói: “Tử Tình, khó trách mấy hôm nay không thấy người đi lại. Thì ra là có oa nhi, mấy tháng rồi?”

Tử Tình cười, cũng chào hỏi, nói: “Ta còn tưởng rằng bụng không lớn, không ngờ các người liếc mắt một cái đã nhìn ra.”

“Có cái gì chứ, nhìn dáng đi và bụng của người, tám phần là con trai, không tin, người chờ đứa nhỏ sinh ra là biết.” Chu bà bà nói.

“Trời ạ, Tử Tình đúng là tốt số. Từ lúc ở riêng, nhà mẹ đẻ càng ngày càng khá giả, đại ca còn sắp làm quan, gả cho người chồng có khả năng, có tiền, lại không cần hầu hạ mẹ chồng, tự mình làm chủ nhà, bây giờ lại sắp sinh con trai. Chắc chắn, thật đúng là mệnh tốt.” Lưu thím cười nói.

“Con người á, có phúc hay không thì phải xem làm người thế nào, nhiều năm như vậy, người cũng không phải không biết cha mẹ Tử Tình là người thế nào đấy.” Chu bà bà nói.

Lưu thím nói với Chu bà bà: “Điều này cũng đúng, bà Tăng gia cũng có số tốt, nàng dâu lão nhị mỗi lần trở về dâu đi tay không, xem này, hôm nay cháu gái mang thai mà cũng đến tặng đồ. Haizz, đáng tiếc.” Câu sau có chút nhẹ, Tử Tình cũng không biết là có ý gì.

Chu thị ở cửa chính phơi quần áo, thấy Tử Tình, vội cười nói: “Người là khách ít đến, vài tháng cũng chưa thấy người đến thăm ông bà, sao hôm nay lại đến?” Nói xong ánh mắt liền nhìn trong rổ.

“Nghe đại nương nói kìa, chẳng phải ta không tiện ra ngoài à? Nhị cô thế nào rồi? Nghe nói sức khỏe nàng không tốt, nên ta đưa ít đồ ăn đến.” Tử Tình nói.

“Nàng có thể thế nào? Còn không phải giống mấy lần trước à, nghe nói năm đó nhị cô người vì tức mà bị bệnh, là người làm chủ muốn ra bạc cho nhị cô người xây nhà. Chắc chắn, Tử Tình, lúc đó người mới bao lớn? Đại nương biết người từ nhỏ là người lượng thiện, biết nghĩ về người thân, cũng không tiếc bạc, cho nên ra tay cũng hào phóng, nhân nghĩa.” Chu thị nói.

Tử Tình còn chưa có nói tiếp, vừa khéo Điền thị nghe thấy động tĩnh, từ trong phòng đi ra, cũng nhìn thoáng qua rổ trước, cười nói: “Tử Tình, người tới thăm nhị cô người à? Cũng may mà nhị cô người được người lo lắng, vừa rồi Chu đại phu còn nói sức khỏe nhị cô người phải bồi bổ nhiều, ta đang phát sầu vì chuyện lấy cái gì để bổ cho nàng? Người lại cầm gà đến, người nghĩ thật chu đáo.” Nói xong sẽ nhận lấy rổ.

“Trời trời, nương à, không bằng giao cho ta đi, người đi cùng Tử Tình nói chuyện với Hạ Ngọc, ta giúp người hầm canh gà. Không bằng, giữa trưa, chúng ta cũng ăn, Tử Toàn đã lâu chưa được ăn thịt, dù sao Tử Tình cũng cầm không ít rau xanh đến mà. Còn nữa, có từng này gạo là đủ.” Chu thị vươn tay muốn nhận rổ.

Tiểu Lam né đi, nói: “Để nô tì làm cho, nãi nãi còn cầm theo ít được liệu để hầm với canh gà.”

“Được liệu gì? Canh gà đang ngon lại bỏ được liệu làm cái gì?” Chu thị hỏi.

Tử Tình cười cười, nói: “Không có gì đâu, chỉ là thêm ít sâm để nhị cô bồi bổ. Sao không thấy ông?”

“À, ông người đến vườn rau. Tử Tình, đến ngồi bên này đi.” Chu thị lấy ra một cái ghế.

Tử Tình trong lòng cười thầm, chắc là còn chưa chết tâm, cho rằng mình tới cửa đưa tin tức tốt? Hoặc là mình nghe vài câu hay là có thể đem dâng bạc lên?

Hạ Ngọc ở trong phòng, nghe thấy động tĩnh, hô một câu: “Là Tử Tình đến sao?”

Tử Tình vào phòng, Hạ Ngọc đã tựa vào đầu giường, may mà không quá gầy yếu như Tử Tình tưởng tượng, ít nhất là hốc mắt không hãm sâu lắm, xem ra chỉ bị tức giận nhỏ.

“Ta cũng không bị gì nghiêm trọng, người lại hao tâm tổn sức phái người đến đón ta. Cơ thể người không tiện, đừng chạy tới chạy lui. Ta nằm hai ngày, không có việc gì ta sẽ đến thăm người.”

“Ta đưa tới cho người mấy đồ ăn, nương ta cũng nói nên đi nhiều, với lại bây giờ bụng còn nhỏ mà. Tiểu cô sắp sinh, đúng rồi, người nguyện ý thì đến nhà ta ở vài ngày đi, người muốn cùng ông bà thì mỗi ngày ta sẽ cho người đưa đồ ăn tới cho người, người an tâm dưỡng bệnh. Bạc bõc thuốc đủ không?”

“Điều này cũng đúng, tiểu cô người sắp sinh, dù sao ta cũng phải đến một chuyến, ta không có chuyện gì, vẫn ở đây đi, đồ ăn thì người không cần đưa đến cho ta, lát nữa ta tự bỏ tiền mua thịt là được. Người nhanh về nhà nghỉ ngơi đi, chờ ta khỏe thì ta sẽ tìm người nói chuyện.” Hạ Ngọc sốt ruột đuổi Tử Tình đi, Tử Tình cũng đoán được nguyên do, dù sao mình cũng không có chuyện gì, liền cáo từ.

Chu thị không ngờ Tử Tình đi khẩn cấp như vậy, nhìn Điền thị, nói: “Lâu lâu mới đến thì ở lại ăn bữa cơm đi, có sẵn canh gà, người cũng có thể bồi bổ thêm. Đại nương còn muốn tìm người trò chuyện.”

“Đại nương, ta thật sự có việc, các người uống đi.” Tử Tình nói xong, Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam đỡ nàng bước đi, Lâm An thì ở đằng sau ngăn cản, Chu thị cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Tử Tình đi xa.

“Nãi nãi, đại nương người chắc chắn là mở miệng mượn bạc, lần trước nãi nãi còn không trực tiếp cự tuyệt, các nàng còn nghĩ rằng nãi nãi sẽ cho đấy? Theo ta thì nãi nãi cứ nói thẳng, hai chữ thôi, không mượn. Chuyện tốt gì có thể cho chúng ta chứ? Lần đó nãi nãi bị bệnh, bọn họ có ai đến thăm nãi nãi một lần chứ?” Tiểu Thanh cảm giận nói.

Tử Tình vươn một ngón trỏ, dùng sức búng nàng một cái, cười nói: “Được, về sau việc này liền giao cho Tiểu Thanh của chúng ta làm.”

Tiểu Thanh quyết miệng, dậm chân, cầm vạt áo Tử Tình nói: “Nãi nãi lại lấy nô tì làm trò cười.”

Tử Tình trực tiếp trở về nhà mẹ đẻ, vừa lúc Thẩm thị ở trong phòng thêu áo khoác cho Hà thị mặc vào đại thọ bảy mươi, có Lưu thị ở bên cạnh, Trần thị nói xong ít chuyện, lại nói đến giữa trưa muốn ăn gì, Tử Tình cười: “Vừa mới đưa đến lão phòng một con gà, không bằng chúng ta làm cá ăn đi, cay mới ăn ngon. Canh gà uống ngấy rồi, ta muốn uống canh cá cơ. Nếu không thì đến chỗ ta đi?”

“Người muốn ăn gì thì ăn cái đó, may mà Khang Bình nhà người làm vài hồ nước nuôi cá, chẳng trách nương nói người tham ăn. Người bình thường có đồ ăn là tốt rồi, có một chén canh gà uống đã quá đủ, người còn ghét bỏ?” Lưu thị cười nói.

“Muội muội, người muốn ăn cay à? Lúc ta mang thai Vĩnh Tùng cũng muốn ăn cay, không phải đều nói chu cay là sinh con gái à? Ta thấy chẳng đúng?” Trần thị hỏi.

“Người thật đúng là nói khéo, vừa rồi ta đi lão phòng, Chu bà bà ở đối diện cũng nói ta sinh con trai, nương, người nói bà ấy xem đúng không?”

“Sinh gái hay trai đều được, ông trời ban ân mà. Đúng rồi, nhị cô người có khỏe không? Người qua bên kia có đụng phải chuyện gì khác không?” Thẩm thị nói.

“Nhị cô thì khỏe, nhưng đụng tới đại nương, khen ta đủ kiểu, ngay cả chuyện năm đó ta làm chủ cho nhị cô mấy chục lượng bạc xây nhà còn lục ra để nói, bảo ta là người lương thiện, ta nhin nửa ngày mới không cười ra tiếng. Đại nương vì mượn bạc cho bọn hần mà tổn công ghê.” Tử Tình cười nói.

“Người đừng cười, cẩn thận nàng nói với muội phu cái gì đó, ly gián các người.” Trần thị nói, nàng cũng từng bị Chu thị làm như vậy.

“Chuyện này thì người yên tâm, trong lòng muội phu, lời ai nói cũng không bằng muội muội đâu.” Lưu thị cười nói.

“Lời này ta tin. Đứa nhỏ Khang Bình này đối xử Tình nhi tốt mà.” Thẩm thị cũng cười.

“Nương, đại tẩu giễu cợt ta thì thôi, sao người cũng chê cười nữ nhi ruột thịt của người vậy?” Tử Tình ôm Thẩm thị làm nũng.

Mọi người ngồi còn nở nụ cười một hồi, Tử Tình nhớ chuyện trong nhà, nên không ở lại ăn cơm.

Hạ Ngọc ba ngày sau mới tới được, Tử Tình đang cùng thương lượng Tăng Thụy Ngọc chuyện Khang trang, nhân lúc Khang Bình không ở nhà, Tử Tình ủy thác cho Tăng Thụy Ngọc làm.

Tăng Thụy Ngọc vừa đi, Hạ Ngọc nói: “Tử Tình càng ngày càng có khả năng, lại mua một mảnh hoang lớn, thu dọn thế nào? Sao nghe nói người hái đậu xong rồi để xác cây đậu đầy làm đất màu mỡ hơn?”

“Đất hoang thì kém, trồng đậu thì sản lượng cũng không rất cao, không bằng đốt nó luôn cho nhanh. Đứng rồi, nhị cô, nghe nói lần này người sinh bệnh liên quan đến đại cô, sao lại vậy? Đại cô nghĩ thế nào làm muốn hợp tác với Tử Bình làm buôn bán? Bọn họ không phải chán ghét lẫn nhau à?” Tử Tình đối với vấn đề này quả thật là không nghĩ ra, với tính tình của Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị, chướng mắt một nhà Xuân Ngọc, hận không thể đoạn giao luôn, hơn nữa, hai nhà ai cũng không chịu thiệt, không phải ba ngày hai chuyện vì chút lợi ích nhỏ xíu mà đánh tui à? Ai dám vay tiền cho bọn hắn? Ném vào nước vẫn có tiếng vang đấy.

“Ta nói cũng không rõ ràng, nửa tháng trước, đại cô cùng đại nương người dẫn Quế Anh tới nhà của ta, Quế Anh hình như sẽ cưới vào mừng tám tháng mười, đại cô người ý là trong nhà thật sự lấy không ra tiền bạc để đặt mua đồ cưới, nhà trai cũng nghèo, lại không muốn ủy khuất đứa nhỏ, muốn mượn mười lượng bạc chỗ ta. Mười lượng bạc thì ta có, nhưng nói thật, mấy năm nay, nếu không có người cùng nương người trợ cấp ta, ta cũng không tiết kiệm nổi từng này bạc, ta có chút do dự, với lại nông dân chúng ta thành thân, có bao nhiêu làm bấy nhiêu, cần gì phải phùng má giả làm người mập (ý là nghèo mà giả làm người giàu)?”

“Người ượn?”

“Không có, ta chỉ có ý định, đại nương người nói, ‘ta biết người vài năm nay cất được nhiều bạc, không bằng, người lấy ra để bọn Đại Mao mở cái cửa hàng. Đại Mao nó thích mở cửa hàng riêng lắm rồi, làm tiểu nhị nhiều năm thì rất rõ ràng chuyện mở cửa hàng buôn bán, còn có Tam Mao nữa, Tứ Mao cũng rảnh rồi, cơ hội thật tốt. Hạ Ngọc, người cũng biết nhà đại tỷ thế nào, đến cái ăn còn phải sầu não. Người coi như giúp đỡ cháu mình đi, kiếm được bạc lập tức cả vốn lẫn lời trả lại cho người. Dù sao người mà có chuyện gì, còn có cả nhà nhị ca chiếu cố người, người cũng không cần dùng bạc, người còn sầu cái gì?’”

“Đại cô thật đúng là buồn cười. không lấy được gì ở nhà của ta, chỗ bà cũng không lấy được bạc, lại chạy đến nhà người? Nàng tính toán đúng đẹp nhỉ?” Tử Tình nói.

“Ta vốn có chút buông lỏng, mượn để Quế Anh làm đồ cưới, dù sao nàng tuổi không nhỏ, nữ nhân cả đời này chỉ gả được một lần, ai không muốn làm cho có thể diện? Nhưng sau này nghe đại nương người nói, trong lòng ta cảm thấy việc này không đáng tin, ta hay bị bệnh, lúc cần dùng bạc thì có thể tìm người cùng nương người à? Sau đó nói cho các người biết, bạc của ta thì đại tỷ cầm rồi, ta thành người thế nào? Cho nên ta không đồng ý, đại cô người cùng Quế Anh liền bắt đầu khóc kể, ở nhà ta khóc nửa ngày, kể lể ta, nói lúc nhỏ, nàng ôm bông ta thế nào, ta sinh bệnh, chiếu cố ta thế nào. Ta lại là người ăn nói vụng về, sẽ không mở miệng, chỉ biết tức giận trong lòng. Haizz, có khi, cũng cảm thấy đại cô người đáng thương, cho dù nàng không đúng, nhưng dù sao cũng là tỷ ruột của ta, trong lòng ta thật khó chịu, ta biết, ta có hôm nay đều nhờ vào các người, nhưng bọn họ như vậy, trong lòng ta vẫn không nhận được. Tử Tình, ta không biết phải làm gì mới tốt nữa?”

Tử Tình biết Hạ Ngọc rối rắm, nàng tính tình giống Tăng Thụy Tường, thiện lương mà yếu đuối, nhưng nàng vẫn có chỗ không giống Tăng Thụy Tường, có này mâu thuẫn xung đột với Xuân Ngọc, quan hệ tỷ muội thì thân thiết hơn huynh, cho nên, Hạ Ngọc rối rắm, Tử Tình cũng hiểu.

“Ngày đó người đón ta về nhà mẹ đẻ, ta mới biết được lão công Tử Bình cũng muốn mở cửa hàng, hai nhà đều không có tiền vốn. Đại cô người nhờ bà người đến chỗ cha người mở miệng mượn, ai ngờ cha người không đồng ý. Sau này nghĩ đến chuyện mấy nhà cùng góp tiền, đại cô người ra một ít, đại nương người ra một ít, ta ra một ít, tiểu cô người ra một ít. Nhưng tiểu cô người không ra, nói không có tiền, có tiền cũng không ượn, còn lên dặn dò ta không được ượn, nói mấy người này làm việc không đáng tin. Bọn họ mới nghĩ đến chuyện mượn người, cho nên ta mới bảo người nhanh chóng rời đi, lỡ đại nương người mở miệng, ta sợ người khó cự tuyệt.”

“Ta có cái gì mà khó chứ, bà cùng đại nương đã đi tìm ta, nhưng lúc đó bà không nói là có Đại Mao, chỉ nói

có Tam Mao cùng Tứ Mao. Nhị cô, ta biết người không đành lòng nhìn một nhà đại cô chịu khổ, nhưng nếu một nhà đại cô mấy năm nay chăm chỉ trồng trọt, tuyệt đối không đến nỗi như hôm nay, không phải bọn họ ỷ vào ông bà ta bất công, có thể nuôi bọn họ à? Ta nói thật, nếu, nhị cô à, nếu người giống bà, cầm bạc của chúng ta đi trợ cấp đại cô, như vậy, về sau nếu người có chuyện thì chúng ta sẽ không giúp nữa. Người cũng biết, quan hệ hai nhà mà không có ông bà thì đã sớm đoạn giao rồi.”

Hạ Ngọc nghe xong vội gật đầu, nói: ”Ta biết chuyện này, trong

205. Chương 205: Hạ Ngọc Buồn Rầu

206. Chương 207: Khang Bình Bị Thương

Thì ra là Hà thị làm ít đồ mà nàng thích ăn cho Tử Tình, “Bà ngoại để ta đưa tới cho người, ta nói là bây giờ người đã mời đầu bếp riêng, muốn ăn gì mà không có, nhưng bà ngoại người nói đây là tâm ý của bà, ta đành phải đưa tới cho người.” Thầm thị nói xong mở ra gói đồ trong tay, là mấy cái bánh làm bằng gạo nếp cùng bột đậu, có hấp, có chiên, Tử Tình ăn một cái.

“Nương, sao không đón bà ngoại đến đây?” Tử Tình hỏi.

“Sao ta không muốn đón chứ? Nhưng sắp tháng tám, bà không chịu đến, đại cữu bọn họ còn nói ớn bày tiệc đại thọ bảy mươi.” Thầm thị nói.

“Chắc chắn to hơn đại thọ sáu mươi.” Tử Vũ cười nói.

“Đó là phải rồi, ta sẽ tặng một bộ trang sức vàng.” Tử Tình cười nói.

“Không cần đâu, người làm một cái khăn buộc đầu như của bà nội người ấy, ta thấy đeo rất đẹp.” Thầm thị nói.

“Nương, đó gọi là đai buộc đầu, ta biết rồi, ta nhất định sẽ tìm một miếng ngọc tốt.” Tử Tình đáp ứng.

Mùng sáu tháng tám, Thu Ngọc sinh nữ nhi, mười bốn tháng tám, Tử Bình cũng sinh nữ nhi, Tử Tình cùng Lưu thị Trần thị chuẩn bị một phần lễ tặng đi, tặng không nhiều, chỉ là chút trứng gà cùng vải dẹt.

Trung thu đến mà Lâm Khang Bình còn chưa trở về, đây chính là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Trong lòng Tử Tình có chút lo sợ bất an, ăn không ngon, ngủ không yên, luôn nôn nóng.

Mười lăm, buổi tối, ánh trăng như nước, Tử Tình ở trên đình hóng mát, mang trái cây cúng, hương nến, hứa nguyện với ánh trăng: “Thần tiên trên trời, bồ tát, quý dưới trần, xin phù hộ Lâm Khang Bình có thể bình an trở về, tiểu nữ vô cùng cảm kích.”

Tử Tình đang quỳ cầu nguyện, Lâm Phong chạy tới, thở hổn hển nói: “Nãi nãi, gia đã trở lại, Lâm Phúc công vào, gia bị thương, máu me đầy người.”

Tử Tình vừa nghe, vội đứng lên, run run rẩy rẩy muốn chạy đi, mà chân mềm nhũn, may mà Tiểu Thanh Tiểu Lam tỉnh mắt đỡ nàng.

Lâm An thấy vậy, khiển trách một câu: “Còn không mau đi hỗ trợ. Nói làm gì? Hoang mang rối loạn làm nãi nãi bị nguy hiểm, cẩn thận gia lột da người.”

Lâm Phong sợ tới mức vội chạy ra cổng, vừa chạy vừa than thở, Lâm An cũng chạy theo.

Tử Tình thất tha thất thiếu đi qua cầu nổi, dưới sự giúp đỡ của Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam mà nghiêng ngã chao đảo vào sân, Lâm Phúc công Lâm Khang Bình vào, Tử Tình thấy thân thể Lâm Khang Bình đầy máu, cố gắng không ngất xỉu, chỉ huy Lâm Phúc đem hũ đặt ở trên giường phòng ngoài. Tiến lên, cởi áo Lâm Khang Bình, miệng vết thương ở trên bụng, không biết là đao hay là kiếm làm bị thương, một vết thật dài, máu đã ngừng, dùng kim mao.

Tử Tình sai Tiểu Thanh đi nấu nước, Tiểu Lam lấy rượu đế, rượu đế này là do Tử Tình cố ý nấu ra, chuyên môn dùng để khử độc, Lâm An Lâm Phúc giúp đỡ Tử Tình cởi quần áo bẩn của Lâm Khang Bình ra, dùng nước ấm lau người trước. Lại dùng rượu đế lau lau miệng vết thương cho hắn.

Làm xong chuyện này, Tử Tình sờ sờ trán Lâm Khang Bình, sốt cao không ngừng, Tử Tình vừa dùng rượu hạ nhiệt cho hắn, vừa phân phó Lâm An đi mời Chu đại phu đến.

Chu đại phu bắt mạch, xem miệng vết thương, hỏi: “Đây là vết đao chém, miệng vết thương còn hơi thâm, may mà kịp thời dùng được, đã không còn chảy máu. May mà không nguy hiểm đến tánh mạng, đúng là mệnh lớn. Mà sao lại bị thế này?”

Lâm Phúc liếc mắt Tử Tình một cái, Tử Tình nói: “Tướng công trên đường về, qua Xương châu thì gặp kẻ trộm cướp hại dân hại nước, bị cướp bạc và đồ, tướng công của ta biết một ít thế võ đơn giản, chỉ sợ đối phương là bị bạc làm đỏ mắt.”

“Sao bây giờ rối loạn thế nhỉ? Haizz, chỗ ta có chút thuốc trị thương tự ta chế ra, bình thường dùng cho người săn thú, chắc là dùng được.”

“Chu đại phu, việc này, ta hi vọng người có thể giữ bí mật, ta sợ truyền đi ra ngoài, những người đó lỡ tìm tới cửa tới trả thù thì hỏng mất.” Tử Tình nói.

Chờ chu đại phu viết phương thuốc, Lâm An đi bốc thuốc, và lấy thốc trị thương, Tiểu Lam hầm được, Tử Tình lại dứt mãi mà không được, không biết như thế nào cho phải, Tiểu Lam kéo Tử Bình đến một bên, nói: “Chủ tử, lúc trước người bị bệnh, không uống thuốc vô, gia ngâm thuốc trong miệng, rồi dứt cho người, người cũng thử đi.”

Tử Tình nghe vậy, việc này không có nghe Lâm Khang Bình nói qua, nhưng lúc này, Tử Tình cũng bất chấp xấu hổ, để Tiểu Thanh, Tiểu Lam ở lại hỗ trợ, ngâm một hộp thuốc, để lên miệng Lâm Khang Bình, có lẽ là trong tiềm thức nhớ được hương vị của Tử Tình, nên hắn há mồm, Tử Tình mừng khôn tả xiết, rất nhanh một ngụm một ngụm đem thuốc cho hắn uống vào.

Mớm xong được, Tử Tình mới có công phu gọi Lâm Phúc tới, hỏi chuyện gì xảy ra. Nhìn sắc mặt vừa rồi của Lâm Phúc, chỉ sợ còn có lời không thể nói cho người ngoài.

Nguyên lai mà Lâm Khang Bình trước kia đi Việt thành đều bằng đường thủy, nhưng lần này bởi vì nhớ Tử Tình, một người mang thai ở nhà một người, nên muốn trở về nhanh, liền mượn chiếc xe ngựa, đi đường bộ.

“Ai ngờ vừa qua Lĩnh Nam, tiến vào đường núi thì đụng phải hai thế lực đang chém giết nhau, nhìn là biết có thâm cừu đại hận, muốn đưa nhau vào chỗ chết, hai bên chết không ít, nhưng tình thế vẫn nghiêng về một phía, có một bên chỉ còn hai người. Gia nguyên bản không định chõ mồm vào, sau này thấy một vị quý công tử cả người đầy máu, hấp hối, lấy ra một khối ngọc bội, xin gia chuyển cho đứa con mà hắn không kịp gặp mặt, lời này đã động gia. Gia nhất thời mềm lòng, liền ra tay, đối phương có rất nhiều người, xuống tay lại ngoan độc, ta công vị công tử nọ, gia và người kia cản phía sau, mới chạy ra ngoài được, nào ngờ gia vẫn bị thương, cố gắng để không ngã xuống, vừa đến chỗ không có người, gia lấy ra hầu bao, lấy mấy cọng kim mao dùng ỉnh, cũng cho quý công tử kia dùng chút, nhanh chóng cầm được máu. Tuy từng của quý công tử cũng bị trọng thương (thương nặng), bọn họ thả tín hiệu, có người đến đón bọn họ đi, nguyên bản là cũng muốn mang gia đi, gia không chịu, nói chủ tử chắc chắn ở nhà chờ mong, bảo ta đưa hắn trở lại, bọn họ cho chúng ta một chiếc xe ngựa, ta đánh xe, ngựa không dùng vó chạy trở về, hết hai ngày thời gian, trên đường đi, gia lúc ngắt lúc tỉnh, ta không dám dừng lại tìm đại phu.” Lâm Phúc nói.

May mà lần này Lâm Khang Bình dẫn theo người, Lâm An, Lâm Phúc vốn có chút võ công cơ bản, vài năm nay đi theo Lâm Khang Bình luyện võ, Tử Tình suy nghĩ, nên lại mua Lâm Phong, Lâm Sơn, phái Lâm Phúc đi theo Lâm Khang Bình, không ngờ có chỗ trọng dụng, Tử Tình thưởng Lâm Phúc hai lượng, để hắn đi nghỉ tạm.

Giờ phút này, Tử Tình vô cùng cảm kích Tiêu Tú Thủy, nếu không có được nàng cho thì không biết Lâm Khang Bình còn có thể sống trở về hay không. Đúng rồi, Tử Tình nghĩ đến được không chỉ có thể cầm máu, còn có thể giảm nhiệt, lại nhanh chóng tìm ra, bởi cho Lâm Khang Bình, nhìn vết thương lộ thịt, Tử Tình rơi nước mắt.

Tử Tình phất mọi người nghỉ ngơi, bản thân ngồi ở đầu giường, thường xuyên đổi cái khăn ướt mới cho hần. Cũng không biết trải qua bao lâu, thấy Lâm Khang Bình đỡ sốt, Tử Tình buông lỏng, nằm cạnh Lâm Khang Bình mà ngủ.

Lâm Khang Bình tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở phòng, biết bản thân còn sống về nhà, thế mới an ổn, lúc này thấy Tử Tình dựa vào hần mà ngủ, biết nằng thức một đêm, Lâm Khang Bình đau lòng không thôi, không dám lộn xộn, sợ đánh thức Tử Tình.

Lúc này Tiểu Lam rón ra rón rén vào được, Lâm Khang Bình vội vẫy vẫy tay, ai ngờ Tử Tình ngủ cũng không an ổn, đến cùng vẫn tỉnh dậy, thấy Lâm Khang Bình đang nhìn nằng, nước mắt rơi ào ào, Lâm Khang Bình cuống quýt muốn vươn tay lau, không ngờ vừa động, miệng vết thương kéo ra, “Ôi” một tiếng, Tử Tình vội cúi đầu nhìn miệng vết thương, Lâm Khang Bình nhẹ ôm lấy nằng, nói: “Tình nhi, ta không sao, đừng lo lắng, ngủ thêm lúc nữa đi.”

“Người là đồ trứng thối, người rõ ràng đã đáp ứng ta, muốn cùng ta vui vẻ đến già, nhìn con lớn lên, nhưng người đã làm gì hử? Lúc người ra tay không nghĩ tới ta sao? Người mà có nguy hiểm gì, ta cùng đứa nhỏ làm sao bây giờ?” Tử Tình khóc thút thít, nghẹn ngào.

“Tình nhi, người mắng ta đi, nhưng xin người đừng khóc, người rơi nước mắt, trái tim ta sẽ không dễ chịu. Ta nghĩ đến người, nếu hần không nói hần có một đứa nhỏ chưa ra đời, ta nghĩ đến người, nghĩ đến lẽ như có một ngày, ta gặp chuyện như vậy, sẽ có bao nhiêu hi vọng muốn sống trở về nhìn thê tử cùng đứa nhỏ của mình. Suy bụng ta ra bụng người, ta ra tay cứu hần. Tình nhi, ta thật sự không có việc gì, ngoan, đừng khóc, cùng ta nằm thêm lát nữa đi.”

Tử Tình thấy hần đúng là không sao, khóc đủ, nên nằm ở bên người hần, cầm lấy tay hần, chỉ chốc lát lại ngủ.

Lâm Khang Bình nằm hơn nửa tháng mới có thể xuống đất, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đến xem vài lần, cuối cùng cũng yên tâm.

Ngày này, Tử Tình thấy Lâm Khang Bình có thể xuống đất, liền chuyển về nội viện, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình nằm trên tháp quý phi, nói lần này vốn là cầm nhiều đồ về cho Tử Tình, nhiều len sợi, còn có một khối ngọc màu tím, mấy viên trân châu lớn, đều để trên xe mà mình thuê, không biết ai đã nhặt được nữa. Nói xong liền tìm quần áo bẩn cùng giày của hần, nói ngăn phiếu hần để ở chỗ đó.

“Lục hết ra rồi, người giờ mới nhớ à? Tiểu Lam đốt quần áo đó rồi, rách thế thì mặc kiểu gì? Trước khi đốt, lục ra ngăn phiếu một ngàn lượng, ta thấy quá ít, nên kiếm trong giày người được ba ngàn lượng.”

“Tình nhi của ta thật thông minh, có thể nghĩ đến ta giấu ở giày, xem ra, về sau ta không thể giấu tiền riêng rồi.”

Tử Tình nghe vậy, lập tức véo tai hần: “Không phải đã nói là ngay cả người cũng là của ta, còn muốn giấu tiền riêng à, đúng rồi, ta còn thấy một khối ngọc bội, khắc chữ ”Hần“, chẳng lẽ đây là ngọc của người nọ?”

“Nguy rồi, ta quên đưa cho người ta, người ta còn nói để đứa nhỏ chưa ra đời của hần đeo. Ta tìm hần ở đâu đây?”

Đang nói, Tiểu Thanh nói: “Gia, có người tới, nói là đến đưa đồ của gia, thuận tiện lấy thứ của hần đi.”

“Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến, người mau đi xem đi.” Tử Tình đem ngọc bội đưa cho hần.

Sau nửa canh giờ, vẻ mặt Lâm Khang Bình vui mừng vào, một tay còn bê một tảng đá, một tay cầm cái hòm, nói: “Không ngờ bọn họ ghê gớm thật, hơn nửa tháng mà còn có thể giúp ta tìm được mấy thứ này, lại còn tìm được chúng ta.”

Trong lòng Tử Tình sợ hãi, nghĩ đến một điều không tốt, cũng không nghĩ muốn Lâm Khang Bình mất vui.

207. Chương 209: Tiệc Nhà

Tử Tình nhìn thấy Tử Phúc, rất kinh hỉ, vội chào hỏi, lại hỏi khi nào về nhà, một đường có bình an không.

“Đại ca mạnh khỏe, yên tâm đi. Chúng ta hôm nay tới đưa bụng lễ, làm việc chính trước rồi kể chuyện sau.” Tử Phúc cười nói, sờ sờ đầu Tử Tình.

Lâm Khang Bình phân phó Vương bà bà nấu cháo, mấy ngày hôm trước đã thương lượng trước, gạo thì sáng sớm đã ngâm sẵn, nấu xong, Lâm An bọn họ - bốn gã sai vặt bụng, mời tam đường thắm tứ đường thắm của Tử Tình hỗ trợ, tặng đi cho từng nhà.

“Đại tỷ, có mấy ngày không tới mà người đã đổi chỗ ở à? Phòng này thật đúng là ấm áp, còn có một hương mai nữa, rất thoải mái. So ta không phát hiện sớm nhỉ, bằng không, ta cùng tam ca chuyển đến nơi này đọc sách rồi, có phải không Tam ca?”

Tử Thọ gật đầu, nói: “Bây giờ chuyển đến cũng được, vừa vặn tỷ tỷ đang làm phòng ấm áp, chúng ta nhất cái có sẵn.”

“Nghĩ thật ngon, ta muốn sinh đứa nhỏ tại đây, tất cả đồ đạc đều chuyển đến rồi, muốn ở thì chờ ta hết ở cũ nhé.”

“Đáng tiếc, một nơi tốt như vậy, đại tỷ người cũng nên tìm chúng ta để bọn ta giúp người viết vài chữ, nơi tốt như vậy, còn có đình, sao ngay cả cái tấm biển đều không có? Thật đúng là nhà giàu mới nổi, một người còn được chúng ta gả ra ngoài, không sợ bị người nhạo báng.” Tử Hỉ dạo qua một vòng, bĩu môi nói.

“Người ngứa da à, thấy ta nhúc nhích không được, cố ý chọc giận ta hả, nếu như thế, người đem tất cả tấm biển ở chỗ ta viết lên hết, ta mới tha cho người.” Tử Tình lấy tay nâng bụng nói.

“Tình nhi, tiểu tứ học được mấy chữ mà người còn dám để hấn đặt chữ, không làm hỏng chỗ tốt mới lạ, nghĩ cái tên cho đẹp, để Tiểu Nhị viết, Tiểu Tam khắc giúp người.” Tử Phúc cười nói.

“Đại ca, người có ý tứ gì? Ta chẳng qua là luyện trẽ vài năm so với các người mà thôi, tiên sinh còn khen chữ của ta có sức sống đấy.” Tử Hỉ gơ chân.

“Được rồi, vừa rồi Tiểu Tứ nói nơi này vừa ấm vừa hương, không bằng gọi là Ấm Hương uyển đi. Sáng mai tìm một cái biển tốt, để nhị ca viết, rồi nhờ Tiểu Tam khắc lại, còn căn nhà ở rừng trúc bên kia thì để các người tự nghĩ, ta đỡ mệt.” Tử Tình nói.

Đang nói giỡn. Lâm An đi lại đáp lời, Vương Thiết Sơn đưa sổ sách và bạc đến, tặng mười đến con thỏ béo, 4 con dê béo, đều được thịt sẵn.

Tử Tình tiếp nhận sổ sách và tiền, nói: “Không bằng hôm nay chúng ta ăn thịt thỏ cùng thịt dê nướng đi. Kêu vương bà bà chuẩn bị lò nướng và gia vị. Lọc hai bồn thịt dê non và chọn hai con thỏ béo. Dù sao bên này cũng ấm áp, chỗ cũng lớn, không bằng mời cha mẹ bọn họ đi lại, vừa ăn vừa chơi. Coi như ta mở tiệc đón gió cho đại ca.”

“Tốt, ta còn chưa ăn qua. Không bằng lại bắt hai con gà, làm thành món ‘gà hóa’ thử. Không có lá sen, thì dùng lá chuối tây cũng có thể chấp nhận. Ăn xong thì đánh hai bàn mặt chược. Chơi một ngày cho thật đã.” Tử Hỉ cười nói.

“Sao ta cảm thấy tiểu tứ càng ngày càng tham ăn nhỉ, chỉ cần nhắc đến ăn, mặt mày người hớn hở, cười đến nổi híp mắt, trong chúng ta, người là người béo nhất, người xem, thịt trên mặt người phúng phính cả đây này.” Tử Phúc cười nói.

Tử Hỉ vừa nghe, lập tức cúi mặt xuống, Tử Tình đẩy Tử Phúc nói: “Đại ca cũng thật là, biết rõ tiểu tứ sợ người, người còn muốn giỡn hấn. Nhanh đi cùng nhị ca đón cha mẹ, ôm cả bọn nhỏ luôn.” dù sao Tử Phúc cũng là lão đại trong nhà, lúc Tử Hỉ vừa hơn một tuổi đã rời nhà đi huyện học, thời gian hai người ở chung chỉ là mấy ngày nghỉ hàng năm, cho nên Tử Hỉ có vài phần kính sợ với hấn, Tử Tình vội đẩy Tử Phúc ra ngoài.

Tử Phúc, Tử Lộc vừa đi, Tử Hỉ lập tức lại sinh động. Xung phong nhận việc đi bắt gà. Tử Thọ không có việc gì, Tử Tình để hắc viết câu đối, Tiểu Thanh Tiểu Lam đi chuẩn bị đồ. Một lát Lưu thị Trần thị các nàng đi đến trước.

Lưu thị cười hỏi: “Nghe nói muối muối muốn hiểu kính chúng ta ăn đồ mới mẻ, ta cùng nhĩ tẩu người nghe xong liền nhắc chân tới, đừng chê cười chúng ta đấy. Đại ca người nói người luôn có thứ tốt cho chúng ta, chúng ta lại không có gì tốt cho người cả, lông vịt làm quần áo thật đúng là tốt, vừa ấm áp lại vừa nhẹ. Đúng rồi, cách dệt áo lông có thể dạy chúng ta không?”

“Đáng gì đâu, lúc trước thấy người sắp sinh đứa nhỏ, cho đến khi sinh đứa nhỏ cũng không rảnh rỗi tý nào, nếu người muốn học, lúc nào cũng có thể tìm Tiểu Thanh các nàng, ta thì không có sức lực rồi.” Tử Tình nói.

Đang nói, Tăng Thụy Tường, Thẩm thị cùng Tử Vũ đi lại, phản ở gian ngoài có trải da dê, vốn là chuẩn bị cho nha đầu gác đêm, lúc này vừa vặn để mọi người ngồi vòng tròn, ở giữa để chậu than, mọi người cầm xuyên trúc đã găm thịt vào trong tay, bỏ lên nướng, Tử Tình cố ý dùng một chén mè vừng, một chén hạt tiêu đã xay nhỏ, còn có muối cùng các gia vị khác, rắc lên, lập tức ngửi thấy mùi tiêu nồng.

“Đúng rồi, Tình nhi, bà ngoại người nói lúc chúc thọ của bà, người tặng ngọc Quan Âm màu tím, bà rất thích, đáng tiếc là không gặp được người. Còn đai buộc đầu nữa, đeo ngay tại đây luôn. Còn bộ trang sức vàng, bà nói thẳng là người quá lãng phí, muốn ta mang về cho người, ta không đồng ý. Ta nói chờ qua năm, đứa nhỏ trắng tròn, đón nàng đến ở mấy ngày.” Thẩm thị nói.

“Nương, ngọc Quan Âm kia thì ta mời người có tay nghề giỏi nhất An Châu thành điêu khắc, rồi mời sư thầy ở Thanh Nguyên miếu tụng kinh vài ngày, bà ngoại yên tâm mà mang.” Lâm Khang Bình nói.

“Đáng tiếc ta cũng không về kịp, nhà bà ngoại nhiều người, tôn tử cháu chất một đồng lớn, các cậu lại hiếu thuận, lão nhân gia nhìn đã vui mừng. Nhưng ta thấy trên cổ Dung nhi cũng có một chuỗi ngọc vàng, trên đó có mấy miếng ngọc màu tím, cũng là Tình nhi đưa à?” Tử Phúc hỏi.

“Không có gì đâu, ca, dù sao ta sắp sinh đứa nhỏ rồi, người chuẩn bị lễ gặp mặt gì? Ta nói trước nhá, không quý ta không nhận đâu.” Tử Tình cắn một ngụm thịt dê.

“Có muối muối nào nói vậy không hả? Người cho rằng người người đều giống người, có rảnh rỗi đi suy nghĩ mấy chuyện này hả. Đại ca người phải làm việc quan trọng đấy.” Thẩm thị trừng mắt nhìn Tử Tình, giáo huấn.

Tử Phúc ngồi bên phải Tử Tình, sờ sờ đầu Tử Tình, nói: “Tình nhi chọc ta thôi mà, mấy năm nay không biết đã tặng chúng ta bao nhiêu thứ tốt, hồi nhỏ, ca ca đã nói với người, không có việc gì thì nên ra ngoài dạo, có thể gặp được những thứ ngạc nhiên, đúng không? Ngọc màu tím này ta chưa từng thấy qua.”

“Đúng vậy, ta là ai chứ, ngôi sao may mắn rơi thẳng vô người ta mà. Nhưng ngọc màu tím này là Khang Bình mua được từ tay người nước ngoài. Ta cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, nên làm ít thứ mình thích. Đúng rồi, đại ca, áo lông người mặc có được bạn cùng chỗ làm khen không?”

“Bọn họ còn chưa thấy bao giờ. Áo lông cùng trên người ta làm bằng lông vịt, cũng do người sáng tạo à, người nghĩ như thế nào mà được vậy?” Tử Phúc hỏi.

“Dễ thôi, con vịt mùa đông còn bơi trong nước, có thể thấy được là không sợ lạnh, trên người nó có lông tơ mềm mại, ấm áp lại nhẹ, không hơn bông vải à? Lại không đáng nhiều tiền, có phụ thân dạy ta cách xử lý đấy. Mùa đông sang năm, chắc quan to tộc ăn ở kinh thành mặc không ít.” Tử Tình nói.

“Ồ, người còn tính bán đi kinh thành à, bao nhiêu một cái?” Tử Phúc hỏi.

Bỗng nhiên, Lâm Phúc dẫn lão gia tử cùng Điền thị đến, thì ra bọn họ biết hôm nay là ngày Tử Tình đưa bụng lễ, hơn nữa Tử Phúc lại vừa về nhà, cho nên muốn đi lại nhìn xem, đến Tăng gia, thấy không có người, tìm tới chỗ này. “Ăn thứ tốt gì thế? Từ xa đã ngửi thấy mùi, lại không có người muốn gọi ta đến, thật sự là một đám vô lương tâm.” Lão gia tử đi lên liền phụng phịu.

Tử Tình biết hắc cố ý giả vờ, dù sao bây giờ cũng ít khi qua lại, nên đi lên kéo hắc, nói: “Có người mới đưa tới cho ta thịt thỏ cùng thịt dê, ta tham ăn nên muốn nướng nó, lão nhân gia người đã nghe được mùi mà

tới, mau ngồi xuống đi.” Một mặt lại phân phó Tiểu Thanh đến bếp nấu cho Diên thị một chén canh thịt heo, làm một nồi cơm cùng một chậu canh gà với rau đến, một lát nữa giải ngấy. Tử Tình vốn định học người Hàn Quốc dùng rau xà lách quần ăn, nhưng lại sợ quá mức lập dị dẫn tới phiền toái.

“Thật thơm quá, ta như trẻ ra mười tuổi, thể nào cũng phải ăn cho no, trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ có một ngày có thể ăn thịt thỏa thích, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.” Lão gia tử gặm chân thỏ, nói.

Một hồi đồ ăn của Diên thị cũng bưng lên, canh thịt heo còn nóng, Diên thị sớt ruot uống vào miệng, có thể thấy được là bình thường không ăn thịt, Tử Tình thấy, có vài phần không đành lòng, nhưng nghĩ đến việc bà thường làm, thật sự là không thể đồng cảm hơn.

“Trời trời, ‘gà hóa’ của ta, có bị thiêu cháy chưa trời?” Tử Hỉ đột nhiên hô lên. Nói xong bỏ chạy ra bên ngoài, dùng cây gạt lửa, xúc đất lên, lộ ra hai con gà được lá chuối tây bao bọc, cách lớp bùn còn có thể ngửi thấy mùi tiêu, đáng tiếc mọi người ăn không nổi nữa.

Diên thị thấy vội nói: “Không bằng đưa một cái cho tiểu cô nương đi, Mộc Mộc đã năm sáu tuổi, rất thích ăn thịt. Nhà tiểu cô nương lại vừa có thêm một đứa nhỏ, đỡ phần nào hay phần nấy.”

Thẩm thị nghe xong, âm thầm thở dài, trong lòng chỉ có nữ nhi cùng cháu ngoại thôi: “Đã như vậy thì đừng đựng đến hai con gà này, đưa cho Tử Toàn một cái, Mộc Mộc một cái.”

“Làm gì chứ, ta vất vả nửa ngày, ngửi mùi thôi à.” Tử Hỉ không vừa ý.

Tử Tình không vừa ý, nhưng vẫn kêu Lâm An đi một chuyến, không phải là không cho nổi hai con gà, mà là cách làm việc của Diên thị, qua hai năm rồi mà vẫn thế, trong lòng chỉ có ba nữ nhi. Tử Tình vừa rồi hơi áy náy với Diên thị, bây giờ lập tức không còn một mảnh, nói với Tử Hỉ: “Người muốn ăn cái gì thì lúc nào ăn mà chẳng được, tranh với đứa nhỏ làm gì?”

“Được rồi, không ăn nữa, chơi mạt chược đi. Tỷ phụ, ta không có tiền, cho ít tiền tiêu vặt đi.” Tử Hỉ cười hì hì.

“Tôn nữ tể (cháu rể nội) à, hôm nay ông nương cũng không mang tiền theo.” Lão gia tử hô.

208. Chương 210: Tử Tình Sinh Con

209. Chương 211: Tặng Lễ

Thẩm thị cười nói: “Các nương cũng quá nóng vội, đứa nhỏ này còn chưa trắng tròn mà các cậu đã chuẩn bị trước rồi, ta coi xem, có chút thứ tốt gì nào?”

“Nương, nương đừng chê cười chúng ta, tiểu muội nói nương đã đặt một bộ vòng chân phú quý và dây chuyền vàng ở An Châu, chỉ sợ đã sớm đưa tới rồi ấy chứ.” Tử Phúc cười nói.

Tử Phúc cho đứa nhỏ một cái nghiên mực, nói: “Tương lai cháu ngoại này của ta phải đọc sách cho tốt, thi lấy công danh, bằng không, làm hỏng cái nghiên mực Đoan Khê này, ta sẽ đánh mông hắn.”

Tử Tình không hiểu nghiên mực Đoan Khê cái gì, nhận đến, nghiên mực hình vuông, làm bằng đá, có hình hai cây tùng, coi như là thứ lịch sự tao nhã, nói: “Đại ca, nương cũng quá keo kiệt, sai chỉ đưa một cái nghiên mực nát cho chúng ta?”

Tử Phúc liền búng cho Tử Tình một cái: “Người có biết ta mất bao nhiêu công sức mới mua được nó không, nương lại còn nói là nát, không hiểu thì đừng tùy tiện mở miệng, nhị ca nương còn xin ta thật lâu, đáng tiếc, ta chỉ có một cái.”

“Đúng là thứ tốt, đại ca, nương được một lần ra tay hào phóng đấy, muội muội nhanh cất đi, đừng để đại ca hối hận. Nghiên mực Đoan Khê này đứng hàng đầu đấy, cần vào tay ấm áp, như ngọc vậy, khi nào trời lạnh, nước mực cũng không bị dính. Nhị ca chỉ có thể cho cháu ngoại trai một cái ngọc bội, khi nào đặt

tên thì nhờ Tiểu Tam khắc lên, đây là Dương chi ngọc đầy.” Tử Lộc nói xong đưa cho Tử Tình một miếng dương chi ngọc hình tròn.

Tử Tình thầm hổ thẹn, nói: “Đại ca, thật xin lỗi, ta hiểu biết nông cạn, ai bảo các người bình thường không dạy ta nhiều, ta cũng không phải thư sinh mà dùng mấy thứ này. Giống như vật Nhị ca cho, ta vừa thấy là biết dương chi ngọc tốt. Cảm ơn.”

“Tỷ, người nhìn này, người có biết thứ này là gì không?” Tử Thọ là một con dấu được điêu khắc, màu vàng non. Nhìn là biết loại đá thượng hạng.

“Không phải là đá Thọ chứ?” Tử Tình liên tưởng tiết mục trên TV mà mình xem, hình như đã giới thiệu qua, nổi danh với loại đá kê huyết thạch mà Tử Tình mua được lần đó, đều là hàng cao cấp trong số những hàng cao cấp, đắt hơn vàng nhiều.

“Người đứng là biết hàng, không uống công ta mất một phen tâm tư.” Tử Thọ gãi đầu, cười ngây ngô.

Tử Hỉ cũng chuẩn bị một cái ngọc bội, dương chi ngọc điêu khắc thành hình Quan Âm, có thể đeo lên cổ.

“Đây chính là tất cả của cải của ta, để dành nhiều năm, tỷ phụ, tiền tiêu vật ta lại hết rồi, ta cùng tam ca bán câu đối nhiều năm mới mua được hai thứ này.” Tử Hỉ vẻ mặt đau khổ nói.

Tử Tình vừa nghe, nở nụ cười, Lâm Khang Bình cũng cười, chỉ Tử Hỉ: “Không ngờ người hôm nay không phải đến tặng quà cháu cháu người, mà là đến đòi tiền tiêu vật.”

Lưu thị cũng cười nói: “Tiểu tứ đã chuẩn bị nhiều năm trước, biết tỷ của hần sẽ sinh con, nên bắt đầu chuẩn bị lễ vật à? Người khác ai được thế này? Tiểu tứ, người đứng là thần tiên.”

“Có gì đâu, bạc thì để dành nhiều năm, nhưng quà thì giờ mới mua.” Tử Thọ nói.

“Thế thì càng quý trọng, đại muội muội còn chưa thành thân mà mấy đệ đệ đã bắt đầu dành tiền mua quà cho cháu ngoại. Tương lai, cháu ngoại không thể quên được hai người cậu này.” Trần thị cũng cười nói.

Cả nhà nói nói cười cười, Tiểu Thanh bưng một chén canh cá cho Tử Tình, canh cá màu trắng ngà, có mấy cọng hành lá nổi lên bên. Đã qua ba ngày, lần này Thẩm thị bảo Lưu bà tử bỏ thêm chút muối, cho nên Tử Tình uống rất thơm, Tử Hỉ giương mắt nhìn Tử Tình uống, nói: “Tỷ, ta thấy rất thơm, hay để ta nếm thử đi?”

“Tứ đệ thật sự là một đứa trẻ. Gặp người khác ăn cái gì cũng thèm.” Lưu thị cười nói.

Tử Tình vội sai Tiểu Thanh lại bưng bát canh cá đến, Thẩm thị nói: “Nhắc tới vài đứa nhỏ, thật đúng là chri có hần cùng Vũ nhi không chịu khổ, hần đây, lớn lên cùng Tình nhi. Tình nhi từ nhỏ đã thích ăn, hai người tạo thành một cặp tham ăn.”

Mọi người cười vang, Tử Hỉ có chút không nhịn được, dù sao có Lưu thị cùng Trần thị, Tử Tình thấy vậy vội nói: “Nương, phụ thân ở nhà làm gì? Không bằng hôm nay các người liền ở đây ăn cơm đi.”

Đang nói, nha hoàn của Trần thị ôm Vĩnh Tùng đến tìm Trần thị, đứa nhỏ đói bụng, bọn Tử Phúc đều cáo từ.

Tử Tình mỗi ngày trừ ăn uống, chuyện làm nhiều nhất là ngủ, mỗi đêm đứa nhỏ tỉnh ba bốn lần, Tử Tình phải dậy ôm đứa nhỏ, cho bú sữa, đổi tã, cũng may ban ngày lúc đứa nhỏ ngủ, Tử Tình cũng có thể ngủ bù. Lâm Khang Bình thương nàng, tự mình học cách đổi tã và rửa mông linh tinh cho đứa nhỏ. Ngày này, Tử Tình lại ngủ bù, Lâm Khang Bình trông đứa nhỏ, Lâm An đi lại nói đại cô của Tử Tình đến.

Lâm Khang Bình phân phó Tiểu Lam ôm đứa nhỏ, mình thì dẫn theo Tiểu Thanh đến phòng gặp khách, Yến Nhân Đạt Xuân Ngọc Tam Mao, Tứ Mao Ngũ Mao và Hoa Quế đều đến, Lâm Khang Bình nhìn rõ trên đất, cũng là hai mươi cái trứng gà, một miếng thịt nhỏ. Vốn định đuổi đối phương ra ngoài, nhưng nhớ tới lời Thẩm thị nói, coi như tích đức vì đứa nhỏ, biết đối phương còn chưa ăn cơm, liền phân phó Vương bà tử chuẩn bị một bàn cơm đãi.

“Cháu rể thật có phúc, gia nghiệp lớn như vậy, Tử Tình lại sinh con trai đầu lòng, phải ăn mừng thật lớn, làm tiệc rượu vài ngày. Tử Tình từ nhỏ đã thông minh, cô nàng xem nàng lớn lên, không sai được. Trong số những đứa nhỏ, cô người thương yêu nhất cũng là Tử Tình. Vừa nghe nàng sinh đứa nhỏ, vội vàng bỏ

việc nhà đến thăm.” Yến Nhân Đạt nói xong lại nói với Xuân Ngọc: “Người ở nhà không phải là nói nhỏ chất nữ, còn không đi thăm đi à?”

“Dượng khách sao rồi, Khang Bình cảm ơn thay Tử Tình. Nhưng Tử Tình vài ngày nay không ngủ ngon, bây giờ đang ngủ bù.” Lâm Khang Bình nói.

“Khang Bình à, người cũng biết, mấy năm nay, bởi vì đại biểu ca của người cùng Quế Anh, chúng ta cũng rất xin lỗi Tử Tình, nhưng dù sao việc này đã qua nhiều năm, hai người các người lại càng ngày càng giàu có, cũng đã có con rồi, chuyện quá khứ, các người đại nhân đại lượng bỏ qua đi, được không?” Yến Nhân Đạt nói.

“Đúng vậy, cháu rể à, lần trước Quế Anh thành thân, chúng ta đến truyền tin, các người cũng không uống ly rượu mừng, chúng ta cũng không giận người, lần này, nghe nói Tử Tình sinh con trai, ta làm cô nên vội vàng đến đây, chuyện trước kia đừng nhắc lại nữa, Quế Anh cũng đã cưới chậm trễ nhiều năm, chúng ta cũng không trách ai.” Xuân Ngọc nói.

“Bây giờ khó khăn lắm biểu đệ của người mới tìm được nghề nghiệp, muốn hợp tác cùng đại tỷ phu của người mở cái tiệm cơm, cửa hàng cũng tìm được rồi, nhưng không có bạc. Bà người đã cùng Tử Tình nói qua, Tử Tình cũng chưa nói không đồng ý. Người xem có thể giúp đỡ thì giúp đỡ, chất nữ đã sinh con trai, tốt xấu gì cũng nên nể mặt Tình nhi, nhà người giàu có, ột chút là được, cũng không cần nhiều, một trăm hai trăm lượng bạc là đủ, chờ tương lai bọn hân kiếm được bạc, nhất định sẽ trả lại cho người.” Yến Nhân Đạt nói.

Lâm Khang Bình là người ra sao, vừa nghe là biết không lấy được cái dính gì ở chỗ Tử Tình, xoay người tính kế lên người hân, thật không hiểu nên chê cười bọn họ ngu si đầu độn hay nên cười nói bọn họ tham lam, người thường nhìn vào là biết, thế mà vẫn mở miệng được?

“Nghe đại dượng nói kia, ta chỉ có chút sản nghiệp nhỏ bé. Bây giờ đã cuối năm, ta còn có cả đồng chuyện phải làm, tiền tiêu vật hàng tháng của bọn hạ nhân phải trả, tiền thưởng một năm cũng phải đưa, còn quà tặng tết nữa. Đồ ăn đến rồi, dượng cô dùng từ từ. Vừa rồi dượng cũng nói, cuối năm trong nhà bận rộn, ta sẽ không giữ các người ở lại.” Lâm Khang Bình nói xong bước đi, để Tiểu Thanh ở lại hầu hạ.

Yến Nhân Đạt cùng Thu Ngọc nghe xong, tức giận mặt đỏ bừng, không ngờ Lâm Khang Bình lại cự tuyệt bọn họ rõ ràng như thế, một chút mặt mũi cũng không cho, định nhắc chân bước đi, nhưng nhìn đến đồ ăn đầy bàn, bọn nhỏ đã chảy đầy nước miếng, sớm cầm đũa xông về phía trước, làm đi được sao?

Một bàn đồ ăn đầy tràn đã sạch bách, Yến Nhân Đạt ợ no nê, lau miệng đầy mỡ, Ngũ Mao lúc này đã mười một tuổi, nói: “Thực đã nghiền, so với cơm tết của chúng ta còn ngon hơn. Một bàn này còn đáng giá hơn quà ta tặng.”

“Đúng vậy, nếu không phụ thân dẫn bọn người tới làm cái gì? Không phải vì ăn cho đủ à?”

“Người xem, nha hoàn kia ăn mặc còn hơn chúng ta, đã nói nương đưa ta đến đây làm nha hoàn hai năm, nương lại không đưa.” Hoa Quế oán giận.

“Ta không muốn đưa à? Là người ta không muốn, tốt lắm, chúng ta đi nhà bà ngoại người trước đi. Cơm chiều ăn ở nhà bà ngoại xong rồi về.” Xuân Ngọc nói.

Tiểu Thanh tiễn nhà Xuân Ngọc, lại về Ấm Hương uyển báo cáo cùng Tử Tình, Lâm Khang Bình đang bế Tử Tình dứt canh cho nàng, Tử Tình xoay xoay vắn vắn, nói: “Trên người ta rất thối, mấy ngày không được tắm rửa, người cách ta xa một chút đi, nếu không sẽ ghét bỏ ta.”

“Nói vậy, ta thấy rất thơm, chỉ cần là người, mặc kệ mùi gì ta đều thích người.” Nói xong lại hôn một cái.

Tiểu Thanh ở bên ngoài nghe được, mặt đều đỏ, xoay người rời đi.

“Đúng rồi, vừa rồi đại cô bọn họ đến, ta nghe lời nương, tích đức cho con trai, không đuổi bọn họ ra ngoài, để lại một bàn cơm, nhưng đại cô đại dượng cũng quá buồn cười, cứ nhiên há mồm mượn bạc, còn bảo là một hai trăm lượng, nói chuyện ngu ngốc, ta cũng lười nói với bọn họ. Ta sai Lâm An Lâm Phúc, lần sau bọn họ lại đến thì nói chúng ta không có ở nhà. Ta chán nhìn mặt bọn họ.”

“Da mặt thật dày, hừ, cũng không nghĩ lúc Quế Anh thành thân, bọn họ đến truyền tin, chúng ta không những không đi mà một văn tiền cũng không cho. Bà cùng đại nương há mồm ta còn chưa đồng ý utor bạc, bọn họ còn dám mở miệng với người, thật sự là ngu xuẩn. Thấy ta sinh con, sẽ không so đo bọn họ à? Quên đi, đừng nói với bọn họ, cứ đoạn giao cho nhanh, dù sao chuyện nhà bọn họ chúng ta đều không tham gia.” Tử Tình nói.

“Cũng đúng, ta đã nghĩ như vậy, không tìm bọn họ làm phiền là được lắm rồi, xem ra, bọn họ mấy ngày gần đây sống thoải mái quá.” Lâm Khang Bình cúi đầu nói.

210. Chương 212: Khang Bình Đuổi Người

“Tiểu nha đầu lừa đảo, người biết cái gì hả? Một con gà nào mà không bán 10 văn, người lại dám nói một trăm văn, người giết tiền à?” Xuân Ngọc reo lên.

“Đại cô của nãi nãi à, gà sống thì 1 con mười văn, nhưng chúng ta bùng gà sống lên à? Không phải đã thịt đã nhổ lông đã nướng ư? Phải biết rằng Vương bà bà của chúng ta cũng không phải là một đầu bếp hạng thường, người có biết nãi nãi một tháng cho Vương bà bà bao nhiêu tiền công không? Đến ăn một bữa, ta còn chưa lấy thêm tiền ấy chứ?” Tiểu Thanh đếm trên đầu ngón tay.

Xuân Ngọc chỉ vào Tiểu Thanh: “Người, người. . .”

Chu thị cười nói: “Đại muội muội à, ăn thì đã ăn rồi, năm trăm văn tiền cũng không mệt, người ngày thường có thể ăn được bàn tiệc như vậy à? Người còn muốn quà đáp lễ gì? Với lại không thấy chủ nhà cho lễ, người lại đến đòi, ta lần đầu tiên nghe nói đấy, nói ra ngoài là thành một chuyện cười rồi.”

Thẩm thị thấy, lắc đầu, vừa vặn Tiểu Lam mang rổ nhà Xuân Ngọc ra, nói: “Nãi nãi, quy củ của nhà giàu lúc chúng ta làm là thân thích có hoàn cảnh khó khăn một chút đến tặng lễ, chỉ lấy mỗi thứ một nửa, một nửa kia làm đáp lễ, còn cho lễ nhiều hơn thì sợ là khinh thường người ta nghèo khó, không biết nãi nãi có quy củ gì?”

“A, còn phải chú ý điều này ta, ta thật đúng là không biết, không để mọi người nghĩ lầm ta khinh thường đại cô, như vậy đi, chuyện này liền giao cho người, chia trứng gà ra, còn miếng thịt nữa, người cũng cắt ra một nửa đi, cắt cho cẩn thận, đừng bên nhiều bên ít, để đại cô chọn trước, thừa lại, vừa rồi bà của ta nói muốn ăn thịt, cho đưa cho bà đi.” Tử Tình phân phó.

Tiểu Lam quỳ gối đáp, cũng không nhìn sắc mặt mọi người, một bộ nghiêm trang cầm con dao, cắt thịt thành hai miếng, Thẩm thị cố nhịn cười, nhận lấy rổ, giao cho Xuân Ngọc, nói: “Lúc này có thể đi rồi đấy, trời tối không dễ về đâu.”

“Không sao, Tử Tình không có sẵn xe ngựa à? Nếu quá muộn thì cũng ở lại một đêm được mà.” Yến Nhân Đạt chẳng hề để ý nói.

“Ngựa nhà ta mấy ngày nay không thoải mái, không chở người nổi, đại cô, các người vẫn nên về sớm đi.” Tử Tình nói.

“A. Có người làm chất nữ như người sao? Đại cô tốt bụng đến đưa quà xuống sữa, người ngược lại đuổi người đi, còn nữa, cũng là quà đáp lễ, sao lại cho khác nhau hả. Từng này trứng gà đủ làm gì? Người coi Khang Bình làm cái gì? Đại cô người ở lại ăn bữa cơm không được à?” Diên thị hỏi.

“Đúng vậy, tới cửa chính là khách, nào có ai đuổi khách đi? Chúng ta mặc dù ở nhà người một đêm, nhà người rộng mà.” Xuân Ngọc nói.

“Nhà người không có gà không heo cần chăm à? Mỗi lần đi đều có thể dẫn cả nhà đi, muốn ở là ở, khảm khá mới lạ?” Thu Ngọc bĩu môi.

“Muội tử cũng không phải không biết người trong thôn chúng ta ra sao, nuôi cũng là nuôi không, hơn nữa là nuôi giùm người khác, lãng phí lương thực.” Yến Nhân Đạt nói.

”Vậy người cũng đừng ăn cơm, ăn cũng là ăn không phải trả tiền, lãng phí lương thực. Còn không nhanh về nhà đi Tăng Thụy Tường nói.

Khi nói chuyện, Lâm Khang Bình đã trở lại, thấy một nhà Yến Nhân Đạt cũng sững sốt, nghe được Tăng Thụy Tường đuổi người, còn có chút kỳ quái, Điền thị thấy Lâm Khang Bình, nói: “Khang Bình, người trở về cũng đúng lúc, nhà đại cô người khó khăn lắm mới lấy được từng ấy quà đi tặng, nhà khác đều cho đáp lễ, sao lại không cho đại cô? Mẹ ta thường ngày còn khen người ra tay hào phóng, hiểu lý hiểu lẽ, lúc Quế Anh thành thân người không đi, ngay cả tiền biếu các người cũng chưa ột văn, lúc này, đại cô người chủ động tới cửa tặng lễ, người còn không muốn gặp bọn họ, người có ý gì?”

“Lão bà tử, nói cái gì thế hả? Nguwoif nào ra người nấy, Khang Bình là đứa nhỏ tốt, vừa rồi không phải đã nói là Tử Tình ngu nên mới không gặp đại cô à, người nói gì vậy hả? Hôm nay đi về trước đi, khi nào muốn ăn cơm nhà cháu gái thì đến là được.” Lão gia tử thấy Điền thị nói chuyện không xuôi tai, vội kéo Điền thị đi.

“Ông nội, đi về gấp như vậy làm gì, để bà nói cho rõ ràng rồi hẵng đi, bằng không, trong lòng bà tức giận mãi thì sao? Đại cô tới cửa tặng lễ, ta cũng chiêu đãi một bữa, ta muốn biết, đến cùng là ta sai ở chỗ nào? Quế Anh thành thân, chúng ta không thể đi, muốn để ta tặng quà cũng được, nấu một siêu nước sôi, ta hắt lên chân nàng một lần, bảo đảm lập tức đem tiền biếu đến. Vừa rồi hình như nghe bà nói quà đáp lễ gì đó, việc này người đừng trách Tử Tình, là ta sai Tiểu Thanh các nàng không cần chuẩn bị.” Lâm Khang Bình nói.

“Đứa nhỏ này, người muốn để ông bà người tức giận à, chuyện đã qua nhiều năm như vậy, người còn nói à, người có phải nam nhân không? Độ lượng vậy à? Thật ra, ông bà hôm nay đến là có ý định, đại cô bọn họ muốn ở nhà người ăn một ít thịt dê nướng, lại bị Tử Tình nói, nên bà người không thoải mái đâu, muốn quà đáp lễ, Tử Tình nhà người còn muốn kêu Tiểu Thanh nha hoàn tính tiền bàn tiệc lúc giữa trưa, nói là trị giá năm trăm văn, còn nữa, Tiểu Lam này cũng không phải là người đơn giản, lại còn nói nhà giàu các người có phong tục đáp lễ là lấy một nửa, biếu lại một nửa, thế là chia một nửa lễ của đại cô người đem đến.” Chu thị cười nói, dù sao cơm không ăn cũng được, nhưng náo nhiệt không thể xem không, thế nào cũng phải làm Điền thị ghê tởm.

Lâm Khang Bình nghe xong ngồi vào bên người Tử Tình, hỏi: “Khi nào thì tỉnh, có ngủ đủ hay không? Đừng nổi giận, có chuyện gì bảo Tiểu Thanh bọn họ làm đi.”

Tử Tình lắc đầu, nói: “Vừa rồi ta nói trong nhà không làm được thịt dê nướng, hun khói đốt lửa, ta cùng đứa nhỏ nghỉ ngơi thế nào? Với lại trong nhà cũng không có thịt dê, bà tức giận, nương nói muốn dẫn bọn họ đến bên kia ăn cơm, người xem rồi làm đi, tùy người an bày.”

Nghe nói Thẩm thị muốn dẫn bọn họ tới nhà ăn cơm chiều, Lâm Khang Bình vội nói: “Nương, bên kia nhiều đứa trẻ, sao chuẩn bị kịp được? Không phải ông bọn họ muốn ăn thịt dê sao? Về nhà trước đi, chờ thêm vài ngày chúng ta sẽ chuẩn bị tốt, lại mời ông bà đến, ý ông thế nào? Nếu không, trong nhà còn có mấy cân thịt dê, ta chuẩn bị một chút, quà tết cũng đưa cho ông nội luôn, ta mấy ngày nay quả thật rất bận rộn, bếp chỉ có một người, Vương bà bà cũng lớn tuổi, nhỏ hơn bà mấy tuổi thôi, chauanr bị đồ cho Tử Tình ăn đã đủ phiền, huống chi còn làm ột đồng người, giữa trưa đã làm một bàn lớn mời khách rồi mà.”

Tử Tình nghe xong cũng nói: “Cũng đúng, mấy ngày nay Vương bà bà bận rộn quá rồi.”

Chu thị nghe xong, cười: “Đúng đúng, chúng ta cũng chỉ ăn một bữa cơm, thôi thì đi nhanh, đỡ Tử Tình thêm phiền.” Chu thị nhìn ra, một nhà Tử Tình không muốn gặp nhà Xuân Ngọc, mình lại còn bị quấy làm mê tâm, cứ nhiên nghĩ hợp tác cùng nhà nàng đi mượn bạc, nếu bạc có thể mượn được mới lạ đấy, còn không phải quan hệ, cố gắng lấy lòng Tử Tình, có thể lấy được ít thứ tốt.

Trong lòng Thu Ngọc cũng đang hối hận, một chuyến đi theo này thật sự là thất sách, tính tình Lâm Khang Bình tuyệt đối không giống Tăng Thụy Tường, lại không có tình cảm huynh muội, làm sao có thể dễ dàng tha thứ mấy chuyện trước kia Xuân Ngọc làm? Không có nghe hắn nói muốn đổ nước sôi lên chân Quế Anh rồi mới tặng quà à, còn nữa, ngón tay của Đại Mao lúc đó chẳng phải do Lâm Khang Bình ép chặt ư, mình thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời, sao có thể đi theo thêm phiền? Nếu đắc tội Tử Tình, chỉ sợ cha đứa nhỏ sẽ không có việc làm.

Thu Ngọc nghĩ tới điều này, nói: “Tử Tình, tiểu cô chỉ đến thăm người thôi, đã không có chuyện gì thì tiểu cô dẫn bọn nhỏ về trước, người tắm bổ thân mình đi, chờ thêm vài ngày tiểu cô có rảnh lại đến thăm người.”

Thu Ngọc nói xong, kéo Mộc Mộc, nửa dỗ nửa lừa mà dẫn đứa nhỏ đi, Thu Ngọc vừa đi, Chu thị cũng nói: “Nhà mẹ đẻ của ta còn có chuyện, vừa vận dẫn Tử Toàn đi một chuyến, Tử Tình, đại nương không quấy rầy người nữa, người nghỉ ngơi đi, qua vài ngày đại nương lại đến thăm người.” Nói xong cũng kéo Tử Toàn.

Lão gia tử thấy bọn họ đi rồi, trong lòng thật không thoải mái, tuy rằng hẳn cũng rõ ràng, giờ phút này cả đồng người tìm tới cửa đòi ăn là không đúng, nhưng Tử Tình cùng Lâm Khang Bình mở miệng đuổi người, lão gia tử lại cảm thấy Tử Tình cùng Lâm Khang Bình quá mức vô tình, dù sao cũng là trưởng bối, lại là trưởng bối ruột thịt, sao lại mở miệng nói thế được? Xem ra, cả nhà lão nhị đã thật sự thay đổi.

Lão gia tử suy nghĩ, cũng kéo Điền thị: “Chúng ta cũng đi thôi.”

“Còn chưa ăn cơm mà? Có đi cũng phải ăn cơm xong đã rồi mới đi.” Điền thị reo lên, căn bản là không hiểu tình hình thế nào.

“Người ngu vừa vừa thôi cho người khác ngu với, muốn ăn thì tự người ăn đi, từng ấy tuổi mà chẳng hiểu việc gì, trong mắt người trừ bỏ có bọn nó thì còn có thể nghe người khác nói à, Thu Ngọc khuyên người không hả? Người không đi, ta đi một mình.” Lão gia tử mắng xong, quay người đi.

Điền thị đỏ mặt, lão gia tử rất ít nổi giận cùng nàng, huống chi là tại đây, trước mặt tiểu bối, nhưng Điền thị cũng có lúc thông minh, đó là giả vờ yếu ớt, giả dụ ngoan, cho nên vừa thấy lão gia tử nổi giận, Điền thị vội đứng lên, đi theo sau lão gia tử.

“Các người bị sao vậy? Chưa ăn mà, chúng ta làm sao bây giờ?” Yến Nhân Đạt hỏi.

Lâm Khang Bình bĩu môi, Tiểu Lam đưa rổ lên, “Đi thong thả, không tiễn.” Yến Nhân Đạt nhận rổ, nhìn Lâm Khang Bình, nhìn Tăng Thụy Tường, nhìn Tử Phúc, ai cũng không mở miệng giữ hẳn lại, đành phải xám xịt, Tử Tình nói: “Tiểu Lam, đem phần kia đưa cho bọn họ cầm luôn, để bọn họ đưa cho bà.”

Chờ bọn họ đều đi rồi, Tử Hỉ vỗ tay cười nói: “Nên đi thì đều đi rồi, buổi tối chúng ta ăn cái gì thế?”

Tử Tình thấy Tăng Thụy Tường cũng không vui, liền nói: “Cha, không bằng dẫn bọn họ đến cách vách chơi bài đi, buổi tối cả nhà chúng ta cũng náo nhiệt, trong nhà cái gì cũng có, muốn ăn gì thì nói cho bọn Tiểu Thanh.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, đứng dậy, Lâm Khang Bình sai Tiểu Thanh Tiểu Lam vào bếp giúp Vương bà tử.

211. Chương 213: Tính Toán Cuối Năm

Làm trong phòng chỉ còn lại Thẩm thị cùng Tử Tình, Tử Tình đem đầu đuôi chuyện hôm nay nói với Thẩm thị: “Không ngờ đại cô không phải đến tặng lễ, mà là đến đòi quà đáp lễ, muốn mượn bạc Lâm Khang Bình, há mồm ngậm miệng chính là một trăm hai trăm lượng bạc, cho rằng Lâm Khang Bình dễ nói chuyện à? Mới vài năm đã quên tay của Đại Mao? Lúc này thì được rồi, Khang Bình không thích nhìn bọn họ, trực tiếp đuổi ra ngoài, nên mà quan tâm chuyện này, thì thế nào ba ngày hai lượt tìm tới cửa đến, ta không lo mới lạ đấy? Tốt nhất là ông bà có thể suy nghĩ cẩn thận, người nói lúc bà chúc thọ, đại cô làm ra bao nhiêu chuyện, sao mới nửa năm, bà đã quên?”

“Bà người một lòng một dạ nghĩ về bọn họ. Bây giờ tốt hơn nhiều rồi, một năm chỉ gặp một hai lần, mấy năm trước đến lão phòng ở, một ngón tay cũng không thêm động, đều ta cùng đại nương người hầu hạ, tính tình con của bọn họ còn mạnh mẽ, ăn cái gì cũng đều cướp trước, các người chỉ có thể tha thiết chờ mong, cũng may đại ca người biết chuyện, biết dẫn các người tránh ra. Quên đi, đừng nói chuyện này nữa. May mà người mạnh mẽ hơn nương nhiều, không cần hầu hạ nhà chồng. Người xem, ba cô cô của người đấy, ai dễ đối phó đâu? Hồi nhỏ không ăn không uống, ị đái gì ai chăm các người đâu? Đại ca người hồi nhỏ thật

đúng là biết chuyện, thấy ta bận rộn, đều là hẩn dẫn các người đi chơi, sáng sớm ta bận thì hẩn giúp các người mặc quần áo, biết bọn họ đều ghét bỏ chúng ta nghèo, cũng không gặp bọn họ nhiều.”

“Ta còn nhớ rõ lúc Tử Hỉ mới trăng tròn, lần đó bà bảo Tử Hỉ ị thối, may mà có nhị cô giúp ta một phen. Sau này, bà chăm Mộc Mộc, tiểu cô thấy đứa nhỏ ị, đều là kêu bà đi dọn.”

“Mấy năm nay, cũng chỉ có nhị cô người còn giúp ta vài lần, cho nên ta mới nhớ ơn nàng. Thấy chúng ta nhiều người, muốn để chúng ta ở riêng, lại còn muốn lấy số bạc mà cha người liếm được. Chuyện tốt đều làm cho bọn họ tính kế hết. Ta cũng không cần. Tình nhi, quên đi, nể cha người, ngày mai mời ông bà người đến ăn một bữa. Qua tết cũng đừng để trong lòng ông bà không được tự nhiên.”

“Nương, ta biết, yên tâm đi. Nhưng ta không thể để bọn họ chiếm tiện nghi được, đại cô mượn bạc, tuyệt đối không cho.”

Mẹ con nhìn nhau cười, vừa vặn đứa nhỏ tỉnh dậy, đùa đứa nhỏ một hồi, Tiểu Thanh đến mời Thẩm thị đi qua ăn cơm.

Sau khi ăn xong, lúc đầu thì Tử Hỉ bọn họ còn muốn ở đây chơi thêm lát, nhưng Thẩm thị nói một câu: “Bà bọn họ đã náo loạn Tình nhi một buổi chiều, chúng ta sớm về thôi, để nàng nghỉ ngơi.”

Tử Hỉ mới không cam không nguyện đi theo Thẩm thị. Trước khi đi còn nói một câu: “Tỷ phụ, hôm nay người thật uy phong.” Đáng tiếc, nói xong đã bị Tử Phúc cốc đầu.

Lâm Khang Bình nhin cười, tiến vào hỏi Tử Tình: “Đại cô bọn họ không phải đã về rồi à? Chỉ vì ăn miếng thịt dê mà quay trở lại?”

“Không phải là người quên đưa quà đáp lễ cho bọn hẩn, nên trở về một chuyến, sợ chúng ta không cho, kéo bà theo, thuận tiện để cả nhà ăn chực một bữa.”

“Không thể nào, sao có chuyện đến đòi quà? Ta thật đúng là mở mắt, không ngờ bọn họ chuyện gì cũng làm được.”

“Không thể á? Lúc đó người không ở nhà, bà chèn ép ta, giống như ta làm bao nhiêu lỗi lầm ấy, ta cũng quyết định cự tuyệt bọn họ, nhưng còn chưa nghĩ ra cách nào, Tiểu Thanh Tiểu Lam hôm nay có biểu hiện không tệ, rất thông minh.”

“Xem ra về sau chúng ta phải cách xa bọn họ, không ngờ bọn họ da mặt còn dày đến vậy, còn dai hơn đĩa. Được rồi, đừng nahwcs chuyện bọn họ nữa. Vừa rồi cha hỏi con đã đặt tên chưa, cha nói gọi nó là Duệ, Duệ nghĩa là thông minh có trí tuệ, người thấy thế nào?”

“Duệ, Lâm Duệ, rất dễ nghe, con chúng ta có tên rồi.” Tử Tình hôn hôn đứa nhỏ. Mới vài ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ đã nảy nở, làn da không nhăn nheo nữa, khuôn mặt giống Tử Tình hơn, chẳng qua là lông mày to và đậm hơn, ánh mắt đen nhìn Tử Tình, phảng phất có thể nhìn vào trái tim Tử Tình, Tử Tình cảm nhận được tình cảm mẫu tử (mẹ con) có bao nhiêu mềm mại.

Tử Tình còn ở cũ, nên Lâm Khang Bình tiếp nhận mọi việc lớn nhỏ trong nhà, cuối năm, gom tất cả sổ sách của một năm, tính toán thu chi, Chanh viên một năm nuôi gà, thu vào bốn năm trăm lượng, Khang trang năm nay đầu vào là bảy trăm lượng, hiện tại chỉ bán được đậu nành gần tám mươi lượng, trừ chi phí nhân công, chắc còn chưa được 50 lượng. Đất hoang ít màu mỡ, mẫu đất bình thường có thể thu ba trăm cân đậu nành trên một mẫu, nhưng đất hoang chỉ được một trăm cân. Hơn hai mươi con heo, con lớn nhất chỉ được một trăm năm mươi cân, giết cũng tiếc, Tử Tình nói nên nuôi thêm ít thời gian nữa.

Tình viên năm nay có quả đào, dưa hấu, củ sen, cá, vịt, ngan, tổng cộng không đến hai trăm lượng tiền thu vào, đủ cả nhà sống. Lúa mùa địa tô thu vào, để lại một ít ở nhà ăn, bán một trăm năm mươi lượng bạc. Lâm Khang Bình hai lần ra ngoài buôn bán kiếm được hai ngàn năm trăm lượng bạc, Tử Tình bán áo len cùng áo lông ba trăm lượng, còn có tiền Lâm Khang Bình cứu người xa lạ được hai ngàn lượng, năm nay nhà Tử Tình lời được năm ngàn lượng bạc. Cộng tất cả thì tài sản của hai người đã có vạn lượng bạc. Đây mới là năm đầu tiên thành thân, đã được một vạn lượng, chưa để đất đai, Tử Tình cười híp mắt.

Lâm Khang Bình bụng nhỏ tới, nhìn Tử Tình cười tủm tỉm đếm ngân phiếu, trong lòng vô cùng thỏa mãn, nhớ được Tử Tình nói câu ngủ đến khi nào muốn tỉnh thì tỉnh, kiếm tiền đếm tới nỗi tay bị chuột rút:

“Không biết Tình nhi đếm mỗi tay chưa? Rút gân chưa? Xem ra vi phu còn phải nỗ lực nhiều hơn.”

“Người làm sao mà biết những lời này?” Tử Tình buông ngân phiếu, nhìn chằm chằm Lâm Khang Bình.

“Không phải người đã nói à? Quên lần đầu tiên chúng ta gặp mặt à, giấc mộng của người là mua một vùng đất rộng lớn, một đồng cửa hàng, hàng năm thu tiền thuê, ngủ, đếm bạc, ta đều nhớ hết.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình.

Tử Tình nghe xong, nhẹ nhàng thở ra, lại hơi có chút thất vọng, còn tưởng rằng hắn cùng xuyên không đến. “Nói đến điều này, ngày nào đó người đi An Châu xem có cửa hàng cùng ruộng nước mà ai bán không nhé? Nếu không có thì đi Xương châu thành mua vài cửa hàng cũng được. Bạc để trong nhà đúng là lãng phí, chúng ta có năm ngàn lượng bạc để dự trữ là đủ để người ra ngoài buôn bán rồi. Còn nữa, tốt nhất là mua một nha đầu biết may vá, hạ nhân trong nhà càng ngày càng nhiều, một năm bốn mùa quần áo cần một người chuyên gia quản lý. Phòng bếp cũng nên có thêm một người, Vương bà bà tuổi tác lớn, trong nhà nhiều người, một mình bà ấy làm không kịp.”

“Ta đã nghĩ mua thêm hai nha hoàn rồi, trong nhà có đứa nhỏ, người sao thể trông nom hết việc được? Nhà lớn như, tốt nhất là mua một hai bà tử làm việc nặng.”

“Đúng rồi, nhìn thấy An Châu thành có ăn xin, người nào thành thật, tốt nhất là đến từ nông thôn, trong nhà gặp biến cố, không bằng thu giữ vài người, để ở Khang trang, cho bọn hắn tìm đường sống, chúng ta cũng có người trông giữ đất đai, cũng coi như tích đức cho Duệ nhi.”

Lâm Khang Bình đáp ứng, hai vợ chồng nói ít chuyện, Tử Tình ôm đứa nhỏ bú sữa, Lâm Khang Bình ở một bên chuẩn bị tã để đứa nhỏ dùng buổi tối.

Ngày kế, Lâm Khang Bình nhận tờ giấy mà Tử Tình viết những thứ cần mua, đi An Châu thành mua đồ, thuận tiện tìm người môi giới, mẹ mìn dẫn bảy tám người về để Tử Tình chọn, Tử Tình chọn hai người mồ côi, coi như là người sạch sẽ lưu loát. Một đứa mười tuổi, biết làm may vá thông thường, Tử Tình để nàng chuyên khâu thùa may vá, lấy tên là Tiểu Hồng; một người chín tuổi, đi theo Vương bà tử làm chút việc vặt vãnh, trưởng thành thì nhận nhà bếp, lấy tên Tiểu Tử, tổng cộng hết hai mươi lượng bạc.

Lần này Lâm Khang Bình cũng không có tìm được người ăn mày nào trẻ, nhưng mang về hai lão nhân tuổi tác tương đối lớn, ban ngày ăn xin, buổi tối ở ngôi miếu đổ nát, không có người nhà.

“Người thì ta đã đưa đến Khang trang, đi theo lão Chu bọn họ cho heo ăn, trước mắt cũng không có việc gì khác, cải dầu đã mọc, nhưng Tam thúc nói dùng phân tươi lên là tốt rồi, cũng không cần vất vả quản lý, chờ dầu xuân sang năm trồng ít ngô. Ta thấy không bằng đầu xuân lại xây mấy phòng, lỡ tìm được người.” Lâm Khang Bình hỏi.

“Được, không bằng xây phòng ở dọc theo chân núi đi, dù sao núi này ta cũng không làm được gì, tương lai có nhiều người thì làm nhà cửa xung quanh vùng đất, không cần xây tường viện. Người nói xem, chúng ta nên làm gì?”

“Không cần vội, người cứ bồi bổ thân mình đi, mấy chuyện này không cần người quan tâm, chờ Khang trang xây nhà xong, ta tìm được người, sẽ tìm vài người đàn ông biết trồng hoa mầu.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình.

Kế tiếp, bắt đầu vội vàng chuyện tặng quà tết, có nhà mẹ đẻ của Tử Tình, còn có lão gia tử, trừ mấy đồ, thì Lâm Khang Bình vẫn cho bọn họ 1 lượng làm tiền tiêu vặt, “Ta lôi kéo đại ca nhị ca cùng đi, người đồng thể mạnh, vừa thấy chúng ta chính quà tết tới, có cá có thịt có quả vỏ cứng ít nước có điểm tâm có vải dệt, vài người hàng xong còn khen chúng ta hiếu thuận, bà càng bắt công, ta lại càng muốn làm bà ta nói không ra lời.”

Về phần bà ngoại Hà thị của Tử Tình cùng hai cậu thì Tử Phúc bọn họ không tặng, đưa qua đưa lại cũng mệt, Lâm Khang Bình cũng không chuẩn bị. Tử Tình chỉ làm cho Hà thị một bộ đồ mới bằng lụa, khâu chữ Phúc Thọ, Lâm Khang Bình bỏ thêm 5 lượng bạc tiền tiêu vặt, tự mình đưa đi.

Lâm Khang Bình đưa xong lễ tết, chỉ huy mọi người quét dọn vệ sinh các nơi, Tiểu Lam phụ trách phát đồ mới của bọn hạ nhân, sửa sang kho, chỉnh sửa các căn phòng, vội vàng túi bụi.

Hai mươi tám tháng chạp, Vương Tài Vương Hỉ gấp gáp trở về, một năm nay, với chủ ý của Tử Tình, cho bọn họ mấy phần của cửa hàng, hai người nỗ lực một năm, trừ bán đồ hàng ngoại, còn bán ít hoa quả khô của vùng núi, năm nay cửa hàng thu vào năm trăm lượng, hai người bọn họ được chia mỗi người hai mươi lăm lượng bạc, cũng vui vẻ ra mặt.

212. Chương 214: Tết Âm Lịch Đầu Tiên

Nhân dịp tết âm lịch đầu tiên sau khi Tử Tình thành thân ở Tinh viên, lại là lần đầu tiên sinh con trai, Tử Tình nghĩ rằng làm cái tết vui vẻ một chút, nhưng Lâm Khang Bình lại không để nằng ra ngoài, ngày ba mươi, dán câu đối, treo đèn lồng, Tử Tình lại nghĩ đến những hình mà đại nương của Lâm Khang Bình cắt, vội để Tiểu Lam lấy đi dán, hương vị tết nồng đậm.

“Nãi nãi, tranh này cắt thật đẹp, nhà mình vui vẻ không ít, nơi nơi đều là màu đỏ, người không biết còn tưởng rằng đây là tân phòng (phòng trang trí để đám cưới) ấy chứ.” Tiểu Thanh cười nói.

“Người biết cái gì, nhà mình có thêm tiểu thiếu gia, nãi nãi cùng gia lại như keo như sơn, nói tân phòng cũng không đủ.” Tiểu Lam cười nói.

“Hai người các ngươi không đi làm việc, lại có thời gian rồi lấy chuyện chủ tử mà nghiêng rang hả, gan lớn nhỉ, còn không nhanh thu dọn phòng, dẫn Tiểu Hồng Tiểu Tử theo, đừng gây chuyện gì đấy.” Tử Tình nói xong, bỗng nghĩ tới cái gì, nhìn chằm chằm Tiểu Lam.

Tiểu Lam chống đỡ không được, hỏi: “Nãi nãi làm gì vậy? Lát nữa ta sẽ dẫn hai nàng đến đây mà.”

Tử Tình hỏi: “Đừng ngắt lời đi, học ở đâu ra từ mới vậy hả, còn như keo như sơn, người là một tiểu cô nương mà biết cái gì mà như keo như sơn? Không xấu hổ à.”

Tiểu Lam đỏ thắm mặt, dậm chân một cái, chạy đi, Tử Tình kêu: “Chạy trốn làm gì, gọi Lâm An tới đã.”

“Nãi nãi, người...ta... để Tiểu Thanh gọi đi, ta quên là nhà giữa còn chưa xếp đồ xong.” Tiểu Lam càng mặt đỏ hơn, chạy nhanh như chớp.

“Tiểu Lam bị sao vậy, ta có nói gì đâu? Sao đỏ mặt thế nhỉ?” Tử Tình lẩm bẩm.

Chỉ chốc lát Lâm An đi vào, có vẻ hơi khúm núm hơn bình thường, Tử Tình nhìn hẩn một cái, nói: “Người đến Chanh viên một chuyến, hôm nay là giao thừa, đem tiền tiêu vật hàng tháng đến đó, à, còn đưa hai bộ đồ mới cho hai vị lão nhân mới tới ở Khang trang, cầm thêm ít rau và gạo nữa, gà vịt cá thịt cũng lấy một ít để cho, Chanh viên thì cũng đưa ít cá thịt, để Tiểu Lam chuẩn bị giúp người.”

“Nãi nãi, chỉ có việc này?” Lâm An hình như có chút không tin nhìn Tử Tình.

“Thế nào. Người sợ ít việc à? Vậy thì về rồi giúp Lâm Sơn bọn họ đào hố phân, đang lo không tìm được người đấy.” Tử Tình phân phó.

Lâm An ngơ ngác, không nhúc nhích, vẻ mặt đau khổ: “Nãi nãi, nhà ai mà ba mươi lại làm mấy việc này? Hôm qua sáng sớm ta đã dậy rửa chuồng rồi, hôm nay sao còn làm công việc ấy chứ?”

Tử Tình nhin cười, quát: “Còn không đi tìm Tiểu Lam đi, đi sớm về sớm, ăn cơm tất niên muộn là người coi chừng đấy.”

Lâm An thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chạy ra ngoài. Tử Tình nhìn bóng lưng của hẩn, thầm nghĩ: không phải là ra ngoài đưa đồ sao? Có cần vui vẻ như vậy không? Mà lúc này con trai tỉnh, đang khóc, chắc là đói bụng, Tử Tình đành một lòng ôm lấy đứa nhỏ dỗ dành.

Buổi chiều, giờ Thân, nhà giữa, Tinh viên có mười người làm, cộng thêm Vương Tài Vương Hỉ là 12 người, tụ tập cùng nhau, phát tiền tiêu vật hàng tháng. Tất cả hạ nhân cùng ngồi ăn cơm tất niên, Lâm Khang Bình bưng ly rượu lên, nói: “Một ly rượu này ta mời mọi người, các người quanh năm suốt tháng vất vả, hôm nay các người không cần phân biệt trên dưới, lớn nhỏ, ăn uống vui chơi hết mình, chỉ cần cẩn thận củi

lửa, và nhớ gác đèn là được. Lâm An Lâm Phúc phụ trách đốt pháo, Vương Tài Vương Hỉ phụ trách đốt đèn lồng. Sáng sớm ngày mai phải tới dập đầu cho nãi nãi các người, chỗ chúng ta thì không cần các người hầu hạ. Ta cạ chén này, các người cứ thoải mái dùng bữa đi.”

Nha hoàn gã sai vặt đứng vào tuổi ham ăn ham chơi, nghe vậy vội vàng gạt đầu đồng ý, hoan hô vui vẻ. Vương Tài Vương Hỉ cũng nâng ly rượu muốn kính chủ tử, nói: “Nếu như thế thì chúng ta kính gia một ly trước, chúc gia cùng nãi nãi càng ngày càng hạn phúc, chuyện buôn bán của chúng ta càng làm càng thịnh vượng. Tiểu thiếu gia khỏe mạnh cường tráng mà lớn lên, các người thấy đúng không?”

“Gia, ly rượu này cũng không thể không uống, lão bà tử biết người nhớ nãi nãi, không bằng mọi người cùng kính gia một ly, chúc gia năm mới vui vẻ hạnh phúc, việc vui liên tục.” Vương bà tử đứng dậy rót rượu cho Lâm Khang Bình.

Lâm Khang Bình cười, uống hết rượu trong chén liền xoay người đi ra, nghe được tiếng ồn ào phía sau, trong lòng âm áp, đây là hương vị của gia đình. Nghĩ vậy, Lâm Khang Bình bước nhanh hơn, Tình nhi còn chờ hẩn ở Ấm Hương uyển mà.

Nha hoàn gã sai vặt chờ Lâm Khang Bình đi, uống rượu chơi đoán số, ngay cả Tiểu Hồng Tiểu Tử mới tới cũng hào nhập, một đám uống say khướt, cũng may có Vương Hoa Tượng cùng Vương bà tử là tỉnh, thấy sắc trời đã đen, cho bọn họ uống chén canh giải rượu, mọi người thanh tỉnh, lại bắt đầu chơi ít trò, đến nửa đêm mới im lặng.

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình ngồi đối diện nhau ở Ấm Hương uyển, ăn cơm tất niên của hai người, à, nói chính xác thì là ba người, bên cạnh có bé con nằm ngủ say, nghe tiếng pháo xa xa, Tử Tình nhìn nam nhân trước mặt, “Tình nhi sao vậy, sao nhìn vi phụ?”

“Khang Bình, cảm ơn người, cảm ơn người đã thương ta, sủng ta, cho ta cuộc sống ta muốn, cùng ta sống cuộc sống giản dị ở nông thôn, nếu không vì ta, người chắc đã mở vài cửa hàng ở kinh thành, hình như ta chưa bao giờ hỏi người thích cuộc sống thế nào nhỉ.”

Lâm Khang Bình nghe xong, ngồi cạnh Tử Tình, ôm Tử Tình, nói: “Tình nhi ngốc, nếu không có người, không chừng ta vẫn là hạ nhân của Văn gia, có cuộc sống thoải mái như hôm nay được à? Ta chỉ cho người một cái nhà, nhưng người lại cho ta một gia đình, nhà thì nơi nào cũng có thể mua, nhưng gia đình chỉ có một, không phải người đã nói, người ở nơi nào, nơi nào chính là nhà của ta, cho nên, đời này ta luôn ở bên cạnh người.”

Tử Tình ôm lấy Lâm Khang Bình, nói: “Được, về sau chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau, bảo vệ gia đình mình.”

Hai người ôm nhau, không ai muốn rời xa, cũng không biết trải qua bao lâu, Tiểu Thanh đi lại đưa đồ ăn khuya, ở cửa hô: “Gia, nãi nãi, Vương Hỉ đại ca bọn họ nói muốn đốt pháo hoa ở trên đảo, mời nãi nãi đứng ở cửa sổ nhìn.”

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “May mà tiểu tử này có tâm.” Nói xong tìm một cái áo choàng hồ ly, phủ thêm cho Tử Tình, Lâm Khang Bình mới mở cửa sổ.

Trên bãi đất trống ngoài đình có mười người, Tiểu Hồng Tiểu Tử mới tới cầm đèn lồng, đến cùng vẫn là đứa nhỏ, rất hưng phấn, bậc độ đồ đồ bằng vải bông, búi tóc hai bên, cũng xinh xắn. Tử Tình nhìn hai nàng, nói: “Hai nha đầu này đã đến mười ngày, ban đầu sắc mặt vàng như nến, giờ đã hồng nhuận rất nhiều.”

“Do Tình nhi dạy dỗ tốt, có người chủ tử dễ dãi như người, bọn họ mới coi nơi này là nhà mình, mọi người ở chung như người một nhà.” Lâm Khang Bình nghĩ tới bữa cơm tất niên vừa rồi, ôm chặt thế tử hơn.

Lâm Phong Lâm Sơn cũng đến từ nông thôn, làm gì thấy được những thứ này, giúp Vương tài sắp xếp pháo thành hình, tay ngứa khó chịu, Vương Tài Vương Hỉ cười một lúc mới cho bọn họ tự mình đốt chơi, chỉ thấy oành oành vài tiếng, pháo hoa đầy trời nở rộ trong đêm, Lâm Khang Bình và Tử Tình mười ngón tay đan vào nhau, ngưỡng cổ nhìn trời.

Chợt thấy cầu nối có 4 ngọn đèn đến, thì ra là Tử Phúc bọn họ đi lại thăm Tử Tình, Tử Hỉ thấy Tử Tình đứng trước cửa sổ, nói: “Tỷ, chúng ta còn tưởng rằng người buồn chứ, ai ngờ người ở trong nhà đốt pháo hoa.”

“Còn nói nữa, một đám các người ở nhà chơi, vô cùng náo nhiệt, ai cũng không nhớ tới ta, cả ngày không thèm đến thăm ta, ta đã nửa tháng không bước ra phòng này, trên người đều mốc meo.” Tử Tình oán giận.

“Chỗ người náo nhiệt hơn ấy chứ, người còn nhiều hơn chúng ta, người đừng nói nữa, không ở nhà ăn tết, ta cảm thấy thiếu rất nhiều. Nếu không, ta nói cùng nương, về sau, các cùng chúng ta ăn tết, dù sao trong nhà tỷ phu cũng không trưởng bối, không cần chú ý nhiều đâu.” Tử Hỉ nói.

“Ta không có ý kiến, chỉ cần nương nhận lời.”

Tử Phúc bọn họ vào nhà nhìn đứa nhỏ, lại hỏi Tử Tình vài câu về đứa nhỏ, dặn Tử Tình nghỉ ngơi, rồi cùng đứng trước cửa sổ nhìn pháo hoa, hết mới dẫn mọi người về.

Lâm Khang Bình ôm Tử Tình đón giao thừa, chỉ chốc lát sau, Tử Tình ngủ trong lòng Lâm Khang Bình.

Ngày kế, sáng sớm, Tử Tình mặc bộ đồ mới, ngồi cùng Lâm Khang Bình ở gian ngoài, vợ chồng Vương Hoa Tượng, cả nhà Vương Thiết Sơn, Vương Tài theo thứ tự dập đầu với Lâm Khang Bình và Tử Tình, Tử Tình ổi người một cái hầu bao, bên trong là 500 văn, đương nhiên, cái hài tử Vương gia cũng có.

Theo sau, Tiểu Thanh ở lại bên người Tử Tình, giúp đỡ chăm sóc đứa nhỏ, Lâm Khang Bình dẫn Tiểu Lam đến nhà giữa, hôm nay người trẻ tuổi và tiểu hài tử trong thôn chắc chắn sẽ tới chúc tết, Lâm Khang Bình muốn đãi khách ở bên kia, chỉ sợ còn có múa rồng tới cửa, Lâm An, Lâm Phúc, Lâm Phong, Lâm Sơn mấy ngày nay luân phiên nhau trực cổng.

Lâm Khang Bình đến giữa buổi trưa mới về với Tử Tình, nói hôm nay trong nhà có nhiều người, hầu như bọn nhỏ trong thôn đều đến, bị kẹt cùng quả võ cứng hấp dẫn.

“Tình nhi, lúc đầu ta còn lo lắng chúng ta không được người trong thôn nhận, sợ chúng ta nhà cao cửa cao, không dám vào. Sau này ta dẫn Lâm An vào thôn dạo một vòng, tặng quà đáp lễ, quen hay không quen đều mời vô nhà hết. Ta phát hiện cha có danh tiếng cao trong thôn, học đường của cha cũng được gần mười năm nhĩ, nhận không ít đứa nhỏ người nghèo, mặc dù bọn họ đọc sách không thi được gì, nhưng vào thành làm thuê vẫn được. Chắc bọn họ cảm ơn, nên chúng ta được nhờ theo.”

“Đúng vậy, bọn họ nguyện vọng cũng rất đơn giản, có thể ăn cơm no là được. Thật ra chúng ta làm không ít chuyện tốt, chúng ta xây nhà, chỉnh sửa núi hàng, đều mời người trong thôn, tiền công cũng không ít.”

Đang nói, Tiểu Thanh Tiểu Tử đến dọn cơm, hai người ăn cơm, buổi chiều không có khách, Lâm Khang Bình cùng Tử Tình ngủ bù.

213. Chương 215: Về Nhà Mẹ Đẻ

214. Chương 216: Tử Tình Mời Khách (1)

Tử Tình nhìn theo ánh mắt Chu thị, nguy rồi, vừa rồi chỉ lo chối từ Hạ Ngọc, không đem đồ cất đi. Với tính tình của Chu thị, không tranh cãi âm ỉ mới lạ.

Quả nhiên, Chu thị nhìn Hạ Ngọc, nói: “Nhị muội ra tay hào phóng thật, Tử Tình xuất giá thì thêm trang nhiều, đứa nhỏ này còn chưa trắng tròn, ngươi lại tặng một phần lễ lớn, đúng là khác nhau mà.”

“Đại tẩu, ngươi cũng biết, ta là ma ốm, ta có hôm nay là nhờ cả nhà nhị ca chiếu cố, ta có thể lấy được thứ tốt gì? Chỉ có tâm một chút mà thôi.”

“Chắc chắn, này còn không phải thứ tốt? Nhị muội bây giờ nói chuyện cũng lớn lối nhĩ. Nhưng cũng phải thôi nếu người khác cho ta một cái nhà lớn, ta cũng tặng vàng tặng bạc, đáng tiếc, ta vô phúc.” Chu thị nói.

“Đại nương, tết đến đừng nói những lời như vậy, thần tiên vốn là đi đưa phúc khi cho người trần, người cố tình nói mình vô phúc, thần tiên mà nghe thấy lại không ban phúc cho thì khổ.” Tử Tình nói.

”A, phi phi

, ta nói chứ không ác ý. A di đà phật.” Chu thị vội niệm Phật.

Tử Tình trong lòng cười thầm, một hồi bão táp vô tình mà hóa giải. May mà Xuân Ngọc không theo vào, bằng không, Tử Tình càng đau đầu.

Tăng Thụy Tường cùng lão gia tử bọn họ uống trà, Yến Nhân Đạt uống nhiều, lại lớn tiếng thổi phồng, nói gì mà Đại Mao bây giờ có tiền đồ, được chưởng quầy trong cửa hàng thưởng thức, Tam Mao đã tìm được việc trong thành, còn nói cái gì mà sẽ cưới vợ ở trong thôn này, nhà cậu sẽ cho bao nhiêu tiền lễ, nằng dướng Đại Mao mới sinh đứa nhỏ, lúc ở cử thì nhà mẹ đẻ nhận về hầu hạ.

“Quê Anh nhà người cũng thành hôn, chờ tương lai ở cử, ta xem người có thể đón về nhà chăm không? Nữ nhi con rể tới cửa chúc tết, người lại đưa đến nhà nhạc phụ người, với từng ấy tâm tư của người, người cũng đái Quê Anh mấy ngày đi.” Thu Ngọc nói. Yến Nhân Đạt lập tức im lặng.

“Đại ca cũng dẫn Tử Bình bọn họ đến, sao chỉ nói chúng ta?” Xuân Ngọc cầm giạn bắt bình.

“Nhà Đại ca là được nhị ca mời tới, đại ca đại tẩu nói ở nhà chiêu đãi Tử Bình, người cũng không phải không biết. Với lại, năm ngoái đại ca còn mời cả đại gia đình ăn một ngày.” Thu Ngọc trả lời.

“Người có ý gì, là nói chúng ta không mời ad? Người thì mời ai chưa? Trừ lúc người sinh đứa nhỏ, người có mời nhà ai ăn cơm không?” Xuân Ngọc ép hỏi Thu Ngọc.

“Ngôi nhà của ta thế nào thì người cũng biết, chờ năm nay ta làm nhà mới, ta chắc chắn mời mọi người, người yên tâm, ta không giống với người.” Thu Ngọc có chút tức giận, đứng lên nói chuyện, Chú Văn Giang vội kéo ngồi xuống.

Diễn thị ở trong phòng nghe thấy được, vội ra ngoài, Chu thị cũng cùng ra ngoài xem náo nhiệt, Tử Tình mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cũng may không bao lâu sau, Tử Phúc bọn họ đã trở lại. Tử Phúc Tử Lộc muốn đi nhà nhạc phụ chúc tết, Lưu thị Trần thị đã sớm chuẩn bị đồ trước, ôm đứa nhỏ, cầm đồ bước đi.

Tử Tình vội để Lâm An đưa một chuyến, để hai nha hoàn lại hỗ trợ, mình cũng mượn cơ hội về nhà.

Tử Tình biết hai ngày mừng ba mừng bốn, bên Thẩm thị sẽ có khách đến, cho nên định mời khách vào mừng sáu, nhưng sâu nào một vấn đề, lão gia tử biết, chắc chắn muốn cả đám cùng ăn bữa cơm. Mặc dù Tử Tình không nói mời một nhà Xuân Ngọc, một nhà Xuân Ngọc cũng sẽ theo đến, cho nên, Tử Tình muốn chờ một nhà Xuân Ngọc đi rồi mới mời khách.

Nhưng buổi chiều mừng bốn, lão gia tử tự mình đến, nói: “Theo ông thì tiệc trăng tròn của con người làm trước đi, để một nhà đại cô bọn họ cũng đến. Ta biết các người không muốn gặp đại cô người, nhưng dù sao tiệc trăng tròn của đứa nhỏ cũng phải làm, cứ mời bọn họ đến, người trong thôn biết cũng nói các người nhân nghĩa.”

Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nghĩ nghĩ nói: “Thôi thì cứ vậy đi, ta nể mặt công, nhưng đừng lại làm ra chuyện gì nữa, nói thật, ta không thêm để ý bọn họ, cứ làm như ta có tính tình giống nhạc phụ, nghĩ ta không dám đuổi người thì lắm to rồi.”

“Biết rồi, xú tiểu tử, nói chuyện với ông người cũng không khách khí chút. Lần trước đã lĩnh giáo rồi, cho nên ta mới đến trước nói cho các người biết, sợ lỡ người không đồng ý, làm ra chuyện giống ngày đó, rất khó coi.” Lão gia tử nghe thấy Lâm Khang Bình đồng ý, cao hứng đứng lên.

“Ông à, nhà Đại Mao và Quê Anh thì không được đến, đến ta cũng đuổi, đừng nói ta không nhắc nhở các người.” Lão gia tử quay đầu nhìn Lâm Khang Bình, vẫn gật đầu đáp ứng.

“Ta cũng thật không rõ vì sao ông lại muốn kéo một nhà đại cô đến chỗ chúng ta? Biết rõ chúng ta không chào đón mà.” Tử Tình nghĩ đến đã đau đầu.

“Không phải ông nội người suy nghĩ vì đại cô à, cứ nghĩ chúng ta có thể tha thứ cho bọn họ, như vậy, bọn họ có thể lấy được nhiều thứ tốt từ chỗ chúng ta, người yên tâm, bọn họ nghĩ gì, ta đều có cách ứng phó, không thấy bây giờ cha mẹ đều trở nên mạnh mẽ à.”

Tử Tình nghĩ lại ngày đó Diễn thị chúc thọ, cũng cười. Quên đi, dù sao con trăng tròn (đầy tháng) cũng phải mời mọi người ăn bữa cơm, đơn giản cũng là thêm bọn họ thôi.

Mùng 6, ăn điểm tâm xong, Thẩm thị dẫn Trần thị đến, sợ phòng bếp bận rộn không ai giúp.

“Nương, Vương bà bà trước kia là đầu bếp chính của Văn gia, tiệc nào mà chưa thấy chứ, sơn trân hải vị gì mà chưa làm? Bữa cơm này là gì đâu, yên tâm đi, đều an bày xong.” Hắc hắc, chủ yếu là chỉ có vài đồ ăn thịt, sơn trân hải vị đương nhiên là không có.

Sau đó, Tăng Thụy Tường dẫn Tử Phúc bọn họ đều đến, ngồi trên phản cách vách, “Chỗ tỷ tỷ thật ấm áp, đánh vài ván mặt chược đi, chưa đến giờ ăn cơm mà. Tỷ phu, ta đến chúc tết, tiền mừng tuổi còn chưa có cho đấy. Ngày đó bị người tránh thoát, hôm nay không được đâu nhá.” Tử Hỉ reo lên.

Lâm Khang Bình nghe xong, cầm hai cái hầu bao, bên trong là 5 lượng, Tử Thọ Tử Hỉ nhận, cười hì hì nói: “Tỷ phu, năm cũ phát tài à? Hay có việc nhờ chúng ta?”

Tử Tình một phen đoạt lấy hầu bao trong tay Tử Hỉ, nói: “Đừng nói những lời vô nghĩa nữa, không phải năm nay các người phải đi thi à? Sợ các người muốn mua gì đó mà không dám mượn nương, nên mới cho nhiều. Không thích thì cho bằng bọn Vĩnh Liên vậy.”

Tử Hỉ vừa nghe xong, vội đoạt hầu bao về, “Tỷ, sao có thể chứ? Ta chỉ biết tỷ đối xử tốt với ta. Chờ tương lai ta kiếm được nhiều tiền, ta sẽ mua cho người nhiều đồ ăn.”

“Xem tiểu tứ kìa, sở thích lớn nhất chính là ăn, kiếm được nhiều tiền chỉ nghĩ đến ăn, tỷ người cái gì mà chưa ăn, còn chờ người mua à?” Lưu thị cười nói.

“Ăn có cái gì mà không tốt, sống là để ăn chứ bộ.” Tử Hỉ bác bỏ nói.

“Thật ra, ta cảm thấy theo đuổi sự nghiệp ăn uống cũng không dễ.” Tử Thọ chậm rì rì nói.

“Tình nhi, người định làm ta xấu mặt phải không, năm nay ta đã hào phóng một hồi, cho bọn họ mỗi người 5 văn, người lại cho hần 5 lượng.” Tử Phúc nói với Tử Tình.

Tử Lộc cũng vội vàng gật đầu theo, Lưu thị đẩy Tử Phúc một cái cười nói: “Người cũng thật kém cỏi, keo kiệt thế mà còn bảo hào phóng nữa chứ.”

Mọi người cười vang, Lâm An vô bảo khách nhân đều đến, Lâm Khang Bình vội ra ngoài dẫn vào phòng. Lúc ăn cơm, Lâm Khang Bình bế Tử Tình qua, trong phòng bày ba bàn tiệc, bởi vì nhiều người, Lâm Khang Bình bày ba cái bàn lớn hình tròn, lão gia tử dẫn hai con trai và ba con rể ngồi một bàn, Lâm Khang Bình, Tử Phúc, Tử Lộc cùng trượng phu của Tử Bình, trượng phu Hồ Bách Tùng của Tử Bình là lần đầu tiên tham dự, Tử Tình cũng không ngờ Tử Bình lại dẫn hần theo. mặc dù Tăng Thụy Khánh không thể đuổi hần, nhưng con mắt cũng không nhìn hần. Bên này tất nhiên là Điền thị dẫn nữ quyến ngồi một bàn, những người chưa thành thân cùng bọn nhỏ ngồi một bàn.

Lão gia tử nâng chén đứng lên, nói: “Hôm nay nhờ Tử Tình nên cả nhà mới ngồi cùng nhau, ta chỉ nói một câu, các người đều là con cháu ta, đều là máu mủ ruột rà, ta hi vọng các người cứ vui vẻ, nể mặt ta, chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa.”

Điền thị nói tiếp một câu: “Cũng đúng, ta chỉ nói một câu, huynh đệ tỷ muội phải nhớ tình thân, có thể giúp được thì giúp, đều là người một nhà, xương gãy còn lành được, có thể hận được bao lâu?”

Điền thị nói xong, Chu thị cùng Xuân Ngọc nhìn nhìn Thẩm thị và Tử Tình, Tử Tình cười: “Ta không thể uống rượu, xin phép trước, đừng để ta làm mọi người mất hứng, mời mọi người động đũa đi.”

Tử Tình lời nói vừa xong, một bàn tiểu hài tử liền tranh cãi ầm ĩ, nguyên lai là vì tranh sườn dê, vương bà tử làm món sườn dê chua ngọt, mỗi bàn 12 cái, lẽ ra một người có một cái, nhưng con nhà Xuân Ngọc cướp nhanh, ăn lại mau, Tử Toàn Huy Huy Mộc Mộc đều nhỏ, thấy bọn họ cầm xương ăn, nên khóc.

“Đại tỷ, người dạy con thế à? Bình thường nói người dạy đi thì người không nghe, cũng không biết người suốt ngày vội làm gì? Chỉ biết oán trách người khác không muốn gặp các người, người xem bộ dạng này mà để người khác muốn gặp à?” Thu Ngọc tay ôm tiểu nữ nhi, thấy con trai mình chịu thiệt, nói Xuân Ngọc vài câu.

“Ta có thể dạy thế nào, cuộc sống gian khổ quá, khó khăn lắm Tử Tình mới nể mặt, đến đây mới có thịt ăn, ta còn bắt bọn nhỏ không được ăn à, mạng ta không tốt, đâu như người ta, quanh năm suốt tháng còn có lão nương nấu cơm trông con giùm.” Xuân Ngọc nói.

“Đại tỷ, người đừng nói kiểu đấy, cha mẹ nuôi con giùm các người nhiều năm như vậy, ta mới đi theo cha mẹ mấy năm hử, huống chi chúng ta còn cho cha mẹ bạc.” Thu Ngọc nói.

“Được rồi, hai người lại ăn gỏi à, không sợ mất mặt hử. Chuyện qua lâu rồi mà còn nhắc lại à, lúc này ta nói các người không nghe?” Điền thị nghe không nổi nữa, quát bảo hai người ngừng lại.

215. Chương 217: Tử Tình Mời Khách (2)

“Thím, Huy Huy nhà của ta cũng muốn cho đến học đường của tiểu cha để học vài chữ, được không? Ăn ở thì có nương ta quản.” Tử Bình dè dặt hỏi.

“Có gì mà không được chứ, dạy ai mà không phải dạy.” Thắm thị đáp.

“Nói đến điều này, Hạ Ngọc, Tiểu Văn cũng nên cho đi học đi, đừng để đứa nhỏ ở nhà, tương lai làm được gì? Dù sao Mộc Mộc, Tử Toàn bọn họ đều có bạn, người cứ yên tâm đi. Ta đã qua sáu mươi tuổi, còn có thể giúp các người được vài năm?” Điền thị nói. Chắc là có được mấy lượng bạc Tử Tình bọn họ lo nên lại bắt đầu lảm chuyện.

Tử Tình nghe xong, nhìn Thắm thị cười. Bên kia Hồ Bách Tùng bưng lên chén kính rượu, kính Tăng Thụy Khánh trước, kêu vài tiếng “Nhạc phụ”, Tăng Thụy Khánh không phản ứng, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, Yến Nhân Đạt uống chút rượu, đứng lên nói: “Đại ca, người làm thế là không đúng rồi, ngoại tôn đã có, đều sáu bảy tuổi mà người còn chưa nguôi giận, Hồ cô gia (con rể của anh vợ) hôm nay là khách, đúng, là Lâm cô gia mời đến, người không được, không được làm thế, phải uống rượu này.”

“Liên quan gì đến người, chờ người mời được khách bữa cơm đi rồi hẵng nói.” Tăng Thụy Khánh vẫn nói rất trực tiếp.

Lâm Khang Bình thấy vậy: “Đại cha, ta cùng người uống đi, ta còn chưa kính người ly rượu mà.”

Lâm Khang Bình bưng ly rượu lên, Tăng Thụy Khánh còn chưa nói, Yến Nhân Đạt đã giành: “Lâm cô gia à, người đừng ngăn cản ta, nếu người thật sự suy nghĩ cho đại dưỡng người thì người giúp dưỡng một phen, dưỡng biết năng lực của người mà, người thật sự không đồng ý cho ta mượn bạc, không bằng người dẫn con ta theo, đi theo người học ít thứ, có chén cơm mà ăn, người mua nhiều người như vậy, cũng không kém vài đồng kia. Tam Mao lớn người không đồng ý dẫn theo, Tứ Mao Ngũ Mao cũng được. Người chọn trúng ai thì dẫn người nấy đi.”

“Đại dưỡng, ta ngăn cản người bao giờ? Ta chỉ kính đại cha một ly rượu. Ta suốt ngày nhàn rồi, cũng không thường xuyên ra ngoài, ta muốn người làm gì? Ta sẽ an tâm ở nhà cùng Tình nhi, thu địa tô, đủ qua ngày là được. Uống rượu. Uống rượu.” Lâm Khang Bình nói.

“Lâm cô gia, người có gia nghiệp lớn như vậy, vườn này nghe nói hết một ngàn lượng bạc. Mua mảnh hoang kia ít nhất cũng năm sáu trăm lượng, còn không tính cái khác. Ta chẳng qua là mượn người một trăm lượng, đâu phải mình nhà ta mượn, còn có nhà đại cha người, cả nhà Hồ cô gia nữa, cho dù người sợ chúng ta quýt, chẳng lẽ người cũng sợ đại cha người quýt?” Yến Nhân Đạt nói.

“Ta nói trước, ta chẳng mượn mọc ai gì cả.” Tăng Thụy Khánh nhanh nói.

Lâm Khang Bình liếc mắt Chú Vân Giang một cái, Tử Phúc vội bưng ly rượu đứng lên, nói: “Hôm nay mượn ly rượu của muội phu, kính các vị trưởng bối, Tử Phúc hàng năm không ở nhà, hôm nay cùng mọi người uống cho thoải mái.”

Bên này Chu thị thấy vậy, nói: “Đến cùng vẫn là người một nhà, ai gần ai xa đều biết rõ.”

“Đúng vậy, người ta coi muội phu là huynh đệ. Nào giống ai đó, coi muội phu của mình như cứt chó, giẫm cũng không muốn giẫm.” Xuân Ngọc nói.

“Lời này là người nói đó, bản thân giành làm cứ chớ thì đừng kéo người khác theo, nhị muội phụ tam muội phụ đều ngồi kia đấy, bọn họ có quan hệ rất tốt với chúng ta.” Chu thị trở về một câu.

Tử Tình nghe xong buồn cười, lwoif Chu thị nói làm Xuân Ngọc đỏ bừng mặt, Tử Tình thật không phúc hậu, cười lên tiếng, đúng là nhịn không nổi.

“Tử Tình, 15 tháng giêng là đứa nhỏ trắng tròn, có định mở tiệc không?” Thu Ngọc thấy Điền thị cùng Xuân Ngọc đen mặt nhìn chằm chằm Tử Tình cười, vội ngắt lời.

“Tiểu cô, không phải ông nội đã nói bữa tiệc này coi như làm tiệc đầy tháng trước cho con ta mà. Nguyên tiêu nhà ai mà không muốn gia đình mình tụ họp chứ? Chúng ta sẽ không mời khách nữa.” Tử Tình cười nói.

“A. Ta còn tưởng các người sẽ mời toàn thôn chứ? Cũng đúng, trùng ngày mười lăm tháng giêng. Khang Bình có tiền như vậy, lại là sinh con đầu, không mời thì tiếc, theo ta thì đồ ăn nhà ai mà bằng nhà người được, chắc có người muốn xem tiệc nhà giàu thế nào đấy.” Xuân Ngọc nói, chắc còn nghĩ ăn không phải trả tiền, cũng không biết lão gia tử về nói thế nào nữa, Tử Tình có chút mất hứng.

“Tình nhi mà coi là kẻ có tiền gì, đứa nhỏ của chúng ta sinh, ai lại mời toàn thôn đâu, huống chi Khang Bình còn không tính là người trong thôn nữa, làm quá mức phô trương cũng không tốt, dễ bị người cổ ý nghĩ về, huống chi chúng ta cũng không có của cải ấy, tội gì chọc phiền toái.” Thẩm thị nói.

“Tử Tình, mỗi lần đại cô gặp người, người luôn mặc quần áo mới, còn đều là bằng lụa sa tanh gì đó, thật sự là đẹp, đại cô cũng không biết. Muội tử người năm nay muốn làm mai, không bằng người lựa chọn vài món quần áo cũ đưa cho nàng, ta thấy không cũ lắm, chúng ta cũng đỡ bạc, muội tử người cũng có mặt mũi, người thấy thích hợp không?” Xuân Ngọc nói.

“Đại cô, ta làm gì có đồ cũ, ta ở nhà mặc quần áo vải bông, cũng mang những bộ lúc ta còn làm cô nương, ngay cả Tử Vũ đều mặc đồ cũ của ta đấy.” Tử Tình nói.

“Người không phải là cho Tú Thủy mấy bộ à, người ngoài người còn cho, biểu muội người thì người ngược lại ra sức chối từ, không có đồ cũ thì người cho nó mấy xấp vải, màu đỏ giống trên người người là được, vừa vặn để làm giá y.” Điền thị nói.

“Nương, người cũng thật dám muốn, trên người Tử Tình là gấm Tứ Xuyên, thêu phù dung cá chép, một bộ hết hai mươi thước, chỉ sợ hết chục lượng bạc, Hoa Quế mặc được à.”

Mấy người nghe xong há to miệng, mặt Điền thị trầm xuống, nói: “Người có một bộ giá y mà hết mấy chục lượng bạc, quần áo ở nhà còn mặc quý như vậy, ít làm vài bộ là đỡ được bao nhiêu bạc, không đủ bạc để Bình tỷ người cùng đại cô mở cửa hàng à? Tự mình tiêu bạc thì được, ít may vài bộ quần áo thì nhà đại cô người có thể sống được mấy một năm, thật là nghiệp chướng, đáng thương biểu đệ bọn họ còn ăn không đủ no.”

“Bà, nhà ai mà tết không mặc đồ mới? Biểu đệ của ta ăn không đủ no thì tìm cha hần nương hần đi, liên quan gì đến chúng ta? Ta kiếm bạc mua đồ cho nương tử của ta cũng không được à? Không bằng ngày mai ta nói để người ngoài bình xét xem nhé?” Lâm Khang Bình nghe thấy Điền thị chất vấn Tử Tình, vội nói.

“Đúng đấy, nương, nghe ngài nói kia, nhà đại muội tử cũng đâu đến nỗi như vậy, mấy đứa nhỏ đều lớn, chăm chỉ làm việc, quản lí nhà cửa cho tốt, rảnh rỗi thì làm công, thế thì sao ăn không đủ no? Cả nhà Tử Tình ở trong thành, chẳng phải vẫn sống được đó sao? Theo ta thì người phải chăm chỉ mới tốt, người đời nói hay lắm, sáng sớm chim chóc có sâu ăn, đừng nói như rồng leo, làm như mèo mửa, có bản lĩnh bao nhiêu thì ăn cơm bấy nhiêu. Mấy năm nay, chúng ta còn giúp ít à? Nói không xuôi tai thì bạc chúng ta cho nương, một năm người cùng cha có thể tiêu hết bao nhiêu? Gạo dầu cải đều cho, một năm bốn mùa quần áo chúng ta cũng làm tốt, trong nhà còn nuôi gà, có chuyện gì chúng ta cũng giúp đỡ, còn nghe các người khóc than hả? Nương à, nói thì người không dễ nghe, nhưng Tình nhi nhà của ta muốn mặc cái gì sẽ mặc cái nấy, tự mình kiếm bạc, thích xài thế nào thì xài, chẳng liên quan gì đến ai cả.” Thẩm thị nói.

Điền thị nghe xong tức giận muốn giục đứa xuống, Thu Ngọc mắt sắc kéo lại, Điền thị nói: “Trong mắt người còn có người làm nương như ta không hả, chữ hiếu người để đâu? Ta chỉ nói nàng một câu, người liền nói ta chục câu à.”

“Bà, ngài nói đi đâu vậy? Nương ta bắt kính ngài chỗ nào? Chỉ nói chuyện ăn mặc tiêu dùng thôi, mấy năm nay, cha ta kiếm bạc, nương cũng chưa tiêu đồng nào, đều hiếu kính cho ngài, nương của ta nói gì chưa? Hỏi đại nương, nhị cô tiểu cô đi, nương ta làm sai gì?” Tử Tình nói.

“Đúng vậy, nhiều năm đệ muội đối đãi với cha mẹ rất tốt, đối xử với chúng ta cũng thông cảm, ngay cả Tử Bình cũng giúp đỡ.” Chu thị vội tỏ thái độ.

“Đúng đây, nương à, nếu không có nhị ca nhị tẩu thì chúng ta làm gì có ngày hôm nay, lúc nhỏ không nói, nhưng cái nhà lớn kia, trong thôn ai mà không hâm mộ ta có một ca ca tốt đâu chứ?” Hạ Ngọc nói.

“Ta cũng chưa nói nhà lão nhị không tốt, các người nói gì nhiều thế? Ta chỉ thấy một đám các người càng ngày càng khăm khả, chỉ có một nhà Xuân Ngọc khó khăn, trong lòng khó chịu. Quên đi, nếu như thế, thì không nói nữa. Đại tôn tức (cháu dâu) à, ta thấy không bằng làm như vậy đi, đại tôn tử của ta sớm muộn gì cũng sẽ làm quan, bên người cũng cần một hai người đáng tin cậy, không bằng dẫn Tứ Mao Ngũ Mao theo đi.” Điền thị lập tức thay đổi mục tiêu.

“Bà, ta không làm chủ được, tướng công ngồi ở kia kìa. Với lại chuyện làm quan cũng là chuyện hai năm sau, bây giờ chúng ta làm gì có điều kiện mà nuôi người khác nổi.” Lưu thị vội nói.

Điền thị há mồm, cái gì cũng chưa nói.

“Theo ta thì mấy cháu ngoại cũng đọc sách hai năm, tìm việc trong thành là được rồi. Chuyện ruộng vườn cũng không cần nhiều người như vậy, không phải Đại Mao ở trong thành à, lúc trẻ thì chịu khó vất vả chịu đựng, về nhà có thể được an lành.” Thu Ngọc nói.

“Đại Mao chỉ làm đủ bọn họ ăn thôi, còn thuê phòng ở nữa, còn muốn nuôi một đứa trẻ, một năm về được mấy lần đâu. Nương Vĩnh Phong à, người mở tiệm ở trong thành đã một năm, kiếm được không ít bạc nhỉ?” Xuân Ngọc hỏi Trần thị.

“Đâu dễ như vậy, đệ đệ của ta nói một ngày làm rất mệt, vừa mới bắt đầu lại còn lỗ vốn, bây giờ mới tốt hơn, cũng kiếm được không bao nhiêu.” Trần thị nói.

“Người muốn thêm mấy người thì sẽ không mệt mỗi nữa, nếu không thì để con của ta đến làm tiểu nhị đi, vừa vận học hỏi kinh nghiệm, về sau tự mở cửa hàng riêng mình, sẽ không giành khách với người.” Xuân Ngọc nói.

“Đại cô, người nhà ta làm là đủ rồi, nơi nào còn cần muốn người? Có muốn cũng không có tiền trả, thật ngượng ngùng.” Trần thị nói.

Điền thị cùng Xuân Ngọc dạo một vòng, cũng không nhét người vô được chỗ nào, lại quay đầu nhìn Tử Tình.

216. Chương 218: Tử Tình Dạy Đệ Đệ (1)

Tử Tình nhìn ánh mắt tha thiết của Xuân Ngọc, thở dài, nói: “Đại cô, làm nông cũng không có gì là không tốt cả, sản lượng dương khoai cao như vậy, một năm làm tốt thì trồng được hẳn 3 lần, một mẫu trồng tốt thì bán kiếm được bốn năm lượng bạc, trước kia nhà ta cho các người mầm móng, 1t mẫu tốt thì bán được hẳn mười lăm mười sáu lượng bạc, ta nhớ nhà người có ba bốn mẫu mà? Còn có khoai lang, sản lượng cũng cao, dây lang còn có thể lấy cho heo ăn, lại nuôi ít gà vịt, cuộc sống không tốt được à? Cũng không phải trong nhà không có miếng ruộng đất nào. Nhà của ta bây giờ cũng như vậy thôi, hai ba năm sau là khăm khả.”

“Người nói thật dễ dàng, nếu trồng mà có thể già thì bọn ông người đã giàu từ lâu rồi. Người không biết rồi, làm ruộng rất vất vả, mệt chết mệt sống cả năm mà không được mấy văn tiền lời.” Xuân Ngọc bĩu môi.

“Nhà ai mà không làm thế? Hồi nhỏ, cha ta không ở bên người, nương ta dẫn theo bọn ta, làm ruộng nuôi gà bẻ củi, thứ nào mà không tự tay làm? Nếu khi đó không vất vả, nhà của ta có thể có ngày hôm nay à?”

Tử Tình một chút nổi giận, giọng to lên, vốn là nể mặt thân thích, có lòng tốt mời bọn họ, thế mà bọn họ cứ làm mình không dễ chịu.

Tử Tình nói xong, Lâm Khang Bình đi lại, ôm lấy Tử Tình: “Người nên trở về nghỉ ngơi thôi, ngồi nhiều không tốt, với lại chắc con của ta cũng đói bụng rồi.”

Thẩm thị vội gật đầu, nói: “Cũng đúng, người còn ở cữ mà, đừng tức giận mà làm bí sữa, cả mẹ con đều chịu tội. Còn nữa, nằm nhiều đi, cẩn thận ngồi nhiều mỏi lưng, không bằng người ôm nàng đi về trước. Đều là thân thích, sẽ không chú ý nhiều đâu.”

Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc nghe xong vội nói ‘đúng đấy’, Điền thị cùng Xuân Ngọc mục đích không đạt tới, Chu thị còn định nói chuyện Tử Bình với Tử Tình, một chuyện này tay không mà về rồi. Nhưng Tử Tình phải đi. Bọn họ cũng không thể ngăn cản, tha thiết chờ mong, nói: “Đi nghỉ trước đi. Cơm chiều thì ra ngồi cũng được.”

“Ngượng ngùng, Tình nhi nhà của ta bị các người ăm ỉ một buổi sáng, buổi chiều phải nghỉ ngơi, cơm chiều sẽ không giữ các người lại. Nhà của ta bây giờ chỉ có mỗi Vương bà bà nấu cơm, một người già cả như bà ấy sáng sớm trời còn chưa sáng đã đứng dậy làm việc, cũng không giống nhà ông chủ trước kia, có nhiều người giúp đỡ. Chúng ta vừa mua một tiểu nha đầu, nhưng làm còn không thuận tay, hôm nay 3 bàn này đều do bà ấy chuẩn bị, buổi tối lại làm ba bàn nữa, để bà ấy mệt mỏi mà bị bệnh, Tình nhi nhà ta ăn cái gì?”

Lâm Khang Bình nói xong, Tăng Thụy Tường vội nói: “Cũng đúng, người đưa Tình nhi trở về nghỉ tạm trước đi. Lát nữa chúng ta sẽ tự giải tán.”

Lão gia tử thở dài, âm thầm oán trách Điền thị, người ta chối bao nhiêu lần rồi mà còn không hết hy vọng. Khó khăn lắm mới có cơ hội hòa giải, giờ lại bị tan tành rồi, lần sau, có nói cái gì cũng không thể dẫn cả nhà Xuân Ngọc theo nữa.

Buổi chiều, tiễn tất cả các khách nhân, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình nằm trên phản, nói: “Nhà đại cô quả thật là mặt dày hơn tường thành, hai ta đã rõ ràng cự tuyệt nhiều lần như vậy, còn không hết hy vọng. Ta nghe bà bọn họ làm khó dễ người và nương, đã muốn ôm người đi từ lâu rồi. Về sau đừng bao giờ mời bọn họ nữa, không ngờ vì mượn bạc mà bọn hắn nói bao nhiêu chuyện, Tình nhi của ta muốn mặc cái gì sẽ mặc cái nấy, ngày khác ta lại mua nhiều loại vải tốt cho người, để bọn họ đổ mắt luôn. Có đưa bọn họ bạc, còn không bằng mua quần áo xinh đẹp cho Tình nhi, ta thấy còn đã mắt hơn nhiều.”

“Đúng vậy, mà người thấy làm ruộng có gì không tốt? Sao họ lại muốn đưa con đi ra ngoài, trong nhà có vài mẫu, chịu khó chút, sao không thể qua ngày lành? Suốt ngày nghĩ linh linh, nghĩ không làm mà hưởng, đều tại bà chiều hư. Chúng ta còn biết mua đất hoang mà khai khẩn đấy.”

“Đúng rồi, tiểu dưỡng kia miệng quá rộng, ta không muốn dùng hắn nữa, để hắn làm mấy việc râu ria đi.”

“Chỉ sợ không phải hắn nói, ngày ấy lúc bà chúc thọ, nương tử của lí chính nói. Chúng ta để tiểu dưỡng làm việc vốn là chuyện bên ngoài, hắn chắc không biết chúng ta mua hết bao nhiêu bạc đâu.”

“Quên đi. Đúng rồi, cái dầu ở đất hoang người tính xử lý thế nào? Thu hoạch cũng không đáng là bao.”

“Để bọn họ cắt cho heo ăn đi, cắt xong mẫu nào thì cuốc đất mẫu đấy, để không 10 ngày nữa tháng rồi trồng đậu, năm nay trồng đậu xanh, trồng xong đậu thì chuẩn bị trồng khoai lang, người ra ngoài tìm chút khoai lang về.”

“Không làm tiệc trăng tròn cho con, không bằng mời bà ngoại bọn họ đến ăn bữa cơm đi, hôm nay đã mời thân thích Tăng gia, ngày đó không bằng mời Thẩm gia đi, dù sao chúng ta cũng có chỗ bày tiệc, nương biết chắc chắn sẽ cao hứng, bà ngoại nhớ người, ta sẽ đón ngoại về ở lại đây một ít ngày. Nói thật, thân thích nhà bà ngoại dễ nhìn hơn nhiều.” Lâm Khang Bình nghĩ nghĩ.

“Được, ngày mai người để Lâm An đi báo tin, làm cho bọn họ chuẩn bị thời gian, ta đừng nói cho nương biết trước, để nàng kinh hỉ.”

Vợ chồng thương lượng xong, lại an bày vài món ăn chính, là món biển, Tử Tình thầm nghĩ nhất định phải làm đồ ngon hơn hôm nay.

Hai ngày tiếp theo, Tử Phúc bọn họ thường thường đi lại nói chuyện với Tử Tình, cũng có khi ở lại ăn cơm. Nhưng Tử Hỉ ở lâu nhất, có khi còn đem bài tập đến, thấy chỗ nào không rõ thì tham thảo cùng Tử Tình vài câu, Tử Tình cũng không che dấu, chỗ nào biết thì nói rõ ràng, không biết thì bỏ qua, mặc dù sách cổ đại nàng không hiểu nhiều lắm, nhưng từ xưa, giai cấp thống trị đều có sở thích giống nhau, nói cho hẳn chút đạo lý làm người.

“Một quốc gia lớn thì ta không nói, nhưng một cái nhà nhỏ, ví dụ như nhà đại cô và nhà mình, người cảm thấy khác nhau chỗ nào?” Tử Tình hỏi.

“Cần gì phải nghĩ, nhà đại cô lười, chúng ta chịu khó.”

“Đó là nguyên nhân đầu tiên, nguyên nhân thứ hai, đại cô cùng dưỡng dùng tâm tư sai chỗ, nếu bọn họ đem phần tâm tư này dùng để nghĩ cách trồng trọt và sống, nghĩ làm cách nào để nâng cao sản lượng, trong nhà nên nuôi con gì kiếm lời nhiều thì nhà hẳn cũng không phải như hôm nay, thứ ba, nếu không bị bà chiều nhiều năm thành thói quen, nuôi bọn họ thành đám ý lại lười biếng. Người nghĩ xem có đúng không?”

“Đúng, còn nữa, đại cô cùng đại dưỡng rất tham lam, người tham lam thường xuyên đi kèm với ngu dốt, có thể tốt mới là lạ đấy!” Tử Hỉ nói.

“Cho nên nhân chủ yếu là không thể có tư tưởng ỷ lại, có sẽ từ từ hòa tan ý chí ban đầu của mình. Vả lại, một ngày nào đó thứ mà người ỷ lại biến mất, người sẽ đánh mất năng lực sống.”

“Điều này ta biết, lần đó bà nội chúc thọ, tam bà bà đã nói, đứa bé thì phải cho bú sữa, không thể để đứa bé tự đi tìm thứ ăn, nhưng khi nó học được cách sinh tồn thì sẽ tự mình đi tìm kiếm. Còn nữa không?”

“Còn, điểm thứ tư, chức trách phải rõ ràng, trong nhà nhiều đứa nhỏ, hoặc nhiều hạ nhân, không phải đều phân công chính xác rõ ràng à? Giống như nhà đại cậu, có người làm buôn bán, có người làm nha dịch, có người trồng trọt, có người làm tiểu thị, chen chúc trong một căn nhà, mỗi người đều có việc làm của riêng mình, nhà đại cậu càng khấm khá hơn, huynh đệ cũng không có nhiều mâu thuẫn. Nếu đều ở nhà chiếm mảnh ruộng trồng, dính líu lẫn nhau, mâu thuẫn gia đình chắc chắn không ít. Điều này phải cần một người đứng đầu gia đình biết nhìn xa trông rộng. Phương diện này, ta luôn luôn cho rằng ông ngoại làm hơn ông nội rất nhiều. Cho nên mấy cậu và nương rất thân thiết.”

“Vậy ý người là ông không biết giáo dục con cái, cho nên, các cô, cả đại cha nữa mới không thân thiết nhau, mỗi lần đến chỗ chúng ta hoặc nhà người, đều muốn chiếm tiện nghi, bằng không, đại cô cũng không thể tính kẻ người như vậy.”

“Ta cảm thấy bà cực kì thiên vị, lại không thiên vị cha mình tí nào, có khi ta nghi ngờ cha không phải con ruột của bà. Đương nhiên, ông chắc chắn cũng có chỗ sai, hẳn là người đứng đầu, lỗi của hẳn là lỗi quan tọng nhất, nếu hẳn không dung túng, bà cũng không có khả năng luôn luôn làm sai mãi như vậy. Bà ngoại thì làm việc này tương đối tốt, lúc chúng ta nghèo nàn, bà ngoại luôn nói với các cậu, chúng ta sống không dễ chịu, mỗi lần đến đều mang theo nhiều thứ, sau này chúng ta trồng dưa hấu, trồng dưa khoai, khấm khá hơn, bà ngoại lại nghĩ về các cậu, bảo nương đem mầm móng đưa cho cậu, dạy cho bọn họ cách trồng thế nào, mà không phải là muốn đưa bạc cho họ, vả lại, các cậu cũng hòa thuận, hai nhà cũng trồng chung chỗ để dễ quản lý, trả giá bằng vất vả và chịu khó.”

“Ta biết rồi, bởi vì lấy đại cô cùng đại dưỡng làm gương, cho nên con cái của nhà đại cô đều hết ăn lại nằm, không có ý chí tiến lên, thậm chí không làm mà hưởng, cho nên, mới có thể liên tục đến cửa cầu xin chúng ta cho bạc cho đồ, tìm việc làm còn muốn kén cá chọn canh, việc mệt bẩn thì không làm, tốt nhất là chúng ta hàng năm đưa bạc đi nuôi bọn họ mới đúng. Tỷ, không nói bọn họ nữa, còn chúng ta thì sao?”

“Nương đã nghĩ được điều này, thành thân xong sẽ ở riêng, để mỗi người tự phát triển, dựa vào bản lĩnh của mỗi người, sống tốt hay không tốt thì không thể oán trách người khác, không tốt thì còn có tiền thuê có thể duy trì cuộc sống. Hơn nữa, tình cảm huynh đệ tỷ muội của chúng ta hơn tình nghĩa của những người cùng tuổi với cha nhiều, cha mẹ cũng không thiên vị ai, có cái gì đều nói ra ngoài. Người thì không chịu khổ, nhưng đại ca nhị ca có cảm xúc sâu đậm nhất. Chờ đến lúc người biết nói thì nhà mình đã tốt lên, lúc chúng ta nhỏ, ăn không đủ no, quần áo nhàu nát đầy miếng vá, trước khi ở riêng, ta còn chưa từng mặc được một bộ quần áo mới, đều mang lại của Bình tỷ. Người đấy, sinh ra đã sung sướng.” Tử Tình sờ sờ đầu Tử Hỉ, nói.

“Tỷ, người cảm thấy chúng ta nên phân chia công việc mới hợp lý à?”

Tử Tình trầm tư một hồi, mới mở miệng nói.

217. Chương 219: Tử Tình Dạy Đệ Đệ (2)

“Điều này ta cũng không rõ lắm, dù sao ta chỉ biết những thứ đơn giản thôi. . . Ta nói bữa vài câu nhé, ví dụ như đại ca, ta cảm thấy hắn rất thích hợp làm quan, làm việc tương đối khéo đưa đẩy, trong lòng cũng có tính toán trước, bây giờ lại đậu tiến sĩ. Nhị ca, cho dù hắn đi xa được bao nhiêu ở con đường thi cử, thì với tính tình của hắn, cũng không thích hợp ở quan trường, quan trường từ trước đến nay đều là nơi tối tăm, giết người không thấy máu, hơi vô ý sẽ rơi vào sự khắt nhọc vĩnh viễn, tính tình nhị ca ngay thẳng, có thể chịu khổ, không khéo đưa đẩy, tính toán không nhiều, ta cảm thấy hắn thích hợp tự mở cái quán, rảnh rỗi sung túc mà sống. Tính tình Tiểu Tam tương đối lười nhác, không khác ta là mấy, nhưng không tính toán nhiều, cũng không thích hợp quan trường. Người đầu óc thông minh, đọc sách cũng giỏi, người có thể đi xa nhiều hơn. Thật ra, ta cảm thấy cả một gia đình đều ở quan trường, không phải chuyện tốt gì, tìm được vị trí thích hợp của mình, sống cuộc sống mình muốn là đủ.”

“Tỷ, ta không ngờ người lại suy nghĩ nhiều thế, phân tích về bọn ta cũng rất đúng, ta còn chưa bao giờ nghĩ tới điều này. Trách không được đại ca nói chúng ta có thể có hôm nay, toàn dựa vào người. Hơn nữa, từ nhỏ người có thứ tốt gì đều ọi người một phần, không dấu diếm gì.”

“Tỷ đã có con rồi, còn không suy nghĩ nhiều à. Chuyện hội nhỏ là do may mắn thôi, khi đó chúng ta chỉ có một mẫu ruộng nước, cha lại không ở bên cạnh, nương một mình bỗng bẻ 5 đứa con, khi đó mới đại ca mười tuổi, chúng ta đi mua ít hạt giống mới mẻ, ai ngờ thành công. Về sau, chuyện trong nhà thì các người đều biết.”

“Tỷ, ta cảm thấy người nói rất đúng, tương lai làm sách luận (giống như khóa luận, luận án tốt nghiệp ấy) có thể sử dụng điều này, một gia đình nhỏ như thế, một gia đình lớn cũng như thế. Ta phải suy nghĩ thêm mới được.”

“Đúng đấy, Khổng lão phu tử thế mới nói ‘tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ’, trước đề cao phẩm tính của mình, thế thì mới đem một gia đình hoặc là một gia tộc quản lý tốt được, nhà nhỏ quản lý tốt thì mới quản lý được nhà lớn, rồi đến một huyện, châu, tỉnh. Đây là giấc mộng của người đọc sách trong thiên hạ, nhưng có mấy ai làm được?”

“Tỷ, trách không được cha luôn cảm thán người không phải nam tử. Nếu người là nam tử, chắc chắn người có thể thực hiện mộng tưởng của người đọc sách rồi, tương lai người có thành tựu không kém đại ca, ta còn chưa nghe đại ca nói những điều này đấy.”

“Không hẳn đâu, nói thì dễ nhưng làm mới khó. Ta là một tiểu nữ nhân, tuy rằng không đọc nhiều sách, nhưng từ nhỏ ta đã quản lý mọi chuyện trong nhà, thành thân xong lại tiếp quản chuyện nhà bên này, mặc dù Tình viên không lớn, nhưng người phía dưới cũng có hơn mười người, còn phải quản lý mảnh vườn trái cây cùng hoang, người trải nhiều thì mới suýt ra được kinh nghiệm, người đọc sách nghiên cứu học vấn cũng vậy, không phải luôn làm theo điều sách nói, nhiều nghe nhiều xem nhiều hỏi nhiều nghĩ mới đúng. Người tự nghĩ thêm đi.”

“Hai người các người nói gì vậy, tiểu tứ, không sợ tỷ người mệt à?” Lâm Khang Bình vào cửa.

“Nghe tỷ dạy bảo mà, ta phát hiện tỷ không phải người thường, năm tuổi đã biết đòi tiền mua gà nuôi, biết cổ động đại ca đi bán câu đối, bảo đại ca dạy nàng biết chữ, có thể tự đọc sách, từ trên sách tìm ra cách trồng trọt, sáu tuổi đã biết ương giống. Cha ta thường khen, nếu tỷ là nam hài tử thì tốt.”

“Không được, nếu thế thì ta cưới ai? Ta nói thêm cho người biết nhé, năm trước tỷ người ở kinh thành mời thiếu gia Văn gia ăn một bữa cơm, ba món ăn cộng thêm một cách làm bánh ngọt bán một ngàn lượng bạc, còn ta có thể có hôm nay đều dựa vào chuyện tỷ người bán mật chước được một ngàn lượng để lập nghiệp, bằng không sẽ phải cần vài năm nữa mới được thế này. Người đừng nói ra ngoài, đến lúc đó làm tỷ người thêm phiền toái. Tỷ người bảy tuổi thì ta đã thấy nàng khác biệt rồi, sau này ta luôn luôn nhìn nàng, chờ

nàng lớn lên, còn phải đề phòng kéo bị người khác đoạt đi, nhiều năm như vậy, ta dễ dàng à?” Lâm Khang Bình nói tới đây cũng nghĩ về chuyện cũ, không khỏi cười cười.

“Phải không? Kể ta nghe một chút về chuyện hai người đi, ta muốn nghe.” Tử Hỉ nói, xem ra cho dù nam hay nữ đều thích nhiều chuyện.

“Đi đi đi, nói cùng người làm gì, tỷ người muốn nghỉ ngơi, ngày mai hãy đến. Mà thôi đừng đến nữa, cả ngày như kẹo mè xừng, dính tỷ người không gỡ được. Nhớ kỹ chuyện vừa rồi đừng nói ra ngoài đấy.”

“Thật nhỏ mọn, không nói thì thôi, người tưởng ta không có cách à, về nhà hỏi nương cho coi.” Tử Hỉ vẫy vẫy tay, đi về. Vừa đến cửa, xoay người lại nói: “Tỷ phụ, ngày mai ta sẽ đến, chuẩn bị đồ ăn ngon đi.” Bị Lâm Khang Bình chường ột cái, tặng một chữ, “Cút.”

Tử Hỉ mới vừa đi, Lâm Khang Bình đỡ Tử Tình nằm xuống, nói: “Tiểu tứ quá dính người rồi, ăn qua cơm trưa mà cũng không biết người phải nghỉ ngơi, hai tỷ đệ người vừa ngồi xuống đã nói không dứt lời, lần tới không được vậy nữa, nương đã nói là người phải nằm nhiều.”

Tử Tình vừa nằm xuống, Tiểu Thanh đứng bên ngoài kêu: “Gia, nãi nãi, nhà phụ nhân nhị cô đến.”

Lâm Khang Bình đành phải cầm quần áo, một lần nữa mặc vào cho Tử Tình, mới ra ngoài mời Hạ Ngọc tiến vào, mình thì dẫn Chu Thiên Thanh ở cách vách uống trà. Hạ Ngọc và Tử nhi vào, ngày đó người nhiều, Tử Tình còn chưa có cẩn thận nhìn Tử nhi, nhoáng một cái, năm đó tiểu nha đầu nhất gan đã thành đại cô nương.

“Chào biểu tỷ.” Tử nhi chào hỏi qua, rồi đứng ở một bên, vẫn có chút co quắp cùng ngại ngùng, Tử Tình kêu lên để nhìn kỹ, lôi kéo tay nàng, trong lòng bàn tay chai nhiều, biết ở nhà cũng là người chịu khó, búi tóc hai bên đơn giản, cấm đôi hoa giả mà Tử Tình mua từ kinh thành, mặt mày cũng sạch sẽ, làn da hơi thô ráp.

“Tử nhi năm nay cũng không nhỏ nhỉ? Ta nhớ nàng ngang tuổi với Hoa Quế.” Tử Tình hỏi.

“Nhỏ hơn Hoa Quế một tuổi, vài năm nay cũng nhờ nàng giúp đỡ ta chăm sóc, trong trong ngoài ngoài, chăm em, nấu cơm, cho heo ăn, trồng trọt, mọi thứ đều làm.” trong lòng Hạ Ngọc không khỏi cảm thán, năm đó làm việc thiện, được báo ơn.

“Nhị cô hôm nay đến thì ở lại ăn cơm chiều đi. Ngày ấy chiều đái có chút không chu toàn, người đừng để trong lòng.”

“Nhị cô hiểu mà, là bà người cùng đại cô không đúng, nhị cô không trách người. Hôm nay Nhị cô tới là nói một tiếng cùng người, ngày mai chúng ta sẽ về nhà, nếu Lâm An nhà người rảnh thì đưa chúng ta về một chuyến.”

Tử Tình có chút kỳ quái, hỏi: “Không phải nói là để Tiểu Văn đọc sách ở đây sao? Người về làm gì?”

“Người cũng biết đấy, cả nhà đại cô còn chưa đi, một nhà ta bốn người nữa, bây giờ ông bà người không được như xưa, ta tội gì ở lại thêm phiền. Vả lại, đứa nhỏ muốn đi đọc sách, về nhà thu dọn ít đồ.” Hạ Ngọc nói.

Tử Tình nghĩ nghĩ, cũng đúng, nói: “Đã vậy thì ta sẽ không giữ người, sáng sớm ngày mai, ta phái Lâm An đi đón các người. Nhưng cơm chiều vẫn ăn ở đây đi, lát nữa ta để Tiểu Lam đi chọn mấy khối vải cho Tử nhi, dù gì cũng là đại cô nương rồi, làm hai bộ đồ mới mặc đi.”

“Không cần, biểu tỷ, quần áo trên người ta vẫn còn tốt lắm, chúng ta ở nông thôn, có bộ thể này là tốt lắm rồi, trong thôn có rất nhiều tỷ muội còn đồ mất ta, ta chưa mặc quần áo nào có mụn vá mà.” Tử nhi hoảng loạn xua tay, lắc đầu.

Tử Tình cười thầm, thở dài, nếu vài đứa nhỏ nhà đại cô cũng như vậy thì tốt biết bao.

Mấy ngày đi qua, Tử Tình vẫn còn ở cũ, cũng không tiện ra ngoài, Thẩm thị ngày ngày đi lại một chuyến, nhìn xem Tử Tình, nhìn xem đứa nhỏ, Lâm Khang Bình đã nói cùng Thẩm thị, tiết nguyên tiêu sẽ mời gia đình đến Tình viên, cũng coi như chúc mừng Thư Duệ trắng tròn, Thẩm thị đáp ứng.

Khó khăn lắm mới đến sáng sớm ngày mười lăm, Tử Tình nói cái gì cũng muốn tắm tấp trước đã, toàn thân thối không chịu được, Lâm Khang Bình không lay chuyển được nàng, hỏi Vương bà tử, biết không sao nữa, mới để Tiểu Thanh chuẩn bị nước.

Lâm Khang Bình ôm Tử Tình qua, trong dục dũng (bồn tắm) có bỏ không ít hoa khô, Tử Tình ngâm nửa canh giờ, thay đổi một lần nước, mới cảm thấy trên người nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn cái phản, Tử Tình nói: “Không bằng chúng ta chuyển về phòng cũ ở đi, trời cũng ấm áp, bên đó tiện hơn. Phòng này thông gió, có mùi lạ tràn ngập, không tốt cho cả mẹ và con, với lại, trăng tròn thì cũng nên chuyển.”

Lâm Khang Bình đáp ứng, phân phó Tiểu Thanh các nàng giúp đỡ thu dọn phòng bên kia, Tử Tình tự mình trải giường chiếu, hôm nay có khách, nên thay một bộ áo khoác màu hồng, tóc vừa dày vừa dài, không dễ lau khô, Tử Tình lau một hồi, tay đỏ luôn, Lâm Khang Bình thấy vậy, nhận lấy khăn, nhẹ nhàng lau đến khi tóc khô cho người. Nhìn quần áo trên người, Tử Tình nhớ tới một vấn đề.

“Khang Bình, ngươi cho ta nhiều vải tốt như vậy, còn có vải gì mà bình dân dân chúng không mặc không?”

“Đương nhiên là có, kim lăng vân cẩm thì không thể mua, đó là đồ trong cung, còn có một ít tơ cẩm cùng gấm Tứ Xuyên đặc chế, trong cung đều có cách thêu thùa khác. Còn lại thì không có. Người yên tâm, ta mua đều là vải người mặc được, bây giờ không giống thời xưa nữa, lúc đó thì quan to quý nhân mới được mặc lăng la tơ lụa, điều này nên cảm ơn triều đình cũ, thương nhân có địa vị cao hơn, cũng không phải dân đen. Nhưng chúng ta cũng không phải thương nhân, chúng ta là địa chủ, tương lai chúng ta là một đại địa chủ.”

“Ừ, ta muốn làm địa chủ, thương nhân còn phải lục đục với nhau, chung quanh phải nhìn ánh mắt người khác mà làm việc, địa chủ thật tốt, quanh năm suốt tháng thu địa tô, có ăn có chơi, sao lại không làm, ta muốn làm một bà địa chủ vui vẻ.”

Đang nói giỡn, Tiểu Thanh các nàng ôm đứa nhỏ và đệm chần đi lại, chỉ chốc lát, Thấm thị bọn họ đều đến, nói: “Chuyển nơi ở thì nên về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày, không bằng buổi tối cơm nước xong chuyển về nhà đi, đại ca người sáng sớm mười tám đi, về nhà người ở hai ngày.”

Tử Tình vội đáp ứng, buồn chán thân muốn mốc ra rồi.

218. Chương 220: Thấm Gia

219. Chương 221: Trồng Xen

Nguyên tiêu qua đi, Tử Tình chuyển về nhà mẹ đẻ, ngày mười sáu tiến bước một nhà Thấm Kiến Nhân, sáng sớm mười tám tiến bước một nhà Tử Phúc, lần này Lưu thị cũng mang theo hai hài tử cùng vào kinh. Tiểu Đào theo Lưu thị một năm, cũng coi như thuận tay, Thấm thị ang theo luôn. Mười chín, sau buổi trưa, tiến Tử Lộc, Tử Thọ, hai người đều ở châu học, sáng sớm hai mươi tiến Tử Hỉ, Tăng gia lại chỉ còn Tăng Thụy Tường, Thấm thị, Tử Vũ, đương nhiên còn có Trần thị và đứa nhỏ.

Tử Tình thấy Tử Hỉ đi rồi, dưới sự cổ động của Lâm Khang Bình, lại chuyển về Tình viên, bởi vì ở Tăng gia, Lâm Khang Bình và Tử Tình không thể ngủ cùng giường, Lâm Khang Bình nói Tử Tình không ở bên cạnh, hẳn thật sự khó yên giấc, Tử Tình không lay chuyển được hắn, chỉ có thể chuyển về Tình viên, cũng may hai nhà giống như một nhà, mỗi ngày Tử Tình thường đến, Thấm thị cũng tán gẫu, ngày nhanh chóng trôi qua.

Tử Tình thấy cha mẹ mỗi ngày tuổi tác một lớn, Tử Vũ cũng thành đại cô nương, nhờ Tăng Thụy Ngọc thuê một hộ gia đình thành thật phúc hậu ở trong thôn, mỗi ngày đến sau núi chăm sóc cây ăn quả, Thấm thị cùng Tử Vũ cũng có thể có thời gian làm chuyện khác.

Ngày này, Tử Tình đang ở phòng tắm dạy Lâm Khang Bình ngâm giống, có dưa hấu, có đậu đũa, dưa chuột, hạt tiêu, Tiểu Lam báo Tăng Thụy Ngọc đến đây, Tử Tình vội cùng Lâm Khang Bình đến tiền viện, nguyên lai là vì chuyện cày bừa vụ xuân.

“Chỗ người có một vạt đất trống lớn, dù sao cũng phải cày, ý ta là nên cày trước mấy ngày đi, bữa nay cũng rảnh rồi, dễ tìm người, làm xong vệc nhà người, chúng ta cũng cày ruộng nước. Người đã nghĩ là trồng gì chưa?”

“Ta muốn trồng đậu xanh, tam thúc, người thấy bây giờ được không?” Tử Tình hỏi. Đậu xanh không những có thể làm đất màu mỡ, nghe nói đậu xanh còn tương đối dễ bán.

“Mùa xuân trồng đậu xanh thì phải trồng sau cơn mưa, theo ta thì người nên trồng ngô đi, ngô hái xong thì người lại trồng đậu xanh cũng được, ta thấy không ít thôn dân ở vùng núi trồng ngô nhiều, không được tốt lắm nhưng vẫn có thứ để thu hoạch.” Tăng Thụy Ngọc khuyên nhủ, ngô sản lượng vẫn tương đối cao, rất nhiều người không có đủ thóc gạo để ăn, đều bắt đầu xay ngô thành bột, trộn với bột mì rồi ăn. Cho nên giá ngô tuy rằng không cao, vẫn tương đối dễ bán.

Tử Tình nhớ được ngô cùng đậu tương có thể trồng xen, trồng xen có thể đề cao năng suất thu hoạch, nhưng mấu chốt là Tử Tình không biết thao tác cụ thể, còn phải tự mình từ từ thì nghiệm, không biết lỗ nhiều không, nhưng mặc kệ thế nào, mình cũng muốn thử một lần.

Nghĩ nghĩ, Tử Tình liền nói: “Vây nghe tam thúc, trồng ngô, lát nữa về người mua giúp ta hạt ngô, à, người giúp ta nhìn chăm chăm các công nhân làm việc nhân nhé, trồng ngô để khoảng cách lớn hơn một chút, giữa hai hàng ngô, người để bọn họ trồng ít đậu tương, mầm móng đậu tương thì người mua đi, Khang Bình không biết trồng. Phương diện này thì người có kinh nghiệm hơn, đậu tương trồng hơn hai tháng là nhổ được, không ảnh hưởng tới việc ngô mọc, ta đã thấy qua điều này từ nơi nào đó rồi, năm nay ta thử trước xem, nếu thành công, sang năm các người cũng có thể trồng theo.”

“Thật sự có thể? Người phải nghĩ cẩn thận, lỡ không thành công, lãng phí mầm móng không nói, nhưng còn lãng phí mảnh đất, không bằng, người lấy một nửa để thử đi, vừa vặn cũng có thể nhìn xem hai bên thu hoạch khác nhau bao nhiêu! Lỡ không được thì người còn thu hoạch được một trăm mẫu.”

Tử Tình nghe vậy, thấy có lý, vội nói: “Vây nhờ Tam thúc thu xếp giùm, mầm móng đậu xanh hai trăm mẫu cũng phải mua, phiền người một chuyến rồi.”

“Đúng rồi, Tam thúc, bên thôn trang kia còn có hai người tuổi tác lớn một chút, bọn họ nói cũng làm nghề trồng trọt, người xem có chuyện gì thì người an bày bọn họ làm đi, ruộng đất gì thì người cũng nói bọn hắn một tiếng, ta không hiểu mấy vấn đề này lắm.” Lâm Khang Bình nói.

Tăng Thụy Ngọc đáp ứng, vừa định đi ra ngoài, bỗng xoay người hỏi: “Củ sen trong vườn nhà người không cần trồng nữa à? Nhưng cũng không mất bao nhiêu công, đừng mời người ngoài, mấy huynh đệ bọn ta đi lại giúp người hai ngày là được, dù sao trong nhà người đều có người, bọn ta thương lượng xong thì ngày nào đó rồi rảnh sẽ đến. Năm nay giúp người làm một năm, để người của người học theo, sang năm có thể tự làm.”

Lâm Khang Bình cảm ơn, nói: “Năm ngoái thu hoạch củ sen đã giữ lại rồi, không cần trồng nữa, nhưng vẫn cảm ơn các vị thúc thúc. Nhưng dưa hấu trong nhà cần cày một chút, Tam thúc ngày nào đó có rảnh thì giúp một chút.”

Tử Tình đột nhiên nhớ tới, nói: “Khang Bình, chúng ta còn nợ mấy vị thúc thúc một bữa rượu đấy, là ta hứa, chỉ sợ đã qua vài năm. Theo ta thì hôm nào làm xong việc ruộng nương, mời họ đến một bữa.”

Tăng Thụy Ngọc cười gật đầu đi rồi, Tử Tình nói cho Lâm Khang Bình nguyên nhân.

Lão vương bắt đầu dọn dẹp hoa hoa cỏ cỏ trong vườn, cùng với mảnh rừng trúc kia; Lâm Phong mỗi ngày vẫn bón phân cho rừng đào, vệt ngan trong nhà không ít, trừ bỏ ở hồ nước hoạt động, còn chui vào vườn đào kiếm ăn; Lâm Sơn quản lí đất trồng rau, nếu làm không kịp thì Lâm An, Lâm Phúc sẽ giúp đỡ hắn; Lâm An chủ yếu phụ trách chuyện ngoài nhà, Lâm Phúc trên cơ bản là người hầu của Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình không ra ngoài thì hắn làm người gác cổng.

Tử Tình mời vài vị đường thức ăn cơm, thuận tiện mời luôn Tam bà bà, Lâm Khang Bình và các vị đường thức uống rượu, vui vẻ giải tán, làm Tam bà bà vui mừng, thấy ai cũng khen Tử Tình cùng Lâm Khang Bình nhân nghĩa hào phóng, lời này truyền đến tai lão gia tử cùng Điền thị, tự nhiên là tức tối. Điền thị định tới hỏi tội, nhưng mấy lần tranh cãi, Điền thị cuối cùng đã hiểu, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình không để bị bà nhào nặn được, chỉ ở nhà âm thầm thở dài. Đương nhiên, Tử Tình không biết chuyện này.

Trời mưa một lúc ba bốn ngày, ngày này, trời trong, Tử Tình bế Duệ đến chỗ Thẩm thị, Tiểu Thanh đi theo, ôm áo len mà Tử Tình đan cho Hà thị, thấy Hạ Ngọc đang gạt nước mắt với Thẩm thị, nói: “Ta mới ở mấy ngày, trước kia cũng không thấy nàng nói vậy, sao ta vừa đến ở thì đã nói muốn lấy phòng ở, nói phòng ta ở là nhà của nàng. Ta là một nữ nhân, sao ở phía sau được? Ta luôn luôn nhất gan, thân thể cũng không tốt, hăn cũng không phải không biết.”

Tử Tình nghe không hiểu lắm, vội hỏi sao lại thế này, Thẩm thị nhìn nhìn Hạ Ngọc, thở dài, nguyên lai là Hạ Ngọc lo lắng đứa nhỏ không thích ứng kịp, muốn ở lại cùng đứa nhỏ một thời gian, nàng ở căn phòng lúc trước, ai ngờ Tăng Thụy Khánh trở về, Chu thị nói phòng đó để Tử Toàn ở, Tử Toàn cũng mỗi ngày một lớn, không thể luôn ngủ cùng nường hăn được, huống chi còn có Huy Huy, nhưng để hai người bọn họ đến phòng sau, Chu thị cũng không yên tâm, vì thế mở miệng đuổi Hạ Ngọc, để hai mẹ con nàng chuyển đến phòng sau mà ở, đằng sau lớn như vậy, nàng một mình ôm con sao dám ở? Chẳng lẽ vì nàng mà để lão gia tử cùng Điền thị chuyển đến phòng sau? Lão nhân ở phòng kia đã lâu, cũng không muốn chuyển chỗ, huống chi phòng sau đã vài năm không có người ở, có chút âm trầm, cho nên Hạ Ngọc rất khó xử.

“Nhị cô, việc này cũng không khó, trong thôn các người có tư thực không?” Tử Tình hỏi.

“Có, nhưng làm thế này cũng vì đỡ ít bạc mà.” Hạ Ngọc thấp giọng nói.

“Nhị cô, ta không có ý khác, nếu người nguyện ý về nhà, ta một năm trợ cấp người 5 lượng bạc, để người xem bệnh uống thuốc luôn, chắc là đủ nhỉ. Nếu nguyện ý ở lại đây, thì người cứ đến nhà ta ở, dù sao nhà ta có rất nhiều phòng trống, chính chỉ ta lo người cùng đứa nhỏ không ở nhà, dưỡng vừa chăm trong nhà, còn lo chuyện ngoài nhà nữa, sắp đến cày bừa vụ xuân mà. Gia đình sống chung với nhau mới tốt, ta đã muốn nói chuyện này với người lâu rồi, nhưng không thấy người nên quên mất.”

“Sao ta lại không biết xấu hổ mà nhận được, các người đã giúp ta quá nhiều, nói thật, vài năm nay, dưỡng người trồng ít đậu nành, còn có khoai người cho nữa, thu địa tô vài mẫu ruộng nước, cũng đủ chúng ta sống, một năm có thể thừa được mười lượng bạc. Nhưng chỉ có mình dưỡng người làm, ta sợ hăn làm không hết, luôn mời hai đệ đệ của hăn hỗ trợ, lại lấy chút tiền làm mâm rượu mời bọn họ ăn.”

“Đây là điều hiển nhiên, người ra tiền, bọn họ ra sức lực, bằng không, tình cảm huynh đệ cũng không chịu nổi dày vò một năm hai năm.” Thẩm thị gạt đầu.

“Vả lại, Tử nhi cũng mười bốn, chậm nhất là sang năm sẽ gả đi, mặc dù ta không phải mẹ ruột của nàng, nhưng cũng nuôi nàng mấy năm, cũng không muốn để người khác nói nhảm, thế nào cũng phải đặt mua cho nàng mấy thứ đồ cưới được được. Cho nên trong tay ta còn có mấy chục lượng bạc, cũng không dám tiêu nhiều, vài năm nay ít nhiều được các người giúp, ăn mặc dùng luôn đưa cho ta, cho nên ta tự bỏ tiền mua được. Ta nghĩ xong chuyện Tử nhi, có bạc thì muốn mua hai mẫu ruộng nước, tương lai đứa nhỏ sẽ không chịu đói. Thân thể nàu của ta, ai biết còn có thể giúp hăn được mấy năm?” Hạ Ngọc rơi nước mắt, nói.

“Đang khỏe mạnh lại nói vậy, nghe Tình nhi nói đi, nên về nhà đi, người ở chỗ này, cha mẹ chỉ khó xử thêm, không tính nhà đại tẩu, Mộc Mộc cũng thường xuyên ở chỗ nường, trong nhà nhiều đứa nhỏ, có lúc không chăm sóc. Tình nhi nói rất đúng, gia đình ở cạnh nhau mới tốt, ta khổ hơn mười năm, nhị ca người cuối cùng cũng hiểu, bằng không nhị ca người cũng sẽ không nghỉ việc để về nhà mở lớp học đầu.” Thẩm thị khuyên nhủ.

Hạ Ngọc nghe xong Thẩm thị cùng Tử Tình nói, suy nghĩ một lát, nói: “Ta về nhà thôi, cũng không cần Tình nhi cho ta bạc, một năm cũng chỉ dùng hết một hai lượng mà, chờ về sau ta thật sự khó khăn, ta lại mượn các người sau, nhà của ta nuôi nhiều gà vịt, còn có cây ăn quả cần quản lý, sao không thể kiếm được một hai lượng được, là ta hồ đồ.” Nói xong vỗ vỗ đùi mình, đứng dậy phải đi. Tử Tình vội bảo khi nào về thì nói một tiếng, để Lâm An chờ.

220. Chương 222: Thư Duệ Trăm Ngày

Hạ Ngọc đi rồi, Tử Tình hỏi Thẩm thị: “Nương, hiện giờ dương khoai dễ bán không? Bán được bao nhiêu văn một cân?”

“Mấy năm nay nhiều người trồng dương khoai, bán không lên giá, cũng chỉ có năm mất mùa thời mới bán được một ít, bây giờ mùa màng tốt là một văn một cân, năm mất mùa hai văn một cân. Cũng may sản lượng cao, hơn trồng mấy loại khác nhiều. Nhưng ruộng cạn bên ngoài bây giờ chúng ta còn trồng lúa mạch.”

Tử Tình biết địa phương hầu hết diện tích đều trồng lúa nước, ruộng cạn đều ở triền núi, không thích hợp trồng lúa mạch, lúa mạch tương đối tinh quý, bột mì (xay từ lúa mạch) dùng để làm mì sợi, là quà tặng tương đối thể diện, Tử Tình không chỉ một lần thấy Thẩm thị đưa mì sợi cho nhà mẹ đẻ. Đây cũng là nguyên do vì sao lão gia tử không cần gạo tẻ ngược lại muốn một thạch lúa mạch. Nếu Tử Tình mua đất hoang có thể cải tạo tốt, dùng để trồng tiểu mạch, cũng coi là chiêu số kiếm tiền nhiều.

Đang nói, Tử Vũ và Hà thị vào được, nguyên lai hai người thấy Hạ Ngọc đi lại, biết có chuyện muốn nói, nên ra phía sau núi nhìn hoa đào nở chưa.

“Bà ngoại, mau tới thử áo len ta đan, hai ngày nữa trời ẩm áp thì mặc.” Tử Tình mở áo len ra, thay cho Hà thị.

“Trời trời, ta nghe nói một cái áo len người có thể bán được 5 lượng bạc. Đừng cho lão bà như ta mặc, phí phạm.” Hà thị vội xua tay, khéo léo từ chối.

“Bà ngoại, người nói cái gì đâu? Đừng nói là 5 lượng, 50 lượng một cái, cháu ngoại của người vẫn hiểu thuận.” Tử Tình vừa nói vừa giúp Hà thị cởi áo bông bên ngoài.

“Cũng đúng, nương, đứa nhỏ này có phần hiếu tâm, người cứ nhận đi, bây giờ nàng cũng không thiếu gì cả.” Thẩm thị ở một bên khuyên nhủ, nghĩ đến cuộc sống bây giờ của Tử Tình, Thẩm thị hết sức vừa lòng, con rể không chỉ có khả năng, mà lại chăm sóc Tử Tình rất tốt.

Hà thị mừng cười toe tóe. Nói già đi còn có thể hưởng phúc của cháu ngoại, ăn mặc toàn đồ hiếm lạ.

Tử Tình trở về nhà, Lâm Khang Bình cười đem đứa nhỏ giao cho Tiểu Thanh, kéo nàng đến mảnh đất trồng rau. “Tình nhi, đi, ta gieo mầm móng nảy mầm rồi, thật thần kỳ.”

Hai người đi đến vườn đất trồng rau, mùa xuân nước mưa vừa đủ, không chỉ mầm móng nảy mầm nhanh, mà đại cỏ đại cây cũng mọc tốt. Lâm Sơn đang ngồi xổm cúi đầu nhổ cỏ, Tử Tình thấy ray chân vịt có không ít, liền nói: “Lâm Sơn, nhổ ít rau chân vịt đại đưa đến bếp đi, mời Vương bà bà sáng sớm ngày mai làm canh suông ăn.” Canh suông là cách gọi khác của văn thần.

Lâm Khang Bình thích ăn mì phở, trong nhà luôn có bột mì. Lần trước Điền thị chúc thọ, Tử Tình cố ý nói không có. mặc dù Tử Tình không thích ăn mì, nhưng canh suông vẫn thật thích. Sủi cảo phương bắc ăn khô cần, nhưng Vương bà tử làm canh suông khác, rất thơm và ngon, vừa thấy đã thèm ăn, mỗi lần Tử Hỉ đến ăn đều tranh giành với Lâm Khang Bình.

Lâm Sơn đáp ứng, một mình nhổ rau chân vịt, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình cũng ngồi xuống, xem Lâm Khang Bình trồng mầm móng, hạt tiêu cùng dưa chuột đã nhú ra trước, dưa hấu thì chắc phải vài ngày nữa.

“Đây là lần đầu tiên ta tự làm mấy thứ này. Về sau người từ từ dạy ta, ta chắc chắn có thể học xong, ta vốn là con nông dân mà. Đã nhiều ngày ta luôn đến mảnh đất hoang, xới đất ủ phân, chắc phải để thêm vài ngày. Chanh viên thì đang ấp một đám gà con, tổng cộng chắc cũng được tầm năm ngàn con gà. Dê có năm mươi con, thỏ thì không rõ lắm.” Lâm Khang Bình đỡ Tử Tình đứng lên.

“Nói cho bọn họ, chuồng gà phải rải vôi định kỳ, cần đổi rơm mới, cần thận chuột, nếu phát hiện chuột thì phải dùng bã chuột diệt. Đúng rồi, nuôi mấy con mèo ra sao?”

“Đã biết, yên tâm đi, người nói cả mấy trăm lần rồi, mỗi ngày ta sẽ đi qua dạo một vòng.” Lâm Khang Bình nói xong véo má Tử Tình nói: “Thật sự là người quan tâm đủ chuyện.”

“Bây giờ đã bắt đầu chẻ ta lải nhải, về sau chờ ta già đi, lải nhải thật thì người cách ta rất xa đấy.” Tử Tình ôm lấy thắt lưng Lâm Khang Bình, ngửa đầu nói, đã quên bên cạnh còn có Lâm Sơn đang cúi đầu làm việc.

Lâm Khang Bình nhân thế hôn một cái trên môi Tử Tình, “Sao có thể chứ, ta thích nghe Tình nhi nói chuyện, ta dù ghét con cũng không ghét người.”

Hai người lời ngon tiếng ngọt, Lâm Sơn sợ tới mức vội ôm một bó rau chân vịt chạy như bay, chờ Tử Tình phản ứng đi lại, véo mấy cái lên thắt lưng Lâm Khang Bình, chọc Lâm Khang Bình trực tiếp ôm Tử Tình vào phòng.

Phía nam, mùa xuân phần lớn là mùa mưa dầm, suốt ngày mưa tí tách, trong phòng ẩm, nhiều thứ mốc meo, trời vừa tạnh sẽ đem các loại quần áo lấy ra phơi, cho nên Tử Tình đến nay vẫn nằm trên phản, tốt xấu gì mỗi ngày đều nấu nước ấm rửa mặt, phản đủ ấm là được, ít nhất không ẩm ướt. Cho nên một năm nay Tử Tình đã nằm phản hơn nửa năm.

Hoa ở rừng đào đều nở, đáng tiếc mỗi ngày luôn mưa, cho nên hoa rụng đầy đất, như thế Tử Tình đỡ chuyện, đào kết quả nhiều quá thì không ngọt. Tử Tình thích ngồi ở đình nhìn hoa đào, nhất là hoa đào trong mưa, luôn có một loại cảm giác bay bổng, khói nhẹ bao phủ Tình viên, xinh đẹp mà im lặng, có khi Tử Tình không biết mình mơ hay tỉnh.

Tử Hỉ rất thuận lợi vượt qua thi huyện, thành tích đứng thứ hai, bây giờ Tử Lộc mới mua nhà gần chỗ thi Châu, Thẩm thị ngẫu nhiên sẽ đi qua thăm hãnh, bởi vậy, Tử Tình thường đón Hà thị cùng Tăng Thụy Tường, mẹ con Trần thị cùng với Tử Vũ đi lại ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Tăng Thụy Tường thích ngồi ở cầu nổi thả câu, mùa này cá trích nhiều, dễ câu, cá trích cho tâm bàn tay lớn, có khi ăn không hết, cũng sẽ đưa cho Điền thị bọn họ, lão gia tử vừa nghe là câu ở hồ nước Tình viên, không có việc gì cũng đến câu cá, có khi cũng ở lại ăn cơm. Tử Tình thấy bọn họ thà rằng khoác áo tơi đội nón lá, ngồi trên cầu nổi, cũng không nguyện ý ở nhà, thật sự là không hiểu.

Ngày nhoáng lên một cái đã đến hai mươi bốn tháng ba, Thụ Duệ trăm ngày, mưa dầm cuối cùng ngừng lại, sau khi lão gia tử ăn xong, rảnh rỗi lại đến, bưng cái đòn, ngồi ở cầu nổi, Lâm Khang Bình không biết từ nơi nào lấy ra mấy con ba ba, kéo Tử Tình cùng đến phóng sinh, chọn một con lớn giữ lại làm canh, còn thừa đều ném vào hồ nước, nói: “Vài năm sau chúng ta muốn ăn con ba ba sẽ không cần ra ngoài mua.”

Lão gia tử nghe xong bỗng nhiên nói: “Nghe nói hồ nước có nhiều lươn, mùa xuân lươn cũng ra ngoài kiếm ăn, không bằng chúng ta bắt lươn ăn đi.”

Tử Tình vừa nghe, hưng trí, vội nói được. Lão gia tử trở về lấy vài cái giỏ trúc, giỏ trúc này rất khác, ở giữa phình ra, hai đầu nhỏ, lão gia tử bỏ rất nhiều giun trong đấy, thả bên bờ nước.

Lâm Sơn Lâm Phong lớn từ trong thôn bản, đúng tuổi bướng bỉnh, bọn họ dùng cần câu, trực tiếp gắn giun vào, bỏ vào hồ nước, vội vội vàng vàng, ngẫu nhiên cũng có thể bắt được một con lươn, đáng tiếc hiệu quả không cao. Lâm Tử Tình nhìn cũng không thích lắm, ngược lại giữ giỏ trúc lão gia tử để, qua một hai khắc (1 khắc = 15 phút) lại nhắc lên nhìn xem, cũng đã bắt ở được 3 con, lão gia tử oán trách Tử Tình quá nóng vội.

Lúc này Hà thị, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị bọn họ đi lại, trong tay đều cầm đồ theo, Hà thị cho Duệ một dây chuyền vàng, Thẩm thị cùng Trần thị cũng đều là vòng tay vòng chân vàng cộng thêm một bộ quần áo, Tử Vũ làm một đôi giày hình đầu hổ, Tăng Thụy Tường nhìn thấy lão gia tử, rất ngoài ý muốn, còn tưởng rằng lão gia tử cùng Điền thị sáng sớm đã đến để tặng quà trăm ngày cho đứa nhỏ Tử Tình.

Lão gia tử thấy mọi cảm cầm quà, trên mặt có vài phần ngượng ngùng, trong lòng Tăng Thụy Tường cũng hiểu, có phần thất vọng xuống, vẫn phân phó Lâm An đến lão phòng mời mọi người đến ăn cơm. Lão phòng có Điền thị, một nhà Tăng Thụy Khánh, mùa cấy mạ nên Tăng Thụy Khánh ở nhà. Hơn nửa một nhà Thu Ngọc cũng chủ động đi lại, người không nhiều lắm, một bàn lớn là đủ rồi.

Thu Ngọc tặng một bộ quần áo hài miệt, Điền thị thấy, vội vỗ đầu mình: “Thật sự là hồ đồ, quên mất vật nhỏ hôm nay trăm ngày.”

Chu thị cũng vỗ tay nói: “Đúng là quên mất, ta còn nghĩ hôm nay là ngày lành gì mà bảo chúng ta đến ăn cơm chứ.”

“Xem đại nương nói kìa, giống như chúng ta vì quà của đại nương mới mời không bằng, vừa vặn hôm nay ông đến câu mấy con lươn, Khang Bình mua con ba ba về, kêu mọi người đến náo nhiệt một chút, không có ý khác.” Tử Tình nói, trong lòng thầm nghĩ, có tâm vô tâm vừa thấy là biết, mà thôi, đỡ mình lấy quà đáp lễ, nếu lão gia tử không ở đây, hôm nay cũng lười gọi bọn họ đến.

Đang nói, Tiểu Lam bưng một chậu canh Vvương bà tử dùng lươn và ba ba cùng nấu, màu nước canh trắng trắng, Tiểu Thanh múc canh ọi người.

“Lươn này là ta vất vả bắt đến, lát nữa chắc còn có món cá trích kho tàu, cũng là ta câu lên.” Lão gia tử vội nói, chủ yếu là muốn kéo đề tài ra, hắn cũng quên hôm nay là trăm ngày chết, nhưng chỉ cần tính là nhớ, chỉ sợ lão bà tử không chịu bỏ tiền mua thứ tốt, hắn quá rõ ràng tâm tư lão bà tử, trong tay có tiền, không cho Xuân Ngọc thì cũng mua đồ ăn cho đứa nhỏ Thu Ngọc, bây giờ phai nhạt với Hạ Ngọc nhiều, biết có lão nhị chiêu cổ.

Tăng Thụy Khánh nghe xong cũng hưng trí, nói: “Lúc nhỏ ta cũng bưng bình, biết câu ếch, bắt cá chạch, đáng tiếc nhiều năm không làm qua, một hồi nữa nên thử xem.”

Một bữa cơm ăn vội vã, ngay cả rượu cũng không uống hai ngụm, sau khi ăn xong vội vàng tìm một cái cần câu, tự mình đào chút giun, đem cần câu vung vào nước.

221. Chương 223: Sự Kiện Lươn Và Cá

Tử Tình rất ít thấy Tăng Thụy Khánh hưng trí cùng nhiệt tình với những chuyện này, mặt lúc nào cũng hằm hằm, bây giờ thấy hắn cười. Liên nói: “Hôm nay đại cha làm gì mà cười vậy, không phải câu cá thôi à?”

Chu thị thấy cũng nói: “Cũng do chất nữ có cách, ta còn ít thấy hắn vui vẻ như vậy, về sau nên thường dỗ hắn đến đây, đỡ mọi người thấy vẻ mặt kia của hắn.”

Thu Ngọc liếc mắt nàng một cái, lén bĩu môi, không cho là đúng.

Mấy phụ nhân liền ngồi trong phòng nghỉ, Tử Tình không đồng ý để người ngoài vào phòng riêng của mình, phòng vợ chồng ở là nơi riêng tư nhất, người ngoài đến luôn có một ánh mắt nhìn trộm, cho nên phòng ngủ đều do Tử Tình tự mình dọn.

Vì thế, Tử Tình liền làm cái giường ở phòng phía tây gian thứ nhất đằng trước viện, mặt trên có đệm mềm, ở giữ để một cái bàn nhỏ, có thể bỏ điểm tâm cùng nước trà, người nhiều thì có thể ngồi, ít người thì nằm, ở cửa sổ còn có một tháp quý phi, dùng để chiêu đãi nữ. Nam thì ở phòng khách.

Chu thị nhàm chán, muốn chơi mặt chược, Thẩm thị không thích chơi cùng Chu thị, tặng chỗ cho Hà thị, đáng tiếc Hà thị ánh mắt không được tốt, vì thế, Hà thị cùng Thẩm thị hợp tác, cộng thêm Tử Tình cùng Thu Ngọc, cũng đủ chân.

Điền thị nằm trên giường, chăm nữ nhi Uyển Tình của Thu Ngọc, Uyển Tình đã nửa tuổi, với lại lấy tên Uyển Tình còn có nguyên do, trước lúc đặt tên, Thu Ngọc nói hi vọng đứa nhỏ có thể giống Tử Tình, cũng mạng tốt như Tử Tình, cho nên lấy tên Như Tình, Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Uyển Tình, Như Tình đều hay hơn mà.” Vì thế Như Tình đổi thành Uyển Tình.

Chia bài xong, Tử Tình vừa chơi một vòng. Tiểu thanh ôm Duệ vào nói: “Nãi nãi, tiểu thiếu gia đói bụng, muốn ăn sữa.”

Tử Tình đem bài ném cho Tiểu Thanh, còn mình thì ôm con đến phòng cách vách cho bú sữa, chơi với đứa nhỏ, lại dỗ đứa nhỏ ngủ, đã nửa canh giờ trôi qua, chờ lúc Tử Tình trở vào phòng, để Tiểu Thanh đem đứa nhỏ ôm về ngủ, mới phát hiện mặt chược đã không đánh nữa, Chu thị vẻ mặt tức giận, Thu Ngọc tuy tốt một chút nhưng vẫn âm trầm, Tử Tình nhìn lướt qua, trước mặt Tiểu Thanh chất một đồng tiền đồng, tiểu nha đầu đang ngơ ngác không hiểu.

Tử Tình giao đứa nhỏ cho Tiểu Thanh, lúc này Tử Toàn cùng Mộc Mộc chạy vào hô: “Bên ngoài bắt được rất nhiều cá lươn, nhanh đi xem. ”

Tử Tình đem tiền đồng trên bàn chia cho hai hài tử, sờ sờ đầu bọn họ, nói: “Cầm mua chút giấy bút để luyện chữ.”

Chu thị cùng Thu Ngọc lập tức dịu mặt, cười theo bọn nhỏ ra ngoài. Tử Tình cùng Thẩm thị nhìn nhau cười, khó trách Thẩm thị không muốn chơi. Đã sớm biết được tính tình Chu thị, chỉ sợ là cố ý muốn chơi mặt chược. Trước kia lúc ở chỗ Thẩm thị, Tử Phúc bọn họ chơi bài đều cố ý nhường nàng, không ngờ tới hôm nay lại thua một nhà hoàn.

Tử Tình vừa đến bên bờ nước, Lâm Khang Bình cười nói: “Hôm nay người ăn đủ rồi nhá, có hơn nửa bồn đấy. Đại cha quả thật có tài, phần lớn đều là hấn bắt.”

“Nói cho Vương bà bà biết, làm cay một chút, cho nhiều hành tỏi, còn có măng tây nữa, đừng quên đem xương cá băm cho vụn ăn.” Tử Tình nói.

Bữa tối, trước mặt Tử Tình là món lươn xào măng, một chút hạt tiêu đều không có, Tử Tình nghi ngờ nhìn về phía Tiểu Tử, Tiểu Tử cúi đầu vội nói: “Vương bà bà làm cho nãi nãi. Nói bú sữa không được ăn cay.”

“Đúng rồi, ta quên mất.” Thẩm thị vội nói, có chút tự trách, mình làm nương mà không chú ý nhiều bằng người ngoài, nhưng bởi vì việc này, Thẩm thị cùng Lâm Khang Bình lại nhìn Vương bà tử bằng ánh mắt khác.

Chu thị thấy vội nói: “Tử Tình, lươn mà không bỏ tiêu thì ăn không ngon, mùi tanh quá nặng, không bằng người đem số còn thừa cho nhà ta đi, đại cha người cùng tiểu đệ người đều thích ăn. Chờ người có thể ăn cay thì đại cha người giúp người bắt là được.”

“Xem đại nương nói kìa, sao không được chứ? Không phải là mấy con cá thôi à? Cho dù Tình nhi có thể ăn, đại nương mở miệng muốn, cũng phải đưa cho đại nương. Ông cũng thích ăn, lúc về các người tự chia đi, còn có nương ta cùng tiểu cô nữa.” Lâm Khang Bình trả lời. Lâm Khang Bình phản cảm không nhiều với Chu thị, cho nên thống khoái đáp ứng.

“Tỷ phu, Vũ nhi cũng muốn ăn, Vũ nhi cũng thích ăn, không bằng tỷ phu lấy mấy con lớn cho Vũ nhi, còn có nhị tẩu nữa.” Tử Vũ vội nói, tiểu nha đầu năm nay cũng mười một tuổi, vừa thấy đồ nhà mình sắp bị người khác lấy đi, trong lòng rất mất hứng, ỷ vào nhỏ tuổi, nói thẳng ra.

Lâm Khang Bình há có thể không biết tâm tư của nàng, vội phân phó Lâm An chọn mấy con lớn nhất, Chu thị đau lòng, phảng phất như Tử Vũ cướp đồ của nàng, muốn mở miệng lại ngượng ngùng, nhăn mày, nhìn chằm chằm tay Lâm An, Tử Tình nhìn biểu cảm của nàng, muốn cười lại không dám cười lớn tiếng, đành phải cúi đầu buồn cười.

Buổi tối, Tử Tình bỗng cảm thấy đau đầu nghẹt mũi, Lâm Khang Bình thấy vội nói: “Chắc ban ngày ở bên bờ nước lâu, mùa xuân lại là mùa dễ cảm, người thật không nghe lời, nói người mấy lần cũng không nghe.” Nói xong định đứng dậy đi mời đại phu.

Tử Tình giữ chặt tay hấn nói: “Ta còn phải cho con bú, uống thuốc không tốt, không bằng để Vương bà bà dùng nấu một chén canh đậu xanh cùng gừng đến, uống lên mà ra mồ hôi thì tốt rồi, nếu không được thì ngày mai tìm đại phu cũng không muộn.”

Lâm Khang Bình đáp ứng, chỉ chốc lát liền bưng một chén canh gừng nóng bỏng, đút Tử Tình uống hết, lại thiêu nóng phản, đem đứa nhỏ đặt xa Tử Tình, còn mình thì ôm Tử Tình, thường thường sờ sờ trán Tử Tình, thấy Tử Tình thật sự chảy mồ hôi mới yên tâm mà ngủ.

Ngày kế, sáng sớm, Lâm Khang Bình lại buộc Tử Tình uống bát canh gừng, nơi nào cũng không cho đi, cơm canh đều ở ăn trên phản luôn.

Buổi chiều, Thu Ngọc đến xem nàng, Lâm Khang Bình không có cách nào khác, chỉ có thể ôm nàng vào phòng ngủ. Thu Ngọc ngồi ở mép giường, hỏi vài câu Tử Tình.

“Sao không ôm đứa nhỏ đến? Ai trông?” Tử Tình thấy Thu Ngọc đến tay không, liền hỏi.

“Ngủ rồi, bà người trông. Biết người bị bệnh không thoải mái, nên đến thăm. Ngày hôm qua, hơn nửa bồn cá, nếu Tử Vũ không mở miệng, đại nương người chắc chắn không thể chủ động chia cho cha mẹ người. Đại cha người bưng về nhà, đại nương người chỉ cho bà người bốn năm con cá nhỏ xíu, nói ta gần đây cùng ăn ở đây, sẽ không cho. Trùng hợp hôm nay là chợ phiên, nàng lại cầm bán đi, một cân lươn có thể bán được hai mươi văn, hơn nửa bồn cũng phải chục cân đấy.”

Tử Tình thế mới biết, Thu Ngọc gần đây lại cùng lão gia tử bọn họ ăn cơm, “Về sau, nàng mà muốn gì chỗ người, người đừng cho. Nàng không nghèo như các người nghĩ đâu, lúc trước, đại cha người trừ bỏ lương bổng, còn có không ít khoản thu nhập thêm, cho tới bây giờ hần còn không giao cho bà người, đều cất cho riêng mình, lúc các người nhỏ, nàng là người trông bếp, mỗi ngày cùng Tử Bình ăn vụng, nếu không hai mẹ con họ sao béo đến thế? Các người hồi nhỏ một đám gầy như củi khô, khi đó người còn nhỏ, chỉ sợ không nhớ được.” Thu Ngọc thấy Tử Tình không lên tiếng, cho rằng Tử Tình đồng ý với lời của nàng, còn nói thêm.

Tử Tình cười cười, nói: “Ta hồi đó mới bao lớn đâu mà nhớ? Đại cha ta bây giờ vẫn mười lượng bạc một năm à?” Xem ra chuyện Chu thị cùng Tăng Thụy Khánh giao ít bạc Thu Ngọc cũng không biết, giấu giếm thật ghê gớm.

“Tăng lên rồi, giờ đã là 12 lượng. Nói thật thì người chịu thiệt cũng là cha người, khi đó đại cha người cùng đại nương chê nhà người nhiều đứa nhỏ, bọn họ quanh năm suốt tháng giúp các người nuôi con, cha người sợ bọn họ có ý kiến, kiếm bạc đều không để lại một đồng, đều giao cho bà người, nương người cũng thật thà, việc nhà đều giành làm, sợ đại nương người nói nhảm, cũng may các người không chịu thua kém. Đại nương người mà tới tìm người xin cá thì người định làm gì?”

“Xem tình huống đã, nếu thật sự muốn ăn thì ột hai con, tóm lại là thân thích, chẳng lẽ vì mấy con cá mà đoạn giao?” Tử Tình trả lời. Chỉ cần không quá phận, bị chiếm chút tiện nghi nhỏ thì Tử Tình sẽ không để trong lòng.

Thu Ngọc còn định nói chút gì, Lâm Khang Bình ôm Duệ đi vào, Thu Ngọc đành phải cáo từ, Tử Tình nói với Lâm Khang Bình: “Nương thường dạy chúng ta, nếu có rãnh công mà oán giận thì không bằng cân nhắc đem cuộc sống nhà mình cải thiện lên, cho nên nương mới toàn tâm toàn ý dẫn dắt chúng ta cực nhọc làm giàu.”

“Ta biết người lười nghe nàng kể lể, cho nên bế con vào, may mà nàng là người biết điều.” Nói xong sờ sờ đầu Tử Tình.

Tử Tình nằm tròn ba ngày trên giường, bị uống mấy chén canh gừng lớn, quả thật không việc gì Lâm Khang Bình mới cho phép nàng ra cửa phòng.

Mùa mưa dầm đi qua, Lâm Khang Bình bắt đầu thuê người nhỏ cỏ cho ngô, nói đậu tương nở hoa rồi, ngô đã cao nửa người, Tử Tình muốn đi xem, Lâm Khang Bình vuốt ve mặt Tử Tình, nói: “Người mới khỏe vài ngày, nên bị cảm nữa thì sao? Với lại chỗ đó toàn nam nhân làm việc, người đi cũng không tiện. Về sau muốn đi thì đi, nghe lời.”

Tử Tình đành phải thôi, bỗng nhiên nghĩ đến mấy chục đầu heo kia, hỏi: “Nuôi heo một năm cũng được 200 cân nhĩ? Có nuôi thêm cũng không lớn hơn được bao nhiêu, không bằng chúng ta giết, nuôi đám khác đi.”

“Ta đang định nói việc này cùng người, đại đường thúc của người là người giết thịt heo? Hần đã đáp ứng giết giúp chúng ta, nguyên bản là nói chỉ bán ở chợ phiên, ta thấy bán thế rất chậm, một ngày giết hai con, kéo đến An Châu thành bán, từ lúc người bắt đầu bị bệnh đã bán rồi, bây giờ đã giết được 7 8 con. Ta nghĩ tầm hai ngày nữa ta sẽ đi, an bày xong chuyện trong nhà ta mới an tâm.”

Tử Tình nghe vậy, trong lòng ầm ào dạt, xem ra Lâm Khang Bình có khả năng hơn mình nghĩ, vẫn an tâm làm sâu gạo thôi. Tử Tình lười biếng đuổi eo.

222. Chương 224: Bưởi Nở Hoa

Ba mươi tháng ba, Lâm Khang Bình dẫn Lâm Phúc đến Lâm Sơn huyện. Tử Hỉ cũng bắt đầu thi Châu, Thẩm thị chuyển đến ở nhà Tử Lộc, phụ trách ăn, mặc ở, đi lại cho Tử Hỉ, Trần thị cũng ẵm đứa nhỏ đi An Châu thành ở một thời gian, thuận tiện nhìn xem tiệm cơm thế nào.

Tử Tình muốn đón Hà thị Tăng Thụy Tường và Tử Vũ đến nhà mình ở, Tăng Thụy Tường lo trong nhà không có người, Tử Tình đành phải kêu Tiểu Thanh Tiểu Lam chuyển vào viện, thay phiên trực đêm cùng mình.

Mùng hai tháng tư, Vương Thiết Sơn đến nói chanh viên đã nở hoa nhiều, hoa đang nở, cả vườn đầy mùi hoa, Tử Tình nghe xong, vui vẻ không thôi, thấy trời trong xanh, liền thay một bộ đồ cũ, ôm Duệ, dẫn theo Tiểu Thanh Tiểu Lam, bảo Lâm An đi đón Hà thị cùng Tử Vũ, chuẩn bị đi đập thanh.

Vừa muốn ra cổng, Điền thị cùng Thu Ngọc đi lại, nguyên lai là Thu Ngọc nghĩ Lâm Khang Bình cũng sắp đi nên đến đưa hầu bao, gặp Tử Tình dẫn theo một đồng người ra cổng, vội hỏi làm gì. Tử Tình chỉ nói là chanh viên có việc.

“Vừa vặn ta cũng về nhà mẹ đẻ, hôm nay thời tiết sáng sủa, lại có sẵn xe ngựa, ta theo các người đi một chuyến đi.” Điền thị nói.

“Tử Tình, không phải Khang Bình nhà người đi Lâm Sơn à, sao trong nhà còn có một chiếc xe ngựa, nhà người cũng quá xa hoa, chúng ta đến cái xe trâu đều không có, xe ngựa nhà người lại có hẳn hai cái.” Thu Ngọc cười nói.

Năm trước Lâm Khang Bình cứu người kia, còn tặng một chiếc xe ngựa, Lâm Khang Bình nói nhưng tiện để hắt ra ngoài, không cần mượn xe, liền giữ lại.

Tử Tình nhìn Hà thị, Hà thị kéo Tử Vũ nói: “Bà thông gia đi cùng Tử Tình đi, vừa vặn trong nhà ta còn có việc chưa làm xong. Chúng ta về trước.”

Tử Tình đành phải kiểm kê hầu bao của Thu Ngọc, thanh toán tiền, mới dẫn Điền thị lên xe, lúc này không có hưng trí vừa rồi, đến Linh Thượng thôn, Điền thị cũng không nóng lòng về nhà mẹ đẻ, nói: “Suốt ngày nghe bọn hắt nhắc vườn nhà người. Đã đến thì đi xem cái đã.”

“Ta cũng không tới qua, nghe rất nhiều, Tử Tình là bà địa chủ, bên kia còn có hơn hai trăm mẫu hoang, dựng người nói chờ thu hoạch vụ thu xong sẽ xây nhà. Có bạc cũng mua vài mẫu hoang, nghe nói ba năm không cần giao thuế. Nhưng dựng người không phải người làm ruộng, hắt nói ta coi khinh hắt, để ta xem đến lúc đó hắt trông thế nào.”

“Chuyện nào có đáng gì? Chỉ cần học là được, Khang Bình nhà của ta cũng không hiểu, mỗi ngày theo người ta học. Hắt còn nói tiểu dựng hiểu rất nhiều.” Tử Tình nói.

“Đừng nghe hắt, chỉ thích ba hoa, hắt mà có năng lực giống Khang Bình thì làm gì ta cũng không quan tâm, sẽ chờ hưởng phúc.” Thu Ngọc nói đến trượng phu, luôn có sự chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, luôn lấy hắt so cùng người khác, may mà Chú Vân Giang là người thành thật.

Mấy người nói giỡn, đi vào chanh viên, Tử Tình vừa vào vườn, đã ngửi thấy mùi hoa bưởi, trước kia, lúc học đại học, trong trường có một vườn bưởi, Tử Tình cùng bạn học hay đánh bài ở dưới tàng cây, thậm chí có bạn học còn có thể hái hoa bưởi đặt bên gối đầu, nói ngửi nó ngủ ngon. Chanh viên mùi hoa càng đậm, Tử Tình tham lam hít sâu mấy hơi.

Điền thị cùng Thu Ngọc không ngờ có mảnh cây bưởi lớn như vậy, dưới tàng cây còn có đàn gà lớn lớn nhỏ nhỏ. Thu Ngọc thấy nói: “Một năm chỉ nuôi gà thôi cũng kiếm được không ít bạc, cả mảnh lớn thế này cũng được mấy ngàn con, ta mà là người, cái gì đều không cần làm, chờ đếm bạc thôi.”

“Người mượn cả nhà này có thể quản lý hết vườn trái cây không? Cây bưởi cây cam không cần phải quản lý nhiều nhỉ? Ta nghe Hạ Ngọc nói, trong viện nàng cũng có mấy cây ăn quả, là cây giống người cho nàng, bây giờ một thân cây cũng bán được một hai trăm văn.” Điền thị hỏi. Khi nói đã bước đến giữa vườn, cả nhà Vương Thiết Sơn vội đến đón. Điền thị cùng Thu Ngọc lại nhìn một vòng nhà Vương Thiết Sơn ở.

“Tử Tình, chờ ta xây nhà cũng sẽ làm cái viện, người để cho ta mấy cây.” Thu Ngọc nói.

“Vây cũng cho Xuân Ngọc mấy cây đi, có thể bán vài đồng, trong nhà còn có một mớ chuyện phải làm, việc hôn nhân của Quế Anh cũng không có tin tức, Tam Mao đã mười tám mà không tìm được người thích hợp. Đáng thương đại cô người.”

“Nương, đại tỷ ta là dạng người gì, nếu nàng quan tâm thì nhà nàng đã sớm không phải thế này. Người nhìn nàng làm chuyện đi, chuyện nào cũng làm người ta chê cười, chuyện khác ta không so đo cùng nàng, nhưng năm cũ người chúc thọ, đôi giày, bột mì, cho nhìn còn mù mắt, người chiếu cố nàng nhiều năm như vậy, nhưng nàng cho người được gì?” Thu Ngọc nói đến chuyện Xuân Ngọc, ý kiến đầy mình.

“Còn không phải đại tỷ phu người là chủ gia đình à, nàng làm chủ được chỗ nào, trong tay một văn tiền đều không có, cũng là đáng thương. Có cách gì chứ? Lúc trước nàng muốn gả mà!” Điền thị nói.

Tử Tình vốn định nghe Điền thị kể truyền kỳ về Xuân Ngọc, đáng tiếc, Lâm Khang Bình tìm đến, Điền thị liền im miệng không nói. Tử Tình trừng mắt nhìn hắn, Lâm Khang Bình không hiểu, nhìn nhìn chính mình, cảm trong tay áo khoác lông cho Tử Tình, không có làm sai cái gì mà? Hắn nào biết đâu rằng Tử Tình đang thích ‘tám’ chuyện.

Lâm Khang Bình đi lên, phủ thêm áo cho Tử Tình, cũng thuận tay đem đứa nhỏ đưa cho Tiểu Lam, nói: “Vừa mới khỏe được vài ngày, người liền quên à, ra ngoài không mang theo áo khoác, trời lại âm u, cẩn thận cảm lạnh.” Tử Tình ngẩng đầu nhìn, trời đã đầy mây.

“Chắc chắc, Tử Tình đúng là mạng tốt không bình thường, thật sự là có phúc, có tiền không thì không nói, chỉ dựa vào sự đót xủ của Khang Bình với Tử Tình, có mấy nam nhân nào có thể làm được?” Thu Ngọc thấy Lâm Khang Bình khoác áo cho Tử Tình, nói.

Tử Tình cùng Khang Bình cười.

“Đây là áo len người dệt à? Thật đẹp mắt, khi nào rảnh thì dạy ta, cho ta ít len sợi, ta cũng muốn mặc một cái.” Thu Ngọc vuốt áo len của Tử Tình, hỏi.

“Tiểu cô, sao người thấy Tình nhi có gì tốt đều đòi vậy?” Lâm Khang Bình cười hỏi.

“Có gì đâu, ta vừa mới thấy bà ngoại của Tử Tình cũng mặc một cái, hôm nay mặc áo không thì lạnh, mặc áo bông lại nóng, mặc một cái áo len chắc là vừa nhỉ?” Thu Ngọc vừa nói, sắc mặt Điền thị lại khó coi. Chắc là thấy Hà thị có, nàng không có, trong lòng có chút bất bình.

“Tiểu cô, bây giờ thì không có rồi, len này là do Khang Bình mang về từ Việt thành, mỗi người trong nhà một cái là hết.” Tử Tình nói.

“Quên đi, chúng ta có thể so sánh với người ta à, ta cũng không có phúc như người ta, ta cũng không có nữ nhi tốt, cũng không tình được con trai tốt.” Điền thị nghe xong, đổi. Nghĩ đến lúc Hà thị chúc thọ, không vàng cũng bạc, cũng ngọc, điều đó như đâm vào lòng của bà, nhớ tới liền đau đớn khó chịu.

“Nương, người lại nói bậy bạ gì đó? Nếu người không cố chấp, nhị ca mấy năm nay đưa bạc cho người cũng đủ người đặt mua vài bộ trang phục và trang sức, ta ngày thường nói người cái gì người cũng không nghe, lại nghe Xuân Ngọc kể lể, vừa khóc nói nàng nghèo, người đã hận không thể bán nhà cho bọn hần. Người có cháu nội tốt, một năm hiếu kính người không ít, còn không biết chừng.” Thu Ngọc luôn luôn lạnh lùng, nghĩ đến cái gì, cũng không thêm để ý Điền thị nghe xong sẽ không thoải mái.

“Người ăn giò à? Ta chỉ nói một câu, người nói lại một đồng làm cái gì? Người cũng làm nương rồi, về sau ngày còn dài, từ từ nghĩ đi.” Điền thị đánh lưng Thu Ngọc một cái.

“Tử Tình, ta muốn đi thăm lão cữu công của người, người nhật cho ta một rổ trứng gà đi, cũng không thể tay không tới cửa, à, nhật một rổ cho nhiều, cách nhà đại tỷ của ta cũng gần, hôm nay đi thăm luôn một thể. Dù sao cũng không xa, chúng ta tự mình trở về là được, các người ôm đứa nhỏ đi trước đi.” Điền thị xoay người nói với Tử Tình, áo len không có mặc, dù sao cũng phải lấy được thứ gì đó, cũng không thể đến không một chuyện.

Lâm Khang Bình đáp ứng. Đưa các nàng ra cửa chanh viên, Điền thị liền vẫy tay để Tử Tình bọn họ đi, chờ Tử Tình bọn họ đi xa, mới ôm trứng gà trực tiếp trở về nhà. Thu Ngọc hỏi: “Nương, người muốn đi

thăm cậu mà? Tại sao không đi?”

“Thăm hẳn làm gì? Hẳn có phải nường ta sinh ra đâu, hẳn hiếu kính ta cái gì chưa, một rổ trứng gà này ít nhất phải được 50 cái, ta về nhà trước, đem trứng gà sốt ra, lấy hai mươi trứng gà đi thăm dì cả nường của người là được, thừa lại đưa cho đại tỷ người. Người cũng đừng buồn, không thiếu cho người đâu, đều chui ra tự bụng ta, ta sao có thể không quan tâm chứ?” Mẹ con vừa đi vừa nói chuyện, Tử Tình hoàn toàn không biết gì về việc này.

Trở lại Tình viên, Thẩm Bảo Phúc đang nói giỡn ba hoa cùng Tiểu Hồng Tiểu Tử, thấy Tử Tình vội giả đáng thương, nói: “Muội muội, ca ca người mấy ngày nay không được ăn no, trong nhà có cái gì ăn ngon thì làm nhiều một chút, tốt nhất là thịt cá, ăn mới đã nghiền. Chị dâu người keo kiệt, không chịu cho ta ăn no.”

Tiểu Tử nghe xong, trốn một bên mà cười, Tử Tình thấy, nói: “Cười cái gì mà cười, còn không vào bếp chuẩn bị đi, bảo Lưu bà bà làm móng heo kho tàu, hai con gà hóa, còn lại thì tự nghĩ đi, à, xem hôm qua để giò trúc có bắt được lươn không, có thì làm mấy con lươn.” Tiểu Tử đáp ứng.

Tử Tình vừa phân phó Tiểu Lam đi mời Hà thị bọn họ đến, Thẩm Bảo Phúc vừa đi vừa nói chuyện: “Thôi để ta đi, nếu bà thấy ta ở đây, không đến thăm bà trước, không mắng ta mới lạ? Ta không muốn bị mắng đâu.”

Lâm Khang Bình ôm Tử Tình vào nội viện, đem đứa nhỏ bỏ lên giường, nói hôm nay ra ngoài thu hoạch được gì, “Tiểu cậu đúng là làm việc chăm chỉ, mấy thứ đều đặt mua gần đủ hết, nhưng ngày mai ta còn phải vào núi một chuyến, đã nhiều năm, đột nhiên không đi, chỉ sợ người ta mỗi ngày còn ngóng trông ta, đồ bọn họ làm cũng không bán, có thói quen cất cho ta, nếu thổ sản vùng núi bán không hết ở Việt thành, ta để Vương Tài bọn họ kéo đến kinh thành bán ở cửa hàng, dù sao chúng ta cũng không thiếu bạc dùng gấp gì.” Lâm Khang Bình nói xong, nhìn Tử Tình.

223. Chương 225: Xe Trẻ Con

224. Chương 226: Sự Kiện Đất Đai Của Lão Phòng

Tháng năm, Lâm Khang Bình bình an trở về, khi vào cửa đã hơn chín giờ tối, Tử Tình đã tắm rửa lên giường, đang nhắm mắt bấm đốt ngón tay xem bao giờ Lâm Khang Bình về, chợt thấy màn bị xốc lên, lộ ra người mình ngày nhớ đêm mong, Tử Tình ngơ ngác, còn tưởng rằng mình nằm mơ thì Lâm Khang Bình đã hôn lên, cảm xúc ấm áp trên môi nhắc nhở nàng, hai tay Tử Tình vòng lên cổ Lâm Khang Bình, nhiệt liệt đáp lại hắn, tựa hồ mỗi tế bào đều khát vọng hắn vuốt ve, khát vọng hắn hôn môi.

“Tình nhi, ngoan, ta còn chưa tắm rửa.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, thở hào hển nói.

Tử Tình như không nghe thấy, ngược lại lấy tay cởi áo hắn, Lâm Khang Bình cố nén, lý trí lập tức vỡ tan, xả áo Tử Tình, đem mặt chôn ở ngực Tử Tình, than thở một câu: “Thật thơm.”

Đột nhiên Lâm Khang Bình ngậm lấy mềm mại trước ngực Tử Tình, chỉ nghe hai tiếng ừ ừ, Lâm Khang Bình ngẩng đầu nói: “Thật ngọt, thì ra đây là hương vị sữa mẹ. Tình nhi có muốn ném thử không?”

Tử Tình vừa định hỏi thử thế nào thì Lâm Khang Bình lại hút một ngụm sữa, trực tiếp cho vào miệng Tử Tình, hai người lại lần nữa hôn trần trọc, không biết khi nào thì quần áo của Lâm Khang Bình rơi trên đất, ghé vào trên người Tử Tình, da thịt thân cận, Tử Tình ức chế không được khát vọng của bản thân, hai chân nâng lên, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng Lâm Khang Bình, dồn ý va chạm cùng hắn, lúc động tình còn không tự chủ được mà gọi ra: “Khang Bình, ta còn muốn, Khang Bình ta yêu người.”

“Tình nhi, để nghe, nói nữa đi, ta thích, ta cũng yêu người, rất rất yêu.” Lâm Khang Bình nói xong, hai tay nâng hông Tử Tình, càng ra sức vận động.

Lúc tắm rửa, Tử Tình nhớ tới hành động vừa rồi, đem mặt chôn ở ngực Lâm Khang Bình, nói cái gì cũng không ngắc đầu, mà nàng cũng không hiểu vì sao mình có thể lớn tiếng nói ra: “Khang Bình, ta còn muốn, ta yêu người.” Một câu này, phải biết rằng, ở hiện đại nàng còn chưa trải qua chuyện này, đây chính là cổ đại, không biết Lâm Khang Bình nghĩ mình thế nào nữa?

“Tình nhi, giờ mới biết thẹn thùng à? Vừa rồi nhiệt tình mà?”

“Ta cũng không biết mình sao có thể như vậy nữa? Người có kinh thường ta không?” Tử Tình buồn buồn hỏi.

Lâm Khang Bình nâng mặt Tử Tình lên, gần từng tiếng: “Nghe này, Tình nhi, ta vui mừng còn không kịp, điều này thuyết minh người đã hoàn toàn chấp nhận ta, ta thật sự rất vui vẻ, ta làm sao có thể khinh thường người? Chúng ta là vợ chồng, niềm vui cùng giường là cuộc sống bình thường của vợ chồng, không có gì đáng xấu hổ. Người nhất định không thể nghĩ như vậy, ta thích người. Tình nhi, ta yêu người.”

Tử Tình nghe xong gật gù đầu, trên mặt một mảnh ửng hồng, Lâm Khang Bình nhẹ hôn môi nàng, đứng lên, cẩn thận lau khô nước trên người Tử Tình, dùng khăn tắm bao nàng lại, ôm nàng lên giường, ôm nàng ngủ say đến hừng đông.

Ngày kế, Lâm Khang Bình tỉnh lại nhìn thấy xe đẩy trong phòng, kinh hỉ hỏi Tử Tình lấy từ nơi nào.

“Ta đang muốn nói chuyện này cùng người, mấy ngày nay ta ôm con dạo ở trong vườn, một lúc đã ra mồ hôi, ta suy nghĩ vài ngày mới nghĩ ra được, mời Tử sư phụ làm, còn có hai cái nữa, ta muốn lấy nó bán đi, người nói chúng ta là nên mở cửa hàng bán hay đem bán về cùng hàng mẫu bán cho Văn gia?”

“Tử mở cửa hàng thì phải làm rất nhiều chuyện, ví dụ như tìm chương quầy tìm tiểu nhị, tìm thợ mộc, thợ sơn, tìm thợ thêu, hơn nữa, ở An Châu chắc chắn không dễ bán bằng kinh thành. Chỉ có một nhà bán thì dễ dàng đưa tới phiền toái. Không bằng bán cho Văn gia đi, nhà bọn họ to, cửa hàng gì cũng có, người cảm thấy thế nào? Nhưng ta rất hiếu kỳ, đầu của người còn có thứ gì thần kỳ nữa?”

“Cũng giống ý ta, ta cũng không muốn trêu chọc thị phi. Vậy bán cho Văn gia đi. Việc này giao cho người. Dưới một ngàn lượng - không bán.”

Vì thế, hai tháng sau, ở kinh thành, Xương châu, An châu cùng bán xe trẻ con, xe ba bánh, một chiếc ở kinh thành bán 3 lượng bạc, còn cung không đủ cầu, Văn gia lại buôn bán lời một đồng lớn, đương nhiên, đây là điều nói sau.

Sau khi Lâm Khang Bình trở về, tới gần Đoan Ngo, bận việc đưa quà tặng lễ hai nơi, quà thì hai người đã thương lượng, Tử Tình không quan tâm nữa. Thẩm thị ăn xong tết Đoan Ngo sẽ cùng Tử Hỉ đi Xương châu thi, Tử Tình hằng ngày đẩy Thư Duệ đi qua cùng bọn họ nói chuyện, ngày này, Tử Tình vừa mới tiến vào cổng, chỉ thấy Thu Ngọc ôm đứa bé đi lại, nói: “Ta không ăn với bà người nữa, tiện nghi gì thì chưa chiếm được mà bị thối cả thân, đại nương của người quả thật là kẻ chẳng ra gì, kể lẻ ta cả đồng, ta còn chưa chiếm được một chút tiện nghi, nếu chiếm tiện nghi của nàng, nàng không ăn ta mới lạ. Tử Tình, nương người đâu?”

Tử Tình nghe xong, không hiểu, cùng nàng vào phòng, Thẩm thị ra đón, nguyên lai là Thu Ngọc cùng Chu thị cãi nhau, Chu thị biết Thu Ngọc tính thu hoạch vụ thu xong sẽ xây nhà, thấy huynh đệ tỷ muội trong nhà chỉ còn mỗi mình ở nhà cũ, tất nhiên có chút không cam lòng, liền cùng Tăng Thụy Khánh thương lượng, dù sao phòng cũ có hai đồng lớn, khó là còn có một cái nhà gỗ và sân ở sau, bọn họ quyết định phá hết phòng đi, làm một căn nhà sân đằng trước nhà đằng sau, như vậy, cũng có thể ở trong sân trồng cây ăn quả, dưa hấu, nuôi nhiều gà vịt.

“Chuyện này có gì không tốt?” Tử Tình hỏi.

“Tốt gì mà tốt, bọn họ xây nhà thì ông bà người nghỉ ngơi ở đâu? Về sau đại cô nhị cô người đến, ở nơi nào? Rõ ràng là muốn đuổi chúng ta đi mà, chỉ sợ còn muốn đuổi ông bà người đi luôn, để cả nhà hần sống thoải mái. Ta chỉ mới hỏi vài câu, đại cha đại nương người lại kể lẻ ta đủ điều, nói ta chiếm tiện nghi nhiều năm như vậy, không buông tay được, ta thừa nhận là ta là chiếm chút tiện nghi, nhưng không chiếm bọn họ, dựa vào cái gì mà kể lẻ ta? Hần là lão đại, mấy năm nay đối xử với đệ đệ muội muội, làm được chuyện tốt gì?” Thu Ngọc khóc nói.

Thẩm thị khuyên Thu Ngọc vài câu, “Việc này còn chưa có nghe đại ca đại tẩu nói qua, lỡ có ngày đó thì cha mẹ chỉ có thể chuyển đến nơi này ở, về sau muốn an bày thế nào thì còn phải xem ý của cha mẹ cùng đại ca, người đừng khóc, đứa nhỏ còn uống sữa mà, cũng đừng giận, tức giận dễ hỏng sữa, đứa nhỏ làm sao bây giờ? Việc này, chờ nhị ca người trở về lại nói đi.”

Thu Ngọc nghe xong, lấy khăn xoa xoa nước mắt, Tử Tình bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, năm kia đi lão phòng làm bánh ngọt, không phải nói Tăng Thụy Khánh chỉ có tài sản ở phía trước thôi sao? Cũng không thấy bọn họ tới thương lượng chuyện tài sản ở phòng sau với cha mẹ, đã quyết định xây nhà?

Tử Tình hỏi: “Phòng sau ở lão phòng, chúng ta có một nửa phải không? Sao đại cha xây nhà hết vậy?”

“Cũng đúng, năm đó lúc ở riêng, ông bà người chỉ nói đem tổ trạch cho hần, ta cũng hỏi đại cha người rồi, hần nói đây là chuyện giữ hần cùng cha người, liên quan gì đến ta, việc này phải làm cho rõ, không thể vô duyên vô cớ bị bọn họ tính kế được, làm lão đại, mấy năm nay không thấy bọn họ nhường đệ đệ muội muội một lần nào.” Thu Ngọc cắn giận nói.

“Nhị ca người ra ngoài rồi, chờ hần trở về ta thương lượng cùng hần.” Thẩm thị cũng không biết việc này phải làm thế nào cho phải, bỗng cả nhà Tử Lộc về, Tử Thọ cũng theo, Thu Ngọc thấy Tăng Thụy Tường không ở đây, Thẩm thị cùng vài đứa nhỏ cũng nói không nên lời, đành cáo từ.

Tử Lộc cùng Tử Thọ vội hỏi xảy ra chuyện gì, Tử Hỉ cũng từ thư phòng ra, Thẩm thị đem mọi chuyện nói rõ, Tử Hỉ nói trước: “Dựa vào cái gì mà để cho bọn hần chiếm hết, năm đó họ chỉ ột mẫu ruộng nước bốn mẫu ruộng đã đuổi chúng ta đi đấy.”

“Còn thêm một mảnh đất trong thôn nữa, người không biết à?” Tử Lộc hỏi.

“Tuy chỗ đó không xây nhà, nhưng vị trí rất tốt, dù sao cũng là ở trấn, hơn nữa còn gần đường lớn, theo ta thì phải để đại cha bỏ tiền ra mua.” Tử Thọ nói.

“Bây giờ vấn đề không chỉ là chuyện đại cha muốn chiếm phòng của chúng ta, căn phòng kia dù bán cho đại cha bọn họ, cũng không được mấy lượng bạc, chẳng lẽ vì mấy lượng bạc này mà để họ hận chết chúng ta à, bây giờ chuyện quan trọng là vấn đề ông bà sống ở đâu kia, ta nghĩ đã đau đầu, chắc đại cha đại nương người muốn ném gói đồ này đi.” Thẩm thị đau đầu.

“A, nương, có phải về sau ông bà sẽ chuyển đến nhà chúng ta không? Không phải chứ?” Tử Vũ cùng Hà thị vào cửa, nghe được lời Thẩm thị nói, vội hỏi.

“Nương, người cảm thấy ông bà bọn họ nguyện ý chuyển đến chỗ chúng ta sao?” Tử Tình hỏi.

“Bọn họ có nguyện ý hay không thì ta không biết, dù sao ta sẽ không đồng ý, nhưng tiểu cô người vừa rồi cũng nói, chuyển đến chỗ chúng ta, đại cô nhị cô người chắc chắn sẽ không đến ở nửa tháng một tháng như trước, chắc bà người chưa hần đã nguyện ý, ta e là đánh chủ ý tới học đường.” Thẩm thị nói.

“Học đường đâu có phòng ở, với lại tiếng bọn nhỏ đọc sách, bà có thể nhịn được mấy ngày? Bên học đường tổng cộng không đến hai gian phòng ở, lúc trước cũng không định để người ở, nên làm hơi thô, chỉ có cái phòng và cái giá mà thôi.” Tử Tình nói.

Thẩm thị nghe xong, khó xử, bản thân nói thềm một câu: “Chẳng lẽ còn phải mua thêm một miếng đất xây nhà?”

“Nương, mình có miếng đất trong thôn rồi mà, xây nhà cũng không hết mấy lượng bạc, còn mua cái gì?” Tử Lộc nói.

Thẩm thị nghe xong vỗ tay nói: “Cũng đúng, sao ta quên nó nhỉ?”

“Ta cảm thấy mặc dù chúng ta không được bao nhiêu bạc về tài sản lão phòng, nhưng cần phải nói rõ ràng cùng đại cha, không thể im lặng, bằng không, đại cha cùng đại nương không nói chúng ta phúc hậu, mà e là họ được tiện nghi còn khoe mẽ, nói chúng ta yếu đuối.” Tử Hỉ nói.

“Vậy để đại cha ra bạc xây nhà trên đất trong thôn để ông bà ở đi, dù sao cũng tốn không mấy lượng bạc, đại cha chắc sẽ đồng ý, đỡ hơn việc trực tiếp lấy bạc của hần.” Tử Thọ nói.

Tử Tình nhìn đồng hồ để bàn, đã mười một giờ, Tăng Thụy Tường còn chưa về nhà, chỉ sợ thương lượng không ra kết quả, Lâm Khang Bình cũng nên về nhà, vội cáo từ trước.

225. Chương 227: Đuổi Ra Khỏi Nhà

Cơm chiều qua, Tử Tình đang nghĩ tới về nhà mẹ để nhìn xem, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị vào cửa, Tử Tình dẫn người vào nội viện, Tăng Thụy Tường nhìn nhìn Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, có chút khó xử nói: “Tình nhi, chuyện đại cha người muốn xây nhà thì chắc người cũng biết? Ông bà người không muốn ở nhà tổng thôn, bảo chỗ đất chật chội, cũng không nguyện ý đến chỗ ta, nói không được tự nhiên.”

“Nơi nào mà chật chội, chỉ sợ là không muốn ở xa để khó tổng tiền thì có.” Tử Tình nói.

“Bọn họ muốn người đem Chanh viên để bọn họ ở, về chuyện ăn uống của bọn họ, người muốn người giúp bọn họ quét dọn là được, hoặc là làm mấy gian phòng ở góc xó học đường, các người nói có ai mà vô sỉ như vậy không?” Thẩm thị thở phì phì nói.

“Chuyển đến Chanh viên, bây giờ Chanh viên cũng không có đủ phòng mà! Với lại vườn của ta một năm chỉ nuôi gà thôi cũng thu được mấy trăm lượng bạc, năm nay bưởi và cam đã nở hoa, ông bà đến, đại cô bọn họ còn không đến đó ở lâu à? Không chừng còn tai họa đến vườn của ta, nghĩ ngon thật, ta khẳng định không đồng ý.” Tử Tình nói.

“Ta cũng không đồng ý, nhưng bà người nhìn trúng vườn của người, ta nói bà nửa ngày, ta nói chỗ đất trong thôn vô cùng tốt, bà lại nghe không vào, ông người cũng không nói được. Học đường thì học đường, dù sao bà người luôn bảo không bao giờ được ở nhà mới, ta liền thỏa mãn nguyện vọng của bà ấy đi.” Tăng Thụy Tường nói.

“Bà đúng là biết chọn nơi ở đấy. Đại cha xây xong nhà chẳng lẽ không định để bà bọn họ chuyển về sao?” Tử Tình hỏi.

“Cho dù đại cha người đồng ý, bà người cũng không thể đồng ý, về sau, cô người về nhà mẹ đẻ, muốn ở nhà đại cha một hai ngày thì được, chứ ở dài thì còn lâu.” Thẩm thị đáp.

“Vậy chuyện sở hữu bên lão phòng nói thế nào?” Tử Tình hỏi.

“Còn có thể nói thế nào? Đại cha người nói bây giờ hẳn không có bạc để trả, đáp ứng hết năm năm này, bọn họ sẽ phụng dưỡng ông bà người năm năm tiếp theo, ông bà người không đồng ý, nhưng đại cha người cũng không ra bạc, sau này, ông người mới đồng ý, với điều kiện là chúng ta xây nhà cho bọn họ ở, khi nào họ qua đời thì phòng ở thuộc về chúng ta, còn chuyện phụng dưỡng ông bà người hoàn toàn thuộc về đại cha bọn họ. Chúng ta chỉ cần hàng năm đưa lễ là được.” Thẩm thị nói.

“Vô lí, quá vô lí, nào có chuyện chúng ta vừa ra đất mà vừa xây nhà để ông bà ở chứ, cái gì mà đất là của chúng ta, nói thế thì nói làm gì? Mấu chốt là sở hữu đất đai lão phòng kia, bọn họ hẳn đúng là tinh ranh.” Tử Tình nói.

“Thế mà đại cha người còn hằm hằm, làm như bọn họ chịu thiệt nhiều lắm ấy.” Thẩm thị nói.

Tử Tình nghe xong, suy nghĩ, người tinh ranh hơn vẫn là lão gia tử, tuy rằng về sau đại phòng (nhà con cả) nuôi, một năm chỉ có 3 lượng bạc, nhưng có thêm quà lễ của Tăng Thụy Tường và Tử Tình bọn họ, một năm cũng đủ bọn họ sống cuộc sống giàu có, huống chi hai năm sau Tử Thọ sẽ thành thân, quà lễ càng ngày càng nhiều, hơn nữa còn tách ra khỏi Chu thị bọn họ, muốn ăn cái gì thì ăn cái nấy, mấy nữ nhi ở cũng tiện. Đáng tiếc, lời này không thể nói ra trước mặt Tăng Thụy Tường.

“Quên đi, đại cha người xây nhà xong, chỉ sợ không dư nhiều, Tử Toàn cũng lớn, tương lai vào huyện học, tiêu dùng lớn hơn nữa, là huynh đệ, ta bỏ chục lượng cũng không sao.” Tăng Thụy Tường nói.

Tử Tình nghĩ đến việc trước kia Tăng Thụy Tường cùng Chu thị làm, làm gì nhớ cảm tình huynh đệ, nhưng nếu Tử Tình nói ra, chỉ sợ Tăng Thụy Tường sẽ càng thương tâm hơn, mọi người lại tranh cãi ầm ĩ, dù sao

bây giờ bọn họ chủ động phụng dưỡng lão nhân, nhà mình đỡ phiền toái hơn, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng đi, Tử Tình thầm nghĩ.

Tăng Thụy Tường đứng lên, định đi, kêu Lâm Khang Bình cũng hẳn đến lão phòng, lão gia tử bọn họ còn đang chờ câu trả lời.

“Nương, nếu không thì Đoan Ngọ ăn tại đây đi? Người cũng đừng làm mà mệt thân.”

“Thôi thôi, nhị ca nhị tẩu người đã ở nhà, còn có Tiểu Kết giúp đỡ, đừng để các người cũng ăn cơm không yên ổn. Đúng rồi, lần trước người đưa tới mật ong cho ta, ta cùng bà ngoại người rất thích ăn, còn có thì lấy cho ta một ít đi.” Thẩm thị nói.

Tử Tình nghe xong, vội đáp ứng, đi lấy. Mật ong là thứ Lâm Khang Bình mua khi vào núi, ăn rất tốt, chủ yếu là làm nhuận tràng.

Buổi tối Lâm Khang Bình trở về, Tử Tình hầu hạ hẳn cởi áo, Lâm Khang Bình nói: “Đã nói rồi, sẽ xây cái phòng ở học đường, còn muốn nhổ mấy cây đào, đại nương người còn đề cập đến Trúc Uyển, nói Trúc Uyển cũng là một cái sân riêng, không có ai ở, còn có chúng ta có xây nhà trên đảo nhỏ, nói mùa đông còn ấm áp.”

“Cái gì? Đại nương ta còn nói được lời này? Nhà nàng là con trưởng là không phụng dưỡng cha mẹ, cư nhiên muốn để họ chuyển đến ở nhà cháu gái, nói ra thì bọn họ không bị người phỉ nhổ mới lạ.” Tử Tình thật đúng là không ngờ Chu thị có thể đưa ra đề nghị ngu xuẩn như vậy.

“Cha cũng không đồng ý, tức giận, nói nào có chuyện nhà con thì không ở mà ở nhà cháu gái, để người ngoài nhạo báng, đại cha cũng mắng đại nương ngu ngốc, đại nương cũng là người lợi hại, trong lòng tính kế ghê gớm. Người không thấy sắc mặt ông bà đâu, ta cũng kỳ quái, sao ông bà người không ép bọn đại cha như cha mẹ người?”

“Thì đó, thấy hồng mềm dễ nặn, cha mẹ ta đã đỡ hơn rồi, do đại cô tính kế ta không thành, cha mẹ mới bắt đầu thay đổi.”

“Khó khăn lắm mới đuổi được đại cô, không ngờ đại nương cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, chỉ sợ chúng ta còn có phiền toái đây.”

“Sao mỗi lần có việc đều đánh chủ ý đến chúng ta nhỉ, sớm biết như thế thì ở xa xa cho rồi.” Tử Tình đổi hờn.

“Lại nói bây giờ vậy, người không nghĩ cha mẹ à? Thật ra chúng ta tổn thất không phải lớn nhất, trong lòng ông bà chắc chắn buồn bực hơn chúng ta, người nghĩ đi, vốn cho rằng lại cố sống khổ thêm ba năm, hai nhà thay phiên phụng dưỡng, cha mẹ còn có thể cho nhiều bạc để bọn họ sống thoải mái, bây giờ đại phòng đã nhận hết, ít nhất cha mẹ đỡ phiền hơn, ta cảm thấy cha không cần bạc cũng đúng, mười lượng bạc đủ làm cái gì? Tiết kiệm công sức mới là quan trọng.” Lâm Khang Bình véo má Tử Tình.

Tử Tình nghĩ, thấy cugn đúng, “Vậy thì để đại cha thoải mái quá, nói ra ngoài thì chúng ta không bị gì cả, hơn nữa ông bà ở học đường, người sáng suốt nhìn là biết nguyên nhân, thanh danh của cha sẽ tăng chứ không giảm.”

Vợ chồng dọn dẹp một chút, lên giường, Tử Tình vẫn còn tức giận, Lâm Khang Bình ôm dỗ nửa ngày, nói tất cả đã có hắn.

Đoan Ngọ qua đi, Thẩm thị dẫn Tử Hỉ đi Xương châu, còn có Tử Quân cùng Tử Tân, Lâm Khang Bình phái Lâm Phúc đưa đi. Tử Lộc và Tử Thọ cũng đi châu học. Mỗi ngày Lâm Khang Bình sớm đi tối về, giúp Tăng Thụy Tường xử lý chuyện xây phòng ở học đường, bên lão phòng đã bắt đầu phá nhà gỗ.

Lâm Khang Bình nói đáng tiếc, bảo để đằng sau làm cửa hàng thì tốt hơn.

Chu thị nghe xong vỗ tay thở dài: “Sao không nói sớm? Thật đáng tiếc, cha cũng thật là, cho sớm thì tốt rồi.”

“Sớm, cho sớm thì người có ở nhà à? Không nghĩ mình có khả năng gì à, nghe người khác nói vài câu đã nghĩ mở, người quên năm kia người cùng Thu Ngọc muốn làm cửa hàng bánh ngọt à?” Vài câu nói mà Chu

thị đỏ mặt, xem ra trong lòng lão gia tử còn chưa hết tức giận.

“Nhưng cha đâu nói nơi này cho chúng ta trước? Còn không phải trong lòng người cũng tính toán à, nếu không thì vì sao bây giờ chúng ta lại phải thế?” Chu thị cản trở.

Lão gia tử tức giận, trừng mắt nhìn nàng một cái, ra đi.

Nửa tháng sau, học đường đã xây phòng xong, Lâm Khang Bình trở về nói có ba gian nhà giữa, hai gian nhà kề, một gian làm tá phòng một gian để ít vật dụng không cần thiết, gia cụ thì vẫn dùng như cũ, bây giờ làm cũng không kịp, cứ chuyển qua trước, thiếu cái gì về sau lại nói.

Đúng ngày chuyển nhà, Hạ Ngọc đến, ánh mắt còn hồng, Tử Tình hỏi: “Nhị cô sao có thời gian đến đây vậy, tự đến hay đi cùng dượng?”

“Ta định đến hết mấy thang thuốc bắc, quen Chu đại phu xem mạch, không ngờ lão phòng loạn như vậy, ta liền đến chỗ người cho đỡ phiền.” Hạ Ngọc nói.

“Đã như vậy thì không bằng nhị cô ở nhà của ta trước đi, chờ ông bà dần xếp xong lại nói, thân thể người cũng không tốt, giúp không được gì.”

Hạ Ngọc nghe xong vui vẻ, nói: “Vậy thì tốt, ta sẽ không khách khí với người. Ta cũng có ý này, bên chỗ đại nương người rất lộn xộn, nhìn ta cũng không thuận mắt. Lúc ta tới, bởi vì một cái giường cũ mà gây gổ, ta chỉ nói giúp ông bà người bà nó vài câu, đã bị đại nương người kể lể.”

Nguyên lai Điền thị muốn lấy giường cũ ở phòng trước kia của Hạ Ngọc, Chu thị phòng này đã cho Tử Toàn ở, tất nhiên là mọi thứ thuộc về Tử Toàn, lớn là một cái giường, nhỏ là mấy cái ghế, thứ nào cũng không muốn để lão gia tử mang đi, nói dù sao Tăng Thụy Tường sẽ đặt mua.

Tử Tình vừa nghe, hưng trí, nói: “Không bằng chúng ta đi nhìn một cái đi.”

Tử Tình tất nhiên là tò mò, thường ngày luôn thấy Điền thị hò hét nhà mình, yêu cầu này yêu cầu kia, không hợp ý mà mắng chửi, đối với nhà Tăng Thụy Khánh thì luôn cẩn thận, bây giờ có thể nhìn thấy bà chịu đòn, nói cái gì cũng muốn tận mắt xem náo nhiệt.

Tử Tình dẫn Hạ Ngọc đang muốn ra cổng, Chu thị lại vào được, Tử Tình thấy đành phải hỏi: “Đại nương sao hôm nay có công phu đến đây, nghe nói hôm nay bà chuyển nhà, ta cũng đang muốn nhìn xem có thể giúp một tay không?”

“Người đi thì có ích lợi gì, không dơ quần áo đẹp của người mới lạ đó. Cha người cùng Khang Bình có ở đây, chuyển đồ xong rồi, không phải chỉ có chút quần áo và giường sao? Những thứ vụn vặt thì hôm qua đã đóng gói chuyển đi không ít rồi.” Chu thị bĩu môi nói.

Tử Tình đoán rằng Chu thị đến đây là có chuyện gì đó.

226. Chương 228: Tranh Giành Cây Ăn Quả

Tử Tình dẫn Chu thị cùng Hạ Ngọc trở về nhà giữa, phân phó Tiểu Hồng Tiểu Tử đi học đường hỗ trợ, cố ý lôi kéo Hạ Ngọc nói một đồng chuyện, lại hỏi Tiểu Văn hơn ở tư thực bên kia có quen không.

“May mà nghe lời người, ở trong nhà mình, làm cái gì cũng tiện, ta không kịp chăm thì còn có tỷ của hân chăm lo, đứa nhỏ đã chín tuổi, cho tới bây giờ không rời ta lần nào, bị ta bông bế nên có chút yếu ớt, may mà nó hiểu chuyện.” Hạ Ngọc nói.

Chu thị đợi nửa ngày không thấy Tử Tình mở miệng hỏi nàng đến có chuyện gì, đành phải tự mình nói: “Tử Tình, thật ra hôm nay đại nương đến tìm người là có chuyện, nghe nói mấy ngày nay người hái rất nhiều ngô, ta nghĩ bây giờ ta thuê người xây nhà, mỗi ngày phải chuẩn bị nhiều cơm canh, một đám bọn họ đều là kẻ bụng lớn ăn nhiều, bữa cơm hôm nay đã không chịu nổi sức ăn của bọn họ, không bằng mua chút ngô từ nhà người, trộn đều làm cơm hoặc hầm cháo, cũng đỡ tiền. Bên ngoài ngô bán bốn trăm văn một thạch,

ta là đại nương người, dù gì cũng phải rẻ hơn, không bằng người bán bốn trăm văn hai thạch đi, ta mua trước hai thạch là đủ.”

“Đại nương, tin tức của người thật chuẩn xác nhỉ, ngô nhà của ta vừa mới thu hoạch xong, người đã biết, không phải đã sớm nghĩ đến chứ?” Ngô ở Khang trang vừa thu hoạch xong, trồng xen thì ngô to hơn, Tử Tình còn chưa tính xong thu hoạch được bao nhiêu, bên này đã tới cửa tổng tiền.

“Nhìn người nói kìa, muốn nhiều người từ trong thôn giúp người bẻ ngô như vậy, ai mà không biết? Ngô nhà người còn chưa tẻ hạt nhỉ, đại nương cho người hai trăm văn một thạch, người cũng không thiệt gì nhiều.”

“Nghe đại nương nói kìa, đều là thân thích mà, Đại nương lại xây nhà, cho tiền làm gì, thôi thì coi như chỗ ngô này ta cho đại nương, cũng không đáng giá gì nhiều. Nhưng ngô tốt thì ta mới bán đi, còn lại để làm mầm mống, một ít cũng định chuẩn bị xây để hầm cháo, chỉ sợ không đủ hai thạch. Một thạch thì được.” Tử Tình nói.

“Ta thấy kho nhà người còn có một đồng lớn đấy, tại sao người lại cứ ra sức chối từ nhỉ? Dù sao cũng là cho, không bằng cho hai thạch đi.” Chu thị hỏi.

Ánh mắt mắt, Tử Tình không bội phục đều không được, “Đại nương, đó là những quả ngô nhỏ, không tốt, có sâu cắn, trong dính đất đá bẩn thỉu, chỉ có thể để gà ăn.”

“Quả nhỏ thì đỡ phải tẻ ngô, để ta chọn một thạch là được, sâu cắn thì có gì mà ngại chứ, không bằng cho ta thêm một thạch như vậy nữa đi.”

“Đại nương à, nếu làm mọi người ăn không vừa lòng, náo cương đứng lên. Biết là ta đưa lương thực, không chừng mắng ta xối xả ấy chứ. Không được.” Tử Tình nói.

Chu thị thấy Tử Tình cố ý không đồng ý, cũng không có cách nào khác, nói: “Vậy thì thôi, mau đưa một thạch cho ta. Còn nữa, Tử Tình à, đại nương cũng muốn trồng ít cây ăn quả trong viện, người để cho đại nương mười cây đi.”

“Đại nương, chỗ nương của ta chỉ còn thừa mười cây, tiểu cô đã nói với ta từ lâu rồi, ta cũng đồng ý với nàng trước, không bằng người thương lượng cùng nàng đi, sân của người chỉ sợ trồng không hết mười cây, bây giờ ta tìm người ương giống cho người, chỉ sợ còn phải chờ hai năm, người sốt ruột thì đến chợ phiên mà tìm.”

Chu thị nghe xong, nói: “Theo thứ tự thì lớn trước nhỏ sau, cây ăn quả cũng đến phần ta trước chứ. Sao nàng chỉ thuận miệng nói ra mà cho nàng?”

Tử Tình nghe xong lời này, có chút đau đầu, Hạ Ngọc thấy Tử Tình khó xử, nói: “Đại tẩu, người muốn để Tử Tình khó xử sao? Luôn có thứ tự trước sau, Thu Ngọc quả thật nói vài lần cùng Tử Tình, Tử Tình cũng không biết người sẽ xây nhà, cho nên đã đáp ứng đem cây ăn quả cho Thu Ngọc hết, nếu không thì người chờ hai năm đi, không nữa thì tìm kiếm trong thôn ấy.”

“Người ngồi nói chuyện không sợ môi eo nhỉ, lại chờ hai năm, không bán được bao nhiêu bạc hử, sao người không bảo Thu Ngọc chờ hai năm, các người đều ở nhà mới, dựa vào cái gì chúng ta còn phải ở nhà cũ, sao không biết chúng ta xây nhà mới hử? Chắc là biết chúng ta muốn xây nhà nên mới cố ý đến xin trước, dù sao thì ta mắc kẹ, ít nhất cũng phải cho ta một nửa, đến lúc đó ta bảo đại cha người đến lấy, xem ai dám ngăn trở?” Chu thị nói xong, cảm giận đi rồi.

Tử Tình bảo: “Đại nương thật không phân rõ phải trái, bà còn nói tiểu cô trồng không hết thì cho nhà đại cô hai cây, chẳng lẽ bởi vì mấy cây ăn quả mà còn muốn âm ỉ một trận? Chẳng phải là ta không đúng?” Thật ra cho ai Tử Tình cũng thấy vậy, trừ Xuân Ngọc ra, Tử Tình muốn nhìn xem Thu Ngọc cùng Chu thị, ai lợi hại hơn ai, có nào nhiệt không xem mới lạ đấy.

“Mắc kẹ đi, tìm Thu Ngọc thương lượng trước, xem nàng có ý gì, đừng chờ đến lúc đại ca thật sự đến bùng đi, người có giải thích cũng không rõ.” Hạ Ngọc nói.

Tử Tình nghe xong vội mời người đi đón Thu Ngọc, đem mọi chuyện nói ra, Thu Ngọc là người nóng nảy, lập tức sẽ tìm người đem cây ăn quả chuyển đến nhà nàng.

“Tiểu cô, người đừng quá nóng vội, chưa hết mà hè, có trồng cũng không sống, bây giờ người trồng cây, không phải đại nương còn tìm người cãi nhau à, với tính tình của đại nương, chỉ sợ còn có thể chạy đến nhà

người đào trở về, không bằng các người mỗi người một nửa đi?” Tử Tình khuyên nhủ.

“Dựa vào cái gì mà mỗi người một nửa? Một gốc cây ăn quả một năm còn có thể thu được mấy trăm văn, ột nửa một năm là mất hơn một lượng, ta mặc kệ, là ta xin trước, cây ăn quả này thuộc về ta.” Thu Ngọc nói.

“Cái gì mà mất hơn một lượng? Sao ta không hiểu?” Tăng Thụy Tường và Lâm Khang Bình vào, hỏi.

Tử Tình đem mọi chuyện kể ra, Thu Ngọc nói: “Nhị ca, người phân xử đi, có ai vô lí thế không? Dựa vào cái gì mà ta phải nhường nàng? Mọi người nhường nàng nhiều năm như vậy còn chưa đủ à? Nhất là nhị ca người, cái gì đều nhường, đã bao nhiêu năm rồi, một câu ‘đại ca kiếm ít tiền’, ngay cả cha mẹ cũng không nuôi, một câu Tử Hà là bị Tử Vũ khắc chết, nhiều năm không trở về nhà, bây giờ Tử Phúc sắp làm quan, nên chạy nhanh đến, không phải muốn ở trong thành sao? Trở về làm cái gì? Vốn cha mẹ cũng không muốn chuyển đến học đường ở, muốn ở nhà nhị ca một thời gian, chờ nhà hắc xây xong sẽ về ở, đại tẩu lại nói cha mẹ chuyển về, thì về sau chúng ta không tiện đến ăn ở, bảo cha mẹ ăn cùng bọn họ, đem bạc đưa cho bọn họ, về sau, nhà ai đưa quà tặng lễ thì bọn họ nhận hết, cha mẹ nghe xong đành phải tìm nhị ca.”

“Còn có việc này à? Ta không biết. Quên đi, bây giờ đã chuyển đi rồi, nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, đại tẩu tức giận lại phát bệnh, miệng sùi bọt mép rất dọa người, các người cũng không phải không biết, có chuyện gì thì theo ý nàng đi. Đại ca cũng khó khăn mà.” Tăng Thụy Tường nói.

Tử Tình nghe xong dọa nhảy dựng, nguyên lai chu thị còn có động kinh bệnh, khó trách lão gia tử cùng Điền thị không dám chọc nàng, nhưng là nhiều năm như vậy, Tử Tình cũng không gặp nàng phạm qua nha?

“Ta nhớ có một lần nàng bị vậy, còn nói là nương làm nàng tức, đại ca thiếu chút nữa đập nát nhà, về sau, nàng nói cái gì, nương cũng không dám phản bác nàng. Khi đó ta còn nhỏ, đến cùng là vì sao lại vậy?” Thu Ngọc hỏi.

“Còn có thể vì sao, bởi vì xảy thai, đại tẩu nói là nương ép nàng làm việc, nương nói là tại nàng không cẩn thận, hai người âm ỉ một trận, đại tẩu liền nằm trên đất, đại ca trở về trách cứ nương, không cần biết là vì gì, tóm lại đứa nhỏ đã không còn, hình như là vì cho heo ăn, ta nhớ không rõ nữa, đại ca trách nương không chiếu cố đại tẩu, cũng âm ỉ cùng nương một trận.” Hạ Ngọc nói.

“Cha mẹ đều có thể nhường nàng, người nhường nàng không được à? Người biết nàng luôn quan trọng tiền bạc hơn mọi thứ, nếu so đo tiếp, nàng phát bệnh, người bảo đại ca sẽ làm gì?” Tăng Thụy Tường nói.

“Dựa vào cái gì mà mỗi lần chúng ta lại nhỏ đi nhường lớn, hắc là lão đại, là trưởng tử, cho tới bây giờ còn không nhường chúng ta một phần, chó má cũng không bằng.” Thu Ngọc bắt đầu nói bậy.

“Câm miệng, thật sự càng lớn càng không có quy củ, đại ca mà để người chửi hử?” Tăng Thụy Tường mắng Thu Ngọc, Thu Ngọc ủy khuất rơi lệ.

“Nói lý ra thì đại tẩu quả thật kỳ quái, vừa mới nói muốn hai thạch ngô với Tử Tình, há mồm là trả giá một nửa, Tử Tình cho nàng 1 thạch, nói chỗ ngô còn lại thì không tốt, cắt để gà ăn, đại tẩu còn có chút không đồng ý, chắc vài ngày nữa lại đến muốn trứng gà, biết nhị ca nuôi nhiều gà, Tử Tình cũng nuôi vịt ngan, tính kế cả rồi.” Hạ Ngọc nói.

“Việc này cứ vậy đi, một nhà một nửa, về sau đừng nhắc tới nữa. Tử Tình, chuẩn bị cơm đi, lát nữa ông bà đến ăn cơm, bên kia còn chưa thu thập xong.” Tăng Thụy Tường nói, trong lòng cũng hiểu Chu thị làm như vậy, chỉ sợ vì mình buộc bọn họ một năm bỏ 3 lượng bạc phụng dưỡng lão nhân, e là hai năm nay Chu thị luôn tính kế để tìm về số tiền đấy, lần này rốt cục cũng có cơ hội xây nhà, không chỉ đuổi hai lão nhân ra khỏi nhà, bản thân nhắm mắt làm ngơ, còn thành công tính kế đến quyền sở hữu lão phòng, một tên trứng hai đích.

Tử Tình nghe xong, tự đi an bày, bảo Tiểu Thanh mời Hà thị cùng Tử Vũ đến, Trần thị ôm đứa nhỏ vào thành, bởi vì Tử Lộc ngẫu nhiên cũng có thể đến đây ăn một bữa cơm, Trần thị vẫn nguyện ý ở gần tướng công hơn.

Lâm An đi mời Chú Vân Giang cùng con của hắn. Bữa cơm này bởi vì có Hà thị, nên Điền thị bọn họ không nói gì khó nghe, dù sao việc này Tăng Thụy Tường không sai, Điền thị cũng không có cách nào phát hỏa đến chỗ Tăng Thụy Tường, chỉ không ngừng oán giận mình vô phúc.

Hạ Ngọc ở lại Tình viên hai ngày thì chuyển đến chỗ học đường, ban ngày không có việc gì, ngại học đường tranh cãi ầm ĩ, có khi Hạ Ngọc lười kéo Điền thị đến Tình viên dạo, nhưng không ở lại ăn cơm, bởi vì cả nhà Thu Ngọc vẫn ăn cơm cùng bọn họ, nói đùa nhỏ quá nhỏ, không rãnh rỗi, hơn nữa Mộc Mộc cũng đang đọc sách ở học đường, bớt việc.

Tử Tình tự nhiên sẽ không nhiều chuyện, tránh bọn họ còn không kịp, đại gì tiến lên.

227. Chương 229: Chu Thị Tổng Tiền

Năm sáu ngày sau, Lâm Khang Bình dẫn Chu chưởng quầy đến kéo dưa hấu, đây là lứa thứ hai của năm nay, thời tiết năm nay nóng bức hơn năm ngoái, dưa hấu hai nhà cũng bán giá tốt, mười hai văn một cân, đào lông cũng 6 văn 1 cân, Lâm An đang dẫn hạ nhân trong nhà hái đào lông, Chu thị đi lại.

Tử Tình đang ôm đứa nhỏ ngồi ở Âm Hương đình, thấy năm sáu bông sen nở rộ trước mùa, nhìn rất là nhẹ nhàng khoan khoái, gió nhẹ từ từ thổi tới, đưa tới từng trận mùi thơm ngát.

Vừa lên cầu nổi, Chu thị đã kêu: “Tử Tình à, đại nương đi lại tìm người có chút việc, trong nhà có trứng gà trứng vịt cho ta mượn chút không? Tử Toàn nhà ta ăn hết trứng gà rồi, chờ xây xong nhà, ta sẽ tích góp trả lại cho người, trong vườn có rau xanh gì thì hái cho ta đi.”

“Đại nương, nhà của ta phải nuôi nhiều người như vậy, chỉ có từng ấy rau thì làm gì còn dư, có thì cũng để vịt ngan ăn rồi. Trong vườn này của ta có mấy con gà, còn chưa đủ người này ăn, trứng vịt thì tầm được hai ba chục cái, là ngày hôm qua còn thừa lại.”

Khi nói chuyện, Chu thị đã đến trước mặt, nhìn xung quanh, nói: “A, hái quả đào à, ta vừa rồi đến chỗ kia, nói người hóng mát ở đình. Chắc chắn, một mảnh rừng đào cũng phải có bốn năm mươi cây nhỉ, một năm cũng có thể bán được mấy chục lượng bạc phải không? Có tiền vẫn tốt, vườn lớn như vậy, có đất trồng rau, có cây ăn quả, còn có rừng trúc, đúng rồi, Tử Tình, nhà người có măng, ta đi lấy một ít, để cho bọn hần thêm cái ăn. Chờ đến lúc tân gia sẽ bảo đại cha người đến bắt chục con cá.”

“Đại nương, măng thì giờ không phải mùa, đã lớn thành gậy trúc hết rồi, không tin thì người tự đi mà xem. Còn nữa, năm ngoái đã kéo cá lớn đi bán hết, có thì cũng là loại cá nhỏ thôi, người mà dùng làm tiệc rượu đãi khách lúc tân gia thì rất khó coi.”

“Sao hôm nay người lại ra sức khước từ thế? Đúng rồi, vậy chỗ nương người chắc có trứng gà, nghe nói người nuôi nhiều gà, nên mỗi lần thấy người tặng lễ đều tặng một rổ nhất rổ trứng gà, sao hôm nay lại không có? Ta đâu phải lấy không đâu, tương lai trả lại cho người là được mà.”

“Nương không có ở nhà, trứng gà trong nhà đưa đi cho nhị tẩu, tiệm cơm của nàng mua hết mà. Ta không làm chủ được, người chờ nương của ta trở về rồi hẵng nói đi.” Tử Tình nói xong dẫn nàng vào vệp lấy hai mươi trứng vịt, ánh mắt Chu thị tìm kiếm xung quanh, thấy Tử Tình cho hai mươi cái, sắc mặt Chu thị không đẹp, chắc là kém hơn dự tính của nàng nhiều, vừa ra ngoài vừa nói: “Tử Tình à, con cá thì người vẫn cho đại cha người tới bắt mấy con đi, đại nương cũng chỉ làm được mỗi tiệc tân gia chứ mấy. Lớn hay không cũng không vội, người giúp đại nương đỡ chút tiền đi, coi người như đau lòng tiểu đệ.”

Vừa nói xong, Tử Tình cũng đành phải đáp ứng, lúc ra cổng vừa vắn dụng tới Điền thị, Hạ Ngọc.

“Tử Tình, ta đoán không sai mà, ta biết nàng không bỏ tiền để tiêu, tiêu một văn như cắt thịt nàng, lúc ở An Châu thành thì có đôi khi không có đồ để ăn, thế mà vẫn buổi chiều bán đồ ăn ra ngoài. Nàng đi nhặt ít đồ ăn phá nát để ăn, đa số thời điểm, đệ đệ nhà mẹ đẻ nàng đều đưa đến cho nàng.” Hạ Ngọc chờ Chu thị đi rồi nói.

“Ai bảo nàng không ở nhà, lại muốn chuyển vào thành, làm ruộng thì không nuôi nổi 3 người nhà nàng chắc, nhưng thế thì lão đại đỡ tốn bạc, tương lai Tử Toàn cũng có chút của cải phòng thân. Ta cũng không quan tâm nổi nữa bọn hần.” Điền thị oán trách nói.

Tử Tình nghe xong cũng không tiếp lời, Diên thị dẫn Hạ Ngọc ngồi vào phòng, nói: “Nơi này mát mẻ hơn nhiều, phòng cũng ột ít.”

“Bà, ta có đậu xanh, luôn luôn nấu một ít để giải nhiệt, người cùng nhí cô uống một chén đi át mẻ.” Tử Tình nói xong sẽ đẩy đứa nhỏ ra ngoài.

“Tử Tình, đem đứa nhỏ để đây đi, đừng đẩy đến đây đi nữa, ta trông cho, người yên tâm đi.” Hạ Ngọc nói, Tử Tình nghe xong tự vào bếp.

“Tử Tình thật sự là sống thoải mái, giống địa chủ vậy. Nàng thật biết cách hưởng phúc, cũng phóng khoáng, người xem, ngay cả xe của một đứa trẻ cũng tốt như vậy, chúng ta chưa gặp qua, không biết nàng tìm thấy từ nơi nào, chỉ sợ không rõ.” Hạ Ngọc vừa đẩy đứa nhỏ vừa nói.

“Ai biết được? Khang Bình cả ngày ở bên ngoài, địa chủ cũng không thoải mái bằng nàng, địa chủ trong thôn chúng ta chỉ mới mượn hai đứa ở làm việc, chỗ nàng lớn lớn nhỏ nhỏ mua mười người, bạc từ đâu đến? Nhà đại tỷ người muốn mượn một trăm lượng, khuyên can mãi mà không cho, không biết nhà đại tỷ người đắc tội gì với bọn họ, mà bọn họ không thềm để ý đến thế. Cho dù năm đó Đại Mao làm chuyện có lỗi với nàng, nhưng Đại Mao bị cụt một ngón tay, hơn nữa nàng cũng không bị ảnh hưởng gì, không phải Khang Bình vẫn cưới nàng à? Người trong thôn thì lúc đầu cũn có người nói vài câu, bây giờ đã qua nhiều năm như vậy, lại thấy hai người bọn họ sống tốt, ai có thể nhớ tới điều này? Người nói đi, bọn họ mà không chấp nhậ thì tốt rồi, một bộ quần áo đã đủ để nhà đại tỷ người sống một năm, nói như thế nào thì cũng là đại cô của nàng.” Diên thị có chút đau đầu.

“Nương, người còn nghĩ việc này à, đại tẩu nghĩ người có thể mượn bạc ở chỗ nhĩ ca cùng Tử Tình, nên các người đồng ý để Đại Mao cùng Tử Bình bọn họ hợp tác, vừa thấy mượn không được, hiện tại. . .” Hạ Ngọc còn muốn nói cái gì, thấy Tử Tình bưng cái khay đi tới, liền đem lời nuốt trở vào.

“Tử Tình, đại nương người làm tiệc, người chuẩn bị tặng cái gì?” Hạ Ngọc hỏi.

“Ta còn chưa nghĩ tới, còn sớm mà, các người đưa cái gì thì ta đi một phần là được.” Tử Tình nói, bị tính kế đủ thứ thì có thể ấy chục văn tiền biểu là quá lắm rồi, Tử Tình thâm nghĩ.

“Cũng sắp rồi đấy, không cần đào móng, phòng ở đằng sau làm lại, phòng ở phía trước thì phá để làm sân, lại làm thêm hai gian phòng, bảy tám ngày nữa chắc là xong rồi.” Hạ Ngọc nói.

Đang nói, Thư Duệ tỉnh, tiểu gia hỏa (ý là bé bướng bỉnh) đã nửa tuổi, Tử Tình cho đứa nhỏ mặc bộ áo ngắn quần đùi, trắng trẻo mập mạp, cực kì đáng yêu, thấy Tử Tình liền giơ tay muốn ôm, Tử Tình ôm lấy đứa nhỏ, đứa nhỏ nhắm thẳng trước ngực Tử Tình mà cọ cọ, Hạ Ngọc cười nói: “Đứa nhỏ đói bụng, muốn ăn sữa đấy.”

Tử Tình vội bế đứa nhỏ đến phòng cách vách cho bú sữa, còn nghe thấy Hạ Ngọc cười nói: “Con của Tử Tình đã nửa tuổi, thế mà vẫn ngại để người khác nhìn thấy nàng cho con bú sữa, chúng ta đâu phải người ngoài. Được rồi, chúng ta cũng không có chuyện gì, cần phải đi.”

Diên thị hừ một tiếng, đứng lên, đi tới cửa, đang muốn nói cái gì, nhìn thấy Lâm Khang Bình ôm quả dưa hấu vào cửa, Lâm Khang Bình đón hai người vào nhà ăn dưa hấu.

Diên thị nói: “Trong nhà còn có ông cùng tiểu cô người, hôm nay nóng, ông người không ăn được gì, đang lo không có gì bồi bổ, không bằng để ta lấy về nhà cho bọn hấn ăn đi.”

Lâm Khang Bình nghe xong, đành phải ôm dưa hấu đưa về cho các nàng. Sau khi trở về, hỏi Tử Tình: “Các nàng tới làm gì? Bà người mới hỏi ta bán dưa hấu bao nhiêu một cân, bán được bao nhiêu bạc, hỏi xong chúng ta lại hỏi đến cha, ta nói không biết, bà lập tức xụ mặt xuống, bảo ta gạt bà.”

“Ai biết đến làm gì, cũng không có gì quan trọng, vừa rồi đại nương mới đến, muốn mượn trứng gà trứng vịt, ta cho nàng hai mươi cái trứng vịt, còn muốn đến chỗ nương lấy, ta không đồng ý. May mà nàng không biết chúng ta có nuôi gà ở chanh viên, chỉ buồn bực chúng ta lấy trứng gà ở đâu để làm quà đáp lễ. Còn nói qua mấy ngày nữa sẽ đến bắt cá, há mồm là hơn mười con đấy, không biết còn muốn thứ gì nữa?” Tử Tình nói.

“Hôm kia ta gặp La sư phụ, hần oán giận đại nương hà khắc, cơm không cho ăn no, còn trộn ngô trộn khoai, đồ ăn thì vất va vất vưởng, nếu không nể mặt nhà mẹ đẻ nhà chồng đều ở trong thôn thì đã sớm nghỉ làm rồi. Trước kia ta chỉ cảm thấy đại cô kém cỏi, sao đại nương cũng có tính tình như vậy?”

Tử Tình thở dài, hỏi hần bán dưa hấu thế nào?

“Cũng không tệ, nhưng Chu chương quây nói, lần sau chỉ có thể bán được mười văn một cân, giữa tháng sáu thì bảy tám văn, sau đó là năm sáu văn, chỉ có 10 ngày này có thể bán giá cao thôi. May là nhờ có biện pháp của người. Chỗ đất hoang có thể trồng đậu xanh rồi, qua vài ngày còn phải mướn người, người yên tâm, ta sẽ an bài xong, trời quá nóng, người cũng đừng ra ngoài, cẩn thận bị cảm nắng.”

Tử Tình gật đầu đáp ứng, mỗi ngày búi tóc thật cao, ngồi ở nội viện đùa với đứa nhỏ, Tiểu Thanh Tiểu Lam thay phiên gác cửa, trừ Lâm Khang Bình thì ai cũng không cho vào.

Như thế, qua bảy tám ngày, Chu thị tới nói tân gia làm vào tháng tám tháng sáu, ngày chuyển nhà là mười sáu tháng sáu, “Ta không đợi nương người trở về được, người trong thôn đều sốt ruột chờ cất lưá, đến lúc đó các người qua sớm một chút, giúp ta thu xếp.”

Tử Tình đáp ứng, vừa thấy còn không vài ngày là đến, lúc ăn cơm, hỏi Tăng Thụy Tường: “Cha, đại nương làm tân gian, người chuẩn bị tặng gì? Ta nhớ lúc chúng ta làm thì đại cô cho hai mươi văn, còn những thứ khác thì không ấn tượng lắm.”

“Chúng ta là nhà người nhà, không cần cho, thôn dân cũng không cần cho, người là nữ nhi đã gả ra ngoài, phải tặng quà, người xem ba cô cô cho bao nhiêu, đừng cho nhiều hơn các nàng là được, lúc chuyển nhà, người nguyện ý thì tặng bình hoa, mua thứ rẻ là được.”

“Nhị cô nói các nàng ột trăm văn, ta cho tám mươi, dù sao mấy thứ ở nhà ta đều đáng vài trăm văn, nói là còn muốn đến bắt cá, ta cũng không cự tuyệt nổi, dù sao nàng chỉ làm tân gia được một lần, còn nói để chúng ta qua sớm làm giúp.” Tử Tình nói.

“Đúng rồi, đại nương người mượn ta một trăm quả trứng gà, ta đáp ứng rồi, Khang Bình nên đưa cho nàng đi. Người dẫn Tử Vũ đi giúp.” Tăng Thụy Tường nói.

“Dựa vào cái gì, chúng ta có việc thì cho tới bây giờ không thấy bọn họ giúp đỡ, bọn họ có việc chỉ biết sai sử chúng ta.” Tử Vũ nói thầm nói.

Tử Tình còn ai thán một trăm trứng gà, vẫn bị nàng ta tính kế.

228. Chương 230: Chu Thị Làm Tiệc Rượu (1)

Sáng mừng 8, Tử Tình ăn xong điểm tâm, chuẩn bị tốt cho Thư Duệ, thay bộ quần áo vải bông cũ, cùng Lâm Khang Bình, Tử Vũ đến nhà mới bên kia, Tử Tình thấy ở trên cổng còn viết bốn chữ, “Khánh viên phúc cư”, chắc đạo “Tường viên phúc cư” của cha, Tăng Thụy Tường đã đi xem Phúc uyển cùng Lộc uyển, nhìn thấy tình viên của Lâm Khang Bình, nói mình tốt xấu gì cũng là một tú tài, sao trên cổng lại không có nổi tấm biển, vì thế tự mình nhất bút viết bốn chữ “Tường viên phúc cư”, bảo Tử Thọ khắc ra.

Tăng Thụy Khánh thấy Tử Tình đang đánh giá tấm biển, nói: “Mấy chữ này cugn là cha người viết, vừa nhìn đã biết chúng ta là hai huynh đệ thân thiết, ông người thấy cũng nói được.”

Tử Tình thấy trên mặt Tăng Thụy Khánh ý cười, chắc một phần là vì mình ở nhà mới, một phần chắc là đuổi được lão gia tử cùng Điền thị đi, tự nhà mình sống vui vẻ, muốn làm gì thì làm, song hỷ lâm môn thì sao không vui vẻ cho được? A, không đúng, phải là tam hỷ, còn có một việc vui nữa là chiếm được toàn bộ lão phòng, ở trấn còn chiếm thêm được miếng đất kia.

Vào cửa, ba gian sương phòng bên phải, trong bếp có người giúp việc bếp núc làm, bên trái có để 4 cái bàn. Nhà giữa là kiểu nhà phổ biến, ở giữa là phòng khách, trái phải có 3 gian phòng ở. Đại sảnh cho đặt 6 cái bàn, có một đồng khách nam ngồi uống trà, hút thuốc lá.

Nữ quyến ngồi trong phòng bên cạnh, Thu Ngọc thấy Tử Tình, vội ra ngoài lôi kéo Tử Tình cùng Tử Vũ đi vào nói chuyện, nói với Tử Tình: “Ngồi chỗ này đi, người cũng không làm việc sao còn mặc giống Tử Vũ. Nhà mẹ đẻ của nàng có một đồng người, đang rảnh rồi uống trà ở phòng bên cạnh đấy. Còn có Tử Bình nữa, hai người cũng đừng đi theo mà thêm phiền. Còn không thì tiểu dưỡng giúp đỡ làm việc cho rồi.”

Tử Tình nghe xong lôi kéo Tử Vũ tìm cái góc ngồi xuống. Thấy trong phòng có Điền thị, Xuân Ngọc, con dâu, hai nữ nhi cùng Tứ Mao Ngũ Mao của nàng, Hạ Ngọc đang nói chuyện cùng Tử Bình.

Thấy Lâm Khang Bình, Chu thị phiền hấn vào thôn mượn bát đĩa, nói: “Lâm con rể, người to cao nhiều sức, người giúp đại nương dùng xe trâu kéo một ít, cháu ngoại của ta sẽ đi cùng người, hấn biết chỗ.”

Bát đĩa kéo đến, đã lâu không ai dùng đến nên dính đầy tro bụi, Chu thị tìm người rửa bát, ai cũng không muốn làm. Tử Bình ôm một đứa trẻ ngồi. Chu thị đành phải đến kêu Tử Tình Tử Vũ, “Cháu tốt à, giúp đại nương rửa ít chén đĩa đi, đại nương thật sự tìm không được người, trong tay đại tỷ người còn có một đứa trẻ, không làm việc được.”

Tử Tình còn chưa nói, Thu Ngọc nghe xong vội bảo: “Đại tẩu, người tìm người khác đi. Người xem, Tử Vũ còn nhỏ, quần áo của nàng là vải vóc tốt nhất, cũng không phải quần áo làm việc. Còn nữa, Tử Tình đã không phải là Tử Tình của vài năm trước, trong nhà có người hầu hạ, đến đây Lâm cô gia còn sợ nàng bị cảm nắng, cái gì cũng để làm, nuôi như thiên kim tiểu thư, người để người ta rửa chén dưới ánh mặt trời chói chang, Tử Tình có nguyện ý hay không thì không biết, nhưng Lâm cô gia chắc chắn sẽ không cho, người tìm người khác đi.”

Chu thị nghe xong nói: “Được hay không, Tử Tình còn chưa nói gì, người lại bày đặt làm người tốt gì hử? Trong lòng người có chủ ý gì thì ta biết. Tốt xấu gì lúc Tử Tình còn nhỏ, ta đã cho nàng ăn cơm mấy năm, người làm cho nàng cái gì? Thắt bây giờ người ta giàu có, muốn dán người lên à?”

“Ta dán cái gì mà dán. Cha Mộc Mộc còn làm việc ở nhà Tử Tình thì cả nhà người vẫn còn ở An châu đấy, ta còn muốn dán cái gì? Tự người nghĩ lại đi.” Thu Ngọc cũng nóng nảy, nói chuyện hơi lớn.

Điền thị thấy vậy, thấp giọng giáo huấn: “Không sợ người khác chê cười thì hai người cứ việc ầm ĩ. Cũng không nhìn xem hôm nay là ngày gì à? Tử Bình quả thật còn phải trông đứa nhỏ, Tử Tình cùng muội muội người đi giúp đại nương rửa chén đi, đâu phải chưa làm bao giờ, bày đặt ra dáng tiểu thư cái gì, Tử Tình mặc quần áo vốn là quần áo làm việc.” Điền thị trong lòng không thoải mái, nói cũng không suy nghĩ.

“Bà, rửa nơi nào? Trong nhà cũng không có giếng nước, muốn rửa chén cũng không thể bắt ta đi lấy nước chứ, chúng ta ngay cả sọt bát đĩa còn không bưng nổi, trong nhà có nhiều người rảnh rồi như vậy, kêu vài nam nhân đi bưng nước để trong sân rửa đi.” Tử Tình cười nói.

“Người khác đều là khách, sao sai sử được, kêu Lâm Khang Bình đi bưng nước đi.” Điền thị nói, nhìn một vòng, cũng tìm không thấy ai có thể sai sử, bọn Tam Mao đều lười, hưởng hồ không thân thiết cùng Chu thị, chắc chắn không sai bọn họ được, Điền thị sốt ruột nên quên Tử Tình không phải là người bà có thể tùy ý vuốt ve.

“Bà, hình như ta cũng là khách, ta cũng là nữ nhi gả ra ngoài, Khang Bình nhà của ta cũng là cô gia. Tử Vũ còn nhỏ, không làm gì nổi.” Tử Tình chậm rì rì cười nói.

“Đồ nhà đầu thối tha, không biết lớn nhỏ, ai dạy người già mồm thế hử?” Điền thị tức giận đến không biết nói cái gì cho phải, mắng Tử Tình, trong lòng đã vốn tức giận, thấy con trai cả làm nhà lớn như vậy, mà bà lại bị ép chuyển ra ngoài, mất thể diện trước mặt hàng xóm láng giềng. Con không nghe bà, cháu gái cũng không nghe, lửa giận quá lớn, vừa vặn Tử Tình làm vật hi sinh.

“Bà, Tình nhi nói không sai, chúng ta cũng là khách, đến đây là để ăn cơm, cũng không phải là đến để rửa chén, ở nhà ta còn không nở để Tình nhi động một ngón tay, vừa rồi ta đã chạy vào trong thôn kéo đồ mấy lần, giờ cũng nên đến phiên người khác. Dựa vào cái gì mà để chúng ta vừa mất tiền vừa mất sức, muốn như vậy thì ta lập tức dẫn Tình nhi về.” Lâm Khang Bình ở cửa nghe thấy được lời này, nhanh chạy vào nói thay Tử Tình.

“Đúng đấy, nhà đại cô còn có rất nhiều biểu ca biểu tỷ, vừa không ra tiền lại vừa không ra lực, cái gì cũng sai chúng ta đi.” Tử Vũ nói.

“Đâu phải chuyện nhà ta, dựa vào cái gì bắt chúng ta đi làm việc? Nhà Tử Tình không phải có hạ nhân sao? Có hạ nhân thì lấy bọn đấy đi mà làm.” Xuân Ngọc nói.

Chu thị nghe xong vội nói: “Ta chỉ nói như vậy thôi, Lâm cô gia đừng tức giận, ngồi cùng Tử Tình một lát đi. Người nhà đại cô người ta sai không nổi, ta tìm người nhà mẹ vậy. Vừa rồi là ta hồ đồ.”

Lâm Khang Bình thấy Chu thị nói như vậy, cũng không tốt nói gì nữa, thấy ít người làm việc, mình tốt xấu gì cũng là người khác thôn, thôn dân thấy một đại nam nhân nhẹ mình lại không giúp, chắc chắn sẽ nói nhảm, liền dặn Tử Tình, bản thân ra ngoài hỗ trợ.

Tử Tình cùng Tử Vũ ngồi ở góc xó nói chuyện, Thu Ngọc đi lại hỏi: “Tử Tình, nghe nói hôm nay đại nương người có cá là bắt ở nhà người tới, chờ khi nào nhà ta muốn dùng cá thì cũng bắt mấy con ở hồ nhà người, ngô thì ta không cần, tiểu cô người cũng là người nghèo.”

“Tiểu cô, người vẫn là người nghèo? Người khác không biết, nhưng ta còn có thể không biết sao? Muốn ta tính toán tiền thu ta cho người vài năm nay không?” Tử Tình cười, trở về một câu.

“A a, từng ấy bạc đủ làm gì, cha người nói Mộc Mộc đọc sách cũng không tệ, qua một năm rưỡi nữa sẽ muốn vào huyện học, lúc đó phải dùng hết bao nhiêu bạc? Taphải chuẩn bị trước chứ, đỡ đến lúc đó luống cuống.” Thu Ngọc nói.

“Được rồi, tiểu cô, người đừng khóc than với ta.” Mấy con cá, Tử Tình thật sự không để vào mắt, người một phòng còn nhìn mà, cũng không muốn để người khác nói mình quá keo kiệt. Dù sao điều kiện nhà mình như thế, không có thể tuyệt tình, huống chi, Chu thị vừa bắt, cũng không thể bởi vậy mà làm Thu Ngọc tổn thương.

“Tử Tình, lúc đại cô xây nhà người không cho thứ gì, có phải nên bù lại cho đại cô không? Trong những người này chỉ có ta là khó khăn nhất.” Xuân Ngọc nghe Thu Ngọc nói, vội tiến lên hỏi.

“Đại tỷ, lúc người xây nhà thì Tử Tình mới bao lớn? Mấy năm nay nhà nhị ca giúp chúng ta không ít, người phải biết đến đâu là đủ.” Hạ Ngọc sợ Tử Tình khó xử, nhanh nói.

“Đó là giúp người, ta đâu được giúp gì. Nhà của ta là Nhị Mao kiếm ra bạc cho, vì thế mà Nhị Mao còn ngồi tù kia. Tam muội phu thì luôn luôn tại giúp Tử Tình làm việc, nhà đại tẩu lần này xây nhà cũng chiếm không ít tiện nghi từ chỗ nhị ca cùng Tử Tình, chỉ có nhà ta là không được gì. Tử Tình, Tam Mao sắp thành thân, người cho cá đi, chẳng lẽ bọn họ đều có mà ta lại không có, ta cũng không muốn nhiều, ba mươi con là đủ.” Xuân Ngọc nói.

Tử Tình không đáp lời, nhưng không nghe thấy ai nói Tam Mao làm mai, sao bỗng chốc sẽ thành thân? Cả nhà Tử Tình không qua lại với Xuân Ngọc, có chút tin tức gì, có khi là biết từ lão phòng, nhưng lúc này thật đúng là không có nghe được cái gì, chỉ nghe nói Xuân Ngọc đã tìm người cho Hoa Quế làm mai.

“Ba mươi con, một con hai ba cân, là một lượng bạc, đại tỷ, người cũng thật ghê gớm, còn nói không muốn nhiều, nhiều là bao nhiêu?” Thu Ngọc thấy Tử Tình không lên tiếng, liền hỏi.

“Có gì đâu, nhà đại tẩu gia cũng không phải bán được một lượng bạc à? Ta cũng không muốn nhiều, cho tới bây giờ nhà của ta không chiếm tiện nghi gì của Tử Tình, Tử Tình, người thấy đúng không?” Xuân Ngọc không hề để ý.

“Dựa vào cái gì, thứ gì của tỷ ta các người đều muốn là sao hả?” Tử Vũ tức giận nói ra.

“Nhìn xem, tiểu hài tử mà không có chút dạy dỗ, nói hươu nói vượn cái gì hả? Người lớn nói mà người xen mồm à, một đứa như vậy, hai đứa cũng như vậy, cũng không biết cha mẹ người bạn làm gì mà không dạy con?” Điền thị khí chỉ vào Tử Vũ, reo lên.

“Quên đi, Tử Vũ, đừng nữa nói, cẩn thận người khác nghe xong chê cười, người không biết còn tưởng rằng ta đã làm sai chuyện. Có tỷ ở đây, người yên tâm.” Tử Tình khuyên Tử Vũ, dù sao Tử Vũ vẫn là tiểu hài tử, còn chưa làm mai, chuyện này mà truyền ra ngoài, thanh danh nàng sẽ bị hư một ít.

Tử Tình khuyên Tử Vũ xong, liền ngẩng đầu cười khanh khách, nói với Điền thị: “Bà, chúng ta không được dạy dỗ, nhưng cha mẹ ta có bận thể nào thì ít nhất cũng dạy chúng ta, nhà người khác có gì là do người

khác vất vả kiếm được, không phải do mưa gió gì kéo đến, cho nên, chúng ta cho tới bây giờ không muốn thứ gì của người khác cả, muốn cái gì thì tự mình làm ra.”

Lúc này, có mấy người bưng chén đĩa đã rửa sạch đến, Tử Tình vội kéo Tử Vũ ra ngoài giúp đỡ, không có quay đầu liếc mắt nhìn biểu cảm của Điền thị và vẻ mặt người khác khinh bỉ Điền thị Xuân Ngọc thế nào.

229. Chương 231: Chu Thị Làm Tiệc Rượu (2)

Tử Tình giúp đỡ dọn xong bàn, cũng không đi vào nhìn Điền thị cùng Xuân Ngọc, tìm cái góc ngồi xuống cùng Tử Vũ, lúc này cũng có vài phụ nhân lạ mặt đến bắt chuyện, hỏi chút vấn đề kỳ kỳ quái quái, như là nam nhân nhà Tử Tình làm cái gì, trong nhà Tử Tình có bao nhiêu mẫu ruộng nước, xiêm y trên người Tử Tình, Tử Tình lung tung ứng phó vài câu.

Tiệc rượu bắt đầu, ăn qua loa mấy miếng, Tử Tình liền dẫn Tử Vũ về nhà, nói đứa nhỏ chờ bú sữa, Chu thị bọn họ cũng không giữ nhiều.

“Tỷ, ăn cái gì thứ quý gì vậy, còn không bằng đồ ăn thường của chúng ta, làm chúng ta sáng sớm đã qua hỗ trợ. Ta phát hiện bà không thể hài hòa nói với chúng ta một câu, dựa vào cái gì mà mọi người không làm việc lại bắt chúng ta làm, ngay cả Bình tỷ cũng không làm, vì sao? Đại cô các nàng cũng quá mức, cho tới bây giờ bà cũng không nói các nàng sai, mỗi lần đều là chúng ta sai.” Tử Vũ nhớ tới sự tình vừa rồi liền tức giận.

“Nói ra thì làm được gì, cha mẹ đối tốt với người, ca ca tỷ tỷ đối tốt với người là được, sao có thể người người đều thích người? Người không phải bạc.”

“Người người thích ta cùng bạc có liên quan gì nhau?”

“Ngu ngốc, không có người thích bạc sao?”

“Tỷ, người nói rất có đạo lý, trừ hòa thượng ni cô thì thật đúng là tìm không thấy ai ghét bạc.”

“Ai nói hòa thượng ni cô không thích bạc, vậy bọn họ ra ngoài hoá duyên làm gì? Còn nữa, khách viếng thăm cho tiền đèn dầu làm gì? Không có bạc, bọn họ ăn cái gì? Miếu thờ trùng tu thế nào?” Lâm Khang Bình vào cửa nghe thấy Tử Vũ nói, trả lời.

“Tỷ phu, người vừa không nhìn thấy đâu, bà cùng đại cô các nàng khi dễ tỷ, đều đòi tỷ ta thứ này thứ kia, nhìn bộ mặt tham lam của các nàng, hận không thể ăn tỷ luôn. Buồn cười nhất là đại cô, nói Tam Mao sắp thành hôn, cũng muốn này muốn kia.” Tử Vũ quyết miệng nói.

Tử Tình gõ gõ trán nàng, nói: “Còn không nhanh trở về nhìn xem bà ngoại đi. Cũng không biết bà ngoại đã ăn gì chưa nữa.”

“Cha cùng về với ta mà, chỉ sợ cũng chưa ăn được gì, đáng tiếc số cá kia, miếng thịt cá chiên với bột mì. Ăn đến miếng cũng không biết là cá hay bột mì nữa, không biết làm gì số cá kia. Buổi tối làm món nào ăn ngon đi, một mẻ cả buổi sáng, nhanh tắm rửa át mẻ, ta muốn ngủ một giấc.” Lâm Khang Bình nói.

“Có khả năng làm gì chứ, chắc lại bán rồi, nếu không thì giữ lại lần sau mời khách. Người không nghe thấy lại mời thêm lần nữa à?” Tử Tình nói.

“Mời nữa thì khỏi tặng quà! Đúng rồi, Tam Mao đính hôn à?”

“Ai biết được? Không có nghe nói, dù sao không liên quan đến cùng ta.” Tử Tình cúi đầu nhìn đứa nhỏ, không chú ý tới khuôn mặt Lâm Khang Bình như suy nghĩ sâu xa.

Không đến hai ngày, một nhà Tử Lộc cùng Tử Thọ trở lại, Tử Tình mở tiệc đón gió ở Tĩnh viên. Tử Lộc hỏi chuyện nhà mới của Tăng Thụy Khánh.

“Tiệc tân gia mới làm hôm kia, may mắn các người không ở nhà, bằng không thì phải làm việc không công, người không thấy cảnh sai ta cùng Khang Bình đâu, ngay cả Tử Vũ cũng không tha, cứ nhiên bảo ta cùng Tử Vũ bưng nước đi rửa chén, sau này còn gây gỗ cùng bà.” Tử Tình nói.

“Đứa nhỏ này, phải muốn làm bà người khó coi trước mặt người cơ, về sau, trường hợp này, người cứ rời đi, đừng cứng đối cứng cùng bà, dù sao nhiều người ngoài, không tốt cho thanh danh.” Tăng Thụy Tường nói.

“Phụ thân, đại nương cũng không bỏ được tiêu tiền, sao còn muốn mời ăn cơm nữa? Chúng ta đưa lễ thế nào?” Tử Tình hỏi, cố ý xem nhẹ lời nói của Tăng Thụy Tường.

“Chuyện này thì cứ xem ý của mỗi người, bình thường là sẽ tặng quà, việc này không mời cả thôn, chỉ mời thân thích hoặc bạn bè. Chúng ta cũng nên chuanaant bị mới tốt.” Tăng Thụy Tường nói.

“Khó trách, ta nói với cá tính không thấy lợi thì không làm của bọn họ, sao còn phải mời chúng ta đi bữa nữa?” Lâm Khang Bình nói.

Tử Lộc nghe xong cũng hỏi rõ, bọn họ đã ở riêng, cũng phải chuẩn bị một phần lễ vật, Tử Thọ cười nói: “Nhị ca, không bằng người đi mua một bộ pha trà, không cần mua thứ tốt đâu, tầm một trăm văn là đủ rồi. Phụ thân mua một bộ bát đĩa, đại tỷ mua hai cái bình hoa, tổng cộng không hết nửa lượng bạc.”

“Nửa lượng mà ít à, ta còn không muốn ột văn nữa cơ, nếu có thể không đi, ta thà rằng ở nhà ngủ ngon.” Tử Tình nói.

“Vậy ta đừng tặng thứ gì cả, không nghe cha nói sao: Bình thường là sẽ đưa chút quà, ta không cho cũng không sao, dù sao ta bỏ không ít tiền ra rồi.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Tình vừa nghe, thấy Tăng Thụy Tường cũng không phản đối, vội hỏi Tử Lộc, Tử Lộc cười nói: “Ta đương nhiên giống người, huynh muội đồng lòng, không đưa sẽ không đưa, ta muốn nhìn xem đại nương còn có thể đuổi chúng ta ra ngoài không nữa?”

“Đuổi cũng tốt, dù sao cũng ăn không no.” Tử Vũ cười nói.

Tử Tình thấy Trần thị ngồi ở một bên, không ăn cái gì, đứa nhỏ thì Tiểu Kết ôm, hỏi: “Nhị tẩu, mấy thứ này không hợp khẩu vị sao?”

Trần thị vừa nghe, có chút đỏ mặt, Tử Lộc cười nói: “Nhị tẩu người mấy ngày nay có chút không thoải mái, ăn không nổi.”

Tử Tình vừa thấy sắc mặt của Tử Lộc, vừa cao hứng lại vừa lo lắng, cũng liền hiểu, Trần thị lại có đứa nhỏ, vội nói câu “Chúc mừng”, Hà thị nghe xong cũng vui vẻ, người tuổi già vui nhất là nghe có con có cháu, hỏi Trần thị muốn ăn cái gì, nên để ý cái gì, Trần thị mang thai, mọi người nói giỡn, quên chuyện không thoải mái ở chỗ Chu thị.

Mười lăm tháng sáu, Chu thị còn đến riêng để chào hỏi, nhất là đối với Tử Lộc cùng Trần thị, nói: “Ngày mai là ngày đại nương chuyển đến nhà mới, các người nhất định phải sớm đến, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, rượu tân gia thì các người không uống kịp, coi như ngày mai đại nương bù đắp lại.”

Tử Vũ nghe xong âm thầm bĩu môi, chờ Chu thị đi rồi mới nói thầm, “Còn không phải là muốn cho chúng ta sớm đến để làm việc à, nhị ca nhị tẩu, đừng mắc mưu. Ta muốn nhìn xem ngày mai thấy chúng ta tay không mà đến, về mặt đại nương thế nào?”

Ngày kế, Tăng Thụy Tường nói muốn dẫn Lâm Khang Bình và Tử Lộc Tử Thọ bọn họ đi qua hỗ trợ, tốt xấu gì cũng là chuyển nhà, hàng xóm đều xem mà. Nhưng bây giờ là giữa ngày hè, ai cũng không muốn ra ngoài.

Mười một giờ, Chu thị phái Tử Bình đến kêu Tử Tình các nàng đi qua ăn cơm, Tử Tình thật sự không muốn đi, nằm trên tháp quý phi nhìn ánh nắng chói chang, không muốn dậy, Hà thị vỗ nàng nói: “Còn không nhanh thay quần áo đi, càng lớn càng không hiểu chuyện, nhị tẩu người và Tử Vũ đang chờ người kia, người nghĩ các nàng muốn đi chắc?”

Tử Lộc đi rồi. Trần thị cùng Tử Vũ các nàng đều đến chỗ Tử Tình, mọi người ngồi trên giường la hán nói chuyện phiếm, đều nói bên này vẫn mát mẻ một ít, muốn ăn gì cũng tiện.

“Vậy thì đừng đi, dù sao cũng không có gì ăn ngon, chắc vừa thấy chúng ta đi tay không, còn không biết đại nương sẽ nói cái gì nữa, vừa vận để nàng đỡ tổn lương thực, Khang Bình nói lần trước nàng làm rất ít cá, chắc nàng sẽ lấy cá đó làm thấy, một hồi mà thấy có món cá gì thì đừng ăn, cẩn thận ăn đau bụng.” Tử Tình trả lời.

“Vậy thì không đi. Dù sao nhà của ta đã phái đại biểu, ta chẳng muốn đi đâu cả, đại nương người cho chúng ta ăn đồ ăn thừa à?” Trần thị cũng duỗi thắt lưng nói.

“Bây bạ gì đó? Bây giờ là mùa hè, đều đã qua bảy tám ngày, không sinh giòi mới lạ. Nhanh sửa soạn đi, ít nói nhảm, cả nhà đều chờ kìa. Đi chậm chậm thôi.” Hà thị vỗ vỗ Trần thị.

“Gấp cái gì, đi sớm phải làm việc. Buồn cười và bà cùng đại nương các nàng sai không được người khác, cũng không nỡ sai người khác, cứ nhiên bảo ta rửa chén, bà còn nói gì mà muốn làm tiểu thư thì về nhà làm đi, Khang Bình nhà của ta bảo chúng ta làm khách nên định kéo ta về nhà, đại nương ta mới nóng nảy.” Tử Tình cười nói.

“Bây giờ cũng không sớm, các người đi đến đó một lúc là ăn đấy, cháu ngoan, nghe bà ngoại khuyên một câu.”

Tử Tình thấy Hà thị thật sự sốt ruột, đành phải chuẩn bị. Vẫn là một quần áo vải bông cũ.

Lần này có nhiều người làm việc, mấy thứ vụn vặt thì Chu thị đã bảo bọn họ chuyển gần hết, lúc Tử Tình các nàng đi qua, đã dọn xong bàn chuẩn bị ăn cơm, Tử Tình thấy tổng cộng chỉ có nhà mình cùng lão gia tử Điền thị. Cũng không có người ngoài. Hạ Ngọc muốn cây trồng vụ hè, ngày đó ăn xong rượu thì Tử Tình đã sai Lâm An đưa về, một nhà Thu Ngọc vẫn ở đây.

Chu thị cười tủm tỉm tiến lên nghênh đón bọn Tử Tình, ánh mắt đảo qua, trong tay ai cũng trống không, có chút nghi ngờ, sau này lại nghĩ không lẽ vật chẳng lẽ là hồng bao? Tử Tình cho hồng bao chắc chắn không ít, thế nào cũng phải một thỏi bạc, Trần thị cũng không thể ít hơn Tử Tình, Chu thị thầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ vậy, chu thị tươi cười, càng nhiệt tình để Tử Tình ngồi xuống, ân cần chuẩn bị nước trà, nhìn Tử Tình Tử Tình cùng Trần thị, trà đã uống qua, vẫn không động tĩnh, Chu thị có chút thiếu kiên nhẫn, chỉ vào một cặp bình hoa nhỏ, nói: “Đây là tiểu cô người tặng, chúng ta còn nói chuyển nhà mời mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, nàng nói không thể đến tay không, cần gì phải chú ý mấy thứ này đâu chứ.”

Tử Tình nhìn lướt qua bình hoa, rất thô ráp, màu sắc mơ hồ, chắc mua mấy chục văn, liền cười hi hi nói với Chu thị: “Cũng đúng, đại nương nói rất đúng, vốn là nhị tẩu của ta cũng nói muốn mua chút hạ lễ, ta nói, đại cha đại nương muốn mời một nhà bọn họ ăn một bữa cơm, lần trước không ăn được, lần này bù, cần gì tặng quà. Còn ta thì đi theo để náo nhiệt một chút, ta đã cho đại nương không ít thứ, đại nương đã sớm nói là ta không cần tặng, có phải không, đại nương?”

Chu thị vừa nghe, nụ cười trên mặt còn chưa kịp dừng, miệng nửa cười, mắt trừng Tử Tình, tựa hồ không tin tưởng lời nàng nghe được. Trần thị cùng Tử Vũ mím miệng cười trộm.

Chờ Chu thị hiểu được, đen mặt nói: “Các người chuẩn bị ăn cơm đi, ta đến bếp bận xú.” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Bọn Tử Tình chờ Chu thị mới ra cửa, nhin không được xoay người cười ha ha, Chu thị ở ngoài cửa nghe xong, tức giận đến mức lão đảo người, vấp phải máng gỗ cho gà ăn, liền dùng sức đá một cú, thùng nhỏ lăn vài vòng, đập vào con mèo đang nằm trên đất, mèo nổi giận, chạy hết chỗ này đến chỗ khác, làm vỡ mấy cái chén sứ, còn làm gà trong viện bay toán loạn, Chu thị vừa đau lòng lại vừa tức giận, Chu thị đá thùng gỗ cái nữa, dùng gỗ có thanh sắt làm tay cầm, thanh sắt có đầu nhọn, Chu thị lại đá phải thanh sắt, một bàn tay ôm kê chân, “Ôi, ôi” kêu lên.

Tử bình và Tăng Thụy Khánh đều chạy đến bên người Chu thị, hỏi: “Như thế nào, như thế nào?”

“Đại tẩu luyện ‘liên hoàn cước’ đấy, không thấy gà bay đầy sân à.” Thu Ngọc cười nói, nhìn thấy Chu thị đau đớn, tâm tình cực tốt.

“Trời, sao lại chảy máu? Còn không nhanh ngồi xuống, nhảy tưng tưng làm cái gì? Tử Toàn, lấy thảo dược cầm máu ở trên cửa sổ trong phòng, nhai rồi đắp lên cho nương người.” Tăng Thụy Khánh đen mặt phân

phó.

“Đã mấy chục tuổi rồi, đi đường sao không cẩn thận hả?” Điền thị không âm không dương (ý như không âm không lạnh, bình tĩnh, nhàn nhạt) nói một câu.

Bọn Tử Tình đang buồn cười trong phòng, hơn nửa ngày mới nhịn xuống được. Cho đến khi Tử Tình ngồi vào bàn, trên bàn thật là có cá, mận dồi mọng, Thu Ngọc hỏi qua, nguyên lai thật sự là số cá lần trước thừa lại, ướp muối, phơi thành cá khô.

“Đại tẩu, trời nóng thế này mà người dám làm đồ ăn thừa cho chúng ta ăn, nếu người không bỏ được tiền bạc, thì chỉ cần làm rau thối cũng được.” Thu Ngọc nói, vốn đã có ý kiến với Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị, khó khăn lắm mới có một cơ hội, Thu Ngọc không chèn ép bọn họ vài câu sao?

“Người ăn no không biết nỗi khổ người đói, có ăn là được lắm rồi, ta chờ xem lúc người làm rượu thì sẽ có đồ tốt gì?” Chu thị vừa ăn vừa nói.

Tử Tình thấy thật sự không có gì để ăn, cũng lười nghe các nàng nói qua nói lại. Liền gấp mấy miếng rau muống ăn, nói là phải về nhà cho đứa nhỏ bú sữa, Trần thị cũng nói thời gian dài như vậy không về nhà, muốn thu dọn, Thu Ngọc phải về chuẩn bị cất lúa, vì thế mọi người rất nhanh cáo từ.

Tử Tình ra cổng còn nghe thấy Chu thị oán giận nói: “Một văn tiền không tốn, còn kén cá chọn canh. Nhiều đồ ăn ngon như vậy, lại là món ăn mặn, cứ nhiên không thèm động đũa, không biết bọn họ suốt ngày ăn cái gì, nghiệp chướng, thôi thì cho người nhà mẹ đẻ của ta cho rồi.”

Bọn Tử Tình nghe xong cười trộm, sau khi về nhà, Tử Tình nằm lên phản, nói: “Chuyện hôm nay quá sung sướng.” Nguyên lai để cho người khác khó chịu lại là việc cực kì vui vẻ, khó trách một đám bọn hắn đều thích tới cửa chiếm tiện nghi.

“Cũng đúng, về sau, bọn họ nhà ai có việc, ra chút bạc thì được, bị khinh bỉ là tuyệt đối không được.” Lâm Khang Bình nói.

“Ra cái gì mà ra, bạc cũng không ra, ai bảo bọn họ dám tính kể ta?” Tử Tình vừa cho đứa nhỏ bú sữa vừa nói.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình dỗ con đi ngủ, ôm lấy Tử Tình: “Tình nhi vất vả rồi, cười cũng cười đủ, ta hầu hạ người tắm rửa đi. Nhị tẩu lại có thai, chúng ta cũng nên thêm một muội muội cho con.”

230. Chương 232: Lắm Sinh Tử Hỉ

Giữa tháng sáu, Thẩm thị dẫn Tử Hỉ về nhà, là Lâm Khang Bình tự mình đi đón về, đầu năm Khang Bình có mua một trăm mẫu ruộng nước ở An Châu phủ cùng Xương Châu phủ, lần này dẫn Lâm Phúc cùng đi thu địa tô. Trong khoảng thời gian này, Tăng Thụy Tường cũng dẫn Tử Lộc cùng Tử Thọ vợ vàng thu địa tô vài ngày, Trần thị Tử Vũ cùng với Hà thị thường xuyên ở Tỉnh viên.

Thẩm thị và Tử Hỉ vừa trở về, trong nhà lại náo nhiệt lên, Tử Tình làm một bàn đồ ăn thật ngon ở Tỉnh viên, để làm tiệc đón gió cho Thẩm thị cùng Tử Hỉ. Vào phòng, Tử Vũ cười, đem chuyện kể tỉ mỉ cho Thẩm thị về chuyện Chu thị mời rượu, Thẩm thị cũng nhịn không được mà tâm tình cực tốt.

Tử Tình cũng bổ sung, Chu thị vài lần đến muốn mấy thứ, Thẩm thị cười nhìn về phía Tăng Thụy Tường nói: “Quên đi, nể mặt cha người, đừng để hắn khó xử. Dù sao các người đã vui vẻ một lúc rồi.”

“Nương, mỗi lần chúng ta đều sợ cha khó xử, có phải bọn họ đã bắt được nhược điểm này của chúng ta, tính kế hết lần này đến lần khác, thật ra phụ thân đã không khó xử, thông qua chuyện ngày đó, ta đã cẩn thận suy nghĩ, ai thích tức giận ai thì cứ việc tức giận, ta không thể vì bọn họ mà ủy khuất chính mình. Cha, người cũng đứng về phía ta chứ?” Tử Tình hỏi.

“Nghe nương người nói vậy à, ta khi nào thì khó xử hả? Các người đừng nể mặt ta, đã nhịn mười mấy năm, cũng không thấy được lợi gì, ngược lại là một đồng phiến toái, về sau ai cũng không cần phải nhịn nữa, nhưng đừng làm ra chuyện lớn quá.” Tăng Thụy Tường nhìn thoáng qua Thẩm thị, thật ra hẳn cũng rất vui vì chuyện hôm đó.

“Đúng, ta sớm không thoải mái khi thấy bọn họ, chúng ta nên làm như vậy từ lâu rồi.” Tử Vũ hoan hô.

“Chúng ta làm như vậy từ lâu thì có lẽ bọn họ còn hơi nín nhịn, như thế cũng tốt. Nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó rời, muốn sửa đổi cũng khó. Đại cô không phải là một ví dụ à?” Tử Thọ nói.

“Trời. Các người kìa, ta mới chui từ trường thi ra, không một ai quan tâm, ân cần thăm hỏi một chút.” Tử Hỉ thấy không có người chú ý hẳn, ghen hơn nửa ngày, rốt cục nhịn không được mà mở miệng.

“Tứ đệ thông minh như vậy, nhị ca người còn thường nói cha khen người đọc sách rất giỏi, vừa thi đã đậu tú tài, còn dễ như trở bàn tay, chúng ta không cần hỏi, cũng biết người có thể đậu.” Trần thị cười nói.

“Có thể qua thì tính cái gì, Tiểu tứ, người đừng nói tỷ không nhắc nhở người, nếu người không đậu Lãm sinh, người uống phí công ta dạy mấy năm nay.” Tử Tình nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong lời Tử Tình nói, nhìn chằm chằm Tử Tình. Tử Tình cân nhắc một chút, hiểu được, vội bảo: “Không phải uống phí ta dạy mấy năm nay, mà là uống phí cha dạy mấy năm nay đối với người.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, với vuốt vuốt chòm râu, nở nụ cười. Nói: “Coi như người phản ứng mau lẹ, ta làm cha cực cực khổ khổ dạy hẳn nhiều năm như vậy, còn chưa có lên tiếng, mà người đã giành phần rồi.”

“Sao có thể chứ, cha, đương nhiên là ngài có công lao to lớn, ta chỉ nói không suy nghĩ thôi.” Tử Tình vội rót một ly rượu cho Tăng Thụy Tường.

Mọi người thấy, ào ào nở nụ cười, Thẩm thị nói: “Nhìn người kìa, học ai kiểu chân chó (ý chỉ sự nịnh hót) thế hả?”

Thẩm thị vừa nói xong, mọi người cười càng to, ngay cả Vĩnh Tùng ba tuổi cũng vỗ cái bàn kêu: “Chân chó, chân chó.” Vừa kêu khoe miệng còn vừa chảy nước miếng, làm mọi người cười nghiêng cười ngã.

Tử Hỉ rảnh rồi, ở Tĩnh viên suốt, bởi vì Tử Lộc cùng Tử Thọ sang năm lại thi hương, hai người mỗi ngày đều phải bỏ ra một khoảng thời gian nhất định để học, Tử Hỉ mới từ trường thi ra, tất nhiên là không muốn đọc sách vở, cho nên, mỗi ngày ăn điểm tâm xong, liền chạy đến Tĩnh viên tìm đến Tử Tình, có khi cũng đi theo Khang Bình đến Khang trang dạo một vòng, trở về nói đậu xanh mọc tốt hơn năm cũ, có thể thấy được một năm nay không uống phí công sức nỗ lực.

“Tỷ, ta phát hiện trồng cây cũng là một môn học, không thể học nhiều như đọc sách, nhưng lại ra sức lao động, một năm tiền lời còn nhỏ, triều đại nào cũng phải trải qua đói khổ, sĩ nông công thương, nhưng thực tế, bọn họ thậm chí không thoải mái bằng nô tài nhà giàu, trừ bỏ có một thân phận tự do.” Tử Hỉ thở dài.

“Điều này chứng tỏ mấy ngày này người không chỉ chơi, cũng học được cách suy xét, học cách đứng ở lập trường của nông dân mà lo lắng, điều này rất có lợi với đối với sách luận mà tương lai người làm.” Tử Tình sờ sờ đầu Tử Hỉ.

Mười ngày sau, Lâm Khang Bình ăn điểm tâm, dạo một vòng Khang trang rồi về, nói bên ngoài thời tiết quá nóng, nên thấy Tử Tình mặc áo ngắn tay, vấy ngắn ở trong phòng ngủ cùng Thư Duệ chơi, nên hẳn cũng chỉ mặc áo trong và quần đùi, vừa ngồi xuống chưa nói mấy câu, Tử Hỉ đã vọt vào, Tiểu Thanh không ngăn lại kịp, Tử Hỉ đã vọt vào nội đường, hô: “Tỷ, ta đậu, thật sự là Lãm sinh, đứng thứ hai toàn bộ An Châu.”

“Thật sao, thật tốt quá, tiểu tứ, người thi huyện đứng thứ hai, thi phủ thứ hai, không nghĩ tới thi viện cũng có thể lấy được vị trí thứ hai, chờ tương lai người thi hương và hội, nếu còn có thể lấy được vị trí thứ hai, là lợi hại.” Tử Tình vừa nghe xong, vội ra nghênh đón.

Ai ngờ Lâm Khang Bình cấp tốc túm Tử Tình về, Tử Tình còn chưa hiểu được, Lâm Khang Bình quăng cho nàng một bộ quần áo, sau đó đen mặt đi ra ngoài, Tử Tình cúi đầu nhìn, thế này mới ý thức được mình

mặc áo ngắn váy ngắn, mặc dù dài qua gối, nhưng dù sao vẫn lộ cẳng chân cùng cánh tay, vôi vàng mặc đồ vào.

Lúc này, Tử Tình nghe thấy hắn nói với Tử Hỉ: “Đã là tú tài rồi, phải biết không thể tùy tiện vào phòng ngủ của người khác, về sau, chờ nha hoàn hỏi qua rồi mới được tiến vào, nhớ kỹ không?”

Tử Hỉ chưa thấy Lâm Khang Bình nghiêm túc cùng hắn nói chuyện như vậy, bỗng chốc đờ người, cũng không biết vì sao, chờ Tử Tình đi ra, Tử Hỉ còn vụng trộm hỏi: “Tỷ, tỷ phu sao giận ta như vậy, ta cũng không làm gì mà?”

“Không có gì, tỷ phu người mới ra ngoài, hơi bị cảm nắng, không nói việc này nữa, chúng ta về nhà đi, cha mẹ chắc chắn là cao hứng, lần trước đại ca còn chưa có đậu Lãm sinh đấy, đi, về nhà cùng cha mẹ đi.” Tử Tình ôm lấy đứa nhỏ, đặt vào xe đẩy, để Tử Hỉ đẩy ra ngoài trước.

Tử Tình tìm quần áo cho Lâm Khang Bình, tự mình hầu hạ Lâm Khang Bình thay quần áo, thấy Lâm Khang Bình còn nhăn mặt, nói: “Không phải là lần đầu tiên sao? Hắn cũng tại cao hứng quá thôi, người tức giận cùng một đứa nhỏ làm gì, hắn cái gì cũng không hiểu, bị người làm sợ hãi kia.”

“May mà chúng ta không làm cái gì, nếu làm cái gì, hẳn vọt vào như vậy, chúng ta giấu mặt vào đâu, tất xấu phải sửa, người cũng nhắc nhở hắn đi.”

Tử Tình véo thắt lưng Lâm Khang Bình một phen, nói: “Đã biết, đồ nhỏ mọn.”

Lúc Tử Tình chạy về nhà mẹ đẻ, vừa vặn Tam bà bà dẫn hai con trai, nàng dâu cùng với hai tôn tử, cũng vào phòng, Tử Quân cùng Tử Tân đập đầu cho Tăng Thụy Tường, Tam bà bà thì lau nước mắt.

“Đúng là tổ tiên phù hộ, Tăng gia phúc lớn, lần này, toàn thôn đều oanh động, năm nay Tăng gia có ba tú tài, lão bà tử ta mới có thể có thể diện đi gặp liệt tổ liệt tông Tăng gia, phải bày mấy bàn rượu, náo nhiệt một ngày, đến lúc đó, cả nhà các người phải đến, ai mà không đến là coi chừng ta đấy.” Tam bà bà vừa khóc vừa cười.

“Đúng đấy, nếu không có nhị ca, thì nào có hôm nay của hai thằng nhóc này? Dù táng gia bại sản ta cũng vui mừng.” Tăng Thụy Phát vỗ tay nói.

“Đại đường thúc, Tử Quân đã là tú tài, sao có thể gọi là thằng nhóc?” Tử Tình cười nói.

“A, ơ, không thể kêu thằng nhóc, về sau gọi cái gì?” Tăng Thụy Phát vuốt đầu mình, hỏi.

“Lúc trước là ai nói không muốn để đứa nhỏ học, bảo đứa nhỏ tiêu dùng quá nhiều, bây giờ lại nói vậy, còn táng gia bại sản nữa chứ, bọn nhỏ còn chờ bạc để vào Châu học đấy.” Tăng Thụy Nhạc đẩy đại ca hắn một phen, thấy đại ca vẫn bị chìm đắm trong vui sướng.

“Được rồi, ba ngày sau sẽ bày tiệc rượu, chúng ta còn muốn đi thông báo người khác, sẽ không quấy rầy các người, Tử Tình, một nhà người cũng phải đến, nhớ kỹ đấy.” Tam bà bà nói.

Chờ bọn hắn đi rồi, Tử Tình hỏi: “Nương, chúng ta có mở tiệc rượu không?”

“Không, các ca ca cũng không làm, mỗi ta làm, có ý gì? Chờ ta đậu tiến sĩ thì làm cũng không muộn.” Tử Hỉ giành nói trước.

Tăng Thụy Tường nghĩ, đích xác là thế, không thể nặng bên này nhẹ bên kia, năm đó Tử Phúc đậu tú tài cũng nói một phen như lời Tử Hỉ nói, nghĩ đến điều này, ánh mắt Tăng Thụy Tường nhìn về phía tiểu nhi tử không khỏi vui mừng hơn vài phần, chỉ sợ tương lai Tử Hỉ có thành tựu cao hơn Tử Phúc, Tăng Thụy Tường thâm nghĩ.

“Có gì đâu, người là Lãm sinh, không giống chúng ta, đáng giá ăn mừng, ta sẽ làm bàn tiệc cho người trước.” Tử Lộc vội nói.

“Mặc dù không mở tiệc rượu, nhưng nhà mình phải ăn mừng một phen, hôm nay ta sẽ làm một bàn đồ ăn ngon.” Thẩm thị nói.

“Vậy cũng được, ngày mai đến lượt ta mời tiểu tứ ăn mừng. Hôm nay làm phiên bên này rồi.” Tử Tình cũng cười nói.

Nói đến điều này, Tăng Thụy Tường mới nhớ tới còn chưa thông báo cho lão gia tử một tiếng, Thẩm thị dẫn người chuẩn bị đồ ăn, Tăng Thụy Tường tự mình dẫn Tử Hỉ đến học đường, không ngờ tới thấy lão gia tử cùng Điền thị đến.

Lão gia tử luôn luôn ngồi bên cạnh Tử Hỉ, cười không khép miệng, lại khen Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường dạy con có cách, lại khen Tử Hỉ biết chuyện biết chăm chỉ, bỗng nhiên lại nghĩ đến năm đứa con trai nhà Xuân Ngọc, bây giờ đứa nào đứa nấy lười biếng, lão gia tử không thể không thừa nhận, Thẩm thị giáo dục mấy đứa nhỏ rất khá, ai cũng biết phấn đấu tiến tới.

“Dâu lão nhị à, hôm nay cha nói một câu, cha hết sức cảm ơn người, cảm ơn người đã dạy các con xuất sắc như vậy, ta biết người chịu nhiều khổ, lúc lão nhị về nhà, trừ Tử Vũ, mấy đứa nhỏ đều được người dạy dỗ, trước kia cha hồ đồ, người nể ta đã hơn sáu mươi tuổi mà bỏ qua cho ta đi.” Lão gia tử nói.

Lão gia tử nói thật đột ngột, ai cũng ngây ngẩn cả người.

231. Chương 233: Chuyện Chia Đồ Ăn

“Nhưng mà bà còn mắng chúng ta, nói cha mẹ ta không biết bận gì mà không dạy chúng ta, nói chúng ta không ai hiểu chuyện?” Tử Vũ đột nhiên nói.

Tử Vũ vừa nói xong, Điền thị tức giận đập đũa, nói: “Ta là bà người, chẳng lẽ không thể nói người vài câu? Người còn tranh luận, ta nói sai cái gì?”

Điền thị còn muốn nói vài câu, lão gia tử ho khan một tiếng, Điền thị nhìn nhìn lão gia tử, nghĩ tới ngày đó bọn Tử Tình làm Chu thị tức giận đến như vậy, lại cầm lấy chiếc đũa ăn cơm.

“Bà người cũng hơn sáu mươi, già rồi nên hồ đồ, Tử Vũ đừng so đo cùng bà, nghe nương người, nương người dạy chắc chắn đúng. Nhìn các ca ca tỷ tỷ của người là biết.” lần đầu tiên Lão gia tử dùng vẻ mặt ôn hoà như thế nói chuyện với Tử Vũ, Tử Vũ có chút không thích ứng.

Lão gia tử chỉ lo khen Thẩm thị, lại quên bên cạnh còn có Điền thị, Điền thị mặt xị ra, có muốn quát vài câu, nhưng nghĩ đến nhà mình, chỉ sợ tương lai còn phải dựa vào các cháu trai cháu gái này, nên đè nén bất mãn, nói: “Cũng đúng, nàng dâu lão nhị có năng lực, dạy con tốt, còn có thể kiếm tiền, vừa ở riêng không đến một năm, đã có thể xây nhà bằng ngói, còn có sân lớn, sớm biết nhị nàng dâu có năng lực này, năm đó sẽ không ở riêng, tội gì hôm nay phải chịu tội thế này?”

Lời Điền thị nói vào tai lão gia tử lại chỉ một ý khác, nói Thẩm thị ích kỷ, chỉ lo cho nhà mình, lúc ở chung thì giả ngu, dấm tãi, vừa mới ở riêng đã bắt đầu làm giàu, nói như thế nào cũng không chịu giúp một nhà Xuân Ngọc, làm lão gia tử ăn cơm cũng không ngon nữa, nhưng lão gia tử cũng biết có quây thêm thì cũng không được gì, không bằng cứ bỏ qua, các tôn tử cháu gái một năm còn có thể hiếu kính nhiều hơn, trông cậy vào người khác là không được, cho nên không tiếp lời Điền thị nói, ngược lại mở miệng răn dạy Điền thị một chút.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đều có vài phần buồn bực, Điền thị cũng có chút buồn bực, không ngờ lão gia tử lại không cho bà mặt mũi, trước mặt mấy tiểu bối mà mắng bà. Nghĩ rằng có khốc lóc om sòm đi nữa, cũng sợ làm quan hệ giữa tôn tử cháu gái đều căng ra, không chiếm được thứ gì tốt. Thế là bữa cơm này tan rã trong sự không vui.

Ba ngày sau, Tử Tình đi theo người nhà đến nhà của Tam bà bà. Những người con trai của Tam bà bà đều sửa chữa tân phòng, ở tổ trạch (nơi đất tổ) còn xây một cái viện nhỏ, cách tổ trạch mười thước, tiệc rượu đặt tại ba phòng, hai nhà hợp tác, vì thế, Tăng Thụy Phát giết một đầu heo, quan hệ của năm huynh đệ bọn họ luôn luôn tốt, cho nên, người hỗ trợ làm việc rất nhiều.

Tam bà bà mặc một bộ đồ mới màu tím, đứng ở cửa đón khách. Bà có tỷ muội dâu có quan hệ gần thì chỉ có Điền thị cùng Tử bà bà, nhưng còn có thêm hàng xóm Chu bà bà Lưu thím, còn có Chu đại nương luôn luôn thân thiết, cho nên hội tụ ở cửa trêu ghẹo nhau.

“Lão tẩu tử, tôn tử của người rất có tiền đồ, các con thì đều sửa chữa nhà mới, người xem người cười toé kìa, vui sướng lắm đúng không? Cũng không biết vài năm nay giẫm cứt chó (ý chỉ điều may mắn) gì?” Chu bà bà cười nói.

“Ta là một quả phụ, có thể có hôm nay cũng không dễ, lúc này, cũng có mặt mũi đi gặp lão nhân đã mất.” Tam bà bà cười lau nước mắt, tươi cười này tràn ngập tự hào cùng vui sướng, làm Tử Tình rất động dung.

“Cũng đúng, ta còn nhớ rõ hai nữ nhi nhà người, vì giúp người chăm đệ đệ mà thành thân muộn hai năm.” Chu đại nương nói.

“Nói chuyện có phúc, thì muội muội nhà Tăng tú tài đấy, có ai xuống ruộng làm việc đâu, Điền thím nhỉ?” Lưu thím nói xong nhìn thoáng qua Điền thị.

“Không thể so thế được, đệ muội ta nuôi được hai người con trai tốt, đương nhiên là muốn trả giá nhiều một chút, chăm lo có mấy muội tử cũng là điều hiển nhiên. Giờ mấy người con trai của ta thì ta không lo, chỉ có cuộc sống của hai nữ nhi là còn kém chút, trước kia khó khăn, toàn dựa vào hai nữ nhi tiếp tế các đệ đệ.” Tam bà bà nói.

“Cũng đúng, nên làm như thế. Không phải ta khen, nhưng nhà Tăng tú tài tốt nhất, vừa nghe lời lại vừa hiếu thuận, nuôi các con cũng vậy. Người nói bọn ta ai có phúc bằng Điền muội tử chứ? Người xem, người ta có mấy tôn tử cháu gái, trở về cũng không đi tay trắng, quà tặng trong ngày lễ thì càng không phải nói, Điền muội tử, người nói đúng không?” Chu bà bà hỏi.

Điền thị nghe xong, nghĩ ‘đúng mới lạ’, lại cảm thấy có chút không cam lòng, nói không phải thì mọi người phải nhỏ, đành phải cười hai tiếng.

Cũng may lúc này Chu thị đến, mọi người nói vài câu về nhà mới của nàng, Lưu thím thân thiết cùng nàng, trước kia từng chơi bài chung nhiều, cười nói: “Đại tẩu tử, bây giờ vừa lòng đẹp ý chưa?”

Chu thị vừa nghe này vội hỏi: “Có ý gì? Nhà của ta rất gian nan, người cũng biết mà, tuy mới xây nhà, nhưng trong tay cũng không còn đồng bạc nào, về sau chúng ta còn phải nuôi cha mẹ! Giống như tam nương này, còn có thể ra bạc giúp đỡ hai tôn tử làm tiệc rượu cơ mà? Chúng ta không có phúc như vậy đâu.”

Tử Tình nghe xong thế mới biết, nguyên lai tiệc rượu này là Tam bà bà ra bạc làm, lời Chu thị nói chạy vào tai Điền thị, Điền thị để ý, hai tay luôn luôn cầu xé khăn tay, muốn nói lại vài câu, lại sợ mất nhau, bà không cãi nhau lại Chu thị, nên thôi.

Tử Tình phát hiện, từ sau khi Chu thị trở về, Điền thị bắt đầu không dễ chịu lắm, đầu tiên là bị Tăng Thụy Tường đóng gói đưa đến chỗ Chu thị này, mà sau, Chu thị cắt xén đồ đạc của bà, Điền thị nhin hai năm, lúc này, càng rõ ràng, trực tiếp đuổi ra khỏi nhà. Đúng là ác nhân đều có ác nhân chính.

Pháo vang lên, Tử Quân cùng Tử Tân lại chính thức dập đầu lạy ba cái cho Tăng Thụy Tường, tiệc rượu mới bắt đầu, Thẩm thị cho Tử Quân cùng Tử Tân một bộ áo dài bằng vải bông màu xanh, để mặc khi vào Châu học, Tử Lộc tặng một bộ giấy và bút mực, Tử Tình là xấp vải bông màu lam để làm một bộ quần áo mùa đông.

Chu thị cùng Điền thị nhìn chăm chăm quà bọn Tử Tình tặng, thật sự không hiểu vì sao với người ngoài có thể hào phóng như vậy, đối với bọn họ muốn thứ gì cũng ra sức từ chối.

Hôm nay Thẩm thị được an bày ở bàn trên, Tử Tình đành phải tự tìm một chỗ inh, Trần thị mang thai nên không đi, Tử Vũ đã qua mười tuổi, Thẩm thị cũng không để nàng đi.

Không giống lần trước Chu thị làm tiệc, có thể cùng người quen ngồi chung một bàn, lúc này, bên cạnh đều là phụ nhân trong thôn. May mà Tử Tình biết có thể ngồi riêng, nên mặc bộ quần áo bình thường, ngồi trong đám người, cũng không màu mè.

Ai ngờ, Tử Tình ngồi bên cạnh nàng dâu nhà lí chính, chắc tầm hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, một bộ quần áo vải bông tốt nhất, trên đầu còn cắm trâm bạc khắc hoa, mặt mày coi như thanh tú, nhưng có chút kiêu căng.

Mấy nàng dâu vây quanh nàng đùa giỡn, bình thường Tử Tình không ra ngoài tán gẫu cùng các nàng, cho nên, phụ nhân trong thôn hầu như không biết Tử Tình.

Một nàng dâu ngồi đối diện Tử Tình, nhìn thoáng qua Tử Tình, cười nói: “Người là nàng dâu nhà ai vậy, ta thấy người thật lạ mặt, nhưng mặt của người thật đúng là đẹp, da trắng nõn, không giống người nông thôn chúng ta.”

Nàng dâu nhà Lí chính lạnh lùng nhìn Tử Tình, cũng là một bộ quần áo vải bông, búi tóc cắm một trâm cài bằng gỗ, liền hừ một tiếng, nói: “Vậy thì có ích lợi gì, không phải là thân mình tiểu thư mệnh nha hoàn à, có mỗi cái mặt đẹp thì dùng làm gì? Có bản lĩnh thì gả tốt mới phải.”

Tử Tình nghe xong cười cười, nói: “Vị đại tẩu này nói rất đúng, nữ nhân có thể gả cho nam nhân tốt, đời này sẽ bớt lo.”

“Nói đến điều này, ta nghe nói, người có phúc nhất trong thôn là đại nữ nhi nhà Tăng tú tài, cái khu nhà Tình viên gì đó, nghe nói, nam nhân nhà nàng cực kì yêu thương nàng, đáng tiếc, ta không tận mắt đi vào nhìn một cái, lúc nhà hắn làm tiệc tân gia, là chủ nhà nhà ta đi, nói nhà và hoa viên rất đẹp.”

“Con cái nhà Tăng tú tài đều là tú tài, lão đại lại là tiến sĩ, nghe nói sẽ làm đại quan, đó là người đầu tiên trong thôn chúng ta đậu tiến sĩ đấy. Được rồi, ta chia đồ ăn trước đi. Đúng rồi, muối tử này, bát của người đâu?” Một phụ nhân tuổi tác lớn hơn một chút nói.

Tử Tình có thể này nhớ tới, thôn dân có một quy củ, phụ nhân ăn cơm đều đem món mặn chia trước, mang về nhà cho đứa nhỏ ăn, tân nàng dâu ngồi đối diện cười nói: “Chỉ sợ là không biết quy củ đi, lần đầu đến mà, không bằng để ta đi mượn giúp người một cái, Chu tẩu tử, người đợi lát nữa hãy chia.”

“Cám ơn người, không cần, con của ta còn nhỏ, vừa mới nửa tuổi, cũng ăn không được cái gì, nam nhân nhà của ta cũng đến đây mà.” Tử Tình trả lời, không khỏi nhìn đối phương nhiều hơn, tân nàng dâu này thật tốt bụng.

“Hừ, người ta không hiếm lạ, người lại bày đặt làm người tốt cái gì? Người không biết có người thích sĩ diện làm khổ người à? Ta chia đây, chốc nữa đồ ăn sẽ nguội mất.” Chu tẩu tử cũng chính là nàng dâu nhà Lí chính, Tử Tình nhớ tới thiếu niên từng trợ giúp nàng, bây giờ chỉ sợ cũng đã có vợ con. Nhưng tuổi người bên cạnh này quá lớn.

Nàng dâu Chu gia chia món ăn mặn, cũng không để dành cho Tử Tình một miếng, chờ mọi người đều cầm bát để trước mặt, tân nàng dâu kia nói: “Chu tẩu tử, người quên cấp giữ lại ít đồ uội tử này rồi.”

“A, ta quên mất, mỗi lần đều gấp vào trong chén, ai biết hôm nay lại thiếu một cái bát, vị muối tử này, người sẽ không trách ta chứ, bằng không thì người gấp một ít trong chén của ta mà ăn đi, khó khăn lắm mới có một bữa tiệc mà.” Nàng dâu Chu gia cố ý cười nói.

“Chu tẩu tử khách khí, không cần, ta ăn một ít đồ khác là được rồi.” Tử Tình nhìn thoáng qua vẻ mặt đối phương, âm thầm buồn cười.

Lúc này, tân nàng dâu đối diện đứng lên, muốn chia đồ ăn trong bát cho Tử Tình một ít.

232. Chương 234: Lừa Hôn Bị Đánh

“Thật sự không cần, nhưng ta muốn biết người tên là gì?” Tử Tình hỏi.

“Tử Tình, sao người ngồi ở đây, không ngồi với nương người à?” Nương của Tử Quân cùng Tử Tân đến kính rượu, hỏi.

“Nương của ta ngồi cùng các thím mà, ta ngồi chỗ nào chẳng được, tiện thể đây ta cũng muốn làm quen ít người trong thôn, thím cũng biết đấy, ngày thường ta rất ít ra ngoài.” Tử Tình nói.

“Vậy cũng được, tùy ý người đi.” Hai thím kính rượu xong liền đến bàn tiếp theo.

Tử Tình thấy thím đã kính rượu, ăn lung tung mấy miếng cơm rồi đi, đằng sau có người nhỏ giọng nghị luận, nói: “Nàng là phụ nữ nhà ai vậy, ăn thì nhai kỹ nuốt chậm, rất giống kẻ có tiền, nhưng mặc lại không giống, còn nữa, trên đầu chỉ có mỗi cái trâm cài bằng gỗ.”

“Ta cảm thấy nàng rất được, tính tình cũng tốt. Vừa rồi nàng còn hỏi tên ta, ta chưa kịp nói cho nàng biết.” Tân nàng dâu nói.

“Chẳng qua là ý vào tuổi trẻ, lúc ta vừa gả đến cũng không kém. Được rồi, chúng ta nhanh ăn đi, bọn nhỏ chờ ở nhà đấy.” Nàng dâu Chu gia nói.

Tử Tình mới từ trong viện ra, Lâm Khang Bình đã đứng ở cửa nhìn quanh, cười nói: “Nếu ở lại tiếp thì say mất, người trong thôn quá nhiệt tình, ta không đỡ nổi.” Lâm Khang Bình thường xuyên giao tiếp với công nhân làm thuê, tất nhiên là quen biết.

“Ta lại chẳng quen ai cả, các nàng còn hỏi ta sao không mang bát đến để chia đồ ăn, nhưng có một nàng dâu trẻ rất tốt bụng.” Hai người cùng vào nhà chào Tam bà bà, cáo từ.

Hai ngày sau, Tử Hỉ nhận được thư của cô trắng thư viện, có thể trực tiếp vào thư viện học, vì việc này mà Tăng gia lại cao hứng mấy hôm, Thẩm thị nói muốn chia tài sản ra cho hắn, như vậy có thể miễn thuế. Tử Hỉ làm thủ tục xong, trở về, cười nói: “Ta cũng là người có sản nghiệp, tiếc là ít quá. Đem tất cả ruộng đất của chúng ta theo, đỡ được bao nhiêu thuế nhỉ?”

“Một trăm mẫu ruộng nước có thể đỡ được mười lượng bạc tiền thuế đấy.” Tử Lộc nói.

Tử Tình thế mới biết: Vì phòng ngừa người đọc sách lợi dụng sơ hở, một tú tài có thể miễn thuế năm mươi mẫu, một Lãm sinh có thể miễn một trăm mẫu, một cử nhân có thể miễn năm trăm mẫu, một tiến sĩ có thể miễn một ngàn mẫu, nhiều nhất là một vạn mẫu ruộng đất, nhưng đó phải là quan nhất phẩm.

“Nhưng, trong tay đại ca cũng không có tới một ngàn mẫu ruộng nước mà?” Tử Tình hỏi.

“Để hắn từ từ mua đi.” Thẩm thị nói.

Tử Tình nghĩ cũng đúng, mỗi người chỉ có một số lượng tài sản miễn thuế cố định, thật ra một ngàn mẫu cũng không nhiều. Tử Tình đã có hơn sáu trăm mẫu, mà mới thành thân hơn một năm.

Thời gian vui vẻ nháy mắt đã qua, Tử Tình cảm thấy Tử Hỉ bọn họ vừa về không được vài ngày đã phải đi học, Tử Tình chuẩn bị đồ dùng đưa cho Tử Hỉ nhân dịp khai giảng. Lần này Trần thị không cùng đi An Châu phủ, chủ yếu là vì suy nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng, Tử Lộc lo lắng, dù sao người ở tiệm cơm nhiều.

Tử Lộc bọn họ vừa đi, Lâm Khang Bình dẫn Lâm Phúc cùng Thẩm Bảo Phúc đi, Tử Tình lại quạnh quẽ. Cũng may thời tiết dần dần mát mẻ, Tiểu Thanh Tiểu Lam bắt đầu dệt áo lông, Lâm An vẫn phụ trách thu mua lông vịt, Tử Tình chủ yếu là trông đứa nhỏ.

Hơn nửa năm, nữ công của Tiểu Hồng tiến bộ không ít, quần áo hạ nhân trong nhà hầu như là nàng làm, cắt vải thì Tử Tình tự mình làm. Tiểu Tử mỗi ngày được Vương bà tử huấn luyện rửa rau, cắt củ, tất cả các công việc vặt vãnh ở bếp đều làm. Nhưng Tử Tình vẫn cảm thấy người không đủ dùng, ba gian nhà tranh ở rừng đào có một cái bếp, lúc đầu là chuẩn bị cho các gã sai vặt, còn chưa mời được người.

Ngày này, ngủ trưa tỉnh lại, Tử Tình theo thường lệ đẩy đứa nhỏ về nhà mẹ để nhìn xem, Thu Ngọc đang cùng Thẩm thị nói cái gì đó, Tử Tình thấy ánh mắt Thu Ngọc đỏ hoe, nên ngồi vào một bên, nói chuyện phiếm cùng Trần thị, vừa nghe Thu Ngọc nói.

“Thật sự là chưa thấy ai dạy con như nàng, chỉ biết sinh, không thêm dạy dỗ, ai nói cũng không nghe, xảy ra chuyện thì chỉ biết về nhà mẹ để khóc nháo, nương mềm lòng, không muốn để nàng chịu khổ, ta có trêu chọc ai đâu, nương còn mượn bạc của ta cho nàng, biết rõ nhà của ta sắp khởi công xây dựng, ta làm gì có bạc cho nàng? Ta mặc kệ, thích làm thế nào thì làm.” Thu Ngọc khóc nói.

Thấy Tử Tình, Thu Ngọc chùi nước mắt, nói: “Tử Tình, người cũng nói đi, Tam Mao nhà đại cô người đã xảy ra chuyện, người biết không? Đúng rồi, nghe nói là có liên quan đến người.”

Tử Tình thế mới biết, hôm Chu thị làm tiệc tân gia, Xuân Ngọc nói Tam Mao muốn thành thân, Tam Mao nhìn trúng một họ, nhà gái ở nhà mẹ đẻ nhị tẩu của Tử Tình, Trần thôn, đồng thời cũng là thôn mà tỷ tỷ

của Chu thị gả đến.

Tam Mao thổi phồng là cháu ngoại trai Tăng gia, đại biểu ca là tiến sĩ, sẽ làm quan, nhị biểu ca tam biểu đệ đều là tú tài, còn có biểu tỷ là nhà giàu có nhất trong thôn, có khi còn giàu có nhất trấn. Tam Mao truyền lời đến, nhà gái động tâm, dù sao sự thay đổi của nhà mẹ đẻ nhị tẩu Trần thị ai mà chả biết, còn có sính lễ cùng đồ cưới khi thành thân, mấy chục nâng, đều là đồ đáng giá,....

Việc này nghe bảo là bên nhà gái tâm động, cũng đi nhà Xuân Ngọc xem xét, thấy nhà mới to rộng, lại nghe Tam Mao cũng đọc sách mấy năm, còn đang tìm việc làm trong thành, sau khi thành thân thì có thể ở riêng, có thể không đồng ý ư? Chờ bà mồi tới cửa, hai nhà trao đổi bất tự, chuẩn bị tìm người xem hợp hay không hợp, ngày này chính là ngày cách một tuần trước khi nhà Xuân Ngọc làm tân gia.

Tỷ tỷ của Chu thị đương nhiên là có mặt, lúc đó, Tử Tình mặc một bộ quần áo nông thôn, bị Chu thị cùng Điền thị đến kêu đi làm việc, còn có, Xuân Ngọc há mồm muốn mấy thứ của Tử Tình, Tử Tình không đồng ý, đại tỷ Chu thị thấy không giống như lời đồn, lôi kéo Tử Tình nói bóng nói gió vài câu, nàng dâu nhà đại tỷ Chu thị lại là người lạnh lùng, về nhà liền đem việc này truyền ra ngoài.

Nhà gái nghe xong, đi hỏi thăm cẩn thận, biết nhà mẹ đẻ Xuân Ngọc không muốn gặp mấy người này, nhất là nhà nhị ca có tiền có thế, trừ chuyện đưa nhỏ thành thân, cơ bản thì không qua lại. Không những thế, còn hỏi được chuyện nhị mao ăn trộm bị bỏ tù, cứ như vậy, liền không đồng ý của hôn sự này.

Tam mao mặc kệ, hẩn nhìn trúng cô nương kia, cũng biết nếu chuyện này không thành, muốn cưới vợ cũng không biết đợi đến bao giờ, liền vụng trộm tìm đến cô nương này, ba ngày hai lượt đưa đồ ăn, vải vóc, trang sức nhỏ, ai ngờ cô nương này là người kiến thức hạn hẹp, vừa lười vừa tham, thấy Tam Mao tuần tú lịch sự, nghe Tam Mao ba hoa chích choè, làm nàng nở mày nở mặt, nào biết hẩn chỉ có cái vẻ bên ngoài. Thường xuyên qua lại, hai người đã làm chuyện gì đó tại nơi vắng vẻ.

Việc này không biết bị ai vụng trộm thông báo cho ca ca nhà gái, bất kể thông dâm tại trận, nhà gái không dám lộ ra, nhưng đem Tam Mao đánh chết khiếp, bây giờ còn không thể xuống giường.

“Lúc đó đại cô nương cũng có mặt, còn kì kèo, nói là thích lấy hay không lấy chồng, không gả thì chờ tằm trư lung hoặc trầm đường (bỏ vô rọ heo rồi chìm xuống nước cho chết đuối; trầm đường hình như là đánh đến chết -__-), người nói xem, đây là lời của con người sao? Ba ca ca nhà gái tuyên bố, nói dù có tằm trư lung cũng phải kéo thêm kẻ chết cùng, đánh chết Tam Mao rồi chôn chung luôn một thể.” Thu Ngọc nói.

“Việc này cũng tốt mà, bữa giờ đại cô đang buồn chuyện tìm không thấy người trong sạch, bây giờ tự dưng nhặt được một nàng dâu, người khóc cái gì chứ?” Tử Tình hỏi.

Nguyên lai là nhà gái nói thành thân cũng được, điều kiện là lấy hai mươi lượng bạc làm sính lễ, ngay từ đầu nói là năm mươi lượng, Yên Nhân Đạt kì kèo mấy ngày, chém xuống 20 lượng, rồi về nhà mẹ đẻ mượn bạc.

“Bà nương làm gì có bạc cho nàng, đại cô nương khóc nửa ngày, ta thấy cũng phiền, bỏ chạy đến nhà người để được yên bình. Hừ, giấy có thể gói lửa à, thế ày thì việc hôn nhân của Hoa Quế càng khó khăn rồi, đại cô nương còn oán giận nói, cuộc sống của Quế Anh không tốt, giờ đang mang thai mà còn phải xuống ruộng làm việc. Cho nên, phải nhanh chóng tìm cho hoa quế một gia đình trong sạch. Với cái kiểu dạy dỗ của nàng thì ai muốn lấy nó chứ? Hoa quế năm nay đã mười lăm.” Thu Ngọc nói.

Thẩm thị nghe xong không tiếp lời, nàng cũng nghe mấy chuyện nhà Xuân Ngọc rồi, cũng không để trong lòng, còn nữa, Tăng Thụy Tường đã hiểu được, tuyệt đối sẽ không nhân từ với Xuân Ngọc nữa.

Thu Ngọc thấy mình nói nửa ngày mà Thẩm thị cùng Tử Tình không ai nói tiếp, trong lòng biết là không có khả năng mượn được bạc. Nếu không ai bỏ ra số bạc này, chỉ sợ nàng phải bỏ ra một chút, nhưng nàng không tin là nhà Xuân Ngọc không có nổi 20 lượng.

Thẩm thị cùng Tử Tình cũng không tin tưởng, với trình độ keo kiệt của nhà bọn họ, chỉ sợ là mượn cơ hội khóc than, có thể lấy từ nhà mẹ đẻ một văn cũng phải lấy.

Thu Ngọc nói: “Nhị tẩu, nhà ta định mừng tám tháng tám khởi công, đến lúc đó chỉ sợ muốn ở bên chỗ nương ít ngày, bên học đường còn có một gian phòng trống, ta đến hỏi nhị tẩu trước.”

“Người nói một tiếng với nhị ca người, lúc bọn nhỏ lên lớp thì đừng làm ra chuyện gì ầm ĩ là được, chúng ta thì không có ý kiến gì.” Thắm thị đáp.

Thu Ngọc mới vừa đi, Tử Tình nói: “Chỉ sợ bà ở học đường đã khóc lóc kể lể với cha rồi, lát trở về, xem ý cha thế nào đã! Nương, trong tay cha có bạc không?”

“Hộ gia đình mà Tam Mao nhìn trúng thì ta cũng có quen biết, nhà nàng vốn là loại khó chơi, cô nương kia nhỏ hơn ta ba tuổi, năm nay chắc cũng mười sáu, việc này e là khó giải quyết, nếu nhà đại cô không lấy ra hai mươi lượng bạc thì không xong đâu, nhà bọn họ ỷ vào nữ hài tử có bộ dạng xinh xắn, muốn tìm gia đình trong sạch, kiếm nhiều sinh lễ.” Trần thị nói.

Đang nói, Tăng Thụy Tường vào, vẻ mặt giận dữ, chắc cũng phát giận vì chuyện Tam Mao.

Tăng Thụy Tường thấy Tử Tình, nói: “Tử Tình, tiểu cô hoặc bà người có mượn bạc thì đừng ượn.”

“Nương đã đi tìm người à?” Thắm thị hỏi.

Tử Tình nghĩ, chỉ sợ Điền thị đã sớm tính toán tốt, chuyển vào học đường, gần Tăng Thụy Tường một ít, có việc cũng tiện, dù sao Tăng Thụy Tường có thay đổi thế nào vẫn dễ nói chuyện hơn Tăng Thụy Khánh.

233. Chương 235: Hai Người Ở Quảng Đông

“Chưa thấy ai lại như vậy, gây tai họa cho con gái nhà người ta, còn không muốn bỏ ra 1 văn, chắc là nghĩ làm hồng thanh danh của người ta thì dễ dàng lấy về được, sao nàng không ngấm lại, bản thân cũng có trai có gái, còn mấy đứa con không cần thành thân à? Sống qua nửa đời người rồi mà trong mắt ngoài bạc thì không nhìn được cái gì thêm cả, lại còn muốn ta ra mặt hoà giải, không có cửa đâu.” Tăng Thụy Tường còn chưa hết giận, Thắm thị đứng lên hắt hủi thay quần áo, thuận tiện vỗ vỗ ngực giúp hân.

Tử Tình thấy thế vội chào, ra ngoài, tiện thể đi theo Trần thị đến Lộc uyển ngồi chơi, vừa vào cửa đã thấy trong phòng treo một bức tranh chữ mà Tử Lộc viết, bức định phong ba, đây là bài thơ Tử Tình vẫn thích, “Nhất suy mưa bụi nhậm bình sinh, cũng không mưa gió cũng không tình (Áo tới mưa gió mặc kệ đời, nếu không mưa gió thì không phải đời :sofunny: Hấp dịch thơ điều đây :sofunny: , ý nó tựa tựa vậy nha nha).” Cũng là cuộc sống mà Tử Tình muốn theo đuổi.

Gian giữa, chính là thư phòng, 4 mặt tường treo đầy các bức tự của Vương Bột, đẳng vương các tự, Tử Tình thuộc nhất chính là câu “Lạc hà cùng cổ vụ tề phi, thu thủy cộng dài thiên một màu.” (Ráng chiều cò lẻ cùng bay, nước thu xanh biếc chung màu trời xanh)

Một câu này, nói ra cũng xấu hổ, vài năm đại học, không ít lần cũng bạn bè đến Đẳng vương các, xem dòng sông Cán Giang, cùng với dãy núi xanh rờn xa xa, giờ khắc này thấy được bài tự của Vương Bột - đẳng vương các tự, khó tránh khỏi gọi lên sự hoài niệm của Tử Tình đối với chuyện cũ, hoài niệm người thân, hoài niệm bạn bè, hoài niệm năm tháng tuổi niên thiếu.

Tuy rằng bây giờ Tử Tình còn nhỏ hơn mấy tuổi so với lúc trước, nhưng đã thành thân, đã làm mẫu thân, bị vây tại nơi nhỏ hẹp, không có bằng hữu, không có tri kỷ, không có bữa bãi chạy nhảy, lại đã trải qua quá nhiều nỗi đau khổ, tâm tình tự nhiên là thay đổi rất nhiều. Tử Tình không tự chủ được mà rơi nước mắt, Trần thị liền hoảng. Vội hỏi: “Đang yên đang lành sao muội lại khóc?”

Tử Tình mới biết mình mất kim chế, vội rút khăn tay lau lệ, cố nở nụ cười một chút, lấy lại tinh thần, làm bộ như cẩn thận nghiên cứu bức chữ Tử Lộc viết.

Chữ Tử Lộc là thể chữ Liễu (lấy sự gân guốc làm chủ yếu, người ta gọi là “nhân cân, Liễu cốt – ”, tựa tựa như chữ nét thanh nét đậm ấy). Tử Tình thấy hân vẽ bảng chữ mẫu mới biết được, Tử Phúc thường nói Tử Lộc viết chữ tốt hơn hân, tuy Tử Tình không biết xem nét chữ nét người, nhưng cũng cảm thấy chữ Tử Lộc nhìn mạnh mẽ, khung xương rất đẹp, liền nói: “Nhị ca càng viết tốt lắm, khi nào rảnh thì viết giúp ta một bức. Ta cũng tìm người treo lên ở trong thư phòng.”

“Người khác thì ta không biết, nhưng chỉ cần muội muội mở miệng, tướng công chắc chắn đáp ứng.” Trần thị vội trả lời, thấy Tử Tình mở miệng nói chuyện, sắc mặt bớt vẻ bi thương, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Lúc Tử Lộc thành thân thì Tử Tình đã đến Lộc uyển một chuyến, lúc đó trang trí sơ sài hơn, thư phòng trừ một bức tự này, còn có mấy bức họa núi non, trên bức vẽ đều đề tự (viết chữ), góc tường là bình hoa Thanh bình, còn cắm mấy nhành hoa quế, trên bàn học bày những bộ sách Tử Lộc thường xem, cái chặn giấy phải thúy, toàn bộ thư phòng có vẻ lịch sự tao nhã, ít nhất thì hơn thư phòng nhà Tử Tình rất nhiều, người đọc sách cùng không đọc sách quả nhiên là có chênh lệch, Tử Tình thầm nghĩ.

“Nhị ca mới luyện tranh chữ, tương lai chỉ sợ một chữ ngàn vàng. Nhị tẩu không cần sầu (lo lắng, buồn rầu) đâu.” Tử Tình cười nói.

“Làm gì được như người nói? Đại ca đã khen rồi, nhưng tướng công không vừa lòng, hắn luôn tập viết chữ, nói ra không sợ người chê cười, chứ ta thích đứng yên lặng ở bên cạnh lúc hắn viết chữ, cái gì cũng không làm mà vẫn cảm thấy bụng no.” Trần thị ngượng ngùng hạn phúc.

Tử Tình thấy biểu cảm của Trần thị, thấy thư phòng này được thu dọn không có một hạt bụi, hắn là bỏ không ít sự quan tâm. Vài năm nay, đời sống hôn nhân của hai người rất tốt.

“Lúc nhị ca viết chữ, không gọi người giúp hắn mài mực à?” Tử Tình trêu ghẹo.

“Không có, ta sợ quấy rầy đến hắn. Hắn cũng có dạy ta viết chữ, nói ta viết chả khác gì gà bới.” Nói đến điều này, Trần thị cúi đầu.

Tử Tình vừa nghe cười ha ha, cười đủ mới nói: “Hắn không nhớ lúc hắn còn nhỏ học viết chữ với đàn gà con luôn, còn kém hơn gà bới. Nhị tẩu không cần để trong lòng đâu, ta cũng viết không được tốt, bọn họ cũng thường thường chê cười ta, chúng ta không giống bọn họ, suốt ngày luyện chữ, ta một ngày vừa chăm con vừa lo việc nhà, làm gì có thời gian rảnh? Theo ta thì biết chữ là quá được rồi.”

Thấy Trần thị ở một mình một phòng cô đơn, Tử Tình nghĩ nghĩ nói: “Nhị tẩu, không bằng sau tết Trung thu, người về An Châu ở đi, ít nhất, lúc giữa trưa người còn có thể làm bữa cơm cho nhị ca ăn.”

Trần thị nghe xong, ánh mắt sáng lên, nói: “Thật ra ta cũng nghĩ như vậy, nhưng hắn nói ta đang mang thai, sợ một người ở bên kia không có phương tiện.”

“Gì mà không tiện chứ, Tiểu Kết đi theo người, còn có cha mẹ người ở bên cạnh mà, đúng rồi, đệ đệ người cũng sắp làm mai nhỉ?”

“Đã nhìn trúng một nhà ở Bạch Giang trấn, cha nàng thường đến trong thành An Châu bán đồ ăn, cha mẹ ta sau khi nhìn trúng, thì bảo họ trực tiếp đem đồ ăn đưa đến tiệm, thế là định được việc hôn nhân.”

Hai người còn nói vài chuyện khác, Tử Tình ra khỏi lộc uyển, trở về nhà. Đem đứa nhỏ giao cho Tiểu Lam, bản thân trở về phòng nằm, Tiểu Lam thấy sắc mặt Tử Tình không giống bình thường, nhỏ giọng hỏi Tiểu Thanh: “Nãi nãi hôm nay có tâm sự à? Có chuyện gì ư?”

Tiểu Thanh cũng có chút không hiểu, nói: “Hôm nay không đi theo nãi nãi ra ngoài, e là thân thích của thông gia lão gia lại làm ra chuyện gì rồi, lão thái thái cũng thật là, nãi nãi tốt như vậy mà không coi trọng, cứ muốn chăm lo cho cái nhà đại nữ nhi hư hỏng cơ. Về sau, chúng ta phải luôn bên cạnh nãi nãi, bằng không, gia biết lại đau lòng.”

Lúc hai tiểu nha hoàn đang đoán già đoán non tâm tư của Tử Tình, thì Tử Tình nằm ở trên kháng, kí ức kiếp trước kiếp này thay nhau dày vò, chuyện cũ vốn mờ nhạt, lại òa về, rồi bỗng như có một thanh âm hỏi Tử Tình: “Nếu cho người một cơ hội, người có trở về hay không?”

Giờ khắc này, Tử Tình cảm thấy mình lạc lõng, rối rắm trong kí ức, nàng cực kì hy vọng Lâm Khang Bình có thể ở bên cạnh nàng lúc này, có thể ôm chặt lấy nàng, nói cho nàng biết, hắn chính là nơi vững chắc để nàng dựa vào cả đời.

Trong lúc mơ màng, Tử Tình đã ngủ, ngay cả cơm cũng không dậy ăn, Tiểu Lam đã nhận ra Tử Tình không thích hợp, vào phòng thăm hỏi, thấy Tử Tình nằm ngủ trên kháng, ngày tháng tám lạnh cũng không lạnh lắm, nhưng không thể ngủ như vậy. Vội thức Tử Tình dậy, quả nhiên cảm thấy đau đầu nghẹt mũi.

Tiểu Lam Tiểu Thanh hoảng hốt, vội báo cho Vương bà tử, bưng một chén nước gừng vào, Tử Tình uống không nổi, cho đến khi thấy Tiểu Thanh Tiểu Lam rơi nước mắt, mới miễn cưỡng uống hết.

Tử Tình bị bệnh lần này cũng không nặng, nhưng người trong Tình viên đều lo sợ, mời đại phu, nói là không sao cả, đành phải thay nhau chăm sóc Tử Tình, uống nước gừng mấy ngày cho đỡ mờ hơi. Hai ngày Tử Tình không về nhà mẹ đẻ, Thẩm thị còn đến thăm.

Cũng may không vài ngày sau, Lâm Khang Bình sẽ trở lại, lúc này, Tử Tình cũng khỏe hơn, nhưng vẫn mệt mỏi. Lâm Khang Bình vào sân, chợt nghe Lâm An nói chuyện Tử Tình sinh bệnh, vội bỏ lại mọi thứ, chạy như bay.

Tử Tình vừa thấy Lâm Khang Bình, chưa bao giờ lại thấy nhớ nhung đến thế, nước mắt tràn mi, Lâm Khang Bình vội vàng ôm lấy Tử Tình, nói: “Đều tại ta không tốt, hại Tình nhi sinh bệnh, ngoan, đừng sợ, ta đã trở về, ta sẽ luôn bên cạnh ngươi.”

Tử Tình khóc rống một hồi, trong lòng thoải mái hơn, lại thấy Khang Bình thì thào nói nhỏ bên tai nàng, mệt mỏi vài ngày như bị quét sạch sẽ, rồi Tử Tình ngủ.

Lâm Khang Bình nhẹ nhàng đặt Tử Tình xuống, tự đi tìm Tiểu Thanh Tiểu Lam hỏi rõ ràng, Tiểu Thanh Tiểu Lam tất nhiên là không hiểu mọi chuyện, chỉ nói là buổi chiều ngày ấy ngủ rồi bị cảm lạnh, Lâm Khang Bình không hỏi ra được điều gì, tắm rửa xong liền lên giường ôm Tử Tình mà ngủ, vài ngày nay ở bên ngoài, hẳn luôn luôn nhớ đến nhà, ăn không ngon ngủ không yên.

Hai người ngủ say, thức dậy thì đã là sáng sớm hôm sau, Tử Tình thoải mái hơn nhiều, nhìn thấy Khang Bình, lại có vài phần ngượng ngùng, hai vợ chồng ngủ đủ giấc mới ra khỏi phòng, Tiểu Thanh cười nói: “Nãi nãi, tiểu thiếu gia đói bụng, chúng ta mới dứt ít bột và bánh ga-tô.”

Tử Tình mới nhớ tới mình quên mất đứa nhỏ, lại có chút đỏ mặt, cũng may lúc này Tiểu Lam cười nói: “Nãi nãi, mau đến xem hai người mà gia mang về đến, nói cái gì mà chúng ta nghe không hiểu câu nào, cười cả buổi sáng.”

Lâm Khang Bình nói: “Quên nói với người mất, ta dẫn theo hai người từ Việt thành trở về, đều là cô nhi, đứa nhỏ mới mười tuổi mà đã ở bến tàu làm việc, lúc ta thấy bọn họ thì bọn họ đang bị chủ hàng đánh cho chết khiếp, nói là làm rơi vỡ cái gì đó, ta thấy hai người đáng thương, nghĩ chúng ta cũng nên thay đổi người gác cổng.”

“A, gia, Lâm An phạm sai lầm?” Tiểu Lam hỏi, hỏi xong liền hối hận, vội cúi đầu, chủ tử đang trò chuyện, một nô tài có thể xen mồm vô sao?

Tử Tình giương mắt nhìn bộ dạng khấn trương của Tiểu Lam, giật mình, nghĩ đến chuyện trước kia, chẳng lẽ hai người này đã làm chuyện gì sào lung mình?

“Lâm an lâm phúc cũng lớn, có thể giúp đỡ ta làm chuyện khác, thấy hai tiểu tử kia có chút bản lĩnh, nếu có thể làm được thì tốt, ta cũng đỡ lo lắng.” Lâm Khang Bình nói, không chú ý tới Tiểu Lam.

Tử Tình thấy hai tiểu hài tử, đứa nhỏ gần mười tuổi, điển hình là người Quảng Đông, trán to rộng, mắt nhỏ một mí, đã tắm rửa sạch sẽ, thay bộ đồ của của Lâm Phong, nhưng hơi rộng, lộ ra vẻ gầy gò, nhìn thấy Lâm Khang Bình đỡ Tử Tình, vội quỳ xuống, nói: “neihou, dai ya ci gen mian, duo hai, e di hou zhong yi nei dou, ” (Xin chào, ra mắt chủ nhân, đa tạ, chúng ta rất thích nơi này.)

Tử Tình nhìn về phía Khang Bình, “Chào, đa tạ” thì Tử Tình nghe được, còn lại thì chịu, Lâm Khang Bình cũng lắc đầu, hẳn cũng biết được vài câu đơn giản thôi.

“Như thế cũng tốt, để hai người gác cổng đi, ai vào nhà chúng ta cũng bị ngăn chặn ở ngoài cửa. Để lâm an chỉ dạy vài ngày đi, dù gì cũng phải để bọn nó hiểu được chúng ta nói gì mới được đã.” Tử Tình cười nói.

Mọi người cười đủ, lâm an dẫn người đi xuống.

234. Chương 236: Quà Sinh Nhật

“À, hai người này tên là gì?” Tử Tình đột nhiên nhớ tới.

“Nãi nãi, bọn họ có thể nghe hiểu một chút quan thoại (tiếng nói nhà quan, ý là tiếng có số lượng người sử dụng nhiều nhất nước) đơn giản, gia hồi nửa ngày, mới biết được một người tên là A Thổ, một người tên là A Thủy.” Lâm phúc nói.

“Vậy thì đến bao giờ mới khơi thông được đây? Ông nói gà bà nói vịt cũng rất thú vị.” Tử Tình cười nói.

“Không sao, lúc ta mới tới đây cũng nghe không hiểu các người nói chuyện gì, sau này từ từ học là được, không đến nửa năm là có thể nghe hiểu.” Lâm Khang Bình nói.

Sau khi ăn xong, Lâm Khang Bình muốn đi Khang trang cùng Chanh viên nhìn xem, nói là đậu xanh ở Khang trang cần thu hái, còn phải vào thôn mượn người, rồi dẫn theo Lâm Phúc ra ngoài, Tử Tình thì ôm đứa nhỏ trở về nhà mẹ đẻ.

Thẩm thị thấy Tử Tình, vội hỏi: “Con cũng đúng là, tháng tám mát mẻ dễ chịu cũng dễ bị bệnh cho được. khi nào Khang Bình về?”

“Nương, tối hôm qua Khang Bình đã trở lại, hôm nay đi thăm vườn trước, nói buổi tối mời cả nhà đi qua ăn cơm.”

“Nương, người xem, muối phu vừa trở về, muối muối liền khỏi bệnh, thì ra là vì muối phu không ở nhà nên không có người chăm sóc muối muối đấy mà.” Trần thị cười nói.

“Nhị tẩu, nói cái gì thế? Còn không chạy nhanh vào thành nấu cơm cho nhị ca đi à? Không biết nhị ca có ăn ngon ở trong học đường không nữa?” Tử Tình cười, đáp lại một câu.

Thẩm thị thấy tinh thần của Tử Tình tốt, xem ra vẫn là công lao của Lâm Khang Bình.

Trước Trung thu, lão gia tử cùng Xuân Ngọc đến truyền tin, Tam Mao định thành thân vào hai mươi tám tháng chín, Tử Tình còn có chút buồn bực, hình như không hợp với lễ thường lắm, hai nhà vừa đánh đám tui bụi, ngay cả sinh lễ cũng chưa đưa, sao đột nhiên lại thành thân?

“Chỉ sợ là có đứa nhỏ rồi, bằng không, nhà gái kia dễ dàng nhường nhịn thế sao, Tam Mao còn chưa khỏi hẳn mà, cũng không biết đại cô người đưa bao nhiêu sinh lễ qua. Lúc người bị bệnh đó, may mà tiểu cô người không đi tìm người, về cha người thì không ột văn.” Thẩm thị nói.

“A? Nếu để người trong thôn biết thì sẽ trầm đường (bị đánh đến chết) mất. Khó trách lại vội vã muốn thành thân đến vậy, nhưng người sáng suốt nhìn là biết tại sao liền, hèn gì ngày ấy đại cô lại chắc chắn lên vậy.” Trần thị nói.

“Thôi, đừng nói nữa, ta cũng chỉ đoán thôi, không có căn cứ gì, tốt xấu cũng là một mạng người. Chuyện nhà nàng ta, ta cũng không muốn biết.” Thẩm thị nói.

“Ta khẳng định sẽ không tham gia hôn lễ, về sau chuyện gì của nhà đại cô ta cũng không tham dự, không bằng nương giúp ta mang năm mươi văn tiền biếu đến đó đi, đỡ bị bà trách cứ.” Tử Tình nói.

“Ngày đó cũng là sinh nhật người mà, người tính thế nào?” Thẩm thị hỏi.

“Còn có thể thế nào, giống năm rồi. Dù gì cũng chỉ thêm một chén mì thọ, cũng không giống lúc nhỏ, cứ chờ nương nấu ột quả trứng luộc. Còn nương với cha kia, cho tới bây giờ không thấy các người làm sinh nhật nào.” Tử Tình nói.

“Lúc đó chúng ta sống chung mà. Thôi thì chờ đến sáu mươi rồi làm đại thọ luôn đi.” Thẩm thị cười nói.

Đang nói, Tử Vũ cùng Hà thị từ sau núi trở về, Tử Tình vội nghênh đón, đỡ Hà thị nói: “Bà ngoại càng ngày càng khỏe mạnh ra. Mỗi ngày còn đi một vòng lớn ở sau núi, theo con thì không bằng bà chuyển đến bên chỗ con đi, mỗi ngày đi dạo ở trong vườn là được.”

“Khang Bình đã trở lại à? Ở bên này cũng không khác gì bên đó mà, mỗi ngày con ôm vật nhỏ đến đây thăm bà ngoại là được, bà ngoại nhớ con thì sẽ nhắc chân qua.” Hà thị cười, đến trước mặt xe đẩy, đùa Thư Duệ, mỗi lần chỉ cần thấy tiểu Thư Duệ cười, mặt Hà thị cũng cười thành một đóa hoa.

Trước và sau Trung thu, Lâm Khang Bình lại bận rộn mấy ngày, nhà Thu Ngọc bắt đầu khởi công, Chú Vân Giang không có thời gian đưa đồ ăn cho heo đến Khang, Lâm Khang Bình để Lâm An tạm thời đảm nhận việc này, Lâm Khang Bình thấy hần làm việc cũng vững chắc, một tháng sau, cho hần làm nội quản sự (quản lý mọi chuyện trong nhà, như chức quản gia ấy), chủ yếu là phụ trách việc ở Khang trang cùng Tình viên, tiền tiêu vật hàng tháng tang lên tới tám trăm đồng tiền một tháng, Lâm Phúc thì theo Lâm Khang Bình chạy bên ngoài, tiền thuê đất, thuế đất và tiền thuê cửa hàng, được coi là ngoại quản sự (quản lý chuyện bên ngoài), tiền tiêu vật hàng tháng giống với Lâm An, cứ như vậy, Lâm Khang Bình và Tử Tình đỡ được không ít chuyện.

Lúc đầu thì Thu Ngọc còn muốn để Lâm Khang Bình giúp nàng đi mua vật liệu xây nhà, nhưng Lâm Khang Bình lấy cớ Khang trang đang vội thu hoạch đậu xanh nên cự tuyệt. Nhưng lúc Thu Ngọc mở tiệc tân gia, Tử Tình cũng chuẩn bị một phen lễ đưa qua, phòng ở lớn hơn nhà Tăng Thụy Khánh một ít, sân không kém bao nhiêu, Chu thị cùng Xuân Ngọc cũng có chút cảm tức, Thu Ngọc còn đón lão gia tử cùng Điền thị qua ở vài ngày.

Thu Ngọc vừa làm xong tiệc tân gia thì cũng đã tuần cuối của tháng chín, ngày này, Tăng Thụy Tường có việc ra ngoài, Thẩm thị dẫn Hà thị cùng Tử Vũ ở Tình viên ăn cơm, Trần thị đã cùng Vĩnh Tùng và Tiểu Kết về An Châu sau Trung thu.

Tiểu Thư Duệ đã được mười tháng lớn, sẽ y y a a mất tiếng đơn giản, thường làm Tử Tình một mặt đầy nước miếng, dựa vào tay Tử Tình, cũng có thể đứng một hồi.

“Đứa nhỏ mười tháng cai sữa là tốt nhất, ôm đứa nhỏ đến chỗ ta ở hai ngày đi, đứa nhỏ không nhìn thấy người, tự nhiên sẽ không nghĩ đến việc uống sữa.” Thẩm thị đột nhiên nói.

“Nương, không cần đâu, chờ đến lúc sinh nhật Tử Tình, ta dẫn nàng đi đến một chỗ ở hai ngày, Thư Duệ liền giao cho Tiểu Lam cùng Tiểu Thanh, còn có Vương bà bà nữa, nếu nương không yên tâm, có thể thay ta đến xem.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Tình nghe xong vội hỏi: “Sao lại không nghe người nói việc này, người muốn dẫn ta ran ngoài sao? Con còn nhỏ mà, lỡ khóc ầm ĩ thì sao?”

“Các con đều cai sữa khi tròn mười tháng, yên tâm đi, ta nuôi lớn các con như vậy cơ mà.” Thẩm thị nói.

“Không phải đi xa nhà, với lại còn có nương cùng bà ngoại mà.” Lâm Khang Bình vuốt đầu Tử Tình, nói.

“Tỷ phu, các người đi đâu vậy? Có thể mang ta đi cùng không?” Tử Vũ tha thiết chờ mong.

Thẩm thị vừa vặn ngồi ở bên người Tử Vũ, tiện tay búng trán Tử Vũ: “Con cũng trưởng thành rồi, sao cứ nghĩ đến chuyện ra ngoài thế hả?”

“Không thể đáp ứng muội rồi, khó khăn lắm mới tìm được nơi thanh tĩnh, muốn ở cùng tỷ người hai ngày, người đừng đi theo mà thêm phiền.” Lâm Khang Bình cười nói.

Ngày hai mươi bảy tháng chín, sau bữa cơm chiều, Lâm Khang Bình liền dẫn theo Tử Tình ra ngoài, nói: “Bây giờ xuất phát, ngày mai người còn có thể ngủ nướng thêm, bằng không, sáng sớm ngày mai, chắc ông bà nội bọn họ đến cửa tìm chúng ta, để Lâm An đánh xe ngựa đưa bọn họ một chuyến, chúng ta vừa vặn tránh thoát bọn họ. Ta đã dặn dò a thổ cùng a thủy rồi.”

Tử Tình chọn hai bộ quần áo tắm rửa cùng nội y, rồi mới ra ngoài, Tử Tình cho rằng Lâm Khang Bình dẫn nàng đến Khang trang ở hai ngày, Khang trang có xây hai căn nhà mới ở chân núi phía Tây, mùa đông gần đến, Lâm Khang Bình định đi tìm vài cô nhi không nhà để đưa về đây, vừa cho bọn họ một căn nhà, vừa tìm vài người làm việc cho thôn trang của mình.

Lên xe ngựa, Lâm Khang Bình lấy mảnh vải che mắt Tử Tình lại, lúc xe dừng lại, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình xuống xe, sai Lâm Phúc sáng sớm một tối đón, cảm giác đi chưa được mấy bước, lên mấy bậc thềm, vào một cái nhà, Lâm Khang Bình buông nàng xuống, tháo mảnh vải, Tử Tình chậm rãi mở mắt, đây là

một căn nhà mới, tất cả tường đều làm bằng tảng đá, tất cả đều là sàn gỗ, mở ra cửa sổ lớn, rèm cửa làm bằng lụa thả sát đất, Tử Tình dạo một vòng, thăm dò kết cấu căn nhà, bên trong là một vườn hoa nhỏ, nhưng tối rồi nên Tử Tình không thấy rõ có loại hoa cỏ gì cả.

“Thích không? Tình nhi, đây là quà sinh nhật tặng cho ngươi, không phải ngươi nói muốn một căn nhà thật khác biệt để lâu lâu đến nghỉ ngơi sao. nơi này, về sau chỉ để đôi ta cùng đến, được không?” Lâm Khang Bình ôm lấy Tử Tình từ sau lưng.

“Được.”

“Đi, ta dẫn ngươi đến xem chỗ hai ta ở đêm nay, còn có cả phòng tắm.” Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình, vào một căn phòng ở giữa có đốt ngọn nến đỏ thắm, giường mới, gỗ lim được điêu khắc cẩn thận, màn che đỏ thắm, chăn gấm đỏ thắm, tất cả được trang trí như buổi tân hôn.

“Tình nhi, còn nhớ rõ không? Ta nói rồi, ngươi là tân nương cả đời của ta.” Lâm Khang Bình xoay mặt Tử Tình lại, nói, ánh mắt nóng bỏng truyền đến tin tức làm Tử Tình cúi đầu.

“Ta muốn tắm rửa trước.”

“Được, ta đi cùng ngươi.”

Ra khỏi cửa, chính là phòng tắm, một cái thùng gỗ lớn, còn bốc lên hơi nóng, mặt trên có nhiều cánh hoa hồng, Tử Tình chân trần đi đến, nói cái gì cũng không muốn để Lâm Khang Bình tắm cho.

Tắm rửa xong, Lâm Khang Bình dùng khăn tắm loại lớn bọc lấy Tử Tình, trực tiếp ôm đến trên giường, ổ chăn thật mềm mại, Tử Tình lật lên, thì ra là trải ba lớp chăn bông.

Lâm Khang Bình rửa mặt trở về, Tử Tình đang ngỡ ngàng không biết nghĩ cái gì, đột nhiên bị Lâm Khang Bình ôm, đang muốn nói chuyện, Lâm Khang Bình hôn mấy cái lên môi nàng, cắn vành tai nàng, mơ mơ màng màng nói: “Đêm nay tân nương của ta chỉ có thể nghĩ về ta.”

Kích tình qua đi, một đêm Tử Tình ngủ đến lúc đủ giấc mới tỉnh, nhưng không nhìn thấy sắc trời sáng hay tối, tấm màn che thì dày cộm, chung quanh lại là ván giường, y như một căn phòng ở nhỏ nhỏ.

Tử Tình vừa động, Lâm Khang Bình cũng mở mắt, nói: “Đừng vội rời giường, hôm nay chúng ta không trở về nhà, có thời gian là một ngày mà.”

Tử Tình nghe xong, tựa vào ngực Lâm Khang Bình, trong lòng cực kì thỏa mãn.

“Tình nhi, về sau có những ngày mà ta không ở bên cạnh ngươi, có thể hứa với ta là ngươi nhất định phải chăm sóc mình cho thật tốt, đừng để bị bệnh. Ngươi không biết ta lo lắng về ngươi và con bao nhiêu đâu. Trở về nhìn thấy ngươi sinh bệnh mà gầy yếu, ta rất rất đau đớn.” Lâm Khang Bình ôm chặt Tử Tình, nói.

“Được.”

“Còn nữa, về sau có chuyện gì khó xử, ngươi không cần để tâm vào chuyện vụn vặt, xử lý không được thì còn có ta mà. Về phần chuyện bên nhà ngươi, ta cũng không để bọn họ chịu thiệt gì, muốn nói thua thiệt, cũng là bọn họ thua thiệt chúng ta, cho nên, ta không thể bị khinh bỉ.”

Tử Tình biết Lâm Khang Bình vì chuyện lần trước Tử Tình sinh bệnh, nên bày tỏ, hẳn không biết khúc mắc của Tử Tình, cho nên nghĩ lầm là lần này cũng vì chuyện Xuân Ngọc làm tức giận.

“Ngươi yên tâm, ta về sau sẽ không để bản thân chịu tội.” Tử Tình cọ cọ trước ngực Lâm Khang Bình.

235. Chương 237: Thế Giới Của Hai Người

Hai người dậy, Lâm Khang Bình mở cửa cửa sổ, vừa rửa mặt xong, Lí thị nhà Vương Thiết Sơn xách hộp đồ ăn đến, bữa ăn sáng cùng điểm tâm, một người một chén nóng cháo, sau khi ăn xong, Lâm Khang Bình

kéo Tử Tình một vòng căn nhà, đúng là căn nhà toàn dùng tảng đá lớn làm nên, “Người xây phòng này từ khi nào vậy? Ta nhớ lúc cùng bà nội tới còn chưa có mà.”

“Bắt đầu xây từ lúc sau Đoan Ngọ, tảng đá không dễ tìm, mất chút thời gian, lúc đầu định làm bằng gỗ cơ, nhưng nghĩ chuyện lúc trước người ở nhà gỗ nhỏ, không có gì hay để ngạc nhiên, cho nên đổi thành tảng đá.”

Trong khu vườn hoa nhỏ còn đào cái hồ nhỏ, tựa như một cái sân nhà, bên cạnh có một gốc hoa quế, dưới tàng cây là một bộ bàn đá, đá cuội lót đường, trồng trọt lúa thừa mấy bụi hoa hồng.

Lâm Khang Bình lấy ra một bộ quần áo, ống quần bó sát người, để Tử Tình thay, “Suốt ngày bắt người ở nhà, hôm nay ta dẫn người vào núi chơi đùa, cũng không đi xa, núi đằng sau đây thôi.”

Tử Tình đến nơi này hơn mười năm, còn chưa tiến vào ngọn núi được nhiều lần, chỉ ở chân núi sau thôn nhặt củi thôi, lúc này nghe Khang Bình nói muốn dẫn nàng đi chơi, Tử Tình cực kì vui sướng.

Hai người thay xong quần áo, Lâm Khang Bình cầm theo mấy miếng điểm tâm, đi về phía cảnh cổng nhỏ Chanh viên, dọc theo đường đi, có thể thấy được đàn gà tìm sâu trong bụi cỏ để ăn, dê thì chậm rãi gặm cỏ, ngẫu nhiên có mấy con thỏ xuất hiện, thoát cái biến mất.

“Trong Chanh viên không chỉ có vườn trái cây, còn biến thành chỗ săn thú, ngoài dự đoán thật.” Tử Tình cười nói.

“Đúng vậy, đây đều là công lao của Tình nhi nhà ta, không bằng, chúng ta mua núi hoang phía sau luôn, lấy tên là Lâm uyển, nuôi nhiều động vật nhỏ, người thấy thế nào?”

“Theo ta thì nên mua chỗ bên Khang trang ấy, mở rộng diện tích Khang trang, bây giờ chúng ta không có hơi sức quản nhiều việc, mà cũng chưa tìm thấy người thích hợp.” Tử Tình nghĩ nghĩ nói, mua quá nhiều thì phải bận nhiều, Tử Tình cũng không nghĩ làm ra nơi săn thú, dù sao ở đây núi non trùng trùng điệp điệp, muốn săn thì dễ dàng mà.

Ra cổng nhỏ, chính là kia một mảnh núi hoang, chỉ có gốc tùng thấp bé và những bụi gai không biết tên, cỏ tranh không tới đầu gối Tử Tình. Lâm Khang Bình kéo tay Tử Tình, đi theo đường hẹp quanh co, vượt qua mảnh núi hoang, tiến vào một vạt rừng cây tùng, Tử Tình cũng hơi mỏi, đi không nổi, dù sao thân thể mình rất ít hoạt động nhiều.

Nghỉ tạm một hồi, hai người băng xuyên qua rừng tùng, đi thêm nửa canh giờ, Tử Tình thấy một dòng suối nhỏ, hai người tiến lại gần, bên dòng suối có cỏ tranh và những bụi gai rậm rạp. Lâm Khang Bình nói: “Chúng ta nghỉ tạm tại đây đi, không đi sâu vào nữa, thứ nhất là quá xa không an toàn, thứ hai là thân thể người không chịu nổi.”

Tử Tình gật đầu đáp ứng, một thân mồ hôi, dính dính ẩm ẩm, hai người tìm một khối đá lớn, ngồi xuống, Tử Tình vươn tay xuống suối nước, rất lạnh lẽo. Lâm Khang Bình nói: “Đáng lẽ nên dẫn người tới đây vào mùa xuân, lúc đó hoa đỗ quyên nở đầy khắp núi đồi, chắc chắn người sẽ thích.”

Tử Tình hình như cũng có chút ấn tượng, lúc mình còn ở nhà cũ, ngọn núi phía nam có một loại cây, hình như gọi là cây lịch gì gì đó, còn gọi là cây sam, có thể vò lại, vắt lấy nước, rồi chờ nó đông lại, ăn cũng không tệ lắm, không biết nơi này có không nữa, Tử Tình hơi có chút ấn tượng, cây sam không lớn, thân leo, màu xanh biếc, kéo Lâm Khang Bình đứng dậy, nói: “Chúng ta đi tìm xem có quả dại có thể ăn được, còn nữa, ta nhớ lúc nhỏ nhị ca ra ngoài nhặt củi, lâu lâu lại nhặt được vài trứng gà rừng, không bằng chúng ta cũng thử xem.”

Nói xong Tử Tình liền đem hình dạng của cây sam nói ra, Lâm Khang Bình nói: “Người nói cái loại đậu hủ xanh xanh chứ gì, ta ăn qua rồi, chợ phiên có bán mà, chắc tại người không để ý thôi, còn muốn tìm cây thì phải đi sâu vào rừng nữa cơ, chỗ này khó có lắm. Nhưng trứng gà rừng thì chúng ta có thể tìm thử.”

Hai người các cầm một cành cây, hai người lần tìm trong bụi cỏ bên dòng suối, thật đúng là tìm được mấy ổ gà rừng, càng làm Tử Tình ngạc nhiên là có cả gà rừng bay ra từ trong ổ, Lâm Khang Bình cứ nhiên ném cành cây trúng được hai con gà.

Tử Tình vui vẻ chạy tới, nhặt lên, có một con còn sống, nhảy nhót vài cái rồi chết, “Suốt ngày luôn nói người có võ công, hôm nay mới nhìn thấy được, chỉ cần một cành cây nhỏ đã giải quyết được gà rừng, nếu gặp thỏ thì sao?”

“Lát nữa nếu có con thỏ chạy tới, ta để cho người xem.” Lâm Khang Bình thấy Tử Tình vui vẻ, không để ý đến chuyện giết gà dùng dao mổ trâu (ý là tài lớn mà dùng vào việc nhỏ).

Lâm Khang Bình tìm mấy cành cây nhỏ, một tay kéo Tử Tình, đi lên núi, cuối mùa thu, ngọn núi vẫn là có mấy phần mát mẻ, ánh mặt trời xuyên thấu qua tán lá cây, cây phong đỏ chót màu lá, lóe ra ánh sáng, nơi nơi có lá đỏ rụng xuống, người ta hay nói lá rơi mùa thu gợi nhớ về sự tương tư và nỗi nhớ, trước kia Tử Tình hay kiếm mấy cái lá phong to để Lưu Sầm ký tên lên đó, bây giờ nhìn lại cảnh này, trong lòng Tử Tình lại không tiếc nuối, có Lâm Khang Bình ở bên cạnh, Tử Tình ngẩng đầu nhìn hán, cười cười.

Đến giữa sườn núi, Lâm Khang Bình ngẩng đầu nhìn trời, xem giờ nào rồi, không vào núi tiếp nữa, nói: “Chúng ta nghỉ tại đây đi, lát nữa còn xuống núi.”

Hai người ngồi trên chiếu, Tử Tình tựa vào người Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình lấy tay ôm Tử Tình, để Tử Tình dựa vào càng thoải mái, Tử Tình nhàn rỗi nên cầm tay hán mà xem, trên tay có một lớp chai thật dày, Tử Tình hỏi: “Vết chai này của người là do vật gì làm à?”

“Không có gì, luyện công nên bị vậy đấy mà.”

Đang nói, Lâm Khang Bình rút tay ra khỏi tay Tử Tình, cầm lấy một hòn đá nhỏ, bắn đi, đánh trúng một con thỏ, Tử Tình cười nói: “Chiêu này gọi là ném ám khí.”

Tử Tình không hứng thú với những con vật có lông lấm, nên Lâm Khang Bình tự mình đi nhặt, nói: “Được rồi, gà rừng có, con thỏ cũng bắt được, hôm nay thu hoạch khá khá rồi, chúng ta xuống núi đi.”

Tử Tình nhặt mấy tảng đá, thấy Lâm Khang Bình mỉm cười nhìn nàng, cười nói: “Ừ, lúc xuống núi, nếu chúng ta may mắn thì còn có thể có thêm thu hoạch, cho nên, ta muốn chuẩn bị vũ khí trước cho người.”

Đáng tiếc ra khỏi rừng tùng cũng không gặp được thỏ hoang, nhưng lại bắt thêm được hai con gà rừng, không uổng phí công sức Tử Tình nhặt đá.

“Khang Bình, nếu có một ngày chúng ta nghèo đi, người săn thú cũng có thể nuôi sống cả nhà chúng ta rồi.” Tử Tình vẻ mặt sùng bái nhìn Lâm Khang Bình.

Lâm Khang Bình sủng nịch nhéo nhéo mũi Tử Tình, cười cười.

Hai người về tới Chanh viên vào lúc hoàng hôn, Tử Tình muốn trực tiếp về Tình viên, tại vì có nhiều đồ như vậy mà. Đáng tiếc, Lâm Khang Bình không đáp ứng.

Lí tẩu thấy bên này có tiếng động, liền đưa cơm đến, nói: “Đông gia, cam đã chín, nên hái xuống.”

“Đúng rồi, vườn trái cây của chúng ta trồng cam đầu tiên, không nói thì ta đã quên mất tiêu rồi.” Tử Tình nói xong, kéo Khang Bình đi ra ngoài, lí tẩu dẫn đường ở phía trước.

Lần trước Tử Tình đến thì nhớ được có chừng một trăm cây cam nở hoa, lúc này, dưới ánh chiều, nhiều dây cây ăn quả xếp thành hàng, cành trĩu trái, vàng xanh đan xen nhau, trông rất đẹp mắt, Tử Tình mặt mày hớn hớn, đáng tiếc, vóc người Tử Tình hơi thấp, với không tới cây ăn quả.

Lâm Khang Bình rón người là hái được vài trái, Tử Tình dùng quần áo hứng, chia vài trái cho Lí tẩu.

Cơm chiều xong, Tử Tình ăn cam, cảm thấy vẫn chênh lệch rất nhiều so với cam ở hiện đại, hơi chua, nhưng so với cây ăn quả ở nhà mẹ đẻ Tử Tình thì hơn một chút, ở thời đại này cũng coi như hiếm có, lúc mừng năm mới lấy ra giải ngầy rất được.

“Sáng mai tìm bọn Lâm An đến hái cam.” Tử Tình nói.

“Yên tâm đi, có ta mà, ta muốn hỏi người một câu, hôm nay có vui vẻ không?” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình ngồi trên tháp.

“Vui vẻ, nhưng không biết Duệ nhi thế nào nữa?” Tử Tình nhớ tới con.

“Ô, không phải đã nói là người chỉ có thể nghĩ đến ta à. Lát nữa nước nấu xong, ta hầu hạ người tắm rửa.” Lâm Khang Bình vuốt ve mặt Tử Tình.

Lúc hai người đang nùng tình mật ý (tình ý ngọt ngào sâu đậm), thì lão gia tử bọn họ từ Yến thôn trở về, Điền thị cùng lão gia tử mặt sụ như mướp đắng, Chu thị nhịn không được ý cười.

“Hai đứa con trai, một đứa làm việc trong nha môn An Châu, một đứa là tú tài, trong nhà có con còn ở kinh thành chờ làm quan, thế mà không ai ra mặt.”

Điền thị có chút oán trách Tăng Thụy Khánh Tăng Thụy Tường không hỗ trợ.

“Nương, không phải là ta không muốn giúp đỡ, mà là việc này vốn do Xuân Ngọc cùng đại muội phu không đúng, ta giúp thế nào? Ta dựa vào cái gì để giúp?”

Lúc này Tăng Thụy Tường cũng chán nản, muội muội của mình vì mấy lượng tiền bạc mà cái gì cũng có thể làm ra được, xem ra, về sau phải cách bọn họ xa một ít, có thể đoạn giao thì càng tốt.

“Đúng vậy, nương, tướng công chỉ là thư sinh, đi vào cũng sẽ bị đánh. Dưới loại tình huống này, ai còn có thể tỉnh táo để nghe người biện minh? Chẳng lẽ người muốn con mình bị đánh luôn à.” Thẩm thị thấy Điền thị nói không xuôi tai, liền phụ họa tướng công vài câu.

Tăng Thụy Tường bị Xuân Ngọc ép buộc quá nhiều nên sự nhẫn nại cũng thương tiếc đã hết lâu rồi. Còn nữa, lão gia tử cùng Điền thị đến nông nổi này mà còn không truy cứu lỗi của Xuân Ngọc, lại trách cứ hai người con trai không ra mặt kịp thời, trái tim Tăng Thụy Tường thật đau đớn. Đương nhiên, lúc này lão gia tử cùng Điền thị còn không biết ý tưởng trong lòng Tăng Thụy Tường, đợi đến sau này mà biết thì hối hận đã muộn.

Lúc đó, Điền thị nghe nói Thẩm thị xong, lại nghĩ đến việc nếu có Lâm Khang Bình ở đó thì tốt rồi, Lâm Khang Bình người cao ngựa lớn (to cao khỏe mạnh), nghe nói, hấn biết võ công, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ đến việc tới nước này là do ai hôm nay phong ba là vì ai.

Trong lòng Điền thị đang nghĩ tới Lâm Khang Bình thì Lâm Khang Bình đã ôm Tử Tình lên giường, buông xuống màn che.

236. Chương 238: Tiệc Cưới Bị Đập

Ngày kế, Lâm Khang Bình dẫn Tử Tình về Tỉnh viên, Thư Duệ vừa thấy Tử Tình, miệng chu lên, lập tức khóc òa, vừa khóc vừa cọ cọ ngực Tử Tình, Tử Tình đã uống thuốc ngưng sữa, đứa nhỏ thấy dụi lâu thế mà không được bú như bình thường, khóc càng to, Tử Tình đành phải bưng chén sữa dê mà Tiểu Lam đã chuẩn bị sẵn, cho con uống mấy ngụm.

Lâm Khang Bình phái Lâm An đi mời Thẩm thị bọn họ đi lại ăn gà rừng cùng thỏ hoang, Lâm An cười hi hi nói: “Gia, nãi nãi, hôm qua hôn lễ nhà đại cô của phu nhân bị đập, các người không biết có bao nhiêu náo nhiệt đâu, mấy người ca ca nhà tân nương rất bực hân (mạnh mẽ + bạo lực), nhà đại cô phu nhân coi như là gặp phải đối thủ.”

Lâm An đi theo Tử Tình cũng hai năm, tự nhiên biết một nhà Xuân Ngọc làm người thế nào, hơn nữa Lâm Khang Bình còn cố ý dẫn dõ bọn họ, một nhà Xuân Ngọc đến không cần báo, trực tiếp đuổi đi. Cho nên, mới có thể phá lệ mà nói về chuyện chủ tử cho Tử Tình. Đáng tiếc, Tử Tình một lòng đặt trên người đứa nhỏ, không chú ý tới ‘quả thật bị đập’ của Lâm An.

Lâm Khang Bình liếc mắt Lâm An một cái, cũng chưa nói cái gì, Lâm An gãi gãi đầu, hiểu được, vội chạy.

Tử Tình thấy ánh mắt Khang Bình, cười nói: “Vẫn là một đứa nhỏ mà, người tội gì phải hù dọa hấn?”

“Đã không nhỏ rồi, làm hạ nhân kiêng kị nhất chính là bàn luận chuyện của chủ tử, trở thành thói quen thì khó mà phòng chuyện nhà bị đồn ra bên ngoài, chưa biết chừng cái gì nên hay không nên nói đều bị bên ngoài biết hết. Về sau có mua người, chả nhẽ không lập ra chút quy củ (quy định chung có từ lâu)?”

Tử Tình nghĩ cũng phải, nên buông xuống đề tài này, nhưng đối với chuyện Lâm An nói thì có vài phần hứng thú, mặc kệ nói như thế nào, có thể nhìn thấy nhà Xuân Ngọc chịu thiệt, đó là một việc luôn làm nàng vui vẻ.

Cũng may không lâu sau, Thẩm thị cùng Hà thị, Tử Vũ đi lại, Thẩm thị vào cửa, khuôn mặt còn có vài phần buồn bực, Tử Tình vội tiếp đón các nàng vào phòng phía tây, ngồi trên giường la hán (*), uống chút nước trà, phái Tử Vũ đi ra ngoài làm chuyện khác, Thẩm thị mới đem chuyện hôm qua nói ra.

Hôm qua hôn lễ nhà Xuân Ngọc, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đi dự. Từ đầu năm, Thẩm thị bắt Tử Vũ ở nhà, ít khi ra ngoài, thứ nhất là Tử Vũ đã lớn. Thứ hai là khuôn mặt vóc dáng đứa nhỏ cũng tốt, không kém Tử Tình là bao, sợ người ngoài thấy lại không có ý tốt mà nhớ thương.

Thì ra là quả thật nàng dâu Tam Mao đã mang thai. Yến Nhân Đạt cùng Xuân Ngọc đình ninh là nhà gái cũng chỉ có thể gả cho Tam Mao, bằng không sẽ chờ bị thân bại danh liệt gia tộc, cho nên, lúc đầu đã nói rõ là hai mươi lượng bạc làm sính lễ, Yến Nhân Đạt tự nhiên không chịu bỏ ra, qua loa thấy năm sáu lượng bạc gì đó tới cửa, cho rằng nhà gái bắt luận như thế nào cũng không thể để thanh danh quét rác, phải ngâm đắng nuốt cay xuống.

Ai ngờ, nhà gái căn bản không nuốt, quyết định chủ ý không lên kiệu hoa, muốn mất mặt thì cả hai nhà cùng mất, dù sao Yến gia còn có vài cái đệ đệ muội muội chưa thành thân, nếu không sợ đứa nhỏ phía dưới không thể có việc hôn nhân tốt thì hai nhà cũng chìm như nhau luôn.

Cũng may hai thôn cách không xa. Tứ Mao chạy về nhà cầu cứu, Yến Nhân Đạt chết sống không đồng ý lấy bạc ra, reo lên: “Có bản lĩnh thì nó đừng gả. Xem ai chịu thiệt.” Tứ Mao đành phải chạy về Trần thôn, nhảu dùm ý của Yến Nhân Đạt.

Chờng qua một canh giờ, Tứ Mao lại chạy về nhà, nói ca ca nhà gái nhảu, sính lễ ít, nhà gái tuyệt đối không lên cỗ kiệu, không tin cứ chờ mà xem.

Thời gian nháo nhảng lên một cái liền đi qua, nếu không lên kiệu hoa, thì phải chờ đến trời tối bái đường, cuối cùng vẫn là Điền thị chịu không nổi, nhổ trâm cài bằng bạc trên đầu xuống, lúc chúc thọ Thu Ngọc đưa trâm, còn có vòng tay bạch ngọc Tử Tình tặng, cùng với nhảu vàng Trần thị tặng, đây đều là những thứ Điền thị hay đeo trên người để giữ thể diện, tất cả đều lấy xuống. Tứ Mao cầm lại, nhanh chóng đỡ nhà gái lên cỗ kiệu.

Kết quả, đồ ăn tiệc cưới thật sự thối nát, không có lấy một món chính, Yến Nhân Đạt lại cảm thấy mình bị lừa, nên cố ý chậm trễ nhà gái, cuối cùng mấy ca nhà gái xóc ngược bàn ăn, đánh nhau tại trận.

Người trong thôn vốn bất mãn với cả nhà Yến Nhân Đạt, cũng không mấy ai đứng đắn tiến lên hỗ trợ khuyên can, vài vị ca ca nhà gái tức giận Tam Mao lừa gạt muội của bọn họ, đem tức giận phát lên người Tam Mao, buồn cười là chân Tam Mao còn chưa khỏi hằn, vốn là khắp khiêng đi đón tân nương, giờ lại thêm một mớ vết thương mới.

Náo loạn gần cả một canh giờ, đến cùng vẫn là lí chính của Yến thôn chịu không nổi, kêu gọi mọi người trong thôn, giải quyết trường hợp, trấn an cảm xúc nhà gái, chờ cục diện hỗn loạn này yên ổn xuống, Tăng Thụy Tường và Tăng Thụy Khánh đều thu xếp về nhà.

“Buồn cười là lúc chúng ta về nhà, bà người còn ngồi trên xe nhắc tới chuyện cha người cùng đại cha không ra mặt. May mà hai người không đi, bằng không, chỉ sợ sẽ bắt Khang Bình ra mặt ngăn bọn họ ấy chứ.” Thẩm thị nói.

“Xuân Ngọc thật đúng là càng sống càng hồ đồ, cũng không thấy nhà người ta nói đúng à, phía dưới còn vài đứa nhỏ chưa đính hôn, chuyện này truyền ra, ai dám vào cửa nhà nàng, nữ oa nhà nàng nhà ai dám nhận? Ta sống hơn bảy mươi năm, đúng là lần đầu tiên thấy cái kiểu người như vậy, theo ta, cô gia vẫn nên ít qua lại với bọn họ, không lại làm thanh danh của chúng ta nhiễm bẩn.” Hà thị nói.

“Lời này của bà ngoại ta thích nghe, về sau, chúng ta đoạn giao cùng nhà đại cô đi, dù sao Khang Bình cũng nói rồi, cửa nhà bọn họ chúng ta tuyệt đối không vào, về sau, bọn họ tới nhà của ta, ta cũng không định để cho bọn họ vào cổng, dù có việc vui gì thì nhờ người tặng một phần lễ đi.” Tử Tình nói.

“Không cần khuyên ta đâu, chỉ sợ trong lòng cha con đã suy nghĩ cẩn thận rồi.” Thẩm thị nghĩ đến vẻ mặt hôm qua của Tăng Thụy Tường, nói.

Nói thêm vài chuyện, đã đến giữa trưa, Tăng Thụy Tường vào cửa: “Tử Tình, nhà ngươi mời ai mới lạ vậy? Đi đến học đường bảo ta ăn cơm, nói nửa ngày, nói ăn cơm uống cơm, làm ta chẳng hiểu mô tê gì, không biết còn tưởng tiểu tử này từ nơi nào đến quấy rối đây, may mà quần áo hần mặc nhìn quen mắt.”

Tăng Thụy Tường vừa nói, Thẩm thị cũng cười: “Đúng rồi đó, sáng sớm hôm qua, cha cùng nương đi lại tìm Tử Tình, hai người gọi là A Thổ A Thủy gì đó không chịu cho bọn họ vào cổng, nói nửa ngày, cha mẹ cũng không nghe hiểu gì, chỉ nghe cái gì mà gà mái gà trống, nương mắng hai bọn nó một lúc lâu, đứa nhỏ này cũng nghe không hiểu, chỉ xua tay. Sau này may mà Lâm An đi ra giúp đỡ giải thích vài câu.”

“Ta thấy đứa nhỏ này giương mắt nhìn đứa nhỏ trong học đường, chắc cũng muốn biết mấy chữ, không bằng, người bảo bọn Lâm An không có việc gì thì dạy bọn hần. Có thể học được vài chữ, tương lai làm việc cũng tiện, biết đâu có ngày lại có chỗ để dùng thì sao.” Tăng Thụy Tường nói.

Vấn đề này Tử Tình đúng là không nghĩ tới, vài gã sai vặt này cũng không thể luôn làm người gác cổng, giống như Lâm An Lâm Phúc, lớn lên, nếu trung tâm đáng tin cậy, đương nhiên sẽ đi làm những việc tốt hơn, huống chi tương lai gia nghiệp của cả nhà mình càng làm càng lớn, trợ thủ đắc lực tự nhiên là cần càng nhiều càng tốt.

Tăng Thụy Tường vừa nói, Lâm Khang Bình cũng hiểu rõ vấn đề, cười nói: “May mà là cha nhắc nhở, chúng con thật sự là không nghĩ tới việc này. Về sau, mỗi ngày để bọn họ học nhận biết mười chữ.”

Sau khi ăn xong, Tăng Thụy Tường bọn họ cáo từ, Lâm Khang Bình mang theo Lâm An Lâm Phúc qua Chanh viên hái cam, đào hằm, đan giỏ trúc, bận rộn hết hai ba ngày mới xong, ngay cả chỗ cam nhà Thẩm thị cũng thu hoạch luôn thể, chỉ còn chờ qua một tháng nữa sẽ đưa đi kinh thành.

Khang trang, đậu xanh cũng đã thu dọn sạch sẽ, Tử Tình hạch toán một chút, một mẫu tầm được một trăm năm mươi cân, một cân đậu xanh có thể bán được bảy văn, hơn nữa mùa xuân đã trồng ngô, đậu tương, hơn hai trăm mẫu hoang này năm nay thu vào đạt tới gần ba trăm lượng bạc, sang năm lại làm thêm nữa thì có thể thu hồi vốn.

Tăng Thụy Ngọc cũng nói, đậu xanh trồng ở ruộng tốt có thể đạt tới hơn ba trăm cân, mảnh hoang mà Tử Tình mới quản lý hơn một năm, có thể đạt tới trình độ này, đã rất tốt.

“Năm nay lại trồng cải dầu vụ đông, đầu xuân sang năm, trực tiếp xới đất, sau đó bón nhiều phân chuồng, rồi trồng một vụ ngô, nhìn xem sản lượng ngô có thể đề cao bao nhiêu, mùa đông sang năm, chắc là chúng ta có thể trồng tiểu mạch rồi.” Tử Tình nói.

“Ừ, cam ở Chanh viên thu được tầm bảy tám chục sọt, một sọt có thể bán được sáu trăm văn, thu được tầm năm mươi lượng bạc.” Lâm Khang Bình nói.

Vợ chồng hạch toán một chút, mua đất vẫn có lợi nhuận, nhất là mua hoang, phí tổn không cao, ba năm sẽ lấy lại vốn về, chứ những mảnh đất tốt đều bị người khác khai hoang rồi, Tử Tình chỉ có thể mua những mảnh dựa vào chân núi.

Mấy ngày nay, Lâm Khang Bình rảnh rỗi, luôn chạy vào An châu thành, mỗi ngày đều có thể dẫn về một hai đứa nhỏ ăn mày, trực tiếp đưa đến Khang trang. Lại từ chỗ mẹ mìn mua hai bà tử, tầm bốn mươi tuổi, không có con, một người phụ trách cơm canh ở Khang trang, một người phụ trách làm quần áo.

Một tháng, Lâm Khang Bình mang về được mười nam hài, lớn nhất là mười lăm tuổi, ít nhất mới bảy tuổi, mặt khác còn có sáu tiểu nha đầu, lớn nhất mười hai tuổi, ít nhất bốn tuổi, cứ như vậy, bên Khang trang bắt đầu náo nhiệt lên, hai căn nhà đều đã chật cứng người.

Tử Tình không có ra ngoài, nhưng viết bản khế ước quy định của Khang trang.

Một, hòa thuận ở chung, thân như một nhà.

Hai, giúp đỡ lẫn nhau, kính già yêu trẻ.

Ba, mỗi ngày đều xuống đất làm việc, học cách chăm sóc cây, một năm sau mỗi người phân vùng mà quản lý, mẫu đất của ai có sản cao nhất, thưởng ột điều tiền (1 lượng), thứ hai thưởng tám trăm văn, thứ ba thưởng năm trăm văn.

Bốn, nghiêm cấm dùng mảnh khoe để trốn việc, làm việc giúp nhau không được phàn nàn so sánh. Nếu không, sẽ đuổi ngay lập tức.

Năm, nghiêm cấm trộm cắp, nếu phát hiện sẽ đuổi ngay lập tức.

Lâm Khang Bình thấy vậy, nói: “Thế này rất tốt, không có quy củ thì khó có thể làm nên chuyện, kị xong khế ước, không nghe lời thì không thể giữ, cũng không thể để một con chuột mà làm hỏng cả mảnh ruộng tốt. Về sau người của chúng ta sẽ càng ngày càng nhiều, nếu ngay từ đầu mà không để ý tốt, về sau người không nghe lời quậy banh chành, chúng ta còn phải dỗ bọn họ à?”

Phần khế ước này, Lâm Khang Bình tự mình cầm đến Khang trang, đọc ba lần, dán lên trên cửa, tất cả người mà Lâm Khang Bình tìm đến đều là người không nhà để về, ở bên ngoài lưu lạc mấy năm nay, vừa đến Khang trang, không những có thể ăn cơm no, chủ nhà còn phát quần áo mới, cho nên tất cả đều không có ý kiến liên ký khế bán mình cùng khế ước quy định.

237. Chương 239: Trưởng Phòng

Chuyện bên Khang trang vừa yên ổn, Lâm An làm tổng quản Khang trang, mỗi ngày đều phải đến đó xem xét việc lớn việc bé, nhưng trong lòng Lâm An vẫn là rất vui vẻ, mười bảy tuổi đã được làm tổng quản mà.

Thời gian nháo lên một cái đã đến cuối năm, mỗi ngày Lâm An báo lại danh sách chi tiêu, bên Khang trang mua thêm nông cụ, trâu, sọt, đồ dùng cá nhân, tiền tiêu vật hàng tháng, mỗi ngày chi tiêu, những chuyện rất vụn vặt.

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình thương lượng việc này, Lâm Khang Bình nhìn Tử Tình nhú mày, nghĩ nghĩ, nói: “Không bằng chúng ta dựng một trưởng phòng ở bên Khang trang để tự hạch toán riêng, trước kia Văn gia có một tòa, hơn 10 người quản sự thu chi, chúng ta không có gia sản lớn như vậy, nhưng vẫn có thể xây một trưởng phòng ở Khang trang, sau này có nhiều người đến, cần tiêu tiền nhiều nơi, cũng không thể có chuyện tốn chút bạc cũng tìm đến chỗ chúng ta. Người thấy sao?”

Tử Tình vừa nghe, lập tức cười nói: “Do ta hồ đồ, sau này trồng lúa mạch, khoai lang, khoai tây, cố gắng thêm thì chúng ta sẽ mở xưởng làm chút gì đó, cũng nên xây một cái trưởng phòng, dùng những thứ Khang trang sản xuất để nuôi người trong Khang trang, cuối năm hạch toán một lần là được.”

Chờ đến khi trồng vài trăm mẫu lúa mạch, Tử Tình có thể mở một công xưởng mì sợi, khi mình trồng vài trăm mẫu khoai lang cùng khoai tây, Tử Tình có thể mở công xưởng fan (mì tôm thì phải), triều đại này không có fan, nghĩ đến mấy việc này, xây trưởng phòng là điều tất yếu, nhưng mà, tuyển người cho trưởng phòng làm Tử Tình đau đầu, một là đáng tin cậy, hai là thận trọng, tiểu dưỡng Chú Văn Giang khẳng định là không thể dùng được, sẽ nhanh chóng đuổi đi.

Lâm Khang Bình cũng là phát sầu về việc tuyển người, nói: “Ta thấy con trai Lí tẩu - Vương Hỉ Đức cũng biết chút số học. Ta thấy hắn làm danh mục ở Chanh viên, chỉ là tuổi còn nhỏ, không thể làm việc lớn được.”

Tử Tình nghĩ nghĩ, cũng nên tìm hai người, kế toán ở hiện đại đều là một người quản sổ sách, một người quản tiền mặt, hai người còn có thể dò xét lẫn nhau, Tử Tình cũng chọn được một người, nói: “Nhà nhị cữu ta có biểu ca Tân Phúc, hình như đã từng làm trưởng phòng ở đâu đấy rồi. Người đi một chuyến tìm hắn, để hắn đến đây, chúng ta ra tiền công cao hơn bên kia một phần. Đúng rồi, Khang trang có thêm hai căn nhà, bảo hắn dẫn theo biểu tẩu cùng đứa nhỏ đến, bao ăn bao ở.”

“Người nhà bên ngoài của người tương đối đáng tin, ta ra ngoài hỏi thăm về việc hần làm đã rồi tính sau, nhân phẩm người ở trưởng phòng rất quan trọng.” Lâm Khang Bình nói.

Hai vợ chồng đang ở trong này thương lượng chuyện trưởng phòng. Một nhà Thu Ngọc chuyển vào nhà mới cũng được chút ngày, mãi không thấy Lâm Khang Bình đến tìm Chú Vân Giang đi làm việc, Chú Vân Giang lại hỏi thăm, Khang trang có thêm hơn mười người, vừa có bà tử nấu cơm vừa người làm quần áo, Chú Vân Giang nói Lâm An làm quản sự của Khang trang. Chỉ sợ sẽ cần thêm một người ghi chép tính toán.

Thu Ngọc vừa nghe, làm sao có thể ngồi yên ở nhà, vội dẫn theo Uyển Tình vào Tình viên.

Tử Tình vừa vặn đang phơi chăn, khó khăn lắm mới được ngày trời trong, mọi thứ đều phải lấy ra phơi, nhất là áo bông, áo choàng, chăn, đệm, màu sắc rực rỡ cả một khu vườn, Thư Duệ thấy vậy, hai tay không ngừng vươn ra, muốn giựt xuống để sờ, làm Tiểu Thanh Tiểu Lam cười không ngừng.

Lúc này, A Thổ đi vào, nói Thu Ngọc đến, Tử Tình vội ôm Thư Duệ đến ngoại viện, trực tiếp dẫn Thu Ngọc vào Tây ốc, đem Thư Duệ đặt lên giường la hán, Uyển Tình hơn Thư Duệ ba bốn tháng, đã biết đi, hai hài tử tự mình chơi, Tử Tình không thể không thừa nhận Thu Ngọc giáo dục con tương đối tốt, đứa nhỏ nhỏ như vậy nhưng không quậy không khóc, cũng không đánh người, còn biết đem đồ trong tay tặng cho Thư Duệ.

Thu Ngọc cười nói: “Tử Tình, mấy tháng không tới nhà người, khi nào đổi người gác cổng vậy, nói chuyện thì khó nghe, giọng nói nơi nào? Trước kia Lâm An lắm phúc không làm tốt à?”

Tử Tình đoán được ý đồ của Thu Ngọc, cũng cười hì hì trả lời: “Không phải mua, mà là Khang Bình dẫn về từ Việt thành, vừa vặn Lâm An lắm phúc cũng lớn, Khang Bình nhà ta nói là để bọn họ làm việc khác, cho Lâm An làm quản sự Khang trang, để chúng ta đỡ phải quan tâm không ít chuyện, cũng đỡ phải để tiểu dưỡng mỗi ngày lại đi một chuyến, ở nhà yên ổn mà làm việc, tiểu cô, người không phải nói là đã nghĩ đến việc mua vài mẫu hoang và trồng thêm nhiều thứ à, lúc này hợp nè.”

Thu Ngọc nghe xong vừa há mồm miệng, lại khép lại, nghĩ nghĩ nói: “Khang trang lớn như vậy, người lại mua những người này, mỗi ngày không ít việc vặt nhỉ, theo ta thì không bằng người muốn dưỡng người làm người chuyên môn ghi chép chi tiêu đi, người đỡ lo lại còn yên tâm nữa, tội gì phải để mình quan tâm mọi chuyện, Tình viên cũng đủ để mệt rồi mà. Khang Bình lại thường xuyên đi xa.”

Tử Tình cười cười, nói: “Tiểu cô, lời này sai rồi, Khang Bình nói, đã mời con của Vương Thiết Sơn làm ghi chép, hần cũng đọc sách được vài năm, ta thì không quan tâm mấy chuyện này đâu, Khang Bình nói là không để ta trông nom chuyện của Khang trang, trưởng phòng và quản sự thì hần đều đã an bài xong, còn ta thì chỉ mỗi việc ở Tình viên đã mệt rồi.” Tử Tình nói xong còn cố ý duỗi thắt lưng.

Thu Ngọc nghe xong, không biết nói cái gì cho phải, lúc này, Tiểu Thanh bưng trà cùng bánh đi lên, rót nước trà ra, cũng không đi, mà ngồi ngay một bên đùa đứa nhỏ, làm hai hài tử cười to, Uyển Tình cùng Thư Duệ thậm chí lấy tay chạm vào Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh nghiêng ly nước, làm ống tay áo của Thư Duệ cùng Uyển Tình bị ẩm một chút, vội chuyện bé xé to hô: “Nãi nãi, nô tì đáng chết, lại làm tiểu thiếu gia cùng biểu cô nương bị vậy bẩn, hôm nay sắc trời lại lạnh, nếu bị cảm thì sao, không bằng, nô tì đem tiểu thiếu đi thay quần áo.”

Tử Tình nhin cười, nói: “Tiểu cô, người cũng trước dẫn Uyển Tình về nhà thay quần áo đi, đứa nhỏ nhỏ như vậy, cảm lạnh rất phiền toái.”

Thu Ngọc đành phải cáo từ, muốn nói cái gì, há miệng thở dốc, nhưng vẫn rời đi. Thu Ngọc vừa đi, Tiểu Thanh nhanh chóng ôm Thư Duệ đi thay quần áo, Tử Tình cùng đi theo: “Người giả thần giả quỷ cái gì, ta dễ dàng đoán được, người cho là tiểu cô của ta không biết à? Cần thận ngày nào đó nàng tìm cái có để động tới người đấy.”

“Sao có thể chứ? Ta đâu phải người của nàng, ta là người của Tình viên, gia đã nói rồi, không cần biết là ai cảm nãi nãi tức giận. cứ đuổi người đi cho rảnh, có chuyện gì thì gia chịu trách nhiệm.” Tiểu Thanh lắc đầu cười nói.

Tử Tình bảo: “Gia các người bảo các người đi giết người thì người cũng đi à?”

“Gia sẽ không nói vậy đâu, người xem, A Thổ A Thủy cũng rất thông minh lanh lẹ, biết được chuyện không thể tùy tiện dẫn người vào, nếu gia bảo không cho vào thì trực tiếp dùng tiếng Việt thành mà đáp, nói gì hỏi gì cũng không hiểu, gia không chỉ rõ thì cũng biết qua ngỏ lời một tiếng, cho chúng ta thời gian, bằng không, cô phu nhân vào nhĩ môn, nhìn quần áo khắp sân, e là còn muốn thêm gì nữa đấy.” Tiểu Thanh cười nói.

Tiểu Lam vừa vặn đi đến, nói: “Người làm có chút việc như vậy thôi mà nói ra đủ mọi chuyện nhĩ, cẩn thận gia biết sẽ thu thập (dạy dỗ) người đấy, có công phu nghiên rằng (lẻo mép, nói nhiều), còn không nhanh đến giúp ta, nhà kho còn chưa sửa sang xong đâu.”

Tử Tình vừa nghe lời này, nói: “Chả nhẽ gia các người nói cái gì cũng đúng à? Không ngờ lời của ta lại chẳng có chút trọng lượng nào? Ta để làm vật trang sức thôi hả?”

“Nãi nãi, làm sao ngài có thể làm đồ trang sức chứ, ngài chính là bầu trời của chúng ta, ngài mà thiếu một cọng tóc, gia sẽ đau lòng nửa ngày, ngài mà có sơ xuất gì, gia sẽ lột da chúng ta mất.” Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam cùng cười.

“Được lắm, không có việc gì lại dám lấy ta ra để giễu cợt, nếu hôm nay không thu thập các người, ta sẽ làm không phải chủ tử của các người.” Tử Tình vừa nói xong, Lâm Khang Bình vào cửa.

“Người muốn thu thập ai? Ai dám không nghe lời, trực tiếp nói với ta, phái người đi bán.” Lâm Khang Bình hỏi.

Tử Tình vừa nghe vui vẻ, vỗ tay cười nói: “Còn có thể là ai chứ, không phải là hai gian tể người an bày ở bên người ta à, xem người có bán được không?”

Tiểu Thanh Tiểu Lam vừa nghe, vội bày ra khuôn mặt đau khổ, Tiểu Thanh nói: “Gia, nãi nãi nói đùa thôi, chúng ta nào dám không nghe lời nãi nãi nói chứ? A, tiểu thiếu gia đói bụng, chúng ta mang tiểu thiếu gia đi ra ngoài ăn một chút.” Nói xong hai người bế đứa nhỏ chạy như bay.

Bên này Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, trêu tức nói: “Nếu ta thật sự bán hai người đó, khi đấy người đừng khóc nhè nhè, nếu luyến tiếc, thì ta cũng không có khả năng tìm về hai người tương tự như vậy được.”

Tử Tình nghe xong véo eo Lâm Khang Bình: “Ai nói ta sẽ khóc nhè, đến lúc đó ta bán người luôn, không biết có thể bán bao nhiêu bạc nhĩ?”

“Nương tử à, người ác độc quá đi, cẩn thận đau tay, đừng bán ta, tốt xấu gì thì giữ lại vẫn có chỗ dùng, người xem, có thể kiếm tiền, có thể quản gia, có thể dỗ người vui vẻ, còn có thể hầu hạ người.”

Tử Tình nghe xong, mặt đỏ, Lâm Khang Bình thấy vậy, nhịn không được mà cười ha ha, thấy Tử Tình giận, mặt lại đỏ như hoa đào, nên bế Tử Tình lên kháng đỡ dành. Đỗ nửa ngày mới xong.

Chờ hai người đi ra ngoài, Tử Tình nói đến chuyện của Thu Ngọc, “Không biết Tiểu dưỡng nghe được từ chỗ nào được tin Khang trang của chúng ta có nhiều người đến, nói là chắc chắn cần một cái trưởng phòng, ta không đáp ứng.”

Lâm Khang Bình đột nhiên vỗ đầu mình, nói: “Bị ba chủ tổ các người đùa giỡn, ta quên mất việc chính rồi, người trưởng phòng thì ta chọn Tân Phúc biểu ca, ta đã hỏi thăm rõ ràng, hắn làm mấy năm nay, danh tiếng rất tốt, ta dẫn theo hắn tới gặp người, trước đó để Lâm An dẫn hắn đi Khang trang nhìn xem, cái ta quên mất luôn?”

Tử Tình cảm thấy mất mặt, véo Lâm Khang Bình vài cái, vội đến ngoại viện, Thẩm Tân Phúc đang ở thư phòng thưởng thức tranh chữ trên tường, Tử Tình thấy, vội hỏi: “Biểu ca, thực xin lỗi, vừa rồi có chuyện nên mới có trì hoãn, bọn họ cũng không nói cho ta biết là người đến, rất xin lỗi.”

“Không sao, ta cũng vừa đến, đến xem thôn trang của người rồi, nhưng muội muội à, người cảm thấy cái thôn trang này có cần phải xây một cái trưởng phòng vào lúc này không? Việc này sẽ khiến người chi thêm một số tiền không ít đấy.” Thẩm Tân Phúc hỏi.

Tử Tình nhìn về phía Lâm Khang Bình.

238. Chương 240: Thư Duệ Một Tuổi

Lâm Khang Bình nói: “những chi tiết này ta chưa nói cùng biểu ca, ta chỉ nói ra chuyện của Khang trang thôi, hần hôm nay vừa vận được nghỉ luân phiên, đến đây xem thôn trang của chúng ta một chút. Không bằng, người xuống phòng bếp phân phó, giữ biểu ca lại ăn bữa cơm, ta cùng biểu ca bàn bạc chi tiết cụ thể một chút.”

Tử Tình đáp ứng đi. Từ thư phòng đi ra, thần sắc Thẩm Tân Phúc cũng là vui vẻ, nói vậy hai người đã bàn bạc ổn thỏa rồi, Tử Tình cũng không hỏi gì, phân phó riêng Tiểu Thanh đi mời mấy người Hà thị tới.

Thẩm Tân Phúc vội hỏi: “Nào có đạo lý bảo lão nhân gia người ta tới gặp ta? Theo lý mà nói là ta nên đi thăm hỏi trước.” Nói xong liền vội vàng vàng đi theo Tiểu Thanh.

Tử Tình cảm khái, vẫn là người Thẩm gia biết lễ tiết, nhớ được lần trước Thẩm Bảo Phúc tới đây, cũng tự mình đi mời Hà thị, nhà nào dạy dỗ được hay không, tùy ý có thể thể hiện ra ngoài, bằng cách giáo dục của lão gia tử cùng Điền thị, Tăng Thụy Tường có thể có ngày hôm nay, cũng nhờ bà nội cả.

Thẩm Tân Phúc chạy đi Thương Định rồi, trở về phải thôi việc trước một tháng, bên này sớm nhất cũng phải tháng giêng sang năm mới bắt đầu làm việc, Hà thị lại dặn dò hần rất nhiều.

Buổi tối, Lâm Khang Bình cùng Tử Tình bình thần ngồi trên kháng, Tử Tình hỏi Thẩm Tân Phúc đến, Lâm Khang Bình nói: “Ta ngay từ đầu còn tưởng rằng là lo lắng chúng ta cho hần tiền công không cao được như vậy, không nghĩ tới hần đúng là suy nghĩ cho chúng ta, chỉ điểm cho ta một số khoản tương mục, để cho ta tự mình làm, cũng có tiết kiệm một phần chi phí trong nhà, về sau ta còn nói, Khang trang còn muốn làm lớn hơn, hàng năm ta phải ra khỏi nhà khoảng hai tháng, không hy vọng người mệt nhọc thêm, vừa nghe thấy điều này, lại cho hần phòng ở, mang theo vợ con, hần cũng chấp nhận rồi, nhưng mà nói, tiền công giống như trước kia là được, dù sao còn có phòng ở, để hần bớt đi một phần tiền thuê nhà. Ta vừa nghe hần nói lời này, có thể thấy được cái khó có được.”

“Điều này cũng được rồi, chỉ sợ hần vừa tới, tiểu cô ta bọn họ biết, sợ là phải thất vọng rồi, ngày đó tới tìm ta, ta không đáp ứng nàng.” Tử Tình nói.

“Yên tâm đi. Có ta ở đây. Nếu nàng nói cái gì thì cứ đẩy hết lên người ta, mấy năm nay chúng ta chiếu cố một nhà nàng cũng đủ rồi. Đúng rồi, vừa rồi nương cùng người nói cái gì vậy, nói hơn nửa ngày. Ta thấy người dường như rất vui vẻ.”

“A? Nha, ta còn muốn nói cho người biết một tiếng, nương ta đi vào trong thành An Châu chăm sóc nhị tẩu ta rồi, cha mẹ Nhị tẩu ta trở về Trần thôn, chính là nhà mẹ đẻ của nữ nhân Tam Mao cưới, nghe nói, là có người cố ý nói cho ca ca của nhà gái. Chạy tới chỗ hoang vắng gian, vạch trần chuyện này ra ngoài, sau này, lại là có người dạy bọn họ sính lễ không đủ thì không lên kiệu, Yến gia còn có vài đứa nhỏ chờ làm mai, cùng lắm thì lương bại câu thương cũng tốt hơn chỉ có một mình nhà họ buồn bực, ta vừa nghe thấy liền cười, người nói xem. Xem ra, có rất nhiều người theo chân gây sự với bọn họ, lúc này Hoa quế lại chậm trễ, người nói, đại cô ta làm sao mà không biết rút ra bài học kinh nghiệm đây?”

“Đại cô người như vậy, không ngừng được, đừng chỉ cho nàng tự sửa, chỉ có thể dùng biện pháp mạnh, không có thấy Đại Mao một hồi liền hoàn toàn đành hoàng sao, ta xem lúc này nha, triệt để thân bại danh liệt rồi, chỉ sợ đang vội vàng không ngừng hỏi thăm có thân gia thích hợp hay không. Bản thân ta muốn nhìn xem, bọn họ còn có thể nhàn rỗi tới nói dóc cùng chúng ta?” Lâm Khang Bình nói.

Đáng tiếc, Tử Tình cũng không nghĩ sâu tới lời hần nói.

Cuộc sống thoáng một cái đã tiến vào tháng chạp rồi, trong nhà cam, áo lông chim cùng áo lông đều đưa đi hết, Văn gia còn kéo đi hai ngàn cân củ sen, Tình Viên bắt đầu chuẩn bị đồ tết. Thịt khô, chân giò hun khói, gà khô, vịt khô gì đó cũng chuẩn bị tốt từ tháng mười một rồi, là Khang trang cùng Chanh viên đưa tới. Mứt rỗ (một loại bánh gạo, có thể xào có thể chưng, làm xong để trong nước, thay nước mỗi ngày có thể giữ được hơn một tháng), bánh dày, rẽ hoa lan, măng khô, đậu phộng đường, mè vừng đường, hạt dưa rang, mấy đồ này đều là Tử Tình hồi còn nhỏ từng thấy Thẩm thị đã làm, năm trước chính là từ nhà mẹ

để gói tới, năm nay Tử Tình nói gì cũng muốn tự mình thử xem, như vậy mới có thể hưởng thụ hết lạc thú của ngày tết.

Thẩm thị nghe xong cũng không làm thêm, vẫn đưa tới măng khô, thì ra cái này đã phơi xong từ hồi tháng mười một rồi.

Bắt đầu từ ngày mồng tám tháng chạp, Tử Tình liền bắt đầu không ngừng chuẩn bị làm cơm mời khách từ phương xa tới, đầu tiên là Tử Hỉ, từ khi Tử Hỉ vào Cờ Trắng thư viện, vẫn là lần đầu nghỉ phép về nhà, phần tưởng niệm này tất nhiên là khác với Tử Lộc cùng Tử Thọ, trực tiếp ồn ào nói mình gầy, phải bồi bổ thật tốt. Ngày thứ hai sau khi Tử Hỉ về nhà, Tử Thọ cũng về đến cửa, theo sau là cả nhà Tử Lộc, bởi vì Trần thị phải về nhà dưỡng thai, thu thập không ít đồ về nhà, bởi vậy chậm hơn Tử Thọ hai ngày, cuối cùng là một nhà Tử Phúc, mười bốn tháng chạp mới vào cửa, Tử Tình vừa nghĩ, dứt khoát chờ ngày tiếp Thư Duệ tròn một tuổi sẽ mời người nhà mẹ đẻ đến tụ tập, đúng lúc mọi người đầy đủ hết.

Tiệc mừng tròn tuổi lần này, Tử Tình cũng không định mời người ngoài, chỉ tụ tập trong phạm vi nhỏ người một nhà mình thôi, vừa vặn nói chút tình hình sau khi xa cách, ai ngờ lão gia tử lại cùng Điền thị còn có một nhà Thu Ngọc cũng tới, Điền thị còn làm riêng cho Thư Duệ một bộ quần áo, chuyện như thế trước nay chưa từng có, Tử Tình đối với Điền thị lấy lòng có phần nghi ngờ, nhưng mà Điền thị cũng thật chưa nói gì.

Thời điểm Thư duệ chọn đồ vật đoán tương lai, Tử Phúc tặng một cây bút lông sói thượng hạng, Tử Lộc tặng dao kiếm nhỏ cầm tay, Tử Thọ tự mình khắc một bàn tính bằng ngọc thạch khéo léo, Tử Hỉ thì tặng một cái quan ấn nhỏ đúc bằng vàng, ném vào trong mâm một cái, không nghĩ tới Thư Duệ một phát đã bắt quan ấn nhỏ.

Lão gia tử cười nói:” lúc Tử Hỉ còn nhỏ cũng bắt quan ấn, không nghĩ tới hôm nay tiểu tử này cũng bắt lấy quan ấn, chẳng lẽ trong nhà còn muốn thêm một vị quan lớn nữa? Nhưng mà tiểu tử này xem ra thật là có vài phần giống Tử Hỉ, nhớ được Tử Hỉ đầy tuổi cũng mặc một thân quần áo mới màu đỏ sẫm, trắng treo mập mạp, nhoáng một cái đã hơn mười năm, già rồi, không còn dùng được nữa.”

“A công, cái này nào có linh nghiệm đâu, cũng chỉ thuận theo hoàn cảnh, tập trung náo nhiệt mà thôi, sao có thể cho là thật được? Ta chỉ hy vọng đứa nhỏ có thể vui vui về về bình an lớn lên, tương lai có thể nuôi sống một nhà lớn nhỏ của hần, ta cùng Tình nhi đã biết đủ.” Lâm Khang Bình vội nói.

“Cũng không phải là đạo lý này, ai có thể cho là thật? Ăn cơm đi.” Tăng Thụy Tường nói, chẳng qua là trong lòng vẫn là có vài phần chờ mong, dù sao năm đó Tử Phúc cùng Tử Hỉ chọn đồ vật đoán tương lai cũng đều ứng nghiệm.

“Nhưng ta tưởng thật, không phải nói cháu ngoại trai giống cậu sao, Thư Duệ đúng giống ta, tỷ, người yên tâm, tương lai để Thư Duệ đi theo ta, ta nhất định trông nom hần thật tốt.” Tử Hỉ vỗ ngực mình về mặt hào khí nói, vị trí của Tử Tình ở trong lòng Tử Hỉ không thua gì Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị, chính là thời điểm trong nhà khó khăn nhất, Thẩm thị mỗi ngày phải lo trong lo ngoài, Tử Hỉ nhưng là được Tử Tình nuôi lớn từng chút, bước đi, nói chuyện, biết chữ có loại nào không phải do Tử Tình dạy?

“Ta cùng nhị ca tam ca người cũng chưa lên tiếng, người cũng dát vàng trên mặt mình trước rồi, đổi phiên cũng đến phiên ta đầu tiên, không biết trưởng ấu có thứ tự?” Tử Phúc cười nói rồi lại xoay người cười nói với Thư Duệ: “Thư Duệ, thích đại cữu cữu không? nói, đại cữu cữu có được hay không?”

“Người xem mấy người các người đi, cháu ngoại trai còn không biết nói chuyện các người đã đánh chủ ý lên rồi, muội muội à, ta thấy người vẫn là sinh thêm mấy nhi tử nữa, tốt nhất là mỗi cậu một đứa, bọn họ đỡ phải tranh nhau.” Lưu thị cười nói.

Con gái lớn của Lưu Thị đã được ba tuổi, nghe xong vội ôm lấy bắp chân Tử Phúc hô: “Phụ thân, người không phải nói Vĩnh Liên ngoan nhất, thích Vĩnh Liên nhất sao?” hai mắt tiểu nha đầu đắm lệ trong suốt nhìn Tử Phúc, sợ Tử Phúc nói ra khác.

Vĩnh Liên ôm một bắp chân Tử Phúc, Vĩnh Tùng cũng lạch bạch tiến lên vài bước, ôm chặt bắp chân Tử Lộc, tất cả mọi người nở nụ cười sung sướng, khi người gặp họa, Tử Thọ cười nói: “Đố hai bình dấm chua nhỏ ra nhiều, cũng không dễ tốt đi.”

Tử Phúc vội ôm cổ Vĩnh Liên, thất giọng dự dõ nói: “Phụ thân đương nhiên thích Vĩnh Liên nhất, nhưng là, tiểu đệ đệ cũng là đệ đệ của Vĩnh Liên a, giống như Vĩnh Dung, Vĩnh Liên không vui sao? cô cô không phải cũng rất thích tiểu Vĩnh Liên của chúng ta sao? Vĩnh Liên đã quên hết rồi sao?”

Vĩnh Liên lắc đầu, một đôi mắt lệ ứa khuất nhìn Thư Duệ, sợ Thư Duệ tiến lên đây đoạt phụ thân của bé, mọi người cũng đều cười, Tử Hỉ ôm cổ tiểu Thư Duệ nói: “Vẫn là cậu nhỏ được? Về sau liền lẫn lộn cùng cậu nhỏ.”

Bởi vì đám người Tử Phúc trở về, người một nhà khó có được đoàn tụ cùng nhau, bởi vậy, trên cơ bản mỗi ngày Tử Tình ăn xong điểm tâm thì mang theo đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ, tới muộn mới trở về. Tiểu Thanh cùng Tiểu Tử theo trợ thủ giúp Lưu thị ở phòng bếp, bụng Trần thị quá lớn, cũng không làm được việc gì, phòng bếp cơ bản là Lưu Thị nấu chính, Tiểu Tử đã có việc giúp đỡ làm không ít đồ ăn đơn giản.

Lão gia tử cùng Điền thị thỉnh thoảng cũng sẽ tới đây, Tử Tình cũng nhìn ra, lão gia tử đối mấy tôn tử này vẫn còn có chút tình cảm, chẳng qua loại tình cảm này của hắn mà nói còn có vài phần xa lạ, dù sao vẫn xem nhẹ nhiều năm như vậy, đột nhiên thay đổi tới đây một chút là không có khả năng. Các tôn tử đã có tiền đồ, trên mặt của hắn phát sáng, nhưng các tôn tử bài xích với hắn lại khiến trong lòng hắn có vài phần chán nản, cũng có vài phần áy náy.

Tử Phúc dù sao cũng lớn hơn vài tuổi, nhận ra lão gia tử mâu thuẫn trong lòng, cũng là còn thường xuyên lôi kéo lão gia tử trò chuyện, giữ bọn họ lại ăn cơm, khiến Tăng Thụy Tường vui mừng gấp bội, cho dù như thế nào, đó cũng là cha mẹ của hắn, nếu không quan tới cái khác, Tăng Thụy Tường vẫn mong muốn làm cho cha mẹ mình trôi qua khá hơn một chút, an hưởng tuổi già.

Năm cũ qua đi, hai bên đều bận rộn chuẩn bị đồ tết, Tử Tình cũng không có thời gian qua, ngày hôm đó, rang xong một nồi đậu phộng hạt dưa, cũng dùng cát rang chút măng khô, còn lại chính là hai loại đậu phộng đường cùng mè vừng đường, hai loại này đều dùng kẹo mạch nha đảo tới một hỏa hầu nhất định, mới đem đậu phộng mè vừng bỏ vào khuấy, sau khi ra khỏi nồi thả vào trong một hộp gỗ đặc chế, để cho bằng nhân lúc còn nóng cắt thành khối.

nói thì dễ nhìn cũng dễ, thật sự làm cũng không nhất định. Tử Tình tự mình thao đao (luyện đao) thật đúng là có chút lực bất tòng tâm, hỏa hầu kẹo mạch nha nắm giữ không tốt, Vương bà tử cũng chưa từng làm mấy thứ này, Văn gia có sở trường làm điểm tâm, phân công của mỗi người cũng không giống nhau. Vương bà bà, Tiểu Thanh, Tiểu Lam còn có Tiểu Hồng, Tiểu Tử đều chờ một bên, người một câu ta một câu mò mẫm chỉ huy, cũng cãi cộ chê cười nhau rất nhiều, đậu phộng cùng mè vừng thế nào cũng không dính vào một khối, thấy vẻ mặt của Tử Tình, vẫn là Tiểu Lam đi mời Thẩm thị đến, mới không làm lãng phí đồ.

Ngày hôm đó, Tử Tình chơi cùng Thư Duệ trên thảm, Lâm Khang Bình ở trên bàn trên kháng đối chiếu sổ sách. Tử Tình đột nhiên nghĩ đến, hắn là phải làm một phòng trẻ em cho đứa nhỏ, chuẩn bị một ít đồ chơi có lợi cho trí tuệ cho đứa nhỏ, Tử Tình đi tới bên cạnh Lâm Khang Bình thương lượng việc này, đang nói, Thư Duệ tự mình lắc lư mà đi thẳng tới đây, hơn nữa, gọi tiếng đầu tiên: “Nương”, Tử Tình bắt đầu còn có chút không thể tin, mỗi ngày dự dõ đứa nhỏ gọi nương, chẳng qua là đứa nhỏ không mở miệng, Tử Tình bận rộn chùng mấy ngày, đã quên việc này, không nghĩ tới ngược lại đứa nhỏ chủ động mở miệng. Hơn nữa lại đi về phía mình, Tử Tình kích động ôm đứa nhỏ hôn tới tấp. Thư Duệ cũng làm cho Tử Tình một mặt đầy nước miếng, mẫu tử hai người đùa giỡn không biết trời đất gì nữa.

239. Chương 241: Khang Bình Giải Thích Khó Hiểu

Năm nay tết âm lịch Thẩm thị bớt đi nhiều việc hơn, không cần mời mấy nhà cô nãi nãi nữa. Hơn nữa, đã định rõ từ năm trước rồi, mừng hai tới nhà Tăng Thụy Khánh, mừng ba là nhà Hạ Ngọc, năm nay nhà Hạ Ngọc làm cơm đãi khách, bởi vậy, mừng hai nàng sẽ không tới đây, chỉ có trượng phu của nàng mang theo đứa nhỏ tới. Chờ tới mừng ba bên này Tử Thọ cùng mấy đứa nhỏ nhà Xuân Ngọc đi qua, lại trở về cùng

mấy người Tử Thọ. Rồi đến mừng sáu tới nhà Thu Ngọc, năm trước Thu Ngọc khoe khoang ngoài miệng, xây phòng mới nhất định phải mời cả đại gia tới ăn cơm, để ầm phòng.

Ai ngờ năm nay Tăng Thụy Khánh nhất định muốn mời mấy anh em Tử Phúc ăn cơm, biết sáng mừng hai Tử Phúc tới nhà cậu buổi chiều còn muốn tới nhà mẹ vợ, đặc biệt đổi liên hoan thành trưa mừng một, nói vốn chính là người một nhà, lẽ ra nên mừng năm mới cùng nhau, sẽ không ăn chung cùng mấy vị cô nãi nãi.

Tăng Thụy Tường cùng bọn Tử Phúc tất nhiên biết dụng ý của Tăng Thụy Khánh, mắt thấy Tử Phúc còn có một năm sẽ ra làm quan, Tử Hỉ lại thi đậu Lãm sinh, còn lợi hại hơn cả Tử Phúc năm đó, tiền đồ tương lai càng không hạn lượng, không đủ thành công bằng Tử Lộc cùng Tử Thọ cũng là tú tài, chuyện sau này cũng không nói chính xác được. Đây không phải là, muốn cùng mấy người Tử Phúc thân cận một chút, tương lai Tử Toàn còn có người trông nom. Nhưng hấn cũng không nghĩ lại, nhiều năm như vậy, Tăng Thụy Tường cùng mấy người Tử Phúc đều đã lạnh tâm, nào có chuyện dễ dàng bỏ cứu như vậy chứ?

Vốn Tăng Thụy Khánh tính toán để Tử Toàn đi mời một nhà Tử Tình nữa, dù sao điều kiện của nhà Tử Tình ở đây cũng rành ra như thế, quan hệ thân thiết là không có chỗ xấu.

Tăng Thụy Tường vội nói: “Tử Tình là con gái đã gả ra ngoài, không có lý nào mừng một đầu năm về nhà mẹ đẻ.” Tăng Thụy Khánh nghe xong chỉ đành phải thôi.

Sáng sớm mừng hai, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình liền dẫn theo đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ, mấy người Tử Phúc còn chưa ra khỏi nhà. Tử Hỉ reo lên trước: “Tỷ, không bằng từ hôm nay trở đi người liền chuyển về ở đi, chúng ta vẫn thích người sống ở nhà, chúng ta không dễ dàng mới trở lại, người cũng không theo cùng chúng ta.”

Tử Tình nhìn thoáng qua Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nói: “Sau này mỗi sáng sớm chúng ta lại tới đây, buổi tối mới trở về ngủ. Cũng không giống vậy sao?” Lâm Khang Bình vẫn không quen phân phòng ngủ với Tử Tình.

Lưu thị cùng Trần thị nghe xong đều nhin không được cười ha hả, Tử Hỉ cũng không biết có ý gì, hỏi: “Đại tẩu. Nhị tẩu, các người cười cái gì?”

Tử Tình cũng xấu hổ, Thẩm thị ở một bên cũng nhin không được nở nụ cười. Vội hỏi: “Thừa dịp chút thời gian này, không bằng Khang Bình dẫn tới Tử Tình tân phòng của Đại cha người trước, a công bà người qua năm ở đây, các người dập đầu rồi quay lại.”

Tử Tình nghe xong có chút kỳ quái, Tử Phúc giải thích nói: “Hôm qua chúng ta đều đi rồi, cơm cũng ăn rồi, hôm nay Đại cha chiều đãi ba vị cô cô, Tử Bình cũng sẽ về nhà, Khang Bình cùng chúng ta tới nhà bà ngoại, một mình người ở đó làm cái gì?”

“Có điều là. Còn có khác, đồ ăn nhà Đại cha thật đúng là không tệ lắm, trước kia thế mà không phát hiện, có mấy món kho nghiêm chỉnh đúng là không tệ, Nhưng ta vẫn còn không thể làm món kho đâu? Tỷ. Không bằng hôm nào đó hỏi Vương bà bà nhà người một chút có thể làm hay không?” Tử Hỉ nói.

“Nhìn người chỉ có tí tiền đồ ấy à, chỉ có vài món kho đã thu mua được người, đồ ăn này là Đại cha trước kia đi học mới biết, hấn làm chân sai vặt ở quán ăn, được hai mươi mấy năm.” Tử Lộc nói.

Tử Tình vừa nghe không cần ở lại đó ăn cơm, chính hợp tâm ý. Đâu thèm cái gì mà món kho không cả món kho, bận rộn chuẩn bị đồ tốt, Khang Bình ôm đứa nhỏ ra cửa, Tử Tình ôm hai hộp điểm tâm, đến tổ trạch bên kia, quả thực gặp Diên thị một thân quần áo mới đi bộ ở cửa, thỉnh thoảng đi ngang qua hàng xóm láng giềng nói giỡn, thời tiết khó có được tốt như hôm nay, nụ cười trên mặt Diên thị cũng khó mà xán lạn như vậy, trên đường nhỏ chủ yếu mấy phụ nhân ra ngoài phơi nắng, Diên thị đang cùng các nàng kéo góc áo, nói về bộ đồ mới của mình, đại khái là khoe khoang thể diện của mình với hàng xóm láng giềng, nhi tử với tôn tử đều có tiền đồ.

Tử Tình đã thăm hỏi tết với mấy người hàng xóm, mấy người hàng xóm thấy đồ trong tay Tử Tình, vẻ mặt đều là hâm mộ nhìn Diên thị cười nói: “Chúng ta trên đường này, ai cũng không có mệnh tốt như thím Tăng gia, cháu gái trở về này, cũng không về tay không. Chắc chắn, mừng một cháu trai cháu gái biểu tiên tiêu vật, bây giờ lại là bao lớn bao nhỏ. Một năm này, chỉ cần vài tôn tử tôn nữ hiếu kính cũng đủ thím Tăng gia tiêu dùng cả năm rồi.”

Khoa trương một dịp, Tử Tình rõ ràng thấy nụ cười của Điền thị cứng lại, Tử Tình cười thầm một chút, theo Điền thị vào nhà dập đầu, Điền thị cho Thư Duệ một cái hồng bao, khoảng sáu đồng đi, Chu Thị vẫn như trước, lấy ý tốt làm đầu.

Một lát sau, cả nhà Thu Ngọc đến, thấy Tử Tình sắp đi, vội kéo Tử Tình dặn nói: “Ta mặc kệ, cha mẹ người đều nói rõ rồi, mừng sáu nhất định tới nhà của ta, bằng không, ta sẽ đánh đến cửa đấy.”

Chu thị cũng tận lực giữ lại một nhà Tử Tình, Khang Bình nói: “Mấy người đại ca còn chờ ta đến nhà bà ngoại, một mình Tử Tình ở đây cũng không tiện lắm, hôm nay nha hoàn cũng không đi theo cùng, một mình nàng cũng không trông được đứa nhỏ.”

Lâm Khang Bình đã mở miệng, Chu thị khó mà nói gì, đi ra từ nhà Tăng Thụy Khánh, Tử Tình thuận tiện đi một chuyến tới nhà Tam bà bà, cũng vội vội vàng vàng dập đầu, rồi trở về nhà. Vừa vào cửa, Tử Tình liền cười nói: “Chỗ nào cũng không đi, ngay cả bà ngoại còn chưa dập đầu, lão nhân gia người sẽ không trách ta chứ?”

Tử Hỉ cười nói: “Không bằng tỷ đi một chuyến cùng chúng ta, dù sao các cậu cũng nhớ người.”

“Ta cũng không đi, đứa nhỏ còn nhỏ, ôm đến ôm đi cũng không tiện, các người về nhà sớm một chút, buổi tối chờ các người chơi mệt chợp.” Tử Tình nói.

Mấy người Tử Phúc vừa đi, Thẩm thị vội vàng nấu nước, mấy người Xuân Ngọc tuy rằng không tới ăn cơm, có thể vẫn tới thăm hỏi mừng năm mới, phải chuẩn bị nước trà trước.

Ai ngờ năm nay một nhà Xuân Ngọc chỉ có bốn người Yến Nhân Đạt, Tứ Mao, Ngũ Mao và Hoa Quế, Đại Mao cùng Tam Mao chia ra về nhà mẹ vợ, Xuân Ngọc ở lại trong nhà tiếp đãi một nhà Quế Anh. Đây cũng là lần đầu phá lệ, đến Thẩm thị cũng có chút không hiểu.

Buổi tối về nhà, Tử Tình nói với Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nghĩ ngợi, nói: “Điều này thì có cái gì, thanh danh cả nhà đại cô người đều thối thành như vậy, còn không thành thật ở lại trong nhà, nhà dưỡng người vốn cũng có thân thích đến chúc tết chứ, vả lại, nhà mẹ vợ Đại Mao, Tam Mao chẳng lẽ không qua lại trả lễ, tựa như chúng ta, đệ đệ nhà mẹ đẻ Đại tẩu, Nhị tẩu người không phải cũng sẽ tới ăn bữa cơm, năm trước, đại cô người bọn họ đều lược bớt, bây giờ, vài đứa nhỏ còn chưa làm mai tốt, thế nào cũng phải giả trang, truyền đi nghe cũng tốt một chút.”

Tử Tình nghe vậy, như thế rất tốt, giảm bớt không ít chuyện, cười nói: “Cũng không biết ai có thù lớn như vậy cùng bọn họ nhỉ, đi đêm lẫn cũng có ngày gặp ma. Cái này khiến chúng ta thật thống khoái, ta nha, cũng rất muốn cảm ơn thật nhiều cái người mặt báo này, làm sao có thể nhóm lửa tốt như thế chứ?”

“Người thực sự cảm thấy cao hứng?”

“Đó là đương nhiên. Chẳng lẽ người không thấy cao hứng? Ai bảo bọn họ suốt ngày muốn tính kế chúng ta, lúc này cũng là ngã xuống rãnh nước thôi.”

“Được rồi. Để ta nói cho người biết, chính là ta để Lâm Phúc tìm người mặt báo.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Tình có chút không tin, Lâm Khang Bình hơi nhéo má Tử Tình, nói: “Vốn việc này ta không định nói cho người, sợ người nói ta ác độc, giờ người đã vui vẻ như vậy, ta nói cho người cũng không sao.”

Thì ra, Lâm Khang Bình thấy một nhà Xuân Ngọc tìm Tử Tình gây phiền toái không dứt, vẫn luôn muốn tìm một cơ hội thu thập bọn họ thật tốt, ai biết hôm Chu Thị làm tiệc rượu, vừa khéo nghe được Xuân Ngọc khoát lác Tam Mao muốn thành thân, Lâm Khang Bình nghĩ thế nào cũng phải quấy nhiễu. Nhưng không đợi hắn ra tay, bên nhà gái đã không chịu, vốn cho rằng không có gì đùa giỡn, đang muốn tìm chuyện khác chỉnh.

Lâm Khang Bình tìm Lâm An Lâm Phúc thăm dò tin tức của Yến gia, đã biết Tam Mao không buông tay bỏ được, hai người câu kết với nhau. Hôm đó gặp phải hai người vụng trộm gặp nhau, vừa mới vào vườn mía, Lâm Phúc dùng mấy văn tiền mua chuộc một đứa trẻ tầm sáu bảy tuổi, chuyên truyền tin đến trong nhà nhà gái, nói mọi nhà họ đang ở trong vườn mía, khiến mấy ca ca nàng tới một chuyến, cứ như vậy bắt tại trận, đem Tam Mao đánh gần chết.

Việc này nếu nhà Xuân Ngọc tốn một chút bạc dàn xếp ổn thỏa mà nói, cũng sẽ không thể đi đến nông nổi này, lại đụng đến bạc y như lấy cả tâm cả can của Yến Nhân Đạt cùng Xuân Ngọc, cho rằng nhà gái không dám đem việc công khai ra, cho đến sau này biết nhà gái mang thai rồi, càng không biết sợ, chính là không móc bạc ra, mới có một màn lên kiệu hoa kia.

Thật ra thì, Lâm Khang Bình cũng sớm tính chuyện này, trong thôn bọn họ có một hộ gia đình mở một quán ăn gia đình nhỏ ở ven đường, Lâm Phúc không có việc gì liền đi bộ qua đó, vừa vận dụng phải ca ca nhà gái uống rượu giải sầu, Lâm Phúc đi qua khách sáo một hồi, lại châm ngòi vài câu, thường xuyên qua lại đối phương cũng tiến bộ, hiểu được. Dù sao, ai cũng không muốn ngấm ngấm ăn thiệt lớn như vậy, đối với nhà bọn họ mà nói, muối tử này là nhỏ nhất, vẫn luôn nuôi như báu vật, nhưng Yến gia lại khác, phía dưới còn có ba đệ đệ muội muội chưa đẻ thân, hơn nữa, tuổi cũng đều không nhỏ, đến lúc đó, tổn thất lớn nhất là Yến gia, bởi vậy việc này cũng liền phát triển trở thành bộ dạng sau này.

Đã xé rách mặt khi lên kiệu hoa, đoàn đưa thân tới cửa bị chậm chễ, mấy ca ca này cũng là hán tử huyết tính, còn không đem chuyện này náo lớn lên ư? Dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, xốc bàn lên, lại đánh Tam Mao một trận cho hết giận, bọn họ cũng hiểu rõ, thật sự không làm quá lên, có thể cùng cách (li hôn), cứ như vậy, muối tử của bọn họ cũng không lo trầm đường.

Tử Tình nghe xong trợn mắt há mồm, Lâm Khang Bình cho rằng dọa đến nàng, vội ôm nàng nói: “Tình Nhi yên tâm, ta chỉ là thấy bọn họ làm việc quá phận, mới ra chủ ý này, về sau ta sẽ không bao giờ nữa gạt người làm cái gì nữa, ngoan a, đừng sợ.”

Tử Tình cười xì một tiếng, nhéo thắt lưng Lâm Khang Bình nói: “Ta cũng không tức giận? Sớm nói với ta, ta còn sớm vui vẻ đấy.”

Lâm Khang Bình cẩn thận từng li từng tí nhìn chăm chăm Tử Tình hỏi: “Người thật sự không tức giận? Không trách ta làm việc này rất độc ác?”

“Cái này có là gì? Không phải người đã nói, đại cô ta bọn họ nếu không xấu xa như vậy, muốn bắt chẹt người ta, làm gì có những chuyện sau này, đây đều là nhân quả báo ứng. Chỉ mong sau này bọn họ có thể tiếp thu giáo huấn này, ta xem Hoa Quế này cũng không phải là người bất phàm, xem ra lúc này cũng phải chậm trễ thêm, năm nay đã mười sáu rồi.”

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình thật sự không có ý tứ trách cứ, vội ôm Tử Tình xoay vài vòng, nói: “Kỳ thực, ta đã sớm muốn nói cho người, chính là ta lo lắng người trách cứ ta.”

“Vậy người về sau còn có chuyện gạt ta không?” Tử Tình cắn vào tai Lâm Khang Bình một cái.

“Không đối gạt, vợ chồng vốn là một thể, Tình nhi của ta là tốt nhất. Không bằng, đêm nay thuận theo ta, tùy ta đùa nghịch thể nào?” Ngay cả có, giờ phút này Lâm Khang Bình cũng chẳng quan tâm rồi, hướng chỉ vẫn là chuyện không gặp được người như vậy.

Không được, mơ tưởng. . .” phía sau chỉ nghe thấy âm thanh bị nuốt mất.

240. Chương 242: Một Hồi Trò Hay

Mấy ngày kế tiếp, Tử Tình quả thực mỗi ngày ăn xong điểm tâm rồi trở về nhà mẹ đẻ, thật ra thì, theo ý Tử Tình là cả nhà đến Tình viên, chỗ lớn, người làm cũng nhiều, nhưng mấy người Tử Phúc nói, đều là chuyển nhà, làm sao tiện bằng một nhà ba người Tử Tình? Vả lại, trong nhà còn thường xuyên có khách lẻ tẻ đến.

Vì thế Tử Tình đành phải thường xuyên dẫn theo Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam đi qua giúp đỡ một số chuyện, vệt với ngỗng trong vườn, cùng với vệt muối, còn có thỏ ở Chanh viên, Thảm thị bên này không mấy thứ đó, Tử Tình chuyển qua không ít.

Tử Hỉ thắng kêu ăn đã nghiền, nhiều hơn ở Cò Trắng thư viện cường nhiều, bụng Trần thị cũng được chín tháng, cũng là không phải loại dễ ăn, không riêng như thế, vừa lên bàn bài, vận khí còn không phải là tốt như bình thường, chơi chưa từng thua, thường xuyên là một nhà ăn ba nhà, chộc Lưu thị cũng phải nói: “Hóa ra nhà người được thần tài chiếu cố, cũng không mang theo để chúng ta thưởng thức.”

Những người khác đều không phục, một đám kêu gào khiêu chiến Trần thị, đáng tiếc không có một lần thành công, nhưng là âm ỉ chê cười không ít, chộc Tử Lộc cười không khép được miệng lại, ra vẻ nói: “nương của Vĩnh Tùng, thắng nhiều vào, tiền thắng cho đứa nhỏ tương lai đọc sách.” Đối lấy khinh bỉ cùng xem thường của mọi người.

Trong nhà mỗi ngày đều là tiếng nói tiếng cười, chỉ hận thời gian trôi qua quá nhanh. Cả nhà cơ bản cũng không ra khỏi cửa, Tử Phúc cũng là rất tưởng niệm bầu không khí đệ đệ muội muội đoàn tụ, bởi vậy cũng là ra sức mà dẫn dắt cả nhà vui đùa.

Không được hai ngày đã đến mừng sáu, sáng sớm ngày này, Thu Ngọc đã sai Mộc Mộc tới đây, liên tục nói cần phải mời cả nhà đều đi, Tăng Thụy Tường cũng nói, tốt xấu gì cũng là tết âm lịch đầu tiên Thu Ngọc làm xong tân phòng, giúp nàng náo nhiệt náo nhiệt thật tốt, làm ấm phòng.

Tử Phúc đem theo một dây pháo nổ to, Tử Lộc ôm cái đầu heo, Lâm Khang Bình ôm cái đầu dê, đầu thỏ, không có đầu trâu, đành phải dùng đầu thỏ thay thế, Tử Thọ, Tử Hỉ là cầm ba thứ gà vịt ngỗng, Tăng gia tính cả một nhà Tử Tình trong đó, tất cả lớn nhỏ tổng cộng có mười lăm người. Đường đi không xa, hơn nữa, từ nhỏ đi qua phố kia cũng không dùng xe ngựa, đi bộ ngược lại tiện hơn.

Cả đám người đi trên đường. Thật là có phần giống lũ hành đoàn, trên đường người quen ai gặp phải, đều sẽ chủ động chào hỏi qua, hâm mộ nhìn về phía đồ trong tay cả nhà.

Tử Tình đột nhiên hỏi Thẩm thị: “hôm Đại cha làm ấm phòng chúng ta cũng không chuẩn bị mấy thứ này, hôm nay chúng ta đầy đủ hết như vậy, Đại cha Đại nương có lại mượn cơ tìm chúng ta phiền toái hay không?”

“Điều này bọn họ không thể trách trên đầu chúng ta, muốn trách chỉ có thể trách huynh đệ nhà mẹ đẻ Đại nương con. Việc ấm phòng này vốn là chuyện nhà mẹ đẻ phụ trách, chúng ta chuẩn bị đầy đủ hết, không dính líu tới một phân tiền của Đại cha người sẽ không có lỗi đâu.” Thẩm thị nói.

Mấy người Tử Tình tới trước học đường, lão gia tử bọn họ đã đi rồi, đến nhà Tăng Thụy Khánh, hàng xóm cũng nói chỉ vừa mới chân trước chân sau đi thôi.

Cả nhà nói cười không dứt vừa tới cây nhãn lớn ở đầu thôn của Chú Vân Giang, đã thấy Mộc Mộc đang đang nhìn xung quanh, Tử Phúc bảo Mộc Mộc tìm một cây sào trúc thật dài. Cột pháo vào phần đuôi của sào trúc, đốt luôn rồi kéo vào cửa nhà Thu Ngọc, dẫn tới không ít người lớn, trẻ nhỏ vây xem.

Tử Tình vừa vào cửa sân. Đã thấy một phụ nữ có thai bụng to phệ nệ, dựa vào khung cửa cắn hạt dưa, cười cắn vừa phun vỏ ra đầy mặt đất, nhìn kỹ, cũng là da mịn thịt mềm, môi hồng răng trắng, cũng có vài phần tư sắc, khó trách Tam Mao không chịu buông tay, áo bông đỏ thắm, váy mã diện xanh biếc. Ngân Bộ điều trên đầu cùng khuyên tai lớn bằng bạc trên tai nàng cùng lấp lư sáng ngời, xem ra rất là phô trương. (*)

Nữ nhân này đánh giá mấy người Tử Tình, vội thay đổi khuôn mặt tươi cười tiến lên đón: “A, đây là một nhà tiểu cậu đi, những biểu ca biểu đệ biểu tỷ biểu muội ..cũng chưa từng gặp qua. Không biết xưng hô thế nào?”

Tử Phúc chờ mấy người cười cười, cũng không tiếp lời, Thu Ngọc vội vàng nhận đồ trong tay mọi người, mặt mày vui mừng hơn hớn, mấy đồ này là chuyện nhỏ, mấu chốt là hôm nay một nhà Tăng Thụy Tường cho đủ nàng mặt mũi, ai chẳng biết bây giờ phú quý quyền thế của Tăng gia chỉ là trong ngày một ngày hai, chính là tương lai con trai của nàng Mộc Mộc ít nhất cũng có thể nhờ đó mà tìm được một mối hôn nhân thật tốt, nàng cũng không ngốc như Xuân Ngọc.

Xuân Ngọc ở cửa thấy vậy, cười lạnh vài tiếng.

Lão bà Tam Mao nghe thấy, nói: “Nương, nương cười lạnh cái gì, không phải ta nói nương, nương nhìn tiểu di nương người ta đi, hiểu được làm người hơn nương, nương còn là đại tỷ của nàng đó. Một năm cũng không thấy một biểu ca biểu đệ biểu tỷ biểu muội nào đến cửa nhà chúng ta, nương đừng chê nàng đâu nói

chuyện không xuôi tai, thường ngày người cùng cha làm người cũng quá keo kiệt rồi, chỉ biết ăn của người khác. Ta đã nghe nhi tử người nói qua, trước kia, cả nhà các người từ mừng hai liền bắt đầu ở lại bên nhà bà ngoại, cho đến hết tiết nguyên tiêu mới về nhà, khó trách những thân hữu thống nhất không lui tới? Năm nay may còn có ta yêu cầu lão nhân gia người ở lại trong nhà, nhưng lão nhân gia người cũng nên chủ động một chút mời những thân thích này tới, đừng chỉ mở cửa trên nóc nhà, lục thân không nhận.” (lục thân: bố, mẹ, anh, em, vợ, con)

Nói một phen khiến Xuân Ngọc á khẩu không trả lời được, mặt căng ra tím ngắt, Hoa Quế thấy thế tiến lên trách: “Người suốt ngày ở nhà làm loạn còn ngại không đủ, chạy đến nhà thân thích còn không thu liễm một chút, người chính là cố ý muốn cho người khác nhìn thấy người chê cười Nương ta à.”

“A, tiểu muội, lời này ta không dám nhận, ai chê cười ai còn không nhất định đâu? Ta không phải là chê cười, bị người nhà người dụ dỗ vào tay, liền một lòng muốn gây khó dễ cho ta. Muốn ta nói, cũng không bỏ ra được một hoa tiền cưới vợ, tội gì đến, ta là một Hoàng hoa khuê nữ tốt, bị các người lãng phí thành ra như vậy, ta trêu ai chọc ai, cuộc sống trôi qua rách nát, đến heo chó còn không bằng đấy?” Nữ nhân này vừa nói xong liền ô ô khóc lên.

Tăng Thụy Tường cùng mấy người Thẩm thị thấy thập phần lấy làm ngạc nhiên, thật đúng là không nghĩ tới tính tình của nữ nhân nhà Tam Mao này, nhieu này. Mọc Mọc vội dẫn cả nhà đến phòng uống trà, khi đó mấy người Tăng Thụy Khánh cũng đang ngồi ở đó.

Về mặt Chu thị đây ý cười nói: “Không cần phải để ý tới Hồng Tú, vừa rồi đã náo qua một trận, một lúc sau Tam Mao dỗ dành là được rồi.” Tử Tình thế mới biết nữ tử này gọi là Hồng Tú.

Quả thực, chỉ thấy Tam mao từ trong sương phòng chạy ra, ôm lấy Hồng Tú đang dùng ngôn ngữ coi thường, Hồng Tú càng không ngừng vịn vẹo thân mình, cũng không biết Tam Mao hứa cho cái gì, mới không tình nguyện rút khăn ra, xoa xoa nước mắt.

Bên này, Xuân Ngọc cùng Yến Nhân Đạt chỉ lo cúi đầu thở dài, Xuân Ngọc cùng Diên thị nói: “Cũng không biết ma nhân tinh từ đâu đến, đúng là chưa từng thấy như vậy. Ta cho rằng nàng náo như vậy là muốn ở riêng, ta ước gì phân bọn chúng ra ngoài thật nhanh, ai biết chúng ta vừa nhắc tới chuyện này, nàng ngược lại lại khóc không dứt, nói chúng ta ghét bỏ nàng, lại cưới tới làm cái gì? Còn không bằng để cho nàng chọn trăm đường, dù sao cũng là chết. Cũng không ở riêng đi, châm tuyến dọc ngang cũng không biết, cái vai đồ cũng không dựng lên một chút, không chỉ như thế, còn mỗi ngày chọn ba lấy bốn, ngại đồ ăn trong nhà không tốt, dụ dỗ Tam Mao lấy chút tiền bạc toàn cho vào nàng bụng, dù là như thế, hơi có chút bất mãn, liền náo cả nhà không yên, ta đâu phải cưới nàng dâu chứ, đúng là cưới phải bà mẹ chồng.”

Mà Hồng Tú ở cửa nghe thấy những lời này, mở miệng cãi lại nói: “Nương, lão nhân gia người cũng đừng nói như vậy, nếu không phải các người nhiều lần ép buộc ta, muốn gây khó dễ cho ta, ta là người không phân rõ phải trái đấy sao? Nương ta đã dạy ta từ nhỏ, người không tốt với ta, ta chỉ có thể không tốt gấp trăm lần với hắn. Đừng hòng lấy ta làm quả hồng mềm mà nặn, tùy theo các người sai khiến, nữ nhi nhà ai ở nhà không phải là bảo vật?”

Tử Tình vừa nghe, thâm thấy hổ thẹn, mặt mình là nữ tử xuyên không đó, thật đúng không có phần quyết đoán này của người ta: “Người không tốt với ta, ta chỉ có thể không tốt gấp trăm lần với hắn.” Phần này thật tình Tử Tình thật đúng là không có làm được, một đường đi tới, bắn khoản tới nhiều thứ lắm, hơn nữa, rất nhiều lúc, càng bắn khoản nhiều, lại càng bị người khác gây khó dễ. Xem ra, về sau cần phải nghĩ lại mình một chút.

Diên thị nghe xong tức giận, nói: “đây là quy củ nhà ai, trưởng bối bên này đang nói chuyện, nàng dâu nghe lên một bên cũng thôi, còn dám cãi lại? Chẳng lẽ cha mẹ người không dạy người làm nàng dâu như thế nào sao?”

“Bà ngoại, lão nhân gia người cũng đừng có tức giận, nếu không phải lão nhân gia người nuông chiều tật xấu này, nữ nhi người cũng sẽ không hình thành tính tham chỉ có tiền vào chứ không có tiền ra, nếu không phải lão nhân gia người lấy ra trăm với nghìn này, ta còn không lên kiệu hoa đâu? Người xem, người nuôi được nữ nhi tốt, lửa đã cháy đến nơi, vẫn còn tính kế lão nhân gia người. Nhưng mà, cũng phải thôi, thượng bất chính hạ tắc loạn, người thấy qua nữ nhi nhà ai gả ra ngoài rồi còn chuyển cả nhà tới nhà mẹ đẻ ở hơn nữa

tháng, nói ra chớ cũng khinh bỉ chê cười. Khó trách hai cữu cữu nương ta không chịu tới cửa?” Tiểu Tú đứng đứng nói trôi chảy, Điền thị tức giận ngả ngửa.

Điền thị đặt mông ngồi xuống, ôm ngực thở hổn hển cả nửa ngày, run run quát: “Tam Mao đâu? Gọi hắn tới đây.”

Hạ Ngọc vội vàng tiến lên vỗ ngực Điền thị, khuyên nhủ: “Nương cũng là, người đến đầu gối rồi? Khi không tìm tức giận làm gì?”

Tam Mao chạy vào, xoay người cúi đầu hỏi: “Bà ngoại, gọi ta có chuyện gì?”

“Nếu người còn muốn nhận bà ngoại này, người liền hưu nàng đi, người xem nàng chộc tức bà ngoại người thành cái dạng gì rồi? Người để cho nàng cả ngày náo, sớm muộn gì cha mẹ người cũng bị nàng làm tức chết.” Điền thị kéo tay Tam Mao nói.

“Bà ngoại, nếu hưu nàng, ta lấy tiền bạc cưới nữ nhân ở đâu, không bằng, lão nhân gia người cho ta hai mươi lượng bạc trước, ta sẽ hưu nàng?” Tam Mao thử hỏi.

“Cút, người cũng là con sói phí công nuôi, chút của cải của bà ngoại đều vừa cho các người, người còn muốn hút khô máu bà ngoại người. Không hưu nàng cũng được, về sau đừng lác lư trước mặt ta, ta cũng nhắm mắt làm ngơ. Đây đều là tạo cái nghiệt gì vậy?” Điền thị bắt đầu thở dài.

“Bà ngoại, lão nhân gia người lớn tuổi như vậy, cũng đừng đi theo lẫn lộn, thật sự chộc tức lão nhân gia người sinh ra nguy hiểm, trong lòng ta cũng không đành lòng, ta không phải là người không biết phân rõ phải trái, chỉ là nữ nhi với con rể người làm ra chuyện nói ra thật sự là rất mất thể diện, nhân duyên ở nhà ta cũng không nói, người xem một chút có thể có thân thích nào tới cửa? Ở trong thôn cũng vậy, bằng không, ngày ta thành thân ngày ấy, ca ca nhà mẹ đẻ ta xóc bàn, cũng sẽ không thể không có người tới khuyên giải, làm người đến cái nước này rồi, ta cũng nhọc lòng khổ sở thay bọn họ, Hoa Quế muội tử năm nay cũng mười sáu, người xem có bà mối nào tới cửa? Quế Anh tỷ tỷ cũng mười tám mới gả cho người sai vật đi, ta cũng không nói cái gì. Bà ngoại lão nhân gia người suy nghĩ kỹ càng đi thôi.” Hồng Tú nói.

“Cha mẹ ta làm người làm được phân thượng gì, cũng không giống như người, còn chưa thành thân đã có đứa nhỏ, nếu không phải cha mẹ ta làm người phúc hậu, để Tam Mao cưới người, người cho là người còn có thể đứng ở chỗ này nói chuyện đấy, đã sớm thành cô hồn dã quỷ rồi.” Quế Anh nghe thấy Hồng Tú nhắc tới nàng, nhin không được từ trong phòng đi ra phản bác vài câu.

Ai biết nàng vừa nói xong, Hồng Tú chẳng những không nổi giận, ngược lại giống như con gà trống hiếu chiến, hăng máu lên.

241. Chương 243: Một Hồi Trò Hay 2

“A, đại tỷ, người cũng đừng chộc ta nói ra mấy lời hay gì, người chưa từng nghe thấy một câu nói sao? Không phải người một nhà không vào cùng một cửa, ta có thể vào cửa nhà người, còn không phải do gia phong nhà người ban tặng, đây cũng thật thật sự là ứng với câu châm ngôn kia, con quạ rơi ở trên người con heo, thấy được người khác đen, lại không thấy bản thân đen. Thật sự là chết cười.” Hồng Tú vùng khăn lắc lắc thân mình thật đúng cười run rẩy hết cả người.

“Con quạ ta không phát hiện, nhưng gà mái lại thấy một con, khanh khách, phiền người chết.” lời nói của Quế anh hoàn toàn chộc giận Hồng Tú.

“Hừ, tưởng chuyện tốt năm đó cha mẹ làm thần không biết quỷ không hay đấy? Ta cái gì cũng không biết? Chẳng qua là chừa chút thể diện cho cả nhà thôi, đừng để nói tuyệt, đến lúc đó khó coi cũng không chỉ là một mình ta. Ta cũng không phải là một số người, có gan làm, không có gan nhận. Ta đã dám làm liền dám đảm đương, ta lỡ chân đi lầm đường, tốt xấu gì ta cũng không hại người khác, dầu gì nam chưa lấy nữ chưa gả, ta sợ cái gì?” Hồng Tú ưỡn ngực nói.

“Đệ muội, chớ có nói bậy, lời nói vô căn cứ cũng có thể lấy ra nói, người không thể bởi vì người mất thể diện, liền đem bô đồ loạn trên đầu người khác, thấy người nào cắn người đó, trong nhà còn có mấy đệ đệ muội muội chờ làm mai đây.” nàng dâu của Đại Mao cũng từ trong phòng ra khuyên nhủ.

Tử Tình không thể không nói, nàng dâu của Đại Mao cũng không phải người đơn giản, công phu ngâm châm lửa là giọt nước không rỉ, lúc này, cho dù Xuân Ngọc, Điền thị có muốn ngăn cản cũng không ngăn được.

Quả nhiên, lão bà Đại Mao vừa nói xong, Hồng Tú lập tức gào lên: “Ai nói là chuyện vô căn vô cứ? Người hỏi cha ta một chút, năm đó nương ta thế nào? Cha, đại nương đáng thương của ta bây giờ cũng trôi qua tốt rồi. Còn sinh vài nữ nhi, muốn tìm tới hỏi hay không?”

Yến Nhân Đạt vừa nghe sốt ruột giận công tâm, mắng: “nói linh tinh cái gì? đại nương ở đây chứ? Nghe thấy lời nói đùa ở đâu cũng có thể nói bừa, chuyện của trưởng bối cũng là chuyện người có thể nghị luận sao. Về nhà liền cho hai người ở riêng, tự hai người sống một mình đi.”

“Ở riêng cũng được, không biết cho bao nhiêu mẫu ruộng nước bao nhiêu mẫu ruộng cạn, mơ tưởng đuổi chúng ta ra khỏi nhà. Ta cuối cùng phải nuôi sống đứa nhỏ trong bụng.” Hồng Tú cười hì hì nhìn Yến Nhân Đạt lại nhìn xem Xuân Ngọc một chút.

“Người nghĩ cũng đẹp nhỉ, còn muốn đòi ruộng nước còn tưởng muốn ruộng cạn, trong nhà tổng cộng có vài mẫu như vậy. Mấy đứa Tứ Mao, Ngũ Mao còn nhỏ, người muốn cho cả nhà ăn không khí đi? Người là độc phụ tâm địa rắn rết, từ khi cưới người trong nhà lại bắt đầu một ngày âm ỉ ba trận nhỏ. Ba ngày tranh cãi một trận lớn, hôm nay muốn ăn gà ngày mai muốn ăn vịt, con ta kiếm được một chút tiền mồ hôi nước mắt toàn bộ vào bụng người, chúng ta lão Yến gia không hù người liền tranh thủ thấp hương đi. Độc phụ tiếng xấu vang xa như người, nếu như bị hù, cũng chỉ xứng đôi với ăn xin xách giày thôi.” Xuân Ngọc khó thở trợn mắt, mắng ra, Yến Nhân Đạt muốn cãi, bị nàng hắt ra .

“Nương, đây chính là người chọc ta. Ta khiến cho người biết cái gì mới là chân chính tâm địa rắn rết. Cha, năm đó người cưới đại nương, cùng cách khi trong bụng chỉ sợ mang thai có ba tháng thôi? Đứa nhỏ kia bây giờ chạy đi đâu rồi? Có phải bị người dùng một bao độc được dụ dỗ làm người ta rớt thai, thiếu chút nữa là chết hai mạng. Cha, người đây mới gọi là tâm địa rắn rết đi. Vì cưới nương ta, đến đứa nhỏ của mình cũng không buông tha, tưởng muốn leo lên một cửa phú quý của Tăng gia này, phú quý tuy rằng không leo tới, nhưng đến cùng vẫn đỡ người ta giúp người nuôi đứa nhỏ nhiều năm như vậy, chắc chắn. Cha mẹ, các người thật đúng là tính kế tốt. Đáng thương đại nương kia của ta biết tâm địa rắn rết của người, đến thân mình cũng chưa dưỡng tốt, liền vội vàng đồng ý cùng cách trở về nhà mẹ đẻ, hôm nay cũng là nam nữ song toàn cuộc sống qua ngày rất tốt đấy!” lời nói của Hồng Tú như ném một hòn đá làm nổi lên ngàn tầng sóng, trong phòng có thời gian vài phút lặng im.

Về mặt mọi người đều là một kiểu không thể tin, tất cả đều trợn mắt nhìn về phía Yến Nhân Đạt, Yến Nhân Đạt cũng là trợn mắt há mồm như vậy, khuôn mặt đỏ tía.

“Không có khả năng, không có khả năng, người nói bậy bạ gì đó? Ta là vì chữa bệnh cho nàng mới kê thuốc, hoàn toàn không có tiểu hài tử, người nói bậy.” Yến Nhân Đạt nói năng lộn xộn .

Giờ khắc này Lão gia tử cũng vô cùng khiếp sợ, chờ hiểu ra ý tứ trong lời nói của Hồng Tú, bỗng chốc dường như già đi gần mười tuổi, ngồi sững sờ trên ghế trúc. Điền thị lập tức hôn mê bất tỉnh, Tử Phúc vội đi mời đại phu, đến không phải là Chu đại phu, là con của Chu đại phu, Chu đại phu nói là có chút không thoải mái, tuổi tác cũng nhiều, đã hơn tám mươi tuổi, liền sai con của hắn tới.

Tiểu Chu đại phu châm cứu cho Điền thị, Điền thị rất nhanh thì tỉnh lại, chẳng qua là khóe miệng không khép lại được một chút, chảy nước miếng ra ngoài, Tiểu Chu đại phu nói là bị cái gì kích thích, còn phải châm cứu vài lần mới có hiệu quả.

Tiến Tiểu Chu đại phu đi, Thu Ngọc đóng cổng lại. Mặt Lão gia tử trầm xuống ngồi trong phòng, Yến Nhân Đạt quỳ gối trước mặt lão gia tử, một phen nước mũi một phen nước mắt khóc nói: “Nhạc phụ, người ngàn vạn lần phải tin tưởng ta, ta thật sự không biết nàng có đứa nhỏ, thành thân ba năm đều không sinh được, làm sao có thể lúc ta vừa nói muốn hòa ly thì có đứa nhỏ đây? Còn có, thuốc kia, cũng là mỗi ngày uống nha, đó là vì muốn hoài đứa nhỏ, nếu không, ta có thể một chút của cải cũng không có? Không phải là vì chữa bệnh cho nàng mới khiến cho ta táng gia bại sản? Ta thật sự đã làm hết lòng quan tâm giúp đỡ nha,

nhạc phụ, người nhất định phải tin tưởng ta, hổ dữ còn không ăn thịt con đâu? Ta làm sao có thể sẽ xuống tay với đứa nhỏ mình trông mong suốt ba năm trời? Tam nàng dâu không biết nghe từ đâu, ai ác ý bịa đặt như vậy, cố ý phá hỏng thanh danh của nhà ta, Tam nàng dâu tuổi trẻ không hiểu chuyện, không biết nặng nhẹ, nhất thời khí thịnh liền nói hươu nói vượn, nhạc phụ, người cũng không thể tin nàng đó?”

Lão gia tử nghe xong không lên tiếng, nội tâm cũng là dờn sông lấp bể, cũng đã nhiều năm như vậy, bây giờ mới nhảy ra chuyện này, không bàn về thật giả, đến cùng là ai gây sự với nhà hần đây? Cho dù việc này là thật, nhưng hôm nay tôn tử, tôn nữ đều có, chẳng lẽ có thể kêu Xuân Ngọc hòa ly phải không? Nhưng là, hôm nay nhiều người nghe được như vậy, có thể chặn được miệng mọi người? Lão gia tử cảm giác được một loại vô lực trước nay chưa từng có, hần nhìn Yến Nhân Đạt quỳ trên mặt đất, lại nhìn Xuân Ngọc dằn độn ngơ ngác cùng Điền Thị khóc thành hai mắt đầm lệ khoe miệng méo xệch, cùng Tăng Thụy Tường mặt không biểu cảm với Chu Thị vui sướng khi người gặp họa, cùng với Tăng Thụy Tường và Hạ Ngọc Thu Ngọc lo lắng nhìn hần, lão gia tử mở miệng .

” Nhà Tam Mao, việc này, người nghe ai nói?” Lão gia tử hỏi.

Tử Tình nhìn thoáng qua Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình khẽ lắc đầu.

Hồng Tú nói: “Ông ngoại, nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm, giấy gói không được lửa, ta cũng là gần đây mới biết được, ta mà biết sớm, ta sẽ không gả đến nhà các người.”

Lão gia tử xem xét xem xét mấy ngoại tôn, nàng dâu ngoại tôn cùng với trượng phu của Quế Anh, chậm rãi nói: “Chuyện năm đó, ai đúng ai sai giờ truy cứu cũng không có nghĩa gì. Chuyện nhà các người, nhà các người đóng kín cửa lại mà thương lượng, nhưng mà có một chút, làm bại hoại thanh danh nhà các người rồi, cùng các người cũng không có chỗ gì hay, tục ngữ đã nói, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, các người cũng không còn nhỏ, tự suy nghĩ mà làm.”

“Ô ô ô, ô ô. . .” Điền thị mở miệng nói chuyện, đáng tiếc, khoe miệng méo xệch, âm thanh mơ hồ lẫn lộn, cũng không nghe được gì.

“Cái này gọi là chuyện gì? Tới nhà ta ăn bữa cơm cho tốt, làm ấm phòng, khiến cho lộn xộn cả lên.” Thu Ngọc vỗ tay nói.

“Cũng được, tướng công mang ta vào thành, bằng không về đứa nhỏ nhà ta còn phải chịu liên lụy, chuyện Tam đệ muội nói thật đáng sợ, thì ra cha ta là người ngoan độc như vậy.” lão bà Đại Mao Trương thị nói thầm.

Xuân Ngọc hung hăng trừng Trương Thị một cái, mắng Đại Mao: “Người ở đâu mà để nàng dâu nhà người xỉ nhục cha người nương người, một lũ thành thân, trong mắt chỉ có lão bà đứa nhỏ, cha mẹ đều thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của các người, cũng không ngấm lại, các người là từ đâu mới có, lớn lên thế nào?”

“Lão nhân gia người trong lòng có hỏa thì hướng hai vợ chồng Tam Mao mà phát nhé, tội gì tới bắt hai ta làm đệm lưng, hai ta cũng đủ thành thật phúc hậu, ở riêng cái gì cũng không muốn, lão nhân gia người còn thường thường trách móc đâm chọc chúng ta.” Đại Mao than thở với Xuân Ngọc.

“Đại ca, người cho là người là người tốt lành gì? Năm đó nếu không là người đã làm chuyện sai, hôm nay chúng ta sẽ rơi xuống mức này sao?” Tam Mao hướng Đại Mao gào lên.

“Sao có thể trách ta, nếu không là cha mẹ cổ động ta, ta khi đó tuổi còn nhỏ, biết cái gì chứ? Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, ta còn không biết đến đâu kêu oan đây?” Đại Mao nhìn bàn tay thiếu một ngón của mình nói.

Yến Nhân Đạt tiến lên cho Đại Mao một bạt tai, mắng: “Đồ vô liêm sỉ, loại người cũng đến ối lung tung, người là đồ heo chó không bằng, có chút lợi ích đã nghĩ cách lấy được, còn không phải là người ngược lại thoái thác không còn một mống.”

Yến Nhân Đạt đánh Đại Mao xong, xoay người hướng Tăng Thụy Tường nói: “Nhị ca, người đừng tin hần nói bậy, đồ thần trí không tỉnh táo, chỉ muốn chính mình sạch sẽ, ta cùng Xuân Ngọc làm sao có thể. . .”

“Đại dưỡng, quản tốt cái miệng của người đi, cái gì nên nói cái gì không nên nói, đừng nói ta không nhắc nhở người.” Lâm Khang Bình đoán được câu nói kế tiếp của Yến Nhân Đạt, vội ngăn cản, mỉm cười nhìn chằm chằm Yến Nhân Đạt.

Yến Nhân Đạt nghĩ tới Đại Mao, khẽ run rẩy, ngậm miệng.

“Ta hôm nay trước mặt cha mẹ trình trọng thanh minh, muội phụ như người vậy ta không nhận, về sau, cửa nhà ta họ Yến người không cần vào, thanh danh Tăng gia ta thanh bạchn tốt đẹp, không có bị các người liên lụy.” Tăng Thụy Tường nói với Yến Nhân Đạt.

“Nhị đệ nói rất đúng, cửa nhà ta cũng không cần đến, đến một lần ta đánh một lần, thứ gì vậy chứ.” Tăng Thụy Khánh nhổ một ngụm nước miếng xuống đất.

“Thật ra ngay từ lúc Tam Mao thành thân lời này ta liền ghen trong một bụng hỏa, hành vi của các người, ta thật sự không vừa mắt, nói ra thực quăng mắt mặt mũi của Tăng gia ta, hôm nay mượn cơ hội này nói ra, về sau, đứa nhỏ nhà người kết hôn không cần cho ta biết, ta sẽ không đến. Hai nhà chúng ta, từ bây giờ không liên quan.” Tăng Thụy Tường bồi thêm một câu.

“Ô ô ô, ô ô. . .” Điền thị vỗ mạnh vào đùi mình.

“Thu Ngọc, còn không nấu cơm đi, chuẩn bị cho chúng ta một gian phòng, nếu không phải sợ người mất mặt, chúng ta liền trực tiếp về nhà.” Tăng Thụy Tường nói với Thu Ngọc.

“được, lập tức là xong rồi, đồ ăn đều là chuẩn bị từ ngày hôm qua, một hồi là có thể ăn.” Thu Ngọc vội kéo Chú Vân Giang đi phòng bếp.

Bên này Vĩnh Liên rốt cục lớn hơn một chút, thấy thần sắc người lớn khi đó không đúng, sợ tới mức miệng nhếch lên, khóc, Vĩnh Liên vừa khóc, Vĩnh Dung cũng khóc theo, Lưu thị ôm Vĩnh Dung, không rảnh ra tay nào, Thẩm thị vội ôm lấy đứa nhỏ sang một bên dỗ. Bên này vừa khóc, Uyển Tình cùng nữ nhi của Tử Bình Hoan Hoan cũng khóc lớn lên theo, còn có hai hài tử của Đại Mao, trong tay Quế Anh ôm, toàn bộ trong phòng chỉ nghe thấy tiếng khóc của hài tử, cao thấp nối tiếp. Sao một đứa trẻ lại có thể loạn thành như vậy?

242. Chương 244: Tử Thọ Xem Thân

Từ nhà Thu Ngọc đi ra, mặt Tăng Thụy Tường âm nghiêm, vốn muốn đưa Điền thị về học đường, không ngờ Thu Ngọc nói: “Trở về học đường cũng không có người hầu hạ, không bằng ở lại nhà của ta, Chu đại phu đến châm cứu còn tiện một chút, Nhị tỷ ở lại mấy ngày giúp đỡ ta, hai người chúng ta thay phiên khuyên nương, để nương suy nghĩ thay đổi một chút.”

Tăng Thụy Tường nghe xong khẽ gật đầu, nói: “Tiền nương xem bệnh ta trả, trở về thương lượng tốt với Chu đại phu, ta sẽ trả cho hắn một lần, mấy ngày nay người làm cho nương chút đồ ăn nương thích đi.”

Tăng Thụy Tường nói xong nhìn lại Thẩm thị, trên người Thẩm thị chỉ có mấy chục đồng tiền, bởi vì tiền mừng tuổi cho trẻ nhỏ đã phát xong từ ngày mừng hai, cho rằng hôm nay đi lại không có gì tiêu đến, cho nên Thẩm thị cũng không đem theo bạc, vẫn là từ trên người Lâm Khang Bình móc ra hai lượng bạc vụn đưa cho Tăng Thụy Tường.

Tăng Thụy Tường đưa bạc vụn cho Thu Ngọc, nói: “Cha mẹ kia, mấy ngày nay người hết sức chăm sóc, chờ nương tốt hơn, vẫn là đưa về học đường đi.”

“Nhị ca, người đừng để mình tức giận, không đáng đâu, cha mẹ cũng là không có biện pháp, đại tỷ tôn tử tôn nữ đều có, còn có thể làm sao bây giờ?” Thu Ngọc nhận bạc, suy nghĩ một chút vẫn là khuyên vài câu.

Chu thị thấy bạc trong tay Thu Ngọc, nói: “Hay là đưa nương đến chỗ ta đi thôi, tiểu muội bên này còn phải chăm sóc Uyển Tình, bên ta Tử Toàn cũng lớn hơn một chút, ta vừa vặn có thể phụng dưỡng nương, lại nói, nương ở nhà ta, cũng là chuyện phải làm.”

Tăng Thụy Tường nghe xong cũng không tiếp lời, dẫn đầu đi ra khỏi thôn, cũng không quản bọn họ nói gì. Về nhà Tăng Thụy Tường liền nhốt mình tại thư phòng, có lẽ là muốn nhớ lại nửa đời trước của mình sống hồ đồ ra sao đi.

Ba ngày sau, Điền thị có thể mở miệng nói chuyện, cũng không về nhà, còn ở lại nhà Thu Ngọc, còn có Hạ Ngọc ở cùng, một nhà Xuân Ngọc nghe nói sau khi mấy người Tử Tình đi rồi cũng bị Thu Ngọc đuổi đi. Sau ba ngày cảm xúc của Tăng Thụy Tường mới tốt hơn chút, nhưng vẫn không đi thăm lão gia tử cùng Điền thị.

Tử Tình cũng đã hỏi Lâm Khang Bình, nhưng Lâm Khang Bình nói chuyện của Yến Nhân Đạt thật sự không phải là hẩn moi ra. Chỉ có thể nói, Hồng Tú cùng Yến Nhân Đạt tương khắc. Nước chát chấm đậu hủ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Thật ra thì, nếu không có Lâm Khang Bình, Hồng Tú làm sao có thể lục ra chuyện cũ từ hai mươi mấy năm trước. Chẳng qua, Lâm Khang Bình không muốn để cho Tử Tình biết được hẩn sử dụng thủ đoạn không mấy sáng sủa lắm mới chiếm được những tin tức này, bởi vậy, mới gạt Tử Tình.

Ngày hôm đó, ngoài trời nổi lên mưa nhỏ, âm u và lạnh lẽo, Tử Tình trên người lại bất tiện(nguyệt sự). Nằm nghiêng trên炕 không thích nhúc nhích, suy nghĩ một chút, nói: “Cả ngày ăn cơm bên nhà nương, không bằng hôm nay chúng ta thay đổi khẩu vị, để Vương bà bà làm cho chúng ta một nồi thịt dê, còn muốn cho Tử Hỉ ăn thức ăn kho, một nồi kho lớn nha, lại làm một mâm đầu vịt. Ta cũng có chút thêm ăn.”

Lâm Khang Bình nghe xong vội vàng phân phó Lâm An đi mời người, chỉ một lát mọi người đều đến đầy đủ hết, tất cả chen chúc trong căn phòng phía Tây. Mở hai bàn tiệc, Tăng Thụy Tường mang theo Tử Phúc, Tử Lộc cùng Tử Thọ một bàn, Tử Hỉ, Tử Vũ cùng Lưu thị và Trần thị một bàn, Tử Tình cùng Thẩm thị dẫn theo mấy đứa nhỏ dựa trên giường La Hán nói chuyện, ngại không đủ ấm áp, vẫn là ngồi vào giường gạch trong nội viện.

Hai người đầu tiên là nói chuyện nhà Xuân Ngọc náo như thế nào, nói đến Yến Nhân Đạt trợ trên, lão bà Tam Mao, nói đến việc hôn nhân gian nan của Hoa Quế. Tử Tình đột nhiên nghĩ đến, Tử Thọ(*) cũng sắp mười bảy. Hỏi: “Nương, Tử Thọ cũng nên làm mai thôi? Tử Quân cùng Tử Tân nghe nói đều tốt lắm, Tử Quân nghe nói là một hộ ở thị trấn, gia cảnh nhà gái điều kiện cũng không tệ, ca ca nàng cũng là một tú tài, nghe Tam bà nói. Đại đường thúc gặp người liền khen, miệng cười không khép được. Còn có Tử Tân, nói là một hộ trong thành An Châu, trong nhà nghe nói là mở hiệu thuốc, xem ra, thân phận tú tài này thật đúng là thay đổi vận mệnh của bọn họ.”

Tử Tình nhớ tới việc hôn nhân của Tử Lộc, tuy rằng Trần thị bây giờ cũng coi như không tệ, nhưng dù sao căn bản như vậy, so với hai người Tử Quân cùng Tử Tân tìm lần này kém không chỉ là một điểm nửa điểm, tuy rằng không nhất định phải mượn đến thế lực nhà gái, nhưng ít nhất chênh lệch giữa hai người không nên quá lớn, hiểu nhau vất vả hơn.

Thẩm thị cũng nghĩ tới chuyện của Tử Lộc cùng Trần thị, nói: “Đúng vậy, phải nên hỏi thăm một chút nhà ai có con gái tốt, không cần biết điều kiện có bao nhiêu tốt, nhưng tốt nhất có thể biết chữ. Không biết như Nhị tẩu con, gả vào rất vất vả, người xem nhị tẩu người, vừa đọc sách lại quản lý tiệm cơm lại lo cho nhà mẹ đẻ, ta thấy nàng cũng rất mệt tâm.”

“Vẫn nên tìm người hoà thuận một chút, cá tính không cần quá mạnh mẽ, tương lai Nhị ca chỉ sợ muốn vào thành sinh sống lâu dài, tiểu Tứ khẳng định không thể ở lại trong nhà, bên người nương dù sao vẫn phải giữ lại một đứa con, nàng dâu vẫn là hoà thuận dịu dàng một chút, cả nhà ở chung lâu dài cũng sẽ không thể quá khó khăn.”

“Thật đúng là khéo, Đại ca người cũng từng nói với ta vấn đề này, mấy ngày hôm trước vừa nói, còn nói đã nhờ người hỏi thăm giúp, chủ yếu là muốn tìm người có xuất thân đọc sách, điều kiện bây giờ của chúng ta tất nhiên là khác với khi tìm thân cho người, người cùng nương nói một chút, gả cho Khang Bình người hối hận không?” Thẩm thị nhớ tới năm đó vội vàng định thân cho Tử Tình, Lâm Khang Bình chỗ nào cũng không tệ, không được hoàn mỹ chính là xuất thân rất thấp, đời này là không có cách nào thay đổi.

“Nương, người làm sao có thể có loại suy nghĩ này? Khang Bình đối với ta như thế nào người cũng không phải không biết, chuyện đó lúc trước ta cũng nghĩ đến, sẽ không hối hận. Tương lai giáo dục Thư Duệ thật

tốt, cũng chưa chắc không thể thay đổi được cửa nhà Lâm gia.”

“Nói đến đứa nhỏ, nhìn tướng Nhị tẩu người hoài thai, thai này chỉ sợ lại là một nam hài.”

Thẩm thị vừa nói xong, chỉ thấy Lưu thị cùng Trần thị dắt tay nhau đi đến, nghe thấy lời nói của Thẩm thị, mặt Lưu thị trong nháy mắt tối vài phần, rất nhanh cũng cứng rần lên tinh thần vài phần. Trần thị nghe xong lại kêu lên: “Nương, thật vậy chăng? Nhưng là ta rất muốn một nữ nhi, nữ hài nhi xinh đẹp như Vĩnh Liên Vĩnh Dung vậy.”

Lưu thị liếc ngang nằng một cái, cười khổ nói: “Người đừng sống ở trong phúc mà không biết phúc, người cũng vụng trộm vui mừng ngay đi thôi, tội gì đến, trước mặt ta đâm vào lòng ta?”

Trần thị lúc này mới kịp phản ứng, kéo tay Lưu thị nói: “Đại tẩu, ta thực không có ý tứ khác, chẳng qua là đơn thuần muốn một nữ hài, ta không nghĩ tới cảm nhận của người, thực xin lỗi, là ta lo lắng không chu toàn, người sẽ không thật sự giận ta chứ?”

Lưu thị cười xì một tiếng, nói: “Đùa với người đấy, người cũng bị dọa thành như vậy?”

“Cũng không, đại tẩu cũng không phải là già bảy tám mươi tuổi, lúc này mới bao nhiêu tuổi, bắt đầu từ bây giờ sinh, còn có thể sinh bảy tám đứa, chẳng lẽ không sinh được một nhi tử?” Tử Tình cười bồi thêm một câu.

Tử Hỉ lúc này cũng đi đến, nói: “Gọi các người ra ăn cơm đâu rồi, làm sao mà mọi người không đi ra ngoài? Nói cái gì đó mà náo nhiệt như vậy? Ai muốn sinh bảy tám đứa?”

“Đi đi đi, kia đều có người, người nói người một tiểu thí hài còn chưa thành thân, nghe thấy được không nói phải giả bộ không biết, còn muốn hỏi gốc rễ vấn đề làm gì?” Thẩm thị cười đuổi Tử Hỉ đi ra ngoài.

Trước Tiết nguyên tiêu, Tử Phúc đi ra ngoài gặp bạn cùng trường, thật đúng là mang về hai tin tức, một nhà là nữ nhi nhà tú tài, họ Dương, trong nhà có bốn đứa nhỏ, hai nam hai nữ, là con cả trong nhà, nhận biết một ít chữ, cả nhà dựa vào một chút tiền công trợ giảng của tú tài lão sư trả hàng năm mà sống qua ngày, cuộc sống xem như khó khăn. Là tiên sinh hàng xóm trước kia của Tử Phúc, nghe nói là nữ hài tương đối nhất gan thành thật, bắt đầu làm chuyện gì cũng là có khuôn có dạng, chăm tuyền cũng không tệ.

Một nhà khác là ở trong thành An Châu mở một gian cửa hàng, gia cảnh so ra cũng giàu có, cũng là con cả trong nhà, họ Lâm, phía dưới còn có một đệ đệ một muội muội, cũng mời tiên sinh dạy một năm, nhận biết được vài chữ, là cữu gia của bạn cùng trường của Tử Phúc, bên nhà gái muốn tìm một người đọc sách.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nghe xong, chuyện này cũng khó lựa chọn, mấu chốt vẫn là xem tính tình của đối phương, Tử Tình nghe xong đưa ra một chủ ý, nói: “Không bằng một ngày nào đó tìm một cơ hội, để Tử Thọ làm sao vụng trộm tự mình liếc mắt một cái mới tốt, chính hắn nhìn xem một chút đầu tiên nhìn có thể vừa mắt người nào.”

Thẩm thị nghe xong chỉ vào Tử Tình nói: “Cái chủ ý điên gì vậy? Nữ hài nhà ai có thể cho không xem tướng, nếu biết còn không đánh lên cửa?”

Ai ngờ Tử Thọ biết được việc này, còn phải muốn tự mình liếc mắt xem một cái mới bằng lòng định xuống, vẫn là Lưu thị ra một chủ ý, nói các nàng ở trong thành An Châu, e rằng buổi tối mười lăm sẽ ra ngoài xem hoa đăng, đến lúc đó ở xa xa nhìn một cái, không phải đạt được sao?

Tử Thọ nghe xong vui mừng vội chấp hai tay thở dài, nói: “Đa tạ Đại tẩu, vẫn là biện pháp này của Đại tẩu tốt, không bằng mười lăm tháng giêng chúng ta đều tới thành An Châu đi dạo một chút, giúp đỡ ta nhìn xem.”

“Ta không thể đi được, nhờ ở trên đường cái xô đẩy vào ta, khi đó xảy ra chuyện gì cũng không phải là đùa, chỉ các người đi thôi.” Trần thị vội xua tay.

Tử Tình cũng không muốn đi nhiều lắm, hoa đăng ở Kinh Thành cũng đã xem qua, nhưng không chịu nổi Tử Thọ cầu xin, cũng đành phải đồng ý, Tử Phúc cùng Lưu thị một đường, đi trước ngõ chừng nữ hài Dương gia, Tử Thọ cùng Tử Hỉ một đường, trước canh chừng xung quanh Lâm gia, nhìn nữ hài Lâm gia, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình phụ trách truyền lại tin tức, đồng thời, cũng kéo Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị

Tử Vũ cùng đi, nhiều năm như vậy, Thẩm thị cũng chưa vào thành An Châu xem hoa đăng. Một nhà Tử Lộc ở lại trông nhà.

Bởi vì nhiều người, Lâm Khang Bình tự mình đánh xe ngựa, Lưu thị mang theo đứa nhỏ, nói để ở nhà mẹ đẻ nàng trước, hôm nay ở lại nhà mẹ đẻ một đêm, dù sao không tới hai ngày nữa sẽ phải quay về kinh.

Sắc trời còn chưa tối, gửi lại xe ngựa ở cửa thành, cả nhà liền tách ra, Tử Tình cùng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cùng Tử Vũ, ở trên đường đi bộ, Tử Vũ là lần đầu tiên ra ngoài xem hoa đăng, tất nhiên là hưng phấn không thôi.

Một hồi thì trời đã tối, trên đường không chỉ có hoa đăng, còn có chợ đêm, ăn chơi cần cái gì đều có, Tử Vũ tự mua một hoa đăng hình hoa sen xách theo, mua cho Thẩm thị một cái hình mẫu đơn, mua cho Tử Tình một cái hình hoa sen, ba người mỗi người xách theo một hoa đăng, tạt qua trong chợ đêm.

Tử Tình vừa ấy nha hoàn trong nhà chọn mấy cái hoa đăng cũng coi như tinh xảo, Lâm Khang Bình tìm đến, kéo cả nhà tới nhìn nha đầu Lâm gia.

Tăng Thụy Tường còn có chút do dự, cảm thấy như vậy là không tôn trọng nhà gái, Thẩm thị trợn mắt trừng hấn một cái, nói: “Nhờ đâu vạn nhất tìm phải một đứa có tính mạnh mẽ, ta sẽ bảo không được, còn không bằng thừa lúc còn sớm mà nhìn một cái, đều nói tướng từ tâm sinh, như vậy từ tướng mạo vẫn là có thể nhìn ra được vài phần tốt xấu.”

Tăng Thụy Tường đại khái nghĩ tới lão bà Tam Mao, do dự một chút, vẫn là đi theo cả nhà qua xem.

Cách Tử Thọ Tử Hỉ khoảng hơn mười bước là một tiểu cô nương khoảng mười bốn mười lăm tuổi đi phía sau, diện mạo của tiểu cô nương cũng có vài phần thanh tú, nhưng chỉ là có chỗ chưa nói lời nào, cô nương còn dẫn theo một nam hài mười hai mười ba tuổi, còn có một tiểu cô nương gần mười tuổi, xem ra cũng là cả nhà ra ngoài du ngoạn, Tử Tình nói nhỏ bên tai Tử Vũ vài câu, Tử Vũ đi tới, không cẩn thận đụng phải đối phương một chút, nha đầu lớn hơn lập tức trừng mắt, mở miệng giáo huấn: “Làm gì, đi không có mắt nhìn à?”

Cả nhà vừa nghe, bằng vào tính tình này, không diễn nữa, phải đi tìm bọn Tử Phúc thôi.

(*) nguyên văn là Tử Lộc nhưng mình thấy phải là Tử Thọ thì chính xác hơn nên tự sửa

243. Chương 245: Ba Điều Ước Nguyện

Tử Phúc bọn họ thấy Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, nói: “Chẳng biết cô nương lúc nào mới đi du ngoạn, dù sao Tiểu Tam đã biết chỗ rồi, khi nào rảnh thì sẽ đi tìm.”

“Xem ra người nhà này quản giáo rất nghiêm, tiết nguyên tiêu cũng không chịu để đứa nhỏ ra ngoài thoải mái đi dạo, tưởng bối nhà này quả thật cổ hủ.” Thẩm thị nói.

Lưu thị thấy Tử Tình các nàng cầm đèn hoa đăng trong tay, nói: “Không bằng chúng ta cũng mua cái đèn hoa đăng, đến bờ sông thả đi, mấy năm rồi chưa thả cơ mà.”

Tử Tình thế mới biết hàng năm vào ngày hội, đại cô nương và tiểu nàng dâu (con dâu mới cưới) trong thành đều đi bờ sông thả đèn hoa đăng, viết tâm nguyện của mình ra một tờ giấy, bỏ vào đèn lồng, khó trách trên đường lại có nhiều người cầm hoa đăng như vậy.

Lưu thị dẫn cả nhà đến bờ sông, dọc theo đường đi, đại cô nương tiểu nàng dâu đi thành từng nhóm, nói nói cười cười, bờ sông có nhiều bóng người di chuyển, có tiếng gọi bạn bè, có tiếng thì thầm, ánh nến lấp lánh, nhiều đèn được thả, ngay cả ánh trăng thường ngày vẫn thấy yên ả đã có thêm vài phần ấm áp cùng náo nhiệt, trên bậc thềm bờ sông còn chuẩn bị giấy bút, có thể tự mình viết, cũng có thể bỏ tiền mời người viết thay, viết xong sẽ bỏ vào đèn hoa đăng, đốt nến, rồi thả đi.

Tử Vũ vui vẻ, ồn ào muốn trước chạy xuống, bị Thẩm thị trừng mắt, đành phải ngoan ngoãn theo mọi người, Tử Phúc sờ sờ đầu nàng, nói: “Tiểu muội còn nhỏ, không biết chuyện hàng năm luôn có người què (ý là bọn buôn người) đến bắt tiểu cô nương đi bán, phải theo sát mọi người đấy.”

Tử Vũ vừa nghe, ánh mắt tròn tròn, hỏi: “Đại ca, biết hàng năm đều có chuyện như vậy thì quan phủ để làm gì? Vì sao không bắt lấy bọn người xấu đó?”

Tử Phúc nghe xong buồn cười, nói: “Đại ca cũng không biết nữa, chắc là quá bận.”

Tử Vũ kéo ống tay áo của Tử Phúc: “Đại ca, các nàng bị bán thật đáng thương. Đến khi nào người làm quan, nhất định phải tóm lấy người xấu đó đấy.”

Tử Phúc trịnh trọng gật đầu, đáp ứng, khi nói chuyện, đoàn người bước đến thêm đá, dưới cây cầu nổi, Tử Vũ mượn giấy bút, không biết viết vài câu gì đó. Tử Thọ Tử Hỉ cùng nàng đi thả hoa đăng.

Tử Tình mượn giấy bút, nhìn thoáng qua Lâm Khang Bình bên cạnh. Không cần nghĩ ngợi, nhắc bút viết xuống “Nhất nguyện lang quân thiên tuế. Nhị nguyện thiếp thân trường kiện. Tam nguyện như đồng lương thượng yển. Tuế tuế trường tương kiến.”

[i](*) : Đây là bài thơ Trường mệnh nữ của Phùng Duyên Kỷ:

Một, nguyện lang quân ngàn tuổi,

Hai, nguyện thân thiếp kiện khang,

Ba, nguyện như đôi yển đậu ruộng nhà,

Hàng năm thường gặp mặt. [/i]

Lâm Khang Bình nhìn, nắm tay Tử Tình, hai người cùng nhau đốt sáng hoa đăng, cánh hoa sen hồng nhạt dưới ánh nến chiếu rọi, cực kì xinh đẹp. Cũng xinh đẹp không kém là khuôn mặt tươi cười của hai người.

Nguyên tiêu qua đi, một nhà Tử Phúc rời đi trước, bọn Tử Lộc cũng theo sau, lần này Trần thị gần tới kì sinh sản nên không về An Châu.

Cả nhà Thẩm Tân Phúc bắt đầu làm việc vào hai mươi tháng giêng, cũng may bên Khang trang có đầu bếp nữ cùng người làm may vá, lão hán lúc trước đã tạo ra một mảnh đất trồng rau, lại nuôi hai mươi con gà lẫn vịt, lúc hồ nước hoàn thành cũng thả chút cá bột, cuộc sống tương đối tiện lợi.

Lâm an nói, năm nay cải dầu của Khang trang hơn năm rồi, có thể cắt cải non đi bán, tự mình ăn cũng không hết, thừa lại thì để cho heo, Lâm Khang Bình nói: “Chút ấy việc nhỏ cũng tới hỏi nãi nãi, thế người làm quản sự để làm cái gì? Không biết thì đến hỏi đường thúc hoặc lão Chu, còn nữa, bán được bao nhiêu bạc thì đến trưởng phòng mà gửi, muốn chi bạc thì viết giấy khai báo ra. Đầu xuân này, nhìn xem có cần thêm chút nông cụ gì không, chuẩn bị tốt, nếu chậm trễ vụ đầu xuân, người no đòn đấy.”

Lâm an đáp vài tiếng, chờ Lâm Khang Bình nói xong, nhanh như chớp chạy đi.

trong khoảng thời gian này Lâm Khang Bình cũng hơi vội, còn chưa tới mùa mưa, phải nhanh chóng xây thêm hai căn nhà ở Khang trang, trưởng phòng phải có một căn riêng biệt, cả nhà Thẩm Tân Phúc cũng muốn ở riêng, còn phải xem có nên mua vài thằng nhóc mười lăm mười sáu tuổi, đứng đắn làm việc hay là muốn mua đứa nhỏ hơn để đào tạo từ từ.

học đường của Tăng Thụy Tường cũng khai giảng, lão gia tử cùng Điền thị còn chưa chuyển về, chắc là vẫn còn đau đớn, dù sao ai cũng khó có thể chấp nhận chuyện một người vì ham phú quý mà giết luôn đứa con ruột của mình, nhận ác ma làm con rể, huống chi bọn họ còn đưa hết mọi tình cảm và tài sản cho ác ma này, thậm chí vì hấn mà không tiếc trở mặt cùng con ruột.

bọn Tử Phúc viếng mộ mả vào ngày nguyên tiêu, lúc gặp được lão gia tử, Điền thị thì không đến cùng, đều nói lão gia tử tinh thần sa sút, sức khỏe của Điền thị còn chưa tốt lắm.

Tăng Thụy Tường cũng không đi qua thăm bọn họ, chắc oán hận và ủy khuất hai mươi mấy năm vẫn còn tích tụ trong lòng, không dễ dàng tan thành mây khói, vì một người cận bã như vậy, lại khiến nương của mình hủy đi con đường của mình, còn dốc hết mọi tiền tài mình kiếm ra nhiều năm đi cung cấp nuôi dưỡng

đám ký sinh trùng, quả thực là chuyện cười cho thiên đại, cho nên, mấy ngày nay Tăng Thụy Tường cũng rất trầm lặng.

Trần thị sinh nam hài vào mồng hai tháng hai, Tử Lộc không ở bên cạnh, Thẩm thị đành phải mỗi ngày ở cùng Trần thị, lo Trần thị tâm tình không tốt, sữa không đủ, lại vào lúc này, Hạ Ngọc truyền tin đến, Tử Nhi sắp đính hôn, vào ngày mười sáu tháng hai sẽ xem tướng, muốn thừa dịp cơ hội này để đón lão gia tử cùng Điền thị đi qua ở, giải sầu, cũng muốn để Thẩm thị cùng Tử Tình đi qua đó, người nhiều mới náo nhiệt, cũng thể diện nữa.

Thẩm thị chắc chắn là bận không thoát thân được, bên kia Chu thị cũng đồng ý đi, Tử Tình không đi cũng không được.

Tử Tình cùng cả nhà thương lượng, sáng sớm mười lăm để đi, Thư Duệ thì Tử Tình sẽ không ôm theo, cũng không thể mang nha hoàn đi chăm đứa nhỏ, đã là chuyện giữ thể diện thì không thể quá mức, Tử Tình thay đổi bộ quần áo bông màu hoa hồng, váy dài cùng màu, nhìn có vẻ hơi trang trọng một chút.

Ai ngờ lúc chuẩn bị đi, Lâm Khang Bình không biết nghĩ tới cái gì, hay là lo lắng Tử Tình đi một mình, cũng đi theo lên xe, người đánh xe đổi thành Lâm Phong, đến học đường đón lão gia tử cùng Điền thị trước, bởi vì muốn đi nhà Hạ Ngọc ở một thời gian nên hôm qua họ đã chuyển về để thu dọn ít thứ.

Từ hôm mừng sáu quây tới tở kia, Tử Tình là lần đầu tiên gặp hai người này. Vừa nhìn đã thấy tóc của lão gia tử cùng Điền thị trắng không ít, thoát nhìn già đi vài tuổi, nhất là lão gia tử, ánh mắt âm đạm không ánh sáng, tinh thần nản lòng thoái chí, đối với sự tiếp đón của Tử Tình cùng Khang Bình cũng chỉ liếc nhẹ qua, Tử Tình thấy ông như vậy, trong lòng cũng có vài phần ê ẩm.

Vì tâm tình lão gia tử cùng Điền thị không tốt, chu thị cùng Thu Ngọc cũng không có nói nhiều, trong xe có vài phần nặng nề, Lâm Khang Bình cũng không để ý, chỉ cẩn thận che chở Tử Tình.

Lâm Khang Bình không cho phép đi đường núi, đi là quan đạo (như đường chính ấy), vòng một vòng lớn, nhưng có xe ngựa vẫn tương đối tiện lợi, hết hơn một canh giờ đã đến.

“Khang Bình, sao hôm nay không đi đường gần mà lại đi đường xa như vậy?” Chu thị hỏi, quan đạo tuy rằng bằng phẳng, nhưng đi mất thời gian gấp đôi.

“không có gì.” Lâm Khang Bình cũng không muốn giải thích cái gì.

Vào thôn, Hạ Ngọc vẫn đứng ở trước cửa nhìn quanh, tiểu hài tử trong thôn rất ít khi thấy được có xe ngựa vào thôn, nên vây quanh đến, đã lâu không tới nhà Hạ Ngọc, trong vườn biến hóa không nhỏ, cây bưởi trồng được bốn năm, cam cũng cao tầm ba thước, dưới tàng cây có không ít gà vịt, còn dùng hàng rào vây quanh mấy khối đất trồng rau, Hạ Ngọc thấy Tử Tình đánh giá những thứ trong sân, nói: “Sân này đều do Tử Nhi quan tâm, đáng tiếc nháy mắt đứa nhỏ đã lớn, ta cũng không thể luôn luôn theo sát nó, mà xem đi xem lại, cuối cùng cũng tìm được người vừa ý cho nó.”

Tử Tình nghe Hạ Ngọc nói, biết nhà tiểu tử này cách nơi đây năm dặm, họ Âu Dương, là đứa con thứ ba trong nhà, cũng là con út, mặc dù điều kiện trong nhà hơi kém, nhưng tiểu tử có tay nghề, tương lai sẽ sống tốt dần lên, đối phương cũng nhìn trúng tính tình chịu khó chất phác của Tử Nhi.

Đối phương nói, chờ đến lúc Tử Nhi thành thân, sẽ ở riêng, ba đứa con trai thay phiên phụng dưỡng người già, Tử Nhi nghe xong điều này cũng tương đối vừa lòng, ai cũng không đồng ý để nguyên một cái đại gia đình sống chúm chụm vào nhau cả, mỗi ngày vì một chút việc nhỏ mà âm ỉ.

Tử Tình bọn họ vừa uống ngụm nước trà, đối phương liền vào cửa, người đến không ít, cha mẹ cả tẩu gì cũng đầy đủ hết, Tử Tình cẩn thận đánh giá đối phương, so với người phía nam thì cao hơn một chút, cũng hơn 1m7, tóc đơn giản dùng trâm gỗ buộc lại, không có một chút rối nào, mặc bộ áo bông quần bông xanh đen hơi cũ, để giày làm bằng giày vải, dính chút bùn đất.

Xem như là người chịu khó, bởi vì hàng năm ở ngoài đi theo sư phụ làm ăn kiếm sống, nên tiểu tử này có vài phần cơ trí, khéo đưa đẩy, không giống thành thật chất phác của người nông thôn, Tử Nhi ra ngoài đi một vòng, sắc mặt vừa xấu hổ vừa vui mừng, xem ra cũng vừa lòng.

Hôm nay Tử Nhi cũng sửa soạn một phen, mặc bộ quần áo vải bông thêu hình hoa hồng, hai búi tóc trên đầu gắn đôi hoa mà Tử Tình đưa, một lọn tóc đen xỏ trước ngực, có vẻ thoải mái mà lại thẹn thùng, hơn nữa Tử Nhi hàng năm đều làm việc nhà nông, nên có một sự mạnh khỏe, nhà trai vừa thấy đã vừa lòng, phụ nữ lấy về nhà là vì làm việc, người nông thôn có mấy nhà nguyện ý cưới tiểu thư nũng nịu về nhà làm nương nường mà cung kính không?

Xem tướng rất vừa lòng, nhà trai để lại một đôi vòng tay bạc làm lễ đính hôn, Hạ Ngọc thu xếp một bàn cơm khách, nhà trai khéo léo từ chối, hẹn ngày đến nhà trai xem tướng, cùng với khi nào thì đổi bát tự.

Tử Tình bọn họ thì giữ lại ăn cơm, lúc này, Tử Tình mới nhớ tới, một nhà Xuân Ngọc không có ai tới, nhưng loại chuyện này Tử Tình cũng không muốn hỏi.... tâm tình Điền thị luôn luôn không tốt lắm, Thu Ngọc cũng không hay đùa đùa giỡn giỡn giống như thường.

Lão gia tử cùng Điền thị muốn ở lại một thời gian, may mà Tử Tình tặng ít đồ ăn cho Hạ Ngọc, lại vụng trộm để lại cho Hạ Ngọc hai điều tiền, Lâm Khang Bình liền dẫn Tử Tình về nhà.

Chu thị cùng Thu Ngọc cũng đều có việc phải làm, nên lên xe, Chu thị lên xe, đột nhiên hỏi: “Cả nhà Xuân Ngọc không có ai đến, không biết Hạ Ngọc không mời hay là mời mà không đến?” thì Tử Tình sẽ không ôm theo, cũng không thể mang nha hoàn đi chăm đứa nhỏ, đã là chuyện giữ thể diện thì không thể quá mức, Tử Tình thay đổi bộ quần áo bông màu hoa hồng, váy dài cùng màu, nhìn có vẻ hơi trang trọng một chút.

Ai ngờ lúc chuẩn bị đi, Lâm Khang Bình không biết nghĩ tới cái gì, hay là lo lắng Tử Tình đi một mình, cũng đi theo lên xe, người đánh xe đổi thành Lâm Phong, đến học đường đón lão gia tử cùng Điền thị trước, bởi vì muốn đi nhà Hạ Ngọc ở một thời gian nên hôm qua họ đã chuyển về để thu dọn ít thứ.

Từ hôm mừng sáu quây tới tả kia, Tử Tình là lần đầu tiên gặp hai người này. Vừa nhìn đã thấy tóc của lão gia tử cùng Điền thị trắng không ít, thoát nhìn già đi vài tuổi, nhất là lão gia tử, ánh mắt âm đạm không ánh sáng, tinh thần nản lòng thoái chí, đối với sự tiếp đón của Tử Tình cùng Khang Bình cũng chỉ liếc nhẹ qua, Tử Tình thấy ông như vậy, trong lòng cũng có vài phần ê ẩm.

Vì tâm tình lão gia tử cùng Điền thị không tốt, chu thị cùng Thu Ngọc cũng không có nói nhiều, trong xe có vài phần nặng nề, Lâm Khang Bình cũng không để ý, chỉ cẩn thận che chở Tử Tình.

Lâm Khang Bình không cho phép đi đường núi, đi là quan đạo (như đường chính ấy), vòng một vòng lớn, nhưng có xe ngựa vẫn tương đối tiện lợi, hết hơn một canh giờ đã đến.

“Khang Bình, sao hôm nay không đi đường gần mà lại đi đường xa như vậy?” Chu thị hỏi, quan đạo tuy rằng bằng phẳng, nhưng đi mất thời gian gấp đôi.

“không có gì.” Lâm Khang Bình cũng không muốn giải thích cái gì.

Vào thôn, Hạ Ngọc vẫn đứng ở trước cửa nhìn quanh, tiểu hài tử trong thôn rất ít khi thấy được có xe ngựa vào thôn, nên vây quanh đến, đã lâu không tới nhà Hạ Ngọc, trong vườn biến hóa không nhỏ, cây bưởi trồng được bốn năm, cam cũng cao tầm ba thước, dưới tàng cây có không ít gà vịt, còn dùng hàng rào vây quanh mấy khối đất trồng rau, Hạ Ngọc thấy Tử Tình đánh giá những thứ trong sân, nói: “Sân này đều do Tử Nhi quan tâm, đáng tiếc nháy mắt đứa nhỏ đã lớn, ta cũng không thể luôn luôn theo sát nó, mà xem đi xem lại, cuối cùng cũng tìm được người vừa ý cho nó.”

Tử Tình nghe Hạ Ngọc nói, biết nhà tiểu tử này cách nơi đây năm dặm, họ Âu Dương, là đứa con thứ ba trong nhà, cũng là con út, mặc dù điều kiện trong nhà hơi kém, nhưng tiểu tử có tay nghề, tương lai sẽ sống tốt dần lên, đối phương cũng nhìn trúng tính tình chịu khó chất phác của Tử Nhi.

Đối phương nói, chờ đến lúc Tử Nhi thành thân, sẽ ở riêng, ba đứa con trai thay phiên phụng dưỡng người già, Tử Nhi nghe xong điều này cũng tương đối vừa lòng, ai cũng không đồng ý để nguyên một cái đại gia đình sống chúm chụm vào nhau cả, mỗi ngày vì một chút việc nhỏ mà âm ỉ.

Tử Tình bọn họ vừa uống ngụm nước trà, đối phương liền vào cửa, người đến không ít, cha mẹ cao tuổi gì cũng đầy đủ hết, Tử Tình cẩn thận đánh giá đối phương, so với người phía nam thì cao hơn một chút, cũng hơn 1m7, tóc đơn giản dùng trâm gỗ buộc lại, không có một chút rối nào, mặc bộ áo bông quần bông xanh đen hơi cũ, để giày làm bằng giày vải, dính chút bùn đất.

Xem như là người chịu khó, bởi vì hàng năm ở ngoài đi theo sư phụ làm ăn kiếm sống, nên tiểu tử này có vài phần cơ trí, khéo đưa đẩy, không giống thành thật chất phác của người nông thôn, Tử Nhi ra ngoài đi một vòng, sắc mặt vừa xấu hổ vừa vui mừng, xem ra cũng vừa lòng.

Hôm nay Tử Nhi cũng sửa soạn một phen, mặc bộ quần áo vải bông thêu hình hoa hồng, hai búi tóc trên đầu gắn đôi hoa mà Tử Tình đưa, một lọn tóc đen xóa trước ngực, có vẻ thoải mái mà lại thẹn thùng, hơn nữa Tử Nhi hàng năm đều làm việc nhà nông, nên có một sự mạnh khỏe, nhà trai vừa thấy đã vừa lòng, phụ nữ lấy về nhà là vì làm việc, người nông thôn có mấy nhà nguyện ý cưới tiểu thư nũng nịu về nhà làm nương nường mà cung kính không?

Xem tướng rất vừa lòng, nhà trai để lại một đôi vòng tay bạc làm lễ đính hôn, Hạ Ngọc thu xếp một bàn cơm khách, nhà trai khéo léo từ chối, hẹn ngày đến nhà trai xem tướng, cùng với khi nào thì đổi bát tự.

Tử Tình bọn họ thì giữ lại ăn cơm, lúc này, Tử Tình mới nhớ tới, một nhà Xuân Ngọc không có ai tới, nhưng loại chuyện này Tử Tình cũng không muốn hỏi.... tâm tình Điền thị luôn luôn không tốt lắm, Thu Ngọc cũng không hay đùa đùa giỡn giỡn giống như thường.

Lão gia tử cùng Điền thị muốn ở lại một thời gian, may mà Tử Tình tặng ít đồ ăn cho Hạ Ngọc, lại vụng trộm để lại cho Hạ Ngọc hai điều tiền, Lâm Khang Bình liền dẫn Tử Tình về nhà.

Chu thị cùng Thu Ngọc cũng đều có việc phải làm, nên lên xe, Chu thị lên xe, đột nhiên hỏi: “Cả nhà Xuân Ngọc không có ai đến, không biết Hạ Ngọc không mời hay là mời mà không đến?”

244. Chương 247: Ruộng Đồng Xanh Tươi

Hà thị cùng Tử Tình ở tại Tình viên, năm nay Hà thị bảy mươi hai tuổi, được coi là trường thọ (sống lâu), mạnh khỏe, sáng sủa, mỗi ngày dạo quanh Tình viên cùng Tử Tình, Tăng Thụy Tường và Thắm thị, còn có Tử Vũ nữa, hầu như ngày nào cũng đến ăn cơm trưa và cơm chiều, nói giỡn cùng Tử Tình, ngày cũng nhanh chóng trôi đi.

Lão gia tử cùng Điền thị về nhà vào giữa tháng tư, vợ chồng Hạ Ngọc tự mình mượn xe lừa đưa về, lúc này, cây bừa vụ xuân đã kết thúc, cũng không thể ở mãi nhà nữ nhi được, vả lại, thời gian cũng trôi qua đi qua vài tháng, lão gia tử cùng Điền thị dù có đau đớn cũng phải chấp nhận sự thật rồi.

Nghe nói lão gia tử cùng Điền thị trở về nhà, Thắm thị nghĩ nghĩ, cùng Tử Tình đi qua thăm, Thắm thị suy nghĩ, lão gia tử đi lâu, gà vịt trong nhà đều để bên nhà Thu Ngọc chăm sóc, nên nhặt rổ trứng gà, Tử Tình nhặt rổ trứng vịt, nếu Điền thị tức giận mà không trồng trọt rau dưa gì thì vẫn có trứng gà trứng vịt thay thế.

Lúc Thắm thị cùng Tử Tình đi qua, chọn thời gian ăn cơm trưa, vì lúc này học đường không có ai cả, vừa vặn gặp được cả nhà Thu Ngọc, Chú Văn Giang xách lồng gà và vịt, cũng mang đồ đến cho lão gia tử.

Lão gia tử và Điền thị thấy Thắm thị, có chút ngoài ý muốn, Tử Tình thấy sắc mặt hai người tốt hơn trước rất nhiều, xem ra, Hạ Ngọc vẫn dốc hết sức mình đối xử tốt với họ.

Thắm thị thấy mình ở đây sẽ làm tăng bậc bội cho lão gia tử, để đồ lại, ân cần thăm hỏi vài câu, thấy lão gia tử cùng Điền thị chỉ xem nhẹ, Thắm thị liền dẫn theo Tử Tình cáo từ rồi về.

Tử Tình cũng không biết là lão gia tử không phải không thích các nàng, mà hơn nữa là vì áy náy, bởi vì áy náy cho nên không biết nói cái gì, dù sao nhiều năm qua, bọn họ luôn làm cả nhà Tăng Thụy Tường chịu thiệt, về phần Điền thị, khó mà nói được.

Ngày kế, thời gian cơm chiều, Thắm thị đã dẫn theo Tử Vũ đến trước. Tăng Thụy Tường thì không thấy đâu, Tử Tình bảo A Thổ đi học đường tìm, thấy vẻ mặt Tăng Thụy Tường giận dữ, Tử Tình cùng Thắm thị nghĩ chắc là bên lão gia tử lại xảy ra chuyện gì đó.

Thì ra là nhà Xuân Ngọc hỏi thăm được chuyện Điền thị cùng lão gia tử đã trở lại, sáng sớm hôm nay đến, cả hai ôm chân lão gia tử cùng Điền thị mà khóc rống.

Lão bà của Tam mao cuối cùng cũng ở riêng, không chia được miếng ruộng đất nào, nhưng quét sạch 30 lượng bạc mà Xuân Ngọc tích góp mấy năm nay, cả nhà chuyển đến an châu ở. Tam mao đi ra ngoài làm công ngắn hạn, Hồng Tú ở nhà làm việc nhà. Hai người cầm bạc, thêm đồ cưới của Hồng Tú, mua một căn nhà nho nhỏ, cuộc sống không cần lo âu nhiều.

Lão gia tử cùng Điền thị giờ mới biết Tứ Mao rời nhà hơn hai tháng, chỉ gửi về một phong thư, nói hân hạnh khỏe, tìm được việc làm. Bảo người nhà đừng mong nhớ.

Điền thị vừa nghe, tức giận gần ngất xỉu. đứa nhỏ mới mười năm tuổi, ra bên ngoài có thể làm cái gì?

“Ta không phải tức giận chuyện nhà các nàng, ta là nói về chuyện của lão thái thái kia, vừa mới mấy ngày, nàng lại tới cửa, không để lão nhân sống thoải mái vài ngày, với lại bọn họ vào nhà lúc ta không phát hiện, giữa trưa nghỉ dạy, ta đâu qua đó, về thẳng nhà luôn.”

Cổng của Học đường xây như vậy là vì tiện cho bọn trẻ, không muốn để người đi ngang qua làm ảnh hưởng, nên xây cổng về phía cửa thôn. Nhưng lúc lão gia tử bọn họ chuyển đến, Tăng Thụy Tường không đồng ý để bọn họ đi ra đi vô làm ảnh hưởng đến đứa nhỏ, nên mở một cái cửa nhỏ cho bọn họ, thế nên chỗ Lão gia tử có động tĩnh gì thì Tăng Thụy Tường không biết.

“Nghe người nói kia, chẳng lẽ người có thể cấm cha mẹ không lui tới với nữ nhi?” Thẩm thị hỏi.

Tăng Thụy Tường cũng hiểu rõ đạo lý này, tuy bản thân có thể đoạn giao với Yến gia, nhưng đến cùng cũng không thể ngăn cản lão gia tử cùng Điền thị qua lại với nữ nhi con rể, nhưng mỗi lần thấy lão nương của mình tức giận mà bị bệnh, trong lòng Tăng Thụy Tường tức giận không thôi.

“Ta mà biết lũ kia đến, chắc chắn sẽ không mở cửa, Tình nhi, người cũng sai người đi, không được mở cửa cho người nhà nàng, về sau, một cọng cỏ cũng không cho đưa cho bọn họ.” Tăng Thụy Tường căn dặn Tử Tình.

“Cha cứ yên tâm đi, Khang Bình đã nói rồi.”

Lâm Khang Bình vừa ra tay, có thể khiến cả nhà Tăng Thụy Tường trở mặt với nhà Xuân Ngọc, nhưng ngoài mong muốn của Tử Tình cùng Khang Bình, Khang Bình chỉ muốn khiến nhà của Xuân Ngọc bị phiền toái, giáo huấn một chút mà thôi. Bây giờ thì hay rồi, nhất lao vĩnh dật (Làm một mẻ khỏe suốt đời, một lần ăn mãi).

Nghe Lâm An nói, ngô ở Khang trang phát triển tốt, Tử Tình dùng mảnh đất ở góc tường tình viên làm thí nghiệm ươm giống, bây giờ đã có cao hơn nửa người, sắp vào thời kì trổ bông, Tử Tình chủ yếu là muốn xem chất lượng đất ở Khang trang thay đổi hiệu quả thế nào, xem xem có chênh lệch nhiều so với ngô trồng ở đây không là biết.

Ngày này, trời quang mây tạnh, Lâm An nói là Khang trang không có người ngoài làm việc, Tử Tình kéo Hà thị cùng Thẩm thị, còn có Tử Vũ, Tiểu Thanh ôm Thư Duệ, nói là đi thăm Khang trang, Hà thị vừa vặn cũng có thể đi nhìn xem gia đình Thẩm Tân Phúc, nên vui vẻ đồng ý.

Tử Tình và Tử Vũ đều thay quần áo vải bông, Thẩm thị và Hà thị cùng với Tử Vũ đều là lần đầu tiên đến Khang trang, qua đường chính, có thể thấy hàng rào đằng xa, trên cửa là hai chữ mà Tử Lộc viết ‘Khang trang’, gỗ thô chữ đen, sạch sẽ mà có lực, vào cổng, nhìn về phía xa, đều là một mảnh ruộng đồng xanh tươi, Lâm An thấy Tử Tình bọn họ đến, vội đón, nói: “Đợt cỏ thứ hai đã làm xong, bọn nhỏ giúp không ít việc.”

“Đậu tương có thể hái trước để vào thành bán, bây giờ thiếu rau tươi đấy.” Thẩm thị thấy mọi người đang nhổ đậu tương, liền nói, năm đó chính là Tử Tình nhắc nhở chuyện bán đậu tương non, giảm bớt khó khăn về tài chính.

“Vâng, mỗi ngày đều sai người đi bán ạ, đưa đến cho người môi giới là xong.” Lâm An trả lời.

Tử Tình đi về phía trước, Tử Vũ thì vẫn nghếch mặt ra, chắc chưa thấy qua nhiều ruộng đồng xanh tươi như vậy, “Tỷ, đây đều là đất của người à? Đây là ngô hả?”

Thẩm thị gõ đầu nạng, cười nói: “Chẳng lẽ chúng ta đến xem nhà khác?” Thẩm thị thấy mảnh đất rộng lớn này, trong lòng cũng tự hào vì Tử Tình, Thẩm thị vẫn còn ấn tượng cảnh tượng hoang vắng của nơi này vào năm đó, không đến ba năm, Tử Tình đã khiến nơi này thay đổi hoàn toàn, sao Thẩm thị lại không vui mừng vì Tử Tình chứ?

“Tỷ, sao lại có gà con ở đây?” Tử Vũ tò mò chạy tới.

Tử Tình nhìn kỹ, quả thật là có không ít gà con đang chạy lóc chóc trong vườn ngô, Tử Tình vỗ đầu mình, quên mất là trong sách ở hiện đại có ghi, ngô phát triển ở một mức độ nhất định, gà con sẽ không mổ thân cây, mà thích ăn sâu trên cây ngô. Tử Tình còn chưa có nghĩ tới biện pháp này, ai thông minh như vậy?

Lâm An thấy Tử Tình ngần ngừ, vội giải thích: “Biện pháp là do A Thổ nghĩ ra được, a thổ thật sự rất thông minh, ta nói là nếu có con gì chuyên ăn sâu mà không ăn ngô thì tốt rồi, A Thổ nói gà con rất hợp, muốn ăn ngô cũng không đủ trình độ, ăn sâu thì quá chuẩn. Chúng ta dùng 10 con gà mà Hoàng bà bà ở phòng bếp nuôi lấy ra thử nghiệm, quả thật như thế. Chúng ta lại mượn năm trăm gà con choai choai từ Chanh viên, thu hoạch xong ngô sẽ hoàn trả, dù sao mảnh đất thành nuôi mấy trăm con cũng không thành vấn đề.”

“Lát người đến trưởng phòng chỉ năm trăm văn tiền, thưởng cho A Thổ. Về sau không cần biết là ai có ý tưởng gì, chỉ cần thực dụng thì thưởng 500 văn.” Tử Tình vừa nói, Lâm An vui vẻ vỗ đầu bứt tai, cứ tiếp tục như vậy, lời nói của hắn ở Khang trang sẽ có tiếng hơn.

“Giống khoai lang bắt đầu chuẩn bị chưa?” Tử Tình tự nhiên không biết tâm tư nhỏ nhỏ của hắn, hỏi.

“Chu bá đang làm, nãi nãi muốn đi nhìn không?”

Mấy người lại đi một đoạn, nhìn dây khoai lang được ươm giống, ước chừng có ba bốn mẫu cây non, đã bắt đầu dài ra vài tầng lá, xem ra là không chậm trễ vụ mùa, Tử Tình cũng an tâm.

Cả đoàn người đến phòng ở trước chân núi, hai đứa con trai của Thẩm Tân Phúc đang cưỡi ngựa tre ở trước cửa, lớn thì mới sáu bảy tuổi, nhỏ mới bốn năm tuổi, hai người mặc quần áo giống nhau, đều là đỉnh đầu làm tóc quả đào, mang dây chuyền bạc, áo đỏ quần đen, khỏe mạnh kháukhinh, thật là đáng yêu, thấy Hà thị vội chạy đến chào hỏi, rất lễ phép.

Thư Duệ thấy cũng muốn đi xuống chơi cùng bọn họ, Tiểu Thanh đành phải trông coi ở một bên, biết rõ Tử Tình từng nói với các nàng rất nhiều lần, đứa nhỏ tự ngã thì không được nâng nó dậy, để tự nó đứng lên. Nhưng Tiểu Thanh vẫn lo lắng.

lão bà của Thẩm tân phúc nghe nói Tử Tình bọn họ đến, ôm bé gái trong tay đi ra, Thẩm Tân Phúc cùng Vương Hỉ Đức biết cũng vội vàng thăm hỏi.

Ba căn nhà đều có kết cấu giống nhau, có sáu gian phòng ở, sau hành lang còn có nhà kho cùng nhà xí, trước phòng cũng xây gần cạnh nhà hắn, thẩm tân phúc thấy Hà thị, vội đi lên nâng tay, hỏi: “Bà tới lúc nào? Nhà mình khỏe cả chứ?”

Hà thị cũng hỏi hắn có quen làm việc không, bận lắm không, ở có quen không, là nhà tự nấu ăn hay ăn chung với mọi người.

Thẩm tân phúc đều đáp rõ ràng từng vấn đề, Tử Tình bỗng nhiên nói: “Biểu ca, thằng bé lớn thì qua mùa hè nên đưa đi học đi, dù sao học đường của cha ta cũng không xa, tẩu tử đón đưa cũng không thành vấn đề. Đừng bởi vì đến chỗ ta làm việc mà để đứa nhỏ trẻ nãi học hành.”

Thẩm tân phúc cùng lão bà của hắn - Ngũ thị nói: “Tốt quá, ta đang định ngày nào đó đến chỗ cô cô thương lượng, các người lại nhắc trước.”

Tử Tình cũng cười, nói với Ngũ thị: “Tẩu tử nếu nhàm chán thì ban ngày đến chỗ ta trò chuyện đi.”

“Được đấy, đang lo không có ai nói chuyện cùng, biểu ca người vốn dĩ ít nói mà, tám chuyện với hắn không bằng nói với con mình cho rồi.” Ngũ thị cười nói.

Nhà Ngũ thị ở trong thành, gia cảnh cũng không giàu có, so với nhà thẩm tân phúc thì kém xa, bằng không trong nhà cũng không thể đồng ý gả nạng ột dân quê như thẩm tân phúc, nhưng Tử Tình có nghe nói nàng

không muốn sống mãi ở nông thôn, sống không hợp với cữ nường của Tử Tình lắm, lần này thì không biết vì sao lại theo thăm tân phúc đến đây.

Tử Tình dạo qua một vòng, nói Lâm An: “Đậu tương thu xong, xây thêm mấy cái chuồng bên cạnh chuồng heo, chuyên dùng để nuôi bò, mặt khác, lúc rảnh rỗi việc đồng thì xây thêm mấy căn nhà ở bên này, tiền heo bán trong dịp Đoan Ngọ có thể mua một đám người nhỏ tuổi, việc này tìm đại đường thức của ta rồi làm, tiền bạc cuối cùng cũng phải thông qua trưởng phòng, không cần nói với ta đâu. Còn nữa, sắp mùa hè rồi, phải chuẩn bị ổi người hai bộ quần áo mùa hè, để phòng may vá chuẩn bị trước. Vải bông thì người chi tiền để các bà tử ở phong may vá cùng người đi mua.”

Lâm An đều đáp ứng.

245. Chương 248: Xà Phòng

Từ Khang trang về, không vài ngày sau, Lâm Khang Bình cũng có mặt tại nhà, lần này, Lâm Khang Bình cầm về hơn mười bánh xà phòng mà người nước ngoài làm, cho Tử Tình thử xem đồ dùng mới lạ của người nước ngoài. Nói là Đại Vệ cầm rất nhiều, Lâm Khang Bình để Vương Tài chuyển đến kinh thành bán, chắc là có thể bán được giá tốt.

Tử Tình vuốt vật nhỏ, dùng giấy xám màu in hoa văn bọc lại, mở ra, là màu hồng nhạt, có một mùi hương hoa hồng nhẹ nhẹ, giống xà phòng kiếp trước của Tử Tình, xem ra, công nghiệp ở châu Âu tiến tiến hơn nhiều so với đất nước này.

“Người đừng coi khinh miếng bánh xà bông thơm nhỏ nhỏ này, Đại Vệ bảo ta là mua tận hai mươi văn một cục đấy, đắt không? Ta để Vương Tài bán 25 văn ở kinh thành, cũng không biết bán được không nữa?”

Tử Tình nghe xong, tính toán, không ngờ còn đắt hơn một cân thịt heo, đây chính là món lãi kék sù, Tử Tình là một sinh viên học hóa chất, làm xà phòng quả thực rất đơn giản, sao trước kia không nghĩ tới nhỉ?

Nhưng mà phải làm sao để khiến Lâm Khang Bình không hoài nghi đây? Tử Tình có chút ảo não.

Tử Tình giữ Thẩm Bảo Phúc ăn tiết đoan ngo ở đây, Thẩm Bảo Phúc nghe nói Thẩm Tân Phúc ở Khang trang làm trưởng phòng, còn chạy tới thăm hân, trở về nói: “Muội tử, Khang trang này đúng là tốt, không bằng cũng làm cho ca ca một cái căn nhà, ta cũng chuyển đến đó, dù sao cha ta cũng luôn không vừa mắt với ta, ta ở Lâm sơn cũng không có sản nghiệp gì, ta đang muốn lấy số bạc muội phụ cho xây nhà, mua vài mẫu đất ở bên cạnh, ruộng thì cho thuê, ta vừa có thể thu tiền thuê mà sống qua ngày, có năng lực thì số bạc thừa lại mua chút sản nghiệp, bên này lại náo nhiệt, người biết không, ta thích nơi nhiều người, còn không phải tự mình nấu cơm. Thật tốt.”

Tử Tình thấy một người nam nhân lớn như Thẩm Bảo Phúc mà chạy vòng vòng bên người mình, nhin không được bật cười, nói: “Ta thì không ý kiến, chỉ cần cậu và cữu nương đồng ý, có dịp thì ta tự mình hỏi bọn họ rồi nói sau.”

Nói thật, Thẩm Bảo Phúc có thể đến đây ở thì tốt, ít nhất là an toàn được tấn lên, bên kia bây giờ toàn đứa nhỏ choai choai. Thẩm tân phúc cũng không dám để bạc ở trưởng phòng.

lúc Thẩm Bảo Phúc đi, Tử Tình chuẩn bị không ít đồ tặng, bao gồm cả bánh xà phòng.

Thẩm Bảo Phúc đi rồi, gần hai ngày nữa sẽ đến Đoan Ngọ. Tử Lộc một nhà cùng Tử Thọ đã trở lại, lần này Tử Thọ trở về còn mang theo một tin tức, hân đã gặp được cô bé họ Dương kia. Thấy nàng ra ngoài đổ nước, Tử Thọ vừa vịn đi qua trước cửa, suýt nữa là bị hất nước vô người, nàng kia vội vội vàng vàng cúi đầu xin lỗi, chắc là dạng người dịu dàng làm Tử Thọ trong nháy mắt động tâm.

Thẩm thị thì không vừa ý lắm. Phụ thân của Dương gia tuy rằng là một tú tài, nhưng con gái nhà Dương gia nhút nhát, điều kiện trong nhà cũng kém, Thẩm thị thật sự không vừa lòng, đang nhờ người khác hỏi thăm thì ai ngờ lần này Tử Thọ trở về nói là coi trọng nàng, Thẩm thị có chút không tiếp thụ được.

“Người nói đi, với cái tính tình như vậy. Tương lai làm sao mà cai quản gia đình được? Còn không bắt Tử Thọ quan tâm à? Đứa nhỏ này, cũng không biết vì sao nữa, chắc là biết này nhà nữ hài này khó khăn. Đồng tình nàng, nên thương tiếc đi?”Thẩm thị vỗ tay nói với Tử Tình.

“Điều này con cũng không nói một cách chắc chắn được, Tử Thọ đã thích thì không bằng nương tìm người quen xem thử ý của đôi phương, rồi tìm bà mối cũng không muộn.” Tử Tình trả lời, hoàn cảnh gia đình cũng không quan trọng lắm.

“Cũng được, dù sao cũng có hai ngày nghỉ. Không bằng sáng mai các người cũng đi qua đây đi. Lâu lắm nhị ca người cùng tiểu tam mới ở nhà một hôm.” Thẩm thị nói.

Tử Tình đáp ứng. Ngày kế, sáng sớm, một nhà ba người trở về nhà mẹ đẻ, thuận tiện làm dẫn theo đem Tiểu Thanh tiểu lam qua giúp đỡ làm việc.

Tăng Thụy Tường nhốt mình vào thư phòng một lúc lâu, đi ra nói với Tử Lộc: “Tiểu nhị, con đến học đường, xem xem chỗ ông bà con có người không, nếu không thì mời bọn họ đến nhà ăn lễ. Nếu có người khác nữa thì thôi.”

Cuối cùng Tăng Thụy Tường vẫn không buông hai lão nhân được, nhất là trải qua chuyện của Yên Nhân Đạt, lúc này đây, lão gia tử cùng Diên thị rõ ràng là không khỏe mạnh như trước, nhất là lão gia tử, lưng còn còng đi, vẻ mặt cũng kém rất nhiều.

Tử Lộc đáp ứng, chừng 15 phút sau, Tử Lộc trở lại , nói một nhà Xuân Ngọc ở đó, “Bà không khỏe lắm, đại cô cùng đại nương dẫn theo Hoa Quế cùng ngũ mao đến đó, nói là chăm sóc bà.”

Tăng Thụy Tường nghe xong sắc mặt lại càng không tốt, nửa ngày mới thở dài, nói: “Tùy bọn họ đi, dù sao ta cũng quản không hết.” Thật sự muốn đuổi Xuân Ngọc ra ngoài, không cho gặp lão gia tử cùng Diên thị, chỉ sợ tâm bệnh của Diên thị lại càng khó hồi phục, giờ phút này, Tăng Thụy Tường hoàn toàn nản lòng với lão gia tử cùng Diên thị, bệnh thành như vậy mà vẫn lo cho 2 kẻ đáng hận kia.

Thẩm thị cố ý cười, hỏi một câu: “Có đưa đồ ăn đến cho nương thử không?”

“Người giận ta đi, đưa cái gì thì cứ đưa, tặng bọn họ thì bọn họ cũng không kịp ăn. Về sau, chỗ cha mẹ, ta cũng không cần cho tiền tiêu vặt, quà tết cũng không cần để ý nhiều.” Tăng Thụy Tường nói.

Tử Lộc Tử Tình nghe xong, nhìn nhau cười, giải quyết Xuân Ngọc, lại giải quyết Diên thị, thoải mái hơn.

Tử Thọ đi trước, tìm Tử Tình, ngồi một lát, mặt đều ghen đỏ, mới hự hự nói, thì ra là Thẩm thị đã nói với hắn, chuyện Dương gia thì đột nghỉ cây trồng vụ hè rồi nói sau. Cũng dặn hắn không được lộ mồm, không được vội vàng tới cửa nhà người ta.

“Tỷ, không bằng người nói cùng nương đi, chọn cô nương Dương gia đi, người không biết đâu, ta vừa thấy thân thể gầy yếu của nàng, bưng một chậu nước lớn ra, trái tim bỗng nhói, ta biết điều kiện nhà nàng không tốt, nhưng cũng không nghĩ tới kém như vậy, nghe nói trong nhà còn có một người bà, trọng nam khinh nữ, nhà nàng thì nàng là con lớn nhất, mỗi ngày phải làm rất nhiều chuyện, lại ăn không được tốt. Nghe nói phụ thân nàng thì bốn năm lần cử nhân mà không đậu, của cải đều tiêu hết, tính tình còn không được tốt, vui vẻ thì ôm đứa nhỏ dạy đọc sách học chữ, tức giận thì ra tay đánh mắng, ta cũng từng thấy hắn tức giận rồi.”

Tử Tình vừa nghe, gia đình như vậy, có vài phần khó chịu, nam nhân như vậy đúng là vô trách nhiệm, chính mình thì không đậu thì do lỗi ở mình, còn oán trời trách đất, sợ người trong nhà liên lụy hắn, động cái là đánh chửi, đáng thương cho vợ con của hắn.

“Tiểu tam, người tìm tỷ giúp, thì tỷ nói thật với người là, con của gia đình như vậy, hoặc là nhát gan, đụng tới chút chuyện gì thì sợ tới mức run rẩy, hoặc chính là loại người lòng mang oán hận, đem tất cả bất mãn với cha nàng giấu trong lòng, tìm được cơ hội thích hợp sẽ bùng nổ, mặc kệ là loại người nào, ta đều cảm thấy không xứng, vì sao người lại coi trọng nàng?”

“Ta cũng không biết, chính là quên không được ánh mắt như nai con của nàng khi nhìn ta, như đang chờ ta đến giải cứu. Người nói ta thương xót cho nàng cũng được, dù sao ta quên không được, tỷ, xin người đẩy, nói với nương đi mà.”

Tử Tình vừa nghe, nở nụ cười, “Người gặp nai con chưa? Bầy đặt chờ người đến giải cứu nữa chứ.”

“Sao chưa thấy chứ? tiệm cơm của Nhị tẩu từng có người đến bán nai mà.”

“Như vậy đi, người trước hết cứ nghe lời nương, đừng qua gặp nàng nữa, chờ nương hỏi thăm kĩ về nhà nàng đã. Dù sao một tháng sau là người nghỉ phép rồi.”

Tử Thọ miễn cưỡng đáp ứng. Tử Tình có chút khó hiểu, Tử Thọ nhìn trúng nàng ta sao lại tìm nàng giải quyết giùm chứ?

Đoan Ngộ qua đi, Tử Tình cũng rảnh rồi, nhớ tới xà phòng Lâm Khang Bình mang về, liền nhờ Lâm Khang Bình đi mua một ít xút (dung dịch NaOH, có tính tẩy mạnh) trở về, chuẩn bị ở nhà thử làm, trước kia, Tử Tình từng làm qua bột nước rồi. Cho nên, lần này Tử Tình muốn làm xà bông thơm, Lâm Khang Bình không hỏi nhiều, chỉ cần Tử Tình không ra ngoài, ở nhà quây tung tăng thế nào Khang Bình cũng không ý kiến, huống chi, Lâm Khang Bình cũng biết, mỗi lần Tử Tình làm thử, đều có thu hoạch.

Bởi vì đang mang thai, Tử Tình không dám tự mình ra tay, với lại nơi tay không có bao tay cao su dành cho thí nghiệm hóa học. thấy a thổ a thủy tuy nhỏ nhưng thông minh, liền chỉ huy hai người bọn họ, ở phòng bếp trong rừng đào làm một cái nồi sứ lớn, Tử Tình định dùng mỡ lợn, nhưng dầu động vật là nguyên liệu cơ bản dùng cho công nghiệp máy móc, không hợp để người dùng. Thế nên Tử Tình dùng dầu đậu nành, và dầu hạt cải, tính nhẩm tỉ lệ, rồi sai a thổ a thủy làm, mình thì giám sát.

Thứ tự làm tương đối đơn giản, hai tiểu hài tử vui vẻ như điên, Khang Bình cũng không ngờ làm xà phòng lại đơn giản như vậy, tạo xong xà phòng khối, trong vườn hoa hồng, hoa sắc vi, hoa lài đều bị Tử Tình bứt để làm thí nghiệm xà phòng, vừa có màu lại có mùi, khuôn mẫu thì Tử Tình dựa theo hình thù của xà phòng người nước ngoài, trừ chuyện mùi kém hơn một ít, nhưng vẫn có thể trà trộn (hàng nhái

“Ta từng làm son nước và bột phấn rồi mà, trên sách nói người xưa đã biết dùng mỡ heo hoặc bơ làm xà phòng, ta nghĩ không bằng dùng dầu nành cho sạch. Như vậy đi, người nhanh mua mấy ngọn núi hoang bên cạnh Khang trang, để trồng chút cây Hoa Quế cùng hoa hồng, hoa lài, lại xây hai gian phòng ở, xây cách xây một khoảng, đặt mua chút công cụ, chọn vài người tay chân lanh lẹ, nam hài tử làm dung dịch tẩy, nữ hài tử làm giai đoạn thành phẩm, người thấy sao?”

“Được chứ, ta thấy một miếng xà bông thơm làm không tới mười văn tiền, không bằng, chúng ta thử trước, nếu tốt thì lại làm lớn hơn một chút. Còn chuyện mua đất thì phải nói lại chút, Tình nhi, người thấy chúng ta sản xuất đồ ở đây, lại phải kéo đến kinh thành xa xôi, người cảm thấy có lợi nhiều không?” Lâm Khang Bình cười hỏi.

Tử Tình nghĩ nghĩ, bản thân chỉ tính đến chi phí làm ra, lại quên mất chi phí vận chuyển.

246. Chương 249: Trồng Khoai Lang

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình ngây người, vội ôm lấy nàng: “Tình nhi, không bằng như vậy đi, bên này người để bọn a thổ bọn họ làm trước, ta bán cho tiệm Chu thúc, về phần cái xưởng mà người nói, ta nghĩ là chờ ta cùng vương tài hỏi thăm một chút đã, không bằng, chúng ta cũng mua cái thôn trang ở kinh thành, giống như người nói, không mua thôn trang có sẵn, chúng ta ở ngoài thành mua một chỗ hoang, chỉ trồng các loại hoa, tương lai đều lấy để làm xà bông thơm, người thấy được không?”

Tử Tình nghĩ, về chuyện buôn bán thì mình kém Lâm Khang Bình rất nhiều, với lại chỉ trồng hoa, không cần nhiều người trông coi, về phần mở xưởng, có thể mượn người đến làm thợ, hoặc là cũng tìm những người không nhà để về, cũng coi như là việc công đức.

“Người làm chủ là tốt rồi, tốt nhất là làm ra một cái như Khang trang ấy, ta không quan tâm chuyện này đâu.” Tử Tình đuổi thất lưng.

A thỏ a thủy làm xà phòng, bán 15 văn một khối, Tử Tình cho hai bọn hần 1 văn tiền công trên một khối xà phòng, hai vật nhỏ càng ra sức, còn có thể chủ động suy nghĩ làm thế nào để chất lỏng hoa tươi đậm một ít, như vậy mùi xà phòng càng thuần khiết mà thơm.

Nhưng bì vấn đề an toàn lao động, Tử Tình bảo tiểu hồng may hai bao tay bằng da thú không thấm thật dày cho bọn hần, tốt xấu gì cũng hơn là không có, mặt khác, lúc lâm phúc chưa đi xa, đã ở một bên giúp đỡ, có lớn giúp nhỏ, Tử Tình cũng yên tâm hơn.

Lâm An sáng sớm ăn cơm xong, nói cùng Lâm Khang Bình, Khang trang bắt đầu thu ngô, thu xong sẽ chuẩn bị gieo đậu xanh.

“Khoai lang có thể trồng rồi, không trồng thì không kịp mùa mất.” Tử Tình đột nhiên hỏi nói. Kỳ thực, nhổ xong đậu tương thì có thể trồng khoai lang.

“Nãi nãi, khoai lang đã trồng rồi mà, lần trước người không thấy ạ, bây giờ dây mây đã dài lắm rồi.” Lâm An khó hiểu nhìn về phía Tử Tình.

Tử Tình thế mới biết, thì ra bọn họ còn không biết, khoai lang có thể ngắt lấy thân trồng luôn, cứ nghĩ trồng giống khoai tây, cứ trực tiếp ươm giống.

Quả thực là quá lãng phí. Tử Tình vừa nghe đứng ngồi không yên. Kéo Lâm Khang Bình định đi Khang trang, Lâm Khang Bình nhìn nhìn Tử Tình, bụng còn không rõ ràng lắm, đành phải đáp ứng.

Đến Khang trang, Lâm An đi tìm người đang thu ngô, chờ mọi người đều vây lại, Tử Tình xuống đất, cầm cây kéo, nói cho bọn họ cắt khoảng như thế nào, trồng như thế nào. Tử Tình làm mẫu 1 lần, cắt không ít dây mây.

“Chờ đến lúc dây khoai lang dài hai ba thước, nhớ phải ngắt ngọn, không được để dài ra nữa, bằng không, khoai lang sẽ không lớn.”

Tử Tình còn nhấn mạnh hai lần, dây mây nằm sấp trên mặt đất, rễ cắm sâu trong đất, nên cần bón phân thường xuyên.

Lâm An sờ sờ đầu, hỏi: “Chủ tử, một mẫu thử nghiệm có thể ngắt lấy nhiều dây mây, trồng được khoảng hơn hai mươi mẫu, chúng ta trồng nhiều như vậy ư?”

Tử Tình biết ý của Lâm An, khoai lang không thể so với ngô, có thể làm lương thực, lại không thể giống khoai tây có thể làm đồ ăn, không biết khoai lang dùng để làm gì, trừ bỏ khoai lang nướng, thì nhu cầu không nhiều lắm, sản lượng lại cao, người có tiền không mua, thỉnh thoảng ngán cơm thịt mới đổi vị, người nghèo thì tùy tiện tìm một chỗ tự trồng.

Tử Tình nhìn mấy mẫu khoai lang, nghĩ nghĩ, nói: “Đem dây mây này trồng hết đi, dù sao trong nhà cũng có heo, nếu nhiều quá thì mùa đông sẽ nuôi thêm mấy con heo nữa.” Về phần khoai lang, Tử Tình thật sự có một điểm ý tưởng.

Lão Chu nhìn về phía Tử Tình, hỏi: “Đông gia, lão nhân ta cũng trồng cũng ăn khoai lang bảy tám năm rồi, nhưng chưa từng nghe mấy biện pháp của người, nếu không được thì phí mấy mẫu đất quá.”

lúc này Tử Tình đang vất óc tìm kế chế biến khoai lang, nên không chú ý lời của lão Chu, Lâm An nhìn thoáng qua Lâm Khang Bình, lại liếc mắt Tử Tình một cái, nói: “Chu bá yên tâm đi, trong lòng nãi nãi chúng ta đều biết, hôm nay người cũng tận mắt biết nên làm như thế nào rồi đấy, về sau, chuyện này giao cho người, chờ mùa thu hoạch, người sẽ biết có được hay không, cứ như vậy đi, có thể trồng bao nhiêu khoai lang thì trồng, nãi nãi chúng ta cũng là làm một chuyện công đức.”

Lâm Khang Bình trừng mắt nhìn Lâm An, nói: “Nói vậy bạ gì hả? Nãi nãi các người đi xa vào năm kia, nghe người khác nói như vậy, bằng không, nàng làm sao biết?”

Lâm An không ngờ mình vuốt mông ngựa lại làm ngựa xước da (nịnh nọt mà không có kết quả), vuốt đầu mình, nghĩ mãi không ra, chỉ biết than thở vài câu gì đó.

lúc này Tử Tình đã chú ý, cũng hiểu ý của Lâm Khang Bình, không hy vọng danh tiếng của mình truyền ra ngoài, sợ rước lấy phiền toái không cần thiết. Nhưng lần này cũng không có cách nào khác, tình viên không

có đất trồng khoai lang, không thể không đến nơi này trồng, cũng may đều là người trong thôn trang của mình, cũng không phải người ngoài.

Tử Tình kéo tay Lâm Khang Bình, tỏ vẻ mình biết sai rồi, nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của mọi người, nhất là Lâm An, dù sao cũng là quản sự, trước mặt mọi người bị mắng nên hấn ngượng ngùng.

“Còn nữa, mọi người nhớ kỹ, để biết khoai lang lớn chưa, thì nhìn gốc cây. Các người muốn ăn thì cứ đào thử lên, nhưng đừng nhổ bật gốc.” Tử Tình cười nói, tưởng giảm bớt không khí khó chịu.

“Đông gia thật đúng là người hiểu biết nhiều, ngô non cũng vào bụng bọn họ không ít đâu, các người nghe thấy chưa, nếu không làm việc cho tốt, là có lỗi với tâm địa thiện lương của Đông gia, cơm canh mỗi ngày còn có đồ ăn thịt, nơi nào tìm như vậy chỗ tốt thế này? Đây là nhờ vào phúc của Đông gia.” Lão Chu nói.

Tử Tình cười cười, lúc này, có một nam hài tử mười bốn mười năm tuổi đột nhiên đến quỳ trước mặt Tử Tình, nói: “Đông gia, ta còn có mấy huynh đệ cùng ăn xin ở bên ngoài, ban đầu, lúc ta tới, bọn họ đều không tin, không dám đến, bây giờ ta cũng coi như có một căn nhà tại đây, nãi nãi, có thể mở lòng từ bi, nhận mấy huynh đệ của ta không, chúng ta nhất định sẽ làm việc cho tốt, nếu chúng ta dùng mảnh lời đùa gạt, chủ tử cứ dùng gậy gộc đánh đuổi chúng ta đi, không một câu oán hận. Xin chủ tử thành toàn.” Nói xong dập đầu, lạy ba cái.

Tử Tình nhìn về phía Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nói: “Việc này giao cho Lâm quản sự, người có thể tự tìm đến, có thể ở lại hay không thì tự dựa vào bọn hắn, ta nói trước, không tuân thủ trang quy của chúng ta, đều bị đuổi đi.”

Tử Tình hỏi sản lượng đậu tương, bởi vì là trồng xen, một mẫu được cầm hai trăm, sản lượng ngô cũng được tính toán, tầm ba trăm năm mươi cân, so với năm trước thì tăng lên nhiều, như vậy một mẫu thu vào được 1,5 lượng bạc, giống với trồng cây bình thường.

Lão Chu rất bội phục: “Đông gia, biện pháp này thật đúng là tốt, lão nhân như ta trồng mấy chục năm, cũng không nghĩ tới, còn nữa, người nghĩ đến việc đem gà con bắt sâu, trời ạ, xem ra đầu óc thông minh thì làm chuyện gì đều tốt, đám các người có ý kiến hay thì cứ nói với Đông gia đi, Đông gia đều tặng giải thưởng lớn đấy.”

Mọi người nghe xong đều hâm mộ, nhưng biện pháp thì không có. Lâm Khang Bình muốn đi tuần tra một chút, sai mọi người giải tán, Tử Tình đến nơi ở của Thẩm Tân Phúc, họ đang thu ngô, Hoàng bà bà chọn chút ngô non, nấu chín, đang ấy đứa nhỏ ăn, cũng tặng Tử Tình mấy cái.

Nói thật, Tử Tình không hứng thú với ngô lắm, dù sao giờ phút này, còn chưa xuất hiện ngô nếp dẻo, loại ngô này, dù nói như thế nào, cũng là lương thực phụ thôi, không có khả năng ăn ngon nổi. Lúc mới ăn thì còn thấy thơm ngát, ăn nhiều hơn mấy ngụm thì chán.

“Trước kia, ta thật đúng là cho rằng không có chuyện gì để làm, cho không tiền lương, nhận cũng xấu hột. Một đoạn thời gian này, mặc dù việc không nhiều lắm, nhưng cũng không nhàn rỗi, đều là chút việc vặt.” Thẩm Tân Phúc thấy Tử Tình cười nói.

“Biểu ca yên tâm, việc bận chưa đến lúc thôi, còn xin biểu ca đến lúc đó đừng sợ mệt.” Tử Tình cười trả lời.

“Điều này cũng đúng, một mảnh lớn như vậy, đầu tiên, người quá ít, muối phu nói người muốn xây một cái thôn trang, chính là thôn trang này hấp dẫn ta, mọi người hiền hòa sống chung. Muội muội đúng là một người tốt bụng.”

Lúc này, lão bà của Thẩm Tân Phúc - Ngũ thị cũng dẫn đứa nhỏ đến, nói giỡn cùng Tử Tình. Dù sao cũng là chút chuyện quần áo, son, trang sức.

“Muội muội có làn da tốt thật, không biết dùng phấn son gì? Ta thường xuyên mua lại cảm thấy nhan sắc không đủ, bôi cũng không tự nhiên bằng muội muội, cứ như không đánh phấn ấy.” Ngũ thị hỏi.

Tử Tình sờ sờ mặt mình, nói: “Tẩu tử, ta thật đúng là không bôi gì cả, ta cũng không dùng bột son gì, tẩu tử cũng biết đấy, ta không ra khỏi cửa, lại là một người lười, sao mà tự ép buộc mình chứ?”

Phía nam có khí hậu ướt át, Tử Tình lại trẻ tuổi, cần son bột nước làm gì, nhưng thường xuyên dùng sữa dê rửa mặt, cảm thấy làn da căng bóng, cũng đắp mặt nạ, đơn giản là Tử Tình chỉ cần nằm, tự nhiên có

Tiểu Thanh tiểu lam hầu hạ.

Thấy ánh mắt hâm mộ của Ngũ thị, nghĩ đến Thẩm Tân Phúc, Tử Tình vẫn nói: “Tẩu tử, không bằng, lúc nào người rảnh thì dùng lòng trắng trứng trộn với ít mật ong, đắp lên mặt, tầm nửa khắc là được. Bình thường thì ba ngày ta làm một lần, chỉ cần kiên trì thì chắc chắn sẽ có hiệu quả.”

Đang nói, Lâm Khang Bình tìm đến, nói là trong trang mấy ngày nay rất bận, muốn đưa Tử Tình về trước, Tử Tình nghĩ mình cũng làm xong việc cần làm rồi, sẽ không ở lại thêm phiền.

247. Chương 250: Chu Thị Cầu Hôn

Trở về nhà, Tử Tình thành thành thật thật rửa mặt thay quần áo, lên giường nghỉ ngơi, tiểu Thanh đưa bát canh gà vằn thắn tới, để Tử Tình ăn lót dạ trước một chút, mang thai từ sau khi qua ba tháng, lượng cơm Tử Tình ăn nhiều lên trông thấy, thường xuyên cần thêm bữa.

Tử Tình không yên lòng, xuống xà phòng tuy Lâm Khang Bình định đến kinh thành xây, nhưng chuyện xử lý nước thải là một vấn đề khó khăn, tuy công nghiệp cổ đại ít, Tử Tình có thể xả trực tiếp nước thải xuống đất, sống lại đã từng là một người hiện đại, Tử Tình thật sự có chút không đành lòng làm như vậy.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình không biết suy nghĩ cái gì, liền ngồi xuống bên cạnh Tử Tình, kéo tay Tử Tình nói: “Tình Nhi là đang trách ta?”

Tử Tình lúc này mới hoàn hồn, ghé vào trên đùi Lâm Khang Bình, nói: “Ta ngay cả ý tốt của người cũng không nhận sao? Vậy ta thành cái gì chứ? Ta là đang suy nghĩ chuyện xuống xà phòng, người yên tâm, sau này có chuyện gì, ta ở nhà thử qua rồi, liền giao cho người đi làm.”

Lâm Khang Bình vuốt mặt Tử Tình, nói: “Ta thật ra còn có chút tò mò, trong đầu người còn có thứ tốt gì vậy?”

“Người cũng biết, ta thích xem tạp thư, ai bảo trí nhớ của ta lại tốt như vậy? Thấy cái gì đều muốn làm thử xem, người cũng vụng trộm mà vui vẻ đi thôi.” Tử Tình cố ý nói, muốn chuyển hướng chủ đề của Lâm Khang Bình.

“Đúng rồi, ngày nào đó ta còn muốn đi An Châu một chuyến, A Thổ cùng A Thủy đi theo người học chế tạo xong, cửa nhà lại phải thay đổi người rồi. Đứa nhỏ của chúng ta mấy tháng sau cũng muốn sinh, không bằng lại cho người thêm hai người nữa đến, Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam sử dụng không đủ. Tiểu Hồng cùng Tiểu Tử kia bọn chúng cũng bận không qua nổi, cũng chỉ không hơn.”

Tử Tình vừa nghĩ, cũng thật là thiếu người, liền gật gật đầu.

Sau khi ăn cơm chiều, Thẩm thị đỡ Hà thị tới, Tử Tình vừa thấy khẳng định là có chuyện muốn nói, vội đón hai người tiến vào, nói: “Nương. Có việc sai người kêu con qua một chút là được rồi, tội gì phải tự mình đi một chuyến.”

“Đây cũng không phải vừa ăn cơm xong, đi hóng mát một chút sao? Con lại có bầu, tội gì đến ép buộc con. Đúng rồi, đại ca con gửi thư. Con xem.” Thẩm thị đưa cho Tử Tình mấy tờ giấy.

Lần trước lúc Tử Thọ đi. Nhờ cậy Tử Tình chuyện nữ hài Dương gia, Tử Tình không biết ý của Tử Phúc ra sao. Liền lập tức gửi thư hỏi ý tứ của Tử Phúc, đây không tới một tháng. Hồi âm đã đến rồi.

Ý Tử Phúc là tiên sinh hẳn nhìn trúng phẩm tính của nữ hài này không tệ. Phỏng chừng tương lai có thể ở lại bên người Thẩm thị, về phần tình huống của gia đình Dương tiên sinh, Tử Phúc cũng biết một ít, khó có được là Dương gia có một con trai. Đọc sách cũng không tệ, ít nhất tương lai không đến mức liên lụy đến Tử Thọ.

“Ý của con là vậy? Tử Thọ ngày kia đã trở lại rồi. Ta tìm mấy nhà, nhưng không biết đến lúc đó hẳn có đồng ý xem tướng không?” Thẩm thị hỏi.

“Con cũng nói không tốt, trước khi đi, hấn vậy mà đến chỗ con đây, cầu con nói giúp cho hấn, hấn vẫn là thích nữ hài Dương gia. Nương không bằng chờ hấn trở về hỏi một chút ý tứ của hấn.”

“Ta muốn nói, vẫn là xem ý tứ của Tiểu Tam, ta thấy bây giờ Tình nhi cũng trôi qua không tệ, tự mình chọn vẫn là muốn là muốn tốt một chút, chúng ta lại không cần sự giúp đỡ của nhà gái.” Hà thị nói.

Thẩm thị vừa nghe, cũng phân vân một chút, vẫn là chờ Tử Thọ trở về tự quyết định đi, cùng Tử Tình chơi đùa với đứa nhỏ, rồi mới rời đi.

Ngày tiếp theo, vừa khéo Lâm Phong bắt được mấy con lươn từ trong hồ nước, Tử Tình định lấy sang bên nhà Thẩm thị ăn, một tay vịn Tiểu Thanh, Tiểu Lam đỡ Thư Duệ, một đoàn trở về nhà mẹ đẻ.

Vừa vào cửa, Tử Tình vừa buông đồ ra, Chu thị tới cửa, Chu thị nhìn Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam một chút, Tiểu Lam nhìn lại Tử Tình, thấy Tử Tình khẽ gật đầu, liền kéo Tiểu Thanh mang theo đứa nhỏ đi ra ngoài, Hà thị cũng mang theo Tử Vũ đi ra ngoài, Tử Tình tất nhiên là ngồi một chỗ không nhúc nhích.

Chu thị nhìn Thẩm thị cùng Tử Tình một chút, nói: “Nghe nói trước đây vài ngày đệ muội vẫn nhờ người tìm kiếm nữ hài tử cho Tử Thọ, ta đây vừa nghĩ, cũng phải, Tử Thọ cũng mười bảy rồi, aiz, tại sao không nói chúng ta đều già rồi, bọn nhỏ cũng lớn lên quá nhanh, lúc này mới có mấy năm, mỗi người đều phải thành thân rồi?”

Thẩm thị không biết ý đồ đến của Chu thị, không tiếp lời, chỉ là cười cười.

Chu thị đành phải nói thêm: “Thực ra, trong lòng ta nhưng là có suy nghĩ này, đệ muội còn nhớ rõ huynh đệ nhà mẹ đẻ ta chứ? Chính là Cầu Tế ý, con gái lớn nhà hấn năm nay cũng mười tám, đáng về khách khí,(ý tả xinh đẹp) làm việc cũng tốt, đệ muội nếu không tin, có thể đi hỏi thăm một chút, chắc chắn, cũng không phải là ta khen chất nữ của mình, phía dưới còn một đồng đệ đệ muội muội, đều là nàng một tay nuôi lớn, rất có khả năng đấy.”

Thì ra là ý tứ này, Thẩm thị trong lòng thật đúng là buồn cười, lấy quan hệ của nàng cùng Chu thị, chất nữ nhà nàng cho dù là một đóa hoa, Thẩm thị cũng không thể cho nàng vào cửa.

“Đại tẩu thật sự là nói đùa à? Tử Thọ nhà ta nói, muốn tìm một người có thể đọc sách biết chữ, việc này thật đúng là không được, đa tạ đại tẩu.”

“Ôi, người với ta lúc đó chẳng phải cũng không đọc qua sách, cuộc sống cũng trôi qua không tệ, còn có nhà Tử Lộc, lúc gả tới đây chẳng phải chữ to cũng không biết mấy chữ, cưới vợ này quan trọng là nhân phẩm, biết chữ có thể làm cơm ăn sao? Có thể hầu hạ người một nhà có thể đi vào phòng bếp làm một tay đồ ăn ngon mới là đúng.” Chu thị chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khuyên nhủ.

“Ngại quá, chuyện này thật đúng là không được, đại tẩu, ta đã coi trọng mấy nhà rồi, chỉ chờ Tử Thọ về nhà rồi sẽ xem tướng.” Thẩm thị nói.

“Từ xưa chính là lời mai mối, lệnh cha mẹ, ở chỗ nào tùy theo đứa nhỏ đến hồ nháo, đệ đệ nhà mẹ đẻ ta kia, của cải cũng không phải nghèo quá, đệ đệ nhà mẹ đẻ ta là người quản lý phòng bếp trong thôn, một năm ăn uống tiệc tùng không nói, nhà ai có việc hiếu hỉ gì, không đều phải gói ột phần hồng bao, điều kiện tốt như vậy đệ muội vẫn còn thấy không được?”

“Đại tẩu, người hôm nay chính là thuyết phục như thế nào, cũng là không được, việc này không thương lượng, Tử Thọ nhà ta muốn tìm một người xuất thân từ nhà đọc sách.”

Chu thị thấy Thẩm thị chết sống không đồng ý, chỉ phải bất đắc dĩ rời đi, Tử Tình cùng Thẩm thị cũng đều cho là chuyện này coi như xong. Về nhà còn chê cười nhắc tới với Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình cũng không để ý.

Ai biết không tới hai ngày, Thẩm thị nổi giận dưng dưng tìm đến Tử Tình, thì ra Chu thị còn không hết hy vọng, lúc này nha, là muội tử nhà mẹ đẻ nàng, nhà ở phủ An Châu, nói là biết đọc sách biết lễ, trong nhà hình như là mở cửa hàng nhỏ gì đó.

”Con nói, trong nhà mở cửa hàng nhỏ, làm sao biết đọc sách biết lễ chứ? Ta không

đồng ý, nàng ngược lại oán giận ta nhiều chuyện, lúc đầu tìm một người, nói đúng không biết chữ, nhưng tìm một người biết chữ, ta lại ra sức từ chối, rõ ràng chính là khinh thường người nhà mẹ nàng, con nói, ta dựa vào cái gì mà thấy người nhà mẹ đẻ nàng tốt? Người tốt lành gì, cứ như vậy muốn nhét người vào nhà chúng ta?” Thẩm thị tức giận đến nỗi không biết nói cái gì cho phải.

Tử Tình bước lên phía trước bưng một chén nước cho Thẩm thị, nói: “Nương quyết định không để ý tới nàng thì thôi, tội gì bận tâm tới những thứ không đâu?”

“Đúng vậy, ta cùng nàng âm ỉ một trận, mấy năm nay chịu bị nàng tức giận, còn tưởng rằng ta dễ bắt nạt à? Chẳng qua là nàng cái người này, ta biết, chỉ sợ lại muốn bố trí chúng ta khắp nơi, rất không có ý nghĩa.”

Đang nói, Lâm Khang Bình tiến vào, thấy vẻ mặt Thẩm thị không đúng, vội nói: “Nương làm sao vậy, ai lại chọc giận nương vậy?”

“Còn có thể là ai, đại nương ta đấy.” Tử Tình nói xong liền kể lại một lần chuyện ngày hôm nay của Chu thị.

“Nương nhưng đừng tin nàng nói bậy, tính tình đệ đệ nhà mẹ đẻ của nàng cũng không khác nương là mấy, thích chiếm món lợi nhỏ, người trong thôn đều chứng mắt hần, nữ nhi nhà hần có thể tốt chỗ nào? Còn có, hôm nay mới nói đứa nhỏ nhà di ở An Châu này, nếu thật là tốt, tại sao lần trước không đề cập tới? Nơi này không chừng là có chuyện gì rồi?” Lâm Khang Bình nói.

Tử Tình suy nghĩ một chút, Xuân Ngọc đoạn giao rồi, Chu thị không chừng muốn kéo gần quan hệ cùng Tăng Thụy Tường, có một người nhà mẹ đẻ nàng gần tới, không phải dễ nói chuyện?

“Còn có thể có chuyện gì, dù sao cũng là vì tiền tài, còn có, thấy chung ta cùng một nhà đại cô người không lui tới nữa, lo lắng ngày nào đó chúng ta nhất thời tức giận, cũng cùng nàng náo căng, nếu có người nhà mẹ đẻ gần tới, cũng không phải dễ nói chuyện một chút? Thật sự là chê cười, ta có chút chuyện ấy đều nhìn không rõ ta sống uống phí đồng tuổi này rồi.” Thẩm thị nói.

Sau khi Thẩm thị đi, Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình nói: “Nếu đại nương ta cũng có thể không lui tới thì tốt rồi, thật đáng ghét.”

“Không bằng ta cũng nghĩ một biện pháp thu thập một nhà đại cha người một lần, trút giận thay nương mình.” Lâm Khang Bình nhìn Tử Tình nói.

“Vậy còn không nói mau, rốt cuộc có biện pháp gì?”

“Người nghĩ lại xem, đại cha đại nương đều coi trọng bạc như vậy, không bằng chúng ta liền xuống tay từ chỗ này, tìm cách làm cho bọn họ mất một khoản lớn, làm cho bọn họ đau lòng khó nhịn hoặc là tìm chút phiền toái cho bọn họ, làm cho bọn họ bỏ tiền trừ tai họa.”

“Nói thì dễ, có thể làm được mới khó, tính tình này của bọn họ, không dễ dàng đào được bạc đâu, ngay cả khi người đào xong cái hố, bọn họ cũng chưa chắc có thể nhảy vào, còn uống phí công sức của chúng ta.”

“Chuyện này, người không cần phải quản, dù sao còn có ta đây, ta chỉ sợ làm lớn quá, đến lúc đó bọn họ đẩy a công bà cho cha mẹ, chúng ta ngược lại thành làm không tốt. Lấy hiểu biết của ta với bọn họ, khẳng định là sẽ từ chỗ cha mình bù vào.” Lâm Khang Bình có chút khó khăn, mức độ này, nên thế nào cho chắc chắn.

“Người yên tâm đi, đến lúc đó, ta có biện pháp làm cho bọn họ không mở được miệng, người chỉ để ý mà làm đi. Cho dù để mình nuôi, cũng chẳng qua mấy người chúng ta một năm mất một hai bạc liền xong việc, vì hết giận, ta cũng nhận vậy.” Tử Tình nói xong liền kể cho Lâm Khang Bình lời nói nàng nghe được khi Điền thị chúc thọ năm ấy, cùng với khi nhỏ gặp được tất cả đãi ngộ không bình đẳng một chút trí nhớ cũng nói cho Lâm Khang Bình.

“Người sao lại không nói sớm? Nhận không những ủy khuất này, còn để cho bọn họ muốn đông muốn tây? Sớm nói với ta, cũng khiến hần giống như đại cô gia, quét sạch thanh danh. Còn thay bọn họ nói rộng ra. Người yên tâm, ta biết làm như thế nào rồi, người vừa nói, tiền ở riêng bọn họ ít nhất có vốn riêng năm sáu mươi lượng bạc, rất đáng giận, đều là một nhà cái gì vậy? Ta mà không thay người thả ra ngục khí này, ta thực sự uống công làm người chồng.” Lâm Khang Bình tức giận tới mức muốn cắn răng chửi người.

Về phần Lâm Khang Bình muốn làm cái gì, thật sự phải cân nhắc thật tốt, mới có thể khiến cho Chu thị giống như một nhà Xuân Ngọc, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Đương nhiên, cái này không phải là chuyện Tử Tình muốn quan tâm, Lâm Khang Bình cũng không muốn Tử Tình biết hẳn dùng chút thủ đoạn gì không mấy sáng sủa.

Ngày tiếp theo, Tử Lộc cùng Tử Thọ, Tử Hỉ đều nghỉ phép về nhà, Tử Tình vừa vặn đi qua cùng cả nhà trò chuyện, lúc này, Chu thị lại tới cửa.

248. Chương 251: Tử Thọ Đính Hôn

Thẩm thị vừa thấy Chu thị, hơi đau đầu một chút, nghĩ rằng, hôm qua không phải hai người vừa cãi nhau một trận, làm sao mới qua một ngày, Chu thị đã có thể mặt dày tới cửa?

Chu thị gặp Thẩm thị vội cười nói: “Đệ muội à, hôm qua là đại tẩu không đúng, thần trí hồ đồ, cùng đệ muội âm ỉ, hôm nay đến riêng để bồi thường cái không phải, đệ muội cũng đừng chấp nhặt cùng người tẩu tử thô kệch này.”

Thẩm thị thấy nàng như vậy, chỉ đành phải nói: “Đại tẩu, hôm qua tính khí của ta cũng là có vài phần không tốt.”

Chu thị thấy Tử Thọ đang ngồi đây, vội cười hỏi: “Tử Thọ, đại nương nói người năm nay mười bảy rồi, nghe nương người nói, người muốn tìm một nữ hài tốt có tri thức hiểu lễ nghĩa, đại nương ta nha, thật đúng tìm cho người một người, nhà vẫn là ở phủ An Châu phủ, đúng lúc người về nhà, ngày mai ta đưa người đến cho người xem.”

Tử Thọ nói: “Đại nương, người liền thay ta đưa trở về đi, nương ta đã tìm cho ta tốt lắm rồi, cái này sẽ không cần đại nương quan tâm đâu.”

“Người lại tới dỗ ta, nương người ngày hôm qua còn nói, tìm mấy người, chờ người trở về xem tướng, có thể thấy được là chưa định xuống, người chỉ cần gặp cháu ngoại gái của ta, bảo đảm người vừa lòng, vóc người được không nói, tính cách, tính tình cũng không tệ.”

“Đại tẩu, không phải đã nói rồi việc này không được, tại sao lại nói nữa?” Thẩm thị giận tái mặt hỏi.

“Chính là nha, đại nương, cũng chưa từng nghe thấy nữ oa nhà ai cứ đuổi tới như vậy, ai cũng tưởng là có chuyện gì không gặp được người, bằng không đại nương tại sao cứ gấp gáp muốn thúc đẩy việc này đến như vậy?” Tử Tình cười hỏi một câu.

“Tử Tình, nói cũng không thể tùy tiện tiện nói bừa như thế, nhà chúng ta cũng là nhà sạch sẽ đứng đắn, ta chẳng qua là thấy thích hợp với Tử Thọ, biết gốc rễ, không muốn cháu ngoại gái của ta chịu khổ.” Chu thị trừng Tử Tình nói.

“Đại nương, cho dù người nói đúng là thành một đóa hoa, ta cũng chỉ có hai chữ, không cần. Ta muốn đi thư phòng đọc sách.” Tử Thọ nói xong thì bước đi.

“Này, này, đứa nhỏ này, aizz, không muốn thì thôi vậy. Cháu ngoại gái nhà ta cũng không phải gả không được. Dựa vào cái gì lãng phí cho các người.” Chu thị nói xong cũng giậm chân mà đi.

Chu thị vừa đi, Tử Hỉ vội đi cùng ra ngoài. Chu thị còn tưởng rằng Tử Hỉ tiễn nàng ra về, nói: “Không cần tiễn, Tử Hỉ. hài tử ngoan. Chờ tương lai người trưởng thành, đại nương nhất định sẽ tìm một mối hôn nhân tốt cho người.”

“Đại nương, ta đi đóng cửa, vừa rồi đi ra ngoài một chuyến. Đã quên đóng cửa, mới cho người đi vào. Người nói may mà là người, nếu không không biết chó mèo nhà ai đi vào rồi, đuổi đi không dễ, đã có thể gặp phiền toái rồi.” Tử Hỉ một bộ nghiêm trang nói.

Chu thị nghe xong mặt kéo căng, muốn mắng Tử Hỉ vài câu, lại nhìn thấy khăn trên đầu Tử Hỉ, vẫn là không mắng ra ngoài, cũng không quay đầu lại bước đi.

“Lúc này nên bớt lo thôi, vẫn còn chưa xong.” Thẩm thị thở dài.

Tử Hỉ lại gọi Tử Thọ ra, Thẩm thị giới thiệu tình huống mấy nhà nữ hài trong tay cho Tử Thọ, Tử Thọ nhìn Tử Tình một chút, Tử Tình nói: “Người nghĩ như thế nào liền nói tử tế cùng nương, nương ta cũng không phải người không phân rõ phải trái.”

“Ta đây vẫn còn muốn nữ hài Dương gia, đại ca không phải cũng không phản đối sao? Ý của cha như thế nào?” Tử Thọ hỏi.

Thẩm thị có lẽ không nghĩ tới Tử Thọ kiên trì như vậy, nói: “Cha người hôm nay có việc đi thăm di nương bà bà người rồi, chờ hẵn trở về rồi nói sau.”

“Đúng rồi, nói đến di nương bà bà, bà nội ta bọn họ thế nào rồi? Đại cô con không thể còn đi vào nhà chúng ta nhỉ?” Tử Hỉ hỏi.

“Bà nội người nửa năm nay cũng không làm sao ra khỏi cửa, cũng không có tới chúng ta, ta cũng đến thăm vài lần, cứ như vậy thôi, vốn thân mình tốt lên một chút, ai biết trước Đoan Ngọ, đại cô người đến một chuyến, phải sạch mấy chuyện hư hỏng nhà nàng, bà người lại bị bệnh. Có thể trách ai? Dù sao cha người lần này đã nói, nhất định không cho bọn họ vào cửa nhà chúng ta, bây giờ vẫn không có chuyện gì, để xem qua năm làm sao mà ngăn cản.” Thẩm thị nói.

Ước chừng Tử Lộc cùng Tử Thọ hai người năm nay đều phải đi tham gia thi hương, bởi vậy, Tử Tình cũng rất ít khi về nhà mẹ đẻ quấy rầy hai người bọn họ, Tử Hỉ cũng thường xuyên cùng bọn họ thảo luận học vấn, cũng sẽ không giống trước đây thường mỗi ngày đều ở nhà Tử Tình, bụng Tử Tình cũng được năm sáu tháng rồi, rất sợ nóng, cũng là dứt khoát không thể nào mà ra khỏi cửa.

Lâm Khang Bình từ trong thành An Châu mang về hai gã sai vặt mười ba tuổi, một người tên là Lâm Hưng, một người tên là Lâm Vượng, thay thế A Thổ A Thủy làm người gác cổng, chẳng qua là, phần lớn thời gian cùng A Thổ A Thủy bọn họ thay phiên nhau làm xà phòng, nước thải và mấy thứ tinh tinh Tử Tình để cho bọn họ tạm thời đổ vào bờ cát bên sông.

Nha hoàn cũng mua hai người, đều là mười tuổi, một người tên là Tiểu Phấn, một người tên là Tiểu Lục, ý Lâm Khang Bình không muốn mua người quá lớn, chỉ sợ không biết lý do gì bị người ta đuổi ra khỏi nhà, tốt xấu hai đứa này còn hỏi thăm được rõ ràng, là từ nhà trong sạch đi ra, cha mẹ đều mất, cuộc sống người trong họ nội thật sự là không qua được, mới không thể không bán đứa nhỏ. Tử Tình nếu không vừa lòng mà nói, sẽ đưa đến Khang trang vậy.

Tử Tình vừa nghe, cùng thân thể Lâm Khang Bình năm đó tương tự, lại thấy ánh mắt cũng là sạch sẽ, chẳng qua là có chút nhát gan, có lẽ là bị đánh quen mắng quen rồi, nhìn thấy Tử Tình lại càng không ngừng run run, Tử Tình đành phải phân phó xuống dưới, trước tiên đi theo Tiểu Thanh Tiểu Lam làm một chút việc vặt vãnh, dạy dỗ điều chỉnh vậy.

Khoảng chừng sau mười ngày qua, Thẩm thị tới tìm Tử Tình, nói: “Tiểu Tam liền khẳng khẳng một mực nữ hài Dương gia, ý cha người không bằng tùy hẵn, người nói đứa nhỏ này cũng không biết giống ai, nói không nhiều lắm, quyết định chủ ý rồi thì một lòng một dạ đến cùng.”

“Cứ như vậy, theo hẵn đi, dù sao cuộc sống cũng là của hẵn, chuẩn bị khi nào thì cầu hôn?”

“Ý cha người làm vào mùa hè này, chúng ta bây giờ không làm việc nhà nông, dù sao cũng phải thu chút địa tô, trong nhà nhà gái cũng thế. Ngày xem tướng hôm đó không bằng người cũng đi một chuyến?”

“Nương, người nhìn xem con đang mang thai, chỗ nào không biết xấu hổ mà ra khỏi cửa, chờ khi bọn họ đến nhà chúng ta, con tránh ở trong phòng nhìn một cái là được.”

Thẩm thị nghe xong vỗ tay nói: “Đúng vậy, ta vậy mà cũng hồ đồ, nói vậy tuổi tác cũng đã lớn, cũng hơn bốn mươi rồi.”

“Nương, người cũng không già, bà ngoại con vẫn còn tốt đấy, người già cái gì? Đúng rồi, bà ngoại thế nào không đến cùng nương?”

“Con gái lớn nhà Đại biểu ca nhà Đại cữu con lấy chồng mới thêm ngoại tôn, đón bà ngoại con đi xem đời thứ năm, mặc dù không phải là họ Thắm thị, tốt xấu gì cũng là người đời thứ năm, cho bà ngoại con đi xem, cho đứa nhỏ thêm một chút phúc khí. Nói mấy ngày nữa sẽ đưa về, cũng không nói một tiếng với con.” Thắm thị nói.

Tử Tình thế mới biết, tuổi tác người lớn chính là một loại phúc khí, Hà thị đã qua bảy mươi, tính cao tuổi rồi.

Chuyện của Tử Thọ đã định rồi xuống rồi, Thắm thị cũng không muốn đưa đẩy nữa, phúc tạp, liền bắt tay bắt đầu tìm người làm, Tử Tình lo lắng nàng bận rộn quá, sai Tiểu Lam tới hỗ trợ.

Nhà gái ở cách vách nhà tiên sinh cũ của Tử Phúc, có lẽ đã biết một chút tình huống của Tăng gia, cũng là rất vừa lòng với cửa việc hôn nhân này, một đường xem tướng thẳng tới, rất là thuận lợi, chính là nhắc tới một điểm, lão gia nhà họ nói quy củ ở nông thôn bên kia, trước thành thân phải đưa một số lượng sính lễ nhất định, bạc phải đưa này, bọn họ cũng không biết chi tiết của Tăng gia, muốn tám mươi lượng bạc, nói: “bạc này chúng ta cũng không cần, cho đứa nhỏ để lại áp đáy hòm.”

Thắm thị nghe xong lời này có chút không thoải mái, nói thật, Tử Phúc cùng Tử Lộc bên kia, nhà gái đều không có chủ động muốn bao nhiêu bạc sính lễ đưa ra, đều là Tăng gia bên này chủ động đưa, nhà này lại ngược lại, chữ bát () còn chưa có chống đít, đã đòi sính lễ trước rồi.

Thắm thị nhìn Tăng Thụy Tường một chút, chỉ đành phải đáp ứng, rồi hai nhà hẹn xong ngày hai mươi tháng sáu đến nhà trai xem tướng, rồi cùng Tử Thọ còn có Tử Lộc chờ mấy người trở về nhà.

Thắm thị sau khi trở về thì đến thăm Tử Tình, Tử Tình thấy sắc mặt Thắm thị không tốt, Tiểu Lục đưa lên một ly trà, Tử Tình liền phân phó nàng đi xuống, Thắm thị gặp Tiểu Lục lạ mặt, hỏi: “Lần trước đến, hình như thấy chỗ con có thêm người mới, còn hình như không chỉ một người, làm sao mà người còn chưa đủ sử dụng?”

“Khang Bình nói con sắp sinh đứa nhỏ rồi, sợ hai nha đầu bận rộn không qua nổi, Tiểu Hồng cùng Tiểu Tử mỗi người đều có phân công riêng, việc bên người con không đủ sức làm, liền lại mua hai người về, không bằng nương cũng mua hai người đi?”

“Quên đi, sau khi Tiểu Tam thành thân, để cho bọn họ tự mua một người, nhà ta ít người, ta còn có thể ứng phó vài năm. Đúng rồi, nói đến Dương gia này, ta thật đúng là không vừa lòng lắm, hai nàng dâu trước, đều không có ngày xem tướng muốn đưa ra sính lễ áp đáy hòm, nhà nàng lại ngược lại, cũng không có hỏi qua tình huống nhà chúng ta, há mồm đòi tám mươi lượng, ta cũng không cùng bọn họ so đo, tám mươi thì tám mươi đi, ai bảo Tiểu Tam nguyện ý chứ?”

“Nương, người xem, người phải thấy may mắn, nhà nàng yêu cầu sớm, chờ sau khi cha mẹ nàng đến nhà chúng ta xem tướng, chỉ sợ sẽ không chỉ là tám mươi lượng đâu. Mấu chốt là nữ hài tử thế nào?” Tử Tình khuyên nhủ.

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế, dù sao về sau lui tới cũng không nhiều, nha đầu kia thấy cũng không tệ, chẳng qua là có chút câu nệ, chắc là trong nhà quản giáo rất nghiêm, bằng không, Tiểu Tam cũng sẽ không thể coi trọng nàng. Quên đi, ta còn phải chuẩn bị tốt mọi thứ, trao đổi canh thiệp còn cần phải có lễ gặp mặt. Định ngày hai mươi rồi, con sang sớm đi.”

Thắm thị nói xong, trong lòng khoan khoái một chút, xem ra, nữ nhi này gả gần vẫn là tốt, bằng không, những lời này, cũng không biết nên tìm ai để nói.

Sáng ngày hai mươi, Tử Tình hẹn Lâm Khang Bình cùng trở về nhà mẹ đẻ, Tăng Thụy Tường vẫn phải mời lão gia tử cùng Điền thị tới, hai nhà Tăng Thụy Khánh cùng Thu Ngọc thì không gọi.

Tử Tình có mấy tháng không gặp bọn họ, nhìn khí sắc còn không bằng từ nhà Hạ Ngọc trở về. Nhìn thấy Tử Tình mang cái bụng to tướng, vậy mà có vài phần ngoài ý muốn. Chẳng qua, Điền thị rõ ràng nói ít đi rất nhiều, đoán chừng vẫn là có chút mặt mũi không bỏ xuống được.

Một nhà nhà gái là khi đồng hồ điểm mười tiếng mới tới được, người đến nhiều, Thắm thị thật là có chút không nghĩ tới, Dương tiên sinh giải thích nói, là quy củ bên kia của bọn họ, mấy cô cô di nương gì đó đều theo tới nhìn xem, Thắm thị cũng đành cười cười.

Tử Tình vừa thấy nhiều người, vội sai Tử Hỉ đi gọi Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam tới hỗ trợ, Tử Tình ở trong phòng không đi ra ngoài, từ trong cửa sổ nhìn tới nữ hài Dương gia, một thân váy mùa hè màu tím nhạt tôn lên làn da màu trắng nõn của đôi phượng, ngũ quan thanh tú, tinh xảo khéo léo, khó trách Tử Thọ một chút liền chọn trúng, chẳng qua là quá gầy, ngồi ở chỗ đó càng không ngừng lấy tay cuốn góc áo, xem ra là có chút khấn trương.

Một nhà Dương tiên sinh đối với kết quả xem tướng rõ ràng mười phần vừa lòng, nhưng cũng không đề xuất muốn thêm tiền sinh lễ, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cũng coi như nhẹ nhàng thở ra, đôi phượng vẫn còn không phải là lòng tham không đáy.

Đối xong canh thiếp, Thẩm thị thoải mái lấy ra lễ gặp mặt, vòng tay long phượng trực tiếp đeo trên tay nữ hài Dương gia, còn có bốn thước vải, hôn sự của Tử Thọ coi như định xuống, Tử Tình vừa thấy miệng Tử Thọ, cứ cười toe toét như vậy, Thẩm thị thấy hân như vậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đâm vào đầu hân một, nói: “Nhìn người chỉ có chút tiền đồ này.”

249. Chương 252: Tăng Thụy Khánh Gặp Phiền Toái

Hôn sự của Tử Thọ định xuống rồi, sau này Chu thị đại khái từ chỗ lão gia tử mà biết, có vài phần buồn bực, nói một số lời không biết nặng nhẹ, vốn Tăng Thụy Tường bên này không biết cũng liền thôi, Thu Ngọc lại cứ làm như một chuyện lớn nói với Thẩm thị, Thẩm thị tuy không để trong lòng, nhưng cũng hơi giận một chút.

Tử Tình biết, lại khuyên giải một phen, nói: “Nương so đo chuyện này để làm cái gì? Đại nương vốn là người hồ đồ, tiểu cô cùng nàng lại không hợp, bây giờ chỉ ước gì xem náo nhiệt, nương có rảnh còn không bằng qua nhà con bên này, dù sao bọn họ bây giờ đều vào không vào được cửa nhà con, con nương hai người cùng trò chuyện, chẳng phải tốt hơn sao?”

Thẩm thị nghe xong hết sức chấp nhận, cũng cười nói: “Đúng vậy, ta cũng hồ đồ rồi.”

Đầu tháng bảy, Lâm Khang Bình nói, đã để Vương Tài đi xem mấy khối đất ở ngoại ô kinh thành, vẫn còn muốn chờ Lâm Khang Bình tự mình đi qua một chuyến, thuận tiện cũng đưa A Thổ cùng A Thủy đi tới, định trước Trung thu cả đám người sẽ từ Việt Thành trở lại kinh, như vậy, Trung thu năm nay Lâm Khang Bình sẽ không tranh thủ trở lại được.

Khang trang bên kia, Lâm Khang Bình vẫn là mua khối đất trũng, có khoảng hơn tám mươi mẫu, lại là một mảnh lớn cỏ dại cùng cỏ lau, giao cho Lâm An mỗi ngày dẫn người tới thu dọn, bởi vì đoạn thời gian này, đậu xanh cùng khoai lang đều không cần tốn nhiều công sức tới thu dọn, cũng chỉ để ra mấy nam hài tử lớn một chút tới thu thập trũng cỏ lau.

“chuyện trong thôn trang ta đã sắp xếp xong. Người yên tâm, ta nhất định trước khi người sinh đứa nhỏ thì trở về gấp. Còn có, đại cha người kia, ta cho tìm một chút phiền toái nhỏ, đem chuyện của a công người vạch trần ra ngoài, đoán chừng có thể cho đại cha người phải mất một khoản. Còn những việc khác, chờ ta trở lại rồi nói sau. Ta đã dặn dò người gác cổng, khoảng thời gian này ta không ở trong nhà, không được cho người ngoài tiến vào. Người liền làm bộ như cái gì cũng đều không biết, cũng không được để lộ ý tứ cho cha mẹ, bằng không, chuyện sau này sẽ khó thu xếp được nhiều lợi ích.”

Tử Tình gật đầu đáp ứng.

Tử Tình không nghĩ tới Thẩm Bảo Phúc lần này thật sự đều dẫn một nhà vợ con cùng tới, đưa cho lá thư Thẩm Kiến Nhân tự tay viết, ý chính là để cho Tử Tình tha thứ nhiều một chút, có cái gì không tốt. Cứ đuổi thẳng đi.

Cũng may Khang trang đã làm mấy căn nhà, Ngũ thị nhà Thẩm Tân Phúc rất vui mừng rốt cục có một người để nói chuyện, cùng Dư thị nhà Thẩm Bảo Phúc còn hơi có cảm giác hận gặp nhau quá trễ, Tử Tình biết. Cũng an tâm.

Lâm Khang Bình lần này đều mang đi A Thổ cùng A Thủy, cũng may trước khi đi đón Hà thị tới, Tử Tình cũng coi như có người bầu bạn.

Lâm Khang Bình mới vừa đi không được vài ngày, ngày hôm đó Tử Hỉ chợt chạy đến Tình viên, vẻ mặt tươi cười, Tử Tình thấy thế hỏi: “Nhìn người cười vẻ mặt xuân phong kìa, có chuyện tốt gì vậy?”

Tử Hỉ lắc đầu nói: “Chuyện tốt không có. Chuyện xấu thì vừa nghe được một vụ, không phải là chúng ta, đại cha kia kìa, tỷ vừa rồi đáng tiếc người không ở đó, bỏ lỡ một hồi trò hay.”

Thì ra, vừa mới rồi Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị cùng tìm đến Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị, không biết ai khi hấn đang trực cửa nha môn, truyền ra ngoài. Nói hấn vì chiếm lấy tổ trạch, xây phòng mới, lại đuổi cha mẹ ra ngoài. Bây giờ, ảnh hưởng rất lớn. Cửa nha môn chuẩn bị tới nhà điều tra hấn, trước khi điều tra, phải hấn về nhà trước, Tăng Thụy Khánh nghe xong lời nói của người lãnh đạo trực tiếp của hấn, muốn đón lão gia tử cùng Điền thị đến phòng mới của hấn ở, tới đây tìm Tăng Thụy Tường thống nhất lời khai, nói lão gia tử cùng Điền thị ngày lễ ngày tết đều là ở nhà hấn, cũng chỉ thỉnh thoảng đến học đường ở giải sầu.

Tăng Thụy Tường không đồng ý, nói tùy tiện tìm người hỏi thăm một chút chút thì sẽ biết mọi chuyện. Tội gì nói dối, lại nói, Tăng Thụy Khánh cũng không phải không có ra bạc nuôi gia đình, cần gì quá phức tạp như vậy, một lời nói dối cần vô số lời nói dối để tròn vẹn, không chừng lòi ra một chút ngược lại thành kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Hơn nữa. Lão gia tử cùng Điền thị cũng không phối hợp, nói ở học đường rất tốt, không muốn chuyển, đến nhà Tăng Thụy Khánh, Điền thị còn phải xem sắc mặt Chu thị sống qua ngày, nào có tự tại như bây giờ.

Tăng Thụy Khánh chỉ đành phải nói thật, lão gia tử cùng Điền thị cũng không có biện pháp, chủ yếu bận tâm tới thể diện của con trai, liền vội vàng chuyển về.

“Nhưng là, cái này có cái gì đáng để vui mừng?”

“Cái này còn không vui mừng? Về sau, a công bà bọn họ chỉ có thể ở nhà đại cha, chúng ta bớt lo nhiều chứ? Lại nói tiếp, không chừng cửa nha môn tới đây điều tra đại cha, biết được việc làm trước kia của đại cha, có thể còn đuổi hoàn toàn đại cha về nhà.”

Tử Tình cười cười.

Quả nhiên, ngày tiếp theo, Tử Tình đỡ Hà thị về nhà mẹ để nhìn xem, Tăng Thụy Tường vừa tiến bước người trong quan phủ. Tăng Thụy Tường nói lời nói thật, huynh đệ hai người, một người phụ trách tiêu dùng của cha mẹ, một người phụ trách chỗ ở của cha mẹ.

“Xem ra, cửa ải này đại cha người không dễ qua, hình như là có người có ý muốn chinh hấn, truyện trước đây đều lục ra ngoài, chỉ sợ, bát cơm này không bảo đảm rồi, hấn là trưởng tử, khoảng cách gần như vậy, vài năm không trở về nhà, để cha mẹ chẳng quan tâm vền vẹn năm năm, nói đến chỗ nào cũng nói không ra đạo lý.” Tăng Thụy Tường thở dài.

“Ai có thể cùng hấn có oán gì, không chừng chính là hấn ở cửa nha môn đắc tội với ai, bằng vào tính tình kia của hấn, trong mắt còn có thể có ai? Người xem hấn ngày hôm qua còn nói: “lão Nhị, ngày mai sẽ có quan sai tới cửa, người chiêu đãi nhiều một chút, thay ta nói vài lời hay, cha mẹ là ta ra bạc phụng dưỡng, bạc hàng thật giá thật, lúc trước hai anh em ta đã thương lượng tốt rồi.” người nghe một chút, rõ ràng là hấn vốn nên cầu chúng ta, lại một lời hay nói mềm cũng không có, còn ra về lão đại, cũng không suy nghĩ xem bây giờ mình có bao nhiêu phân lượng.” Thẩm thị bắt chước xong mình cũng chống đỡ không được mà cười.

Chuyện Tăng Thụy Khánh điều tra xong đại khái mất khoảng mười ngày, Tăng Thụy Khánh vẫn trở về cửa nha môn khẩu đi làm, đoán chừng là mất một chút bạc.

Tử Hỉ biết thì hơi thất vọng, chạy tới châm chọc với Tử Tình, Tử Tình nghĩ một chút, nói: “Không phải là có một câu nói, gọi cái gì Tái ông mất ngựa làm sao biết không phải phúc, chuyện không tới lúc cuối cùng, ai cũng không thể biết thế nào? Cho dù tính như vậy, chúng ta cũng không có tổn thất gì, dù sao a công bà bọn họ cũng sẽ không tới nhà chúng ta, a công bà không đến, các cô cô cũng sẽ không thể đến thôi? Ta không phải là bớt việc à.”

“Tuy nói như thế, đại cha đại nương ta thường ngày làm việc cũng quá đáng, ta chỉ cần nghĩ đến những năm cha ta nương ta chịu ủy khuất, còn có các người hồi nhỏ ăn những khổ kia, ta sẽ rất khó chịu. Đại nương càng là buồn cười, đến việc hôn nhân của Tam ca cũng muốn nhúng tay vào, nàng cho rằng nàng là ai chứ?”

“Nàng cũng là một năm nay không chiếm được tiện nghi, trong lòng có chút sốt ruột, muốn mượn việc hôn nhân của Tử Lộc để tìm chút biện pháp, ta cũng là rất bội phục nàng dám nghĩ tới, không phải nói người không biết không đáng sợ, cùng người hồ đồ có thể so đo cái gì? Nói đến đây, ta thật là không thể hiểu nổi đại cha, cũng đọc qua sách, làm sao mà vẫn duy trì với Đại nương một thôn phụ ngu dốt vô tri như vậy chứ? Năm đó a công buộc đại cha nạp thiếp, đại cha cũng là chết sống không đồng ý.” Tử Tình rất tò mò vấn đề này nhiều năm rồi.

“Có phải hay không cũng là cùng đại dưỡng giống nhau, có khi cũng có thể bùng phát ra chuyện gì nghe rợn cả người, hồi đó ta thật đúng là sợ hãi, đại cô cùng đại dưỡng còn có một đoạn nghiệt duyên như vậy, đại cô lại có thể cùng một ác ma, lại là ác ma giết chết cốt nhục thân sinh của mình sinh hoạt nhiều năm như vậy, không chừng một ngày kia, đại dưỡng không vừa lòng, tan vỡ rồi, đại cô ta cuộc sống cũng là không dễ chịu lắm. Chẳng qua là, a công bà trải qua việc này, cũng già đi nhiều.”

Hai tỷ đệ nói chuyện tào lao, Tử Hỉ ở lại ăn cơm, Tử Tình lại hỏi hẩn chút chuyện học tập.

Một năm này Tử Hỉ ở Cờ Trắng thư viện, không riêng gì đáng người cao lên rất nhiều, người cũng gầy một chút, giống như đại hải tử, khó được là cách nói năng khí chất đều có tiến bộ rõ ràng.

“Tỷ, chương trình học của thư viện của chúng ta còn có giảng việc đồng áng, năm trước ta cùng tỷ phu đi Khang trang rất nhiều lần, thật đúng học được một ít linh tinh, đáng tiếc, không tới vài ngày nữa sẽ khai giảng, bằng không, ta lại có thể lại đi theo học một chút vật trong đất.”

Đang nói, Tử Quân cùng Tử Tân tới tìm Tử Hỉ, nói là muốn thảo luận xuống công khóa, nhìn xem chỗ Cờ Trắng thư viện cùng châu học có cái gì không giống như vậy, Tử Tình đưa bọn họ tới thư phòng, chuẩn bị một chút điểm tâm nước trà, rồi đi ra ngoài.

Tử Tình không biết chuyện của Tăng Thụy Khánh, Lâm Khang Bình làm được một bước kia, có phải hay không cứ như vậy mà thu tay? Có ý tìm Lâm An hỏi một chút, nhưng Lâm An gần đây vẫn luôn bận rộn chuyện cổ lau, Lâm Phúc lại cùng Lâm Khang Bình ra khỏi nhà, trong nhà này vài người khẳng định là không còn dùng được.

Tử Tình nằm nghiêng trên giường, nghĩ mình đến đây hơn mười năm, gặp được mấy cực phẩm thân thích này, Điền thị cùng Xuân Ngọc là không dứt, vừa thấy mặt đã mở miệng muốn này muốn nọ, biết rõ Tử Tình không cho, cũng là khi thua khi thắng, làm cho người ta thắng cũng phiền mà không thắng cũng phiền. Hay là một năm này nhờ phúc của Lâm Khang Bình, giải quyết được Xuân Ngọc, chuyện Xuân Ngọc vừa xong, lão gia tử cùng Điền thị cũng yên tĩnh, một mũi tên trúng hai con chim, một nhà Tăng Thụy Tường mới qua vài ngày thư thái này.

Thu Ngọc tuy rằng có chút ích kỷ, cũng thích chiếm tiện nghi, nhưng là còn có vài phần nhân lực, biết có chừng có mực, hơn nửa năm này, biết mình mời trưởng phòng rồi, xa lạ, cơ bản cũng không thể nào mà tới cửa.

Còn lại Chu thị, phẩm tính cũng như Xuân Ngọc vậy, sau khi xây xong phòng, lui tới không nhiều lắm, đương nhiên, là Lâm Khang Bình dặn dò người gác cổng không cho vào, Chu thị đến vài lần đều bị từ chối ở ngoài cửa, thường cùng người khác nói, nhà Tử Tình cửa cao, đến thân đại nương cũng không cho vào. Ai biết lần này nhúng tay vào việc hôn nhân của Tử Lộc không thành công, lại còn không hết hy vọng, còn nói Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị trong mắt bây giờ đến đại ca đại tẩu cũng không để vào mắt, bằng không, cũng sẽ không thể khơi mào tức giận của Tử Tình cùng Thẩm thị, từ chối thế nào cũng không được.

Tử Tình không biết sau bao lâu, Tử Hỉ đến cáo từ, Tử Tình đưa bọn họ đi ra ngoài, hỏi: “Tử Quân cùng Tử Tân, hai người các người hôn kỳ định rồi sao?”

Tử Tân vừa nghe, còn có chút ngại ngùng, Tử Quân lại thoải mái nói: “Định rồi, ta là mười sáu tháng chạp, hẩn là mười tám tháng giêng, đến lúc đó tỷ tỷ nhất định phải tới uống ly rượu mừng.”

Tử Tình cười đáp ứng.

Tử Lộc cùng Tử Thọ sau rằm tháng bảy thì kết bạn đi thi hương, Tử Hỉ thì trở lại thư viện. Trước Tết Trung thu một ngày, Tử Tình đang ở nhà mẹ để nói đùa cùng Thẩm thị, Tăng Thụy Tường vội vội vàng vàng từ học đường trở về, nói là Tăng Thụy Khánh phạm tội, bị người vạch trần hấn ở cửa nha môn làm văn thư, thường thu hối lộ của người khác, cùng thủ trưởng hấn làm văn thư giả, vốn là, hấn còn trông cậy vào thủ trưởng hấn giúp một phen, ai biết việc này lật ra ngoài, thủ trưởng hấn cũng bị liên lụy, chỉ là thủ trưởng hấn có vài phần hậu trường, đổ hết trách nhiệm cho Tăng Thụy Khánh, niệm tình đồng liêu nhiều năm, sẽ không truy cứu hấn ngồi tù, chẳng qua là đuổi về nhà, vĩnh viễn không thu nhận nữa.

250. Chương 253: Tối Cửa Cầu Xin

“Điều này có thể tốt thế nào, hấn mất việc, chỉ sợ sẽ lại tìm lý do giao cha mẹ cho chúng ta. Bản thân ta không phải là không đồng ý mấy hoa bạc này, chẳng qua là, ta không muốn lại sống chung một chỗ.” Tăng Thụy Tường vỗ tay nói.

Tử Tình thì nghĩ tới Lâm Khang Bình nói chẳng qua là đem chuyện lão gia tử vạch trần ra, tại sao có thể xuất hiện sự kiện văn thư giả cùng hối lộ? Hơn nữa, còn làm Tăng Thụy Khánh mất công việc, Tử Tình không biết là hiệu ứng Domino vẫn là kết quả của Khang Bình ra tay.

“Cha, đâu có tới nông nổi này chứ, trước kia tiểu cô còn từng nói với con, công việc của đại cha còn mò được không ít béo bở, hấn chưa từng nộp lên. Bởi vậy, trong tay đại cha không nghèo như cha tưởng đâu.” Tử Tình vẫn là nhịn xuống, nếu Tăng Thụy Khánh chịu thành thành thật thật phụng dưỡng lão gia tử cùng Điền thị, đừng nói ra chuyện năm đó bọn họ giao thiếu tiền lương giữ bạc riêng, nếu không chịu, muốn đẩy lão gia tử cùng Điền thị ra, Tử Tình cũng coi như để lại cho Tăng Thụy Tường một đường lui.

“Đúng vậy, người đừng có hồ đồ, chuyện còn chưa tới nước kia, hấn cũng có ruộng nước ruộng cạn, tay đại tẩu chẳng lẽ không chặt, mấy năm nay cũng có chút tích lũy, cha mẹ có thể tồn của hấn bao nhiêu?” Thẩm thị cũng vội khuyên nhủ.

Đang nói, chuông cửa vang lên, Tăng Thụy Tường tự mình đi mở cửa, thì ra là Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị tới cửa, thấy Tử Tình vừa lúc ở nhà, về mặt Chu thị tươi cười nói: “Tử Tình à, mới từ nhà người đi ra, cửa lớn nhà người bây giờ cũng không mở, gọi hơn nửa ngày mới có người đi tới, lại là một người không nhận ra, theo trong cửa cửa sổ liếc mắt nhìn chúng ta một cái, nói người không ở nhà, có việc mời nhần lại, ta còn tưởng hấn lừa chúng ta đó? Không nghĩ tới người thực sự là ở đây.”

“Đại nương tìm ta có việc gì sao? Bây giờ thân hình ta hơi nặng, người cũng lười biếng một chút, Khang Bình nhà ta cũng đi xa nhà, người không ra cửa còn có thể tiếp khách gì, cho nên cửa lớn đúng là đóng chặt.” Tử Tình nói, đồ trong Tình viên cơ bản đầy đủ hết, cá tôm gì đó đều có, thích ăn thì mò, gà vịt ngỗng thích ăn thì mổ. Rau xanh lại càng không cần phải nói, một loại còn ăn không hết, cần thiết chẳng qua là thịt heo cùng gia vị gì đó, cũng không cần mỗi ngày phải mua.

“Nha. Khang Bình nhà người ra khỏi nhà? Sắp đến cuối tháng rồi, khi nào thì trở về vậy? Đại cha người nhưng là có việc gấp tìm hấn.” Ý cười trên mặt Chu thị đổi thành nôn nóng, nhìn thoáng qua Tăng Thụy Khánh.

Tử Tình cũng nhìn thoáng qua Tăng Thụy Khánh, thân hình vẫn đứng thẳng như trước, mặt đen sì, nhìn không ra dáng vẻ nghèo túng, không giống như là đến cầu người. Khó trách Thẩm thị nói còn ra oai lão đại, dường như đến là để sai bảo Tử Tình một tiếng.

Tử Tình cười cười, nói với Chu thị: “Đại nương, Khang Bình nhà ta còn muốn đi kinh thành một chuyến, không biết khi nào thì trở về, đại cha có chuyện gì gấp, vẫn là tìm người khác thì tốt hơn, vả lại. Khang Bình nhà ta cũng chỉ là một người làm ăn nhỏ, có thể làm được việc lớn gì? Bằng không lại chậm trễ.”

Chu thị lại nhìn thoáng qua Tăng Thụy Khánh, nói: “Đại cha người bị dính một chút phiền toái. Bị người vu cáo, ta nghĩ Khang Bình từ Văn gia đi ra, tốt xấu gì còn có thể tìm Văn gia nói giúp một câu, đều không

cần Văn lão gia lên tiếng, quản sự bên dưới là được rồi, giúp đại cha người một phen, đại nương sẽ nhớ kỷ lòng tốt của người, chất nữ ngoan, người chờ hần trở về thì nói với hần.”

“A? Đại cha ta bị người vu cáo? Vậy chẳng phải là khẩn cấp rồi? Đây là vì chuyện gì vậy? Không phải là mới nghe nói đại cha ta bởi vì chuyện tổ trạch mà có chút hiểu lầm, bây giờ hiểu lầm đã giải trừ rồi. Đại cha ta cũng khôi phục công việc ở cửa nha môn, mới có vài ngày, làm sao lại có người vu cáo đây?”

“Ôi, năm nay cũng là số con rệp, không biết đúng phải đường thần tiên nào, cho nên mới phải tìm đến cháu rể. Để hần tìm Văn gia van cầu giúp, bằng không, một nhà ta đây xong đời rồi, già đi dằng già, nhỏ đi dằng nhỏ, cuộc sống làm sao mà trôi qua đây?” Chu thị nói xong thì khóc thét lên, có lẽ thật sự là đau lòng một năm mười hai bạc không có, còn khó chịu hơn cả móc tim nang, bởi vậy, cả mặt đều là nước mắt nước mũi.

“Nhưng đại nương này, người trước đừng chỉ lo khóc, Khang Bình nhà ta đi ra từ Văn gia cũng đã nhiều năm, đến cửa lớn Văn gia còn khó vào, càng đừng nói tới quản sự của Văn gia, hần đi đâu mà biết? Thật sự dễ dàng như vậy, Khang Bình nhà ta tội gì đến một năm khổ khổ cực cực ở bên ngoài chạy tới chạy lui, kiếm chút tiền trình, trực tiếp tùy tiện làm cái gì đó liên quan tới Văn gia không phải đủ ột nhà ta tiêu dùng, người nói đúng là cái lý này không?”

“Đại tẩu, lời Tình nhi nói cũng có đạo lý, Khang Bình đi ra đã nhiều năm, hần trước kia chẳng qua chỉ là gã sai vặt, chỗ nào có thể sai sử tới được quản sự của Văn gia? Việc của Đại ca này, hay là phải bàn bạc kỹ càng hơn, ta cảm thấy hần là tìm xem người nào quen biết trong nha môn, dù sao đại ca làm nhiều năm như vậy, vẫn phải có vài bạn tốt tri giao chứ, đúng rồi, còn có thủ trưởng của hần, lần trước không phải giúp đại ca một lần sao, lần này cũng tìm hần như cũ, chữa ngựa chết lại như ngựa sống thôi. Lui một bước mà nói, thật sự không được, về nhà làm ruộng cũng không phải không nuôi sống được mấy miệng nhà các người, đại tẩu cũng đừng thương tâm quá.” Tăng Thụy Tường khuyên nhủ.

“Lão nhị, người là nằm ở trong kho gạo mà nói, tự nhiên không biết những người nghèo khổ như chúng ta, tất cả bạc có trong nhà đều dốc hết, mới làm nổi phòng này, bây giờ không có cái gì dựa vào, Tử Toàn muốn đọc sách, trong nhà còn có hai người cha mẹ già phải nuôi, ta biết tìm cái ăn ở đâu để lấp đầy bụng những người này?” Chu thị nói xong rút ra khăn dùng sức lau nước mắt nước mũi.

Tăng Thụy Tường vừa thấy nói không thông, cũng không lên tiếng nữa, Thẩm thị thấy Tăng Thụy Tường ngậm miệng, nơi nào tự tìm phiền phức ình, cho nên cũng không mở miệng, Tử Tình là một văn bối, càng không cần mở miệng, trong phòng yên tĩnh một chút kéo xuống.

Lúc này, đột nhiên Hà thị cùng Tử Vũ từ bên ngoài đi vào, còn có Trần thị ôm Vinh Bách mấy tháng tuổi, Tiểu Kết dẫn Vinh Tùng tính cả tuổi mẹ là bốn tuổi, Tiểu Thanh dẫn Thư Duệ, các nàng ở Lộc Uyển kia cùng Trần thị nói chuyện, trêu chọc đứa nhỏ, nhìn mặt trời không sai biệt lắm, liền đi chuẩn bị đồ ăn.

Tăng Thụy Khánh thấy nhiều người thế này, cũng không phải là lúc nói chuyện, vả lại, hần cũng biết, lão Nhị vẫn luôn không cùng quan phủ kết giao, việc này, tìm hần cũng không có nhiều tác dụng, liền mở miệng nói câu nói đầu tiên trong ngày hôm nay: “Lão nhị ngấm lại giúp ta thử xem, còn có người quen nào nói giúp ta được không, chúng ta hôm nay đi về trước. Chuyện của ta chính là bởi vì thủ trưởng ta mới ra, hần đẩy ta ra ngoài.”

Tăng Thụy Tường tự mình đưa bọn họ đi ra ngoài, bên này Thẩm thị thấy người đi rồi, nói: “Nhìn đi, các người cũng đều thấy đó, không phải là ta gài bẫy hần, ở chỗ nào có cái kiểu cầu người như thế chứ? Đúng là đến sai bảo một tiếng, dường như ai cũng thiếu nợ hần vậy. Cứ như vậy, có thể có người chịu giúp đỡ mới là lạ đấy?”

“Cái này nương cũng không có biện pháp tức giận, ai bảo cha con không phải là lão đại chứ?” Tử Tình có không ít hiểu biết với trưởng tử ở nông thôn, kiếp trước từng sống ở nông thôn, trong nhà lão ba đối với bác cả Tử Tình không nói là nói gì nghe nấy, cũng là tôn trọng có thừa, sau khi ông nội Tử Tình qua đời, trong nhà tất cả mọi chuyện đều là con cả định đoạt, mặc dù đã ở riêng, gặp phải việc hiểu hi hoặc đại sự lễ bái, phân chia như thế nào, đều là một câu nói của con cả, không riêng gì một nhà Tử Tình, nhiều gia đình xung quanh đều giống như vậy, con trai trưởng chính là không giống, cháu trai trưởng cũng có ưu thế, chia gia sản khi không chỉ chia đều cho các con, đích tôn trưởng tôn cũng muốn tham dự.

Ở nơi cổ đại này lấy phụ quyền làm đầu, địa vị của trưởng tử cũng có ưu thế không thể so sánh được, điều

này cũng chính là vì sao một nhà Tử Tình phát đạt, Tăng Thụy Khánh vẫn như cũ có thể đến kêu đi hét sai sử một nhà Tăng Thụy Tường, người đi ra ngoài có thể có thân phận tự cao tự đại, nhưng đây là ở nông thôn, trong gia tộc, ta chính là to hơn người, người chính là xếp sau ta, bằng không, người chính là quên tổ quên tông. Đại thọ Lão gia tử cùng Điền thị, không phải là một cái ví dụ điển hình, tất cả chính là nghe theo Tăng Thụy Khánh sắp xếp, người tuy có tiền, ta không đồng ý người bỏ ra, thể diện của người sẽ không thể nở mày nở mặt.

“Những lời này cũng đúng, cả đời này, cha con cũng chỉ có thể chịu, cũng may còn không sống cùng một chỗ, bằng không, liên lụy càng nhiều.” Thẩm thị thở dài.

Sau khi trở về Tử Tình suy đi nghĩ lại, cảm thấy Lâm Khang Bình ở chuyện Tăng Thụy Khánh có phải có chút quá mức hay không? Loại tâm lý rối rắm cùng mâu thuẫn này của Tử Tình, nói người ngoài có thể không hiểu, còn mắng nàng già mồm cãi láo, rõ ràng là nàng nói ra muốn thu thập một nhà Tăng Thụy Khánh, nhưng vừa đến lúc mấu chốt, mình lại mềm lòng trước.

Tuy tận trong xương Tử Tình là người hiện đại, nhưng dù sao vòng luẩn quẩn cuộc sống của Tử Tình vẫn luôn rất đơn giản, kiếp trước là học sinh chưa ra khỏi cửa nhà trường, cũng có một hồi yêu đương thanh mai trúc mã, trong nhà tuy rằng không giàu có, nhưng cũng được cha mẹ cùng anh trai nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, làm chuyện xấu lớn nhất cũng chẳng qua là hồi nhỏ trộm bưởi nhà hàng xóm, cái này cũng giống với bây giờ, trải qua đau đớn lớn nhất là Lưu Sầm vì tiền đồ mà bỏ nàng, xã hội đen tối gì, nơi làm việc đen tối gì, tất cả Tử Tình đều chưa từng trải qua, bình thường phiền não lớn nhất cũng chỉ là cùng bạn học ký túc xá cãi nhau vài câu.

Bởi vậy, trong tận xương tính cách của Tử Tình là bình thản lương thiện, rất ít khi cùng người trở mặt, cái này cũng chính là vì sao khi Chu thị xây phòng nhiều lần tới cửa tổng tiền, Tử Tình mặc dù mất hứng, lại nhìn lại một hồi thân thích, lại phần là trưởng bối, sẽ không để nàng tay không mà đi, nhưng lại không muốn cổ vũ tâm lý ỷ lại của nàng, giống như chỉ cần nàng mở miệng, Tử Tình sẽ thỏa mãn hết yêu cầu của nàng. Bởi vậy, Tử Tình luôn lựa chọn đáp ứng một phần yêu cầu của nàng, cho rằng nàng có thể nhìn ra được mi ắt thấp, biết khó mà lui, nhưng ai biết, nàng chính là tính tình hồ đồ này, lại cứ tiếp tục tham lam.

Chuyện Tăng Thụy Khánh rất là tra hỏi lương tâm của Tử Tình, giờ phút này, tâm thần của Tử Tình không yên, không quả quyết. Một lít gạo nuôi ân nhân, một đấu gạo nuôi kẻ thù(*) đạo lý này làm sao Tử Tình không biết, bằng không, một nhà mình nhiều năm trả giá như vậy, chẳng những không có giúp danh tiếng làm việc thiện, ngược lại khiến Tử Tình bị một nhà Xuân Ngọc tính kế tổn hại khuê dự, bây giờ lại bị Chu thị nhiều lần cười lên đầu lên cổ, đến nay bọn họ vẫn còn oán giận một nhà Tử Tình không có trợ giúp cuộc sống của bọn họ trôi qua thật tốt.

Thực ra, Tử Tình không phải một người dong dài, chẳng qua là việc này dù sao cũng liên quan đến tiền đồ của một người cùng sinh kế của một nhà, đúng rồi, tiền đồ, Tăng Thụy Khánh đã nói, việc này là thủ trưởng hấn đây hấn ra, thủ trưởng hấn cũng đổ, chẳng lẽ mặt này này còn có người khác trợ giúp? Nói về lý, Lâm Khang Bình không phải có thể chính ra động tĩnh lớn như vậy.

(*) một lít gạo nuôi ân nhân một đấu gạo nuôi kẻ thù: có nghĩa nếu bạn đưa ra giúp đỡ nhỏ trong khi người ta gặp khó khăn người ta sẽ biết ơn bạn, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy sau khi vì một lý do gì mà không giúp đỡ nữa thì bạn sẽ trở thành kẻ thù của người đó. (lít, đấu: đơn vị đo lường lượng gạo thời xưa, 1 đấu = 10 lít)

251. Chương 254: Khoai Lang Phiến

Thời điểm Tử Tình còn đang rối rắm bất định, Tiểu Lam tới nói, Tử Vũ dẫn theo hai người Ngũ Thị cùng Dư Thị tới, các nàng đến vấn an Hà thị cùng Thẩm thị, rồi muốn đến Tình Viên thăm Tử Tình.

“Ngày ấy nghe người nói cái gì mà đắp mặt, vừa nói với đường tẩu, ai mà biết nàng còn gấp gấp hơn cả ta, hôm nay nhất định phải kéo ta cùng đến đây.” Ngũ Thị thấy Tử Tình, cười nói.

Tử Tình đưa hai người vào phòng phía Tây, sai Tiểu Lam đi chuẩn bị đồ.

“Tẩu tử hôm nay chính là đến đắp mặt sao?” Tử Tình thấy Dư Thị dường như có chuyện muốn nói, hỏi.

“Là như vậy, Tử Tình, ta cùng Tân Phúc tẩu tử người thương lượng, có thể tìm cho hai người chúng ta việc gì làm hay không? Tuy rằng sinh kế trong nhà không phải lo, nhưng thứ nhất bọn nhỏ dù sao vẫn còn nhỏ, tương lai còn nhiều chỗ phải dùng đến bạc. Thứ hai, chúng ta suốt ngày không làm việc gì, cũng không quá tốt, đến cơm cũng là đi theo ăn chung cùng mọi người.” Dư Thị hỏi.

Tử Tình vừa nghe, còn có chút ngoài ý muốn, nàng biết nhà Dư Thị cũng là ở Lâm Sơn là một trấn trên, trong nhà không phải xuất thân nông thôn, hẳn là không có làm qua, bình thường ở nhà cũng là trông đứa nhỏ làm việc nhà, không nghĩ tới sau khi đến Khang trang, lại còn muốn tìm việc để làm, cũng là cái khó có được.

“Vậy không biết biểu tẩu có thể làm một chút cái gì?”

“Ta nói một câu thật lòng, muội tử đừng nóng giận, chê ta không biết tốt xấu. Là như vậy, người trong Khang trang càng đến càng nhiều, một mình Hoàng bà tử cũng vội chân không chạm đất, ta nghĩ, không bằng chúng ta những người có gia thất, vẫn là tách ra ăn, bây giờ chỉ có hai nhà chúng ta, nhưng là, ta nghe nói, tương lai người còn muốn mua thêm người, còn có, đứa nhỏ trong này cũng mỗi một năm mỗi một lớn, thành thân, lại có đứa nhỏ. Không bằng tự mỗi nhà sống riêng đi, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muội tử đem định mức tiền ăn mỗi ngày phân ổi nhà, chẳng phải muội tử cũng bớt việc? Cũng bớt phải mua một người ở phòng bếp. Chúng ta cũng thích hợp, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.” Dư Thị nói một hơi dài như vậy, có chút ngưng ngừng nhìn Tử Tình.

Tử Tình nhìn nàng một chút. Nhìn lại Ngũ Thị một chút, chỉ sợ chủ ý này là Ngũ Thị nghĩ ra, Ngũ Thị chưa từng sống khổ bao giờ, cùng một đám nông dân ăn cơm chung chẳng định cảm thấy không được tự nhiên, lại ngại nói, muốn tự mình làm, lại không bỏ được số định mức này. Phải ăn chung một hồi, thấy Dư Thị đến, mới ra chủ ý này.

“Cái này thì có cái gì không được, số định mức tiêu chuẩn một ngày của Khang trang là một nam tử tám văn, nữ tử tám văn. Chỉ là như vậy, Tân Phúc ca phải thêm một chút chuyện. Tẩu tử cũng là nhắc nhở ta, về sau cứ làm như vậy đi, bằng không, phòng bếp cũng vội chân không chạm đất, còn lại phải mua một người, lát nữa ta phân phó Lâm An một tiếng.” Tử Tình nghĩ này yêu cầu coi như hợp lý, đứa nhỏ hai nhà này cộng lại cũng không ít, Hoàng bà tử quá bận rộn đúng là có chút lực bất tòng tâm. Cứ như vậy, đỡ phải mua người.

Lúc này, Tiểu Lam đem mặt nạ đã chuẩn bị tốt tới, hầu hạ hai nàng nằm ở trên giường la hán, Ngũ Thị cười cảm thán nói: “Hôm nay ta cũng đi theo mượn ánh sáng của muội, để cho người ta hầu hạ. Có tiền vẫn là tốt.”

“Vậy tẩu tử có tiền thì muốn làm cái gì? Tân Phúc ca mấy năm nay cũng kiếm được không ít đi? Lại không có gánh nặng lão nhân.”

“Ta muốn có tiền như người vậy, mỗi ngày thay một thân xiêm y xinh đẹp, hồi còn nhỏ, ở trong thành, thấy tiểu thư nhà có tiền đi ra, tơ lụa lăng la, cũng không biết là cái chất liệu tốt gì, chỉ là cảm thấy đẹp mắt vô cùng. Sau này sau khi thành thân, trong tay ta có bạc, liền xin ca người, cho ta mua một khối lụa hoa lệ nhất, Tử Tình, người cũng đừng chê cười ta đấy?” Ngũ Thị nói.

“Chê cười người cái gì? Ta khi đó chỉ sợ đến cơm cũng ăn không đủ no, xiêm y xinh đẹp không dám nghĩ đến.” Tử Tình nhớ tới khi mình vừa tới kia một thân quần áo nhìn không ra màu sắc, còn nói là nhặt được tiện nghi của Tử Bình. Xem ra, chuyện trên đời này, nhân quả tuần hoàn thật sự không có xác định.

“Đúng rồi, Tử Tình, ta thuê thừa cũng không tệ, không bằng, ta cũng làm chút hà bao đưa uội phụ đưa đi, phòng thuê bên kia muốn vội không dậy nổi, có việc cũng có thể kêu ta giúp đỡ một chút một chút cho đỡ vội.” Dư Thị nói.

“Không bằng người chuyên tâm làm hà bao đi, phòng thuê thừa ta còn có thể giúp đỡ vài phần vội, cũng không thể để muội muội nuôi trắng ta.” Ngũ Thị nói.

Những lời này vẫn còn xuôi tai, còn không phải không có một chút đáng khen nào, Tử Tình trầm nghĩ. Khi đang nói chuyện thời gian đã đến, Tiểu Lam giúp các nàng rửa sạch mặt, đều vừa tự sờ mặt mình, vừa soi

giương, đều cười nói: “đúng là nhân nhụi hơn.”

Hai người cười hì hì dặt tay nhau rời đi, Tử Tình bị một lần náo này, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, ít nhất không hề rối rắm chuyện Tăng Thụy Khánh nữa.

Tết Trung thu rất nhanh đã đến, Lâm Khang Bình không trở về, Thẩm Bảo Phúc cũng không về nhà, đoán chừng là theo Lâm Khang Bình cùng vào kinh, vốn là Tử Tình định đón hai nhà bọn họ đến Tình Viên đón lễ, ai ngờ hai nhà đều cự tuyệt, nói hai nhà bọn họ ở chung một chỗ, dù sao người trong thôn trang cũng không thiếu, cùng một chỗ ngắm trăng rất náo nhiệt.

Cuối tháng Tám tháng, Tử Lộc cùng Tử Thọ đã trở lại, nhưng là đợi hơn nửa tháng cũng không có tin tức, hai người cũng biết là sẽ thi rớt, Tử Thọ rớt cũng không sao, dù sao cũng là lần đầu tiên, dọn dẹp một chút đồ rồi trở lại Châu học đọc sách như trước. Tử Lộc nói cái gì cũng không đi Châu học, nói đã đó học năm năm, tiên sinh nên dạy cũng đã dạy không sai biệt lắm rồi, còn không bằng ở nhà tự đọc ba năm sách: “Ba năm sau, con nếu như còn không đậu, con sẽ không thi nữa, tìm một công việc nuôi cả nhà. Cha, nương, các người cũng đừng quản con, trong lòng con đều hiểu.” Tử Lộc nói.

“Nói vậy, người mới bao nhiêu tuổi? Người ta ba bốn mươi tuổi còn tiến vào trường thi không phải là có rất nhiều? Người đã bắt đầu nản lòng rồi?” Tăng Thụy Tường tuy rằng không xem trọng Tử Lộc, nhưng đến cùng cũng là con mình, vẫn là hi vọng đứa nhỏ có thể đi xa hơn một chút.

“Cha, Tình nhi đã từng nói với con một câu, khoa khảo này là giống như thiên quân vạn mã đi qua một cái cầu độc mộc, nếu ta không chen được người ta, nhất định sẽ bị người ta đẩy xuống, còn không bằng tìm một con đường khác thích hợp cho mình. Con người cả đời chỉ ngăn ngụt mấy chục năm, con không muốn đến cuối mới phát hiện cả đời mình chỉ làm một việc, còn chưa có làm tốt. Chúng ta có đại ca, còn có tiểu đệ, bởi vậy cha không cần phải ép con, con đồng ý lại in thêm thời gian ba năm, nếu không được, con liền đổi con đường khác.” Tử Lộc nói.

Tử Lộc nói xong, Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị suy nghĩ một hồi lâu, Tăng Thụy Tường mới nói: “người đã quyết định, cha cũng không ép người, ba năm sau rồi nói lại sau.”

Tử Lộc không đi Châu học, Trần thị tất nhiên cũng không cần đi An Châu, sau khi thành thân cuối cùng hai người cũng có thể ở gần nhau, Trần thị vui sướng không cần nói cũng biết, nàng tuy rằng cũng có chút tiếc nuối, nhưng dù sao có thể đậu cử nhân dường như vô cùng hiếm có, Tử Lộc tuổi còn trẻ chính là tú tài, Trần thị đã thấy rất đủ. Theo phương diện này mà nói, Thẩm thị cũng là chọn đúng người rồi.

Người trong nhà cần một hoàn cảnh tuyệt đối yên tĩnh, Trần thị thường xuyên mang theo đứa nhỏ đến Tình Viên, hơn nữa Vĩnh Tùng chỉ kém một tuổi với Thư Duệ, hai hài tử ở cùng một chỗ còn có bạn.

Trong khoảng thời gian này Tử Tình quá nhàn rồi, nghe nói khoai lang ở Khang trang đã trưởng thành, để Lâm An đem một chút đến, khoai lang nướng, cháo khoai lang thay đổi làm đa dạng ăn vài lần, còn có chút chán ngấy, nghĩ có cái gì có thể chế biến, mở một xưởng miến, nhưng khoai lang nhà mình thật là có chút quá ít.

Miến làm không được, khoai phỉ vẫn là có thể làm, chẳng qua, Tử Tình nói khoai phỉ cũng không phải là cái loại bán ở siêu thị hiện đại, mà là khi mình còn nhỏ, là một loại chế biến thô sơ ở nông thôn, trước tiên dùng bản sắt cắt lát khoai lang, bỏ vào trong nước ấm hơi nấu một chút, sau đó phơi khô thành từng miếng, sau đó dùng cát mịn sao, rõ ràng dứt khoát, đương nhiên, nếu điều kiện trong nhà tốt một chút, có thể trực tiếp chiên, hương vị có thể ngon hơn một ít.

Tử Tình ở Tình Viên dạy mấy người Tiểu Lam Tiểu Thanh làm một ít, phơi nắng khô, hạt cát sao một ít, cũng chiên dầu một chút, tặng ấy người Thẩm thị, Thẩm thị bọn họ đều chưa từng ăn qua, nói tất nhiên là chiên dầu ăn xộp hơn một chút, chính là rất phí dầu, không bằng sao một ít chừng năm mới có thể trở thành trà bánh chiều đãi tiểu hài tử.

Tử Tình lại sai Lâm An đưa đi một ít cho Chu chương quây, Tử Tình cảm thấy nếu có người mua mà nói, liền định đem tất cả khoai lang của Khang trang đều làm thành khoai phỉ, sao khoai lang phỉ phí tổn rất thấp, cũng chính là mất một chút nhân công, thích hợp đại đa số cha mẹ gia cảnh không quá giàu có mua đi dỗ dành tiểu hài tử, hẳn là vẫn là có thị trường nhất định.

Từ chỗ Chu chương quây kia đưa về tin tức, đúng là cùng Tử Tình đoán không kém hơn là bao nhiêu, Tiểu Thanh Tiểu Lam lại trực tiếp đi Khang trang dạy Hoàng bà bà, đem tất cả khoai lang trưởng thành đều làm thành khoai phỉn, Tiểu Cái trực tiếp cắt lát khoai lang, Khang trang có nhiều tiểu hài tử, ngày thường cũng không có đồ ăn vặt ăn gì, vừa nghe đây là chuẩn bị hàng tết cho bọn chúng, một đám nhiệt tình mười phần, làm việc vừa nhanh vừa tốt.

Tử Tình để lại phần tốt hơn, chuẩn bị đến lúc đó chiên một chút, để vào giỏ trúc bọc kín gió thổi không lọt, trực tiếp để cùng với cam dưa tới Văn gia, mặt khác cũng đặt một ít ở tiệm cơm của Tử Lộc gửi bán.

Phen này bận rộn xuống, sinh nhật Tử Tình cũng qua, Lâm Khang Bình vẫn chưa có trở về, Tử Tình đã mang thai được chín tháng, trong lòng không khỏi càng ngày càng phiền chán, vì kiềm chế bản tâm lý phiền chán của mình, Tử Tình ở thư phòng bắt đầu học viết chữ.

Vốn là Tử Tình không mấy khi viết chữ, ngại chữ phồn thể nét bút quá nhiều, hồi còn nhỏ cơ hồ không thể nào viết cho tốt được, sau khi lớn lại học thêm thừa, cũng làm chậm trễ. Lúc này thừa dịp Lâm Khang Bình không có ở nhà, đột nhiên Tử Tình muốn học viết chữ, chủ yếu là Tử Tình lo lắng mình không chừng ngày nào đó tâm huyết dâng trào muốn viết ít thứ, cũng không thể đến lúc đó chữ còn không biết viết đi.

Ngày này, Tử Tình đang ở thư phòng luyện chữ, Tiểu Thanh nói Thu Ngọc đến, là từ bên Thẩm thị tới, Tử Tình có chút buồn bực, dù sao bây giờ Thu Ngọc đến cửa sổ lần không nhiều lắm, chẳng qua là, hà bao nàng làm Khang Bình vẫn phải thu .

Thu Ngọc nhìn thấy Tử Tình, vội cười nói: “Thời gian dài như vậy không gặp được người, bụng này nên sinh thôi? Khi nào thì đưa bụng?”

“Người không nói ta cũng đã quên, còn muốn hỏi nương ta. Tiểu cô gần đây đang bận cái gì vậy?”

“Ta còn có thể bận cái gì chứ? Còn không phải là làm chút hà bao, tiểu dưỡng người bận làm một chút đất, hần cũng học người, mua năm mẫu đất hoang, muốn học theo người trồng ngô với mấy thứ khác, nhưng mà, hần sẽ không cày, tiêu tiền mời huynh đệ hần đến hỗ trợ, còn lại chuyện gì thì tự mình làm.” Thu Ngọc nói.

“Tiểu dưỡng vẫn là có thể chịu khổ, có thể chính là không làm quen thôi.”

“Ta biết, quên đi, ta hôm nay đến không phải để nói này, ta có chút việc muốn hỏi người.”

Tử Tình nghe xong nhất thời hồi hộp, không hiểu có chút chột dạ.

252. Chương 255: Thu Ngọc Cầu Hôn

Tử Tình lo lắng Thu Ngọc hỏi chuyện Xuân Ngọc hoặc Tăng Thụy Khánh, đang nghĩ tới nên trả lời thế nào, ai ngờ Thu Ngọc nói: “Tử Tình, tiểu cô nói lời muốn nói, nếu người không thích nghe, coi như ta chưa từng nói ra, ta cũng suy nghĩ mấy ngày mới đến đây.”

Tử Tình thả lỏng một chút, hỏi: “Tiểu cô, người có chuyện gì cứ nói.”

“Là như vậy, thời gian trước đại cô người đến thăm ông bà người, đại dưỡng cùng đại cô người cũng không khá giả gì trong nửa năm qua, chúng ta ai cũng không nghĩ đại dưỡng người là người như thế, từ lần đó ông bà người bị bệnh, thân thể luôn luôn không tốt, hay mơ thấy ác mộng, trong mộng là đứa nhỏ người đầy máu, thuốc cũng không ngừng uống, nhưng không thấy khỏe.”

“Tiểu cô, cuối cùng là người muốn nói gì? Chuyện của đại cô ta chắc chắn là không quan tâm, cha ta nói đoạn giao rồi, ta cũng không muốn qua lại với nhà nàng.”

“Không phải chuyện của đại cô người, người cũng biết đấy, năm nay Hoa Quế mười sáu, ngay cả một người bình thường cũng không ai dòm ngó, đại dưỡng người có sai, đại cô người cũng không đúng, mặc kệ nói như thế nào, Hoa Quế cũng là đứa nhỏ đáng thương, có người cha mẹ như vậy, mà cứ để vậy thì Quế Anh cũng bị chậm trễ, bây giờ, thanh danh nhà đại cô người càng ngày càng thối nát, Hoa Quế muốn tìm một

hộ trong sạch cũng khó. Ý của ta là, Lâm An hoặc Lâm Phúc nhà người, bọn họ cũng đến tuổi làm mai rồi, cũng không cần nhiều sinh lễ, chỉ có một điều kiện, giống như Khang Bình đấy, có thể thoát nô tịch hay không? Người xem, việc này có được không?”

Lúc này, Tiểu Lam bưng nước trà đi lên, nghe vậy, tay run lên, nước trà tràn ra.

Tử Tình liếc mắt nhìn Tiểu Lam một cái, Tiểu Lam cúi đầu, Tử Tình nói với Thu Ngọc: “Tiểu cô, người cảm thấy việc này có khả năng sao? Chưa kể chuyện cách sống của nhà đại cô thế nào, chỉ nói đến Hoa Quế thôi, cũng không xứng với người nhà của ta. Người cũng đừng buồn, ta nói là lời nói thật, Lâm An Lâm Phúc có khả năng mà. Khang Bình nói, muốn giữ bọn họ đến năm hai mươi tuổi mới để bọn họ thành thân. Tiểu cô, về sau chuyện nhà đại cô, người đừng nói với ta. Trực tiếp thay ta từ chối.”

“Không phải đại cô người bảo ta tới, bây giờ nàng nào dám đánh chủ ý đến nhà người, cha người cũng không cho bọn họ vào cửa. Là ta thấy đại cô người khóc nửa ngày, nghĩ đứa nhỏ Hoa Quế này cũng đáng thương, người nói xem, đây là chuyện gì? Ta thấy đứa nhỏ Hoa Quế này bị cha mẹ làm chậm trễ, trong lòng không yên, nghĩ tới nghĩ lui. Nghĩ hai người nhà người rất thích hợp, nếu người không nguyện ý thì coi như ta chưa nói. Ta cũng không nói chuyện này với đại cô người, người yên tâm.” Thu Ngọc thấy Tử Tình mất hứng. Vội giải thích vài câu.

Dù Hoa Quế đáng thương thế nào, Tử Tình cũng không có khả năng đem nàng gả cho Lâm An hay Lâm Phúc, Tử Tình đã nghĩ trước cả rồi, nước phù sa thì không để người lạ đặt chân vào ruộng nhà, Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam còn nhỏ, chờ thêm hai năm sẽ lớn, Tử Tình tự nhiên muốn an bày thay bọn họ.

“Năm nay là năm gì mà người cùng đại nương đều nóng lòng muốn thay người làm mối vậy?” Tử Tình hỏi.

“Trời ạ. Người không biết đâu, bây giờ đại cô người mỗi ngày lấy lệ rửa mặt, ta thấy cũng khó chịu, cũng không phải vì đại cô người, nàng tự làm tự chịu, nhưng lại làm vài đứa nhỏ chậm trễ hôn sự. Đại Mao là trưởng tử, cực kì ích kỷ, mặc kệ chuyện trong nhà, Tam Mao chỉ biết đồ lão bà, đoạt hết tiền tài, bây giờ tứ mao còn không biết ở nơi nào chịu tội nữa, Ngũ mao năm nay đã mười bốn, cũng là kẻ tốt ăn lười làm, Hoa Quế thì ở nhà miết, ta thấy Hoa Quế không hư hỏng lắm, nên mới nghĩ nghĩ, đến chỗ người hỏi một chút, không được thì thôi, coi như ta không hỏi.”

Tử Tình lại hỏi: “Đại cô luôn luôn đem tiền bạc cất giấu kĩ, làm sao có thể để Tam Mao chiếm?” với tính tình của Yến Nhân Đạt, nhất định sẽ liều chết bảo vệ tiền bạc, ba mươi lượng bạc, không ít đâu.

“Hình như là Tam Mao biết chỗ đại cô người giấu tiền, ép buộc lấy, Hồng Tú nói nếu không cho thì đời này Hoa Quế đừng hòng gả đi. Nàng không dễ chịu thì mọi người đừng nghĩ sống tốt, bằng không, với tính tình của dưỡng người, mỗi ngày hận không thể ôm bạc đi ngủ, làm sao có thể đem bạc ra? Cũng là nghiệp chướng, cưới nàng dâu này vào cửa, một chuyện tốt cũng không có, bây giờ sinh con trai, lại ngông nghênh không chịu nổi.” Thu Ngọc thở dài.

Tử Tình thật đúng là không biết nàng sinh con trai, Thu Ngọc thấy sắc mặt của Tử Tình, thêm một câu: “Đại cô người muốn nói cho cha người cùng đại cha người, nhưng không ai cho vào cửa, vì việc này, bà người không biết rót bao nhiêu nước mắt. Cha người lúc này đã quyết tâm rồi, đại cha người thì không cần nói rồi. Một nhà vốn đang êm đẹp lại phân ba phần bốn.”

“Tiểu cô, có câu ‘tự làm bậy không thể sống’, đại cô bọn họ có ngày hôm nay, có thể trách ai? Xa không nói, nói chuyện Tam Mao đón dâu thôi, trong nhà rõ ràng có bạc, còn đến chỗ bà khóc lóc nghèo khổ, phút cuối cùng cũng không chịu để Hồng tú lên kiệu hoa, cuối cùng vẫn do bà bỏ đồ ra mới lên kiệu hoa, kết quả như thế nào? Hôn lễ quây phá, thanh danh không có, cuối cùng, của cải vẫn bị người ta lấy đi, sớm biết như thế thì lúc trước làm làm gì? Chớ thì luôn ăn cứt.”

“Chuyện quá khứ đừng nói nữa, ta cũng tức giận, nếu có thể, ta tình nguyện không cần một tỷ tỷ như vậy. Quên đi, không nói chuyện này, lại nói tiếp, ta cũng hậm hực lắm chứ, ta chỉ thương bà người, suốt ngày cụp mắt gạt lệ, vì nàng, liên không sống được ngày thoải mái nào.”

Tử Tình nghe xong, không lên tiếng, chuyện này Điền thị cũng tự tìm, cứ muốn làm cả nhà Tăng Thụy Tường chịu khổ, còn không biết sai.

Thu Ngọc thấy Tử Tình không tiếp lời, nghĩ đến cũng là lão nương của mình, nhưng lại không làm chuyện

tốt gì với nhà Tử Tình, còn vì một dạng người như Yến Nhân Đạt làm mất tiền đồ của nhị ca, nghĩ đến đây, Thu Ngọc cũng không khỏi tiếc hận vì Tăng Thụy Tường, đau lòng, nghĩ nghĩ, vẫn nói: “Tiếc nhất là cha người, vì nhà này mà trả giá nhiều như vậy, trước kia ta cũng không hiểu chuyện, bị bà người nuông chiều thành hư, việc nhà không phải làm, vài năm nay, sinh nhiều con, con cũng lớn, mới biết được làm vợ làm mẹ không dễ dàng, năm ấy cha mẹ người đúng là chịu khổ.”

“Bây giờ nói thì có ý nghĩa gì? Ông nội cũng không chỉ một lần nói nương ta không dễ dàng, nhưng được cái gì? Bà vẫn làm theo ý mình đấy thôi.”

Thu Ngọc nghe nói Tử Tình xong, trên mặt ngượng ngùng, “Cũng đúng, ta khuyên bà không ít, nhưng bà không nghe, ta cũng không có cách nào khác. Đúng rồi, ta nghe bà người nói, chuyện đại cha người không cứu vãn được nổi, đại cha người còn có thể tới tìm Khang Bình nhà người. Người nói cũng phải thôi, làm hai mươi năm qua, làm sao có thể đột nhiên bị người vu khống được? đại nương người mỗi ngày đều khóc than, ta chứng mắt bọn họ, trách nhiệm trưởng tử làm tròn được một phần mới lạ, đại nương người là người hồ đồ, chỉ có đại cha người coi là bảo bối thôi.”

Thu Ngọc nói lời nói làm Tử Tình tò mò, vấn đề này Tử Tình đã phân tích hơn mười năm nhưng không có đáp án, nhanh chóng kéo Thu Ngọc đang định đi ngồi xuống, hỏi: “Tiểu cô, người biết cái gì nữa không? Mau nói cho ta biết, ta cũng cực kì tò mò vấn đề này.”

Thu Ngọc lấy tay véo nàng, “Cái gì mà người chẳng tò mò. Ta mới bao lớn? Đại cha người đón dâu thì ta mới mấy tuổi chứ? Làm gì biết chuyện, thôi, ta về cho Như Tình bú sữa.” Thu Ngọc sinh đứa nhỏ thứ ba vào đầu tháng tám, nữ hài, tên là Như Tình.

“Tiểu cô, người gạt ta hả? Chuyện Đại cô người đều biết, chuyện đại cha sao người không biết được?”

“Muốn gạt người cũng khó, ta cũng là biết râu ria thôi, cũng do trong lúc vô tình bà người cùng đại nương người cãi nhau mà biết được. Thật ra đại cha người nấu ăn rất ngoan, trước kia đại cha người làm tiểu nhị ở tiệm cơm trong thành an châu, cũng học kĩ năng nấu nướng.” Thu Ngọc lại ngồi xuống.

“Biết rồi, tiểu tứ đã nói, đại cha làm món kho ngon, đáng tiếc, ta không được dùng qua.”

Năm đó, Tăng Thụy Khánh về nhà, vừa vặn có một hộ gia đình gả nữ nhi, cũng chính là tỷ tỷ Chu thị, phụ thân của Chu thị mời mấy người trong thôn giúp việc nấu nướng, Tăng Thụy Khánh vừa vặn ở trong nhóm những người này, bình thường người trong bếp chờ bữa tiệc kết thúc mới ăn, tự bọn họ để lại đồ ăn, cũng không có mấy người ở lại, mọi người đều ăn uống thả ga.

Tăng Thụy Khánh cũng chưa thấy qua đồ ăn thịt, cao hứng nên uống nhiều mấy chén, lại do không được ăn món béo ngậy trong thời gian dài, nên bị đau bụng, mơ mơ màng màng đi vào nhà vệ sinh, không ngờ ván gỗ nhà vệ sinh sụp xuống, không trèo lên được, người bên ngoài chỉ lo lớn tiếng ăn uống chơi đoán số, sao chú ý tới góc xó?

Vừa khéo Chu thị đi ngang qua nghe thấy được, không cố kị chuyện nam nữ, vọt vào, Tăng Thụy Khánh ngập nửa người dưới hồ phân, chắc là cảm thấy việc này quá mức dọa người, nên Chu thị không lên tiếng, kéo hẳn lên, mới phát hiện hẳn chưa kéo quần, Tăng Thụy Khánh chỉ có thể cười Chu thị.

Điền thị không thích Chu thị, bà đã nhìn trúng người khác, đáng tiếc, nhà mẹ đẻ Chu thị mặc kệ, tỷ phụ của Chu thị làm một nha dịch ở nha môn an châu, Tăng gia đâu không lại Chu gia.

“Nhưng sau khi thành thân, đại cha người cũng không chịu thiệt, tỷ phụ của đại nương người giới thiệu đại cha người vào nha môn, cũng làm một gã ghi chép văn thư, cho nên, đại cha người có thể có ngày hôm nay, cũng nhờ cả vào Chu thị. Cho nên, hẳn có thể không che chở đại nương người sao? Đại nương người cũng là người mệnh tốt, chỉ việc kéo đại cha người lên là sống thoải mái rồi. Chuyện này làm bà người không thích Chu thị. Bằng không thì bà người vẫn coi trọng đại cha nhiều hơn đấy.” Thu Ngọc cảm thán.

Tử Tình nghe xong lời này, Điền thị còn có thể coi trọng Tăng Thụy Khánh qua, nhưng chưa bao giờ nghe nói là bà coi trọng Tăng Thụy Tường bao giờ. Lẽ ra Tăng Thụy Tường mới là nguồn hi vọng của cái nhà này, nghe nói từ lúc Tăng Thụy Tường còn nhỏ, luôn luôn biểu hiện sự thông minh hơn Tăng Thụy Khánh nhiều, Điền thị liều mạng kéo Tăng Thụy Tường lại, không hợp với lẽ thường, hơn nữa, mấy năm nay, luôn luôn áp bức Tăng Thụy Tường, trước giờ không có một lời hay nào, hay còn bí mật gì khác đang bị che

dầu?

253. Chương 256: Xưởng Xà Phòng

“Tiểu cô, nhiều người có bí mật nhĩ. Đại cha có, đại cô có, cha ta có bí mật gì không thể cho ai biết không?” Tử Tình hỏi.

“Trời, người nói bậy bạ gì đó? Cha người có thể có bí mật gì? Cha người cưới nương người, cũng là do tiểu cữu nương sắp đặt, có cái gì thì hỏi bọn họ đi, ta cũng không biết, không nói cùng người nữa, ta trở về cho đứa nhỏ bú sữa đã.” Thu Ngọc nói xong liền vội vàng vàng đi rồi, Tử Tình thấy sắc mặt nàng không giống giả bộ.

Ngày một mát mẻ hơn, vừa mới vào tháng mười, Lâm An nói cổ lau ở kang trang đã thu dọn xong, “Nãi nãi, nghe Chu bá nói, hình như có một thứ trồng được trong mùa đông, là hoa hồng, bây giờ trồng, đầu xuân trực tiếp cây đi, trồng trọt vụ mùa, không bằng chúng ta cũng mua một ít.”

Lâm An vừa nói, Tử Tình có chút ấn tượng, kiếp trước lúc bản thân còn rất nhỏ, khi đó ruộng nước ở nông thôn không có lúc nào rỗi, không trồng cái dầu thì sẽ gieo hoa hồng, nhìn thì giống như trồng chơi, nho nhỏ lá cây, nho nhỏ cánh hoa, lá cây thì xanh biếc, đến lúc nở hoa, cả một vùng đất đầy sức sống, cánh hoa lay động dưới gió xuân, phấn hoa, ong mật cùng bướm bướm tranh nhau lượn lờ, so với hoa du thái thì càng đẹp đẽ quý phái hơn, đáng tiếc, vừa đến mùa cấy mạ sẽ nhỏ đi.

Tử Tình không ngờ người ở thời đại này đã biết dùng hoa hồng, đã nhiều năm không thấy, sau này mọi người trực tiếp dùng phân hóa học, ai còn nhớ tới cách này.

“Tốt, ta cũng không hiểu lắm, người nghe Chu bá đi, còn nữa, lúa mạch bắt đầu trồng chưa?”

“Đang chuẩn bị bắt đầu. Chu bá nói, vùng đất của chúng ta rất ít nơi có thể trồng được lúa mạch, thu hoạch cũng không nhiều lắm, ý Chu bá là không bằng trồng thử một nửa thôi, thừa lại thì trồng một ít đậu phụ hoặc đại đậu phụ?” Lâm An hỏi.

Đại đậu phụ chính là đậu nành, phơi nắng khô thì dùng để làm dầu. Tử Tình nghĩ nghĩ, nói: “Vậy trồng một ít đậu phụ cùng đại đậu phụ ở vùng sát tường, để cho bọn họ nấu ăn. Còn lại thì vẫn trồng tiểu mạch đi, không phải đã bón phân sao?” Tích góp từng tí một, vài tháng qua, phân chuồng đều được bón trong đất, không thử một chút, Tử Tình cũng không cam lòng.

Lâm An mới vừa đi, Thẩm thị liền đến, nhìn bụng Tử Tình, nói: “Muốn sinh ở chỗ nào vậy? Không bằng chuyển đến trên đảo nhỏ đi. Ngày ở cũ không bị lạnh! khi nào Khang Bình mới trở về? Đi được mấy tháng rồi đấy.”

“Theo bà, muốn chuyển thì phải chuyển ngay bây giờ, cũng không biết sinh đứa nhỏ vào lúc nào, chuẩn bị sớm cho tốt, đỡ phải đến lúc đó luống cuống tay chân.” Hà thị cũng nói.

“Con cũng không biết nữa, mấy ngày hôm trước có gửi thư về, nói là đã mua xong đồ, bây giờ đang tìm người. Hắn cũng sốt ruột mà.” Tử Tình nâng bụng nói, đứa nhỏ này cũng đỡ lo, không làm gì ép buộc nàng cả. Chắc là biết cha hắn không ở bên cạnh, cho nên thương nương.

Nghĩ tới điều này, Tử Tình hỏi: “Bà ngoại, nương, thai này của ta là con gái phải không? Ta cảm thấy nàng rất ngoan, biết cha nàng không ở bên cạnh nên không giẫy vò ta.”

Hà thị cùng Thẩm thị nhìn nhau cười: “Không biết được, nhìn bụng thì chắc là con trai rồi.”

Thẩm thị thấy Tử Tình có chút không vừa lòng, nói: “Con trai có gì không tốt chứ, nhà Khang Bình ít người, cầu còn cầu không được nữa là, không thấy đại tẩu người à, mỗi ngày đều buồn bã, lại nghe lời thầy tướng, năm nay chưa dám mang thai nữa, nói nếu sinh nữ thêm thì sao. Đại ca người khuyên nàng cũng không nghe, thôi thì cứ theo ý nàng đi, dù sao còn trẻ mà.”

Việc này, Tử Tình thật đúng là chưa từng nghe qua, Vĩnh Dung lớn hơn Thư Duệ mấy tháng, năm nay cũng chưa nghe tin tức Lưu thị mang thai, ngay cả Thu Ngọc đều sinh đứa nhỏ thứ ba, Uyển Tình chỉ hơn Vĩnh Dung một tháng.

“Nương, như vậy cũng tốt, sinh xong đứa này, ta sinh thêm một nữ nhi nữa, là có thể không cần sinh thêm đứa nhỏ.” Ba đứa đã không ít, huống chi còn có hai đứa con trai, Tử Tình thầm nghĩ, vì tới nơi này đây, chứ ở kiếp trước, một đứa là đủ rồi.

“Đứa nhỏ này, nghĩ gì xa xôi vậy, chuyện này con nói cùng Khang Bình đi, ta không quan tâm được.” Thẩm thị cười nói.

Tử Tình chuyển đến Ấm Hương uyển, Hà thị cũng chuyển qua theo, Tiểu Thanh Tiểu Lam ở gian ngoài cùng, buổi tối thì tiểu hồng tiểu tử cũng ở cùng hai nàng. Lâm An đỡ liên hệ với Vương bà, mỗi ngày Thẩm thị đến, chuẩn bị những thứ để sinh đứa nhỏ, mỗi một ngày qua đi, nhưng Khang Bình vẫn không trở về.

Ngày hai mươi bảy tháng mười, Tử Tình ăn xong cơm chiều, mọi người nói đùa một hồi, Thẩm thị mới vừa đi, Tử Tình bắt đầu đau bụng sinh, Tiểu Thanh ôm Thư Duệ rời khỏi, tiểu hồng kêu Lâm An đi mời bà đỡ, lại đi mời Thẩm thị trở lại, tiểu tử nấu nước, Tiểu Lam sửa sang lại đồ vật cần dùng.

Không biết vì sao, giờ khắc này, Tử Tình vô cùng tưởng niệm Lâm Khang Bình, nếu lỡ có chuyện gì, gặp mặt lần cuối cũng không được, suy nghĩ như vậy, nước mắt Tử Tình rơi ào ào.

Hà thị biết tâm tư Tử Tình, khuyên nhủ: “Cháu ngoan, mau lau nước mắt đi, Lâm cô gia mà biết thì đau lòng lắm đấy, con nghĩ nó không vội về à? Chỉ sợ là đang đi trên đường, người khỏe thì bọn nhỏ khỏe, hẳn cũng mới khỏe được.”

“Nhưng con nhớ hẳn, bà ngoại, con rất nhớ hẳn.” Sau khi thành thân, hai người chưa từng rời xa nhau thời gian nhiều như thế này, huống chi là vào lúc Tử Tình sinh đứa nhỏ, là lúc nữ nhân yếu ớt nhất.

Thẩm thị vừa tiến đến, nghe thấy tiếng khóc của Tử Tình, hoang mang rối loạn chạy vào, hỏi: “Như thế nào, như thế nào?” Mặt sau còn có Tăng Thụy Tường, Tử Lộc, Trần thị cùng Tử Vũ.

Tử Tình thấy mọi người đều đến, có chút ngượng ngùng, cũng không biết làm sao để ngừng nước mắt.

Cũng may bà đỡ đến nơi, Lâm An còn hô: “Nãi nãi yên tâm, gia đang trên đường, hôm nay về không kịp, sáng sớm ngày mai mới đến.”

Lần này thời gian đau bụng sinh rõ ràng ngắn hơn lần đầu tiên sinh đứa nhỏ, tầm hơn một canh giờ, bà đỡ liền đuổi mọi người ra ngoài, chỉ chừa Thẩm thị ở ốc, đến cùng vẫn là thai thứ hai, lần này sinh đứa nhỏ coi như thuận lợi, vào rạng sáng giờ Sửu một khắc của ngày hai mươi tám tháng chín, Tử Tình sinh nam hài.

Chờ Tử Tình tỉnh lại, phát hiện tay mình bị người khác nắm chặt, quả thật là Lâm Khang Bình, đang nằm nghiêng bên cạnh Tử Tình mà ngủ, khuôn mặt mệt mỏi, râu tóc cũng không cạo, rất lộn xộn, Tử Tình cũng không dám động, chắc là muốn để Tử Tình vừa mở mắt đã thấy hẳn bên cạnh nên chưa kịp tắm rửa.

Nước mắt Tử Tình không tiếng động rơi xuống, đột nhiên Lâm Khang Bình mở mắt, lấy cái khăn cạnh gối lau lệ cho Tử Tình, nói: “Ng Sloan, đừng khóc, nương nói, ngày ở cũ không được khó, tại ta không tốt, làm người chịu khổ. Nhìn xem này, con của ta rất giống người.”

Lâm Khang Bình nói xong, muốn ôm đứa nhỏ cho Tử Tình, Tử Tình nói: “Nhanh đi tắm rửa đi, cả người bẩn thỉu kia, đừng chạm vào đứa nhỏ.”

“Đúng đúng, nương cũng bảo ta tắm rửa trước, mà ta muốn thăm người trước, vừa nhìn thấy người, lại không muốn đi, lúc sinh đứa nhỏ mà ta không ở bên cạnh người, lúc sinh xong, ta nghĩ người tỉnh lại chắc chắn muốn mở mắt sẽ thấy ta. Được rồi, ta cũng không chạm vào người, chờ ta tắm sạch sẽ, rồi ôm người một cái thật chặt.” Lâm Khang Bình nói xong nhanh chạy ra ngoài.

Lúc này, Tiểu Thanh dắt Thư Duệ vào, Thư Duệ nhìn em bé nhỏ nhỏ, dùng ngón tay chọc một cái, bé sơ sinh cau miêng, khóc lên, Thư Duệ sợ tới mức vội vỗ vỗ bé, nói: “Đệ đệ, không khóc, ca ca, gọi ca ca nào.”

Tử Tình cầm tay Thư Duệ, nói: “Duệ nhi thật ngoan, hiện tại đã biết dỗ đệ đệ, đệ đệ còn nhỏ, còn chưa nói được. Duệ nhi là ca ca, trưởng thành phải chiếu cố đệ đệ, dẫn đệ đệ đi chơi, nhớ kỹ không?”

Tiểu Thư Duệ chớp chớp ánh mắt, nhìn Tử Tình: “Đệ đệ, nói chuyện, sẽ không, chơi.”

Tử Tình cười cười, đứa nhỏ mới hai tuổi, nói chuyện vẫn không trôi chảy, cũng không có logic, nhưng nói ra là biết nó rất thích em bé.

khi Lâm Khang Bình đi lại, Tử Tình đang ôm lấy Thư Duệ nói chuyện, Tử Tình lo Thư Duệ mới được tí tuổi, sẽ nghĩ lầm cha mẹ có đệ đệ muội muội sẽ không thích hấn nữa, một khi đứa nhỏ có loại bóng ma này, tính tình sẽ dần dần nặng nề, thậm chí là sai lệch, cho nên, làm cha mẹ phải tận lực đối xử với các con như nhau, đây là điều Tử Tình học được từ trên người Điền thị.

Lâm Khang Bình ôm lấy Thư Duệ, nhắc bổng nó lên, hỏi: “Có nhớ phụ thân không?”

Thư Duệ cười cực kỳ vui vẻ, ôm cổ Lâm Khang Bình, chơi một hồi, Lâm Khang Bình giao đứa nhỏ cho Tiểu Thanh mang đi, đến bên người Tử Tình, ôm chặt lấy Tử Tình.

Tử Tình mới biết, một chuyện này, Lâm Khang Bình ở kinh thành bận chuyện gì.

Xà phòng của của người Tây đã bán hết, Lâm Khang Bình cảm thấy bây giờ nhà mình trồng hoa cũng không kịp, cho nên, hỏi thăm khắp kinh thành xem nhà ai có muốn bán hoa với số lượng lớn, hoặc là mua một thôn trang có sẵn, tương lai lại mua một ít đất hoang ở bên cạnh để trồng hoa, tìm gần nửa tháng mới nghe được tin có người xuất ngoại nên muốn đem một thôn trang hơn trăm mẫu bán ra, người này đã trồng sẵn tiểu mạch.

Lâm Khang Bình dẫn bọn Lâm Phúc đi xem, thôn trang không lớn, cũng có mấy hộ gia đình, cũng may bên cạnh còn có một con sông nhỏ, trước sông có bãi cát, Lâm Khang Bình nhìn trúng bờ cát này, dùng để trồng hoa lài. Vừa khéo cách đó không xa còn có một nhà có vườn hoa, chủ nhà trồng đầy Hoa Quế, ước chừng có gần hai trăm mẫu Hoa Quế, Lâm Khang Bình tìm người nói chuyện, đối phương chết sống không chịu bán ra. Nhưng đồng ý hàng năm sẽ bán Hoa Quế cho Lâm Khang Bình.

Lâm Khang Bình lấy hai ngàn lượng ngân phiếu ra để mua thôn trang này cùng với 10 người làm nông, lại lấy năm trăm lượng bạc mua mảnh hoang, nhân lúc còn chưa đóng băng, Lâm Khang Bình vội vàng xây phòng ở. Mười người này vừa vặn có thể khai hoang.

A thổ a thủy ở lại đó, đã bắt đầu chế tạo, không có hoa tươi, dùng hoa khô, bên cạnh có người bán Hoa Quế. Cuối năm, nhu cầu mua xà phòng chắc chắn nhiều hơn bình thường.

Lâm Khang Bình sai một tiểu nhị có tuổi từ cửa hàng đến đó, mười người mới mua, cộng thêm Vương Hưng làm tổng quản, đợi đến lượt xà phòng đầu tiên ra lò, Lâm Khang Bình mới chạy về.

254. Chương 257: Nói Ra Sự Thật

Lâm Khang Bình kể Tử Tình nghe chuyện ở kinh thành, Tử Tình đột nhiên nhớ tới Tăng Thụy Khánh, liền đem chuyện của Tăng Thụy Khánh xả ra lúc Lâm Khang Bình đi.

“Nghe ý của nương và tiểu cô, chỉ sợ đại nương ta biết người trở lại, có thể đến tìm người, trong lòng ta còn có chút bất an, có liên lụy đến chúng ta hay không? Người làm sao có thể làm ra việc lớn như vậy?”

“Việc này không liên quan nhiều đến ta, đại cha người cùng thủ trưởng thu nhận hối lộ, làm giả chứng từ, chuyện này tuy được giấu kín, nhưng vẫn có người biết, với lại quan hệ của đại cha người không tốt, đặc tội rất nhiều người, người nhìn tính tình hấn là đoán được mà, có người đã muốn làm hấn ăn một rồi, ta chỉ xuôi nước đẩy thuyền thôi, để hấn chịu thiệt. Chuyện sau này thì đúng là khéo, ta cũng không nghĩ tới, tranh giành đầu đá, nha môn an châu phủ thay đổi nhiều người, người đừng nghĩ nhiều, không liên quan đến chúng ta mà.” Lâm Khang Bình sợ Tử Tình có áp lực.

Thật ra, đúng là trùng hợp, Lâm Khang Bình chỉ muốn làm Tăng Thụy Khánh mất chút tiền của, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, việc này hấn cũng biết được, nhưng còn chưa định phơi bày. Sớm biết

Tăng Thụy Khánh có hôm nay, hẳn cũng không cần phí tâm tư nhiều, chuyện này cũng giống như chuyện Xuân Ngọc, sự tình phát triển luôn ngoài dự đoán của mọi người.

“Ta không lo cho hẳn, lo cho người kia.” Tử Tình nói xong, ôm lấy lưng Lâm Khang Bình.

Khang Bình trở về mới vài ngày, Chu thị không biết từ nơi nào biết được tin tức, lại tới cửa lần nữa, nhưng Lâm Khang Bình trực tiếp dẫn đến nhà giữa.

lần này Tăng Thụy Khánh không đến cùng, chắc là vẫn còn cao ngạo, Lâm Khang Bình tự nhiên không có đáp ứng điều gì, trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của Chu thị.

“Buồn cười, lúc đại nương người đi, còn nói ta mà không hỗ trợ, đại cha người tìm không được việc làm, nếu tìm không thấy việc làm, thì nuôi không nổi ông bà người. Xem ra, chúng ta phải chuẩn bị trước cho kĩ, cho dù cha nương muốn nuôi hai lão nhân, cũng phải đem chuyện đại cha năm đó nói cho rõ ràng. Đừng để cha lại bị người tính kế, còn coi bọn họ là người tốt.”

“Cứ như vậy đi, nhanh gọi cha mẹ ta tới, không thì đến lúc cha ta đồng ý yêu cầu của đại cha thì muộn mất.” Tử Tình vội kêu lên.

“Được, người yên tâm, lát nữa ta sẽ kêu bọn họ đến. Người uống bát canh này đã, mọi chuyện đã có ta.” Lâm Khang Bình nhận chén sứ nhỏ trong tay Tiểu Lam, đưa đến bên miệng Tử Tình.

Cơm chiều xong, quả nhiên Lâm Khang Bình mời Tăng Thụy Tường bọn họ đến, Tăng Thụy Tường không biết chuyện gì, tiến vào liền hỏi: “Tử Tình, Khang Bình nói người có chuyện quan trọng muốn nói. Chuyện gì thế?”

“Cha, nương, các người đừng có gấp. Chuyện là thế này, chuyện đại cha thì Khang Bình giúp không được gì, nghe ý của đại nương, hình như đại cha cùng đại nương muốn cha mẹ phụng dưỡng ông bà, lần trước ta cũng nghe tiểu cô nói về việc này, ta tìm các người đến đây, là muốn nói cho các người một việc.”

Tử Tình đem chuyện năm Điền thị chúc thọ, cuộc đối thoại của ba tỷ muội nhà Điền thị nói ra, nói đến chuyện khi đó Tăng Thụy Khánh một năm giao năm lượng bạc, còn lại một nửa thì cất đi, ánh mắt Tăng Thụy Tường trầm lớn. Miệng còn há hốc, như nghe phải chuyện đáng sợ không thể tin.

“Cha, việc này là sự thật, không tin thì người có thể tìm hai vị di nương bà bà để xác nhận.” Tử Tình nói.

“Không có khả năng, sao lại như vậy được? Điều là con, làm sao lại bắt công, bà người không thể đối xử với ta như vậy được? Cho dù ta nhiều con, nhưng ta làm ra nhiều bạc, các người còn nhỏ, có thể ăn bao nhiêu đâu?” Tăng Thụy Tường thì thảo tự nói.

“Có cái gì mà không có khả năng chứ? Chuyện gì mà nương người làm không được? Nàng có thể vì tiền người làm ra mà chặt đứt tiền đồ của người; Dù con chúng ta bị đói, cũng muốn đem lương thực tiết kiệm được cho Xuân Ngọc. Ta đã cảm thấy kỳ quái rồi, với tính tình của đại ca đại tẩu, một chút thiệt cũng không chịu, sao có thể dễ dàng tha thứ để nương thiên vị nhà Xuân Ngọc như vậy? Tử Tình nói ra thì ta mới hiểu, không ngờ mấy thứ đó đều là bạc của chúng ta, đại ca đại tẩu người lừa xen vào việc của người khác, dù sao bọn họ tiết kiệm được tiền mà.” Thẩm thị vỗ tay nói.

Thẩm thị nói làm Tử Tình hiểu ra, tính tình Chu thị, thấy tiền sáng mắt, có thể đồng ý Tăng Thụy Khánh bỏ bạc đi nuôi một nhà Xuân Ngọc, đúng là chuyện mặt trời mọc đằng tây. Khó trách, Chu thị cùng Tử Bình đều béo, thái độ của Điền thị đối với Tử Bình cũng khác, mặc dù Tử Phúc là tôn tử đầu tiên, Điền thị coi trọng Tử Phúc hơn bọn Tử Lộc, nhưng so với Tử Bình và bọn Đại Mao thì không ăn nhằm gì.

Tăng Thụy Tường hơn nửa ngày không lên tiếng, không biết suy nghĩ cái gì, vẻ mặt có chút giống vẻ mặt mà ngày ấy ở nhà Thu Ngọc, lão bà Tam Mao vạch trần Yến Nhân Đạt ra, nói tuyệt vọng thì có vẻ hơi quá, nhưng nói thất vọng thì hơi nhẹ, Tử Tình cũng không biết nên hình dung thế nào.

Thẩm thị cũng thương Tăng Thụy Tường, mấy năm nay, hẳn luôn luôn đau lòng, dù sao, đều là thân nhân của hẳn.

“Cha, ta cảm thấy nương nói có đạo lý, ta còn nhớ rõ, khi đó bà có cái gì ăn đều cho Tử Bình tỷ một ít, cho tới bây giờ còn chưa cho qua ta cùng đại ca, Tình nhi thì càng không cần phải nói, ta cảm thấy phương diện này còn có vấn đề gì khác nữa, tuy rằng ta còn nhỏ, nhưng biết bà đối xử với chúng ta khác, nên chưa

từng nói gì. Không ngờ là bà vì đỡ đại nương, thu mua đại nương, không để đại nương nói ra chuyện bọn họ vụng trộm đem tiền và lương thực đưa cho nhà đại cô. Nương không ở cùng bọn họ, hơn nữa, mỗi lần đi cũng chỉ là làm việc, cũng không hỏi đến chuyện tiền bạc và lương thực trong nhà.” Tử Lộc nói.

“Ta muốn hỏi cũng không được, bà người không cho ta biết, nói bà còn sống sờ sờ ra đấy, với lại mặc dù bà già đi, còn có đại nương người là dâu cả, lý ra nên để nàng quản lý, ta không có quyền hỏi.” Thẩm thị nói.

“Cha, đại cha ta giấu ngân lượng, hơn nữa hẳn thu nhận hối lộ, chỉ sợ trong tay cũng có không

ít bạc nhỉ? Người nghĩ đi, trước khi ở riêng, cả nhà chung sống với nhau ít nhất là mười năm, mười năm này, không tính đến số tiền hẳn ăn hối lộ, cũng được 50 lượng, chưa kể tiền lật vặt, cho nên, hẳn dù có kêu nghèo, tuyệt đối không phải sự thật, ngay cả đại cô hay khóc than như vậy, cũng không phải là bị Tam Mao lấy ba mươi lượng bạc làm phí ở riêng à? Ta nghĩ, trong tay đại cô cũng còn bạc.” Tử Tình nói.

“Trời ạ, Tử Tình tính toán làm ta giật cả mình. Cha đứa nhỏ à, người nhất định phải kiên cường lên. Ta không phải là tiếc tiền, nhưng không thể để bọn họ bắt nạt mình được.” Thẩm thị giận dữ.

“Được, ta biết việc này nên làm thế nào, các người yên tâm, Vì ổn thỏa mọi chuyện, ta còn phải đi gặp hai vị di nương một chuyến, đến lúc đó nói lên chuyện này cũng rõ ràng, lúc cần thì chỉ sợ còn phải mời các bà ấy đến một chuyến. Ta cũng muốn nhìn xem lần này hẳn muốn ta thế nào.” Tăng Thụy Tường nói, ánh mắt kiên định, xem ra trong lòng đã có ý rồi.

Sau này, Thẩm thị nói, Tăng Thụy Tường đi tìm tỷ muội Điền thị, lúc đầu, hai người còn không nói thật, Tăng Thụy Tường lại nói chuyện mấy năm nay, hơn nữa Tăng Thụy Tường luôn luôn chiếu cố hai người này, hướng chi, Tử Tình cũng nghe thấy các bà nói chuyện, cũng không gạt nữa, thừa nhận việc này, nhưng hai người không ai chịu ra làm chứng, dù sao, đây là việc nhà Tăng gia.

Nhưng mặc kệ thế nào, việc này đã có câu trả lời thuyết phục, nếu thật sự là không được, thì có thể tới cửa xác nhận lại.

“Cha người nói nếu đại cha người không nói gì, thì vẫn giống trước kia mà phụng dưỡng ông bà, cha người cũng không nói về chuyện cũ, còn nếu quả thật muốn chối bỏ việc nuôi dưỡng lão nhân, việc này chắc chắn sẽ lộ ra, hẳn đã làm thẳng góc hai mươi mấy năm. Hẳn bảo còn cảm thấy hai di nương còn có chuyện gì đó chưa nói, nhưng hỏi không ra được, may mà người vô tình nghe được, mấy năm trước là không muốn để cha người đau lòng nên giấu, bây giờ thấy đại cha người làm vậy, không nói cũng không được.”

“Không phải, lúc đại cha muốn xây nhà thì ta đã nghĩ nói, nhưng sau này nghe đại cha đồng ý phụng dưỡng ông bà, nên ta không nói, những không biết hai vị lão nhân còn có chuyện gì chưa nói nhỉ?” Tử Tình cũng cảm thấy có chỗ không thích hợp lắm.

“Ai biết được, bây giờ có hỏi không ra, có lẽ, đến lúc đó, tự nhiên có người lộ ra thôi, như chuyện đại dưỡng người đấy, ai ngờ là tự miệng con dâu của hẳn nói ra chứ? Bằng không thì chúng ta bị lừa còn chẳng biết gì.”

Tử Tình suy nghĩ, cũng có lý, có moi móc gì cũng không có kết quả, nên đến thì sẽ đến thôi.

Sau khi đứa nhỏ Tử Tình trắng tròn, Tử Tình chuyển về nhà giữa. Tăng Thụy Tường đặt tên cho đứa nhỏ là Thư Ngạn.

Tử Tình dọn ra khỏi Ấm Hương uyển, dọn nơi này sạch sẽ, để Tử Lộc ban ngày đến đây đọc sách, trời lạnh, Trần thị cũng không thể luôn ôm theo đứa nhỏ ra ngoài, nhưng để đứa nhỏ ở nhà, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến Tử Lộc.

Mùa đông, lúc trận tuyết đầu tiên rơi xuống, hoa mai cũng bắt đầu chớm nở, dưới ánh chiều tà, mặt sông lấp lánh, Tử Lộc cũng thích quang cảnh này, vui vẻ đồng ý.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Khang Bình rất bận, tìm chút ăn mảy cho bên Khang trang, còn có hai lão nhân tuổi tác lớn, là dẫn từ trong ngôi miếu đổ nát về, khoảng năm mươi tuổi, không có con cái, chạy nạn tới được đây, vẫn còn mạnh khỏe, sáng sủa, nông dân, lúc đầu là định bán thân, ai ngờ chủ nhà đều ngại bọn họ tuổi lớn, tuy chất phác nhưng không ai muốn.

Lâm Khang Bình mua xuống ba quả núi hoang vậy quanh Khang trang, dân cư ở Khang trang rảnh rỗi thì đều giúp đỡ thu dọn núi hoang, bên này Vương Hoa Tượng bắt đầu chuẩn bị ươm cây Hoa Quế. Lâm Khang Bình nói khí hậu ở đây thích hợp trồng Hoa Quế, phương bắc thì mùa đông phải trải rơm quanh gốc cây. Cho nên Lâm Khang Bình chuẩn bị trồng hoa quế trong một quả núi, chờ thu hoạch xong, làm thành hoa khô, đưa đến kinh thành.

Hai ngọn núi khác thì chưa nghĩ ra làm gì, tạm thời không đụng đến, dù sao cũng rất bận rồi.

Hơn một tháng này, bên Tăng Thụy Khánh cũng không có động tĩnh gì, Tăng Thụy Tường cũng không nóng nảy, theo ý của Thẩm thị thì Tăng Thụy Tường đoán Tăng Thụy Khánh chắc đang đợi Tử Phúc về, đầu xuân Tử Phúc sẽ được phái làm quan, e là đánh chủ ý lên người Tử Phúc, giúp hắn nói chuyện ở nhà môn, hoặc là giúp hắn tìm một công việc như trước.

Điều này thì Thẩm thị cùng Tử Tình không lo, Tử Phúc sẽ không đồng ý giúp việc này, hắn là trưởng tử, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị chịu khổ, hắn cảm động lâu, từ nhỏ đã nỗ lực đọc sách thay đổi vận mệnh cho cả nhà, Tử Tình còn nhớ rõ hình ảnh thiếu niên luôn mím môi, còn có chuyện đưa làm con thừa tự nữa, chắc cả đời này, hắn sẽ không quên.

255. Chương 258: Tử Phúc Phái Quan

Vừa đến tháng chạp, Thẩm thị cùng Tử Tình đều tương đối bận rộn, Tử Tình càng vậy, tuy rằng Khang trang có quân sự, trưởng phòng, nhưng sổ sách một năm Tử Tình vẫn phải xem qua một chút, còn có Chanh viên Tình viên, trong nhà hạ nhân càng ngày càng nhiều, nào là tiền tiêu vật hàng tháng nào là trang phục mừng năm mới, mặc dù bây giờ không cần Tử Tình tự tay làm, nhưng vẫn phải chuẩn bị ra ngoài.

Bởi vậy, Tử Tình vừa ở cũ xong, liền bắt đầu có việc làm, vừa khéo Chu lão ở Khang trang chọn trúng Hoàng bà tử ở phòng bếp, hai người kết thành một nhà, Tử Tình hỏi qua Triệu bà tử ở phòng châm tuyền, vốn định lại kết một đôi, đáng tiếc nàng không có tâm nguyện ở phương diện này. Đây là lần đầu tiên Khang trang làm việc vui, dù đơn giản Tử Tình theo cũng vội mất vài ngày.

Kế tiếp chính là Tử Thọ cùng Tử Hỉ đều trở về nhà, năm nay Tử Phúc gửi thư nói phải đến tết Ông tảo mới có thể về nhà, bởi vì quan viên các nơi cuối năm về kinh, thống nhất chờ đợi sắp xếp, Tử Phúc ở đây chờ phái quan, năm sau trực tiếp nhậm chức.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị vừa nhận được thư, không khỏi quá mừng mà khóc, từ một hộ bần hàn ngày xưa đến nay đã khá giả ra làm quan, hai người một đường cùng nhau đi tới, trong đó bao cay đắng ngọt bùi tự biết, bao khó khăn mà người ngoài không thể nói ra.

Cả nhà bắt đầu xoay quanh việc Tử Phúc phái quan mà đoán, Tử Phúc có thể bị phân đến chỗ nào, ở lại kinh là không có khả năng, nhưng là Thẩm thị cũng không hi vọng con trai cách mình quá xa, đến lúc đó gặp mặt cũng phải một năm.

“Phúc nhi còn trẻ, nam nhi chí ở bốn phương, lại nói, việc này đều có bên trên quyết định, chúng ta chỉ có thể làm hết sức có thể bổn phận của mình.” Tăng Thụy Tường nói.

“Tuy nói như thế, làm gì có cha mẹ không lo lắng cho con của mình, nếu đi đến một địa phương đến phân chim còn không có, ngày này làm sao mà qua? Người nói chưa làm quan thì mong đợi làm quan, thật là đến lúc mấu chốt này, trong lòng ta lại không yên rồi, sợ bị phân đến nơi không tốt, có thể thấy được con người đều là lòng tham không đáy.” Thẩm thị nói xong cũng tự cười, tự giễu.

“Nương, yên tâm đi, đại ca dù không quá tốt, cũng là thất phẩm tri huyện. Còn tốt hơn nhiều so với dân chúng, có lẽ đại ca còn có thể làm một chút chuyện thực tế cho người dân địa phương, chẳng hạn như khai khẩn đất hoang như Tình nhi, bây giờ cũng có khuông có dạng.” Tử Lộc nói.

“Đúng vậy. Đại ca nếu như vậy, không chừng còn có thể tạo phúc cho dân chúng một phương đó? Đây là chuyện tốt, càng là địa phương khó khăn, biến hóa đối lập mới rõ ràng.” Tử Thọ cũng nói một câu.

“Aiz, nói đến đây, tỷ phụ, ta nhưng là muốn hỏi một chút. Người cùng ta tỷ đều tính định cư ở đây rồi, tại sao lại còn có thể ở đặt mua tài sản ở kinh thành? Nhiều bất tiện lắm? Chẳng lẽ các người định tương lai trở về? Nhưng ở đây sản nghiệp của các người cũng mua không ít, ta thật đúng là không thể hiểu nổi suy nghĩ của các người?” Tử Hỉ hỏi.

Thẩm thị nghe xong cũng hỏi: “Đúng vậy, tiểu Tứ không nói ta cũng quên mất, Khang Bình không phải bởi vì ở kinh thành bận rộn thôn trang xướng gì đó mới không có trở về nhanh? Mấy ngày nay đã muốn hỏi các người một chút, quấy rầy một lát mà quên mất.”

Thẩm thị nói xong, cả nhà cũng đều nhìn Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình một chút. Nói: “Khang Bình đã đồng ý cùng ta ở đây làm địa chủ giàu có tiêu dao nơi thôn dã, nhưng hôm nay ta cũng có hai người con, dù sao cũng phải tính toán cho bọn chúng. Tương lai bọn chúng nguyện ý trở về thì trở về đi, dù sao gốc rễ Lâm gia ngay tại gần kinh thành, khó đảm bảo tiểu Tứ tương lai không ở lại kinh thành, còn có thể có người chăm sóc lẫn nhau.”

“Người cũng là nghĩ đến quá xa rồi, thiếu chút thì hừ ta nhảy dựng, nghĩ đến các người phiền chán ở nông thôn này, định về kinh đó.” Thẩm thị nói.

“Sao có thể chứ? Ta không phải đã nói rồi sao, muốn cùng cha cùng nương.” Tử Tình cười ôm lấy cánh tay Thẩm thị.

Bắt đầu ngày mười lăm, Tăng Thụy Phát liền bắt đầu đến gọi cả nhà qua ăn cơm, gọi là người dưới bếp kiểm tra lò đốt. Đây là phong tục địa phương, trước kia khi nhà Tăng Thụy Tường làm chuyện vui, cũng là như thế, bạn bè thân hữu cả nhà đều đến, cũng có thể bày năm sáu cái bàn, hơn nữa đều là ăn không phải trả tiền. Không đi chính là không nề mặt, trên mặt chủ nhà cũng u ám. Đương nhiên chủ nhà như Yến Nhân Đạt cơ bản là tìm không ra mấy nhà.

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Nhưng là bớt việc, trong nhà có thể được hai ngày không đốt lửa, ta cũng được thoải mái hai ngày. Đúng rồi, Tình nhi, sinh nhật Đại ngoại tôn ta thì làm thế nào? Theo ta nói, buổi tối trở về, ta tự tay làm cho đứa nhỏ một chén mì trường thọ?”

Tử Tình vốn không muốn đi lắm, một đồng phụ nhân xa lạ, cũng không kịp ăn chút đồ nào, Tử Tình cũng không thể cầm cái bát đi phân món ăn, nhưng thứ nhất Tăng Thụy Tường không chỉ riêng là đường bá phụ của Tử Quân, lại càng là tiên sinh võ lòng của hắn, mấy người Tử Quân có thể có ngày hôm nay, đều dựa vào Tăng Thụy Tường, thứ hai, chính Tử Tình bên kia cùng mấy người con của Tam bà bà đi lại tương đối gần, bởi vậy, mặt mũi này vẫn phải cho, bằng không, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình về sau cũng không làm nổi người rồi.

“Liền theo nương nói. Đứa nhỏ ta sẽ không mang đi. Duệ nhi còn chưa tự ăn được, không biết dùng đũa mấy đâu.”

“Đúng rồi, Tử Tình, Tử Quân thành thân chúng ta không cần theo lễ, người muốn theo như cô nãi nãi Tăng gia đi, chính là nữ nhi đã gả ra ngoài, muốn theo một phần lễ, nếu theo như người thôn Đông Đường, sẽ không cần theo lễ, chỉ phải chuẩn bị một phần tiền thăm hỏi.” đột nhiên Tăng Thụy Tường nhắc nhở Tử Tình một câu.

“Chúng ta liền theo như cô nãi nãi đi, dù sao cả nhà cũng giúp chúng ta không ít, cũng đừng làm hồng quy củ.” Lâm Khang Bình cười nói.

“Cũng đừng quá nhiều, bái lễ chúng ta chuẩn bị một cây trăm bạc, không đi với mấy người đại nương người, các người xem rồi giảm một chút. Không bằng tiền biểu cùng tiền thăm hỏi đều theo một lượng bạc cũng được, vừa tính được, cũng không quá phô trương.” Thẩm thị nói.

Ở sân nhà Tam nãi nãi, đựng phải lão gia tử cùng Điền thị, Chu thị cùng Tăng Thụy Khánh, Chu thị tiến lên cười tủm tỉm nói với một nhà Tăng Thụy Tường: “Nhị đệ, cha mẹ nói, năm tới sẽ không trở lại học đường, tết cũng qua ở nhà ta, các người muốn đến thăm cha mẹ, không cần tới học đường, tới thẳng nhà ta là được. Còn có, mừng một đầu năm nay đến lượt nhà người ăn cơm, chúng ta không ăn cùng cô nãi nãi.”

Điền thị nghe xong liếc mắt trừng Chu thị một cái, khế nhịu mày, cũng không nói gì, dù sao ở đây còn có một đồng lớn người ngoài.

Tử Tình cũng là có chút buồn bực, hát

cái gì vậy chứ? Lúc này Điền thị lại nhận lễ năm mới của Tăng Thụy Tường có thể Chu thị cầm đi, đây không phải nói, Chu thị có thể chi phối những thứ này, hai người khi nào thì lại tốt hơn rồi? Tử Tình nhớ tới trước kia hai người cùng dắt tay đến mượn bạc, há mầm chính là một trăm lượng, đương nhiên, cuối cùng, ai cũng không cho các nàng mượn. Chỉ có thể nói, giữa hai người lại đặt thành hiệp nghị rồi.

Tăng Thụy Tường nhìn Chu thị một cái, nói: “Đại tẩu, ta sẽ cùng đại ca nói chuyện, cũng không có mấy người, hai nhà Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc, vẫn là kết hợp cùng luôn đi.”

Ý Tăng Thụy Khánh muốn cùng mấy người Tử Phúc thân cận, ý Tăng Thụy Tường dù sao cũng không còn một nhà Xuân Ngọc, tội gì phải khiến Thẩm thị lại mệt thêm một ngày.

Chu thị nghe xong vung khăn, bỏ lại câu: “Đây là ý của ca người.”

Tăng Thụy Tường chào hỏi qua Điền thị, liền cùng lão gia tử ngồi vào một bên nói chuyện, Thẩm thị cũng đi tìm vài mấy chị em dâu nói chuyện, Tử Tình cùng Trần thị tìm một chỗ nhỏ giọng nói: “Sang năm mừng hai tết, chỉ sợ còn có một hồi phiền toái, đến lúc đó, bà nội ta bọn họ muốn đến nhà chúng ta, đứa nhỏ nhà đại cô ta không có chỗ đi, đến nhà chúng ta, còn phải đuổi ra ngoài.”

“Vây, không bằng chúng ta mừng một mời bọn họ, mừng hai thích nhà ai thì mời, dù sao cũng không liên quan đến nhà chúng ta.” Trần thị nói.

“Quên đi, trở về ta sẽ cùng cha nói một tiếng, xem cha sắp xếp.”

Hai ngày sau, Tử Tình cùng Thẩm thị nói về việc này, Thẩm thị ngẫm nghĩ, nói: “Ta cũng muốn thấy cha người có thể có quyết tâm cứng rắn đuổi người hay không, nói chung vẫn phải qua cửa này.”

“Không được, ta đưa mấy người cho nương dùng, lúc Tình nhi sinh Thư Ngạn, đại cô nàng cũng tới người gác cổng trực tiếp đuổi đi, sau này mới nói với ta một tiếng.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Tình nhìn về phía Lâm Khang Bình hỏi, “Ta tại sao không biết việc này? Lúc nào thì tới?”

“Cũng không phải chuyện tốt gì, ta cũng là vội hồ đồ, quên mất luôn, ngày thứ hai hay ngày thứ ba lúc Tiểu cô đến.”

Ba người đang nói, Tử Hỉ cùng Tử Thọ dẫn Chu Thiên Thanh tới, trong tay Chu Thiên Thanh xách cái giỏ bằng trúc, còn có cái bao bằng vải bố, nhìn thấy Thẩm thị trước tiên nói: “Nhị tẩu, ta vội tới nhà nhạc phụ đưa lễ năm mới, cũng đến thăm các người một chút, không có đồ gì hay ho, chỉ là một chút lòng thành của chúng ta.”

Nói xong, để giỏ xuống, đưa bao bố cho Tử Tình, nói: “Nhị cô người biết người sinh đứa nhỏ, nhưng là muốn cuối năm tới đây một chuyến, cũng chưa đến thăm người sớm được, đây là đồ lót nàng làm cho đứa nhỏ.”

Tử Tình vừa mở ra thấy, vẫn là áo bông bằng lụa đỏ thắm hoa văn chữ phúc mờ mờ, còn có một cái ổ khóa nhỏ bằng bạc, vội nói tạ ơn.

Tử Tình thu xếp dọn cơm, Chu Thiên Thanh nói muốn trở về, “Nhị dưỡng, tháng giêng sang năm nhà người không làm đãi khách, không bằng năm sau rảnh rồi cả nhà tới đây ở mấy ngày, chờ Tử Nhi xuất giá, chỉ sợ cô ta cũng không rảnh rồi.”

“Lời này cũng đúng, nhị cô người cũng có ý này, nhà tiểu cô người bây giờ phòng ốc cũng rộng rãi, không cần nệ nhà ai cũng có thể ở mấy ngày.” Chu Thiên Thanh cười hờn hờ nói.

Bởi vì Chu Thiên Khanh khẳng khái phải về bên nhà Tăng Thụy Khanh ăn cơm, nói rõ lí lẽ như vậy, Tử Tình cũng không biết, chẳng qua là chuẩn bị vài thứ sai Lâm Hưng Lâm Phúc đưa hân đi một chuyến, chủ yếu là sợ Lâm Hưng không tìm được đường về.

Một nhà Tử Phúc cũng là buổi tối tết Ông Táo thì tới nhà Tử Hỉ tới báo cho Tử Tình, Tử Tình vội cùng Lâm Khang Bình chạy tới, một năm không gặp, cảm giác Tử Phúc lại thành thực ổn trọng hơn nhiều, nước mắt Tử Tình cứ như vậy mà chảy xuống, Tử Phúc cũng không nói gì, tới ôm Tử Tình, nói: “Tình nhi đừng

khóc, đại ca cũng nhớ người, về sau, đại ca cách các người rất gần đấy, muốn gặp đại ca lúc nào cũng có thể tới.”

Tử Tình nghe xong vui mừng vội ngẩng đầu hỏi: “Thật sự, đại ca được phân nơi nào?”

“Tỷ, người đoán đi, rất gần đó.” Tử Hỉ ở một bên cười nios.

“Không phải là thành An Châu chứ?”

“Tỷ, người cũng thật ngốc, Tri phủ An Châu, đại ca còn phải chờ vài năm.” Tử Thọ cười nói.

“Tốt lắm, đại ca nói cho người đi là huyện Hoa Liên thuộc Xương Châu, một ngày là có thể trở về.”

“Cái này tính là chuyện tốt, chúc mừng đại ca. Nương còn vẫn lo lắng cho người tới chỗ phân chim còn chẳng có, Hoa Liên này hẳn là giàu có và đông đúc hơn chỗ chúng ta một chút, tốt xấu gì đó cũng là thuộc Xương Châu, cũng là mặng bình nguyên lớn, mặc dù kém hơn Giang Nam, cũng miễn cưỡng được tính là đất lành.” Lâm Khang Bình nói.

“Người rất quen thuộc nơi đó sao?” Tử Phúc hỏi, có chút kỳ quái.

256. Chương 259: Giả Bộ

“Ừ, coi như vậy, mỗi lần ta đi ra khỏi nhà đều đi ngang qua nơi đó, ở chỗ đó ta còn mua một ít rượu nước, sau này đại ca đi, khi ta đến thu địa tô cũng có thể tới thăm đại ca.” Lâm Khang Bình nói.

“Tỷ phu, người tại sao mua rượu nước cửa hàng khắp nơi thế? Chẳng lẽ là huyện nào người cũng có sản nghiệp, tốt nhất là theo hẳn một đường đến kinh thành, nhà người đều có bất động sản, về sau chúng ta ra khỏi nhà liền dễ dàng rồi.” Tử Hỉ cười nói.

“Người làm như nhà ta mở khách sạn vậy? Còn một đường đều có?” Tử Tình trả lời, lời Tử Hỉ nhắc nhở nàng, thật đúng là có thể suy nghĩ mở một chuỗi khách sạn, nhưng là, tình lực cùng tài lực trước mắt đều làm không được.

Mấy người Tử Tình nói đùa một hồi, Lưu thị đã rửa mặt xong rồi, đến đổi cho Tử Phúc, mấy người Tử Tình cũng liền tan rã.

Ngày tiếp theo, Tử Tình sắp xếp làm tiệc đón gió ột nhà Tử Phúc, rồi sai Tiểu Phấn đi mời người, trở về nói: “Thân gia phu nhân nói, thân gia lão gia muốn dẫn mấy vị gia đi thăm lão gia tử, thuận tiện đưa lễ năm mới, hỏi nhà ta có đi cùng không?”

Tử Tình nghe xong, rồi cho nàng đi xuống, cười nói với Lâm Khang Bình: “Đáng tiếc, lại không xem được một hồi trò hay rồi.”

Lâm Khang Bình bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Tình, cười nói: “Đều là nương của hai đứa nhỏ rồi, vẫn tò mò như vậy, bướng bỉnh như vậy. Chuẩn bị đồ đi.”

“Chuẩn bị cái gì, điểm tâm trứng gà cái gì cũng nhặt một chút, mang theo một lượng bạc, xem ý tứ của mọi người một chút.”

Tử Tình đi theo Lâm Khang Bình trở về nhà mẹ đẻ, đồ Thắm thị đã chuẩn bị xong, hai bộ xiêm y cùng giày là cố định, thấy điểm tâm với trứng gà của Tử Tình, nói: “Cùng chung đi, mấy thứ này mang một phần là được, mang nhiều hơn Đại nương người cũng không nói ta tốt. Ý của cha người, mấy người các người chỉ cần mỗi người một xâu tiền hoặc một lượng bạc, bằng không, đến lúc đó a công người bọn họ muốn chuyển ra, trong tay không có một chút tiền bạc cũng không phải là chuyện lạ, đại ca người làm quan ngay tại Hoa Liên, cũng đừng giống như đại cha người, náo ra chuyện gì tổn hại đến thanh danh, có thể vì một chút nhỏ mà mất lớn.”

Tử Tình ngẫm nghĩ một chút. Cũng là đạo lý này, chuyện của Tăng Thụy Khánh thật đúng là có thể tới tận cửa điều tra, nhưng lại điều tra nghe ngóng ở trong thôn, nói: “Chúng ta biết nặng nhẹ. Cũng chẳng qua là một năm một lần.”

Mấy người Tăng Thụy Tường chuẩn bị ổn thỏa từ lâu, chỉ chờ Thẩm thị chuẩn bị xong đồ liền ra cửa, Tử Tình nằm nghiêng trên giường trò chuyện cùng Thẩm thị, thời tiết hôm nay rất đẹp, Tử Vũ chơi trong sân cùng Vĩnh Dung, Lưu thị mang theo Tiểu Đào thu dọn đồ đạc, Trần thị nói phớt lờ cùng áo bông ở trong viện của nàng.

Nói đến Tăng Thụy Khánh bên kia. Thấy Tăng Thụy Tường mang theo bốn đứa con trai cùng một đứa con rể tới cửa, nào là điểm tâm nào là thịt heo nào là trứng gà mì sợi, cũng là cao hứng, nhất là Chu thị, vội cười ha ha đi tới đón, nhận lấy đồ, Tử Phúc, Tử Lộc cùng Lâm Khang Bình cũng giao ngân lượng đã chuẩn bị cho lão gia tử, lão gia tử tất nhiên là vui mừng. Miệng nói mấy câu, cuối cùng chính là nói vài chữ “tốt, tốt.”

Đây là nhà Tăng Thụy Tường cho riêng mấy người bọn họ. Cho dù từ phương diện nào mà nói, tâm tính lão gia tử bày ra vẫn còn tốt hơn Điền thị một chút, ít nhất đối với mấy tôn tử này, vẫn là có một chút cảm tình thật sự, hơn nữa, Tăng Thụy Tường cân nhắc tâm tư lão gia tử, hẳn là sẽ không sẽ đưa ngân lượng tới cho Xuân Ngọc, bởi vậy, lần này phá lệ cho lão gia tử bạc.

Điền thị không lấy được ngân lượng, mặt có chút âm trầm. Lắc lắc khăn tay, Lâm Khang Bình cùng Tử Phúc là phát hiện ra sớm nhất, đương nhiên, còn có Tăng Thụy Tường. Tăng Thụy Tường cũng không rõ, cũng là làm nường, vì sao chỉ khi hỏi hấn bạc mới có thể thấy Điền thị mỉm cười cùng ôn nhu. Tăng Thụy Tường vẫn luôn tưởng hồi nhỏ đi theo bà nội hấn lớn lên làm tổn thương trái tim Điền thị. Bởi vậy, Điền thị mới vẫn không thích hấn. Cho đến sau này lại đến chuyện của Xuân Ngọc, Điền thị đổ hết toàn bộ sai lầm lên trên người Tăng Thụy Tường, càng là khó có được một khuôn mặt tươi cười nữa.

“Bà, lão nhân gia người thấy thế nào mà tựa hồ có chút không cao hứng mấy, sẽ không buồn vì chúng ta cho a công bạc mà chưa cho người chứ? Ôi, a công cùng người có cái gì khác nhau, của hấn không phải sẽ của người à, mấy người chúng ta cũng chỉ là để a công vui mừng mà thôi.” Lâm Khang Bình cố ý hỏi.

Điền thị miễn cưỡng cười cười, khoe miệng cũng chỉ giật mấy cái, nói: “Giống nhau, giống nhau.”

Chu thị kiểm tra đồ một chút, tựa hồ không vừa lòng lắm, đồ tổng cộng lại cũng không quá năm trăm đồng tiền, sáu cân thịt, sáu mươi quả trứng gà, sáu cân mì sợi, sáu gói mỗi loại điểm tâm, trước kia, nàng thấy qua Thẩm thị cùng Tử Tình tặng đồ cho Hạ Ngọc, thịt lợn toàn bộ là giò lợn, mì sợi gì đó đều là mười cân hai mươi cân, còn có cái kia cái gì mà thịt dê cùng điểm tâm, bây giờ mới được bao nhiêu?

Chu thị từ phòng bếp đi ra, nhìn Lâm Khang Bình cười nói: “Thế nào không bắt hai con cá trong hồ nước nhà người tới, cơm tất niên không có cá cũng không thể thành tiệc?”

“Đại nương, ra cửa trước cửa sau, chính là chợ lớn, nghĩ muốn cái loại cá gì mà không có, nhà ta năm trước bán hết cá lớn rồi, này một năm có thể lớn bao nhiêu chứ, hơn nữa ta còn có một nhà đầy người phải ăn cơm, ngày nào mà không bắt một hai con?” Lâm Khang Bình nói.

Chu thị nghe xong sững sốt, con rể Lâm khi nào thì thay đổi tính tình rồi, lần trước khi muốn ăn cá chẳng phải rất thoải mái hay sao? Còn có sau này muốn ăn cá, không phải cũng chưa nói cái gì sao? Chẳng lẽ là bị Tử Tình châm ngòi? Đúng rồi, lần trước chuyển tới nhà mới mấy người bọn họ cũng đến tay không, vừa thấy đã biết chính là Tử Tình giở trò quỷ, không chừng còn có Thẩm thị. Mặt Chu thị lập tức tối sầm.

Lâm Khang Bình là loại người nào, từ nhỏ ở trong nhà giàu nhà cao cửa rộng, học được chính là đoán ý qua lời nói và sắc mặt, sau mấy năm đi theo Văn Tam, nhìn thấy đều là người đeo mặt nạ, có ai không phức tạp hơn mấy người này đâu, lại sau này, chính mình ra ngoài làm ăn, giao tiếp cùng muôn hình muôn vẻ loại người, bản lĩnh quan sát tâm tư con người này, càng phát triển thêm vài phần.

“Đại nương, người đừng trách Tình nhi, nàng bây giờ phải chăm hai đứa nhỏ, những chuyện này làm gì tới tay? Mấy loại chuyện này trong nhà đều là nha hoàn giúp đỡ quản lý, ta nha, chỉ hy vọng nàng vui vui về sinh cho ta vài đứa nhỏ là đủ rồi.” Lâm Khang Bình nói.

Trong lòng Chu thị sững sốt, bị Lâm Khang Bình nói trúng rồi, vội cười nói: “Xem con rể Lâm nói kìa, ai

chẳng biết Tử Tình là người mềm lòng, thương nghèo yêu già, ta chỗ nào trách đến trên đầu nàng chứ, ta đau lòng nàng còn chưa kịp đâu.”

Tử Hỉ đảo qua, Điền thị ôm Tử Toàn chẳng biết nói cái gì, ánh mắt yêu thương như vậy cũng là chưa bao giờ dừng ở trên người bọn họ, Tử Thọ cùng mấy người Tử Lộc Tử Phúc cũng đều phát hiện, chẳng qua, cũng chưa biểu hiện ra ngoài, lão gia tử vẫn là hiền lành nhìn về phía mấy người bọn họ, lôi kéo mấy người bọn họ ngồi ở bên người hần nói chuyện.

Tăng Thụy Khánh vẫn luôn muốn tìm cơ hội cùng một mình Tử Phúc nói chuyện, Tử Phúc trừ lúc vào cửa chào hần một tiếng, liền vẫn phụng bồi lão gia tử, Tăng Thụy Khánh lại còn không bỏ xuống được mặt mũi, vẫn là Chu thị biết tâm tư của hần.

Nghe thấy lão gia tử hỏi chuyện Tử Phúc phái quan, Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị đều tới ngồi, biết được Tử Phúc được phái tới Hoa Liên, Tăng Thụy Khánh vội hỏi: “Hoa Liên ta đã từng đi, chỗ tốt, cách Xương Châu rất gần.”

“Tử Phúc nha, chuyện của đại cha ngươi đã biết chưa? Đại cha ngươi bây giờ rảnh rỗi ở nhà cũng sắp được nửa năm rồi, nhà của ta đều sắp không có gì ăn. Lớn nhỏ, có cái miệng nào đều không phải ăn? Người nhanh giúp đại cha ngươi đi, ô ô.” Nước mắt của Chu thị nói tới là tới.

“Đại cha ta xảy ra chuyện gì? Tối hôm qua ta về nhà muộn quá, một đường bốn ba, sáng sớm ăn cơm xong liền tới đây, cha ta cũng còn chưa nói cho ta cái gì đâu.” Tử Phúc hỏi.

Thật ra, việc này, Tử Phúc cũng biết, lúc Lâm Khang Bình ở kinh thành đã nói rõ với hần, khi hai người thu thập Đại Mao trong lòng đã có ăn ý rồi, Tử Phúc cũng là người bao che khuyết điểm, trước kia chẳng qua là không có năng lực này, chỉ có thể cho ra một chút chủ ý. Chuyện lớn như vậy, Khang Bình tất nhiên muốn cùng hần thương lượng một chút, Tử Phúc còn cho ra không ít chủ ý.

Tăng Thụy Tường tất nhiên không biết cái này, giờ phút này cũng nói: “Còn chưa kịp nói với hần đâu, có nói, hần cũng không giúp được cái gì.”

“Còn chưa nói làm sao mà biết Tử Phúc không giúp được gì? Tử Phúc cũng là huyện thái gia, chút chuyện ấy còn có thể làm khó hần?” Chu thị có chút bất mãn nói.

“Đại cha cũng nói đi, ta nhìn xem là chuyện gì.” Tử Phúc hỏi rất thành khẩn.

Lâm Khang Bình liếc hần một cái khinh bỉ, thầm nghĩ: “còn giả bộ hơn cả ta.”

Tăng Thụy Khánh không mở miệng, vẫn là Chu thị bùm bùm nói một lèo, nhưng cũng không bắt được trọng điểm, nói tóm lại một câu, Tử Phúc hoặc là giúp Tăng Thụy Khánh khôi phục công tác văn thư cũ, nếu không thì tìm một công việc tương tự cho hần, bằng không, nhà này liền không sống nổi nữa, cả nhà phải chết đói.

Tử Phúc nói thẳng với Tăng Thụy Khánh: “Đại cha, ngại quá, việc này của ngươi, ta thật đúng là giúp không được gì, ngươi xem, An Châu là tri phủ, không nói chức quan hơn một cấp, chúng ta cũng vốn không quen biết, cái này ta khẳng định không có cách nào mở miệng, còn có, ta còn chưa đi nhậm chức, cũng không biết tình huống bên Hoa Liên, không có khả năng mang đại cha cùng đi. Lại nói tiếp, ta cảm thấy đại cha tuổi tác cũng không nhỏ, nhiều năm như vậy ném một mình đại nương ta ở nhà, cũng nên trở về giúp đỡ đại nương. Chỗ nào giống như đại nương nói, các người nhân khẩu đơn giản, lương thực hai mẫu ruộng nước này cũng đủ cho các người ăn, còn có hai mẫu đất cát, một năm còn có thể thừa lại mấy lượng bạc, lấy trước kia một vườn rau xanh lớn, bây giờ đều quy về đại cha cùng đại nương, không bán rau, giữ lại cho lợn cho gà cũng được, so với năm đó chúng ta chuyển ra ngoài còn mạnh hơn nhiều lắm, tân phòng cùng sân của đại cha này, tương lai tân phòng của Tử Toàn đều có, vậy còn quan tâm cái gì nữa, tội gì chứ, giờ lớn tuổi rồi, còn ra bên ngoài nhìn sắc mặt của người ta, không biết đại cha cảm thấy ta nói có vài phần đạo lý không?”

Tăng Thụy Khánh còn chưa có đáp lời, Chu thị đã kêu lên trước: “Ôi, Tử Phúc, ngươi cũng là không biết, xây tân phòng này, liền vét hết tất cả của cải của chúng ta rồi, bây giờ còn có Tử Toàn phải đọc sách, còn có a công bà ngươi phải nuôi, ngươi là không biết, người già đi, ốm đau cũng nhiều, tiền thuốc, tiền cơm loại nào không cần dùng nhiều một chút?”

“Đại tẩu, tiền thuốc của cha mẹ là ta gánh, người vừa nói như vậy, về sau, hai nhà mỗi nhà một nửa.” Tăng Thụy Tường nói.

“Ai nha, nhị đệ, ta biết là người chỉ choáng váng thôi, chẳng qua là ta vừa thuận miệng nói thôi, bây giờ chúng ta đến tiền ăn cơm cùng không có, chỗ nào còn chỉ nổi tiền thuốc?” Chu thị vội xua tay nói.

Tử Phúc thấy Tăng Thụy Khánh không nói chuyện, liền hỏi: “Đại cha, người nghĩ như thế nào liền nói như thế đi?”

“Ta có thể nghĩ cái gì? Tất nhiên là có thể trở lại An Châu là tốt nhất, không phải là có một câu nói, nói là ngã chỗ nào thì đứng lên ở chỗ đó, ta không thể ra đi không rõ ràng như vậy, sai cũng không phải chỉ một mình ta, dựa vào cái gì muốn ta về nhà, quan càng lớn, mò càng nhiều. Người nhất định phải giúp ta trở lại phun ra ngậm ác khí này, người không thử làm sao mà biết không được?” Tăng Thụy Khánh cảm giận nói.

“Được rồi, nếu như người khẳng khẳng phải về An Châu, chỉ có thể chờ sau khi ta nhận chức, nhìn xem có cơ hội tìm người quen biết hay không.” Tử Phúc thấy nói không thông, thở dài nói.

Lão gia tử, Tăng Thụy Tường cùng mấy người Tử Lộc đều nhìn về phía Tử Phúc, chỉ có Lâm Khang Bình âm thầm oán thầm, Tử Phúc làm chuyện xấu còn có thể giả vờ vô tội hơn cả hắn.

257. Chương 260: Từ Chối Ngoài Cửa

“Ai nha, này thật đúng là tốt quá, có một câu nói của đại chất tử kia, còn tốt hơn nhiều so với chúng ta đi khắp nơi nhờ người, ôi chào ôi, cái này đúng là phải A di đà Phật rồi, cái gì cũng không cần lo nữa.” Chu thị vui mừng chấp hai tay lại hô.

“Đại nương, chứ bát còn chưa có chống lên đâu, bây giờ nói cái gì cũng còn quá sớm, người ta có chịu gặp mặt hay không, ta cũng không tính là gì, đại nương cũng đừng ồn ào để người ngoài biết, đến lúc đó làm không xong, lại bị người ta chê cười.” Tử Phúc vội nghiêm nghị nói.

“À, yên tâm đi, đại nương cũng biết nặng nhẹ.” Chu thị vội nói.

“Nhà Lão đại này, bọn nhỏ khó tới được một chuyến, không bằng giữ bọn họ lại ăn bữa cơm đi, cũng là tâm ý của các người.” Lão gia tử nhìn thoáng qua Chu thị nói.

“Ai nha, cũng đúng vậy, các người ở lại ta rất cao hứng, Tử phúc, đại nương đi làm cơm, các người cũng ở lại, vui vẻ uống vài chén với đại cha người, nửa năm rồi, đại cha người cũng không mấy dễ chịu, khó khăn lắm người mới trở lại, đại cha người mới có dáng vẻ vui vẻ như vậy, các người chờ một lát, đại nương chuẩn bị xong ngay thôi.” Chu thị lúc này cao hứng, cũng không so đo vấn đề thiếu lễ năm mới.

Đại tẩu, lúc chúng ta đi, trong nhà đã chuẩn bị tốt rồi, sáng nay Tình Nhi đã nói làm tiệc tẩy trần cho Tử Phúc. Tăng Thụy Tường vừa nói vừa đứng lên.

“Thế cũng được, thức ăn nhà ta khẳng định không bằng nhà Tử Tình, vậy ta sẽ không làm nữa.” Chu thị nói xong cũng nhìn mọi người một chút, cuối cùng lại nhìn về phía Lâm Khang Bình.

Đáng tiếc Lâm Khang Bình không có mở miệng mời nàng, dẫn đầu đi ra ngoài trước rồi, Tăng Thụy Tường cũng là nghĩ tới mỗi lần mọi người ăn cơm chung một chỗ cũng không thống khoái, bởi vậy cũng không lên tiếng, cũng chỉ nói với lão gia tử: “Cha, sau khi thờ lạy mừng một kết thúc, người cùng nương còn có đại ca đến nhà con cùng ăn cơm đi,”

Lão gia tử gật đầu một cái. Hơi có chút thất vọng, vốn tưởng hôm nay có thể đi theo cùng mọi người tới nhà Tử Tình tụ tập, nhưng là chẳng có ai mở miệng mời bọn họ.

Sau khi mấy người Tăng Thụy Tường đi, Điền thị ở một bên không âm không dương nói một câu: “nhìn đi, Bây giờ đến cơm cũng lười gọi chúng ta đi ăn. Người cả ngày khen nó đáng hoàng phúc hậu, có thành thật phúc hậu như vậy?”

“Được rồi, người bớt nói hai câu đi. Không nhìn xem người làm tổn thương lão Nhị thành cái dạng gì rồi?” Lão gia tử không kiên nhẫn quát Điền thị một câu.

“Trách ta, không có ta, nó có thể có ngày hôm nay? Nó....”

“Ta không tranh cãi với người, ta ra ngoài đi dạo.” Lão gia tử nói đan hai tay cắm vào trong ống tay áo, đi ra ngoài. từ đường cái trong trấn đi về phía nam tới đầu, là có thể nhìn thấy học đường. Xa hơn một chút cũng có thể nhìn thấy sân nhà Tăng thụ Tường, lão gia tử lặng yên nhìn về phương hướng kia thật lâu, mới thở dài xoay người về nhà.

Sau cuối năm, Vương Tài Vương Hỉ mang theo A Thổ cùng A Thủy trở lại. Cách Lâm Khang Bình làm sổ sách thực sự quá chậm. Tử Tình tiếp nhận, cửa hàng ở kinh thành năm nay bởi vì có xà bông thơm cùng một ít đồ chơi Tây dương khác, bởi vậy có hơn một ngàn một trăm lượng lợi nhuận lãi ròng, cũng là lần đầu, cộng với tiền thuê cửa hàng hai nơi, vẫn còn chống đỡ không đủ đầu nhập năm nay vào kinh thành. Khang trang bên kia, bây giờ cũng là số âm, bởi vì năm nay vừa mua đất cỏ lau cùng núi hoang, vừa đầu nhập thêm năm trăm lượng bạc. Chanh viên thu tất tần tật mới được có hơn ngàn lượng, cộng thêm địa tô các nơi cùng tiền thuê cửa hàng, cũng chỉ trừ được đầu tư hai nơi của năm nay. Năm nay có thể còn dư lại cũng chỉ là ba ngàn lượng bạc hai lần Lâm Khang Bình ra khỏi nhà kiếm được.

Năm trước, Tăng Thụ Tường đã hỏi ý của Tử Tình, có muốn mừng một đầu năm về nhà tụ tập cùng bọn họ hay không, Tử Tình suy nghĩ một chút, vẫn là từ chối, nếu phong tục cho phép, vẫn là tôn trọng loại ước định mà thành lệ đi, không nên bị người lên án, ngay cả Xuân Ngọc người thích chiếm tiện nghi như vậy, cũng không có vào ngày mừng một năm mới mà trở lại.

Mùng hai, một nhà Tử Tình về nhà mẹ đẻ, Tử Tình thấy Thẩm thị cùng Lưu thị còn có Trần thị đang nói giỡn, Lưu thị thấy Tử Tình trước cười nói: “Muội muội, hôm qua sao không tới? Cha nói người đã gọi người, người không chịu, đại ca của người còn nói một câu, người khi nào thì biết làm kiêu vậy.”

“Ta còn không phải sợ các người oán giận ta sao? thật đúng là có lòng tốt mà không được báo đáp. Hôm nay chuẩn bị đồ ăn ngon gì cho ta? Phải lấy ra được chút thành ý.”

“Cái này cũng đừng trách ta, nương nói, năm nay người không nhiều lắm, trong nhà chỉ có mấy nữ nhân chúng ta, không cần chuẩn bị quá nhiều đồ, người cùng một nhà Tiểu cô còn có mấy người Nhị cô, cũng không ăn hết bao nhiêu. Không tin người hỏi Nhị tẩu người đi, có phải hay không?” Lưu thị cười nói.

“Nương, hôm qua mọi người cùng ăn cơm, A công bọn họ đến học đường rồi sao?” Tử Tình hỏi.

“Không biết, con hỏi cái này làm cái gì?” Thẩm thị hỏi.

“Nương, người nghĩ đi, Đại cô con là người dễ dàng chết tâm như vậy sao? Một lát nhà nàng muốn tới, nhà ta không mở cửa, bên kia Đại cha cũng không cho vào, vậy bọn họ đi đâu được? Bà con có thể dẫn lòng thấy ngoại tôn yêu dấu năm mới lòng bông ở bên ngoài.”

“Quan tâm những thứ kia làm gì? Không bằng mấy người chúng ta chơi bài, khó khăn lắm mới sống yên ổn được một năm, Đại cô người bọn họ còn muốn tới bên kia lấy qua thì cũng tới rồi.” Trần thị cười nói.

“Đúng rồi, đánh bài, năm nay ta muốn thắng trở lại phần năm ngoái thua, Nhị tẩu người hôm nay trong bụng không có thần tài che chở rồi, vận khí cũng là không giống nữa.” Lưu thị cười hưởng ứng, Tử Tình nhớ tới Trần thị năm ngoái đúng là không thể hiểu nổi, cả một mùa xuân đánh mạt chược, lại chưa từng thua, giống như thần bài trong phim ảnh Hồng Kông, vận khí tốt không phải là một loại tà môn à, quá thú vị rồi.

Mấy người vừa mới cầm mạt chược trên bàn: “Nương, con vẫn còn không yên lòng, nếu Đại dưỡng cùng mấy người Tiểu cô cùng nhau đến đây, chúng ta vẫn không mở cửa ra? Hoặc là Đại dưỡng không đến, sai mấy Mao đến đây, ta thật đúng là đuổi họ đi?” Trong lòng Tử Tình thật sự không yên tâm, với tính lợi dụng tất cả mọi dịp của nhà Xuân Ngọc, Tử Tình thấy sống chết cũng có thể tìm tới cửa, mùng hai năm mới cơ hội tốt như vậy, bọn họ sẽ không bỏ qua một cách vô ích.

“Cha con cùng Đại cha đến nhà ông cậu con rồi, trở về ngay thôi, đã bảo trước Tiểu cô con rồi, còn Nhị dưỡng Con nữa, yên tâm đi.” Thật ra thì Thẩm thị cũng không phải là yên tâm, trước kia cũng không phải là chưa từng đóng cửa không cho nàng vào, vấn đề là, nàng xoay người liền tìm lão gia tử cùng Điền thị tới

hỗ trợ, cũng không thể đóng cửa không cho cha mẹ mình vào đi? Việc này truyền ra, danh tiếng của Tăng Thụy Đường chẳng lẽ không cần nữa?

“Nương, con muốn nói, còn không bằng gọi Lâm An Lâm Phúc nhà đại muội muội tới, cùng mấy người phụ nhân trong nhà chúng ta, cũng không nên cùng bọn họ lôi kéo.” Trần thị nói.

“VẬY cũng không tốt lắm, lôi kéo đứng lên, có khi bọn họ còn khóc lóc ôm sòm, người không biết còn tưởng rằng chúng ta ý thế hiếp người. có lẽ bọn họ cũng không tới, không thì còn có ta đây.” Thẩm thị suy nghĩ một chút nói.

Vừa mới cầm quạt chèo lên chơi, chuông cửa liền vang lên, Thẩm thị đích thân đi mở cửa mấy người Tử Tình cũng vội đi theo, Thẩm thị đẩy mắt con trên cửa trước, kể từ khi nhà Tử Tình đổi loại cửa lớn trên cửa có mắt mèo, thuận tiện đối luôn cho bên Thẩm thị, chủ yếu là không muốn mở cửa ột nhà Xuân Ngọc.

Đứng ngoài cửa chỉ có một nhà Thu Ngọc, Thẩm thị vội mở cửa. “Tiểu cô, tiểu dưỡng, chúc mừng năm mới, tới sớm thế.” Tử Tình nói.

Thu Ngọc chùng Chú Vân Giang đáp lễ cho Thẩm thị trước, sau đó mới nói với mọi người: “Trước đừng chúc tết cho ta., mừng bốn đầu năm, cả nhà các người tới đây, năm trước không tốt, năm nay chỉ mời mấy nhà, sẽ không ngồi cùng với mấy người Đại cô các người.”

“Đi chứ, thể diện Tiểu cô vẫn phải cho.” Lưu thị cười nói.

“Mấy người các người thật đúng là hưởng phúc, sang sớm đã lên bài, người nào nhường vị trí cho ta, hôm nay ta là cô nãi nãi về nhà mẹ đẻ.” Thu Ngọc cười nói.

Thu Ngọc vừa nói, tất cả mọi người đều muốn đem vị trí tặng cho nàng, Thu Ngọc cười nói: “Hay là con người ta có duyên, tới chỗ nào cũng đều cho thể diện.” cuối cùng vẫn là Lưu thị đi ra ngoài, nàng muốn đến phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, Tiểu Thanh tới hỗ trợ.

Tử Tình cảm thấy một năm này Thu Ngọc vẫn có một chút thay đổi, sau khi Tử Tình từ chối Chú Vân Giang, cũng có một thời kỳ Thu Ngọc tức giận, khi nàng tới nhà Tử Tình nói chuyện một phen kia, ít nhất, nàng vẫn biết trước kia mình làm không đúng, Diên thị làm không đúng. Hơn nữa, cũng không đề cập tới việc muốn Tử Tình sắp xếp công việc cho Chú Vân Giang nữa, nhưng mà, Tử Tình vẫn thu hà bao nàng làm, cũng sẽ đưa một phần quần áo lông cho nàng làm, mỗi lần cũng chuẩn bị thỏa đáng đưa tới. Quan hệ hai nhà coi như không tệ.

Vừa ngồi xuống bài được một vòng, chuông cửa lại vang lên, lúc này đúng là Tăng Thụy Đường trở lại, vừa vào đến cửa đã hỏi: “Không có người từ yến gia tới chứ?” Hắn cùng Tăng Thụy Khánh từ trên núi đầu thôn liền tách ra, Tăng Thụy Khánh muốn vội đưa Chu thị về nhà mẹ đẻ, một lát nữa, Tử Bình muốn dẫn đứa nhỏ trở lại, bởi vậy không biết Xuân Ngọc bọn họ có tới nhà Tăng Thụy Khánh hay không?

“Một nhà tiểu cô tới, nhà đại cô còn không có.” Tử Tình nói, đoán chừng nhà bọn họ tám rưỡi ra cổng, đi đến đây cũng phải mười giờ, lại còn phải tới nhà cũ một chuyến trước, đến được bên này cũng phải hơn mười giờ, Tử Tình vừa nhìn đồng hồ Tây Dương để bàn một chút, vừa mới hơn mười giờ một chút.

Ai ngờ, vừa chưa được mấy phút, chuông cửa lại vang lên, lúc này đúng là người Yến gia tới, Tăng Thụy Tường tự đi ra ngoài, mấy người Tử Tình cũng vội theo sau, quả nhiên, đứng ở bên ngoài là Yến Nhân Đạt, một nhà Đại Mao cùng một nhà Tam Mao, còn có Ngũ Mao, Hoa Quế, Tăng Thụy Tường nói: “Các người trở về đi thôi, năm trước ta đã nói rõ ràng rồi. các người sau này không nên tới nhà ta nữa, các người làm như ta nói đùa à. Lúc đó ta đã nói trước mặt cha mẹ, từ đó về sau ta làm như không có muội muội này.”

“Nhị ca, sai chính là ta, bọn nhỏ có gì sai? Người nhìn một chút, năm mới, bọn nhỏ tới nhà cậu để chúc tết, không cho vào cửa, nói trước đây sao? Nhị ca người không nhìn chút tình mọn của ta, không nhìn muội tử của người, chẳng lẽ người cũng không nhìn đến cha mẹ một chút sao? Cha mẹ lớn tuổi rồi, cũng bởi vậy, phiền lòng, sinh bệnh, trong lòng người có thể yên tâm sao?” Yến Nhân Đạt chấp hai tay, thỉnh cầu.

Vừa nói cái này, Tăng Thụy Tường càng tức, mắng: “Cha mẹ nếu có việc gì, cũng là giận người ngay cả cốt nhục của mình cũng có thể xuống tay được, người còn là người hay sao? Người còn mặt mũi mà nói cái này, cút đi, làm được bao xa thì lần, coi như mấy năm nay bạc đều cho chó ăn rồi.” Nói xong, Tăng Thụy Tường đóng cửa sổ nhỏ lại, không để ý mấy người Đại Mao, Tam Mao la lên, về phòng mình trước.

Tử Tình ngoắc ngoắc tay với Tử Vũ, len lén ở lại, muốn nghe bên ngoài họ nói cái gì.

258. Chương 261: Từ Chối Ngoài Cửa (Hai)

Tử Tình nghe Đại Mao nói trước tiên nói: “Cha, người làm sao bây giờ? Ta mang theo lão bà đứa nhỏ chúc tết nhà mẹ vợ ta trước, sáng sớm, không công đi đường xa như vậy, còn tưởng rằng có thể ở nhà nhị cữu ăn bữa ngon, năm cũ nên nhà đại cữu đãi khách, ta cũng không tới, khó khăn lắm mới đợi được đến tết, còn không để vào cửa, cái này là chuyện gì hả?”

“Đại ca phải đi, không bằng chúng ta cũng đi đi, dù sao chúng ta còn gần một chút.” Tam Mao hỏi ý kiến của Hồng Tú.

“Biết đủ đi, nhị cữu người còn chưa giống đại cữu đường như cầm chổi quét chúng ta đi, không bằng, ta chờ một chút, nhị cữu người vẫn mềm lòng hơn đại cữu người. Hôm nay mà không vào được cổng nhà nhị cữu người, về sau muốn vào càng khó, không thấy một năm này chúng ta đến vài lần cũng không để chúng ta tiến vào, nhị cữu người lúc nào thì đổi cái cửa như thế này chứ?” Yến Nhân Đạt nói.

“Cha, lão nhân gia người làm việc cũng quá ác đi, chúng ta không đợi, có lão nhân gia người ở đây, nhị cữu có thể để chúng ta vào cửa mới là lạ đấy? Tam Mao, chúng ta đi, chúng ta về sau tự đến, cha làm việc tự cha gánh vác, chúng ta không phạm sai lầm gì, nhị cữu dựa vào cái gì nhốt chúng ta ngoài cửa?” Hồng Tú nói.

“Đi cái gì mà đi, nếu không phải vì người, chúng ta có thể có ngày hôm nay sao? Người có ý này cũng tốt nhỉ.” Yến Nhân Đạt mắng.

Ai ngờ Hồng Tú căn bản không chịu thua cái bộ này của hắn, trả lời: “Cha, oan có đầu nợ có chủ, nếu không phải là lão nhân gia người đã làm chuyện sai, chúng ta có thể bị đuổi? Ta hôm nay mới xem như đã biết, thanh danh Yến gia người đã thối đến mức nào rồi? Cháu ngoại trai tới cửa chúc tết, lại để cho cậu dùng chổi quét ra, thật sự là chê cười, ta sống mười mấy năm cũng chưa từng gặp, ta cũng không cùng các người ở lại đây mất mặt nữa.”

Một nhà Hồng Tú nói xong muốn đi, Yến Nhân Đạt quát: “Trở về đến nhà đại cữu người trước, nói cho bà ngoại người một tiếng, để ông ngoại bà ngoại người tới một chuyến, đưa chúng ta đi vào.”

Tử Tình cùng Tử Vũ rón ra rón rén rời cổng lớn, trở về cùng Tăng Thụy Tường nói bọn họ bị Tăng Thụy Khánh chổi quét ra, bây giờ còn không chết tâm, bọn họ phải người đi mời lão gia tử cùng Điền thị .

“Cha mẹ đến ta cũng không mở cửa, lúc này, nói cái gì hôm nay ta cũng không nhượng bộ để cho hắn vào cửa, công sức một năm này đều uổng phí, về sau lại dây dưa không rõ.” Tăng Thụy Tường nói, hắn cũng biết, về sau có thể đoạn giao hay không, mấu chốt chính là hôm nay.

“Cũng không phải là lời này, hôm nay bọn họ muốn để bọn họ vào cửa, còn tưởng rằng chúng ta giống như trước kia, mềm lòng dễ nói chuyện đây. Ta nghĩ đến Yến Nhân Đạt xấu xa, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ đến hắn xấu xa như vậy, Vũ nhi nhà chúng ta cũng lớn như vậy, chưa biết chừng lại có ý xấu, hắn đến cốt nhục ruột thịt cũng có thể tính kế loại bỏ, chúng ta tính là cái gì? Nên phòng bị thật tốt.” Thẩm thị cũng nói.

Thu Ngọc nghe xong nửa ngày không nói gì, muốn khuyên cũng không có lập trường khuyên, một nhà Xuân Ngọc làm ra chuyện như vậy, làm cho người ta muốn giúp nhưng tìm khắp cũng không được lý do gì.

Quả nhiên, không đến một lúc, chuông cửa lại vang, Tăng Thụy Tường nói: “Còn phải để tự ta đi nói rõ ràng với cha mẹ.” Nói xong cũng tìm cảnh trúc bó chổi cầm trong tay.

Lúc này hai vợ chồng Thu Ngọc cũng đi theo Tăng Thụy Tường tới cửa, mở ra cửa sổ nhỏ thấy lão gia tử cùng Điền thị quả thật đứng ở trước cửa, Điền thị quay lưng vào cửa không biết nói cái gì.

Tự Tăng Thụy Tường hé một khe cửa đi ra ngoài Thu Ngọc cùng Chú Vân Giang cũng đi theo ra ngoài, Điền thị thấy Tăng Thụy Tường đi ra, kìm nén con tức mềm giọng nói: “Tường nhi, nghe lời mẹ, người để cho bọn họ vào đi thôi, người xem, bên kia trên đường đã có người chỉ trở rồi. Còn có, người xem mấy người bọn họ còn mang theo đứa nhỏ lớn được mấy tháng đâu đứng ở cửa chịu lạnh đã nửa ngày.”

“Nương, nhiều năm như vậy nghe cha mẹ bao nhiêu lần khuyên, bao nhiêu chuyện ta đều nhịn xuống, đến cả chuyện của Tình nhi ta cũng nhịn xuống, nương còn muốn ta làm như thế nào nữa? Ngày Tam Mao thành thân ta lại ghen một bụng tức, thân thích như vậy nói ra ai không nhạo báng? Cái này cũng là thôi, ai ngờ người con rể người luôn coi trọng xấu xa đến tận xương, đến ngay cả cốt nhục ruột thịt của mình cũng phá bỏ không cần, còn có cái gì hấn làm không làm được? Chưa chừng lại đến nhà của ta dùng chút ý xấu gì, ta đến lúc đó muốn khóc cũng không tìm được chỗ. Chuyện này ngày hôm nay không thương lượng, chẳng những hôm nay, sau này, cửa nhà ta bọn họ cũng đừng mở mà vào, cha, lời này ta đã sớm nói qua, nhị lão các người muốn nguyện ý ở lại, thì theo ta đi vào.” Tăng Thụy Tường nói.

“Vào cái gì mà vào? Phải tất cả cùng vào, nếu không, khiến ọi người xem xem, đại tú tài người nuôi được bốn con trai tú tài làm sao nhốt cha mẹ ở ngoài cửa, làm sao tấn hiếu đạo với cha mẹ?” Điền thị thấy mềm không được, liền thay đổi thành một bộ dạng không không biệt phải trái.

“Nương, người cũng đừng khiến nhị ca khó xử nữa, nhiều năm như vậy, nhị ca làm cũng quá nhiều rồi.” Thu Ngọc tiến lên khuyên nhủ.

“Vì sao khó xử? một năm mới, để vài cháu ngoại trai ở ngoài cửa đông lạnh nửa ngày, đến đứa nhỏ mấy tháng tuổi cũng không buông tha, cho dù là hàng xóm không quen, cũng sẽ gọi đi vào uống ly trà nóng, có ông cậu nào như vậy chứ? Nói đến chỗ nào, cũng không có đạo lý này?” Điền thị vỗ tay nói.

“Nương, muốn nói như vậy, ta tìm một chỗ bình luận phân xử thật tốt, nếu không, mời Tam nương Tứ nương đến, mời hai vị di nương đến, còn có hai vị cậu, còn có lí chính trong thôn, cùng với tất cả lão nhân, đem việc họ Yến nói ra rõ ràng xem nhà ai có thể để cho hấn vào cửa? Ta cũng bằng bất cứ giá nào, không cần thể diện này, cả nhà nói ra hết, bắt đầu nói từ đâu.” Thẩm thị đi ra ngoài, nói với Điền thị. Thẩm thị đi ra ngoài, mấy người Tử Tình tự nhiên cũng cùng đi ra ngoài, canh giữ ở cửa.

“Người đây là hù dọa ai vậy? Một năm mới mà các người cũng không sợ xấu hổ, có chút chuyện ấy còn đáng mới mấy người kia, ta chính là nương của các người, ta nói phải nghe.” Điền thị quát Thẩm thị.

“Nương, người cũng biết người là nương của ta? Các người nếu không đi vào, chúng ta đi vào. Cha, lão nhân gia người mang theo nương ta sớm trở về đi.” Tăng Thụy Tường nói với lão gia tử đứng một bên không nói gì, biết lại phân tích cùng Điền thị cũng là vô dụng, chỉ thêm đau lòng.

“Người, người dám như vậy đối với ta, ta liền tuyên dương khắp nơi người bất hiếu, xem Tử Phúc như thế nào làm được quan?” Điền thị thấy Tăng Thụy Tường xoay người, gào lên.

Tăng Thụy Tường nhìn Điền thị một lúc, âm thanh đau buồn hỏi: “Nương, có thể nói với ta vì sao không? Xuân Ngọc cùng hấn nhiều năm như vậy, cho người cái gì? Xa không nói, hãy nói năm cũ chuyện này bị lật ra, người trúng phong nằm ở trên giường nói không ra lời, nhanh như vậy người có thể tha thứ hấn rồi? Cứ như vậy một cái đồ xấu xa đến tận trong xương, người bảo vệ hấn như vậy, vì hấn, người bỏ qua tiền đồ của con trai người, bây giờ, lại muốn bỏ qua tiền đồ của tôn tử người, con trai tôn tử người ở trong lòng người, đến một người như vậy cũng không bằng sao?”

Ánh mắt Điền thị có vài phần tránh né, đột nhiên có vài phần tức giận, vừa muốn mở miệng, vừa khéo lúc này, lão gia tử đi tới kéo Điền thị nói: “Người chính là tuyên dương hay là tuyên dương trắng ra, không chỉ có thối thanh danh một mình người, một nhà lão nhị đối với chúng ta như thế nào, hàng xóm láng giềng người nào không xem ở trong mắt, người làm cho người ta nói cái gì? Theo người, hôm nay ta liền chuyển về học đường, để mấy đứa Đại Mao ở lại ăn bữa cơm, đừng làm cho lão nhị khó xử.”

“Ăn cái gì mà ăn, trong nhà thời gian dài như vậy không nổi lửa, chỗ nào có cái gì tốt chứ?” Điền thị trả lời.

“Bà ngoại, chúng ta sẽ không ở lại làm khó xử cả nhà, chúng ta về nhà mẹ để ta trước.” Hồng Tú nói, sau đó lại nói với Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị: “Nhị cữu, nhị cữu nương, năm nay chúng ta cũng đã thăm hỏi rồi, chúng ta đi thôi.”

Tam Mao vừa đi, Đại Mao cũng muốn đi, lão bà Đại Mao giật nhẹ quần áo Đại Mao, thấp giọng nói: “Người nhà mẹ đẻ ta đều biết đến chúng ta đến bên này trước, trở về giải thích với bọn họ thế nào đây?”

“Không bằng chúng ta liền ở lại, thường ngày chúng ta cũng không thời gian đến thăm bà ngoại lão nhân gia nằng, hôm nay vừa vận cùng theo ông ngoại bà ngoại.” Đại Mao đành phải nói.

Thu Ngọc thở dài, nói: “hay là đến nhà ta trước đi, dù sao sớm cũng phải mời, trễ cũng phải mời, hôm nay mời về sau cũng bớt việc.”

“Nhị ca, nhị tẩu, hôm nay chúng ta về trước, mừng bốn tới nhà của ta đi, nói như vậy đã định rồi nhé.” Thu Ngọc nói với Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị.

“Mộc Mộc cùng Uyển Tình ở lại đi, cơm tối nếu có thời gian cứ tới đây, nếu không có thời gian, ta phái người đưa hai đứa nó về nhà. Mừng bốn nhà mẹ đẻ ta tới, để mấy đứa nhỏ đi qua.” Thẩm thị nói.

“Vây sửa thành mừng sáu đi. Mộc Mộc ở lại cũng được, đa tạ.” Thu Ngọc nói xong liền kéo Điền thị trở về, Điền thị không cam lòng không biết than thở cái gì, Thu Ngọc vừa là dỗ vừa là kéo, mang Điền thị đi, lão gia tử nhìn Tăng Thụy Tường một chút, muốn nói cái gì, vẫn là không nói ra miệng.

“Họ Yến kia, nhớ kỹ, về sau chúng ta chính là nước giếng không phạm nước sông, người cũng không cần đến nữa, người mấy chục tuổi rồi, đừng để ta phải đánh đuổi người đi, trên mặt người cũng không vinh dự gì.” Tăng Thụy Tường nói với Yến Nhân Đạt đang xoay người đi.

Tăng Thụy Tường nói xong, cũng không để ý tới bên cạnh, kéo tay Thẩm thị trực tiếp vào nhà đóng cửa.

Mấy người Tử Tình thấy sắc mặt Tăng Thụy Tường khó coi, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, Lưu thị hỏi: “Bà làm việc phương thức thực không giống với người khác, chuyện trước kia không nói, lúc này đã biết nhân phẩm của đại dương, còn thiên vị hấn như vậy, thật là có chút không nói nổi.”

“Cha ta là bà sinh ra sao? Ta thấy không giống, nếu không phải con ruột, cũng dễ lý giải, nếu là con ruột, không có đạo lý coi con mình là cỏ rác, coi một kẻ hỗn đản như vậy làm bảo bối.” Trần thị hỏi.

Lời nói của Trần thị lời nói khiến cho Tử Tình cộng minh, nhưng Tử Tình cũng chỉ là đoán qua, một chút dấu hiệu cũng không có.

“Ta cũng đã hỏi qua tướng công, ta đã nói qua không phải là con ruột, nhưng tướng công mắng ta một chút, nói là con ruột. Nếu không phải là con ruột, làm sao có thể một chút phong thanh cũng chưa nghe qua, cái này thật đúng là khó hiểu.” Lưu thị nói.

“Ta cũng hỏi qua tướng công, hấn nói chưa từng nghe qua không phải là con ruột, chẳng qua là ta cảm giác thấy vậy.” Trần thị nói.

Tử Tình nghe xong cũng bị dọa nhảy dựng, nói thật ra, mình hồi bé thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này, cho rằng Điền thị chỉ là đơn thuần muốn tống tiền giúp một nhà Xuân Ngọc, cái này có thể lý giải, cuộc sống nhà mình phát đạt rồi, một nhà đại cô cũng khóc than, tâm lý lão nhân có chút bất công cũng bình thường. Nhưng Lưu thị cùng Trần thị mới gả tới vài năm, đã sớm cảm giác được Tăng Thụy Tường không phải là con ruột của Điền thị, cái này không thể không làm cho người ta nghi ngờ.

259. Chương 262: Tử Phúc Nhậm Chức

Nói thật ra, Tử Tình có suy nghĩ này vẫn là sau khi đã biết chuyện của Xuân Ngọc, theo lý thuyết, nếu là mẹ ruột, sẽ không bởi vì Xuân Ngọc cùng Yến Nhân Đạt tự định chung thân mà trách tội lên trên người Tăng Thụy Tường, dù sao khi đó, Tăng Thụy Tường không ở nhà, đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, nhưng Điền thị bởi vậy mà sinh ra đồn ép chặt đứt con đường học nghiệp của nhi tử, kiếm tiền nuôi cả nhà, nuôi một đám sói mất trắng.

Thấy giọng điệu Tăng Thụy Tường chất vấn hôm nay, chỉ sợ trong lòng cũng là có nghi ngờ, Tử Tình ngẫm nghĩ, dường như từ Đoan Ngọ năm trước Điền thị lại để một nhà Xuân Ngọc ở lại sau học đường, Tăng Thụy Tường đối với tâm của Điền thị cũng phai nhạt rất nhiều, bằng không, cũng sẽ không thể để mấy người Tử Phúc đưa lễ năm mới vào trong tay lão gia tử.

Quên đi, mặc kệ thế nào, hôm nay mục đích đã đạt tới rồi, Tử Tình vội chạy lên phía trước, cầm chổi trong tay Tăng Thụy Tường, ném sang một bên, mình thì kéo cánh tay của Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường cũng không nói chuyện, chỉ là xoa đầu Tử Tình.

Buổi chiều, mấy người Tử Phúc vào cửa, mở miệng liền hỏi: “Hôm nay bọn họ đến sao?”

Tử Vũ đem chuyện đã trải qua nói lại một lần, Tử Hỉ vội vàng dậm chân nói: “Ta đã nói ta hôm nay không đến nhà bà ngoại, ở lại trong nhà xem náo nhiệt, đại ca cứ kéo ta đi.”

“Người nếu muốn xem náo nhiệt, còn có một lần cơ hội, đến lúc đó liền giao cho người giải quyết.” Tử Phúc nói.

“A? Còn lại đến nữa? Khi nào thì bắt đầu vậy?” mấy người Tử Tình đều hỏi.

“Ngày tiểu Tam thành thân, khẳng định còn có thể mượn cơ hội này tới cửa, khi đó cửa lớn mở, bọn họ cho rằng chúng ta không muốn xấu mặt trước mọi người ở trên tiệc cưới, chỉ có thể nhịn bọn họ, giống như Tình nhi năm đó, vì mặt mũi chỉ có thể việc lớn hóa nhỏ. Bởi vậy, lần này nhất định không thể cho bọn họ vào cửa, bằng không, về sau còn có thể có rất nhiều phiền toái.” Lâm Khang Bình nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong trầm mặc một lát, nói: “Nói có lý, đáng tiếc, hối hận thì đã muộn. Tiểu Tứ, đến lúc đó dựa vào con rồi.”

“Được rồi, không thành vấn đề, đến lúc đó ta mượn cái chổi lớn, vù vù tiếp đón trên mặt bọn họ, ta cũng không hạ thủ lưu tình.” Tử Hỉ nói xong còn động thủ khoa tay múa chân mấy cái, làm cả nhà cười ha ha.

Hạ Ngọc cũng nhịn không được nở nụ cười, nằng vào cửa sau đó. Đi trên đường, vừa vận dụng phải Thu Ngọc dẫn mấy người Điền thị trở về, biết chuyện đã xảy ra vừa rồi, trong lòng cũng hơi buồn phiền, không thể nói rõ là vì ai, một mặt đáng tiếc cho Xuân Ngọc, gả cho nam nhân như vậy, một mặt cũng vì Điền thị nhiều năm bất công không đáng giá như vậy, lại không nghĩ tới, phẩm tính của Xuân Ngọc là như thế nào.

Cơm chiều khi vợ chồng Thu Ngọc chạy tới, kể lại sau khi ăn xong đem Yến Nhân Đạt đuổi đi, lão gia tử cùng Điền thị vẫn trở về nhà Tăng Thụy Khánh.

“Xem ý hấn còn muốn ở lại tiếp một hai ngày, nào có chuyện tốt như vậy, nếu không nhìn tới phân thượng mấy đứa nhỏ, ta quan tâm hấn làm gì? Muốn cổ động nương chuyển về học đường, nói đại tỷ mai kia mang theo theo cả nhà Quế Anh tới chúc tết cha mẹ, bị ta nói ột hồi, ta đưa thẳng cha mẹ tới nhà đại ca, thân thể nương vẫn luôn không tốt, còn hầu hạ cả nhà hấn gì nữa? Không có cửa đâu.” Cơm tức của Thu Ngọc dường như còn chưa ngừng lại.

Tử Tình vẫn là có chút bội phục Thu Ngọc, cá tính có vài phần tương tự với Tăng Thụy Khánh, lại hơn Tăng Thụy Khánh vài phần tình người, nên có gì nói cứ việc nói thẳng, chưa từng ủy khuất bản thân, trừ khi bản thân nguyện ý, không có người có thể tính kế đến nàng, nhưng nói lại, nàng nói cái gì, Điền thị ngay cả không thích nghe, nhưng chưa từng thấy Điền thị tức giận với nàng, không giống như Tăng Thụy Tường, hơi có chút không theo ý nàng, lập tức thay đổi ngay sắc mặt.

Sau khi ăn xong, một nhà Hạ Ngọc đi theo đến ở nhà Thu Ngọc, giữa tỷ muội thế nào cũng thân hơn một chút.

Qua mừng sáu, trong nhà cơ bản cũng không có khách nào nữa, Thẩm thị bắt đầu chuẩn bị hành lý cho Tử Phúc đi nhậm chức, lần này từ kinh thành trở về, Tử Phúc chỉ đem theo chút quần áo trang sức, phòng ở với đồ dùng trong nhà đều cho thuê, còn lại cái gì có thể bán lấy tiền đều bán sạch, không thể bán thì để lại kho phòng, để mấy người Vương Tài trông coi.

Đồ dùng trong nhà tất nhiên là không cần quan tâm, quan nhà đều có trang bị, nhưng là tất cả chăn đệm bốn mùa, rèm cửa sổ rèm cửa, đều phải chuẩn bị hết, xiêm y trang sức trên người cũng phải mua thêm, còn có nha hoàn bên người, bà tử già sai vặt cái gì cũng phải mua vài người, Thẩm thị cùng Lưu thị tất nhiên

là bận túi bụi, Tử Tình cũng không nhàn rỗi, lục ra từ trong kho phòng vài thớt vật liệu may mặc tốt, lấy ra cắt, cũng chia mấy khối tặng Trần thị, Trần thị còn giúp Lưu thị may hai bộ, Tử Tình thì làm cho Tử Phúc hai bộ y phục hàng ngày.

Bên này Tăng Thụy Tường cả ngày vui sướng, bận rộn chăm sóc, rảnh rỗi, vui cười chơi đùa, phấn khích lộ ra, ai cũng không nhớ ra đưa lão gia tử cùng Điền thị đến ở vài ngày.

Nhà Tăng Thụy Khánh cùng nhà Tăng Thụy Tường quả thực là hai thái cực, Tăng Thụy Khánh vốn ít nói, nghiêm mặt, Chu thị vốn thật vất vả mới đem được hai người lão gia tử ra ngoài, vừa được một năm cuộc sống thư thái, bây giờ vì thanh danh, bắt buộc phải đón hai lão nhân trở về, còn phải hầu hạ, hết lần này đến lần khác Điền thị ăn cái gì cũng soi mói, bây giờ phân gia, đến phiên Chu thị lo liệu việc nhà, Chu thị làm sao có thể nguyện ý nghe nài, giống như năm đó chăm sóc đặc biệt cho Điền thị. Thường xuyên là buổi sáng làm cơm cho cả ngày, sau đó cùng hàng xóm chơi đánh bài, giữa trưa trở về cũng là đun nóng lại, ăn tạm, buổi tối cũng là như thế, Điền thị đúng là khổ không thể tả.

Lại vẫn trong tháng giêng, nơi nào không biết xấu hổ đề xuất chuyển ra ngoài? Vì thanh danh con mình, Điền thị cũng chỉ đành chịu đựng, hơn nữa Tăng Thụy Khánh còn chờ Tử Phúc nói giúp hấn trở về phủ nha nữa, cái này mới là mấu chốt, nếu có đường rẽ gì, Tăng Thụy Khánh còn không ghi hận nài cả đời.

Đối với việc này Tăng Thụy Khánh vẫn luôn không để ý tới, đứa nhỏ Tử Toàn này được nuông chiều từ nhỏ, ba ngày hai bận giận dỗi, Chu thị không ở nhà, Điền thị còn phải tự làm chút đồ ăn cho Tử Toàn, nhưng đồ Chu thị nắm rất chặt, nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp trừ mấy cọng rau, còn thừa đều khóa lại. Điền thị còn phải thỉnh thoảng dùng mấy hoa tiền mua chút đồ ăn gì đó từ ngoài đường về cho Tử Toàn, ngày hôm đó nén giận cũng khỏi phải nói.

Lão gia tử cũng không nói gì, thường thường đi ra ngoài một mình, đứng ở giao lộ, nhìn tường viện nhà Tăng Thụy Tường, vừa đứng chính là hơn nửa ngày, không biết nghĩ đến cái gì.

Ngày hôm đó, Tử Phúc cùng mấy người Khang Bình từ trong thành An Châu trở về, vừa lúc thấy lão gia tử một mình đứng trong gió xa xa, lòng rất chua xót, suy nghĩ một chút vẫn là giả bộ như không phát hiện, trực tiếp từ thôn sau kia rẽ về.

Sau khi về nhà, Tử Phúc cùng Tăng Thụy Tường nói đến việc này: “Cha, không bằng, ta đón A công đến ở vài ngày đi, a công cùng bà vẫn là có chút không giống nhau, nhìn rất đáng thương.” Tử Phúc khác với mấy người Tử Lộc, khi còn nhỏ, vẫn chiếm được vài phần yêu mến của lão gia tử, dù sao cũng là tôn tử đầu tiên.

Tăng Thụy Tường thở dài nói: “A công người cũng không thành vấn đề, nhưng là ta lo lắng đón bọn họ đến, bà người muốn gây sự, ta đối với bà ấy...” Tăng Thụy Tường chưa nói tiếp, nhớ tới tình cảnh ngày đó, đến nay trong lòng vẫn không thể giải thoát, cũng thật sự nghĩ mãi mà không hiểu.

“Vậy cha xem như vậy được không, con bây giờ đi mời A công đến, về sau, ông ấy tự muốn ra ngoài, con mời đến, ở nhà chúng ta một lúc, hoặc là ở lại ăn bữa cơm, sẽ không đi mời đại cha gia.” Tử Phúc nói.

Tăng Thụy Tường gật đầu, Tử Phúc đi ra ngoài không đến một lúc, quả thực dẫn lão gia tử cùng vào, lão gia tử thấy không khí vui chơi trong nhà, thở dài nói: “Đây mới là cuộc sống.”

“Cha, ở lại ăn cơm đi, có cần nói một tiếng với đại ca bên kia không?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Không cần, đi còn tìm phải không thoải mái, ta ăn xong một lúc rồi đi, bên kia bây giờ cũng là không có người quản việc nhà, đại ca người suốt ngày không nói một câu, đại tẩu người chỉ biết bận rộn đánh bạc, Tử Toàn cũng là suốt ngày không thấy ở nhà, không biết lêu lổng cùng ai, ta cũng đã nhìn ra, đứa nhỏ này không phải là khối nguyên liệu tốt.” Lão gia tử nói.

Lời này Tăng Thụy Tường cũng là tán thành, không riêng Tử Toàn, đứa nhỏ nhà Tử Bình kia cũng là giống nhau, căn bản không có uốn nắn gì, nhưng lời này, hấn không thể nói thẳng, bằng không, với tính tình Chu thị, còn không nhảy cẫng lên mà mắng chửi người, người ta bây giờ cũng là một lòng một dạ muốn đưa Tử Toàn lên huyện học, Tăng Thụy Tường biết tính tình hồ đồ của Chu thị, cũng lười quản những việc đầu đầu này.

Lão gia tử biết nhi tử bản khoán, cũng không có nhiều lời, cả đời này của hấn cũng sắp chấm dứt, hai nhi tử khó khăn lắm mới bình an vô sự được vài năm, đại nữ nhi đã như vậy rồi, thế nào cũng không hi vọng

mấy đứa còn lại sẽ gây thêm rắc rối. Cho nên, lão gia tử cũng không khuyên Tăng Thụy Tường chiếu cố một nhà kia nữa, con cháu đều có phúc của con cháu, đạo lý này hẳn hiểu ra thì đã quá muộn rồi.

Từ ngày này về sau, mỗi ngày sau khi lão gia tử ăn điểm tâm, đều sẽ tự đi lại, hoặc đi theo mấy người Tử Phúc chơi bài một hồi, hoặc cùng cả nhà nói giỡn uống trà, ở lại ăn bữa cơm, nụ cười trên mặt cũng là càng ngày càng nhiều, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều.

Đáng tiếc, được bảy tám ngày, bị Điền thị phát hiện, cùng lão gia tử náo loạn một hồi, ý tứ là muốn cùng lão gia tử đến nhà Tăng Thụy Tường ăn cơm, buổi tối về ở nhà Tăng Thụy Khánh, lão gia tử không đồng ý, dứt khoát mình cũng không đến nữa.

Thẩm thị chuẩn bị đồ cho Tử Phúc đã tốt rồi, ngày Tử Phúc ra khỏi cửa cũng đã đến, hết mười lăm tháng giêng sẽ đến nhận chức, phải giao nhận, ý Tử Phúc là muốn đón Thẩm thị đến ở cùng vài ngày, Thẩm thị từ chối, nói chờ Tử Phúc thu xếp ổn thỏa, thì sẽ tới thăm hẳn.

Buổi tối mười lăm, cả nhà ngồi cùng nhau, lần này Tử Phúc không phải đi xa, tâm tình của mọi người tất nhiên là khoan khoái, nói giỡn pha trò, khác với quá khứ.

“Đại ca, người cũng nên để chút râu đi, bằng không, người như vậy đi ra ngoài, người ta còn tưởng rằng người là trẻ trâu, ai có thể tin phục?” Tử Tình nghĩ đến kiếp trước xem trên tivi diễn cổ trang, trái ngược một chút với Tử Phúc trước mắt, nhìn không ra quan u. Tuổi mụ hai mươi bốn tuổi bí thư huyện ủy, không biết xã hội hiện đại có hay không?

Lời nói của Tử Tình làm cả nhà cười vang.

“Tỷ, thật sự là ngốc, người cho là làm quan là xem râu dài ngắn bao nhiêu à?” Tử Hỉ khó khăn lắm mới bắt được một lần sai của Tử Tình, vội bật cười đắc ý.

“Tiểu Tứ thôi, có bản lĩnh người liền làm thất phẩm sớm hơn đại ca đi, đại ca năm nay hai mươi tư tuổi, có bản lĩnh người trước hai mươi tuổi làm thất phẩm, ta liền phục người.” Tử Tình vỗ vai Tử Hỉ nói.

“Tỷ, ta nói có thể được, cực chút gì? Ta năm nay mười sáu tuổi, mười tám tuổi vượt qua thi hương, mười chín tuổi thi hội, không tới, ta phải tiến vào tam giáp mới có thể làm quan trước hai mươi tuổi, tỷ ta sai lắm rồi, không cực. Cái này quá khó khăn, ta chậm trễ một năm, muốn ở Cò Trắng thư viện đọc sách bốn năm, không cực.” Tử Hỉ tính toán, vội nhận thua.

260. Chương 263: Tử Phúc Gửi Thư

“Vậy cứ như thế, cực tiểu Tứ một lần là qua được thi hội, cái này chu toàn đi. Cả nhà chúng ta đều là nhân chứng, chẳng qua nói xong, tiền đặt cược là cái gì? Ta nghe nói thấy có người có phần.” Lưu thị cười nói.

“Ta coi như đã nhìn ra, có người chính là ngại xem náo nhiệt chưa đã ghiền, còn muốn thêm dẹt chuyện, tỷ, ta không nghe đại tẩu, hai ta là quan hệ gì, có thể để cho bọn họ khích bác?” Tử Hỉ cười hì hì lắc lắc cánh tay Tử Tình lấy lòng Tử Tình.

Cả nhà cười vang, Tăng Thụy Tường đột nhiên hỏi nói: “Phúc nhi, con đồng ý chuyện của Đại cha, đến tột cùng định làm sao bây giờ?”

“Cha, cái đó con tự có an bài, đến lúc đó sẽ gửi cho cha một phong thư, cha cũng biết làm như thế nào.” Tử Phúc nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong cũng không đề cập tới việc này, nhưng đột nhiên Tử Phúc hỏi, “Đúng rồi, cha, nường, năm nay tiểu Tam muốn thành thân sao? Lúc này không cần chờ đến tháng chạp, con phải đến cuối năm mới có thể trở về.”

“Tiểu Tam cũng đến Tết Trung thu mới có vài ngày nghỉ, tiểu Tứ còn phải xin phép, tháng chạp con lại không trở lại, việc này còn chưa định tốt.” Tăng Thụy Tường nói.

“Không được lúc thu hoạch vụ thu thì xin nghỉ vài ngày, xem Phúc nhi sắp xếp thời gian ra sao đi.” Thẩm thị nói.

Mọi người ngồi đến giờ Tý bắn pháo hoa nổ lùm bùm rồi mới giải tán, Thư Duệ cùng Thư Ngạn đã được Tiểu Thanh Tiểu Lam mang về ngủ từ lâu, Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình, từ cửa ngách về nhà. Tử Tình tâm huyết dâng trào, nhất định muốn lên hương đình ngắm trăng. Hai người vừa đi vừa nhớ lại tình cảnh thả đèn hoa đăng ở trong thành An Châu năm ngoái, còn có một năm kia đi dạo hoa đăng ở kinh thành, ba năm trôi qua, Tử Tình đã là mẫu thân của hai hài tử.

“Khang Bình, có từng nghe một câu nói hay không, năm tháng như con dao, con dao chém mất tuổi người? Người xem, mới ba năm, ta đã là nương của hai hài tử, muốn không già cũng không được?” Tử Tình xoa gò má mướt mà của mình nói.

“Lại nói bậy gì vậy? Người không già chút nào, thật sự.” Lâm Khang Bình cúi đầu vỗ về chơi đùa mặt mày Tử Tình.

Dưới ánh trăng Tử Tình còn có một loại phiêu dật mỹ cảm khác với ban ngày, một thân trang phục màu đỏ, tựa như một đóa hoa hồng ngượng ngùng, lảng lảng nở rộ.

“Thực cái gì thực, ta bây giờ béo hơn. Béo hơn hai năm trước ít nhất hai mươi cân, mỗi lần sinh đứa nhỏ xong, đều không ngừng cho ta ăn cái này cái kia, vừa cai sữa cho Duệ nhi. Khó khăn lắm mới gây bớt một ít, không đến hai tháng, lại mang thai Ngạn Nhi.” Tử Tình lại vuốt vòng eo ít nhất hai thước trở lên của mình không thích ứng lại cảm thán. (khoảng hơn 67 phân)

“Béo một chút cũng tốt, người thành cái dạng gì ta đều thích.” Lâm Khang Bình vuốt thắt lưng Tử Tình, ôm vào trong ngực mình.

“Khang Bình, ta khiêu vũ cho người xem được không?” Tử Tình ngẩng đầu thấy Lâm Khang Bình si ngốc nhìn nàng, bây giờ trong chính nhà mình. Tử Tình muốn hoạt động một chút, dù sao đã trẻ thế này, cũng không có người thứ ba.

“Không được, muốn nhảy ta trở về phòng mà nhảy trên tấm thảm.” Lâm Khang Bình nói xong ôm lấy Tử Tình, Tử Tình nhớ tới vừa thành thân cũng vậy, ở trên thảm hưng phấn mà xoay quanh, xoay xoay xoay xoay liền xoay tới trên kháng, mặt đỏ lên. Liền không lên tiếng. Lâm Khang Bình nghĩ là, vạn nhất hạ nhân trong nhà chạy ra, thấy được truyền ra ngoài sẽ không tốt lắm.

Ngày tiếp theo. Tử Tình vẫn là tỉnh lại trong nụ hôn của Lâm Khang Bình, vội vội vàng rửa mặt thay quần áo, khi chạy tới nhà mẹ đẻ, Tử Hỉ cười nói: “Đại tỷ, đại ca còn chờ người, người biết rõ hôm nay đại ca phải đi, còn không đến sớm một chút.”

Tử Tình nghe xong mặt đỏ lên, không biết làm sao giải thích, cắn răng dùng sức nhéo Khang Bình vài cái, cười hắc hắc nói: “Thì không phải đã đến sao? Cũng không trễ. Đại ca biết ta thích ngủ nướng đấy, đúng không, đại ca?”

Tử Phúc đi tới, ôm lấy vai Tử Tình nói: “Tình nhi nếu nhớ ca ca, thì đi qua thăm đại ca, dù sao một ngày là có thể đến.”

“Được. Đại ca phải bảo trọng, đây là Tình nhi đưa cho đại ca.” Tử Phúc mở ra thì thấy, lại có thể là ngân phiếu năm trăm lượng, nghi hoặc nhìn về phía Tử Tình.

“Đại ca, làm thanh quan cho tốt, nhất định phải tạo phúc cho dân chúng Hoa Liên, tương lai mới có thể đi xa hơn.”

Tử Phúc ôm lấy Tử Tình, đối với muội muội này, đã không phải là đơn giản hai chữ “cảm tạ” nữa rồi.

Lúc này, lão gia tử cùng Điền thị còn có một nhà Tăng Thụy Khánh, cùng với một nhà Thu Ngọc đều tới rồi. Điền thị nhìn thấy Tăng Thụy Tường còn có chút ngượng ngùng, ngày đó, chất vấn của Tăng Thụy Tường vẫn chắn ngang trong lòng hai người, đều có khúc mắc. Điền thị tận lực không nhìn Tăng Thụy Tường, nhưng kéo tay Tử Phúc, nặng nề gọi mấy câu đại tôn tử.

Chu thị sợ bị bỏ sót phía sau, cũng đẩy tiến lên, lôi kéo Tử Phúc nói: “Đại chất, chuyện của đại cha người, người nên để ở trong lòng, một nhà lớn nhỏ này, chỉ có thể trong vào người thôi.”

“Ta nhớ kỹ rồi, đại nương.” Tử Phúc nói xong tỉnh bơ rút tay áo mình ra, đi đến trước mặt lão gia tử, nói một câu: “A công, người cũng bảo trọng.”

Tử Phúc trong sự kỳ vọng tha thiết của mọi người, lên xe ngựa nhà mình, Lâm Phúc đưa bọn họ đi, thay bọn họ kéo một xe hành lý, thuận tiện đi Xương Châu thu tiền thuê cửa hàng. Vương Tài Vương Hỉ cùng mấy người A Thổ cũng cùng đi hôm nay, còn có thể làm bạn một đoạn đường, bởi vậy, vây quanh một đồng người trước cửa.

Tử Phúc vừa đi, Tử Thọ cùng Tử Hỉ cũng lần lượt rời đi, hàm ý tết cũng kết thúc. Một năm mới bắt đầu bằng mùa xuân, người Khang Trang bắt đầu công việc lu bù lên, lúa mạch non muốn xanh tươi phải bón thúc, hơn tám mươi mẫu ruộng nước phải lật ra ủ phân trước. Thẩm thị cũng gấp gáp đắp phòng cho Tử Thọ, muốn làm xong Thọ Uyển trước mùa mưa dầm, qua mùa mưa dầm là có thể làm gia cụ.

Tử Tình còn đi xem riêng hơn tám mươi mẫu hoa hồng, tươi tốt hơn nhiều so với trong trí nhớ của Tử Tình, hoa nhỏ lá nhỏ, mặc dù không như mảng lớn hoa cải dầu rung động đánh sâu vào thị giác của người ta, nhưng Tử Tình lại cảm thấy loại này đẹp, càng giống như con gái cứng trong nhà, đẹp mắt, thoải mái.

Tử Tình còn kéo riêng Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường tới nhìn, Tăng Thụy Tường nói: “Người bình thường gia trong nhà cũng có một hai mẫu, ai cũng không cam lòng để cho đất nhàn rỗi, chỉ đành phải không ngừng đổi loại, chỉ nghe qua chủ đất tốt sẽ dưỡng thành nhàn rỗi, chứ chưa thấy trồng một mảng lớn hoa hồng để tặng độ phì cho đất.”

“Đúng vậy, ta lớn như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, người nói, nhìn hoa đẹp như vậy lấy ra khỏi ruộng màu mỡ, có phải đáng tiếc hay không?” Thẩm thị cũng hỏi.

Tử Vũ còn tự chạy xuống ruộng, ở trên bờ ruộng hái một chút hoa hồng, cầm trong tay thưởng thức, nói: “Tỷ, đừng cày ruộng, cứ để nó lớn đi, nhìn thật đẹp.”

“Đẹp mắt có thể làm cơm ăn à? Thật sự là một đứa trẻ.” Thẩm thị chọc Tử Vũ một chút.

Sau khi về nhà, Tử Tình nhớ tới một việc, cùng Lâm Khang Bình thương lượng nói: “chuyện của Khang Trang bây giờ có chút hỗn tạp, một mình Lâm An cũng đủ bận rộn, không bằng lấy bốn người lớn tuổi làm đốc công, một người quản hơn hai trăm mẫu đất hoang, một người quản ruộng nước, còn có, chờ cây giống hoa quế xuất ra, phái một người chuyên quản cây hoa, còn có một người chờ gặt lúa mạch thì quản xưởng, hỏi Lâm An một chút ai am hiểu cái gì, tự mình nhận công việc đúng ý, về sau, một mảnh kia có việc, cứ để Lâm An tìm đốc công, bằng không, Lâm An cũng cố không nổi.”

“Mấy lời này cũng phải, năm đầu ta cũng nghĩ đến, chẳng qua là nhiều việc quá, cứ bỏ xuống trước, chờ năm sau sửa sang lại, ai ngờ lại để cho người giành nói trước, xem ra, chúng ta tâm ý vẫn là tương thông.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình cười nói.

“Ruộng nước này cũng có, gà vịt cũng tự nuôi, đất trồng rau cũng khai hoang ra, không bằng các phái một chuyên gia trông coi, tận lực để cuộc sống hàng ngày của Khang Trang có thể tự cấp tự túc. Như vậy, chúng ta tiêu xài mới có thể bớt đi một khoản lớn, cũng có thể nuôi càng nhiều người.” Tử Tình lại bổ sung vài câu.

Vợ chồng hai người đang nói việc nhà, Tử Tình nhớ tới hỏi Lâm Khang Bình: “chuyện của đại cha ta ca ta đến cùng định thế nào?”

Lâm Khang Bình muốn nói một chút, Thu Ngọc tới cửa, vành mắt hồng hồng, nói: “Ta cũng là trong lòng có phiền muộn, nói với người mấy câu, vốn định đi tìm nương người, nương người bận rộn làm phòng ở cho Tử Thọ, ta cũng sẽ không đi làm cho người ta chán ghét.”

Tử Tình tự mình rót cho Thu Ngọc ly trà, “Chuyện của đại cha người, không biết Tử Phúc khi nào thì mới có thể có tin tức?” Thu Ngọc hỏi.

Tử Tình cười nói: “Cái này ta cũng không biết? Tiểu cô sao lại quan tâm tới chuyện này thế?”

“Còn không phải là vì a công bà người.” Tiếp Thu Ngọc liền nói ra chuyện Chu thị chỉ lo vui vẻ một mình, không quan tâm tới hai vị lão nhân, đáng giận nhất là lại đề phòng Điền thị như đề phòng trộm cướp, khóa hết đồ lại.

“Ta suy nghĩ đại ca người nhanh mà đưa đại cha người đi, hoặc hoàn toàn hết hi vọng cũng được, chuyển A công bà người về học đường, cũng có thể qua vài ngày thư thái.”

Tử Tình nghe xong hỏi: “Tiểu cô, a công bà đã quản không được đại cha, đại nương cũng không quản bọn họ, tội gì còn muốn giữ gìn thể diện của đại cha, bà tại sao cho tới bây giờ đều không giữ gìn mặt mũi cha ta?”

Tử Tình đối với chuyện Điền thị gặp phải không có hứng thú, đó là nàng tự tìm, ra ngoài ở còn hơn. Tử Tình cảm thấy hứng thú là, Điền thị vì sao có thể vì đại nhi tử đến trình độ ủy khúc cầu toàn, đối với tiểu nhi tử một chút cũng không được, động một chút đã nói Tăng Thụy Tường bất hiếu, vậy Tăng Thụy Khánh tính là cái gì? Tử Tình trực giác mình sắp đến gần đáp án.

“Nói thật ra, ta cũng không biết, ta đã hỏi qua bà người, còn mắng ta một chút, ta chỉ biết là cùng đại cô người có liên quan, cùng bà nội ta có liên quan, việc khác thật đúng là chưa từng nghe nói qua.” Thu Ngọc nhún mày nói.

Tử Tình nghĩ, xem ra Thu Ngọc đúng là không biết, Tử Tình có vài phần rất thất vọng.

Lúc cuối tháng, Tử Phúc gửi thư, nói là tìm vị đồng liêu, hỏi thăm chuyện của Tăng Thụy Khánh, nghe thấy Tăng Thụy Khánh mấy năm nay liên thủ cùng cấp trên hần, thu đến mấy trăm lượng bạc hối lộ, cấp trên của hần cũng bị dính líu tới việc này, bị đuổi về nhà, chuyện Tăng Thụy Khánh quay lại là không có khả năng.

Tử Phúc thậm chí còn đem vài nét bút lớn ghi lại phần dứt lốt, nói Tăng Thụy Khánh đã có bản án, vẫn là cấp trên hần có hậu trường cứng rắn, mới không bị tịch thu tài sản cũng miễn tai ương lao ngục, người như vậy đi nơi nào người ta cũng sẽ không thể chọn dùng, dù sao ai dùng người cũng đều phải đến phủ nha An Châu điều tra trước một phen.

Thẩm thị cũng xem qua thư Tử Phúc gửi, cười nói: “Lúc này thì hoàn toàn hết hy vọng rồi, ngoan ngoãn ở nhà trồng trọt mà sống qua ngày, cha nó, chạy nhanh đưa thư của Phúc nhi cho hần đi, bớt cho đại tẩu suốt ngày tới cửa hỏi, ta nhìn cũng phiền.”

Tăng Thụy Tường nghĩ một chút, nói: “Sớm đi chấm dứt cũng tốt, đại ca còn có thể quyết tâm trồng trọt, phụng dưỡng cha mẹ vài năm cho tốt.” Nói xong quả thực cầm phong thư đi.

261. Chương 264: Lại Bị Đuổi

Edit: Trạch Mỗ

Tăng Thụy Khánh đã biết kết quả này, tất nhiên là thất vọng, nhất định nói mình oan uổng, hần chẳng qua là một nhân viên nhỏ, khẳng định phải nghe cấp trên, chính là tiền bạc cũng do người ta vợ vét, hần đến chút canh cũng chưa được uống: “Lão nhị, người cũng biết, mấy năm nay ta nghèo thế nào? Nếu thật sự có chỗ tiền bạc đó, ta so đo với người chút tiền phụng dưỡng cha mẹ làm gì.”

Tăng Thụy Tường không muốn đối mặt với Tăng Thụy Khánh khuôn mặt quen thuộc đã từng khiến hần vô cùng kính trọng, từ khi biết chuyện trước kia, thấy thế nào cũng cảm thấy dối trá, liền nói: “Đại ca, Tử Phúc nhà ta đã ghi lại chuyện này rồi, người nói với ta mấy cái này cũng vô dụng thôi, ta về nhà đây, việc này, Tử Phúc nói là không làm được.”

“Ai nha, vậy phải làm sao bây giờ chứ? Một nhà già trẻ lớn bé làm sao mà qua đây?” Chu thị nghe xong giậm chân hờ.

“Được rồi, bao nhiêu chuyện, ta đã nói bọn họ không đáng tin cậy, người nhất định không nghe, cũng không nhìn xem, mấy năm nay, nhà hần nghiêm chỉnh giúp đỡ ai chứ? Chẳng lẽ chỉ có chút ấy mà cũng có thể đối bụng sao?” Điền thị nói.

“Lão nhân gia người nói cái gì vậy? Người cũng là không lo, dù sao có tôn tử tôn nữ hiếu kính, chúng ta dựa vào ai đây?” Chu thị nói xong liền ô ô khóc lên.

“Khóc cái gì mà khóc, nhà Xuân Ngọc kia có hai mẫu không phải cũng nuôi lớn nhiều đứa nhỏ như vậy, người mới có mình Tử Toàn thế này, cũng không phải không có một chút của cải.” Điền thị liếc mắt trừng Chu thị một cái.

Tăng Thụy Tường thấy vậy xoay người bước đi.

“Lão nhị, người quay lại đã, lại thương lượng một chút.” Đáng tiếc, bước chân của Tăng Thụy Tường càng đi càng nhanh.

Lúc Tăng Thụy Tường vào nhà, Tử Tình cũng đứng lúc ở đó, nhìn thần sắc của Tăng Thụy Tường, khẳng định không có lời hay, Tử Tình cũng không định hỏi, chỉ cần Tăng Thụy Khánh chịu phụng dưỡng lão nhân, bên này Tăng Thụy Tường cũng không ngại nhiều chuyện.

“Chỉ sợ không qua được bao lâu, cha mẹ có thể chuyển về học đường rồi, bọn họ cũng không còn cái gì cớ kị nữa.” Tăng Thụy Tường chủ động nói.

“Chuyển hay không chuyển cũng không quan hệ nhiều với ta, dù sao ta chỉ làm việc mình nên làm.” Thẩm thị nói.

Tử Tình nghĩ một chút, cũng không nói ra lời của Thu Ngọc ngày đó, miễn cho Tăng Thụy Tường biết rồi trong lòng càng buồn phiền. Cùng nói chuyện tào lao, vừa định rẽ đến Lộc uyển thăm Trần thị, đi được hai bước, thấy thợ qua lại. Nghĩ đến một nhà Tử Lộc ngại mấy ngày nay vừa loạn vừa ẩm ỉ, chuyển đến trong thành An Châu ở vài ngày, liền xoay người về nhà.

Tử Tình về nhà, Lâm Khang Bình đang ngâm hạt giống, thấy Tử Tình trở về, hỏi: “Cha trở về đã nói cái gì?”

“Có thể nói cái gì? Đại cha khẳng định không vừa lòng, xem ra là bị chọc tức rồi. Ta phát hiện đại cha ta rất giống bà, một trăm chuyện theo bọn họ, một việc không đáp lại tốt, sẽ không vừa lòng, xem ra, đều là lỗi của chúng ta, ngay từ đầu đã sai lầm rồi, người còn nhớ rõ câu nói của Hồng Tú nhà Tam Mao không? Người không tốt với ta. Ta chỉ có thể không tốt trả hấn gấp trăm lần, chúng ta tại sao không làm được đây?”

“Quên đi, người cùng người không giống nhau. Đừng tức giận nữa. Mấy ngày nay đại khái cũng có kết quả, ít nhất chúng ta đã thoát khỏi một nhà đại cô người, một nhà đại cha người cũng không xa nữa, người liên tin tưởng ta đi. Nhưng mà, theo hiểu biết của ta với đại cha đại nương người, khẳng định muốn đẩy A công bà người ra ngoài.”

“Cho dù đẩy ra, ta cũng nhận, không phải là là chuyện một năm một lượng bạc sao? Ta móc ra, dù sao lẽ năm mới vẫn phải ra, còn không bằng để tiếng tốt cho cha ta.”

“Đúng rồi. Không nói cái này, đã quên nói cho người, trong trang bốn đốc công đều bố trí xong rồi. Hai người ta mang đến từ trong miếu, một người chăm sóc lúa mạch, một người chăm sóc cây ăn quả, cũng đã phân công phạm vi. Lúa mạch non của chúng ta đã lớn kịp, nhìn không kém bao nhiêu so với bên nhà cha, xem ra, đất hoang này trải qua ba năm cải tạo cũng không kém bao nhiêu, nhìn xem hôm nay đầm cỏ lau chuyển thành ruộng nước rồi, nếu không phải là trong thôn trang ít người, ta còn mua khối đất hoang bên kia núi nữa.”

“Chỗ nào còn có đất hoang, ta làm sao lại không biết?” Tử Tình ít đi ra ngoài đến đáng thương, địa hình xung quanh rất không quen thuộc, hỏi còn thì cả ngày nấu cơm trông đứa nhỏ, cũng không có hơi đâu mà đi ra ngoài, khi lớn Thẩm thị cũng không cho đi ra ngoài, chính Tử Tình cũng thành thói quen.

“Bên kia núi, không phải là đất thôn Đông Đường, là thôn Hồ gia, ngày nào đó ta dẫn người đi xem một chút.”

“Được, bây giờ đi đi, nếu chỗ đó lớn, có thể liền một khối với chúng ta, không bằng bây giờ đi mua, bằng không, ta lo lắng người khác thấy chúng ta thu thập xong đất hoang, đổ mất, phân chia trái một mảnh phải một mảnh, hoặc là, tiểu địa chủ nào mua cả khối cũng không nhất định.”

“Cứ nghỉ một lát đi, cứ gấp gấp như vậy. Chỗ này người bình thường chướng mắt, thu thập quá khó, chúng ta bây giờ cũng không cần ra tay, trong lòng ta đều nắm chắc.” Lâm Khang Bình đề lại Tử Tình đang muốn đứng dậy.

Vừa đúng lúc Thư Duệ biết Tử Tình trở về, từ xa đã kêu lên: “Nương, nương.”

Tử Tình vội xoay người ôm lấy đứa nhỏ, Thư Duệ lại còn nói: “Nương ôm một chút, đệ đệ nhỏ, không biết đi, ôm đệ đệ.”

Chộc Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đều nở nụ cười, vừa ôm vừa hôn đứa nhỏ, Lâm Khang Bình lại càng đem Thư Duệ tung lên tung xuống.

Tử Tình thấy đứa nhỏ hưng phấn, đột nhiên nghĩ đến chuyện xây phòng chơi, nói: “Năm trước khi đứa nhỏ còn nhỏ đã nói xây một phòng chơi, bây giờ cũng có hai đứa nhỏ rồi, cũng chưa có khởi công. Không bằng bây giờ gọi Tử sư phụ tới, chờ nhà chúng ta xây phòng chơi xong, gia cụ của Tiểu Tam cũng nên làm.”

“Theo người, người xem một chút muốn làm thành dạng gì, nói rõ ràng cho ta, ta đi tìm Tử sư phụ.”

Cái này Tử Tình thật đúng là muốn suy nghĩ kỹ càng một chút, cầu trượt nhỏ có thể làm một cái, trong nhà có chỗ lớn như vậy, giường nhảy cũng muốn một cái, bọn nhỏ đều thích chơi, hồi còn nhỏ Tử Tình vào thành phố, thấy đứa nhỏ trong thành nhảy nhót trên giường khiến cho đầu đầy mồ hôi mà không biết mệt, hâm mộ khứng khiếp, đáng tiếc mình không có tiền. Một đời này, tận lực thỏa mãn con mình đi. Lò xo vẫn là có thể tìm cửa hàng rèn làm, Tử Tình nhớ được cái sofa đầu tiên của nhà mình chính là dùng lò xo thêm áo tơ làm thành, cũng chính là phiền xơ trên thân cây cọ, ở đây thật là có không ít, nhớ kỹ hai bộ phận quan trọng nhất này, cái khác chỉ là đồ chơi nhỏ.

Tử Tình còn chưa kịp khởi công, bên kia Tăng Thụy Khánh đúng là ra tay. Lão gia tử cùng Điền thị bị Tăng Thụy Khánh lại đuổi ra khỏi nhà rồi.

Khi Tăng Thụy Tường biết việc này, lão gia tử cùng Điền thị đã chuyển về học đường, lẽ ra, hai người chuyển về học đường cũng rất bình thường, chỉ cần Tăng Thụy Khánh cho đủ một năm lương thực cùng bạc.

Nhưng là, đưa ra yêu cầu chuyển ra khỏi nhà trước không phải lão gia tử cùng Điền thị, vậy mà là Chu thị, nhân lúc Tăng Thụy Khánh không ở nhà, buộc lão gia tử cùng Điền thị chuyển đi, lão gia tử muốn lương thực, muốn bạc, ý của Chu thị, lương thực có thể cho, bạc sẽ không cho.

Lão gia tử nhất định chờ Tăng Thụy Khánh muốn một câu trả lời hợp lý, nhưng nếu không có Tăng Thụy Khánh ngầm đồng ý, Chu thị dám làm như vậy sao? Bởi vậy, Tăng Thụy Khánh vào nhà, cũng không biết nói những cái gì, lão gia tử trong cơn tức giận, mang theo Điền thị chuyển về học đường.

Khi đó, Tăng Thụy Tường đã trở về nhà, đang chuẩn bị ăn cơm chiều, còn không biết chuyện trong học đường, không ngờ Thu Ngọc đến nhà Tăng Thụy Tường khóc lóc kể lể nửa ngày, Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị mới biết được lão gia tử lại bị đuổi.

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình nghe xong, đến cơm cũng không buồn ăn, vội chạy về nhà mẹ đẻ, Tử Vũ nói, Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị đã đến học đường bên kia rồi, Tử Tình nghe xong, hai người lại chạy tới học đường.

Lúc Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đến, cửa nhỏ đúng lúc khép hờ, đẩy cửa đi vào, nghe thấy tiếng khóc của Điền thị, nghe thế nào cũng không giống như chỉ vì mình bị chộc tức mà khóc, trong đó còn có lo lắng.

“Tường nhi, vừa rồi nương nói với người, người có nghe lọt không? Nương biết, mấy năm nay người chịu nhiều ủy khuất, đại muội phụ người không phải là một kẻ tử tế, nương trước kia cũng không biết hẳn là cái loại người như vậy, nương cũng là hồ đồ cả đời. Mà bây giờ tôn tử tôn nữ cũng có rồi, ta có thể làm sao bây giờ? Cho muội tử người cùng cách? Ai tới nuôi nấng? Bởi vậy, chuyện của Xuân Ngọc, người mặc kệ, nương cũng không ép người.” Điền thị nói.

Tử Tình nghe xong có chút nghi ngờ, không phải bởi vì liên quan đến chuyện Tăng Thụy Khánh, làm sao lại kéo tới nhà Xuân Ngọc, trong hồ lô của Điền thị đến cùng là muốn làm cái gì?

“Nương, chuyện của Xuân Ngọc ta không muốn nhắc lại, về sau, ta cùng nàng, khẳng định là sẽ không qua lại, nương liền đem lời này chuyển đi, để nàng chết tâm đi, về sau, cửa nhà ta cũng đừng bước tới, ta cũng không muốn cho nàng người mấy chục tuổi rồi phải khó chịu. Ta không cho bọn họ đến gặp các người, cũng là lo lắng cho thân thể nương cùng cha, mỗi lần bọn họ đến cũng không có chuyện tốt, ta đã nói mà nương không nghe, nhất định không bỏ xuống được nàng, nương người muốn qua lại với nàng thế nào, ta cũng không quản. Chúng ta lần này tới đây, là vì chuyện của đại, nương cũng không có gì nói với ta sao?” Tăng Thụy Tường nói.

Xem ra Tăng Thụy Tường cũng là mới đến không được bao lâu, vừa tới Điền thị đã nói đến chuyện của Xuân Ngọc, Xuân Ngọc tìm nàng cầu tình, nhìn thấy Tăng Thụy Tường không đồng ý, Điền thị cũng cũng dễ dàng bỏ qua, cái này không hợp với phong cách làm việc của Điền thị, chẳng lẽ là Điền thị định bỏ qua Xuân Ngọc mà bảo vệ một nhà Tăng Thụy Khánh sao?

Quả nhiên nghe được Điền thị nói: “Tường nhi, nương biết người là người con hiếu thuận, đại ca người những năm này không ở nhà, một năm mười hai lượng bạc người cũng lấy ra nhiều năm như vậy. Bây giờ, đại tôn tử Tử Phúc cũng ra làm quan, Tử Lộc cũng có tiệm cơm của mình ở trong thành, Tử Tình thì càng không cần nói, một phần gia nghiệp lớn như vậy, hôm nay cuộc sống của người đã phát lên như vậy, tất nhiên phải tốt hơn nhiều. Đại ca người không giống người, đầy mông, lại không có việc làm, Tử Toàn cũng mỗi năm mỗi lớn, còn nhiều chỗ phải dùng tiền, vừa rồi chúng ta cũng mắng bọn họ hơn nửa ngày, hẳn chính là lấy không ra bạc, chúng ta cũng không thể ép hắn, bởi vậy, ý của nương là, xem phần đại ca người chiếu cố người từ nhỏ, người cũng đừng so đo ba lượng bạc với hắn. Chúng ta cũng không muốn của người nhiều, một năm người cho chúng ta ba lượng bạc, hơn nữa mấy đứa Tử Phúc tặng lễ năm, ta cùng cha người cũng tạm qua ngày.”

“Cha, người cũng là nghĩ như vậy sao?” Tăng Thụy Tường không trả lời Điền, hỏi lão gia tử.

Nửa ngày Lão gia tử mới nói: “Tường nhi, nương người nói cũng là tình hình thực tế, đại ca người kia, tình huống bây giờ khác với lúc trước, một năm lại lấy ra ba lượng bạc, quả thật vất vả chút ít.”

“Được, cha, nương, một năm ba lượng bạc không nhiều lắm, ta trả, chẳng qua là, ta muốn hỏi một chút cho rõ ràng, không bằng, ta đi mời đại ca đến, hôm nay cả nhà chúng ta liền đem lời nói ra hết, ta cũng muốn biết đến cùng là vì cái gì?” Tăng Thụy Tường nói xong, lão gia tử cùng Điền thị không thể hiểu nổi nhìn hắn đi ra ngoài.

262. Chương 265: Huynh Đệ Quyết Liệt (1)

Tăng Thụy Tường đi ra, nhìn thấy Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, cũng sửng sốt, Lâm Khang Bình vội nói: “Cha, người vào đi, ta đi mời đại cha đến.”

Tử Tình theo Tăng Thụy Tường vào phòng, chào hỏi xong, ngồi xuống bên cạnh Thẩm thị, Điền thị nhìn lướt qua, hỏi: “Tối lúc nào? Sao lại có thời gian đến thăm chúng ta?”

“Không có gì, tiểu muội nói tiểu cô khóc nửa ngày ở chỗ nương, ta cho rằng bà chịu ủy khuất gì nên chạy nhanh tới đây.”

Tử Tình đánh giá Điền thị, trừ bỏ vành mắt hơi hồng, tóc tai quần áo vẫn chỉnh tề, vẻ mặt lại rất chắc chắn, không có chút để ý, xem ra lần này chuyển nhà là bà muốn. Nhìn nhìn lão gia tử, vẻ mặt còn bại bại hơn chuyện của Yến Nhân Đạt lần đó, nản lòng, cả người như co quắt lại, ánh mắt đại ra, thấy Tử Tình tiến vào, cũng chỉ chậm chạp gật gật đầu.

Đối với người tuổi cao như vậy mà nói, vừa đã trải qua sự kiện con rể, hôm nay Tăng Thụy Khánh làm chuyện này, không thể nghi ngờ lại thêm một lần đau đớn, đây chính là con ruột của lão à? Tử Tình còn nhớ rõ lúc Tăng Thụy Khánh vừa trở về, ăn cơm tất niên ở nhà Tăng Thụy Tường, lão gia tử bùng ly rượu lên, tình cảm vui vẻ, người cũng có vẻ trẻ vài tuổi, mới vài năm, lại như hai người.

Không biết một hồi Tăng Thụy Tường muốn nói gì, có phải là sẽ khiến lão gia tử đau đớn hơn không, tìm Tử Tình, đột nhiên có chút chua xót, bi ai vì lão gia tử, trơ trẽn vì Tăng Thụy Khánh, đâu phải là thật sự nuôi không nổi lão nhân, tội gì phải thế, không phải là muốn tính kế Tăng Thụy Tường sao?

Tử Tình nhớ tới việc lúc trước muốn Tăng Thụy Khánh viết khế ước, Tăng Thụy Tường còn nói hắn là người có trách nhiệm, giữ lời hứa, xem ra, Tăng Thụy Tường cũng không thật sự hiểu tính tình đại ca ích kỷ lãnh huyết này.

Tử Tình đang cúi đầu nghĩ, Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị vào cửa, liếc một vòng, tự tìm một chỗ ngồi xuống, nói: “Lão nhị. Khang Bình bảo người có chuyện muốn nói, vừa vặn ta cũng có chuyện muốn nói với người, còn định xong cơm chiều sẽ tìm người. Người nói trước hay để ta nói trước?”

“Đại ca lớn hơn, đại ca nói trước đi.”

“Được, người đã coi ta là đại ca người, bây giờ đại ca gặp nạn, làm huynh đệ có phải nên chia sẻ vì đại ca không? Đại ca cũng không yêu cầu gì quá lớn, nể tình huynh đệ, tiền nuôi dưỡng cha mẹ thì người bỏ ra, ta đã nói cùng cha mẹ rồi, một năm người chỉ cần bỏ 3 lượng bạc là được, hơn nữa mấy đứa nhỏ tặng tiền tết là đủ cha mẹ sống qua một năm, yêu cầu này không đáng chứ? Lương thực của cha mẹ thì ta đưa, ta không thể không bỏ ra chút gì được, làm đại ca thì có năng lực đó. Cha mẹ đi theo chúng ta cũng chỉ chịu khổ, không bằng đi theo nhị đệ người sống vài năm an nhàn. Nương cũng có ý này.”

“Yêu cầu của Đại ca thì ta có thể làm được, nhưng ta cũng muốn hỏi vài điều.” Tăng Thụy Tường đang nói. Chú Vân Giang cùng Thu Ngọc ôm Như Tình vào.

“Hai người sao lại đến đây?” Điền thị cùng Chu thị cùng hỏi.

“Khang Bình đến nhà tìm ta, ta vừa buông bát cơm, để Mộc Mộc cùng Uyển Tình trông nhà.” Thu Ngọc nói.

“Khang Bình đâu?” Điền thị hỏi.

“Nói là còn muốn đi mời người nào đó, ta hỏi hắn cũng không nói.” Thu Ngọc trả lời, Tử Tình lấy cái ghế cho Thu Ngọc, Thu Ngọc ôm đứa nhỏ ngồi xuống.

“Lão nhị, đến cùng là người muốn nói gì? Còn tìm tiểu muội đến, còn muốn đi tìm ai nữa?” Tăng Thụy Khánh nhìn nhìn Tăng Thụy Tường, có chút mất hứng.

“Cha, nương. Ta muốn biết, tiền ở riêng, một năm mười tám lượng bạc, ta đều nộp hết, một năm đại ca nộp bao nhiêu?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Đương nhiên là nộp hết, hỏi cái này làm gì?” Tăng Thụy Khánh đáp trước.

“Ta muốn để cha cùng nương nói.” Tăng Thụy Tường nhìn lão gia tử, lại nhìn Điền thị.

“Lão nhị. Người có ý gì, lời đại ca nói mà người cũng không tin?” Tăng Thụy Khánh đứng lên, chỉ vào Tăng Thụy Tường, chất vấn.

“Nếu không nộp hết thì chúng ta sống thế nào? Không phải nuôi mấy đứa con cho người à?” Chu thị nói.

“Đại ca, đại tẩu, trên trời minh giám, các người dám thề với trời là giao hết không?” Thẩm thị hỏi.

“Lão nhị, nghe ai nói bậy cái gì, đã qua mười mấy năm rồi, các nhà đang song yên lành, nói nợ cũ làm gì, không cần thề, ta có thể làm chứng, giao hết bạc, mấy năm đó, đại ca người không so đo, giúp người nuôi đứa nhỏ, bây giờ nhà người khấm khá, không giúp hắn lại thì thôi, chỉ cần nuôi bọn già thôi mà còn lăm chuyện à?” Điền thị vội hỏi.

Lão gia tử im lặng, Thu Ngọc hỏi: “Đúng vậy, nhị ca, nhị tẩu, đại ca giao mười lượng bạc, ta cũng biết việc này, trong tay đại ca đúng là có chút tiền dư, nhưng đó là tiền hắn làm thêm việc khác, sao lại nói việc này?”

“Nương, đến bây giờ người cũng không chịu nói một câu thật sao? Ta đã đứng ở chỗ này, xin hỏi ra những lời này, nếu không có chứng cứ xác thực, ta có thể hỏi ra sao?”

“Đây là lời nói thật, đại ca người nói thì người không tin, lời của mẹ người cũng không tin luôn à? Trong mắt người còn có ai hả?” Điền thị nhìn nửa ngày, dịu dàng với Tăng Thụy Tường mãi, thấy Tăng Thụy Tường cố chấp dây dưa vấn đề này, lửa giận bốc lên.

“Bà, bớt giận đi, lời này, là do chính người nói ra. Vào lúc chúc thọ bà đấy, bà ở trong phòng nói cùng hai vị di nương bà bà.” Tử Tình kể lại chuyện ngày đó.

Thu Ngọc nhìn Điền thị, lại nhìn xem Tử Tình, hỏi: “Tử Tình, có phải người nghe nhầm không, người đứng ở ngoài biên, nghe câu được câu mất, rồi chấp vá thành một câu chuyện, việc này, ta thật sự không biết.”

“Đúng vậy, Tử Tình à, nếu lúc đó người biết thì sao không nói? Đã qua nhiều năm, đừng kêu là vì muốn cha mẹ không nuôi ông bà nên người bịa chuyện nhé? Đại nương nói nghe nè, người làm như vậy là không tốt, nhà người đều có tiền như vậy, còn vì mấy lượng bạc mà nói dối, khó trách mọi người đều nói, càng có tiền càng keo kiệt, thật đúng là như vậy, người bớt dùng lại một cái bàn chải là đủ để ông bà người sống qua một năm rồi.” Chu thị nghe Thu Ngọc nói xong, phản ứng lại, vội nói.

“Đại nương, ta không nói dối, trong lòng đại nương rõ ràng nhất mà, người hoảng sợ làm gì? Về phần vì sao bây giờ ta mới nói á? Đó là vì ta biết, cha ta luôn luôn nhớ tình nghĩa huynh đệ, luôn luôn nhớ lúc hần nhỏ, đại cha chăm sóc hần, ta không nói ra là không muốn để cha ta đau lòng, không muốn a công đau lòng.” Tử Tình nói.

“A, nói dễ nghe nhỉ, y như thật ấy. Đại nương đúng là không nhìn thấy, cha người nhớ cảm tình huynh đệ chỗ nào, một nhà các người mỗi ngày đều ăn uống ngọt, không thấy chúng ta vì xây cái nhà mà của cải vất vả làm ra bay hết, còn bị buộc phải phụng dưỡng lão nhân à?” Chu thị đáp trả.

“Lúc đại cha xây nhà, ta không nói là vì đại cha đáp ứng phụng dưỡng ông bà, nếu không thì ta đã nói ra sớm rồi. Đại nương, đâu phải ai cũng ngốc, không tính toán khoản thu nhập riêng của đại cha, một năm hần làm ra mười lượng bạc, các người được năm lượng, mọi tiêu dùng đều chi từ tiền trong tay bà, mấy năm nay các người không chỉ có mỗi cái nhà này nhỉ?”

“Lão nhị, người cứ để Tử Tình nói vậy à? Nàng nếu sớm biết thì có thể không nói từ lâu rồi à, đúng là tìm lí do tốt, nhớ tình huynh đệ à, thế nói lời này làm gì? Sao giống lão bà của Tam Mao thế hả, không biết từ nơi nào nghe được vài câu nói bừa, muốn làm trưởng bối luôn hả? Ta cũng không phải là Yến Nhân Đạt.” Tăng Thụy Khánh đen mặt dạy bảo Tăng Thụy Tường.

“Đại cha ta biết người không phải đại dưỡng, ta cũng không phải Hồng Tú, chân tướng như thế nào, trong lòng đại cha biết rõ, đừng giả bộ hồ đồ. Ta sở dĩ nói ra, đó là ta cảm nhận thấy đại nương cùng đại cha quá đáng lắm rồi, định nhần nhện thêm, nhưng ai cũng có giới hạn, mà đâu phải ai cũng ngu đâu. Cho dù Đại cha không để ý cảm thụ của cha ta, chẳng lẽ cũng không để ý xem trong lòng a công sẽ nghĩ thế nào à?”

“Đại ca, người đừng giả bộ nữa, mọi chuyện đã rõ ràng. Trong tay người có bao nhiêu ngân lượng thì ta cũng có thể tính được, mấy năm nay người thu nhận thêm tiền khác, bây giờ trong tay có không dưới một trăm lượng bạc nhỉ, người không muốn nuôi cha nương, ta cũng không cần, ta nuôi, cha mẹ cũng là cha mẹ của ta, ta chỉ muốn biết là vì sao thôi.”

“Cái gì mà vì sao? Người đáp ứng dưỡng cha mẹ thì cứ dưỡng, làm gì có vì sao nữa? Ta còn muốn hỏi người đấy, vì sao làm ra nhiều chuyện như vậy?” Tăng Thụy Khánh ngồi xuống.

Tăng Thụy Tường hỏi Điền thị: “Nương, vì sao lại gạt ta? Đều là con, vì sao ở trong lòng nương, cho dù ta có làm cái gì, cũng không bằng một phần của đại ca, cũng không bằng một phần của Xuân Ngọc, ta cực khổ kiếm bạc nuôi cả cái gia đình này, nương chưa bao giờ nói tốt với ta một câu, bọn nhỏ còn ăn không đủ no mặc không đủ ấm, đại ca còn có thể giữ lại một nửa số bạc, khó trách ta nói muốn ở riêng, nương chết sống không đồng ý.”

“Lừa cái gì mà lừa, nương nói không có là không có, người không nghĩ đi à, người nuôi nhiều đứa nhỏ như vậy, trong nhà có cái gì cho bọn nó ăn? Nếu đại ca người không giúp đỡ người, bọn Tử Phúc có ngày hôm nay à? Đại ca người chỉ có mỗi Tử Bình, một năm nộp mười lượng bạc, hai mẹ con nhà đại tẩu người có thể ăn bao nhiêu? Người còn muốn thế nào?”

Lúc này, Lâm Khang Bình đỡ vợ chồng tỷ tỷ của Điền thị vào, Thẩm thị vội người ghé cho bà.

“Đại tỷ tỷ phu, các người đến làm gì?” Diên thị đứng lên hỏi.

“Nhị muội, là Lâm con rể mời ta đến, ta thật sự không ngờ là sẽ đến đây, mấy tháng trước, Tường tể tới tìm ta một chuyện, hỏi chuyện năm đó ta không thể gạt được, liền nói hết. Quên nói người một tiếng mất.”

Bà vừa nói xong, như đánh một bạt tai vào mặt Diên thị, sắc mặt cực mất tự nhiên, có chút tức giận nhìn về phía tỷ tỷ mình: “Đại tỷ, người nhiều chuyện quá đấy.”

“Lão nhị, người còn muốn làm gì? Chuyện của chúng ta, người tìm người ngoài tới làm cái gì? Di nương lớn tuổi lắm rồi, người lại để người ta đi tới đây. Được, người muốn biết phải không? Đại ca nói cho người biết, năm đó ta chỉ giao năm lượng bạc, sao người không nói nhà của ta chỉ có Tử Bình cùng nương nó, hai người có thể ăn được bao nhiêu? Nương Tử Bình suốt ngày làm việc, vì cái nhà này, ngay cả đứa nhỏ cũng không còn, ta tìm ai tổ khổ đây, chẳng lẽ ta không muốn con trai à? Xem bệnh không cần bạc à?” Tăng Thụy Khánh nói.

Lúc này, lão gia tử mở miệng.

263. Chương 266: Huynh Đệ Quyết Liệt (2)

“Tường nhị, người qua chỗ cha đi.” Lão gia tử mở miệng nói câu nói đầu tiên từ lúc Tử Tình vào.

Tăng Thụy Tường quả thật qua đó, lão gia tử bảo hắn ngồi xuống dưới chỗ mình, quan sát Tăng Thụy Tường một hồi, lại sờ sờ đầu hắn, tựa như một lão nhân sắp sửa đi xa, , giờ khắc này, nước mắt Tử Tình tràn mi.

“Cha biết mấy năm nay, trong lòng người rất ủy khuất, người là đứa nhỏ tốt, tất cả đều là lỗi của cha, một bước sai, thì mọi bước đều sai, cha thật sự xin lỗi người nhiều, nhưng người cha cảm thấy thua thiệt, là người đó, trong lòng cha luôn luôn rõ ràng.”

Lão gia tử nói rất chậm, hốc mắt cũng đỏ. “Lão nhị, đến cùng người muốn làm gì? Người xem cha người đều như vậy, người còn muốn ép hắn chết à? Một đứa không đáng tin cậy, một đứa kia cũng là không đáng tin cậy. Người không thể để chúng ta sống yên ổn vài năm à?”

Diên thị cướp lấy lời của lão gia tử. lúc này mặt Tăng Thụy Khánh đen thui, chuyện đại tỷ Diên thị đến đã làm hắn không vui, hắn là một người sĩ diện, làm người ngoài nhìn thấy điều này, thế mà lão gia tử này còn nói cái gì mà thật xin lỗi Tăng Thụy Tường, làm như Tăng Thụy Tường ủy khuất lắm không bằng.

“Cha, người cần phải nói cho rõ ràng, bằng không, lão nhị còn tưởng rằng hắn chịu thiệt lớn thế nào, ta cũng muốn biết, vì sao cha xin lỗi lão nhị, chẳng lẽ trong cái nhà này, ta không cống hiến gì? Vì nương Tử Bình không sinh con trai à? Nhiều năm như vậy, trong lòng chúng ta không ủy khuất sao?” Tăng Thụy Khánh hỏi.

Tăng Thụy Khánh nói xong, Chu thị thật hợp thời mà khóc thút thít. “Lão đại, đến cùng là người muốn làm gì? Ta vừa mắng đệ người xong, người lại gây chuyện nữa à?” Diên thị hét lên.

Tử Tình xem vẻ mặt Diên thị, hình như không muốn để lão gia tử nói tiếp. Điều này chứng tỏ lão gia tử muốn nói cái gì, Diên thị đoán được vài phần, chắc là chuyện bất lợi với bà. Bằng không, bà sẽ không ồn ào với Tăng Thụy Khánh, bà luôn luôn không dám trực tiếp xung đột cùng Tăng Thụy Khánh mà.

“Lão đại. Từ nhỏ đến lớn, ủy khuất hay không ủy khuất, tự người biết, ta không nói nhiều, đệ đệ người đối xử với người thế nào, trong lòng người rõ ràng, người sờ lương tâm người đi. Hỏi người bản thân đi. Nương Tử Bình xem bệnh, người bỏ bao nhiêu bạc, nương người bỏ bao nhiêu bạc, ta không phải người mù. Ta hôm nay muốn nói là, nếu Tường nhị nói hắn sẽ ra bạc nuôi hai lão già bọn ta, đây là do hắn phúc hậu, hắn không nợ ai cả.”

Lão gia tử nói. “Đúng vậy, Khánh tể à, di nương cũng nói vài câu, từ nhỏ, nương người nâng niu người trong lòng bàn tay mà lớn lên, sau này, người cùng Tường tể, hai người qua ở với bà người hai năm, vì người mà

nương người không tiếc lời với bà, khó khăn lắm mới đem người trở về. Sau này vì lí do gì mà bà xa lạ với nương người thì người cũng biết rồi. Thành thân xong, vì gia đình nhỏ của người, người muốn dành tiền riêng. Nương vì người cũng không nói thêm gì, đồ gia dụng không đủ, liền bắt Tường tể về, để hẩn kiếm tiền nuôi nhà, vì để huynh đệ các người không xảy ra mâu thuẫn, còn nói à người cũng giao mười lượng, chuyện này di nương biết, năm đó cha người không ít lần cãi nhau chuyện Tường tể với nương người, cha người lại không đo nỗi. Nói về ủy khuất, cả cái nhà này, chỉ có một mình Tường tể là ủy khuất thôi.” Đại Diên thị nói.

Lão gia tử nghe xong, lại vuốt đầu Tăng Thụy Tường: “Đứa nhỏ à, mọi chuyện trước kia đều do cha hồ đồ, người cũng đừng hỏi nữa. Về sau, nghe cha một lời thôi, người cứ sống cho người, cũng không cần phải giúp ai cả, ta cùng nương người tiêu không hết bao nhiêu cả, một năm ba lượng là đủ rồi. Yên tâm, về sau, cha sẽ không hồ đồ nữa, cha sẽ cố gắng, sống lâu vài năm, cha đã thấy đủ rồi.”

“Được, tất cả các người đều coi lão nhị tốt, lão nhị là người tốt bụng, ta chính là người ích kỷ độc ác, làm như ta khiến lão nhị chịu thiệt lắm ấy, ta nói à biết, nhà ta không chiếm tiện nghi của lão nhị, muốn chiếm, cũng là một nhà Xuân Ngọc, không liên quan đến ta, lão nhị, người nhớ chưa hả?”

Tăng Thụy Khánh nói xong, lại nói với lão gia tử: “Cha, không phải là người muốn sống cạnh lão nhị sao? Đi theo ta cũng ủy khuất cho người, lão nhị có tiền, lại biết cách làm người, ngay cả di nương cũng thường xuyên tặng đồ đến đó, bằng không, di nương có thể chạy tới đây vào buổi tối để nói chuyện thay hẩn à? Nếu thế, hôm nay trước mặt di nương, chúng ta nói cho rõ đi, cha, nương, sau này các người đi theo lão nhị chứ gì? Nếu còn coi ta là con, thì hàng năm ta sẽ đưa hai thạch thóc cho các người, cũng coi như hồi báo công các người nuôi ta lớn đi, nếu không coi ta là con, đi ra ngoài nói ta không nuôi lão nhân, ta cũng không nói gì, chỉ xin các người nể mặt Tử Toàn, tốt xấu gì cũng cho đứa nhỏ một đường sống.”

“Đại ca, đây là lời người nên nói sao? Sao người lại nói thế hả, cha mẹ đối người thế nào, người đều quên hết rồi à?” “Ta quên, quên cái gì? Ta đã chứng mất người từ lâu rồi, từ nhỏ mọi người đều nói người thông minh hơn ta, học giỏi hơn ta, bà cũng quan tâm người, dượng cũng quan tâm người, trong nhà rõ ràng không có gì để ăn, vì muốn để người đọc sách, thi cái gì tú tài rách nát thối tha. Trong lòng ta không thoải mái đấy, ta mới đọc sách vài năm, đã nói ta không thi đậu, bắt ta về nhà, dựa vào cái gì mà ta làm lão đại, ta nên bán mạng liều chết vì cái nhà này, còn nhỏ tuổi phải ra ngoài đi làm, nhìn sắc mặt người khác mà sống, người thì ngồi trong phòng học, gió mưa không đụng đến người, không phải là người muốn biết vì sao sao? Đó, ta nói hết ra rồi đó, người còn muốn biết cái gì nữa?” Tăng Thụy Khánh nói một hơi đối với Tăng Thụy Tường.

Tăng Thụy Tường nhìn Tăng Thụy Khánh, đánh chết cũng không tin, người từ nhỏ vì hẩn là liều mạng đánh nhau cùng người khác, làm sao có thể từ nhỏ đã oán hận chán ghét hẩn như vậy? Đó là đại ca của hẩn sao? Tăng Thụy Tường nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, thần thờ.

“Đại ca, người không đi đọc sách, nhưng chính người cũng không muốn học mà, học cũng không được gì, người quên nhưng ta không quên, còn nữa, điều kiện trong nhà còn chưa thắm như người nói, ta còn nhớ rõ, nương sinh xong Xuân Ngọc mới bị bệnh, luôn luôn phải xem bệnh bốc thuốc, thật nhiều năm sau mới có Hạ Ngọc, hơn nữa sau này, thân mình bà cũng không khỏe, cho nên mới triệt sản luôn.”

Tăng Thụy Tường chỉ nhỏ hơn Tăng Thụy Khánh hai tuổi, làm sao có thể không nhớ chuyện gì? Tăng Thụy Tường nói làm Tăng Thụy Khánh đơ người, chắc hẩn không ngờ Tăng Thụy Tường lại mạnh mẽ như thế, trước kia Tăng Thụy Tường mặc kệ là trường hợp gì, đều không khiến hẩn nan kham, sẽ nể mặt hẩn. Hôm nay đang ngồi tại đây, không chỉ có vợ chồng Đại Diên thị, còn có vợ chồng Thu Ngọc, hơn nữa là Lâm Khang Bình và Tử Tình, thể diện của Tăng Thụy Khánh mất sạch rồi.

“Mặc kệ nói như thế nào, hôm nay nói rõ luôn, ta cũng không muốn qua lại với nhà người nữa, sau này, chúng ta ai đi đường nấy, người sống ngày tốt của người, ta sống của ta, yên tâm, về sau ta sẽ không vào cổng cao sang nhà người đâu. Dù sao người cũng không coi ta là huynh đệ, mấy năm nay, ta không xin xỏ người chuyện gì, nhưng giờ ta xin người, chỉ một chuyện thôi.”

Tăng Thụy Khánh nói xong, thở dài một hơi. “Một chuyện Tử Phúc còn không làm nữa kìa.” Chu thị nói tiếp. “Bây giờ ta khó khăn, để người thay ta tận chữ hiếu, người thấy đấy, người tốt bụng lắm, hận không thể đem thân bằng bạn tốt đều mời đến, không phải người muốn ép ta bỏ bạc ra sao? Chỗ cha mẹ, hàng

năm ta đưa gạo, thêm hai lượng bạc nữa, thừa lại thì tự người nhìn mà làm đi, cũng đừng nói ta không dưỡng cha mẹ. Không phải hai lượng bạc sao, chuyện to tát lắm à? Còn bày đặt giả giọng nói dễ nghe, bạc người bỏ ra, chỉ vì muốn biết vì sao? Hôm nay nên cũng nói, không nên nói cũng nói rồi, ta bỏ bạc, mọi người đều chứng kiến, về sau, xem ai còn dám nói gì nữa không?”

Tăng Thụy Khánh nói xong cũng không thèm nhìn về mặt mọi người, đi thẳng về luôn, Chu thị ngồi đơ một lúc mới đi theo ra ngoài, còn than thở cái gì mà hai lượng bạc. một nhà Tăng Thụy Khánh đi rồi, ánh mắt Điền thị giống dao nhỏ nhìn Tăng Thụy Tường, hỏi: “Lúc này người vừa lòng chưa, Xuân Ngọc người không nhận, đại ca người cũng không nhận, cha mẹ người cũng không muốn nhận luôn hả?”

“Nương, mặc kệ con làm như thế nào, ở trong mắt người, ta luôn có lỗi.” Tăng Thụy Tường cũng không muốn nói gì thêm với Điền thị, nhiều năm như vậy, mặc dù năm đó Tăng Thụy Tường đem bạc giao hết cho Điền thị, Điền thị cũng chưa bao giờ nói ngọt với hắn một câu, huống chi, bây giờ Tăng Thụy Tường căn bản không nghe theo lời Điền thị, Điền thị đối tốt với hắn mới là lạ đó.

“Nương, năm đó các người quá đáng thật, ngay cả ta cũng giấu, người không thể bởi vì sợ đại ca đại tẩu, liền đem trọng trách đổ hết lên người nhị ca được, khi nào thì đại ca đại tẩu lo lắng cho cái gia đình này vì các người chứ, càng đừng nói dối với bọn ta. Mọi người có việc gì đều tìm nhị ca, nếu không có nhị ca, chúng ta bây giờ sẽ thế nào? Ta cùng nhị tỷ, còn không phải đều dựa vào nhị ca mới có hôm nay ư? Cả đời này, nương thật hồ đồ, coi hạt cát như trân châu, đại ca như vậy, đại tỷ phu như vậy, đại tỷ cũng như vậy, nhị ca của ta là một viên trân châu, người lại coi như hạt cát mà dẫm nát dưới chân, nương à, ta phải nói gì cho phải đây?”

Thu Ngọc thấy sắc mặt của Tăng Thụy Tường và lão gia tử, không khỏi xót xa, kể lể Điền thị vài câu. “Người là đồ chết bầm, ngay cả nương người cũng mắng, người không mở miệng nói chuyện thì có ai bảo người là đồ cầm đầu, về hết đi, nhìn các người lại tức giận.”

Điền thị không kiên nhẫn vẫy tay. Thu Ngọc đi đến trước mặt lão gia tử, nói: “Cha, người không sao chứ, đại ca của ta là người nóng nảy, người đừng để trong lòng.” “Ta là cha hắn, còn không hiểu được hắn sao? Trở về đi.”

Lão gia tử cũng vẫy vẫy tay với Thu Ngọc, nhiều năm như vậy, bị Tăng Thụy Khánh ép buộc còn ít à? “Vây ngày mai ta lại đến, mấy ngày nay, ta giúp các người nấu cơm vài ngày, ta thấy nương còn phải nghỉ thêm vài ngày.” Thu Ngọc nói.

Điền thị nghe xong, từ chối cho ý kiến, Thu Ngọc thấy vậy, cũng không nói gì nữa, cả nhà cáo từ.

Thu Ngọc vừa đi, Tăng Thụy Tường cũng biết hôm nay chỉ có thể như vậy, hỏi tiếp nữa, sức khỏe lão gia tử cùng Điền thị mà có chuyện gì thì sao, nhưng mà, bỏ qua cơ hội này, ai biết về sau có còn cơ hội hỏi ra miệng hay không có, Tăng Thụy Tường thầm thở dài, đứng lên, cũng muốn cáo từ.

264. Chương 267: Giao Bạc

(ở Việt Nam gọi là cây niễng, Cây niễng có tên khoa học là *Zazania dahnricaea* và thường được dân địa phương gọi là “lúa bắp.” Đây là loại cây không phổ biến, trông giống lau, sậy và thường mọc hoang ở vùng đất nhiều bùn như hồ, ao, đầm nước hoặc những bãi bồi ven sông...)

edit: Hấp Hấp

Gia tử thấy Tăng Thụy Tường sắp đi, nói: “Tường nhi, trong lòng cha không khó chịu đâu, thật sự đấy, chuyển ra đây cũng không có gì là không tốt, nương người cũng không muốn ở đó, người đừng lo lắng, qua vài ngày nương người trở lại bình thường, có thể làm việc nhà rồi. Đại ca người đã nói hắn ra hai lượng bạc, hơn nữa bọn Tử Phúc tặng quà tết, ta cùng nương người đủ dùng rồi, cha cũng già đi, ăn không hết bao nhiêu.”

“Cha, đừng nói gì nữa, người nghỉ ngơi cho khỏe, ta hiểu cả mà.” Lão gia tử nói làm Tăng Thụy Tường vô cùng chua xót, hẳn vốn là người mềm lòng lương thiện, thấy lão gia tử như vậy, không khỏi có vài phần hối hận, sớm biết rằng cổ hủ cũng không được gì, còn không bằng không hỏi.

Đoạn giao với Tăng Thụy Khánh, cảm tình của Tăng Thụy Tường đối với Tăng Thụy Khánh cũng phức tạp, lúc nhỏ, dù sao cũng là có vài phần tình cảm, biến hóa chính là lúc Tăng Thụy Khánh thành thân xong, nhưng hôm nay lời Tăng Thụy Khánh nói làm xáo trộn nhận thức cũ của Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Khánh đã sớm hận hấn từ khi còn tấm bé.

Ra khỏi học đường, Đại Điện thị kéo tay Tăng Thụy Tường, dặn: “Tường tể à, di nương biết người là đứa nhỏ tốt, còn có một câu dặn người, mặc kệ nương người cha người làm sai điều gì. Chung quy vẫn là cha mẹ người, bây giờ bọn họ tuổi tác cũng lớn, già đi còn phải chịu nhiều tức giận, di nương vẫn hi vọng người để tâm nhiều hơn với cha mẹ.”

Tăng Thụy Tường cung kính đáp lời, Lâm Khang Bình đưa vợ chồng Đại Điện thị trở về, Tử Tình đi theo Tăng Thụy Tường về nhà mẹ đẻ. Mặc kệ thế nào, hôm nay Tăng Thụy Khánh nói câu ‘đường ai nấy đi’, với tính mạnh mẽ của hắn, về sau sẽ không đến làm phiền toái cả nhà Tăng Thụy Tường, nhưng không có hỏi ra điều Tử Tình muốn biết, có chút đáng tiếc.

Tử Tình nhìn Tăng Thụy Tường, không biết hắn cúi đầu đang nghĩ cái gì, liền nói: “Cha, chuyện của đại cha, người đừng để trong lòng. Tính tình của hắn giống bà, ích kỷ lại lạnh bạc, chỉ có thể là hắn phụ người khác, không thể có chuyện người khác phụ hắn, ta không nói những chuyện trước kia của hắn, chỉ nói về chuyện hôm nay thôi, hẳn cảm thấy cha không nể mặt hắn, mới vợ chồng di nương bà bà và tiểu dưỡng tới, thẹn quá thành giận, cư nhiên còn nói ra những lời quyết liệt.

Ở trong mắt hắn, cha vốn là huynh đệ có cũng được mà không có cũng không sao, trước kia cũng đã từng như vậy rồi. Còn không bằng tiểu cô nữa, tiểu cô còn có thể nói vài câu có lý.”

Tăng Thụy Tường nghe Tử Tình nói, nhìn Thẩm thị, nhớ tới sự ủy khuất mấy năm qua, mình, Thẩm thị, Tử Tình, Tử Vũ, Tăng Thụy Tường nhìn Thẩm thị, nói: “Đại ca như vậy, đoạn giao cũng được, nhưng hôm nay cha như vậy, làm trong lòng ta có chút mất tự nhiên.”

Thẩm thị tự nhiên hiểu tâm tư Tăng Thụy Tường: “Về sau, ta chăm lo nhiều hơn với cha, không bằng muốn một bà tử từ trong thôn, phụ trách nấu ba bữa một ngày và giặt giũ quần áo, sức khỏe cha suy sụp, Nương cũng không trở lại bình thường, cũng không thể mỗi ngày đều nhờ vả Thu Ngọc được.”

Thẩm thị đương nhiên không muốn tự mình đi chăm sóc, nhưng lại sợ người ngoài biết, làm con mà ném lão nhân có bệnh vào học đường, còn muốn để nữ nhi đến hầu hạ, chắc chắn sẽ chịu tội danh bất hiếu, nên nghĩ ra biện pháp này. Một năm cũng tốn không mấy lượng bạc, mặc kệ thế nào, cách xa nhà Xuân Ngọc và Tăng Thụy Khánh, chỉ còn có lão gia tử cùng Điện thị, Thẩm thị vẫn có thể chấp nhận, dù sao cũng là cha mẹ của Tăng Thụy Tường. Huống chi, xem tình hình hôm nay, lão gia tử có chút chuyển biến, không yêu cầu vô lý, ngay cả Thu Ngọc hôm nay nói cũng khiến Thẩm thị bớt giận không ít. Cho nên, Thẩm thị thoải mái nói chuyện muốn mua một bà tử đi phụng dưỡng lão nhân, hơn nữa, có bà tử ở đó, bên học đường có động tĩnh gì thì bên này cũng có thể kịp thời biết được.

Tăng Thụy Tường trầm ngâm một lát, nói: “Cũng được, từ từ rồi tìm, trước cứ để Thu Ngọc lo.”

Tử Tình nghĩ tưởng đến ánh mắt lão gia tử, nghĩ đến lời nói lão gia tử, vẫn có vài phần kỳ quái, cái gì kêu là một bước thì tất cả đều bước sai? Cái gì kêu xin lỗi nhiều lắm? Tử Tình nói: “Cha, nương, vội vàng tìm cũng tìm không thấy người vừa ý, không bằng, cứ để Tiểu Tử đi qua giúp vài ngày, chẳng qua là giữa trưa làm bữa cơm, gột rửa quần áo, khác thì không làm, cơm chiều để ta làm là được, đồ ăn cho hai người thì làm rất nhanh, Tiểu Tử cũng không nấu hết một canh giờ, còn bà tử, chúng ta tìm từ từ.”

“Như thế thì quá tốt.” Tăng Thụy Tường nói. Lúc này, Lâm Khang Bình cũng trở lại, hai người ngồi xuống chốc lát, rồi về Tĩnh viên.

Tử Tình trần trọc không thể ngủ say, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, nói: “Chuyện đại cha đã như vậy, người không cần đề nặng mình, việc này nếu người không nói, ta sớm muộn gì cũng sẽ ra tay, mấy năm nay đại cha đại nương người làm việc quá đáng, cũng phải thay người cùng cha mẹ lấy lại thứ gì đó, phải không? Bằng không, về sau còn có phiền toái dài dài, người nghĩ đi, Tử Bình cũng ba ngày hai lượt tới cửa, Tử

Toàn cũng lớn, cũng là người không hiểu chuyện, sớm kết thúc để cha mẹ còn có thể sớm thanh thản. Về phần ông bà, thấy ông nội có hối hận, về sau ta đối xử tử tế với hần một ít là được, còn bà người đời này mà cứ như vậy, ta không cần phải quan tâm đến.”

Lâm Khang Bình nghĩ nghĩ, vẫn không nói Tử Phúc ra, để cho Tử Phúc ở Tử Tình trong lòng luôn có hình tượng sạch sẽ đi. Sau hai ngày Chuyện của Tăng Thụy Khánh, nghe nói Chu thị nói ra bên ngoài rằng, là lão gia tử cùng Điền thị muốn chuyển đến học đường ở, ngại nhà hần ăn không ngon, hai nhà đành phải thương lượng, một năm đưa lão gia tử bao nhiêu ngân lượng và lương thực, còn cố ý trước mặt mọi người nói là nhà mình đưa lão gia tử cùng Điền thị hai thạch thóc cùng hai lượng bạc.

Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường cũng không biện giải, buổi trưa mỗi ngày Tiểu Tử cầm nguyên liệu nấu ăn đi, vội vàng làm xong cơm, đem xiêm y giặt giũ rồi trở về Tình viên, Thẩm thị vội vàng chuyện Thọ uyển, rất ít khi đi qua đó, mỗi ngày Tăng Thụy Tường về nhà đều đi thăm, cảm tình cùng lão gia tử dần lắng xuống, tâm tình lão gia tử tốt lên, sắc mặt cũng tốt rất nhiều, Điền thị vẫn như cũ, có khi bảo để Tiểu Tử ở lại làm cơm tối, đáng tiếc, Tử Tình đã nói rõ với Tiểu Tử, mỗi ngày rau xanh đều cho hai người, giữa trưa bà sẽ gọi Tử Toàn qua ăn, buổi tối thì chỉ có thể tự mình đi ra ngoài mua đồ ăn mua thịt, dù sao nam hài mười tuổi đang vào tuổi ăn tuổi lớn.

Thọ uyển vừa làm xong bên ngoài, mùa mưa dầm liên đến, đành phải ngừng, thôn dân cũng muốn trở về ương giống chuẩn bị cày bừa vụ xuân. Lâm Khang Bình nói, Khang trang đang ương mạ, hơn tám mươi mẫu ruộng nước, cũng biết tháo nước ra khỏi hồ, cỏ lau phải thu dọn đã làm xong, ven bờ chỗ nước cạn thì trồng lúa măng, cũng chính là giao bạch, nghe nói là thứ mà đầu bếp Hoàng bà tử thích ăn, trùng hợp là lão Chu biết trồng, lão Chu vừa vận quản lý ruộng nước, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, nên trồng chút lúa măng để ăn, nuôi chút con vịt con ngỗng, cũng kiếm thêm tiền thu, nên đề nghị với Lâm An, Lâm Khang Bình tự nhiên là không có ý kiến.

Tử Tình thế mới biết thời không này đã có kỹ thuật gieo trồng lúa măng, trồng ở vùng đất trũng đã dọn sạch cỏ lau, không nhiều lắm, bán tương đối đắt, tầm sáu hoặc bảy văn một cân, dù sao người bình thường đều không muốn bỏ đất ra để trồng, sợ bán không được, cũng không thể ăn như cơm.

Tử Tình nghe xong, tìm lão Chu nghe ngóng, hần cũng không biết một mẫu ruộng nước có thể trồng ra bao nhiêu lúa măng, nhà ai cũng không lấy ruộng nước tốt để trồng, chỉ trồng một ít ở đất trũng, hồ nước hoặc bờ hồ thôi, có thu hoạch được hay không cũng không quan trọng.

Tử Tình nghe xong có chút hưng trí, muốn thử, liền nói với lão Chu, đo đạc xong tám mươi mẫu ruộng nước, thừa lại tầm ba bốn mẫu, chuẩn bị trồng lúa măng, Tử Tình muốn nhìn xem, cái nào tiền lời cao hơn.

Ở xã hội hiện đại, bình thường là trồng cây công nghiệp mạnh hơn trồng lương thực, nhưng lương thực là căn bản, ở cổ đại, lại không có điều kiện tiên tiến và giao thông thuận lợi, cho nên, lương thực không thể bỏ qua được.

Lão Chu nghe xong, miệng cười vui vẻ, không ngờ vì lấy lòng lão bà tử tham ăn, hần trồng lúa măng, chủ tử chẳng những không trách tội, còn muốn trọng dụng hần, hơn nữa nhận lời, nếu gieo trồng thành công, sẽ thưởng cho hần nửa lượng bạc. “Lúa măng này không cần bón phân nhiều, hơn nữa một năm có thể thu hai mùa, trước kia ta học phương pháp của người khác, nhưng đã nhiều năm không thử, nếu thành công, thì có thể đỡ được chút phân bón.”

Lão Chu còn nói thêm. “Được, nếu như thế, người cứ làm bình thường đi, nhìn xem tiền lời năm nay, nếu tốt thì sang năm phải khiến người tốn nhiều tâm tư rồi, Khang trang này không chỉ là của chúng ta, cũng là của các người.”

Lâm Khang Bình nói. Lão Chu nghe xong dập đầu, rồi đi, Lâm Khang Bình nói với Tử Tình: “Lúa măng này thì ta biết, cũng gọi là giao bạch, vùng Giang Chiết gieo trồng khá nhiều, bốn mùa đều có, còn có thể làm nhiều món ăn.”

“Không riêng như thế, ta cảm thấy gieo trồng lúa măng có tiền lời lớn hơn lúa nước.”

Vợ chồng đang nói chuyện, sắc mặt Tiểu Thanh giận dữ ôm Thư Ngạn đến, Thư Duệ thì đi đằng sau với Tiểu Phấn, không biết vấp ngã ở nơi nào, quần áo tóc tai đều làm rối loạn, cũng bẩn thỉu, đi đến bên người Tử Tình, trong ánh mắt còn có chút nước, muốn khóc mà không khóc, đáng yêu không chịu được.

Tử Tình ôm Thư Duệ, liếc mắt nhìn Tiểu Thanh một cái, sai Tiểu Phấn chuẩn bị nước ấm, hỏi: “Duệ nhi, nói cho nương, con ngã thế nào?”

“Nương, bật bật giường, Duệ nhi thử qua, không chơi vui tí nào, còn làm mông Duệ nhi đau quá.” Thư Duệ vuốt mông mình, vẻ mặt đau khổ.

Tử Tình nghe xong, khó hiểu, chuyện giường lò xo thì Tử Tình có nói qua với đứa nhỏ, phải làm một cái giường mặt trên có thể nhún nhảy, nhưng vì chuyện lão gia mà quên mất. “lúc cái cường kia được đưa đến, tiểu thiếu gia nói muốn thấy bật bật giường, còn muốn chơi thử, lúc đó ta không có mặt, Tiểu Phấn lại không hiểu chuyện, dẫn theo tiểu thiếu gia quậy phá, ngã thành như vậy, đau lắm chứ.” Tiểu Thanh nói xong liền rơi lệ.

265. Chương 268: Phụ Nhân Bảo Phượng

Tiểu Phấn bùng chậu nước nóng đến, nghe thấy Tiểu Thanh nói, quỳ xuống trước mặt Tử Tình, dập đầu nói: “Là lỗi của nô tì, không trông chừng tiểu chủ tử, xin chủ tử trách phạt, xin chủ tử đừng bán nô tì đi.”

“Thanh tỷ tỷ, không đau. Nương, đừng trách cứ, Phấn tỷ tỷ.” Thư Duệ nhịn đau nói.

“Được, nương không trách nàng. Duệ nhi còn nhỏ tuổi đã biết gánh vác việc mình gây ra, là đứa nhỏ tốt.” Tử Tình vuốt mặt Thư Duệ.

Lâm Khang Bình ôm lấy Thư Ngạn trong tay Tiểu Thanh, Tiểu Thanh nâng Tiểu Phấn dậy rồi nói: “Mau đứng lên đi, nãi nãi nói không trách cứ người, nãi nãi và gia cũng không cho phép ai mà động một tí đã quỳ, về sau, không được bướng bỉnh thêm nữa.”

Tiểu Phấn còn có chút lo sợ, khóc hỏi: “Thật sự không bán ta chứ? Cũng không phạt ta chứ? Ta thích nhà của nãi nãi, có thể ăn cơm no, cho tới bây giờ không đánh ta. Ô ô, ta không muốn bị bán đi.”

Tử Tình nhìn thoáng qua Tiểu Phấn, nói trắng ra cũng là một đứa trẻ mới mười một tuổi, nào có thể không bướng bỉnh chứ, chắc cũng chịu khổ nhiều: “Đi xuống đi, về sau phải nghe lời Tiểu Thanh Tiểu Lam.” Tử Tình cẩn thận rửa sạch sẽ cho đứa nhỏ, lại thay quần áo, lau khô tóc, Tử Tình nhớ đến kiểu tóc trên TV, búi tóc cho Thư Duệ, quấn lên trên đầu thành một vòng, phía trước thì để lại hai cọng tóc mai, sau đầu thì tóc quá ngắn, đành phải thả, đánh giá một chút, cười nói: “Thật đúng là tiểu thiếu gia nhà địa chủ, chỉ thiếu cái dây chuyền thôi.”

“Sao giống tóc nữ oa vậy? Nhưng cũng rất đẹp mắt.” Lâm Khang Bình nhìn thoáng qua, cười nói.

“Thiếu gia chúng ta có bộ dạng còn hơn cả nữ oa, giống nãi nãi, tiểu thiếu gia cũng giống thế.” Tiểu Thanh chen vào một câu.

Lâm Khang Bình nghe xong liếc nàng một cái, Tiểu Thanh vội bồi thêm một câu: “Hai vị thiếu có cặp lông mày giống gia.” Nói xong bỏ chạy.

Tử Tình thấy cười nói: “Nàng chạy cái gì, ai ăn nàng ta chứ?”

“Ta không ăn nàng ta, nhưng ta sẽ ăn người.”

Tử Tình cười: “Người ôm Ngạn nhi đi. Ta dắt Duệ nhi, ra ngoài dạo.”

Tử Tình dẫn Thư Duệ đi tìm thanh sắt, vào phòng tìm Lâm Khang Bình dùng ống trúc nhỏ, quấn thanh sắt tròn theo ống trúc, rút ra, thử xem lực đạo, rồi nói: “Tìm thợ rèn làm trước 10 cái như thế này, tôi xong cho vào nước lạnh là quấn thành hình luôn.”

Tử Tình cũng không biết sắt có nung qua rồi uốn ngay có tốt hơn không, nên đành thử đã, lò xo làm xong, để cố định trên mặt đất, trải đệm giường, thử thử sức chịu đựng, tìm từ sự phụ đến làm thử ghế sofa. Tử Tình cùng Lâm Khang Bình ngồi vào, cảm giác cũng không tệ, liền đặt ở phòng ngủ bọn nhỏ.

Sofa ra đời, bật bật giường lại càng đơn giản, Tử Tình đem tây sương phòng ở nội viện thông 2 phòng thành một, tổng cộng rộng hơn bốn mươi thước vuông, lót bằng sàn gỗ, đặt một bật bật giường lớn. Lại làm một cái thang trượt, không có plastic (nhựa cứng), nên Tử Tình dùng tấm ván gỗ mài nhẵn nhụi. Dưới thang trượt là bật bật giường, bọn nhỏ ngã cũng không sợ.

Phòng chơi còn chưa chuẩn bị tốt, đại đường thức cùng đường thẩm của Tử Tình đến truyền tin, nhị nữ nhi nhà hần - Tử Lệ sẽ xuất giá vào mừng mười tháng ba, đứa nhỏ này đã mười bảy, năm trước Tử Quân thành thân, đã chậm trễ một năm, nhà trai chờ không kịp, đành phải quyết định cưới ở mùa xuân năm nay, nói không chừng đầu xuân sang năm có thể ôm lên được cháu.

Nhà trai có điều kiện tạm ổn, tuy không tặng được sính lễ nhiều, nhưng người nhà quyết định mừng chín tháng ba sẽ thêm trang cho Tử Lệ, một nhà Tử Lộc cũng từ thành an châu chạy về.

Thẩm thị, Trần thị cùng Tử Tình ba người vào khuê phòng của tân nương, Điền thị cùng Chu thị đã tới trước, hai người cũng không nói chuyện, đang xem náo nhiệt. Dưới tình hình này, các nàng không nói chuyện nhiều lắm, dù sao đâu phải là thân thích gần gũi.

Chu thị thấy bọn Thẩm thị, xoay người đi ra ngoài, giả vờ như không phát hiện, tam bà bà thấy, lắc lắc đầu, bọn họ biết chuyện lão gia tử cùng Điền thị chuyển ra ngoài. Nhiều năm như vậy cũng biết Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị làm người thế nào, ào ào nghị luận, làm người mà không biết để lại đường sống ỉn, cũng không biết lo lắng vì Tử Toàn, tương lai Tử Toàn sống như thế nào, kết hôn như thế nào?

Thẩm thị chào hỏi Điền thị, Điền thị lạnh nhạt như trước, Thẩm thị cũng không để ý, trực tiếp cùng vài vị chị em bạn dâu nói chuyện, lúc Tử Tình xuất giá, mấy nhà bọn họ thêm trang cũng không kém, cho nên, lần này Thẩm thị cũng mang theo ý đáp lễ lại, Thẩm thị là một bộ vòng tay bạc, Tử Tình là ngân trâm khắc hoa, Trần thị là một đôi bông tai bạc, mặt khác ba người còn chuẩn bị một phần tiền.

Tử Tình cùng Trần thị thấy trong phòng nhỏ hẹp, nên tìm chỗ ngồi trong sân, Tử Tình mới vừa đi đến cây đào ở cửa viện, lúc này, một phụ nhân bụng lớn gọi Tử Tình: “Tỷ tỷ, là người? Còn nhớ rõ ta không?” Tử Tình có trí nhớ hơi bị tệ, gặp qua một lần chắc chắn là không nhớ nổi, lúc này, có người bên cạnh lạnh lùng nói một câu: “Người cho rằng người là ai? Không thấy người ta ăn mặc thế nào à, người tưởng mình là mình được hả?”

“Chúng ta lần trước quen biết nhau trên bàn cơm, tỷ tỷ còn hỏi tên của ta mà? Tỷ tỷ không nhớ rõ sao? Lúc đó ta còn tưởng rằng ta lớn hơn tỷ tỷ, sau này tỷ tỷ nói đứa nhỏ trong nhà đã nửa tuổi.” Tiểu phụ nhân cúi đầu hỏi một câu.

Tử Tình nghe xong, nhớ tới chuyện chia đồ ăn, thì ra là nàng dâu ngày ấy thay nàng giải, người vừa mới mở miệng chính là nàng dâu nhà lí chính, còn có vài người Tử Tình không biết.

“A, là người, ta nhớ ra rồi, bụng mấy tháng rồi?” Tử Tình vội cười hỏi.

“Bảy tháng, tỷ tỷ, người thay đổi thật nhiều, ngay từ đầu ta cũng chưa dám nhận. Ta gọi là Bảo Phượng, tỷ tỷ gọi là gì?”

“Ta là Tử Tình, vào nhà tìm chỗ ngồi đi, cần thận mệt.”

“Thì ra người chính là Tăng Tử Tình, khó trách lần trước ta đã cảm thấy người khác bọn ta.” Bảo Phượng nói xong ngượng ngùng nhìn Tử Tình.

hôm nay Tử Tình cùng Trần thị đến, hơn nữa lại là tiệc của thành thân đường muội, thế nào cũng phải mặc đẹp chút, nên không mặc đồ thôn dân, chọn áo lụa màu tím và váy dài cùng màu, dùng đồ trang sức màu tím luôn, cho nên, nàng dâu nhà lí chính mới có thể nói, tưởng mình là mình được à.

Tử Tình đỡ tiểu phụ nhân tên Bảo Phượng này, vào nhà tìm chỗ ngồi, thấy vẻ mặt và quần áo của nàng không giống trước, chắc trong nhà có biến cố, vốn muốn hỏi nàng là nàng dâu nhà ai, nhưng Tử Tình suy nghĩ, mặc dù đối phương nói, mình cũng không biết. Vừa vặn lúc này, tiệc cưới bắt đầu, mọi người ngồi xuống, Tử Tình nói: “Người biết nhà của ta chứ, về sau có rảnh thì đến tìm ta nói chuyện, ta ít khi ra ngoài nên người trong thôn không biết.”

Bảo Phượng nghe xong, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Tử Tình, hỏi: “Tỷ tỷ, ta thật sự có thể đi tìm người sao?”

“Hừ, cho người cái chày gỗ thì người coi là chày vàng, cũng không nghĩ người có thân phận gì à, người ta có công phụ quan tâm người ư?” Nàng dâu nhà Lí chính lại bắn lên một câu.

“Nàng có thân phận gì không quan trọng, chỉ sợ có người không biết bản thân có thân phận, rõ ràng là quạ đen, lại cố tình cho rằng mình là chim hoàng oanh.” Trần thị liếc nàng một cái.

Tử Tình thật không phúc hậu mà nở nụ cười, trở về một câu, “Tẩu tử, quạ đen cùng chim hoàng oanh kém nhau nhiều lắm không?”

Bữa cơm này, bởi vì đã biết thân phận của Tử Tình, nên khi phân đồ ăn, nàng dâu Chu gia để lại không ít cho Tử Tình cùng Trần thị, Tử Tình thấy Bảo Phượng bên cạnh không nở ăn, nên đều chuyển đồ sang cho Bảo Phượng.

Về nhà, Tử Tình hỏi Thẩm thị, năm gần đây Thẩm thị cũng không ra ngoài, nàng dâu mới cưới về thôn cũng không quen.

Nhà Tử Tình nhanh chóng làm xong bát bột giường, Tử Tình lôi kéo Thư Duệ đến chơi, tiểu hài tử lần trước bị ngã nên sợ, lắc lắc đầu, nói cái gì cũng không chịu lên, Tử Tình cởi giày, leo lên làm thử vài cái, Thư Duệ mới nhảy đi lên, một khi đã chơi thì không chịu xuống, cười ha ha, “Nương, chơi vui, con thích.”

Trần thị vừa vặn dẫn theo Vĩnh Tùng, Vĩnh Bách đi lại, Vĩnh Bách vừa mới biết đi, cũng leo lên, ba nam hài tử chụm lại một chỗ, vui chơi thỏa thích.

“Muội muội, người nghĩ ra biện pháp này từ chỗ nào, đồ chơi thật tốt, về sau, hai hài tử nhà ta mỗi ngày không đi lại đây mới lạ, ta cũng bớt việc, ném hết bọn nhỏ sang đây, đỡ mất công trông.” Trần thị cười nói.

“Ta cảm thấy bọn nhỏ vừa đến ngày mưa thì khó chịu, nên suy nghĩ rất lâu mới nghĩ được cái này, cũng là Khang Bình nghe người khác nói, ta liền thử.” Tử Tình nói, không chú ý tới Lâm Khang Bình đã bước chân đến cửa.

Từ sự phụ làm xong bát bột giường này, phải đi đến chỗ Tăng Thụy Tường, mùa mưa dầm đã qua, gia cụ của Tử Thọ nên làm rồi.

Ngày này, tam đường thẩm đến, nói Tử Văn đậu thi huyện, chuẩn bị năm nay làm mai, nói đến chuyện trong thôn, Tử Tình nhớ tới Bảo Phượng, thuận miệng nhắc tới nàng.

Tử Tình thể mới biết, phu gia của Bảo Phượng họ Chu, là huynh đệ cùng nhà lí chính, gia đình nhà chồng tốt, cho nên, lần trước Tử Tình thấy nàng thì quần áo tương đối mới, bây giờ nhà mẹ đẻ gặp biến cố, cha bệnh nên mất, còn thiếu tiền thuốc men, nương nàng phải nuôi đệ muội còn tuổi nhỏ, gia đình nhà chồng sợ nhà mẹ đẻ liên lụy, các huynh đệ chị em dâu âm ỉ phân nhà, trượng phu nàng là người thành thật phúc hậu, nhưng trên đời này, càng thành thật phúc hậu, càng không có được niềm vui của cha mẹ, khi ở riêng cũng chịu thiệt. Bây giờ nàng mang thai, sự tình trong nhà đều do trượng phu nàng làm, vốn không được mấy mẫu đất, còn chăm lo nhà mẹ đẻ, nên cuộc sống dần đi xuống.

“Nhắc tới Bảo Phượng, thật đúng là nha đầu tốt, tâm tư đơn thuần, chịu thương chịu khó, hàng xóm luôn khen nàng, nhưng gặp phải chuyện này, thức sự là khó lòng mà giúp đỡ.” Tam đường thẩm nói.

“Nhà mẹ đẻ của nàng có xa không? Nhà mẹ đẻ không có ruộng đất sao?”

“Nhà mẹ đẻ không xa, ở tây đường thôn gần đây, có ruộng đất cũng đã bán để trả nợ.”

Tử Tình vừa nghe, cách gần như vậy, nghĩ đến nhà mình đang cần tìm một người làm bếp, chuyên môn nấu cơm cho gã sai vặt nha hoàn trong nhà, bằng không, Vương bà bà lớn tuổi dần, làm không xuể.

“Không biết cha nàng bị bệnh gì, nương nàng khỏe không?” Tử Tình hỏi.

“Cái này thì không biết, người muốn giúp nàng à? Nếu nàng biết sẽ vui mừng dữ lắm đấy.”

“Thẩm thẩm đừng nói ra, ta thấy nàng thành thật, nhưng còn phải làm phiền thím giúp ta hỏi thăm, cha nàng vì sao mất, chỗ ta này cần một người làm bếp, nếu sức khỏe không tốt thì ta không thể dùng.”

tam đường thăm cười ra về, xem ra, thím ấy cũng thích Bảo Phượng.

266. Chương 269: Vô Ý Chen Vào

Tam đường thăm hai ngày sau trở về nói, cha của Bảo Phượng đi làm vào mùa đông, vì mua ít đồ dùng trong nhà nên hợp tác với người khác để làm buôn bán nhỏ, không ngờ bị lừa, của cải cũng trôi hết, còn bán hai mẫu ruộng nước, rồi cùng người khác vào núi hái thuốc, không cẩn thận té xuống, nằm hai tháng thì qua đời, mà trong thời gian đó cũng bán hết ruộng còn lại để xem bệnh.

Hiện giờ nương nàng nuôi ba đệ đệ muội muội, muội muội năm nay mười lăm, một đệ đệ mười một, một người mới tám tuổi. Cả nhà thuê hai mẫu ruộng nước của nhà khác, lại khai ít đất hoang, hơn nữa có nhà Bảo Phượng trợ cấp, miễn cưỡng sống qua ngày.

“Như vậy đi, không bằng ngày mai ta sẽ đi thăm Bảo Phượng, tam thăm có đi với ta không, ta không biết nhà nàng ở đâu cả.”

“Được, ngày mai người tới nhà của ta trước, ta chờ người ở nhà.”

Ngày kế, sáng sớm, Tử Tình thương lượng cùng Lâm Khang Bình một chút, mang theo Tiểu Phấn và Lâm Hưng đi, Tiểu Thanh ở lại trong nhà trông đứa nhỏ, nhặt rổ trứng gà cùng một xấp quần áo vải dẹt cho tiểu hài tử, tìm tam đường thăm, rồi Tử Tình tìm được nhà Bảo Phượng.

Tử Tình thấy căn nhà rách nát trước mắt, tuy rằng là nhà ngói, nhưng đã sập một bên, bên kia dùng tấm ván gỗ chống lên, xem ra đã cũ kỹ lắm rồi, trước phòng có một gốc cây bưởi.

“Đây là nhà cũ trước kia của nhà chồng nàng, đã bỏ hoang từ lâu, ở riêng thì phân cho bọn họ, cũng không thể không chuyển vào đây.” Tam đường thăm nói.

“Nhà Lai Phúc, có ai ở nhà không?” Tam đường thăm gọi.

Tiểu Phấn đẩy cửa ra, Bảo Phượng thấy bọn Tử Tình, rất là ngạc nhiên và vui mừng, cười nói: “Tỷ tỷ thật thân thiết, không ngờ tỷ tỷ lại đến thăm ta.”

Tử Tình mặc bộ đồ nông dân, búi tóc đơn giản. Tử Tình theo vào nhà, nhìn trong phòng, tuy rằng cũ kỹ, nhưng đồ đạc sắp xếp gọn gàng, cũng sạch sẽ.

Tinh Bột buông đồ xuống, Bảo Phượng lúc này mới chú ý tới Tử Tình còn mang theo quà cáp, vội xua tay: “Tỷ tỷ lần đầu tiên tới nhà của ta. Ta không có gì chiêu đãi tỷ tỷ, sao lại để tỷ tỷ tiêu phí được chứ?”

“Người đã gọi ta một tiếng tỷ tỷ, thì ta phải như vậy. Năm nay người mấy tuổi rồi?” Tử Tình nhìn tiểu phụ nhân này, năm kia thấy nàng thì nàng vừa mới thành thân. Vẫn là một đóa hoa tươi, mới hơn một năm đã khô héo lại.

“Mười tám, còn tỷ tỷ?”

“Lớn hơn người hai tuổi, đúng rồi, hôm nay ta tới tìm người là có việc. Trong nhà ta muốn tìm một người làm bếp, ta nghe chuyện nhà mẹ đẻ của người, muốn hỏi nương người có thể đến làm không? Phòng bếp nhà ta chỉ cần sáng sớm mỗi ngày đến đó, bắt đầu làm việc. Một ngày làm ba bữa cơm, chỉ cần không lỡ giờ cơm, nàng vẫn có chút thời gian về nhà chăm sóc đứa nhỏ, buổi tối cũng không cần ở lại nhà ta, tiền công một ngày là hai mươi văn.” Tử Tình hỏi.

“Được, được chứ, tỷ tỷ, nhưng nương của ta nấu cơm, chỉ sợ người ăn không quen. Nhà chúng ta là nông dân, nương ta chỉ biết nấu đồ đơn giản thôi.” Bảo Phượng vỗ vò góc áo.

“Ôi, không có việc gì. Tử Tình nói, để cho nàng nấu cơm cho nha hoàn gã sai vặt, có mười người đấy, không biết nương người có thể làm không? Nếu tay chân lạnh lẽo thì một ngày không làm quá ba canh giờ đâu.” Tam đường thăm vội nói.

“Điều này thì tỷ tỷ yên tâm, nương ta làm việc vừa nhanh vừa sạch sẽ, điều khác thì ta không dám nói, nhưng điều này thì chúng ta từ nhỏ đã được nương dạy.” Bảo Phượng vội ngẩng đầu lên nhìn Tử Tình.

“Nếu như thế, không bằng hôm nay người dẫn bọn ta đến nhà nhà mẹ để người xem, thương lượng xong thì ngày mai sẽ bắt đầu làm việc.” Tử Tình nói.

Bảo Phượng nghe xong tự nhiên vui. Nàng tìm cái rổ, hỏi: “Tỷ tỷ, ta có thể lấy vài cái trứng gà cho nương không?”

Tử Tình gật gù đầu, Bảo Phượng lấy tầm hai mươi cái trứng gà, Tinh Bột tiến lên đỡ nàng, giúp nàng cầm đồ. Tây đường thôn đối diện với Đông đường thôn, cũng cách không xa, chỉ qua một bờ ruộng. Phần lớn ruộng nước đã trồng mạ, nhưng vẫn có tốp năm tốp ba nông nhân đang làm việc. Vào Tây đường thôn, đầu tiên là từ đường, trước cửa là một mảnh đất trống, không ít người đang phơi cái dậu.

Nhà mẹ đẻ của Bảo Phượng tốt hơn so với tưởng tượng của Tử Tình, trong nhà cũng thu dọn sạch sẽ chỉnh tề, nhưng chỉ có muội muội mới mười lăm tuổi của nàng - Kim Phượng ở nhà, đang làm hầu bao, nương Bảo Phượng thì dẫn hai đứa con trai đi thu hoạch đậu tằm.

“Tỷ, sao người lại mang đồ tới cho chúng ta nữa, nương mà biết lại nói người đẩy, bây giờ người đang mang thai nữa, sao người có thể để đứa nhỏ mệt? Chúng ta thế nào cũng được, ta một ngày còn có thể làm hai cái hầu bao để bán đó.” Kim Phượng thấy Bảo Phượng đưa trứng gà, đôi mắt đỏ đỏ nói.

Tử Tình đánh giá tiểu nha đầu trước mắt, một bộ quần áo màu bạc đã cũ, có hơi ngắn, bện tóc dài đến sau thắt lưng, chắc cũng đến tuổi làm mai nên người trong nhà không cho ra ngoài làm ruộng, làn da mặc dù không nhẵn nhụi, nhưng cũng coi như trắng nõn, khuôn mặt thoát nhìn có vài phần thanh tú, một đôi mắt to tròn trong veo làm rạng rỡ không ít.

Bảo Phượng nói lại lời của Tử Tình, Kim Phượng vội chào Tử Tình cùng tam đường thăm, vào nhà nhường chỗ ngồi.

Chờ mọi người ngồi xuống, Kim Phượng vội đi gọi nương trở về. Tử Tình thấy nương Bảo Phượng, hơn ba mươi tuổi lại thoát nhìn giống bốn mươi, nhưng nhìn ánh mắt là biết lúc trẻ tuổi có nhan sắc, bây giờ cũng sạch sẽ lưu loát, một bộ quần áo tuy có mụn vá, đường may lại kĩ càng.

Chắc trên đường Kim Phượng đã nói cho nàng biết ý đồ của Tử Tình, vừa thấy Tử Tình, vội buông xác cây đậu xuống, vỗ vỗ đất trên người, có chút xấu hổ, cười nói: “Thật là nương gừng, cũng không có chuẩn bị gì, trong nhà lộn xộn, chờ ta nấu chút nước pha trà cho các người, chủ không có lá trà ngon thôi.”

“Thím không cần vội, ta nói mấy câu rồi sẽ đi.” Tử Tình vội bảo.

Tử Tình đem ý đồ đến nói một lần, nương Bảo Phượng nghĩ nghĩ: “Chuyện tốt như vậy, ta nằm mơ cũng ngờ sẽ đến lượt ta, nhưng ta không biết ta làm cơm canh có hợp khẩu vị người khác không nữa, không bằng như vậy đi, Đông gia, ngày mai ta đến làm thử một ngày, nếu mọi người cảm thấy được thì ta sẽ làm tiếp, nếu không được thì Đông gia cứ nói thẳng.”

Tử Tình nghĩ lại cũng đáp rồi, còn nói mỗi ngày làm cơm vào lúc nào, nói cho nàng biết thời gian bắt đầu làm việc, cũng không ở lại, đối phương cảm ơn, tiễn Tử Tình ra thôn, Bảo Phượng ở lại nhà mẹ đẻ.

Tử Tình thấy Tam đường thăm cúi đầu không biết nghĩ cái gì, hỏi: “Tam thăm, người cảm thấy nhà nàng thế nào?”

“Xem ra cả nhà này rất dễ sống chung, ta đã nói nhìn Bảo Phượng là biết nhà nàng tốt, Tử Tình, người thấy muội muội nàng thế nào?”

“Kim Phượng? Cũng không tệ, khuôn mặt được, tay nghề khéo, nhìn nàng làm hầu bao, cũng tinh xảo, còn có, nghe nàng nói chuyện với tỷ tỷ, là người có hiểu biết.”

“Được đúng không, ta cũng cảm thấy được, người thấy để nàng gả cho Tử Văn thì thế nào?”

“Tử Văn, Tử Văn không phải muốn thi tú tài sao? Tử Văn nguyện ý à?” Tử Tình thật đúng là có chút ngoài ý muốn, Tử Quân, Tử Tân hai cái đối tượng cũng rất được, Tử Văn làm sao có thể muốn tìm gia đình nông dân, còn lại là gia đình có gánh nặng.

“Tử Văn năm nay mười bảy, không biết có đậu được tú tài không nữa, ta thích cô nương này, bộ dáng tốt, làm việc tốt, nhà chúng ta cũng không có xuất thân gì cao, Tử Văn có thể đậu tú tài đã là quá may mắn, còn cuộc sống thì phải tìm người hợp tính, không gây chuyện.”

trong lòng Tam đường thăm cũng có tính toán, cô nương này tốt là một chuyện, nương nàng có thể đến nhà Tử Tình đến bắt đầu làm việc, vừa làm vừa chăm sóc được gia đình, cứ như vậy, nuôi con cũng đủ. Nương nàng có thể cất tiền công, hai đứa con trai còn nhỏ, vài năm nữa thành thân cũng đủ tiền rồi, về phần đồ cưới của Kim Phụng, Tam đường thăm cũng không thiếu từng ấy đồ, đồ chỉ mang tính danh dự thôi.

Tử Tình đương nhiên không biết tam đường thăm đã nghĩ xa như vậy, nàng còn tưởng rằng chỉ nói nói mà thôi, cũng không để trong lòng.

Tử Tình về tới nhà, thấy Tiểu Tử đang ở cửa nhặt rau, thuận miệng hỏi một câu: “Hôm nay sao không qua chỗ học đường?”

“Lão gia tử nói, sức khỏe của lão thái thái đã tốt, có thể tự làm đồ ăn, về sau không cần ta đến đó nữa.” Tiểu Tử nói.

Tử Tình nghe xong, dừng lại, hỏi: “Có chuyện gì mà lão thái thái có thể cho người đi?”

Tử Tình có vài phần hiểu biết đối với Điền thị, lúc tuổi trẻ không thích làm việc nhà, cho đến khi có nàng dâu, thì càng không cần phải tự mình ra tay, hướng chỉ, mỗi lần Tiểu Tử đi đến đó vẫn ôm theo rau xanh, làm sao có thể bỏ tiện nghi có sẵn mà không chiếm được, có thể bớt việc lại tiết kiệm tiền.

“Lão gia tử nói, lão thái thái đương nhiên không nghe, nhưng lão gia tử nói, trước kia nghe lời lão thái thái nói nên mới đi đến bước đường cùng như hôm nay, về sau, bà phải nghe lão gia tử, còn nói gì nữa nhưng ta không nhớ kỹ.”

“Ngu ngốc, phái người đi, đã bảo người nghe ngóng cho cẩn thận, chút chuyện ấy cũng làm không xong.” Tử Tình thăm nghĩ, sớm biết như thế thì sai Tiểu Thanh đi cho rồi.

Tiểu Tử nghe xong sợ tới mức không dám ra tiếng, Tử Tình thấy nàng như vậy, cũng không nói cái gì nữa, Tiểu Tử quả thật không đủ cơ trí, nhưng thích hợp công việc nhà bếp, thuộc loại chịu khổ, Vương bà tử nói nàng nấu cơm rất được.

Xem ra lão gia tử thiết tình thay đổi, không muốn liên lụy Tăng Thụy Tường. Tử Tình cẩn thận nghĩ nghĩ, một hai năm qua, lão gia tử này làm việc quả thật có chút khác biệt, nhất là cái đêm Tăng Thụy Tường và Tăng Thụy Khánh trở mặt ở học đường, trong mắt lão gia tử toát ra sự yêu thương và áy náy đối với Tăng Thụy Tường làm Tử Tình cũng giật mình.

Tử Tình đang nghĩ tới điều này, Thăm thị đi lại, nàng cũng nghe nói lão gia tử đuổi Tiểu Tử về, mới đến hỏi một chút.

Tử Tình kể lại chuyện Tiểu Tử, Thăm thị nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy cũng tốt, bà người khỏe rồi, có thể tự làm đồ ăn cho hai người, đến lúc không làm nổi thì tính sau. Nhưng bà ngoại người kia, nghe nói vài ngày nay không thoải mái, biểu ca người thông báo cho ta, ta đang định trở về thăm.”

Tử Tình vừa nghe, hoảng hốt, vội hỏi: “Có nặng lắm không? Không bằng tìm đại phu tốt từ thành an châu, bà đã già rồi, đừng để xảy ra chuyện gì.”

Đối với Hà thị, Tử Tình thật tâm coi bà là bà ngoại, mấy năm nay tuy rằng hiếu kính không ít, nhưng Tử Tình cảm thấy mình đã học được từ bà rất nhiều.

267. Chương 270: Gặt Lúa Mạch

Tử Tình thu thập đồ đạc, muốn đi cùng Thăm thị tới thôn Bạch Đường xem thử, Lâm Khang Bình tất nhiên lo lắng, muốn đi theo cùng.

Sáng sớm ngày tiếp theo, hai người buông việc trong tay ra, giao chuyện trong nhà cho tiểu Lam cùng Tiểu Thanh, Thư Ngạn đã được hơn năm tháng rồi, có thể ăn một chút bột quấy, bánh ga-tô, còn có sữa dê..., Thư Duệ càng không cần quan tâm. Tử Vũ biết cũng muốn đi theo, bởi vì có Lâm Khang Bình, Thẩm thị cũng đồng ý, chẳng qua muốn Tử Vũ phải mặc quần áo cũ bình thường.

Bởi vì sốt ruột, cũng không đi theo đường lớn bên phía An Châu, Lâm Hưng đánh xe ngựa chạy tới đường qua giữa thôn tên là Hứa gia thôn, đi tiếp chính là dòng suối nhỏ, đường bờ ruộng cùng đường núi, không qua được xe ngựa, chỉ có thể đi bộ, Tử Tình có rất nhiều năm chưa đi tới con đường này rồi, vẫn còn nhớ rõ chuyện năm nào Tử Hỉ ngã từ trên xe cút kít xuống ruộng, nhোáng cái đã hơn mười năm, núi vẫn là núi này, ruộng vẫn là ruộng này, từ một tiểu nha đầu đi bên bờ ruộng, giờ đã là mẹ của hai đứa nhỏ, Tử Tình không muốn cảm khái cũng không được.

Mấy người chạy tới trong thôn, Hà thị ở nhà của Thẩm Kiến Thủy, nhà của Thẩm Kiến Thủy là ông ngoại khi còn sống xây, Thẩm Kiến Sơn ở tổ trạch, Hà thị muốn trong coi gian phòng trưởng phu xây trước khi qua đời, Thẩm Kiến Sơn cũng không có cách nào khác, cũng may hai nhà chỉ là nhà trước nhà sau cũng rất thuận tiện.

Nhà Thẩm Kiến Thủy chỉ có giữ bên người một nhà Thẩm Kim Phúc làm ruộng, lúc mấy người Tử Tình đến, chỉ có nhị cữu nương của Tử Tình là Triệu thị cùng Tam nàng dâu ở nhà, một người sắc thuốc, một người trông hai đứa nhỏ, những người khác đều xuống ruộng rồi, đang trong khoảng thời gian cấy mạ.

Hà thị nằm ở trong phòng, phòng ở vốn đã tối, phòng cũ có cửa sổ nhỏ như vậy, vẫn dùng cái loại thanh gỗ chống đỡ cánh cửa sổ gỗ, lại là giường bạt bộ kiểu cũ, mặc dù có hai cái móc bằng đồng lớn móc màn lên, nhưng cũng không thấy rõ mặt Hà thị, chỉ có thể thấy một thân hình đang nằm, nước mắt Tử Tình cũng rơi xuống trước.

“Tình nhi, sao ngươi lại tới đây?” Hà thị vẫn nhận ra Tử Tình trước, chống người dậy, Tử Tình bước lên phía trước mấy bước đỡ Hà thị nằm xuống.

“Không có việc gì, sao các người đều đến đây? Ta chỉ là không chăm sóc tốt ình. Bệnh thương hàn mà thôi, ta đều đuổi mấy đứa chúng nó ra ngoài rồi, nên làm việc gì thì làm đi, dưỡng mấy ngày là tốt rồi. Ai nhiều chuyện báo cho các người vậy?” Hà thị nói.

Tử Tình nghe thấy cổ họng của lão nhân, dường như có chút thổ gấp, vội hỏi: “Bà ngoại, đại phu nói như thế nào? Nghiêm trọng không?”

Lúc này, thê tử của Thẩm Kim Phúc là La thị bưng thuốc tiến vào, nói: “Thuốc của bà đã sắc tốt rồi. Là cha ta cùng đại cha mời đại phu từ An Châu tới đây khám bệnh kê đơn, lại bốc thuốc từ An Châu. Dùng hai ngày rồi, chẳng qua là thấy hiệu quả không lớn lắm.”

Thẩm thị nhận lấy thuốc, tự mình cho Hà thị uống xong, vừa muốn nói chuyện, Hứa thị đã tới, nhìn thấy mấy người Thẩm thị, vội hỏi thăm: “Muội muội tới lúc nào vậy?”

Thẩm thị tiến lên chào hỏi, mấy người Tử Tình cũng chào hỏi. Hứa thị ngồi vào mép giường của Hà thị, hỏi: “Nương cảm thấy hôm nay khá hơn chút nào không? Có muốn ăn hay không?”

Hà thị lắc đầu, Hứa thị nói: “Không bằng. Để Tam nhi đi câu mấy con cá trích, nương uống chút canh cá nhé?”

“Có thể làm chậm trễ công việc hay không?” Hà thị hỏi.

“Xem nương nói kia, chỉ cần nương muốn ăn, sẽ không sợ, có thể mất bao nhiêu thời gian chứ?” Hứa thị nói xong thì đứng dậy.

“Muội muội, ta đi sai Vạn Phúc đi chuẩn bị mấy con cá trích trước đã, các người cứ ngồi trước đi, trở về thì qua nhà ta ăn cơm, ta đi chuẩn bị một chút, nhị tẩu tử của người rất bận. Tôn tử còn nhỏ, mỗi một ngày còn phải sắc thuốc cho nương.” Hứa thị nói với Thẩm thị.

Thẩm thị nói: “Đại tẩu mau đi đi, một lát nữa chúng ta qua thăm, đại ca cũng xuống ruộng nhĩ?”

“Đúng vậy, một lát nữa ta đi tìm hẩn về.” Hứa thị nói xong cũng đi.

Tử Tình ngồi ở trên mép giường, Hà thị dựa vào cái gối lớn. Nói: “Không có chuyện gì lớn, các người yên tâm đi, đại cữu nương người mỗi ngày đều đưa tới hai chén đồ ăn, nhị cữu nương người mỗi ngày đều sắc thuốc, bên người ta cũng có người hầu hạ.”

Thẩm thị cũng tới ngồi, kéo tay Hà thị, nói: “Nương nếu cảm thấy khá hơn nhiều rồi, con sẽ đến đón người, đến chỗ con cũng tiện hơn một chút. Nương còn phải giúp con nhìn xem, tiểu Tam cũng phải thành thân rồi.”

“Được, chờ ta khá hơn nhiều thì sẽ đi. Tình nhi, nếu có mặt đường kia, đưa lại cho bà một chút.”

Tử Tình vừa nghe thấy, vội hỏi: “Bà ngoại, biết rồi, trở lại sẽ sai người đưa tới cho bà một chút, người còn muốn ăn cái gì?”

Lần này Tử Tình cùng Thẩm thị tới, chỉ đem đến cho Hà thị một chút bánh điểm tâm mềm, một rổ trứng vịt, một miếng thịt heo, còn một chút táo đỏ long nhãn .., vừa rồi thấy Hà thị muốn uống canh cá trích, Tử Tình đã nghĩ một lát nữa sai người đưa tới.

Tử Tình thấy ánh nắng mặt trời bên ngoài cũng không tệ lắm, liền muốn đỡ Hà thị ra ngoài phơi nắng một chút, thuận tiện cho phòng thông khí, Lâm Khang Bình bế Hà thị ra ngoài, Tử Tình chuẩn bị cái ghế dựa dưới chân tường, trải lên trên một tầng đệm giường, Thẩm thị ở dưới ánh nắng giúp Hà thị chải đầu, dùng lược dày một chút giúp Hà thị chải đầu, một bức tranh mẹ hiền con thảo này, ở trong lòng Tử Tình rất lâu không biến mất.

Từ thôn Bạch Đường trở về, cứ ba ngày hai lượt Tử Tình lại sai người đi tặng đồ, thăm hỏi, cho đến khi mười ngày sau Hà thị có thể xuống đất, Tử Tình mới thôi.

Hà thị khỏi bệnh rồi, lúa mạch ở Khang trang cũng sắp chín, Lâm Khang Bình nói, còn khoảng dăm ba ngày nữa là có thể thu hoạch.

Tử Tình nghe xong nhất định muốn đi xem một chút, nói thật ra, nàng đã nhớ thương loại mạch đã cải tạo từ lâu, khẳng định là sẽ không tạp giao, chẳng qua, Tử Tình nhớ được lúa mạch cùng lúa nước đều là thu hoạch sau cùng, chỉ cần chọn những bông lúa mạch dài nhất ra, giữ lại làm hạt giống, từ từ cũng có thể thay đổi, cái này Tử Tình cũng không nhớ rõ nhìn thấy từ đâu, dù sao hạt giống ngô Tử Tình cũng chọn giữ lại những hạt to tròn hơn, sản lượng năm trước cao hơn năm kia một chút, năm nay Tử Tình còn định tra thử một ít ngô mùa hè xem sao.

Lâm Khang Bình mang theo Tử Tình vào Khang trang, một mảng lớn ruộng lúa mạch vàng óng ánh, nhẹ nhàng lay động trong gió, mặc dù không giống như bông lúa uốn cong lưng như Tử Tình đã gặp, cho dù tính năm nay sản lượng thấp một chút, cũng được hai trăm cân lúa mạch, cũng có bốn vạn cân lúa mì, cũng là một con số tương đối khả quan.

Tử Tình cẩn thận quan sát, đúng là có bông mạch dài, có ngắn, còn có trên bờ ruộng không cẩn thận làm rơi ra hạt lúa mạch cũng có bông mạch lớn lên, loại này thân cây mạch không dài, có bông mạch còn không ngắn, Tử Tình nói với Lâm Khang Bình muốn lấy hạt trước, lấy hạt như thế nào, Lâm Khang Bình nghe xong phân phó Lâm An, trẻ con dưới mười tuổi ở Khang trang chịu trách nhiệm lấy hạt, chọn qua loại này mới bắt đầu thu hoạch.

Tử Tình thế mới biết, Khang trang đã xây một chỗ xay bột tốt rồi, Lâm Khang Bình nói là ý của đốc công, hạt thóc, lúa mạch, ngô, về sau còn đậu nành, hạt cải dầu, mè vừng cái gì cũng đều cần chỗ xay bột, trong thôn trang không ăn hết mấy cái đó, có thể mở một cửa hàng bán ra bên ngoài, bán thành phẩm thế nào cũng tốt hơn nguyên liệu một chút, hơn nữa chính Khang trang cũng cần ăn.

“Đúng rồi, người không phải nói muốn làm mì sợi bán sao? Đây không phải là vừa khéo, trong trang nữ hài tử lớn nhất cũng mười lăm tuổi rồi, để Hoàng bà tử dẫn theo mấy bé gái đi làm, bé gái cũng không làm được việc gì nặng cả.” Lâm Khang Bình nói.

“Đúng vậy, lúc này cũng là người nghĩ đến trước ta đi, trong thôn trang có bao nhiêu người?” Tử Tình hỏi.

Lâm Khang Bình nhìn thoáng qua Lâm An, Lâm An nói: “Trừ hai phòng biểu ca của nãi nãi, có ba mươi hai người, trừ bốn đốc công, hai bà tử, còn lại hai mươi sáu người, nam tử mười sáu người, lớn nhất mười tám tuổi, nhỏ nhất tám tuổi, nữ tử mười người, lớn nhất mười lăm tuổi, nhỏ nhất sáu tuổi.”

“Gặt lúa mạch có thể gấp không? Có phải cần thuê người hay không?” Tử Tình hỏi.

“Độc công nói cứ lấy làm trước, không được đưa Lâm Sơn Lâm Phong tới, còn có Lâm Hưng Lâm Vượng, đều biết làm việc nhà nông. Đến lúc đó sau thật sự gấp quá thì thuê thêm người cũng như vậy.” Lâm An đáp, hẳn cũng biết quy củ của nãi nãi, tự làm lấy tiền công ình, không muốn tiện nghi cho người ngoài.

Lâm Khang Bình suy nghĩ một lát nói: “Không bằng gọi Vương Thiết Sơn tới, ta thấy một mình hẳn còn hơn nhiều người các người, Lâm An cũng là có sức lực, có thể tới giúp một tay.”

“Có người dùng mảnh lối lười biếng, phải gõ một phen, gõ không được, đuổi ra ngoài, hoặc bán đi, tóm lại, không thể bởi vì một hai người mà làm hỏng quy củ.” Tử Tình nói.

“Nãi nãi, chỉ là có một việc, muốn nói cùng nãi nãi một chút, một tiểu hậu sinh (chàng trai), tên là Ngô Đại Ngưu, muốn cưới A Đào mười lăm tuổi, nãi nãi thấy việc này thế nào?” Lâm An hỏi.

“Tuy rằng là nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, nhưng chủ yếu là cô nương nhà người ta vui lòng, trâu khoẻ không ép uống nước, việc này phải hỏi ý của A Đào trước, mặc dù A Đào đồng ý rồi, cũng phải tròn mười sáu tuổi mới được thành thân.” Tử Tình nói.

“Cái này là tất nhiên, mọi người ở chung một chỗ quen thuộc, tất nhiên biết phẩm tính của ai như thế nào, trở lại ta sẽ hỏi ý kiến của A Đào một chút.” Lâm An đáp.

“Còn có, sau khi thành thân, một nhà tự nấu cơm ăn, gạo cùng rau xanh nhận từ trong thôn trang, mỗi người theo định lượng mỗi tháng, còn dư lại mỗi người trợ cấp một xâu tiền.” Tử Tình nói xong hỏi Lâm Khang Bình có bổ sung thêm không.

“Nhất thời không nghĩ ra, nghĩ tới cái gì cũng tương tự như vậy, cũng không phải một hai ngày này thành thân ngay.” Lâm Khang Bình nói.

Lâm An thấy hẳn không có chuyện gì nữa, phải đi phân phó tiểu nha đầu cùng mấy thằng bé chuẩn bị rổ lấy hạt.

Tử Tình từ ruộng lúa mạch rẽ đến ruộng nước kia, muốn nhìn một chút vài mẫu niễng kia lớn như thế nào, lá cây đã có vẻ rất dài, có vài phần giống như cỏ lau, lá cây rộng hơn lá cỏ lau một chút, gốc đã nhìn ra được vị trí to khoẻ, xem ra, không cần nhiều thời gian nữa hẳn có thể thu hoạch rồi.

“Khang trang của chúng ta cơ bản đã có thể tự thực hiện tự cung tự cấp rồi, trừ cái không thể dệt vải, không thể làm muối, gia vị gì đều có thể tự làm, về sau, chỉ cần không có chiến loạn, mọi người có thể sống an ổn rồi.”

Lâm An Bình nghe xong nắm chặt tay Tử Tình, nói: “Đúng vậy, chúng ta chẳng qua là chỉ sở cầu tám chữ, năm tháng tĩnh lặng, đời này an ổn.”

Hai vợ chồng về nhà, gặp nương Bảo Phượng là Tôn bà tử tới nhận nguyên liệu nấu ăn bữa trưa, thử dùng Tôn bà tử hai ngày, Tiểu Thanh Tiểu Lam các nàng đều nói tốt, tuy rằng không bằng Vương bà tử, nhưng Vương bà tử dù sao cũng là làm tiểu tảo (tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất), thức ăn tinh xảo, trước kia cơm canh của bọn họ một nửa là Tiểu Tử làm, cơm tập thể Tiểu Tử làm còn không bằng Tôn bà tử, bởi vậy mọi người ăn coi như vừa lòng.

Tử Tình nhìn thấy nàng, nhớ tới Bảo Phượng, hỏi: “Đương gia nhà Bảo Phượng đang bận làm cái gì vậy?”

“Mấy ngày nay đi thành An Châu tìm việc làm công nhật, nếu không, Bảo Phượng cũng sắp sinh rồi, trong tay cũng nên có chút tiền.” Tôn bà tử nói.

“Nếu như thế, nhà của ta ba ngày sau bắt đầu gặt lúa mạch, không bằng mời hẳn tới giúp gặt mạch, một ngày ba mươi vạn tiền công, phụ trách ba bữa cơm.” Tử Tình hỏi, chủ yếu là cảm thấy hơn hai trăm mẫu lúa mạch phải dựa vào mười mấy sức lao động tốt, muốn làm tới khi nào chứ?

Tôn bà tử vô cùng cảm ơn rồi đi.

268. Chương 271: Thẩm Thị Xuất Môn

Lúa mạch còn chưa chuẩn bị thu hoạch, Lâm Khang Bình lại dẫn Thẩm Bảo Phúc cùng Lâm Phúc đi, lần này, Tử Tình không đón Hà thị đến Tình viên nữa, sức khỏe Hà thị còn cần dưỡng thêm, Thẩm thị chiều cổ bà tiện hơn Tử Tình nhiều, dù sao hiện tại trong nhà cũng chỉ có Tử Vũ, một nhà Tử Lộc thì thấy Thọ uyển làm đồ nội thất âm ỉ nên đã trở về an châu.

Gặt lúa mạch, lúc đầu Lâm Phong Lâm Sơn đều đến Khang trang, chuyện Tình viên không có người làm, làm mấy tiểu nha đầu bận rộn, ngay cả Tiểu Thanh Tiểu Lam cũng đi theo tưới nước, nhổ cỏ, xới đất, bón phân. Thư Duệ, Thư Ngạn thì Tử Tình trông, cũng may Thư Duệ lớn hơn một chút, có thể tự mình đi chơi.

Gặt lúa mạch hết nửa tháng mới kết thúc, thu lúa mạch, kế tiếp chính là trồng ngô, vẫn giống năm rồi, trồng xen với đậu tương. Lúa mạch sản lượng đạt tới hai trăm cân trên một mẫu, thuyết minh ý tưởng trồng xen và xen canh (trồng cây này xôn, trồng cây khác, không trồng 1 loại cây mãi) của Tử Tình là chính xác, giờ chỉ còn việc đào tạo chất lượng tốt âm móng.

Nhóm mì sợi đầu tiên đi ra, Lâm An tặng mười cân đến cho Tử Tình ném thử. Tử Tình cầm một nửa đưa cho Thẩm thị, Thẩm thị đang đọc thư Tử Phúc gửi, nhìn thấy Tử Tình vội hỏi: “Đang muốn đến chỗ con nói một tiếng. Đại tẩu con có thai rồi, ta định đến Hoa liên.”

“A? Đại tẩu có thai? Thật là tốt.” Tử Tình thật tình hi vọng lần này Lưu thị có thể sinh một nam oa, bằng không, với tính tình của Lưu thị, sẽ đau buồn thành bệnh mất.

“Ta đang muốn thương lượng với con, muốn gọi nhà Nhị ca con về đây, trong nhà cũng không thể không có ai được, ta đến Hoa liên xem, thế nào cũng phải mất nửa tháng, đại ca con gửi thư nói, ta dẫn bà ngoại cùng đi, bà ngoại con cả đời này cũng chưa từng đi xa nhà, phải đi qua nhà tiểu cậu con. Ta dẫn bà đi xướng châu một chuyến, vừa vận tiểu tam năm nay sắp thành thân, chuẩn bị trước cho tiện lợi.”

“Đón nhị ca thì không thành vấn đề, lát về con sẽ phái Lâm An đi. Nhưng bà ngoại có thể ngồi xe ngựa cả ngày sao? Không bằng để bà ngoại tới nhà của con ở vài ngày đi? Khang Bình xuất môn, con cũng không có người trò chuyện cùng.” Tử Tình nói.

“Ta cũng là nói không được. Nhưng nương con nói có thể nằm trong xe ngựa, đường là đường lớn bằng phẳng, không sợ sóc nảy, muốn kéo ta đến nhìn nhà quan của Phúc nhi.” Hà thị nói.

“Nương, đó là ý của Phúc nhi, người để hẳn bày tỏ lòng hiếu tâm đi.” Thẩm thị cười nói.

“Vậy cũng được, ta bảo Lâm An đưa các người đi, không biết nương định khi nào đi?”

“Hôm nay là hai mươi lăm tháng tư, ngày mai hai mươi sáu sẽ xuất hành, chúng ta ở Hoa liên ăn tiết Đoan Ngọ luôn. Tử Vũ ta cũng mang theo, trong nhà giao cho các người.” Thẩm thị nói.

Tử Tình trở lại Tình viên, sai người đi đón cả nhà Tử Lộc, lại chuẩn bị vài thứ đưa Lưu thị, nhưng Tử Tình đoán Lưu thị sinh đứa nhỏ chắc sẽ về nhà, nên không chuẩn bị nhiều lắm, chỉ tặng ít đồ ăn cho Lưu thị.

Thẩm thị xuất môn, nội thất nhà Tử Thọ còn chưa làm xong. Trần thị phụ trách cơm canh cho ba người làm thợ mộc, bận bịu tui bụi, Tử Tình đành phải thường xuyên đi qua thăm nàng, trò chuyện, ai biết vài ngày sau, Trần thị cũng phát hiện bản thân mang thai.

“Quả là trùng hợp. Người mà biết sớm vài ngày thì nương cũng không thể để người làm mấy chuyện này.”

“Ta yếu ớt vậy sao? Còn có tiểu kết mà, đừng nói cho nương biết, cứ để nàng yên tâm đi chơi vài ngày đi, đây là đứa thứ ba rồi, ta không chiều cổ nổi bản thân à?” Trần thị nói.

“Người đừng ý lại đó, không bằng ta bảo Tiểu tử đến giúp người hai ngày, để nàng giúp người làm cơm, không tốn thời gian nhiều đâu.”

“Quá tốt, ta không khách khí. Đúng rồi, muội muội, nói đến tiểu tử, sao nàng không qua chỗ a công nữa? Với tính tình của Bà thì sao lại để nàng về?”

“Ta cũng thấy kỳ lạ, a công nói bà khỏe hơn nhiều, không để tiểu tử qua, chắc là thật lòng không muốn thêm phiền toái cho ta.”

“Chúng ta trở về cũng không đi học đường thăm bọn họ, tướng công nói không muốn đi, ta đương nhiên là nghe hẩn. Còn Đại cha, đến bây giờ vẫn không qua lại gì với cha à? Đại nương ở bên ngoài nói bậy về chúng ta không ít đó, nương ta ở trong thôn còn nghe được chuyện nhà tỷ ruột của nàng nơi nơi nói xàm. Người nói cũng đúng, việc nào không hợp ý bọn họ, liền làm âm ỉ như vậy. May mà tam đệ không cưới người nhà nàng, bằng không, không biết chúng ta còn sống yên tĩnh nổi không nữa?”

Tử Tình sớm biết rằng, Chu thị tính tình không chịu thiệt, nhiều năm như vậy đã có thói quen chiếm tiện nghi, Tăng Thụy Khánh cũng vậy, thói quen gò bó Tăng Thụy Tường, thói quen sung sướng lão đại, bỗng chốc bị Tăng Thụy Tường kéo cái bật mắt giả nhân giả nghĩa xuống, nên thẹn quá thành giận muốn đoạn tuyệt quan hệ. Chu thị về sau cũng không thể tới cửa tổng tiền, tự nhiên miệng không có lời tốt.

“Hết cách rồi, chúng ta cũng không thể đi bịt miệng người ta, lí lẽ ở lòng người, chúng ta đâu phải mới đến thôn này, để qua đoạn thời gian, xem bọn họ còn có thể nói ra cái gì? Mẹ ta kể, có công phu nói bậy, không bằng tính toán xem sống thế nào cho tốt?”

“Ta giả đến mới được vài năm, nhưng nghe qua vài thứ, nương cùng tướng công nói những lời này, trước kia, ta không hiểu, vì sao bọn họ luôn tới cửa đòi này đòi nọ, mặc dù không nhiều lắm, cũng không đáng mấy đồng tiền, vì sao không trực tiếp cự tuyệt cho xong việc? Cho một lần còn có lần thứ hai, có lần hai còn có lần ba. Nhưng sau này, thấy bà cùng đại cô, đại nương, mặc kệ chúng ta từ chối bao nhiêu lần, người ta vẫn mở miệng như thường, ta còn thấy khó xử thay nương nữa. Đại cha cùng đại cô đều ích kỷ lạnh bạc, chỉ vì bản thân, ngay cả đại nương cũng vậy; cha cùng nhị cô thì yếu đuối thiện lương; tiểu cô ở giữa, không thể nói là tốt, nhưng không xấu.”

Tử Tình suy nghĩ, tuy rằng rừng lớn nào mà chả có nhiều loại chim, nhưng cả nhà năm người, có hẩn hai cực phẩm, xác suất quá lớn nhỉ.

Hai người đang nói, Vĩnh tùng cùng Thư Duệ từ bên ngoài chạy tiến vào, hai người chơi đến nỗi vụn gỗ dính đầy người, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Tử Tình đột nhiên nhớ tới, nên làm cho đứa nhỏ ít bộ xếp hình bằng đồ gỗ, luyện năng lực nhanh tay nhanh mắt, định trở về vẽ một bản, tự mình kiếm gỗ làm cho con, nên nói với Thư Duệ: “Duệ nhi ngoan, con đi tìm cái gỗ nhỏ, nhặt một ít khối gỗ, nương về nhà làm đồ chơi cho con.”

Thư Duệ nghe vậy, kéo Vĩnh tùng chạy ra ngoài, Tiểu Thanh vội theo.

Chờ bọn nhỏ chơi chán, trở về, Tăng Thụy Tường cũng vào cửa, Tử Tình ở lại ăn cơm.

“Cha à, nương không ở nhà, không bằng Đoàn Ngộ qua chỗ ta đi?” Tử Tình hỏi.

“Đến lúc đó hẵng nói, nếu a công người không đến chỗ đại cha người, ta còn phải đón về nhà, sẽ không phiền toái con.” Tăng Thụy Tường nói, thật ra, hẩn cũng không muốn đón Điền thị, từ lúc trở mặt với Tăng Thụy Khánh, Điền thị luôn luôn hằm hằm với hẩn.

Nhưng, đã là con, Tăng Thụy Tường không thể đoạn tuyệt với Điền thị, Tăng Thụy Tường không thể để hai lão nhân tự mình ăn tết Đoàn ngọ, thứ nhất, nếu truyền ra ngoài, thanh danh sẽ ảnh hưởng, thứ hai: Tăng Thụy Tường khác Tăng Thụy Khánh, hẩn không ích kỷ lạnh bạc như bọn họ.

Tử Tình nghe vậy, đành phải từ bỏ, cơm chiều xong, lại cùng Tăng Thụy Tường nói chuyện, đang chuẩn bị về nhà, Lâm Khang Bình đột nhiên vào cửa, hẩn từ Hoa liên chạy về, gặp được Thẩm thị bọn họ.

“Cha, nương bảo ta nói cho người một tiếng, bọn họ đều khỏe, bà ngoại cũng khỏe, nhưng chừng tháng năm mới trở lại. Nói là nếu phụ thân nguyện ý thì cũng đi hoa liên ăn tết Đoàn Ngộ. Ý Đại ca là không bằng cả nhà đều đi cho náo nhiệt.” Lâm Khang Bình nói.

“Đi hoa liên ăn Đoàn Ngộ, ta thật đúng là không nghĩ tới, ta nghĩ lại đã.” Tăng Thụy Tường vẫn có chút băn khoăn về chuyện lão gia tử.

Tử Tình để Tăng Thụy Tường suy nghĩ, cùng Lâm Khang Bình về nhà.

Ngày kế, Lâm An đem ít giao bạch, nói là để Tử Tình ném thử trước tiên, nếu ngon thì Đoàn Ngộ có thể bán giá tốt.

Tử Tình không ngờ giao bạch lớn nhanh như vậy, nhớ lần đó đi thăm, chỉ to hơn mạ một chút, Đoan Ngo một quý, Trung thu một quý, cứ trúng dịp lễ tết, bán được giá cao.

Giữa trưa, ăn cháo giao bạch, Tử Tình chưa từng ăn qua chén giao bạch thơm ngát như vậy, ngay cả Thư Duệ cũng ăn hơn một chén, hò hét: “Nương, Duệ nhi thích cái này.”

“Đừng nhìn đứa nhỏ nhỏ nhé, biết cái gì ăn ngon kìa. Tiểu thiếu gia của chúng ta kén ăn đấy.” Tiểu Thanh cười nói.

Đang nói giỡn, tam đường thăm của Tử Tình đến, Tử Văn thi rớt phũ, còn định sang năm thử lại một lần.

“Người nói xem, đứa nhỏ năm nay cũng mười bảy, nên đính hôn rồi nhỉ? Ta vừa nói, nó liền tranh luận, nói không đậu tú tài thì không thành thân, tức giận đến mức tam thúc người cầm chỗ ném về phía nó, ta cũng nói, đọc sách đi, nhưng không thể chậm trễ việc thành thân, chậm trễ việc ta ôm cháu trai, phía dưới còn có bốn đệ đệ muội muội chờ hân nữa, không thể để bọn họ chậm trễ, thế này mới thuyết phục được nó.” Tam thăm thở dài.

Tử Tình đoán ra ý của nàng, chẳng lẽ nhìn trúng muội muội Bảo Phượng? Cho nên chạy đến đây kể.

“Vậy tam thăm nhìn trúng ai rồi?”

“Nói thật, ta đã nhìn vài người, xem đến xem đi, ai cũng không bằng muội của Bảo Phượng, ta tới tìm người thương lượng, người cảm thấy vi nương của nàng thế nào?”

“Không tệ, tay chân chịu khó, lại sạch sẽ, có thể chịu khổ, nghe nói vừa làm xong việc chỗ ta, đã chạy nhanh về nhà cày cấy. Cũng là người có khả năng đấy chứ?”

“Tử Tình à, tam thăm xin người một việc, ngày nào đó người mời Kim phượng đến, ta phái Tử Văn đi lại, để hân liếc mắt một cái, hân nói không gặp thì không đồng ý, người nghĩ đi, ta cũng không thể gọi cô nương nhà người ta ra gặp mặt. Tam thăm đành phải tới tìm người, bây giờ mấy đứa nhỏ thật lắm chuyện, chứ hồi xưa chỉ cần cha mẹ nói là xong, lúc nào đến lượt bọn nó làm chủ đâu chứ?”

Tử Tình thật đúng là không thể cự tuyệt, nghĩ nghĩ, vẫn là đồng ý, mặc kệ thế nào, nàng vẫn không hy vọng tương lai hai người đều hối hận.

“Tam thăm, mặc kệ nhìn xong có nguyện ý hay không, nhưng ta hi vọng việc này chúng ta đừng lộ ra ngoài, kéo hồng thanh danh cô nương nhà người ta.”

“Điều này thì người yên tâm, để cho hân liếc mắt một cái, khẳng định không nói ra ngoài, chuyện thiếu đạo đức thì chúng ta không làm.”

Hai người hẹn thời gian, tam đường thăm vui tươi hơn hờ rời đi.

269. Chương 272: Hoa Liên Thành

Buổi chiều, Khang trang đã thu hoạch xong giao bạch, Tử Tình muốn đi theo nhìn xem một mẫu có sản lượng bao nhiêu, tiền lời bao nhiêu.

Làm Tử Tình cả kinh là dọc theo bờ nước đều trồng giao bạch, bây giờ đã mọc đầy khoảng trống chỗ cạn, loại này sinh sôi nảy nở cũng quá nhanh. Hơn nữa, Tử Tình biết loại giao bạch này chỉ cần trồng một năm, là có thể giống như rau hẹ và củ sen, về sau không cần đi trồng nữa, nó tự mọc lại.

Tử Tình mặt đỏ ửng, lúc trước còn tưởng giao bạch trồng giống lúa nước.

“Gia, đến lễ tết thì có thể bán được 7 văn 1 cân ở an châu, bán cho người môi giới thì cũng được 6 văn, chúng ta trực tiếp bán hay tìm người môi giới? Thu hoạch cũng được tầm năm sáu ngàn cân rồi.” Lâm An hỏi.

“Người xem rồi an bày đi, nếu rảnh thì người phái hai người đi bán lẻ.”

Tử Tình tính nhẩm, tổng cộng không đến 4 mẫu ruộng nước, cộng cả hồ nước, cũng 6 mẫu, có thể thu được năm ngàn cân là có ba mươi lượng bạc, 1 mẫu giao bạch có 5 lượng tiền lời, hai mùa mười lượng, thích hợp hơn việc trồng lúa nước, lúa nước hai mùa chỉ được một ngàn cân, trị giá 3 lượng bạc, hơn nữa còn trồng thêm một quý cải dầu, cũng chỉ có thể đạt tới bốn năm lượng bạc tiền lời.

Tử Tình kéo góc áo Lâm Khang Bình, hỏi: “Không phải người nói còn có một khối đất trũng sao? Chúng ta đi xem đi.”

Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình, đi qua mảnh ngô nhà mình, đến núi nhỏ gần đường chính, bên kia núi vẫn là một mảnh hoang vu, chỉ có mấy cây tùng thấp bé và cỏ tranh, đi xuống dưới nữa mà một mảnh đầm lầy, độ trũng cũng ngang ngang với mảnh ruộng nước kia, phía tây chính là một rừng trúc.

“Chỗ này thuộc thôn Hồ Gia, thôn hồ gia nhỏ, giống thôn Lĩnh Thượng, cho nên chỗ này không có người khai khẩn, nghe nói có người chết ở đây, sau này không ai dám đến. Cũng không rộng bằng Khang trang, người xem, dưới cỏ tranh đều là đá cục, nếu mua cũng khó mà thu dọn.” Lâm Khang Bình nói.

“Đầm lầy này dọn đúng là phiền phức, hay người cứ tìm vài đốc công, xem ai có biện pháp gì thu dọn không? Nếu được thì mua hết chỗ này luôn. Toàn bộ thôn trang có thể có bốn trăm mẫu ruộng cạn, hơn một trăm mẫu ruộng nước, một nửa trồng lúa duẩn một nửa trồng lúa nước, hơn nữa có thêm vài cái núi hoang, tầm một ngàn mẫu lớn nhỏ, toàn bộ thôn trang dùng rừng trúc cùng bụi gai làm dải phân cách, người thấy thế nào?”

“Vậy ý người là mua luôn cả rừng trúc này sao?”

“Mua xuống cũng có lợi mà, chúng ta có một thôn trang lớn như vậy. Bình thường muốn dùng gây trúc đan thành gì đó cũng tiện, rừng trúc cũng có thể nuôi gà, đầm lầy này chuẩn bị xong, vừa trồng lúa duẩn vừa nuôi vịt nuôi ngan.”

“Vậy cũng được, nhưng mua xong chỗ này, chúng ta cần phải tu chỉnh vài năm mới có tiền lời. Rất mất công. Về sau, địa phương khác có ruộng nước thì trực tiếp mua xuống rồi cho thuê, đỡ mệt. Có một thôn trang đã quá bận rộn rồi.”

Hai người trở về nhà, Tử Tình nhớ tới chuyện tặng ít giao bạch về nhà mẹ đẻ, vừa vặn hỏi Tăng Thụy Tường có đi Hoa Liên hay không.

“Nhị tẩu người không đi được, Thư Ngạn nhà người cũng nhỏ, mới nửa tuổi, thôi thì ta ở nhà vậy.” Tăng Thụy Tường nói.

“Cha, cha cứ yên tâm, ta cùng tướng công ở nhà, a công thì chúng ta sẽ chăm sóc, cam đoan người ngoài không nói gì. Cha dẫn muội muội theo đi.” Trần thị nói.

“Đúng vậy, cha, các người yên tâm đi, nếu Vĩnh Tùng không nhỏ thì chúng con chắc chắn sẽ đi theo.” Tử Lộc khuyên nhủ.

Tăng Thụy Tường chắc chắn là rất muốn đi thăm nhà quan của Tử Phúc, cũng muốn xem mấy tháng nay Tử Phúc làm thế nào. Cho nên vẫn đáp ứng. Mọi người thương lượng mừng ba tháng năm sẽ đi, đón Tử Thọ về trước.

Tử Tình về nhà, an bày xong mọi chuyện trong nhà, lại dặn Tôn bà tử ngày mai dẫn nữ nhi đến một chuyến, xem hầu bao mà nàng ta làm, vừa sai người đi thông báo Tử Văn một tiếng.

Tử Văn thấy Kim phượng, không chút do dự đã đồng ý việc hôn nhân này, chuyện còn lại thì Tử Tình không thể quan tâm, Tử Tình không ngờ ngẫu nhiên kết bạn với tiểu phụ nhân Bảo Phượng thiện lương này, còn có thể làm ra một mối nhân duyên tốt.

Tử Tình xuất môn, thêm hai hài tử, chắc chắn phải dẫn nha hoàn theo, Tiểu Thanh thông minh nhưng không đủ ổn trọng, Tiểu Lam ôn trọng nhưng chuyện trong nhà cần nàng, Tử Tình kêu hai người đến, nói: “Lần này xuất môn, vẫn để Tiểu Lam giữ nhà, Tiểu Thanh theo ta ra ngoài, nhớ kỹ, có người ngoài thì ít nói, đừng để người ta chê cười.”

Tiểu Thanh nghe xong, quyết miệng nói: “Nãi nãi, khi nào thì ta nhiều chuyện chứ?”

Tiểu Lam gõ đầu nàng một cái, nói: “Người không lăm chuyện khi nào hả? nhớ kỹ, đừng có mà gây chuyện cho chủ tử.”

“Không bằng người đi đi, ta giữ nhà, giữ nhà thì sao có việc gì sai được?” Tiểu Thanh không phục, trả lời.

“Người đừng nói nữa, nhà này, người thật đúng là quản lý không nổi đâu.” Tiểu Lam hé miệng cười.

Tiểu Thanh cười, muốn chọc léc Tiểu Lam, Tử Tình vẫy vẫy tay, hai người đi ra ngoài quây đi.

Đầu tháng ba, sáng sớm, Lâm Khang Bình dẫn cả nhà đi, Tử Tình chấp nhận lời của đề nghị Tiểu Lam, để Tiểu Lục đi theo, Tiểu Lục ồn trọng hơn Tiểu Phấn. Thư Duệ biết sẽ ra ngoài chơi, rất là hưng phấn, la hét muốn dẫn Vĩnh Tùng ca ca cùng đi, Tử Tình cũng không nhẫn tâm thấy hai mắt Vĩnh Tùng đắm lệt rưng rưng, vẻ mặt khẩn cầu nhìn mọi người, dứt khoát ôm bé lên xe.

Đến lúc này, một chiếc xe ngựa có vẻ hơi chật, cũng may một ngày là đến nơi nên vẫn chấp nhận được, hai vật nhỏ vén màn che, nhìn cảnh sắc bên ngoài, không ngừng lú lú, Tử Tình đỡ phải quan tâm.

Lúc đến Hoa Liên, mặt trời còn chưa khuất bóng t, Lâm Khang Bình trực tiếp dẫn mọi người vào hậu viện Hoa Liên huyện nha (huyện nha = nhà ở nha dịch)

Tử Tình lần đầu tiên tham quan phủ đệ nhà quan ở cổ đại, cũng là 3 gian phòng ở vây quanh nhau, gian thứ nhất, chắc là dùng để chiêu đãi khách lạ, sảnh đường lớn, hai bên có một ghế lớn cao tới eo, ở giữa có một cái sân, bên trong có một gốc cây thủy tiên đang mùa nở rộ, giữa phòng treo một bức tranh sơn thủy, bên cạnh là một bộ câu đối, “Rễ sâu chẳng sợ cành lay động, Cây thẳng đừng lo bóng chiều buông”, đi ra phía sau, chính là nội viện thứ hai, một sảnh có 6 gian, sương phòng trái phải hai bên, Lưu thị nói là phòng khách, gian thứ ba mới là nơi Lưu thị ở, đằng sau còn có một nho nhỏ hoa viên.

“Thế nào? Có bằng nhà muội muội không?” Lưu thị cười nói.

“Đại tẩu, đây là nhà quan đó, đúng không nhỏ.” Tử Tình trả lời.

“Chúng ta cũng được nhờ, có thể ở trong nhà của huyện thái gia, đây là điều trước kia không dám tưởng tượng nữa.” Hà thị nói.

Lúc này, Tử Phúc chạy lại, còn mặc một bộ áo màu lam, ủng đen, tăng thêm sự uy nghiêm, khó trách người ta thường nói người dựa vào ăn mặc. Tử Phúc thấy Tăng Thụy Tường, chào hỏi xong, sau đó nói với Tử Tình: “Muội muội đến cũng không báo trước một tiếng, đúng dịp bên này ngày mai bắt đầu mở hội thuyền rồng, hội diễn ra ba ngày, ta đã đặt chỗ sẵn rồi, dẫn các người đi chơi một ngày.”

Tử Tình nghe xong, có vài phần vui vẻ, nói: “Từ bé đến giờ, số lần đi xa đếm được trên đầu ngón tay, ngay cả hội thuyền rồng ở an châu cũng chưa xem, lúc này phải chơi hai ngày mới đã.”

Lâm Khang Bình nghe xong, xin lỗi nhìn Tử Tình, Tử Tình kéo tay hắn, cười cười.

Tử Phúc thay bộ quần áo thường: “Đêm nay ăn cơm tại nhà, ném thử đầu bếp nhà chúng ta làm món đặc sản của Hoa Liên, ăn xong mọi người đi nghỉ sớm, sáng sớm ngày mai, các người đi Xương châu đạo, đến Đoan Ngộ ta sẽ dẫn mọi người đi đến chỗ thuyền rồng.”

“Nói đến chuyện đạo Xương châu, ta còn nhớ rõ năm kia cùng đại ca đi thi ở Xương châu mua vài đồ, đại ca luôn nói ta mua đồ không biết tiếc tiền, tiêu tiền kinh khủng, không biết đại tẩu ở kinh thành mua đồ có làm ca ca bị dọa không?” Tử Tình nhớ chuyện cũ như mới xảy ra hôm qua, mấy tảng ngọc thạch, thay đổi vận mệnh của Lâm Khang Bình, cũng bởi vậy mà thay đổi vận mệnh của mình.

“Ta mua đồ đâu dẫn đại ca người theo, hắn cũng không biết ta mua bao nhiêu, ta không nói cho hắn.” Lưu thị cười nói.

“Đại tẩu, ngày mai tẩu có thể đi không?”

“Tuy rằng đi không bao lâu, nhưng ta vẫn ở nhà đi, nơi đó người đến người đi, lỡ có chuyện gì thì nguy to, về sau có dịp khác sẽ đi.” Lưu thị nói.

Đồ ăn của Hoa Liên cho Tử Tình một cảm nhận lớn đó là cay, cay hơn những món ăn cay mà chỗ Tử Tình hay ăn, huyết vịt, ngan xào, ba chén gà, nói thật, tay nghề vẫn kém Vương bà tử một chút.

Ngày kế, sáng sớm, mọi người ăn xong, Lâm Khang Bình đánh xe đi xươg châu, Tiểu Thanh cùng Tiểu Lục ở nhà trông bọn nhỏ, Tử Tình không mua gì ỉnh, trong nhà có không ít vải vóc cùng trang sức, Tử Tình cũng không có dịp để mang. Nhưng bên kang trang hàng năm phải mua không ít vải vóc, Tử Tình muốn xem giá vải dẹt quá hạn có rẻ giống lần trước không, cho nên, cũng đi theo Thẩm thị vào cửa hàng vải, Thẩm thị dẫn Tử Thọ theo, chủ yếu là chọn lựa chút tơ lụa thích hợp dùng để thành thân.

Chọn xong vải, mấy người lại vào cửa hàng vàng bạc, “Tiểu Tam người xem, người sắp thành thân rồi, miệng cười không ngậm lại được kìa.” Lâm Khang Bình thấy vẻ mặt của Tử Thọ, chắc là nhớ tới cảnh năm đó của mình, trêu ghẹo một câu.

“Tỷ phu, ai cũng có thể chê cười ta, chỉ có người là không được, người không nghĩ lại đi, chẳng phải suốt ngày người đều đến nhà chúng ta à?” Tử Thọ nhìn Lâm Khang Bình, trợn trừng mắt.

“Tỷ phu, tam ca nói không sai, người còn suốt ngày dõ ta đi chỗ khác, cho các người không gian riêng. Đúng rồi, tỷ phu, người con nợ ta một đôi bướm bướm đó.” Tử Vũ quệt miệng bồi thêm một câu.

“Còn có việc này à, sao ta không nhớ rõ? Mua, mua ngay bây giờ đây, Vũ nhi của chúng ta đã mở miệng, tỷ phu chắc chắn mua.” Lâm Khang Bình đành phải nhìn về phía Tử Tình, không ngờ mình chỉ đùa một câu đã bị vạch nhiều chuyện.

Tử Tình nhin cười, chọn cho Hà thị mộ trâm cài in lá, cắm vào tóc bà, cẩn thận quan sát, cười nói: “Bà ngoại giống bà địa chủ ghê luôn.”

“Cũng đúng, ta chính là bà ngoại của nhà địa chủ mà.” Hà thị cười nói.

“Tỷ, tỷ phu chờ người đáp lời kìa.” Tử Vũ thấy Lâm Khang Bình nhìn về phía Tử Tình, lại lôi kéo tay Tử Tình, nói.

Đến cùng vẫn chọn cho Tử Vũ một đôi bướm bướm màu tím, Tử Vũ cầm nó lên đầu luôn.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đều lắc đầu cười.

Tử Tình nghĩ nghĩ, vẫn là mua bộ đồ trang sức bằng mã não, chuẩn bị đến lúc đó tặng nữ hài nhà Dương gia làm lễ gặp mặt.

270. Chương 273: Ba Lần Gặp Gỡ

Buổi chiều trở lại Hoa Liên, vừa nghỉ ngơi một chút, Tử Phúc về nói: “Hôm nay chúng ta đi ra ngoài ăn một chút, ta đã đặt chỗ rồi, coi như mở tiệc đón gió cho các người, thuận tiện cũng nhìn xem thị trấn Hoa Liên.”

Ngã tư đường thị trấn ở Cổ đại vẫn tương đối hẹp, không khác an châu thành là bao, chỉ có thể đủ hai chiếc xe ngựa cùng đi, con đường nam bắc hình chữ thập, cửa hàng đều tập trung cùng một chỗ, trời sắp tối, cho nên mọi người cũng không ngồi xe ngựa, Hà thị ngồi trong cỗ kiệu, còn những người khác trực tiếp đi bộ trên đường, cửa hiệu mặt tiền đều ở đóng cửa bằng tấm ván gỗ, cửa hàng nơi này có chút giống phố cổ mà Tử Tình đã từng thăm quan.

Tử Phúc dẫn mọi người vào một tửu lâu, lên nhĩ gian lầu hai, sát cửa sổ, Tử Phúc nói: “Sau khi ăn xong sẽ dẫn cả nhà dạo, trong thành có một cái tháp cổ, đi lên tầng thứ năm là có thể nhìn thấy mặt sông ngoài thành, có nhiều thuyền chài dốt đèn trên đó, cũng là nơi mà ngày mai ta muốn dẫn mọi người đi nhìn hội thuyền rồng.”

“Phúc nhi, buổi tối đi tháp cổ có an toàn không?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Cha, yên tâm đi, nơi đó có trụ trì, có đèn đuốc. Cách đó không xa là một cái miếu nhỏ, lúc trước, nơi đó là một cái trấn nhỏ, sau này Hoa Liên trở thành huyện, mở rộng khu vực, nên miếu nhỏ này cũng thuộc đất

trong thành, tháp cổ cũng trở thành một cảnh quan của Hoa Liên, một ngọn đặng cao như vậy, có thuyền chèo để các văn nhân thích xem cảnh đèn trên sông và làm thơ.” Tử Phúc giải thích nói.

“Làm gì có nhiều Trương Kế như vậy?” Tử Tình cảm thán.

“Tỷ, Trương Kế là ai vậy?” Tử Vũ hỏi.

“Trương kế chính là một người đọc sách nghèo túng, thi rớt, trên đường về quê, đi qua Hàn sơn tự ở Cô Tô, viết một bài thơ ‘phong kiều dạ bạc’ mà lưu danh trong sử sách, nếu hắn không thi rớt, chỉ sợ không có người biết đến tính danh của hắn, dù sao mỗi triều đại có mấy đại tiến sĩ cử nhân có thể để người sau kinh ngưỡng đâu?” Tử Tình thuận miệng giải thích vài câu.

Tăng Thụy Tường và Tử Phúc đều kinh ngạc nhìn về phía Tử Tình: “Ta chỉ biết là người thích xem sử sách, không ngờ người có hứng thú với thơ Đường. Giải thích rất sâu sắc, chỉ sợ còn hơn tiểu tam rất nhiều.”

“Cha, tiểu tam học để thi, rảnh rồi như ta được ư?” Tử Tình thầm nghĩ, may mà mình có xem tạp thư, sách giải trí, bằng không, đúng là không dễ lấy cớ, xem ra học văn cũng không thể tùy tiện khoe khoang.

Mọi người đi ra nhà gian, phòng cách vách cũng có năm sáu người đi ra, trong đó có một nam tử tuổi tác khá lớn, vừa thấy Tử Phúc, bước lên phía trước tiếp đón. “Hạ quan không biết đại nhân ngay tại cách vách, chậm trễ rồi, mấy vị đây là?”

“Hạ đại nhân không cần khách khí, đây là người nhà của ta, từ an châu tới thăm, một gia yến (bữa tiệc gia đình) nho nhỏ mà thôi.” Tử Phúc nói.

“Trùng hợp thật, nội tử (vợ) vừa vặn cũng mang theo khuyến tử (con trai) cùng tiểu nữ đến, cũng là đón gió cho bọn nhỏ.”

Tử Phúc giới thiệu với Tăng Thụy Tường: “Cha. Đây là Hạ huyện thừa, cũng là người an châu.”

Hạ huyện thừa nói với Tăng Thụy Tường: “Tăng huynh dạy con giỏi, Tăng đại nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Lập chí tạo phúc cho dân chúng, quả thật là niềm hạnh phúc cho dân chúng Hoa Liên. Tiểu đệ ngày mai làm ông chủ, coi như vì Tăng huynh đón gió tẩy trần, không biết ý Tăng huynh thế nào?”

Tử Tình nghe mấy câu khó đọc này, thật sự là buồn cười, lại không dám cười ra tiếng, chỉ có thể cúi đầu.

“Hạ đại nhân khách khí rồi, chúng ta đã lên kế hoạch cho ngày mai, gia phụ (phụ thân của ta) cũng ở có hai ngày, về sau có cơ hội thì nói sau.” Tử Phúc khéo léo từ chối.

Hai nhà từ biệt, Tử Phúc bảo Lưu thị mang theo bọn nhỏ đi về trước, Tử Phúc dẫn mọi người đến tháp cổ, đến miếu nhỏ vào ban đêm nên không thấy có cảnh gì đẹp, chỉ có thể nhìn ra tường thành, Tử Phúc cúng một hai lượng bạc vụn. Mượn cái đèn lồng của tiểu hòa thượng, dẫn mọi người đi ra sau viện, không đến hai bước, đã thấy một cái tháp cổ đứng sừng sững ở trước mắt, chắc là còn có người khác tới tham quan, xuyên qua cửa sổ thì có thể thấy đèn đuốc trong tháp.

Tử Phúc dẫn người nhà đi lên, Tử Tình đỡ Hà thị, Tử Vũ đỡ Thẩm thị, thang càng đi càng hẹp, đến tầng thứ năm đã ngăn lại. Tầng năm vốn có hai vị nam tử, thấy người đến nên tự động đi xuống.

Mọi người chen chúc trước cửa sổ, nhìn đèn trên thuyền chài xa xa. Đèn đuốc này kém rất nhiều so với cảnh đêm ở đô thị mà Tử Tình thấy, nhiều ngọn đèn trên thuyền chài giống như chấm lửa nhỏ di động trên sông, cũng có một cảnh sắc hàm súc, phẳng phất như một bức tranh nước song dập dềnh.

“Tỷ, người đọc bài thơ mà Trương kế viết đi.” Tử Vũ nói.

“Để tam ca của người đọc đi.” Tử Tình đẩy Tử Thọ, lỡ để người ngoài biết thì phiền.

Tử Thọ há mồm đọc, “Nguyệt lạc ô đề sương đầy trời, giang phong đèn trên thuyền chài đối sầu miên. Cô tô ngoài thành hàn sơn tự, nửa đêm tiếng chuông đến khách thuyền.”

(Quạ kêu, trăng lặn, sương rơi

Lửa chài, cây bãi, đối người nằm co

Con thuyền đậu bến Cô Tô

Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San)

“Tỷ, ta không hiểu lắm, không bằng người giải thích đi.” Tử Vũ nói.

“Tình nhi, người nói cho nàng biết.” Tăng Thụy Tường nói, Tử Vũ có ngộ tính cùng linh tính kém Tử Tình rất nhiều.

“Người nhìn đi, có phải ánh trăng đêm nay không lên cao, như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, có phải tiếng quạ đen kêu vào buổi tối cực kì sâu thẳm không, cây phong bên bờ sông, đèn thuyền chài làm bạn với mặt sông, đều giống với tác giả, khó có thể ngủ say, cũng làm nổi bật lên cảnh buồn bã khi tác giả thi rớt.” Tử Tình thấy không có người ngoài, thuận miệng giải thích vài câu.

“Đáng tiếc, không có tiếng chuông nửa đêm, vẫn kém ý thơ đó vài phần.” Có người từ phía sau tiếp lời.

Tử Tình nhìn lại, chính là Hạ đại nhân, đi cùng một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, chắc là con của hắn.

“Thật sự là trùng hợp, Tăng đại nhân, khuyến tử nói muốn đến xem đèn trên thuyền chài, ta đành phải cùng đi, nội tử bọn họ đều trở về nghỉ ngơi rồi.” Hạ huyện thừa nói.

“Đúng là trùng hợp, chúng ta đang định trở về, bà ngoại ta tuổi tác đã cao, dễ mệt mỏi, chúng ta sẽ không quấy rầy nhà húng của Hạ đại nhân cùng lệnh công tử.” Tử Phúc nói.

Mọi người trở lại huyện nha, Tăng Thụy Tường hỏi Tử Phúc nói: “Hạ đại nhân đó có quen người không?”

“Quen, vốn là người an châu, xuất thân là cử nhân, dùng bạc để tìm công việc, phần đầu hơn mười năm mới có ngày hôm nay, làm người coi như là được.” Tử Phúc nói.

Tử Tình thấy không có việc của mình, liền trở về phòng nghỉ tạm. Một đêm không nói chuyện.

Ngày kế, sáng sớm, Tử Phúc nói ngày Đoan Ngọ này, nha môn được nghỉ ngơi, mọi người ngồi trên hai chiếc xe ngựa, ra khỏi thành đi xem hội thuyền rồng.

Còn chưa tới bờ sông, đã nghe thấy chiêng trống ồn ào náo động, đây là nơi giao giữa sông Lâm giang và Trường Giang, mặt sông rộng lớn, hai bờ sông, một dãy thuyền rồng xếp san sát, chuẩn bị rẽ sóng, tất cả thanh niên trên thuyền đều mặc áo choàng ngắn có ống tay màu trắng, quần đen, trên đầu cột một cái khăn đỏ, đầu của mỗi thuyền rồng đều tô màu khác nhau, đại biểu cho các thôn trấn khác nhau. Hai bên bờ sông có rất nhiều người đến xem náo nhiệt, còn gia đình chú ý lễ nghi hơn thì thuê cái lều, Tử Phúc đã sớm đặt chỗ trước.

Không biết tình cờ hay cố ý, lều cách vách là Hạ gia, Tử Tình không thể không cảm thán, không đến một ngày mà gặp mặt những thế ba lần, đến cùng là duyên phận gì đây?

Hôm qua trời tối, Tử Tình không nhìn rõ Hạ phu nhân, hôm nay quan sát kĩ, tuổi tác xấp xỉ cùng Thẩm thị, màu da cũng kém không bao nhiêu, ngũ quan không tinh xảo bằng Thẩm thị, khóe mắt có vài nếp nhăn, khác biệt duy nhất là khí chất của đối phương, chắc là đắm mình trong phú quý lâu dài, thấy là biết người này tương đối thông minh tháo vát, tự nhiên không thể liệt chung một dạng người đến từ nông thôn như Thẩm thị.

Tử Tình nhìn lướt qua Hạ phu nhân, một bộ đồ lụa, đồ trang sức bằng vàng ròng, trong tay còn cầm một cây quạt tròn thêu hình cung nữ bên hoa quỳên, Thẩm thị mặc xiêm y màu tím nhạt cộng thêm váy màu đen, vì định ra ngoài thành xem náo nhiệt nên bọn Tử Tình không mặc quần áo thật tốt, may mà không mặc quần áo nông thôn, bằng không, vẻ mặt của Hạ phu nhân sẽ há hốc cho coi.

Hạ phu nhân thân thiện chào hỏi với Thẩm thị, còn lôi kéo tay Lưu thị, cười nói: “Chúng ta đúng là có duyên, ta vừa tới đây đã nghe nói Tăng đại nhân cũng là người an châu, muốn thân cận, vừa khéo lại gặp gỡ, đây đều là đứa nhỏ nhà ngươi à?”

“Hai nha đầu là con của ta, hai đứa trai một là cháu nội, một là cháu ngoại trai, còn nhà Hạ phu nhân thì sao?”

“Ba nữ oa ta sinh đều gả đi cả rồi, bây giờ chỉ còn lại có đứa con trai nhỏ nhất, hai ngày nữa nó sẽ thi viện thử, nên ta liền đi theo. A, mấy đứa nhỏ này thật dễ thương.” Hạ phu nhân xoay người sờ sờ bọn nhỏ, liếc mắt với nha hoàn bên người.

nha hoàn của Hạ phu nhân đi ra ngoài một chuyến, lập tức cầm vài cái hầu bao, Hạ phu nhân tặng ổi tiểu hài tử một cái, cho đến khi nhìn thấy Tử Vũ, nói: “Tiểu cô nương thật xinh xắn bộ.” Trực tiếp tháo vòng ngọc trên tay, Tử Vũ khéo léo từ chối là không được, nhìn về phía Tử Phúc.

Tử Phúc vội nói: “Hạ phu nhân khách khí rồi, lễ vật này quá quý trọng, xá muội tuổi còn nhỏ.”

“Người lớn tặng quà không được từ chối, nghe lời, cầm lấy đi.” Hạ phu nhân vỗ tay Tử Vũ.

Tử Phúc đành phải thấp giọng phân phó gã sai vặt một câu, gã sai vặt xoay người đi rồi.

Hạ phu nhân nhìn lướt qua cách ăn mặc của Hà thị, cười nói: “Đây là bà ngoại của Tăng đại nhân nhỉ, nhìn thật phúc hậu. Hôm nay xuất môn vội vàng, ngày khác có dịp lại đến cửa bái phỏng người.” Chắc là không có lễ vật thích hợp để tặng.

“Hạ phu nhân khách khí.” Hà thị nhàn nhạt đáp.

Cho đến khi nhìn Tử Tình, Tử Tình lần trước ở kinh thành gặp chuyện, cho nên đi ra ngoài đều mặc đơn giản, hướng chỉ lại là đến bờ sông xem thuyền rồng, người đến người đi, Tử Tình chỉ thay một bộ áo bông màu xanh lá, trên đầu chỉ có hai trâm bạc khắc hoa, còn không đáng giá bằng phục sức của Hà thị.

Hạ phu nhân thuận miệng hỏi một câu, cũng may lúc này thuyền rồng bắt đầu trận đấu, hai bên bờ sông đứng đầy quần chúng, chiêm trống thùng thùng, rung động màng tai và lòng người, có thuyền vượt lên, quần chúng trầm trồ khen ngợi, trong lều thật sự không thích hợp để tán gẫu.

Hạ phu nhân liền về lều của nàng, Tiểu Phấn gọi Tăng Thụy Tường trở về, hạ phu nhân vừa tới, bọn họ đều tự động ra cửa đứng.

Nửa canh giờ sau, gã sai vặt cầm trong tay một bộ văn phòng tứ bảo (giấy, bút, mực, nghiên mực), Tử Phúc tự mình đi qua tặng cho thiếu niên nhà Hạ gia.

271. Chương 274: Nhị Mao Ra Tù

Mấy người Tử Tình đến mừng sáu thì rời Hoa Liên, Thẩm thị cùng Hà thị Tử Vũ vẫn còn ở lại nơi đó đến cuối tháng.

Lâm Khang Bình về nhà, liền vội vàng mua mảnh hoang ở Hồ gia thôn, vội vàng tìm đốc công thương lượng cách xử lý đầm lầy thế nào, sau cùng, Triệu lão nhân mà Lâm Khang Bình đưa về nói, đầm lầy đều là nước bùn, không bằng đốt mảnh hoang trước, dọn dẹp sạch sẽ đá vụn, cày đất một lần, rồi đào nước bùn đắp lên, lại cày thêm một lần nữa.

Lão Triệu vốn phụ trách trồng hoa quế, bây giờ cây hoa quế non còn chưa mọc, thừa dịp rảnh rỗi, vì thế phụ trách khai hoang.

Cũng may Lâm Khang Bình biết việc này không thể sốt ruột làm cẩu thả, nên trồng một vòng bụi gai, đã thông với Khang trang, thành một vùng đất chung.

Trong rừng trúc đã nuôi gà, tất cả gà ở Khang trang đều chuyển qua đây, lại mua thêm nhiều gà con, có lão Chu tầm năm mươi tuổi chuyên môn phụ trách.

Nhưng, mấy ngày nay Tử Tình không qua thăm Khang trang, trời mỗi ngày một nóng, động đây xúu mồ hôi đã đầy người, đồ vừa dài vừa dày, cho nên, Tử Tình trừ chuyện về nhà mẹ đẻ, còn lại thì không xuất môn.

Vĩnh Tùng từ chuyến đi đến Hoa Liên, thân cận cùng Tử Tình rất nhiều, không có người trông thì có thể tự mình đi theo con đường nhỏ đến Tình viên tìm Thư Duệ chơi.

Từ sư phụ đã làm xong gia cụ cho Tử Thọ, bắt đầu làm thang trượt cho Tử Tình, hai hài tử cả ngày ngồi xồm ở phòng chơi, mong chờ nhìn đồ mà Tử Tình chuẩn bị cho bọn nó.

Hôm nay, Tử Tình đang cùng Trần thị nói chuyện lão gia tử cùng Điền thị, Đoan Ngọ, Tử Lộc có đến thăm lão gia tử cùng Điền thị.

“A công dễ gần hơn trước một chút, bà thì chả có gì thay đổi. Ta còn tưởng rằng bên đại cha sẽ tới cửa, ai ngờ một cái bóng cũng không thấy. Ta thì biết tính tình đại cha đại nương, nghe nói bọn họ tung tin đồn rằng ‘ta hiếu kính lão nhân không thiếu một văn, nhưng người ta chường mắt cái ăn của nhà ta, muốn đi theo lão nhị hưởng phúc, ta cũng không thể ngăn cản’, đúng mà cái loại tráo trở mà.”

“Đại cha không có việc làm. Một năm không có tiền thu, chỉ sợ tâm lý cũng bị đả kích, từ một nhân viên văn thư ở nha môn Châu phủ thành một gã nông dân, chắc là khó mà chấp nhận nổi.” Tử Tình nói, trong lòng vẫn có chút không tự nhiên, đương nhiên, chút không được tự nhiên này không đủ để Tử Tình tha thứ mọi lỗi lầm và ân oán với bọn họ.

“Điều này có thể trách người khác à. Nếu hấn trong sạch, không tham ô, sao có thể có ngày hôm nay? Cho nên, con người đừng nên làm chuyện gì sai lầm, nếu đã làm sai mà không biết sửa, sớm muộn gì cũng có một ngày bại lộ, người nhìn đại dương đi, hai mươi mấy năm không bị ai biết được, bây giờ nhà không ra nhà, còn có đại cha nữa, cũng là bí mật hai mươi năm. Người làm trời nhìn mà, nghe nói đại cha chủ động nói đoạn giao với chúng ta à?” Trần thị hỏi.

Tử Tình nghĩ, đúng là như vậy rồi, năm đó Tăng Thụy Khánh nhốt Tử Tình vào chuồng heo. Hại Tử Tình thật sự mất tính mạng, sau này, lại dùng biện pháp như vậy, hại chết Tử Hà.

Tử Tình đang định mở miệng, tam đường thẩm vào, vừa vào cửa liền cười nói: “Nghe nói người xuất môn. Nương người cũng không trở về cùng, chúng ta đã chọn ngày mười tám tháng năm đính hôn, hai nhà đã thương lượng xong, người nhất định phải tới đó. Đúng rồi, con của Bảo Phượng mấy ngày trước đây đã trăng tròn, người biết không?”

“Trời, tam thẩm không nhắc thì ta thật đúng là quên mất, ngay cả nàng sinh khi nào ta còn không biết, luôn định hỏi mà nhiều việc quá nên quên. Thật đúng là nguỵng nguỵng, tốt xấu gì người ta cũng kêu ta một tiếng tỷ tỷ.” Tử Tình vỗ tay.

Tử Tình vội gọi Tiểu Lam, chuẩn bị một phần lễ vật, người nông thôn tặng đồ đơn giản là trứng gà cùng vài bông, Tử Tình cũng không muốn quá mức phô trương, phân phó Tiểu Lam nhặt một trăm quả trứng gà, lại cầm một xấp vài bông màu trắng mới mua, làm quần áo cho đứa nhỏ.

“Thôi thì ta đi với người một chuyến đi.” Tam thẩm nói.

Trần thị nghe nói là tiểu phụ nhân trên bàn cơm ngày ấy, cũng nói: “Ta cũng có ấn tượng vô cùng tốt với nàng, chờ ta theo với, đúng dịp không có ai trò chuyện.”

Ba người đi qua, Tôn bà tử đang dọn dẹp trong phòng, nhìn thấy Tử Tình, vội xoa tay lên tạp dề cho sạch, cười nói: “Đông gia đến rồi, ta đang nhắc với Bảo nha đầu, cả nhà đều nhờ ơn của Đông gia.”

“Tỷ tỷ, trời nóng thế này mà người còn chạy tới thăm ta, đa tạ, ta cũng không ngờ có thể quen biết được tỷ tỷ, tỷ tỷ còn có thể thiết tình đối đãi ta như vậy.” Bảo Phượng ôm đứa nhỏ đi ra.

“Người đã gọi ta là tỷ tỷ, ta đến thăm người là chuyện bình thường mà.”

“Đúng rồi, Đông gia à, lúc ăn cơm ta nghe Lâm quản sự nói Đông gia mua mảnh đầm lầy ở hồ gia thôn, ta nghe nói, nước bùn nơi đó rất sâu, có thể khiến người khác chìm xuống, ngài nhớ cẩn thận đề phòng. Nguyên một mảnh đất lớn như vậy, nếu thu dọn xong sẽ rất có lợi, trồng trọt hay nuôi gì đó đều được, chỉ là tốn sức.”

“Không biết nơi đó ban đầu làm gì mà lại bỏ hoang thành như vậy?” Tử Tình thuận miệng hỏi một câu.

“Đông gia, nơi đó lúc trước mà một mảnh đập chứa nước, sau này, không quản lý, đập chứa nước tồn đọng nước bùn càng ngày càng nhiều, nên mới thành ra thế, ta nghe đương gia (chủ nhà = nam nhân = chồng) nhà ta nói qua, trước kia chỗ đó có nhiều cá, bây giờ thì không biết thế nào nữa, chỉ sợ đã hết rồi, mấy chục năm rồi mà. Đông gia, không bằng xử lý nước bùn xong lại biến nó thành đập chứa nước đi?”

“Đừng nói nữa, bây giờ xử lý nước bùn đã rất mất công, lại không có ai dám vào đó, lỡ chìm xuống thì không cứu nổi.” Tử Tình nói.

“Tỷ tỷ, cha bọn nhỏ nhà ta giỏi việc này lắm, không bằng để hắn đi qua giúp các người vài ngày, nghe hắn nói, lúc nhỏ hay đi lấy cỏ lau, đều dùng tấm gỗ đi qua đó, sẽ không bị chìm xuống.” Bảo Phượng có chút thẹn thùng nói.

“Quả đúng là như vậy, ngày mai để hắn đi qua tìm Lâm An, vẫn tính tiền công cho hắn.” Tử Tình nói, sao mình không nghĩ tới việc dùng tấm gỗ nhỉ, nguyên kí cực kì đơn giản. Tử Tình mắng mình ngu ngốc.

Tử Tình về nhà, nói cùng Lâm Khang Bình về việc này, Lâm Khang Bình nghe xong: “Hay là tìm thêm mấy người đi, tốt nhất là trước vụ hè có thể thu dọn xong, bằng không sẽ làm chậm trễ nhiều việc.”

“Tam thúc đã lớn tuổi, việc trong nhà cũng nhiều, chuyện bên phía cha mẹ ta còn làm không kịp. Không bằng, người nhìn đương gia nhà Bảo Phượng, nếu có thể dùng thì cho hắn làm, Bảo Phượng vừa sinh đứa nhỏ, ta thấy căn nhà kia cũng nên sửa chữa.”

Lâm Khang Bình nghe xong, tự mình đi.

Tháng năm, Thấm thị cuối cùng cũng từ Hoa Liên trở lại, Tử Tình chuẩn bị đồ ăn ở Tình viên, Thấm thị mới biết được chuyện Trần thị mang thai, một chuyến đến Hoa Liên, ai cũng quên nói chuyện này.

“Nương, ta cho rằng cha sẽ nói cho người, nên ta không lắm miệng.” Tử Tình vội nói.

“Ta là một nam nhân, sao lại nói ra chuyện này được?” Tăng Thụy Tường trừng mắt nhìn Tử Tình một cái.

“Được rồi được rồi, một đám các người đều viện lí do cả.” Thấm thị nói xong, kéo tay Trần thị: “Nhà Lão nhị à, không phải là nương bắt công, nếu ta biết người cũng có thai, chắc chắn sẽ không để người quản lí nhiều chuyện như vậy. Người đừng giận nương, nương thật sự không cố ý.”

“Nương, đừng nói nữa, ta cũng đâu có làm cái gì, trông coi nhà một chút, không phải là bổn phận của nàng dâu à?” Trần thị vội trả lời.

Thấm thị ra ngoài một chuyến, nên đến thăm lão gia tử cùng Điền thị, nghỉ ngơi, vẫn cùng Tử Tình cầm ít thứ đi thăm.

Vừa vào cổng học đường, đã thấy Tử Toàn, huy huy treo cây hái quả đào ăn, Điền thị giặt quần áo ở bên giếng nước, Tử Tình thấy vội hô: “Tử Toàn, huy huy, mau xuống, cẩn thận ngã.”

Quả đào lớn đã bán hết, chỉ còn vài trái chưa chín, hoặc là bị lẫn trong lá không phát hiện ra, cho nên Tử Toàn treo lên trên cây hái ăn.

“Tỷ, yên tâm đi. Ta treo cây rất giỏi, đã bao giờ ngã đâu là lo.” Tử Toàn đu người trên cây.

Tử Tình đi qua, giúp Điền thị phơi quần áo, lão gia tử đang ngồi ở nhà chính, Thấm thị buông đồ xuống, nói: “Cha, không bằng mượn một người đến đi, nương lớn tuổi rồi, mấy việc nặng nhọc này để người khác làm đi.”

Thấm thị thấy Điền thị lớn tuổi mà còn tự mình giặt quần áo nấu cơm, trong lòng cảm thấy thương cảm, từ lúc Điền thị có con dâu, việc này không làm bao giờ, lúc tuổi trẻ cũng không thích phụ dưỡng cha mẹ chồng, cho nên mới không được mẹ chồng yêu thương, già rồi còn phải tự mình làm việc.

Lão gia tử nghe xong, suy nghĩ một hồi, nói: “Theo ý người đi, ta thấy bà ấy làm cũng vất vả.”

lúc này Điền thị vừa vặn bụng cái chậu không vào nhà, nghe thấy lão gia tử cùng Thấm thị nói chuyện, ném chậu xuống, nói: “Nếu người thực sự có hiếu thì bảo Tử Phúc tìm cho lão đại một công việc đi, Tử Toàn còn nhỏ như vậy, sau này phải dùng tiền nhiều.”

“Nương, chuyện gì ra chuyện ấy, chuyện của đại ca, Tử Phúc giúp không được gì, đại ca ở nhà trồng trọt, sao mà nuôi không nổi Tử Toàn chứ? Năm đó một nữ nhân như ta còn nuôi nổi cả một gia đình nữa đó.” Thấm thị nghe Điền thị nói xong, trở về một câu.

Tử Tình cảm thấy kỳ quái, trước kia Điền thị đối xử với nhà Tăng Thụy Khánh, không thấy tốt lắm, trừ chuyện lần đó hợp tác đến nhà mình mượn bạc. Nhưng từ sau chuyện Yên Nhân Đạt bị phanh phui, rõ ràng

Điền thị thiên vị nhà đại phòng, chẳng lẽ nói là lúc đầu định dựa vào Xuân Ngọc, sau này cảm thấy nhân phẩm Yến Nhân Đạt không đáng tin cậy, lại dựa vào con trai cả? Tử Tình thật sự không hiểu, không phải còn có Thu Ngọc sao?

“Vậy không nói điều này, Nhị Mao về nhà, các người biết không?” Điền thị hỏi.

Tử Tình nhìn nhìn Thẩm thị, Thẩm thị cũng lắc đầu, chuyện nhà Xuân Ngọc, ai thèm đi hỏi chứ.

“Tử Tình à, Nhị Mao gãy chân, cũng làm không nổi việc nặng, coi như bà cầu xin người đi, người có cái thôn trang gì gì đó, không phải nuôi rất nhiều người ngoài ư, nghe nói đó là ăn xin nhặt được từ bên ngoài, nếu đã thiện tâm cứu giúp người ngoài thì người thiên tâm với nó đi, để hấn vào thôn trang của người nuôi gà nuôi vịt cũng được.” Điền thị hỏi Tử Tình.

272. Chương 275: Nghi Ngờ

Tử Tình đang muốn mở miệng cự tuyệt, lão gia tử đã nói trước: “Tử Tình, đừng nghe bà người.”

Lão gia tử nói xong lại nói với Điền thị: “Được rồi, đến bây giờ mà người còn không rõ à? Ít nhiều chuyện đi, bây giờ người có muốn thuê người không, nếu không phải người đã lớn tuổi thì ai thèm quan tâm đến người chứ?”

Điền thị nghe lão gia tử nói, cảm thấy mất mặt, trầm giọng: “Mướn người nào, nàng dâu nhà ai mà không hầu hạ lão nhân hả? Nếu có lòng thì tự mình đến đây hầu hạ.” Điền thị thấy mình không có tiếng nói gì trong chuyện tìm việc cho con cháu, dứt khoát làm khó dễ Thẩm thị.

“Bà, vậy thay phiên nhau mà làm đi, để đại nương đến trước, bọn họ là trưởng tử dâu cả đấy, lúc trước cũng nói rồi, bọn họ chiếm lão phòng, sẽ phụng dưỡng lão nhân. Bà không quên chứ?” Tử Tình cười, nhìn về phía Điền thị.

“Tử Tình, dẫn nương người về nhà đi, bà người muốn tự mình làm việc, các người đừng quan tâm.” Lão gia tử nói.

“Ta cũng không nói ta muốn tự mình làm, ngay cả thùng nước ta còn bê không nổi, còn phải chờ lão nhị đến giúp.” Điền thị than thở một câu.

Thẩm thị cùng Tử Tình thấy vậy, cáo từ, thật sự là không cách nào nói lí lẽ với bà.

“Nương, bà vẫn như vậy, còn muốn chúng ta quan tâm đến Nhị Mao, đúng là buồn cười, tay chân không sạch sẽ như vậy, ai dám dùng?” Tử Tình còn nhớ rõ lúc còn nhỏ, hấn vừa tới, cả nhà mình đều vội vàng khóa cửa.

“Bà người luôn vậy mà, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không thể không quan tâm tới hai nhà đó, trong lòng cũng không có người khác.”

“Nương, người nói sai rồi, trừ nhà chúng ta, người khác đều ở trong lòng bà. Đúng rồi, nương, ta thấy nên mua một bà tử, thuận tiện đem rau xanh mỗi ngày mang qua, đừng cho bà ngân lượng, cho cũng không biết tiết kiệm cho ai nữa. Ta sẽ phân phó tiểu tử, một ngày với sức ăn của hai người mà làm, cũng đừng nghĩ chuyện nuôi người này người nọ, tưởng chúng ta dễ bắt nạt lắm hả?” Tử Tình lúc đầu cũng định thuê người trong thôn. Nhưng nếu truyền ra ngoài, nhà mình mỗi ngày chỉ làm cơm canh cho hai vị lão nhân, người không biết thì sẽ đồn đãi thế nào.

“Đó cũng là một cách, ta cũng nể mặt cha người, tốt xấu gì họ cũng sinh và nuôi hấn một lúc. Cứ vậy đi, cũng không thể mặc kệ bọn họ. Về phần người khác thì đừng hòng.” Thẩm thị nói.

Không đến hai ngày, Lâm Khang Bình mua một bà tử từ trong an châu. Đưa đến học đường, mỗi ngày đến chỗ Thẩm thị lấy nguyên liệu nấu ăn một ngày, Điền thị cũng coi như sống cuộc sống có người hầu hạ,

Thẩm thị cũng bết lo, bằng không, lỡ chu thị cùng nàng thực sự phải tự mình đi hầu hạ Điền thị, Thẩm thị chắc chắn là làm không được. Trong lòng vẫn có oán giận mà.

Dàn xếp xong chỗ lão gia tử, lại đến dịp trồng cây vụ hè, Tử Thọ cùng Tử Hỉ lần lượt về nhà. Thẩm thị hỏi ý kiến Tử Thọ, ngày thành thân chọn vào mùa thu thì tương đối thích hợp, bằng không, hàng năm đều phải chờ đến tháng chạp, chọn đến chọn đi thì cưới sớm hơn vài ngày cũng chả khác gì nhau.

Thẩm thị mời bà mối đi Dương gia, hai nhà chọn ngày mười tám tháng tám, hoặc mười sáu tháng chín, hoặc tháng mười, Tử Thọ chọn mười tám tháng tám, chủ yếu là Tử Thọ muốn nhanh chóng cưới nữ hài Dương gia về nhà.

“Tam ca. Sao người lại giống tỷ phu vậy, tam tẩu đó bỏ bùa mê gì mà chưa gặp vài lần người đã thế?” Tử Hỉ hỏi.

“Người biết cái gì, nàng gầy như vậy, nhìn là biết ở nhà mẹ đẻ ăn không ngon không no, lại làm nhiều, cưới về sớm để thoải mái.” Tử Thọ nói.

“Không ngờ người là vì giải cứu nàng mới cưới nàng. Người nói phải không đó, cô nương nhà ai mà chẳng hưởng phúc ở nhà mẹ đẻ, chịu khổ ở nhà chồng? Người nói ra, người khác nghe xong, còn nghĩ rằng người nói mê đấy.” Tử Tình nói, bỗng nhiên lại chuyển sang nói với Thẩm thị: “Nương, không bằng lúc nàng dâu mới đến, nương cũng lập quy củ, để tam đệ muội hầu hạ.”

Tử Tình vừa nói xong, Tử Thọ hai tay làm bộ muốn bóp cổ Tử Tình cổ: “Tỷ, người ra chủ ý gì vậy, nàng nhát gan như thế, người đừng làm nàng sợ hãi.”

“Nương, người xem, tiểu tam còn chưa có cưới vợ, trong mắt đã không có người tỷ như ta, ta phải tiếp đón nàng cho tốt mới được, không phải nói đại cô tỷ (chị chồng) cũng là một nửa mẹ chồng à, tiểu tam, người bắt nạt ta đi, chờ đến lúc người đi châu học, xem ta bắt nạt nàng thế nào?” Tử Tình cười, trốn tránh Tử Thọ.

Tử Hỉ vội đi lên giải cứu Tử Tình, khinh bỉ nói: “Tam ca, người không đúng rồi, ta mà cưới vợ, sẽ để tỷ tùy tiện sai bảo, tỷ là người không phân rõ phải trái như vậy sao? Người quan tâm quá sẽ bị loạn.”

“Vô nghĩa, ta có thể không biết à? Ta chỉ là thấy tỷ phu không ở đây, nên giỡn với tỷ vậy thôi.” Tử Thọ nói.

“Người xem các người kia, một đứa đã là nương của hai hài tử, một đứa cũng sắp kết hôn, lại làm như con nít ấy.” Thẩm thị lắc đầu.

Ngày chọn xong, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường bàn bạc, vẫn tặng một trăm lượng bạc để đối phương làm đồ cưới, sính lễ bên này chuẩn bị gần đầy đủ, trong tay Tử Thọ cũng có chút ngân lượng, số ruộng đất thì hẳn đã được sang tên từ lúc đậu đậu tú tài, sau này tiền thuê ruộng đất, Thẩm thị đều giao cho hắn quản lý.

Lúc này, phòng chơi nhà Tử Tình cũng coi như hoàn thành, phòng sơn màu xanh da trời, thang trượt là màu đỏ, sàn gỗ, bày một đồng xếp hình bằng gỗ với màu sắc rực rỡ, cờ vua, cờ nhảy..., bát bát giường cũng là màu đỏ thẫm, Thư Duệ cùng Vĩnh Tùng thấy vậy, đều đâm đầu vào, ngay cả Tử Hỉ đến tham quan, đều không chịu ra ngoài, thử chơi trên bát bát giường vài cái.

“Tỷ, làm sao người nghĩ ra được mấy thứ này vậy? Chơi đã thật, lúc ta nhỏ sao không làm cho ta một cái, cả ngày chỉ biết để ta đọc sách, nếu không cũng là đất trồng rau, giúp người nhặt trứng gà, cũng chưa dạy ta mấy trò chơi này.” Tử Hỉ oán giận.

Lâm Khang Bình cho hắn một đũa: “Người đừng không biết đủ là gì, nếu không có tỷ người, có người ngày hôm nay à?”

Lâm Khang Bình cũng từng hỏi Tử Tình, làm sao nghĩ ra mấy thứ này, lúc hỏi, nội tâm Lâm Khang Bình cũng rất nghi ngờ, hẳn chưa quên chuyện ngày ấy, hẳn nghe thấy Tử Tình nói với Trần thị, Tử Tình đem mọi chuyện đổ lên người hắn.

Tử Tình đều lấy cơ xem trên tạp thư, nhưng không lừa nổi Lâm Khang Bình, từ nhỏ trí tuệ Tử Tình biểu hiện ra ngoài khiến cho Lâm Khang Bình ngạc nhiên, hơn nữa, sống lâu cùng Tử Tình, lòng Lâm Khang Bình nghi ngờ càng nhiều.

Không nói về chuyện Tử Tình xử lý lưu loát nhanh chóng việc nhà, không giống nữ oa ở nông thôn không nói đến chuyện sách cổ, thơ Đường, Tử Tình cũng có thể biết một hai, nhưng Tử Tình chưa đến học đường học bao giờ, mấy thứ này có thể sử dụng trí tuệ để giải thích. Lâm Khang Bình mang về vật phẩm mới từ nước ngoài, Tử Tình lại biết gần hết, điều này không thể không khiến Lâm Khang Bình nghi ngờ. Mỗi lần hỏi, Tử Tình đều lấy cớ gì đó, hơn nữa, Lâm Khang Bình còn cảm giác được, Tử Tình đang che giấu tài học của bản thân, làm Lâm Khang Bình có vài phần bất an. Giống như mình đang sinh hoạt giữa không trung, Tử Tình chính là một hình ảnh bay bổng, không chân thực.

Tử Tình tự nhiên không ý thức được điều này, hoặc là nói, trong tiềm thức, nàng rất tín nhiệm Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình biểu hiện tình yêu và sự bảo vệ nàng, làm Tử Tình toàn tâm toàn ý đáp lại tình cảm của mình với hắn.

Lâm Khang Bình muốn biết chân tướng, nhưng hắn lại không đành lòng ép Tử Tình, hắn có thể cảm giác được Tử Tình thật tâm với hắn, hắn không đồng ý Tử Tình sinh hoạt cùng hắn lại có chút khó xử cùng ủy khuất. Mà Lâm Khang Bình cũng bất an, nên đối xử tốt với Tử Tình gấp mười, nhất có lúc rảnh, liền dính bên người Tử Tình, ôm thân thể ấm áp của Tử Tình, bất an trong lòng mới có thể dịu đi một chút.

Tử Tình còn chưa có phát hiện, đến một ngày, ngủ trưa tỉnh lại sớm hơn bình thường, muốn nhìn hai hài tử một chút, nghe thấy Tiểu Thanh cùng Tiểu Lam nói nhỏ ở ngoài cửa sổ.

“Sao người lại ra đây, hai thiếu gia ngủ an ổn không?” Tiểu Lam hỏi.

“Ừ, hình như gia đã trở lại, trời nóng thế này mà gia còn đến Khang trang nữa à? Cơm cũng chưa trở về ăn nữa.” Tiểu Thanh hỏi.

“Không có, đi thư phòng đó. Nghe Lâm An nói, cây trồng vụ hè ở Khang trang, mọi người đều bận gặt lúa, gia đương nhiên cũng bận, mới từ đó trở về, thấy chủ tử còn ngủ, lại vội vàng đến thư phòng xử lý sự tình.” Tiểu Lam nói.

“Hôm nay nóng thế này, gia không thể bị cảm nắng được, phân phó tiểu tử đưa bát canh giải nhiệt đi, trang lí có thể có cái gì ăn ngon được chứ. Gia cũng thật là.”

“Gia muốn làm xong sớm để có thời gian rảnh, không thấy gần đây gia đều ra ngoài tuần tra vào buổi sáng, giữa trưa bớt chút thời gian xử lý sự tình, buổi chiều thì đều ở cùng nãi nãi và đứa nhỏ.” Tiểu Lam còn nói thêm.

“Đúng vậy, mấy ngày nay gia bị sao thế nhỉ? Còn dính lấy nãi nãi hơn trước kia nữa, vừa vào cửa mà không nhìn thấy nãi nãi, liền hỏi nãi nãi làm cái gì, có vui không, ngay cả hai thiếu gia cũng không được quan tâm bằng nãi nãi.” Tiểu Thanh nói.

“Cũng đúng, gia hận không thể vừa vào cửa đã ôm nãi nãi không buông tay, lúc nãi nãi ngủ trưa hoặc về nhà mẹ đẻ thì gia mới làm việc, thấy nãi nãi ngủ thì sai ta ở đây canh chừng, nãi nãi tỉnh thì nói cho hắn.” Tiểu Lam thở dài.

“Người than thở cái gì? Tâm sự của người, nãi nãi chắc chắn biết, nãi nãi đều có an bày, không nghe nãi nãi nói à, để Lâm An hai mươi tuổi mới đón dâu đó, không phải đang chờ người lớn lên à, chúng ta mới mười lăm tuổi, cũng phải giúp đỡ nãi nãi vài năm.”

Hai người đang nói, Lâm Khang Bình đi đến, hỏi: “Nãi nãi còn chưa tỉnh sao?”

Tử Tình ở trên giường nghe vậy, tâm ý của Lâm Khang Bình đối với Tử Tình, không chỉ có người ở Tình viên thấy được sự biến hóa, ngay cả Thẩm thị cùng Trần thị cũng đã nhìn ra, không ít lần trêu ghẹo Tử Tình, Tử Tình nhớ tới mấy ngày nay, Lâm Khang Bình biểu hiện quá ngọt ngào.

“Nghĩ cái gì vậy?” Lâm Khang Bình xóc màn lên, thấy mắt Tử Tình nhấp nhem, một bộ lười nhác, không khỏi lại gần.

“Đang suy nghĩ hạnh phúc là gì?”

“Nghĩ ra được chưa?”

“Nghĩ ra được rồi, hạnh phúc chính là bên ngoài mặt trời chói chang mà mình có thể nằm ở trong phòng mát lạnh, hạnh phúc chính là bên ngoài gió mưa bão bùng, trời lạnh tê tái, mình có thể ngồi ở trên một cái giường ấm áp, đương nhiên, còn có trượng phu yêu thương mình nữa.” Tử Tình nói.

“Người đang nhắc nhở vi phu, chúng ta còn thiếu nhiều thứ, vi phu còn phải tiếp tục nỗ lực.” Lâm Khang Bình nói xong buông màn xuống.

273. Chương 276: Con Ba Ba

Khang trang trồng xong cây trồng vụ hè, Lâm Khang Bình nói, ruộng nước ở đất trũng một mẫu có sản lượng hai thạch hai đấu (1 thạch 10 đấu, 1 đấu = 10 kg) cũng tầm bốn trăm cân, sản lượng cũng tốt, bởi vì ruộng nước thượng đẳng cũng được có năm trăm cân, mà đây mới là năm thứ nhất, xem ra nước bùn cùng phân xanh có hiệu quả, so với mảnh hoang Khang trang lần đầu tiên sản xuất thì cao hơn.

Cứ như vậy, Khang trang cùng tình viên đủ gạo và lương thực, tám mươi mẫu ruộng nước, hai mùa có thể được sáu vạn cân thóc, Tử Tình bảo Lâm An xay thành gạo, cám thì để giành nuôi heo, ăn không hết gạo thì có thể nấu cháo đem đi bán, vừa vặn làm thêm mì sợi, bán xong mì sợi lại bán cháo. Khang trang có nguyên tắc là tự cấp tự túc, chào hàng của mình ra bên ngoài.

Nói đến điều này, Tử Tình về sau mới phát hiện cháo có xuất hiện lâu đời, không biết bắt đầu từ triều đại nào. Nói thật, Tử Tình cảm thấy cháo ngon hơn mì sợi, có thể là do vật lấy hiếm làm quý, có nên dân bản xứ có thói quen nhà mình ăn cháo, nhưng trong nhà có khách đến, nhất là tháng giêng, giữa trưa đều sẽ làm một chén mì sợi đãi khách.

Cho nên, bạn bè thân thích qua lại đều dùng mì sợi mà không dùng cháo.

Tử Tình nghĩ, nếu nước bùn ở đầm lầy thu dọn xong, dùng để cải tạo đất, sản lượng chắc chắn không kém lắm. Cổ đại, sức lao động thấp kém, ruộng đất nhà mình còn không làm xong, làm gì có sức mà khai phá mảnh hoang, đó là lí do vì sao Tử Tình có thể mua liên tiếp được mảnh hoang, người nghèo thì bận bịu, địa chủ thì chường mắt thu dọn đất hoang, nên Tử Tình nhặt được tiện nghi lớn.

Nói đến đầm lầy, Tử Tình nghe nói đầm lầy còn chưa bắt đầu xử lí lúc mới mua, xem ra phải đợi đến lúc lúa mùa cấy mạ xong, năm sáu chục mẫu đầm lầy, xử lí nước bùn, tốn không ít nhân công, Tử Tình vẫn tương đối chờ mong, có phải thật sự có bảo bối gì không? Đập chứa nước mấy chục năm. Cá tôm đều đi đâu rồi?

Mùa hè nhanh chóng qua mau, chuyện Khang trang nhiều. Lâm Khang Bình vội vàng, còn chưa có tìm thấy người làm cháo ngon, Hoàng bà tử chỉ biết làm mì sợi. Nhị cữu của Tử Tình biết làm. Nhưng thứ nhất là người đã lớn tuổi. Cũng không khả năng ở lại Khang trang làm việc lâu dài, thứ hai, nhà Thẩm Kiến Thủy cũng còn rất nhiều chuyện phải làm, sao Tử Tình lại không biết xấu hổ mở miệng xin giúp đỡ được.

Sau này. Vẫn là Lâm An hỏi mọi người trong Khang trang, cư nhiên là trượng phu của Bảo Phụng - Chu Lai Phúc biết làm. Tử Tình cũng không ngờ, chỉ ngẫu nhiên một lần gặp mặt, còn tìm được một người có tay nghề, lại chăm chỉ. Người như vậy rất đáng để Tử Tình giúp một phen.

trong khoảng thời gian này Thẩm thị cũng vội vàng, tháng tám Tử Thọ thành thân, muốn chuẩn bị đồ rất nhiều, tuy rằng đã làm qua mấy lần, nhưng Thẩm thị vẫn không muốn bị người nói này nói nọ, mọi việc luôn cố gắng. Đáng tiếc, Trần thị không giúp được gì, nàng đang mang thai, còn phải chăm sóc hai đứa con, tiểu kết bạn chuyện bếp núc, làm gì rảnh?

May mắn, Thạch bà tử đưa đến học đường có thể đến giúp, dù sao học đường chỉ có hai lão nhân, không nhiều việc lắm. Như vậy, Thẩm thị mới có thời gian rảnh làm thêu thùa, Tử Tình giúp làm quần áo cho Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường, còn có lão gia tử cùng Điền thị nữa, Tử Vũ cũng là vội vàng làm hầu bao, hài miệt cho Tử Thọ.

Ngày bận rộn nhanh chóng qua đi, không đến vài ngày, Lâm Khang Bình ra cửa, lại không đến vài ngày, Tử Thọ cùng Tử Hỉ trở về học đường, Tử Tình mới giật mình nhận ra, mùa hè đã qua rồi.

Thẩm thị truyền tin cho Hạ Ngọc, thuận tiện bảo Hạ Ngọc đến ở một thời gian cùng lão gia tử và Điền thị.

Tử Thọ xin phép vào mừng tám tháng tám, trở về, đưa sính lễ đến nhà gái, Tử Tình cũng vội vài ngày, trên cơ bản, sáng sớm ăn cơm xong sẽ trở về nhà mẹ đẻ, buổi tối mới trở về, giúp đỡ Thẩm thị chuẩn bị vật liệu may mặc, trang sức, gia cụ, hầu bao đánh thưởng, điểm tâm kẹo đãi khách, đồ ăn trên bàn tiệc ...

Ngày thì ngủ lười ở tình viên, Tiểu Thanh Tiểu Lam thỉnh thoảng lại tiến vào nhìn xem, thấy Tử Tình tỉnh, vội bẩm: “Nãi nãi, lâm quán sự đang chờ nãi nãi ở bên ngoài, nói là có việc gấp.”

Tử Tình chải tóc xong, đến tiền viện, Lâm An đang ngồi xổm trên đất, đùa nghịch một con ba ba lớn, thoát nhìn đường kính cũng phải hơn một thước (0.33m). Tử Tình nhanh chóng đi đến, hỏi: “Ba ba ở đâu vậy?”

“Ồ đầm lầy. Nãi nãi, ta còn chưa lấy bùn xuống sâu, đây là con ba ba Lai Phúc đại ca chộp được, nước bùn mới thanh lý một nửa, hẩn nhìn nửa ngày, nói bên trong có một con ba ba lớn, bảo ta nói cho nãi nãi một tiếng, đuổi mấy người làm thuê đi, còn lại những chuyện sau thì chúng ta tự làm, bằng không, mọi người đều biết chỗ đấy có con ba ba, chỉ sợ sẽ có ý nghĩ xấu, ban ngày không dễ trộm, buổi tối đến trộm, lỡ bị rơi xuống đầm lầy, chẳng phải là sai lầm của chúng ta? Cho nên, vẫn là không để người nào khác biết thì tốt hơn. Còn nữa, một con ba ba trên năm tuổi có thể bán được một lượng bạc, mười năm thì bán hai ba lượng bạc, Lai Phúc nói b aba trong đầm

Lầy của chúng ta có tuổi thọ trên mười năm thậm chí là hai mươi năm, mà số lượng không ít.”

“Nhưng trong mảnh bùn ấy ba ba ăn cái gì mà sống được là?”

“Cá chạch, cá nhỏ tôm nhỏ, chỗ này bị người ta lãng quên nhiều năm, các lão nhân nói, trước kia là đập chứa nước lớn, sau này không dùng nữa, bùn không được xử lý kịp thời, lại có người chết, nên không ai dám đi vào.”

Tử Tình nghĩ nghĩ, nói: “Vậy cứ theo lời hẩn mà làm đi, đầu tiên là không thuê người nữa, mà bây giờ cũng là tháng tám, mấy con b aba này đừng bán cho người môi giới, tự mình sai người đi bán, một ngày bán 10 con đến an châu, giá cả thì cứ nghe theo Lai Phúc. Đợi chút, ngô gần thu hoạch chưa?”

“Lúa duẩn nữa, cũng sắp thu hoạch rồi. Vừa vặn trong khoảng thời gian này hơi nhiều việc, không bằng tìm vài người thận trọng, đi theo Lai Phúc, vừa xử lý bùn vừa bắt ba ba?”

“Cũng được, bắt b aba xong thì để trong ao sạch sẽ nuôi hai ngày, chờ gia trở lại, để Lâm Phúc cùng biểu ca của ta dẫn người đi bán con ba ba, bằng không, tiểu hài tử trong thôn trang có bán chỉ sợ không giữ nổi tiền về.” Tử Tình nói, một tiểu hài tử mười lăm mười sáu tuổi bán mấy chục lượng bạc trên chợ, có trộm nhớ thương là cái chắc.

Lâm An nghe xong, chuẩn bị đi, Tử Tình cũng muốn theo, vội hỏi: “Hôm nay nơi đó có người làm việc không?”

“Vẫn có, nãi nãi muốn đi thì nên chờ gia trở về hăng đi. Bằng không, chúng ta sẽ bị mắng.” Lâm An trả lời, nói xong lập tức muốn đi.

“Đợi chút, ta chưa hỏi xong mà, con này tầm bao nhiêu năm?” Tử Tình chỉ b aba trên đất.

“Nghe nói là nhiều năm, đưa cho nãi nãi ném thử trước, ngày hôm qua khi những người khác đi về cả rồi thì Lai Phúc mới vụng trộm câu lên.”

Tử Tình thấy Lâm An đi rồi, dùng khúc gỗ đẩy nó vào thùng, đổ thêm chút nước, bưng về nhà mẹ đẻ, Hà thị tuổi tác lớn, Thẩm thị lại bận bịu nên mệt mỏi, dùng b aba để tắm bổ vậy.

Thẩm thị thấy con b aba lớn như vậy, tự nhiên muốn hỏi mua từ chỗ nào, Tử Tình nói, Thẩm thị cười: “Người đúng là may mắn, mua vũng bùn không có người muốn, còn có thể có thứ tốt này. Nhưng phải trông chừng cho cẩn thận đấy, đừng vì chuyện mấy con b aba mà có thiệt hại về mạng người, không đáng giá, đến lúc đó, người ta còn tới cửa làm phiền người.”

“Con cũng có ý này, cho nên hiện tại Lâm An đi sai bọn họ đình công, ta tính toán để Bảo Phúc biểu ca cùng Lâm Phúc giúp ta bán con b aba, đỡ có người nghĩ cách xằng bậy. Nói là nói như vậy, ta cũng không

biết có được bao nhiêu con nữa. Đúng rồi, nường, lúa duẩn nhà của ta cũng có thể bán, tiệc rượu của tiểu tam có muốn dùng thứ này làm không?”

“Cũng được, đã vậy thì bắt thêm mấy con cá lớn ở nhà người nữa.” Thẩm thị nói.

“Được, lúc về sẽ bảo người đưa tới cho nường.” Tử Tình trả lời.

Đang nói, Trần thị đến, “Nhị tẩu, người thấy cái thai này khác với những lần trước à?”

“Ừ, thật sự là khác, bây giờ ta rất thích ăn cay, khẳng định là nữ oa, hơn nữa, nó đựng cũng khác, trước kia, cảm giác như có chân nhỏ đá ta, hiện tại giống như cùng mông cọ cọ, nường nói làm phần là nữ oa.” Trần thị nhắc tới điều này liền vui vẻ, nàng sinh hai đứa con trai, cũng là ngóng trông có nữ oa. Hơn nữa một năm nay, mỗi ngày Tử Lộc ở bên người nàng, tiệm cơm chia hoa hồng cũng càng ngày càng nhiều, cuộc sống thật sự là hài lòng hành phúc.

“Thật tốt, nếu năm nay đại tẩu có thể sinh con trai như nguyện thì càng hoàn mỹ rồi.” Tử Tình còn nhớ rõ lúc Lưu thị sinh nữ nhi thứ hai, không ít lần khóc thầm.

“Đại ca người nói, đến Trung thu sẽ đưa đại tẩu về đây, một là tham gia của hôn lễ tiểu tam, hai là về chuẩn bị sinh, sau tết mới đi Hoa Liên.” Thẩm thị nói.

Tử Tình lại cùng mọi người nói chuyện, mới trở về nhà.

Lâm Khang Bình về nhà vào tối mười hai tháng tám, ngày kế, chờ Lâm Khang Bình nghỉ mệt xong, Tử Tình liền lôi kéo hắn muốn đi xem đầm thế nào rồi.

Hai người vẫn theo cửa lớn của Khang trang đi vào, vì an toàn, Khang trang chỉ mở một cổng lớn, tốp năm tốp ba tiểu hài tử đang bẻ ngô, thấy Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, chào hỏi xong, lại tiếp tục làm việc.

Đầm lầy có Lâm An tự mình xem xét, Tử Tình lần đầu tiên gặp được nam nhân nhà Bảo Phượng, một thân áo bố ngắn, tóc cũng dùng một mảnh vải bao bố lại, làm cho người ta cảm giác nhỏ gầy nhưng có khả năng làm việc. Bên cạnh một mảnh đầm lầy, có trải tấm ván gỗ, hắn cùng lão Triệu đang ngồi trên tấm ván gỗ lấy nước, bùn dưới chân, mặt khác còn có hai đốc công. Bọn họ bắt đầu thu dọn mảnh hoang ở hai bên.

Lâm An thấy Lâm Khang Bình nhìn lướt qua những người làm việc, liền giải thích nói lão Chu dẫn người đi thu hoạch lúa duẩn, nói là hôm nay phải thu xong, trời tối mới đưa đến người môi giới.

274. Chương 277: Tử Thọ Thành Thân

Tử Tình nhìn nửa ngày, cũng không thấy được nửa cái chân con ba ba chứ đừng nói là một con ba ba, Lâm An thấy vẻ mặt Tử Tình: “Chủ tử, Lai Phúc đại ca đã bắt hơn hai mươi con, bây giờ thì nhìn không thấy được đâu, có khi lấy bùn sẽ mức được một cái hai cái, nhưng số con baba bắt được nhiều hơn là do Lai Phúc đại ca bắt từ trong nước ra, phải đợi vết bùn gần xong mới biết được có bao nhiêu con ba ba.”

“Ta đã nói không có gì xem đâu, người nghĩ ba ba tùm lại một chỗ để người xem à?” Lâm Khang Bình cười trêu ghẹo Tử Tình một câu.

Hai người tìm Thẩm Bảo Phúc, Thẩm Bảo Phúc vừa nghe chuyện hắn sẽ đi bán con ba ba, nhảy dựng lên, nói: “Muội muội, muội muội tốt à, ca ca vừa mới trở về, dầu gì cũng phải nghỉ vài ngày, người cũng biết đấy, ca ca ngồi không yên một chỗ được. để Lâm Phúc đi cũng được rồi, người bình thường không bắt nạt được hắn.”

“Biểu ca, người xem rồi làm đi, ta vẫn cảm thấy người thích hợp nhất, người dẫn Lâm Phúc cùng đi, dù người có đi một mình thì ta vẫn không yên tâm. Bị người ta lừa, người còn giúp người đếm bạc. Người có đi hay không? Tiểu cậu đã nói, nếu người không nghe lời, thì sẽ đuổi người về Lâm sơn. Tiểu cậu bọn họ sẽ đến đây vào hai ngày nữa, đừng nói ta không nhắc nhở người trước.” Tử Tình biết tính tình của Thẩm Bảo Phúc, nói chuyện luôn luôn tùy ý.

“Muội tử chỉ nhờ người mỗi chuyện này, nếu người không đi, ta cũng không chịu đâu đấy, đừng chờ ta làm thịt nướng cho người ăn. Nếu không có muội tử đưa bạc, thịt từ đâu đến?” Dư thị từ bếp lò đầu nói, nàng đang dùng sắt nung đỏ để hơ thịt, mỗi lần Thẩm Bảo Phúc trở về đều thềm thịt nướng.

“Được rồi, ta đi, chịu không nổi nữ nhân các người, bạc kia cũng không phải là của muội muội cho, là ta cực khổ kiếm được từ chỗ muội phụ mà.” Thẩm Bảo Phúc vuốt đầu, thật ra, hắn là một người tâm tư đơn giản, dễ sai dễ bảo.

Lâm Phúc trở về nói mang đi bán hơn hai mươi con ba ba, bán rất nhanh, tết Trung thu đang thiếu đồ tươi mà.

Trung thu qua đi, hai ngày sau là đến mười tám tháng tám. Tử Tình dậy thật sớm, lại phân phó Lâm An Lâm Phúc giữ cửa, không muốn ột nhà Xuân Ngọc vào cửa, nghe ý của Thẩm thị thì Tăng Thụy Tường đã cùng lão gia tử đề cập qua việc này, hiện tại liền xem Xuân Ngọc có biết điều hay không thôi.

Tăng Thụy Khánh rõ ràng tỏ vẻ qua hấn sẽ không đến, Tăng Thụy Tường từng dẫn Tử Thọ tới cửa mời, mặc kệ thế nào, nên làm cũng làm, như vậy, người ngoài biết cũng không nói gì Tăng Thụy Tường.

Hơn mười giờ. Tử Thọ đã xuất phát đến từ đường cúng bái, thân thích bằng hữu trong nhà cũng đến gần đầy đủ, Tử Hỉ đứng ở cổng đón khách, rất xa đã thấy vợ chồng Xuân Ngọc dẫn Nhị Mao, Ngũ Mao cùng hoa quế đến, cả nhà Đại Mao và Tam Mao thì không thấy.

Tử Hỉ dẫn Lâm An Lâm Phúc nghênh đón, nói: “Đại cô, cha ta mẹ ta bảo, nhà của ta không chào đón các người. Đại cô vẫn trở về đi. Đừng để xảy ra chuyện gì khiến mọi người mất mặt.”

“Tử Hỉ, ta là đại cô ruột của người đấy, một nhà chúng ta tới cửa ăn tiệc rượu của cháu. Bị ngăn ở ngoài cửa, hôm nay nhiều người như vậy, nói thẳng ra ọi người xem xét, ta muốn nhìn thử, là ai mất mặt?” Xuân Ngọc chỉ thẳng vào mặt Tử Hỉ.

Lâm An tiến lên: “Cô phu nhân, gia của chúng ta phân phó, hôm nay chúng ta đều nghe theo chỉ thị của thông gia lão gia, dặc tội rồi, xin đừng trách móc. Theo tiểu nhân thì cô phu nhân về đi, chẳng lẽ cô phu nhân không ngẫm lại, vì cái gì mà thông gia lão gia không để cô phu nhân vào cửa à?”

“Cô phu nhân, gia chúng ta còn nói, nếu cô phu nhân cố ý đi vào, phải hỏi hai chúng ta có cho hay không nữa. Hai bọn ta không có gì để sợ. Cô phu nhân, bên cạnh người còn có ai, cần phải nghĩ rõ ràng đi?” Lâm Phúc cũng tiến lên một bước, đứng ở bên cạnh Lâm An.

“Các người là được chó nuôi hử, mở mồm ngậm mồm là gia, đây là nhà của ai chứ? Các người biết không? Ta đây là tiểu cữu gia, ta năm năm không về nhà, các người là đứa từ nơi nào nhảy ra mà dám ngăn cản đường của ta, ta cũng muốn nhìn xem các người định làm gì ta?” Nhị Mao miệng không sạch sẽ, mắng, cũng khập khiễng đi thẳng về phía trước, hấn không tin hai người này thật sự ra tay.

Xuân Ngọc cũng tiến tới, hôm nay nàng quyết định muốn vào nhà Tăng Thụy Tường, chỉ cần nàng đi vào, Tăng Thụy Tường tự nhiên sẽ không thể đuổi nàng trước mặt toàn bộ thôn, về sau, nàng lại nghĩ biện pháp cầu xin Tăng Thụy Tường tha thứ, nếu ngay cả cổng còn không thể vào được, về sau, thật sự phải đoạn tuyệt quan hệ .

Lâm Phúc vừa ra tay, liền bắt chéo hai tay Nhị Mao ra đằng sau, Nhị Mao không thể động đậy, oang oang gọi bậy, Lâm An cầm tảng đá trong tay, nói: “Đại cô phu nhân, nếu người đi về phía trước nữa, tảng đá ta cầm có mắt đấy, không chừng sẽ què một chân.”

Xuân Ngọc thấy Nhị Mao nhanh chóng bị tóm, có chút khiếp đảm, lúc này, Tăng Thụy Tường chạy ra, nói: “Các người nếu không nghe, ta cũng học đại ca, lấy chổi quét các người ra ngoài. không phải các người cảm thấy ta yếu đuối dễ bắt nạt à? Hôm nay không bằng thử xem.”

“Nhị ca, mọi lỗi lầm đều do muội muội và muội phụ người, nhưng mấy đứa nhỏ có sai cái gì đâu, tốt xấu gì bọn họ cũng gọi người một tiếng cậu, người nhân tâm không nhận bọn nó sao?”

“Nhị cữu, ta năm năm không về nhà, nhị cữu à, người để ta đi vào đập đầu cho người nhận sai đi, nhị cữu, cứu ta, đau chết mất, nhị cữu, ta là Nhị Mao.” Nhị Mao khóc hô.

“Tiểu tứ, đi lấy chổi đến đây, hôm nay ta phải tự mình ra tay.” Tăng Thụy Tường phân phó Tử Hỉ, hôm nay, hấn mà không tỏ ra lợi hại, Xuân Ngọc sẽ không dễ dàng rời đi, lúc này, đã có vài người ở cửa xem náo nhiệt.

Tử Hỉ nhanh chạy về lấy chổi, cũng gọi lão gia tử ra, lão gia tử chấp tay nói với mọi người: “Các vị, mời vào ốc uống ly trà mừng.”

Có người đi, có người vẫn ở lại, lão gia tử mắng Xuân Ngọc cùng Yến Nhân Đạt: “Không phải nói là các người đừng đến à, về nhà đi. Thành thật sống cuộc sống của các người, đừng nghĩ cách làm bậy gì.”

Lão gia tử vừa mở miệng, trên mặt Xuân Ngọc cùng Yến Nhân Đạt có chút khó coi, chắc bọn họ không ngờ, lão gia tử luôn luôn đứng về phía bọn họ hôm nay lại nói thế, Yến Nhân Đạt chuyển động tròn con mắt, cười nói: “Nhạc phụ, chúng ta thành tâm thành ý đến chúc mừng, thật sự là không có ý khác, tam cháu thành thân, đại cô không đến, nói ra cũng khó nghe, nghe nói cả nhà đại cha của đứa nhỏ không đến, người ngoài mà biết, năm huynh đệ tỷ muội, có hai nhà không tới, cũng không phải chuyện tốt gì, chúng ta thành tâm suy nghĩ vì nhị ca mà.”

Lão gia tử nghe xong, không nói, nhìn về phía Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường cầm chổi, nói: “Đến cùng là có đi hay không? Hôm nay ta bất cứ giá nào đều phải quét lũ rác rưởi các người.” Nói xong liền quét tới chỗ Xuân Ngọc, bụi cát lập tức bay vô mắt Xuân Ngọc, Xuân Ngọc lui về sau vài bước, hoa quế lập tức đỡ lấy nàng.

“Ngũ Mao, hoa quế, còn không dẫn nương của các người đi, còn chờ người khác chế giễu à.” Lão gia tử nói với Ngũ Mao hoa quế.

“Cha, nương, chúng ta đi, có cái gì to tát chứ, không vào thì không vào, chờ lão tử kiếm được nhiều lớn, xây cho các người phòng lớn, mua quần áo mới mặc, tức chết bọn họ đi.” Nhị Mao tránh thoát ra khỏi tay Lâm Phúc, đi lại lôi kéo Xuân Ngọc rời khỏi.

Lão gia tử nhìn theo bọn họ rời đi, không nhìn Tăng Thụy Tường một cái, đi vào.

Lúc đó, Thu Ngọc cùng Hạ Ngọc đang vây quanh Điền thị nói chuyện, Điền thị dù có biết một nhà Xuân Ngọc tới, Thu Ngọc cùng Hạ Ngọc cũng không thể để bà ra ngoài, trừ chuyện mang thêm bực tức vô mình thì chả giải quyết được vấn đề gì.

Ba giờ rưỡi chiều, đồ cưới tân nương vào cửa, người ngoài nhìn náo nhiệt, Thẩm thị cùng Tử Tình cũng nhìn lướt qua, chỉ biết, đồ cưới này còn không phong phú bằng Trần thị, cắt xén một nửa sính lễ đáng giá, đồ cưới đáp lễ đều là chút đệm chăn, vật liệu may mặc cùng gia cụ nhỏ không đáng giá tiền, phải biết rằng, điều kiện trong nhà Trần thị còn không bằng Dương gia, Dương gia lại còn đòi thêm tám mươi lượng bạc tiền biếu.

trong lòng Thẩm thị mặc dù không vui, trên mặt không hiển lộ ra, cười đón thông gia đưa đồ cưới, cũng đánh thưởng hầu bao, lúc này, tân nương vào cửa.

đội ngũ Đưa thân thật đúng là lớn, không chừng thẳng bé một tuổi đến mười bảy mười tám, bé gái thì từ mười lăm mười sáu trở xuống, chắc chỉ cần dính một chút thân chút thích đều tới cửa, dù Thẩm thị đã có tư tưởng chuẩn bị, nhưng hầu bao đánh thưởng vẫn không đủ, bọn Tử Tình nhanh chóng dùng giấy đỏ cắt thành hình phong thư.

Tử Hỉ đi đến bên người Tử Tình, vụng trộm nói thầm một câu: “Sao Tam ca lại nhìn trúng người ở gia đình như vậy nhỉ? Sau này không phải là hai lần ba lượt tới cửa đòi tiền à?”

“Ai biết được? Nương tìm vài người cho tam ca, tam ca lại nhìn trúng nàng, ta nói cho người biết nhé, người mà chọn một người điều ngoa bốc đồng, cũng đừng nói vì sao ta không nhận người đệ đệ như người.”

“Sao có thể chứ? Tỷ, người yên tâm, nếu người không đồng ý, ta quyết định sẽ không cưới nàng.” Tử Hỉ cười hì hì.

Tử Tình lấy tay dùng sức gõ đầu hấn, cắn răng nói: “Người phải nhớ lời này đó, không thì biết tay ta.”

“Tỷ, ta nhìn tam tẩu rồi, thật đúng là xinh xắn. Nói chuyện cũng nhỏ giọng mềm mỏng.” Tử Vũ đến.

Tiệc tối xong, Lưu thị Trần thị cùng Thẩm thị tiễn khách nữ, Tử Tình Tử Vũ thu dọn bình trà rượu..., Tử Hỉ, Lâm Khang Bình giúp đỡ dọn bát đĩa và chỉnh đốn đồ đạc. Một mỗi một ngày, Tử Tình muốn đi xem bọn họ náo động phòng, cũng bị Lâm Khang Bình tha về nhà. Tử Tình biết tâm tư của hắn, ngại một phòng phần lớn là nam, cũng có người của Dương gia ở lại, hắn không đồng ý để người khác nhìn chăm chăm Tử Tình.

“Hình như hôm nay nương không cao hứng lắm, Dương gia này, thật đúng là không biết nên hình dung như thế nào nữa, tuy rằng là người đọc sách, làm việc còn không bằng nhà mẹ đẻ của nhị tẩu? Người nói xem, làm sao mà tiểu tam lại nhìn trúng nhà như vậy?” Tử Tình nhớ tới biểu cảm của Thẩm thị, cảm thấy không đáng giá thay Tử Thọ.

Lâm Khang Bình khuyên giải an ủi Tử Tình một phen, hai vợ chồng nghỉ ngơi sớm.

275. Chương 278: Trong Ngoài Cầu Kết

Tử Thọ lại mặt vào ngày thứ ba xong, liền trở về Châu học, Dương thị một mình ở tại Thọ uyển, Thẩm thị đến cùng vẫn là mua một tiểu nha hoàn mười hai tuổi đưa cho nàng, chủ yếu là sợ nàng ở một mình cô đơn, có người trò chuyện thì tốt hơn, hơn nữa chuyện trong nhà nhiều, Thẩm thị không làm hết nổi.

Khang trang bên kia, ngô còn chưa có thu hoạch xong, nước bùn ở đầm lầy lấy tương đối chậm, mỗi ngày luôn có thể bắt được mấy con ba ba, còn có lươn, cá chạch, Lâm An từng đã đưa tới cho Tử Tình một con lươn to bằng cánh tay trẻ con, cái bụng vàng óng ánh, vừa thấy đã biết là lươn lâu năm, Tử Tình đưa cho Hà thị tắm bổ.

Lâm Khang Bình muốn đến an châu, trong ngôi miếu đồ nát ngoài thành tìm vài người, tốt nhất là tuổi tác lớn một chút, mới mua mảnh đất hoang này, hằng ngày nhổ cỏ xới đất cũng cần không ít công sức.

Ai ngờ không đợi Lâm Khang Bình xuất môn, cứ nhiên có người tìm tới cửa, bốn chàng trai mười bảy mười tám tuổi, quần áo tả tơi, nói là không có công ăn việc làm, không phải cha mẹ bệnh chết cũng chính là bị mẹ kế ngược đãi đánh chửi rồi bị bán, tóm lại, cuối cùng bốn người đến cùng nhau, nghe nói Khang trang chuyên môn thu lưu (thu nhận và giữ) khát cái không nhà để về, thế này mới hỏi thăm tìm đến.

Lâm Khang Bình hỏi đối phương vài câu, nghe nói cũng hợp tình hợp lý, Khang trang lại đang cần người, mặc dù có cái gì không tốt thì đến lúc đó lại đuổi đi cũng được, giữ bốn người này lại, đi theo thu ngô.

Thư Ngạn tròn mười tháng, Tử Tình vội vàng cai sữa cho đứa nhỏ, buổi tối phải tỉnh lại vài lần, cho con uống sữa dê với nước, làm Tử Tình khổ không nói nổi, mỗi ngày hai con mắt giống cái gấu trúc, cả ngày ngáp, chờ đứa nhỏ thích ứng thì một tháng đã trôi qua.

Năm nay Tử Tình tròn hai mươi tuổi, tục xưng là hai mươi tuổi hoa, Lâm Khang Bình đã muốn dẫn Tử Tình ra ở riêng vài ngày, ngủ cho đủ giấc, đến sinh nhật Tử Tình, bỏ qua chuyện con cái, hai người cùng nhau đến chanh viên, cũng coi như nghỉ một kỳ nghỉ.

Ngày kế, đúng là ngày sinh nhật Tử Tình. Hai người vừa ngủ dậy, Lâm Khang Bình vuốt mặt Tử Tình, ôn nhu hỏi: “Hôm nay đều nghe lời người, người muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

Tử Tình chui vào trong lòng Lâm Khang Bình, than thở một câu: “Ta còn chưa ngủ đủ giấc mà, chờ ta tỉnh lại, người dẫn ta đi dạo núi.”

Lâm Khang Bình nghe vậy. Chỉ nói một câu “Được”, rồi ôm Tử Tình chặt hơn.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa rất nhỏ mà lại vội vàng, Tử Tình không nghe thấy, mơ mơ màng màng, Lâm Khang Bình luyện võ tai mắt linh mẫn, biết có việc phát sinh, khẳng định là Lâm An xử lý không được nên mới vội vã tìm tới cửa.

Lâm Khang Bình cẩn thận rút cánh tay mình ra, mở cửa, Lâm An vừa thấy Lâm Khang Bình. Vội bấm báo: “Gia, Khang trang đã xảy ra chuyện, lương thực trong kho thiếu mấy bao thóc và bột mì lớn, bạc trong kho cũng bị người đụng vào, mất một ít bạc lẻ.”

“Phát hiện gì không? Chó ở trong Khang trang đâu?”

“Chắc là nội tặc (trộm trong nhà), chó không sủa, ngoài trang hẳn là có tiếp ứng, có dấu vết của xe trâu, còn nữa, có một bao thóc chắc là bị lũng, rơi ra một ít, nếu không phải là ta vào cổng của trang nhìn thấy, chỉ sợ sẽ không phát hiện sớm thế này. Lần theo dấu thóc thì hướng về an châu, đáng tiếc, đến gần Trần thôn thì mất dấu.”

“Người không lộ ra chứ?”

“Không. Gia, ta lần theo dấu vết xong thì chạy nhanh vào trang kiểm tra tổn thất, dặn dò Thảm nhị gia vài câu, rồi đến đây.”

Lâm Khang Bình cân nhắc một chút, hỏi: “Người có hoài nghi người nào không?”

Lâm An nhìn nhìn Lâm Khang Bình, muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì thì nói mau, ấp a ấp úng cái gì nữa?”

“Gia, lần trước người nhận bốn người kia, ta đã cảm thấy kỳ quái, thời gian dài như vậy trang lí của chúng ta chưa gặp chuyện không may, bọn họ vừa tới, mới hơn một tháng mà xảy ra việc này, hơn nữa, có người nói, bốn người bọn họ luôn hỏi thăm, cái gì đều muốn hỏi một chút. Nếu không phải vài ngày nay thu hoạch lúa, đầm lầy không có người làm việc, chỉ sợ đã đến đầm lầy làm rồi.”

Lâm Khang Bình đi thông thả vài bước, nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy đi, người bảo Lai Phúc mất mấy con ba ba lớn, dùng túi lưới buộc lại, nuôi ở hồ nước, sau đó tung tin đồn, nói ta mua để tắm bổ cho nãi nãi các người, một con ba ba hơn hai lượng bạc, dùng hết hơn hai mươi lượng bạc để mua từng đấy, nói ý nãi nãi là một tháng ăn một con là đủ, thừa lại thì nuôi tạm, các người mỗi ngày cầm ít cá tôm nhỏ đến cho ăn, sau đó tìm người nhìn bọn hấn chăm chăm. Quan trọng là đừng để đánh rắn động cỏ, người cũng tìm cái có, lén lút mang Lâm Phúc đi, ở Khang trang trọ xuống. Tóm được lập tức báo lại cho ta.”

Lâm An nghe xong, tự đi an bày, bên này, Lâm Khang Bình nhẹ nhàng trở về phòng, may mà Tử Tình còn đang ngủ say.

Buổi tối, Lâm Khang Bình ý tứ là về tình viên, Tử Tình còn có chút ngoài ý muốn, hỏi: “Năm kia ta muốn về nhà xem Duệ nhi, người còn bắt ta ở lại một đêm, hôm nay sao lại muốn về già sớm vậy?”

Lâm Khang Bình nghĩ nghĩ, nói: “Theo ý người đi, lại ở một đêm.”

Lâm Khang Bình là sợ đêm nay Khang trang có việc, hấn không thể ném một mình Tử Tình ở đây mà không có người trông nom, nhưng vừa thấy Tử Tình không muốn rời đi, hấn không đành lòng, lại không muốn nói ra tình hình thực tế ở sinh nhật làm Tử Tình ngọt ngào, nghĩ mấy tên nội tặc này hôm nay chưa hẳn đã đem được tin tức ra ngoài, dứt khoát ở lại cùng Tử Tình một đêm.

Lâm Khang Bình không yên lòng, Tử Tình tự nhiên cảm giác được, hỏi: “Ngày hôm qua đến còn vui vẻ, hôm nay có tâm sự à?”

Lâm Khang Bình đang muốn tìm cái có thì Lâm An tới cửa, lần này, Lâm Khang Bình muốn giấu cũng giấu không được, đành phải nói thật với Tử Tình.

“Gia, nãi nãi, cơm chiều hôm nay, có một kẻ gọi là Thuận Tử giả đau bụng, nói muốn ra ngoài bốc thuốc, trước khi trời tối đã trở lại. Ta cảm thấy đêm nay chắc sẽ có động tĩnh.”

Lâm Khang Bình nói: “Người gọi Bảo gia nhìn chăm chăm, người cùng Lâm Phúc dẫn theo Lâm Sơn tìm một chỗ ở ngoài trang, bắt được người thì trời lại nhốt vào phòng, hôm nay là sinh nhật nãi nãi các người, không nên thấy máu. Ta ngày sáng sớm mai sẽ đi qua, bảo người trong thôn trang đều đến xem, kẻ phản bội ta có kết cục thế nào.”

Lâm An đi xong, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình nói: “Bây giờ thì có thể ngủ yên rồi, ngủ dậy, ngày mai mới có tinh thần suy nghĩ phạt bọn họ thế nào.”

“Nhưng, trộm cắp không phải là nên báo quan sao?” Tử Tình hỏi.

“Ừ, chúng ta cho bọn họ nếm mùi trước một chút, rồi báo quan cũng không muộn.”

Đến lúc này, Tử Tình trần trọc không yên, Khang trang mới xây dựng vài năm, đã bị người nhớ thương, nhưng là cách làm của đối phương, lại không giống người có lai lịch lớn, chỉ là trộm cắp nhỏ hại dân hại nước.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình nhiều tâm sự, dứt khoát ôm Tử Tình ép buộc hơn nửa đêm, thẳng đến Tử Tình mệt đến nổi nặng nề mà ngủ, không còn sức lực nghĩ chuyện khác.

Không nói đến một đêm của Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, nói về bọn Lâm An Lâm Phúc, gọi Thẩm Bảo Phúc cùng Thẩm Tân Phúc lại, vụng trộm thương nghị, Thẩm Bảo Phúc nghe xong Lâm An nói, tức giận vỗ cái bàn, mắng: “Mẹ nó, ai ăn gan báo, cứ nhiên dám ở dưới mí mắt ta giở trò, không muốn sống nữa chẳng? Người yên tâm, không cần tìm người khác, một mình ta có thể thu thập mấy kẻ hại dân hại nước này, bằng không, ta đường đường là Thẩm Bảo Phúc - Thẩm nhị gia, nói ra thì ta còn lặn lội thể nào ở giang hồ?”

“Thẩm nhị gia là ta, ta đến trước, người đổi danh hiệu khác đi, đừng làm hại thanh danh của ta bị hao tổn.” Thẩm tân phúc đập Thẩm Bảo Phúc một cước, khách sáo một phen.

“Vậy thì ta đổi, Bảo nhị gia, xem Bảo nhị gia ta đêm nay đánh bọn nó thế nào?” Thẩm Bảo Phúc nắm bàn tay chặt lại.

Đáng tiếc, lời này Tử Tình không nghe thấy, bằng không, khẳng định muốn cười một trận. Thẩm Bảo Phúc, xếp hàng thứ hai, Bảo nhị gia đô con thô tục không chịu nổi cùng với Bảo nhị gia ngày đêm ca gió ngời trăng thật đúng là không liên quan gì với nhau (ở đây ý chỉ một nhân vật trong truyện ý thiên đồ long kí).

Thẩm Bảo Phúc vốn là người tập võ, là một nửa người giang hồ, đối với loại chuyện này tự nhiên nhiệt tình hơn so với việc bảo hấn đi bán con ba ba, tức thời tìm chỗ tốt núp vào.

Lâm An Lâm Phúc trốn ở vạt mè vùng ngoài trang, cuối tháng chín, ban đêm vẫn tương đối mát, khó chịu nhất là có muỗi, cắn một phát là nổi mẩn đỏ, ngứa ngáy khó chịu.

“Mấy tên trộm đáng chết, ta mà bắt được thì phải lột da hấn, hại ta chịu khổ thế này.” Lâm An cùng Lâm Phúc oán giận.

Chỗ Thẩm Bảo Phúc tự nhiên cũng không tốt bao nhiêu, cũng nghiêng răng nghiêng lợi, hối hận không đem Thẩm Tân Phúc tha đến cùng chịu nạn.

Thẳng đến khi trăng treo đầu ngõ, Lâm An Lâm Phúc đang mắng N lần, mới nghe được tiếng xe trâu từ rất xa, xem ra kẻ hại dân hại nước này rất tham, đêm nay không chỉ muốn trộm con ba ba, còn muốn trộm thứ khác.

Lâm An Lâm Phúc không nhúc nhích, Thẩm Bảo Phúc bên kia thấy bốn bóng dáng đi ra, cũng không nhúc nhích, bốn bóng dáng này đi kho lương thực trước, một người chuyển một túi ra đến cổng, sau đó, hai người đi tới bên bờ nước, hai người lại vào kho lương thực, Thẩm Bảo Phúc đi theo bọn họ đến cổng, đóng cổng lại, bắt lấy bọn chúng.

Lâm An đem nhảy lên xe trâu thì thấy thấy cư nhiên là Nhị Mao và Ngũ Mao, Lâm An cảm tức, đá hai người thật mạnh.

Bên kia Thẩm Bảo Phúc trực tiếp đem tay của bốn người bắt chéo lại, cởi mấy đôi tất thối của bọn họ nhét vào miệng họ, sau đó đem sáu người này trực tiếp nhốt vào chuồng, cho làm bạn với heo.

Trời còn chưa sáng rõ, Lâm An đã chạy tới chanh viên, nhưng mà, Lâm Khang Bình đang ôm Tử Tình ngủ say, chút việc nhỏ ấy Lâm Khang Bình vẫn tín nhiệm bọn Lâm An có thể làm tốt.

Lâm An đợi đến khi trời sáng, Lí tẩu kéo hấn đi ăn điểm tâm, mặt trời đã ló lên, Lâm Khang Bình mới chậm rãi tỉnh lại, nhớ tới việc này, mặc quần áo ra ngoài hỏi, biết được kẻ hại dân hại nước cư nhiên là bọn Nhị Mao, nghĩ nghĩ, nói: “Phái người đi đón vợ chồng đại cô phu nhân, còn có ông bà, vợ chồng tiểu cô phu nhân, nãi nãi tỉnh thì ta sẽ qua đó.”

Lâm Khang Bình cũng không sốt ruột, vừa rửa mặt vừa cân nhắc, chờ Tử Tình tỉnh lại, rửa mặt chải đầu tốt, Lâm Khang Bình mới tinh tể đem sự tình nói cho nàng biết.

“Đúng là chẳng biết nói gì với hắn, ở trong tù năm năm, ra ngoài vẫn không biết hối cải. Chắc là ngày ấy Tử Thọ thành thân mà thù hận, muốn tới trả thù chúng ta, người muốn xử lý bọn họ thế nào?” Tử Tình hỏi.

276. Chương 279: Xử Lí

“Ta đã phái người đi mời đại cô tiểu cô, còn có a công bọn họ nữa, cha ta cũng gọi, hôm nay làm một lần cho triệt để luôn.” Lâm Khang Bình nói.

Lâm Khang Bình đưa Tử Tình về nhà mẹ đẻ trước, đem mọi chuyện nói ra, Thẩm thị tức giận muốn mắng chửi người, Tăng Thụy Tường đi học đường, chắc lúc này cũng đã biết.

Tử Tình vốn định đi theo xem, Lâm Khang Bình không cho, bốn người mới tới này tuổi tác không nhỏ, hơn nữa là kẻ trộm cắp, Lâm Khang Bình không thể nắm chắc mọi việc, nếu lỡ để Tử Tình xảy ra chuyện gì, hắn không chịu nổi.

Tử Tình về tới tình viên, Lâm Khang Bình đi học đường tìm Tăng Thụy Tường, lão gia tử bọn họ biết, đang cầu tình với Tăng Thụy Tường, Lâm Khang Bình dùng xe ngựa mời mọi người đến kang trang, vợ chồng Thu Ngọc đã đến, đang đứng trước mặt Nhị Mao mà mắng chửi, không bao lâu sau, vợ chồng Xuân Ngọc cũng đi lại, là Lâm An dùng xe ngựa đón.

Lâm Khang Bình thấy tất cả mọi người đều đến đông đủ, gọi luôn người trong kang trang, đem bốn tên nội tặc kéo lên, lúc đó, Thẩm Bảo Phúc đã ‘tấn’ ột trận, bốn người đau chết đi sống lại mấy canh giờ, ngay cả nói cũng khó mà nói ra được.

Lâm Khang Bình chờ vài vị trưởng bối ngồi ổn định, Lâm An cũng chuyển cái ghế đến cho Lâm Khang Bình ngồi xuống.

“Nói đi, kể mọi chuyện đã xảy ra.” Lâm An bảo.

“Lâm quản sự, chúng ta bị quỷ mê hồn, bị người khác mê hoặc, làm ra những chuyện heo chó không bằng, cầu gia xem xét vì chúng ta mới vi phạm lần đầu, tuổi trẻ không hiểu chuyện, bỏ qua cho chúng ta lần này đi.” Bốn người nói xong liền dập đầu thùng thùng đối với Lâm Khang Bình.

“Thật đúng là heo chó không bằng, gia nhân hậu thu giữ các người, ăn, mặc, ở, chỗ nào chả hơn hộ nông dân hả? Các người đúng là lấy oán trả ơn. Thôn trang của chúng ta không thể có những kẻ thế này.” Phía dưới có người nói. Mọi người ào ào đồng ý..

Lâm An gơ tay, ý bảo mọi người im lặng.

“Các người mới đến trang lí hơn một tháng, làm sao lấy được chìa khóa nhà kho? Quen biết Nhị Mao thế này?” Lâm Khang Bình hỏi mấy người này.

“Chìa khóa kho thì chúng ta trộm của Lâm quản sự lúc Lâm quản sự đang lấy bùn rồi mang đi đánh chìa khác, quen Nhị Mao lúc đánh chìa khóa. Gia, xin gia tha cho chúng ta, về sau chúng ta không dám nữa, chúng ta nguyện ý ở lại, làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của gia.” Kẻ tên là Thuận tử đáp, mấy người vừa trải qua một phen đau đớn, biết sợ hãi.

“Phải không? Đều là lời nói thật à? Đừng nghĩ ta dễ bị lừa, nếu không có người muốn nói thật thì, Lâm An, đánh một người năm mươi đại bản, đánh xong hỏi lại. Nếu không nói thật nữa thì đánh tiếp.” Lâm Khang Bình nói.

Bốn người nghe xong, vội dập đầu, nói: “Gia, xin gia khai ân, gia, ta nói, ta nói.” Trong đó có một người tuổi nhỏ hơn sợ tới mức tiểu ra quần, năm mươi đại bản chỉ sợ ra mạng người.

Thì ra mấy người này là những tên côn đồ ở an châu, Nhị Mao từ trong tù ra. Cũng là không có việc gì làm, đành phải theo nghề cũ, nhưng lúc này cẩn thận hơn, chuyên chọn những người nghèo mà xuống tay, như vậy đã cùng bọn họ thông đồng.

Tử Thọ thành thân. Nhị Mao tức một hơi, muốn làm Tăng gia khó nhọc, hỏi thăm được Tử Tình xây Khang trang, bên trong còn có trưởng phòng, kho bạc, kho lương thực, nên chuẩn bị xuống tay ở trong này, bốn người kia vốn là kẻ trộm cắp, nghe có chuyện tốt, làm sao mà không đồng ý cho được?

Bốn người ở trong này hơn một tháng, cảm thấy ăn ở đều được, nhưng không muốn ra sức làm việc, không kiếm được bạc trong trưởng phòng, liền suy nghĩ chút biện pháp lâu dài, chuyển lương thực từ trong kho lương thực, mấy vạn cân lương thực, chuyển từ từ, chủ tử sẽ không phát hiện. Nguyên bản, làm một lần xong, bọn họ muốn nghỉ hai ngày để xem có bị phát hiện không rồi ra tay lần nữa.

Nhưng kẻ trộm tính chung đều tham lam. Tận mắt thấy Lâm An không biết từ nơi nào mang đến mười con ba ba lớn, trị giá hơn hai mươi lượng bạc. phải chuyển bao nhiêu túi lương thực mới được từng ấy? Nếu làm trượt, đủ để bọn họ ăn uống vài tháng.

Cứ như vậy, bọn họ thông báo cho Nhị Mao, Nhị Mao không muốn sao?

“Chẳng lẽ các người không biết, các người đến nơi này, đã ký khế bán mình, các người như vậy, mặc dù ta đánh chết các người, các người cũng không chỗ để kêu oan, các người không biết sao?” Lâm Khang Bình hỏi.

Bốn người nhìn xem ta, ta nhìn xem người, có kẻ nhất gan khóc lên, “Gia à, tha mạng cho chúng ta đi, chúng ta bị Nhị Mao mê hoặc, chúng ta cũng không hiểu điều này, chúng ta chỉ là tên côn đồ đầu đường xó chợ, hẳn nói là có thể đến ăn ngon mặc đẹp, còn có bạc để tiêu, chúng ta mới tới, gia, xin gia tha mạng.” Vừa nói vừa dập đầu, trán chảy cả máu, Điền thị cùng Thu Ngọc nhìn không được trường hợp như vậy, xoay đầu đi.

Xuân Ngọc nghe xong thì mắng chửi người, nói bọn họ hắt nước bẩn (vu oan) cho Nhị Mao.

Lâm An vội bảo bọn quý, kêu người kéo Nhị Mao Ngũ Mao, hai người này cũng bị bầm dập, tối hôm qua Lâm An Lâm Phúc đánh hai người này xỉ hơi.

Điền thị vừa thấy, tức giận đến muốn ngất xỉu, Hoàng bà tử vội đem hành tây đã chuẩn bị trước đưa đến để Điền thị ngửi, ấn chặt huyết nhân trung (huyệt giữa hai lông mày) của Điền thị, Điền thị tỉnh lại.

Nhị Mao thấy vậy, khóc nói với lão gia tử cùng Điền thị: “Ông ngoại, bà ngoại, Nhị Mao oan uổng, ta không biết bốn người này, ta đang đi bộ trên đường, bọn họ đã đến hỏi ta, có thóc giá rẻ, có mua không? Có baba giá rẻ, mua không? Ta không biết nơi này là nhà của biểu muội, ta mới ra tù vài ngày, biểu muội thành thân ta còn không biết, nào biết đâu rằng có thôn trang hay không chứ? Ta vừa tới, đã bị người tóm lại, bà ngoại, bà cứu ta với? Ta thật sự oan uổng, ta mới từ chỗ lao tù quái quỷ kia ra, ta không muốn về đó, bà ngoại, người nói gì đi?”

“Người nói vậy, nếu không phải do người, làm sao chúng ta biết nơi này? Gia, chúng ta mới oan uổng, gia, người nhất định phải tin chúng ta.” Bốn người phản bác.

Điền thị nước mắt rưng rưng nhìn về phía Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường đen mặt, Điền thị nói: “Tường nhi, coi như nương cầu xin người, người mở miệng nói một câu đi. Nhị Mao cũng đã nhận trừng phạt, người xem hẳn kia, trên người bị đánh ra sao rồi. Đáng thương nhất là Ngũ Mao, còn nhỏ như vậy, hẳn biết cái gì, bị Nhị Mao sai bảo, đứa nhỏ này còn sợ tới mức hồn bay phách lạc kia.”

Điền thị vẫy tay muốn Ngũ Mao đi qua, Ngũ Mao bỏ nhào vào trong lòng Điền thị, khóc òa lên.

Yến Nhân Đạt cùng Xuân Ngọc cũng khóc nói: “Nhị ca. Đứa nhỏ không hiểu chuyện, tạm tha cho bọn họ một lần này đi, về sau, khẳng định không dám. Còn nữa, Nhị Mao cũng vậy, khó khăn lắm mới ra khỏi tù. Thật sự cũng là ăn khổ nhiều, nếu chân không què thì không thể bị như vậy. Con đáng thương của nương, mạng của người thật khổ, nhà ai mà có thân thích giàu có, nếu giúp đỡ một chút thì sao người ra nông nỗi này chứ!”

Tăng Thụy Tường tức giận hỏi Xuân Ngọc: “Ý người là Nhị Mao đi đến hôm nay là do ta hả. Trách ta không nuôi hấn à?”

“Không phải à, nếu lúc trước người không đuổi hấn, ở lại trong học đường, hấn có thể học cái xấu sao? Không học cái xấu, chân cũng không bị què, làm nghề gì mà chẳng nuôi sống bản thân. Còn nữa, khó khăn lắm nó mới ra tù, người lại không chịu chiều cổ, Tử Tình này cũng vậy, nuôi rất nhiều người ngoài, sao lại không thể tìm việc làm cho Nhị Mao, đứa nhỏ có thể không đi vào con đường cùng à? Còn không phải do các người hả?” Điền thị cũng lau nước mắt, nói.

Tăng Thụy Tường tức giận đến nổi cười, hỏi Điền thị: “Nương, người lại một lần nữa khiến ta mở mắt đây. Ta không ngờ người lại thiên vị đến vậy, con đây xin thụ giáo (chịu dạy dỗ).”

Tăng Thụy Tường xoay người nói với Lâm Khang Bình: “Con rể, ta đi về trước, nơi này người xem rồi làm, muốn làm thế nào đều tùy người, không cần nề ta đâu.” Nói xong nhấc chân muốn đi.

“Tường nhi. Ngồi xuống.” Lão gia tử mở miệng nói chuyện.

“Nhị ca, Khang Bình, ta nói hai câu đã, đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, lần này, tạm tha cho bọn họ, ta không vì cái gì khác đâu, Khang Bình, nếu mặt ông bà người đi, nếu có lần nữa, chúng ta sẽ mặc kệ, tùy người xử lí.” Thu Ngọc thấy lão gia tử mở miệng có chút khó xử, liền mở miệng trước.

Lâm Khang Bình nhìn thoáng qua lão gia tử cùng Điền thị, nói: “Đã như vậy thì ta đành nể mặt ông bà, nhưng ta nói trước, ta viết một cái khế ước, đại cô đại dượng lặn dấu tay, từ đây sau, đoạn tuyệt quan hệ cùng cha nương ta tr, không được phép quấy rầy ngay cả tết hay ngày vui gì ở, không được nói xấu cha mẹ ta ở bên ngoài. Các người đồng ý không?”

Đều đã đến nước này, Xuân Ngọc cùng Yến Nhân Đạt chỉ có thể gật đầu.

Lâm An vội vàng chuẩn bị giấy bút, chờ Xuân Ngọc cùng Yến Nhân Đạt lặn dấu tay, Lâm Khang Bình làm khô mực, cắt khế ước, nhìn Nhị Mao một lát, bỗng nhiên cười nói: “Về phần Nhị Mao, dù sao cũng phải để lại chút dấu ấn, bằng không, về sau sẽ không nhớ được lâu, ta cũng không có thời gian rồi rảnh mà dạy bảo sửa chữa người lần nữa. Nhưng mà, hôm qua là sinh nhật Tử Tình, ba ngày này, trên tay ta cũng không thể dính máu, khó xử ghê ta.” Lâm Khang Bình nói xong, nhìn Nhị Mao, suy nghĩ, bỗng nhiên thì thầm vài câu với Lâm An, Lâm An cười ‘he he’ chạy đi.

Chỉ chốc lát, chỉ thấy Lâm An bưng một cái chậu gỗ vào, bên trong có năm sáu con baba lớn, “Đáng tiếc, nếu bắt được mấy con rắn thì tốt rồi, gia, lần sau chúng ta sẽ chuẩn bị mấy con rắn độc chơi cho vui.” Lâm An nói.

Nhị Mao nghe xong, trong lòng sợ hãi, Ngũ Mao luôn luôn dựa vào Điền thị, bị Lâm An bắt lại, Lâm An Lâm Phúc ấn tay Nhị Mao cùng Ngũ Mao vào, không đến vài phút, liền nghe thấy Nhị Mao cùng Ngũ Mao kêu thảm thiết, hai người nhảy căng lên, baba cắn vào ngón tay, máu tươi trào ra.

“Người không là muốn trộm con ba ba mà, ta nói cho các người biết nhá, đừng nhảy nữa, con ba ba là mua để tắm bổ cho nãi nãi, nếu các người nhảy mà làm nó rơi mà chết, không thể ăn được, một con ba lượng bạc đấy, các người có thể đền nổi không?” Lâm An nói với hai người.

Nhị Mao Ngũ Mao vừa nghe, vội ngồi xuống, kéo mãi không ra, lúc này lão gia tử mới nói một câu: “Còn không bưng chậu nước đến, nhanh đi.”

Yến Nhân Đạt nghe xong, nghiêng ngả chao đảo vào phòng bếp, bưng chậu nước, lão gia tử bảo bọn họ thả tay vào chậu, một lúc sau, con ba ba mới há miệng ra, hai người đặt móng ngồi ở trên đất, sợ hãi không thôi.

Điền thị khóc hô: “Đúng là nghiệp chương, đồ độc ác.”

“Bà đừng mắng. Nói thật ra, nếu không phải nể hôm nay là sinh nhật Tình nhi, ta sẽ ra tay, hôm nay, bọn họ ít nhất phải mất một bàn tay. May mà các người chọn ngày tốt đấy. Cút đi, về sau đừng để ta thấy các người.”

Nhị Mao đứng lên muốn đi, vừa đến cửa, Lâm Khang Bình nói: “Trở về đây, nhìn xem kết cục của mấy người này.”

Bốn bọn Thuận tử giờ phút này đã bị dọa sắc mặt trắng bệch, trong đó có một kẻ còn tè ra quần, nghe thấy Lâm Khang Bình nói muốn xử lí bọn họ, sợ tới mức dập đầu.

277. Chương 280: Bối Móc

“Nhị biểu ca, ta nhớ được trong núi nhà tiểu cậu bên kia, hình như có mỏ than, nói là huyện Tân Châu dùng để luyện sắt, không bằng ngươi đi một chuyến, bán bốn người này cho chủ mỏ than đào than đá đi, tiền bạc coi phí vất vả của ngươi. Còn có, dặn dò một tiếng, bốn người này tay chân không sạch sẽ lắm, cũng đừng để cho bọn họ trốn.” Lâm Khang Bình nói với Thẩm Bảo Phúc.

“Cái này muội phụ yên tâm, đến cái chỗ kia, không chết cũng phải lột da, còn muốn chạy trốn, đều dùng xích sắt khóa lại.” Thẩm Bảo Phúc nói.

“Nhị Mao, ta cũng nhắc nhở ngươi, lần sau tái phạm trong tay của ta, chính là bán ỏ than hoặc ruộng muối. Nhớ kỹ? Còn có Đại cô, nhớ phải nhắc nhở mấy Mao nhà ngươi một chút, không phải lần nào ta cũng dễ nói chuyện như vậy đâu.” Lâm Khang Bình nhìn Xuân Ngọc và Yên Nhân Đạt nói.

Nhị mao vội gật đầu, chạy ra ngoài, bên này, Điền thị ôm Ngũ Mao khóc không ngừng, ánh mắt như dao găm nhìn về phía Lâm Khang Bình, càng không ngừng mắng Lâm Khang Bình tâm ngoan thủ lạt, lòng dạ hiểm độc, thổ phỉ..., Thu Ngọc nghe thấy bước lên phía trước khuyên giải.

Lâm Khang Bình chờ người ngoài đều đi rồi, nói với mọi người ở Khang trang: “Mọi người nhớ kỹ, về sau trong các ngươi có người dám can đảm cấu kết người ngoài hoặc kết bè kết đảng tự trọng, đây là kết cục, nếu không sống yên thân, đừng trách ta trở mặt vô tình. Còn không chịu nổi cái khổ này, nhân lúc còn sớm mà nói ra, ta còn có thể thả cho người một con đường sống, Khang trang của ta tuyệt đối không miễn cưỡng ai.”

“Gia, yên tâm đi, chúng ta đều phân biệt được tốt xấu, thời gian dài như vậy, ai cũng không giở thủ đoạn lừa dối, sống yên ổn qua ngày, cũng làm gì có chuyện hồ đồ gì?” Rất nhiều người nói trăm miệng một lời.

“Được, nếu không ai muốn đi, mọi người giải tán, đi làm việc thôi.”

Lâm Khang Bình trở lại Tinh viên, Tử Tình tất nhiên muốn hỏi rõ ràng, có nghe theo báo quan hay không, tuy có vài phần tiếc nuối, nhưng cũng biết, Lâm Khang Bình là để lại một đường lui cho lão gia tử và Điền thị, nếu không. Điền thị mà gặp phải tốt xấu gì, Tăng Thụy Tường còn không bị hỏi trách.

Tử Tình trở lại nhà mẹ đẻ, Thẩm thị đang đứng ở trong sân cùng Dương thị nói chuyện, Dương thị này Tử Tình quan sát hơn một tháng. Con người thật đúng là thành thật, trừ lúc chào hỏi, cơ bản là không chủ động mở miệng nói chuyện, ăn cơm cũng không dám gấp thức ăn, ngay từ đầu còn không dám ngồi vào bàn, vẫn là Trần thị đề lại nàng ngồi xuống, về sau mới dần dần quen. Người cũng chịu khó. Cướp việc dễ làm, làm việc trừ hơi chậm một chút, thật đúng là có nề nếp, Thẩm thị cũng thực sự thương tiếc nàng vài phần, Tử Thọ lại không ở nhà, đành phải hết lòng mà chăm sóc thêm, cái này thì khoan hãy nói, nuôi hơn một tháng. Chẳng những khí sắc tốt hơn rất nhiều, người cũng béo lên một chút.

Dương thị thấy Tử Tình, cười chào hỏi. Lúc này Lưu thị cùng Trần thị đều nâng bụng đi tới, Vĩnh Liên, Vĩnh Dung vừa thấy Dương thị, liền kêu lên: “Tam nương, ôm ôm.”

Tử Tình ôm Vĩnh Liên lại, làm bộ thương tâm, nói: “Cô cô ở đây, sao không thấy người thân thiết với cô cô như vậy? Cô cô thương người vô ích rồi.”

“Cô cô, ta thích người, Vĩnh Tùng thích nhất cô cô, cô cô ôm ôm” Vĩnh Tùng bởi vì liên quan tới Thư Duệ. Tương đối thân thiết với Tử Tình, vội chạy tới túm váy Tử Tình.

“Ta đã nói cho người rồi, đứa nhỏ muốn khóc, cũng không hay dỗ dành, người toàn trêu chọc, đứa nhỏ cũng biết ai tốt với chúng nó.” Lưu thị cười nói.

“Có ý gì. Đại tẩu là nói ta không tốt với bé?” Tử Tình chỉ vào mũi mình hỏi.

“Đúng rồi, nghe nương nói, trong thôn trang của người đã xảy ra chuyện? sao rồi?” Trần thị ngắt lời hỏi.

Tử Tình nói đại khái chuyện này một lần, cũng không nói gì khác, Thẩm thị nghe thấy về sau một nhà Xuân Ngọc không bao giờ tới cửa nữa, cũng là thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, Tử Tình, lần trước lúc nhị cô người đi có nói, Tử nhi định vào mừng sáu tháng mười, cũng không còn mấy ngày nữa, ý của nhị cô người là để chúng ta mừng năm thì tới, chúng ta còn phải thêm trang cho Tử nhi, ngủ lại bên kia một đêm, đại tẩu nhị tẩu người đã như vậy, cũng không đi được, Vũ nhi ta không muốn mang nàng đi, không bằng người và Tam nàng dâu đi cùng với ta.” Thẩm thị nói.

“Đi, chúng ta đi qua thì ở đâu? A công bà một gian, đại cha đại nương một gian, tiểu cô phải một gian, đại cô phải một gian, còn lại hai gian phòng ở còn chưa đủ cho cả nhà họ ở?” Tử Tình hỏi.

“Nữ quyền ngã ra đất mà ngủ, một nhà sao có thể ở cùng nhau?” Thẩm thị nói.

Tử Tình vừa nghĩ còn phải mang theo lão gia tử và Điền thị đi cùng, trong lòng cũng không được tự nhiên, trải qua lần này, Điền thị chắc là càng hận thấu xương Tử Tình và Khang Bình.

Ai biết chờ đến mừng năm khi Lâm Khang Bình đi đón lão gia tử và Điền thị, mới biết được lão gia tử và Điền thị cùng Thu Ngọc vội đi trước bằng xe trâu rồi, Thẩm thị nói: “Vừa khéo, ta còn có thể thoải mái một chút, bà người đang nổi nóng, qua một thời gian ngắn nữa thì tốt rồi.”

“Nương, ta mới không thèm để ý đâu.” Lâm Khang Bình nói.

Đến Kiều thôn, Tử Tình thấy một nhà Tăng Thụy Khánh cũng tới trước, đang cùng mọi người nói cười trong sân, chẳng qua, nhìn thấy Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, đều quay đầu đi. Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cũng không để ý, từ sau ngày Tăng Thụy Khánh nói tuyệt giao, trong lòng Tăng Thụy Tường cũng đã qua thời gian mất mát, người qua đường thì người qua đường đi. Nếu không là bởi vì nhà Hạ Ngọc làm việc vui, mọi người cũng không ở cùng một chỗ.

Hạ Ngọc vội ra đón, lời kéo Dương thị nói nói mấy câu, đưa mọi người vào nhà, một nhà Xuân Ngọc tất cả đều đến tới đông đủ, ngồi trong phòng uống trà. Ngũ Mao thấy Lâm Khang Bình, toàn thân run rẩy mấy cái.

Hạ Ngọc dẫn mọi người tới một cái bàn khác, dâng trà, vợ Tam Mao ôm đứa nhỏ tới chào hỏi, Dương thị không biết chuyện bên trong, cũng cười đáp lại vài câu, thấy Thẩm thị và Tử Tình không nói chuyện, liền chạy vội ngồi xuống, không nói nhiều nữa, Hồng Tú thấy chẳng ai quan tâm nàng, chỉ phải quay trở về, đổi lấy mấy câu cười nhạo của Quế Anh.

Bởi vì con gái xuất giá bữa tối là bữa ăn chính, sắp xếp chỗ ngồi cũng phải rất chú trọng, Tăng Thụy Khánh và Tăng Thụy Tường phải phân ra hai ghế bàn đầu, vốn là, đây là chuyện không phải tranh luận, nhưng Tăng Thụy Khánh một mực nói với Hạ Ngọc, không ăn chung một bàn với Tăng Thụy Tường, có hấn thì không thể có Tăng Thụy Tường.

Hạ Ngọc lúc này khó xử, lão gia tử khuyên nửa ngày, Tăng Thụy Khánh cũng không nể mặt, Hạ Ngọc đành phải tìm đến Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường suy nghĩ một chút, nói: “Không sao đâu, không phải có hai hàng bàn sao? Ta ngồi vào bàn đầu hàng bên phải, cũng như vậy thôi, dù sao ta cũng nhỏ hơn.”

Chu Thiên Thanh không nghĩ tới Tăng Thụy Tường dễ nói chuyện như vậy, vội chấp tay nói lời cảm tạ, bắt tay an bài xong xuôi.

“Nương, ăn một bữa cơm mà thôi, người nhìn đại cha kia, thật sự là không nể mặt người ta một chút nào, chỗ nào ra dáng lão đại chứ, gây khó khăn cho cha con khắp nơi.” Tử Tình nhin không được nói.

“Hấn cả đời với cái tính hiếu thắng kia. Xem như là chiếm tiện nghi, thực ra thì như vậy ngược lại không tốt, cuối cùng còn không phải mọi người đều cười nhạo hấn đi.” Thẩm thị nhìn cũng không thèm nhìn Tăng Thụy Khánh một cái, nói.

Tử Tình vừa nghĩ cũng là cái này, trước mặt người ngoài nhất quyết không bỏ qua, người không có chút độ lượng rộng rãi nào, cuối cùng, bị tổn hại khẳng định là danh dự của mình.

Dương thị kéo góc áo của Tử Tình, thấp giọng hỏi: “Tỷ. Chúng ta cùng nhà đại cha và nhà đại cô cũng không qua lại sao?”

“Ừ, tình hình cụ thể để sau này Tử Thọ nói cho người, giờ cũng không phải là lúc nói cái này, người nhớ kỹ là được.”

Bồng Thắm thị không

biết nghĩ tới cái gì. Hỏi Tăng Thụy Tường: “Người chuẩn bị hồng bao là bao nhiêu? Hai người có thương lượng không?”

“Ta làm sao mà mở miệng hỏi hần? Thích bao nhiêu thì bấy nhiêu, ta ột quan là được.” Tăng Thụy Tường thuận miệng nói.

Thắm thị biết loại tiệc cưới này, khen thưởng đều là năm sáu mươi vạn, cũng có hai ba mươi, khi mấy người Tử Phúc thành thân, hai cậu của Thắm gia chẳng qua là tám mươi, sáu mươi, xem như đã không ít rồi.

“Hay là cho sáu mươi đi. Thà rằng thiếu một chút, đừng để cho Hạ Ngọc khó xử.” Thắm thị ngẫm nghĩ, vẫn là nói một câu.

Tử Tình thế mới biết, vị trí bàn đầu còn phải chú ý, ngồi bàn đầu, đại trù phòng bếp muốn đưa lên, món chính, bàn đầu phải khen thưởng đại trù. Trước kia trong nhà cũng từng làm nhiều lần rượu mừng, Tử Tình cũng không để ý. Cũng là lần đầu tiên biết cách nói này, nếu không phải Tăng Thụy Khánh làm loạn lần này, Tử Tình cũng không biết.

Mấy người Tử Tình cùng Thu Ngọc Điền thị Chu thị Xuân Ngọc chờ một bàn. Ở trong phòng, trong phòng nam khách bày tám bàn, là thân thích cùng họ, các thôn dân đều ăn ở trong sân.

Nam khách vừa ngồi xuống, Tăng Thụy Khánh thấy Tăng Thụy Tường ngồi ở bàn đầu bên phải, hỏi Chu Thiên Thanh: “Tiệc rượu nhà người sao lại bày ra hai bàn đứng đầu thế? Ta còn chưa có nghe nói qua.”

“Đại ca, không là hai bàn đứng đầu, người ngồi bên trái, tất nhiên là người lớn hơn.” Chu Thiên Thanh vội vàng giải thích.

Xuân Ngọc ở trong phòng nghe thấy được, nhin không được cười nói: “Hôm nay ta cũng muốn nhìn. Bữa ăn này nhà nhị muội khai tịch như thế nào?”

Chuyện Nhị Mao lần trước, Tăng Thụy Tường không mở miệng cầu tình cho nàng, nàng vẫn ghi hận trong lòng, giờ phút này ước gì Tăng Thụy Tường xấu mặt, đương nhiên, nàng cũng hận Tăng Thụy Khánh. Tóm lại, hai người này muốn đánh muốn giết, nàng càng ước gì xem náo nhiệt.

Thu Ngọc quăng cho nàng một cái lườm, nói: “Đại tỷ, người vẫn là thành thật an phận một chút đi, bớt đi vài câu.”

Chu thị ngồi ngay ngắn như Thái sơn, Thắm thị cũng không lên tiếng.

“Được, ta đã là lớn, một lát nữa đại trù chỉ có thể đưa đồ ăn lên cho ta, bên kia để nhị trù gì đó đưa đi.” Tăng Thụy Khánh nói xong châm biếm ngồi xuống.

Về mặt Chu Thiên Thanh khẩn cầu nhìn về phía Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường gật đầu. Chu Thiên Thanh cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, vội kêu đồ ăn, cho rằng một hồi bão táp đã hóa giải rồi.

Đại trù nhị trù tới đưa đồ ăn, đại trù tất nhiên là bưng tới cho Tăng Thụy Khánh, Tăng Thụy Khánh khen thưởng, đại trù xướng ra: “Đại cửu lão gia thưởng cho phòng bếp năm mươi vạn.”

Tăng Thụy Tường cũng đã ném hồng bao vào mâm, muốn sửa cũng không còn kịp rồi, nhị trù xướng đến: “Nhị cửu lão gia thưởng cho nhà bếp sáu mươi vạn.”

Sắc mặt Tăng Thụy Khánh có chút khó coi, chiếc đĩa đập một cái, nói: “Lão nhị, người có ý gì?”

Chu Thiên Thanh vội chạy tới lôi kéo tay áo Tăng Thụy Khánh thấp giọng nói: “Đại ca, đây là hiểu lầm, nhị ca cũng không phải cố ý, muốn cố ý thì không thể cho sáu mươi vạn. Việc này đều do ta, tta chưa thông báo cho các người, đại ca, coi như nể mặt Tử nhi, cũng đừng so đo nữa.”

Tăng Thụy Khánh nghe nói Chu Thiên Thanh xong, nói: “Quên đi, nể mặt người, ta sẽ không so đo, ai bảo ta là lão đại chứ? Tất nhiên phải chăm lo cho các người hơn một chút. Ta cũng không giống có người, một chút tình cảm không nói, chuyện không nể mặt huynh đệ trước mặt người ngoài, hủy đi cái đài của huynh đệ.”

Tăng Thụy Tường nhìn Tăng Thụy Khánh, nói một câu: “Phá chính là đại ca người chứ? Thế diện là dựa vào mình mà kiếm.” Vốn định nói tiếp mấy câu, thấy Chu Thiên Thanh đã một đầu đầy mồ hôi, mọi người đều duỗi dài lỗ tai nghe, liền nhịn xuống.

Lão gia tử ở cùng bàn với Tăng Thụy Khánh, cũng là vẻ mặt đầy lo lắng, khó khăn lắm cũng chịu đựng xong một bữa cơm, Tử nhi mặc xong quần áo đi ra quỳ lạy lễ, lần này đều là để trong hồng bao hoặc hầu bao, không cần xướng ra. Bởi vậy, còn không có rắc rối gì.

Buổi tối khi sắp xếp gian phòng, lại xảy ra vấn đề, Tăng Thụy Khánh không ở cùng một phòng với Tăng Thụy Tường, Chu thị cũng muốn mang theo Tử Bình và Tử Toàn cùng với Huy Huy cả nhà chung một phòng, khiến Chu Thiên Thanh Hạ Ngọc khó xử cũng muốn khóc.

“Phòng cũ không phải còn hai gian phòng sao, người vẫn có thể ở.” Bổng Thu Ngọc nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong vội hỏi: “Cả nhà chúng ta quay lại phòng cũ ở nhé. Vừa khéo bên kia có hai gian phòng, cũng đủ rồi.” Tăng Thụy Tường ước gì có thể cách Tăng Thụy Khánh càng xa càng thanh tĩnh.

“Nhị ca, thực xin lỗi, đều là muối tử không an bày thỏa đáng, xin mời nhị ca nhị tẩu nể mặt của muối tử cùng Tử nhi, tha thứ nhiều chút.” Mất Hạ Ngọc đỏ hồng nói.

“Được rồi, người không cần phải nỡ, nhị ca đều hiểu, nhị ca nếu không hiểu, hôm nay sẽ không đến rồi.” Tăng Thụy Tường nói với Hạ Ngọc.

278. Chương 281: Lân Lược Sinh Con Gái

Sau khi trở về từ Kiều thôn, trong khoảng thời gian này Tử Tình đều nhàn rỗi, Thư Ngạn đã cai sữa xong, thói quen từ từ thay đổi, buổi tối cũng không cần thức đêm như thế này nữa.

Lâm Khang Bình vẫn tương đối bận rộn, lúa mùa thu xong rồi, trong ruộng nước phải tra một loại cải dầu, ngô thu ở bãi cát, năm nay không định trồng lúa mì, muốn thay đổi tra đỗ, đỗ lớn đỗ nhỏ đều có, đầu xuân sang năm trực tiếp trồng loại ngô xuân.

Hết bận những thứ này, Chu Lai Phúc dẫn người thu dọn nước bùn, lúc này nhiều người làm việc hơn, khai hoang , gánh bùn, nhân lúc chủ yếu con ba bắt đầu ngủ đông, đều chui vào bùn để hoặc trong hang, không dễ bắt lắm.

Lâm Khang Bình chọn từ Khang trang mấy nam oa tuổi còn nhỏ biết trèo cây, đến chanh viên phụ giúp hái cam, năm nay tất cả cây cam đều nở hoa kết quả, tất cả cam thu vào có thể được hơn một ngàn hai, cam nhiều, vận chuyển rất phiền toái, thương lượng một chút với Văn gia, muốn nhân lúc sông còn chưa kết băng đi bằng đường thủy thì tiện hơn một chút. Bởi vậy, Lâm Khang Bình quả là rất bận rộn.

Tử Tình thấy Lâm Khang Bình bận như vậy, cũng tính toán sổ sách giúp, chuyện bên ngoài đã làm xong, củ sen trong tình viên nên đào rồi, còn nước bùn trong hồ cũng phải dọn dẹp, Lâm Khang Bình thấy trong nhà loạn như vậy, bảo Tử Tình sáng sớm mỗi ngày về nhà mẹ đẻ ở lại đó.

Trong khoảng thời gian này Tử Tình cũng là thân quen một chút với Dương thị, bốn người Lưu thị, Trần thị, Dương thị, Tử Tình thường cùng nhau tụ tập chơi mạt chược, Lưu thị còn nói đùa: “Xem một chút xem trong bụng ta có phải là thần tài che chở hay không, có thể thắng chút tiền tiêu vật hay không?” Lưu thị còn nhớ tình hình khi Trần thị mang thai Vĩnh Bách, cứ đánh là tất thắng.

Đáng tiếc, Lưu thị đúng là không có vận may như Trần thị, Trần thị lần này cũng không có vận may lắm, nhưng là Tử Tình, kế thừa vận may của Trần thị. Thậm chí còn hơn.

Ngày hôm đó, Tử Tình lại một nhà quét sạch ba nhà, Lưu thị cười nói: “Muội muội, hay là trong bụng người cũng có rồi? Lại một thần tài tới che chở rồi. Còn không để cho chúng ta đường sống? Lại thắng lần nữa, ba người chúng ta không chơi cùng người nữa đâu?”

Lời Lưu thị cũng nhắc nhở Tử Tình, quỳ thủy tháng mười một còn chưa đến.

Thần sắc dao động của Tử Tình khiến Lưu thị cười. Nói: “Không thể nào, muội muội, thực sự nên chúc mừng người, lại sinh ra một thần tài rồi.”

“Đại tẩu, vẫn còn sớm, còn chưa tới ngày đâu. Cũng là chuyện mấy ngày nay, sao có thể linh nghiệm như vậy chứ?”

Lời của Lưu thị cũng khiến Tử Tình để bụng. ngóng trông mong mỗi tới ngày, quỳ thủy vẫn chưa tới, trong lòng cũng tin vài phần, trừ Lâm Khang Bình, cũng không đi nói ra bên ngoài.

Lưu thị đến kỳ sinh. Thấm thị mời Thạch bà tử ở học đường mỗi ngày tới làm giúp chút việc nặng, còn mình một lòng chuẩn bị chờ Lưu thị sinh.

Đáng tiếc, cuối cùng Lưu thị vẫn sinh ra một nữ nhi, Thấm thị và Tử Tình thay phiên nhau khuyên giải vài lần, Thấm thị cũng đưa tin cho Tử Phúc, trong khoảng thời gian này Tử Phúc cũng tương đối bận, nói là Hạ huyện thừa muốn dời khỏi Hoa Liên, về huyện Lâm Thủy nhậm chức, thành An châu và Lâm Thủy chỉ cách nhau một dòng sông. Hạ huyện thừa tương đương với về quê cũ.

Tử Phúc không về nhà, trong lòng Lưu thị càng không yên tâm. Hôm đó, Tử Tình đi qua Phúc uyển, thấy Lưu thị lại đang rơi lệ, vội khuyên nhủ: “Đại tẩu, người đây là tội gì chứ? Ta không phải đã nói rồi. Người mới bao nhiêu tuổi chứ? Còn có cơ hội.”

“Muội muội, người không hiểu, lời của hòa thượng đại sư cũng không dùng được, đời này, ta là không có duyên với nhi tử, làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ? Ca người nhất định là tức giận mới không trở lại, người không biết, hần rất muốn muốn một nhi tử.” Lưu thị ô ô khóc nói.

Tử Tình nghe xong Lưu thị khóc lóc kể lể, cũng là xót xa không thôi, nói: “Đại tẩu, chỗ nào thì đúng chứ, năm đó đại nương ta không phải bởi vì nghe lời thầy tướng số phán, nói vận thể của Tăng gia đều bị một nhà cha ta chiếm hết, phải cách xa nhà của ta, bằng không, còn có họa đổ máu. Kết quả thì như thế nào đây? Còn không phải chính mình hối hận tin lầm lời thầy tướng phán. Bởi vậy, đại tẩu, người ngàn vạn lần phải nâng cao tinh thần lên, người nhất định sẽ sinh nhi tử, người tin tưởng ta đi, đại nương ta cũng hơn ba mươi tuổi còn sinh Tử Toàn đó thôi, người vẫn còn trẻ.”

Trần thị vừa khéo cũng từ cửa đi vào, nói: “Đại tẩu, người sao lại rửa mặt rồi? Hôm qua không là mới nói với người, trong tháng ở cữ không được rơi nước mắt, nương cũng đã nói rất nhiều lần rồi, muội muội cũng nói, người còn trẻ đó, chỗ nào mà đã nói đến cả đời chứ, nhìn một chút vật nhỏ của chúng ta lớn lên rất đáng yêu, người lại khóc tiếp, Vĩnh Lăng của chúng ta liền không có sữa ăn.”

“Đúng vậy, đại tẩu, đại ca của ta cũng thật sự là thoát thân không nổi, người xem hần lấy cho tiểu bảo bối tên nghe rất tốt, hoa củ ấu màu tím nhạt, đón gió chấp chờn trong nước, làm cho nhiều người thương yêu. Vĩnh Liên, Vĩnh Dung, Vĩnh Lăng, xem ra đại ca thích hoa sống trong nước hơn, vừa kiều diễm vừa mềm mại đáng yêu, lại thanh lệ cao nhã, mặc dù lớn lên trong nước bùn, nhưng cũng có thể nở ra hương thơm tinh khiết nhất. Tương lai ba chất nữ này của ta nhất định là không tệ được.” Tử Tình nói.

“Đại ca lấy tên hay, muội muội giải thích rất tốt, muội muội thật sự là một người có học vấn, nói ra lời thật đúng là dễ nghe, ta muốn sinh nữ nhi, không bằng muội muội lấy cho nàng một cái tên đi?” Trần thị cười nói.

“Nhị tẩu, người dễ dàng ta à? Nhị ca ta cũng là tú tài, ta còn dám múa búa trước cửa Lỗ Ban? Ta cũng không đưa đầu ra để bị mắng đâu.” Tử Tình cũng cười nói lại.

Dương thị lúc này cũng đi đến, theo sau còn có Vĩnh Liên Vĩnh Dung, Dương thị là trưởng nữ trong nhà, ở nhà vẫn trông nom đệ đệ muội muội, có thể là bản tính hoặc theo thói quen, thấy đứa nhỏ liền cảm thấy gần gũi, bởi vậy hai hài tử này bây giờ còn gần gũi với cùng nàng hơn cả Tử Tình, Tử Tình không ít lần vì vậy mà kêu oan.

“Đại tẩu, nương hỏi người giữa trưa muốn uống chút canh gì?” Dương thị chào hỏi qua Trần thị và Tử Tình, liền hỏi Lưu thị.

“Nói cho nương, không cần đặc biệt mất công, có cái gì thì ăn cái đó đi.” Lưu thị trả lời. Trong lòng lại thầm nghĩ, lại thêm một nha đầu, chỗ nào còn không biết xấu hổ muốn canh muốn nước, bây giờ chỉ mong Thắm thị không trách cứ nàng cũng không tệ rồi.

“Đại tẩu, nương nói, người không cần sợ mất công, chỉ lấy theo người muốn ăn mà làm, nương là thật lòng thương người đó.” Dương thị nói, gả đến Tăng gia mấy tháng, Dương thị cũng nhìn ra bà bà là thật lòng đối xử tốt với mấy nàng dâu, chưa từng lập quy củ ấy nàng, càng đừng nói đánh chửi, cũng căn bản có thể làm được đối xử bình đẳng với ba nàng dâu, dưới hoàn cảnh này, tính tình của Dương thị cũng có chút thả lỏng.

“Vậy làm bát canh cá đi, thay ta nói tiếng cảm tạ với nương.” Lưu thị nói.

Dương thị tự mình quay về nói, hai bé Vĩnh Dung nằm sắp trước giường Lưu thị, nhìn tiểu nãi oa đang ngủ, cũng nhu thuận theo bên cạnh Lưu thị.

Lưu thị vừa thấy, vừa xót xa vừa đau lòng, nước mắt vừa khô lại ướt.

“Đại tẩu, không phải có một câu châm ngôn, nói là quá tam ba bận, người xem, người cũng sinh ba thiên kim, sau này, khẳng định có thể như nguyện. Trước nở hoa sau kết quả cũng giống nhau, tương lai ba chất nữ này của ta trưởng thành, đều là người đẹp như hoa, bà mối còn không phải đập hỏng bạc cửa nhà người ý chứ, ngày lành còn ở phía sau đó.” Tử Tình khuyên nhủ.

“Đúng vậy, vẫn là muối muối biết ăn nói, đại tẩu, chúng ta dưỡng thân mình thật tốt, sang năm nhất định có thể sinh ra một tiểu tử mập.” Trần thị cười nói.

Lời Trần thị khiến Lưu thị có chút dở khóc dở cười, chẳng qua, tâm tình cũng tốt lên một chút, Tử Tình lại nói tán gẫu cùng một hồi, người nhà mẹ đẻ Lưu thị tới, Thắm thị cùng mẫu thân của Lưu thị và hai muội tử đi đến, nghe thấy lời Tử Tình và Trần thị khuyên Lưu thị, Lưu phu nhân một tay lôi kéo Tử Tình, một tay lôi kéo Trần thị, vội vàng nói lời cảm ơn.

“Vẫn là thông gia phu nhân khéo dạy, coi nàng dâu như nữ nhi của mình, nhìn cô cô ở đây như hai chị em vậy, theo lý mà nói, Mai nhi nhà ta đúng là có phúc, gả vào Tăng gia các người, nhưng hết lần này đến lần khác chính là cái bụng không tốt, cũng biết chuyện trên đời đúng là khó có thể lường toàn.” Lưu phu nhân nói xong liền rút khăn ra.

“Thông gia muội tử đừng như vậy, khó khăn lắm bọn nhỏ mới khuyên bảo được đại tẩu phụ tốt lên một chút rồi, người còn như vậy, cũng không phải là lại thêm phiền muộn? Muội tử yên tâm đi, nàng dâu vẫn còn trẻ, ta quyết sẽ không nhét thêm người vào phòng của con trai ta đâu, chúng ta xuất thân từ nhà nông, không cho phép cái này.” Thắm thị nói.

Tử Tình vừa nghe lời này, nói như vậy vừa rồi Lưu phu nhân có nhắc việc này, có chút lo lắng, dù sao bây giờ Tử Phúc cũng là quan thất phẩm rồi, có một hai tiểu thiếp cũng là bình thường, trong lòng Lưu thị lo lắng nhất chỉ sợ cũng ở chỗ này đi, vạn nhất Tử Phúc có tiểu thiếp, bản thân còn chưa sinh được nhi tử, để tiểu thiếp tranh trước, sợ địa vị của mình khó giữ được.

Quả nhiên, Lưu phu nhân nghe xong lời Thắm thị, vội nói: “Lời này của thông gia tẩu tử cũng rất đúng tâm tư của ta, tẩu tử lương thiện hiểu lòng người như vậy, cũng là phúc khí của Mai nhi nhà chúng ta, ta cũng không nói gì thêm, ở lại đây với Mai nhi vài ngày, khuyên giải nàng một chút.”

Tử Tình và Trần thị tự mình dâng trà trà, Thắm thị liền mang theo các nàng đi ra, để lại mấy mẹ con Lưu thị nói chuyện riêng.

Tử Tình từ cửa nhỏ đi về nhà, một đường còn có chút rầu rĩ, nữ nhân không sinh được nhi tử, thật đúng là đáng thương, liên lụy cha mẹ mình cũng phải thấp hơn người một bậc. Tử Tình sờ sờ bụng mình, than thở nói, vạn nhất nữ nhi của mình tương lai cũng không sinh được nhi tử, mình chẳng phải cũng phải theo căn thặng từng li từng tí cùng khuôn mặt tươi cười?

Lâm Khang Bình muốn đến đón Tử Tình, biết Tử Tình lại mang thai, Tử Tình về nhà mẹ đẻ không dẫn người bên cạnh, Lâm Khang Bình đích thân tới đón, vừa thấy vẻ mặt của Tử Tình, vội ôm cổ Tử Tình, hỏi: “Tự một mình than thở cái gì vậy? Ai lại chọc người không vui à?”

“Không có, chính là thấy đại tẩu chưa sinh được con trai mà đáng thương, nương của đại tẩu nương cũng đi theo nịnh nọt, ta nghĩ, nữ nhi của chúng ta nếu cũng như vậy, ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Lại bây bạ gì vậy? Yên tâm đi, người có thể sinh nhi tử như vậy, đều nói nữ nhi theo nương, nàng cũng nhất định có thể sinh ra nhi tử. Cười một cái, ngoan, ta cũng không muốn đến lúc đó sinh ra một cái tiểu quỷ khóc nhè.” Lâm Khang Bình bóp mặt Tử Tình làm cái mặt quỷ.

Tử Tình nhin không được nở nụ cười, “Lúc này mới xinh đẹp. Ngẫm lại muốn ăn cái gì mới là đúng đắn, bảo bối nữ nhi muốn ăn mà không có, tương lai tham ăn cũng không tốt.” Lâm Khang Bình vuốt khuôn mặt nhẵn mịn mềm mại của Tử Tình, vẫn giống như trước kia không buông tay nổi.

Ngày hôm đó, Tử Tình đang chơi cùng bọn nhỏ ở phòng chơi, tiểu Thư Ngạn đã học đi được rồi, cũng thích nhảy nhót trên giường nhảy, lăn qua lăn lại, Thư Duệ chơi cùng bé, Tử Tình hơi nhàm chán, nghĩ Lâm Khang Bình bận tính toán sổ sách ở thư phòng, cũng cuối tháng mười một, một năm thu hoạch trong nhà cơ bản cũng vào kho rồi, Tử Tình đang muốn tới giúp hân một chút, Thẩm thị sai Tiểu Chanh tới nói, Trần thị đã sinh một nữ nhi.

279. Chương 282: Hạ Gia Tặng Lễ Tết

Tử Tình vừa nghe xong, sai tiểu Thanh trông hai hài tử, còn mình mang theo Tiểu Phấn trở về nhà mẹ đẻ, bà đỡ đã thu thập sạch sẽ cho đứa nhỏ, đứa nhỏ còn nhỏ như vậy, nhìn vẫn nhăn nhoe khó coi, Tử Tình cảm thấy đứa nhỏ vừa sinh ra, đều có vài phần giống nhau, nhìn không thấy khác nhau mấy, cũng không khác Vĩnh Lăng mấy.

Trần thị rốt cục cũng như nguyện sinh một nữ nhi, tinh thần phần chấn mười phần, khi Tử Tình đi vào, lại có thể đang uống canh cá, nói muốn sớm cho ra sữa.

“Xem ra người có con trai trước rồi đúng là không giống, cùng sinh một nữ nhi, chỉ cách một bức tường đại tẩu cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, mà nhị tẩu lại vui vẻ ra mặt, vừa sinh xong đứa nhỏ lại còn có tinh thần uống canh.” Tử Tình cười nói.

“Canh cá tính là cái gì? Ta còn muốn gặm chân heo nữa. Thật sự không lừa người, cực kỳ thêm ăn, thấy cái gì cũng muốn ăn.” Trần thị bây giờ là đáng vẻ có con gái vạn sự đều đầy đủ rồi.

“Nhìn người như vậy, ta cũng cực kỳ muốn nữ nhi, thai này của ta hân cũng là nữ oa đi, không có đạo lý người sinh được, ta lại không sinh được.” Tử Tình nói.

“Muội muội gốc của ta, cái này có thể giống nhau sao? Đây là trời đã định trước, không ai có thể đòi hỏi được.” Tử Lộc tiến vào nghe được lời Tử Tình, nhin không được nở nụ cười.

“Nhị ca, nhanh, thiên kim nhà người rốt cuộc là lấy tên gì hay?” Tử Tình chuyển đề tài.

“Vĩnh Huyền, Huyền là một loại cỏ vong ưu, chỉ mong nàng cả đời này vĩnh viễn không ưu phiền.”

“Ta đã nói rồi, nhị ca là người lợi hại, tên này lấy được rất tốt, Vĩnh Huyền, vĩnh viễn không ưu phiền, nhị tẩu, vừa lòng chứ?”

Tử Tình lại cùng nói đùa mấy câu, rồi vòng đến Phúc uyển, người nhà mẹ đẻ của Lưu thị đã trở về, ngày đó Lưu thị nghe được lời nói của Thẩm thị, cuối cùng khuyên giải một chút, đã qua nhiều ngày, thần thái trên mặt cũng khôi phục một chút.

Từ Phúc uyển vào sân của Thẩm thị, Dương thị đang giúp Thẩm thị xử lý cơm canh, hầu hạ hai nàng dâu ở cũ, Thẩm thị đúng là có chút lực bất tòng tâm, cũng may các nàng đều có nha hoàn riêng. Mấy chuyện

tắm tắm giặt giặt còn không cần Thắm thị phải động tay, về phần cơm canh lại có Thạch bà tử và Dương thị tới giúp một tay, cũng miễn cưỡng ứng phó được.

“Nương, nhị tẩu cũng sinh nữ nhi. Nương, con lần này có thể như nguyện sao?” Chủ yếu là Tử Tình không muốn sinh tiếp nữa.

“Chỗ nào có thể nhìn ra sớm như vậy chứ, lại nói, cũng không nhất định như vậy, ai dám đảm bảo?” Thắm thị liếc Tử Tình một cái, nói.

“Đại tỷ, nam oa nữ oa đều giống nhau. Đại tẩu nằm mơ còn ngóng trông đó, tỷ tỷ đừng không biết đủ, nhị tử nhiều cũng là phúc khí, bao nhiêu nhiều người mong còn không được đấy?” Dương thị nói, đại khái là thấy mọi người đều bận sinh đứa nhỏ, Dương thị cũng có một chút hâm mộ, vốn nàng chính là người có mẫu tính mười phần.

“Đúng vậy. Đến tam đệ muội nhỏ hơn người vài tuổi còn hiểu đạo lý này, người còn suốt ngày phiền não cái gì? Mặc kệ nam oa nữ oa ta đều thích, đều là bảo bối của chúng ta.” Lâm Khang Bình vào cửa đã nghe thấy lời Dương thị. Nói.

Dương thị thấy Lâm Khang Bình vốn đã có chút sợ người lạ, rồi đột nhiên nghe thấy Lâm Khang Bình khen nàng một câu, cũng có chút không biết phải làm sao, bèn tìm lấy cái cớ vào nhà.

Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình về nhà, tiểu Phấn đi theo xa xa ở phía sau, tuy đã nhìn vô số lần, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy hâm mộ.

Ngày qua trong chớp mắt đã vào tháng chạp, trước ngày mùng tám tháng chạp một ngày, Tử Tình đang xem Vương bà tử tra đậu, lúc này. Tiểu Lục tới nói, Bảo Phượng đến.

Tử Tình có chút kinh ngạc, Bảo Phượng này đã tiếp xúc một thời gian dài, thật đúng là chưa từng tới Tình viên, vội ngoài đón, Bảo Phượng đang ôm đứa nhỏ. Tôn bà tử ôm cái rổ nhỏ tới.

“Tỷ tỷ, nhà người cũng thật tốt, suốt ngày nghe nói nhà tỷ tỷ có bao nhiêu to có bao nhiêu đẹp, cuối cùng hôm nay cũng như nguyện thấy được.” Bảo Phượng thấy Tử Tình thì cười nói.

“Còn nói sao, người cũng chưa đến thăm ta, nói thật dễ nghe.” Sau này Tử Tình tới nhà Bảo Phượng vài lần, chẳng qua, mỗi lần tới, Bảo Phượng luôn có chút không được tự nhiên, phòng ở rất tồi tàn, đến chỗ đặt chân cũng không có, Tử Tình thấy vậy, cũng ngại đến, hơn nữa trong nhà cũng nhiều việc, cũng ít đến hơn.

“Ta suốt ngày trông nom đứa nhỏ, còn phải làm việc nhà, ta cũng muốn đến thăm tỷ tỷ một chút, nhưng lấy đâu ra thời gian? Không nói cái này, ta nghe nhà ta nói, trong thôn trang kia của người không có đậu đỏ, vừa khéo nhà của ta còn dư lại một chút, liền đưa tới cho tỷ, ngày mai vừa vặn đem tra loại này, tỷ tỷ đừng ghét bỏ.”

“Đúng lúc thiếu thứ như vậy, đa tạ muội tử nghĩ tới, còn đặc đưa riêng tới.” Tử Tình biết cũng là một mảnh tâm ý của người ta, nếu cự tuyệt ngược lại không tốt.

Tử Tình nói xong, tiểu Phấn vội nhận nhận rổ, đưa đến phòng bếp: “Đưa tới cho tiểu Lam.” Tử Tình dặn dò một câu, tiểu Lam biết ước chừng để đáp lễ.

“Tỷ tỷ, ta còn có một chuyện, đương gia nhà ta làm mấy tháng ở nhà tỷ tỷ, cũng tích cóp được hơn ba lượng bạc, nương ta cũng cho ta tiền lương mấy tháng gom góp được này, phòng ở nhà ta, thừa dịp bây giờ nông nhàn sửa chữa lại một chút, ta muốn phiền nương ta giúp ta đi lại nấu cơm vài ngày, muốn nhận lỗi với tỷ tỷ bên này, bên này của tỷ tỷ nương ta trước khi ăn cơm một khách, sẽ bày đồ ra rồi quay trở lại thu thập, như vậy có thể tới giúp ta gần nửa canh giờ, cam đoan không chậm trễ việc bên này của tỷ tỷ, chỉ là, thời gian chuyển sớm một chút, tỷ tỷ thấy được không?”

“Thế này thì có cái gì không được? Phòng ở của người đúng là nên sửa chữa, vừa lúc sửa xong thì đón năm mới, nếu cần người chạy chân, ta còn có thể cho người mượn một hai người.”

“Cái này không được, chỗ nào còn dám làm phiền người của tỷ tỷ, đương gia nhà ta cũng có mấy người bạn chơi từ nhỏ đến lớn, đều nói tới hỗ trợ.” Bảo Phượng trả lời.

Tiểu Phấn ôm rổ trở lại, Tử Tình nhìn thoáng qua, một rổ trứng gà cộng thêm ba bốn cân thịt heo, còn có một bộ quần áo trẻ con, là Tử Tình dẫn Tiểu Hồng khâu, Bảo Phượng thấy vội từ chối, nói: “Tỷ tỷ mỗi lần đến thăm ta cũng không đi tay không, ta cũng không có gì đáp lễ, trong thôn bao nhiêu tỷ muội hâm mộ ta có quan hệ tốt với tỷ tỷ, đều nói ta tham đồ của tỷ tỷ, tỷ tỷ nếu như vậy, về sau, ta càng không dám tới nhà tỷ tỷ nữa.”

“Người đã gọi ta một tiếng tỷ tỷ, tỷ tỷ chiếu cố người một chút cũng là việc phải làm, trong nhà muốn mời người tới sửa phòng, rất nhiều việc đó, cũng đừng khách khí với tỷ tỷ.”

Tôn bà tử vội dập đầu với Tử Tình, tiểu Phấn ngăn cản.

Sau ngày mùng tám tháng chạp, Tử Thọ Tử Hỉ về tới nhà, bởi vì khó khăn lắm mới về nhà, Tử Thọ tất nhiên dính một chỗ với Dương thị, chỉ còn lại Tử Hỉ chẳng có chỗ nào đi, mỗi ngày đều đến Tình viên báo danh.

Mười lăm tháng chạp, hồ nước ở Tình viên muốn kéo mấy lưới ca, thừa dịp Tết âm lịch có thể bán giá tốt, không riêng gì Tình viên, hồ nước ở Khang trang cũng được vài năm rồi, cũng có thể bắt được một phần cá lớn, Lâm Khang Bình mang theo người bạn rộn tháo nước, Tử Tình đang định về nhà mẹ đẻ, Thẩm thị và Tử Hỉ lại tới.

“Nghĩ đến lấy mấy con cá lớn ở nhà người, đáp lễ cho người khác, người nói xem, đang yên đang lành, sao Hạ gia lại đột nhiên phái người đến tặng lễ Tết cho chúng ta? Ta cũng không biết đáp lại cái gì mới tốt?” Thẩm thị nói.

“Hạ gia nào?” Tử Tình hỏi.

“Còn có thể có cái nào, chính là nhà Hạ huyện thừa, người xem danh mục quà tặng nhà hân, ta cũng không biết đáp lại cái gì mới tốt?” Thẩm thị đưa cho Tử Tình một tờ giấy viết màu đỏ.

Tử Tình vừa mở ra thấy, cũng chẳng qua là bốn cuộn lụa, các loại điểm tâm, quả vỏ cứng ít nước (hoa quả khô), còn có hủi thăm Lưu thị sinh đứa nhỏ, tặng một bộ vòng vàng cùng khóa trường mệnh.

“Nương, này có là cái gì, vài năm nay trong trấn và trong huyện không phải là đều có mấy nhà đến đưa lễ Tết, lễ năm nay của Hạ gia cũng như vậy thôi, người y theo đáp lại là được, không được thì lại hỏi đại tẩu, dù sao chúng ta cũng có sẵn cá, gà, trứng gà ..., đúng rồi, còn có thỏ và dê, vịt muối gà muối cái gì cũng đưa một chút, mấy thứ đồ khô đó vừa vận đãi khách nhắm rượu mừng năm mới.”

“Ta đã nói với nương, còn phải từ chỗ tỷ mượn Lâm An Lâm Phúc để sai sử, chúng ta cũng nên mua vài người rồi, nương cũng không nghe vào.” Tử Hỉ nói.

“Chỉ vì một năm trả lễ cho người ta, ta liền mua vài người ở nhà nhân rồi? Chúng ta ở chỗ nhỏ như vậy, mua người thì ở đâu? Vũ nhi cũng là đại cô nương rồi. Nói nghiêm chỉnh, các người nói xem, sao Hạ gia lại đột nhiên đưa lễ Tết cho chúng ta, muốn đưa, cũng phải đưa cho đại ca các người chứ?” Thẩm thị hỏi.

“Có phải là coi trọng Vũ nhi nhà chúng ta hay không? Người nói Vũ nhi cũng là đại cô nương, nhà nàng không phải vừa đúng có một nhi tử, năm nay thi tú tài, cũng không biết có trúng không?” Tử Tình đột nhiên hỏi, nói thật ra, nàng thật sự còn không nhớ nổi dáng vẻ còn nhi tử Hạ gia, chỉ nhớ rõ gầy teo, vóc người trên dưới 1m7, dáng vẻ hình như còn rất nhã nhặn, những cái khác thật sự nghĩ không ra.

Lời của Tử Tình cũng nhắc nhở Thẩm thị, Thẩm thị ngẫm nghĩ nói: “Nhà nàng hình như có một nhi tử, năm nay mười sáu, lớn hơn Vũ nhi ba tuổi, mặc kệ thế nào, nhà người ta cũng là xuất thân quan lại, hơn nữa là người thành An châu, Vũ nhi nhà chúng ta chỉ là một nha đầu ở nông thôn, nhà người ta có thể nhìn trúng chúng ta?”

“Nương, suy nghĩ của người vẫn còn dừng lại trong quá khứ, sớm nên vứt bỏ rồi. Chúng ta giờ đã khác trước kia rồi, bàn về bên ngoài, phẩm cấp của đại ca còn cao hơn nhà họ một cấp, bàn về cửa cái, chúng ta cũng gom góp rồi, tiểu muội có thể có mấy ngàn lượng bạc của hồi môn, cũng đủ nuôi sống bản thân tiểu muội rồi, không khiến Hạ gia họ. Lại nói, sau này còn có ta nữa, chúng ta chỉ có càng ngày càng tốt lên. Ta còn không định để ý Hạ gia họ đâu, tương lai muốn mượn ánh sáng nhất định là nhà họ.” Tử Hỉ phân tích nói cho Thẩm thị.

“Nương, lời tiểu Tứ nói rất đúng, Vũ nhi tuyệt đối không kém, bàn về tướng mạo, bàn về cửa cải, bàn về năng lực quản gia, vào Hạ gia họ là dư dả. Tiểu muội còn nhỏ, không ngại nhìn thêm một năm nữa, chờ tiểu Tứ trúng cử, lại nghị hôn cũng không muộn.” Tử Tình khuyên nhủ.

Đang nói, Tăng Thụy Tường sai Tử Vũ tới, lại có người tới đưa lễ Tết, để Thẩm thị đi qua chiêu đãi.

“Đại ca phải quan lần này, cũng gần nhà, người đưa lễ Tết cũng nhiều, đến cả bình thường ít qua lại, cũng tới cửa.” Tử Hỉ chờ Thẩm thị đi rồi nói.

“Con người không phải đều như vậy? Chỗ nào có Phật chỗ đó thấp hương, nửa năm này người thế nào? Người cũng mười sáu rồi, sang năm chỉ sợ nương cũng muốn đính hôn cho người rồi, có suy nghĩ gì hay không?”

“Không nóng nảy, người nói xem, ít nhất cũng phải chờ trúng cử nhân rồi lại nói.”

“Đến lúc đó người cũng mười tám rồi, nương ta có thể đồng ý? Thực ra, người nói chuyện tử tế với nương, trễ một năm hai năm cũng không có gì, đến lúc đó người thật sự trúng tiến sĩ, không phải là có thể tìm một nhà điều kiện tốt sao?”

“Tỷ, cái này người lại không hiểu, nếu đến lúc đó tìm người có điều kiện tốt hơn nhà chúng ta, là hướng đến thân phận của ta mà tới, tương lai ta có thành tựu gì, cũng phải tính hết trên người nhà người ta, hoặc là, ta bị người nào nhìn trúng, đến hôn nhân của mình cũng không thể làm chủ, đó mới là thảm. Còn không bằng thành thân trước thi hội, ta tìm một hộ tương đương với chúng ta là được, cưới vợ không nên cưới cao.”

Đang nói, Tử Thọ mang theo Dương thị tới.

280. Chương 283: Gặp Lại Hạ Gia

Tử Thọ vừa thấy Tử Hỉ, liền cười nói: “Nhị ca đang tìm người đó, Tử Quân và Tử Tân tới, nói muốn mọi người thảo luận nghiên cứu học vấn, ta đoán người chạy đến nhà Đại tỷ rồi, có phải lại có cái gì ăn ngon hay không?”

“Đi đi đi, người làm như ta vẫn còn bé ỷ? Ta chẳng qua là nể mặt Tam tẩu, không đành lòng quấy rầy người và tam tẩu khó khăn lắm mới gặp nhau, người đừng không biết tốt xấu, về sau, bắt đầu giờ Thìn mỗi ngày ta tới tìm người, tham thảo học vấn, thế nào?” Tử Hỉ vỗ vai Tử Thọ, hỏi không có ý tốt.

Bắt đầu giờ Thìn chính là bảy giờ, cả mùa đông không có chuyện gì, lại ngủ thả phanh, thông thường đều sẽ không dậy sớm như vậy. Tử Tình thì thích ôm giường, Lâm Khang Bình càng thích ôm nàng một chỗ trên giường, hạ nhân trong nhà cũng đều quen, không có việc gì sẽ không tới quấy rầy.

Tử Thọ đẩy tay Tử Hỉ ra, nói: “Tìm chết, người muốn đầu giờ Thìn tới tìm ta, giờ Mão ta sẽ đi tìm người, dù sao ta biết người còn thích ngủ nướng hơn cả ta. Có đi hay không, người ta còn chờ đó?”

“Đi, đi, cái này không phải người nói nhảm sao?” Tử Hỉ mới vừa đi tới cửa, đã quay đầu nói một câu: “Tỷ, giữa trưa ta tới ăn cơm, ta biết, hôm nay có cá lớn tươi ăn.”

Tử Thọ cười vỗ xuống lưng hắn, nói: “Vừa mới ai nói không tham ăn, giờ đã lộ chân tướng rồi?”

Tử Tình giữ Dương thị ngồi một hồi, Dương thị nói: “Mấy ngày nay nương bên kia tương đối nhiều việc, đại tẩu nhị tẩu con còn nhỏ, ta còn phải giúp một tay, bình thường lại đến tìm tỷ tỷ nói chuyện, ta thích nhìn mọi người nói giỡn, cảm thấy người một nhà rất thân mật, thật sự cực kỳ thích.”

Tử Tình nghe nàng nói như thế, cũng đành thôi.

Tử Phúc về nhà vào ngày hai mươi mốt tháng chạp, Tử Tình thế mới biết, nha môn cổ đại thông thường hai mươi tháng chạp khóa dấu về nhà mừng năm mới, phải qua tiết nguyên tiêu mới mở dấu (cái này ở mình là

khai đầu đầu xuân), ngày nghỉ này hợp lý hơn kiếp trước của Tử Tình nhiều, vốn là vậy. Qua Tiết nguyên tiêu rồi mới tính hết Tết, bằng không, nơi nào còn tâm tư làm việc?

Ngày nghỉ lần này của Tử Phúc không ngắn, người trong nhà tập hợp toàn bộ rồi, náo nhiệt hơn hẳn mấy năm trước. Cộng thêm đứa nhỏ. Nhà hoàn, có hơn hai mươi nhân khẩu. Tiểu hài tử chạy tới chạy lui trong vườn cả ngày, nhà hoàn đi theo phía sau, kêu. Cười. Khi Lão gia tử và Điền thị tới. Liền thấy cảnh tượng như vậy, lão gia tử cảm khái không thôi.

Lão gia tử là Tử Phúc đi đón tới, trưng cầu ý kiến của lão gia tử, tết âm lịch năm nay qua bên Tăng Thụy Tường ở. Bởi vì năm trước ở nhà Tăng Thụy Khánh, ý của lão gia tử là thay phiên nhau. Đừng để cho người ngoài bàn tán.

Chẳng qua, Thẩm thị hỏi qua Thạch bà tử rồi, một nhà Tăng Thụy Khánh căn bản là chưa từng tới học đường, cũng căn bản không đến hỏi lão gia tử sắp xếp tết âm lịch như thế nào, trái tim Tăng Thụy Khánh thật đúng là máu lạnh không phải bình thường, một mặt như Điền thị.

Mùng hai Tử Tình về nhà mẹ đẻ, Điền thị đã chuyển về học đường, nghe nói là nhà Xuân Ngọc có người tới, Thẩm thị không ngăn cản, chẳng qua, để lại Thạch bà tử, theo bọn họ tự ép buộc đi.

Năm nay mặc dù nhà Tăng Thụy Tường không mời khách, chẳng qua, mừng năm khi Tử nhi mang theo trượng phu mới cưới của nàng tới chúc tết, Thẩm thị vẫn mời một nhà Thu Ngọc cùng tới, năm nay tuổi mụ của Mộc Mộc cũng chín tuổi rồi, nói chuyện làm việc giỏi giang hơn Tử Toàn nhiều, còn có Uyển Tình, đã bắt đầu học thêu thùa may vá, tiểu cô nương này trưởng thành cũng sắp thành mỹ nhân rồi, nhìn ra được là Thu Ngọc tỉ mỉ bồi dưỡng, một chút việc nhà nông cũng không để đứa nhỏ làm, chỉ học một chút may vá, nghe nói còn để Mộc Mộc dạy biết chữ, xem ra, Thu Ngọc là quyết tâm, tương lai tìm một mối hôn sự tốt cho đứa nhỏ.

Sau khi ăn xong, Tử nhi dẫn theo trượng phu tới học đường thăm lão gia tử bọn họ, Thu Ngọc ở lại, còn sai Mộc Mộc dẫn theo bọn nhỏ đi chơi.

Thẩm thị thấy đáng về Thu Ngọc có chuyện muốn nói, cũng ngồi xuống cùng nàng, Tử Tình dựa vào Thẩm thị, Thu Ngọc cũng gọi Tăng Thụy Tường tới, một lần gọi này, mấy người Tử Phúc cũng đã đi tới.

“Nhị ca, nhị tẩu, Nhị Mao muốn thành hôn, đã định vào mùng tám tháng hai. Đại ca khẳng định là không đi, đại tỷ cầu khẩn ta tới đây truyền đạt, nhị ca có thể tới giữ thể diện hay không, bằng không, đến lúc đó vị trí đầu tịch (đầu bàn) trống không, cũng không dễ nhìn. Đại tỷ không dám tới, cầu ta thay nàng van cầu Nhị ca.” Thu Ngọc hỏi.

Thẩm thị nghe xong có một chút tò mò, chuyện này một chút bóng dáng cũng không có, xem tướng đỉnh hôn cũng chưa từng nghe nói, Thạch bà tử ở học đường, biết chuyện này cũng phải nói cho Thẩm thị một tiếng, sao bỗng nhiên đã nói thành thân?

“Tiểu cô, còn có người muốn gả cho Nhị Mao, đầu óc không bị lừa đá chứ?” Tử Tình hỏi thẳng, vốn việc này đã lộ ra kỳ quái, Nhị Mao chân què rồi, không có khả năng lao động, dựa vào ăn trộm sống qua ngày, còn ngồi tù năm năm, khuê nữ trong sạch nào dám gả cho hắn?

“Là quả phụ một hộ trong thôn bọn họ, không nhi tử không nữ nhi, đáng về cũng không tốt, là người sút môi, năm nay nghe nói cũng hai mươi hai rồi, lần cưới đầu chính là bởi vì đáng về không tốt, gả cho người bị bệnh lao, này không, nam nhân không có, không biết thông đồng với Nhị Mao thế nào, bụng đã có rồi, không thành thân cũng không được, Nhị Mao tìm được nữ oa trong sạch chỗ nào chứ?” Thu Ngọc nói.

“Đại cô ta thật đúng là tốt nhỉ, vừa có con dâu vừa có sẵn tôn tử.” Tử Tình cười nói.

“Đúng vậy, đại cô người chính là người trên trời, không sợ mất mặt, còn nói được cái gì, nhi tử không phải lo, đến Nhị Mao cũng có thể cưới được lão bà, chỉ là lo cho Hoa Quế, Hoa Quế năm nay cũng mười tám rồi, đến cái bóng bà mối cũng không thấy. Các người nói xem, trong đầu nàng nghĩ cái gì? Còn làm như đây là chuyện tốt gì? Tứ Mao ra khỏi nhà hai ba năm rồi, cũng không biết giờ sao rồi? Cũng không nghe thấy nàng nhớ mong được mấy lần.” Thu Ngọc thở dài.

“Ta sẽ không đi, người nói cho nàng, nàng nếu không nhớ được, ta chỗ này còn có văn khế có dấu tay của nàng, chết cái tâm tư này đi.” Tăng Thụy Tường nói.

Thu Ngọc nghe xong cũng không khuyên nữa, vốn việc này nàng cũng không muốn nhận, nhưng Xuân Ngọc khóc nửa ngày với nàng, còn có Điền thị ở một bên khuyên nàng, đều nói giờ chỉ có nàng có thể nói chuyện với Tăng Thụy Tường, nàng vừa mới mở miệng, đã thấy lời Tăng Thụy Tường không có đường sống có thể cứu vãn, nàng cũng không lắm miệng, không thể không nói, hai năm này, Thu Ngọc thay đổi rất nhiều.

Việc này Thu Ngọc nói, Tăng Thụy Tường không đồng ý, mấy người Thẩm thị cũng không để trong lòng. Vẫn nên làm cái gì thì làm cái đó, cũng không còn người tới học đường gặp mấy người lão gia tử.

Đảo mắt nguyên tiêu đã tới, Thẩm thị không biết vì sao, nhắc tới chuyện đi xem hoa đăng năm ấy, Tử Thọ nghe nói Dương thị ở nhà chưa từng được xem hoa đăng, liền muốn dẫn nàng ra ngoài đi dạo, Tử Vũ đã ở nhà chán hai năm, ước gì có thể ra ngoài, xin Thẩm thị hơn nửa ngày, Tử Phúc nghe xong, cũng nghĩ thầm nên dẫn theo Thẩm thị đi dạo bên ngoài.

Hứng thú của Tử Tình cũng không lớn lắm, hơn nữa trong bụng mình lại có một đứa, nhưng Thẩm thị nói, người nhiều, trông nom lẫn nhau một chút, dù sao bụng còn nhỏ, hẳn là không sao đâu. Lâm Khang Bình cũng có ý dè dặt cho Tử Tình, ngày thường ít ra khỏi cửa, khó khăn lắm mới có một ngày hội nguyên tiêu, cũng muốn dẫn theo Tử Tình đi dạo, có hẳn bên cạnh, cũng có thể che chở cho Tử Tình chu toàn.

Tử Tình không đành lòng trái ý Thẩm thị, liền đồng ý, lần trước Trần thị bởi vì sắp sinh mà không đi được, bây giờ mặc dù đã ra tháng, nhưng đứa nhỏ cũng không thể cả đêm không ăn sữa, Lưu thị cũng là giống vậy, bởi vậy, Trần thị và Lưu thị đều ở lại.

Theo Tử Phúc nói, không bằng đi sớm một chút, vào thành xem sư tử đèn rồng đùa giỡn, bởi vậy trời còn chưa tối, mấy người vừa rẽ đến trước phố Thủy náo nhiệt, liền thấy một tiểu tử đi tới trước mặt, đi về phía Tử Phúc chào hỏi: “Tăng đại nhân xin dừng bước.”

Thì ra là công tử Hạ gia, lần này Tử Tình cố ý liếc mắt đánh giá đối phương một cái, một thân trường sam bằng lụa màu xanh ngọc, cùng đai lưng rộng thêu hoa, treo hầu bao cùng ngọc bội, ngũ quan cũng khá, một đôi mắt hoa đào khiến cả khuôn mặt rạng rỡ lên không ít, khăn vuông cùng màu, làm cho người ta cảm giác ôn nhuận nhã nhặn.

“Người là công tử nhà Hạ đại nhân?” Tử Phúc hỏi.

“Không dám, đại nhân gọi ta là Hạ Cam Vĩnh là được rồi, gia phụ gia mẫu đang ở trên lầu ở đây, muốn mời một nhà Tăng đại nhân dời bước kết bạn cùng.”

Tử Phúc nhìn về phía Tăng Thụy Tường nói: “Không bằng chúng ta đi qua chào hỏi một cái, mọi người xem múa sư tử trên lầu càng rõ ràng an toàn hơn một chút.”

Tăng Thụy Tường gật đầu, nói: “Theo ý người.” Dù sao đầu năm Hạ gia còn chủ động tới tặng lễ Tết, về tình về lý đều không tránh được.

Tử Phúc dẫn đầu đi trước, Lâm Khang Bình che chở Tử Tình đi cuối cùng, vừa lên thang lầu, hai người Hạ đại nhân đang chờ ngênh đón ở cửa thang lầu.

Hạ thái thái dẫn theo Thẩm thị mấy nữ quyến vào phòng, trong phòng còn có hai nha hoàn đang hầu hạ, Hạ đại nhân dẫn theo mấy người Tử Phúc cần một gian phòng riêng.

“Đang nghĩ tới ngày nào đó tới quý phủ bái phỏng một chút, sợ trong tháng giêng nhà người nhiều khách nhân, không dám tới cửa quấy rầy, vừa khéo hôm nay lại gặp gỡ. Hai nhà ta thật đúng là có duyên.” Hạ thái thái nói.

“Hạ thái thái quá khách khí rồi, nhà chúng ta thôn dã, chỉ sợ tiếp đón không chu toàn. Hạ thái thái muốn đến, lúc nào cũng hoan nghênh.” Thẩm thị cười trả lời.

“Tốt, này có cái gì mà chu toàn với không chu toàn? Tăng thái thái chắc là ở quen nơi đó, không muốn chuyển ra đi? Bằng không, Tăng đại nhân muốn an cư ở trong thành còn không phải chuyện một câu nói? Hơn nữa, nhà ai không có mấy hộ thân thích ở nông thôn, nhà ai không phải xuất thân nông thôn?”

Lời này của Hạ thái thái nói đến tận đáy lòng Thẩm thị, quan thái thái này nói chuyện đúng là không giống, cho dù chỉ là quan bát phẩm nho nhỏ, người ta nói chuyện cùng người xuất thân nhà nông như Thẩm thị, hẳn như không cần tốn đầu óc gì.

“A, mấy tháng không gặp, Tử Vũ cô nương xinh đẹp lên nhiều, thật đúng là cái đại cô nương rồi.” Hạ thái thái không đợi Thẩm thị nói chuyện, vội tới thân thiết lôi kéo Tử Vũ thủ khen ngợi.

Lúc này Tử Tình đã xác định, Hạ gia đúng là nhìn trúng Tử Vũ, bằng không, cũng sẽ không thể lặp đi lặp lại nhiều lần muốn đến cửa thăm hỏi như vậy, chẳng qua, xem dáng vẻ vừa rồi của tiểu tử kia, hẳn là cũng là một tú tài rồi, cũng xứng đôi với Tử Vũ, Hạ gia chỉ có một nhi tử, nói vậy trông giữ rất chặt, khẳng định không thể ra riêng sống một mình, chẳng qua, cũng không có những thứ như mâu thuẫn chị em dâu..., quan hệ bà tức (mẹ chồng - nàng dâu) cũng đơn giản một chút.

Tử Tình đang nghĩ tới, Tử Phúc vào tới, nói là muốn dẫn mọi người đi dạo, Hạ thái thái nói: “Vừa vặn, nhi tử ta cũng muốn ngắm hoa đăng, ở cùng hai người già chúng ta cũng không có việc gì, không bằng, để cho hắn đi theo Tăng đại nhân, tốt xấu gì hắn cũng quen thuộc đường một chút, nghe nói mấy vị công tử quý phủ đều là tú tài, vừa khéo để nhi tử ta đi theo học chút tiến bộ, nghe nói công tử nhỏ nhất cùng tuổi với nhi tử ta, đã sớm đọc sách hai năm ở Cờ Trắng thư viện, chắc chắn, quý phủ của Tăng đại nhân thật đúng là sinh ra nhân tài.”

Tử Phúc nghe xong lời vừa rồi của Hạ thái thái, cũng đành phải đồng ý.

281. Chương 284: Gặp Nạn

Mọi người ra khỏi tửu lâu, rẽ phải, chính là múa sư tử múa đèn rồng, múa đến cửa nhà ai, nhà này sẽ đốt pháo nghênh đón sư tử đèn rồng, cũng có mấy tiểu tử tầm mười bảy mười tám tuổi nghịch ngợm, không biết nguy hiểm, ném vụn pháo vào trong đám người. Mấy người Tử Phúc cũng không dám lên phía trước, vẫn là Tử Hỉ kéo Tử Lộc và Hạ Cam Vĩnh ba người chen đẩy đi vào, Tử Thọ thì cùng Dương thị, Lâm Khang Bình lại càng che chở Tử Tình, cách được khá xa rồi. Lâm An Lâm Phúc cản phía sau, theo sát trái phải hai người.

Lâm An Lâm Phúc cũng là Lâm Khang Bình quyết định tạm thời mang đi, nghĩ tới lần trước Tử Phúc có nói qua, có kẻ buôn người lừa người bán đi, Lâm Khang Bình lo lắng đến lúc đó xảy ra chuyện gì, một thân một mình không trông nom hết được, hai người này nhiều ít còn có chút võ công, thời điểm mấu chốt có thể xuất ra một phần sức lực, bởi vì một ý nghĩ này, không nghĩ tới thật đúng là phải xuất ra phần sức lực không hề nhỏ.

“Phúc nhi, không bằng chúng ta hay là xem hoa đăng đi, sư tử đèn rồng này ở trong trấn và trong thôn cũng có thể xem được, bên này cũng quá ảm ỉ quá náo loạn, không cần thận pháo văng trúng mắt, cũng không phải là đùa. Lại nói, Tình nhi cũng không tiện.” Thẩm thị nói với Tử Phúc.

Tử Phúc suy nghĩ một chút, đúng thế thật, mừng một đầu năm hàng năm, đèn rồng trong thôn còn có thể tiến vào cửa nhà, đèn rồng sư tử linh tinh trong thôn còn có thể có cuộc thi múa ở bãi đất trống trong trấn.

“Vậy cũng được, ta đi gọi bọn họ trở về.” Tử Phúc nói.

Nhưng là dạo qua một vòng, Tử Phúc cũng không tìm được người, cái này có chút kỳ quái rồi, đáng lẽ ra, Tử Hỉ cũng không còn nhỏ, không thể ham chơi như vậy, hơn nữa còn có Tử Lộc đâu? Lạc đường cũng không có khả năng, còn có Hạ Cam Vĩnh Hạ gia mà? Tử Phúc lại kéo Lâm An Lâm Phúc đi tìm một vòng, vẫn không thấy người.

Thẩm thị thật có chút sốt ruột rồi, Tăng Thụy Tường nói: “Ba đại nam nhân, còn có thể lạc sao được, có lẽ là đi ra ngoài rồi cũng nên? Chúng ta để lại Lâm An Lâm Phúc ở đây chờ tìm, đã nói chúng ta tới phố Hậu Thủy xem hoa đăng rồi, dù sao cũng cách không xa, có khi bọn họ cũng là đi trước rồi.”

Mấy người vừa mới chuyển đến sau phố Thủy, người ta tấp nập, các cửa hàng đều treo hoa đăng trước cửa. Sáng trưng, còn náo nhiệt hơn vài phần so với múa sư tử trước phố Thủy.

“Mấy năm nay coi như mưa thuận gió hoà, cuộc sống dân chúng tốt hơn, cũng sẵn sàng ra ngoài tham gia náo nhiệt này.” Tử Phúc nói.

Tử Vũ kéo Dương thị tới chọn hoa đăng. Tăng Thụy Tường cũng dẫn theo Thẩm thị chọn lấy một cái vừa ý, Tử Phúc đi tới kéo Tử Tình nói: “Tình nhi, không bằng đại ca dẫn người cùng tiểu Tam đi đoán câu đố thắng hoa đăng nhé, đại ca vừa vặn thử xem tài học của người.”

Mới vừa đi được hai bước, đột nhiên một trận xôn xao phía trước, đám người vô cùng lộn xộn, chỉ nghe thấy tiếng kêu to tiếng gào khóc. Mọi người không ngừng chạy loạn, đẩy tới đẩy lui, rất nhanh đã có người ngã trên đất, bị đám người điên cuồng dẫm đạp dưới chân, kêu cha gọi mẹ, đầy tiếng kêu thảm thiết. Tệ hơn là, nhiều hoa đăng như vậy bị đẩy rơi xuống trên mặt đất, bốc cháy lên. Cửa hàng này phần lớn cũng chỉ bằng tấm ván gỗ ngăn thôi.

Lâm Khang Bình trực tiếp ôm cổ Tử Tình, một tay kéo Tử Vũ thối lui đến chân tường, Tăng Thụy Tường và Tử Phúc che chở Thẩm thị cũng chen được tới. Tử Thọ kéo Dương thị còn chưa chen tới được. Lâm Khang Bình dẫn Tử Tình Tử Vũ ở yên ở đây, lại chen chúc trở lại trong đám người dẫn theo Tử Thọ và Dương thị quay lại.

Mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì, mắt thấy thế lửa đã bùng lên, “Đại ca, nơi này không nên ở lâu, ta che chở các người đến chỗ trống trải, ta lại quay lại nhanh, nhìn xem có thể cứu vài người hay không, việc này không nên chậm trễ, đi mau.” Lâm Khang Bình nói.

Sợ Tử Tình bị người xô đẩy dọa hoảng sợ. Lâm Khang Bình trực tiếp bế Tử Tình dẫn đường phía trước, Tử Phúc cản phía sau che chở mấy người chạy ra, dàn xếp xong xuôi ấy người Tử Tình, Lâm Khang Bình muốn đi cứu người, Tử Phúc tất nhiên cũng không thể đổ hết trách nhiệm cho người khác.

Thẩm thị khóc nói: “Hai người các người phải cẩn thận đấy, Khang Bình. Phải để ý đại ca người một chút.”

Lâm Khang Bình và Tử Phúc cũng không có thời gian giải thích với Thẩm thị, hai người trực tiếp chạy quay lại, Thẩm thị cho dù là muốn kéo, cũng không kéo được, Khang Bình có chút võ công, Tử Phúc tốt xấu cũng là quan phụ mẫu rồi, sao có thể thấy chết không cứu?

Không nói mấy người Tử Tình đang kiễng chân ngóng trông ở đây, Lâm Khang Bình mang theo Tử Phúc vọt vào hiện trường rồi loạn vừa rồi, Lâm Khang Bình là trực tiếp nâng dậy lão nhân và đứa nhỏ ngã sấp trên đường lớn, Tử Phúc thì đứng ở chỗ cao kêu gọi, “Mọi người không nên gấp gáp, không nên sợ, không nên chạy loạn, nhìn lão nhân và đứa nhỏ còn có nữ nhân dưới chân, lửa này nhất thời còn chưa lan tới mọi người, người trẻ tuổi cường tráng xin giúp đỡ cứu hoả.”

Cũng may lúc này, quan sai đến rồi, Tử Phúc cướp lấy chiêng đồng trong tay quan sai, cầm chiêng đồng giúp đỡ quan sai sơ tán đám người, cũng có thanh niên gan lớn thấy Tử Phúc và Lâm Khang Bình vội vàng cứu người, quan sai cũng tới rồi, cũng ở lại giúp đỡ duy trì trật tự, duy trì trật tự hiện trường xong xuôi, mọi người lại vội vàng mức nước cứu hỏa, khó khăn bận rộn hơn một canh giờ mới thôi.

Lúc này trên đường cái, khắp nơi là những vật bị vứt bỏ như giày, tất, hầu bao, túi hương, còn có lão nhân tiểu hài tử hoặc phụ nữ bị gãy chân không thể động dậy được, một đám quan hỏa tình huống rõ ràng, Tử Phúc nói không bằng mọi người đưa đi y quán chữa trị trước, dù sao có người nhà tới nhận, hơn nữa, lúc này đã có người đến tìm người thân rồi.

Quan viên của phủ nha An châu phần lớn về quê nghỉ phép, đến một tri châu An châu họ Phó, từ ngũ phẩm, còn có hai phán châu đồng châu và gì gì đó, Phó tri châu và Tử Phúc từng gặp mặt một lần, giờ phút này thấy Tử Phúc, cũng chẳng quan tâm hàn huyên vài câu, trước khi vội sửa sang lại hiện trường.

Bởi vì cứu giúp coi như kịp thời, phòng ốc bị cháy nửa dãy phố, không may có ba lão nhân qua đời tại chỗ, còn có mười mấy người trọng thương đưa đi trị liệu trước rồi, kiểm kê người bị thương xong xuôi, những thứ trên đất đều thu dọn rồi, chuẩn bị đưa tới cửa nha môn, trời sáng sẽ được người bị mất đến nhận.

Lúc này, Lâm An Lâm Phúc mang theo ba người Tử Lộc chạy tới, hơn nữa, Lâm An Lâm Phúc còn bắt lấy hai người, vừa thấy chính là người không tốt, lăm la lăm lét, Lâm An bọn họ tháo đốt ngón tay của đối phương, đang đau kêu to gào thét đây.

Tử Phúc thấy Phó đại nhân khề nhéo lông mày, vội hỏi Tử Lộc Tử Hỉ nói: “Hai người này phạm phải lỗi gì? Vì sao các người bây giờ mới tới đây?”

“Đại ca, chúng ta vì bắt được hai người này, bọn họ là bọn buôn người, khi chúng ta xem múa sư tử, ta trông thấy hai kẻ đó dụ dỗ một tiểu cô nương tầm năm sáu tuổi bị lạc, cho tiểu cô nương ăn chút gì đó, một kẻ chưa chuẩn bị, trực tiếp ôm người đi, ta sợ bọn họ lừa không chỉ một người này, liền dốc lòng đuổi theo trước, xem hang ổ của bọn hắn ở nơi nào, vừa đúng để chúng ta tìm được, chúng ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, khi phái Hạ công tử đi lại tìm người, vừa khéo đụng phải Lâm An Lâm Phúc, này không, bắt lấy bọn họ, rối loạn vừa rồi cũng có liên quan đến bọn hắn, nghe ý của bọn hắn, là một đội, đầu lĩnh ngại đêm nay bắt được ít người, không biết từ đâu tìm đến một kẻ điên, vọt vào đám người xem hoa đăng, cứ như vậy, mọi người chỉ lo chạy trốn chết, bọn họ lại thừa dịp loạn bắt lấy năm sáu tiểu cô nương. Thật sự là rất đáng giận rồi.” Tử Hỉ nói xong lại quay về phía hai người này đá hai phát.

“Phó đại nhân, đây là xá đệ, khiến Phó đại nhân chê cười.” Tử Phúc vội nói.

“Nào có, lệnh đệ còn nhỏ tuổi, có can đảm có hiểu biết, làm người chính trực, không biết học ở trường nào?” Phó đại nhân nhìn thấy khăn vuông của Tử Hỉ hỏi.

“Xá đệ năm nay mười bảy, năm mười bốn tuổi may mắn đủ điểm Lãm sinh, hiện học hai năm ở Cờ Trắng thư viện, mùa thu sang chuẩn bị thử kết cục một lần. Là nhỏ nhất trong nhà, làm việc còn có chút lỗ mãng, mong đại nhân thứ lỗi. Người bên cạnh lớn hơn chút cũng là xá đệ, bên này đây là Hạ công tử, đêm nay người một nhà vốn định du ngoạn vui vẻ một chút, ai ngờ lại đụng phải chuyện như thế này.”

Tử Phúc nói xong lại nói với mấy người Tử Lộc: “Còn không mau thỉnh an Phó đại nhân, Phó đại nhân là tri châu An châu, đem chuyện đã trải qua nói lại một lần tử tế, những đứa nhỏ kia bị lừa như thế nào?”

Nghe thấy được đứa nhỏ bị lừa đều đã đưa về nhà mình rồi, Phó đại nhân có chút ngoài ý muốn, trong mắt nhìn về phía Tử Hỉ có chút nghi vấn.

“Thời gian ngắn như vậy, người nhà bình thường bị lạc đứa nhỏ, đều sẽ kêu to tìm kiếm dọc theo đường, chúng ta rất dễ dàng tìm được người nhà các nàng, hơn nữa, còn có mấy đứa nhỏ lớn hơn còn nhớ đường, nhớ được cửa nhà, chúng ta bởi vậy nên mới tới bên này cứu người chậm.” Vẫn là Tử Hỉ giải thích nói.

“Nha, vị Tăng tiểu công tử này xem ra không chỉ có can đảm có hiểu biết, làm người còn hết sức cơ trí linh hoạt, thật đáng mừng.” Phó đại nhân nhìn về phía Tử Hỉ trong ánh mắt rõ ràng có thêm vài phần thưởng thức.

“Nào có, Phó đại nhân khen trật rồi, xá đệ làm việc toàn bằng hào khí tuổi trẻ, suy nghĩ còn có chỗ không chu toàn, mong rằng Phó đại nhân nhìn hắn còn nhỏ mà tha thứ một chút.”

“Chuyện này không ngại. Thân thủ hai vị này không tệ, ta còn thấy vừa mới có một nam tử cao lớn cứu người, qua một hồi, đã không thấy bóng dáng, các người cũng biết là ai chứ?” Phó đại nhân hỏi.

“Đó là xá muội phu, hai người này chính là tùy tùng của hắn, hắn thấy nơi đây hỗn loạn đã bình ổn, chắc là báo tin ầu thân bọn họ, sợ lão nhân gia chờ nóng lòng.” Tử Phúc liền thuật lại chuyện vừa rồi một lần.

“Nếu như thế, sẽ không chậm trễ Tăng khanh cùng người nhà đoàn tụ. Chuyện hôm nay, làm phiền nhiều rồi, ngày khác nhất định lại gặp nhau, còn mong Tăng khanh cho Phó mỗ một cái thể diện.”

“Phó đại nhân nói quá rồi, Tăng mỗ về công về tư, việc hôm nay, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.” Tử Phúc ôm quyền hành lễ.

“Tốt một cái về công về tư cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, Tăng khanh quả thật là một vị quan tốt yêu dân như con, phân nhân tình này hôm nay Phó mỗ nhớ kỹ, hai người kia Phó mỗ mang đi, việc hôm nay, Phó mỗ còn phải sửa sang lại một phần văn thư trình lên, cũng không dây dưa nữa, liền từ biệt ở đây, sau này còn gặp lại.” Phó đại nhân nói xong dẫn người rời đi trước.

Ở chỗ này Tử Phúc vừa hỏi lại chuyện kẻ buôn người một lần nữa, mắng Tử Hỉ: “Lần sau làm việc vụn vặt không thể lỗ mãng như thế, chúng ta ở ngay bên cạnh, cũng không biết tìm một người đến truyền tin, nương cũng lo lắng gần chết, trở về cũng không cho nói với nương chuyện các người chạy đi mất kẻ buôn người, nương chịu không nổi hoảng sợ.”

Tử Hỉ hôm nay thật vất vả mới làm được một chuyện tốt, cảm thấy thành tựu mười phần, nghe Tử Phúc nhất mắng, cũng không để trong lòng.

Mấy người Tử Tình chờ nóng lòng, khó khăn lắm mới thấy Lâm Khang Bình trở lại, lại là chỉ có một mình hắn, Thẩm thị khó có thể tiếp nhận, vẫn là Lâm Khang Bình nói trước: “Nương, đại ca không có việc gì rồi, người của quan nha An châu tới, đại ca có quen biết hắn, đang giúp kể lại rõ ràng tình huống, ta vừa thấy không có chuyện gì, trước hết trở về nói một tiếng cho các người.”

Tử Tình thấy Lâm Khang Bình một thân chật vật, quần áo cũng bị xé rách, còn thiếu một cái tay áo, bước lên phía trước sờ soạng một hồi, hỏi: “Người thế nào? Có bị thương hay không?”

Lâm Khang Bình bắt lấy tay Tử Tình, nói: “Yên tâm, ta không sao.”

Thẩm thị nghe thấy Tử Phúc không có việc gì, lại lo lắng ấy người Tử Lộc, khi đang nóng lòng, Tử Phúc dẫn theo mấy người tới.

By Trạch Mỗ

*, Cách gọi “khanh” ngày xưa không chỉ vua – tôi, còn là bằng hữu, quan lại xưng hô với nhau

*, Mỗ đang phân vân một chút, cái chỗ trước phố Thủy, sau phố Thủy, nguyên là hậu Thủy nhai, tiền Thủy nhai, không biết nên để phố Hậu Thủy, phố Tiền Thủy hay trước phố Thủy, sau phố Thủy, mọi người cho ý kiến với?

282. Chương 285: Tử Phúc Thỉnh Giáo

Thẩm thị thấy mấy người Tử Phúc, ai cũng sờ một lượt, đến cả Hạ công tử cũng không bỏ qua, thẳng đến khi xác định ai cũng không có bị thương, Thẩm thị mới thở phào nhẹ nhõm, vội chấp tay thổ dài niệm Phật.

Lúc này, ai cũng không có hưng trí lại đi thả hoa đăng gì rồi, vội đưa Hạ công tử về nhà, mọi người cũng không tiến vào quấy rầy, Tử Phúc nói ngày khác lại tới cửa bái phỏng, đoàn người cũng liền vội vàng về nhà.

Rửa mặt xong, hai người Tử Tình và Lâm Khang Bình nằm ở trên炕, hồi hộp chạy khỏi đám cháy vừa rồi vẫn là khiến Tử Tình không thể ngủ say, Tử Tình ghé vào trước ngực Lâm Khang Bình, tay Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, một tay vuốt mặt Tử Tình, ôn nhu hỏi nói: “Có bị hoảng sợ hay không? Có chỗ nào không thỏa mái hay không?”

“Không có, chỉ là có chút nghĩ mà sợ. Một hồi nao nhiệt vui vẻ như vậy, lại làm ra một hồi đại bi kịch như vậy, những người này cũng quá tham lam rồi, vì một chút bạc, còn có thể làm hại nhiều tính mạng như vậy, theo ta nói, nên phán cho bọn chúng tử hình, xem về sau còn có kẻ nào dám bắt cóc đứa nhỏ bán hay không?”

Tử Tình và Lâm Khang Bình cũng là từ miệng Lâm An, Lâm Phúc biết đến chuyện sau đó, nói đến kẻ buôn người bắt cóc này, không có người nào làm nương mà không đau không hận, đứa nhỏ nhà ai không phải là quý giá, mà bọn họ bắt cóc đứa nhỏ đi bán, cũng không phải chỗ đứng đắn gì, phá hủy đứa nhỏ đang tốt lành, cũng phá hỏng một nhà đang tốt lành, những người đứng xem kể lại cũng là nghiêng răng nghiêng lợi, hướng chỉ là đương sự.

“Ta mới thật sự là nghĩ mà sợ, trong bụng người còn có một đứa, người nói, người mà xảy ra chuyện gì tình, ta làm sao bây giờ? Sau này an trí tốt cho người, ta chạy tới cứu người, người không trách ta không bảo vệ người chứ?”

“Làm sao có thể? Ta là người ích kỷ máu lạnh vậy sao?”

“Thật ra, ta cũng biết, người nhất định là hi vọng ta đi cứu người. Lúc đó ta ôm người đi về phía trước, đã nghĩ, nếu Tình nhi của ta có thể bình yên chạy thoát ra, ta nhất định phải nhiều làm việc thiện. Hoàn hảo. Cảm ơn trời đất, người không có việc gì. Bởi vậy ta không ỉn chùn bước xoay người cứu người, có thể cứu một người được một người. Coi như tích phúc cho người và đứa nhỏ.”

Tử Tình lúc này thật đúng là nói không nên lời nào, nước mắt một giọt một giọt rơi xuống trước ngực Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, vừa hôn vừa dỗ, khó khăn lắm mới dỗ được Tử Tình, buổi tối Tử Tình lại gặp ác mộng, giống như tình huống ngã bệnh năm ấy trở về từ kinh thành. Ngủ cũng không yên ổn. Đêm nay, ép buộc Lâm Khang Bình cũng không thể chợp mắt.

Ai biết trời sáng hẵn, Tử Phúc tìm đến, tiểu Lam ngăn cản không cho vào, nói: “Gia chúng ta nói. Khi bọn họ ngủ không thể quấy rầy, nãi nãi nhà chúng ta thích ngủ nướng, cữu gia ngài một lúc sau lại đến. Coi như thương chúng ta, đừng hại chúng ta bị mắng.”

Tử Phúc sốt ruột một chút, mắng: “Cái đồ hồ đồ, đó là muội tử ta, có việc ta chịu trách nhiệm, người cho ta vào đi, tự ta đi gọi hần.”

Tử Phúc nhẹ chân nhẹ tay vào phòng ngủ của Tử Tình. Vì là mùa đông, Tử Tình ngủ ở đại kháng trong phòng, khi Tử Phúc xuyên qua gian phòng thứ nhất, bước chân kêu to một chút, Lâm Khang Bình tỉnh giấc, vén màn lên. Vừa đứng thấy Tử Phúc đứng ở trước cửa, phát tay.

Tử Phúc lui ra khỏi phòng, rẽ đến phòng tây nơi hai hài tử ngủ, Thư Duệ và Thư Ngạn cũng đều thức dậy, Tiểu Thanh mang theo hai người bọn họ nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi nội viện, ra tiền viện rửa mặt.

Lâm Khang Bình cũng đi ra ngoài, đi về phía Tử Phúc đá một cái, Tử Phúc vội lách mình tránh ra, hai người đến trước thư phòng, Tử Phúc mới nói ra ý đồ đến.

Thì ra Tử Phúc là muốn đi xem kang trang một chút, năm mới mấy ngày nay vẫn luôn bận rộn, cũng không có người nhắc tới, cũng là tối hôm qua sau khi trở về, hần nghe Tử Hỉ giới thiệu tình huống của kang trang, mới động tâm tư.

“Vậy cũng không cần sớm như vậy chứ? Người không biết Tình nhi tối hôm qua bị hoảng sợ, thậm chí ngủ cũng không được.” Lâm Khang Bình nói xong liền ngáp một cái.

“Đây không phải là phải chạy sớm về Hoa Liên, Tình nhi thế nào rồi? Ta còn chờ nàng giảng giải cho ta đây.”

Lâm Khang Bình liếc xéo Tử Phúc một cái, nói: “Có Lâm An có ta ở đây, đi thôi, trong trang còn có bốn đại đốc công đấy.”

Tử Phúc đi theo Lâm Khang Bình và Lâm An vào kang trang, thế đất bên tay phải thấp một chút là một mảng lớn hoa cải dầu, vàng óng a óng ánh, vô số ong mật bay múa trên nhị hoa, đây là ong mật lão Chu tự nuôi, bên tay trái là một mảng lớn đậu tằm, cũng mở hoa màu tím nhạt, còn có đậu cách đó không xa, cũng đều nở hoa rồi, đỏ, trắng, hồng phấn, phảng phất vô số bướm bướm đậu vào trên lá xanh, dẫn tới Tử Phúc cảm khái liên tục.

“Suốt ngày nghe nói người làm thôn trang, ta còn tưởng rằng chỉ là mua mấy chục mẫu, không nghĩ tới trình độ lớn như vậy, nơi này ta còn có ấn tượng, hồi còn nhỏ, thường theo ta nương đến lấy củi, còn có Tử Bình và mấy đứa hàng xóm nhà đối diện, nơi này cỏ tranh tương đối dày, người làm mấy năm?”

“Coi như là ba năm đi.”

Tiếp theo, Tử Phúc lại hỏi năm thứ nhất trồng cái gì, về sau lại quản lý thế nào, đất này làm sao mà dưỡng tốt, sản lượng một mẫu mỗi loại được bao nhiêu, tổng cộng sản lượng một năm thu vào được bao nhiêu.

Lâm An nhìn Lâm Khang Bình một chút, lấy ra một cuốn sổ luôn mang bên người, bên trên đều có ghi lại kỹ càng, loại gì, sản lượng một mẫu bao nhiêu, bán bao nhiêu, bón phân thế nào, Tử Phúc nhận lấy nhìn xem cẩn thận.

“Sao nhà ngươi còn có loại cây niễng? Cây niễng thu vào được nhiều như vậy sao? Vì sao không trồng cây niễng nhiều vào?” Tử Phúc hỏi.

“Cây niễng dù sao cũng là loại thử năm đầu tiên, ai cũng không biết thu vào thế nào, vả lại, cái này không thể so với lương thực, nhà ai đều phải ăn, Cây niễng nhiều, bán không được, chỉ có thể xuống giá, bằng không, để lại trong đất chỉ có thể hỏng hết, cứ như vậy, cũng không khác nhau nhiều lắm. Nó cũng không giống đậu phộng đậu nành các loại, có thể giữ lại, còn có thể giữ lại để ép dầu. Bởi vậy, cây kinh tế không thể trồng nhiều chỉ có thể trồng có chừng có mực.” Lâm Khang Bình giải thích nói.

“Đây là ý của Tình nhi đi? Cũng chỉ nàng mới có thể nghĩ ra được. Trồng xen này cũng là nàng nghĩ ra được đi, người dẫn ta đi tìm đốc công phụ trách trồng xen một chút, có mấy lời, ta muốn hỏi rõ ràng.” Tử Phúc nói.

Lâm An nhìn Lâm Khang Bình một chút, chạy tới gọi lão Chu đến, trồng xen là lão Chu phụ trách sớm nhất, sau này, mới phân cho lão Triệu.

Tử Phúc vòng vo trong thôn trang không sai biệt lắm mất một canh giờ, trở lại tình viên, Tử Tình vừa mới ngủ dậy, đang muốn về nhà mẹ để nhìn xem, Lâm Khang Bình dẫn theo Tử Phúc vào cửa rồi.

“Tình nhi, đại ca hôm nay mới biết được, người đem một mảnh đất hoang đổi thành một nơi như thế ngoại đảo nguyên, còn nuôi sống nhiều cô nhi không nhà để về như vậy, ta thấy người lớn tuổi hải tử bên trong, một đám trên mặt đều là thần sắc khoái hoạt. Muội muội, nói thật, đại ca có lúc thật đúng là rất bội phục người.”

“Cái gì gọi là có lúc? Ta vẫn luôn làm không tệ có được không?” Tử Tình trợn trừng mắt liếc Tử Phúc một cái.

Tử Phúc đi lên liền xoa đầu Tử Tình một chút, cười nói: “Người thật đúng là muội muội tốt của ta, cũng quá không biết xấu hổ rồi.”

Hai người nao loạn một hồi, Tử Phúc mới nói tới chuyện chính, Tử Tình tất nhiên là dốc hết túi những cái mình biết, thấy cái gì không giải thích được, Tử Tình đều nói tất cả xem tạp thư hoặc là không có căn cứ nghĩ đến thử một chút để tránh khỏi nghi ngờ của Tử Phúc.

“Tình nhi, nếu ta đem phương pháp người khai hoang nâng độ cho đất cùng trồng xen tăng gia sản xuất mở rộng, người không có ý kiến chứ? Người cũng biết, bây giờ cuộc sống của nông dân thật sự rất khổ, của ít người nhiều, sản lượng lại không cao, đất khai hoang tốt xấu cũng là ba năm miễn thuế, ta định sau khi trở về, cổ vũ nhà nào nhiều sức lao động, đi khai hoang nhiều chút đất, còn có rừng trúc nuôi gà của người kia cũng không tệ.”

“Đại ca, người cứ phóng tay mà làm đi thôi, ta có thôn trang này, trong nhà chi phí sinh hoạt một năm cũng đủ rồi, ta lại không định mua lại tất cả đất hoang của Đại Phong quốc, một mình ta năng lực dù sao cũng là có hạn, tính cả người không nói, ta cũng định tìm người nói chuyện này, chỗ cần cỗi không ngại trồng trước một chút ngô khoai lang, sản lượng cao hơn một ít so với cái khác, đến năm mất mùa cũng có thể thêm một chút lương thực.”

“Đại ca nhớ kỹ, cái này ta cũng biết, trước kia khi chúng ta trồng dương khoai, một đồng lớn dương khoai cũng thật làm ta giật cả mình, tốt lắm, không cùng người nói nữa, ta giờ phải xuất phát, tận lực chạy về Hoa Liên, chờ về sau đại ca có rảnh, về nhà đến thăm người, người cũng không phải tiễn ta, đại tẩu người đều thu thập xong rồi, chỉ chờ ta xuất phát thôi.” Tử Phúc vuốt đầu Tử Tình, có chút không nỡ nói.

Lúc này, Tử Hỉ chạy vào, nói với Tử Phúc: “Đại ca, Phó đại nhân phái người tới đón Đại ca tới nói chuyện, người còn đang chờ chúng ta đấy.”

Tử Phúc nghe xong sững sốt, thầm nghĩ, này cũng quá thần tốc đi, chẳng lẽ chuyện tối hôm qua sự đã có kết luận? Hay là biết hôm nay mình phải về Hoa Liên, trước phái người đến tìm ta để thương nghị chuyện gì.

“Đi thôi, xem ra hôm nay ta không trở lại Hoa Liên được rồi. Buổi tối nếu không có việc gì, đại ca sẽ tìm người nói chuyện.” Tử Phúc nói với Tử Tình.

Tử Tình đi theo Tử Phúc trở về nhà mẹ đẻ, Lưu thị nghe nói hôm nay đi không được, lại mở ra cửa phòng để lại đồ tùy thân.

Lão gia tử và Điền thị còn có một nhà Thu Ngọc cũng tới, vốn là nói đưa tiễn Tử Phúc, thấy người An châu phủ nha tới đón Tử Phúc, vội hỏi thăm là chuyện gì, Tăng Thụy Tường đành phải nói hai ba câu giải thích thăm án tối hôm qua.

“Ông trời của ta, may mà ta không biết các người đi An châu xem hoa đăng, bằng không, ta cũng muốn đi theo các người đi, còn không biết có thể trở về được hay không?” Thu Ngọc nói.

“Bây bạ cái gì, nào có ai tự rửa mình chứ, cũng không nhìn xem người mang bầu được mấy tháng rồi? Không ở nhà cho tử tế, đi ra ngoài chơi đùa cái gì mà chơi đùa?” Điền thị mắng Thu Ngọc một câu.

Thẩm thị nghe xong lời Điền thị, cũng kệ không thèm để ý, nhiều năm như vậy, Thẩm thị đã sớm tôi luyện thành rồi, lời của Điền thị, hoàn toàn sẽ không để trong lòng.

Mấy người ở lại ăn cơm, Tử Tình thì trở về nhà mình, Lâm Khang Bình còn đang chờ nàng đó.

Sau khi ăn xong không được bao lâu, Tử Phúc cũng trở lại, thấy mọi người đều nhìn hắn, nói: “Không có gì, chỉ là tìm ta ăn bữa cơm, hỏi một chút chuyện, bởi vì biết ta một hai ngày này phải đi, lần sau đến Hoa Liên muốn gặp được tất nhiên không dễ dàng như vậy.”

“Nha, Tử Phúc, bây giờ người cũng có thể nói chuyện với An châu phủ nha rồi à, chức quan người này còn lớn hơn cả người đi, còn thân thiết mời người ăn cơm, cũng coi như nhân họa đắc phúc rồi.” Thu Ngọc cười nói.

“Tiểu cô, người ta chẳng qua có chuyện muốn bàn bạc, chỗ nào là thân thiết mời ta ăn cơm?” Tử Phúc trả lời.

Điền thị nghe xong giật mình, lôi kéo tay Tử Phúc nói: “Phúc nhi, tiểu cô người nói có đúng không? Đã có thể trình bày lên, người xem, chuyện của đại cha sự người, có phải có thể nói giúp hay không?”

283. Chương 286: Hạ Gia Tối Chơi

“Bà, vừa rồi không phải đã nói, chỉ là có chút công việc trao đổi, nơi nào so được với quan hệ cá nhân, hơn nữa, chuyện của đại cha đã qua được hơn một năm rồi, An châu phủ nha đã sớm an bày người khác thay vị trí của đại cha, người ta có thể đi lên, khẳng định cũng là có cửa sau. Vả lại, đại cha ta đã có tiền án không tốt, ai dám dùng hắn?” Tử Phúc nhấn nạt giải thích vài câu.

Điền thị nghe xong rút khăn ra lau lên, Tử Phúc vừa thấy, nói: “Hôm nay quá muộn, ta không đi kịp, còn có chút chuyện tìm muối phu bàn bạc, a công bà, tiểu cô, không bằng các người ở lại ăn bữa cơm chiều. Ta và Tình nhi qua bên kia trước, nếu muộn ta liền ở lại bên kia ăn cơm.”

Tử Phúc nói xong, liền đi ra ngoài, Thu Ngọc thấy mình nói sai rồi, vội đứng dậy cáo từ, lão gia tử thấy vậy, liền cũng mang theo Điền thị đi ra ngoài.

Tử Phúc và Lâm Khang Bình ở thư phòng nói chuyện rất lâu, Tử Tình cũng không biết hai người nói những cái gì, chẳng qua, thấy vẻ mặt của Tử Phúc và Lâm Khang Bình, cũng còn coi như vui vẻ.

Tử Tình nhìn Tử Phúc, đột nhiên nghĩ đến chuyện Hạ gia, vội lôi Tử Phúc vào nhà hỏi: “Đại ca, nương có từng nói với người hay không, chuyện Hạ gia ý?”

“Không có, Hạ gia có chuyện gì?”

Tử Tình nghĩ, chẳng lẽ Thẩm thị vẫn không nhìn ra? Ngày hôm qua trở về quá muộn, hôm nay trong nhà lão gia tử bọn họ lại tới, Tử Tình cũng không nói lại với Thẩm thị chuyện này.

Tử Tình nói ra suy nghĩ của mình với Tử Phúc, “Đại ca, cái này chỉ là ta tự đoán, ta thấy Hạ thái thái vài lần cố ý nhắc tới muốn đến chúng ta thăm hỏi, hơn nữa, hôm qua còn để lại nhi tử nàng rõ ràng như vậy, ý định cũng quá rõ ràng đi?”

“Ta cho rằng hắn muốn kết giao với tiểu tứ, thật đúng không nghĩ tới chỗ này, người vừa nói cái này. Ta cũng là nghĩ tới, lần đó khi xem thuyền rồng, Hạ thái thái đem cái vòng trên tay tháo xuống đeo cho Tử Vũ. Nói lý ra, Hạ gia cũng là lựa chọn không tệ. Hạ đại nhân làm quan coi như chính trực, chẳng qua, nhưng muốn đi lên. Có chút vất vả, nghe nói Hạ gia cũng coi như có chút tài sản, xem như nhất đại thân hào nông thôn trong thành An châu đi, tiểu muội gả tới đó, cuộc sống cũng không kém, để xem ý tứ của cha mẹ.”

“Chỉ là không biết Hạ thái thái người này sống chung có dễ không? Ta lo lắng nàng chường mắt xuất thân nông thôn của chúng ta, Vũ nhi gả tới phải chịu khó dễ. Hơn nữa, nhà nàng chỉ có một đứa con, còn không phân gia được, Hạ Cam Vĩnh kia nếu không có chút gánh vác, cái gì cũng nghe theo nương hần. Vũ nhi gả tới chẳng phải là càng chịu thiệt?”

“Chỗ nào nghĩ nhiều như vậy, theo người vừa nói này, nhà ai cũng không tin cậy, việc này để bàn bạc lại đã, chuyện này cũng đã có gì đâu, ta về nhà thương lượng với cha mẹ xem đã. Ta cũng cảm thấy chuyện này không tệ, trong nhà chỉ có một đứa con, cũng không có có bức mình chuyện tranh đoạt với những đứa con khác. Về phần khác, Vũ nhi cũng là đứa thông minh. Nàng tự có suy tính, khi người đính hôn còn chưa có lớn bằng nàng đâu, lúc đó chẳng phải cũng có chủ ý à?” Tử Phúc nhớ tới chuyện năm đó, thấy Lâm Khang Bình đứng bên cạnh Tử Tình, hoàn hảo, ít nhất Lâm Khang Bình đối xử với Tử Tình là không phải bàn. Điểm ấy Tử Phúc cảm thấy không bằng.

Sáng sớm ngày kế, Tử Phúc liền mang theo một nhà thê tiểu (vợ con) về Hoa Liên, Lâm Khang Bình thấy tâm tình Tử Tình có chút buồn bực, liền nói: “Không bằng ta dẫn người tới Khang trang chơi đùa đi, hoa cải dầu và hoa đậu cùng nở, người nhất định sẽ thích.”

Tử Vũ ở một bên nghe thấy được, vội nói: “Tỷ phụ, ta cũng phải đi, năm trước có hoa hồng cũng rất đẹp.”

Tử Thọ và Tử Hỉ đều là hai mươi mới khai giảng, điều kiện nhà Dương thị mặc dù không được tốt, tốt xấu gì cũng lớn lên trong thành, nghe thấy nói như vậy, cũng có chút động tâm, kéo kéo quần áo Tử Thọ, Tử Thọ tất nhiên chiều theo, Trần thị không có hứng thú mấy, từ nhỏ thấy quen rồi, Tử Lộc cũng vậy, từ nhỏ hần cũng làm việc nhà nông nhiều, cười nói: “Ta còn cái gì chưa thấy qua, còn mong chạy đến chỗ người ngắm hoa đậu cái gì chứ?”

Tử Hỉ cũng không phải là người thích hoa hoét gì, chỉ thích náo nhiệt thôi, bởi vậy, cũng đi theo sau mọi người, hỏi: “Tỷ, còn nhớ rõ hồi còn nhỏ, đậu tương nhà chúng ta trưởng thành rất sớm, người dẫn theo mọi người đi nhổ đậu tương, nướng trực tiếp trên lửa, còn rất thơm, không bằng, hôm nay cũng tìm chút đậu tương để nướng ăn đi?”

“Người nằm mơ à, bây giờ chỗ nào có đậu tương?” Tử Thọ khinh bỉ liếc Tử Hỉ một cái.

“Cho dù là có, người bây giờ ăn lên cũng khẳng định không thơm bằng hồi nhỏ, khi đó cái gì cũng thiếu, giờ muốn ăn cái gì còn không có?” Tử Tình nhớ tới những khó khăn khi mình mới tới, cũng không khỏi cảm thán một câu.

Mấy người đang nói chuyện đã vào tới Khang trang, Tử Vũ hưng phấn nhất, giống con bướm xuyên qua trong bụi hoa, Tử Tình lại cảm khái, nếu như lúc này có cái máy ảnh chụp được, thì quá tốt.

Mọi người ở Khang trang mấy ngày nay đã bắt đầu làm việc rồi, Vương hoa tượng (hoa tượng = người trồng hoa) giúp lấy mầm hoa quế mới mọc lên trồng ra, mấy ngày nay đang dẫn theo mọi người đi trồng cây, mấy nam hài lớn một chút phụ trách đào hố, nữ nhân phụ trách trồng cây, còn có phụ trách tưới nước, mấy đại đốc công cũng đều bận rộn.

“Tỷ, hoa quế để làm gì, quả đào và quả cam đều có rồi, tỷ không bằng trồng một ít cây sơn hạnh, hoa hạnh nở ra, có thể ngắm hoa, quả hạnh có thể ăn, ăn không hết có thể làm hạnh khô, hạnh nhân có thể làm thuốc, cũng có một loại hạnh nhân có thể trực tiếp ăn, một lần tính ra, chẳng phải quá tiện rồi?” Tử Hỉ nói.

Mấy người đang nói đùa, tiểu chanh thở hổn hển chạy tới, gọi: “Các vị chủ tử, trong nhà có khách tới, thái thái gọi tất cả về.”

“Khách nào vậy?” Lâm Khang Bình hỏi.

“Hình như là Hạ gia gì đó, nói là đến tìm mấy vị gia tham khảo học vấn.” Tiểu chanh nói.

“Không còn mấy ngày nữa đã vào học rồi, cái gì mà đến thảo luận học vấn chứ? Đúng là đồ ngốc.” Tử Hỉ mất hứng có người quấy rầy hưng phấn của hần.

“Được rồi, sau này chờ đậu tương chín người lại đến, tỷ nhất định cho người nướng, cho người ăn đủ.” Tử Tình vỗ vai Tử Hỉ bả nói.

Vì một đám phải đi trong đất, bởi vậy ăn mặc đều rất tùy ý, cơ bản đều là quần áo bằng vải bông, giày cũng là một loại đi trên bùn, mọi người ngồi đó thay đổi giày vải vào nhà, Tử Hỉ ọi người một cái liếc mắt, cười nói: “Người ta thật đúng là người trong thành đến thăm nông dân, xem ta nông dân này, bao nhiêu cần cù, nguyên tiêu vừa qua đã phải xuống ruộng rồi.”

Thẩm thị, Trần thị đang ngồi trong phòng nói chuyện với Hạ thái thái, Tử Lộc và Hạ Cam Vĩnh ở thư phòng thảo luận kiểu chữ.

Thấy huyền náo ngoài cửa, đều đi ra nghênh đón, Tử Tình để ý một chút, Hạ Cam Vĩnh đúng là nhìn Tử Vũ vài lần, hình như còn hơi đỏ mặt, Tử Vũ cũng không để ý, chỉ cúi đầu chú ý giày dưới chân, “Tỷ, người đeo phải giày của ta, người xem người, đã không đi vừa người còn dùng sức nhét, cũng không sợ làm rách giày của ta.” Tử Vũ đẩy Tử Tình quyết miệng nói.

Tử Tình cúi đầu mới thấy, đúng vậy, chỉ lo quan sát Hạ Cam Vĩnh, lại không chú ý tới giày dưới chân đeo lằm một chiếc.

“Nghe Tăng thái thái nói, các người đi xem hoa cải dầu và hoa đậu, cũng thật có thích thú, vốn ta cũng muốn đi xem một cái, Tăng thái thái phi có nói trời mới đổ mưa, trong đó đều là bùn, ngăn cản ta.” Hạ thái thái nói với mấy người Tử Tình.

Mấy người Tử Tình hành lễ với Hạ thái thái, mọi người chia ra chủ khách ngồi xuống, Hạ thái thái vừa thấy đoàn người này, vẻ mặt hâm mộ nói: “Cũng là nhà Tăng thái thái tốt, người nhiều chính là náo nhiệt, không giống ta, sinh bốn đứa nhỏ, có ba nữ nhi, khi còn nhỏ thì còn tốt một chút, giờ đều gả ra ngoài, khó được một lần về nhà mẹ đẻ, ta nha, bình thường cũng không có người nói chuyện bên cạnh, vừa thấy nhà người, một đồng lớn nhi tử nàng dâu tôn tử tôn nữ, muốn náo nhiệt có bao nhiêu náo nhiệt, con người nha, số tuổi lớn lên, liền mong đợi trong nhà con cháu đầy cả sảnh đường, như ta, cả ngày chỉ ở trong nhà với mấy nha hoàn?”

Tử Tình nhìn lướt qua mấy thứ trên bàn, cũng chỉ có chút điểm tâm mà thôi, xem ra không giống đến cầu thân rồi, chẳng lẽ là đến xem thử? Nghe ý của Hạ thái thái, hắng lẽ là Hạ gia nhìn trúng Tăng gia nhân khẩu thịnh vượng, rất có năng lực sinh dưỡng?

Tử Tình nhìn thoáng qua Tử Vũ, Tử Vũ dựa vào Thẩm thị, ngây thơ chân thành, tuy là một thân quần áo vải bông đơn giản, cũng là đáng vẻ tú nhả đáng yêu, nếu thay đổi tơ lụa lăng la thường ngày, tuyệt không thua tiểu thư trong thành An châu, hơn nữa thân phận trước mắt của Tử Phúc, giá trị con người của Tử Vũ tất nhiên theo nước lên thì thuyền lên.

Hạ thái thái nhìn Tử Vũ cũng là ý cười đầy mặt, nói: “Tăng thái thái thật sự là giỏi sinh dưỡng, không chỉ có bốn nhi tử xuất sắc, hai nữ nhi này cũng là đáng vẻ mềm mại như nước, thật thật hâm mộ chết ta rồi, không chỉ như thế, ta còn nghe nói nữ nhi nhà người cũng là biết chữ đọc sách, còn biết thi từ gì đó, tuyệt đối không giống xuất thân nhà nông.”

“Nào có, cũng không nghiêm chỉnh đọc qua, đại nữ nhi của ta là theo đại ca nàng học được mấy chữ, xem được một chút tập thư, tiểu nữ nhi là được tỷ tỷ nàng chăm lớn, chẳng qua biết được chữ nghĩa gì đó đều là cha nàng tự mình dạy, quản lý sổ sách gì đó đều là cùng tỷ tỷ nàng học.” Thẩm thị nói.

“Ai nha, không chỉ đọc sách biết chữ, còn có thể quản lý sổ sách? Cũng thật là khó lường, đứa nhỏ mới bao nhiêu tuổi chứ, đã có năng lực như vậy, ta thấy giày thêu dưới làm cũng tinh xảo, là chính tay nghề của nàng sao?” Hạ thái thái chăm chú nhìn giày của Tử Vũ hỏi.

Thẩm thị nghe xong cũng cúi đầu nhìn thoáng qua, nói: “Ừm, giày trong nhà đều là nàng làm, còn có mấy ca ca, trước khi lập gia đình cũng đều là nàng làm đó. Vũ nhi nhà chúng ta cũng là có phúc nhất, khi nàng sinh ra, điều kiện trong nhà cũng tốt rồi, mấy ca ca tỷ tỷ đều là chiều chuộng nàng lớn lên, khó được là đứa nhỏ này tuyệt đối không điều ngoa tùy hứng.” Thẩm thị vuốt tóc Tử Vũ nói.

“Nương, Hạ thái thái người ta lần đầu tiên đến, nào có như người vậy, lôi kéo nữ nhi nhà mình tặng bốc không dứt, cũng không sợ Hạ thái thái người ta chê cười chúng ta. Không biết còn cho là chúng ta là Vương bà bà bán dưa đây*.” Tử Tình chen vào một câu.

“Đúng vậy, Hạ thái thái cũng đừng chê cười ta, ta chính là một bà tử ở nông thôn, không có kiến thức gì, không biết nói chuyện.” Thẩm thị cũng đúng là không biết nói gì cho tốt.

Tử Phúc tối hôm qua có nói với nàng chuyện Hạ gia, nếu trong quá khứ, Thẩm thị đúng là không dám trèo cao, tư tưởng của nàng còn chưa thay đổi nhiều, còn có chút dừng lại ở chỗ mình nhà nghèo ở nông thôn. Chẳng qua, kể từ khi đi một chuyến đến quan nha của Tử Phúc, Thẩm thị cũng có chút thay đổi rồi, chính mắt thấy qua quan uy của con mình, ra khỏi nhà không phải xe ngựa thì là cỗ kiệu, đến người như Hạ gia thái thái cũng là cung kính có thừa với nàng, Thẩm thị ý thức được nhà mình đúng là không giống với quá khứ, bởi vậy, việc hôn nhân của Tử Vũ, không thể lại hồ đồ định rồi.

By Trạch Mỗ

* Vương Bà bán dưa: điển cổ TQ, câu này ý chỉ “mèo khen mèo dài đuôi”

Vương Bà, họ Vương tên Pha, là người đời Tống. Bởi vì hấn nói năng lằng nhằng lải nhải, làm việc thì lè mè nên có ngoại hiệu là Vương Bà. Quê của Vương Bà ở Tây Hạ (bây giờ là vùng Tân Cương –Cam Túc), sống bằng nghề trồng dưa. Vùng đó trồng một loại dưa gọi là Hồ Qua, là giống dưa Ha-Mi hiện nay, Khi đó vùng biên giới của Tống Triều xảy ra chiến loạn, Vương Bà vì tị nạn nên chuyển đến sống ở một vùng quê, trồng dưa Hồ Qua. Nhưng về bề ngoài của dưa Hồ Qua rất xấu, người Trung Nguyên không biết đến giống dưa này, cho nên, mặc dù dưa Hồ Qua ngon ngọt hơn dưa hầu thông thường (Tây Qua) rất nhiều lần, nhưng không ai mua.

Vương Pha rất lo lắng, liền khoe trước mặt người đi đường rằng dưa của mình ngon ngọt, đồng thời cắt vài miếng mời người qua đường nếm thử. “Loại dưa này rất ngọt, dưa này rất ngọt, mới ngai nếm thử, mời thím nếm thử...” Mới đầu không ai dám ăn, sau đó có một người can đảm nếm thử, chỉ cảm thấy ngọt như mật vì thế, một đồn mười, mười đồn trăm. Từ đó buôn bán của Vương Bà càng thêm thịnh vượng. Người đến người đi tấp nập.

Một hôm, hoàng đế Thần Tông ra cung tuần tra, nhất thời cao hứng đi vào chợ, chỉ thấy người đông nghịt, liền hỏi lính: “Có chuyện gì mà huyên náo?”. Tù tùng hồi bẩm: “Có người bán dưa Hồ Qua dẫn đến mọi người tụ tập mua dưa”

Hoàng đế liền nghĩ dưa gì mà khiến mọi người tụ tập, liền bước đến xem, chỉ thấy Vương Bà đang hoa tay múa chân, tự khen dưa của mình ngon, thấy hoàng đế, hấn cũng không hoảng mà cắt một miếng dưa Hồ Qua của mình cho hoàng đế nếm thử

Hoàng đế nếm thử thấy quả nhiên thơm ngọt vô cùng, liền tục khen ngợi liền hỏi hấn: “Giống dưa này ngon như vậy, vì sao còn phải kêu gọi chào bán không ngừng vậy?” Vương Bà nói: “Đây là giống dưa Tây Hạ, người Trung Nguyên chưa biết đến, không mời chào sẽ không ai mua”.

Hoàng đế nghe xong xúc động nói: “Buôn bán có lẽ nên khoa trương, giống như Vương Bà bán dưa, mèo khen mèo dài đuôi, có gì không tốt” Kim khẩu của hoàng đế đã mở, không bao lâu sau, người ta truyền khắp Nam Bắc Hoàng Hà, cho đến nay.

284. Chương 287: Phó Đại Nhân Cho Mời

Hạ gia thái thái lần đầu tiên tới cửa, cũng không ở lại ăn cơm, tất nhiên cũng không có khả năng nói tới chuyện hôn sự của Tử Vũ, chẳng qua, cũng là mời Thẩm thị dẫn theo một nhà nữ quyến tới nhà nàng làm khách, Thẩm thị cười nói: “Về sau còn có cơ hội, nhị nàng dâu nhà ta đưa nhỏ mới được hai tháng, Tử Tình nhà ta cũng đang mang thai không tiện, sẽ không tới cửa quấy rầy. Nhưng Hạ thái thái lần đầu tiên đến, cũng không chịu ở lại ăn bữa cơm rau dưa, hay là chê cười bữa cơm nhà nông chúng ta thô thiển không lọt được vào mắt Hạ thái thái đây?”

“Tằng thái thái nếu nói như vậy, cũng thật là xỏ xiên ta rồi, lần này mạo muội tới chơi, trong lúc vội vã có nhiều bất tiện, lão gia nhà ta ngày mai còn phải nhậm chức, trong nhà còn nhiều việc. Lần sau ta nhất định

ở lại nệm thử tay nghề của Tăng thái thái, đến lúc đó còn mong Tăng thái thái không chê ta đây mặt dày quấy rầy mới được.” Hạ thái thái nói xong liền đứng dậy.

Ra khỏi phòng khách, mấy người Tử Lộc cũng nghe thấy động tĩnh, tất cả đều đi ra, Hạ Cam Vĩnh thấy vẻ mặt Hạ thái thái vừa lòng cười, kìm lòng không đậu liếc qua Tử Vũ một cái, Tử Tình làm bộ ho khan một tiếng, Tử Vũ hỏi: “Đại tỷ, người cảm lạnh à.”

“Không có, vừa mới thấy một con ngỗng đàn, nghĩ tới đã muốn cười, không cẩn thận một chút đã sặc rồi.”

Hạ Cam Vĩnh nghe thấy lời Tử Tình, lại thấy Tử Tình mỉm cười nhìn hắn, cảm thấy một trận hoảng loạn, nghẹn mặt đỏ rần.

Tiến bước khách nhân, Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình về nhà, hỏi: “Người lại gỡ trò quỷ gì vậy, ta thấy Hạ gia công tử cũng có chút năng lực, thành thật an phận, nhưng không cổ hủ, hẳn là lương xứng với tiểu muội, chẳng qua là, cách làm người của Hạ gia thái thái, chỉ sợ có chút nói như rồng leo, làm như mèo mửa, chưa chắc đã để ý đến chúng ta như vậy.”

“Có nhìn trúng hay không trúng thì có thể như thế nào, cuộc sống của ta, liên quan gì đến nàng chứ? Ta lại không chỉ trông vào chờ người khác.” Tử Tình đối với cái này cũng không để ý lắm, xu lợi tránh hại, nâng cao đập thấp, người đời đều như vậy, có mấy người dám nói mình không chạy theo cái lợi?

Cuộc sống hiện tại của Tử Tình cũng không kém, cũng không có dã tâm lớn như vậy, lại không muốn làm thủ phủ gì. Một chút tích lũy tài phú của mình, vui vẻ tiêu dao tự tại.

Mười chín tháng giêng, Tử Thọ và Tử Hỉ vào học, hai nhà Thẩm Bảo Phúc và Thẩm Tân Phúc cũng trở lại Khang trang. Nam nhân nhà Bảo Phượng cũng chủ động yêu cầu đến dọn dẹp đầm lầy nước bùn, bên cạnh đầm lầy là đất hoang nhưng đã mở được một nửa, sớm nhất là hơn mười mẫu kia, cũng tra một chút đậu loại nhỏ, sau đó mở rộng dần, chuẩn bị đầu xuân tra ngô và đậu tương.

Lâm Khang Bình suy nghĩ hồi lâu, vẫn là cùng Tử Tình thương lượng. Người ở Khang trang vẫn là thiếu chút, “Năm nay có hai người mười chín rồi, có thể thành thân, phía dưới mười sáu mười bảy cũng có hai người, không bằng hay là mua vài nữ oa đến.”

“Người vừa nói cái này, trong nhà cũng mua thêm hai người, Tiểu Thanh Tiểu Lam cũng chỉ có thể giữ thêm hai năm, mua hai đứa bảy tám tuổi dạy dỗ tốt một chút. Hai năm sau, Tiểu Phấn và Tiểu Lục cũng mười ba mười bốn rồi, có thể dùng một chút rồi.”

“Tiểu Thanh Tiểu Lam còn thuận tay một chút. Ở lâu một năm cũng không ngại, nhà ai nha hoàn dạy dỗ tốt rồi mà chịu sớm thả ra đi lập gia đình? Đều giữ tới mười tám, cũng có chủ nhân hà khắc một chút giữ đến hai mươi, chúng ta chờ mười tám sẽ gả các nàng đi.”

“Được, vậy để Lâm An Lâm Phúc chờ thêm hai năm, người đi nói cho bọn họ đi.”

“Hai người bọn họ là người không nóng nảy, nhưng là Vương Tài Vương Hỉ, năm nay cũng nên thành gia rồi, nhìn xem trong thôn trang ở kinh thành có chọn được người thích hợp hay không. Về sau, để bọn họ an tâm quản lý sự vụ ở kinh thành. Việc chạy chân đòi nợ vẫn là giao cho hai người A Thổ A Thủy.”

“Cứ để bọn họ tự đi nhìn một cái đi, chúng ta cũng đừng ép duyên, bọn họ không thích cũng không dám lên tiếng, cuộc sống không tốt, chúng ta còn phải chịu oán trách. Chuyện quan tâm phí sức không được lòng, để cho bọn họ tự làm đi.”

Lâm Khang Bình nghe xong vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Tình cười nói: “Nhà ai có đương gia nãi nãi như người vậy. Thật đúng là phúc khí.”

Lâm Khang Bình còn chưa có tới kịp khởi hành tới An châu, Phó đại nhân ở An đã sai người đưa bá thiếp đến, muốn Lâm Khang Bình đi một chuyến, Tử Tình biết là vì chuyện cứu người hôm Nguyên tiêu đó, đã qua nhiều ngày như vậy, còn tưởng rằng người ta không để ở trong lòng. Chẳng qua, Lâm Khang Bình vốn cũng không phải là vì mưu đồ cái gì.

Lâm Khang Bình dẫn theo Lâm An, Lâm Phúc cùng đi, Tử Tình ở nhà ngọc cũng không có ý nghĩa, đón hai hài tử về nhà mẹ đẻ, Thư Ngạn đi đã tương đối vững rồi, Thư Duệ nắm tay hắn cùng đi tìm Vĩnh Tùng

Vĩnh Bách, Tiểu Phấn đi theo. Tiểu Lục thoát nhìn chín chắn hơn Tiểu Phấn một chút, Tử Tình để nàng đi theo sau Tiểu Lam, học một chút quản lý nhà như thế nào.

Tử Tình vừa vào cửa đã thấy Thẩm thị cười dài, vội hỏi có việc vui gì, “Nàng dâu lão tam chỉ sợ là có rồi, sáng sớm ăn cơm ta thấy nàng ói ra. Lúc đó hỏi nàng muốn ăn cái gì, nói chỉ muốn ăn đồ chua cho sướng miệng, nhưng cam nghiêm trong nhà không còn thừa lại quả nào, đang muốn sai người hỏi người một chút cái đó nhà người có còn không?”

“Có nhưng cũng chỉ là còn có, chỉ sợ chưa chắc đã ăn ngon, nhưng, trong trang nhà ta có Hoàng bà tử biết muối củ cải chua cay, vừa chua vừa cay lại còn giòn, hẳn là có thể hợp khẩu vị của nàng.” Tử Tình nói xong liền phân phó Tiểu Thanh trở về lấy.

Đang nói, Thạch bà tử đã trở lại, Thẩm thị hỏi: “Hôm nay trở về sớm như vậy, việc bên kia đều đã làm xong rồi?”

“Không có, thái thái, lão thái thái nói để ta đi qua giúp việc nhà cô thái thái hai ngày, nói là nhi tử nhà cô thái thái thành thân, ta nghĩ việc này nên cùng thái thái nói trước, ta chỉ là một hạ nhân không có khả năng làm chủ được.”

Tử Tình và Thẩm thị suy nghĩ một chút, hôm nay cũng không phải là mừng sáu tháng hai sao, ngày này đến thật là nhanh.

“Người trở về nói với lão thái thái, nàng dâu Tử Thọ mang thai, nàng dâu Tử Lộc đứa nhỏ còn nhỏ, giúp không được gì, một mình ta vội chân không chạm đất, còn muốn để người sai sử. Bọn họ muốn đi, người liền qua bên này.” Thẩm thị nói với Thạch bà tử.

Thạch bà tử đáp ứng đi ra ngoài.

“Nương, không bằng người cũng mua một người mà sai sử, tuổi tiểu muội cũng không nhỏ, tương lai người ta làm mai khăng định không sai được nữa, vào cửa nhà chồng, ít nhất cũng phải mang thêm một nha hoàn tùy thân, mấy việc giặt quần áo cũng ít để nàng làm đi, người không thấy Uyển Tình nhà tiểu cô, tiểu cô chưa từng để đứa nhỏ làm việc nặng nhà nông, một đôi tay nhỏ bé được bảo dưỡng rất tốt đó.”

“Nơi nào có thể gả cho người trong sạch làm thiếu thái thái? Năm đó bà người còn không phải bồi dưỡng mấy cô cô người như vậy, nhưng là, người xem có ai gả được vào nhà cao cửa rộng? Biến thành một đám nói như rồng leo, làm như mèo mửa, đại cô người không phải là cái ví dụ tốt nhất? Mấy năm đầu khi tiểu cô người ở cùng nhà với bà người, lúc đó chẳng phải cũng không được người chào đón, cũng chỉ vài năm nay hiểu chuyện một chút, rồi nói sau, chờ Vũ nhi định thân rồi cũng không muộn.”

“Hạ gia kia, nương đến cùng thấy thế nào?” Tử Tình thấy Tử Vũ không ở bên cạnh, vội hỏi một câu.

“Người ta chưa hẳn đã có ý tứ này, ta cũng không vội đuổi theo, nữ oa mở miệng trước, sẽ không đáng giá. Phải nói nhà nàng chỉ có một nhi tử, tốt mà cũng không tốt. Chỉ sợ tương lai như đại tẩu người, sinh không mãi không được nhi tử, sinh ra ba nữ oa liền, nhà trai muốn nạp thiếp, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Chương ngại lớn nhất trong lòng Thẩm thị vẫn là lo lắng tương lai nữ nhi sinh không ra nối nhi tử, áp lực quá lớn. Chẳng qua chỗ tốt cũng là rõ ràng, ít nhất không có mâu thuẫn chị em dâu, cũng không cần chịu cô em chồng bắt nạt, cô chồng dù sao cũng gả ra ngoài rồi, giống như mẹ con Điền thị và Xuân Ngọc như vậy, dù sao tìm không ra mấy nhà. Mấy năm nay, Thẩm thị chịu đựng sâu sắc cái này, bởi vậy, vẫn là sẵn sàng gả Tử Vũ vào nhà đơn giản một chút.

“Thế cũng phải, Vũ nhi nhà chúng ta cũng không kém.” Nếu có thể muộn hai năm, phỏng chừng Tử Hỉ cũng có thể trúng tiền sĩ, đến lúc đó, cũng có chút vốn liếng.

Đang nói, Dương thị tới, người có việc vui chính là không giống, khóe mắt đuôi lông mày đều là ý cười. Còn đừng nói, mấy ngày nay thật đúng là béo lên không ít, không giống khi mới tới mặc quần áo đều cảm thấy trống không, Tử Tình cũng có chút quan tâm thay nàng, gầy như vậy, đứa nhỏ có thể sinh nối sao?

“Nhìn dáng vẻ tam đệ muội, thích đứa nhỏ như vậy, tương lai nhất định là mẫu thân tốt.” Tử Tình cười nói.

“Tỷ tỷ nói giỡn mãi? Chẳng lẽ tỷ tỷ không phải là mẫu thân tốt?”

“Ai dám nói muội muội không phải là mẫu thân tốt, ta cũng không chịu? Thấy bố trí trong nhà muội muội, vì đứa nhỏ, muội muội cũng là khoét hết cả tâm tư, chúng ta đi theo được nhờ rồi.” Trần thị rảo bước tiến vào thì thấy lời Dương thị, cười nói.

“Đến, xem Huyền cục cưng của chúng ta cái nào, thật đúng là càng lớn càng xinh đẹp, thật đúng là có vài phần giống Vĩnh Dung.”

“Người là tự khen mình đi, bọn họ đều nói chất nữ giống cô cô, Vĩnh Dung cũng là giống người hơn một chút.” Trần thị nhìn Tử Tình cười nói.

“Giống ta có cái gì không tốt? Dùng lời nói của đại ca nhị ca ta: “muội tử nhà ai thế, thông minh xinh đẹp như vậy?”” Tử Tình cũng cười trêu ghẹo.

Đang đùa, Tiểu Thanh đi lấy đồ đã trở lại, nói: “Nãi nãi, gia đã trở lại, nói chờ hần rửa mặt xong thì tới đón ngài.”

“Mau về nhà đi thôi, đừng chờ người ta tới đón. Khó trách đại tẩu thường nói, muội muội là người có phúc, chưa từng thấy qua muội phu bám người như vậy, một lúc cũng không rời.” Trần thị cười trêu ghẹo Tử Tình.

“Nhị tẩu, người nếu không nhớ tới nhị ca ta, làm gì mà chạy tới trong thành, chỉ vì làm một bữa cơm cho nhị ca ta, còn không nhất định có thể trở về ăn?” Tử Tình làm một cái mặt quỷ trêu ghẹo Trần thị, thành công thấy mặt Trần thị đỏ bừng.

Tử Tình nói xong liền cười hì hì kéo làn váy, chạy chậm chậm ra khỏi cửa, chọc Tiểu Thanh ở phía sau la lớn, “Nãi nãi, cẩn thận bị ngã, gia còn không chôn sống ta.”

Vừa rẽ đến cửa nhỏ, Lâm Khang Bình đã ôm cổ Tử Tình, trầm giọng hỏi: “Người chạy cái gì? Người đã lớn thế này còn không cẩn thận? Nếu vạn nhất bị đụng ngã hoặc có gì sơ xuất thì làm sao bây giờ?”

Tử Tình không nghĩ tới bị bắt được đang phạm tội, vội lắc lắc tay Lâm Khang Bình, hỏi: “Phó đại nhân tìm người có chuyện gì?”

“Lại ngắt lời? Ta hỏi người, về sau còn chạy hay không?”

Tiểu Thanh lúc này cũng chạy tới, cúi đầu đứng ở một bên, không dám nói lời nào.

“Không chạy, thật sự không chạy, cái này không phải, mới ba tháng, còn quên, về sau, người nhắc nhở ta một chút.”

“Lần sau lại chạy, ta bắt được, liền đánh Tiểu Thanh mười gậy, người xem rồi làm đi?”

Tiểu thanh vô cùng oán niệm nhìn Tử Tình, Tử Tình phì cười, quay lại phát phát tay với Tiểu Thanh, Tiểu Thanh quay người đi đón đứa nhỏ.

Hai người về tới nội thất, Lâm Khang Bình kéo tay Tử Tình ngồi xuống, nói: “Phó đại nhân hôm nay tìm ta tới, chuyện thứ nhất, là khen ngợi ta ngày đó cứu người có công, thưởng cho chúng ta hai mươi lượng bạc.”

“Mới hai mươi lượng bạc, nhỏ mọn như vậy?”

“Người cho là có thể thưởng bao nhiêu, hai mươi lượng đủ cho nhà người bình thường sống một hai năm, bổng lộc một năm của đại ca người cũng mới có bốn năm mươi lượng bạc.”

“A, làm quan mới được một chút như vậy? Vậy chuyện thứ hai đâu?” Người khác Tử Tình không biết, nhưng là biết đến Hòa Thân, được gọi là phú khả địch quốc. Xem ra từ trước làm quan thu ngân mới nhiều, chỉ dựa vào bổng lộc, có mấy người có thể thoát được nghèo khó?

285. Chương 288: Thông Gia Say Rượu Làm Loạn

“Chuyện thứ hai, tặng những người này cho chúng ta.”

“Tặng người? Cho chúng ta? Ai vậy?” Tử Tình cũng có chút hồ đồ rồi, nơi nào có đạo lý quan tặng người cho dân.

“Năm trước bởi vì nguyên nhân bốn người kia, ta cũng không tới ngôi miếu đồ nát ngoài thành An châu nhặt người nữa, cả một mùa đông không có cách nào khác bố trí ổn thỏa, có người vì có chỗ ăn chỗ ngủ, không bị chết rét, cố ý đi ăn trộm, vào nhà tù, trong phòng giam nhiều người, cửa nhà môn áp lực cũng lớn, Phó đại nhân nghe đại ca nói tới Khang trang của chúng ta, còn đang buồn bực năm nay ăn xin còn nhiều hơn cả mấy năm trước? Phó đại nhân thương lượng với ta, tặng mấy lão nhân còn vài phần sức lao động được cho chúng ta, có sáu người khoảng năm mươi tuổi, trong đó một người sáu mươi, còn có mười đến mười lăm tuổi là tám người, mười tuổi trở xuống là bốn, mặt khác còn có mười nữ oa, từ sáu tuổi đến mười hai tuổi không đều nhau. Tổng cộng ba mươi người.”

“Cái này cũng không đúng nha, không phải có người môi giới sao? Những người sao không tìm người môi giới bán, còn có thể được chút tiền bạc?” Tử Tình hỏi.

“Người môi giới chỉ cần đưa nhỏ sạch sẽ trong nhà trong sạch, tuổi tác lớn như vậy khẳng định không cần. Về phần đám nam oa nữ oa này, cũng hơn một nửa là cô nhi, lại không muốn bán vào nhà giàu, nữ cũng có khả năng bị bán vào mấy chỗ bẩn thỉu kia, cả đời có khi cũng không ra được. Bởi vậy, thà rằng lang thang trên đường, cũng không chịu đi làm nô làm tì. Nghe nói tình huống nhà chúng ta, cũng là nguyện ý tới, ta chỉ chọn ba mươi người, nhiều hơn, ta cũng nuôi không nổi. Người ta đều đưa đến trong thôn trang rồi, chờ sau này nhìn xem có ai thích hợp, chọn hai đứa tới hầu hạ người.”

“Quý củ nên nói rõ ràng trước đi, phẩm tính không tốt cũng không thể giữ.”

“Việc này đều có Lâm An đi sắp xếp. Vừa lúc mấy ngày nay trồng cây, dọn nước bùn và cày ruộng đều phải cần sức người, người lớn tuổi, thì nuôi gia súc đi.”

“Người vừa nói cái này. Ta cũng nhớ tới một việc, ngọn núi lớn nhất bên Khang trang kia cứ giữ nguyên đi, tương lai người trong trang qua đời, cũng có một chỗ đi. Có cơ hội dọn dò Lâm An, để cho bọn họ an tâm.”

“Các lão nhân ai cũng xem trọng nhất lúc qua đời được nhập thổ vi an, sợ sau khi chết trở thành cô hồn dã quỷ. Người vừa nói cái này, cũng là nghĩ đến trước ta đi. Cái này, bọn họ cũng nên an tâm rồi. Theo ý người, để lại một ngọn núi.”

Lâm Khang Bình tất nhiên không nghĩ tới, một câu này nhìn như quyết định đơn giản, ổn định bao nhiêu lòng người ở Khang trang, nhất là mấy người tuổi tác đã cao kia. Rối rít muốn lấy ra bản lãnh đặc biệt của mình để duy trì ích lợi của Khang trang, làm cho Khang trang có thể tiếp tục hoạt động bình thường, để cho bọn họ không đến mức già mà không có chốn về.

Người hơn năm mươi tuổi, mặc dù không có nhất nghệ tinh (thành thạo một nghề), kinh nghiệm cuộc sống tóm lại là có đây. Lâm Khang Bình như cũ là để cho bọn họ chọn việc mình quen thuộc nhất làm tiểu đốc công, mỗi người lại dẫn thêm vài đứa nhỏ, như vậy bận rộn lắm cũng không mắc sai lầm, được cái này mất cái khác.

Dương thị đã xác định mang thai rồi, Thẩm thị sai người đưa tin cho nhà mẹ đẻ nàng, vừa lúc hôm đó Lâm Khang Bình đi Khang trang rồi, Tử Tình lấy mấy con lợn to hai ngày trước Lâm An bắt được từ trong đầm lấy nước bùn đưa tới nhà mẹ đẻ, đã nuôi trong nhà hai ngày, nước bẩn cũng phun không sai biệt lắm.

Tử Tình vừa vào cửa nhà. Thì thấy trong nhà có hai người khách đến, là cha mẹ nhà mẹ đẻ của Trần thị nhớ ngoại tôn rồi, đi tới thăm một chút, thuận tiện tặng chút điểm tâm mới trong tiệm cơm mới làm ra, Tử Tình vừa thấy, cha mẹ Trần thị nhìn đã khác xưa rất nhiều. Quần áo là một mặt, quan trọng là cách nói năng, lẩn lộn nhiều năm ở trong thành An Châu, tiếp xúc nhiều người hơn, cách nói chuyện cách làm việc tất nhiên tiến bộ hơn.

Lúc Tử Tình đi vào, nghe thấy phụ thân của Trần thị thẳng thắn nói: “Trong nhà có hôm nay, toàn bộ dựa vào thông gia, tới khi nào ta cũng nói mấy lời này, ta cũng nói với mấy nhi tử, không thể quên nguồn cội,

lại mở một chi nhánh không phải là không thể được, nhưng là, không thể không có phần của đại tỷ hân, bà thông gia, người nói đúng là cái lẽ này hay không?”

Tăng Thụy Tường không ở nhà, Thẩm thị và phụ thân Trần thị cũng khó mà nói cái gì, Trần thị sáng giọng: “Cha, những lời này mỗi lần đến người đều nói, đứa nhỏ tướng công a bà là người hiểu chuyện, chưa từng hỏi đến những việc này, trong lòng tướng công cũng có tính toán, để mấy đệ đệ làm tốt là được, chi nhánh không bằng mỗi cái ra một phần bạc, theo như tỉ lệ chia hoa hồng.”

Đang nói, chuông cửa vang lên, Tử Lộc đi mở cửa, người đến là cha mẹ Dương thị, cũng là đến thăm nữ nhi mang thai.

Trần thị vừa thấy trong nhà có người tới, liền đưa cha mẹ nàng tới Lộc uyển, thuận tiện gọi Dương thị tới, mẫu thân Dương thị thấy Dương thị vịn Tiểu Chanh chậm rãi đi tới, vội nghênh đón, vành mắt đều đỏ, nói: “Nữ nhi ngoan, nương có thể nói rồi, người hôm nay cũng coi như gả vào nhà có phúc rồi, đều có nha hoàn hầu hạ, hơn nương gấp trăm lần. Chờ muội tử người lại tìm được nhà tốt, nương cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.”

Dương thị kéo tay nương nàng, vành mắt cũng đỏ, nói: “Nương, ta đây người không cần phải quan tâm nữa, quản tốt hai đệ đệ mới là đúng. Bọn đệ đệ biết vươn lên, cũng phải thường xuyên đốc thúc một chút.”

Tử Tình đưa trà lên thay Thẩm thị, vừa vặn lần đầu tiên cẩn thận quan sát phụ thân Dương thị, một thân trường bào bằng vải xám, lông mày có chút cầu thả, ánh mắt tuy nhỏ, nhưng lại sáng có thần, sống mũi hơi tẹt, miệng rộng môi mỏng, khổ người hơi béo, càng lộ ra cổ thô mà ngắn, ngồi xuống trên ghế, rất có cảm giác vui vẻ.

Xem ra bề ngoài của Dương thị đúng là thừa hưởng từ mẫu thân nàng, mẫu thân nàng vừa thấy chính là kiểu người lấy vất vả làm hạnh phúc, tương đối dễ bị ức hiếp, có thể là thời gian dài làm lưng vất vả, chỉ có thể từ ngữ quan loáng thoáng tìm ra một chút đáng về năm đó.

Hai người uống qua nước trà, Dương thị cũng dẫn cha mẹ nàng về Thọ uyển, Tử Tình vào trong phòng thì thấy, Tử Vũ đang thêu bình phong, Tử Tình lâu không thêu thùa, nhìn không khỏi có mấy phần ngứa tay, muốn giúp nàng thêu một đám cánh hoa.

“Tỷ, người cũng đừng làm loạn thêm, có thể nhìn ra đường thêu không giống nhau, muốn thêu, còn có rất nhiều đồ cần làm, cái yếm của Duệ Nhi và Ngạn Nhi không phải nên thay rồi?”

“Người nha đầu thói này, người khác cầu ta ta còn lười cầm kim đáy, người lại la ó, lại dám chướng mắt tay nghề của ta.”

“Nương, tiểu muội là thêu cho ai? Ta đến chạm cũng không thể chạm vào?”

“Còn có thể có ai? Đại ca người đấy. Năm trước khi ta tới, nhìn hình như là thiếu chút đồ gì đó, sau này cẩn thận nghĩ một chút, mấy cái bình phong kia bày không phải chỗ, bởi vậy mới để Vũ nhi làm ột bức bát khai, ta thấy trong phòng người cũng không tệ. Nếu không phải thấy người có rồi, sẽ làm cho người một bức.” Thẩm thị nói.

“À, hại ta còn tưởng rằng tiểu muội làm đồ cưới sớm như vậy chứ.”

“Nương, người xem, tỷ tỷ nói cái gì vậy? Người cũng không quản nàng một chút?” Tử Vũ nghe xong có chút tức giận, lắc lắc thân mình làm nũng với Thẩm thị.

Xem ra sinh trưởng ở nơi khác nhau đúng là không giống, ngày ấy chỉ đùa Trần thị một chút, Trần thị đỏ mặt, còn giận Tử Tình cả một ngày, khó khăn lắm mới dỗ được, lúc này Tử Vũ cũng vậy, một câu nói đùa mà mặt đã đỏ bừng.

Thẩm thị giả bộ đánh Tử Tình hai cái, mắng: “Tỷ người từ nhỏ đã thích nói hươu nói vượn, giờ làm nương mấy đứa nhỏ rồi mà vẫn như vậy, nói chuyện không biết nặng nhẹ, lần tới còn như vậy, người xem ta làm sao mà thu thập nàng?”

“Nương, người muốn thu thập ai vậy?” Lâm Khang Bình đi đến.

“Lại thêm cái tai thính của người nữa, thu thập ai? Tâm can bảo bối của người đó, ta mới nói một câu, người đã chạy đến, thì ra người còn có Thiên lý nhãn?” Thẩm thị nói xong cũng cảm thấy buồn cười.

“Tỷ phu, người tới bình luận chuyện này, tỷ ta nói hươu nói vượn với ta, có nên phạt hay không?”

“Tỷ người nói cái gì vậy? Khiến Vũ nhi của chúng ta tức giận thành như vậy?”

“Ta, ta không nói ra được những lời này.” Tử Vũ dậm chân một cái.

“Người còn chờ tỷ phu người chủ trì công đạo cho người? Người á, tìm lầm người rồi, tỷ người ở trong lòng tỷ phu người, đó là, đó là, đại tẩu nói như thế nào nhỉ? Giống như cái gì mà sợ ngã, sợ thay đổi, ta nhất thời cũng không nhớ kỹ.” Trần thị vừa lúc tiến vào hỏi chuẩn bị cơm trưa, còn nhớ rõ mối thù lần trước Tử Tình chế nhạo nàng, vội nói.

Thẩm thị biết Lâm Khang Bình là tới đón Tử Tình, liền nói với Lâm Khang Bình: “Hôm nay không bằng ở lại ăn bữa cơm, vừa khéo người nhà mẹ đẻ nhị tẩu và tam đệ muội người đều đến, cha người và nhị ca người cũng không thể uống rượu, người cùng khách nhân tốt xấu gì cũng có thể uống cùng họ mấy chén.”

Lâm Khang Bình chỉ đành phải đồng ý.

Lúc ăn cơm, vì có khách lạ, Thẩm thị chia hai bàn, từ sau khi Tử Phúc thành thân, trong nhà thỉnh thoảng sẽ đến vài người khách lạ, tốt xấu gì Lưu gia Dương gia cũng là xuất thân tú tài, bởi vậy, Thẩm thị liền làm một cái bình phong ở nhà ăn, có khách lạ đến nam nữ tách ra đến ngồi một bên, Thẩm thị và nữ khách cũng sẽ không xấu hổ.

Lúc này, chính là Thẩm thị, Tử Tình và Trần thị, Dương thị cùng hai bà thông gia, bên kia là Tăng Thụy Tường và Tử Lộc còn có Lâm Khang Bình phụng bồi, ngay từ đầu, chỉ nghe thấy tiếng kính rượu mời rượu, đại khái khoảng hai ba ly rượu xuống bụng, chỉ nghe thấy Trần thông gia nói: “Thông gia, ta biết người không thể uống rượu, nhưng là ly rượu này người nhất định phải uống, nữ nhi của ta có ngày hôm nay, Trần gia ta có ngày hôm nay, ta thấy đủ rồi. Nhà chúng ta giờ ở trong thôn cũng là dẫn đầu rồi, rồi mua vài mẫu cho thuê, dầu gì cũng là địa chủ rồi. Chúng ta nông dân không biết nói, nhưng tấm lòng, đều ở trong rượu.”

Dương tú tài liếc xéo đôi mắt nhỏ, có chút chướng mắt Trần thông gia thô tục, hơn nữa cũng uống vài ly rượu, liền than thở một câu: “Tục, tục không đỡ nổi.”

Tử Lộc nghe thấy lời này, sắc mặt thay đổi mấy phần, Lâm Khang Bình kéo hấn lại, nhưng Trần thông gia nghe hiểu, cũng liếc mắt lại trả về một câu: “Người cũng là không tầm thường, không tầm thường người đừng đánh chủ ý lên nữ nhi người nhé? Người có năng lực gì?”

“Ta, ta tốt xấu gì cũng là tú tài, ta đánh chủ ý gì lên nữ nhi ta? Tú tài gặp được thất phu như người, có lý cũng nói không hiểu.” Dương tú tài phất ống tay áo.

“Tú tài, người cũng gọi tú tài? Như thông gia ta mới gọi là tú tài, người xem người ta đi, không nói đến phần gia sản này, bọn nhỏ đứa nào cũng có tiền đồ, trước kia ở trong huyện làm tiên sinh, vậy đã dạy nhiều học sinh đi, giờ trở lại ở nông thôn này, cái này gọi là cái gì người hiểu không? Cái này gọi là tạo phúc cho hương thân. Người tới thôn mà hỏi thăm một chút đi, nhà ai nói đến thông gia ta đều là mấy lời khen không ngớt miệng?” Trần thông gia bưng ly rượu kính rượu cho Tăng Thụy Tường.

“Người, người, ta cũng không phải nói thông gia, ta nói chính là người, người xem cái dáng vẻ của người, nói với người, thật đúng là làm nhục người có văn hóa.”

“Người ra vẻ cái gì? Thông gia ta cũng không ghét bỏ ta, người dựa vào cái gì mà ghét bỏ ta? Người có năng lực gì? Người bày ra đến nói một chút?” Trần thông gia chỉ vào Dương thông gia nói.

“Ta có năng lực gì, há một người nông phu thôn dã làm ruộng như người có thể hiểu?” Dương tú tài rất khinh thường lật xuống con mắt nhỏ.

By Trạch Mố

286. Chương 289: Tử Vũ Nghi Thân

Bên này, Dương thị nghe xong ghen đỏ bừng cả khuôn mặt, nói với Trần thị và nương Trần thị: “Nhị tẩu, thím, thực xin lỗi, cha ta hẳn uống chút rượu, liền thích nói đùa, các người ngàn vạn lần đừng để trong lòng.” Vốn ý của Dương thị là muốn nói nói hươu nói vượn, nhưng bằng nhiều năm giáo dưỡng của nàng mà nói, nói câu này chỉ trích phụ thân nàng, thật sự là nói không nên lời.

Mấy tháng này Trần thị cũng có chút hiểu biết cách làm người của Dương thị, vội nói: “Cha ta cũng có chỗ không đúng, uống chút rượu là thích nói hươu nói vượn, người cũng đừng để trong lòng.”

Bên kia, chỉ nghe Tăng Thụy Tường khuyên nhủ: “Hai vị thông gia, uống rượu, uống rượu, hôm nay hai vị đã đến nhà của ta, có thể ngồi cùng nhau, chính là cao hứng, vui mừng rồi. Nông dân cũng tốt, người đọc sách cũng thế, hôm nay đều là khách của ta, muốn ta nói, dựa vào bản lĩnh của mình nuôi sống một nhà già trẻ ăn cơm, chính là chuyện đáng giá cho con cái khen ngợi. Nói ra thật xấu hổ, bằng điểm này, các người đều giỏi hơn ta rồi.”

Nói đến phần sau, Tăng Thụy Tường có chút không nói được, hẳn xấu hổ không phải là một trạng phu tốt, cũng không phải một phụ thân tốt, bưng lên ly rượu liền uống cạn một ly, Lâm Khang Bình và Tử Lộc đều giành lấy ly rượu của hắn, Tử Lộc đỡ Tăng Thụy Tường đi vào nhà nghỉ tạm, Lâm Khang Bình nói: “Tư lượng của cha ta không tốt lắm, hai vị trưởng bối tha thứ hơn một chút, ta bồi hai vị uống thêm mấy chén, ta cảm thấy lời cha ta có vài phần đạo lý, nam nhân, có thể gánh trách nhiệm nuôi gia đình, bằng bản lĩnh của mình, có thể ột nhà vợ con ấm no, có chỗ che gió tránh mưa, chính là trạng phu tốt phụ thân tốt. Đến, vì trạng phu tốt phụ thân tốt cạn một ly.”

Lời của Lâm Khang Bình, Dương thông gia không phản bác, ngược lại có chút xấu hổ, nói thật, vợ con hắn trôi qua cũng không như ý, cuộc sống vẫn tương đối khó khăn. Trần thông gia bây giờ có thể đứng thẳng thắt lưng mà làm người rồi, nói: “Lời này ta thích nghe, chính là cái lý này.” Ba người đều nhắc lên ly rượu trong tay, mỗi người một cảm nhận khác nhau.

Bên này, Trần thị và Dương thị cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải là hai người lôi kéo, chỉ sợ hai bà thông gia đã đi qua khuyên can rồi.

Tử Tình cười nói: “Không biết nếu phụ thân của đại tẩu đến nữa. Lại là một hồi tình trạng như thế nào nhỉ?”

“Phụ thân đại tẩu người cũng có thể uống mấy chén, chẳng qua, hẳn không thích nói chuyện lắm.” Thẩm thị không nói xong câu kế tiếp, Lưu thông gia thật đúng là một người nhã nhặn. Tính khí cũng hiền hoà.

Tiến bước mấy vị khách nhân, Dương thị và Trần thị vẫn còn xin lỗi nhau, Tử Tình cũng cảm thấy phụ thân Trần thị lòng dạ thẳng thắn, trừ thích khoe khoang vài câu, vẫn là tương đối dễ ở chung, không giống Dương tú tài, có một cỗ khí hủ lậu mục nát. Bản lĩnh không nhiều lắm, tật xấu của văn nhân cũng có không ít.

Cốc vũ vừa đến, Khang trang lại dừng công việc, đoàn người vội vàng cắt cải dầu, đây là loại cải dầu năm thứ nhất ở Khang trang, phải giành giật mấy ngày này thời tiết tốt để phơi, các nam nhân vội vàng cắt, các nữ nhân vội vàng vò phơi. Lâm Khang Bình tất nhiên cũng không nhàn rỗi, phải sắp xếp cày bừa vụ xuân xong rồi, hắn mới có thể yên tâm ra khỏi nhà.

cốc vũ (một trong 24 tiết trong một năm, vào khoảng 19, 20 hay 21 tháng tư)

Gặt nhanh cải dầu xong. Tuổi lớn hơn một chút cày ruộng, tuổi còn nhỏ cùng với các nữ nhân lại bắt đầu thu đậu xanh đậu tằm, Lâm Khang Bình và Lâm An vội xoay vòng vòng. Trong Tình viên việc cũng không thiếu, các loại cây giống phải chuyển ra trồng, còn muốn rút ra người tới Khang trang giúp đỡ, Tử Tình cũng đã có hai ngày không về nhà mẹ đẻ.

Này hôm đó, tỉnh lại sau nghỉ trưa, Tử Tình vừa định về nhà mẹ đẻ nhìn một chút, Thẩm thị tìm đến. Thẩm thị vừa tiến bước Hạ thái thái.

“Ý của Hạ thái thái đến lần này, thật đúng là nhìn trúng Vũ Nhi. Nếu chúng ta không có ý kiến, hai ngày nữa sẽ nhờ người mai mối tới nói chuyện. Trong lòng ta cũng có chút không bắt được chủ ý chắc chắn gì,

tìm người mà nói chuyện một chút.”

“Ý của cha con là gì? Tình huống của Hạ gia đã hỏi thăm rõ ràng chưa?”

“Cha người thấy Hạ gia công tử không tồi, lại là người đọc sách, hẳn trước đó cũng có vài phần vui vẻ rồi. Gia cảnh Hạ gia coi như giàu có, lần trước đó đại ca người đã hỏi thăm rồi. Vũ nhi tới cũng sẽ không thể ăn khổ gì. Còn có. Hạ thái thái nói, bọn nhỏ nếu không nguyện ý, nàng sẽ không buộc nhi tử cưới thiếp.”

“Vậy phải xem ý của Vũ nhi, Vũ nhi nếu thích, có thể quản được hẳn, sẽ không để hẳn cưới thiếp.” Tử Tình nói. Tình cảm vợ chồng tốt, người khác cũng chen vào không lọt, cuộc sống hòa thuận mãi mãi, tất nhiên không đồng ý cưới thiếp, khiến nhà cửa biến thành gà chó không yên. Nhưng là, chỉ sợ cũng có nam nhân mong muốn ăn trong chén nhìn trong nồi, có mấy người không muốn ngồi hưởng tề nhân chi phúc?

Vấn đề này, thật đúng là đau đầu. Tử Tình cũng không nghĩ ra cách giải quyết nào, phải xem vận khí của mỗi người, ít nhất Tử Phúc trước mắt còn không có nói tới ý muốn cưới thiếp.

“Nương, Vũ nhi cũng đã gặp Hạ gia công tử, không bằng hỏi Vũ nhi một chút, nàng cũng không còn nhỏ, tự mình cũng nên có chủ ý riêng, đừng chờ đến lúc đó nàng không đồng ý, xoay xoay vận vận, ngược lại không tốt.” Tử Tình nghĩ một chút vẫn là nói một câu.

Nhưng là nói lại, Tử Vũ cũng không ra khỏi cổng, cũng không cơ hội nhận thức nam tử bên ngoài, muốn không mù hôn cầm gả cũng không được, nữ tử cổ đại cứ như vậy mệnh khổ. Hoàn hảo, Tử Tình vận khí không tệ, gặp được Lâm Khang Bình.

“Lúc mới đến ta đã hỏi rồi, nhưng đứa nhỏ này ngại ngùng, hỏi nửa ngày, cũng không lời chắc chắn, không thông khoái như người năm đó, cũng không biết sao tính cách hai đứa lại khác nhau nhiều như vậy?”

Tử Tình nghe xong thầm buồn cười trong lòng, nàng là một người hiện đại, chuyện lớn liên quan đến cả đời mình tất nhiên không dám qua loa, có thể tranh thủ quyền lợi vẫn là phải hết sức tranh thủ, vốn là, là một nữ tử cổ đại quyền lợi ít đến đáng thương. Tử Tình tới nơi này, mới biết được có bao nhiêu bó tay bó chân, nơi nào có thể giống như đọc trong sách, người ta xuyên không nữ cũng đều là phong sinh thủy khởi, bó lớn tiền tài chờ mình tới vớt, bó lớn mỹ nam chờ mình tới chọn, không nói đến chỉ điểm giang sơn, tối thiểu đánh mấy cục phẩm tiểu quái chẳng hạn thành trò cười thế gian tan như tro bụi. Giống như mình, tiểu gia tiểu hộ có mấy cục phẩm còn trị không được, vẫn là mượn dùng lực lượng của Lâm Khang Bình mới chặt đứt được qua lại. Lập gia đình thôi, cũng chẳng qua là gả cho gã sai vặt.

Nghĩ đến mình đã trải qua, Tử Tình nói với Thẩm thị: “Nương, việc hôn nhân này thực ra chính là hai vợ chồng sống cùng nhau, tựa như giày trên chân, thoải mái hay không thoải mái chỉ có tự mình biết. Có giày, bên ngoài nhìn ngăn nắp, nhưng chưa hẳn hợp với chân mình, cho nên, chuyện của Vũ nhi, quay đầu lại con tới hỏi nàng một chút.”

Đang nói, Lâm Khang Bình tiến vào, Thẩm thị đành phải trở về.

“Tình nhi, ta nghe thấy câu vừa rồi người nói với nương, không ngờ như thế ta chính là đôi giày nhìn bề ngoài không ngăn nắp kia, nhưng lại là đôi giày hợp với chân người?” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình hỏi.

“Thật ra, người là một đôi giày lông bị tro bụi bao phủ, lại là lông hồ ly nữa chứ, lúc mua sớm nhất, bụi mù mù, cũng nhìn không ra chỗ nào tốt, nhưng là trải qua tay của ta, sau một phen sửa chữa đánh bóng, đôi giày lông này tất nhiên càng ngày càng sáng.” Tử Tình nghĩ đến so sánh của mình, thật sự là rất chuẩn xác, không khỏi nở nụ cười hiểu ý, mà Lâm Khang Bình nhìn khuôn mặt Tử Tình tươi cười sáng lấp lánh, hôn thật sâu xuống đôi môi hồng đang hé mở.

Sau khi ăn cơm chiều, Tử Tình vịn Tiểu Thanh trở về nhà mẹ đẻ, Lâm Khang Bình vào thư phòng.

Tử Tình kéo Tử Vũ đi dạo cùng nàng trên con đường đá cuội trong vườn, Tử Vũ biết Tử Tình có lời muốn nói với nàng, hôm nay sau khi Hạ thái thái đến, câu hỏi của Thẩm thị, nàng tất nhiên đã biết có ý gì. Nhưng là, trong lòng Tử Vũ cũng là sợ hãi, nàng mới mười bốn tuổi, là người nhỏ nhất trong nhà, vừa nghĩ đến rời xa yêu thương của cha mẹ và ca ca tỷ tỷ, gả đến nhà người xa lạ, trong lòng nàng trăm lần không đồng ý. Cho nên, lần nói chuyện này của Tử Tình, nàng vẫn là bài xích.

“Vũ nhi, tỷ tỷ biết tâm tư của người, người cảm thấy mình còn nhỏ, không nghĩ tới lập gia đình sớm như vậy, không nghĩ tới đính hôn sớm như vậy, có phải hay không? Không bỏ được cha mẹ còn có chúng ta, có đúng hay không?”

“Tỷ, người cũng biết rồi?” Tử Vũ ngẩng đầu nhìn Tử Tình, nàng thật không nghĩ tới, mình nghĩ cái gì, Tử Tình lại có thể nói một chút không sai.

“Tỷ, người nếu đã biết, người giúp ta khuyên nương một chút, có được hay không?” Tử Vũ lắc lắc cánh tay Tử Tình làm nũng.

“Vũ nhi, từ xưa nam lớn lấy vợ nữ lớn gả chồng, đạo lý này tỷ tỷ không nói, người cũng rõ ràng, tỷ tỷ biết người giờ không muốn gả, nhưng nương cũng chưa nói gả bây giờ mà? Tỷ tỷ nếu chưa thấy qua Hạ gia công tử, hôm nay tỷ tỷ cũng sẽ không thể tới khuyên người, chậm một năm đính hôn cũng không có gì, dù sao người cũng không biết, nói không chừng đến lúc đó sẽ có tốt hơn. Nhưng là, người đã gặp qua Hạ gia công tử, cũng có vài lần duyên phận, tỷ tỷ liền hỏi người một chút, ấn tượng của người về hắn như thế nào?”

Tử Vũ nghe xong cúi đầu thật thấp, Tử Tình nếu không phải nhìn ra Hạ Cam Vĩnh có vài phần thật tình yêu thích Tử Vũ, cũng sẽ không tới khuyên Tử Vũ rồi, nếu Tử Vũ cũng có một chút ý tứ với Hạ Cam Vĩnh, phần nhân duyên này, Tử Tình vẫn là xem trọng, dù sao, lương tình tương duyệt có tỷ lệ hạnh phúc vẫn lớn hơn một chút, Tử Tình nguyện ý cược một phen. Hơn nữa, Tử Tình cũng nhìn ra Hạ thái thái là thật lòng thích Vũ nhi.

“Vũ nhi, bỏ qua một bên gia thế, người đã nói, người có suy nghĩ gì với Hạ công tử? Người xem, nếu hôm nay người không nói rõ ràng với tỷ tỷ, tỷ tỷ nghĩ đến người không đồng ý, quay đầu nói cho nương, nương giúp người từ chối Hạ gia. Chậm nhất sang năm, nương vẫn là muốn chọn cho người một mối hôn sự, khi đó, khẳng định không phải là Hạ công tử. Khẳng định là nam tử xa lạ người chưa từng gặp mặt, gia bà cũng không phải là Hạ thái thái người biết, người cảm thấy cái nào người có thể dễ tiếp nhận hơn?”

Tử Vũ cúi đầu đá một cục đá, lại buồn rầu đá thêm một cục, mới nói: “Tỷ, ta muốn tìm một người có thể giống như tỷ phu đối xử với người, người nói Hạ công tử có thể làm được sao?”

“Cái này tỷ tỷ có thể nói không được. Thế gian tình cảm có rất nhiều loại, chỗ nào có hình thức giống nhau? Có tương kính như tân (tôn trọng như khách), có cử án tề mi (vợ chồng tôn trọng nhau), có giúp nhau lúc hoạn nạn, cũng có ác ngôn tương hướng (oan gia cãi nhau), có vì yêu sinh hận, cũng có vì hận sinh yêu, tướng mạo mỗi người đều không giống nhau, nơi nào có tình cảm giống nhau? Hơn nữa mỗi người ở thời kì khác nhau, suy nghĩ cũng không giống nhau.” Mỗi câu đó đều là lời nói thật, nếu Tử Tình không phải xuyên đến, trải qua tình yêu tan vỡ, hẳn là sẽ không lựa chọn gả ột người có xuất thân là gã sai vặt Lâm Khang Bình đi?

“Ta cũng không biết nói như thế nào, Hạ công tử kia, ta thấy hắn nhìn lên ta vài lần, ta trừng hắn, hắn còn đỏ mặt, nhưng là rất thú vị, ta cũng không biết cái gì mới gọi là thích một người, ta cũng chưa từng trải qua, ta. . .” Lời Tử Vũ còn chưa nói xong, Lâm Khang Bình cầm một cái áo khoác lông tới đón Tử Tình.

Tử Vũ trở về suy nghĩ cả đêm, nghe Thẩm thị nói, vẫn là đồng ý cửa hôn sự này, động tác của Hạ gia cũng là rất nhanh, Thẩm thị còn chưa có truyền tin qua, đối phương đã phái người làm mối tới cửa rồi.

By Trạch Mỗ

287. Chương 290: Tiền Tài Ngoài Ý Muốn

Việc hôn nhân của Tử Vũ rất nhanh định xuống, Hạ thái thái kéo tay Tử Vũ cười toe toét, Tăng gia tất nhiên không biết, Hạ gia không chỉ nhìn trúng tiềm lực của Tử Phúc, Hạ gia còn biết Tử Hỉ càng ưu tú hơn Tử Phúc, tương lai trúng tiến sĩ không phải đùa, một nhà ra hai tiến sĩ hai tú tài, Tử Vũ là nha đầu xuất thân nông thôn có cái gì mà quan trọng? Hơn nữa Hạ thái thái đến hai lần, biết được Tử Vũ không chỉ có biết chữ, còn có thể quản gia, càng vui mừng không thôi.

Vốn là ở Hoa Liên Hạ thái thái liền liếc mắt một cái nhìn trúng Tử Vũ, dáng vẻ, tính tình cũng không tệ, còn có một ca ca làm quan. Hiện giờ, hiểu biết Tử Vũ hơn một chút, hiểu biết Tăng gia hơn một chút, Tăng gia không chỉ có những chỗ tốt này, còn có một cái nữa, nữ nhân Tăng gia có thể sinh dưỡng nhi tử, Thẩm thị, Tử Tình, còn có bà ngoại Tử Tình, đều là nam hài nhiều hơn nữ hài. Hạ gia, càng thêm vừa lòng đối với cửa hôn nhân này. Bởi vậy có chút khẩn cấp định xuống.

Hạ gia tặng lễ đính hôn cho Tử Vũ, không chỉ có nguyên bộ trang sức bằng vàng, còn có mười thất vật liệu may mặc bốn mùa loại tốt, ngân phiếu là sáu trăm lượng, còn nói hay lắm, tương lai tặng Tăng gia một trăm mẫu ruộng nước làm sinh lễ.

Thẩm thị cười mà không đáp, một trăm mẫu ruộng nước Tăng gia cũng không để ở trong lòng, Tăng gia tặng đồ cưới cũng là một trăm mẫu ruộng lúa nước đó. Chẳng qua Thẩm thị thấy vậy cũng là yên tâm, nhìn ra Hạ gia là thật lòng mong cưới. Nghe theo đề nghị của Tử Tình, vẫn là mua một tiểu nha đầu cho Tử Vũ, chuẩn bị theo Tử Vũ gả vào Hạ gia.

Lại nói Lâm Khang Bình, vừa thu hạt cải dầu và đậu xanh đậu tằm vào kho, chuẩn bị cấy mạ, Phó đại nhân lại phái người đến mời Lâm Khang Bình tới một chuyện.

Thì ra là lần trước nhét người vào chỗ Lâm Khang Bình, Phó đại nhân có chút băn khoăn, cứ suy nghĩ mãi, cuối cùng tranh thủ một cơ hội cho Lâm Khang Bình, chính là về sau. Hàng năm quan nha cần gạo mà mì dầu ăn và rau xanh cần thiết, có thể mua một phần từ Khang trang. Cứ như vậy, Khang trang cần sáng sớm mỗi ngày phái người đưa một xe rau xanh từ thôn trang, còn có thịt heo, cá, gà vịt ngỗng cùng các loại trứng gia cầm. Dầu ăn còn lại là cứ mười ngày đưa tới một lần, cứ như vậy, Khang trang làm ra sẽ không lo bán không được. Hơn nữa, vẫn là thích hợp hơn so với bán cho người môi giới.

“Cái này không tệ lắm, xem ra Phó đại nhân này còn không phải là một người không thể kết giao, không biết sự kiện kẻ buôn người lần trước xử lý như thế nào rồi?” Tử Tình lường trước chuyện này chuẩn bị tốt rồi, hẳn là một lần cơ hội, vốn là, dân chúng cực kỳ thống hận đối với bọn buôn người bắt cóc. Lần này dựa thế nhỏ tận gốc hang ổ bọn buôn người, thế nào cũng nên có chút chỗ tốt chứ?

“Đã quên nói với người, mấy kẻ đầu xỏ bị phán lưu đầy, gia hình thị chúng (hình phạt đeo gông diễu phố) ba ngày, người vậy xem rất nhiều đi. Cũng có người nhà mất đứa nhỏ, hận không thể rút gân bọn họ, Phó đại nhân tấu lên, còn nhắc tới công lao của đại ca, hẳn là cũng có chút kiến giải, chẳng qua, mặc dù có, cũng phải nhiệm kỳ đến rồi hãy nói.”

“Đáng tiếc lần này công thần chủ yếu là tiểu Tứ còn nhỏ, không thể mượn chút ánh sáng. Còn có Nhị ca.” Tử Tình có chút tiếc nuối.

“Người thật đúng là có lòng tham, Phó đại nhân có thể chưa quên đại ca đã là không tệ rồi, nơi nào còn trông nom những thứ kia? Chẳng qua, ta thấy được, Phó đại nhân rất thương thức tiểu Tứ, hỏi ta nhiều chuyện của tiểu Tứ.” Trong lòng Lâm Khang Bình có một ý tưởng mơ hồ. Chẳng qua, không xác định cũng không thể nói bừa.

Cày bừa vụ xuân vừa kết thúc, Lâm Khang Bình mang theo Lâm Phúc và Thẩm Bảo Phúc ra khỏi nhà, trước khi đi, từ Khang trang cẩn thận chọn ra hai tiểu nha đầu tám tuổi tới, một người tên là tiểu Bạch, một người tên là tiểu Hoàng, hai cái tên này Tử Tình đều cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nhất thời lại tìm không được tên thích hợp.

Vào cuối tháng tư, Lâm An đến báo, đầm lầy nước bùn xử lý không sai biệt lắm rồi, nghe Lâm Khang Bình dặn dò trước đó, con ba ba mười năm trở lên đều lần lượt bán, có một chút là bán được ở Xương Châu, còn có khu vực gần thị trấn, hơn nữa năm trước tổng cộng thu được hơn năm trăm sáu mươi lượng bạc, vượt xa số tiền mua đầm lầy này, đương nhiên, con ba ba này bán vẫn là tương đối kín đáo, không truyền ra ngoài tin tức gì.

Tử Tình nghe sững sốt, đây chính là chuyện tốt không ngờ tới, liền phá một bãi đầm lầy như vậy, chừng năm mươi mẫu, tổng cộng mất khoảng hơn một trăm lượng bạc, ba ba bên dưới lại có giá trị mấy trăm lượng bạc, cái này nếu truyền ra ngoài, người mua còn không đánh vỡ đầu? Nơi này chẳng lẽ là một chỗ nuôi dưỡng tự nhiên ba ba rất tốt?

“Nãi nãi, mặt khác còn có không ít con ba ba dưới mười năm, Lai Phúc không vội thanh lý, sai ta tới hỏi ý của chủ tử một chút. Bãi đầm lầy này, phần ở giữa tương đối sâu, trong trang có đốc công họ Chúc mới tới, hẳn nói không bằng liền nuôi cá, dù sao chúng ta có một mảnh lớn như vậy, phải có một cái đập chứa nước, gặp phải khô hạn không cần phải nói, mặc dù gặp phải ngập úng, đập chứa nước này, cũng có thể chứa được nước mưa tháo ra từ ruộng, miễn cho hoa màu bị úng nước. Còn có, dọc theo bờ ghềnh nước cạn, có thể ngăn ra khoảng hai mươi mẫu nước cạn, trồng củ sen hoặc củ niễng đều được, này đó cũng muốn nãi nãi định đoạt?”

Tử Tình nghĩ lại một chút, nói: “Liên theo ý của lão Chúc đốc công đi, con ba ba trong hồ nước cũng không cần dọn ra, nuôi như cũ, mặt khác, bắt mấy con thả vào hồ nước khác.” Tử Tình muốn nhìn xem về sau có thể nuôi được con ba ba hay không?

Lâm An (*) đồng ý muốn đi ra ngoài, Tử Tình đột nhiên hỏi: “Mỗi ngày ai đưa đồ ăn tới Châu nha? Cũng cần thận? Mỗi ngày đều đưa chút gì?”

“Cái này nãi nãi yên tâm, là hai người người làm việc cực kỳ đáng tin cậy, đến trong thôn trang được hơn ba năm rồi, ta vẫn quan sát bọn họ. Mỗi ngày trừ một ngàn cân rau tươi, năm tấm đậu hủ, còn có năm sáu con cá, mười con gà mười con vịt, hai con ngỗng, một trăm quả trứng gà, năm mươi quả trứng vịt, tôm lại, gà vịt trong trang là không cần lo rồi, còn có cá, sớm biết như thế, năm trước cá lớn bên này cũng không cần bán vội như thế. Theo ý bọn họ còn muốn nửa tấm thịt heo, nhưng chúng ta cung cấp không đủ, giờ chúng ta đại khái nuôi năm mươi đầu heo. Lại thêm, trong trang tự sản xuất thức ăn gia súc cũng không theo kịp.”

“Trong trang bắt đầu làm đậu hủ? Sao ta không biết?”

“Gia biết rồi, đậu hủ chúng ta ăn bây giờ đều là đưa tới từ trong trang, nãi nãi không biết? Trong trang có sẵn cối đá, nhà mình có sẵn hạt đậu, lão Chu sáu mươi tuổi kia có một tay nghề làm đậu hủ.”

Tử Tình nghe xong vui vẻ, xem ra, trong trang lại trồng một chút bông vải dệt vải, thật sự có thể tự cấp tự túc rồi, tùy tiện một người, cũng có thể có sở trường gì đó, ông trời không nhắm mắt tất với mỗi người. Đáng tiếc, người như vậy mà lưu lạc đến nỗi không nhà để về, không biết vụng trộm chưa sót trong lòng như thế nào?

“Vậy gạo ăn đâu? Gạo ăn của chúng ta đủ cho bọn họ dùng không?”

“Lúa năm trước chúng ta đại khái thu được sáu vạn bốn ngàn cân, tổng lại khoảng bốn vạn tư cân gạo, cũng đại khái đủ cho trong trang và trong nhà dùng, bây giờ cái này chúng ta còn chuyển từ nơi khác đến, đến khi thêm cây trồng vụ hè, gia đã nói rõ với tá điền, để lại địa tô hai trăm mẫu ruộng nước. Dầu hạt cải cũng là có dư một chút, đáng tiếc cũng không đủ cho bọn họ dùng.”

Tử Tình nghe xong thoáng hạch toán, cứ như vậy, sản phẩm của Khang trang đều có thể bán đi, cơ bản không cần quan tâm rồi.

“Đúng rồi, nãi nãi, còn có một chuyện, ý của lão Chu, vài mẫu cây niễng trước kia chờ thu sau Đoan Ngọ, có thể đều chuyển tới bãi đầm lầy bên kia hay không? Tổng cộng có khoảng hai mươi mẫu, một khối cho dễ quản lý, bên này thì thống nhất trồng lúa nước.”

”Thì cứ theo ý của hắn đi.

Lâm An đáp ứng, nhưng không có đi xuống, Tử Tình nhìn hắn một cái, hắn sờ sờ đầu mình, hỏi: “Nãi nãi, còn có một chuyện, vẫn là thương lượng với nãi nãi một chút mới tốt, chính là ta đã từng nói qua với nãi nãi, có đứa tên là Đại Ngưu, nhìn trúng A Đào, nãi nãi để ta hỏi một chút ý tứ của hai đứa, còn nói, nhà gái không đến mười sáu tuổi không cho thành thân, hiện giờ, hai người này đều có ý tứ này, để hỏi một chút ý của nãi nãi, cầu nãi nãi thành toàn.”

Tử Tình dường như nhớ được việc này, nói: “Nếu hai người đều đồng ý rồi, người đi sắp xếp, sau khi thu hoạch vụ thu thì thành thân, còn có, trong trang còn dư phòng không? Sau khi lập gia đình phân cho bọn họ phòng riêng đi, còn có, hỏi rõ thêm có đôi nào thích hợp, làm việc vui chung luôn, phòng ở không đủ, người đắp thêm đi, chi tiền ghi sổ, nói ọi người, làm tốt, thành thân trong trang sẽ sắp xếp tân phòng giống nhau, về sau càng phải chăm chỉ hơn. Nếu ai phạm vào trang quy, giống nhau đuổi ra ngoài.”

Lâm An nghe xong vui vẻ nói: “Ta sai bọn họ nhanh tới đập đầu cho nãi nãi.” Nói xong định lui ra ngoài.

Tử Tình nhìn thoáng qua Tiểu Thanh Tiểu Lam đứng bên cạnh, cười nói: “Đúng rồi, Lâm An, người xem thích hợp, cũng cho người và Lâm Phúc chọn một người đi.”

Lâm An nhanh chóng nhìn lướt qua Tiểu Lam, ra cửa liền chạy chân sáo.

Tử Tình nhìn thoáng qua Tiểu Lam cúi đầu không biết nghĩ cái gì, hỏi: “Tiểu Lam, người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Chủ tử rõ ràng biết còn hỏi làm gì?” Tiểu Thanh đưa cho Tử Tình một chén sữa dê, nói.

Tử Tình nhấp một ngụm sữa dê thiếu chút thì phun cả ra, nói: “Đều phản rồi, xem ra là ta trước kia quá dễ dãi với các người rồi, cho nên một đám cũng không để ta vào mắt, đám cùng chủ tử nói chuyện như vậy, sớm đem các người đi lột da rồi.”

Tiểu thanh vội đi lên vuốt vuốt lưng cho Tử Tình, than thở nói: “Chủ tử cũng không để ý một chút, nếu bị sắc, gia mà biết, nô tài lại bị mắng.”

“A, người này nha đầu chết tiết kia, không nói người cố ý tranh luận, ngược lại còn nói ta không cẩn thận, xem ra, người đây là muốn làm phản rồi?” Tử Tình cố ý nói.

“Nô tì nào dám?”

“Thật không có sức, ôi, có người không muốn nói thật ra, ta đi ngủ đây, chờ ta tỉnh ngủ sẽ tìm các người tính sổ.” Tử Tình nói xong duỗi lưng một cái.

Tiểu Thanh và Tiểu Lam người nhìn ta ta nhìn người, ai cũng không biết trong hồ lô của Tử Tình muốn làm cái gì?

Sau khi Tử Tình vào nội thất, không vội lên giường, nấp ở phía sau cửa nghe Tiểu Thanh và Tiểu Lam ở bên ngoài nói nhỏ.

“Tỷ tỷ, sao người không nói ra với nãi nãi? Nếu thật sự nãi nãi mơ hồ chọn đôi cho Lâm An, ta xem người làm sao bây giờ?” Tiếng của Tiểu Thanh.

“Vậy không gả nữa, cả đời hầu hạ nãi nãi với gia, còn có tiểu chủ tử.”

“Tỷ tỷ, người sẽ không phải nổi lên tâm tư với gia chứ?”

“Người đồ tiểu chân(**), muốn chết à, còn kéo lên những thứ này, ta là người mù kia sao? Trong lòng gia có ai người không biết?”

“Đúng vậy, chưa từng thấy qua nam nhân đối xử với nữ nhân tốt như vậy, những người khác ở trong mắt gia, hết thấy nhìn không thấy. Ta cảm thấy nãi nãi đúng là biết cái gì rồi, trêu chọc chúng ta chơi đó? Không bằng, tìm một cơ hội nói với nãi nãi, nãi nãi đến người ngoài cũng có thể thành toàn, huống chi chúng ta?” Tiểu Thanh nói.

“Muốn nói thì người nói đi, ta không mở nổi miệng này.” Tiểu Lam thở dài.

Tử Tình nghe xong che miệng lên giường, lúc nhàm chán lấy hai nha hoàn này đùa bốn cũng là không tệ.

288. Chương 291: Đại Náo Học Đường

Đảo mắt Đoan Ngọ sắp đến, Hạ gia sớm đưa tới quà tặng trong ngày lễ, đồng thời, còn tặng mấy tiểu hài tử của Tăng gia mỗi người một túi thơm, lễ của Tử Vũ càng nhiều hơn một chút, trừ túi hương, còn có vật liệu may mặc, trang sức.

“Đính hôn này chính là tốt, cái này cuối cùng tiểu muội không cần phải hâm mộ tỷ tỷ nữa rồi.” Tử Tình thấy Tử Vũ đang lục xem đồ Hạ gia đưa tới, cười trêu ghẹo một câu, Hạ gia ra tay thật đúng là hào phóng, chẳng qua, Tử Tình cũng chưa từng qua lại với nhà có tiền, không có cách nào so sánh được.

“Nương, người xem tỷ tỷ, chỉ biết chê cười con.” Trong lòng Tử Vũ vẫn có chút mâu thuẫn với việc đính hôn này, ngượng ngùng.

Tử Tình thấy vậy thu liễm lại một chút, vội nói đùa sang chuyện khác.

Lâm Khang Bình lần này ra khỏi nhà rất thuận lợi, vào buổi tối mừng hai tháng năm thì trở về. Tử Thọ cũng mừng bốn tháng năm về nhà, nhìn thấy bụng Dương thị hơi lồi lên, mừng đến mức không biết nói cái gì cho phải, chỉ biết ngốc nghếch ngắm Dương thị cười, ngược lại khiến Dương thị xấu hổ về mặt đỏ bừng.

Ngày Đoan Ngọ đó mấy người lão gia tử đến nhà Tăng Thụy Khánh bên kia rồi, nói tam tiết (Đoan Ngọ, Trung Thu, Nguyên Đán) năm nay đều ăn ở đại phòng, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đều thở phào nhẹ nhõm, Tử Tình không biết là Tăng Thụy Khánh mời hay là lão gia tử tự tìm tới cửa, chẳng qua, thấy mọi người cũng không quan tâm cái này, Tử Tình cũng không hỏi tiếp nữa.

Đoan Ngọ qua rồi, Tử Thọ trở về châu học, Thẩm thị muốn đến Bạch Đường thôn đón Hà thị, Tăng Thụy Tường nói: “Không bằng buổi sáng người hãy đi trước, để nương thu thập xong đồ đạc, ta giảng xong khóa rồi, giữa trưa đi qua ăn cơm, cũng thăm hai vị ca ca chị dâu. Chúng ta cùng đón nhạc mẫu tới.”

Thẩm thị nghe xong tất nhiên cao hứng, đến Tử Tình cũng chưa kịp nói, chỉ là dặn dò Trần thị và Tử Vũ một tiếng, liền dẫn theo nha hoàn của Tử Vũ là A Lan về nhà mẹ đẻ.

Một ngày này Tử Tình cũng là đúng dịp, mấy ngày tết hôm nào cũng về nhà mẹ đẻ. Hơi mệt một chút, đang định giữa trưa ngày hôm sau ngủ bù một giấc, ai ngờ Thư Duệ và Thư Ngạn quần lấy nàng cả nửa ngày, Tử Tình khó khăn lắm mới đỡ được hai đứa trẻ. Bản thân vừa nằm xuống không được bao lâu, Tử Vũ chạy vọt vào, Tiểu Thanh cũng chưa kịp ngăn lại.

“Tỷ. Việc lớn không tốt, đã xảy ra chuyện.” Tử Vũ đột nhiên xông vào phòng ngủ của Tử Tình.

“Xảy ra chuyện gì?” Lâm Khang Bình cau mày hỏi.

Tử Vũ không chú ý vẻ mặt của Lâm Khang Bình, vội hỏi: “Tỷ phu, Tử Toàn ngã xuống từ cây đào ở học đường, nghe nói bị gãy cả chân, đại nương đang đại náo trong học đường, đang mắng cha ta đó. Không chừng lát nữa còn tới chúng ta nữa.”

“Cha và nương đâu?” Tử Tình nghe xong vội ngồi dậy.

“Cha mẹ đi đón bà ngoại, Tử Cương chạy tới nói cho ta biết.”

Tử Tình mặc quần áo muốn đi qua, Lâm Khang Bình tất nhiên không thể để nàng đi một mình, vội đỡ Tử Tình đi ra.

Bên này, Tử Lộc và Trần thị đã đến học đường rồi. Tử Tình và Lâm Khang Bình còn có Tử Vũ cũng chạy tới.

Lúc mấy người Tử Tình tới, chỉ nghe thấy Chu thị đang lớn tiếng kêu khóc, có một đồng người to đang vạy xem, lão gia tử và Điền thị đang khuyên Chu thị, Chu thị vừa nước mắt nước mũi vừa gào thét, mắng chửi người, chủ yếu là mắng Tăng Thụy Tường mặc kệ đứa nhỏ, bỏ mặc đứa nhỏ, cố ý để đứa nhỏ trèo cây ngã xuống gãy chân.

“Đại nương. Việc này liên quan gì đến phụ thân ta? Thật đúng là khéo, năm trước ta đến học đường, ta thấy Tử Toàn dẫn theo Huy Huy trèo cây tìm quả đào ăn, ta còn nhắc nhở hắn, không nên trèo cây, cũng không còn mấy quả đào nữa. Đứa nhỏ chính là không nghe. Không tin, người hỏi Huy Huy, lúc đó còn có những người khác ở đó.” Tử Tình nói.

“Chính là, a công cũng nói, ‘đứa nhỏ này, lời ai nói cũng không nghe.’ Điều này có thể trách cha ta, sao không thấy đứa nhỏ nhà khác trèo cây chứ?” Tử Lộc nói.

Lúc này, vừa đúng lúc Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đón Hà thị trở về, ở cửa nhà nhìn thấy một đồng người vây quanh học đường, Tăng Thụy Tường vội chạy tới.

Chu thị vừa thấy Tăng Thụy Tường vào cửa liền gào lên: “Lão nhị, người không muốn để Tử Toàn đọc sách ở học đường, người nói thẳng là được, đứa nhỏ đang tốt lành đưa đến học đường của người, trở về chân cũng bị gãy, người không phải là dạy đứa nhỏ đọc sách viết chữ sao? Sao đứa nhỏ trèo lên trên cây người cũng không quản một chút?”

“Đại tẩu, sao ta không quản? Không tin người hỏi cha ta một chút đi, hỏi một chút đứa nhỏ khác trong học đường, ta không để ý một cái, Tử Toàn đã trèo lên cây rồi.”

“Cha ta có thể nói cái gì, giờ người đến bà tử cũng mua cho cha, cha còn có thể nói người không phải? Người có tâm tư gì dừng cho là ta không biết? Biết rõ ta chỉ có một mình Tử Toàn, cố ý hại nó bị gãy chân, không phải người sợ tương lai tiền đồ của Tử Toàn áp đảo nhà người sao? Tử Toàn của chúng ta cũng là đích tôn trưởng tôn chính thống của Tăng gia.”

“Đại tẩu, người còn nói không phân rõ phải trái? Tử Toàn là đứa nhỏ lớn như vậy, người không quản giáo cho tử tế, lại đổ hết trách nhiệm lên người ta, sao người không ngẫm lại, vì sao gặp chuyện không may là Tử Toàn, mà không phải là đứa nhỏ khác? Người cần quấy như vậy, việc này hôm nay, ta đúng là muốn tìm một chỗ nói chuyện tử tế một chút.” Tăng Thụy Tường hỏi.

Vốn Tăng Thụy Khánh nói cắt đứt quan hệ, nhưng Tử Toàn và Huy Huy lại không dẫn đi, mỗi ngày còn thả tới học đường, Tăng Thụy Tường cũng không hơi đâu mà tức giận với đứa nhỏ, cũng đành giữ lại, những thấy ý của Chu thị không những không cảm kích, còn muốn ác ý bới móc, cố ý hãm hại, Tăng Thụy Tường thật sự không thể nhịn được nữa rồi.

“Nói thì nói, ai sợ ai? Người để mọi người bình luận cái này một chút, đứa nhỏ đang tốt lành để ở trong học đường của người, người mặc kệ đứa nhỏ, đứa nhỏ mới mười tuổi chỗ nào không bướng bỉnh, đứa nhỏ trèo cây, người liền lôi kéo, ngăn cản, mặc cho người chính là thu trắng tiền bạc của đứa nhỏ, ném đứa nhỏ trong học đường, còn mình thì thích làm cái gì thì làm cái đó, người còn muốn làm tiên sinh cái gì chứ?” Chu thị gào lên.

“Ta thu người tiền bạc gì? Tiểu nhị, người đi mời Tam bà bà đến, Khang Bình, người đi mời lí chính đến một chuyến, việc này hôm nay, không nói cho rõ ràng, ta về sau sao có thể sống yên ở trong thôn?” Tăng Thụy Tường phản phó nói.

“Lão nhị, đây là chuyện nhà, giải thích rõ ràng là được, còn mời người ngoài làm gì?” Lão gia tử nghe xong vội ngăn lại nói.

Đáng tiếc, Lâm Khang Bình và Tử Lộc cũng không nghe hấn, chạy ra ngoài nhanh như chớp.

Tử Tình bê cái ghế đi ra, để Tăng Thụy Tường ngồi xuống trước, mình cũng ngồi xuống, trong giây lát, Tam bà bà đi đến, bà cũng ở gần, sớm nghe tôn tử nói học đường xảy ra chuyện, nếu không phải là e ngại lão gia tử và Điền thị, đã sớm tới rồi.

“Tam nương, người đã đến rồi, người cần phải bình xét rõ ràng cái lý này một chút, đứa nhỏ ở trong học đường bị ngã, hấn có nên phụ trách hay không? Người cũng không thể bởi vì tôn tử người còn đang học ở trong học đường mà nói chuyện không công bằng?” Chu thị chặn miệng Tam bà bà trước.

“Ta là người không có sở trường khác, cả đời này, duy nhất có thể nhận được lời khen, chính là ta làm người làm việc luôn luôn công bằng, ta có năm nhĩ tử năm nàng dâu, không tin lời nói, tùy tiện hỏi một chút nàng dâu nào thì biết, ta làm nương không như một số người, tâm ý này, đều nghiêng về phía cổ họng đi, cũng không biết là mắt mù hay là tai điếc rồi. Nhà Thụy Khánh này, việc này, vốn chính là người không đúng, đạo lý đơn giản như vậy, sao người còn không rõ? Tử Toàn đọc sách ở đây, người là nộp gạo ăn hay là nộp tiền bạc? Thụy Tường ngay ở đây, người nói một chút, chuyện trước kia không đề cập tới, chuyện của cha mẹ người cũng không nói, đều là chuyện nhà người, đóng cửa lại tự các người nói với nhau thôi, nhưng là làm người không thể đánh mất lương tâm, đứa nhỏ nhà người một văn tiền cũng không tốn, Thụy Tường người ta trông hộ người, đứa nhỏ nhà người ngược lại lại tham, mỗi ngày trộm quả đào còn đem về nhà chứ, người cũng đừng nói người không biết, đến ta cũng biết chuyện này, sao người không trông nom cho tốt?” Tam bà bà nói một hơi dài như vậy, Tử Tình vội bảo bà ngồi xuống.

“Công bằng? Đừng cho rằng người nào không biết, mấy năm này nếu không có một nhà lão Nhị, một nhà Tam nương có thể có cuộc sống tốt như vậy sao? Người có thể không nói chuyện thay hấn? Cũng chỉ các

người đỡ một nhà lão nhị vui vẻ, đến huynh đệ của mình cũng không để ý, chiếu cố mấy nhi tử nhà người.” Chu thị bĩu môi nói.

Tam bà bà đang muốn nói chuyện, lí chính dẫn theo mấy vị trưởng giả trong thôn tiến vào, Chu thị vừa thấy những người này đến, cũng có chút sợ hãi, vội im miệng.

“Tăng chu thị, người không phải muốn làm loạn sao? Sao không náo loạn? Người còn chê hai vợ chồng các người chưa đủ mất mặt à? Đứa nhỏ nhà mình không quản giáo cho tốt, còn có mặt mũi đến bắt lỗi người khác? Đứa nhỏ là nhà người hay là nhà Tăng Thụy Tường? Người ta không bắt kẻ trộm người là không tệ rồi, người còn có lý mà ngụy biện? Hôm nay, vừa vặn mọi người đều ở đây, đem chân tướng chuyện này nói cho rõ ràng, đừng nghĩ bởi vì một đồng phân chuột thối nhà người mà làm hỏng danh tiếng của học đường.” Lí chính nói.

Tử Lộc vừa nghe, vội cùng Trần thị vào nhà chuyển mấy cái ghế ra, lí chính và mấy vị trưởng giả ngồi xuống.

“Tăng lão gia tử, lẽ ra, đây vốn là chuyện nhà Tăng gia người, nhưng là, học đường này dù sao cũng là một cái học đường duy nhất trong thôn chúng ta, hơn nữa, khó được Tăng lão gia không tính toán thù lao, vì tạo phúc cho hàng xóm láng giềng, việc này, ta không thể không quản.” Lí chính nói.

Tử Tình chú ý tới thần sắc một mảnh tro tàn của lão gia tử, Điền thị cũng không khá hơn tí nào, chuyện hôm nay vốn chính là chuyện nhà, nhưng Chu thị không bỏ qua không khuất phục, muốn lừa gạt một chút tiền thuốc men từ Tăng Thụy Tường, tính kế tính tới tính lui, tính cả mình vào, biến thành việc xấu trong nhà, vốn là, tin đồn hai hai người không tốt, cái này, triệt để thổi rồi.

Lí chính sai người đi tìm Tăng Thụy Khánh tới đây, nói cùng nữ nhân như Chu thị phí lời.

Tăng Thụy Khánh đến rất nhanh, cũng là một mảnh tro tàn, hẳn thật không ngờ, Tăng Thụy Tường còn đem chuyện này cho lí chính, trong lòng thật sự là vô cùng oán hận Tăng Thụy Tường, vừa vào học đường, liền ôm quyền tạ lỗi với lí chính và các vị trưởng giả.

“Thực xin lỗi, thật sự là thực xin lỗi, một chút chuyện nhà, quấy rầy đến các vị các vị, thật sự là ngại quá.” Tăng Thụy Khánh nói.

Chu gia trưởng lão nói trước tiên: “Nói lý ra, người không chỉ là thôn dân thôn Đông Đường, người cũng là con rể của Chu gia chúng ta, nhưng là, việc hôm nay, chỉ có thể giúp lý không giúp thân, người thực xin lỗi không phải chúng ta, là đệ đệ ruột của người.”

Sắc mặt Tăng Thụy Khánh chợt lóe lên tức giận, nói: “Chuyện ta và đệ đệ, không cần các vị quan tâm, đây là chuyện nhà của chúng ta.”

“Hừ, chuyện nhà, một người còn là người làm quan hai mươi năm ở bên ngoài, nhất vinh câu vinh, chút đạo lý ấy người cũng không hiểu? Nữ nhân của người ở bên ngoài nói huyền thuyên không ít, hắt nước bẩn về phía nhà đệ đệ người, may mà chúng ta là người biết chuyện, phạm là hồ đồ một chút, đã sớm bị các người che mờ, một nhà lão nhị làm người không ai không rõ, người bỏ lại lão nhân chẳng quan tâm đã nhiều năm, đều là lão nhị tần hiếu, phòng ở tốt người chiếm đi rồi, đuổi lão nhân chạy ra ngoài, không chỉ bại hoại danh tiếng một nhà các người, còn bại hoại danh tiếng của thôn, việc này, ta vốn đã sớm muốn tìm người nói một chút, nhưng là đệ đệ người không mở miệng, cha mẹ người không mở miệng, chúng ta cũng không nên can thiệp vào, hôm nay nếu tới rồi, đem chuyện nói hết đi.” Lí chính nói.

Tăng Thụy Khánh nghe xong, sắc mặt càng là một mảng xám trắng, hung hăng trừng Chu thị một cái.

289. Chương 292: Hối Trách

“Chuyện hôm nay, là ta không quản tốt nữ nhân nhà ta, nàng vừa thấy đứa nhỏ chân cũng bị gãy rồi, các người cũng biết, nàng khó khăn lắm hơn ba mươi tuổi mới sinh được Tử Toàn, bình thường đều che chở như trứng mất, rồi bỗng vừa thấy đứa nhỏ bị thương, đau đến mắng oa oa kêu loạn, trong bụng quýnh lên, cái

gì cũng chẳng quan tâm, nói chuyện cũng không dùng đầu óc, các người cũng đừng so đo với một thôn phụ.”
Mấy câu nói đó, Tăng Thụy Khánh nói rất chậm, giống như đang suy nghĩ sắp xếp ngôn ngữ như thế nào mới có thể có lợi cho hắn nhất.

“Không nói nữ nhân của người, nàng hồ đồ, người không hồ đồ chứ. Trước hết nói việc hôm nay như thế nào đi? Người là lão đại, người dù sao cũng phải để mọi người nhìn thấy thành ý của người.” La tộc trưởng lão nói.

“Thành ý? Ta là lão đại, chẳng lẽ còn muốn ta người làm đại ca này chịu lỗi với đệ đệ trước mặt mọi người? Con không cãi cha, đệ không cãi huynh, đây là một đạo lý. Hơn nữa, việc này, là nữ nhân nhà ta hồ đồ, hắn là một tú tài đầy bụng thi thư muốn so đo với trưởng tẩu là một dân phụ dốt đặc cán mai sao?” Tăng Thụy Khánh xòe tay nói.

Mấy vị trưởng lão chạm trán thương lượng một chút, nói: “Việc hôm nay, mặc dù người không xin lỗi Tăng tú tài, mọi người vậy xem muốn các người giải thích một chút, ai đúng ai sai, tóm lại cũng phải ọi người một cái công đạo. Vốn đứa nhỏ trong thôn đọc sách ở đây, cũng không tốn bao nhiêu bạc, đủ thiết thòi Tăng tú tài rồi, không nói cái khác, rõ ràng tóm lại phải cho người ta một cái. Hơn nữa nữ nhân nhà người còn nói nhà người nộp bạc rồi, ta cũng muốn hỏi một chút, nhà người nộp bao nhiêu bạc?”

“Này, này, nương đưa nhỏ nói vậy rồi, người nhà mình. Còn nộp tiền bạc gì chứ?” Tăng Thụy Khánh giải thích nói.

Tử Tình nghe đến đó, trong lòng vô cùng thất vọng, thời đại quý gì vậy, chế độ gia tộc quý gì vậy. Chuyện đã làm sai, còn bởi vì hắn là lão đại, là có thể không xin lỗi đệ đệ của mình. Khó trách ngày ấy Tăng Thụy Khánh phẩy tay áo bỏ đi, chính là không nói mình làm sai rồi. Chẳng qua giờ phút này, nhìn Tăng Thụy Khánh ôm quyền giải thích chuyện đúng sai với đám người vậy xem, hắn đem trách nhiệm đều đổ lên đầu Chu thị, mình thì hạ xuống cái lỗi quản giáo không nghiêm, cũng trở thành trò cười trong mắt thôn dân.

Tăng Thụy Khánh giải thích rõ ràng, lí chính để ọi người giải tán. Vẫn có mấy người thích xem náo nhiệt ở lại. Tăng Thụy Khánh trừng Chu thị, nói: “Còn không đứng lên? Tử Toàn còn ở nhà không có người chăm sóc đấy.”

Chu thị nghe xong lẩn lờng lổc bò dậy, Tăng Thụy Khánh nói với lí chính và các vị trưởng giả: “Đứa nhỏ đại phu đang giúp nối xương chân, chúng ta còn muốn về nhà trông đứa nhỏ, này. Chuyện đã nói rõ ràng, có phải có thể đi rồi hay không?”

Lí chính nhìn thoáng qua Tăng Thụy Tường, lão gia tử và Điền thị, ngẫm nghĩ, nói: “Nếu hôm nay tất cả mọi người đều đến, không bằng thuận tiện định luôn chuyện nhà của các người, huynh đệ các người có suy nghĩ gì, lão gia tử kia có suy nghĩ gì, nói rõ lúc này ra không gác lại nữa. Về sau, chớ lại để cho chúng ta nghe được phụ nhân nhà người tổn hơi thừa lời nói năng linh tinh.”

“Nữ nhân nhà ai không ở bên ngoài nói chút đầu lưỡi lão bà tử, cái này cũng nói thành một chuyện, các người quản cũng quá rộng rồi.” Điền thị bất mãn nói.

“Có đầu lưỡi bảo bà tử tán dóc, nhưng cũng không có giống như đại tước phụ nhà người hắt nước bẩn vào một nhà con thứ hai như vậy, lão nhân gia người tâm tư cũng là kỳ quái. Làm tốt người không bảo vệ, càng muốn bảo vệ cái sai này?” Lí chính hỏi.

Điền thị nhất thời im lặng.

“Thụy Khánh, muốn ta nói, người xem như cũng có ruộng có đất, lại làm quan ở bên ngoài nhiều năm như vậy, chuyện dưỡng lão này đệ đệ người không dính líu gì đến người, chúng ta cũng không dính líu đến người, nhà ai ra bao nhiêu bạc hai huynh đệ các người thương lượng tốt rồi, nói lý ra, chúng ta không xen vào, nhưng người cũng không thể cứ lật lọng, người quan phủ muốn tới tra, người liền đón lão nhân về nhà, người quan phủ đi rồi, công việc của người cũng đã đánh mất, liền đưa lão nhân ra ngoài, người chưa từng suy nghĩ cho nhi tử của người sao? Các người không định làm người trong thôn nữa? Một cho chúng ta còn tưởng rằng người làm quan hai mươi năm, cũng là người hiểu chuyện.” Lí chính nói.

“Này, này, là cha mẹ ta muốn sống cùng một nhà lão nhị, nhà của ta điều kiện kém hơn một chút, các người cũng biết, ta có cách nào? Ta một năm cũng ra hai thạch gạo tinh hai lượng bạc, cái này có thể hỏi cha mẹ

ta, còn có lão nhị cũng rõ ràng.” Tăng Thụy Khánh nói.

“Hình như cũng không hết sức đi, quả thực nói rất hay, sao hai huynh đệ các người còn trở mặt thành thù?” Hạ tộc trưởng lão hỏi.

“Không có trở mặt thành thù, chỉ là có chút hiểu lầm. Không tin các người hỏi cha ta nương ta một chút.” Tăng Thụy Khánh giải thích.

“Hiểu lầm? Hiểu lầm người sẽ không đi tham gia đại lễ thành thân của cháu người, đệ đệ người cũng là tự mình dẫn theo cháu người tới cửa mời các người, những chuyện người làm có giống như một huynh trưởng? Ta còn nghe nói, ở trên tiệc cưới nhà muội muội người, người còn không thuận theo không buông tha khó xử cho đệ đệ người? May mà Tăng tú tài phúc hậu không so đo loại tâm tư với người.” Tiêu gia trưởng lão thông thả nhả ra điều thuốc lá rồi, hỏi.

“Mấy người các người có ý gì, không nên nghiêng về một phía nói chuyện thay lão Nhị như vậy? Chuyện hai huynh đệ chúng ta không muốn lấy ra nói ở đây, người ngoài cũng không có quyền lợi thuyết tam đạo tứ.” Tăng Thụy Khánh thấy mọi người ào ào chỉ trích mình, có chút cảm giữ không được hình tượng mình tổn sức muốn duy trì.

Thuyết tam đạo tứ: ý chỉ nghị luận lung tung không chịu trách nhiệm.

“Không có ý gì, chúng ta biết chuyện nhà người có chút phức tạp, nói không rõ, hai huynh đệ các người đều chặt đứt qua lại với đại muội tử nhà người, con người đại muội tử người chúng ta cũng biết một chút, vốn là nàng làm việc không đúng, chúng ta sẽ không hỏi đến việc này. Chẳng qua, hôm nay, chúng ta cũng muốn biết, hai huynh đệ các người đến tột cùng tính thế nào với hai lão nhân? Ta nghe nói là nhà lão nhị mua bà tử hầu hạ, hai huynh đệ các người ai cũng không định đón lão nhân về nhà phải không?” Lí chính hỏi.

“Này, cha ta nương ta nguyện ý chuyển ra ở, như vậy, mấy nhà muội tử ta khi tới ở cũng tiện một chút, các người cũng biết, một nhà đại muội tử ta chặt đứt qua lại với hai nhà huynh đệ chúng ta, nàng một năm đến vài lần, thời gian ở lại dài, vẫn là tách ra thì tốt hơn, còn có nhị muội ta, thân thể không tốt, hàng năm đều phải tới đây dưỡng một tháng, ở nhà của ta hoặc nhà lão nhị cũng không thích hợp, mấy năm trước tiểu muội ta cũng vẫn ăn ở cùng một chỗ với nương ta, này không phải vì cha ta nương ta tiện sao? Bằng không, ba muội tử ta cuối cùng ở nhà ca tảo cũng không phải chuyện hay ho, dù sao chúng ta cũng không thiếu ăn uống cho cha mẹ, hơn nữa, lão nhị còn mua cho bà tử, cũng không có cái gì khiến nương ta vất vả, trong nhà có chuyện cách lại gần, gọi một tiếng đã tới rồi.” Tăng Thụy Khánh nói.

“Lão gia tử, đại thẩm tử, hai người các người nói như thế nào?” Lí chính chuyển hướng hỏi lão gia tử và Điền thị.

“Điều lão đại nói là tình hình thực tế, quả thật ba nha đầu nhà ta về nhà mẹ để tiện hơn một chút, đại nha đầu và tam nha đầu giờ khá hơn một chút rồi, không trở về làm gì, nhị nha đầu nhà ta hàng năm phải tới uống một đợt thuốc bắc, ở nhà hai ca ca cũng đúng là không tiện.” Lão gia tử vội nói.

“Thụy Khánh lão đệ, tuy rằng có đệ đệ người, cha mẹ người không thiếu sót gì, chính là, người là trưởng tử, cha mẹ không phải là cha mẹ của mình đệ đệ người, người là huynh trưởng, người vừa rồi cũng nói, đệ không cãi lời huynh, chúng ta cũng sẽ không so đo chuyện nhận lỗi của người, chỉ là còn có một câu nói, huynh trưởng như cha, trưởng tẩu như mẹ, người trở về suy nghĩ cho kỹ, đừng cho là chúng ta đều mù mắt, chỉ là đồ trang trí.” Lí chính nói.

“Cái này thì yên tâm, Đoan Ngọ ngày hôm trước cha ta nương ta chính là về nhà của ta sống, chúng ta cũng không phải quên lão nhân, ngày tết gì đó không phải lão nhị thì chính là chúng ta đón lão nhân về nhà, hàng xóm láng giềng đều có thể làm chứng.” Tăng Thụy Khánh vội nói, giờ khắc này cũng là sinh ra vài phần cảm kích với lão gia tử, một năm lão gia tử không vào cửa nhà hần, vừa khéo ngày hôm trước tới, tuy rằng bọn họ không có sắc mặt đẹp gì cho lão gia tử, lão gia tử đến cùng vẫn là ăn xong rồi cơm chiều rồi mới đi. Xem ra vẫn là lão gia tử trông xa, hần những năm này bận rộn ở bên ngoài, dường như quên trong thôn còn có mấy ngọn núi lớn này, đích tôn trưởng tôn mỗi dòng họ đẩy ra làm trưởng lão, chuyên quản chuyện bất bình trong thôn.

Vốn lão gia tử cũng là một người trong đó, nhưng thứ nhất hần ở trong trấn, cách xa hơn một chút, thứ hai, tính hần cũng không phải thích xuất đầu, mỗi lần trong thôn có người đến gọi hần, Điền thị cũng ở một bên

ngăn cản, ngại lãng phí thời gian, dần dà, lão gia tử cũng chính là đồ trang trí, Tăng Thụy Khánh nghĩ đến chỗ này bấm đốt ngón tay, lão gia tử đi rồi, hẳn là trưởng tôn một nhà Tăng gia này, về sau, vị trí Tăng tộc trưởng lão cũng là cho hẳn ngồi, đến lúc đó, muốn làm khó một nhà Tăng Thụy Tường thế nào, còn không phải do hẳn quyết định? Nghĩ đến đây, sắc mặt Tăng Thụy Khánh không khỏi có vài phần vui mừng.

Tử Tình và Lâm Khang Bình tất nhiên không biết nguyên do trong đó, chỉ là thấy vẻ mặt Tăng Thụy Khánh chuyển sang vui vẻ thì có chút kinh ngạc, hai người liếc nhau, Lâm Khang Bình cũng lắc lắc đầu.

“Cha, nương, không bằng thừa dịp hôm nay mọi người đều ở đây, cho làm nhân chứng, cha mẹ vẫn là chuyển về nhà của ta ở đi thôi. Coi như suy nghĩ cho con, suy nghĩ cho Tử Toàn, lúc trước vốn là ta đã nói tốt rồi, ta chiếm chỗ ở của lão nhị, về sau, cha mẹ đều do ta nuôi, trước đó chỉ là bởi vì bị mất công việc, tâm tình không tốt, bởi vậy, mới có thể làm ra loại chuyện hồ đồ này. Cha mẹ, thực xin lỗi, con bất hiếu, hại nhị lão thương tâm.” Tăng Thụy Khánh nói xong liền quỳ xuống trước lão gia tử và Điền thị.

Đáng tiếc lão gia tử và Điền thị đều không có suy nghĩ muốn về ở cùng hẳn, lão gia tử nói: “Cứ như vậy vô cùng tốt, chúng ta cũng ở quen rồi, cái ăn đều có người quản lý, cũng không cần quan tâm, chúng ta muốn ăn cái gì cũng tiện, tốt hơn một chút so với cả nhà ở chung một chỗ. Đến ngày tết chúng ta thay phiên tới nhà hai nhi tử.”

Vài vị trưởng lão thấy mọi người không có ý kiến khác, đứng lên muốn đi, bỗng nhiên Lâm Khang Bình thì thầm vài câu với Tử Lộc, Tử Lộc vội nói: “Còn có một chuyện, làm phiền các vị trưởng lão làm chứng.”

Mọi người thấy người mở miệng nói chuyện là Tử Lộc, có chút kỳ quái, cũng là ngồi xuống nghe Tử Lộc nói chuyện.

Tử Lộc nói: “Ngày đó cha ta và đại cha bởi vì chuyện của a công ta tan vỡ không rõ, đại cha ta dưới cơn giận dữ, nói cầu đi cầu đường đi đường, bởi vậy, đại lễ thành thân của tam đệ ta cũng không có đến. Đại cha ta đã nói lời này, hơn nữa cũng làm như vậy rồi, vì ổn thỏa mục đích ban đầu, muốn mời các vị trưởng lão làm chứng, về sau, chuyện nhà đại cha ta không liên quan tới chúng ta. Về phần đại cha ta vì sao nói ra như vậy, nhìn vào phần chúng ta đã từng là người nhà, hôm nay ta cũng giữ lại mặt mũi cho đại cha ta, không nói ra ngoài. Tóm lại, tuyệt đối không phải cha ta có lỗi với hẳn.”

“Cái này ta biết, hai nhà bọn họ đã hơn một năm không qua lại rồi.” Tam bà bà nói.

“Đó là nói nhảm, sao có thể tưởng thật? Lão nhị, người nhanh giải thích rõ ọi người đi.” Tăng Thụy Khánh vội nói

290. Chương 293: Tâm Tư Của Phó Gia

Đáng tiếc, lần này Tăng Thụy Tường không có nghe hẳn, cũng không có nhìn về phía ánh mắt khẩn cầu của lão gia tử, nói: “Đúng là có việc này. Có người làm chứng.”

Chu gia trưởng lão hừ một tiếng, mắng Tăng Thụy Khánh một câu: “Ngu xuẩn, đồ hồ đồ.”

Lí chính và vài vị trưởng lão khác cũng ào ào lắc đầu, vốn việc này bọn họ cũng lén biết, có nghe phong thanh, nhưng mà nếu như Tăng Thụy Khánh và Tăng Thụy Tường không nói ra, bọn họ chỉ làm như không biết, xảy ra chuyện còn có thể nghiêng về Tăng Thụy Khánh một hai phần, nhưng Tử Lộc lại đặt việc này lên mặt bàn, cũng không thể coi như không biết nữa.

Kết quả cuối cùng là, về sau, trừ hậu sự trăm năm của lão gia tử và Điền thị, Tăng Thụy Tường phải nghe theo sắp xếp của Tăng Thụy Khánh, những lúc khác, trừ phi tự nguyện, Tăng Thụy Khánh không được lấy danh nghĩa huynh trưởng yêu cầu Tăng Thụy Tường làm bất cứ chuyện gì. Cứ như vậy, về sau nhà Tăng Thụy Khánh xảy ra chuyện gì, Tăng Thụy Tường cũng sẽ không bị lên án. Cũng là vô hình trung đánh vỡ ý tưởng gây khó dễ Tăng Thụy Tường của Tăng Thụy Khánh.

Sau khi mọi người giải tán, lão gia tử và Điền thị cũng không để ý đến ai, dìu nhau vào phòng. Tăng Thụy Khánh lại hung hăng phun một bãi nước miếng xuống đất, nói với Tăng Thụy Tường: “Đi, thật giỏi, xem như ngươi lợi hại.” Nói xong đen mặt nâng Chu thị ngồi sững trên mặt đất dầy rồi hùng hùng hổ hổ đi mất.

Trong lòng Tăng Thụy Tường cũng không thoải mái, đi đến hôm nay, hắn cũng là từng bước từng bước bị ép buộc, hắn coi trọng tình thân hơn ai hết, nhưng chỉ một mình hắn trả giá, mặc dù trong tim hắn đã chôn chặt vết thương, có thể làm sao đây? Vẫn là không đổi được thật lòng của người khác, nếu như thế, còn không bằng thu lại thành tâm của mình, trả giá không dùng được, vậy phản kháng đi.

Tử Tình và Tử Vũ dìu lấy Tăng Thụy Tường về nhà, Thẩm thị thấy vẻ mặt mọi người, hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Nói gì lâu như vậy.”

Tử Vũ ríu ra ríu rít kể lại chuyện vừa rồi. Thẩm thị từ giận chuyển sốt ruột, chẳng qua, biết kết quả cuối cùng, Thẩm thị cũng là nhẹ nhàng thở ra. Nói: “Đã sớm không muốn để đứa nhỏ kia đọc sách ở học đường, lúc này ngược lại lại tốt, xong hết mọi chuyện. A di đà phật, cuối cùng có thể sống thanh tĩnh rồi.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, ánh mắt nhìn về phía Thẩm thị liền có vài phần áy náy, Tử Tình thấy vậy kéo mọi người giải tán, riêng đón Hà thị đến nhà mình ở vài ngày.

Trời càng ngày càng nóng, bụng Tử Tình cũng mỗi một ngày mỗi lớn, lại bắt đầu cuộc sống ru rú như ốc sên. Trừ mỗi ngày ở nhà treu đùa với nha hoàn, hò hét đứa nhỏ, thời gian còn lại không phải ăn ngủ thì chính là ngủ ăn, cũng là nuôi thành trắng trắng mập mập, thế cho nên một ngày Tử Hỉ nghỉ phép về nhà. Buông đồ rồi đến gặp Tử Tình, nửa năm không gặp, Tử Hỉ cũng đúng là giật nảy mình.

“Tỷ, đây là người sao? Giờ tròn vo rồi, cũng thật là heo mập trong chuồng biết được lại liều mạng với người mất.” Tử Hỉ cười nói.

Tử Tình nghe xong cũng chẳng quan tâm mắng chửi người rồi, vội hỏi: “Thật vậy chẳng? Ta cũng không soi gương, người vừa nói này, ta nên nhìn kỹ lại một cái.”

Tử Tình nói xong thật sự đi đến trước gương nhìn một cái, Lâm Khang Bình vội ôm cổ nàng. Nói: “Người nghe tiểu Tứ nói bấy gì chứ. Nữ nhân mang thai nào không như vậy? Người không thấy Tam đệ muội, đáng vẻ của nàng ra sao thì đáng vẻ của người như thế.”

Lâm Khang Bình nói xong đá cho Tử Hỉ một cái, nói: “Người vừa mới vào cửa, cũng chịu nói chuyện vài câu với nương, chạy tới đây quấy rầy gì chứ?”

“Đại tỷ, ta cũng là gần nửa năm không gặp người. Buông đồ cái là đến tìm người, tỷ phu chính là đối xử với ta như vậy, tỷ, người không thể không nói lời công bằng cho ta.” Tử Hỉ nghiêm trọng kháng nghị nói.

“Người nói người cũng bao nhiêu tuổi rồi, phải nói tới hôn nhân rồi, sao đến trước mặt tỷ người, người vẫn là chỉ là đứa nhỏ, chỉ biết làm nũng?” Lâm Khang Bình khinh bỉ liếc Tử Hỉ một cái.

“Ta không so đo với người, ta biết người là đồ kị ta, đồ kị ta tỷ ta coi trọng ta hơn người, từ ngày mới bắt đầu quen người, người vẫn luôn ghen tỵ, sao cho tới hôm nay vẫn còn như vậy?” Tử Hỉ ngông nghênh ngồi ở ghế thái sư, kéo kéo vạt áo của mình, nói.

Lâm Khang Bình nghe xong tìm hộp giấy đựng điểm tâm ném thẳng về phía Tử Hỉ, Tử Hỉ cười nói: “Nhìn xem, nói trúng rồi phải không? Người tức giận cái gì chứ? Ta còn chưa có tức giận đâu? Tâm tư tỷ ta hiện giờ đều đặt trên người người và con người, ta một năm đều không ở cùng nổi với tỷ ta được vài ngày, người còn không vừa lòng?”

Đang náo, tiểu Lam đi đến, nói: “Gia, bái thiếp của Phó đại nhân.”

Lâm Khang Bình vội nhận lấy, Tử Hỉ cũng thò đầu vào hỏi: “Có phải Phó đại nhân kia hay không? Sao hắn cũng có liên hệ với người?”

Lâm Khang Bình xem xong bái thiếp, nhìn thoáng qua Tử Hỉ, không nói chuyện, đưa bái thiếp cho Tử Hỉ, Tử Hỉ nhận lấy vừa nhìn, nói: “Ồ, sao hắn còn mời ta? Làm sao mà biết ta nghỉ phép về nhà?”

“Mời người? Phó đại nhân mời người?” Tử Tình vội hỏi.

“Đúng vậy, ta cũng có chút không nghĩ ra, hình như hần và đại ca vẫn là có chút qua lại, đại ca viết thư cho ta từng nhắc tới. Đi thì đi thôi, có lẽ còn có thể tăng thêm chút kiến thức, ta còn chưa từng thấy hình dáng của quan phủ ra sao đâu? Lần trước các người tới chỗ đại ca, ta cũng chưa đuổi kịp, chỉ là không biết đầu bếp nhà hần thế nào?” Tử Hỉ nói.

“Tiểu tứ, người còn nói người không phải đồ ăn hàng? Người xem, lại nữa rồi, ta thật đúng là phục người.” Tử Thọ đỡ Dương thị đi đến, nghe thấy được lời Tử Hỉ, tiếp tới.

Tử Tình vội để Dương thị ngồi xuống, nhìn Dương thị một chút, lại nhìn mình một chút, nói: “Tam đệ muội cũng không tính là quá béo mà?”

“Ta mới năm tháng, tỷ tỷ cũng 7 tháng rồi, ta giờ đi cũng rất mệt, ta mà giống người bụng lớn như vậy, còn không không chừng bị thế nào rồi?” Dương thị nói.

“Đó không giống, tỷ ta cả ngày ăn mập uống mập rồi, cái gì cũng không làm, người vốn gầy như vậy, dù lớn thế nào, cũng lớn không nổi bằng tỷ ta đâu.” Tử Thọ nói.

“Dừng lại, dừng lại, đổi đề tài.” Lâm Khang Bình vội nói.

Tử Tình nghe xong vô cùng oán niệm nhìn về phía Lâm Khang Bình, nói: “Đều là người, mỗi ngày đồ ta ăn cái này ăn cái kia, như thế rất tốt, ta đều bị người ta nói thành heo mập. Ta muốn kháng nghị, ta sinh xong đứa này sẽ không sinh nữa.”

“Được không sinh thì không sinh, có ba đứa cũng đủ rồi. Thật sự, ta cũng không muốn đẻ người sinh.” Lâm Khang Bình vội nói.

“Tỷ, người cũng bao nhiêu tuổi rồi? Còn làm nũng, ta nhớ được khi người còn nhỏ người cũng rất già dặn rồi, bây giờ càng càng sống càng nhỏ lại, thực chịu không nổi người.” Tử Thọ liếc Tử Tình một cái.

Dương thị và Tử Hỉ rất không phúc hậu phì cười, Tử Tình không chút khách khí tiến lên nhéo Tử Thọ vài cái. Nói thật ra, Tử Tình thật đúng không để ý đến cái này, có thể cũng là bởi vì Lâm Khang Bình quen chiều nàng, bất tri bất giác ngay tại trước mặt hần thay đổi tính tình.

Tử Tình nhớ được từng xem một bài bình luận Hồng học, khi Lâm Đại Ngọc vào Giả phủ cũng là một bước không dám đi nhiều, một câu không dám nói nhiều, sau này tính cách biến thành thích khóc lại thích dùng tính tình nóng nảy, chính là do Giả Bảo Ngọc chiều ra.

Tử Thọ và Tử Hỉ ở lại ăn cơm xong mới giải tán, Tử Hỉ và Lâm Khang Bình hẹn thời gian đi An châu. Lâm Khang Bình còn dặn riêng Tử Hỉ ăn mặc sạch sẽ một chút.

Vì lần này là Phó đại nhân hẹn là tới nhà riêng, Lâm Khang Bình không thể không cân nhắc tặng những thứ gì, Tử Tình suy nghĩ một chút nói: “Dù sao người ta cũng biết chúng ta là nhà nông, không bằng tặng chút rau xanh tươi mới, còn có dưa và trái cây. Đúng rồi, để nhà Bảo Phụng bắt một đôi ba ba lớn hơn một chút đi qua, một đôi gà rừng, một đôi thỏ. Chính là đồ ăn tươi mới.”

Lâm Khang Bình cũng có ý này, vợ chồng hai thương lượng xong xuôi, còn nói chút chuyện tào lao, Tử Tình mới ngủ yên.

Lâm Khang Bình và Tử Hỉ ăn cơm trưa xong không bao lâu thì trở về, khiến Tử Tình ngoài ý muốn là, lại còn dẫn theo hai tiểu nam hài tới, một đứa mười tuổi, một đứa mười hai tuổi, đều là tuổi nghịch ngợm. Vừa thấy chính là công tử nhà giàu, hầu bao, túi thơm, ngọc bội, khóa trường mệnh, còn nhỏ tuổi, phong cách cũng có đủ, chẳng qua, so với năm đó Văn Tam đến, vẫn là kém một khoảng lớn.

Hai hài tử này đi theo Tử Hỉ ở tại Tây sương phòng, nói là để Tử Hỉ chỉ điểm công khóa, thuận tiện kiến thức cuộc sống nhà nông, lớn như vậy, còn chẳng phân biệt được lục cốc.

Lục cốc: 6 loại lương thực chủ yếu vào thời cổ Trung Quốc, gồm Đạo (lúa gié hoang hay lúa hạt đỏ), lương (lúa gạo), Thúc (đậu tương), Mạch (lúa mạch), thử (gạo nếp), Tắc (lúa tắc hay cao lương).

Tử Tình kéo Lâm Khang Bình hỏi: “Mặc dù như vậy, cũng không cần đưa chúng đến nhà ta đi? Nhà họ cũng không có thôn trang gì? Còn có, một gã sai vặt đi theo cũng không mang, đựng ngã vào đâu thì tính cho ai?”

“Ta cũng thấy kỳ quái, bắt không được dụng ý của Phó đại nhân. Chẳng qua, ta cũng là nhìn ra, Phó đại nhân rất coi trọng tiểu Tứ, rất thích cũng rất thương thức hắn, khảo giáo (hỏi xong sửa chữa, dạy bảo) riêng công khóa của tiểu Tứ, nói trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Chẳng lẽ nhà Phó đại nhân có nữ nhi, muốn gả cho tiểu Tứ?” Tử Tình nghĩ một chút, cũng là có khả năng này, tiểu Tứ cũng là một người thành tích ưu tú có tiềm lực, Phó đại nhân nhìn trúng hắn cũng không ngạc nhiên.

“Ta cũng đã hỏi thăm, trưởng nữ nhà hắn năm nay mười lăm rồi, chỉ sợ đúng là có ý này.” Lâm Khang Bình nghe xong lời Tử Tình, cũng đem phán đoán của mình ra, kinh ngạc với sự nhạy cảm của Tử Tình.

“Vậy hắn cố ý phái hai hài tử này tới, nhìn xem tình huống nhà chúng ta?”

“Chỉ sợ có chút ý này. Lần trước ta đi, Phó đại nhân liền hỏi thăm không ít chuyện của tiểu Tứ, ta còn có chút nghi ngờ, bởi vậy, cũng hỏi bên cạnh không ít chuyện nhà hắn. Nhưng mặc dù tiểu Tứ có thể trúng tiến sĩ, căn cơ của chúng ta cũng không sâu, Phó đại nhân sao có thể nhìn trúng tiểu Tứ, ta còn là có chút không hiểu nhiều lắm. Điều nói gả nữ thì gả cao, nhà Phó đại nhân cùng nhà Hạ đại nhân vẫn là khác nhau, Phó đại nhân hắn là còn có thể đi lên một chút, Hạ đại nhân cao lắm cũng chỉ có thể là Châu phán thất phẩm, Vũ nhi nhà chúng ta sánh với nhi tử của hắn, cũng là không thiệt thòi.”

“Tiểu Tứ biết không?”

“Ta không nói với hắn, chuyện không thấy bóng dáng, nói cho hắn ngược lại không được tự nhiên. Hai hài tử kia, nên chơi thế nào thì cứ chơi thế thôi, ta cũng không cần cẩn thận quá mức đâu.” Lâm Khang Bình lớn lên với Văn Tam từ nhỏ, cũng có vài phần hiểu biết đối với mấy thiếu gia nhà quan, hơn phân nửa bởi vì ở nhà quản thúc quá nhiều, vừa ra ngoài nhìn thấy cái gì cũng đều mới mẻ, ngạc nhiên. Hơn nữa cũng không có bằng hữu thật lòng nào, bên người đều là gã sai vặt, cúi đầu khom lưng, tất nhiên khát vọng bằng hữu, hi vọng người khác có thể đối xử với hắn ngang hàng.

Không nói Lâm Khang Bình và Tử Tình thương nghị hồi lâu, Tử Hỉ dẫn theo hai công tử Phó gia, buổi sáng mỗi ngày luyện viết chữ, buổi chiều vào đất trồng rau tưới nước, đến sau núi nhặt trứng gà, bắt châu chấu nướng lên ăn, thỉnh thoảng, Tử Hỉ cũng dẫn theo bọn họ tới trong trang chọn chút dưa hấu, dưa lê, buổi tối ở trong vườn xem đom đóm bay tới bay lui, hoặc bắt tới thả trong màn chơi đùa. Tóm lại, có thể là cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy mấy thứ này, hai hài tử chơi vui đến quên cả trời đất.

Bảy tám ngày trôi qua, lại không có ai nói lên muốn về nhà, Phó gia cũng không có người tới đón. Thắm thị đang nói thăm đây, trong nhà lại có tân khách nhân tới nữa.

291. Chương 294: Tán Gẫu Chuyện Nhà

Lúc này đến là Hạ Cam Vĩnh, nói là tới cửa tìm Tử Hỉ tham thảo học vấn, Thắm thị cũng không thể từ chối người ta ngoài cửa. Năm đó sau khi Tử Tình đính hôn, Lâm Khang Bình cũng là suốt ngày sống ở Tăng gia, sau này hai người trôi qua không tệ, cho nên Thắm thị cũng chứa chút tâm tư, để cho bọn họ tiếp xúc một chút, quen thuộc thói quen của nhau một chút, tương lai thành thân rồi, không đến mức người xa lạ không được tự nhiên, tựa như giống nàng năm đó, hai người tiếp xúc nhiều năm mới hiểu nhau một chút.

Vì mùa thu sang năm, Tử Quân, Tử Tân, Tử Lộc, Tử Thọ và Tử Hỉ năm đều phải đi tham gia thi hương, bởi vậy, Tử Quân và Tử Tân ngày nào cũng tới, mọi người ngồi cùng nhau đàm luận học vấn, lấy thừa bù thiếu, tiến bộ còn lớn hơn một chút. Giờ lại thêm Hạ Cam Vĩnh nữa, thư phòng Tăng gia rõ ràng hơi nhỏ rồi.

Thắm thị thương lượng với Tử Tình, tổng tất cả lên Noãn Hương uyển trên đảo nhỏ, nơi đó không chỉ chỗ rộng, còn có một cái đình. Học một buổi, mọi người ngồi ở trong đình nói cười, ngắm hồ sen bốn phía, gió nhẹ lướt qua, sóng biếc dập dờn, còn có đỏ trắng hồng kia nữa, toàn bộ nở rộ, hoa sen duyên dáng yêu kiều,

cũng tăng thêm vài phần hứng thú nói chuyện, thỉnh thoảng còn có thể gọi hứng làm thơ ấy người, thật là chỗ đọc sách tốt mùa hè.

Phó Gia Viễn và Phó Gia Kiệt được chỗ này, lại càng sao cũng được vui vẻ, trong vườn có ngô, đậu tương có thể nướng để ăn, dưa hấu, dưa lê, dưa chuột, tiện tay hái được, trong hồ nước còn có thể câu cá, bơi thuyền nhỏ hái dài sen, đồ ăn vật mỗi ngày, cũng là cực kỳ tinh xảo, tuyệt đối không kém hơn đầu bếp nhà họ, cho nên, chờ đến khi người Phó gia tới đón, hai người lại có mấy phần không nề.

Tiến bước hai tiểu ma vương này, Hạ Cam Vinh cũng chưa có ý về nhà, nhưng là Hạ thái thái sai người đưa chút quần áo và đồ ăn tới, Tử Vũ mỗi lần thấy Hạ Cam Vinh, đều là xấu hổ đến đỏ bừng mặt, cúi đầu, nhìn mũi chân mình, hoặc là chạy nhanh như chớp, mặc cho đôi mắt Hạ công tử đầy u oán nhìn bóng lưng nàng ngẩn người. Nhưng Tử Tình bên cạnh, muốn cười lại không dám cười, thiếu chút nữa nghẹn thành nội thương. Xem ra. Đây gọi là khuê tú cổ đại. Thật đúng là bảo thủ không phải bình thường.

Sau khi đón Phó gia công tử trở về, Phó gia cũng là sai người tặng một ít quả vở cứng ít nước, điểm tâm và bốn thất vài tới, Tăng gia một phần, Lâm gia một phần, Lâm Khang Bình và Tử Tình cũng đoán không ra dụng ý của Phó gia.

Cho đến khi Tử Hỉ khai giảng vào Cò Trắng thư viện, Phó gia cũng không có động tĩnh gì. Tử Tình cũng không suy nghĩ chuyện này thêm nữa, có lẽ người ta không nhìn tiếp nữa, dù sao, nền tảng của Tăng gia vẫn là quá nhỏ bé. Bằng trước mắt mà nói, không phải là lương xứng.

Hạ Cam Vinh cũng là vui vẻ về nhà, sau một tháng này, mặc dù Tử Vũ không quan tâm hắn, hai người không nói gì, chẳng qua, Hạ Cam Vinh cũng là thêm chút hiểu biết Tử Vũ. Vóc người được không phải bàn, tài quản gia là một mặt, trước mắt Tăng gia lại là Tử Vũ lo liệu việc nhà, làm hắn kinh hỉ không thôi. Về mặt khác, Tử Vũ khéo tay, làm quần áo, tất, hà bao, đều mười phần tinh xảo, hắn từ chỗ Tử Hỉ nửa cướp nửa trộm, gom được mấy thứ. Điều yêu thích không nở buông tay.

Tử Tình vào ngày mười tám tháng tám lại sinh nhi tử, lần này Lâm Khang Bình chạy trở về thật sớm, canh giữ ở bên cạnh Tử Tình. Chẳng qua là khi Tử Tình biết được vẫn là nhi tử, che giấu không được thất vọng. Lâm Khang Bình tất nhiên là ôm Tử Tình dỗ dành hồi lâu, nói liên tục nhi tử không tồi, nhi tử tốt hơn.

“Người xem, đại tẩu trông còn mong mà mong không được đâu? Nhi tử cũng là phúc phận, người xem nương ta, vừa đến lễ mừng năm mới. Con cháu cả sảnh đường. Nhiều làm cho người ta hâm mộ? A công không phải đã nói, đây mới là cuộc sống đó.” Đối với Lâm Khang Bình mà nói. Con nối dòng của hắn đơn bạc, hôm nay có ba nhi tử bên cạnh, tự nhiên cho rằng là ân huệ trời cao ban cho hắn, Tử Tình chính là cứu tinh và phúc tinh trong mệnh của hắn. Lâm Khang Bình ôm tâm tình vạn lần cảm kích, đến Thanh Nguyên miếu quyên năm mươi lượng bạc, cầu phù bình an cho Tử Tình và đứa nhỏ, trong lòng còn hạ quyết tâm, phải đối xử thật tốt với từng hài tử không nhà để về ở Khang trang.

“Không được, nhị tẩu ta cũng sinh ra nữ nhi, còn có tiểu cô ta, bây giờ cũng là hai nhi hai nữ rồi, người ta đều con cái song toàn, dựa vào cái gì ta liền không sinh ra nối nữ nhi, ta nhất định không tin cái quỷ quái này, đại tẩu sinh ba nữ oa, tiếp theo nàng nếu sinh nhi tử, ta lại mang thai, khẳng định có thể sinh ra được nữ nhi, quá tam ba bận.” Tử Tình cũng không biết lấy ngụy biện từ chỗ nào, Lâm Khang Bình thấy không tranh luận nổi nàng, dù sao còn có thời gian một năm, đến lúc đó lại nói, có lẽ tự Tử Tình đã nghĩ thông rồi.

Tử Tình còn chưa ở cữ xong, Thu Ngọc cũng đã ở cữ, bé nhi tử Lâm Lâm nhà nàng tới thăm Tử Tình.

“Tử Tình, người cũng thật có bản lĩnh, một hơi sinh ba nhi tử, hai năm một đứa, cả họ nhà ta còn chưa có tiền lệ này đâu. Vừa rồi khi ta tới, bà người còn khen người đó, nói không nghĩ tới mạng của người tốt như vậy, gả cho nam nhân có thể kiếm tiền, đối xử tốt với người, người lại một mạch sinh ba nhi tử, địa vị của người chẳng ai động nổi. So với người, Tử Bình và mấy đứa Quê Anh, Hoa Quê, thật đúng là một người trên trời, một người trên mặt đất.” Thu Ngọc nói xong còn thở dài.

“Tiểu cô, người cũng không tệ mà, còn than thở cái gì? Khi nào Mộc Mộc chuẩn bị đi huyện học? Cha ta không phải là thường khen hắn ngộ tính cũng không tệ sao?”

“Ta còn muốn nhìn nửa năm, Mộc Mộc còn nhỏ, còn không đến mười tuổi, lúc trước mấy người Tử Hỉ đều là qua mười tuổi mới đi. Nhưng Tử Toàn nhà đại nương người năm nay mười một rồi, nhà hắn bây giờ nào

rạn vỡ với cha người rồi, bây giờ Tử Toàn nhàn rồi ở nhà, đại nương người muốn tìm một đứa bạn cho Tử Toàn, thúc giục ta mãi. Ta còn chưa có nghĩ kỹ, đứa nhỏ dù sao cũng là hơi nhỏ, đi theo Tử Toàn, nói thật, ta cũng không yên tâm. Ta chờ nhị cô người qua mấy ngày tới, ta hỏi một chút đứa nhỏ nhà nàng có đi hay không? Tiểu Văn vẫn là thành thật một chút, có hẳn ở đó, Mộc Mộc cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.” Tử Toàn và Mộc Mộc, vốn cũng không chơi cùng nhau, Thu Ngọc quản đứa nhỏ rất nghiêm, Mộc Mộc cũng hiểu chuyện hơn Tử Toàn, cũng biết vờ lên, không giống Tử Toàn, chỉ biết mò mẫm nghịch ngợm.

“Chân Tử Toàn tốt lên chưa?” Tử Tình hỏi, không phải nói ngã gãy xương, bị thương gân

động cốt phải một trăm ngày sao? Thời gian trôi qua thật nhanh.

“Tốt lắm, đã hơn ba tháng rồi. Vốn cũng không nghiêm trọng như đại nương người nói, người ngẫm lại xem, cây đào kia cũng không cao, chẳng qua là trùng hợp bị cái gì làm ngã xuống, chảy máu, tình hình đại nương người cũng biết, còn không phải muốn bói móc? Để cha người cho chút bạc là tiền thuốc men, ai biết cuối cùng biến thành như vậy. Nghe nói, sau khi về nhà bị đại cha người đánh một trận. Ta cũng không thương hại nàng, chỉ là đáng thương a công bà người, bởi vậy lại bị bệnh một hồi.” Thu Ngọc nói đến việc này, trong lòng cũng trăm lần xấu hổ, nếu có khả năng, nàng cũng thiệt lòng không muốn qua lại với bọn họ.

Lão gia tử và Điền thị lại bị bệnh một hồi, việc này Tử Tình thật đúng là không biết, sau khi tan vỡ, Tử Tình cũng chưa từng thấy bọn họ, cũng không có nghe Thẩm thị nhắc tới, phỏng chừng Thẩm thị cũng không tới, nhưng Thạch bà tử hẳn là biết được, chỉ sợ Thẩm thị buồn phiền, cho nên lười nhắc tới. Chẳng qua Chu thị bị đánh, Tử Tình cảm thấy hứng thú hơn.

“Đại cha ta thật sự đánh đại nương ta? Hẳn không phải một mực che chở nàng sao?” Tử Tình thật là có chút muốn thấy dáng vẻ Chu thị bị đánh.

“Đó là trước kia, lần này, đại nương người chọc ra cái sọt quá lớn, đại cha người thu thập không nổi. Người ngẫm lại đi, đại cha người là người sĩ diện như vậy, bị mấy vị trưởng lão trong thôn bắt nhận lỗi, có thể không tức giận? Còn có, Tử Lộ vạch trần chuyện hẳn đoạn giao với nhà các người trước mặt mọi người, người sĩ diện như vậy, trong lòng có thể không ghen một cổ lửa? Lửa này có thể phát cho ai? Chỉ có thể là đại nương người. Người không thấy ngày đó năm trước, cha người có nói mấy câu, hẳn không thích nghe, mặt căng ra, đã nói muốn đoạn giao.”

Thu Ngọc thấy hứng thú của Tử Tình dường như rất tốt, còn nói thêm: “Hoa Quế muốn thành thân, người biết không?”

“Hả, ta đi đâu mà biết? Định nơi nào rồi?” Tử Tình hỏi, vừa vặn ở cữ nhằm chán, tán gẫu một chút giết thời gian, Khang trang trong khoảng thời gian này phải thu hoạch vụ thu, rất nhiều việc, lúa mùa, ngô, đậu nành, đậu phộng, khoai lang đều không sai biệt lắm cùng đến lúc, lúc này bận hết cái này đến cái khác, Lâm Khang Bình cũng không có nhiều thời gian với Tử Tình. Thẩm thị bên kia, bụng Dương thị cũng không nhỏ, còn có Hà thị, dù sao cũng lớn tuổi, chân răng cũng không tiện, mỗi ngày Thẩm thị chỉ là vội tới liếc Tử Tình một cái, cũng chẳng nói được mấy câu.

Tử Tình đang rảnh rỗi, vừa khéo Thu Ngọc đến, nghe nàng nói chuyện mấy nhà kia một chút, Tử Tình cũng coi như nghe kể chuyện, cốt truyện không nhằm chán như trong sách, thậm chí càng phần khích hơn.

Này không, lại tới một người nữa. Hoa quế năm nay 18 rồi, Xuân Ngọc cần bao nhiêu bà mối, nhưng người ta sau khi nghe ngóng tình hình nhà nàng đều quay đầu bước đi, Xuân Ngọc vì thế nghe nói chảy không ít nước mắt, vẫn là Nhị Mao nghĩ ột cách, không biết nói như thế nào lay động được Xuân Ngọc, đồng ý gả Hoa Quế ột bạn hữu trước đây của Nhị Mao, Nhị Mao thể thoát, người nọ là một người đứng đắn, cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện trộm cắp.

Đối phương năm nay 25, còn lớn hơn Nhị Mao một tuổi, nghe nói bởi vì trong nhà lão nhân lần lượt qua đời giữ đạo hiếu mà chậm trễ, trong nhà chỉ có một tỷ tỷ, đã sớm xuất giá.

Điều kiện này nghe đúng là còn có thể, nhưng là, Nhị Mao cũng không đáng tin, người hẳn giới thiệu có thể đáng tin? Người trong cái vòng luẩn quẩn kia còn không phải đều là đám gà gáy trộm chó trộm đồ? Đây không phải là đẩy Hoa Quế vào trong đồng lửa sao? Tử Tình có chút nghĩ mãi không hiểu.

“Tiểu cô, vậy người ta ở đâu ? Trong nhà con có tình huống gì ? ” Tử Tình hỏi lên.

“Ồi, ta cũng chưa dám nói cái này với a công bà người, Nhị Mao kết bạn đều là người nào ? Đại cô nương người đoán ra lại còn giả bộ hồ đồ, người nọ cho đại cô người 20 lượng bạc làm sinh lễ, đại cô người vừa thấy bạc liền trợn tròn mắt, nói nào còn lo lắng cái khác? Còn nhất định nói, Hoa Quế mệnh tốt, đối phương chịu lấy ra 20 lượng bạc, trong nhà khẳng định không kém, Hoa Quế giả tới có thể đương gia, lại không cần phụng dưỡng cha mẹ chồng, đối phương lớn hơn vài tuổi có cái gì quan trọng?”

“Hai nhà nói xong rồi? Chuẩn bị khi nào thì thành thân?”

“Hai mươi tháng chín, không tới vài ngày nữa?”

“Cái này cũng quá nhanh, Nhị mao không phải là năm nay mới thành thân sao? Tiểu cô, bên trong còn có cái gì khác đi?” Tử Tình hỏi, phong tục nơi này là một năm không làm hai lần chuyện tốt, nói là tránh điều xấu, nếu không, lúc trước Tử Lộc cũng sẽ không thể vội vàng 17 tuổi thì thành thân, Hoa Quế vội xuất giá như vậy, nhất định là có tin vịt gì.

292. Chương 295: Việc Hôn Nhân Của Tử Hi

“Thật sự là cái gì cũng không thể gạt được người, người cũng đừng đi nói ra ngoài, Hoa Quế có rồi, chờ đợi thêm nữa, liên giấu giếm không được rồi, đại cô người cũng là lo, lúc tìm không được, lo lắng, tìm được rồi, cũng lo, có thể làm sao bây giờ? Chỉ phải sớm làm giả đi, tốt xấu gì mọi người đều biết nàng cũng lớn tuổi rồi, cũng miễn cưỡng gạt qua.”

“Đại cô ta thật đúng là không cần lo rồi, cả tôn tử lẫn ngoại tôn tử cũng đều là chờ không kịp đến báo danh, hắc hắc.” Tử Tình cũng là buồn bực, vừa rồi từng nói nữ tử cổ đại cổ hủ bảo thủ, giống như Tử Vũ vậy, một câu nói đùa cũng không thể nói, nhưng cớ mở lại rất cớ mở, giống Tử Bình, Hoa Quế, còn có nhà Tam Mao, đều là mí mắt cực kỳ mỏng, một chút ích lợi đã dụ dỗ được gốc hồ hồ đem mình đi bán.

Nam nhân Hoa Quế phải giả này, xem ra cũng không khá hơn chút nào, trước không nói gia thế nhân phẩm nhà trai như thế nào, chỉ kiểu này, là có thể nhìn ra, nam nhân này không quý trọng nàng. Thời đại này, loại chuyện này mà bị lộ ra, bị lên án vĩnh viễn là nữ nhân, trầm đường, ngậm lòng heo, quỳ từ đường các loại, tùy tiện dùng đến cái nào, không chết cũng phải lột da.

Khó trách cho được Xuân Ngọc hai mươi lượng bạc làm sinh lễ, chẳng qua, nguồn gốc số bạc này thật đáng nghi ngờ, người bình thường nhà có phụ mẫu lần lượt ốm chết, nơi nào còn lấy ra được hai mươi lượng bạc? Con nhà trong sạch nào có thể coi trọng Hoa Quế?

Tử Tình đang muốn mở miệng hỏi nhà trai là làm cái gì, Lâm Khang Bình đã trở lại, thấy Tử Tình và Thu Ngọc đang nói chuyện vui vẻ, cười nói: “Tiểu cô nói chuyện tốt gì? Làm tình nhi vui vẻ như vậy.”

Tử Tình trợn mắt nhìn Lâm Khang Bình, lời này nói quá không đúng lúc rồi, Thu Ngọc nghe xong còn không phải cho là Tử Tình ở vui sướng khi người gặp họa, tâm nhân hẹp hòi, nhìn thấy người thân của mình gặp phải bất hạnh, đến một chút đồng tình tối thiểu cũng không có, lại còn vui vẻ không thôi.

“Thần a, xin tha thứ một khắc nói dối của con đi.” Tử Tình ở trong lòng mặc niệm một lần, mặc dù trên thực tế Tử Tình thật là nghĩ như thế, nhưng bên ngoài vẫn phải giả bộ.

Quả nhiên, Thu Ngọc nghe xong lời Lâm Khang Bình, cẩn thận nhìn Tử Tình một chút, Tử Tình tất nhiên giả bộ thành vẻ cảm thán, Thu Ngọc cũng không còn lòng dạ nào nói thêm gì nữa. Ôm đứa nhỏ về nhà.

Bên này Lâm Khang Bình bị trừng còn không thể hiểu nổi. Hỏi: “Tiểu cô sau lại vì sao mất hứng, lúc ta tới các người không phải đang nói chuyện rất tốt sao? Sao người lại trừng ta, ta nói sai gì rồi?”

“Đúng vậy.”

Tử Tình kể lại chuyện vừa rồi, Lâm Khang Bình cũng cười ha hả, cười xong mới nói: “Ta cho là cái gì chứ? Cái này thì có gì, ta thật đúng là cảm thấy vui vẻ đấy. Ta còn tưởng rằng đại ca ngươi trong cơn tức giận sẽ hừ đại nường ngươi chứ? Mới bị vài cái đánh cũng chưa hết giận.”

“Cũng tuổi này rồi. Còn có Tử Toàn, hừ thê không làm được, đại ca ta vẫn rất bảo vệ đại nường ta, bằng không. Năm đó ép hẳn như vậy cũng không chịu cưới thiệp.”

Hai người đang nói chuyện, Thẩm thị cầm một phong thư đi đến, nói: “Đại ca ngươi vừa mới gửi thư, ta với người cha thương lượng nửa ngày, cũng không có chủ ý chính xác gì, này không, tìm hai người mà nói một chút.”

Thì ra Phó đại nhân gửi thư cho Tử Phúc. Loáng thoáng để lộ ra hẳn nhìn trúng và thích Tử Hỉ, lại vờ như vô tình thuận miệng nói ra một câu, có thể là con rể lương xứng.

Tử Phúc nhờ người hỏi thăm một chút, Phó gia có nữ sắp trưởng thành, năm nay vừa vặn cập kê, còn chưa đính hôn, liền gửi về nhà phong thư này.

“Phó gia là loại nhà nào, chúng ta có thể xứng đôi? Lại nói, Phó gia nếu có ý này. Sao khi Tử Hỉ ở nhà, gửi hai hài tử đến, một chút tiếng gió cũng chưa nói?” Thẩm thị nói.

“Nường, nhà gái vốn sẽ không dễ mở miệng, hơn nữa địa vị Phó gia người ta cao hơn chúng ta nhiều như vậy, làm sao có thể tới cầu hôn chúng ta trước? Đây có khả năng ta cũng đã nghĩ tới, hai hài tử kia là tới thử, nhìn xem điều kiện của chúng ta như thế nào, nói vậy mấy tháng này. Đã suy nghĩ xong xuôi. Cũng có lẽ là mấy tháng này không tìm được mối thích hợp, mới nhớ tới Tử Hỉ. Này thật đúng nói không tốt.” Tử Tình nói.

Tử Tình vừa nói, trong lòng Thẩm thị càng không yên, mặc dù điều kiện nhà mình kém một khoảng, nhưng ở trong mắt cha mẹ, đứa nhỏ vẫn là tốt nhất, vừa nghe là tạm chịu, Thẩm thị liền không vừa ý.

“Vây coi như không có chuyện này, ta cũng không muốn tiểu Tứ cưới nàng, nàng còn cảm thấy ủy khuất, còn cảm thấy chúng ta trèo cao, ngày này làm sao mà trôi qua?” Thẩm thị nói, cưới một tiểu thư nhà quan làm vợ, áp lực của Thẩm thị cũng rất lớn, nàng và Hạ phu nhân từng nói chuyện vài lần, cũng cảm thấy mệt mỏi, muốn nói chút gì, còn cần phải vòng vèo.

Lời của Thẩm thị cũng có đạo lý nhất định, Lâm Khang Bình nói: “Nường cũng đừng vội có kết luận trước, việc này cũng không chắc như chúng ta nghĩ. Ta thấy Phó đại nhân là thật lòng thích tiểu Tứ. Không bằng, ta đi An Châu một chuyến, gặp Phó đại nhân, sau đó đi tìm tiểu Tứ, hỏi ý của tiểu Tứ một chút.”

Thẩm thị nghe xong vỗ tay cười nói: “Chuyện này cũng tốt, hoàn hảo hai người ở gần, chuyện trong nhà ít nhiều có Khang Bình. Nhị ca ngươi là đồ một sách, không thích ra ngoài gặp người, hài tử ngoan, theo ý người nói đi, người thay tiểu Tứ lo lắng hơn một chút.”

Thẩm thị nói xong cũng muốn rời đi, đi tới cửa, bỗng quay trở lại, nhìn Tử Tình và Lâm Khang Bình một chút, nói: “Nếu không, việc này hay là thôi đi, thật muốn tiểu Tứ cưới quan gia tiểu thư, ta thấy nàng, còn dám nói chuyện sao? Tính tình nàng lớn hơn một chút, ta còn phải nhìn sắc mặt của nàng mà sống, tiểu Tứ cũng bị nàng ép tới cả đời không ngẩng đầu lên được, tội gì phải thế? Ta cảm thấy như đại tẩu người cũng không tệ rồi, cũng rất có tri thức hiểu lễ nghĩa, cùng đại ca ngươi cũng không phải trôi qua không tệ? Trừ chưa sinh con trai.”

“Nường, chúng ta không giống như trước kia, đại ca khi đó, chúng ta chỉ có thể tính là tiểu địa chủ, hiện giờ, đại ca tốt xấu gì cũng là quan thất phẩm, cũng coi như đi vào sĩ trong sĩ nông công thương rồi, tiểu Tứ về sau khẳng định cũng muốn đi vào con đường làm quan, Phó gia chỉ là tạm thời cao hơn chúng ta mà thôi, đại ca và tiểu Tứ còn trẻ như vậy, không tới mấy năm nữa, chúng ta khẳng định sẽ vượt qua Phó gia, nường cứ yên tâm đi.” Lâm Khang Bình khuyên nhủ.

Thẩm thị nghe xong lời Lâm Khang Bình, suy nghĩ kỹ càng một hồi, nói: “Cũng đúng, đại ca ngươi mới hai mươi lăm, Phó đại nhân đã hơn ba mươi rồi, nghe theo người đi, kiến thức của người khẳng định nhiều hơn lão bà tử là ta này.”

Thẩm thị nói xong thật đúng là cười rồi đi.

Sau khi Thẩm thị đi, Tử Tình ôm Lâm Khang Bình nói: “Nương ta thật sự đem người trở thành nhi tử rồi, có chuyện gì cũng sẽ tới tìm người thương lượng đầu tiên.”

“Ồ trong lòng nàng, đại khái vẫn là cảm thấy ta làm việc ổn thỏa, đại ca không ở bên người, nhị ca tâm tư vốn là đơn giản, trừ học đường cũng không còn tiếp xúc với cái khác, tiểu tam cũng giống như vậy, đúng là còn lại ta. Ta cũng là rất vui lòng, nương đem ta trở thành người một nhà.”

Không nói hai người đang nói đùa ở chỗ này, lại nói Thẩm thị trở về nhà, vừa đúng lúc gặp Tăng Thụy Tường từ học đường trở về, liền nói lại một lần lời Lâm Khang Bình.

Tăng Thụy Tường nghe xong nửa ngày mới nói: “Lời này mặc dù nói như vậy, chuyện sau này dù sao ai cũng không nói chính xác được, chúng ta cũng không thể chậm trễ người ta, chuyện quan trường rất phức tạp, nếu thật thành thông gia, Tử Phúc cũng có một trợ lực, dù gì cũng tốt hơn chúng ta một chút căn cơ cũng không có. Tiểu tử muốn ra làm quan, còn không chừng phải vài năm, còn có thi hương, thi hội phải qua, nơi nào có thể thuận buồm xuôi gió? Văn về vốn chính là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí (*), còn phải xem vận khí của tiểu tử vận, gặp được quan chủ khảo quan vừa lúc thưởng thức hần.”

(*) Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí: nhân giả đối đãi từ góc độ nhân, trí giả đối đãi từ góc độ trí. Chẳng hạn như đối với cùng một vấn đề, những người từ lập trường hoặc nhìn từ góc độ khác nhau thì cách nhìn cũng khác nhau.

“Chao ôi, người nói toàn hiểu biết lớn, ta cũng không hiểu rõ, người chỉ cần nói với ta một câu tóm gọn, cuộc hôn nhân này, là kết hay là không kết?” Thẩm thị nghe xong lời nói của Tăng Thụy Tường, càng hồ đồ hơn.

“Kết hay không kết vẫn là xem ý trời đi, chờ Khang Bình trở về lại nói tiếp.” Tăng Thụy Tường nói xong liền vào phòng, giữ nguyên quần áo nằm xuống giường, Thẩm thị vừa thấy, chắc là lão gia tử bên kia lại có chuyện gì phiền lòng rồi. Hơn phân nửa là vì chuyện Hoa Quế, Thẩm thị không có nghe Thu Ngọc nói qua, chẳng qua, Thạch bà tử biết, Thẩm thị tất nhiên cũng sẽ biết.

Thật ra lần này đúng là không phải, Tăng Thụy Tường là từ chuyện Tử Hỉ, nghĩ tới già nửa cuộc đời mình, vốn Tiêu gia đại biểu tỷ cũng là tam cữu nương của Tử Tình, thấy Tăng Thụy Tường tuổi còn trẻ đã thi đậu tú tài, giới thiệu cô em chồng mình cho hần, còn đặc biệt nhấn mạnh nói, Thẩm thị có một tay thêu thừa giỏi, kiếm bạc nhất định có thể nuôi gia đình, hần cũng có thể an tâm học ở trường. Ai biết thế sự khó liệu, mình không phải là bị vợ con kéo chân sau, mà là bị cha mẹ kéo chân sau, nửa điểm cũng không thể động đậy. Cả đời cũng cứ phí hoài như vậy.

Cũng may khi Tử Tình gặp chuyện không may, chính mình mới hạ quyết tâm muốn ở riêng, mới có những ngày tốt đẹp hôm nay, bằng không, mình còn không biết bị áp bức tới khi nào, nhớ tới Tử Tình, Tăng Thụy Tường trừ uất ức, càng nhiều hơn là áy náy, Tử Tình có cống hiến lớn nhất trong nhà này, bị đắc tội cũng nhiều nhất.

Bây giờ đến hôn phu tương lai của Tử Vũ cũng là tú tài, cả nhà chỉ có thân phận của Lâm Khang Bình là thấp nhất, Tăng Thụy Tường cảm thấy có chút ủy khuất Tử Tình, nhưng về mặt khác, Lâm Khang Bình đối xử với Tử Tình cũng đúng là khiến bọn họ tìm không ra nửa điểm không phải, có lẽ là ông trời cũng biết thương tiếc Tử Tình, đền bù về mặt khác cho Tử Tình đi, Tăng Thụy Tường thầm nghĩ như thế.

Thẩm thị đi vào thấy khoe mắt Tăng Thụy Tường dường như đang rung rung, liền lôi tay hần, nói: “Hôn phu của Hoa Quế, chưa hần đã không phải là lương xứng, lại nói, còn có nàng cha mẹ ở đó, người muốn thật lòng quản chuyện của nàng, người có thể lướt qua cha mẹ nàng mà đi? Đến lúc đó lại dây dưa không rõ.” Thẩm thị là thật lòng không muốn lại có liên quan gì đến một nhà Xuân Ngọc nữa.

“Chuyện của Hoa Quế? Ta không có nghe thấy cha mẹ nhắc tới mà? Nàng ta sao vậy?”

Thẩm thị thấy Tăng Thụy Tường không phải vì việc này, càng nghi hoặc, liền hỏi: “Hay là người khác xảy ra chuyện gì?”

Tăng Thụy Tường thấy Thẩm thị lo lắng, ngẩng đầu thấy thái dương của Thẩm thị có mấy sợi tóc bạc, ôm chầm Thẩm thị một phen, nói: “Không phải vì bọn họ, là nghĩ tới Tình nhi, có chút đau lòng khó chịu. Người có mấy sợi tóc bạc này, có thể thấy được thường ngày người lo nghĩ quá mức, ta tới nhờ cho người.”

Đây chính là chuyện chưa bao giờ có, khuôn mặt Thẩm thị đỏ ửng ngồi ở cạnh sập, cũng quên mất vừa rồi muốn nói gì.

Lâm Khang Bình còn chưa kịp đi An Châu, Phó đại nhân đã sai người tặng một bộ quần áo trẻ con cùng một bộ vòng phú quý trường mệnh khóa bằng vàng ròng, nói là tình cờ biết được mới đây Lâm gia có chuyện mừng sinh nhi tử, đặc biệt chúc mừng một phen.

Cái này, Lâm Khang Bình cũng là có cơ đến Phó gia, vừa khéo Tử Tình vừa ở cữ xong, nghĩ một chút liền nói: “Không bằng ta và người cùng đi một chuyến, vừa vặn gặp Phó phu nhân một chút, có lẽ còn có thể nhìn thấy tiểu thư nhà hần cũng không chừng. Ta cũng kiến thức một chút tiểu thư nhà quan chân chính.”

Lâm Khang Bình véo má Tử Tình cười nói: “Vẫn là hiếu kỳ như vậy.”

293. Chương 296: Phó Gia

Tử Tình cẩn thận trang điểm một phen, bên trong là áo bông cùng màu với áo lụa mỏng, áo khoác không bầu vạt xéo bằng gấm Tứ Xuyên đỏ thẫm thêu phù dung cá chép, viền cổ tay áo và vạt áo thêu một đường hoa trắng, váy dài bằng lụa hoa mỏng, Tiểu Lam chải búi tóc Phi Thiên, Tử Tình nhìn không thích, nói: “Vẫn là đổi búi tóc Song Vân đi.” Tử Tình thích búi tóc Song Vân dịu dàng không phô trương hơn.

Đây là lần đầu tiên Tử Tình chính thức tới nhà giàu báỉ phóng, hồi còn nhỏ cũng tới Văn gia một lần, chẳng qua khi đó còn nhỏ, Tử Tình cũng không muốn biểu hiện ra nhiều xuất sắc, lần này thì không giống, dù sao cũng là chống đỡ bên ngoài một chút cho Tử Hỉ, không thể làm cho người ta nhìn ra nàng đến từ nơi thôn dã, do đó nhìn thấp Tử Hỉ.

Tiểu Lam thay đổi kiểu tóc cho Tử Tình, cắm lên bộ diều bằng vàng ròng và hồng ngọc, rủ xuống ba viên trân châu to bằng ngón tay út, ba cây trâm hoa bằng vàng ròng gắn hồng ngọc cùng kiểu, cắm vào búi tóc, Tiểu Thanh dùng gương để Tử Tình quan sát một chút, nói: “Kiểu tóc này của nãi nãi có vẻ hấp dẫn hơn một chút.”

Tử Tình ăn mặc trang điểm xong, Lâm Khang Bình tiến vào nhìn thấy thoáng thất thần, cười nói: “Thường ngày nhìn quen dáng vẻ cửa nhỏ nhà nghèo của người, giờ rồi đột nhiên thay đổi phong cách, còn thiếu một chút thì không nhận ra được. Đẹp lắm, có thể cái này không uống phí một phen tâm tư của ta, đi thật xa tìm cho người thấy thứ tốt mà không cần, để mốc trắng rồi.”

Tiểu Thanh Tiểu Lam thấy vội cười lui xuống, Lâm Khang Bình dán vào tai Tử Tình cười nói: “Nếu đổi thành váy đỏ thẫm, ta còn tưởng rằng lại quay trở lại ngày động phòng đó.”

Tử Tình vươn tay véo thất lưng Lâm Khang Bình, “Lại lè mề nữa thì mùn mất.”

“Ta là muốn đi, ai bảo người trang điểm xinh đẹp như vậy, lại phải đi cho người khác xem, ta tất nhiên là không phục rồi.”

Tử Tình nghe xong lời nói của hần, bật cười. Kiễng gót chân véo xuống mặt Lâm Khang Bình, cười nói: “Thật sự là càng sống càng tụt lùi, lời này cũng để mấy người tiểu Tam tiểu Tứ nghe một chút, nhìn xem hai ta ai có thể làm nũng hơn ai?”

Lâm Khang Bình trộm hương. Nói: “Cho bọn hần nghe cái gì, ta chỉ nói cho người nghe. Không bằng hôm nay chúng ta không đi nữa?”

“Tiểu Thanh, Tiểu Lam. Đi vào hầu hạ Gia thay quần áo.” Tử Tình lớn tiếng gọi một câu, Tiểu Thanh Tiểu Lam quả thực đi vào.

Lâm Khang Bình tức giận đến nghiêng răng, cũng không dám chậm trễ chính sự, thay quần áo, nói nhỏ một câu bên tai Tử Tình: “Xem buổi ta thu thập người như thế nào.”

Tử Tình dẫn theo Tiểu Thanh Tiểu Lam, ôm Thư Ngọc, tên của Thư Ngọc vẫn là Tăng Thụy Tường đặt. Mấy ván mặt trượt kia vận may của Tử Tình tốt vô cùng, Lưu thị cứ cười nói là thần tài che chở, Tăng Thụy Tường lúc đó đã nói, nam hài tử lấy tên gọi là Thư Ngọc, Ngọc chính là ý nghĩa trân bảo. Cũng có ý nghĩa tài phú.

Thư Duệ Thư Ngạn thì giao cho Tiểu Phấn Tiểu Lục rồi, Tiểu Bạch Tiểu Hoàng còn đang trong giai đoạn học quy củ, nhưng vẫn sẽ chơi cùng đứa nhỏ.

Đến An Châu, Lâm Khang Bình dẫn thẳng Tử Tình tới Phó trạch, cửa lớn sơn đen thoát nhìn như bóng loáng sáng lóa, như là mới rửa, Tiểu Lam đi tới đưa bái thiếp, sau một lúc thì có một quần sự bà tử hơn bốn mươi tuổi ra đón, đi vào cửa chính. Ở giữa là chính đường, hai bên là đông tây sương phòng, hành lang, bà tử dẫn theo mấy người Tử Tình đi qua hành lang, gã sai vặt bên cạnh đều cúi thấp đầu xuống, Lâm Khang Bình ở lại ngoại viện. Mấy người Tử Tình vào cổng trong, có một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, dẫn theo năm sáu nha hoàn đứng ở trên bậc thềm, Tử Tình vội đưa đứa nhỏ cho Tiểu Lam, tự mình hành lễ, phụ nhân vội đi xuống bậc thềm, dắt tay Tử Tình, cười nói: “Suốt ngày nghe hai nhi tử bướng bỉnh kia nhà ta nói Tình tỷ tỷ này Tình tỷ tỷ kia, đã sớm muốn gặp, nghe nói người mang thai, cũng không thể không biết xấu hổ đưa thiếp mời quấy rầy. Hôm nay vừa thấy, quả thực không giống bình thường, vừa chân thật vừa đoan trang hào phóng lại xinh đẹp quyến rũ, càng nổi bật về quê mùa của chúng ta đây rồi.”

Tử Tình giương mắt nhìn Phó phu nhân một cái, mày thô mắt to, lộ ra một vẻ nhanh nhẹn khỏe mạnh, liền cũng có vài phần ý gần gũi, một thân váy mỏng gấm lục khổng tước, thêu một đóa hoa sen hồng lớn, vừa thấy cũng là không hề rẻ, mắt không ít công sức.

Phó phu nhân đón Thư Ngọc trong tay Tiểu Lam, cười nói: “Đây là tiểu công tử, người thật đúng là có bản lĩnh, một hơi sinh được ba nhi tử, chắc chắn, lỗ tai lớn như vậy, trán còn đầy đặn như vậy, vừa thấy chính là đứa nhỏ có phúc khí, sao không dẫn hai đứa kia đến nhìn một cái?”

“Còn quá nhỏ, chưa hết bướng bỉnh, quần không nổi.” Tử Tình cười nói.

Lúc này, bên cạnh một tiểu cô nương bảy tám tuổi trong trang phục tiểu thư giặt nhẹ góc áo Phó phu nhân, nói: “Nương, ta cũng muốn nhìn tiểu đệ đệ một chút.”

Phó phu nhân xoay người cho đứa nhỏ nhìn thoáng qua, nói: “Xem ta kìa, thăm hỏi cao hứng, còn chưa có mời khách nhân vào nhà đâu.”

Vào phòng, chia ra chủ khách ngồi xuống, Tiểu Lam đón lấy đứa nhỏ, Phó phu nhân lúc này mới cẩn thận đánh giá Tử Tình, cảm thấy có chút hồ nghi, nàng biết Tử Tình là xuất thân nhà nông, trong nhà có nông trang, nghe nhi tử nàng trở về kể, nông trang rất lớn, nhà Tử Tình gọi là tình viên gì đó, cũng không nhỏ, nhi tử nàng nói là còn lớn hơn nhà nàng một ít, nàng còn có vài phần không tin, không phải chỉ là một tiểu địa chủ thôi sao? Có thể có chỗ nào tốt chứ?

Vốn, Phó đại nhân nhìn trúng Tử Hỉ, nàng đúng là không hài lòng lắm, Tử Hỉ có tiền đồ ra sao, bây giờ cũng khó mà nói, hơn nữa xuất thân nhà nông, để nữ nhi của nàng gả vào nhà nông, Tử Hỉ còn đang đọc sách, nữ nhi của nàng chẳng phải là phải giúp gia bà làm việc nhà nông, việc này sao nàng tiếp nhận nổi? Nữ nhi của nàng cũng làm không nổi.

Sau này, Tử Hỉ tới cửa, nàng ra mặt tiếp đãi một chút, gặp qua Tử Hỉ, cũng có vài phần tâm động, chẳng qua là đối với xuất thân của Tử Hỉ không vừa lòng lắm, vẫn là nữ nhi của nàng ở hậu đường xem mắt Tử Hỉ, có vài phần nhìn trúng, sau đó lão thái thái ra chủ ý, để hai tiểu tôn tử lấy danh nghĩa tăng thêm kiến thức, vào Tăng gia ở.

Biết được trong viện Tăng gia đúng là trồng dưa, trái cây và rau, trong nhà có vài nha hoàn, cũng là các phòng chia riêng, Phó phu nhân còn có chút do dự, sau này nghe xong lời kể của nhi tử, nói nữ nhân Tăng gia không cần xuống đất, nam cũng không cần, việc nặng là thuê người làm, ruộng đất đều cho thuê, chỉ còn mình dưa, trái cây và rau trong vườn cần tưới nước một chút gì đó, sau này lại nghe nói tình huống nhà Tử Tình, thể nhưng bọn nhỏ nói đồ ăn trong nhà Tử Tình còn tinh xảo còn chú trọng hơn cả nhà nàng, cái này làm nàng có vài phần suy đoán.

Phó phu nhân nhờ người bên cạnh Phó đại nhân hỏi thăm chút chuyện của Tăng gia, trong lúc đó cũng đúng là lên lại hỏi thăm mấy hộ câu hôn, đều không thuận mắt bằng Tử Hỉ, đây cũng là nguyên nhân của

hôn sự này cho tới bây giờ bọn họ mới nói ra, đều bị Tử Tình đoán trúng.

Phó phu nhân nhìn trang phục của Tử Tình ăn nhập với khí chất, có chút tin lời mấy đứa nhỏ, xem ra, Tăng gia không như họ nghĩ, chỉ là tiểu địa chủ mà thôi, Tử Tình lần này mang đến tặng Phó phu nhân hai cuộn gấm Tô, vừa thấy chính là hàng tốt, còn có một bộ son bột nước Hàng Châu thượng đẳng, một bình sứ Thanh Hoa nhỏ, giá cả không rẻ. Còn có hai cái gương thủy tinh, là đồ hải ngoại, mặt sau khắc một viên đá quý màu lục, Phó phu nhân dù sao cũng là có chút kiến thức, biết giá trị thứ này, trong lòng thầm nghĩ kỳ quái, Tử Tình là một nông gia nữ sao lại có hàng ngoại? Chẳng qua thấy mấy thứ của Tử Tình, Phó phu nhân có chút để trong lòng rồi, Tử Tình chỉ sợ là tới cửa thăm dò tiếng gió rồi.

Phó phu nhân liếc nhìn đồ, vội hỏi: “Quá tiêu tốn rồi, lần trước người đưa tới cho chúng ta dưa, trái cây và rau xanh cũng rất tốt, còn có một đôi ba ba nhiều năm, một người làm sao tìm thấy, tổ mẫu bọn nhỏ thấy thích cái gì như vậy, nói có bạc cũng không có chỗ mua thứ tốt, lúc này người lại tặng ta mấy thứ này, thật là khiến ta xấu hổ.”

“Phu nhân chê cười rồi, ở chỗ nông thôn, cũng chẳng qua chỉ là chút đồ nhà trồng ra, chỗ nào có thể vào mắt phu nhân? Phu nhân đã thích, lần sau lại sai người đưa một chút đến là được.”

“Cái này sao có thể? Quá phiền toái rồi.”

Tử Tình thấy tiểu cô nương tựa sát vào bên cạnh, cười nói: “Đây là lệnh thiên kim rồi, không biết năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ta năm nay bảy tuổi rồi. Ta tên là Phó Gia Ninh, ta còn có một tỷ tỷ gọi là Phó Gia Hòa.” Thanh âm tiểu cô nương giòn tan, như châu như ngọc. Mặt mày nàng thanh tú hơn mẫu thân một chút, khó có được là một đôi mắt đen, lộ ra vẻ thông minh khỏe mạnh.

“À, Phó phu nhân có bốn đứa nhỏ, hai nhi hai nữ, thật đúng là tốt, ta cũng là ước gì có một nữ nhi. Không biết đại tiểu thư năm nay bao nhiêu tuổi, ta còn có một tiểu muội năm nay mười bốn tuổi.”

“Thật đúng là khéo, đại nữ nhi nhà ta năm nay mười lăm tuổi, đi dâng hương với tổ mẫu nàng rồi, cũng sắp trở lại.”

“Đều nói đứa nhỏ còn nhỏ, cha mẹ phát sầu, quan tâm không ít chuyện, nhưng đứa nhỏ lớn lên, làm cha mẹ cũng phát sầu, nghĩ làm sao cho đứa nhỏ một mối hôn nhân tốt? Không biết tiểu thư nhà phu nhân có của hôn sự tốt nào chưa?”

“Đúng vậy, giống như người nói, tới cửa cầu hôn không ít, cần phải tìm một mối vừa ý, tất nhiên không thể dễ dàng rồi.” Phó phu nhân nói.

Tử Tình vừa nghe đối phương nói tới cửa cầu hôn không ít, suy nghĩ một chút, rồi cũng nói: “Nhà của ta cũng là như thế, việc hôn nhân của tiểu muội ta định trước, bây giờ cũng chỉ còn lại tiểu đệ ta còn chưa nói xong. Muốn theo ý của tiểu đệ ta, muốn đợi sau khi thi hội mới cưới. Cha mẹ cũng là khó khăn lắm mới thuyết phục được hẳn, cũng không thể chậm trễ tiểu muội ta đúng không? Ta cũng phải lôi kéo hẳn vừa khuyển vừa dõ, này không, nương ta cũng là tìm kiếm khắp nơi, điều kiện quá tốt, lại sợ người ta chướng mắt. Tục ngữ nói, cưới vợ cưới thấp, gả nữ gả cao, nương ta lo lắng tiểu thư người ta gả tới lại ủy khuất, dù trước mắt tiểu đệ nhà ta còn chỉ là Lãm sinh. Nhưng điều kiện kém một chút, nương ta cũng không nguyện chấp nhận, bằng trước mắt xem ra, tiền đồ tiểu đệ ta sẽ không kém hơn đại ca, cho nên, nương ta, cũng là ở nhà lo suốt.”

“Ôi, các người nói vậy cũng là chưa tiếp xúc qua, không biết, càng là đứa nhỏ nhà giàu, càng là có tri thức hiểu lễ nghĩa, từ nhỏ được bà vú và ma ma giáo dưỡng, nhất định không tệ được. Không nói tiểu thư nhà giàu người ta, chỉ là đứa nhỏ như gia đình chúng ta vậy, cũng là hiểu rõ lí lẽ này, từ xưa đã có câu châm ngôn rất hay, lấy chồng theo chồng, tuy rằng thô tục một chút, đạo lý này cũng là dễ hiểu. Nữ nhân gả cho nam nhân, cũng không phải là nhập gia tùy tục, có cái gì có thể ủy khuất? Lão gia nhà ta thường xuyên nói một câu là ‘đừng coi thường thiếu niên nghèo.’ tạo hóa của thiếu niên lang chỗ nào có thể nói rõ ràng? Mấu chốt xem có thể chọn đúng người hay không, người nói đạo lý này đúng hay không?”

Phó phu nhân vừa nói như thế, Tử Tình cũng liền hiểu, đáng tiếc, không thấy được Phó đại tiểu thư, có chút tiếc nuối, chẳng qua, nhìn mấy đứa nhỏ Phó gia, mặc dù không phải là dung mạo khuynh thành, ít

nhất cũng là nằm trong tầng trên.

Tử Tình cáo từ ra về, Phó phu nhân hết lời giữ lại, trước ngực Tử Tình đã trướng đau, nên cho đứa nhỏ bú sữa rồi, nơi nào không biết xấu hổ ở lại? Phó phu nhân đáp lễ không ít, Tử Tình cũng không nhìn kỹ, chỉ lo lên xe ngựa.

294. Chương 297: Tri Huyện Chân Đất

Tử Tình ở trong xe cho đứa nhỏ bú sữa, rồi mới đi theo Lâm Khang Bình ra khỏi cửa thành đông An Châu, sau khi rời khỏi đây chính là Lâm giang, trong sông có một hòn đảo đơn độc, đương nhiên lớn hơn cái ở nhà Tử Tình, một cây cầu nổi kéo dài một chân ở tường thành về phía hòn đảo đơn độc, Lâm Khang Bình tự mình đi tới, tìm Tử Hỉ ra ngoài, Tử Hỉ thấy Lâm Khang Bình, tất nhiên vui mừng quá đỗi, một đường chạy băng qua cầu nổi tới gặp Tử Tình.

Tử Tình thấy cầu nổi run lên một cái, trái tim cũng run rẩy theo, vội thò đầu từ trong xe ra hô: “Chậm một chút, cẩn thận ngã xuống nước. Người bao nhiêu tuổi rồi, còn không biết ổn trọng một chút.”

Tử Tình nói với hán chuyện Phó gia, hán suy nghĩ một lát, nói: “Ta nghe tỷ, tỷ nói tốt là tốt rồi, ta không sao cả, ta chưa từng thấy Phó gia đại tiểu thư, chẳng qua, những người khác của Phó gia ta cũng đều đã gặp, tính tình cũng đều không tệ.”

“Người cũng thật ầu tả, cũng không phải tỷ sống cùng nàng, muốn ta nói, vẫn là tìm một cơ hội gặp mặt đi, nàng đã từng gặp người rồi, hán là vừa lòng. Ngày nào đó nương tới, người đi theo nương tới nhìn một chút, vừa lòng, nương ta sẽ đi cầu hôn người ta.”

Tử Hỉ suy nghĩ một lát, cũng đồng ý, “Tỷ, người yên tâm, ta biết làm như thế nào, cũng biết mình muốn làm cái gì.” Tử Hỉ trước khi đi trình trọng nói với Tử Tình.

Tử Tình trở về từ An Châu, đang định nghỉ chân một chút rồi về nhà mẹ đẻ, Thẩm thị tìm tới đây, Tử Tình nói lại chuyện vừa rồi, Thẩm thị nhìn Tử Tình cười nói: “Người đứa nhỏ này, lá gan thật đúng là lớn, chức quan của người ta còn cao hơn cả người, người cũng dám xông vào.”

“Nương, hán cũng là người như chúng ta thôi, chẳng qua phú quý trước chúng ta vài năm, điều kiện của chúng ta cũng không kém mà? Người đi vào thì biết, trong phòng bọn họ bài trí, nhà ta cũng không kém gì, ta xem vườn nhà hán, còn không lớn bằng nhà ta đâu, chẳng qua trong nhà nhiều hạ nhân hơn mà thôi.” Tử Tình nói, phòng ở Phó gia quả thực không chênh lệch nhiều lắm với nhà Tử Tình.

“Điều này cũng đúng, ta từng tới Hạ gia xem. Chẳng qua cha người nói, trong nhà người ta đều bài trí đồ cổ đáng giá. Ta là nhìn không ra chỗ nào tốt.”

Thẩm thị nói cũng là lời nói thật. Nhà những người đó trải qua nhiều năm truyền thừa như vậy, tất nhiên Tăng gia chỉ là một địa chủ mới nổi không thể so sánh được.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đến cùng vẫn là dẫn theo Tử Hỉ tới Phó gia một chuyến, nghe nói Tử Hỉ coi như vừa lòng, sau khi trở về, Thẩm thị mời Quan môi An Châu phủ tới Phó gia cầu hôn, chuyện tiếp theo cũng rất thuận lợi. Thẩm thị dựa theo lễ vật Hạ gia đưa trong lễ đính hôn của Tử Vũ mà chuẩn bị cho Phó gia tiểu thư một phần, cũng không coi là thất lễ.

Phó gia đối với việc Tăng gia lấy ra sáu trăm lượng bạc làm lễ đính hôn, cũng là hơi có chút ngoài ý muốn, cảm thấy vừa lòng hơn.

Tử Hỉ phải đính hôn. Dương thị sinh nhi tử, muốn mời người nhà mẹ đẻ nàng mấy bàn khách, Khang trang cũng có hai đôi muốn thành thân, việc vui đều đuổi tới một chỗ, để tỏ lòng ăn mừng, Khang trang giết hai đầu heo, tặng cho Tăng gia một nửa. Còn lại trong trang bày tiệc một ngày. Vui vẻ náo nhiệt một ngày, Lâm Khang Bình và Tử Tình tham dự hôn lễ của bọn họ, đảm nhiệm bốn vị trí cao đường, Tử Tình cho hai vị tân nương mỗi người một mảnh vải đỏ thắm, một bộ đồ trang sức bạc, cảm khái vài câu.

Tử Tình thấy Hoàng bà tử đang phơi thịt khô, đột nhiên nhớ tới rất nhiều năm trước muốn làm lạp xưởng, nhưng khi đó còn nhỏ, vẫn không có cơ hội làm. Trình tự cụ thể vẫn là nhớ được. Đời trước hay làm trợ thủ giúp lão mẹ, nghe bà nhắc tới, quê nhà bên kia mừng năm mới dường như mỗi nhà đều chuẩn bị thứ này, dùng để nhấm rượu cũng là không tệ. Cách làm đơn giản, muốn nói phiền toái, chỉ có thể là làm sạch ruột non cạo thành ruột sấy (vỏ lạp xưởng) là tốn chút công sức, nhưng là, ở đây mọi người đều có thể xử lý mấy thứ này, Tử Tình có làm cũng không gây chú ý.

Vì là lần đầu tiên. Tử Tình chỉ cần một chân trước. Lấy một bộ ruột non, về nhà để Tiểu Tử làm sạch. Còn mình đi lấy đường trắng và rượu trắng để ướp thịt, việc này phải vừa nhồi thịt vào một đầu vừa phải dùng kim đâm vài lỗ trên ruột, thả khí ra, sáu bảy tắc một đoạn, sau khi buộc chặt, đặt ở dưới ánh mặt trời phơi khô là được.

Sau khi làm xong lạp xưởng, ngày cũng tiến vào tháng chạp, Tử Tình lấy ra cho Lâm Khang Bình ném thử, coi như thành công, vốn định lại làm một ít mừng năm mới tặng lễ tết, đáng tiếc, vừa vào tháng chạp, mưa phùn dai dẳng không ngừng, Tử Tình đành phải bỏ đi suy nghĩ này, tạm gác lại sang năm lại nói tiếp.

Lâm Khang Bình nhận được thư Vương Tài Vương Hỉ gửi, hai người đều thành thân từ tháng mười một, chuẩn bị dẫn theo nàng dâu mới tới đập đầu với Tử Tình và Lâm Khang Bình, cũng lại dẫn theo A Thổ A Thủy lịch lãm một năm, về sau, phải dựa vào hai người bọn họ chạy.

Cuối năm, Tử Tình giúp đỡ Lâm Khang Bình tính sổ, bỗng nhiên nhớ tới, Khang trang có hai hộ thành thân. Khang trang này giống như một gia đình, thành viên bên trong chính là huynh đệ tỷ muội, chưa thành thân huynh đệ tỷ muội thế nào đều dễ nói, ít tư lợi, giờ có gia đình nhỏ rồi, nhất định muốn chăm nom gia đình của mình, liền có chút tâm tư, cùng với chờ có một ngày náo loạn gây ra mâu thuẫn, còn không bằng như nhà Tử Tình, thành thân xong một cái thì cho bọn họ ở riêng.

Tử Tình nói đạo lý này với Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Người nói có một chút đạo lý, chẳng qua là người, theo người nói, nên phân chia thế nào cho hợp lý?”

“Ruộng cạn của Khang trang có bốn trăm mẫu, ruộng nước có hơn tám mươi, mặt khác còn có nuôi gà, thả cá, cây niễng cũng có hơn hai mươi mẫu đi, không bằng cứ như vậy, thành thân trước, một nhà cho hai mươi mẫu ruộng cạn, trong trang trồng cái gì, hấn cũng trồng cái đó, giống như tá điền, chia sổ 4:6, chúng ta coi như khoan hậu rồi, nông cụ và trâu cày ta cũng cung cấp, mì gạo rau xanh mua trong trang, rẻ hơn bên ngoài một chút. Chúng ta sẽ không cho tiền tiêu vật hàng tháng nữa.”

Lâm Khang Bình nghe xong cẩn thận hạch toán một chút, nói: “Hiện tại một mẫu ruộng cạn một năm thu hoạch đại khái được ba bốn lượng bạc, tính ba lượng đi, hai mươi mẫu bọn họ một năm cũng có thể được hơn hai mươi lượng bạc, trừ đi chi phí sinh hoạt một năm, cũng có thể dư lại khoảng mười lượng bạc, tương lai có đứa nhỏ, cũng có thể thoải mái một chút. Theo ý người đi, chúng ta cũng bớt lo, tất cả ăn mặc cung cấp đều không cần ta quan tâm nữa, không sợ bọn họ không phí tâm tư quản lý. Là chủ ý tốt, trước kia thôn trang Văn gia cũng là như vậy, chẳng qua điều kiện không hậu đãi được như chúng ta.”

“Quý một lúa mạch phải trồng rồi, không bằng bây giờ chia luôn cho bọn họ, đầu xuân tự bọn họ có thể xử lý. Phòng ăn cũng có thể bớt chút việc, bây giờ đứa nhỏ trong trang càng ngày càng lớn, sức ăn lớn, Hoàng bà tử càng ngày càng có hết sức, về sau cứ làm như vậy. Chờ người Khang trang đều thành thân rồi, chúng ta cũng đã chia xong.” Tử Tình nói.

“Hay là tìm thêm một ít nữ oa tới, nam oa đủ dùng rồi, ngày nào đó đến ngôi miếu đổ nát ngoài thành xem một chút.” Lâm Khang Bình cũng có chút buồn phiền, nữ oa cũng là không dễ tìm, hơi sạch sẽ một chút, mẹ mìn cũng sẽ nhặt đi.

Tử Tình giải quyết một việc lớn, trong lòng cũng khoan khoái. Vui mừng nhất chính là hai đôi vợ chồng mới cưới kia, Lâm An cẩn thận tính toán giúp bọn họ, vất vả một chút, một năm trừ chi phí sinh hoạt có thể thừa khoảng mười lượng bạc, ai không vui? Hơn nữa, tất cả phòng ở, gia cụ, nông cụ, trâu cày đều là gia chủ trang bị cho, đi đâu tìm được chỗ tốt như vậy chứ? Liền tính một nông hộ trong thôn cũng không giàu có bằng bọn họ.

Bốn người đặc biệt tới tình viên đập đầu và nói lời cảm tạ tới Tử Tình, những người khác trong trang biết được, ai mà không nhiệt tình mời phân? Rồi rít nói gia chủ nghĩ cho bọn họ thật chu đáo, tiền sự hậu sự

đều lo liệu tốt cho bọn họ, nói cuộc sống cũng có hi vọng, cũng được Lâm Khang Bình hứa, tương lai bọn họ có đứa nhỏ, đứa nhỏ có thể thoát tịch, tất cả càng thêm vui vẻ.

Tử Phúc đến tết âm lịch thì về đến nhà, lại đến Khang trang mấy lần, hỏi một chút chi tiết bọn họ khai hoang trồng trọt, nghiên cứu sản lượng thu hoạch các loại, tiền lời, cũng biết cách trồng khoai lang.

Vì trong khoảng thời gian này thời tiết không tốt, mỗi khi Tử Phúc trở về đều dùng một đôi chân đất, khiến Tử Hỉ cười nhạo hần, “Tri huyện chân đất”

Ngày đó, Tử Phúc lại trở về từ trong trang, đang ngồi ở hành lang thay giày, trên giày đều là nước bùn, Lưu thị vừa giúp hần thu dọn vừa oán trách nói: “sao không thể chờ ngày tốt thì đi, bây giờ thì tốt rồi, thành nông phu chính gốc rồi.”

“Ta nhớ ra rồi, ngày đại ca trúng cử ấy, quan sai tới cửa, đại ca đúng là đang làm việc trong ruộng, đến quan sai cũng cười nói ‘tiểu nhân cũng là lần đầu tiên báo tin mừng cho Cử nhân lão gia trong ruộng đấy.’ cho nên đại ca là từ cử nhân chân đất thành danh xứng với thực tri huyện chân đất.” Tử Hỉ ở phòng thấy Tử Phúc trở lại, bắt chước động tác vẽ mặt của quan sai năm đó rất sống động, mọi người trong phòng đều cười vang.

“Một người còn nhớ rõ chuẩn như vậy, khi đó người mới bao tuổi?” Thẩm thị cười nói.

Tử Phúc vào nhà thấy mọi người cười, còn chưa có rõ sao lại thế này, Tử Thọ hỏi: “Tri huyện chân đất của chúng ta về nhà rồi? Hôm nay lại có thu hoạch gì?”

“Ngựa da à? Đến đại ca người cũng dám trêu ghẹo.”

“Đại ca, chúng ta đều đang khen người đấy, thật sự, người rất chuyên nghiệp, ta không phục cũng không được, nhìn người như vậy, ta cũng không có động lực đi khoa khảo rồi, làm tri huyện còn phải xuống ruộng? Ta cũng không có nhiều tính nhẫn nại như người.” Tử Hỉ từ nhỏ đã chưa từng xuống ruộng, đối với việc nhà nông cũng là không biết gì cả, chỉ biết có một việc, tưới nước.

Nói trắng ra là, năm đó vừa ở riêng, Thẩm thị làm công việc ruộng đồng toàn bộ dựa vào Tử Phúc và Tử Lộc, nhất là Tử Lộc, vài năm đầu thật đúng là giúp Thẩm thị rất nhiều. Trong nhà thì giao toàn bộ cho Tử Tình sáu tuổi, trông đứa nhỏ giặt quần áo đến cả nấu cơm.

“Vậy người có bản lĩnh thì tiến vào nhất giáp, cái đó có thể ở lại làm quan ở kinh thành, không cần xuống ruộng.” Tử Phúc liếc xéo Tử Hỉ một cái.

“Thật sự à? Đại ca, nhất giáp còn có lợi ích gì?”

“Sau khi thi Đình còn có thể trực tiếp diện thánh, cũng miễn đi thời hạn ba năm thực tập, trực tiếp vào Hàn Lâm viện, phong thất phẩm, sau ba năm trông vào năng lực của người.”

“Cái này có thể cân nhắc, ta thích Hộ bộ, tiếp xúc với bạc.” Tử Hỉ vui thích mà nghĩ, Tử Lộc vươn tay cho hần một chưởng, cười nói: “Nước miếng chảy ra rồi, khi nào thì từ ăn hàng trở thành tham tiền rồi?”

Mọi người thấy lại cười to, Trần thị nói: “Ôi chao, hôm nay tứ đệ thật sự là quá chọc cười rồi, không biết tứ đệ thành thân có còn như vậy hay không?”

“Thật sự là, nói đến thành thân, tiểu Tứ vẫn là chờ sau khi Hương trở về thì làm đi, tranh thủ được cái song hỷ lâm môn.” Lâm Khang Bình nói.

“Đó là phải rồi, nếu không, ta cũng không có lễ vật chúc mừng.” Tử Tình nói.

“Tỷ, có thể hỏi trước hay không, lễ vật của người là cái gì?” Tử Hỉ tựa vào bên người Tử Tình, thăm dò hỏi.

“Cút, thi xong rồi lại nói.” Lâm Khang đẩy đầu của hần ra.

“Tiểu Tứ, tỷ phu này thành thân xong, đã không thể dùng được rồi, ta vẫn nhớ được năm đó người nào đó cũng là có cầu tất ứng, ai cũng có thể moi tiền. Lúc này mới được mấy năm, liền đã quên lúc trước cầu chúng ta như thế nào rồi? Cái này không thể được, việc này phải nói chuyện tử tế một chút, chúng ta cũng tỏ mò, đại muội muội muốn chuẩn bị lễ gặp mặt gì cho tứ đệ muội?” Lưu thị ôm Vĩnh Lăng ở một bên cười nói.

Đang cười, Hạ Cam Vĩnh tự mình đưa lễ tết đến.

295. Chương 298: Chỉ Bảo

Hạ Cam Vĩnh vừa vào cửa, Lưu thị nói khẽ với Tử Hỉ: “Người nói không biết muội phu này có dễ dùng hay không, nếu không, tiểu Tứ, người thử xem, xem hắn dễ dùng hơn hay tỷ phu người dễ dùng hơn?”

“Muốn thử thì người thử đi, ta cũng không thử, tỷ phu lớn hơn ta nhiều như vậy, lại mỗi ngày sống cùng chúng ta, ta có thể trẻ con. Đây là muội phu, thật muốn để ta kiểm tra, mắt mặt ta quá đầy?” Tử Hỉ lắc đầu nói.

Thẩm thị cũng ở một bên nói: “Không cho làm vậy, để cho người ta chê cười.”

“Nương, không nên bắt công như vậy. Đều là con rể như nhau, dựa vào cái gì chứ?” Lâm Khang Bình nghe xong Thẩm thị nói, cười hỏi một câu.

Hạ Cam Vĩnh nghe xong lời nói của Lâm Khang Bình, biết chuyện liên quan đến hắn, liền hỏi: “Nhạc mẫu, đến cùng là chuyện gì? Không ngại nói ột chút, tiểu tể cũng là một phần tử của gia đình này.”

Hồi mùa hè, Hạ Cam Vĩnh cũng đã biết tình cảm thâm hậu của Lâm Khang Bình và người Tăng gia, Tăng gia đem Lâm Khang Bình làm nhi tử mà đối đãi. Hắn rất là hâm mộ, cũng muốn dung nhập vào gia đình này như vậy.

“Muội phu, đây chính là tự người đưa đến cửa, chúng ta đang nói đùa, tỷ phu người trước khi chưa thành thân, ba ngày hai bữa tặng đồ cho tiểu Tứ và Vũ muội muội thu mua hai người bọn họ, này không, thương lượng để hắn tiêu pha một lần, mời chúng ta ăn một bữa ngon, còn người?” Lưu thị cười nói.

“Vừa khéo, gia phụ gia mẫu để ta mời mọi người đi làm khách, nói là ngày hội Thượng Nguyên (*) không tệ, vừa vặn sau khi ăn xong ngắm hoa đăng, thả hoa đăng.” Hạ Cam Vĩnh nói.

(*)lễ hội Thượng Nguyên: cũng gọi là Tết Nguyên Tiêu

Đề nghị của Hạ Cam Vĩnh bị Tăng Thụy Tường khéo léo từ chối, dù sao Tử Vũ còn chưa có thành thân, nào có đạo lý đi chơi hội cùng phu gia tương lai? Lại nói, trải qua sự kiện bọn buồn người phóng hỏa lần đó, Nguyên tiêu lần này mọi người không có hứng thú đi du ngoạn.

Hết Tết âm lịch, trước khi Tử Hỉ sắp đi thư viện, Thẩm thị trưng cầu ý kiến của Tử Hỉ, có cần đắp phòng ở lớn hơn một chút hay không, dù sao đến lúc đó Phó gia tiểu thư khẳng định dẫn theo không chỉ một đứa nha hoàn, chỉ sợ còn có bà tử gì đó, hai gian sương phòng sợ không đủ ở.

“Nương, không có việc gì đâu, nàng đã chịu gả tới đây, liền theo quy củ của chúng ta. Trên ta còn có ba vị ca ca đó. Chỉ vì một mình ta mà phá lệ cũng không tốt, các ca ca mặc dù không nói gì, không chừng trong lòng các tẩu tử lại chứa tâm tư khác, sẽ không tốt lắm. Không đáng, nương, người cũng đừng nghĩ nàng là một tiểu thư quan gia. Nên thế nào thì làm thế đó, thế nào cũng là nàng phải nghe lời người đúng không?” Tử Hỉ đỡ bả vai Thẩm thị khuyên nhủ.

Tử Tình vừa đúng lúc ôm đưa nhỏ tới chào từ biệt Tử Hỉ, nghe thấy được lời nói của Tử Hỉ, nói: “Nương. Tiểu tứ nói rất đúng, người không thể cứ nghĩ Tứ đệ muội là tiểu thư quan gia mà đặc biệt đối xử tốt với nàng, như vậy đối với đại tẩu bọn họ cũng không công bằng, tiểu Tứ dù sao cũng là ở nhà không được mấy ngày, tương lai ở trong nhà của chính hắn, muốn thế nào cũng được.”

Tăng Thụy Tường nghe xong cũng nói là đạo lý này, Thẩm thị chỉ đành phải thôi.

Đang nói. Thu Ngọc dẫn Mộc Mộc tới, nói: “Nhị ca, ta suy nghĩ kỹ rồi, vẫn là để Mộc Mộc đến huyện học, Tiểu Văn nhà nhị tỷ cũng nói cùng đi, hôm nay dẫn hắn tới đập đầu cho người, người cần dặn hắn mấy câu, vừa là cậu vừa là tiên sinh võ lòng, về tình về lý hắn cũng phải đến nói một tiếng đa tạ.”

Mấy ngày hôm trước. Khi Thu Ngọc dẫn theo đứa nhỏ đến chúc tết, Vốn là nói, vẫn để Mộc Mộc ở học đường của Tăng Thụy Tường đọc sách một năm, không muốn đi cùng Tử Toàn, sao bây giờ lại sửa lại chủ ý rồi?

Kể từ khi Tử Toàn bị ngã gãy chân, vẫn ở trong nhà tĩnh dưỡng, hai nhà âm ỉ bế tắc như vậy, Tăng Thụy Khánh tất nhiên không thể sẽ đưa đứa nhỏ tới, Huy Huy nhà Tử Bình cũng về nhà rồi. Là ý của Tăng Thụy Khánh. Đứa nhỏ cũng không tiến bộ, không cần lãng phí tiền của. Sắp xếp Huy Huy quay lại trong thành An Châu làm học đồ, cụ thể như thế nào, mấy người Tử Tình cũng không biết.

Nghe nói Tăng Thụy Khánh ghen một hơi, muốn đưa Tử Toàn tới huyện học, tuyên bố cũng muốn bồi dưỡng ra một người đọc sách, nói là văn phong của Tăng gia cũng không thể để cho nhà người khác chiếm sạch, hẳn mới là đích tôn trưởng tôn chính tông. Nhà người khác này tất nhiên chỉ một nhà Tăng Thụy Tường một nhà, còn có hai nhi tử nhà Tam bà bà rồi.

“Tiểu cô, sao người sửa lại chủ ý?” Tử Hỉ hỏi.

“Còn không phải do đại nương người, cứ cầu ta mãi. Bà người cũng nhắc tới ở bên tai ta không ít, ta nghĩ dù sao cũng đều là muốn đi, không thiếu một năm này, miễn cho bà người hạ xuống tâm bệnh. Nay không, hỏi nhị cô người, nhị cô người cũng đồng ý rồi, vừa lúc tiểu Văn vậy còn có một người bạn.” Thu Ngọc trả lời.

“Mộc Mộc, đi huyện học, càng phải cần cù thêm, chẳng qua là cũng đừng yêu cầu mình quá nhiều, chuyện gì cũng có một mức độ, đạo lý hay quá hóa dở Nhị cữu đã giảng cho người rồi, người phải nhớ kỹ. Còn có, ở bên ngoài, không thể gây chuyện sinh sự, người mặc dù nhỏ hơn hai người bọn họ một chút, nhưng là Nhị cữu biết người là đứa nhỏ có hiểu biết, phải khuyên bảo bọn họ nhiều một chút.” Tăng Thụy Tường nói với Mộc Mộc.

Mộc Mộc cung kính dập đầu ba cái cho Tăng Thụy Tường, kính cẩn thưa “Vâng”.

Thu Ngọc ở một bên lau nước mắt nói: “Người có thể có ngày hôm nay, toàn bộ dựa vào nhị cữu người thường ngày dạy dỗ, chúng ta có thể có ngày hôm nay, cũng thoát không được một nhà nhị cữu giúp đỡ, người phải nhớ kỹ này tất cả, tương lai có tiền đồ rồi, đừng quên báo đáp nhị cữu người. Đây là bốn phen làm người của người.”

Mộc Mộc nghe xong cũng rơi lệ theo Thu Ngọc, nói: “Nương, ta nhớ được rồi. Không bằng, ta vẫn đi theo nhị cữu học đi, các biểu ca nghĩ phép cũng sẽ dạy ta, ta cũng không nỡ xa nương.”

Tử Tình nở nụ cười, lúc này mới giống lời đứa nhỏ chín tuổi, cổ nhân từ nhỏ đều bị dạy dỗ thành một đám ông cụ non rồi, thật là không có gì thú vị.

“Nói vậy, tứ biểu ca người Tử Hỉ cũng tầm tuổi người thì đi huyện học, thừa nhỏ không cố gắng, về già chỉ bị thương, lời này người cũng từng nghe. Trụ cột của người không tệ, ở trong học đường của nhị cữu không mở rộng được tầm mắt, chỉ có thể là ếch ngồi đáy giếng, đưa người đi huyện học, đi theo người khác cùng nhau tham thảo học vấn, mới có thể tiến bộ được một chút.” Tăng Thụy Tường nói.

Mộc Mộc nghe xong vội lau nước mắt, nói: “Cháu ngoại trai ghi nhớ lời dạy bảo của nhị cữu, nhất định chuyên tâm dốc lòng cầu học.”

Không nói bên này Tăng Thụy Tường và Thu Ngọc chỉ bảo Mộc Mộc, tổ trạch bên kia, Chu thị cũng thu thập hành lý cho Tử Toàn, Tăng Thụy Khánh ở một bên nói với Tử Toàn: “Nhớ kỹ lời phụ thân chưa? Đi huyện học phải tiến bộ thật tốt vào, không thể giống như trước kia, chỉ biết một mực ham chơi, học đã nhiều năm, cũng chưa thấy người nghiêm chỉnh đọc sách được mấy ngày. Nếu người

Không hiểu chuyện như vậy, coi chừng ta đánh gãy chân người.”

“Muốn ta nói, cũng không thể trách đứa nhỏ toàn bộ, lão nhị vốn đã bất công, người nhìn Mộc Mộc thì biết, đều là đứa nhỏ như nhau, Mộc Mộc còn nhỏ hơn Toàn nhi hai tuổi, đều nói học tốt hơn Toàn nhi, nếu không phải lão nhị chăm sóc đặc biệt ới là lạ chứ. Đứa nhỏ bao nhiêu tuổi, có thể thông minh đến đâu? Muốn ta nói, đứa nhỏ của chúng ta chính là chậm trễ ở trong tay hắn, tâm tư của lão nhị không tốt, hơn phân nửa là sợ đứa nhỏ của chúng ta tương lai có tiền đồ, đoạt mất nổi bật nhà hắn.” Chu thị nghe xong

ở một bên nói, Tăng Thụy Tường ở học đường hại nàng mất hết thể diện, còn làm hại nàng về nhà bị một trận nhừ tử của Tăng Thụy Khánh, bây giờ Chu thị cũng là hận Tăng Thụy Tường thấu xương.

“Cha, mẹ ta nói đúng. Nhị cữu vẫn thích Mộc Mộc, cái gì cũng là hấn làm tốt, làm đúng, ta nói cái gì thì nhị cữu cho tới bây giờ cũng chưa từng khen ta.” Tử Toàn vốn chính là đứa không hiểu chuyện, nghe thấy được lời nói của Chu thị, vội giải vây ỉn.

“Được rồi, người cũng là đứa nhỏ không hiểu chuyện, người ở trong họ đường đã làm những cái gì, cho là ta không biết à?” Tăng Thụy Khánh véo tai Tử Toàn nói: “Người là đích tôn trưởng tông của Tăng gia, phong thủy Tăng gia ban ơn cho con cháu, cũng chỉ có thể là che chở người mới phải. Ta không phục khẩu khí này, năm đó mọi người đều nói ta không bằng tiểu cha người, vậy thì thế nào? Ta dùng chút kế nhỏ, tiểu cha người không phải là đọc sách không xong? Hấn không phải là làm thằng ngu nhiều năm như vậy, giúp đỡ bà người nuôi cả đại gia đình.”

“Lão nhân gia người nói chuyện trước kia có ích lợi gì? Hạo hấn còn không nhắc tới chuyện năm xưa, có bản lĩnh người bây giờ giỏi hơn tiểu cha đi, ta mới phục người.” Tử Toàn than thở nói.

“Thúi lắm, ta kém hấn cái gì? Nhiều năm như vậy hấn còn không phải nghe lời ta? Người không phải còn nhỏ sao? Sinh ra chậm hơn vài năm, cho nên người mới phải tranh giành khẩu khí, cũng tranh giành khẩu khí thay cha mẹ người, nhất định phải vượt qua bọn họ, nhớ kỹ chưa?” Tăng Thụy Khánh nghe xong lời nói của Tử Toàn, một cổ trọc khí trào lên, bật thốt lên.

Tử Toàn thấy Tăng Thụy Khánh tức giận, cũng không dám ra sức phản bác lời nói của Tăng Thụy Khánh, chẳng qua cũng là cúi đầu cọ chân nghịch.

“Cha đứa nhỏ, muốn ta nói, không bằng đi tìm lão Tam nhà Tam nương, Tử Văn nhà hấn còn đang ở huyện học, hình như Tử Cương cũng đi rồi, để cho bọn họ chiếu cố Toàn nhi một chút. Toàn nhi chưa từng ra khỏi nhà, lá gan lại nhỏ, bị người khác bắt nạt thì làm sao bây giờ? Mộc Mộc còn nhỏ, cũng giúp không được cái gì.” Chu thị nói.

Tăng Thụy Khánh nghe xong có chút chần chờ, mấy năm nay hấn đi lại với bọn họ cũng không nhiều, Tam nương rõ ràng là hướng về mộ nhà lão nhị, đã sớm không vừa lòng hấn rồi, vài lần làm tiệc rượu, nói gần nói xa khiến hấn và Chu thị khó chịu không ít.

“Nương, muốn ta nói, vẫn là đừng đi, bọn họ cũng không thích chơi với ta, từ lúc còn ở học đường, bọn họ đã không thích ta, còn nói xấu chúng ta không ít, ta không ít lần đánh nhau cùng bọn họ.” Tử Toàn vẫn cúi đầu nói.

“Cái gì? Sao người không nói sớm cho nương, xem ta không đánh lên cửa, lột da bọn họ? Bắt nạt người còn nhỏ à, nói xấu chúng ta những gì, nhất định là Tam bà bà người dạy, nàng liền nghiêng về một nhà tiểu cha người, một ta còn đem họ làm trưởng bối, một chút cũng không ra dáng trưởng bối. Cùng nương nói một chút, bọn họ nói những gì?”

“Còn có thể nói lời hay gì, dù sao cũng là những lời làm nhục người với cha. Nói các người không giữ đạo hiếu, không hiếu kính lão nhân, bỏ mặc a công bà, chiếm phòng ở của a công, còn đuổi bọn họ ra ngoài, luôn muốn chiếm tiện nghi nhà tiểu cha, tính kế một nhà tiểu cha...”

Tử Toàn còn chưa nói xong, Chu thị mắng: “Người nào thúi đây? A công bà người chúng ta mặc kệ thế nào? Lần sau nghe xong ai nói như vậy, người tiến lên cho chúng nó một cái bạt tai.”

“Nương, người biết cái gì chứ? Những lời này, trong học đường rất nhiều người đều nói như vậy, bọn họ ai cũng không thích chơi với ta, cũng chỉ có Huy Huy chơi cùng ta. Bọn họ nói, một người đối với cha mẹ mình cũng không hiếu thuận thì có thể dạy dỗ ra được cái dạng đứa nhỏ tốt gì chứ, cho nên, cả đám bọn họ đều ghét bỏ ta, ta mới có thể không có việc gì dẫn theo Huy Huy trèo cây chơi.” Tử Toàn nói.

“Vậy tiểu cha người làm cái gì chứ? Hấn không che chở người, tùy người khác bắt nạt người?” Chu thị hỏi.

“Tiểu cha ta nào biết mấy cái này? Hấn hết giờ học, nếu không về nhà, thì đi thăm a công bà.”

Tăng Thụy Khánh nghe xong lời Tử Toàn, nửa ngày không lên tiếng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

296. Chương 299: Nha Hoàn Uy Vũ

Chuyện xảy ra ở nhà Tăng Thụy Khánh, mấy người Tử Tình tất nhiên không thể nào biết được, Thẩm thị đang bận chuẩn bị đồ cho Tử Hỉ năm nay thành thân, phòng ở và gia cụ là chuyện lớn, mặt khác trang sức, trang trí, vật liệu may mặc bốn mùa cái gì cũng phải tỉ mỉ chọn lựa, đứa nhỏ nhà Trần thị và Dương thị đều còn nhỏ, không thể giúp bao nhiêu việc, hơn nữa trong vườn vừa khởi công, Tử Lộc ngại ẩm ỉ, vẫn là chuyển về An Châu, Dương thị thì đến giúp nên tạm thời ở Tây sương phòng chính viện. Thẩm thị còn phải chia một chút tâm tư chăm sóc hai mẹ con nàng. Cho nên mấy ngày này cũng không đón Hà thị tới.

Tử Tình bên này cũng có ba đứa nhỏ, mặc dù có nha hoàn, nhưng là chuyện của bọn nhỏ, Tử Tình cố gắng tự thân tự lực, mỗi ngày đều cố định rút ra một thời gian nhất định cùng bọn nhỏ chơi đùa, cứ như vậy, cuộc sống của Tử Tình liền bận rộn hơn.

Thư Duệ đã sáu tuổi mụ, sinh nhật của hắn còn nhỏ, thực ra vừa đầy bốn tuổi, bắt đầu đi theo Lâm Khang Bình luyện một ít công phu cơ bản, buổi sáng mỗi ngày, hai người ở trên đảo nhỏ, Lâm Khang Bình luyện công, Thư Duệ luyện đứng tấn, bóng dáng nho nhỏ đứng ở trong gió lạnh sáng sớm, làm Tử Tình đau lòng không thôi. Nhưng trên điểm này, Lâm Khang Bình rất kiên trì, Tử Tình cũng biết là vì tốt cho đứa nhỏ, không nói cái khác, cường thân kiện thể luôn là có thể được.

Ngày hôm đó, Lâm An trở về từ Khang trang, nói đến năm nay lúa mạch mọc tốt hơn năm ngoái rồi, cải dầu xem ra cũng thu hoạch được nhiều hơn một năm trước, Tử Tình bỗng nhiên nghĩ đến hai đôi vợ chồng mới cưới kia, hỏi: “Đại Ngưu thành thân năm trước kia, bọn họ quản lý mấy chục mẫu lúa mạch non được chia ra như thế nào?”

“Cái này nãi nãi yên tâm, đều rất chịu khó, không biết thì hỏi, lại nói, cũng không phải năm năm đầu tiên trồng trọt, hôm nay có chia ra làm, chỉ sợ là càng dốc sức. Nói đến cái này, cũng là còn có một chuyện thương lượng với nãi nãi, trong trang chỉ sợ lại phải đắp thêm phòng ở. Năm nay lại có một đôi muốn thành thân.”

“ Bao nhiêu tuổi?”

“ Nam mười tám, nữ mười sáu, không phải là nãi nãi đã dặn sao?”

Tử Tình nhìn Lâm An, lại nhìn một chút Tiểu Lam ở một bên đang cúi đầu làm giày cho Thư Duệ. Còn có Tiểu Thanh đang dỗ bọn nhỏ chơi đùa, hỏi: “Lâm An năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Thưa nãi nãi, hai mươi rồi.”

“Người và Lâm Phúc cùng tuổi. Cũng không còn nhỏ, nên làm mai rồi, có vừa lòng nữ hài tử nào không?” Tử Tình nói xong sai Tiểu Phấn đi gọi Lâm Phúc tới.

“Lâm An, Lâm Phúc, ý của gia và ta, mấy người các người tuổi cũng không còn nhỏ, Vương Tài Vương Hỉ bọn họ đã thành thân rồi. Cũng nên đến lượt hai người các người. Các người nói một chút, muốn tìm cái dạng nữ hài gì?”

“Nãi nãi, chúng ta còn trẻ, không nóng vội, còn có thể toàn tâm toàn ý chia sẻ giúp đỡ chủ tử hai năm.” Lâm Phúc nói.

Vừa vặn lúc này Lâm Khang Bình tiến vào. Nghe thấy được lời nói của Lâm Phúc, nói: “Được rồi, lời hoa mỹ không cần nói nữa, cho là người nào không biết tâm tư của các người? Nam lớn lấy vợ nữ lớn gả chồng, khẩu thị tâm phi làm cái gì? Còn không thừa dịp lúc này nãi nãi vui vẻ, để nãi nãi cho các người chọn một nữ hài tốt mới là đúng.”

“Vậy tất cả toàn bộ nhờ nãi nãi làm chủ.” Lâm An nghe xong lời nói của Lâm Khang Bình, vội nói.

“À? Phải không? Chỉ sợ ta thật muốn làm chủ rồi, loạn điểm uyên ương phổ, các người có hối hận cũng không kịp. Thừa dịp hôm nay. Nhanh nói rõ, nam tử hán đại trượng phu, sao lại xấu hổ đầu xấu hổ đuôi rồi?”

Lâm An nhìn Tử Tình một cái, lại nhìn Tiểu Lam cúi đầu không nói, cắn chặt răng, quỳ xuống. Nói: “Nô tài cả gan cầu chủ tử thành toàn, nô tài nguyện cưới Tiểu Lam cô nương làm vợ.”

Tử Tình nhìn lướt qua Tiểu Lam, cúi đầu hận không thể chui vào bên trong chiếc giày nhỏ, cũng không nhìn thấy biểu cảm, Tử Tình hỏi: “Tiểu Lam, ý của người thế nào?”

Thanh âm của Tiểu Lam còn nhỏ hơn cả muỗi, lần đầu tiên Tử Tình không nghe thấy nàng nói cái gì, lại hỏi lại một lần nữa, vẫn là cúi đầu gật gật.

Lâm Phúc này đúng là đơn giản hơn, Lâm Phúc thấy Lâm An mở miệng rồi, tất nhiên sẽ không ngại ngần nữa, cá tính của Tiểu Thanh cũng thẳng thắn hơn, vui vẻ ra mặt, đập đầu với Tử Tình và Lâm Khang Bình, “Đa tạ chủ tử thành toàn.”

Tiểu Thanh như thế, Lâm Phúc Tiểu Lam cũng vội tới đập đầu cho Tử Tình, Tử Tình suy nghĩ một chút, vẫn là dặn dò nói: “Thành thân để tới mùa xuân sang năm, một năm này, các người chuẩn bị đồ cưới tử tế đi. Còn có, Lâm An, chọn hai chỗ tốt ở Khang trang, xây xong phòng ở rồi, sau khi thành thân, các người cũng chuyển tới Khang trang ở đi.”

Lâm An vui mừng vội đáp lại mấy tiếng “Vâng”, nhìn lướt qua Tiểu Lam, kéo Lâm Phúc đi ra ngoài. Tiểu Thanh cũng kéo Tiểu Lam đi ra ngoài.

“Hôm nay nghĩ như thế nào mà nói đến chuyện này?” Lâm Khang Bình hỏi.

“Sớm định rồi cũng khiến cho bọn họ yên lòng, người không thấy Vương Tài bọn họ trở về, trên mặt Lâm An bọn họ tràn đầy hâm mộ? Đúng rồi, Phó đại nhân tìm người có chuyện gì?”

“Hỏi một chút chuyện trong trang, dường như một năm này đại ca làm không ít việc khai khẩn đất hoang ở Hoa Liên, cũng là tập trung rất nhiều người không nhà để về, trong đó cũng có một ít nông dân không có đất, bọn họ cũng xây dựng một thôn tương tự, để cho bọn họ già có chỗ nuôi, trẻ có chỗ sống. Đã trình diện lên trên, đại ca từng đề cập với Phó đại nhân, là được gợi ý từ trong trang của chúng ta, cho nên Phó đại nhân tìm ta hỏi một chút tình hình cụ thể. Chuẩn bị cho tốt, hơn nữa chuyện cứu người Nguyên tiêu năm ấy, cuối năm đại ca nên năng động một chút.”

“Quá sớm đi? Còn có thời gian một năm nữa.”

“Nghe ý của Phó đại nhân, đã cho đại ca báo lên trên để đánh giá, chỉ là, năm nay một năm này là mấu chốt, không thể xảy ra sự cố, tốt nhất chuẩn bị tiêu tiền một chút, ta ngày mai đi một chuyến đến Hoa Liên, tìm đại ca thảo luận việc này, người chuẩn bị trước năm ngàn lượng ngân phiếu, đoán chừng trong tay đại ca cũng không có bao nhiêu ngân lượng.”

Tử Tình nghe xong vội đi lấy ngân phiếu, hoàn hảo, năm trước tích góp một năm, được một khoản một vạn lượng, nhờ người môi giới mua ruộng nước mua cửa hàng, đều không có cái thích hợp, bây giờ cũng là có thể có tác dụng rồi.

“Ta nghe nói một năm bổng lộc của đại ca cũng không được bao nhiêu, yêu cầu này trong nhà không có chút trụ cột, quan này, cũng khó làm.” Tử Tình nói.

“Đúng vậy, làm quan cũng phải biết mua ruộng nước mua cửa hàng, làm chút buôn bán, bằng không, phải dựa vào một chút bổng lộc này, đủ làm cái gì.”

Lâm Khang Bình đi Hoa Liên dẫn theo Thẩm thị và A Lan cùng đi, Thẩm thị thứ nhất là thăm Tử Phúc một chút, thứ hai cũng là muốn đặt mua sinh lễ cần thiết cho Tử Hỉ thành thân, trong nhà để lại Tử Vũ và Dương thị làm bạn, dặn Tử Tình thường xuyên qua xem một chút.

Mà ngày hôm đó Thư Duệ và Thư Ngạn bị một chút phong hàn, Tử Tình mời thầy bốc thuốc, đứa nhỏ vừa nhuốm bệnh liền yếu ớt, Tử Tình bón canh bón nước, cực nhọc cả ngày cả đêm bận rộn hai ngày, cũng liên không về nhà mẹ đẻ,

Tử Vũ chạy tới tìm Tử Tình.

“Tỷ, người mau về nhà một chuyến, người nhà mẹ đẻ Tam tẩu tới, dường như gây gổ rồi. Tam tẩu đang khóc nức nở.”

Tử Tình nghe xong giật mình, thu xếp xong cho hài tử, đi theo Tử Vũ trở về nhà mẹ đẻ, rất xa đã nghe thấy một phụ nhân đang ồn ào.

“Ngoại sinh nữ, người rót cuộc nói một câu đi chứ? Người khóc cái gì mà khóc, có đồng ý hay không thì nói một câu cho thoải mái, đừng khiến cho ta trông như đang bắt nạt người vậy.”

Tử Tình vào sân, chỉ thấy tiểu Chanh chắn trước cửa phòng nhìn chăm chăm phụ nhân đối diện. Dương thị ôm đứa nhỏ đang khóc rống. Tử Tình chưa từng gặp nữ nhân này, không phải là mẫu thân của Dương thị, chẳng qua nghe nàng gọi ngoại sinh nữ, hẳn là cữu nương hoặc di nương gì đó, nam nhân đứng bên cạnh hẳn là trưởng phu của nàng, còn có một nữ nhi của nàng, nhìn kiểu tóc là cặp kê rồi.

Tiểu Chanh thấy Tử Tình, dường như thấy cứu tinh, vội nói: “Cô nãi nãi tới thật tốt lắm, mời cô nãi nãi bình luận phân xử, di thái thái nói lại lời vừa rồi cho cô nãi nãi nhà chúng ta nghe, xem xem có đạo lý hay không?”

Phụ nhân này thấy Tử Tình vội cười nói: “Thật ra không phải cái gì to tát, ta là tới tìm người ngoại sinh nữ nhà chúng ta thương lượng một chút chuyện, không nghĩ tới quấy rầy cô nãi nãi.”

Tiểu Chanh thấy nàng không chịu nói thật, liền năm một mười nói cho Tử Tình chuyện vừa xảy ra, thì ra, Dương thị di nương là tới mượn bạc, thuận tiện muốn mượn một thân trang phục tốt, muốn đi tương thân, Dương thị không chịu, là vì năm ngoái nhi tử nàng thành thân, đã đến mượn bạc một lần, lần đó, Dương thị mượn hai mươi lượng.

“Khi đó Di thái thái hứa hẹn trả tiền, đến bóng dáng cũng không có, lần này vừa tới, vừa muốn vãi lụa tốt, xiêm y tốt, còn muốn mượn một bộ đồ trang sức đeo tay, chủ tử chúng ta không chịu, Di thái thái nói rất nhiều lời khó nghe, nói cái gì năm đó thông gia lão gia chỉ biết đọc sách phá sản, toàn dựa vào Di thái thái nâng đỡ, mới có ngày hôm nay. Nhưng là lời này rõ ràng không đến lượt chủ tử chúng ta, tìm thông gia lão gia nói đi.” Tiểu Chanh liên thanh nói nhiều như vậy, khiến Tử Tình nhìn nha đầu với cặp mắt khác xưa.

Bình thường nào có nha đầu nào dám ra mặt cho chủ tử, mặc dù Tiểu Thanh, Tiểu Lam theo Tử Tình nhiều năm như vậy, trong lòng có bất mãn, cũng chỉ là lần đó Xuân Ngọc đưa lễ xuống sửa đến, nho nhỏ trêu chọc Xuân Ngọc, trắng trợn ra mặt làm chủ cho chủ tử như vậy, thật đúng là chưa từng thấy.

Tử Tình đột nhiên thích nha đầu kia một chút, đoán chừng không phải là Thẩm thị thì chính là Tử Thọ đã dạy nàng, biết Dương thị mềm mại thiện tâm, cố ý tìm một nha hoàn mạnh mẽ.

Tử Tình vào nhà, nhìn Dương thị nói: “Tam đệ muội hẳn là cũng biết chuyện nhà ta, nên cắt đứt mà không cắt đứt, về sau tai họa không ngừng, dục vọng của con người không phải một lần hai lần là có thể lấp đầy. Chúng ta đều ăn không ít mệt như vậy, nha đầu tiểu Chanh kia nói rất đúng, mặc dù nhà người thua thiệt nàng, vậy cũng là việc của cha mẹ người, để cho bọn họ tìm cha mẹ người nói đi, cùng người nói không đến. Hơn nữa, người đã đưa hai mươi lượng bạc, nên trả cũng trả hết rồi.”

Dương thị nghe xong lời nói của Tử Tình, lau nước mắt nói: “Ta không muốn cho nàng bạc, trong tay ta cũng không có bạc, ta không có chỗ tiêu tiền, nói riêng với tướng công, không nên cho ta giữ bạc. Ta không quản lý tiền bạc, ta cũng sẽ không thể quản lý tiền bạc, bạc đều ở trong tay tướng công. Bọn họ nhất định không tin, tỷ tỷ nói rất đúng, vẫn là ta đi đuổi bọn họ đi.”

Dương thị nói xong đứng dậy đi ra ngoài cửa nói với phụ nhân kia: “Di nương, di cha các người đi thôi, về sau cũng không cần lại đến nữa. Đừng nói trong tay ta không có bạc, ngay cả có, cũng sẽ không thể cho các người mượn bạc. Trước tiên trả hai mươi lượng bạc kia rồi hãy nói, còn có, đồ trang sức vãi lụa gì đó cũng không có, tướng công ta đã sớm nói, ta không nợ bất luận kẻ nào các người.” Có thể là vì có Tử Tình ở bên cạnh, lá gan của Dương thị tăng lên rất nhiều.

Dương thị di nương thấy Dương thị nói như vậy, lại thấy Tử Tình mang theo nha hoàn đứng ở một bên, phỏng chừng hôm nay cũng là đòi không xong rồi, vậy vậy khẩn muốn đi. Tiểu Chanh tiến lên mấy bước, từ trong tay tiểu thư kia cướp lấy một cái vòng đeo chân bằng bạc nhỏ, hô: “Đây là của tiểu thiếu gia nhà chúng ta, quần áo trên người biểu tiểu thư cũng là của chủ tử nhà chúng ta đây, cũng không cần cối ra trả.”

Tử Tình thấy cười ha ha, tiểu cô nương xấu hổ đỏ bừng mặt. Dương thị di nương hung tợn trừng tiểu Chanh, bị Dương thị di cha kéo đi rồi.

Tiểu Chanh đi theo đóng cửa , Tử Tình sai Tiểu Phấn đi theo đi, sợ bị thua thiệt.

297. Chương 300: Lại Trúng Gió

“Tam đệ muội, tiểu Chanh này thật đúng là không nhìn ra, ai dạy dỗ cho vậy? Ta thích. Người không giận nàng chứ.”

“Tướng công biết tính ta mềm yếu, đã ăn thiệt một lần, cho nên việc này đều giao cho tiểu Chanh xử lý, hoàn hảo tính nàng lợi hại, bằng không, hôm nay ta còn không biết thế nào mới xong việc đây? Ta cảm ơn nàng còn không kịp, làm sao có thể trách nàng đây? Trước đó ta cũng nói với nàng, nếu ta mềm lòng, bảo nàng nhắc nhở ta.” Dương thị có chút xấu hổ, nói thật ra, nàng cũng thống hận cá tính mềm yếu của mình, nhưng vừa thấy người khác kể khổ với nàng, nàng liền chịu không nổi, hận không thể cứ mình có thể là giúp người ta.

Tử Tình thấy, lại là một bánh bao, cực phẩm này không chỗ nào không có, bánh bao cũng là chỗ nào cũng có, đương nhiên hai người này là giúp đỡ lẫn nhau rồi, cũng không biết là cực phẩm có trước hay là bánh bao có trước? Đoán chừng truy cứu tiếp, chính là vấn đề gà đẻ trứng hay trứng nở ra gà, không có đáp án.

Dương thị so với Thẩm thị mà nói, vẫn là hạnh phúc hơn, gia bà thương, trọng phu chiều, nha hoàn cũng biết che chở, này nếu đổi thành nhân vật Thẩm thị năm đó, chỉ sợ bị Điền thị bọn họ bắt nạt đến một chút cặn bã cũng không thừa lại.

“Tam tẩu chính là tính tình thiện lương này, nói bao nhiêu lần, phải rút ra bài học từ nhà ta, người xem cha mẹ ta bây giờ cứng rắn, một nhà đại cô ta cũng không dám nữa tới cửa đây thôi, còn có bà ta, cũng không lại khóc than nữa, khóc cũng là vô ích, cha ta không cho nàng bạc nữa, ăn cái gì, đều là Thạch bà bà quản lý tốt cho nàng rồi. Còn có, người xem đại cha ta, trăm chuyện theo, một lần không theo, đã không nhận cha ta rồi, không nhận quá tốt, chúng ta tổn thất cái gì? Người xem di nương người, cho hai mươi lượng bạc, lần này không cho, lại lời chuyện cũ. Muốn ta nói, dứt khoát một lần cũng không cho, trực tiếp chặt đứt suy nghĩ của nàng, người lại không nợ nàng. Chuyện thế hệ trước nói không chừng còn như thế nào đấy?” Tử Vũ nói.

Tử Tình nhìn thoáng qua Tử Vũ, tính cách của Tử Vũ tính so với Tử Tình trước kia, mạnh mẽ hơn rất nhiều. Thấy Thẩm thị và Tử Tình ăn phải nhiều lần thiệt thòi như vậy, cũng hiểu được làm sao bảo vệ mình, xem ra, gã đến Hạ gia, cũng không cần quan tâm cho nàng.

Tử Tình cùng mọi người nói đùa một lát, lo ấy đứa nhỏ trong nhà, dặn Tử Vũ vài câu rồi về nhà.

Ba ngày sau Lâm Khang Bình trở về từ Hoa Liên. Ngân phiếu mang đi cũng không có hao hụt, ý của Tử Phúc, trong lòng hẳn cũng biết, cũng không biết là bạc trong tay đủ dùng hay là hẳn cảm thấy không cần phải chuẩn bị, Tử Tình cũng không hỏi ra rõ ràng.

Tử Tình trở về gặp Thẩm thị. Thẩm thị đang mệt nằm nghiêng trên giường, Tử Vũ đang giúp nàng bóp chân, vài ngày nay ở Xương châu, lời kéo Lưu thị tư vấn giúp nàng, cuối cùng đặt mua đồ đạc không sai biệt lắm. Còn lại chính là những món gia cụ lớn, Thẩm thị phái người mai mối đi thỉnh kỳ, hai nhà thỏa thuận ngày mười sáu tháng mười thành thân.

“Nương, người thấy đại ca, đại ca bạn không?”

“Cày bừa vụ xuân. Sao có thể không bạn? Đại ca người muốn đi ra ngoài tuần tra, nghe đại tẩu người nói, trong nha môn không có chuyện gì, đại ca người liền cải trang đi ra ngoài, vài thôn gần thị trấn, mười phần thì có sáu phần đều biết đại ca người. Ai cũng không nghĩ tới hẳn chính là Huyện thái gia? Nghe nói còn vì thế mà phá được mấy vụ án lớn không đầu không đuôi.” Thẩm thị nói đến con lớn nhất, lập tức lên tinh thần rồi, cũng không cảm thấy mệt nữa.

Xem ra, Tử Phúc là muốn bằng thực lực của chính mình đi lên, chẳng qua là, không biết thế đạo này có thể đi thông hay không? Thời điểm mấu chốt, Phó gia có thể mượn một chút lực bên trên hay không?

Lúc này, chỉ thấy Thạch bà tử vội vàng chạy tới, thấy Thẩm thị ở nhà, vội nói: “Hoàn hảo phu nhân ở nhà. Lão thái thái đã xảy ra chuyện. Đại cô nãi nãi hôm nay tới, khóc lóc kể lể với lão gia tử bọn họ, hình như là chuyện của Nhị nữ nhi, bị chú rể mới đánh cho đứa nhỏ cũng bị mất, lão thái thái trong cơn tức giận, lại hôn mê bất tỉnh, lão gia đi mời đại phu rồi.”

Tử Tình nhìn thoáng qua Thẩm thị, Thẩm thị nói: “Người đi một chuyến tới phòng cũ bên kia, nói lại chuyện đã xảy ra với đại phòng một tiếng, còn có, đi một chuyến tới nhà tiểu cô nãi nãi, mời hai người bọn họ đến.”

Thạch bà tử đáp ứng, Thẩm thị hỏi Tử Tình: “Ta phải đi qua một chuyến, còn người?”

“Ta sẽ không đi, từ sau khi Khang Bình thu thập Nhị Mao và Ngũ Mao, bà nhìn ta và Khang Bình tựa như kẻ thù, ta sẽ không đi để ngọt ngào, có việc gì sai người tới nói một tiếng. Đây cũng phải là cho hai bên vui vẻ sao?”

“Đúng rồi, một khoảng thời gian trước bà người đã bị bệnh một hồi, vẫn là liên quan đến đại cô người, nam nhân nhà Hoa Quế đánh bạc bị thua, về nhà lấy Hoa Quế trút cơn giận, đại cô người trở về khóc lóc kể lể với bà người. Không nghĩ tới lần này lại náo lớn.”

“Không có người nói với ta việc này. Ba ngày nay hai bận giày vò, a công bà cũng là người hơn sáu mươi tuổi, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, vẫn là để cha ta nói rõ ràng. Đừng đến lúc đó oán trách chúng ta không hết lòng.” Tử Tình nói.

“Đúng vậy, vừa vặn ta đi trước thương lượng với cha người.” Thẩm thị nói xong liền dẫn theo A Lan đi.

Học đường bên kia, đã tìm Chu đại phu tới rồi, chẳng qua, Chu đại phu này không phải là lão Chu đại phu kia, lão Chu đại phu mùa xuân năm trước đã đi rồi, bây giờ quan tâm làm gì nhi tử của hắn đều gọi là Chu đại phu.

Điền thị còn chưa tỉnh lại, khi mấy người Tăng Thụy Khánh và Chu thị, Thu Ngọc và Chú Vân Giang đến, Xuân Ngọc đang ghé vào trước giường Điền thị khóc nức nở, Thu Ngọc vào cửa thấy dáng vẻ của nàng, nhú nhú mày, nói: “Đại tỷ, dáng vẻ này của người là làm cho ai xem? Phàm là người có chút lương tâm, người cũng sẽ không ba ngày hai bận chạy tới khiến cha mẹ thêm phiền muộn, về sau, người vẫn là ít làm trò đi mới tốt.”

Xuân Ngọc nghe xong cũng không dám cãi lại, chẳng qua là tiếng khóc nức nở lớn hơn một chút, chỉ trong chốc lát, chỉ thấy Tam bà bà, Tứ bà bà còn có Đại Điền thị cùng với hai đệ đệ cùng cha khác mẹ của Điền thị đều mời tới, đều là Tăng Thụy Tường sai mấy đứa nhỏ trong học đường giúp đi mời người, Tăng Thụy Tường trải qua chuyện Tăng Thụy Khánh lần đó, cảm thấy vẫn là phải mời mọi người đến làm chứng, phân chia rõ trách nhiệm thì tốt hơn, cái tội bất hiếu này, vẫn là giữ cho Xuân Ngọc đi. Hắn cũng không muốn gánh cái oan uổng này.

Hai vị cữu lão gia nghe xong Thạch bà tử kể lại, còn có lão gia tử, đến lúc này, cũng không muốn giấu diếm cái gì thay Xuân Ngọc, chỉ là trách mình không biết cách dạy con gái.

“Vốn, chuyện nhà người có nhiều cái không hợp lý lắm, trách nhiệm cả nhà đè cả trên người Nhị cháu ngoại trai. Chúng ta đã sớm muốn tới cửa nói một chút, nhưng là, các người ai cũng để ý thể diện, chuyện trong nhà đều che giấu, nhưng cái này che giấu được sao? Chỉ bằng cái chỗ to bằng bàn tay này, nhà ai có gió thổi cỏ lay, không đến nửa ngày, cả trấn cũng đều biết đến rồi.” Tiểu cữu lão gia nói.

”Ừm, lại nói

chuyện Đại cháu ngoại trai náo loạn ở học đường năm trước, nghe nói chính là mời lão nhân trong thôn xem xét quyết định cho rồi, Đại cháu ngoại trai và Nhị cháu ngoại trai không còn liên quan. Thật ra không phải chúng ta nói người, Đại cháu ngoại trai, người thật đúng là hồ đồ, huynh đệ tốt như vậy không cần, để cho người ta cười rưng rưng, một chút trách nhiệm lão đại cũng không có. Chuyện trong quá khứ không nói, việc hôm nay, người nói làm sao bây giờ đi? Người là trưởng tử.” Đại cữu lão gia hỏi Tăng Thị Khánh.

Tăng Thị Khánh nghe xong hai vị cữu lão gia khen Tăng Thị Tường, trong lòng đang không được từ nhiên, sai đó ai cũng nói một chút, trong lòng lại bốc hỏa, nghe hỏi hắn làm sao bây giờ, nói: “Loại chuyện này cũng không phải là một hai lần, muốn ta nói, nưng ta không phải thương yêu nàng sao? Để nàng ở đây

phụng dưỡng nương ta, chờ nương ta khỏe mạnh thì về, mặt khác, bạc xem bệnh bốc thuốc, cũng để nàng trả, bằng không, về sau nàng còn không nhớ lâu được.”

Xuân Ngọc nghe thấy cái này, vội đến trước mặt hai vị cữu lão gia, thút tha thút thít nói: “Hai vị cậu, ta thực sự không phải cầu khẩn, nữ nhi nhà ai có khổ sở không phải là về nhà mẹ để kể lể? Ta không phải là cũng bị làm cho không có cách nào khác sao? Hai vị ca ca ai cũng không cho ta vào cửa, ta chỉ có thể tìm tới cha ta nương ta, trong lòng ta cũng khổ đó, hu hu, sau này ta cũng không dám nữa, ta thề sau này không bao giờ nữa, cầu các vị trưởng bối khoan thứ, phải biết rằng, nằm ở trên giường cũng là mẹ ruột ta đấy, ta cũng đau lòng mà. Hu hu, ta chẳng lẽ không mong nương ta sống lâu trăm tuổi sao?”

Lão gia tử nghe nói xong: “Hãy để cho nàng đi xa một chút, có lẽ chúng ta còn có thể sống thêm hai năm.”

Thu Ngọc nghe xong lời nói của lão gia tử, thở dài, nói: “Hay là chờ nương ta tỉnh, ta đón đi ở vài ngày, chờ khỏe lại rồi nói sau.”

Tăng Thị Khánh thấy Thu Ngọc nói như vậy, suy nghĩ một chút, nói: “Hay là tới nhà ta đi, bằng không, mọi người lại muốn mắng ta bất hiếu, không có trách nhiệm của trưởng tử.”

“Hay là nương các người tỉnh lại rồi nói sau.” Tam bà bà nói.

Tăng Thị Tường vẫn không nói chuyện, nói thật ra, hắn không muốn đón Diên thị đến nhà, bằng vào Diên thị bất công thành như vậy, cho dù hắn làm cái gì, Diên thị cũng sẽ không vừa lòng, còn không bằng không làm, không cần biết dùng thêm bao nhiêu lượng bạc, mua cái nhắm mắt làm ngơ. Thẩm thị tất nhiên biết suy nghĩ trong lòng Tăng Thị Tường, đó cũng là suy nghĩ trong lòng nàng, cuộc sống trong nhà càng ngày càng tốt hơn, Tử Hỉ cũng phải đón dâu, cần gì phải rước pho tượng ôn thần vào nhà, làm cả nhà không có nổi một chút yên tĩnh.

Vài vị trưởng bối thấy Tăng Thị Tường không nói chuyện, đều biết đến nguyên do, trong lòng hai vị cữu lão gia tuy có chút thất vọng, chẳng qua, vẫn chưa nói gì.

Trong lòng lão gia tử là muốn đi theo con thứ hai, chẳng qua, hắn cũng biết, bọn họ nếu đi, sẽ làm xáo trộn cuộc sống đang tốt đẹp của lão Nhị, cho nên, hắn lần này cũng không đề cập tới đến nhà Tăng Thị Tường.

Trong quá trình chờ đợi, cuối cùng Diên thị cũng tỉnh lại, lần này hiện tượng trúng gió nghiêm trọng hơn lần trước, khoe miệng mặc dù không hở ra, cũng không thể nói được ra lời. Hơn nữa có nửa người không thể động đậy. Đại phu nói, loại chuyện này vốn chính là một lần nặng hơn một lần, bệnh nhân cần nghỉ ngơi, không nên lại chịu cái gì kích thích lớn nữa, bằng không, về sau có thể tỉnh lại hay không cũng rất khó nói.

Thu Ngọc tiến lên hỏi: “Nương, người theo ta đến ở vài ngày, nếu nguyện ý, người liền động đầu ngón tay một cái.”

“Vẫn là trước hết không nên hoạt động chờ khôi phục lại nói. Mấy ngày nay, người đến bồi nàng nhiều hơn là được.” Chu đại phu nói, hắn cùng một thôn với Thu Ngọc, hai bên quen thuộc một chút.

Chu thị nghe xong lời này, trong lòng vui vẻ, nàng cũng không muốn đi hầu hạ một bệnh nhân, nhưng từ sau lần bị đánh đó, Tăng Thị Khánh không cho nàng tùy ý mở miệng nói chuyện ở trước mặt người khác, cho nên, vừa rồi thật đúng là sốt ruột chết nàng rồi.

Hai vị cậu thương lượng một chút, nói: “Nếu chúng ta hôm nay tới đây rồi, có mấy lời, người ngoài không dễ hỏi, chúng ta là cậu các người, không cần đề ý nét mặt già nua, hỏi một lần, chuyện dưỡng lão này, các người đến cùng là định thế nào rồi? Không bằng thừa dịp hôm nay chúng ta ở đây, lấy quy định đã định ra đây.”

Nghe nói thời gian này, Tăng Thị Khánh là một năm hai thạch gạo hai lượng bạc, còn lại đều là Tăng Thị Tường gánh vác, hai vị cữu lão gia lắc đầu.

298. Chương 301: Người Tới Cửa Xin Ăn

“Muốn ta nói, nếu lúc trước các người đã định là hai thạch gạo và ba lượng bạc, đại cháu ngoại trai, điều kiện bây giờ của người mặc dù kém một chút, cũng không thiếu một hai lượng bạc. Chẳng qua, chúng ta muốn nói là, về sau, các người cũng nên bỏ thêm một chút tấm lòng cho hai lão nhân, nhị cháu ngoại trai cũng không đáng đến người bao nhiêu lượng bạc, tóm lại các người không thể vừa không ra tiền cũng không ra sức chứ? Không bằng về sau cứ như vậy, khi hai vị lão nhân không thể động dậy nổi, đại cháu ngoại trai, đây là trách nhiệm của người rồi, bạc lão nhị có thể lấy ra nhiều một chút, nhưng người là trưởng tử, sức này phải do người lấy ra, người có đồng ý hay không?” Đại cữu lão gia hỏi.

Lời này thực nói đến trong tâm khảm Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, mà khoảng thời gian trước Tăng Thụy Khánh bởi vì chuyện Tử Toàn mà có chút nghĩ lại, hẳn cũng không phải người ngu dốt như Xuân Ngọc, tốt xấu cũng làm văn thư ở quan nha hai mươi năm, sao có thể một chút kiến thức cũng không có? Mấy ngày đó chẳng qua là bị Tăng Thụy Tường làm cho thẹn quá thành giận, nói chuyện không qua suy nghĩ, chuyện này qua một thoáng, hẳn cũng đã có chút hối hận. Giờ phút này, nghe xong lời nói của hai vị cữu lão gia, vội nói: “Nên vậy, liền theo hai vị cậu.”

“Vị sau này các người ít liên quan đến nhau, hôm nay dứt khoát viết văn thư luôn, đại cháu ngoại trai, không phải chúng ta không tin người, mà là trước đây người đã từng dối ý rồi.” Tiểu cữu lão gia nói.

Tăng Thụy Khánh nghe xong chỉ phải nhận, nếu hắn gây lộn với hai vị cữu lão gia, cũng thật không tốt, cậu khác mẫu thân, bọn họ cũng sẽ không giấu giếm cho hắn như lão gia tử và Điền thị, giúp đỡ để hắn giữ được thanh danh.

Học đường ngay ở bên cạnh, giấy bút đều là có sẵn, văn thư này rất nhanh đã lập xong, một điều ba phần, trong tay cữu lão gia có một phần, đại ý chính là bây giờ Tăng Thụy Tường ra bạc nhiều hơn phụng dưỡng lão nhân, chờ tay chân lão nhân bất tiện, hoặc không thể động dậy, sẽ đưa đến tổ trạch bên kia, do Tăng Thụy Khánh phụng dưỡng.

Về phần Xuân Ngọc, trước đuổi trở về, về sau, trừ lễ mừng năm mới, không được về nhà mẹ đẻ.

Thẩm thị và Tăng Thụy Tường cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, Tử Tình nghe nói. Cũng nói: “Vẫn là như vậy tốt. Ta thà rằng tiêu tiền mua cái thanh tĩnh đi.”

Bằng vào tính tình kia của Điền thị, ai theo nàng giày vò chứ? Chẳng qua lời này, Tử Tình không nói ra trước mặt Tăng Thụy Tường.

Ngày hôm đó, Lâm An trở về vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nói là năm nay Khang trang lúa mạch tăng sản lượng rồi, đoán chừng năm ngoái giống lúa mạch chọn tốt. Sản lượng tăng thêm một thành (10%), Tử Tình tính toán, một mẫu được hai trăm hai mươi cân, đạt tới tiêu chuẩn ruộng cạn bình thường rồi. Chẳng qua, mảnh mới mua kia còn kém một chút, là năm đầu tiên trồng lúa mạch, mới khoảng một trăm bảy mươi cân. Hoàn hảo, không cần nộp thuế.

“Phần sản lượng tăng thêm này đủ cho chúng ta nộp thuế rồi, lúa mạch này, Phó đại nhân định toàn bộ, muốn mì sợi và bột mì. Nhiều hơn bán cho người môi giới một văn tiền một cân, lấy ra bạc đắp tân phòng trong trang. Gia mà biết được, chắc là rất vui mừng.” Lâm An cười nói. Lâm Khang Bình ra khỏi nhà đi Việt Thành rồi.

“Tình huống hai nhà kia thế nào?” Tử Tình hỏi.

“Cao hơn bình quân một chút, một mẫu cũng hơn bốn năm cân, giống lúa mạch năm nay ta cho bọn họ chọn lựa kỹ càng.” Lâm An nói.

Sau khi Lâm An đi xuống, chỉ một lát, Tiểu Phấn đi tới nói, Lâm Hưng ở cửa viện cầu kiến, có hai người ăn xin. Nhìn rất thê thảm, hỏi ý của chủ tử.

“Còn hỏi cái gì? Bảo phòng ăn cho bát canh nóng cơm nóng ăn, còn có, có quần áo cũ, nhặt lấy hai bộ đưa cho bọn họ, lại cho bọn họ một xâu tiền.”

Lâm Hưng đi ra ngoài một hồi lâu, lại tới, nói: “Chủ tử, bọn họ thấy đồ và tiền của chủ tử cho. Dập đầu lay ba cái. Hỏi có thể ở lại hay không, thưởng bọn họ chén cơm ăn. Bọn họ thật sự rất đáng thương, lão

a công này lớn tuổi rồi, một tay đại thúc kia còn bị phế, nói là trước kia làm việc ở trong mỏ quặng gì đó, không nghĩ tới là, tay bị bỏng hồng, bị trả về nhà, cũng không có cách nào khác, tiền mỏ quặng bồi thường bị phụ nhân nhà hắn cuỗm mất chạy trốn, bọn họ nói, có thể trông cửa cho chúng ta, không cần tiền công, chỉ cần ăn ở là được.”

Tử Tình nghe mơ hồ, hỏi: “Đến cùng là mấy người? Bọn họ có quan hệ gì?”

“Là hai cha con, đều là xuống từ mỏ quặng, cũng không biết trồng trọt, lớn được sáu mươi tuổi, người trẻ hơn cũng hơn bốn mươi rồi, trong nhà cũng không có ai, nhìn rất đáng thương.”

Mỏ đồng, trong lòng Tử Tình xẹt qua một suy nghĩ gì đó, còn chưa kịp nghĩ tiếp, Tiểu Phấn Tiểu Lam ở một bên nghe xong cũng nước mắt rưng rưng cầu tình giúp hai người kia.

Tử Tình suy nghĩ một chút, nói: “Mang bọn họ mang đi vào, ở trong sân, ta hỏi mấy câu cách rèn cửa.”

Lâm Hưng nghe xong vội chạy đi dẫn hai người kia tới, Tử Tình nhìn qua khe hở rèm cửa, chỉ nhìn thấy hai cặp chân to đen sì, trên chân chỉ có một đôi giày rơm nhìn không còn màu sắc. Hai người quỳ gối ngoài màn, nói: “Đa tạ chủ nhân thưởng bát cơm nóng ăn, hai người chúng ta đã rất lâu rồi chưa từng ăn thứ tốt như vậy. Quý phủ vừa thấy chính là nhà lương thiện, chúng ta thật sự là cùng đường rồi, nếu không khó xử mà nói, nghĩ ở quý phủ tìm chút việc làm, trông cửa lớn hoặc hoặc nuôi chút gà vịt vẫn là có thể, chúng ta chỉ cần một cái ấm no mà thôi.” Nói chuyện là lão nhân lớn tuổi hơn, nghe giọng điệu nói chuyện còn là một người từng đọc sách.

“Nghe nói các người đều là xuống từ mỏ đồng, muốn hỏi một chút các người ở mỏ đồng nào? Còn có, các người ở mỏ đồng làm loại công việc gì?”

“Chúng ta xuống từ mỏ đồng Viên Châu, cha ta từng là đào mỏ, sau này đi theo sư phụ học, làm tuyển quặng. Ta là luyện đồng, tay trái của ta không cẩn thận bị nhúng vào đắm thủy hồng rồi, quản lý mỏ thấy cha ta lớn tuổi, mà ta cũng không làm được việc, liền cho năm mươi lượng bạc về quê dưỡng lão, ai biết, hôm nay rơi xuống tình cảnh như vậy.” Nói chuyện chắc là nhi tử, cũng là phúc hậu, không có dùng ác ngôn mắng người phụ nhân cuỗm bạc chạy trốn.

Một người tuyển quặng, còn có thể đào mỏ, một người luyện đồng, đắm thủy, Tử Tình cẩn thận nhớ lại hóa học đã từng học, cổ đại hình như có hai loại phương pháp luyện đồng, một loại là dùng than cực nóng khử đồng ô xít, một loại là dùng sắt khử đồng sunfat, đúng rồi, cái này hình như chính là đắm thủy gì đó, cụ thể Tử Tình cũng không nhớ rõ.

Nhưng là lại không nhớ rõ, Tử Tình cũng biết, đời sau ở gần đây còn có một mỏ đồng lộ thiên rất lớn, Tử Tình từng vào đó thực tập, quan trọng không chỉ là quặng đồng, mà là bã đồng sau khi luyện xong, đen tuyền, hàm lượng kim loại cũng là tương đối cao. Chẳng qua là, không biết này triều đại có giới hạn với khai thác khoáng sản hay không?

Nói chuyện tiếp với nhau, Tử Tình biết hai người đến đây họ Tiền, người hàng năm làm việc ở mỏ, việc đồng áng cơ bản không biết, hơn nữa tay cũng không tiện, không có nhà nào nguyện ý thuê bọn họ, đành phải xin ăn để sống.

”Tiền tiên sinh, ta muốn hỏi một chút, khu vực khai thác mỏ chỗ các người, mỏ là sở hữu tư nhân sao? Đồng các người luyện được, đều bán đi đâu?”

“Không dám nhận, mỏ này hình như nghe nói là mấy người kết phường. về phần đồ bán đi nơi nào chúng ta thật đúng là không biết, chúng ta chỉ là một người làm công, chỗ nào có thể hỏi thăm việc này?” Lão Tiền tiên sinh nói.

Tử Tình thấy hỏi nữa cũng không có ích gì, sai Lâm An đưa bọn họ đến Khang trang, không biết cái khác, nuôi vịt vẫn là có thể, thật muốn để cho bọn họ ăn cơm trắng, chỉ sợ trong lòng bọn họ cũng không dễ chịu.

Vừa đưa bọn họ đi, Thẩm thị đến, hỏi: “Vừa mới thấy Lâm An dẫn theo hai người ăn mày đi ra ngoài, sao lại có ăn mày tới chỗ người?”

Tử Tình kể lại, Thẩm thị nói: “Thật đúng là rất đáng thương, coi như làm việc thiện đi, con người nếu không làm việc thiện, ông trời sớm hãy muốn trừng phạt. Nhà đại cô nương chính là ví dụ tốt nhất, cả đời

tính kẻ người khác, trái lại cuối cùng đều bị người khác tính kẻ.”

“Như thế nào, bà ta có thể nói chuyện chưa?” Nghe nói ngày hôm sau Điền thị bị trúng gió, Tử Tình và Thẩm thị định đi thăm, chẳng qua, lão thái thái thấy các nàng thì không có tâm tình tốt, đại khái còn đang trách Tử Tình đã không đưa tay kéo bọn họ một lần.

Còn chưa có đâu, đã là ngày thứ sáu rồi. Mấy ngày nay Thẩm thị cũng chán ngán, mọi người đều biết Điền thị bị bệnh, dù không muốn thế nào, mỗi ngày Thẩm thị vẫn phải là tới ân cần thăm hỏi một lần, ra về vẫn phải làm, mỗi ngày nhiều học sinh qua lại như vậy, cổ đại nhân cũng không có gì giải trí, chính là những thứ bát quái nhà Đông dài nhà Tây ngắn này.

“Đại nương ta cũng mỗi ngày tới sao?” Tử Tình hỏi.

“À, không nói ta còn quên mất, người nói việc này có lạ không, đại nương ngươi còn chủ động chào hỏi với ta, lau nước mắt nói, chuyện Tử Toàn ngã bị thương lần đó, là nàng không đúng, thấy đứa nhỏ bị thương, vừa tức lại đau lòng, không biết mình nói những cái gì, bảo ta đừng so đo với nàng.”

Tử Tình vừa nghe cũng cảm thấy không thích hợp, chẳng lẽ là Tăng Thị Khánh đổi ý, nàng tất nhiên không biết mấy lời của Tử Toàn, đúng là khiến Tăng Thị Khánh suy tính lại quan hệ cùng Tăng Thị Tường, hơn nữa, nghe nói Tử Hỉ tìm lão bà là tiểu thư quan gia, nhạc phụ là Phó đại nhân trong thành An châu, Tăng Thị Khánh tất nhiên biết Phó đại nhân là ai, đó là người bình thường hẳn có ngựa cả cỗ muốn nịnh bợ còn nịnh bợ không đến, người ta căn bản là không để hẳn vào mắt, phu gia tương lai của Tử Vũ cũng là huyện thừa. Sớm biết như thế, lúc trước nói mềm mấy câu với lão Nhị, tốt hơn bây giờ nhiều, bạc không bớt được, người cũng đắc tội rồi.

Tăng Thị Khánh hối hận thì hối hận, nhưng bảo hẳn bỏ thể diện đến cầu Tăng Thị Tường, trước mắt hẳn vẫn không làm được, dù sao thói quen lâu ngày nhiều năm như vậy không phải một chốc là có thể sửa được. Cho nên, sai Chu thị đến thử Thẩm thị một chút. Nữ nhân vẫn là dễ khơi thông hơn một chút, nữ nhân có thể ăn vạ.

“Vậy nương nói cái gì?”

“Ta có thể nói cái gì, cũng đoạn giao rồi còn so đo cái gì? Ta so đo với ai chứ? Ta là không cho nàng ta sắc mặt tốt.”

Tử Tình cũng không lo lắng Thẩm thị mềm lòng, dù sao không phải là người thân của nàng. Tính tình của Thẩm thị có chút trong cứng ngoài mềm, trước khi ở riêng còn không có cách nào, chỉ có thể nhịn. Sau khi ở riêng liền nhìn ra nàng có chút thay đổi, một nữ nhân thà rằng ở nhà chịu khổ cùng một đám đứa nhỏ, lên núi hái củi xuống ruộng làm việc nhà nông, cũng không nguyện ý đi cầu lão gia tử bọn họ giúp đỡ. Điền thị thích nói cái gì thì nói, về mặt kinh tế tự mình làm chủ, chỉ làm phần việc mình phải làm. Cũng không biết Tăng Thị Khánh muốn nói mấy lời để nghe xin lỗi Tăng Thị Tường, Tăng Thị Tường có thể cứng rắn nhấn tâm từ chối không?

“Ta nghe tiểu cố người nói, đại cha người hình như thay đổi một ít, chắc là có liên quan đến Tử Toàn, nói là bên ngoài có người nói bậy bạ cha mẹ nó với Tử Toàn, Tử Toàn đến một đứa bạn chơi cùng cũng không có.” Thẩm thị thấy Tử Tình suy nghĩ, liền còn nói thêm.

Thì ra là thế. Nhưng sớm biết như thế cần chi lúc đầu đây.

Ps: Giải thích một chút tại sao Tử Tình cái gì cũng biết:

Thứ nhất, xuất thân của Tử Tình là ở nông thôn, việc làm nông cũng chỉ biết và tiếp xúc qua thôi, kiểu như thỉnh thoảng giúp mẹ việc nhà ý, cũng không tinh thông nhưng biết cách làm nên nghĩ ra cái gì thường phải tìm người giỏi chuyên môn và thí nghiệm, nàng chỉ ra phương pháp thôi

Thứ hai, học lên chuyên ngành của nàng là hóa học, bởi vậy mấy việc như quặng đồng, thủy tinh, xà phòng, thuốc nổ nàng cũng biết, nhưng cũng như kiểu sv như mình, chỉ biết phương pháp và chưa tự làm bao giờ, toàn phải tìm người từng làm và thí nghiệm theo phương pháp của mình thôi.

299. Chương 302: Cầu Tử

Vì thân thể Điền thị còn chưa khôi phục, mặc dù có thể mở miệng nói chuyện, nửa người kia cũng có cảm giác rỗi, nhưng vẫn chưa thể rời giường đi, đến cơm cũng là để cho người ta bón, cho nên, Đao Ngộ năm nay, lão gia tử và Điền thị chỉ có thể trôi qua một mình ở học đường, Tăng Thụy Tường dẫn theo Thẩm thị tự mình tặng nhiều đồ ăn qua.

Thăm xong Điền thị trở về, trong lòng Thẩm thị có chút buồn phiền hốt hoảng, bèn tìm đến Tử Tình trò chuyện. Nghe Thẩm thị nói, tính khí của Điền thị càng ngày càng quái dị, người khác khó có thể đến gần, thường thường nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người, nhìn một chút liền rơi lệ đầy mặt, bây giờ cũng chỉ có Thu Ngọc có thể tới gần nàng nói chuyện mấy câu.

“Người về già trở thành tình cảnh như thế, nhìn có chút xót xa.” Thẩm thị nói, chẳng qua nói tới nói lui, thật sự muốn Thẩm thị bỏ xuống ân oán đi phụng dưỡng Điền thị, Thẩm thị vẫn là làm không được.

“Mộc Mộc bọn họ không phải là nghỉ phép về nhà sao? Mộc Mộc là một tay bà nuôi lớn, để Mộc Mộc đi thăm nàng nhiều một chút đi, có lẽ có thể tốt nhanh hơn một chút.” Tử Tình nói. Trong số đời thứ ba, tình cảm của Điền thị đối với Mộc Mộc là sâu nhất.

“Người không nói ta còn quên mất, nghe Thạch bà tử nói, bà người kéo tay Mộc Mộc khóc thật lâu, hàm hàm hồ hồ nói nửa ngày, cũng không biết Mộc Mộc nghe có hiểu hay không, Mộc Mộc đứa nhỏ này cũng hiểu chuyện, ở cùng bà người cả một đêm đấy.”

Tử Tình vừa định mở miệng nói chuyện, Lâm Khang Bình đã từ Khang trang trở lại, Thẩm thị cũng trở về nhà, Lâm Khang Bình thuận miệng hỏi vài câu chuyện phụ tử lão Tiên, Tử Tình chỉ nói là thấy hai người đáng thương mới giữ lại, cũng không nhiều lời khác, Tử Tình cũng chưa làm theo suy nghĩ của mình.

“Nương, người nhìn ta nè, Thanh tỷ tỷ nhất định phải bôi rượu hùng hoàng lên mặt ta, ta không cần.” Thư Duệ đột nhiên thoáng cái chạy vào, cái trán. Chỗ tay và chân đều bị bôi lên hùng hoàng màu vỏ quýt, trước ngực treo một cái túi ngũ thải ti Tử Tình đích thân làm, bên trong có quả trứng vịt to, còn rất dễ thương. Khiến Tử Tình bỗng chốc nhớ lại tết Đao Ngộ đầu tiên lúc mình mới tới. Cũng là treo một quả trứng gà trứng vịt chạy ra bên ngoài tìm các bạn nhỏ chơi.

Thư Ngạn đi theo sau Thư Duệ cũng lung la lung lay chạy vào, Tử Tình ôm cổ Thư Ngạn, ôm Thư Duệ vào bên cạnh. Hỏi: “Vì sao không cần chứ? Đứa nhỏ khác đều như vậy, người không muốn đi tìm bọn họ chơi sao?”

Thư Duệ lớn rồi, có đôi khi Tử Tình phân phó Lâm Hưng dẫn hần vào trong thôn tìm tiểu hài tử cùng tuổi chơi, có mấy tiểu đường đệ Tăng gia che chở, khẳng định cũng không ăn phải cái đau khổ gì, có khi cũng đưa tới trong trang, tìm mấy đứa con biểu ca chơi. Bọn nhỏ ở cùng nhau cũng có thể tìm được niềm vui thú của mình.

Thư Duệ nghe xong chớp chớp mắt, hỏi: “Trước kia ta cũng như vậy sao? Sao ta không nhớ rõ?”

“Khi đó người còn nhỏ, người xem đệ đệ người cũng phải bôi lên sao? Nương không phải từng nói với người, hôm nay ăn tết, ăn tết đều có chú trọng. Nghe lời, đi chơi đi.”

Thư Duệ vừa nghe có thể đi chơi, cũng không rồi rầm khuôn mặt của mình nữa, lôi kéo Thư Ngạn bước đi.

Bị Thư Duệ quấy rầy một chút, Tử Tình cũng đã quên mất muốn nói cái gì với Lâm Khang Bình rồi, ngơ ngác nhìn Lâm Khang Bình, ngược lại chọc cười Lâm Khang Bình, nói: “Nghĩ cái gì vậy?”

“Vừa rồi ta muốn cùng người nói cái gì, bị con quấy rầy một chút. Vậy mà quên mất. Người trở về từ trong trang, trong trang không có việc gì chứ?”

“Hôm nay ăn tết, cho bọn họ nghỉ một ngày, mấy ngày nay vội trồng ngô, lại vội thu lúa đuẩn, mọi người cũng quả thật là mệt muốn chết rồi. Tiền lời lúa đuẩn kia còn cao hơn lúa nước. Hơn hai mươi mẫu lúa đuẩn này, một quý thu được hơn hai vạn cân, bán hơn một trăm lượng bạc, Khang trang hiện tại nuôi sống những người này bọn họ, hàng năm còn có thể dư ra một ngàn lượng bạc, cái này cũng không tệ.”

“Sau này, chờ cá trong đập chứa nước trưởng thành, còn có thể tốt hơn một chút.” Hoạt động của Khang trang tiến vào một vòng tuần hoàn tốt, bắt đầu thấy tiền lời rồi, trong lòng Tử Tình cũng nhẹ nhàng thở ra, chủ yếu là nuôi nhiều người, áp lực trong lòng cũng lớn, vạn nhất không xây dựng trụ cột tốt, thua lỗ bù tiền vào, Tử Tình cũng bù không nổi, của cải của hai người cũng mỏng.

“Đúng rồi, ta nói có chuyện gì muốn nói cùng người, cuối cùng nghĩ ra, hình như nghe Bảo Phúc biểu ca nói, muốn mua một phòng ở có sân ở thành An Châu, muốn đón Tam cữu ta về, số tuổi bà ngoại ta cũng lớn, Tam cữu ta cũng không muốn bay nhảy bên ngoài mãi, trước kia là vì điều kiện kém, muốn kiếm ăn, vài năm nay biểu ca ta cũng đặt mua vài mẫu ruộng đất.”

“Ta biết, chẳng qua, lần này ta gặp được Tam cữu người, Tam cữu người mới buồn cười, nói không nghĩ tới nhi tử hần không hợp ý nhất còn muốn mua phòng dưỡng lão cho hần, lúc đó nước mắt liền chảy ra, nhất là Tam cữu nương người, cũng cho Tam cữu người một trận oán trách. Vấn đề bây giờ là, đại biểu ca người là nha dịch, đến bên này, chỉ sợ còn không tìm được việc làm thích hợp ngay.”

“Cái này tìm gặp Phó đại nhân không được sao? Nha dịch cũng không phải là nghề tốt lành nghiêm chỉnh gì? Đúng rồi, người không nói ta còn quên mất, nha dịch là dân đen sao?”

“Phương diện này cũng chia vài loại, biểu ca người không phải, hần là khổ đĩnh, không phải là cái loại hỗn tạp đầu đường này. Ta để Lâm Phúc ăn tết xong dẫn theo biểu ca người vào trong thành tìm phòng ở, có Lâm Phúc ở đó, hần không lo chịu thiệt.”

“Vậy ngày mai người đón bà ngoại ta đến, lão nhân gia nàng mà biết, nhất định vui mừng.”

Lâm Khang Bình gật đầu đáp ứng. Hai vợ chồng còn nói một số việc nhà khác.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Khang Bình quả thực tự mình đón Hà thị đến, Thẩm thị thấy cười nói: “Đang muốn qua tết đi đón nương đó, công việc của tiểu Tứ cũng chuẩn bị hòm hòm rồi.”

“Bà ngoại cũng đi gần nửa năm rồi, ta cũng nhớ bà ngoại.” Tử Vũ kéo cánh tay Hà thị làm nũng.

Nhiều năm như vậy, Hà thị cũng quen cuộc sống bên này, chẳng qua, mừng năm mới lễ tết thông thường vẫn là về nhà nhi tử, ở cổ đại này vẫn là chú trọng.

Hà thị cười tủm tỉm vỗ tay Tử Vũ, nói: “Bà ngoại cũng nhớ Vũ nhi nhà chúng ta, muốn chờ xem Vũ nhi nhà chúng ta xuất giá, bà ngoại đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

“Bà ngoại, lão nhân gia người lại chê cười ta.” Tử Vũ dậm chân một cái.

Đang nói, Trần thị tiến vào nói: “Ta vừa rồi từ bên ngoài đi vào, thấy đại nương đang cãi nhau cùng người khác trên đường đấy.”

“Không thể chứ, đang tốt lành, bởi vì sao thế?” Thẩm thị hỏi.

“Nghe nói là trâu nhà đại nương ăn dây khoai lang nhà người ta, đại nương không thừa nhận, hai nhà mắng nhau, ngay tại cửa thôn kia. Hai người đều nhảy chân lên để mắng nhau, ông trời của ta, ta mới biết được thì ra đại nương mạnh mẽ như vậy.” Trần thị nói.

Tử Vũ nghe xong muốn đi xem náo nhiệt, bị Tăng Thụy Tường và Thẩm thị quát ở lại, “Chuyện của nàng, không liên quan đến chúng ta, bớt gặp đi.”

“Chỉ vì chút dây khoai lang này, hai nhà đã chửi nhau? Đại nương ta cũng quá mạnh một chút.” Tử Tình thở dài.

“Người nọ có nói là đại nương có ý giở trò xấu, mắng đại nương lương tâm hỏng rồi, đến bố chồng mẹ chồng mình cũng có thể hạ quyết tâm đuổi đi không quan tâm, còn có cái gì không làm được?” Trần thị nói.

“Bà ngoại, hôm nay muốn ăn cái gì, nói ra, ta sai người đi chuẩn bị.” Tử Tình thấy Tăng Thụy Tường và Thẩm thị không muốn nhắc tới đề tài vừa rồi, vội thay đổi giọng điệu hỏi.

“Khoan hãy nói, năm trước ở chỗ người ăn xong mấy con lợn và ba ba kia, một mùa đông này cũng chưa cảm thấy không thoải mái, một trận phong hàn cũng không có, không bằng, lại tìm chút lợn cá đến đây đi, con ba ba không dễ tìm đi?”

“Chỉ cần bà ngoại muốn ăn, không có cũng phải biến ra.” Lâm Khang Bình cười nói.

“Vậy tỷ phụ, ta muốn ăn thịt rồng bay trên trời?” Tử Vũ nói.

“Cái này tỷ phụ người có thể dễ dàng biến ra cho người.” Trần thị cười nói.

“Không thành vấn đề, lát nữa ta sai người đi bắt mấy con rắn về, cũng không kém nhiều lắm.” Lâm Khang Bình cười nói.

Tử Vũ vừa nghe, sắc mặt cũng thay đổi, “Á, ta sợ, bà ngoại, nghe đã nổi cả da gà.”

“Tỷ phụ người chọc người chơi đấy, xem ta không mắng hần?” Hà thị vỗ tay Tử Vũ dỗ nói.

Lâm Khang Bình thấy Hà thị nhìn về phía hần, vội nói: “Bà ngoại, bà ngoại, ta sai lầm rồi, ta đi bắt lươn cá cho lão nhân gia người đây.”

Mọi người cười vang, cũng quên mất chuyện Chu thị cãi nhau.

Phòng ở của Thẩm Bảo Phúc rất nhanh đã định xong, cách nhà Tử Lộc tương đối gần, là một viện hai gian, bên trong còn có hai gốc cây sơn trà, Thẩm Bảo Phúc rất vừa lòng, đối phương chào giá hai trăm lượng, cuối cùng tốn một trăm tám mươi lượng bạc thành giao.

Sau khi phòng ở lại thay đổi một lần nữa, Thẩm Bảo Phúc dự tính đón Hà thị và Thẩm thị đi nhìn một cái trước, đặt mua mấy thứ gia cụ, rồi đưa tin cho Thẩm Kiến Nhân, Thẩm Tân Phúc thấy Thẩm Bảo Phúc ở trong thành đặt mua phòng ở, cũng có chút động tâm, chẳng qua, bạc trong tay hần không dư dả, không giống Thẩm Bảo Phúc đi theo Lâm Khang Bình thời gian dài, trong tay tích lũy cũng đi theo buôn bán mấy lần.

Hai vợ chồng Thẩm Kiến Nhân chuyển về trước, đón Hà thị tới bảo dưỡng tuổi thọ, thỉnh thoảng cả nhà cũng trở về nhà Thẩm thị bên này ở một hai ngày, Thẩm thị tất nhiên vui vẻ.

Không được mấy ngày, bắt đầu nghỉ thu hoạch vụ hè, Tử Thọ và Tử Hỉ đều đã trở lại, mùa thu năm nay muốn thi hương, ba người Tử Lộc Tử Thọ Tử Hỉ, cộng thêm hai người Tử Quân Tử Tân, còn có Hạ Cam Vĩnh, nói là đọc sách hai năm, cũng phải đi thử xem. Nhân số Tăng gia thật đúng không ít.

Phó gia sai người tặng chút đồ giải nhiệt, còn có sách luận đề mục bao năm qua, Tử Lộc dẫn theo mấy người bọn họ, ban ngày ở trên đảo nhỏ ở Tỉnh viên như trước, cùng tham thảo học vấn. Thỉnh thoảng, Tử Hỉ cũng sẽ đi theo Lâm Khang Bình đến Khang trang xem một chút, hiểu biết chút tri thức nông nghiệp, coi như thay đổi đầu óc.

Ngày hôm đó, Tử Tình đang cùng Tử Hỉ thảo luận một chút chuyện nhà, ý tưởng về Khang trang, nguồn gốc, suy nghĩ vân vân, Thẩm thị cười hì hì cầm bao đồ tới, nói là Tử Phúc mang giùm ấy người Tử Hỉ bộ sách tư liệu.

“Đại ca người gửi thư, nói là đại tẩu người lại có, a di đà phật, ngày mai vừa vặn mười lăm, ta muốn đi một chuyến tới Thanh Nguyên sơn, cầu tự cho đại tẩu người, ta xem nếu thai này là nữ oa, không nói ta, đến chính nàng cũng muốn sụp đổ mắt.”

“Nương, sao người không cũng cầu cho ta một nữ oa? Ta muốn sinh nữ oa, sẽ không cần sinh tiếp nữa.” Tử Tình vội nói.

“Bồ tát còn bận rộn bao nhiêu là việc? Cũng không phải quan tâm chỉ một nhà chúng ta, chúng sinh trong thiên hạ có rất nhiều đi, ta cũng không thể quá tham, người biết đủ đi. Sinh nhi sinh nữ đều là duyên phận, ta chẳng qua là cầu một nguyện vọng cho đại tẩu người mà thôi.” Thẩm thị nghiêm nghị nói.

Tử Tình nghe xong đành phải khẽ dẩu miệng, Tử Hỉ thấy cười nói: “Đại tỷ, người không phải là thường khuyên đại tẩu, vẫn sinh tiếp, sinh mười đứa tám đứa, không tin không sinh ra được nữ oa.”

Tử Tình vừa nghe bèn nhéo cánh tay Tử Hỉ mắng: “Mỏ quả đen rách nát gì thế, thực sự sinh mười đứa tám đứa ta thành cái gì?”

“Đại tỷ, đây chính là chính người nói, ta cũng không nói, nữ nhân này đều là đồ khẩu thị tâm phi, chuyện mình không muốn, khuyên người khác cũng thật là ra vẻ.” Tử Hỉ nói xong chạy đi nhanh như chớp.

300. Chương 303: Thi Hương

Một mùa hè này, Tử Tình đi theo Thẩm thị, đều vây quanh mấy người Tử Lộc phục vụ, áp lực trong lòng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cũng lớn, lại không dám biểu lộ ra ngoài, bởi vì bọn họ biết, tâm tư mấy người Tử Lộc còn nặng hơn bọn họ.

Khoan hãy nói, trong mấy người này Tử Hỉ và Hạ Cam Vinh nhỏ nhất, nhưng tâm tình Tử Hỉ tốt nhất, cũng do hắn đọc sách ở Cò Trắng thư viện bốn năm, mấy người khác đều ở châu học. Tử Hỉ thường xuyên giúp bọn họ sửa chữa sách luận, Tử Tình gặp hắn hoặc cười nói chỉ điểm văn chương, hoặc tùy ý hạ văn chương, mấy người Tử Lộc đối với hắn, thật là có vài phần kính phục, nói vậy Tử Hỉ vẫn là có vài phần tài học thực sự.

Tăng Thụy Tường cũng mỗi ngày tới một chuyến, dù sao số tuổi của hắn bày ra đây, kinh nghiệm phong phú hơn nhiều, cũng có thể đưa ra một ít đề nghị đúng trọng tâm. Lúc này Tử Tình đặc biệt hối hận, không vào năm thứ hai kiếm được bạc, cũng nhất định vào năm thứ hai ở riêng, cổ vũ Tăng Thụy Tường đi thi Hương, bằng không, luôn là tiếc nuối khắc sâu nhất trong lòng hắn.

Lần thi Hương này, vì người đi nhiều, Lâm Khang Bình phân phó Lâm An tự mình đưa bọn họ đi, Hạ gia cũng có xe ngựa của mình, xuất môn một ngày này, trong thôn rất nhiều người đến tiễn đưa, dù sao, Đông Đường thôn có năm tú tài đi thi, còn đều là một cửa Tăng thị, cũng là chuyện chưa từng có, này ở cả trong trấn cũng là oanh động. Chẳng qua là cứ như vậy, mấy người Tử Lộc áp lực quả là lớn hơn nữa.

Sau khi Tử Lộc bọn họ đi, Thẩm thị ăn không ngon ngủ không yên, không riêng gì Thẩm thị, tâm tư Trần thị cũng nặng, Tử Lộc nói đây là lần thi Hương cuối cùng của hắn, nếu không trúng, thì định vào thành An Châu mở một tiểu quán dạy học.

Hạ thái thái cũng là người ngồi không yên, mời Thẩm thị đi An châu, Thẩm thị đi không được, bèn ba ngày hai lượt chạy đến nông thôn. Hai người cũng có đề tài chung, nhóm dưa và trái cây đầu tiên của Tăng gia đưa ra ngoài, tựa như dưa hấu, cam, quả đào gì đó đều phải đưa đi cho Hạ gia và Phó gia nếm thức ăn tươi, Hạ thái thái đối với Thẩm thị. Cũng chân thành hơn trước kia.

Ngày hôm đó, Tử Tình đang ở thư phòng cộng sổ sách một tháng này, tiểu Lam tiến vào nói: “Chủ tử. Tiểu cô nãi nãi đến.”

Tử Tình trầm nghĩ, Thu Ngọc cũng là mấy hôm không có tới, khi thân thể Điền thị tốt hơn một chút, chuyển đến nhà Thu Ngọc ở hơn một tháng, sau này, lại dẫn theo Thạch bà tử đến nhà Hạ Ngọc ở, bây giờ còn chưa trở về.

“Tiểu cô. Người cũng là mấy hôm chưa thấy tới, có việc gì sao?”

“Không có việc gì, người cũng không đến thăm tiểu cô người, tiểu cô biết người bận, bèn đến thăm người một chút.” Thu Ngọc cười nói.

“Bà khá hơn chút nào không? Có nói khi nào trở về hay không?”

“Tốt thì vẫn như vậy. Có thể so với trước kia? Bây giờ đi phải chống gậy. Trước khi Tử Hỉ thành thân hắn là sẽ về đi? Người nói này đều biến thành chuyện hồng bút gì? Bà người cũng là không có kiên nhẫn, cả đời chỉ biết lý sự ngang bướng, ai khuyên cũng không nghe vào, còn có rất buồn cười đây, lại còn lôi kéo tay Mộc Mộc, cầu Mộc Mộc sau này phát đạt, chiếu cố Tử Toàn một chút. Còn có đại cô người kia, cũng xin Mộc Mộc trông nom.”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Đó là cũng phải, Mộc Mộc cũng là một tay bà nuôi lớn. Bà còn chờ mượn ánh sáng của Mộc Mộc đây.”

“Mượn ánh sáng gì chứ? Tôn tử có sẵn không cầu? Nhưng là a công người, cả đời này, nuôi dưỡng năm người con, không nghĩ tới, bây giờ năm người con này tan tác thành như vậy, không nói thành người xa lạ. Cũng là thành người qua đường. Tính cách a công người lại hay nói mạnh, trước kia vẫn hay nói khoác hai

nhi tử hân có tiền đồ, kết quả là, ai cũng không nhận ai? Có thể mượn ánh sáng của ai? Aiz, cục diện rối rắm này, cũng không biết nên trách ai?”

“Ta cũng không biết nên trách ai, cha mẹ ta làm người hiền lành nhiều năm như vậy, cuối cùng còn không phải bị thương thương tích đầy mình, phạm là a công bà có thể một lần công bằng một chút, lo lắng cho cha mẹ ta hơn một chút, hôm nay cũng không phải kết cục này.”

“Nhà người bây giờ là cái gì cũng không lo, Tử Hỉ và Tử Vũ cũng có cửa hôn sự tốt, cha người ở trong trấn cũng có danh vọng, ta còn nghe nói, có người muốn đề cử cha người làm Đình trưởng gì đó, cha người từ chối, nói là muốn một lòng giáo thụ dục nhân (*), đưa nhỏ mấy thôn xung quanh đều đưa đến học đường của cha người.”

*) Giáo thụ dục nhân: là chỉ thầy giáo quan tâm yêu quý học sinh, truyền thụ kiến thức chuyên nghiệp đồng thời tự mình lấy đạo đức, hành vi, sức hấp dẫn, lời nói và việc làm đều mẫu mực, hướng dẫn học sinh tìm kiếm ý nghĩa cuộc sống của mình, theo đuổi giá trị có trong nhân sinh, tự mình đáp nặn nhân cách hoàn mỹ.

“Phải không? Sao ta chưa nghe nói qua? Nương ta cũng không có nhắc đến với ta.” Việc này Tử Tình thật đúng là chưa từng nghe qua, chẳng qua, lấy thái độ làm người của Tăng Thụy Tường, nghĩ đến cũng sẽ không đáp ứng, mọi người đề cử hân, nói vậy cũng là cảm thấy Tăng gia cửa cao, tương lai nói chuyện làm việc dễ dàng một chút.

“Nói đến nương người, ta mới từ chỗ nương người tới, nương người cùng gia bà Tử Vũ nói chuyện đấy. Nói thật ra, ta không thích gia bà Tử Vũ mấy, cảm thấy đáng điệu thật lớn, đối với ta đều hồ hững, chẳng qua, nhìn ra được, đối với Tử Vũ cũng là thật lòng yêu thích.”

Không cần nói Thu Ngọc, Hạ thái thái biết thân phận Lâm Khang Bình là bạch đình (chỉ thứ dân trong xã hội phong kiến), đối với Tử Tình cũng không nhiệt tình chân thành giống như mấy ngày đầu, biến hóa này tuy rằng rất nhỏ, Tử Tình vẫn có thể cảm giác được. Nhưng là đối với Trần thị và Dương thị thân thiện hơn. Tử Tình biết khoảng thời gian này nàng thường đến, cũng lười tới tự tìm phiền phức.

“Người ta là quan thái thái, tất nhiên phải có vài phần tự cao tự đại, không nói nàng, trong thôn nâng đầu nhà lí chính đều cảm thấy cao hơn người ta một bậc, ta dùng cơm cùng nàng hai lần, có thể coi là linh giáo.” Tử Tình nhớ tới Chu gia nàng dâu có chút ương ngạnh kia, nở nụ cười.

“Cho nên, Mọc Mọc nhà ta tương lai có tiền đồ, ta mới có thể tìm cho Uyển Tình và Như Tình một cửa hôn sự tốt. Đúng rồi, nói đến cái này, Tử nhi sinh nữ nhi, người biết không? Khoan hãy nói, nàng cũng coi như có mệnh tốt, nếu không phải Nhị cô người, chỉ sợ, có thể sống sót hay không còn chưa biết được. Con người tiểu tử này cũng không tệ, lúc ta đưa bà người đến, người ta còn đặc biệt đến thăm hỏi. Nghe nói hai người bọn họ đang góp tiền chuẩn bị xây phòng mới, người không biết, hai người thật có thể chịu khổ, Tử nhi trồng nhiều rau, không có việc gì còn chọn vào trong trấn bán, tiểu tử kia không đi theo sư phụ bắt đầu làm việc, liền vội xuống ruộng làm việc, hai người cùng nghĩ một hướng, cuộc sống có thể không phát đạt? Người này, mệnh có được hay không được vẫn là thứ yếu, phúc hậu phúc bạc đều trong một suy nghĩ của mình.”

Đúng vậy, chịu khó, người chịu trả giá sớm muộn gì cũng có phúc báo, tham lam lười biếng, mặc dù có một nền móng tốt, cũng là giữ không được. Chuyện trên thế gian, luôn là nhân quả tuần hoàn, phúc hậu phúc bạc đều ở một ý niệm của mình, không nghĩ tới Thu Ngọc còn nói ra một câu có triết lý như vậy, có thể thấy được nàng là thật lòng hiểu được.

“Ta thật đúng là không biết, cũng không ai đưa tin cho chúng ta, ngày nào đó người đi, mang giúp ta phần lễ đi.”

“Ta cũng là lần đó đưa bà người đi mới biết được sinh rồi, nhị cô người nói không muốn phiền hà chúng ta, dù sao Tử Hỉ thành thân, bọn họ phải tới, không bằng đến lúc đó người bù một phần cũng là được rồi.”

Tử Tình nghe xong cũng gật đầu, Thu Ngọc lại ngồi một lúc, cũng liền cáo từ, Tử Tình còn có chút buồn bực, lần này Thu Ngọc đến sao không nhắc tới chuyện hai nhà Xuân Ngọc và Chu thị? Tử Tình tất nhiên không biết, Thu Ngọc cũng là chán mấy chuyện thói nát này rồi, nhớ tới liền buồn phiền, nàng lại không

giống Tử Tình, có thể không đếm xỉa đến, hai nhà có chuyện gì, đều là tìm nàng, nàng bây giờ, cũng cảm nhận được khó khăn năm đó của Tăng Thụy Tường và Thẩm thị rồi.

Sau khi Thu Ngọc cáo từ, tiểu Thanh tiến vào nói, Lâm An có việc cầu kiến.

Tử Tình đến phòng, Lâm An thấy Tử Tình vội cúi đầu nói: “Nãi nãi, có một việc, cầu nãi nãi xét cho chủ ý, không biết nãi nãi còn nhớ rõ lần trước hai cha con nhà kia không? Chính là tới cửa để ăn xin kia đấy?”

“À, người không nói, ta thật đúng quên mất bọn họ, xảy ra chuyện gì?”

“Triệu bà bà châm tuyền phòng nhìn trúng Tiền đại thúc, nhưng là, Tiền đại thúc không muốn bởi vì tay mình tàn phế mà liên lụy Triệu bà bà. Triệu bà bà muốn ta cầu chủ tử thành toàn cho nàng.”

“Triệu bà bà gì chứ, về sau gọi là thím Triệu đi, cái này đưa hái ép cũng không ngọt, không biết họ Tiền, có ý này hay không?” Tử Tình thật là có chút khó xử.

“Theo trong trang người ta nói, thời điểm hai người nhà này vào trang, bất kể cái gì cũng không có, Triệu bà bà, à, không đúng, thím Triệu, suốt đêm làm quần áo giày tất, còn có, kim may của thím Triệu, đâm vào cái gì, đều là Tiền đại thúc giúp đỡ sửa chữa lại, đừng nhìn hắn chỉ có một bàn tay, còn rất khéo léo. Hắn là có chút ý tứ đi?”

“Thím Triệu, lúc trước muốn tác hợp nàng cùng đốc công kia, không phải nàng không muốn gả sao? Sao mới mấy tháng, đã muốn gả cho họ Tiền này rồi? Chẳng lẽ là đồng tình?” Nhưng là vì đồng tình mà sinh yêu cũng không phải không có, lại nói, bằng tuổi này rồi, chỉ muốn tìm một người thuận mắt sưởi ấm nửa đời sau của mình đi?

Tử Tình suy nghĩ một chút, nói: “Việc này còn phải cần họ Tiền gật đầu, người giải thích kỹ quy định mới trong trang cho hắn một lần, thành thân rồi, bọn họ có thể được chia ra phòng riêng, còn có, bọn họ nuôi vịt và ngỗng, có thể lấy ra một phần, không lo không nuôi sống cả nhà. Tự thím Triệu còn có một phần tiền công đó, năm nay mới hơn ba mươi tuổi, không chừng còn có thể sinh một đứa trẻ cho Tiền gia đấy? Hắn chẳng lẽ nguyện ý Tiền gia hắn không có hậu, người liền nói lời này cho hắn, nói là ý của ta.”

Lâm An nghe xong gật đầu đi ra ngoài.

Không nói những cái này, lại nói mấy người Tử Lộc bọn họ đến Xương châu, Tử Phúc sớm sai người giúp bọn họ thuê phòng ở xong rồi, chuẩn bị xong tất cả, sau khi biết bọn họ đến, Tử Phúc còn đặc biệt đi một chuyến đến Xương châu, dặn bọn họ vài câu, lại chia xẻ kinh nghiệm đi thi của hắn.

Tâm tình Tử Lộc khẩn trương nhất, vừa thu xếp xong đã muốn đọc sách, bị Tử Hỉ kéo đi ra ngoài vòng vo một ngày, vừa đi vừa khuyên nhủ: “Nhị ca, sách này người đã đọc rất nhiều năm, trong lòng sớm có sẵn, không thiếu mấy ngày nay, mấu chốt là có tâm tình tốt, tâm tình tốt rồi, suy nghĩ mới có thể thông thuận, suy nghĩ thông thuận, mới có thể viết ra ào ào, văn chương mới không trúc trắc.”

Đáng tiếc, lại nói thì dễ dàng mà làm thì khó, Tử Hỉ thấy ra sức khuyên rồi, Tử Lộc ngược lại trong lòng càng phiền chán lợi hại, dứt khoát đành phải mặc kệ hắn.

Tới cuối cuộc thi đầu tiên, mấy người giống như hư thoát, sắc mặt Tử Lộc trắng bệch một chút, cảm giác thời gian sau đó có một đoạn trống rỗng, cuối cùng một phần kinh nghĩa (*) không biết đều viết những cái gì, xem ra cuộc thi lần này, hi vọng của mình lại thất bại rồi, chẳng qua, Tử Lộc là người hiểu chuyện, sợ ảnh hưởng đến tâm tình người khác, không có nói ra.

*) Kinh nghĩa: một phần văn thể quan trọng trong khoa cử cổ đại

Từ cuộc thi sau cùng đi ra ngoài, Tử Phúc ở bên ngoài đón bọn họ, Tử Lộc thấy Tử Phúc liền ôm khोक nói: “Đại ca, ta lại không được, đại ca, ta lại thi hỏng rồi.”

“Nhị đệ, đừng khóc, không sao đâu, lần này không được, ta còn có lần sau, nghe đại ca đi, ta về nhà trước đã.” Tử Phúc vỗ sau lưng Tử Lộc, nửa kéo nửa dìu vào xe ngựa.

301. Chương 304

Tử Phúc chờ Tử Lộc khóc đủ, đưa tới chiếc khăn, : “Nhị đệ, cái này mắt mặt, có người thi cả đời, cũng là tú tài, còn có người, thi tú tài thi mười năm tám năm, cái này cũng mới mẻ gì, người còn trẻ tuổi là tú tài, dễ dàng rồi.”

Tử Quân và Tử Tân cũng đều : “Chúng ta cũng khẳng định qua được, nhị ca yên tâm, có chúng ta cùng đây.”

“Chuyện bây giờ khó mà nha, ai dám khẳng định mình có thể qua? Cùng lắm vẫn thi lại là được, được, đổi con đường khác, làm gì phải cần con đường u ám? Ta mà trúng, lại thi lần, còn trúng, ta liền theo tỷ phụ làm buôn bán, kiếm nhiều tiền, mua đất, làm đại địa chủ tiêu dao.” Tử Hỉ .

“Thôi , người phải làm đại địa chủ, chúng ta càng có hi vọng rồi, vẫn là sớm tính toán thôi.” Tử Quân .

“Ta xem cũng phải, ta chuẩn bị theo nhạc phụ ta học y, về sau, tranh thủ làm danh y, các người có bệnh ta bao tất.” Tử Tân cười .

“A phi, người mới có bệnh đấy, ta tốt nhất cả đời cần tìm người.” Tử Hỉ và Tử Thọ đồng thời .

khí trong xe thoải mái hơn nhiều, thực ra, những người này, đúng là dám ôm hi vọng có thể qua, thi cử nhân cũng như thi tú tài, có người thi cả đời, vẫn có thi đậu.

Sau bữa cơm chiều, Tử Phúc dẫn bọn họ trèo lên tháp, xem đèn thuyền chài, Tử Phúc : “Nhớ được lần trước khi đến, Tình nhi kể chuyện Trương Kế, thư sinh bởi vì thi rớt mà ưu sầu khó có thể giải bày, bởi vậy viết xuống thiên cổ danh ngôn, truyền lưu sử sách, bằng mấy người các người cũng ngắm trăng hoài cảm, xem có thể viết ra chút gì .”

“Ta làm trò cười cho người trong nghề đâu, đầu óc đều bị bát cổ (*) lấp đầy, lúc này còn lát bật ra câu đấy.” Tử Quân cười .

*) Bát cổ: rồng tuếch; bát cổ; cứng nhắc; sáo mòn; rập khuôn; lặp lại y như đúc. (Nguyên là chỉ thể loại văn trong khoa cử thời Minh -Thanh, quy định về phân đoạn rất nghiêm ngặt, nội dung rồng tuếch, hình thức cứng nhắc, gò bó tư tưởng con người. Gồm 4 đoạn, mỗi đoạn 2 vế, tất cả có 8 vế) Ý lối hành văn hoặc cách chuyện rồng tuếch, cứng nhắc.

“Ai mà vậy? Muốn ta . Vẫn là sớm về nhà ngủ mới là đúng, ngày mai ai cũng cần gọi ta dậy.” Tử Hỉ .

Tử Phúc nghe xong đành phải dẫn bọn họ về nhà nghỉ ngơi, đúng là suy nghĩ có chút chu toàn.

Ngày hôm sau Tử Phúc đặc biệt tìm thời gian chuyện lâu cùng Tử Lộc, Tử Lộc tỏ vẻ tham gia thi cử. muốn suy xét kỹ tương lai của , muốn lãng phí thời gian lần ba năm tra tấn nữa.

“Nếu người tâm ý quyết, đại ca cũng khuyên người nữa. Có lẽ người thay đổi cách sống, kinh nghiệm giống nhau, về sau có ý tưởng khác cũng nhất định, năm ấy ta thi Hội thất bại, cha để ta theo muội phụ du lịch, đúng là tăng ít kiến thức, bằng. Người cũng xuất môn chút, hoặc là, người nguyện ý vào nha môn làm nhân viên văn thư ? Cái đó đại ca hẳn là có thể có cách giúp người chút.” Tử Phúc .

“Ta nghỉ ngơi hai tháng trước , cẩn thận suy nghĩ, ra. Ta càng thích tự mình mở cái quán, tự tại chút, ta là người thích bị quản thúc.” Tử Lộc suy nghĩ chút , ra Tử Lộc là thích giao tiếp cùng người trong quan trường, cảm thấy mình chỉ là tú tài, nhờ Tử Phúc mới có thể tìm phần việc làm, trong lòng nhiều ít có chút tự ti, còn bằng tự mở quán, trong thành An châu có sẵn phòng ở. thích cuộc sống thoải mái chút.

Tử Phúc nghe xong cũng khuyên nữa, cá tính Tử Lộc đơn giản thuần lương, cũng thích hợp người lừa ta gạt, đầu đến đầu trong nha môn, Tử Phúc đứng dậy ra cửa, quay đầu với Tử Lộc: “Nếu người có ý tưởng gì mới. cho đại ca chút, nhớ kỹ, chúng ta là huynh đệ, là người nhà.”

Tử Lộc gật đầu xác nhận.

Bên này trong nhà khó khăn lắm mới trông thấy bọn Tử Lộc về nhà, Thẩm thị cũng dám hỏi nhiều, nhưng là Tử Lộc rất sáng khoái với Thẩm thị: “Nương, đừng ôm hi vọng với ta, ta khẳng định trúng.”

“Phi phi, nơi nào nguyên rửa mình trước như vậy, giám khảo người ta còn chưa có nhìn bài kiểm tra của người đầu, người xác định hình phạt trước ỉnh rồi, nghe lời nường, mệt mỏi nhiều ngày như vậy, ngủ giấc tốt , chuyện sau này về sau lại .” Thẩm thị .

“Chính là thế, nhị ca, văn chương này nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí (có chương giải thích rồi nha), chừng giám khảo liền thích người làm đó, trong này nơi nào có chuẩn mực?” Tử Tình khuyên nhủ.

“Vẫn là tỷ ta rất đúng, Khổng Tử vĩ đại hay vĩ đại? Chẳng lẽ quan điểm của ông ta liền đúng hết sao? Phải được mọi người trong thiên hạ tán thành sao? Nhị ca, lạc quan chút, ta ngủ đây.” Tử Hỉ xong, rồi vào nhà.

Tử Tình thấy vậy cũng cùng Lâm Khang Bình cáo từ.

Ngày hôm sau, Tử Tình vừa tiến bước Lâm Khang Bình đến trong trang, lại ngáp mấy cái liền. Tiền thợ đồng vẫn là đồng ý cùng Triệu bà tử thành thân, hơn nữa trong trang còn có đôi trẻ tuổi, đều định vào hai mươi sáu tháng tám thành thân, Lâm Khang Bình nhanh chân đến xem chuẩn bị như thế nào, Tử Tình vừa muốn trở về phòng nghỉ ngơi lần nữa, Thẩm thị tìm đến, ra là Phó gia phu nhân đưa bái thiếp cho Thẩm thị, muốn đến nhà thăm hỏi, đại khái là muốn thương nghị hôn của Tử Hỉ, mặt khác nghe người ta chút, đồ cưới là dựa theo kích thước phòng ở mà chuẩn bị, Phó phu nhân phỏng chừng cũng là có ý này.

“Nường, người cảm thấy Phó phu nhân và Hạ thái thái người nào dễ ở chung hơn?” Tử Tình đột nhiên hỏi, thực ra, Tử Tình cảm thấy Phó phu nhân làm người rộng lượng hơn chút, ít nhất lần đó Tử Tình tới cửa cầu kiến biểu rất hiền hoà.

“Cái này giống nhau, trước thành thân, tư thái nhà tất nhiên là cao hơn chút, sau thành thân, tư thái nhà trai cao hơn, nhà sợ đối phương làm khó dễ nữ nhi của mình, tư thái thấp chút sao được?” Thẩm thị .

ra là có chuyện như vậy, nhưng là, có Tử Phúc ở đó, tương lai Tử Vũ hẳn là cũng phải chịu tức giận, Tử Tình cũng liền buông xuống rồi rầm trong lòng.

“Ngày mai người về nhà sớm, giúp người tiếp khách, Phó phu nhân biết tiếng địa phương, ta cũng biết tiếng quan thoại, lần trước tới nhà nàng, chuyện chính là bằng đoán theo khoa tay múa chân, đến cái này, ta còn phát sầu, nàng dâu mới này vào cửa, ta cùng nàng khơi thông thế nào? Chẳng lẽ bên cạnh còn phải có người truyền lời?” Thẩm thị .

Tử Tình có thể này mới nhớ, cái này đúng là vấn đề, bà tức này ngôn ngữ khơi thông, ông gà bà vịt, còn dễ dàng xảy ra hiểu lầm.

“Nường, bây giờ hối hận cũng muộn, Phó phu nhân biết thổ ngữ, có nghĩa là nữ nhi nàng biết?” Vấn đề này đúng bị mọi người xem , Tử Tình đối với cuộc sống sau này cũng là có nhiều phần mong đợi hơn.

Lúc Phó phu nhân đến, Tử Tình đùa cùng mấy người Tử Lộc, về vấn đề khơi thông ngôn ngữ của bà tức tương lai.

Phó phu nhân chỉ dẫn theo bên người bà tử và nha hoàn, ở chính đường ngồi xuống, Tử Tình tự mình rót trà, : “Ngại quá, phu nhân, ở địa phương nông thôn cũng có chia ra nội viện ngoại viện gì, đành phải chấp nhận chút.”

“Người đưa này, cũng phải người ngoài, còn mở miệng tiếng phu nhân, như người ngoài, bằng, gọi ta là thím thôi.” Phó phu nhân .

“Vâng, thím, cung kính bằng tuân mệnh.” Tử Tình hành lễ cười .

“Ta cũng thích cái vẻ nhanh nhẹn như người này.” Phó phu nhân cười , ngược lại nhìn về phía Tử Vũ, : “Đây là Tử Vũ , vậy thông gia tẩu tử hồi còn trẻ chính là mỹ nhân rồi, hai nữ oa này đều giống người, là xinh đẹp, hơn hai đứa kia nhà ta nhiều lắm.”

“Thông gia là khách khí rồi, ta thấy đứa nhà người cũng tệ.” Thẩm thị , Thẩm thị tuy biết , nghe vẫn là hiểu chút, dù sao Tăng Thụy Tường ở học đường dạy học, bọn ở nhà đọc sách, đều là quan thoại.

“Tẩu tử, còn quên mất, năm trước hai hài tử ở chỗ người này, quấy rầy nhiều, vẫn muốn tới cửa tạ ơn, hôm nay cuối cùng cũng tới rồi.”

Phó phu nhân mặc dù biết thổ ngữ, chẳng qua, ở An châu nhiều năm, nghe vẫn là có thể nghe ra đại khái, bởi vậy Tử Tình suy đoán, Phó gia đại tiểu thư hẳn là cũng kém bao nhiêu ?

Lúc này, Trần thị và Dương thị dắt tay nhau đến, sau khi quỳ gối hành lễ, Phó phu nhân nghe là hai chị em dâu, cười : “ ta còn tưởng rằng là hai tỷ muội đó? Tình cảm tốt, chờ nữ nhi ta vào cửa rồi, còn hi vọng các người chiều cố nhiều chút, nàng hiểu chuyện lắm, từ bị ta chiều hư rồi.”

“Phu nhân chê cười rồi, chúng ta xuất thân ở nông thôn nhà nghèo, cũng có kiến thức gì, còn muốn đệ muội tương lai tha thứ cho chúng ta hơn chút, đừng chê chúng ta thô tục mới được.” Trần thị .

“Cái gì mà nhà nghèo nhà giàu, chúng ta cũng chẳng qua ra sớm hơn nhà người vài năm thôi. chừng vài năm nữa, các người nha, cũng mạnh hơn chúng ta.”

Tử Tình thấy Phó phu nhân đánh giá chút bố cục phòng ở, liền : “Thím, bằng xem tân phòng của Tử Hỉ , ngay tại trong vườn.”

“Tốt, vừa vặn hôm nay đến đây.” Phó phu nhân xong rồi đứng dậy, cùng Thẩm thị song song, mấy người Tử Tình theo sau, Tử Lộc Tử Thọ ở lại. Phó phu nhân cũng là nghĩ tới, Tăng gia cho bốn nữ tử phân ra ở riêng, vừa lòng gặt gặt đầu, gia cụ tân phòng, thuần màu gỗ lim, cũng là vào mắt phu nhân, bố cục phòng ở mặc dù lớn, khó được là mình sân, chức năng đầy đủ hết. Nhà nông dân, cái này tề, hơn nữa, Tử Hỉ có khả năng làm việc ở nhà.

chuyến này, Phó phu nhân xem như buông xuống nửa tâm, Tử Tình thấy ma ma khẽ gặt gặt đầu với Phó phu nhân, có lẽ hạch toán xong rồi, Phó phu nhân kéo tay Tử Tình cười : “Suốt ngày nghe hai ma vương nhà ta , vườn nhà người lớn như thế nào, chơi vui như thế nào, hôm nay tới, bằng cũng dẫn tới tới mở mang kiến thức chút?”

“Thím là đùa, ở địa phương nông thôn, cái khác có, chính là núi hoang đất hoang có nhiều chút. Vườn nhà chúng ta lớn, cũng chỉ là trồng chút rau xanh, thoát được thói quen của nông dân, thím cũng đừng chê cười ta.” Tử Tình xong cũng dẫn đường, dẫn theo mọi người từ đại môn đến Tình viên.

“Tình viên, tên này cũng đặt hay, hai ý nghĩa.” Phó phu nhân thấy bằng hiệu cổng vườn, cười .

Vừa vào cổng vườn, bên tay trái kia là mảnh rừng đào bắt đầu có lá rụng, đập vào mắt hồ sen vẫn còn mảng xanh biếc, thỉnh thoảng còn có thể tìm được hai đoá hoa nở muộn, Phó phu nhân thở dài: “Đáng tiếc muộn mấy ngày, nghĩ đến nhà người còn có mảng hồ sen lớn như vậy, bố cục vườn này quả nhiên tầm thường. Hẳn là tốn ít tâm tư ?”

“Cái này ta đúng là biết, ban đầu xây phòng khi ta còn chưa có thành thân, nương ta cho ta vào.” Tử Tình .

Xuyên qua cầu nổi, ở đảo ngồi tạm lát, rồi vào nhà giữa, Phó phu nhân hỏi: “Vừa rồi muốn hỏi vấn đề, phòng ở nhà các người, tại sao bố cục tứ hợp viện phương Bắc?”

“Lúc trước cũng là mò mẫm xây, cảm thấy bố cục này lấy ánh sáng tốt, sáng.” Thẩm thị .

Phó phu nhân thấy các loại bài trí trong phòng, thăm lấy làm lạ, chỉ nhìn ra cửa cải của Tử Tình giàu có, cũng nhìn ra thường thức của Tử Tình tầm thường, đối với cửa hôn nhân này cũng càng ngày càng vừa lòng, đương nhiên, nếu lần này Tử Hỉ có thể trúng cử tốt, Phó phu nhân thăm nghĩ.

Lúc này, A Lan tới , Hạ thái thái đến.

302. Chương 305

Thẩm thị nghe xong, chỉ đành phải với Phó phu nhân: “Ngại quá, mẹ chồng nhà tiểu nữ đến, còn phải qua tiếp đón tiếng. bằng mọi người cùng tới gặp mặt, nhà nàng cũng ở trong thành An châu, về sau, quen thuộc lẫn nhau chút, có thể thường đến tụ họp, chúng ta lớn tuổi cùng đám trẻ tuổi cũng có nhiều chuyện chung.”

Phó phu nhân nghe xong vui vẻ đồng ý, đoàn người về tới Tăng gia, Hạ thái thái và nữ tử nàng ngồi trong phòng uống trà, Tử Lộc và Tử Thọ tiếp đón. Tử Vũ hành lễ, vội tránh vào trong phòng.

Hạ thái thái thấy Phó phu nhân, bước lên phía trước vấn an, Tăng gia có quan hệ thông gia với Phó gia, cũng là ngoài dự đoán của nàng, nghe nhi tử qua tiền căn hậu quả, Phó gia có thể liếc mắt cái nhìn trúng Tử Hỉ, có thể thấy được tương lai của Tử Hỉ nhất định tệ được, nhi tử nàng có mấy đại cữu ca có tài này, tất nhiên cũng có thể mượn thêm vài phần lực, chừng, tiền đồ của lão gia nàng, cũng có thể dính chút ánh sáng.

” sớm nghe thông gia thái thái về phu nhân, vẫn có duyên nhìn thấy, hôm nay vừa thấy, phu nhân quả là đáng vẻ đoan trang, quả nhiên là xuất thân đại gia, chúng ta cửa nhà nghèo cũng so nổi.” Hạ thái thái khen tặng .

Có Hạ thái thái ở đó, mấy văn bối như Tử Tình cũng cần mở miệng thế nào, đến Thẩm thị cũng chen vào lọt mấy câu, vẫn là Phó phu nhân chủ động nhắc tới đề tài cùng Thẩm thị, Hạ thái thái mới ý thức được mình có chút giọng khách át giọng chủ, vội tự giễu : “Xem ta, vừa thấy phu nhân, chỉ lo thân thiết, nhưng lại quên mất thông gia thái thái, nên phạt nên phạt, bằng ngày khác ta làm chủ nhà, ở cái vườn tòi kia nhà ta bày bàn tiệc rượu, mọi người tụ tập. Aiz, ta cũng là thấy phu nhân hiền lành, đúng là như bạn cũ, bèn hơn vài câu.”

“Hạ thái thái khách khí rồi, tiểu nữ sắp phải gả, trong thời gian ngắn chỉ sợ rảnh, lúc nào bình thường, lại đến quấy rầy.” Phó phu nhân khéo léo từ chối .

Phó phu nhân xong cũng đứng dậy cáo từ, đứng lên với Tử Tình: “Chẳng qua đến vườn, Tử Tình, vườn kia nhà ngươi chỉ sợ là mời cao nhân thiết kế ? Thiên nhiên khắp nơi thoả đáng phù hợp như vậy, cũng nhìn ra dấu vết của thợ làm. Đúng là tệ.”

Hạ thái thái nghe xong nhìn Tử Tình cái, Tử Tình cười : “Chẳng qua là cái vườn ở nông thôn thôi. Khó được vào mắt phu nhân.”

Thẩm thị thấy Phó phu nhân phải . Vội : ” bằng ở lại ăn bữa cơm, cũng ném thử đồ ăn ở nông thôn chúng ta, cái khác có, chính là đồ tươi mới, nào có cái lý bụng trở về?”

“Đúng vậy, thím. Tốt xấu đến chuyến, ngài bụng trở về như vậy, trong lòng nương ta còn cảm thấy được tự nhiên, cho rằng mình tiếp đón chu toàn đấy? Nhà nông dân. Cái khác có, rau dưới ruộng vẫn có mấy luống.” Tử Tình cười khuyen nhủ.

“Tốt lắm, bị người mấy cái này, ta mà ở lại, chẳng phải thành tội nhân? Vậy khách tùy chủ tiện, làm phiền.” Phó phu nhân cười .

Trần thị và Dương thị nghe xong vội sắp xếp, Tử Tình cũng cười theo ra ngoài. Lại cứ lúc này Lâm Khang Bình tiến vào đón Tử Tình, Trần thị vừa cười : “Muội phu, người ta đều ngày gặp như cách ba thu, ta thấy người và muội muội là canh giờ gặp, tựa như qua ba năm ? thấy nam nhân nhà ai giống như người, lúc nào cũng dính vào, cũng qua nhiều năm như vậy, hai người còn lúc mà phân ra nổi? Chẳng lẽ muội muội về nhà mẹ đẻ, chúng ta còn có thể ăn nàng à?”

Tử Tình nghe xong lên trước. Cười : “Xem ta xé miệng người, hai ngày gặp, còn học xong từ mới rồi, ai dạy người ‘ ngày gặp như cách ba thu’ vậy? êm đẹp làm sao có thể lên lời này, vậy cũng là người nào đó có cảm động mà phát ra ? Nhị ca ta chẳng qua là ra ngoài thi vài ngày mà thôi?”

Trần thị nghe xong cũng đỏ mặt, lên định cù nách Tử Tình, bị Lâm Khang Bình ngăn cản, Trần thị thấy cả giận: “Muội phu, nữ nhân chúng ta cãi nhau. cần nam nhân giúp đỡ.”

“Nhị tẩu. Thân thể Tình nhi mấy ngày nay có chút tiện, nhị tẩu thử hạ lưu tình.”

“Cái gì mà tiện? Chẳng lẽ lại có?” Trần thị hỏi.

Tử Tình nghe xong sững sốt. Bấm tay tính toán, đúng vậy, quỳ thủy qua ba ngày có tới, thể khéo như vậy chứ? Minh mỗi lần chỉ cai sữa cho đứa được hai tháng, nhất định mang thai, cái này cũng lần thứ ba rồi.

Trần thị thấy Tử Tình sững sờ, cười : ” phải như vậy, hôm nay tuyệt đối buông tha người.”

“Còn chưa có tin chính xác đâu, tẩu tử trước đừng ồn ào.” Tử Tình vội cầu đạo.

Phó phu nhân trong phòng khách vẫn nhìn mấy người trong viện âm ỉ, cười : “Ta thích bầu khí nhà tẩu tử này rồi, , chị em dâu trong lúc này đều thân như tỷ muội, nữ nhi nhà ta có thể vào nhà người như vậy làm vợ, cũng là phúc phận của nàng.”

“Đúng vậy, lần đầu tiên ta đến cũng cho là các nàng là tỷ muội, có thể thấy được thông gia thái thái là người rộng lượng, làm khó nàng dâu, đều đem nàng dâu thành nữ nhi lòng thương, điểm ấy phu nhân cứ yên tâm .” Hạ thái thái cũng cười câu.

“Nơi nào có tốt như các người vậy, ta cũng là từ nàng dâu tới được, biết chuyện gì xảy ra, cũng thông cảm cho các nàng thêm vài phần mà thôi.” Thẩm thị .

Bữa cơm này, Phó phu nhân ăn rất là vừa lòng, bàn cơm thấy mấy tiểu hài tử Tăng gia, đều vui vẻ mà thất lễ, ma ma cực có nhãn lực tặng hầu bao cho từng đứa , hầu bao rất tinh xảo, bên trong đều là hai nén vàng như ý, khoảng tầm hai lượng, hẳn là sớm chuẩn bị tốt, đến mấy đứa miệng còn hôi sữa cũng bỏ sót.

“Quá tốn kém rồi. Tiểu hài tử mỗi nhà, bắt kể cho chút gì đó rồi đuổi ra.” Thẩm thị vội .

“Lần đầu tiên gặp mặt, nên là vậy, về sau, ta thỉnh thoảng tới quấy rầy, tẩu tử cũng đừng chê ta mặt dày mới được.” Phó phu nhân .

Phó phu nhân xong đứng dậy cáo từ, trước khi , mời mấy người Tử Tình, Trần thị, Dương thị đến nhà nàng, mấy người cười đáp ứng.

Cuối tháng, Tử Tình xác định mình lại lần nữa mang thai, cái này mà ở đại, quả thực dám tưởng tượng, mới thành thân vài năm thế này, tốc độ này, cũng quá nhanh ?

Sau khi Tử Tình biết được mình mang thai làm chuyện thứ nhất, chính là quỳ gối bõ đoàn cầu nguyện: “Thiên linh linh, địa linh linh, các lộ thần tiên, nhất định phải phù hộ ta sinh nữ nhi, để cho ta miễn nỗi khổ sinh đẻ, ta nhất định làm nhiều việc thiện, tích nhiều đức. . .”

Vốn Tử Tình là tin những thứ này, nhưng nếu Tử Tình có thể đến nơi này, chứng tỏ rằng có lực lượng siêu nhiên tồn tại muốn người biết, Tử Tình cũng đến cùng là cái gì, đành phải lung tung khấn tất cả.

Lâm Khang Bình ở bên nghe xong cười : ” mình người tự than thở cái gì vậy? Cầu thần bái phật phải thành tâm, người cầu nhiều quá, các thần tiên cũng đùn đẩy cho nhau.”

“Phi phi, ác khẩu chứ ác ý, lời của gia, các thần tiên nghe xong mới có thể tức giận chứ. Xin các lộ thần tiên tha thứ gia nhất thời lỡ miệng.” Tiểu Lam vội quỳ xuống dập đầu.

Nửa tháng sau, khi Tử Tình ở phòng chơi cùng bọn chơi đùa, Tử Vũ chạy vào, thở hổn hển chỉ : “Tỷ, tỷ, tứ ca trúng rồi, tứ ca trúng rồi, cũng là tên thứ hai đó, đáng tiếc, nhị ca tam ca bọn họ cũng chưa trúng.”

“Hạ muội phu đâu?”

“Còn chưa biết đâu? Phỏng chừng cũng trúng đâu, mới đọc hai năm.”

Tử Tình nghe xong vội dẫn theo bọn qua, Tiểu Phấn Tiểu Bạch theo, Tiểu Thanh Tiểu Lam còn có mấy tháng nữa xuất giá, Tiểu Bạch cũng theo học quy củ thời gian dài như vậy, trông mấy đứa vẫn là thành vấn đề.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị bên vì Tử Hỉ trúng cử mà hân hoan, bên lại vì Tử Lộc và Tử Thọ thi rớt mà lo lắng, nhất là Tử Lộc, là lần thứ ba thi rớt rồi, Tăng Thụy Tường nhìn ánh mắt Tử Lộc có vài phần đau lòng, nữ tử này ăn khổ nhiều nhất, vỡ lòng cũng chậm năm, có thể thi trúng tú tài cũng là dùng xong mười hai phần khắc khổ, nhưng là lại muốn tiến lên, chỉ khắc khổ hiển nhiên là đủ, Tăng gia sinh ra bốn tú tài, là kỳ tích rồi, lại hơn, chỉ sợ cũng cường cầu nổi, ông trời phá lệ khai ân hậu đãi Tăng Thụy Tường rồi.

Nghĩ đến mấy đứa con của mình chịu thua kém như thế, mỗi khi nhìn mấy đứa này của mình, Tăng Thụy Tường nghĩ đến năm huynh muội bọn họ, trong lòng chua xót là cần cũng biết, tất cả cái này, đều quy về công lao cho Thẩm thị có cách dạy con.

Tăng Thụy Tường trầm tư, nghĩ tới Tử Lộc khuyên nhủ: “Cha mẹ, tiểu Tứ có thể trúng, là chuyện vô cùng tốt, ngàn vạn lần đừng bởi vì ta và Tam đệ mà làm hỏng hưng trí của mọi người, chúng ta có Đại ca và tiểu Tứ, là ông trời khai ân rồi.”

“Đúng vậy, cha mẹ, Nhị ca giống ý của ta.” Tử Thọ cũng bồi thêm câu.

Lời này giống như Tăng Thụy Tường nghĩ đến, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị khỏi chảy xuống giọt nước mắt vui mừng.

Về phần Tử Lộc và Tử Thọ, đương nhiên giống bên ngoài bọn họ sao cả, hơn mười năm gian khổ học tập khổ đọc sách, trong lòng ai có giấc mộng đâu? Chẳng qua, giấc mộng của bọn họ xa vời hơn chút, thậm chí xa thể kịp, chưa xốt gian khổ trong đó, cũng chỉ có mình mình nếm trải thôi, ai cũng giúp đỡ được mình.

Lúc này, Phó gia sai người tặng hạ lễ tới, xem ra tin tức của Phó gia rất linh thông, Phó đại nhân cũng là cười cười toe toét, đồng liêu bên dưới thấy, rồi rít khen Phó đại nhân tinh mắt, ngược lại cũng rít rít đưa tới hạ lễ, ái tề trong lòng thủ trưởng, lại là tiền đồ rộng lớn, ai có thể buông tha cho cơ hội có sẵn nịnh bợ? Hạ gia cũng sai người tới tặng phần hậu lễ, Hạ Cam Vĩnh lần này cũng trúng, trong đoàn người này có Tử Hỉ tuổi nhất, cũng chỉ mình Tử Hỉ thi đậu.

Cho nên, lần này Tử Hỉ trúng cử, Tăng gia thu được hạ lễ nhiều hơn xa xa Tử Phúc hồi đó, trong đó còn có huyện nha Lâm Giang, phủ nha An Châu, thân hào nông thôn địa phương Ngô Đồng trấn, vân vân ngừng đưa tới, xe ngựa tặng lễ trước cửa Tăng gia nối liền dứt, đưa tới trong trấn và trong thôn ít người ở ven đường bình luận.

Tăng Thụy Khánh dắt trâu cùng Chu thị cũng qua ven đường, thấy cửa Tăng gia náo nhiệt, cần bọn họ có ý hỏi thăm, lời này bay thẳng vào bên tai.

“Nhà Tăng tú tài này là tổ tiên tích đức, chắc chắn, bốn nhi tử, bốn tú tài tính, đứa út này, lại trúng cử, văn phong nhà sao tốt thế nhỉ?”

“Sai lầm rồi, phải tổ tiên nhà tích đức, là tự Tăng tú tài người ta tích đức, ta cũng nghe năm đó là Tăng tú tài mạnh mẽ muốn ở riêng, hai lão tức giận, cơ hồ coi như trốn trốn nhà tiểu nhi tử ra ngoài. Mua khối đất này, cũng là ca ca nhà mẹ đẻ giúp đỡ, vẫn là bản lãnh của người ta, năm xoay người rồi.”

“Đó là, có cả nhà kia liên lụy, có thể xoay người sao? Người, chúng ta có phúc phận có huynh đệ tốt như vậy, sao có người hết lần này tới lần khác đại đột muốn chết như vậy, huynh đệ tốt như vậy, lại còn nhận? Đầu phải là bị lừa đá chứ?”

“Chuyện nhà, người nào biết? Muốn sai, hai lão cũng thiên vị có giới hạn, ba nữ nhi đều là bảo bối, con lớn nhất ghe gớm còn muốn kính, cũng chỉ còn lại tiểu nhi tử bắt chẹt.”

“Đúng vậy, nghe phòng ở nhà đại ca, chính là chiếm nền nhà của tính, còn ba ngày hai bữa tới cửa quây muốn này muốn nọ, xong rồi phòng ở cũng chiếm. . .”

Tăng Thụy Khánh và Chu thị rốt cuộc nghe không nổi nữa, về tới nhà, Tăng Thụy Khánh đen mặt, Chu thị cũng dấm trên chọc Hấn.

303. Chương 306: Tử Hỉ Thành Thân

Nói đến Tăng Thụy Khánh đen mặt ngồi nửa ngày, bỗng nhiên nói với Chu thị: “Ngày mai đến nhà Nhị muội đón cha mẹ trở về, ở cũng không ít ngày rồi.”

Chu thị cũng không dám hỏi nguyên do, nói vậy cũng là có liên quan đến chuyện hôm nay, chỉ phải đáp ứng.

Ai biết ngày hôm sau lại cứ mưa nhỏ, tí ta tí tách đến mấy ngày, Tăng Thụy Khánh cũng không có cách nào động người.

Tin tức đã truyền tới Kiều thôn, Hạ Ngọc biết Tử Hỉ trúng cử, cũng biết tháng sau Tử Hỉ thành thân, bèn thương lượng cùng lão gia tử và Điền thị, muốn đưa bọn họ về nhà.

“Cha mẹ, không phải là nữ nhi đuổi các người, ta cũng muốn qua nói một tiếng chúc mừng với Nhị ca, không bằng mọi người cùng nhau trở về. Nếu không phải thời tiết hôm nay không tốt, không chừng Nhị ca đã phải người tới đón chúng ta rồi.”

Lão gia tử nghe xong vừa vui mừng vừa thất vọng, vui mừng tất nhiên là bởi vì mặt ngoài Tăng gia lại thêm vẻ vang, thất vọng còn lại là một nhà lão Nhị cũng chưa phái người đưa tin đến, có thể thấy được là thật sự không để người làm cha là hấn đây vào trong lòng.

“Hừ, người ta sớm quên chúng ta rồi, ước gì chúng ta không quay về thêm chướng mắt đấy, ai còn nhớ được chúng ta?” Điền thị nói.

“Người đừng quên, ai nuôi người, ai mời thầy hỏi thuốc cho người, ai thuê người hầu hạ cho người?” Lão gia tử trừng Điền thị một cái.

Điền thị chống gậy lăm bầm vào nhà.

Mưa đã tạnh, lão gia tử ra sân, ở dốc nhỏ cửa thôn, ánh mắt nhìn về phía con đường nhỏ duy nhất trong thôn trông về nơi xa. Lão gia tử biết Tăng Thụy Tường đã cách lòng với bọn họ, nói đến cũng phải trách người làm cha là hấn, từ nhỏ đã xem nhẹ nhi tử này, nhi tử đi theo a bà hấn lớn lên, đọc sách biết chữ, một thư sinh tốt, vẫn cứ bị buộc xuống ruộng làm việc nhà nông, đừng nhìn thân mình gầy yếu, xối đất cày ruộng cấy mạ cấy lúa, loại nào cũng cần rảnh học xong, cố gắng làm được, đến nay, lão gia tử còn nhớ rõ dáng vẻ quật cường của đứa nhỏ năm đó, cần rảnh, nhếch miệng. Cũng không kêu khổ, cũng không oán trách.

Chân chính khiến Tăng Thụy Tường bắt đầu thất vọng đau khổ xa cách bọn họ, hấn là lần đó Tử Tình bị Đại Mao tính kế, lão gia tử vì gia đình yên ổn. Cứng rắn buộc Tăng Thụy Tường nuốt quả đắng này vào. Chuyện sau này, từng chuyện từng việc, đều thoát khỏi quỹ đạo mong muốn của lão gia tử, lão gia tử có lòng giúp Tăng Thụy Tường nói nói mấy câu, đã là lực bất tòng tâm gái không đúng chỗ ngứa. Không biết cách dạy con trai, không biết cách dạy con gái. Lão gia tử chỉ có thể tự nuốt quả đắng này vào thôi. Nhưng hấn không tin, nhi tử thật thà thiện lương như vậy thực sự có thể bỏ mặc không quan tâm đến người làm cha này.

Khoan hãy nói, Tăng Thụy Tường thật đúng là quên báo cho lão gia tử, vẫn là Thẩm thị nhắc một câu, nhưng trời đổ mưa vài ngày, đường lầy lội không chịu nổi, Tăng Thụy Tường lại không định làm tiệc rượu, bèn nghỉ chậm vài ngày cũng giống như vậy thôi.

Này không. Trời vừa quang, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị thương lượng, buổi chiều liền phái Lâm Hưng đi đón lão gia tử. Bên này. Tăng Thụy Khánh nhìn đường này, xe trâu đi vẫn là vất vả một chút, không bằng lại chờ thêm một ngày, mặt đất khô rồi, lại đi cũng là giống như vậy. Cứ như vậy, lão gia tử đã được Lâm Hưng đón về.

Tăng Thụy Khánh âm thầm dậm chân, suy đi nghĩ lại, vẫn là tìm lão gia tử hoà giải, lão gia tử nhìn Tăng Thụy Khánh nói: “Nhi tử, không phải là cha không giúp người. Là tự người phá hỏng con đường của mình, người tuyên bố muốn cắt đứt quan hệ, lão nhị cho người bậc thang đi xuống, người không xuống, vốn cho rằng Tử Toàn đọc sách ở học đường, người nhìn xem lão nhị cũng không so đo với đứa nhỏ. Trì hoãn một hai năm, có lẽ sẽ qua kết cục này, ai biết nương của Tử Toàn, vậy mà đại náo học đường, tất cả mặt mũi đều mất hết, người nha, người nha, bảo cha nói người cái gì cho tốt?”

“Hấn cho ta bậc thang chỗ nào? Người không nghe thấy, tối hôm đó, hấn buộc ta như vậy, ta có thể nói cái gì?”

“Sao chưa cho bậc thang, Tử Thọ thành thân, hấn không phải tự mình dẫn theo đứa nhỏ đi mời rồi, người muốn gây khó dễ cho hấn, nhất định không đi. Kết quả đâu? Còn không phải chính người mất thanh danh?”

Tăng Thụy Khánh nghe xong im lặng không tiếng động, ngồi một lát, cái gì cũng không nói, đứng dậy đi về.

Thoảng một cái đã đến ngày vui của Tử Hỉ, sinh lễ đã đưa đi từ mười ngày trước, Thẩm thị cùng Phó gia đã thông qua, Tử Hỉ là nhi tử nhỏ nhất, nhưng cũng không thể cao hơn ba ca ca trước, cái này lúc trước nói xong rồi. Phó gia muốn là Tử Hỉ người này, đương nhiên sẽ không so đo một ít chuyện vụn vặt, đều nói nên vậy.

Chẳng qua, sinh lễ nâng tới, Phó gia cũng là lấp bắp kinh hãi, bởi vì đồ Tăng gia chuẩn bị căn bản không giống gia đình hàn môn ở nông thôn có thể chuẩn bị được, nhìn ra được là tốn không ít tâm tư cũng tốn

không ít tiền bạc, không riêng những cái đó, tiền biếu còn đưa sáu trăm sáu mươi sáu lượng, thật sự là tất cả cùng vui vẻ.

Một nhà Tử Phúc là vào lúc gần tối mười lăm tháng mười vội trở lại. Buổi tối, mọi người tặng tùy lễ cho Tử Hỉ, đều là một trăm lượng ngân phiếu, còn lại là thương lượng lễ gặp mặt cho tân nương tử.

“Ta là kẻ không có tiền, nhà ta đông đứa nhỏ, không thể so với các người đều có tiền thu, ta chỉ chuẩn bị một bộ trang sức bằng vàng ròng, giống như trước kia đưa cho các người.” Lưu thị cười nói trước.

“Đại tẩu, người còn khóc than, còn chỉ chuẩn bị một bộ trang sức bằng vàng ròng, người còn định chuẩn bị mấy bộ vậy?” Trần thị cười trả lời.

“Chính là, chúng ta tất cả đều giống nhau, ngày mai lấy ra, đồng loạt đều là đồ trang sức bằng vàng ròng, đệ muội có thể cho là chúng ta thương lượng trước rồi hay không?” Dương thị nhỏ giọng hỏi.

“Quần làm cái gì, chứng minh chúng ta đồng tâm, bày ra một đồng vàng to dùng này, còn không phải loá mắt mọi người? Về sau, tứ đệ muội một ngày đổi một bộ, còn không trùng lặp kiểu nào đâu?” Tử Tình nói.

Vĩnh Tùng và Thư Duệ rốt cuộc là lớn hơn một chút, đều ở một bên la hét muốn đi đón tân nương, Vĩnh Liên Vĩnh Dung cũng mở to mắt nhìn Lưu thị, Lưu thị cười nói: “Ta mới mặc kệ đấy, nói với tiểu cha các người đi, tìm tiểu nương các người đòi một bao lì xì thật to mới được.”

Vĩnh Liên Vĩnh Dung chuyển sang nhìn về phía Tử Hỉ, Tử Hỉ cười nói: “Đều đi, đều đi, Vĩnh Liên người lớn nhất, chớ có chùng chình thật tốt đám đệ muội muội.”

Tiểu hài tử hoan hô một loạt, thậm chí cũng không chịu về nhà ngủ, đòi chen chúc cùng một chỗ với Tử Hỉ, “Để cho tiểu Tứ vui vẻ theo một đêm này cùng đại chất tử và đại cháu ngoại trai, ngày mai muốn theo cũng là không được.” Lưu thị cười nói.

Tử Tình và Trần thị cũng không có cách nào khác. Chỉ đành phải thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh em bạn bè rối rít tới cửa, một nhà Hạ Ngọc và một nhà Thu Ngọc đến sớm nhất, muốn giúp đỡ thu xếp làm chút chuyện, nhất là trưởng phu của Tử nhi, rất có ánh mắt, giúp đỡ nâng cái bàn bày cái ghế, Tử Tình gọi tất cả mấy tiểu tử ở Tình viên đến giúp đỡ.

Làm Tăng Thụy Tường và Thẩm thị ngoài ý muốn là, Chu thị lại còn đến, vào cùng lão gia tử và Diên thị, Tăng Thụy Tường nhìn Thẩm thị một cái, Thẩm thị nhìn Tử Phúc một cái, Tử Phúc nói: “Tùy nàng đi. Chỉ cần không phải đến làm loạn, cũng đừng quan tâm nàng, dù sao trong lòng chúng ta đều biết là được.”

Chu thị tìm một cơ hội, bắt chuyện cùng Lưu thị trước, nói: “Vợ đại chất tử, khi nào thì trở về? Cũng không đến nhà đại nương ngồi một chút?”

“Ồ, đại nương, ta cũng không dám, ngưỡng cửa nhà đại nương có chút cao, cha ta cũng không bước vào nổi, ta thì càng bước không vào nổi.” Lưu thị cười nói.

Chu thị sượng mặt, vừa lúc Thẩm thị đi qua bên cạnh, Chu thị vội lôi kéo Thẩm thị nói: “Đệ muội, chúc mừng người, chuyện trước kia, là lỗi của tẩu tử ta, hôm nay xem ở phần ngày vui của Tử Hỉ, chớ chấp nhặt với ta.”

“Đại tẩu, lời này người đi dỗ tiểu hài tử ba tuổi đi.” Thẩm thị nói xong thì kéo Lưu thị tránh ra.

Chu thị tức giận trong lòng, nhưng cũng không dám phát tác, tìm mấy chị em dâu nhà Tam bà nói chuyện, đáng tiếc người ta mượn cớ rời khỏi, cuối cùng, vẫn là đệ muội nhà mẹ đẻ nàng ở đó, cùng đứng hàn huyên với nhau.

Buổi chiều vừa tới giờ Thân, đồ cưới vào cửa, trước cửa chật ních đám người xem náo nhiệt, Tăng gia cưới cũng là tiểu thư quan gia đấy, còn không xem chút đồ mở mang tầm mắt?

Vào cửa đầu tiên là bốn kiểu như ý, tiếp một đôi bình trẻ em chơi đùa màu hồng lớn, một đôi bình sứ Thanh Hoa lớn, sau đó là tám nâng trang sức vàng bạc ngọc thạch, tám nâng vật liệu may mặc bốn mùa, tám nâng các loại vật trang trí bằng ngọc thạch bằng sứ, tám rương gỗ chương đồ thắm, tám nâng đệm chăn, còn có một bộ bình phong hạ đất lớn, còn có một bộ bình phong tám cánh tranh cung nữ, chậu đồng lớn nhỏ, các

loại vật nhỏ đặc biệt linh tinh, tổng cộng năm mươi tám nâng, linh ta linh tinh cũng bày đầy toàn bộ Hỷ uyển. Phó gia có sáu bà tử đưa gả tới, một bên mở thùng, bày đồ cưới, một bên trải giường chiếu trải chăn.

Lưu thị và Tử Tình đều mang thai, không thể trực tiếp xem lễ, hai người nằm nghiêng trên giường ở Phúc uyển, Lưu thị cười nói: “Cái lần tiểu Tam kia ta đã bị đuổi sang một bên rồi, sao hôm nay lại là như thế? Ta còn muốn đi xem náo nhiệt đây.”

“Ai nói không phải? Không phải là có ta cùng với người sao? Hai ta trực tiếp nằm ở tây sương phòng nghe náo nhiệt đi?”

“Đó có cái gì tốt? Người đến người đi, đều giao thiệp với nhau, còn không bằng ngay chỗ ta đây, phái bọn nha hoàn đi, có chuyện gì mới mẻ, rồi qua nói ột tiếng.”

Tân nương tử vào cửa, từ cửa Phúc uyển tới Hỷ uyển, Tử Tình nằm sấp trên cửa sổ nhìn thoáng qua, nói: “Vóc người không cao, hình như thấp hơn chúng ta một chút.”

Chỉ chốc lát, Trần thị và Dương thị đã cười tiến vào, nói: “Tứ đệ muội biết nói một chút thổ ngữ đơn giản, chẳng qua, nàng nói phần lớn nghe được, còn có, thiệp thân nha hoàn của nàng biết nói, phỏng chừng là mới học, cái này, nương ta không cần lo lắng rồi.”

Lúc này, canh giờ bái đường đã đến, một đám người vây quanh tân nương đi ra, Trần thị và Dương thị cũng đi theo ra ngoài.

Lúc bái đường, người chủ trì nghi lễ hô đều là thổ ngữ, tân nương tử phản ứng không khỏi chậm nửa nhịp, một cái chậm này, tân lang đứng dậy dẫm phải váy của tân nương, làm hại tân nương lão đảo một cái, hoàn hảo Tử Hỉ đỡ tân nương kịp thời, dẫn tới cả sảnh đường cười vang, lúc phu thê giao bái lại đụng đầu vào nhau, cái này càng làm mọi người cười lớn tiếng, đáng tiếc, không có cách nào nhìn trộm khuôn mặt đỏ thắm của tân nương dưới khăn voan đỏ.

Quỳ lạy xong, nha hoàn bên cạnh tân nương bước lên phía trước, đỡ tân nương trở lại tân phòng, đã đến giờ vén khăn voan.

Một hồi, chỉ thấy Vĩnh Liên đi đến, nói với Tử Tình và Lưu thị: “Tiểu nương này, nhìn không xinh đẹp bằng tam nương, mày cũng nhú lại, không biết có phải do vừa rồi bêu xấu hay không, có vài phần tức giận đây?”

“Không thể đi? Xảy ra cái gì xấu?” Tử Tình hỏi.

“Tiểu hài tử mỗi nhà, không nên nói bậy. Đã quên ngày thường nương dạy người sao?” Lưu thị nghiêm mặt giáo huấn.

Lúc này, Tử Vũ đi đến, thấy Vĩnh Liên quệt miệng, hỏi: “Sao vậy, nói cho tiểu cô, ai chọc tức người, tiểu cô trút giận cho người.”

“Không có gì, tiểu hài tử không hiểu chuyện, nói năng lung tung, ta nói nàng mấy câu.”

Lúc này, Trần thị và Dương thị cũng đi đến, Tử Vũ mang theo Vĩnh Liên đi ra ngoài.

“Sao rồi? Thấy tân nương tử, xinh đẹp không?” Lưu thị hỏi.

“Yên tâm, có xinh đẹp cũng không xinh đẹp bằng đại tẩu đâu, không tin, ngày mai vừa thấy sẽ biết.” Trần thị cười nói

304. Chương 307: Vịt Và Cá

Sáng sớm ngày tiếp theo, Tử Tình và Lâm Khang Bình trở về nhà mẹ đẻ từ sớm, muốn nhận nàng dâu mới kính trà, Tử Tình cuối cùng cũng có thể nhìn thấy hình dáng của tân nương, vẫn là một thân quần áo mới đỏ thắm, lông mày cao tía mỏng, mắt dài nhỏ, mũi khéo léo, đáng tiếc đôi môi không đủ tinh xảo, hơi lớn một phần không vừa ý lắm, giảm mất vài phần thần thái, dung mạo chỉ có thể tính là trên trung bình đi. Khó trách hôm qua tiểu Vĩnh Liên đã nói, không xinh đẹp bằng Dương thị, trong bốn nàng dâu Tăng gia, chỉ nói về diện mạo, hẳn là kém nhất.

Lễ gặp mặt của Điền thị, vẫn là Thẩm thị chuẩn bị, nàng dâu mới cũng làm cho lão gia tử và Điền thị một bộ quần áo mới.

Lễ gặp mặt của Hà thị là tự bà chuẩn bị, mấy năm nay, nhi tử, nữ nhi, tôn tử, tôn nữ, ngoại tôn, ngoại tôn nữ hiếu kính cũng không ít, lão nhân gia nàng thường nói mình cũng là một tiểu phú bà, cho nên, lấy ra mấy lượng bạc, tặng nàng dâu mới thêm đôi vòng tay uyên ương giả ti bằng vàng, cũng nói với nàng dâu mới: “Bà ngoại già rồi, hi vọng có thể thấy được các người khai chi tán diệp, vui vẻ qua ngày.”

Tử Hỉ vội nói: “Bà ngoại, lão nhân gia người còn trẻ lắm, yên tâm, còn chờ lão nhân gia người nhìn đứa nhỏ đó.” Tân nương tử đã sớm đỏ bừng mặt rồi.

Sau ngày thứ ba lại mặt, Tử Tình mang theo đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ, chớp mắt không để ý một cái, bọn nhỏ đã chạy đến Hỉ uyển, mấy nam hài tử vẫn là thân thiết với Tử Hỉ một chút, lúc Tử Tình tới tìm, Phó thị đang dẫn dắt mấy đứa nhỏ vừa đọc thơ vừa làm trò chơi, Vĩnh Liên Vĩnh Dung đã ở đó. Bên người Phó thị chỉ để lại một bà vú và hai nha hoàn, còn lại đều phái về nhà rồi.

“Tỷ, người tới rồi, mời ngồi.” Phó thị thấy Tử Tình, đã sớm nghe mẫu thân nhắc qua, hai ngày này lại nghe Tử Hỉ nhắc đến nhiều nhất chính là Tử Tình, biết địa vị của Tử Tình ở trong lòng tướng công nàng không phải bình thường.

Tử Tình vừa ngồi xuống, đã thấy Lưu thị vịn tiểu Đào cũng tiến vào. Nói: “Mắt nhìn thấy muối muối đi qua chỗ chúng ta, vừa định không biết làm chút gì cho vui, ba thiếu một người đã tới rồi, người chính là cơn mưa đúng lúc của chúng ta đó.”

“Bốn chị em dâu các người vừa đủ tay. Còn dùng tới ta sao?” Tử Tình hỏi.

“Ồ, bình dấm chua đổ từ nơi nào đến, chua như vậy nha? Người đi qua chỗ chúng ta. Cũng không đi vào thăm đại tẩu người một chút, trưởng tẩu như mẹ người không biết? Ta còn chưa có nói lý với người đâu? Người đã dính chua rồi, chưa gì đã như vậy, sau này chúng ta không thêm dùng người, tứ đệ muối, đến, đại tẩu dẫn người đi chơi mặt chược đi.” Lưu thị cười nói.

“Đại tẩu. Ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi còn không được sao? Về sau, ta nhất định nhớ được đi thăm đại tẩu thân thiết nhất đáng yêu nhất của ta trước.” Tử Tình bước lên khoác cánh tay Lưu thị, chân chó nói.

“Ta cũng phục muối muối điểm này, lời này chuyển cũng nhanh thật. Khiến chúng ta đều không nhẫn tâm xuống tay trừng phạt nàng, đại tẩu nhìn cái vẻ đáng thương của nàng này, giả vờ còn rất giống.” Trần thị đi đến cười nói.

“Thật đầy đủ như đưa thiệp mời, không bằng cũng gọi Tam tẩu đến.” Tử Hỉ từ trong phòng đi ra cười nói.

“Bốn chị em dâu chúng ta chơi một bàn mặt chược, ta đợi một ngày này cũng rất nhiều năm rồi. Đã sớm nghĩ, nương ta thật khéo sinh, bốn nhi tử bốn nàng dâu, bày lên mặt chược vừa vận một bàn. Không bằng bốn người họ Tăng các người chơi một bàn, đại ca người không ở đây. Cho tỷ người lên.” Lưu thị cười nói với Tử Hỉ.

“Được, bốn người các người chơi đi, ta tìm nương trò chuyện đây, bà ngoại và Tử Vũ kia còn có thể mở một bàn đấy, người thật đúng là đông, chỉ thiếu một mình đại ca. Thật như lễ mừng năm mới, tốt lắm.” Tử Tình nói.

Trong khoảng thời gian này, Tử Lộc ở nhà nghỉ ngơi, ý của Tử Thọ, còn muốn thi một lần nữa, chẳng qua, hắn cũng không muốn đến châu học, muốn ở nhà tự khổ đọc sách ba năm như Tử Lộc. Bây giờ vừa thi xong, mấy ngày nay trừ đi học đường dạy thay, chính là cùng Tử Lộc hai người đi câu cá, ao cá Tình Viên, đập nước Khang trang, bọn họ cũng đi không ít, Tử Tình cũng là không tài nào hiểu nổi, hai người này sao lại đột nhiên thích câu cá vậy? Mới bao nhiêu tuổi chứ?

Tử Tình còn chưa có ra khỏi cửa, Thẩm thị đã đi tới, nói: “Ta nói tìm không thấy người đâu, đều chạy tới đây, cơm trưa, làm canh vịt đi, vừa rồi bà ngoại nói, muốn ăn một chút canh vịt già cho thanh nhiệt hạ hỏa, nhạt một chút. Còn lại các người tự xem mà làm, ta dẫn theo bà ngoại ra ngoài đi dạo một chút.”

Trần thị đang muốn đứng dậy, Phó thị nói: “Cứ để ta đi cho, Nhị tẩu và Tam tẩu có đứa nhỏ còn nhỏ như vậy, đại tẩu và tỷ tỷ còn đang mang thai đấy, bốn người các người vừa đủ một bàn, ta mang theo bà vú đi

cùng, còn có Thúy Trúc, Bích Trúc giúp ta đó.”

Trần thị suy nghĩ một cái, có lẽ nàng dâu mới muốn biểu hiện mình một chút, liền cười đồng ý, nói: “Vây vắt vả cho đệ muội rồi.”

Phó thị tự đi dọn đồ nha hoàn bà vú, Lưu thị nói: “Không bằng đến chỗ ta đi, đại ca các người không ở đây, tiện hơn một chút.”

Trần thị vừa nghe cũng thấy có lý, đi ngang qua Thọ uyển, đón Dương thị đi chung, bốn người nói nói cười cười, một buổi sáng cũng qua rất nhanh.

Tử Tình ở lại ăn cơm, người nhiều, ngồi ở một cái bàn tròn lớn, tiểu hài tử ngồi riêng một bàn, tự mình ăn, quy củ của Tăng gia là tiểu hài tử bồi dưỡng năng lực độc lập từ nhỏ, không cần nha hoàn hầu hạ. Đường nhiên, tiểu oa nhi một hai tuổi không tính.

Thẩm thị thấy một chậu canh cá lớn trên bàn, con cá này thật đúng là không nhỏ, Phó thị đang chia canh cho trưởng bối, có chút nghi hoặc, hỏi Phó thị: “Nàng dâu tiểu Tứ, canh vịt ta muốn đâu?”

“Nương, cái này múc cho ngài, ta cho bà ngoại trước rồi.” Phó thị trả lời.

“Đây không phải là canh cá sao? Ta muốn là canh vịt?” Thẩm thị hỏi tiếp.

Mấy người Lưu thị hiểu được trước, cười ha ha, nói: “Nương, đệ muội nhất định là nghe lầm, cá và vịt phát âm rất giống nhau, cá là âm ngang, vịt là âm ngang hạ xuống một chút.”

Tử Hỉ nghe xong cũng giải thích cho Phó thị, Phó thị vội nói: “Lúc đó Bích Trúc không có ở bên cạnh, cái này làm sao bây giờ?”

“Không có việc gì, ăn chút canh cá cũng không tệ, chỉ là, ta nhớ được trong nhà hình như không có cá lớn như vậy đi?” Thẩm thị nói.

“Ta phái Bích Trúc đi ra ngoài mua, nương nói cá già, ta bảo nàng chọn mua con lớn nhất.” Phó thị trả lời.

“Ai nha, nương, mau, nhị đệ bị hóc xương cá, làm sao bây giờ?” Thư Duệ ở một bên kêu.

Lúc này, Vĩnh Dung cũng khóc lên, còn có Vĩnh Bách, ba đứa nhỏ này đều là ba bốn tuổi, đang rèn luyện tự bọn họ ăn cơm, lúc này, đồng thời bị hóc xương cá.

Bống chốc, Tử Tình và Lưu thị, Trần thị đều chạy qua, Thẩm thị nói: “Đừng hoảng hốt, nuốt một miếng cơm to, nhìn xem có thể nuốt vào hay không.”

Ba đứa nhỏ nước mắt rùng rùng lắc lắc đầu, người này nói uống chút dấm chua, người kia nói ăn chút quýt, hành hạ nửa ngày vẫn là vô dụng.

Lúc này, Tăng Thụy Tường nói: “Bọn nhỏ còn nhỏ, thực quản cũng hẹp, vẫn là không tốt, không bằng, tìm một biện pháp để cho bọn chúng nôn mửa, nhổ ra cái thứ này.”

Hà thị nói: “Khang Bình, người đi, dùng hai chiếc đĩa, chặn đầu lưỡi đứa nhỏ, nhìn xem có thể thấy thứ này không?”

Lâm Khang Bình thử nửa ngày lắc đầu, Hà thị rửa tay sạch sẽ, kéo Vĩnh Dung qua, đưa tay vào cổ họng đứa nhỏ, móc một hồi, Vĩnh Dung khó chịu nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, cuối cùng oa một cái, phun ra toàn bộ, Lưu thị đưa nước lên súc miệng, đứa nhỏ nuốt một chút, cười nói: “Đi ra rồi, đi ra rồi.” Nước mắt vẫn còn đọng trên chóp mũi.

Hà thị theo cách đó cho Vĩnh Bách và Thư Ngạn phun xương cá ra, trong đó đặc biệt Thư Ngạn khó khăn một chút, hơi mất công một chút, trong ba đứa, hần nhỏ nhất, không biết phối hợp, miệng lại nhỏ, một phen này hành hạ xuống, Hà thị cũng toát ra mồ hôi đầy người.

Chờ mọi người phục hồi lại tinh thần, Phó thị ở trong góc bên cạnh rơi nước mắt, Tử Hỉ ở bên cạnh nàng, sắc mặt có chút khó coi, phỏng chừng là nói nàng vài câu, Thẩm thị thấy kêu Tử Hỉ qua, nói: “Chuyện hôm nay, nàng dâu cũng không phải cố ý, nàng mới đến, ngôn ngữ không thông, khó tránh khỏi sẽ có chỗ sơ sẩy, người trở về dễ dàng nàng đi, đừng vì chút chuyện này, các người lại giận đối nhau, lúc này mới thành thân được mấy ngày đâu.”

Tử Hỉ gật đầu đồng ý, hai người cũng không còn lòng nào ăn cơm, trở về phòng sớm.

Bên này Trần thị và Dương thị thu dọn xong, Tử Tình nghĩ một chút, vẫn là đi xem Phó thị, đừng bởi vì chuyện này, hai bên tồn tại nghi kỵ lẫn nhau sẽ không tốt lắm, vì thế kéo Lưu thị và Trần thị lên, Dương thị nghe xong cũng nói đi cùng.

Mấy người vừa mới đến cửa viện, đã nghe thấy tiếng tranh cãi của Tử Hỉ và Phó thị, Tử Tình nhíu nhíu mày, Lưu thị nói: “Hai người kia vì vậy mà cãi nhau, cá tính đệ muội hiếu thắng, vạn nhất chúng ta vội vàng đi vào, nàng không xuống đài được thì làm sao bây giờ?”

“Điều này cũng đúng, không bằng ngày mai chúng ta lại đến.” Trần thị nói.

Tử Tình tập trung tinh thần nghe, Phó thị khóc nói: “Ta đã giải thích với người nhiều lần như vậy, ta không phải cố ý, vốn là, nương nói bà ngoại muốn ăn canh vịt ta làm thành canh cá, trong lòng ta đã đủ khó chịu rồi, ta là một người mới gả vào, còn không phải muốn biểu hiện thật tốt một phen, khiến cha mẹ sớm chấp nhận ta sao? Còn có, ta cho rằng bọn nhỏ ăn cơm cũng là có nha hoàn nhìn, đám nha hoàn tự nhiên sẽ nhặt xương cá ra cho chúng nó. Ta nào biết đâu rằng bọn chúng còn nhỏ như vậy, đã tự mình ăn cơm, hỏi chúng ta còn nhỏ cũng không như vậy, hu hu, ta cũng không phải cố ý, người cho là trong lòng ta không khó chịu? Trong lòng nương còn không biết nghĩ về ta như thế nào đâu?”

“Được rồi, người cũng đừng khóc, ta chẳng qua nói người mấy câu, người xem tính tình người lớn như vậy, nương ta còn sợ người không được tự nhiên, đặc biệt dặn ta dỗ dành người đấy.”

“Người đó là dỗ sao? Người xem cái dáng vẻ mới đầu của người, hận không thể ăn thịt ta được.”

Tử Tình nghe xong khoát tay, mấy người lén lút rời cửa viện Hỉ uyển, ai về nhà nấy.

Ngày hôm sau, Tử Tình ăn xong điểm tâm rồi về nhà mẹ đẻ, mấy người Lưu thị đang cùng Thẩm thị nói chuyện trong phòng, Phó thị vừa thấy Tử Tình, vội đứng lên nói: “Tỷ tỷ, chuyện ngày hôm qua đều do ta không tốt, không hỏi rõ ràng đã tự mình tùy tiện làm cũng là thôi, vậy mà còn quên mất bọn nhỏ còn nhỏ như vậy, không biết nhặt xương cá, cho là bọn chúng đã ăn canh được rồi.”

“Được rồi, người mau ngồi xuống, đã nói với người không có việc gì rồi, vừa sáng sớm, người đã nhận lỗi với mọi người.” Lưu thị cười nói với Phó thị.

“Chính thế, vốn là người một nhà, nào có không có va chạm, cái này tính là cái gì? Người yên tâm đi. Bọn nhỏ trải qua chuyện lần này, tự mình cũng sẽ học được cẩn thận. Nhưng là chính người, cũng ngàn vạn lần đừng bởi vì vậy mà tồn tại kiêng dè, sau này làm cái gì cũng bó tay bó chân, lúc này mới không nên đấy.” Tử Tình nói.

“Đa tạ tỷ tỷ thông cảm.”

“Bà ngoại, hôm nay lão nhân gia người muốn ăn cái gì, không bằng nói ra, còn để nàng dâu tiểu Tứ làm đi, lúc này nha, nhất định không sai được.” Lưu thị cười nói.

Phó thị cũng ngượng ngùng gật gật đầu. Trần phong ba này cũng coi là đã qua.

305. Chương 308: Tử Phúc Lên Chức

Sau khi Tử Hỉ thành thân được khoảng mười ngày, thấy Phó thị dần dần quen thuộc cuộc sống ở Tăng gia, liền bắt đầu chuẩn bị thi hội, mỗi ngày vì yên tĩnh, đều đến Noãn hương uyển nhà Tử Tình để khổ đọc, Tử Tình phân phó, ai cũng không được tới quấy rầy.

Khang trang bên kia lúa mạch và cải dầu các loại đều gieo xong rồi, cũng đã vào thời gian nông nhàn, bắt đầu tỉa cành cây ăn quả, lúc này, trong trang truyền đến vài tin tức tốt, hai đôi thành thân năm trước đều mang thai đứa nhỏ, khéo là, Triệu bà tử phòng châm tuyền cũng mang thai, nghe nói Tiền thị phụ tử khoa

chân múa tay vui sướng, đặc biệt đến Tình viên dập đầu mấy cái cho Tử Tình, sau khi trở về trong trang bày mấy bàn tiệc rượu mời mọi người trong trang náo loạn nửa ngày.

Vì Lưu thị khó được ở nhà, Tử Tình dường như mỗi ngày không có việc gì, đều sẽ về nhà mẹ để tụ tập cùng mấy người họ, Phó thị cũng từ từ buông lỏng tính tình của mình, Tử Tình quan sát nàng này hơn một tháng, làm người vẫn còn tương đối ngay thẳng, có chút giống mẫu thân nàng, cũng không có vẻ kiêu ngạo gì, chỉ là hơi không bằng lòng, trên mặt sẽ biểu lộ ra, hay dùng tiểu tính tình, cái này, đối với Tử Hỉ mà nói, cũng không phải là ưu điểm gì.

Nói lý ra, nàng một người xuất thân quan gia tiểu thư, hẳn là không phải là loại tính cách thẳng thắn này, nói vậy vẫn là thiên tính, hơn nữa điều kiện trong nhà tốt, có chút bị làm hư rồi.

Ngày hôm đó, khi Tử Tình tới, Thẩm thị đang nói chuyện cùng Tam bà bà, Tử Tình vội cười nói: “Tam bà bà hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây ngồi vậy? Bình thường có mời cũng mời không được?”

“Chỗ nào rảnh rỗi chứ, nhi tử này càng nhiều, tôn tử tôn nữ cũng nhiều, lớn lớn nhỏ nhỏ cộng lại hơn hai mươi người, ta đâu có lúc nào đến đây thăm được?” Tam bà bà cười nói.

“Đó là phúc khí của lão nhân gia người, bình thường người ta cầu cũng cầu không được.” Tử Tình cười nói.

“Cũng là đứa nhỏ nhà người khéo nói, cả đám đứa nhỏ đều dạy dỗ tốt, có tiền đồ không nói. Còn cũng không quên mất bản tâm, đứa nào thấy ta cũng đều là kính cẩn, hơn bọn hán gấp trăm lần.” Tam bà bà thở dài.

Tử Tình cùng ngồi một lát, Tam bà bà đi rồi. Tử Tình hỏi: “Nương, Tam bà bà tới làm cái gì?”

“Còn không phải là đại nương người, nhờ Tam bà bà tới nói giúp. Cũng sắp đến Đông chí rồi, muốn tế tổ, ý của đại cha người là hai nhà hợp vào cùng làm.”

“Hợp thành chữ thập thì làm sao mà hợp? Hai nhà thờ cúng riêng cũng hai năm nay, lúc này lại muốn hợp, dựa vào cái gì hẳn muốn phân thì phân, không giữ quy tắc muốn hợp? Nương, người không đáp ứng chứ?”

“Sao có thể chứ? Mấy năm nay ta chịu tội còn chưa đủ sao? Khó khăn lắm mới tách ra. Ta lại đến gần làm cái gì?”

“Khó trách hôm tiểu Tứ thành thân nàng tới, thấy chúng ta không quan tâm nàng, tự tìm một chỗ ăn cơm rồi về, ơ, sao nàng không tìm a công bà hoà giải. Ngược lại tìm Tam bà bà đến?”

“Chắc là a công người không đáp ứng nàng, bà người nói chuyện là một chút cũng không dùng được rồi, mới nhờ Tam bà bà người đến đây đi? Quan tâm nàng làm gì, nghe nói lúc nhà nàng bận rộn ngoài ruộng, muốn mời người khác giúp vài ngày công, tìm khắp nơi không được người, hiện tại trừ nhà mẹ đẻ nàng, cũng không có mấy nhà qua lại cùng nhà nàng.”

“A? Bây giờ nhân duyên của đại cha ta ở trong thôn kém như vậy?” Cái này Tử Tình thật đúng là không nghĩ tới. Chẳng qua, ngược lại suy nghĩ một cái. Tăng Thụy Khánh rời nhà năm năm, lại ở bên ngoài làm việc hai mươi năm, trong thôn người trẻ tuổi cơ bản cũng không biết, càng miễn bàn qua lại. Người cùng tuổi lâu không qua lại, cũng sẽ xa lạ rất nhiều, hơn nữa. Tăng Thụy Khánh vẫn luôn tự cao tự đại, đến Tăng Thụy Tường hẳn cũng không để vào mắt, còn nói gì đến đám chân đất trong thôn.

Lúc này, mấy người Lưu thị đi đến, Tử Tình cũng không nói chuyện này nữa. Bụng Lưu thị càng lúc càng lớn, ra ngoài vừa đi vào, Hà thị nhìn thoáng qua, thuận miệng nói một câu: “Thai này của nàng dấu lão Đại cũng nhìn giống nam oa.”

Không nghĩ tới Lưu thị tai thính, nghe thấy được, đi lên bắt lấy tay Hà thị, vội vàng hỏi: “Bà ngoại, là thật sao? Thật sự sao? Thai này của ta là nhi tử?”

“Hài tử gốc, cái này ai dám cam đoan, ta là nói trông thấy giống, hẳn là không sai biệt lắm, nương người còn đặc biệt lên miếu cầu nguyện cho người, cầu bồ tát phù hộ thai này của người là nam oa, quả thật như nguyện rồi, đừng quên đi lễ tạ thần cũng nương người.” Hà thị nói.

“A di đà phật, nếu đúng như thế, ta chết cũng cam nguyện.” Lưu thị rơi nước mắt.

“Phi phi, đại cát đại lợi, đang yên lành nói mê sáng cái gì vậy? Người chết rồi đứa nhỏ làm sao bây giờ?” Thẩm thị nói.

“Thực xin lỗi, nương ta sai rồi, ta là nói, dập đầu một trăm cái cũng cam nguyện.” Lưu thị vội thay đổi.

“Không thể nào, thật sự dập đầu một trăm cái, chỉ sợ đại tẩu cũng bị khiêng trở lại.” Dương thị nói.

“Đại tẩu, nói xong, đến lúc đó ta giúp người đếm, thiếu một cái bỏ tát sẽ trách tội.” Tử Tình cười nói.

Đang cười, Lâm Khang Bình đi đến, nói: “Thật sự là náo nhiệt, từ rất xa đã nghe thấy tiếng cười của các người.”

“Còn không phải là Tình nhi nhà người, chúng ta cũng theo nàng mới có thể làm ẩm ỉ, người không có nghe đại ca người đã nói, trong nhà không nàng ở, liền cảm thấy dường như thiếu cái gì đó, nhất là khi mừng năm mới, tiếng cười của nàng có sức cuốn hút nhất.” Lưu thị cười nói.

“Đa tạ đại tẩu khích lệ, bây giờ ta đón nàng về.” Lâm Khang Bình nói.

“Hôm nay không ở lại ăn cơm à?” Thẩm thị hỏi một câu.

“Không được, nương, trong trang giết heo, ta đưa một phiên sườn tới rồi, để ở phòng bếp, còn có, Tình nhi nói muốn làm cái Lạp xưởng gì đó, ta để các nàng chuẩn bị thịt xong rồi, để nàng trở về nhìn một chút.” Lâm Khang Bình nói.

“Đúng rồi, muối muối, cái Lạp xưởng kia để cho ta một ít, đại ca người thích ăn.” Lưu thị nói.

“Muối muối, không bằng người làm nhiều một chút, năm trước ta ăn thử, cũng cảm thấy nhắm rượu không tệ, còn ngon hơn thịt khô một chút. Ta giúp người đưa ra quán cơm bán, cũng kiếm chút tiền tiêu vặt, người thấy được không?” Trần thị hỏi.

“Được, năm nay trong lòng nắm chắc rồi, vừa vặn làm nhiều một chút.” Tử Tình nói xong bèn cùng Lâm Khang Bình cáo từ.

Rẽ qua cửa nhỏ, Lâm Khang Bình nói: “Hôm nay trên đường về từ trong trang, gặp đại nương người, lại còn chủ động chào hỏi ta, nàng có ý gì? Hối hận rồi?”

Tử Tình nghe xong bèn kể lại ý đồ đến của Tam bà bà hôm nay, Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Đại cha người người này làm việc thật không có trách nhiệm, rõ ràng là hấn sai trước, hấn đã làm sai chuyện, lại còn đẩy một nữ nhân đi ra nhận sai, cái này cũng thôi, hấn dựa vào cái gì co rằng mọi người đều nên vây quanh hấn? Hấn nói không trở về nhà thì không về nhà, không nuôi cha mẹ thì không nuôi, hấn nói không cần huynh đệ thì không cần, ngay từ đầu đến bây giờ, sự kiện kia của cha không phải theo hấn? Bây giờ hối hận? Sau này hấn còn có hối hận đây.”

“Nghe nương nói, là trong thôn không có mấy nhà qua lại cùng hấn, phải không?”

“Tính tình của hấn, cũng chỉ cha ta có thể bao dung hấn, người ngoài ai có thể chịu được hấn? Nghe trong thôn người ta nói, mặc dù hấn làm việc ở phủ nha An châu, cầu hấn việc gì, hấn cũng không một lần đồng ý, bây giờ hấn trở về làm ruộng, còn bày ra cái vẻ kiêu ngạo kia kia, ngay từ đầu, nhiều ít còn có thể nhìn vào phần mặt mũi của cha ta, nhường hấn một ít, hiện tại đều biết đến hai nhà náo căng rồi, ai không đi lên đá mấy phát? Đại nương người cũng không phải là người chịu khó gì, có lẽ là rất lâu không có làm việc rồi, hai người đều chịu không nổi tội này, tổng cộng chỉ hai mẫu ruộng nước hai mẫu ruộng cạn, nghe nói vẫn là huynh đệ nhà mẹ đẻ nàng hỗ trợ mới thu gặt xong.”

Hai người vào sân, trên đất bày một chậu lại một chậu thịt heo và ruột non, Tử Tình vừa thấy đã muốn nôn mửa, liền nói cách làm cho tiểu Lam, để cho tiểu Lam dẫn mấy người các nàng làm, đến Tôn bà tử cũng ở lại giúp đỡ, Tử Tình dặn tiểu Lam cho riêng một phần tiền công.

Ngày mồng tám tháng chạp, Phó thị trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, quay đầu nói với Tử Hi: “Lúc ta từ học đường qua, bà thấy ta, lôi kéo tay ta, nói nhiều chuyện nhà đại cha, muốn để ta van cầu cha ta, giúp đại cha tìm một phần việc làm, lão nhân gia một phen nước mũi một phen nước mắt, nhìn thấy còn cực kỳ đáng thương, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

“Người có đồng ý hay không?”

“Không có, loại chuyện này ta có thể tùy tiện đồng ý sao? Nếu các người muốn giúp mà nói, đại ca cũng có thể giúp việc này, hoặc là người nào các người nói một chút cùng cha ta, nhưng các người ai cũng chưa từng

nhắc đến, ngày hôm sau chúng ta thành thân, ta còn chuẩn bị lễ gặp mặt cho đại cha bọn họ, ai biết đến bóng dáng bọn họ cũng không gặp, ta biết nhất định có nguyên nhân.” Phó thị nói.

“Việc này một câu hai câu giải thích cũng không rõ, hai nhà chúng ta cắt đứt qua lại, đại tẩu và nhị tẩu gả đến sớm, đều rõ ràng, người tìm các nàng hỏi một chút, các nàng giải thích, hẳn là công chính hơn ta một chút, ta cũng lười nói mấy chuyện nát bét nhà hần, tóm lại, người nhớ kỹ, về sau, cách xa bọn họ một chút đi.”

“Nhưng là, ta đã cho bà năm lượng bạc, ta thấy nàng là một lão nhân, khóc suốt mướt, nói chuyện ta cũng không hiểu lắm, chỉ nghĩ đến sớm đi rời khỏi nàng, liền ý bảo Bích Trúc ột nén bạc. Ta làm sai rồi sao?”

“Cũng không sai, người vẫn là cùng đại tẩu các nàng khai thông đi thôi, về sau, không cần cho bọn họ bạc, cho chút đồ ăn là được rồi.” Tử Hỉ thở dài, cũng trách mình, lười nói mấy chuyện nát bét này, vốn cho rằng nàng là một nữ tử khuê các, nơi nào có cơ hội một mình gặp mặt cùng bọn họ, không nghĩ tới, vẫn là bị chui vào chỗ trống.

Phó thị nghe xong, quả thực đi tìm Lưu thị, trùng hợp mấy người Tử Tình đều ở đó, Phó thị suy nghĩ một lát, vẫn là nói thẳng lời vừa rồi của Tử Hỉ.

“Tiểu Tứ này, việc này sao không nói sớm với người, chúng ta còn tưởng rằng người biết rồi chứ? Khi ta mới vào cửa, tướng công cũng không nói cùng ta mấy chuyện nát bét này, chỉ là dặn dò ta, vạn nhất bọn họ người nào khóc than cùng ta hoặc cầu ta làm việc gì, tất cả đều không cho phép đồng ý, ta cũng thấy lạ, sau này trải qua rồi, mới biết được.” Lưu thị nói xong bèn kể lại một chút chuyện sau khi nàng tới, chuyện đã xảy ra mấy năm nay, thực ra nàng cũng không biết kỹ càng, nàng sống ở nhà không nhiều lắm.

Trần thị bổ sung rất nhiều, nàng sống ở nhà dài, sau khi Trần thị nói xong, cười nói: “Nghe nói chuyện trước khi ở riêng càng quá đáng, không biết Tử Tình còn nhớ rõ không?”

“Không cần những ức khổ tư diễm này(*), dù sao mọi người cũng biết sao lại thế này rồi, về sau nhớ kỹ là được rồi.” Tử Tình nói.

(*)Ức khổ tư diễm, thành ngữ, ý là nhớ lại ở cũ xã hội bị áp bách, bị bóc lột thống khổ; nghĩ cuộc sống hạnh phúc đến từ xã hội mới không dễ có; do đó đề cao tư tưởng giác ngộ. Nguồn gốc từ Nói chuyện trên hội nghị công tác chính trị trong toàn quân của Đặng Tiểu Bình: “Ức khổ tư diễm dĩ nhiên muốn làm, nhưng chỉ là ức khổ tư diễm cũng không đủ rồi, phải nghiên cứu làm sao đề cao được giác ngộ chính trị của chiến sĩ dưới điều kiện lịch sử mới.”

Không đến vài ngày, Tử Phúc gửi về một phong thư, nói là Tết âm lịch năm nay sẽ về trễ vài ngày, quan viên các cấp phải lần lượt khảo hạch, Lại bộ cũng có người xuống.

Phó đại nhân tìm người đưa thư cho Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình đi một chuyến đến Phó gia, trời tối mới trở lại, lúc trở về về mặt có chút cổ quái, Tử Tình hỏi hẳn có chuyện gì.

“Hẳn là tin tức tốt, nếu không ngoài ý muốn mà nói, đại ca có thể thăng làm Châu Đồng Xương châu, từ lục phẩm, Phó đại nhân cũng có thể thăng làm Đồng Tri An châu phủ, chính ngũ phẩm.” Lâm Khang Bình nói.

“Cái này không phải chuyện tốt sao? Có chính xác không?”

“Mặc dù không mười phần nắm chắc, cũng kém không bao nhiêu, bằng không, Phó đại nhân không thể nói trước với ta.”

Tử Tình nghe xong trong lòng tràn đầy vui mừng đứng lên, cũng quên mất tại sao hẳn lại cổ quái.

306. Chương 309: Ý Định Của Các Nhà

Tử Phúc vào hai mươi ba tháng chạp mới về nhà, mang về tin tức xác thực hẳn được lên chức, đương nhiên, đồng thời còn có Phó gia, Tăng Thụy Tường và Thắm thị vui mừng tất nhiên không cần phải nói. Đặc biệt vội vàng gửi thư cho Hà thị và Thắm gia.

Lão gia tử kia thì là Tử Phúc tự mình đi qua, sau khi trở về, vẻ mặt Tử Phúc có chút không tốt.

Tử Tình hỏi thăm rõ ràng, chức Châu Đồng này của Tử Phúc, phân công quản lý lương thực và thủy lợi, hẳn là nhìn vào thành tích của hắn ở Hoa Liên mà quyết định, khi Tử Phúc vào cửa, Tử Tình đang cùng mọi người nói cái này đây.

Mà Tử Hỉ lại không có ánh mắt, nghe xong lời nói của Tử Tình vội cười nói với Tử Phúc: “Đại ca, người bây giờ không gọi là Tri huyện chân đất nữa rồi, sửa thành Châu đồng chân đất, vẫn là thoát không nổi chân đất mà.”

“Người có bản lĩnh thì đừng ăn cơm nha, đó chính là chân đất trồng ra đó.” Tử Phúc cho Tử Hỉ một phát đập.

Tử Hỉ sờ sờ đầu mình, nói: “Đại ca, còn cái kiêu này, ta cũng thành thân rồi.”

“Người thành thân rồi, người làm a công cũng vẫn là đệ đệ ta.” Tử Phúc nhìn hắn một cái.

Tử Hỉ nghe xong không lên tiếng, Lưu thị cười nói: “Tiểu Tứ, người mỗi ngày không bị hắn đánh mấy cái người khó chịu sao? Người còn trêu chọc hắn, người không thấy hắn đen mặt đi vào? Thật sự là, một chút ánh mắt cũng không có.”

“Ta chỉ cảm thấy đại tẩu chơi vui hơn, đại tẩu nói chuyện còn thoải mái hơn đại ca, đại ca rất nghiêm túc, nhìn lúc nào cũng không khác nhau mấy.” Trần thị nói.

“Đại ca người chỉ không nghiêm túc với Tử Tình, hắn chỉ thích Tử Tình.” Lưu thị cũng cười nói với Tử Tình.

“Aiz, đại tẩu, không nên thêu dệt chuyện như vậy, người hỏi một chút Nhị ca ta, hỏi Tử Thọ một chút, Tử Hỉ, ai mà không đối xử với ta tốt nhất?” Tử Tình nói.

“Lời này ta có thể làm chứng, Nhị ca người quả thật đối với người để tâm nhiều nhất. Hắn từng nói với ta rất nhiều lần.” Trần thị cười nói.

“Ta cũng vậy, kiên quyết đứng một bên cùng tỷ ta, ta chính là tỷ ta nuôi lớn.” Tử Hỉ nói xong an vị đến bên cạnh Tử Tình.

“Cái này còn kém không nhiều lắm, không uống công ta năm tuổi đã bắt đầu giặt tã rửa mông thối cho người.” Tử Tình xoa xoa đầu Tử Hỉ nói.

“Đại tỷ, người nói quá ghê tởm rồi.” Tử Vũ cau mày nói.

“Ghê tởm cái gì, đại tỷ cũng rửa cho người không ít.” Tử Tình cười nói.

“Làm gì, có người muốn mưu quyền, khiêu chiến uy tín lão đại của ta hay là chuyện gì xảy ra? Mấy người các người. Hồi nhỏ không phải là ta mang theo các người, từ gội đầu đến tắm rửa, đứa nào không qua tay ta?” Tử Phúc nghe thấy bên này ồn ào bèn đi ra, vốn là. Hắn ở trong phòng nói chuyện cùng Tăng Thụy Tường và Thắm thị.

“Còn có thể có ai, muội tử thân thiết nhất của người, nàng đang đoạt công lao của người.” Lưu thị cười nói.

“Đại ca, sao có thể chứ, người còn không hiểu ta, ta là người làm việc vẫn luôn điệu thấp, đây không phải Đại tẩu ở đây lấy tiểu Tứ trêu đùa sao? Thật sự không liên quan đến ta.” Tử Tình cười nói. Nhìn ra sắc mặt Tử Phúc tốt lên rất nhiều. Nói vậy có lẽ lão gia tử bên kia lại làm cho hắn cái gì dễ ợt rồi.

“Ta coi như đã nhìn ra, người chính là cổ đầu tường kia, gió chiều nào theo chiều ấy.” Lưu thị cười nói.

Một năm này chuyện vui của Tăng gia thật đúng không ít, Tử Phúc lên chức, Tử Hỉ thành thân trúng cử, cho nên, Thắm thị nói Tết này muốn làm thật lớn, hơn nữa mừng sáu Tử Hỉ sẽ xuất môn. Cho nên, bắt

đầu từ mừng hai Tết, một nhà Tử Tình đều ở lại nhà mẹ đẻ. Lão gia tử và Điền thị thì ở nhà Tăng Thụy Tường bên này đến mừng hai trở về học đường, vẫn là muốn tiếp đãi một nhà Xuân Ngọc. Cũng là thành toàn cả nhà Tăng Thụy Tường, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó.

Buổi tối mừng năm, người một nhà vây quanh một chỗ, mở hội nghị gia đình, trước tiên cho Tử Hỉ ở riêng, dặn hẩn những việc phải chú ý dọc đường. Thực ra, Lâm Khang Bình sắp xếp A Thổ A Thủy đi cùng Tử Hỉ, Tử Hỉ cũng tìm hai bạn cùng trường Cò Trắng thư viện, Phó gia ở kinh thành cũng có ít thân hữu. Chẳng qua, Tử Hỉ không muốn đi phiền toái người ta, tất cả ăn, mặc ở, đi lại, Lâm Khang Bình đều giúp hẩn chuẩn bị ổn thỏa.

Nói xong việc của Tử Hỉ, Tăng Thụy Tường nhìn Tử Lộc và Tử Thọ hỏi: “Tiểu Nhị và tiểu Tam, các người cũng nghỉ ngơi được vài tháng. Nói cùng phụ thân một chút, đến cùng muốn làm cái gì? Có tính toán gì không?”

“Cha, ta nghĩ kỹ rồi, ta đến An Châu mở quán đi, ta thích cuộc sống tự tại một chút, vừa vặn, nương Vĩnh Tùng cũng có thể trông coi một chút công việc tiệm cơm, hai người chúng ta cũng không lãng phí thời gian, làm thử vài năm trước xem sao, sau này, có muốn làm việc khác, đến lúc đó lại nói.” Tử Lộc nói ra trước tiên.

“Tiểu Nhị, người cũng suy nghĩ kỹ rồi, thật sự không muốn thi nữa, cũng không muốn vào nha môn sao?” Tử Phúc hỏi.

“Không được, ta cũng không muốn lãng phí thời gian, ở nha môn trông coi sao sao chép chép cũng không phải việc ta muốn làm, không bằng tự tại mở một quán nhỏ.” Tử Lộc đã quyết định chủ ý này rồi.

“Ta muốn thi một lần nữa, ta muốn giống như Nhị ca, ở nhà đọc sách, không đi Châu học nữa.” Tử Thọ thấy Tăng Thụy Tường nhìn về phía hẩn, vội nói.

“Các người đều đã có những ý định riêng, ta sẽ không nhiều lời nữa, tuổi của các người cũng không nhỏ, đều là người làm cha rồi, có thể lựa chọn việc mình muốn làm, cũng phải phụ trách đối với việc mình chọn, mặc kệ làm cái gì, cha hi vọng các người đều có thể thông suốt phóng khoáng, người một nhà sống vui vẻ, có gì khó khăn, phải nói gia, mọi người cùng nghĩ cách, không cần bởi vì thân phận, địa vị khác nhau mà thay đổi tình cảm của huynh đệ các người, ngàn vạn lần đừng trở thành giống như cha.” Tăng Thụy Tường nói.

Mấy người Tử Phúc vội đứng lên cung kính trả lời “vâng.”

“Đại cha người bây giờ hối hận, nhờ a công người cũng nhờ mấy người Tam bà bà người mà nói chuyện tình cảm, muốn cùng chúng ta hoà hợp lại, mấy người các người nói một chút, các người là nghĩ như thế nào?” Thẩm thị hỏi.

Mấy người Tử Tình nhìn về phía Tử Phúc, Tử Phúc nói: “Hôn ta trở về đó a công bà từng nói với ta, từ trong lòng ta không muốn nhận đại cha, chẳng qua, ta tôn trọng ý kiến của cha, dù sao, là huynh đệ của cha.”

“Ta cũng không muốn nhận, dựa vào cái gì chứ?” Tử Lộc nói.

Tử Thọ Tử Hỉ cũng rồi rít tỏ vẻ phản đối, Tử Tình và Tử Vũ còn chưa nói gì, Tăng Thụy Tường đã xua tay nói: “Các người không cần lo lắng, trước mắt ta cũng không có suy nghĩ này, chuyện sau này, xem đại cha người làm như thế nào.”

Chuyện chính nói xong, mọi người bắt đầu nói chuyện tào lao, Tử Lộc đột nhiên hỏi Tử Tình: “Tình nhi, Thư Duệ nên vào học thôi? Năm trước ta để Vĩnh Tùng vào học đường, đứa nhỏ này, nhất định nói muốn chờ Thư Duệ.”

“Đúng rồi, Tình nhi, tiểu Nhị không nói, ta còn quên mất, Thư Duệ năm nay bảy tuổi tính cả tuổi mụ rồi, có thể học vỡ lòng, cha đã kiểm tra qua Thư Duệ, đứa nhỏ này đã có thể thuộc một chút Tam Tự Kinh, giảng giải cũng không sai, có chút giống tiểu Tứ hồi nhỏ, mỗi ngày đi theo ta nửa ngày là được rồi, ta lo hẩn ngồi không được. Vốn cùng Vĩnh Tùng còn có bạn, Vĩnh Tùng khẳng định đi An châu với Nhị ca người rồi.” Tăng Thụy Tường nói.

“Vây theo ý của cha đi, ta cảm thấy cũng không xê xích gì nhiều.” Lâm Khang Bình nói.

Vì sáng sớm ngày hôm sau, Tử Hỉ muốn xuất môn, Thẩm thị liền để mọi người giải tán sớm.

Vài ngày kế tiếp, Tử Phúc rảnh rỗi, lại chạy mấy lượt đến Khang trang, trở về nói với Tử Tình nói: “Trong trang của ngươi có hai người làm ruộng thật là giỏi, không chỉ có thể làm ruộng, ta thấy công trình thủy lợi trong trang của ngươi cũng làm không tệ, hạn úng đều lo lắng thật chu toàn, một năm này trong trang lại xây không ít phòng ở, nói là chuẩn bị cho thành thân, còn đừng nói, khó trách bọn họ có thể dốc sức, cái gì người cũng đều lo lắng ổn thỏa cho bọn họ.”

“Đó là việc nên vậy, chẳng qua, ta chỉ là giúp đỡ suy nghĩ chút chủ ý mà thôi, phần lớn là Lâm Khang Bình lo liệu.” Tử Tình nói.

“Ca ca biết ý của ngươi.” Tử Phúc vuốt đầu Tử Tình nói, hắn cũng thấy tò mò, muội muội mình tại sao lại thông tuệ như thế, lại dường như rất sợ nổi danh, chẳng qua, hắn lấy hành vi một nữ tử khuê các để phỏng đoán Tử Tình cũng là nói qua.

Tử Phúc qua mười lăm tháng giêng phải đi nhậm chức, sản kỳ của Lưu thị tới gần rồi, khẳng định là muốn ở nhà sinh xong đứa nhỏ ở cũ xong rồi mới đi, càng tới gần sản kỳ, tâm bệnh của Lưu thị lại càng nặng, lo sợ không yên, ăn ngủ không ngon, cũng may hai nàng Dương thị và Phó thị thường tới khuyên nhủ nàng.

Một nhà Tử Lộc sau tiết Nguyên tiêu đã chuyển đến trong thành An châu, Tử Lộc muốn mở quán, cần đặt mua vài thứ, cũng muốn sớm đi ra ngoài quảng cáo, Tăng Thụy Tường đi theo đến An châu giúp hấn tham khảo vạch kế hoạch một ngày.

Tử Tình mấy ngày nay thì bận rộn chuẩn bị tất cả đồ cho Thư Duệ đến trường, còn có Tiểu Thanh Tiểu Lam đưa gả, tất cả đàn nhà gái phải chuẩn bị, Tử Tình đều thay các nàng chuẩn bị thỏa đáng, phòng ở gia cụ gì đó là Khang trang bỏ tiền ra, cho nên, hai người cũng không có tiêu dùng gì lớn, mấy năm nay trong tay cũng tích góp được một chút bạc, trừ tiền tiêu vật hàng tháng, hai người dệt áo lông làm áo lông cũng tích góp được không ít của cải, cho nên, cuộc sống sau này không cần lo.

Tử Tình chọn ngày là mừng hai tháng hai, mất thấy ngày mỗi một ngày gần, nói thật ra, trong lòng Tử Tình thật đúng là có chút không nỡ, người theo mình vẹn vẹn sáu năm sớm chiều ở chung, đột nhiên phải xa cách mình, trong lòng vắng vẻ rồi.

“Khang Bình, ngươi nói, nha hoàn xuất giá ta cũng khó chịu như vậy, chúng ta nếu có nữ nhi xuất giá, chẳng phải là lại càng không bỏ được? Không bằng, tương lai nữ nhi chúng ta cũng gả cho hàng xóm cách vách đi?”

“Nữ nhi còn chưa có sinh ra đâu, ngươi còn lo trước lo sau, chuyện tương lai nơi nào nói đúng được, xem tạo hoá của đứa nhỏ thôi, yên tâm, ta sẽ luôn luôn ở cùng ngươi.”

Lưu thị vào mồng một tháng hai cuối cùng cũng sinh nhi tử, cái này, Tăng gia trên trên dưới dưới đều vui mừng thay nàng, không riêng gì Lưu thị, đến Thẩm thị cũng mừng đến rơi nước mắt.

Tử Tình nhìn Lưu thị rơi nước mắt cười nói: “Đại tẩu, đừng quên, ngươi còn thiếu bỏ tất một trăm cái đập đầu đấy?”

Lưu thị lau nước mắt, cười nói: “Sẽ không đâu, chờ trăng tròn, ta sẽ đi cùng nương, còn phải cảm tạ nương ta nữa.”

“Tốt lắm, đứa nhỏ, ngươi cũng coi như khổ tận cam lai, cuối cùng cũng qua chịu đựng, nghe lời nương, cái gì cũng đừng nghĩ nhiều, nghỉ ngơi tốt, dưỡng tốt thân mình mới là việc chính, cũng không được rơi nước mắt nữa.” Thẩm thị khuyên nhủ.

Lúc này, mẫu thân Lưu thị dẫn theo muội muội Lưu thị tới, mẫu thân Lưu thị vừa vào cửa, đi thẳng đến giường ngoại tôn, nước mắt cũng là dâng lên, Thẩm thị thấy vậy, bèn mang theo mấy người Tử Tình lên lót rời khỏi, để các nàng có thể nói chuyện riêng tư.

“Nương, đại tẩu cũng sinh nhi tử, nhị tẩu cũng là con cái song toàn, nương nhìn một chút ta này, là nam hay là nữ?” Tử Tình đến gần Thẩm thị hỏi.

“Mới được mấy tháng, nơi nào có thể nhìn ra sớm như vậy? Dưỡng thật tốt đi, đừng không biết đủ. Đúng rồi, ngày mai Tiểu Thanh các nàng xuất môn từ đâu vậy? Ta còn nói cho thêm phần trang.” Thẩm thị hỏi.

“Nương, ba ngày trước các nàng đã chuyển đến trong trang rồi, trong trang có phòng ở cung cấp cho các nàng lấy chồng, không cần đi từ Tình viên.”

“Đáng tiếc người có thai, cũng không thể tự mình đưa các nàng xuất môn.”

“Cũng không phải là vậy sao? Tốt xấu gì cũng hầu hạ ta một thời gian.” Tử Tình thở dài.

307. Chương 310: Thám Hoa Lang Tử Hỉ

Tiểu Thanh Tiểu Lam chuyển đi rồi, Tử Tình trong một khoảng thời gian rất dài vẫn chưa thích ứng được, thỉnh thoảng gọi nhầm tên của Tiểu Lục và Tiểu Phấn, làm ra không ít chê cười.

Thư Duệ mỗi ngày đều tự mình đến học đường, Tử Tình làm cho đứa nhỏ quần áo vải bông mới, thoát nhìn cùng đứa nhỏ trong thôn cũng không khác nhau nhiều lắm, đứa nhỏ này đi theo Lâm Khang Bình luyện đứng tấn một năm, lại thường xuyên ở nhảy nhót trên giường bật bật, thân mình cao hơn đứa trẻ cùng tuổi một ít, hơn nữa, chạy hoạt động cũng thật linh hoạt, Tử Tình cười nói một năm này không phí công chịu khổ.

Mấy ngày này Tử Tình chăm chỉ về nhà mẹ đẻ một chút, thường đi bồi Lưu thị đang ở cũ một chút, cùng Phó thị cũng thân quen hơn chút, mới phát hiện Phó thị thực ra cũng là rất thích nói chuyện, tâm tư cũng tương đối đơn thuần, chỉ là trong lòng chịu không nổi ủy khuất, vô cùng miễn cưỡng với lời nói của người khác, hơi thấy đối phương nói một câu có chút không ổn, liền xụ mặt xuống, khó trách ngày ấy có thể bởi vì chuyện mấy đứa nhỏ bị hóc xương ca, đã âm ỉ lên cùng Tử Hỉ.

Chẳng qua, nàng không mang thù, cơn giận của nàng tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, qua rồi nàng ngược lại tự mình xin lỗi, nói: “Ta cũng biết điểm này của mình không tốt, ở nhà nương ta cũng quản qua ta nhiều lần, mà ta chính là không sửa được.”

Nàng vừa nói cái này, mọi người cũng không so đo cùng nàng, một thời gian sau, cũng biết nàng thật sự là như vậy, khả năng cũng là mới đến một chỗ hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, cùng cuộc sống trước kia của nàng đối lập lại quá lớn, còn chưa hoàn toàn dung nhập vào, vừa vội muốn nhận được sự tán thành của mọi người, Tử Hỉ lại không ở bên cạnh nàng, cho nên mới có hành động miễn cưỡng đa nghi như vậy.

Nghĩ thông suốt những thứ này, Tử Tình thường xuyên đi tìm nàng nói chuyện, cũng nói qua cùng Thẩm thị việc này, Thẩm thị đối với nàng cũng nhiều thêm vài phần săn sóc, thường xuyên khen nàng làm việc chủ động, tính khí của Phó thị cũng dần dần mài mòn đi rất nhiều.

Nói đến Tử Hỉ, một đường bên ba, hẳn cũng thật sự chưa từng đi đường xa như vậy, vừa đến kinh thành thì bị bệnh, có chút không hợp khí hậu, hơn nữa về mặt ẩm thực thật sự là không quen, vốn hẳn đã tương đối soi mói với đồ ăn. Tử Hỉ không có chịu khổ, phương Bắc đều là mì phở không nói, còn một chút rau xanh cũng không có, hai phía giáp công. Tử Hỉ liền ngã bệnh.

Cái này cũng làm Vương Tài Vương Hỉ bọn họ lo lắng, Lâm Khang Bình cũng là nghìn lời dặn dò vạn lời nhắc nhở, nhất định phải chăm sóc tốt Tử Hỉ, có rủi ro gì, chậm trễ thi Hội, cũng không phải là đùa?

May mà Tử Tình trông xa, nhất định muốn Tử Hỉ xuất môn trước nửa tháng. Sợ hẳn không hợp khí hậu phương Bắc, khí hậu không hợp hơn nữa mệt nhọc quá độ, người là rất dễ dàng bị bệnh, nơi nào có tình lực lập tức vào trường thi?

Hoàn hảo, Vương Tài Vương Hỉ ở kinh thành nhiều năm, biết Lâm Khang Bình là đi ra từ Văn gia, trong tiệm cơm của Văn Tam là đầu bếp phương Nam, đồ ăn làm tinh xảo. Cũng có trồng rau trong nhà ẩm, chắc là còn có chút gì đó Tử Hỉ có thể ăn, bên mỗi ngày chạy đến trong tiệm ăn Văn gia đóng gói các loại món ăn và cháo cho Tử Hỉ. Hơn nửa tháng dưỡng khó khăn lắm, Tử Hỉ mới miễn cưỡng có thể ra cửa.

Đến lúc này, thời gian thi Hội cũng đã đến, đợt đầu là mừng chín tháng hai bắt đầu thi, trước một ngày thì đi vào, cũng may phương Bắc trời lạnh, Vương Tài từ trong tiệm ăn Văn gia gói một giỏ đồ ăn cho Tử Hỉ,

lúc ăn làm nóng bằng bếp lò, cũng dễ dàng.

Đưa Tử Hỉ vào trường thi, Mấy người Vương Tài cũng không dám trở về nghỉ ngơi. Lo lắng sức khoẻ của Tử Hỉ kiên trì không được bị tổn ra, cho nên, mấy người thay phiên chờ đợi ở ngoài trường thi, ba ngày sau, Tử Hỉ gần như bị hộ vệ đỡ ra khỏi trường thi, về nhà ngủ một giấc thật dài. Ngày hôm sau khoẻ hơn một chút, lại bị đưa vào trường thi.

Cứ như vậy, Tử Hỉ y vào tuổi trẻ, cũng là miễn cưỡng ứng phó xong ba lần thi, trở về liền ngủ một giấc miên man, cái này cũng làm mấy người Vương Tài lo lắng, bởi vì một giấc ngủ này của Tử Hỉ ước chừng mười hai cái canh giờ.

Mùng sáu tháng ba vì là ngày yết bảng, người đông nghìn nghịt, vẫn là Vương Tài chen vào xem, Tử Hỉ lại có thể trúng được công sĩ, chỉ là xếp hạng có chút gần sau, mặc kệ thế nào, có thể thi đình vào tháng sau rồi, Vương Tài cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội phái người đưa tin cho Lâm Khang Bình.

Thi Đình cử hành vào mười sáu tháng ba, lúc này, sức khoẻ của Tử Hỉ đã trở lại bình thường, sức khoẻ trở lại bình thường, đầu óc tất nhiên tỉnh táo, cuộc thi vấn đáp của thi Đình, Tử Hỉ lưu loát một bài văn có lí có cứ, có văn có thái hấp dẫn ánh mắt của giám khảo và Hoàng thượng, thoáng cái liền bước vào hàng ngũ mười tên phía trước.

Khi Thánh thượng triệu kiến một mình, hỏi Tử Hỉ rất nhiều, kinh, sử, tử, tập (*), việc đồng áng, thủ công nghiệp, xưởng .. Tử Hỉ đều trả lời lưu loát, nhất là lời nói của Tử Hỉ lấy nông nghiệp làm cơ sở, phát triển mạnh thủ công nghiệp và công nghiệp, buôn bán, không những có thể làm đầy quốc khố, còn có thể khiến dân chúng giàu có, an cư lạc nghiệp..., rất được Thánh thượng vui lòng.

(*)Kinh, sử, tử, tập: cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập

Đáng tiếc, thành tích thi Hội của Tử Hỉ hơi kém, hơn nữa cũng là trẻ tuổi, thi Đình được chấm làm thám hoa lang.

Sau khi yết bảng, không nói mấy người Vương Tài kinh hỉ và ngoài ý muốn, đến chính Tử Hỉ cũng có vài chỗ hiểu tại sao, vận khí này, cũng quá tốt đi, phải biết rằng, lấy thành tích thi hội của hắn, hắn nằm mơ cũng không dám vọng tưởng nhất giáp.

Nhất giáp: Hạng đầu, trong thi cử ngày xưa chỉ Trang Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa

Tử Hỉ tham gia xong Quỳnh Lâm yến Lễ bộ tổ chức, hoàng thượng lại ở Ngự hoa viên chiêu đãi nhất giáp của cuộc thi lần này, trong bữa tiệc hỏi số tuổi hôn phủ của Tử Hỉ, Tử Hỉ nhất nhất thành thật đáp lại.

“Người năm nay còn chưa đầy mười chín, tại sao lại thành thân sớm như vậy?”

“Hồi thánh thượng, gia mẫu bởi vì thứ nhất không thể chậm trễ hôn sự của tiểu muội, thứ hai thông thường đệ tử nhà nông hôn phối đều làm sớm, do đó định ra hôn sự cho học sinh.”

“À, ngươi là đệ tử nhà nông, khó trách ngươi đối với việc đồng áng có chút tinh thông, nói vậy cũng chịu không ít khổ đi, nhưng là trầm nhàn dường như không giống nha?”

Tử Hỉ nghe xong, bèn kể đại khái tình huống trong nhà một chút, Hoàng thượng nghe thấy Tử Hỉ xuất thân nhà nông đã đủ kinh ngạc rồi, không nghĩ tới là, Tăng gia có bốn nam hài lại có thể ra hai tiến sĩ bốn tú tài, hơn nữa, Tăng gia vẫn là từ gia đình cực độ bần hàn, dựa vào một nữ nhân mang theo đứa nhỏ trông trọt lặt người, cái này không thể không khiến cho Hoàng đế hứng thú.

Không nói Tử Hỉ, chỉ nói trong nhà Tử Tình nhận được thư của Vương Tài đưa tới, biết Tử Hỉ dưới tình huống bệnh nặng một hồi còn trúng tiến sĩ, có thể thêm thi đình, quá vui mà khóc nước mắt tràn mi, tình cảm của Tử Tình đối với Tử Hỉ vốn rất sâu sắc, Tử Hỉ thành công so với Tử Phúc thành công càng có thể tác động tới tâm tư của Tử Tình hơn, dù sao, Tử Hỉ cũng là Tử Tình một tay nuôi lớn, tình cảm bỏ ra một chút không thua gì Thư Duệ bây giờ.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cùng với Phó thị biết được tin tức, vui sướng tất nhiên là không cần nói cũng biết, Phó thị thì vội thỉnh cầu với Thẩm thị tự mình về nhà mẹ đẻ truyền tin, Thẩm thị thì sai người truyền tin cho Tử Phúc, Tử Lộc còn có nhà mẹ đẻ.

Tin tức truyền đến lão gia tử và Điền thị bên kia, lão gia tử là thật lòng vui mừng, trong lòng Điền thị lại cực kỳ vi diệu, mặc dù tôn tử có tiền đồ, nàng đi ra ngoài cũng nở mày nở mặt, nhưng tiền đồ của tôn tử này, nàng cũng không chỗ tốt thực chất gì, hơn nữa, về sau, thất lưng của Tăng Thụy Tường và Thẩm thị càng cứng rắn, lại càng sẽ không nghe Điền thị định đoạt rồi, việc này nếu rơi ở trên người Tử Toàn hoặc mấy ngoại tôn, sẽ có bao nhiêu tốt? Đây là suy nghĩ thực sự trong nội tâm Điền thị, đương nhiên không dám nói ra với lão gia tử.

Tăng Thụy Khánh và Chu thị, đang ở trong ruộng cấy mạ, thôn dân trong ruộng bên cạnh thấy hai người hân cười nói: “Thụy Khánh đại thúc, nhà lão Nhị nhà ngươi lại có việc vui lớn rồi, nghe nói, đứa cháu kia nhà ngươi, lại trúng tiến sĩ, chắc chắn, ngươi nói, văn phong Tăng gia các người làm sao lại tốt như vậy, phần mộ tổ tiên toả ra khói xanh đi? Tương lai, nhi tử ngươi nhất định cũng không tệ được đi? Ngươi nói, nhà ai có đệ đệ tốt như vậy, không nịnh bợ thật tốt, ngươi còn ngược lại cắt đứt qua lại, Thụy Khánh đại thúc, ta thật đúng là bội phục ngươi, có cốt khí.”

“Ngươi thì biết cái gì chứ? Người ta căn bản không cần thiết, Thụy Khánh đại thúc đến cha mẹ cũng không cần, còn cần đệ đệ gì?” Một thôn dân khác nói.

“Cha mẹ già rồi tất nhiên vô dụng, nhà đệ đệ nhưng là có tiền có thế, tùy tiện nơi nào diu dặt một chút, Thụy Khánh đại ca không phải có rồi, không cần tự mình cực cực khổ khổ ở đây cúi đầu khom lưng, một năm mệt chết mệt sống, cố gắng còn chưa bằng người ta tùy tiện thưởng một chút, các người nói có đúng hay không?”

Tăng Thụy Khánh nghe xong, ném mạ vào trong ruộng một cái, quát: “Cấy mạ thì cấy mạ, chuyện nhà chúng ta, liên quan tới các người cái rắm, hàm cật la bậc đàm thao tâm (*), lại nói, cha mẹ ta ta nuôi tử tế, ai nói ta không cần cha mẹ? Lại thuyết tam đạo tứ (**), phá hỏng thanh danh của ta, chúng ta đến nói chuyện rõ ràng một chút với lý chính và trưởng lão.”

(*)Hàm cật la bậc đàm thao tâm(): chỉ người thích xen vào việc người khác mà nhiều khi dù không biết đầu cua tai nheo như thế nào, dù có thể chỉ làm rắc rối phiền phức hơn. | lo chuyện bao đồng; lo bò trắng răng

(**)Thuyết tam đạo tứ (): 1. Nói chuyện linh tinh; góp ý bậy bạ | 2. chỉ trích; phê bình; nói này nói nọ

Mấy người thấy Tăng Thụy Khánh nổi nóng, chớp mắt với nhau, cười hoà một tiếng, Tăng Thụy Khánh tức giận đến mặt mũi trắng bệch, nhắc chân đi về nhà, Chu thị thấy thế mừng thôn dân: “Các người cũng tích chút khẩu đức, đám chết bầm, mọi người đều ở trong một thôn, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy.”

“Đúng vậy, người nào không có lúc làm sai, các người nha, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng đi.” Có một người lớn tuổi trong tộc Chu thị nói giúp nàng một câu.

Tăng Thụy Khánh trở về trong nhà, Tử Toàn vừa lúc ở nhà nghỉ cày bừa vụ xuân, Chu thị không nỡ để đứa nhỏ xuống ruộng chịu khổ, mượn cơ hội để đứa nhỏ đọc sách mà ở lại trong nhà, mà Tử Toàn này không phải là người an phận chịu đọc sách, vừa thấy người lớn trong nhà đều đi ra ngoài, mình cũng ở trong sân bắt mèo đấu chó chơi, bỗng vừa thấy Tăng Thụy Khánh đá văng cửa lớn, còn chưa kịp nhanh chóng vào phòng, đã thành vật hi sinh, bị Tăng Thụy Khánh hết mắng thì đánh, trừng trị một trận, khi Chu thị vào cửa, vừa đúng lúc nghe thấy Tử Toàn gào khóc thảm thiết, bèn cũng lập tức ra sức chạy tới, gào lên.

Đây thật đúng ứng với câu nói kia, mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu, một nhà Tăng Thụy Tường thương lượng muốn mở từ đường tế tổ, bày một bữa tiệc, mời toàn bộ người trong thôn, chẳng qua, tất cả cái này đều phải chờ Tử Hỉ trở về lại nói tiếp.

Nói đến Tử Hỉ còn ở Ngự hoa viên, nghe xong chuyện nhà của Tử Hỉ, khó được hôm nay Hoàng đế vui vẻ, muốn ban cho ba người nhất giáp cuộc thi năm nay, phân biệt để ọi người đưa ra một nguyện vọng của mình.

Trạng Nguyên lang năm nay ba mươi hai tuổi, thấy Thánh thượng vui vẻ, bèn yêu cầu một bức hoạ vẽ Thánh thượng, Bạng Nhân thấy vậy, cũng muốn một bức họa, đến phiên Tử Hỉ, Tử Hỉ suy nghĩ một chút, hỏi: “Hồi thánh thượng, yêu cầu gì đều có thể đưa ra sao? Chỉ cần Thánh thượng có thể làm là được?”

“Miệng vàng lời ngọc, như giả bao hoán.” (*)

(*) Như giả bao hoán: nếu giả cho đổi lại

Tử Hỉ vừa nghe xong, quỳ xuống.

“Học sinh muốn cầu thánh thượng viết ột bộ hoành phi treo cửa, ta muốn đưa về quê nhà, treo trước cửa đại môn, báo đáp ầu thân vất vả dưỡng dục ta nhiều năm.”

“Cái này, rất dễ dàng, người chần chờ một lúc, làm hại trăm thiếu chút nữa muốn đổi ý, nghĩ đến người cấp cho trăm vấn đề khó khăn gì, chẳng qua, người vừa nói cái này, ngược lại khiến ta nhớ tới, trăm muốn thưởng người chút gì đó, trăm cấp ầu thân người một ân điển thật lớn.”

Tử Hỉ vừa nghe, vội ba quỳ chín lạy tạ ơn.

308. Chương 311: Thăm Thị Thụ Phong

“Cả đời này của mẫu thân người, nghĩ đến cũng là thật không dễ dàng, nói lý ra, người chỉ là một Thám Hoa, mặc dù ra làm quan, cũng chỉ là thất phẩm, muốn cầu phong thưởng ầu thân người, cũng chỉ là một sắc mệnh, hôm nay vừa nói là ân điển, liền phong làm ngũ phẩm Cáo Mệnh nghi nhân đi. Cũng coi như vì nàng dưỡng dục được bốn nhi tử tốt cho Đại Phong triều ta.” Hoàng thượng nói.

“Đa tạ thánh thượng phá lệ khai ân.” Tử Hỉ dập đầu xuống.

Hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, các vị đại thần cảm thấy cử động lần này có chút trái thông lệ, muốn đưa ra ý kiến một chút, không ngờ Thánh thượng khoát tay chặn lại, nói: “Nếu Đại Phong triều ta còn có hàn môn mẫu thân như vậy, có thể làm cho cả nhà thoát khỏi nghèo khó, còn có thể bồi dưỡng được bốn tú tài hai tiến sĩ, trăm cũng khai ân tứ phong như vậy.”

Việc này coi như đã định xuống rồi.

Mười lăm ngày sau, Tử Tình lại nhận được thư chuyển nhanh của Vương Tài, Tử Hỉ trúng nhất giáp Thám Hoa, Tử Tình vui mừng nhảy lên, quên mất trong bụng còn có một tiểu bảo bảo sáu bảy tháng, Lâm Khang Bình đón được Tử Tình, sợ tới mức sắc mặt cũng trắng bệch, hận không thể ấn Tử Tình dạy dỗ một phen tử tế.

“Ta ngày mai sẽ xuất môn, người ở nhà như vậy, làm sao ta yên tâm?” Lâm Khang Bình hỏi.

“Sẽ không đâu, còn có chuyện vui nào còn lớn hơn chuyện này sao? Ta cũng là quá ngoài ý muốn quá kinh hỉ, mới bỗng chốc kim lòng không đậu.” Tử Tình kéo lại quần áo Lâm Khang Bình nhận sai.

“Về nhà cha mẹ trước đi, để cho bọn họ vui mừng một chút, phỏng chừng, tiếp báo phải sau hai ngày nữa mới có thể đến.”

Tăng Thụy Tường cũng là có chút không thể tin, nhìn thư chuyển nhanh trong tay Tử Tình, một đại nam nhân, hai tay nâng thư, hu hu khóc lên. Thăm thị và Tử Tình thấy đều xót xa không thôi.

Phó thị lúc này cũng là nghiêng nghiêng ngả ngả chạy vọt vào, hỏi: “Tỷ tỷ, là thật sao? Tướng công trúng nhất giáp Thám Hoa?”

Tử Tình vội đón tiếp. Đỡ lấy Phó thị, nói: “Tất nhiên là thật, đã công bố hoàng bản, là hạ nhân của Khang Bình phái người ra roi thúc ngựa đưa tới thư chuyển nhanh. Tiếp báo phỏng chừng mấy ngày sau là có thể đến.”

Phó thị nghe xong cũng là quá mừng mà khóc, không nghĩ tới, nàng gả vào gia đình nhà nông này còn chưa đến nửa năm. Tướng công lại còn có thể thi đậu Thám Hoa, khó trách phụ thân nàng vẫn luôn kiên trì muốn Tử Hỉ làm con rể, Phó thị giờ này khắc này, hết sức may mắn vì mình nghe lời phụ thân khuyên bảo. Cũng không thể không bội phục nhãn lực của phụ thân nàng.

Tiếp báo quả thực vào ba ngày sau thì đến, Tử Hỉ còn chưa về nhà, chẳng qua, người Châu nha Huyện nha cùng với thân hào nông thôn trong vùng đến tặng lễ cũng là nối liền không dứt. So với lần Tử Hỉ trúng cử trước đó, người đến còn nhiều hơn. Các loại đồ xếp đầy một khối phòng, từ giấy và bút mực, tranh chữ cổ, ngọc thạch đồ sứ, lãng la tơ lụa. Cái gì cần có cũng đều có. Chẳng qua, đồ vàng bạc và tranh chữ quý trọng, Tăng Thụy Tường đều khéo léo từ chối.

Vài ngày nay Tăng Thụy Tường và Thẩm thị bận rộn tiếp đãi khách nhân, giờ học ở học đường do Tử Thọ dạy tạm. Điền thị chờ Tử Thọ hết giờ học, cũng là thường lôi kéo Tử Thọ qua nói chuyện mấy câu, hỏi một chút trong nhà có những người nào đến, tặng lễ gì, Tử Thọ mỗi lần đều hàm hàm hồ hồ trả lời.

Hai ba lần sau, Điền thị liền lôi kéo tay Tử Thọ nói: “Tử Hỉ khi nào thì trở về? Sau này. Tử Hỉ khẳng định cũng là muốn đi ra ngoài làm quan, Tử Lộc chuyển đến ở trong thành, trong nhà chỉ có người ở lại, tiểu cô người kia cũng không cầu cái gì, chẳng qua là đại cha và đại cô người kia, làm sao có thể nghĩ ra cách nào. Làm dịu quan hệ với cha mẹ người một chút, nói như thế nào cũng là một nhà cốt nhục chí thân, nào có đạo lý sống chết không gặp nhau? Chuyện này nói ra, Tử Phúc và Tử Hỉ cũng không dễ nghe nha? Người nói có phải đạo lý này hay không? Không bằng, người trở về khuyên nhủ thật tốt cha người nương người.”

Tử Thọ nhìn thoáng qua lão gia tử bên cạnh im lặng không lên tiếng, nói: “Bà, ta đây chỉ là một tiểu bối, cũng không có cách nào khuyên bảo, ta cũng sẽ không đi khuyên. Cha ta không phải chưa từng để cho đại cha ta đường lui, đại cha ta không cần. Còn có đại cô ta kia, xảy ra chuyện tỷ ta, người và a công buộc cha ta tha thứ đại cô, nhưng đại cô hỏi cái sao? Dựa vào cái gì cha ta nương ta phải chịu phần uỷ khuất này một lần nữa, các người ai thay ta cha nương ta nghĩ tới cho dù chỉ là một lần không? Lấy địa vị nhà ta giờ này ngày này, không tới tìm bọn họ đòi lại công đạo trước kia cũng đã rất phúc hậu rồi.”

Tử Thọ nói xong cũng không chờ lão gia tử và Điền thị đáp lại, khom người hành lễ, tự mình lui ra ngoài, Điền thị thấy Tử Thọ đi xa, mắng: “Người nghe một chút, mỗi một đứa, đều là bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa, nếu không phải là ta nhất thời mềm lòng, có lòng tốt, hắn có thể có ngày hôm nay?”

Lão gia tử mở miệng nói: “Nếu không phải là người từng bước từng bước bức hấn đến ngày hôm nay, có lẽ, hấn chính là quan lão gia tử lâu rồi, sao đến nỗi chịu khổ những năm này? Có lẽ còn có thể niệm tình người vài phần.”

Điền thị nghe xong đang muốn phản bác, Thạch bà tử từ phòng bếp đi ra, Điền thị đành phải nhịn xuống.

Tử Thọ về nhà không cùng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nói những cái này, nhưng là đi tìm Tử Tình, tâm sự một hồi.

Tử Tình nghe xong vỗ vai Tử Thọ nói: “Không nghĩ tới người còn rất biết ăn nói, trong ngày thường chúng ta còn cho là người ít nói, thời khắc mấu chốt vẫn là đảm đương được, không phí công đọc sách.”

“Tỷ, sợ trong lòng ta thật sự là ghen, mới có thể tìm người mà nói một chút, người nói chẳng qua là ta nghe được một lần bà ta nói những lời này, đã chịu không nổi, cha ta nương ta mấy năm nay, phải ghen thành cái dạng gì nữa?” Tử Thọ hỏi.

“Cho nên, chúng ta mới muốn kiên quyết ngăn cản cha ta và đại cha hòa hảo, xem ra, tiểu Tứ trúng Thám Hoa, nhà đại cha khẳng định sẽ có động tĩnh.” Tử Tình nói.

Lời này của Tử Tình vừa mới nói chưa được một ngày, Chu thị quả thực tới cửa, Chu thị là theo xe ngựa Phó thị vào, Phó thị về nhà mẹ để truyền tin, ở hai ngày, lúc này, mới đến cửa nhà, đã thấy Chu thị quanh quẩn ở trước cửa.

Phó thị cũng không nhận ra Chu thị, thấy trước cửa có người, biết mấy ngày nay trong nhà nhiều người đến, cũng có thôn dân trong thôn, tới cửa tặng một chút rau, vài quả trứng gà tỏ ý chúc mừng, cho nên, Phó thị cũng không có suy nghĩ sâu, dẫn theo Chu thị đi vào.

Chu thị thấy Thẩm thị, bèn rút khăn ra, khóc sụt sùi nói: “Đệ muội, xem ở phần lúc trước chúng ta cũng từng ở dưới một mái hiên phụng dưỡng cha mẹ chừng mười năm, đệ muội cũng không cần so đo với ta, chuyện học đường ngày ấy, vốn là lỗi của ta, đệ muội cũng biết, một khi ta hồ đồ lên, cái gì cũng không quan tâm không để ý. Người nói, hai chị em dâu chúng ta, cũng sống chung yên lành mười năm, ta còn

giống như trước kia như vậy, người cũng có được danh tiếng, Tử Toàn nhà ta cũng có chỗ dựa, cha mẹ bên kia còn bớt phải lo cho chúng ta, người nói có được không?”

“Không được, đại tẩu. Lời đã nói ra, tựa như nước đổ ra ngoài, nước đổ ra ngoài rồi người có thể hốt về sao?” Thẩm thị hỏi.

Chu thị nghe xong có chút khó nói tiếp, mà lúc này Tử Tình đi đến, Chu thị nói với Tử Tình: “Đại chất nữ khi nào thì lại mang thai rồi? Nghe nói người cũng sinh ba nhi tử rồi, chắc chắn, thật sự là mệnh tốt. Ta cũng là muốn tới cửa thăm hỏi, đáng tiếc, người trông cửa nhà người không cho vào.”

“Đa tạ, cũng không làm phiền đại nương nhớ thương.” Tử Tình trả lời.

Phó thị đã biết đây là Chu thị, cảm thấy có vài phần tức giận, suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Nương, nàng dâu mới từ nhà mẹ đẻ trở về, nương ta nhờ mang giùm mấy cuộn gấm tới đây, lúc ta vừa mới tiến vào để Bích Trúc mang về rồi, không bằng bây giờ nương đi qua một chuyến cùng ta, chọn một cuộn nương thích, nàng dâu làm cho nương một bộ quần áo, chờ khi tướng công trở về bày tiệc thì mặc.”

Thẩm thị nghe xong tất nhiên hiểu rõ ý của Phó thị, nói với Chu thị: “Đại tẩu, giờ ta còn có việc, cũng không giữ người lại, cuộc sống nhà nào nhà nấy qua, ta cũng đã nói xong, đại tẩu chớ quên là được.”

Chu thị còn muốn nói hai câu, Thẩm thị tự mình đứng lên tiễn khách, Chu thị tức giận không được, đành phải cáo từ rồi đi.

Một ngày này, Thẩm thị và Tử Tình đang nằm nghiêng trên giường, bấm ngón tay tính ngày về của Tử Hỉ, bỗng nhiên Tử Thọ từ học đường chạy về nhà, nói: “Nương, nương, trên đường tới một đám quan binh, hàng trên còn cầm cờ Hoàng kỳ, hẳn là chạy đến nhà chúng ta, Tứ đệ đã trở lại sao?”

Hoàng kỳ: Cờ vàng, biểu thị liên quan đến Hoàng đế

Thẩm thị và Tử Tình nghe xong, dìu nhau ra cửa viện, sai Tử Vũ đưa tin cho Phó thị, cả nhà mới vừa đi đến cửa viện, Tăng Thụy Tường cũng vào cửa, trước mặt một đám người đông nghìn nghịt từ trên người rẽ đến, chạy thẳng đến Tăng gia, cưỡi ngựa chạy tới trước lại là thủ hạ Phó đại nhân phái tới. Theo sau là một nhà Tử Lộc từ xe ngựa xuống.

“Mau, Tăng lão gia, chuẩn bị nhang đèn tiếp chỉ.”

“Tiếp chỉ? Tiếp chỉ gì?” Tăng Thụy Tường có chút không hiểu nổi. Tiệp báo Thám Hoa đã nhận, lại nói, cũng không cần Hoàng thượng tự mình hạ chỉ chứ?

“Cha, dù sao cũng là chuyện tốt, nghe nói là Thiên Đại ban ân.” Tử Lộc nói.

Vẫn là Phó thị hiểu một chút, nói: “Cha mẹ, trước hết mặc kệ những cái này, chuẩn bị đồ quan trọng hơn. Chỗ trước cửa viện này còn khá lớn, không bằng liền bày hương án ở chỗ này đi. Còn có, mọi người thay bộ quần áo mới vui mừng một chút.” Nói xong Phó thị chạy nhanh phân phó bọn nha hoàn đi chuẩn bị đồ.

Mọi người vội vàng thay quần áo bên ngoài xong, lại tới cửa, bên ngoài tường viện Tăng gia đứng đầy người, quan binh ở ngoài cửa, xa hơn một ít, là thôn dân. Lão gia tử và Diên thị đã biết tin tức cũng chạy tới.

Đi cùng với quan binh có Phó đại nhân, Phó đại nhân giới thiệu nói còn có Tri phủ An châu, lúc này, Tử Hỉ cũng từ bên trong kiệu đi ra, trước tiên dập đầu lạy ba cái với Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, nói: “Cha, nương, ta tiếp chỉ trước đi, có cái gì nói lát nữa nói sau.”

Hương án dọn xong, lão gia tử và Diên thị cũng đi theo mọi người quỳ xuống, chỉ thấy một người mặc áo đỏ dáng vẻ quan viên, theo bên cạnh một là thái giám hai tay nâng thánh chỉ lấy ra từ trong hộp, đọc: “Hoàng đế chiếu viết: ”Nhà tích thiện, tất có dư khánh. Không có tự mình tích lũy cố gắng, thì sau đó cũng không thịnh vượng. . .

Thiện ở đây là cố gắng, khánh có nghĩa là mừng

Sắc viết: đức chi ở người, thân giả cha mẹ đều vậy. Do đó triều đình truy ban tiêu chuẩn cũng bởi vậy, người Hàn Lâm viện học sĩ Tăng Tử Hỉ chi mẫu Thẩm thị, trẻ thì dịu dàng hiền thuận, lớn tuổi thì tài đức sáng suốt, hiếu kính cần kiệm, con cháu trung thực thông minh. Bây giờ đặc biệt phong tặng người làm ngũ phẩm nghi nhân, Cửu Nguyên có biết, khâm thủ.

Sắc mệnh ngày hai tám tháng ba năm hai bảy Nguyên Hoàn.”

Giả: chỉ người, chi: dùng về lời nói liền nối nhau

Cửu Nguyên: Cửu Châu đại địa, chín châu của Trung Quốc cổ.

Quan viên đọc xong, mọi người Tăng gia dập đầu tạ ơn, quan viên đặt lại thánh chỉ vào trong hộp, hai tay nâng đưa cho Thẩm thị, nói: “Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân, phu nhân đã là ngũ phẩm Cáo Mệnh rồi.” Phó thị lúc này vội đưa qua một tờ ngân phiếu.

Lúc này, Tử Hỉ kéo tay Thẩm thị, chảy nước mắt cười nói: “Nương, ta cầu một cái lệnh phong cho người, nương, ta làm được rồi, về sau, ai cũng không thể bắt nạt người nữa.”

Thẩm thị mặc dù chưa từng đọc sách, nhưng cũng là xem qua một hai lần, hàm nghĩa mấy chữ Cáo Mệnh phu nhân này vẫn là hiểu được, lập tức sững sờ ở nơi đó, Tử Tình đẩy nàng một cái, Thẩm thị mới lệ nóng tràn mi, dựa vào Tăng Thụy Tường, hu hu, như là muốn khóc đủ một lần uỷ khuất mấy năm nay.

309. Chương 312: Cần Cùng Hưng Gia

Thẩm thị khóc đủ rồi, sớm có thái giám nâng một bộ trang phục ngũ phẩm Cáo Mệnh, trên cùng là khăn choàng vai thêu hoa văn mây tia uyển ương tinh tế, mà sau là một kiện bổ phục cổ tròn vạt phải dệt đôi phượng và cảnh hoa châu báu linh tinh, phía dưới là bối tử cùng màu, cùng với cổ áo tay áo vạt áo, thêu hoa văn cảnh cây quăn nhau tinh tế. Trừ quần áo, còn có một thanh ngọc như ý, một quyển nữ giới.

Bổ phục: trang phục có hoa văn đại biểu của quan lại, như tiên hạc, hổ...

Bối tử: xem hình vẽ ở bên dưới, nó như áo khoác ngoài ý

Thẩm thị tiếp nhận trang phục bằng hai tay, lại dập đầu tạ ơn.

Vị quan áo đỏ chờ Thẩm thị dập đầu xong, nói: “Thánh thượng còn có ân điển, khâm ban hai tấm môn biển ngự bút, ngay lúc này liền cho các người treo lên, tạ ơn đi.”

Mọi người Tăng gia lại quỳ xuống, có hai người nâng một tấm môn biển che bằng vải vàng đi tới, sớm có người vào nhà mang ghế cao ra, treo môn biển lên, thay cho cái trước, ở trong một loạt tiếng pháo trúc, kéo ra tấm vải vàng, chỉ thấy trên môn biển viết bốn chữ “Tiến sĩ cập đệ” (thi đậu Tiến sĩ), sớm có thái giám hô: “Đây là bút tích thánh thượng đích thân tự viết, đều quỳ xuống tham bái đi.”

Lúc này, không chỉ một nhà Tử Tình, đến quan viên và thôn dân xung quanh, đều đồng loạt quỳ xuống.

Lúc này, Tử Phúc mang theo gã sai vặt cười khoái mã đúng lúc trở về, cũng chẳng để ý chào hỏi, quỳ xuống tạ ơn trước tiên.

Chờ mọi người vào cửa vườn, đập vào mắt trước tiên là một ruộng dưa hấu và rau xanh, vị quan áo đỏ âm thầm gật gù đầu. Đi đến cửa sân nhà giữa, sớm có người bê ghế cao tới, đứng lên trên, lại có hai người nâng một tấm môn biển vẫn là che vải vàng tới, lần này là bốn chữ “Cần cùng hưng gia” (cần cù và hưng gia).

Mọi người lại là một lần quỳ tạ ơn, sau khi đứng dậy vào chính đường, Tăng Thụy Tường mang theo bốn nhi tử vội vàng chiêu đãi khách nhân, Thẩm thị và Phó thị thương lượng tính thưởng quan viên và thái giám theo tới, Tử Tình và Dương thị, mang theo nha hoàn và Thạch bà tử chuẩn bị một bàn cơm mời khách, vốn Tử Tình muốn để Vương bà tử chuẩn bị. Nhưng Tử Hỉ lên lút nói. Vẫn là hương vị vốn có của nông thôn thì tốt hơn, dù sao những người này trở về là phải phục mệnh với Hoàng đế.

Khó khăn lắm mới đều tiến bước xong bọn họ, Thẩm thị còn chóng mặt, đứng cửa ở nhà mình. Xem bảng hiệu trên cửa, còn có chút không thể tin được đây là sự thật. “Cha nó, ta thật sự thành Cáo Mệnh phu nhân?”

“Đúng vậy. Nương, tiểu Tứ còn lợi hại hơn cả ta, vốn ta còn nghĩ, chờ thêm vài năm nữa, ta thăng lên ngũ phẩm, có thể xin cho nương một cái lệnh phong, không nghĩ tới tiểu Tứ nhanh như vậy đã làm được. Ta cũng là hôm qua mới nghe được tin tức. Sắc trời đã tối, không tiện đi lại, rạng sáng hôm nay trời vừa tờ mờ sáng, ta đã thức dậy chạy về, nương. Thật sự là quá tốt, về sau, ai dám bắt kính với người, thì chính là bắt kính với Hoàng thượng, phẩm cấp thấp hơn người, còn phải quỳ xuống với người đó.” Tử Phúc nói.

Diễn thị ở một bên nghe xong lời này, sắc mặt rất là khó coi, chẳng qua, lúc này. Ai cũng chẳng quan tâm để ý nàng.

Bởi vì Tử Hỉ đang cùng mọi người nói chuyện Hoàng đế mở tiệc chiêu đãi ở Ngự hoa viên, duyên cớ làm sao lúc đó cho Thẩm thị lệnh phong, “Cho nên, đại ca, phương diện này cũng có một phần công lao của người, đúng ra mà nói. Có công lao của bốn huynh đệ chúng ta, vì hoàng thượng nói, không nói nhà nông, chính là nhà người đọc sách, cũng khó có một cửa bốn nhi tử ai ai cũng thành tú tài, còn ra hai tiến sĩ, hơn nữa chúng ta vẫn là dựa vào một đôi tay của cha mẹ, từ nhà nông hàn môn thoát ra được phần gia nghiệp tiểu địa chủ này, càng là đáng quý.”

“Người nếu nói như vậy, vẫn là công lao của Tình nhi lớn nhất, nếu không có Tình nhi nghĩ đến bán câu đối, thì không có sau đó mua hạt giống dưa hấu, tất nhiên cũng có những chuyện tốt sau này.” Tử Phúc nói.

Tử Tình thấy mọi người đều nhìn về phía nàng, đến Tăng Thụy Tường cũng nói: “Đúng là như thế, Tình nhi là phúc tinh của chúng ta.”

“Xem cha cùng đại ca nói kìa, ta chỉ là vừa khéo thôi. Nếu không có hạt giống dưa hấu, chúng ta nuôi gà nuôi vịt, còn có đồ thêu của nương, cuộc sống vẫn chậm rãi khá lên, chẳng qua chỉ là chậm một chút thôi.” Tử Tình nói.

“Người khác thì ta không biết, ta có thể có hôm nay, tuyệt đối không thoát khỏi sự dạy bảo của tỷ tỷ, cha mẹ ta đây mới lạy rồi, tỷ tỷ xin mời ngồi, nhận một lạy của tiểu đệ.” Tử Hỉ nghiêm túc nói.

Tử Tình cười nheo Tử Hỉ một cái, nói: “Lạy thì không cần, cần nhớ kỹ tỷ tỷ là được. Tỷ tỷ cũng không mưu cầu người cái gì, tiền đồ của người, tốt, so với cái gì cũng hơn.”

Tử Hỉ nghe xong lạy một cái thật dài với Tử Tình, nói: “Tỷ có lệnh, đệ nhất định không dám quên.”

Tử Tình cười xoa nhẹ một cái đầu Tử Hỉ, nói: “Tỷ tỷ vẫn còn không thích ứng, người vẫn là biến trở về bộ dáng ban đầu đi.”

Mọi người nghe xong cười ha ha.

Tăng Thụy Tường và mọi người thương lượng chuyện bày rượu, Tử Tình thấy vậy cũng trở về nhà, mệt mỏi một ngày này, đã sớm muốn nằm xuống nghỉ ngơi tử tế rồi.

Ngày hôm sau, Tử Tình trở về nhà mẹ đẻ từ sớm, Tử Phúc đang chuẩn bị quay về Xương châu, hẳn là tạm thời xin nghỉ một ngày trở về, mọi người vừa đưa đến cửa, hai vợ chồng Thẩm Kiến Nhân mang theo Hà thị xuống xe lừa.

Tiêu thị thấy Thẩm thị cười nói: “Muội muội có việc mừng, chúc mừng muội muội, muội muội bây giờ đã thành Cáo Mệnh phu nhân, cũng là vinh quang không nghĩ tới. Nương ta biết được, cũng là khóc cho đến nửa đêm, nói người cuối cùng cũng chịu đựng qua rồi. Như thế nào, ta kẻ làm mối này cũng là không sai được chứ? Trước kia Tam ca người thấy người chịu khổ, cũng oán trách ta không ít.”

“Là bọn nhỏ không chịu thua kém, ta nuôi sáu nhi nữ này, đứa nào cũng xuất sắc, đến ngay cả Vũ nhi ít tuổi nhất, cũng hơn ta năm đó nhiều, ta nha, đã sớm thấy đủ rồi. Hôm nay nhìn mấy người bọn họ, bao nhiêu oán bao nhiêu hận, ta cũng không đủ sức đi so đo. Lại nói tiếp, còn muốn cảm tạ cuộc sống khổ cực lúc trước, nếu không có những đau khổ kia, mấy đứa Tử Phúc cũng không thể sớm hiểu chuyện như vậy.” Thẩm thị nói xong, sớm tiến lên dắt tay Hà thị, mẹ con hai người lại là một hồi lệ nóng nhìn nhau.

“Phải nha, đứa nhỏ nhà nghèo sớm lo liệu việc nhà, muội muội nếu nghĩ như vậy là đúng rồi, ta cũng tò mò, làm sao muội muội dạy dỗ mấy đứa nhỏ tốt như vậy? Mấy ngày nay, nương ta cũng cần nhắc bọn họ không ít, sớm biết như thế, mấy đứa nhà ta, cũng để ở chỗ người là tốt rồi, cũng đi theo học một chút tiến bộ.” Tiêu thị cũng đi theo vừa gạt nước mắt vừa cười nói.

Tử Phúc và mấy người Hà thị hàn huyên vài câu đơn giản, thuận tiện hỏi tính toán của hai nhi tử kia nhà Thắm Kiến Nhân, “Cậu nghĩ kỹ rồi, vừa nhờ người gửi thư cho ta, muốn ta nói, mấy biểu ca vẫn là trở về An Châu thì tốt hơn.”

“Đúng vậy, vẫn là cả nhà cốt nhục đoàn viên mới tốt, lão Tam không có vấn đề gì, tiếp quản gia nghiệp buôn bán chính đáng, lão đại kia, có lẽ vẫn là phải nhờ cháu ngoại trai tìm cho đường ra, người xem rồi tính toán, chỉ là đừng khiến cháu ngoại trai khó xử là được rồi.” Tiêu thị nói.

Tử Phúc gật đầu, thúc ngựa đi.

Mọi người ở đây vừa định vào nhà, lão gia tử và Điền thị cùng Tăng Thụy Khánh đến, Thắm thị trầm mặt xuống, Tử Tình chạy nhanh đẩy Tử Hỉ một cái, Tử Hỉ đứng ở bên cạnh Tăng Thụy Tường.

Tiêu thị tất nhiên muốn đi lên hành lễ với lão gia tử và Điền thị, đó là cữu và cữu nương của nàng, Tăng Thụy Khánh cũng gọi một tiếng “Đại biểu tỷ.” Mấy người bọn họ hồi còn nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng là có vài phần tình cảm, sau này bởi vì có Thắm thị gả vào, có Điền thị bất công, lập trường của mấy người bọn họ không giống nhau, mới dần dần xa cách.

Chuyện hai huynh đệ, Tiêu thị tất nhiên không tiện chỗ mồm vào, nàng cũng là mới biết được chuyện năm đó Tăng Thụy Khánh giấu riêng ngân lượng cho nhà mình, càng không có cách nào khác xin tha thứ cho Tăng Thụy Khánh.

Lão gia tử vừa muốn mở miệng, Tăng Thụy Tường nói: “Cha, người có chuyện gì sao? Nếu không có, thì người vào nhà cùng Tam ca ta uống ly trà.”

Lão gia tử nghe xong, nhìn Tăng Thụy Tường, suy nghĩ một lát, nói: “Được rồi. Đại ca người muốn nói mấy câu với người, người nghe một chút đi.”

Tiêu thị bèn tiến lên dìu Điền thị vào nhà, Tử Tình dìu Hà thị, Tử Vũ đỡ Thắm thị, bên ngoài để lại Tăng Thụy Khánh và Tăng Thụy Tường, mấy người Tử Hỉ vốn cũng muốn ở lại, lại bị Tăng Thụy Tường đuổi đi.

Tăng Thụy Khánh thấy Tăng Thụy Tường cố kị mặt mũi của hắn, cảm thấy vui vẻ, nói: “Nhị đệ, mấy ngày nay huynh đệ ta xa cách, vốn là do đại ca hồ đồ, hôm nay đại ca ở đây, nhận cái không phải với người. Ngày ấy người nói chuyện hành sự cũng là hơi quá bức người rồi, người cũng biết, đại ca là người để ý mặt mũi, người tìm một đồng người không liên quan đến, đại ca nhất định tức giận trong lòng, nói ra cầu đi cầu đường đi đường là nói dối, người cũng biết, cha chỉ sinh hai nhi tử chúng ta, bây giờ cha cũng mỗi năm mỗi già đi, chẳng lẽ người nhẫn tâm khiến cha mang theo tiếc nuối mà đi sao? Vậy thật đúng là rất rất bất hiếu đó? Lão nhị, người cũng là người đọc sách, người đọc sách không phải để ý nhất luân lý hiếu đạo này sao?”

“Đại ca, những lời này, mấy năm nay ta nghe nhiều lắm, cha bức ta như vậy, nương cũng bức ta như vậy, người cũng bức ta như vậy, còn có Xuân Ngọc, một đám các người, đều muốn cầm hiếu đạo này đến bức ta, ta đều theo các người, đều nghe các người, nhưng là, kết quả thì như thế nào đây? Mặc ta ra bạc, các người còn ở sau lưng chê cười ta, ta như thẳng ngốc, bị các người kéo xoay quanh, người cho là cho đến hôm nay, ta còn có thể nghe các người sao? Đại ca, nếu không có việc, mời trở về đi.”

Tăng Thụy Khánh nghe xong tối sầm mặt, hôm nay hắn đã tự mình đến, cũng hạ thấp tư thái, không nghĩ tới, Tăng Thụy Tường nói mấy câu đã phá hỏng đường lui của hắn, hắn quen thói suy nghĩ chính là, hắn có thể sai, nhưng là Tăng Thụy Tường không thể một chút mặt mũi cũng không cho hắn, cho nên, xụ mặt xuống muốn nói tiếp.

Lại lúc này, hai người Phó đại nhân và Phó phu nhân tới cửa, Tăng Thụy Tường cũng chẳng thèm nói chuyện với Tăng Thụy Khánh nữa, Tăng Thụy Khánh thấy Tăng Thụy Tường cũng không có ý giới thiệu gặp mặt, chỉ đành phải oán hận mà rời đi.

Phó gia hôm nay tới, chỉ vì chúc mừng, Thắm thị giới thiệu gặp mặt cho Hà thị, Điền thị và Tiêu thị, Phó phu nhân nhất nhất hành lễ vấn an, Tiêu thị trả lời: “Không được không được, phu nhân thật đúng là làm chúng ta không dám nhận.”

“Có thể, các người đều là trưởng bối của con rể nữ nhi ta, nên phải vậy, hôm nay tới đây, chúng ta chỉ bàn về thân thích.” Phó phu nhân nói. Địa vị của Tăng gia thực ra đã cao hơn Phó gia, hoàng đế không chỉ đặc biệt phong tước Cáo mệnh cho Thắm thị, còn khâm ban hai tấm môn biển, ai dám coi khinh?

Phó phu nhân thấp giọng dặn bà tử bên cạnh vài câu, bà tử từ trong hạ lễ mang theo, chọn hai tấm lụa màu đỏ thắm có hoa văn chìm phúc thọ, một tấm tặng Hà thị, một tấm tặng Điền thị, ngoài ra tặng Tiêu thị một tấm hoa hồng đỏ, xem ra, Phó phu nhân cũng là có chuẩn bị mà đến, biết Tăng gia có trưởng bối.

Tử Tình cùng mấy người Dương thị, Trần thị, Phó thị tránh ở trong phòng Tử Vũ nói chuyện, Tử Tình cứ cảm thấy hôm nay dường như thiếu một người, nửa ngày mới nhớ tới, hỏi: “Tiểu cô không tới?” Thu Ngọc cách gần như vậy, không có đạo lý không đến.

310. Chương 313: Tử Hỉ Đề Nghị

“Sao lại không có tới? Tối qua đến, ở đây ăn cơm chiều. Còn có a công bà bọn họ.” Dương thị nói.

“Ta nói mà, chuyện lớn như vậy, không có đạo lý không thấy bóng người. Đến tay không?” Tử Tình hỏi.

“Hình như làm đôi giày cho cha nương, còn rất tinh xảo. Chắc là bắt đầu chuẩn bị từ lúc biết Tứ đệ đi đồ.” Trần thị trả lời.

Đồ không ở sang hèn, tâm ý mới quan trọng nhất, Thu Ngọc bây giờ vẫn qua lại gần cùng Tăng Thụy Tường bên này, tất nhiên phải tốn chút tâm tư.

“Định ngày nào bày rượu?” Tử Tình hỏi.

“Hai mươi tháng tư.” Phó thị nói.

“Nhị tẩu, học quán của Nhị ca ta thì làm sao bây giờ?” Tử Tình hỏi, Tử Lộc mở học quán xong, mất chút ít sức lực, mới chiều được hơn mười hài tử, không biết sau này có thể tốt lên được một chút hay không?

“Đệ đệ ta dạy thay trước, hẳn cũng học nhiều năm như vậy, thi tú tài cũng thi không đỗ, bây giờ cũng định tâm lại, nói muốn làm tiếp tiệm cơm lớn một chút, về sau, chỉ một lòng một dạ kiếm tiền.” Trần thị nói. Người Trần gia ở phương diện làm ăn vẫn là có chút thiên phú, có thể chịu khổ, có thể bỏ xuống tư thái, Trần gia hôm nay, cũng coi như đứng vững ở trong thành An châu, không chỉ cha mẹ Trần thị, đại đệ đệ nàng sau khi thành thân đã mua phòng ở ở trong thành.

Tử Tình thấy vẻ mặt hăm mộ của Dương thị, tình trạng của Dương gia vẫn là không có cải thiện gì lớn, muội muội Dương thị cũng xuất giá rồi, cũng là gả ột tú tài, chẳng qua điều kiện kém hơn Tăng gia. Cũng còn hai đệ đệ ở nhà, đều đọc sách ở học đường, đúng là thời điểm tốn tiền.

Lúc Phó phu nhân đi, lôi kéo tay Tử Tình cười nói: “Khi nào thì sinh? Cũng đừng quên nói với ta một tiếng, người thật đúng là Tử Tình vận vượng *, mới vài ngày, lại mang thai rồi, chỉ e người như nương người, chuyện tốt còn ở phía sau đây.”

*) Tử Tình: một loại thuật ngữ chuyện nghiệp xem bát tự. Tử Tình vượng tướng thì sinh nhiều con trai, con trai có tài giỏi; Tử tình suy yếu thì sinh nhiều nữ; không có tử tình cộng thêm Hung tinh vượng tướng thì không có con

“Đa tạ, nhận cát ngôn* của phu nhân, quả thực như thế, đến lúc đó. Tặng cho phu nhân một phần đại lễ.” Tử Tình cười nói.

*) Cát ngôn: lời tốt lành, may mắn

“Phải không? Các người đều nghe thấy được? Ta xem đến lúc đó người làm sao chối cãi?” Phó phu nhân cười nói.

Phó gia đi rồi, lão gia tử và Điền thị cũng đi rồi, một nhà Thẩm Kiến Nhân ở lại, Tăng Thụy Tường không nhắc tới chuyện Tăng Thụy Khánh. Tử Tình cũng không tiện hỏi, chẳng qua, Tử Tình nhìn sắc mặt Tăng Thụy Tường, đại khái là tan rã trong không vui.

Ngày thứ hai, Tử Tình đang kiểm tra ghi chép đơn giản một chút của Tiểu Lục làm, sau khi Tiểu Lam đi rồi, Tiểu Lục này nhận vị trí của nàng. Có thể là thời gian va chạm không đủ, Tử Tình phải tốn nhiều tâm tư hơn trước kia. A Lan tới nói, Hạ thái thái đến.

Hạ gia lúc này, hẳn là cũng đến chúc mừng, nói lý ra, Tử Tình có đi hay không cũng không sao cả, nhưng là, Thẩm thị đã phải người đến nói cho Tử Tình một tiếng. Chỉ sợ còn có việc. Tử Tình tính thời gian, ngay lúc Tăng Thụy Tường từ học đường trở về, xem ra. Hạ gia thật đúng là có việc.

Quả nhiên, Tử Tình vào nhà, đã thấy Hạ thái thái cùng Thẩm thị ngồi nói đùa, bên cạnh còn có một bà tử trong trang phục bà mối, trong phòng bày mấy hòm lễ vật, xem ra, Hạ gia là tới thỉnh kỳ *.

*) Thỉnh kỳ: Tục gọi là đưa ngày hoặc gọi là đề ngày, một trong lễ nghi trong hôn nhân người Hán, phần thứ năm trong sáu lễ. Đó là nhà trai chọn rồi định ra ngày kết hôn, dùng giấy đỏ viết tuổi tác của nam nữ (Lễ Thư thỉnh kỳ), Do người mai mối mang theo đến gia đình nhà gái, cùng chủ nhà gia đình nhà gái chủ thương lượng ngày cưới.

Tử Tình thoáng nghĩ, đến Tử Vũ cũng mười sáu tuổi rồi, tình cảnh nàng sinh ra, Tử Tình còn rõ mòn mỏi trước mắt đây. Một đêm hung hiểm kia, Hà thị té ngã, Tử Tình bất lực và sợ hãi, Tăng Thụy Khánh ngang ngược không phân rõ phải trái, giờ phút này một màn lại một màn hiện lên, nước mắt của Tử Tình không tự chủ được rơi xuống.

Vì Tử Hỉ tháng sau phải về kinh. Khả năng giữa đường trở về tham gia hôn lễ của Tử Vũ không nhiều, cho nên, chỉ có thể lại là gác lại tới tháng chạp, thương lượng xong rồi định vào tháng chạp, sẽ mời đại sư tính một ngày tốt, hôn sự của Tử Vũ cũng định xong.

Hạ thái thái là vui mừng cười không khép được miệng, âm thầm may mắn nàng xuống tay nhanh, Tử Vũ bây giờ cũng là quan gia tiểu thư chính quy, phẩm cấp cũng là cao hơn nhà nàng không ít, hơn nữa, hai năm này nàng cũng đã nhìn ra, tình cảm giữa huynh đệ tỷ muội Tăng gia cũng rất tốt, tương lai nhi tử của nàng không lo không có trợ lực.

Mặc dù hôn sự của Tử Vũ đã định xuống rồi, mười sáu tháng chạp. Chẳng qua, Thẩm thị phải quan tâm việc của Tử Hỉ trước, bày rượu là một việc, còn có, Tử Hỉ vào Hàn Lâm viện làm biên tu, sau này, khẳng định là ở lại kinh thành, phải mua phòng, phải trang trí phòng, phải chuẩn bị quần áo giày tất lên kinh, hoàn hảo, Phó thị ở một bên trợ giúp nàng.

Lâm Khang Bình không về kịp Tăng gia bày rượu, lúc trở về tiệc nuôi mãi, không tận mắt nhìn thấy thời điểm huy hoàng nhất của Tăng gia.

“Một tháng ta đi này, trong nhà lại có việc vui lớn như vậy, có nhiều khách nhân đến không?” Lâm Khang Bình hỏi.

“Ừ, tặng lễ cũng không biết có bao nhiêu, bàn nào bày ra cũng ngồi đầy, không nghĩ tới người phủ nha An châu, huyện nha Lâm giang cùng trong trấn đến không ít, vốn lúc trước mua miếng đất này còn cảm thấy chỗ này rất lớn, sau này xây bốn sân kia, giờ bày rượu, thật là có chút nhỏ rồi, người đến từ trong thành đều ăn ở học đường bên kia.”

Tử Tình nhớ tới hỗn loạn ngày đó, đến giờ còn có chút đau đầu, chuẩn bị tiệc rượu thiếu, vẫn là ngay lúc đó điều từ trong nhà Vương bà tử và Thạch bà tử cùng với mấy người Hoàng bà tử trong trang, ở học đường bên kia bày riêng mấy bàn, cơm canh cũng tinh xảo một chút. Vốn, theo ý Tử Tình, tiếp đón người đến Tình viên cũng được, nhưng Tăng Thụy Tường không đồng ý, sợ người đến quá hỗn tạp, gây rắc rối cho Tình viên.

“Đại cha người kia không có bày tỏ gì?”

“Sao lại không có? Đại cha và đại nương đều đến, chẳng qua, cha ta không để ý nói chuyện cùng bọn họ, xem ý của cha ta, là không muốn qua lại nữa, chẳng qua, lúc trước đại cha ta cũng là đi tìm cha ta, hình như là tan rã trong không vui.”

Hai người đang nói chuyện, Tử Hỉ và Phó thị tới, Tử Hỉ vào cửa bèn hô: “Tỷ phụ, người mới trở về, lần này thật đúng là nhờ có mấy người nhà người, ta vẫn chờ tự mình mở miệng nói lời cảm tạ với người đấy.”

“Nếu thành tâm, thì cho ta cái dập đầu, ta cũng hưởng thụ một chút tư vị Thám Hoa lang dập đầu.” Lâm Khang Bình trêu chọc nói.

“Làm trò, muốn ta dập đầu cũng là dập đầu cho tỷ ta, ta cảm tạ ta tỷ là được. Nói lý ra, ta dập đầu cảm tạ người cũng không quá đáng, nhưng là, ai bảo tỷ ta đau lòng ta, không cho ta dập đầu đây?” Tử Hỉ cười nói.

“Người là tới cảm tạ ta? Ta thấy thế nào cũng thấy tới để cố ý chọc giận ta đây? Khi nào thì rút về kinh thành vậy?” Lâm Khang Bình hỏi.

“Mười hai tháng năm đi, tỷ phu, không bằng, người cũng mang theo tỷ ta chuyển đến kinh thành đi đi, nếu không, chỉ cả nhà ta, rất không thú vị, muốn tìm một người đấu võ mồm cũng không có?”

Lâm Khang Bình nghe xong cười trả lời: “Cút đi, ai nguyện ý tổn hơi thừa lời với người?”

Tử Hỉ cũng là lẳng nhăng với Tử Tình một hồi lâu, vốn cũng là, Lâm Khang Bình ở kinh thành có phòng ở, cửa hàng, thôn trang cái gì cũng là đầy đủ hết, sản nghiệp cũng coi như không ít. Nhưng Tử Hỉ không biết năm đó Tử Tình ở kinh thành gặp phải cái gì, Tử Tình cũng không có cách nào giải thích với hắn.

“Tốt lắm, chờ sau này có cơ hội lại nói tiếp, người xem dáng vẻ bây giờ của ta có thể ra cửa?” Tử Tình nói với Tử Hỉ đang lắc lắc liên tục cánh tay nàng.

Sau khi Tử Hỉ và Phó thị rời đi, Tử Tình hỏi Lâm Khang Bình: “Người thật sự không muốn hồi kinh sao?”

“Không muốn, ở đây cũng rất tốt, không phải nói hay đâu, Tình viên chính là nhà của chúng ta. Chỉ là có chút tủi thân cho người, ta có thể cho người, quá ít.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình nói.

Vốn là, năm đó có thể lấy Tử Tình, là cơ duyên xảo hợp, bây giờ, địa vị của Tăng gia xưa đâu bằng nay, Lâm Khang Bình cảm thấy Tử Tình phải là bằngng giá được tốt hơn, nhưng là, bảo hắn buông tay, đó là vụn vặt lần không có khả năng. Lâm Khang Bình có thể làm, cũng chính là tự mình cố gắng hết sức, cho Tử Tình một cuộc sống an ổn, giàu có.

Tiến bước Tử Hỉ, Thẩm thị bắt đầu yên tâm chuẩn bị cho Tử Vũ gả đi, quần áo, hầu bao, binh phong, đệm chăn linh tinh. Bụng Tử Tình càng lúc càng lớn, mà mùa hè năm nay cũng không giống như mọi khi, còn chưa có tiến vào tháng sáu, đã nóng như thiêu đốt không chịu nổi, Tử Tình cơ bản không ra khỏi nhà, thấy Thẩm thị bận như vậy, mình cũng không giúp được gì, đến nhà mẹ đẻ cũng ít về.

Trong nhà ba nhi tử cũng là luôn miệng la hét quá nóng, hận không thể suốt ngày ngâm mình ở trong nước, Lâm Khang Bình thường xuyên trước khi trời tối mang theo ba đứa bọn chúng ra con sông nhỏ ngoài thôn chơi nước. Nước chỗ đó tương đối trong, cũng không sâu. Lâm Khang Bình đặc biệt dẫn theo bọn nhỏ học bơi lội, ở trong mắt hắn, luyện công, bơi lội gì đó đều là kỹ năng cần phải học, không chừng lúc nào đó sẽ dùng tới.

Thư Duệ năm nay bảy tuổi tính cả tuổi mụ, không biết có phải là nguyên nhân là lão đại trong nhà hay không, thường ngày nói chuyện làm việc đã có một tia trầm ổn, hơi có chút phong phạm của Tử Phúc năm đó, rất được Tăng Thụy Tường yêu thích, thường nói trẻ nhỏ dễ dạy, nhưng là Tử Tình có chút ngại đứa nhỏ quá thành thực, lúc này học bơi lội, tính tình cũng là hoạt bát hơn một chút.

Phụ nữ có thai vốn là sợ nóng, bọn nhỏ có thể bơi lội ngâm mình ở trong nước, Tử Tình có thể làm cái gì đây? Tử Tình ngồi ở trên chiếu trúc, dùng thìa múc lấy dưa hấu đã ngâm qua ở trong nước giếng, cảm thán nếu có băng thì tốt rồi, trực tiếp dùng dưa hấu làm kem tươi ăn, quá đã nghiền nha!

Tử Tình nghĩ tới kem tươi, con sâu tham ăn bò lên, mình vẫn còn là một người học hóa học, sao không nghĩ tới tự mình làm băng đây? Tử Tình nghĩ đến chỗ này, không kịp nghĩ nhiều, nhớ lại cách làm băng dưới điều kiện hiện tại. Bền nhờ Lâm Khang Bình đi mua chút quặng kali nitrat, tránh ở trong phòng, tự mình làm mẫu dạy hắn làm băng như thế nào. Lấy một cái vạc lớn, quặng kali nitrat thả vào trong vạc, dùng một cái chậu đồng sạch sẽ chứa nửa chậu nước, đặt vào trong vạc, lúc này, lại đổ thêm nước vào vạc.

Qua một lúc, nước trong chậu đã đóng băng, Tử Tình lấy ra một ít, đập nhỏ, rắc vào phần thịt dưa hấu đã cắt xong, kem tươi dưa hấu đơn giản đã làm xong, Tử Tình cho Lâm Khang Bình nếm một chút, mình cũng ăn một miếng, bao nhiêu năm không ăn được hương vị này, thật đúng là có chút nhớ nhung.

Lâm Khang Bình ăn sau oán trách nói: “Tình nhi có bản lĩnh này, cũng không sớm lấy ra, hại chúng ta nóng mấy mùa hè. Trước kia khi ở Văn gia bọn họ đều là đào hầm dự trữ khối băng, cái đó chi phí rất cao, trong kinh thành cũng có người mùa hè làm băng bán băng, chẳng qua là ta không biết làm băng như thế nào, sao người học được?”

“Tốt lắm, giờ mới nghĩ tới thôi, sau này lại nói cho người ta làm sao học được, mau mau đưa một chút qua cho nương ta bọn họ đi.” Tử Tình đẩy Lâm Khang Bình ra ngoài, thuận tiện bưng một cái khay lớn kem tươi đi tìm Thư Ngạn và Thư Ngọc.

Tử Tình vừa ra tới, đã thấy Thư Ngạn cùng Thư Ngọc ở trong ao chơi cá chép, ao trong nội viện không sâu, nước vừa qua khỏi bàn chân, bây giờ nóng lên, hai đứa nhỏ liền thích chơi ở trong nước, có những chú cá nhỏ xinh đẹp này hấp dẫn, cũng không ngại phơi cả ngày.

“Ngạn nhi, Ngọc nhi, tới đây, nương làm đồ ăn ngon cho các người.” Tử Tình ở dưới hành lang gọi.

Hai đứa bé nghe nói có đồ ăn ngon, một trước một sau chạy tới. Thư Ngạn vừa thấy đưa hầu Tử Tình bưng trong tay, cái miệng nhỏ nhún nhếch lên, nói: “Nương, người lại gạt người, không phải là đưa hầu thôi sao?”

311. Chương 314: Tử Tình Bị Đánh

“Người ăn thử xem, sẽ biết, khẳng định không giống với trước kia. Lúc nào thì nương lừa gạt người rồi? Làm sao người nói nương lại gạt người đây?” Tử Tình xoay người hỏi.

Thư Ngọc đi lại, Tử Tình bón cho hắn một miếng trước, rằng Thư Ngọc còn chưa cắn được băng, hơn nữa, cho tới bây giờ cũng chưa từng ăn băng, đưa hầu chạy ra một chút từ trong miệng của hắn, nói: “Nương, lạnh.”

Thư Ngạn thấy có chút kỳ quái, vội tự dùng thìa ăn một miếng, lạnh lạnh man mát, là tư vị cho tới bây giờ hắn chưa từng ăn, vội hỏi: “Nương, đây là cái gì?”

“Đây là băng, mùa đông kết băng, người còn nhớ rõ không? Chính là băng đó.” Tử Tình lôi kéo ba đứa nhỏ vào nhà, giải thích một hồi cái gì gọi là băng. Lại tự tay làm mẫu cho bọn chúng xem, làm ra kem tươi đưa hầu như thế nào.

“Nương, còn có hoa quả khác cũng có thể làm kem tươi đi?” Thư Ngạn hỏi.

“Ừ, Ngạn nhi thật thông minh, biết suy một ra ba, người đi tìm thử xem, phòng bếp có hoa quả gì, lấy tới, nương cho các người thử xem.”

Thư Ngạn từ phòng bếp lấy ra mấy quả táo, lúc này, Lâm Khang Bình từ Tăng gia đưa băng trở về, Thẩm thị cũng đi theo tới thăm nàng, Tử Tình vội nói: “Nương, đang lúc nắng gắt, người lại chạy tới làm gì? Người yên tâm đi, ta rất chú ý, ta cũng đã sinh ba đứa nhỏ rồi, nhất định sẽ chăm sóc tốt ỳnh.”

“Ta biết, chẳng qua là đặc biệt đến dặn người một tiếng, đồ ăn lạnh này không thể ăn nhiều, cẩn thận đau bụng.” Thẩm thị nói xong, nhìn tướng bụng với tướng đi của Tử Tình, còn nói một câu: “Ta coi tướng thai này của người, không chừng vẫn là nam oa.”

Hai đứa bé thấy Thẩm thị tới, chào hỏi xong, Thư Ngạn tò mò đang muốn nghe một chút mẫu thân mình sắp sinh đẻ hay là muối muối. Bị Lâm Khang Bình đuổi ra ngoài chơi.

“Xong rồi, xong rồi, sao vẫn là nam oa chứ? Ta chẳng phải là còn lại phải sinh nữa, ta đã nói rồi không cần biết như thế nào phải sinh một nữ oa. Nương, người nói với ta, như thế nào mới có thể sinh nữ oa?” Tử Tình vẻ mặt thất vọng lôi kéo vạt áo Thẩm thị.

“Đứa nhỏ này. Ta làm sao biết cái này. Chính là, nhà mẹ đẻ ta bên này đều là nhiều nam oa ít nữ oa, bà ngoại người cũng là sinh ba cậu người rồi mới có ta. Người xem nhà đại cữu người lúc đó chẳng phải bốn

nhi tử một nữ nhi, nhà nhị cữu người cũng có hai nữ nhi, nhà tam cữu người cũng là sinh ba nhi tử mới có bêu tử Văn Ngọc người, bây giờ nhị biểu ca nhà đại cữu người, sinh bốn nhi tử. Nhị biểu tẩu người cũng rầu, đây là ông trời cho, ai cũng không cưỡng cầu được.” Thẩm thị nói.

Tử Tình nghe xong có chút thất vọng, là một phụ nữ hiện đại, năng lực sinh nở của Tử Tình là có chút kinh người rồi. Thành thân bảy năm, thoát cái đã là mẫu thân của bốn đứa nhỏ, hai năm một đứa, một chút cũng không chậm trễ, nói thật, Tử Tình căn bản không muốn sinh nhiều như vậy, chỉ nghĩ đến khi nào thì có trai có gái liền dừng lại, nhưng nữ nhân song toàn sao lại khó như vậy? Trong lòng Tử Tình rất là ai oán.

Thẩm thị cùng Tử Tình trò chuyện một lát rồi trở về, trong lòng Tử Tình cực độ thất vọng. Nghĩ tới còn lại phải một lần nữa trải qua quá trình sinh nở đáng sợ, bèn bắt lấy Lâm Khang Bình nhất quyết không tha, nói: “Điều trách người, ta nói muốn nữ nhi, người cố tình cho ta nhiều nhi tử như vậy, người có biết hay không. Từ lúc mang thai đứa nhỏ cho đến lúc sinh ra, có bao nhiêu vất vả, người kẻ lừa đảo này, còn nói lần này nhất định là nữ oa, sinh xong thì không cần sinh nữa, người đáng ghét, hại ta lại sinh vô ích.”

“Nói bậy bạ cái gì đó, các con nghe thấy được hiểu lầm bây giờ, thế nào là sinh vô ích chứ? Điều là bảo bối của chúng ta. Tốt lắm, Tình nhi ngoan, tối đa ta đồng ý với người, cho dù đây là nam hay là nữ, chúng ta cũng không sinh nữa, dù sao chúng ta có bốn đứa nhỏ rồi, ta không nỡ để người chịu khổ, nếu không phải là người nhất định muốn nữ nhi, ta đã không muốn cho người sinh nữa từ lâu rồi, người xem người mang thai đứa nhỏ, ta cũng chịu theo bao nhiêu tội, trước không nói ta chịu đựng không thể động vào người có bao nhiêu khó chịu, mỗi lần nhìn người nâng cao cái bụng bước đi cẩn thận từng li từng tí, còn có người ở trong phòng sinh chịu đựng không kêu la, ta càng đau lòng. Chúng ta bàn xong rồi, đây là một đứa cuối cùng.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình cẩn thận dỗ.

“Không được, ta nhất định phải sinh một nữ nhi, nếu người không đồng ý ta sinh, ta sẽ không cùng người nữa, ta tìm người khác sinh.” Tử Tình trong cơn tức giận cũng không biết mình nói cái gì. Đây cũng là nàng quá khát vọng muốn một nữ nhi, một nữ nhi xinh đẹp, giống như Vĩnh Dung vậy, nói chuyện mềm mại êm ái, ăn vạ làm nũng với Tử Tình, Tử Tình vừa nghĩ đến đây trong lòng liền mềm nhũn, chờ mong nhiều năm như vậy cũng không trông thấy.

Lâm Khang Bình nghe vậy tức giận đến vỡ mạnh xuống hai cái lên mông Tử Tình, “Càng nói càng kỳ quái, biết mình nói cái gì không?”

Tử Tình bị Lâm Khang Bình đánh thì sợ hãi, tựa hồ không thể tin được mình lại còn có thể bị đánh, đánh nàng lại là Lâm Khang Bình, nhiều năm như vậy, phải nói Tử Tình được Lâm Khang Bình chiều chuộng, ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ ngã một chút cũng không quá đáng. Tử Tình hiểu được, nước mắt tủi thân liền từng giọt từng giọt rơi xuống.

Lâm Khang Bình cũng là sợ hãi, nếu nói mình có mười phần nhẫn nại, chỉ sợ có bảy phần dùng đến trên người Tử Tình, ba phần kia mới chia cho đứa nhỏ, những năm này thường ngày thương yêu như trân như bảo, hôm nay chính mình cũng không nghĩ tới sẽ xuống tay với Tử Tình.

Một người tự hối hận mình xuất khẩu lỗ mãng, mặc dù bị uất ức cũng không dám mười phần kêu oan, một người tự hối hận ra tay quá nhanh, hối hận không thôi. Lâm Khang Bình nhìn nước mắt ầm ầm của Tử Tình, rơi tựa như chưa rơi đọng ở khóe mắt, vội lau cho nàng, ôm Tử Tình nằm sấp vào trên người hắn, nói: “Ta nhìn xem đánh thế nào rồi, thực xin lỗi, ta ra tay quá nhanh, người nói cũng quá đáng giận rồi, những cái khác ta đều có thể dễ dàng tha thứ cho người, cái này tuyệt đối không được. Mặc dù là nói dối, cũng không thể nói lời không cùng ta muốn đi tìm kẻ khác, người có biết, trong lòng ta để ý nhất cái này. Trong lòng người có tức giận, thì đánh ta vài cái cho hết giận, chỉ là đừng để không thoải mái trong lòng.”

Lâm Khang Bình nói xong đẩy quần Tử Tình ra xem xét, trên mông có hai cái dấu bàn tay đỏ tươi, Lâm Khang Bình bị dọa vội cầm rượu thuốc đến xoa, Tử Tình thấy Lâm Khang Bình đau lòng không thôi, chính mình đã sớm không còn tức giận, vốn là trước đó mình cố tình gây sự bới móc, sau đó không dùng đầu óc nói lưu nói vượn, bèn đẩy Lâm Khang Bình nói: “Lấy khối băng thoa có lẽ còn nhanh tốt hơn một chút.”

Lâm Khang Bình nghe xong vội bỏ lại rượu thuốc, đi tìm khối băng, dùng vải trắng bao lại, Tử Tình không thể nằm sấp, không thể nằm, Lâm Khang Bình đành phải một tay ôm Tử Tình, một tay cầm bọc băng đặt ở mông Tử Tình.

Mà lúc Lâm Khang Bình lấy băng bị Thư Ngạn thấy, len lén đi vào để xem xét, nghe thấy Lâm Khang Bình nói với Tử Tình: “Còn đau nữa không? Thực xin lỗi, ta không bao giờ nữa ra tay đánh người nữa, ta thấy người như vậy, chỉ sợ còn khó chịu hơn người. Ta biết người chỉ là quá muốn nữ nhi, mới có thể nói hươu nói vượn, đó không phải là ý định ban đầu của người, sao ta không thể không chế bản thân một chút đây?”

Tử Tình sờ sờ mặt Lâm Khang Bình, miễn cưỡng cười nói: “Vốn là ta sai rồi, ta cũng không biết sao mình lại có thể bật thốt ra lời nói như vậy, ta cũng không phải không biết trong lòng người có bao nhiêu để ý ta. Thực xin lỗi, ta không nên không giữ được miệng, nói hươu nói vượn, nữ tử cũng thế, nữ nhi cũng thế, đều là bảo bối của hai ta.”

“Mặc dù như thế, nhưng ta cũng không nên ra tay với người, ta cũng không phải không biết người nhiều mong đợi một nữ nhi? Thực xin lỗi, Tình nhi, sau này, ta nghe người, nếu người muốn sinh, ta liền cùng người, nhất định cho người sinh ra được nữ nhi. Nếu người không muốn sinh, ta có bốn nữ tử này, vậy là cũng đủ rồi.” Lâm Khang Bình vừa nói vừa thổi mông cho Tử Tình. Hắn nhìn hai dấu bàn tay này, đau lòng tột đỉnh.

Thư Ngạn nghe xong len lén đi ra ngoài, vừa đúng lúc gặp Thư Duệ tan học về nhà, vội đi đến trước mặt Thư Duệ nhỏ giọng nói: “Ca, ta nói cho người, nương bị đánh, cha đánh nát mông của nương, đang thổi đó, còn dùng cái băng gì đó xoa đấy.”

Về mặt Thư Duệ không tin, Thư Ngạn bèn nói cho hắn biết mới vừa rồi nhìn len nghe len, Thư Duệ nghe xong cất bước chạy về phía nội viện, Tử Tình thấy Thư Duệ mồ hôi đầy mặt xông tới, nhìn chăm chăm Lâm Khang Bình và Tử Tình, vội vẫy tay bảo đứa nhỏ tới.

Tử Tình hỏi: “Duệ nhi sao thế, đến đây, nương lau mồ hôi cho, hôm nay nương làm đồ ăn mới, rửa tay, để tiểu Lục tỷ tỷ bưng tới cho người.”

“Nương, ta không cần muối muối, các đệ đệ mặc dù búng bình, nhưng ta vẫn thích bọn họ như nhau, chúng ta cũng muốn đệ đệ.”

Tử Tình và Lâm Khang Bình nghe mơ hồ, vội hỏi vì sao.

“Ta không muốn nương bị đánh, phụ thân, chúng ta không có muối muối thì không có, đệ đệ cũng đáng yêu như vậy. Cha, người không cần đánh nương được không?” Thư Duệ vừa nói xong thì khóc. Thư Ngạn vẫn là không nói rõ, Thư Duệ tưởng Tử Tình không sinh được nữ nhi, Lâm Khang Bình mới đánh nàng.

Tử Tình vội ôm chăm lấy Thư Duệ một cái, lấy ra khăn tay lau nước mắt lau mồ hôi cho hắn, nói: “Nhi tử, phụ thân không cố ý đánh nương, là nương nói lời sai rồi, phụ thân tức giận không cần thận vô nương một chút. Nhưng là người cũng biết, cha người là luyện qua võ công, nương da mịn thịt mềm này chịu cái kia? Người xem, phụ thân không phải là biết mình sai rồi, ôm nương, giúp nương thoa băng đây? Duệ nhi yên tâm, phụ thân và nương không phải là cãi nhau, phụ thân vẫn là đối với nương tốt giống như trước kia. Không tin, người hỏi phụ thân người.”

Thư Duệ chuyển hướng Lâm Khang Bình, còn chưa mở miệng, Lâm Khang Bình vội nói: “Duệ nhi yên tâm, phụ thân thương nương người còn không kịp đó, đâu phải sẽ thật lòng đánh nàng? Các người đều là nữ tử tốt của phụ thân, phụ thân thật vui mừng, Duệ nhi trưởng thành, hiểu chuyện, biết thương nương người.”

“Chẳng qua, Duệ nhi, người làm sao mà biết nương bị đánh?” Tử Tình hỏi.

Thư Duệ lúc này cũng chẳng quan tâm đến Thư Ngạn, nhất nhất lặp lại một lần lời nói vừa rồi của Thư Ngạn. “Nương, người còn đau không? Chúng ta không có muối muối cũng như nhau, ta không muốn nương vất vả như vậy. Ta và các đệ đệ cũng sẽ giống nhau thương nương, sẽ đối tốt với nương.”

Tử Tình nghe xong lời nói của Thư Duệ, vành mắt lại đỏ, thật sự quá uất ức, lại ôm Thư Duệ trò chuyện, hỏi một chút kiến thức hắn học ở giảng đường nửa ngày, sau đó mới sai hắn tìm tiểu Lục đi tắm rửa một cái, thuận tiện gọi Thư Ngạn đi vào.

“Nương, người không cần trách cứ đệ đệ được không? Đệ đệ cũng là lo lắng cho nương thôi?” Thư Duệ lúc này mới nghĩ đến mình không nên để Thư Ngạn liên lụy vào, dường như rất không có nghĩa khí, một lát nữa Thư Ngạn nhất định sẽ chê cười hắn.

“Đứa nhỏ ngoan, nương không phải là muốn trách cứ hần, nương là muốn giải thích rõ ràng với hần, bằng không, trong lòng hần vẫn cho là phụ thân người là người xấu thì làm sao bây giờ đây? Người ngẫm lại, nếu nương không nói rõ ràng với người, người có phải cũng cho là phụ thân là người xấu hay không?” Tử Tình hỏi. Tư tưởng của đứa trẻ vẫn là cần kịp thời dẫn đường đúng đắn.

Thư Duệ suy nghĩ một cái, hiểu rõ đạo lý trong đó, bật cười đi ra ngoài.

312. Chương 315: Máy Tuốt Hạt

Đang ăn cơm chiều, Tử Phúc bỗng nhiên tới, Tử Tình kinh hãi vạn phần, hỏi: “Sao đại ca đã trở lại rồi, đại tẩu đâu?” Lần trước sau khi Thẩm thị thụ phong, Tử Phúc vội trở về nhà một chuyến, ở nhà còn chưa được hai ngày đã vội về, Tử Tình biết hần bề bộn nhiều việc.

“Đại tẩu người không trở về, ta là có chút công vụ, đi ngang qua cửa nhà, sáng sớm ngày mai đi, đặc biệt tới thăm người.” Tử Phúc nói.

“Đại tẩu cũng thật là, lần trước trong nhà có việc vui lớn như vậy cũng không về nhà nhìn xem, còn có, Đoan Ngọ cũng chỉ sai người trở về tặng phần lễ, bóng người cũng không thấy, đây là ở gần với ở xa, cũng không khác biệt nhiều lắm.” Tử Tình oán giận nói, cũng phải nói, tình cảm mấy nàng dâu này của Tăng gia cũng không tệ, tách ra lâu, thật sự là nhớ.

“Vĩnh Nam còn nhỏ như vậy, người cũng không phải không biết? Nào có đi được, chờ lớn một chút rồi nói sau.” Tử Phúc sờ sờ đầu Tử Tình, nói.

Hai huynh muội nói một chút chuyện nhà, Tử Phúc tập trung hỏi Tử Tình chuyện trồng trọt, thu hoạch mấy năm khai hoang, theo phương pháp chọn giống lúa mạch của Tử Tình, năm nay lúa mạch có tăng sản lượng hay không? Tử Tình biết bây giờ hần trông coi lương thực của một châu dân chúng, kế sinh nhai là một nội dung quan trọng hàng đầu, cũng không che giấu, nói tỉ mỉ cho hần. Còn nói nhiều loại ngô, khoai tây, khoai lang, chống hạn mà sản lượng lại cao, gặp phải lúc mùa màng không tốt, có thể chống đỡ được việc lớn. Chẳng qua, những cái này Tử Phúc cũng đều biết, không cần nói kỹ.

“Khai hoang cũng không phải một chuyện dễ dàng, mấy loại khoai tây, ngô...người nói kia xử lý tạm tạm một chút, nhưng cũng mất không ít công sức. Một nhà đâu có đủ sức lao động làm những cái này? Không nói cái khác, nhiều lúa mạch như vậy, thu gặt lúa còn tạm tạm một chút, đập lúa thật đúng là mệt người, ta còn nhớ rõ hồi nhỏ chúng ta chỉ có một mẫu, cũng có thể khiến cho ta và nương mệt gần chết. Nếu có cách nào có thể giảm chút mệt nhọc lúc đập lúa, những nông dân còn có thể trồng thêm hai mẫu, sinh kế của gia đình cũng có thể tốt hơn một chút. Quên đi, cùng người nói những thứ này làm gì. Chẳng qua vẫn là muốn cảm tạ người, dạy ta khai khẩn đất hoang như thế nào, để cho đại ca mới có thể làm chút chuyện có ích cho dân chúng. Từ nhỏ chỉ thấy người thích xem tạp thư. Cũng không xem vô ích, hiểu được nhiều hơn ta.” Nói xong Tử Phúc muốn đi.

“Đại ca, chuyện đập lúa, ta có chút đầu mối, chẳng qua ta còn chưa có suy nghĩ cẩn thận, ta thử xem trước đã, có đầu mối ta sẽ bảo người tìm người. Đã nhiều năm ta vẫn nghĩ việc này, chẳng qua là không quan trọng lắm, hôm nay người đã nói, ta tranh thủ buổi tối vẽ phác thảo sơ đồ, sáng sớm ngày mai người sang đây nhìn xem. Người và ta đều tìm người vừa làm vừa suy nghĩ, quay lại chúng ta sẽ lấy thừa bù thiếu.” Tử Tình nói.

Tử Tình đã sớm suy nghĩ chuyện đập lúa này. Trong trang nhiều lúa mạch và lúa nước như vậy, hàng năm thu gặt đều là chuyện nặng nhọc nhất, Tử Tình nghĩ tới mấy đập lúa, nhưng Tử Tình vẫn đang chờ đợi một cơ hội, làm sao mới có thể để chuyện này phát huy được tác dụng lớn nhất.

“Muội muội tốt, đã nói như vậy rồi, sao không vẽ luôn bây giờ, ta cũng có thể xem rõ ràng. Sáng sớm ngày mai phải đi, nếu làm xong việc này, ca nên cảm tạ người thế nào đây?” Tử Phúc nghe xong vui mừng vội nói.

Tử Tình thông minh hẳn vẫn là biết vài phần, nói có chút đầu mối, khẳng định có nắm chắc nhất định. Nếu thật sự thành công, đây chính là một việc lớn lợi nước lợi dân. Có thể tiết kiệm bao nhiêu sức lao động, nông dân cũng có thể bớt được thời gian, công sức đi làm chút chuyện khác cải thiện cuộc sống.

“Đại ca, có thể có một điểm, nếu người không đồng ý, ta sẽ không thể vẽ sơ đồ này rồi, lời này thật sự cùng người nói thôi, vì sao trước kia ta không có làm thành việc này, chính là chờ hôm nay giao cho người. Người vạn vạn lần không thể nói là ta làm ra, biết không? Đây coi là tự người suy nghĩ làm ra, công khai cho thiên hạ, một là vì giảm bớt gánh nặng cho nông dân, hai là nếu như thí nghiệm thành công, người có thể tự mình trình nó lên cấp trên, coi như là chiến tích thứ nhất của người, ngàn vạn lần phải nhớ, không liên quan gì đến ta.” Tử Tình suy nghĩ một chút nói, đây cũng là nàng đã sớm suy nghĩ qua, đem công lao này cho Tử Phúc mới có thể có thực dụng nhất.

Tử Phúc thấy Tử Tình nói trình trọng như thế, cũng suy nghĩ lát, mới nói: “Chẳng qua là cứ như vậy, đại ca thấy có chút uất ức uội muội, ta biết ý tốt của muội, nhưng đại ca chưa từng làm cái gì uội muội? Đại ca rất là hổ thẹn.”

“Đại ca người ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy, ta muốn danh tiếng này có ích lợi gì, có khi còn mang đến phiền toái không cần thiết, người là đại ca ta, muội tử có thể giúp đỡ người chút việc, cũng là nên làm.” Tử Tình vội nói.

Lâm Khang Bình nhìn nhìn Tử Tình, cũng nói: “Đại ca, người cứ đồng ý với Tình nhi đi.”

Tử Phúc thấy vậy, chỉ đành phải mở miệng đồng ý.

Tử Tình dẫn bọn họ đến thư phòng, tìm cây bút chì, vẽ khung, trục xoay, má che, tay cầm trục xoay, chân bàn đạp, băng chuyền... Lâm Khang Bình và Tử Phúc thấy đều có chút tò mò, nhìn về phía Tử Tình, Tử Tình nhất nhất giải thích từng cái tên này.

“Thực ra phía trên trục xoay này ta cũng không biết là dùng đinh tốt hay là con ngang thì tốt hơn, còn có trục xoay này bằng sắt hẳn là tốt hơn bằng gỗ, trước thử làm bằng gỗ, xong thì lại thử bằng sắt, còn có, ta cuối cùng cảm thấy nên là dùng chân đạp kéo băng chuyền rồi kéo trục xoay chuyển động thì càng tiết kiệm sức hơn, chỉ là ta không biết nên dùng dây thừng hay là gân bò, người đứng ở trên bàn đạp, chân khởi động bàn đạp, tay giữ lúa đưa tới trục xoay, lực kéo trục xoay chuyển động sẽ làm ngũ cốc tách rời, ta mới nghĩ được những thứ này, cụ thể còn phải vừa làm vừa thử, ta cũng tìm thợ một lén ở nhà thử xem, nếu thành công, ta sai người đi tìm người.”

“Muội muội, ta mới biết được, người không phải thông minh hơn ta một phần hai phần, những thứ này người như thế nào mà nghĩ ra được? Đây cũng không phải là thứ đơn giản.” Tử Phúc âm thầm nghi ngờ trong lòng, hỏi.

“Ta cũng là được một ít sự vật khác dẫn dắt mới có linh cảm. Không biết đại ca còn nhớ rõ chuyện năm đó đại nương bị lốc xoáy cuốn đi không? Còn có máy xay gió, đều là nhờ vào nó chuyển động mang đến lực lượng lao động. Ta cũng phải suy nghĩ chuyện này rất nhiều năm, mới có chút đầu mối ấy. Chuyện này liên quan lớn, ta không muốn nổi danh, chỉ muốn cuộc sống an ổn. Bây giờ chúng ta cũng không thiếu bạc dùng, nếu người làm thành, tự mình tìm thợ mộc làm bán đi, kiếm chút bạc ấy chất nữ ta làm đồ cưới, coi như ta đưa hạ lễ trước.” Tử Tình giải thích nói.

“Muội muội, nói cho ca ca, mấy năm nay kiếm được bao nhiêu bạc? Lại còn có thể không thiếu bạc dùng?”

“Đại ca, dừng lại, đây là chuyện nhà ta, không liên quan đến người, chẳng lẽ người còn muốn cướp đoạt? Hiểu rõ rồi thì mau mau về nhà đi, cũng không nhìn xem giờ nào rồi. Tình nhi mệt mỏi, nên nghỉ ngơi rồi.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Phúc cuốn lấy bản vẽ, vừa đi vừa than thở, “Thật nhỏ mọn, hỏi một chút cũng không được? Ta cũng chưa nói mượn. Lại nói, lần trước cho ta mượn bạc ta không phải là không muốn sao? Ta cũng chỉ là tò mò mà thôi.”

Tử Phúc mới vừa đi, Lâm Khang Bình lập tức ôm ngang Tử Tình lên trở về phòng, nói: “Mông còn đau đi, lại cứ hôm nay hẳn tối âm ỉ cả nửa ngày, mau mau tắm rửa, bọn nhỏ còn chờ người dỗ bọn nó ngủ đây.”

Chờ Lâm Khang Bình hầu hạ Tử Tình tắm rửa xong, Tử Tình đến phòng đứa nhỏ đối diện, ba đứa nhỏ nhất định muốn ngủ ở một giường, đang mở to hai mắt chờ Tử Tình. Tử Tình đọc sách cho bọn chúng một lát, hôn từng đứa nhỏ, mới trở lại phòng mình.

Ngày tiếp theo, Tử Tình vẫn là bảo người tìm Từ sư phụ đến, Lâm Khang Bình cầm bản vẽ đi giảng giải, thử gần nửa tháng, sửa đi sửa lại, cuối cùng cũng có một bộ dáng tương đối.

Lúc này, vụ thu hoạch hè đã bắt đầu, Tử Tình vội để người đưa Từ sư phụ đi tìm Tử Phúc, cùng sư phụ thợ mộc Tử Phúc tìm đến nghiên cứu kỹ, tính toán làm sao lấy thừa bù thiếu.

Việc còn lại Tử Tình cũng không tham gia nữa, sau khi nghiên cứu ra kem tươi, Tử Tình lại nghĩ đến sữa, bắt đầu tốn thời gian thí nghiệm sữa, còn có các loại kem, đáng tiếc cũng chưa thành công.

Không đến mười ngày, Tử Phúc truyền tin tới, thực sự làm ra mấy tuốt hạt, tìm rất nhiều thợ mộc thợ rèn đẩy nhanh tốc độ, nhóm đầu tiên bán cho nhà các đại địa chủ, đuổi kịp cuối vụ thu hoạch hè. Chờ máy đập lúa bắt đầu thịnh hành, Tử Tình đặt làm mười cái cho tá điền, thay phiên sử dụng. Đây là nói sau.

Ngày hôm đó, Tử Tình đang cùng bọn nhỏ một chỗ làm ra các loại kem tươi, có dưa hấu, có quả đào, có chuối tây, có dưa lê, thực ra là chơi một chỗ cùng bọn nhỏ. Chờ đều làm xong rồi, bọn nhỏ thích nhất ăn kem tươi làm bằng dưa hấu, những loại còn thừa lại Tử Tình đang muốn đưa cho nha hoàn trong nhà. Lúc này, Thu Ngọc đi vào thăm Tử Tình.

“Tiểu cô, người cũng thật là có có lộc ăn, đến đây đi, vừa làm đồ ăn ngon, mát lạnh lắm, chậm thêm một lát, ta sẽ cho người khác rồi.” Tử Tình cười nói.

Thu Ngọc tiếp nhận ném thử một miếng, nói: “Nương ta nha, băng như vậy, y như băng mùa đông. Giữa ngày hè ăn cái này, thật là quá thoả mái, cũng là người có thể hưởng phúc, ta không so được.”

“Tiểu cô, người ca thán cái gì? Mộc Mộc nhà người cũng không tệ, Uyển Tình bây giờ cũng biết làm hầu bao giúp người. Hai đứa kia còn nhỏ, gấp làm gì?” Tử Tình nói.

“Trước kia lúc chưa có đứa nhỏ, thì lo lắng không sinh được, sinh bốn đứa này, mới biết mang tới bao nhiêu là mệt người, lo lắng không xong, ta là không muốn sinh nữa, chịu không nổi, ta cũng không có mệnh tốt như nương người. Còn người, còn sinh nữa sao?”

“Ta là muốn sinh được nữ nhi, ta cũng không sinh nữa, tốt như người, hai nhi hai nữ, đổi là ta cũng thấy đủ rồi.” Tử Tình nói.

“Muốn ta nói, nữ nhân đều giống nhau, nhi tử có lo lắng của nhi tử, nữ nhi có lo lắng của nữ nhi, vẫn là ít đứa nhỏ thật là tốt, người xem nhị cô người, Tử nhi gả đi một cái, còn lại một mình tiểu Văn, gánh nặng nhẹ đi nhiều. Còn có đại nương người, cũng chỉ có một nhi tử là Tử Toàn, bao nhiêu là thoả mái, như ta, còn có bốn đứa, khi nào thì mới có thể hết khổ đây?”

“Thôi đi, người đừng có nằm nói chuyện không đau thắt lưng, đại nương và nhị cô không phải là không có cách nào sinh không được sao? Tử Bình còn có ba đứa nhỏ đó, nếu không phải thật sự nghèo, nuôi không nổi, người nghĩ nàng không muốn sinh nữa à.”

“Nói đến Tử Bình, đúng là mệnh khổ, Huy Huy năm nay cũng mười ba rồi, đọc sách không xong, học đồ cũng không làm, trong nhà lại không có một mảnh ruộng, ta xem tương lai hẳn làm cái gì đây? Tử Bình chiều đứa nhỏ y như nương nàng, Tử Toàn cũng là đứa vai không thể gánh vác, tay không thể xách, nhưng tốt xấu gì trong nhà người ta còn có căn nhà, có vài mẫu ruộng, tương lai còn có một phần gia sản, Huy Huy bất kể cái gì cũng không có, vẫn cứ còn dưỡng thành cái loại tính tình thiếu gia, Tử Bình còn phải chịu khổ dài dài.” Thu Ngọc nói đến Tử Bình chính là một vẻ mặt u sầu.

Những lời này, Tử Tình cũng không để nói tiếp, từ lúc sau khi Tăng Thụy Tường và Tăng Thụy Khánh âm ỉ tan vỡ, Tử Bình cũng không tới cửa, nhaoáng một cái cũng đã vài năm rồi.

Vừa khéo lúc này, Lâm Khang Bình tiến vào, Thu Ngọc đứng dậy cáo từ, bỗng nhiên Tiểu Lục báo lại, nói cửa có một cổ nhân tới chơi, gặp hay là không gặp.

313. Chương 316: Cổ Nhân

Tử Tình nghe xong sững sốt, hỏi: “Có nói hần họ gì hay không?”

“Hần nói, nếu các chủ tử có hỏi, chỉ nói là cổ nhân của hai vị.”

Tử Tình nhìn nhìn Lâm Khang Bình, hai người đồng thời đều đoán được là Văn Tam, kể từ khi từ biệt ở kinh thành, đến bảy năm không gặp rồi. Tử Tình hình như nghe Tử Phúc nói qua, Văn Tam ở tại kinh thành, làm thứ cát sĩ ba năm, sau này đến đâu rồi, Tử Tình cũng không hỏi thăm qua. Chẳng qua, bằng thực lực của Văn gia, khẳng định không kém rồi.

Tử Tình vào nhà thay đổi một thân quần áo vụn Tiểu Lục đứng ở phòng khách, Lâm Khang Bình đặc biệt đến cửa Viên đón người.

Khi Văn Tam tiến vào nhìn chăm chú thoáng qua Tử Tình, Tử Tình cúi đầu thấy mình mặc một bộ quần áo bầu rộng thùng thình màu xanh nhạt, cũng không có chỗ không ổn, bèn cười hỏi: “Xem ra bộ dáng của ta làm người sợ rồi, ta là nhìn ở trên mặt cổ nhân, mới miễn cưỡng đi ra ngoài gặp, người nếu như vậy mà nói, ta bị tổn thương lòng tự tôn rồi, ta trở về phòng đây, để Khang Bình chiêu đãi người đi.”

“Không không, trước khi đến đây ta một mực suy nghĩ, bảy năm trôi qua, người nói ta nếu thấy một nông phụ về mặt tang thương, ta hẳn là hối hận đến một chuyến. Không nghĩ tới ông trời hậu đãi người như thế, dung nhan của người cùng bảy năm trước cũng không khác biệt nhiều, cùng trong trí nhớ của ta giống nhau, không, phải nói là vẫn còn hơn năm đó, ta cũng không biết nên hình dung giờ phút này ta kính hỉ như thế nào.” Văn Tam nói.

“Văn Tam, người làm quan quả nhiên không giống trước, nói cũng học nói cong nói queo. Ta đã là mẫu thân của gần bốn đứa nhỏ rồi, làm sao có thể không già? Nhưng là người, phong thái hiên ngang, cùng thiếu niên ngây ngô năm đó cách biệt một trời, mấy năm nay trôi qua thế nào? Có mấy đứa nhỏ rồi? Nhiều năm như vậy vẫn chưa từng quay lại An Châu sao? Lần này trở về có thể ở bao lâu? Là việc công hay là việc riêng?” Tử Tình cười hỏi liên tiếp mấy vấn đề. Văn Tam đẩy hai tiểu hài tử qua, nói: “Đứa lớn này là nhi tử của ta, Văn Hưng Vực. Năm nay bảy tuổi, đứa bé hơn là đứa nhỏ của một bằng hữu của ta, gọi là Tiểu Dực (chúc mừng bạn nhỏ phúc hắc nhất truyện đã xuất hiện, cấp cấp), năm nay năm tuổi. Trong nhà còn có một nhi tử và nữ nhi không mang đến, ta không có nhiều đứa nhỏ như các người, lần này trở về là theo cùng người khác làm việc công. Định ở nhà người ở vài ngày, không thành vấn đề chứ.”

“Tất nhiên không thành vấn đề, người cũng là khách ít đến. Đến đây đi, tiểu bằng hữu.” Tử Tình xoay người cho hai đứa nhỏ một cái ôm ấp, nói: “Hoan nghênh các người đến làm khách. Một lát nữa để ca ca đệ đệ chơi cùng các người.”

Hai tiểu hài tử mới lạ nhìn Tử Tình ôm ấp bọn họ, ánh mắt sáng lấp lánh.

Lâm Khang Bình đỡ Tử Tình ngồi xuống, lúc này. Tiểu Bạch bưng lên kem tươi dưa hấu, Tử Tình phân phó nói: “Đi tìm bọn Thư Duệ đến, nói trong nhà có tiểu khách nhân đến.”

Tử Tình thấy Văn Tam mang đến người có bốn tùy tùng, suy nghĩ một chút nói với Tiểu Lục: “Người và Tiểu Phấn đi thu dọn Trúc Uyển, cẩn thận một chút. Làm sạch sẽ một chút.”

Tiểu Lục quỳ gối đáp, tự đi tìm Tiểu Phấn.

“Rốt cuộc không giống với lúc trước.” Văn Tam thở dài, về phần cái gì không giống với lúc trước, hẳn không nói, Tử Tình cũng không tiện hỏi tiếp, hẳn là cảm thán Tử Tình làm mẫu thân vài năm không giống với thiếu nữ đậu khấu trong trí nhớ của Văn Tam thôi.

“Ném thử kem tươi ta làm đi.” Tử Tình thay đổi đề tài.

Văn Tam và tiểu hài tử hẳn dẫn tới nhìn thấy kem tươi đều rất ngoài ý muốn, tiểu hài tử ăn thật vui vẻ. Văn Tam nói: “Không nghĩ tới ở địa phương nông thôn này của người còn có thể ăn đồ ăn lạnh, rất thoải mái. Ta thấy vườn này của người thật đúng là không tệ, có ăn có chơi. Cuộc sống gia đình của thổ tài chủ

thật không tệ, ngay cả ta cũng có vài phần hâm mộ rồi. Nói trước rồi, buổi tối làm chút đồ ăn ngon, ta cũng gần bảy năm chưa ăn được tay nghề của người rồi.”

“Ta chỉ sợ sau khi người ăn còn muốn móc bạc mua thực đơn. Muốn ăn cái gì, bắt trong hồ nước đi, lươn, cá, tôm, ba ba, cá chạch,.. xem bản lĩnh của người.” Tử Tình cười nói.

“Này, ta là khách, tốt xấu gì cũng có thể xem như khách quý, người không chào đón ta thì chớ, bảo ta đi làm mấy việc nặng đó? Thì ra kinh hỉ khi vừa mới gặp là giả vờ? Chờ ta bắt cá, ngày tháng năm nào mới có thể ăn cơm đây?” Văn Tam kêu gào, lúc này Văn Tam giống như lại về tới độ tuổi thiếu niên tỉnh tỉnh mê mê kia, luôn ở trước mặt Tử Tình không bày ra nổi vẻ ta đây.

Tử Tình nghe xong cười cười, bỏ lại một câu “Người không thể tự mình nghĩ ra cách sao, chút bản lĩnh ấy còn không có, gọi gì là Văn Tam thiếu gia?”

Lúc này, Thư Duệ dẫn theo Thư Ngạn và Thư Ngọc đi ra, Tử Tình giới thiệu cho bọn họ, để Thư Duệ mang theo bọn nhỏ đi vào phòng hoạt động chơi.

“Ta đi trông chừng bọn nhỏ, để Khang Bình ôn chuyện cùng người trước.” Tử Tình nói với Văn Tam. Vốn, bản thân là một nữ nhân phụng bồi có vài phần không ổn, Tử Tình cũng chỉ vì nghĩ rằng đối phương là bằng hữu cũ bao nhiêu năm chưa gặp, hơn nữa, năm đó Văn Tam coi như là có ân cứu mạng. Chuyện này, Tử Tình rời đi, không biết Lâm Khang Bình có thể hỏi ra chút gì hay không?

Trong phòng hoạt động có chiếc bàn thấp trên đó có cờ vây, cờ vua, cờ nhảy, hoa dung đạo (*), dây nhảy, bao cát.., lúc Tử Tình đi vào, mấy đứa nhỏ đang chơi cầu trượt cùng giường bật bật, ai cũng không đi sờ quân cờ này.

Tử Tình thấy bọn nhỏ đều là mồ hôi, bèn vỗ vỗ tay, hô: “Bọn nhỏ đều tới đây đi, ngày đại nhiệt, cứ chơi cái kia, cẩn thận bị cảm nắng, nghỉ một lát, ta dạy cho các người chơi cờ nhé.”

Tử Tình dạy đứa nhỏ lớn hơn chơi cờ nhảy trước, chơi cùng bọn họ một ván, dặn dò Thư Duệ dẫn theo bọn họ chơi, rồi đến phòng bếp dặn dò món ăn tiệc tối.

Canh là canh cá chạch chân giò hun khói bí đao, mùa hè này trừ nóng là nhất. Đồ ăn là lươn sợi xào ớt, lươn rồng cuộn, cá quế hấp, đầu cá ớt băm, tôm nấu nước muối, tôm rán tề cay, Lạp xưởng Tử Tình làm, rau củ vừa hái trong ruộng..

Từ sau khi làm mẫu thân, Tử Tình thường xuyên xuống bếp nấu cơm cho bọn nhỏ, cho nên bữa cơm này mấy món ăn cũng là Tử Tình tự tay làm. Văn Tam quả nhiên nhìn trúng ba món ăn lươn rồng cuộn, đầu cá ớt băm cùng tôm rán tề cay, còn có Lạp xưởng.

“Tiệm cơm của ta đang phát sầu đưa ra món ăn mới gì đó, làm sao ta lại quên mất người chứ? Nói thật, mua mấy thực đơn kia của người, tuyệt đối không lỗ, mấy món ăn kia, rất là náo nhiệt một hồi, còn có bánh ngọt kia của người, đã được sự phụ cải tiến, vài năm nay ta đã mở vài tiệm chi nhánh rồi, vốn một ngàn lượng bạc cho người đã sớm kiếm về rồi. Lần này người cũng ra giá đi, ta nhất định có thể mở rộng mấy món ăn này, còn có Lạp xưởng này, ăn lên ngon hơn thịt khô một chút, thích hợp nhắm rượu, cũng không cay, người kinh thành cũng dễ chấp nhận một chút.”

“Người nếu thấy tốt, mùa đông này ta làm một ít bán cho người. Ta cũng không biết có thành công hay không, lần này làm ít, trong nhà cũng chỉ còn có một ít, lúc đi người mang ỉnh ăn đi.”

Tử Tình nói. Tử Tình bồi khách nhân ngồi một lát, rồi rời tiệc, theo bọn nhỏ đi một chút ở trong sân, mấy đứa nhỏ chơi bắt cá chép, ai cũng không bắt được, lúc này mệt mỏi, ngồi ở trên xích đu, để nha hoàn đẩy. Tử Tình cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, dặn dò vài câu rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Khi Lâm Khang Bình trở về phòng thì Tử Tình đã ngủ rồi, Lâm Khang Bình ngấm khuôn mặt ngủ say của Tử Tình, nghĩ tới cuộc nói chuyện vừa rồi cùng Văn Tam.

“Vì sao? Ta biết đại ca lên chức cùng người có chút liên quan, vì sao người làm như vậy?” Lâm Khang Bình hỏi.

“Không vì sao cả, người không cần nói cho nàng. Thực ra, Tăng Tử Phúc cũng coi như dựa vào năng lực của mình làm chút chuyện thực sự, ta chẳng qua là thuận tay đẩy một cái, không có hết sức để ý, người không

cần để ở trong lòng. Lần này, hẳn lại có một cơ hội tốt, nghe nói, hẳn nghiên cứu ra mấy tuốt hạt ngũ cốc gì đó?” Văn Tam nói.

Thực ra, Văn Tam có chút nghi ngờ việc này có liên quan đến Tử Tình, bởi vì hẳn biết, Tử Tình không ít lần làm ra mấy thứ này, hồi nhỏ, hẳn cũng là từng lĩnh giáo qua trí tuệ của Tử Tình, phải thúy, mặt chược, xe đẩy cho trẻ nhỏ, loại nào không phải là Tử Tình làm ra? Về phần Tăng Tử Phúc, Văn Tam thừa nhận hẳn đọc sách có vài phần ngộ tính, làm người cũng có chút khéo đưa đẩy, làm việc tương đối kiên định, coi như là người không tệ, về phần khác, Văn Tam thật là có chút không tin tưởng lắm.

“Là đại ca nghĩ ra được, ta cũng là mới biết được.” Lâm Khang Bình trả lời.

Văn Tam nghe xong quan sát Lâm Khang Bình, hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười, nói: “Giờ ta trở về là muốn báo danh trước mặt Thánh thượng, đây chính là công lao cực kỳ to lớn, thánh thượng bởi vì Tăng Tử Hỉ đã phá lệ khai ân rồi, lần này, Tăng Tử Phúc cũng coi như tăng thể diện cho Hoàng thượng rồi, những đại thần đó cũng không nói được cái gì. Cờ tốt, cờ tốt, thật là một bước cờ tốt.”

Cái này, nói thật ra, Tử Tình thật đúng là chó ngáp phải ruồi, chỉ do trùng hợp. Lâm Khang Bình cũng biết Tử Tình không phải cố ý, vội nói: “Cái này, hẳn là trùng hợp đi, đại ca cũng là suy nghĩ rất nhiều năm rồi.”

Văn Tam nghe xong chỉ cười không nói.

“Vậy lần ở kinh thành đó? Có thể nói với ta là ai không?” Lâm Khang Bình đột nhiên hỏi, việc này, đè nén ở trong lòng ở Lâm Khang Bình đã nhiều năm, khó khăn lắm mới gặp Văn Tam, Lâm Khang Bình biết là không nên, nhưng vẫn hỏi ra miệng.

“Không thể, người tuyệt đối không thể trêu vào. Yên tâm, nhiều năm trôi qua như vậy, hẳn là cũng quên rồi. Ta lần này đến nhà người, có nguyên nhân bất đắc dĩ, người không cần hỏi, cũng đừng nói ra bên ngoài.” Văn Tam dặn dò.

Lâm Khang Bình trầm mặc, Văn Tam suy nghĩ một chút, nói thêm: “Người yên tâm, ta cũng không có tâm tư khác. Nhiều năm như vậy ta cố ý không trở về quê, sợ hai bên gặp mặt không biết nói cái gì cho phải. Hôm nay thấy nàng, biết nàng sống tốt, một nửa là vui mừng, một nửa là tiếc nuối, vui mừng là nàng không có chịu khổ, người quả nhiên chăm sóc nàng tốt lắm, tiếc nuối là cuối cùng ta cũng không có cơ hội, lỡ mất chính là lỡ mất. Ta không thể không thừa nhận nàng là có đại trí tuệ, lựa chọn người, một đời một thể một đôi người, cuộc sống trôi qua mãn nguyện như thế. Tiền tài có thể thông qua nỗ lực của mình kiếm lấy, mà gả làm vợ phụ rồi, còn lại là thống khổ cả đời. Ta hi vọng thai này nhà người là một nữ nhi, nữ nhi giống như nàng, ta nói trước rồi đấy, cho ta làm con dâu, không nhìn thấy nàng, thường xuyên nhìn nữ nhi của nàng cũng tốt.”

Tử Tình khi trở mình thì thức giấc, thấy Lâm Khang Bình đang si ngốc nhìn nàng, Tử Tình nâng tay sờ sờ mặt hẳn, “Tại sao không tắm rửa lên giường ngủ?”

“Ta nghĩ tới người, muốn ngắm người kỹ một chút, ta cảm thấy cưới người chỉ là chuyện ngày hôm qua, nháy mắt một cái, sao đã trôi qua bảy năm rồi? Tình nhi, ở chung một chỗ cùng ta, người hạnh phúc không?”

“Ừm, ta nghĩ lại một chút, không phải hạnh phúc, là cực kỳ cực kỳ hạnh phúc, ta rất may mắn gả cho người, thật sự, ta biết trên đời này không có người có thể đối xử với ta tốt như người.” Tử Tình biết khúc mắc của hẳn, lúc này thấy Văn Tam đến, khẳng định có chút xúc động, bèn nhìn thẳng vào mắt hẳn nghiêm túc nói.

Lâm Khang Bình nghe vậy ôm lấy Tử Tình, Tử Tình bỗng nhiên cảm giác được một cơn đau bụng sinh rất nhỏ, biết ngày sinh ngày sinh dự tính của mình là mấy ngày gần đây, không dám lơ là, vội báo cho Lâm Khang Bình biết. *)

Hoa dung đạo: Là trò chơi dân gian trí tuệ của người Hán cổ, lấy sự biến hoá đa dạng của nó, trăm lần chơi không chán có đặc điểm cùng Rubic (Hungary), cờ kim cương độc lập (Pháp) được chuyên gia trí lực nước ngoài gọi là “Ba trò chơi trí lực đáng kinh ngạc của thế giới”. Nó cùng trò chơi xếp hình, Cửu liên hoàn...các món đồ chơi ích trí của Hán tộc còn có đại danh từ gọi là “nan đề của Trung Quốc”. Theo chú thích trong Tư Trì thông giám “Từ đó đạo cũng đến Hoa Dung đạo”. Hoa dung đạo vốn là tên một chỗ của Trung Quốc cổ đại, tương truyền năm đó Tào Tháo từng thua chạy đến đây. Bởi vì ngay lúc đó Hoa

Dung đạo là một mảnh ao đầm, cho nên đại quân Tào Tháo phải cắt cỏ lấp, không ít binh lính thảm hại hơn bị chôn sống, thảm thiết vô cùng.

Thông qua di chuyển các quân cờ, trợ giúp Tào Tháo từ vị trí mới bắt đầu di chuyển đến vị trí trên cùng phía dưới ở giữa bàn cờ, ra khỏi lối ra chạy trốn. Không cho phép vượt qua quân cờ, còn phải nghĩ cách dùng số nước ít nhất di chuyển Tào Tháo đến lối ra. Tào Tháo chạy ra Hoa Dung đạo chương ngại lớn nhất là Quan Vũ, Quan Vũ đứng một mình ở Hoa Dung đạo, một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể - khai thông. Quan Vũ cùng Tào Tháo đương nhiên là mấu chốt để giải trò chơi này. Bốn quân binh của Lưu Bị là linh hoạt nhất, cũng dễ dàng đối phó nhất, làm sao phát huy tác dụng của bọn họ cũng phải suy nghĩ chu toàn đầy đủ. “Hoa Dung đạo” có một bàn cờ gồm hai mươi ô vuông nhỏ, là Hoa Dung đạo tiêu biểu. (Nguồn Baidu)

314. Chương 317: Khuyên Giải

Lâm Khang Bình nghe xong lập tức chạy đi, vừa phái người đi đón bà đỡ, vừa tìm người đi thông báo cho Thẩm thị, phân phó chuẩn bị nước ấm, còn mình bế Tử Tình đến Noãn Hương uyển. Tử Tình mỗi lần sinh đứa nhỏ đều là ở trong này, nói đây là phúc địa, bọn nhỏ sinh ra đều khỏe mạnh cường tráng, cho nên sớm đã bảo nha hoàn thu dọn xong rồi.

Khi Thẩm thị đến, cơn đau bụng sinh của Tử Tình một cơn nhanh hơn một cơn, cố nén, mồ hôi đầy đầu, bà đỡ đến vừa nhìn, nói đã mở hai ngón tay, rồi đẩy Lâm Khang Bình đi ra ngoài. Tử Tình giằng co hai cái canh giờ, vào giờ Sửu một khắc ngày ba mươi tháng sáu sinh nhi tử thứ tư, Tử Tình vừa nghe là nam hài thì thất vọng ngủ mất.

Sáng sớm, Văn Tam mang theo bọn nhỏ tới ăn điểm tâm, mới biết được lúc rạng sáng Tử Tình đã sinh một nam hài, tràn đầy tiếc nuối, thở dài: “Nàng dâu của nhi tử ta khi nào thì mới có thể xuất hiện? Khang Bình người cũng đừng quên đáp ứng với ta rồi. Các người còn phải tiếp tục nỗ lực đấy, khi nào sinh nữ nhi thì phải đưa tin cho ta, bằng không, ta không bỏ qua cho đâu.”

“Thiếu gia, hình như ta không đáp ứng với người cái gì đi. Việc này, ta cũng không làm chủ được, Tình nhi nhà ta định đoạt.” Lâm Khang Bình cười nói.

Vì Tử Tình ở cữ, Văn Tam không thể không biết xấu hổ ở lại lâu, ở hai ngày thì đi, nhưng là hai ngày này hai đứa nhỏ chơi đùa thật điên, thường ngày ở nhà quy củ nhiều, làm chuyện gì cũng có người nhìn chăm chăm, cái gì có thể làm cái gì không thể làm, mỗi ngày đều có người phụ trách trông nom, thiên tính của tiểu hài tử bị đè nén gắt gao.

Hai ngày này ban ngày đi theo bọn Thư Duệ học trèo cây, đào giun câu cá, chơi đùa cùng vịt và ngỗng trắng, nhật trứng vịt trứng ngỗng..., một đứa búng bình hơn một đứa. Buổi tối Thư Duệ bồi bọn họ chơi cờ nhảy, cờ năm quân, chơi giường bật bật, tình hữu nghị của bọn nhỏ đến nhanh mà chân thành, cho nên lúc gần đi rất là lưu luyến.

Lâm Khang Bình tiễn bước Văn Tam trở về. Tử Tình hỏi: “Hắn lần này đến thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Nhìn người, lại quan tâm rồi, chỉ là về thăm quê thôi. Lại nói, chuyện quan trường không tiện hỏi thăm. Cũng không phải là chúng ta có thể giúp đỡ. Chúng ta chỉ biết là hắn tốt, chỉ vậy là đủ rồi. Hắn cho bọn nhỏ mỗi đứa một miếng ngọc bội, mặt khác còn có một đồng lớn vãi vóc. Tổng cộng hai mươi cuộn, màu sắc gì cũng có, còn có các loại quả vỏ cứng ít nước điểm tâm, người hầu hạ hắn cũng đều thưởng rồi. Lạp xưởng chân giò hun khói của chúng ta cũng đều mang đi rồi, bảo mùa đông lại làm cho hắn đưa đi, ba món ăn kia để lại hai ngàn lượng bạc, nói là cái trước kia chiếm hời của chúng ta. Lúc này bổ sung. Đợi sau khi trở về phái người phụ trách tới đây học.”

Tử Tình nghe xong cười cười, nói: “Hắc hắc, thật đúng buồn bán lời, mới ở vài ngày đã đưa nhiều đồ thế này, công tử nhà giàu ra tay rất cuộc vẫn bắt phàm. Cái này thật là nhiều năm không cần mua vật liệu may mặc nữa rồi.”

“Nhìn dáng vẻ tiểu tham tiền của ngươi nè, kiếm vài ngàn lượng bạc cũng không thấy ngươi vui vẻ như vậy.” Lâm Khang Bình nhéo mặt Tử Tình nói, thực ra, còn có một câu nói Lâm Khang Bình không có nói ra, Văn Tam tặng đồ đặc vải vóc này, tuyên bố là lễ đính hôn cho con dâu tương lai, Lâm Khang Bình làm sao cũng đẩy không ra, lại không dám nói cho Tử Tình lời này.

“Đó không giống, đó là thành quả lao động ta bỏ ra mới có được. Đây là cho không, ngoài dự đoán, món hời nhặt không ai không vui vẻ chứ?” Tử Tình cười nói.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình vui vẻ, chuyện Văn Tam rất nhanh liền bỏ qua, hai vợ chồng lại nói chuyện nhà khác.

Ở cử giữa ngày hè, Tử Tình thật sự là khổ không nói nổi. Phiên chán không thôi, không thể ăn lạnh cũng được thôi, không thể tắm rửa, Tử Tình thật sự không chịu được, hai ngày đầu còn miễn cưỡng tạm qua, khoảng thời gian sau, tâm tình thực sự không tốt, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, cũng không biết có phải mắc chứng u buồn hậu sản hay không. Cũng may Lâm Khang Bình một mực ở bên cạnh tận tâm chăm sóc. Thư Duệ cũng lo lắng Tử Tình bởi vì sinh nhi tử nên tâm tình không tốt, thường bầu bạn bên cạnh.

Ngày hôm đó, Bảo Phượng biết Tử Tình sinh đứa nhỏ, đặc biệt đến thăm nàng, gặp phải Tử Tình đang lúc tâm tình phiền chán, Thư Ngạn ở một bên không cẩn thận làm tiểu đệ đệ khóc, Tử Tình răn dạy Thư Ngạn vài câu, Thư Ngạn tủi thân rơi nước mắt, Thư Duệ thấy lau nước mắt cho Thư Ngạn, dẫn hân đi ra ngoài.

“Tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy? Nào có trẻ con vừa sinh không khóc? Ngươi phát cáu làm gì với tiểu hài tử? Trong lòng đứa nhỏ hân là tủi thân nhiều đấy? Không phải là không sinh được nữ oa sao? Làm sao tỷ tỷ như thay đổi thành người khác thế? Muốn ta nói, tỷ tỷ cũng là rất không biết đủ rồi, mấy nhi tử ngoan như vậy, đối là ta, còn không biết thương yêu bao nhiêu đấy?” Bảo Phượng nói.

Bảo Phượng vừa nói, Tử Tình mới xét lại mình mấy ngày nay, tính nóng của mình hình như là lớn hơn một chút, bình thường chú trọng giáo dục bọn nhỏ nhất, nhưng mấy ngày này, mình không riêng gì xem nhẹ bọn họ, còn phát tiết bất mãn lên trên người bọn họ, còn có Lâm Khang Bình, mấy ngày nay, cũng là hết sức nhẫn nại dỗ mình vui vẻ.

“Ta thật sự rất nóng nảy? Ngươi không biết, mùa hè sinh đứa nhỏ quá khó chịu, ta cũng không dám tới gần người khác, thật sự là rất thối, ta muốn vụng trộm tắm rửa một cái, nhưng là, nhiều người trông như vậy, một chút ta cũng không động được.” Tử Tình oán giận nói.

“Tỷ tỷ không vì mình, chẳng lẽ cũng không vì đứa nhỏ suy nghĩ lại, không vì tỷ phụ suy nghĩ lại, ở cử này cũng không phải là đùa, ngươi nếu đau đầu nhức óc, tỷ phụ không đau lòng? Bọn nhỏ không đau lòng? Tỷ tỷ, làm người vốn không thể so sánh cùng mình, ngươi ngẫm lại, bên ngoài còn những người đó ở dưới mặt trời lớn bận rộn làm việc, đến cơm cũng ăn không đủ no, không thể vất vả hơn so với ngươi ở cử? Lời này không sợ tỷ tỷ giận, tỷ tỷ ngươi cũng là quá được nuông chiều một chút rồi.”

Bảo Phượng nói xong, cũng cảm thấy mình có chút lỗ mãng, ngượng ngùng nhìn Tử Tình.

Tử Tình nghe xong lời nói của Bảo Phượng, suy nghĩ kỹ càng, cũng là lý này, người không thể chỉ nhìn chăm chăm vào mình, giữa ngày hè không thể tắm rửa càng chui vào sừng trâu này, càng không vui, liên lụy Lâm Khang Bình và bọn nhỏ đều đi theo chịu không ít khổ.

Nghĩ thông suốt mấu chốt này, Tử Tình cười nói: “Đây thật đúng là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, vốn là tật xấu của ta, tự ta làm kiêu.”

Bảo Phượng thấy Tử Tình không có trách tội nàng, thì ngồi xuống trò chuyện cùng Tử Tình. Chờ Bảo Phượng rời đi, Tử Tình vội gọi Thư Duệ và Thư Ngạn trở lại, trình trọng xin lỗi hai đứa nhỏ.

Thư Ngạn nghe xong hôn một cái ở trên mặt Tử Tình, cười nói: “Nương, ta thích ngươi như vậy, ngươi vẫn là mẫu thân tốt của ta.”

Tử Tình ôm Thư Duệ cũng hôn một cái, ánh mắt đứa nhỏ sáng lấp lánh, lộ ra vui sướng từ tận đáy lòng.

Một hồi chứng u buồn hậu sản cứ như vậy tiêu trừ trong vô hình.

Qua sinh nhật của Lâm Khang Bình, theo như thường lệ là ngày hân xuất môn, Tử Tình thấy hân hoàn toàn không có động tĩnh, hỏi hân nguyên do.

“Người một mình ở nhà ở cũ, ta sợ đám nha hoàn chăm sóc người không tốt, năm nay sẽ không định đi, sau này cũng không đi, người nói dù sao chúng ta cũng không thiếu bạc dùng.” Lâm Khang Bình nói, thực ra là thấy mấy ngày nay Tử Tình rất vất vả, không đành lòng để nàng ở nhà một mình, nha hoàn nào có tri kỷ như hắn?

“Lời tuy như thế, nhưng thất ước dù sao cũng không tốt, vả lại, ta biết trong lòng người vẫn là mong muốn đi ra ngoài, đại nam nhân mỗi ngày theo giúp ta giữ lại ở nhà, lâu ngày tất nhiên phiền, chán. Tiền bạc là một chuyện, tâm tư sự nghiệp của nam nhân càng là một chuyện. Ta mặc dù trong ngày ở cũ, nhưng nương ngay ở bên cạnh, có mẹ ruột ta chăm sóc, người còn lo lắng cái gì? Hơn nữa trong nhà còn có nhiều người hầu hạ như vậy, người yên tâm đi đi, ta còn trông cậy vào người vất vả vài năm, chờ nhi tử lớn, thì ném chuyện này cho nhi tử, tốt xấu gì cũng có thể nuôi gia đình.”

“Là một việc như vậy, ta cũng nghĩ qua để lại cho nhi tử không chừng còn có thể kiêu ngạo một chút. Chẳng qua, ta ở cùng người mỗi ngày, tuyệt đối không có lúc chán, người cũng không thể vu oan ta. Đã nói như vậy, ta phải đi tìm nương, nói rõ ràng với nương, ta cho biểu ca người cùng Lâm Phúc trở về một chuyến trước, mang đồ muốn mua về đầy đủ hết, tự ta vào núi trước, như vậy có thể tiết kiệm thời gian hai ngày, ta cũng có thể thêm hai ngày cùng người, ta không có ở nhà, người ngàn vạn lần nhấn nài một chút, đừng phát giận với nương.”

“Đã biết, người yên tâm đi, chút đạo lý ấy ta có thể không hiểu rõ sao?”

Thẩm thị hình như có chút không vừa lòng đối với việc Lâm Khang Bình xuất môn, Tử Tình giải thích rõ ràng cho nàng hiểu, đây cũng là suy nghĩ cho bọn nhỏ. Thẩm thị nghe xong mới không so đo nữa. Sau khi Lâm Khang Bình xuất môn, Thẩm thị dứt khoát chuyển đến đây ở, cẩn thận chăm sóc tốt Tử Tình.

Cuối cùng nhin đến ngày đưa nhỏ đầy tháng, Tử Tình chuyển khẩn cấp về nội viện, khoan khoan khoái khoái ngâm hơn nửa canh giờ mới đi ra ngoài, nói: “Nương, ta cảm thấy vẫn là nơi này thoải mái hơn, bên kia không biết có phải sinh nhiều đứa nhỏ hay không, cứ ngửi được mùi máu, cực kỳ không thoải mái.”

“Đứa nhỏ này, một tháng không thể mở cửa sổ, còn không phải khắp phòng đầy mùi máu? Bảo bọn họ mở cửa sổ thông gió nhiều, bình thường thu dọn một chút là được rồi. Mùa hè ở cũ vất vả một chút, mặc dù bây giờ người ra tháng rồi, cũng không thể tắm bồn thời gian dài, lưu lại bệnh căn cũng không phải là đùa.” Thẩm thị dặn dò nói.

Đang nói chuyện nhị tẩu Trần thị tới, “Nhị tẩu, hôm nay làm sao mà rảnh rồi trở về, đặc biệt đến thăm ta à?” Tử Tình hỏi.

“Đúng vậy, biết người ra tháng, đặc biệt đến chúc mừng người lại thêm nhi tử, muội muội thật đúng là lợi hại, một hơi sinh bốn nhi tử. Không biết đại tẩu hâm mộ người bao nhiêu đâu?” Trần thị cười nói.

“Nhị tẩu, người đến chọc tức ta sao?” Tử Tình liếc ngang Trần thị một cái, Trần thị lại đang cười hì hì xem tiểu bảo bối.

Thẩm thị nghe xong cũng nhin không được nở nụ cười, tình cảm bọn nhỏ tốt, nàng tất nhiên là vui mừng. Thấy có người bồi Tử Tình, bèn nói về nhà nhin một cái.

Thẩm thị đi rồi Trần thị bỗng nhiên nói: “Muội muội, lần này cũng may nhờ người, kem tươi này ở trong tiệm của ta đẩy ra, cũng như người nói, cơm canh đủ bao nhiêu bạc sẽ đưa một phần kem tươi, việc làm ăn trong tiệm tốt hơn nhiều, lúc này năm trước người đến trong tiệm ăn cơm cũng không nhiều lắm, mùa hè năm nay sinh ý nhưng lại còn tốt hơn bình thường. Lại nói tiếp, muội muội đúng là phúc tinh của ta, quán ăn này, nói lý ra chia một phần hoa hồng uội muội cũng là nên làm, nhưng mỗi lần người đều chối.” Trần thị nói xong lấy ra một cái vòng cổ vàng sáng choang, bên trên còn có một cái khoá vàng to dùng, đeo trên cổ trẻ con.

Tử Tình vội nói: “Nhị tẩu, người như vậy, ta còn có chút không thích ứng. Đều là người một nhà, là muội muội phạm là có biện pháp có thể giúp các người, tất nhiên là phải tận một phần lực, vốn cũng không đáng nhắc tới. Người cố tình còn vòng vèo đến tạ ơn, chẳng phải có vẻ xa cách.”

“Được, sau này nghe người. Ta lần này đến cũng vì thăm người một chút, ca ca người hẳn muốn đến cũng không có thời gian rảnh.”

Tử Tình đang muốn hỏi học quán của Tử Lộc một chút, lúc này, Tiểu Phấn tới đây thưa lại.

315. Chương 318: Tử Bình Báo Nguy

Đang nói Tử Tình đang muốn hỏi một chút chuyện học quán, Tiểu Phấn tới đây thưa: “Nãi nãi, Lâm Hưng nói bên ngoài có một nông phụ ăn mặc rách rưới nói là tỷ tỷ của ***, tên là Tử Bình gì đó, Lâm Hưng không dám để cho vào, hỏi ý của ***.”

“Tử Bình?” Tử Tình nghi hoặc lặp lại một lần, đây cũng không phải là việc không thể nào, đã nhiều năm không gặp, hai nhà đều chắt đứt qua lại, nàng tìm đến Tử Tình làm gì? Hình như hơn một tháng trước, mới cùng Thu Ngọc nhắc tới nàng, người này thật là không thường nhắc tới.

“Cho nàng đi vào đi. Dặn dò hẩn đừng cư xử chậm trễ.” Tử Tình suy nghĩ một chút, vẫn là gặp đi một chút, phân phó nói.

“Muội muội, người đã suy nghĩ kỹ chưa? Muốn gặp nàng, bị đại nương kia dây dưa thì làm sao bây giờ?” Trần thị hỏi.

“Nhìn xem có phải có việc gì gấp hay không? Bằng không, đã nhiều năm rồi, làm sao có thể đột nhiên tới cửa để cầu?” Thật sự có việc gì gấp, không giúp đỡ một chút, cũng không nói được.

Trần thị thấy vậy thì cáo từ đi về.

Tiểu Phấn dẫn người đi vào, Tử Tình đột nhiên nhìn lên, thật đúng là có chút không dám nhận, vẫn chưa đến ba mươi tuổi, ánh mắt âm trầm, khuôn mặt u ám, lại có không ít tóc trắng, trên người quần áo vá xong rồi lại vá, nhìn không ra màu ban đầu rồi, tóc cũng như một mớ cỏ rồi, quả thực không giống nữ nhân, nhớ lại bộ dáng năm ấy Thẩm thị mang nàng về từ trong chợ, chỉ có hơn chứ không kém.

Tử Tình vừa thấy, cũng chẳng quan tâm Chu thị và Tăng Thụy Khánh, vội hỏi: “Tỷ tỷ, mới hai ba năm không gặp, người làm sao lại biến mình thành như vậy, tỷ phụ đối với người lại không tốt rồi? Hay là lại có việc gì khó khăn?”

“Chân tỷ phụ người phát bệnh rồi, đi đường không nổi, trị hơn nửa năm, của cải cũng vét sạch rồi. Trong lòng hẩn buồn khổ, không có việc gì liền muốn uống chút rượu. Đại phụ nói rượu nhiều hại thân, nhưng ai khuyên cũng không nghe. Bây giờ không còn cách nào, cũng không có gì ăn rồi, ta mới đến tìm người. Người ngàn vạn lần đừng nói cho tiểu cha tiểu nương. Cha mẹ ta và tiểu cha tiểu nương trở thành như vậy, ta xin tiểu nương giúp đỡ cùng nương. Cuộc sống bây giờ của cha mẹ ta bên kia cũng là ngày càng lụn bại, ta cũng không dám tiến đến xin giúp đỡ. Sợ bị cha ta đá ra ngoài. Một nhà tốt lành, làm sao có thể biến thành như vậy chứ?” Nói xong liền che miệng nước nở lên.

“Đây là nói làm sao, mới qua vài năm tốt đẹp, làm sao hẩn lại bắt đầu làm ầm ĩ rồi? Hẩn buồn khổ muốn uống rượu, hẩn còn cần nhà này còn cần mạng mình nữa hay không? Lát nữa ta để người tới thu thập hẩn một trận tử tế mới được, đồ hỗn trưởng không nhớ lâu.” Tử Tình vừa nói xong, thấy sắc mặt Tử Bình khó coi. Mới ngộ ra mình nói sai rồi, như thế nào cũng không thể ở trước mặt Tử Bình mắng nam nhân nàng, vội chuyển sang chuyện khác.

“Tương lai đứa nhỏ làm sao bây giờ đây? Hẩn cũng không giấu lại, Huy Huy cũng không còn nhỏ, chẳng lẽ hẩn không định giữ thanh danh tốt một chút. Tương lai làm mai thì làm sao bây giờ? Nhà ai nguyện ý gả nữ nhi gả đến nhà người như vậy? Trong thành địa phương chỉ lớn như vậy, nhà ai không phải sau khi nghe ngóng mới gả ra. Còn có, ta nhớ được đại nữ nhi người cũng không còn nhỏ đi?”

“Cũng không phải vậy? Ta khuyên bao nhiêu, hẩn chính là không nghe, trong nhà đứa nhỏ còn bị đối đãi, hẩn cũng không quản. Không cho hẩn uống rượu, liền làm ầm ĩ, Tiểu Trân và Tiểu Hoan như bị cái gì dọa, Tiểu Trân cũng sắp mười tuổi rồi. Cũng không có bộ quần áo cho ra hồn, còn là nhật của Tử Vũ hồi nhỏ, đứa lớn mặc xong đứa bé mặc, cũng cực kỳ rách nát.” Tử Bình khóc nói.

“Vậy Huy Huy đâu, đã đọc sách nhiều năm, chẳng lẽ không biết đi tìm một phần công việc? Làm học đồ cũng có thể chứ?” Tử Tình hỏi.

“Hắn còn nhỏ như vậy. Cũng đi ra ngoài tìm việc, ở trong một tiệm cơm, làm hai tháng, sau này, ẩm ỉ cùng khách nhân một chút, bị chướng quây sa thải rồi, bây giờ còn ở tìm việc đây, nhưng đứa nhỏ còn nhỏ, lại không có kinh nghiệm gì, ai chịu thuê đây?”

Tử Tình nghe xong không nói, mấy năm trước Tử Bình mỗi lần đến, đều là tổ khổ, Thẩm thị đều không có để nằng về tay không, chỉ phí ăn mặc, còn có mỗi lần nằng sinh đứa nhỏ, Thẩm thị cũng bỏ tiền ra không ít. Còn có Tử Phúc, chỉ sợ cũng giúp đỡ nằng không ít.

Nhưng còn nằng ta, mỗi lần ngày lễ ngày tết, cho tới bây giờ không biết mua chút đồ đến thăm Thẩm thị, cuộc sống cũng không có tính toán trước. Đây nếu đổi thành người khác, còn không đặt mua vài mẫu đất? Nằng thì ngược lại, bây giờ cái gì cũng không thừa lại, chỉ biết một mực tự mình cùng đứa nhỏ chịu khổ.

Cứ như vậy, Tăng Thụy Khánh và Chu thị còn một chút cũng không cảm kích, nói trở mặt là trở mặt, Tử Tình nghĩ vậy, thở dài, có lòng thì bất kể việc này đi, nhưng Tử Bình thật đúng là tính tình có thể chịu khổ, phỏng chừng cũng là thật sự cùng đường mới tới cửa.

Tử Tình nghĩ nghĩ, nói: “Tỷ tỷ, tỷ phu bị bệnh, vẫn là tìm tốt đại phu xem một chút, có lẽ biện pháp châm cứu có chút hơn đây? Dù sao hắn còn trẻ như vậy, cũng không thể cả đời như vậy chứ?”

“Ta cũng nghĩ vậy? Đại phu nói muốn khỏi hoàn toàn, phỏng chừng cần hai mươi lượng bạc, ta lấy ở đâu ra hai mươi lượng bạc? Đúng là không còn cách nào khác, mới tìm đến ngươi. Ta thật sự không có mặt mũi nào gặp tiểu nương.”

Tử Tình sai Tiểu Phấn đi tìm Lâm Vượng đến, còn mình đi khổ phòng tìm hai cuộn vải bông, một cuộn trắng một cuộn hoa, bảo Lâm Vượng mang đến một túi gạo, một túi bột mì, một túi hạt ngô mài nhỏ, lại từ phòng bếp lấy một miếng thịt, hai con cá, một ổ trứng gà, hai bao điểm tâm, đều đưa lên xe.

Tử Tình lại cầm bốn nén bạc năm lượng, cùng hai xâu tiền, nói: “Tỷ tỷ, hai mươi lượng bạc này cầm cho tỷ phu chữa bệnh, hai xâu tiền này ngươi giữ lại ứng phó khẩn cấp trong sinh hoạt hàng ngày, Huy Huy vẫn nên đi ra ngoài tìm việc làm sớm một chút, bằng không, cũng không thể cả nhà chờ người nuôi? Hai cuộn vải bông này làm hai bộ quần áo cho người lớn và trẻ nhỏ, đừng quá làm khổ mình. Bọn nhỏ ở nhà còn bị đói, ta sẽ không giữ ngươi lại. Ta để Lâm Vượng đưa ngươi trở về, để hắn dẫn ngươi đi tìm nhạc phụ của Tử Tân, hắn cũng là một lang trung tốt.”

Nói xong lại gọi Lâm Vượng vào một bên dặn nói: “Đến nhà đại tỷ ta, ngươi nói với tỷ phu ta, hãy nói ta nói, còn dám uống rượu ta tìm người đánh gãy chân hắn, dù sao hắn cũng không muốn sống tử tế, nếu hắn không tin thì thử xem, ta cũng không phải chỉ biết hù dọa hắn, dù sao chân hắn cũng đi đường không nổi.”

Đang ở viện cửa nói, Thẩm thị tới, thì ra Trần thị thấy khuyên không được Tử Tình, trở về nói với Thẩm thị. Thẩm thị thấy dáng vẻ của Tử Bình cũng không thể tin được, Tử Bình theo thường lệ khóc lóc kể lể một phen, Thẩm thị nghe xong tất nhiên là thổn thức không thôi.

Tử Tình vội khuyên nhủ: “Nương, trở lại ta lại nói tỉ mỉ cho ngươi, đứa nhỏ nhà đại tỷ còn ở trong nhà chờ đấy, còn chưa có ăn cơm, mau để cho nằng đi đi.”

Thẩm thị vừa nghe đứa nhỏ còn chưa có ăn cơm ở nhà chờ, vội khuyên Tử Bình đi mau. Tử Bình quỳ gối trước mặt Thẩm thị dập đầu một cái cho Thẩm thị, nói: “Tiểu nương vẫn thương ta, ta biết, chẳng qua là, bởi vì chuyện của cha ta nương ta, hại tiểu nương bị tức giận, trong lòng Tử Bình cũng băn khoăn. Tiểu nương sống tốt, ta cũng không tiện tới cửa quấy rầy, cầu tiểu nương bỏ qua. Chuyện hôm nay, vốn không muốn để tiểu nương biết, đa tạ Tử Tình cứu giúp trong lúc nguy cấp, ta đi rồi, tiểu nương bảo trọng thân thể.”

Thẩm thị cùng Tử Tình về phòng, bé sơ sinh Thư Vĩ đang khóc, Tiểu Lục nói mới đổi tã, Tử Tình phỏng chừng là đói bụng, vội ôm lấy, sai Tiểu Lục đi ra ngoài rồi mới cho đứa nhỏ bú sữa.

Thẩm thị hỏi Tử Tình cho Tử Bình những cái gì, Tử Tình nhất nhất nói. Còn nói: “Vừa rồi ta ở trước mặt nằng, mắng tỷ phu một câu đồ hỗn trưởng không nhớ lâu, Tử Bình hình như mất hứng, nói lý ra, ta là không thể mắng, nhưng hắn cũng thật sự quá vất vả, đến Nhị Mao hỗn trưởng như vậy từ trong lao

ra, cũng biết đến thành thân rồi phải nuôi lão bà đứa nhỏ, quản gì hần trộm được hay cướp được, người ta cũng biết phải xây phòng mua đất, bọn họ lại làm ngược, cho bao nhiêu tiêu bấy nhiêu, ta đúng là không còn cách nào.”

Tử Tình nghe Thu Ngọc nói, Nhị Mao không biết từ nơi nào lại lấy được chút ngân lượng, lại còn xây phòng ra ngoài ở riêng, còn mua vài mẫu địa tô cho người khác thuê, Xuân Ngọc và Yến Nhân Đạt lại còn bắt đầu đắc ý dào dạt, cũng không hỏi lai lịch chỗ bạc này, Thu Ngọc cũng là đồ mờ hời thay hần, sợ Nhị Mao lại làm chuyện gì xấu, dùng đầu ngón chân suy nghĩ, cũng không phải chuyện tốt.

“Cũng không phải là vậy, người xem nàng mặc, theo lý thuyết cũng không khó khăn đến tình cảnh này, tiểu cô nương nói vốn là trong này nàng có chút ngân lượng, chỉ là không dám tiêu, ai biết nhưng lại gặp phải chuyện như vậy, cũng là không có cách nào khác, cũng không thể nhìn tỷ phụ người đi đường không nổi mà không chữa được, nhà này còn chờ chân hần khỏi mới có thể chống đỡ. Bằng không, cũng thật khổ cho Tử Bình, nghe nói nàng trồng không ít rau, ăn không hết còn đi bán, cũng là người có thể chịu khổ.”

Thẩm thị thật đúng là không có hận ý gì với Tử Bình, theo ý của nàng, Tử Bình hồi còn nhỏ cũng là chịu chút khổ, cả ngày ở bên ngoài ôm vỏ cây thông lấy củ lấy cỏ cho lợn, muốn nói khuyết điểm, cũng chính là kiến thức hạn hẹp, còn keo kiệt, đạo lý đối nhân xử thế không biết rõ. Mặc dù nghèo cho tới bây giờ, cũng không phải nàng hết ăn lại nằm, mà là không gặp được nam nhân tốt.

“Chịu khổ vô ích có ích lợi gì? Một chút tính toán trước cũng không có. Ta chỉ là cứu gấp không cứu nghèo, cuộc sống tương lai vẫn phải dựa vào chính bọn họ.” Tử Tình cảm thán nói, suy nghĩ của Thẩm thị cũng là nguyên nhân hôm nay Tử Tình chìa tay giúp đỡ Tử Bình.

Sau khi Tử Tình và Thẩm thị cảm thán một hồi tình cảnh của Tử Bình, Thẩm thị đột nhiên hỏi Tử Tình tiệc đầy tháng của đứa nhỏ có làm hay không?

“Lão đại không làm, mấy đứa sau cũng không làm, ai tới tặng lễ thì chiêu đãi một chút như bình thường, dù sao đi nữa cũng chỉ mấy nhà thân thích này, ngày ở cũ cơ bản đều đã tới rồi. Trong nhà cũng rất bận, nhà ai không là phải một đồng việc? Tội gì lại phải phiền toái bọn họ.” Chấn qua lão gia tử và Điền thị thật đúng là đi theo Thu Ngọc cùng tới cửa đến xem qua Tử Tình, Tử Tình còn có chút ngoài ý muốn, Điền thị nhưng là hận Lâm Khang Bình thấu xương.

“Nói cũng phải, đứa nhỏ ở nông thôn cũng không chú ý nhiều, không làm cũng có cái tốt của không làm. Đại ca người phái người chở một xe đồ tới, nói là người giúp hần một đại ân. Ta còn chưa có mở ra, nhị tẩu người nói Tử Bình đến, ta liền bỏ lại đồ chạy tới. Người đứa nhỏ này, thật đúng là cổ linh tinh quái, nhị tẩu người cũng nói người giúp nàng không ít. Ta xem tiệm cơm của nàng làm ăn cũng không tệ rồi. Hiện tại chỉ còn lại một nhà tiểu Tam, tương lai không biết có thể dựa vào nghề nghiệp gì đây? Thật sự không ổn thì đem phía sau núi cho hần.”

“Nương, trước nhìn xem kết quả cuộc thi của tiểu Tam đã. Khi nào thì hần không muốn đọc sách nữa, lại hỏi hần có tính toán cụ thể gì không vẫn còn kịp. Ta cũng là hi vọng hần ở lại trong nhà, bên người các người cũng có người làm bạn.”

Hai mẹ con còn nói chuyện riêng tư, Tử Tình bảo Thẩm thị chuyển về nhà đi, ở cũ xong, có thể tùy ý đi lại rồi, bên người không hề thiếu nha hoàn, trong khoảng thời gian này Thẩm thị chạy hai nơi, cũng thực sự có chút mệt mỏi, liền nghe theo đề nghị của Tử Tình chuyển về.

316. Chương 319: Chắp Tử Chi Thủ

Ngày tiếp theo, Tử Tình cùng Thẩm thị phân loại đồ Tử Phúc đưa tới, chỉ là chút thức ăn và vải vóc, còn có chút đồ sứ trang trí, Tử Tình giúp đỡ Thẩm thị phân loại. Lúc này, nhị dượng của Tử Tình Chu Thiên Thanh đến, cầm đến chút đồ ăn bọn họ phơi khô và bánh dày tự mình làm, cùng với hai con vịt tự nuôi.

“Muội phu cũng thật là, mỗi lần đến, còn nhất định phải cầm đồng cầm tây, người tới được một chuyến cũng không dễ dàng rồi.” Thẩm thị nói.

“Nhị tẩu, một một nhà các người, vài năm nay cuộc sống của chúng ta khá giả hơn nhiều, hàng năm cũng có chút dư thừa. Lại nói tiếp vẫn là chúng ta mượn ánh sáng của các người, chút đồ này, cũng không đủ làm cái gì, cũng chỉ là một phần tâm ý của chúng ta thôi.” Chu Thiên Thanh nói.

“Dượng, thân mình của Nhị cô ta có khoẻ không?” Tử Tình hỏi.

“Khỏe, cũng không dễ dàng làm việc gì. Đúng rồi, Tử Tình, hôm nay tới đưa lễ tết Trung thu cho bà người, mới biết được người lại sinh nhi tử, chúc mừng người nhé. Không mang cho đứa nhỏ lễ vật gì, qua lễ xong, cô người sẽ đến ở một thời gian, đến lúc đó nàng sẽ bổ sung.”

“Là bởi vì sợ phiền toái các người mới không đưa tin, đừng phí tâm tư tặng lễ làm gì, ta đây cái gì cũng không thiếu, các người cũng không dễ dàng gì, mỗi lần nhị cô còn cố hao tâm tổn trí chuẩn bị đồ cho đứa nhỏ. Nàng định đến ngày nào đó, nói trước ta phái người đến đón nàng, năm nay thu hoạch có khá không?”

“Chúng ta thế nào cũng là làm trưởng bối, cho đứa nhỏ ít đồ cũng là tâm ý của chúng ta đối với đứa nhỏ, tất nhiên không thể miễn.” Chu Thiên Thanh nghiêm nghị nói.

Thẩm thị cùng Chu Thiên Thanh nói một chút khí hậu thu hoạch linh tinh, Chu Thiên Thanh cáo từ về nhà. Thẩm thị vội chuẩn bị mấy hộp điểm tâm và mấy tấm vải bông vừa mới gỡ xuống.

Chu Thiên Thanh vội ngăn lại nói: “Nhị tẩu, không cần cứ lo lắng cho chúng ta, vừa rồi ta đã nói. Hàng năm còn đều có chút dư thừa, sao có thể mỗi lần đến đều đòi đồ?”

“Cũng không đáng mấy đồng, chẳng qua là sức khoẻ Hạ Ngọc không tốt, ra khỏi cửa cũng không dễ dàng. Cầm lấy làm bộ quần áo mới cho đứa nhỏ. Điểm tâm này cũng là Tử Phúc đưa tới, các người cầm về nếm thử.” Thẩm thị nói.

Chu Thiên Thanh đi rồi, Tử Tình nói: “Nhị cô ta sức khoẻ mặc dù không tốt. Chẳng qua nhị dượng ta coi như chịu khó, trong nhà cũng đứa nhỏ ít, cuộc sống cũng một năm hơn một năm. Mỗi lần đến cũng không đến tay không, mặc dù đồ này không đáng mấy tiền, có tâm ý là được, chúng ta đều cảm kích.”

“Cũng không phải là vậy, tục ngữ nói cả hai đều tốt mới có thể đồng thời tốt. Tuyệt đối không bỏ ra toàn bộ mà trông cậy vào người khác đối tốt với người, đâu có thể nào chứ? Cho nên ta thường nói với các người, trừ cha mẹ yêu thương đứa nhỏ của mình là không cần lý do cũng không cần báo đáp, người khác nha, đều là có qua có lại.”

“Nương nói cũng không hoàn toàn đúng. Bà ta không phải chỉ vào cha ta đòi báo đáp đấy thôi.” Tử Tình cười nói, thực ra, Điền thị chỉ như vậy đối với Tăng Thụy Tường, hận không thể bắt Tăng Thụy Tường nuôi cả cái nhà này, thật là có chút không bình thường rồi.

Thẩm thị nghe xong nở nụ cười, “Cũng đúng. Sao ta lại quên mất nàng chứ?”

Lão gia tử cùng Điền thị vào sau khi Thẩm thị thụ phong, cũng là thường đi lại một chút, Điền thị nhất thời cũng không nhắc tới yêu cầu quá đáng gì, chẳng qua. Tăng Thụy Tường và Thẩm thị tâm đã lạnh nhiều năm rồi, cũng không phải dễ dàng ấm lên như vậy.

Sau bữa cơm chiều, Tử Tình theo thường lệ chơi đùa cùng mấy đứa nhỏ ở phòng chơi đùa, đây đã hình thành thành thông lệ, trừ chơi đùa và chơi cờ, có khi kể chuyện xưa. Có khi cũng đọc một ít văn xuôi hiện đại Tử Tình nhớ được, hoặc là giảng một chút tri thức địa lý tự nhiên dễ hiểu.

Lúc này, Tử Tình đang chơi cờ nhảy cùng Thư Duệ, Thư Ngọc hỏi: “Nương, làm sao phụ thân còn chưa trở về nhà? Ta nhớ cha.”

“Nương, ta cũng nhớ, phụ thân nhanh trở về đi.” Thư Ngọc cúi đầu loay hoay xếp gỗ trên mặt đất nói.

“Sắp rồi, không chừng sáng sớm ngày mai các bảo bối thức dậy, là có thể nhìn thấy cha của các người rồi.” Tử Tình nói.

“Không cần sáng sớm ngày mai, bây giờ phụ thân đã trở lại rồi, phụ thân cũng nhớ các bảo bối của ta.” Lâm Khang Bình đột nhiên xuất hiện ở cửa, Tử Tình nhìn hẩn ngẩn ngơ hẩn.

Thư Ngọc phản ứng đầu tiên, ném quân cờ, lung la lung lay vội chạy qua, Lâm Khang Bình chặn hấn gió lên tung vài cái, Thư Ngọc hưng phấn hét ầm lên, buông Thư Ngọc, Lâm Khang Bình lại chia ra ôm lấy Thư Ngạn, Thư Duệ.

Lâm Khang Bình cùng bọn nhỏ nửa canh giờ, trả lời bọn nhỏ đủ loại vấn đề, như là thuyền có bao nhiêu lớn, biển lớn là cái dạng gì, thật sự có Mỹ Nhân Ngư hay không, người nước ngoài lớn lên trông như thế nào..., Lâm Khang Bình nhất nhất nhẫn nại trả lời. Tử Tình vẫn ở một bên mỉm cười xem.

“Tốt lắm, các con nên đi ngủ, phụ thân cũng mệt mỏi rồi, phải tắm rửa rửa mặt chứ, ngày mai lại chơi nhé.” Nói xong ở bên tai Tử Tình nói nhỏ một câu, “Thu phục bọn chúng trong một khắc, ta chờ ngươi.” Tử Tình sững sốt, chờ hiểu được mặt đỏ lên, Lâm Khang Bình đã cười rời khỏi.

Ngày tiếp theo ăn xong điểm tâm, Lâm Khang Bình thu xếp đồ trong xe ngựa, có vài vóc có đồ hải sản khô, tiện tay đưa cho Tử Tình một cái hộp gỗ nhỏ, Tử Tình mở ra thì thấy, dĩ nhiên là nửa hộp đá quý, hồng lục lam tím, Tử Tình nhìn sơ qua, thật sự có không ít, lớn nhỏ nhỏ nhỏ.

Tử Tình vội hỏi: “Đống đá quý này ngươi tốn bao nhiêu bạc mua về? Đá quý giống màu lục mà không như màu lục nói giống màu vàng kim mà không phải màu vàng kim này tên là gì?”

“Cái này à, gọi là đá mắt mèo, ta đã từng nhìn thấy ở Văn gia, ta mua về cho ngươi làm hoa cài đầu, đây là Đại Vệ đánh bóng xong mới mang đến, Văn gia lấy đi một phần lớn, ta chọn trước một chút, đá quý này tốn một trăm lượng bạc, ngươi xem có thích không? Làm cho ngươi cái gì mới được?”

“Ngươi xem rồi làm đi, ngươi suy nghĩ kỹ rồi làm cái gì cũng đều được, chỉ cần là ngươi làm, ta đều thích. Nếu không đá quý này khảm mấy cái nhẫn tặng cho nương ta cùng các tẩu tử đệ muội? Lại làm cho nương ta một cái đai buộc đầu khảm đá quý.”

“Nhẫn? Đúng rồi, Tình nhi, ta có lẽ vật muốn đưa cho ngươi, ở trong quần áo ta thay hôm qua, chúng ta về phòng trước đi.” Nói xong Lâm Khang Bình vội thu đồ vào khó phòng. Tử Tình tò mò Lâm Khang Bình mua lễ vật đặc biệt gì, mặc hấn dắt mình trở lại phòng ngủ, Lâm Khang Bình lấy ra một cái cái hộp nhỏ tinh xảo, mở ra đưa đến trước mặt Tử Tình, là một đôi nhẫn khảm ngọc lục bảo (phỉ thúy).

“Đại Vệ nói, ở quốc gia của bọn họ, ngày nam nữ thành thân, nhất định phải tự tay đeo lên một chiếc nhẫn cho đối phương, chúng ta mặc dù không tập tục này, chẳng qua, ta biết ngươi thích nhất một câu nói là ‘nắm tay cả đời, bên nhau đến già.’ (chấp tử chi thủ, giữ tử giai lão) hôm nay, chúng ta cũng lấy đôi nhẫn này làm tín vật, đời này, cho dù có xảy ra chuyện gì, ta sẽ luôn luôn nắm tay ngươi đến già, không rời không bỏ.” Lâm Khang Bình nói xong đeo lên cho Tử Tình chiếc nhẫn khảm đá quý cỡ móng tay cái, “Về sau bất kỳ tình huống gì đều không cho gỡ xuống, nhớ lấy.”

Tử Tình gật gật đầu, nói: “Được, ta cũng đồng ý với ngươi, bất kể sinh lão bệnh tử, ta sẽ luôn luôn phụng bồi ngươi.” Nói xong cũng đeo cho Lâm Khang Bình một chiếc nhẫn khác.

Đeo nhẫn xong, Tử Tình nhân tiện cầm lấy tay Lâm Khang Bình hôn một cái, Lâm Khang Bình trêu ghẹo nói: “Đây là câu nào?” Nói xong ôm Tử Tình dùng sức hôn một cái, đang muốn ôm đến trên giường, Thư Ngạn mang theo Thư Ngọc lóc cóc chạy vào, “Phụ thân, phụ thân, người dẫn chúng ta đến Chanh viên bắt thỏ đi. Cha, nương, các người đang làm cái gì?”

Tử Tình nghe xong đỏ mặt, chợt mạnh Lâm Khang Bình ra, giận liếc hấn một cái, thấp giọng nói: “Đều tại ngươi, ban ngày ban mặt, ta mặc kệ, lúc này xem ngươi làm sao giải thích cho con.”

Lâm Khang Bình nhìn đôi môi đỏ mọng bĩu ra của Tử Tình, đôi mắt như nước, gò má đỏ ửng, tóc rối loạn, giờ phút này ôm một vẻ mặt xem kịch vui, như thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu quyến rũ nói không nên lời. Lâm Khang Bình làm hoà thượng hơn nửa năm, đêm qua vừa mới khai trai, giờ phút này hận không thể lập tức đặt nàng ở dưới thân yêu thương một trận tử tế.

Lâm Khang Bình hít một hơi thật sâu, quay đầu nói với Thư Ngạn: “Mắt nương ngươi nương bị bụi bay vào, rất khó chịu, phụ thân đang thổi đó, phải giúp nàng lấy ra, Ngạn nhi ngoan, mang theo đệ đệ đi chơi một lúc trước đi, phụ thân lấy bụi cho nương ngươi xong rồi sẽ tới tìm ngươi, nhớ kỹ, đừng vào quấy rối phụ thân, chờ phụ thân đi ra ngoài tìm các người, rồi dẫn các người đi bắt thỏ được không?”

Thư Ngọc nghe xong vội nói: “Phụ thân, ta cũng biết, ta đến thổi thổi giúp nương.”

“Ngu ngốc, phụ thân không phải đã nói rồi, việc liên quan đến nường do phụ thân phụ trách, ca ca vẫn là mang người đi chơi thôi.” Nói xong Thư Ngạn liền dẫn Thư Ngọc đi ra ngoài.

Tử Tình thấy bọn nhỏ dễ dàng như vậy đã bị đuổi đi rồi, vừa phản ứng lại, chính mình đã bị Lâm Khang Bình ôm lên kháng: “Tình nhi, ta làm tiếp chuyện vừa rồi còn chưa làm xong.” Nói xong cũng không đợi Tử Tình mở miệng, trực tiếp ngăn miệng Tử Tình lại.

Chờ đến khi hai người thu thập sạch sẽ đi ra, một kẻ thần thanh khí爽, một kẻ đường như đến đi cũng không có sức, Thư Ngạn mang theo Thư Ngọc vội chạy tới.

“Phụ thân, sao bây giờ các người mới xong? Chúng ta đã chờ nửa ngày rồi. Phụ thân, người thực ngốc, lần trước nường lấy cát trong mắt cho ta, một lát là được rồi, giống như người, lâu như vậy.” Thư Ngạn oán giận nói.

Lâm Khang Bình nghe xong khụ khụ hai tiếng, nói: “Trong mắt nường người nhiều bụi, cho nên phụ thân mất nhiều thời gian một chút. Như vậy đi, Thư Duệ cũng sắp trở lại rồi, chờ ăn xong cơm trưa, phụ thân lập tức sẽ dẫn các người đi, chúng ta cùng nhau đi.”

Hai đứa nhỏ nghe xong nhảy nhót, Tử Tình vụng trộm nhéo một cái ở ngang hông Lâm Khang Bình, tức giận lườm bâu, “Mắt người mới bị bụi bay vào, trong mắt người mới đều là bụi. Dựa vào cái gì không dẫn theo ta đi? Ta cũng muốn đi chơi.”

“Được được, người cũng đi, ôm tiểu Tử cùng đi, chúng ta sắm mấy con thỏ mập cho tết Trung thu.” Lâm Khang Bình nói.

Vừa mới dứt lời, Thẩm thị ôm Thư Vĩ đi vào, nghe nói Tử Tình muốn đi chơi, vội trách cứ nói: “Vừa qua tháng được mấy ngày, không ở nhà cẩn thận tinh dương, trúng gió cũng không phải là đùa. Chờ đứa nhỏ lớn hơn một chút rồi, có bao nhiêu ngày đi không được? Lại cứ muốn đi lúc này, không được đi.”

Lâm Khang Bình nghe xong cũng không dám biện bạch, vội tiếp nhận lời nói của Thẩm thị nói: “Nường dạy phải, chúng ta rút cuộc vẫn là tuổi trẻ không biết nặng nhẹ, vẫn là nường suy nghĩ chu đáo.”

Không đi được Chanh viên, Tử Tình an tâm ở nhà sắp xếp, sửa sang lại khổ phòng, hôm qua Thẩm thị đưa tới cho nàng một đồng hồ Tử Phúc đưa về, còn có đồ lần này Lâm Khang Bình xuất môn mang về, Tử Tình chỉ dẫn Tiểu Lục ghi chép từng mục.

Một hộp đá quý kia, Tử Tình quyết định làm một bộ vòng tay, nhẫn, khuyên tai, hoa cài đầu, bộ điều thêm trang cho Tử Vũ chống đỡ giữ thể diện, Hạ gia mặc dù không bằng Phó gia, tốt xấu gì cũng là nhà quan lại, nếu trang sức của Tử Vũ quá đơn giản, chỉ sợ sẽ bị thân hữu của đối phương khinh thường, Hạ gia còn có ba nữ nhi đã xuất giá rồi đó.

317. Chương 320: Sản Nghiệp Mới

Tử Tình vừa thu dọn xong khổ phòng, Lâm Khang Bình đã dẫn theo bọn nhỏ trở lại, bắt được những mười con thỏ, Lâm Khang Bình phân phó Lâm Vượng đưa sang Thẩm thị bên kia hai con, tiện tay đưa cho Tử Tình một túi tiền và một quyển sổ sách.

Tử Tình mở sổ sách ra xem một chút, vốn thành thông lệ rồi, Đoan Ngọ hàng năm, Trung thu, Tết âm lịch tiền đều sẽ bán ra một đám gà, mùa này, trứng gà mỗi ngày căn bản đều vào khoảng một ngàn quả. Thỏ và dê trừ cung ứng cho tiệm cơm của Trần thị, còn lại cơ bản chỉ đủ mình ăn.

“Lúc ta trở về nhìn thấy đại nường người ở ngoài cửa lớn, ta không cho nàng vào. Nàng nói đến cảm ơn người, nói là chuyện của chồng Bình tỷ người may nhờ có người. Làm sao ta xuất môn mấy ngày, Tử Bình tới cửa rồi?” Lâm Khang Bình thay xong bộ quần áo trở về hỏi.

Tử Tình nghe xong bèn kể lại chuyện Tử Bình đến ngày ấy, “Nói lý ra, ta không nên để ý chuyện của nàng, chẳng qua là, ta biết nàng cũng thật sự là không còn cách nào khác, nam nhân có bệnh cũng không thể

không chữa, trơ mắt nhìn ta làm không được, ta đây cũng là cứu giúp trong lúc nguy cấp thôi, nếu bởi vì cái khác, ta cũng không thể vươn cái tay này ra.”

Lâm Khang Bình nghe xong ôm Tử Tình nói: “Ta không có ý oán trách người, người làm đúng, Tử Bình là Tử Bình, người không biết ta còn có thể đưa tay kéo một cái đấy, ta cũng không muốn tương lai người hối hận.”

“Người nói cái này, vậy đại cha ta bọn họ có phải hối hận hay không? Chuyện của Tử Bình, năm đó nếu đại cha ta không đuổi nàng ra ngoài, Tử Bình như thế nào cũng không trở thành cái bộ dáng ngày hôm nay đi? Đó cũng là nữ nhi ruột thịt của hân.” Vấn đề này Tử Tình thật là có chút tò mò, cả đời Tử Bình coi như hồng rồi.

Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Người với người là không giống nhau.” Nói xong câu này, Lâm Khang Bình đổi đề tài, lại cùng Tử Tình nói chút chuyện trong trang.

Qua Trung thu, trong trang thu hoạch vụ thu. Năm nay trong trang nuôi nhiều lợn hơn, cho nên trồng nhiều khoai lang một chút, Tử Tình nhìn khoai lang chồng chất trong nhà, nghĩ tới trong trang chỉ sợ còn nhiều hơn. Mỗi năm ăn cũng ăn không hết bấy nhiêu, bán cũng bán không được bao nhiêu, phần lớn lấy để cho lợn ăn. Quả là có chút đáng tiếc.

Tử Tình nghĩ tới, người ở đây đều biết làm bột gạo, bột củ sen, bọn họ cũng lấy khoai lang mài thành bột, trộn lẫn ở trong bột mì và bột ngô làm mì tạp. Không bằng để cho bọn họ cũng thử xem, dùng bột khoai làm miến, bánh phở. Nếu thành, một đồng khoai lang này cũng có đường ra, mình cũng có tiền thu, chẳng phải hai cái lợi?

Tử Tình tìm đến Lâm An, chỉ nói theo phương pháp làm bún nghiên cứu chế tạo làm miến. Miến, đồ cũng là có sẵn rồi, người cũng là có sẵn, công nghệ cũng không kém là bao, ba ngày sau, Lâm An đã đưa một bó miến nhỏ tới.

Chẳng qua, miến này phẩm chất tương tự bún, dùng để làm thịt kho tàu, rõ ràng không thích hợp. Nhưng lại khiến Tử Tình nhớ tới món ăn vặt miến chua cay. Vừa vặn thích hợp cho tiệm cơm của Trần thị dùng.

Lâm Khang Bình sau khi ném qua, nói: “Không bằng đưa đi một ít cho Văn gia, người kinh thành nhân đều thích thử món mới, cũng có thể bán được giá cao.”

“Nói đến Văn gia, ta còn quên mất, lập xưởng ta đồng ý với hân còn chưa có làm đâu. Nên sớm làm.”

“Người nha, thật sự là một tiểu tham tiền, nói đến kiếm tiền ánh mắt người liền tỏa sáng.” Lâm Khang Bình cười nhéo nhẹ khuôn mặt Tử Tình.

Ngày hôm đó, thời tiết đẹp, Tử Tình đến Tiểu Thanh Tiểu Lam cũng cho gọi về, hai người đã có ba bốn lần mang thai, Tử Tình để hai nàng dạy mấy bà tử cùng tiểu nha đầu ở trong sân rửa ruột, Thẩm thị và Tử Vũ tiến vào, Tử Tình dẫn theo hai nàng vào nội viện thăm đứa nhỏ.

“Tại sao không làm những thứ này ở trong trang?” Thẩm thị hỏi.

“Cũng định để trong trang làm, chẳng qua trước gọi bọn họ tới làm một ít cho nhà chúng ta ăn, dù sao cũng phải để các nàng học xong. Về sau, ta sẽ không quản lý cái này, để Tiểu Lam thay ta quản lý.” Tử Tình giải thích nói.

“Tỷ, mỗi ngày người cũng không nhàn rồi, vừa bận hết làm miến lại làm lập xưởng, ta tùy tiện tính sơ qua, tiền một năm người thu ít nhất cũng được năm sáu ngàn lượng bạc, giàu có hơn chúng ta nhiều. Cửa hàng và ruộng đất nhà chúng ta đều chia ra, hiện tại chỉ có tiền thu từ cây ăn quả phía sau núi và dưa hấu hàng năm được một ngàn lượng bạc, cũng là lúc người ở nhà mẹ đẻ để lại cho.” Tử Vũ nói.

“Nương, Tử Vũ còn trông coi sổ sách? Nàng tháng sau phải lấy chồng rồi, không bằng sổ sách này giao cho Tam đệ muội tính toán đi, nàng cũng không có chuyện gì khác. Người mỗi một năm sổ tuổi cũng lớn dần, tội gì phí tâm này, để cho Tam đệ muội học quản lý việc nhà, phỏng chừng tương lai cũng chỉ có nàng có thể ở lại bên cạnh người thôi.” Tử Tình nói.

“Tử Vũ nửa năm trước đã không trông coi sổ sách rồi, ta cũng không phải không nghĩ tới để Hiểu Đồng quản lý việc nhà tính toán sổ sách, nhưng cha người nói, nếu đã phân ra sống riêng rồi, lại để cho nàng quản lý

việc nhà cũng khó ăn nói, sợ mấy nàng dâu khác có ý kiến, hơn nữa nàng cũng không phải dâu cả. Không thiếu được ta lại vất vả thêm hai năm, để cho nàng đi theo học một chút. Vả lại, nàng cũng không phải đứa nhỏ khôn khéo có năng lực, ta nhìn nàng vài năm, chuyện trong phòng, nhất là trên mặt tiền tài nàng đối không để ý, toàn dựa vào Tam đệ người nắm giữ, điểm ấy kém hơn Nhị tẩu người. Ta còn đang lo tương lai tiểu Tam sống thế nào đây?” Thẩm thị nói.

Tử Tình vừa nghe, lập tức nhớ tới lần di nương của Dương thị tới kia, tính cách của Dương thị thật đúng không thích hợp quản gia, cũng không bằng một đứa nha hoàn, xem ra, cuộc sống sau này của Tử Thọ còn khá vất vả, khó trách Thẩm thị phải lo cho Tử Thọ.

“Nương, người yên tâm đi, còn có chúng ta đây. Nếu không thành công, hấn còn có tiền thuê đó, tiểu Tam cũng không phải là tính phá sản kia, gây dựng sự nghiệp không thành công giữ vững sự nghiệp vẫn là không thành vấn đề, ít nhất có thể áo cơm không lo rồi. Cho dù thi không trúng cử nhân, tiểu Tam còn có thể mở quán đảy, Nhị ca không phải là một cái ví dụ? Một năm tiêu dùng dù vẫn kiếm ra.” Tử Tình nghĩ nghĩ nói.

“Nói là nói như vậy, nhưng là cả nhà huynh đệ tỷ muội sáu người, người khác đều trôi qua náo náo nhiệt nhiệt, duy chỉ có hấn trông vào tiền thuê sống qua ngày, đến lúc đó chỉ sợ cuộc sống của hấn khó khăn hơn. Nếu nổi lên suy nghĩ ganh đua so sánh, ta sợ hấn sẽ cùng các người càng đi càng xa, ta nghĩ không bằng cũng để cho hấn mua một mảnh đất hoang, người dạy hấn sửa sang, nuôi chút gà vịt, mua vài người xem ra cũng là một con đường.” Thẩm thị nói.

“Nương, lúc trước ta đã từng nói với người, không bằng chờ hấn thi xong lại nói, để cho hấn không suy nghĩ gì tập trung hai năm, thi được tất nhiên dễ nói, thi không đỗ hấn cuối cùng sẽ có một tính toán, đến lúc đó chúng ta sẽ giúp hấn là được rồi. Lại nói, cũng không thấy người và các cậu xa cách, chúng ta chung quy sẽ chiếu cố hấn một hai, không đến mức để cho hấn kém chúng ta nhiều quá, người yên tâm, trong lòng ta sớm có tính toán trước rồi.” Tử Tình nói.

Thẩm thị vừa muốn hỏi kỹ, Tiểu Phấn đi vào nói, lão thái gia, lão thái thái và Nhị cô phu nhân Tam cô phu nhân đều tới.

Tử Tình liếc nhìn Thẩm thị, nếu nói Hạ Ngọc đến, Tử Tình còn tin, nhưng là, lão gia tử và Điền thị tới, Tử Tình thật là có chút ngoài ý muốn, trừ lần đó cùng Thu Ngọc tới xem qua đứa nhỏ của Tử Tình, hai người này, cũng là hiếm khi tới Tình viên.

“Suy nghĩ cái này làm cái gì, bọn họ bây giờ thường qua chỗ ta, chắc là đi theo Nhị cô người đến.” Thẩm thị đứng lên đi ra ngoài đón.

“Nhị tẩu, chúng ta mới từ chỗ người tới, trong nhà không có người, liền đoán ở đây. Ta đến xem đứa nhỏ của Tử Tình, sớm biết Tử Tình sinh, vẫn không có thời gian rảnh, nghĩ chờ mùa nông nhàn dứt khoát ở thêm mấy ngày, ăn xong rượu mừng của Tử Vũ mới trở về, bởi vậy mới kéo dài tới bây giờ.” Hạ Ngọc nói xong đưa cho Tử Tình một gói đồ nhỏ, bên trong là một bộ quần áo trẻ con cùng một cái khoá bạc nhỏ.

“Nhị cô, ta không phải đã nói với dượng? Sức khỏe người không tốt, không cần mỗi lần đều chuẩn bị đồ cho đứa nhỏ, người xem, người lại hao tâm tổn trí rồi.” Tử Tình tiếp nhận đồ nói.

“Đây tính là cái gì? Chẳng qua là một chút tâm ý của bà cô thôi, Tử Tình, Nhị cô thật đúng là hâm mộ người, một mạch sinh bốn nhi tử, phúc khí thật tốt.”

“Nàng đúng là phúc khí tốt, ta sớm nói qua rồi, Tăng gia cô nãi nãi chỉ có nàng mệnh tốt, chẳng qua, nói lại, mấy đứa nhỏ nhà Nhị tẩu đứa nào cũng không kém, Nhị tẩu cũng là hết khổ rồi, đó cũng là Ngũ phẩm phu nhân đấy.” Thu Ngọc cười nói.

“Phải đó, Nhị tẩu cũng là, chuyện lớn như vậy cũng không đưa tin cho ta, tốt xấu gì cũng cho ta trông thấy cảnh đời, trong thôn chúng ta cũng truyền khắp, hâm mộ ta có nhà mẹ đẻ tốt, đến lý chính còn đặc biệt tới cửa mời cha Tiểu Văn đi uống rượu.” Hạ Ngọc nói đến việc này, cũng là thật lòng vui mừng cho Thẩm thị.

“Còn đừng nói người, ta nghe nói chạy tới, người cũng đi hết rồi, Nhị tẩu chỉ sợ mình cũng không nghĩ tới đi?” Thu Ngọc hỏi.

“Đúng vậy, ta nghe nói người quan gia tới, còn bị dọa nhảy dựng, dường như nằm mơ vậy.” Thẩm thị cười nói.

Tử Tình thấy Điền thị ngồi ở chỗ kia, cũng không nói chuyện, nhìn bọn nha hoàn ở bên ngoài bận rộn, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì. Lão gia tử nhìn trong sân phơi đầy lạp xưởng, cũng là hỏi một câu.

“A công, đây là lạp xưởng, cùng hương vị thịt khô không khác nhiều lắm, quay đầu lại ta sai người đưa ổi nhà các người ném thử một chút, nhất định có chút phí nha.” Tử Tình nói.

“Đây cũng vừa vặn, dưỡng người mấy ngày nay đang oán trách nhạt miệng đây. Ta nói mua cho hần chút thịt ăn, hần lại ngại tốn, một đại nam nhân, sống còn tiết kiệm hơn cả ta.” Thu Ngọc cười nói.

“Còn không phải người cả ngày nhai không, phải nói cuộc sống bây giờ của người cũng không kém, nhìn lên ta chẳng bằng ai mà nhìn xuống lại chẳng ai bằng ta, trong năm chúng ta trừ Nhị ca còn không phải là người đứng đầu, Mộc Mộc đọc sách cũng không tệ, Uyển Tình Như Tình cũng có tay nghề châm tuyền tốt, hai đứa nhỏ một năm làm hầu bao cũng có thể có mấy lượng bạc, người một năm làm cho Tử Tình quần áo lông vịt gì đó cũng có thể kiếm không ít. Tội gì đến chút thịt cũng không bỏ ra ăn được? Người lúc nào thì trở thành bủn xỉn như vậy?” Hạ Ngọc cười nói.

“Người thì biết cái gì? Nhà ta có bốn đứa nhỏ, bởi vì Mộc Mộc đọc sách tốt, tương lai tiêu tốn mới nhiều, không tính toán trước sao được? Còn có Uyển Tình và Như Tình, ta có thể cho các nàng bao nhiêu đồ cưới? Cho nên, các nàng làm hầu bao đều tự giữ đấy, tương lai làm vốn riêng.” Thu Ngọc đáp.

“Tiểu cô, người cũng nghĩ thật xa, Uyển Tình Như Tình mới mấy tuổi, người đã bắt đầu để các nàng tích trữ tiền riêng.” Tử Vũ cười nói.

Thu Ngọc đang muốn mở miệng trêu ghẹo Tử Vũ vài câu, lại cứ lúc này Thư Ngạn dẫn theo Thư Ngọc chạy vào, người chưa tới thanh âm đã tới trước, “Nương, phụ thân hôm nay dẫn chúng ta tới trong trang, chúng ta làm ra thật nhiều miến.” Bỗng nhiên thấy trong phòng ngồi đầy người, Thư Ngạn kéo tay Thư Ngọc vẫn an tĩnh người, sau đó nhu thuận tựa vào bên cạnh Tử Tình.

“Miến? Cái gì là miến? Tử Tình, nhà người lại tìm được chiêu số phát tài à? Khang Bình nhà người thật đúng là có bản lĩnh, cũng là cha người năm đó ánh mắt tốt, Uyển Tình Như Tình nhà ta có được nửa mệnh tốt như người ta đã biết đủ rồi.” Thu Ngọc cảm khái nói, nếu không phải là nàng trước kia cứ nghĩ tính kế người khác, Chú Vân Giang ở lại trong trang làm quản sự, nhà mình sống hần là tốt hơn bây giờ một chút. Chẳng qua nói lại, may mắn mình tỉnh ngộ sớm một chút, bây giờ cũng không tệ, dựa vào hai tay của mình, cuộc sống càng ổn định yên tâm.

“Thư ngạn, người dẫn theo đệ đệ cùng tiểu biểu đệ cùng đi chơi vui không?” Tử Tình không muốn đứa nhỏ tiếp xúc với thế giới người lớn quá sớm, sai Tiểu Lục mang theo bọn nhỏ đi xuống.

318. Chương 321: Nói Lỡ Miệng

Tử Tình còn chưa kịp trả lời Thu Ngọc, đã nghe Hạ Ngọc nói: “Muốn ta nói, vẫn là Nhị ca Nhị tẩu có lòng nhân hậu, cũng biết dạy dỗ đứa nhỏ, bọn nhỏ mới có ngày hôm nay. Không nói nhạc gia của Tử Hỉ, nhà chồng của Tử Vũ cũng không kém, trong nhà là làm quan không nói, còn chỉ có một nhi tử độc nhất này, nghe nói ruộng nước còn có mấy trăm mẫu, cửa hàng có mấy gian tốt, Tử Vũ gả qua chính là đường gia nãi nãi sẵn đầy. Trước kia có nghĩ cũng không dám nghĩ, nữ hài nhi nhà chúng ta lại còn có thể gả đến nhà quan lão gia trong thành làm thiếu phu nhân.”

“Nhị cô, người làm gì lấy ta ra nói chuyện? Đó có cái gì ngạc nhiên?” Tử Vũ không vừa ý quyết miệng hỏi.

“Có cái gì ngạc nhiên? Gả chồng theo chồng, mặc quần áo ăn cơm, người tìm người nghèo thử xem, mấy đồng tiền kia lay đến lay đi, ăn bữa nay lo bữa mai, phiền cũng phiền chết. Chưa từng nghe qua một câu nói? Vợ chồng nghèo hèn trăm chuyện buồn, hỏi nhỏ người là chưa từng sống một ngày khổ nào, bây giờ lại tìm được nhà chồng có tiền, cũng là mệnh người tốt, đã có sẵn đại thiếu nãi nãi mà làm, tỷ người kia vẫn là hai người họ tự mình kiếm được.” Thu Ngọc nói.

“Nương ta cho ta của hồi môn cũng có một trăm mẫu ruộng nước hai cửa hàng, cũng đủ cho ta tiêu dùng rồi, ta lại không cần nhà họ nuôi sống, muốn ta nói, hần cưới được ta mới là mệnh tốt. Nương ta bây giờ là Ngũ phẩm phu nhân, phẩm cấp cao hơn nhà họ mấy bậc, ca ca tỷ tỷ nhà ta người nào không là có tiền đồ? Tùy tiện ai cho ta chút tiền tiêu vật cũng đủ cho ta tiêu rồi, ta còn đợi dùng của người khác?” Tử Vũ bực lên quên mất kiêng kị, vạch trần ra của cải trong nhà. “Cái gì? Nương người có thể cho người những thứ này? Bé ngoan của ta, một trăm mẫu ruộng nước là trị giá một ngàn năm trăm lượng bạc, hai cái cửa hàng cũng đáng một ngàn lượng, nương ta, ôi, nói vậy bạc áp đầy hòm cũng không ít được. Nhất định cũng phải hơn ngàn? Nhị tẩu, người lại có thể vô thanh vô tức tích góp được của cải dày như vậy. Tử Vũ xuất giá còn có bốn năm ngàn lượng bạc nhiều như vậy, Tử Phúc bọn họ ở riêng cũng không ít được đi?” Thu Ngọc quen thói nói, cũng là rất kinh ngạc. Thật sự không ngờ nói ra như vậy dẫn tới hậu quả gì.

Quả nhiên, Thu Ngọc vừa nói xong, Điền thị vẫn không hé răng nói chuyện. “Tốt, nhà lão Nhị, mấy năm nay người cũng là giấu giếm không ra chút tiếng gió, năm đó Xuân Ngọc bọn họ trông vào các người giúp đỡ một chút, chỉ một trăm lượng bạc, người chết sống không đồng ý, làm hại một nhà Xuân Ngọc cũng không giống cái nhà. Tử Mao bây giờ còn không biết ở đâu chịu khổ? Nhị Mao cũng không đi theo chính đạo, còn có lão Đại kia, giờ có khó khăn, các người còn vì mấy lượng bạc dưỡng lão so đo đến so đo đi, hần cũng là huynh trưởng ruột thịt của người đấy? Người lại ngược lại. Minh gả nữ nhi, của hồi môn chính là vài ngàn lượng bạc, ta cũng là chưa từng gặp qua, phần gia sản của lão Tăng gia này còn không đền cạn sạch cho người, vì cái đồ đền tiền, các người thà rằng không cần cha mẹ, không cần huynh muội, cũng thật là đủ vô tình vô nghĩa rồi.”

Điền thị vừa nói xong thì rơi lệ đầy mặt, lúc này nàng cũng là quá kinh hãi rồi. Từng phỏng đoán rất nhiều năm, của cải của lão nhị có bao nhiêu giàu có? Của cải này cũng không phải một năm hai năm có thể tích góp được, thật đúng là giấu giếm bọn họ vất vả quá. Đến cùng là lúc nào, lão nhị bắt đầu trở nên lòng dạ sắt đá đây?

Người như Điền thị vĩnh viễn không biết kiểm điểm bản thân, sai lầm vĩnh viễn là người khác, cho tới bây giờ nàng không biết là mình làm sai rồi. Đấy Tăng Thụy Tường càng xa.

Tử Vũ lúc này mới giật mình cảm thấy mình nhất thời nhanh mồm nhanh miệng nói lỡ miệng, nước mắt đã đảo quanh, đang muốn mở miệng, Thẩm thị mở miệng trước: “Nương, người nếu đã nói như vậy, hôm nay ta liền nói chuyện tử tế một chút, mấy năm nay, người đối xử với chúng ta như thế nào, đối xử với mấy vị muội tử như thế nào?”

“Ta làm một gia bà làm cái gì, còn phải nói ba nói bốn với một nàng dâu như người? Tới lúc nào, người cũng là con dâu của ta, ta nói chuyện, người còn có thể giả mồm? Ta cũng muốn hỏi một chút, có phải làm cáo mệnh Phu nhân gì đó, là có thể cùng gia bà giả mồm hay không?” Điền thị khóc hỏi.

”Bà, người đã nói như vậy, ta thay nương ta phân tích cùng người một chút. Người đầu gì cũng sinh ra ba cô cô, so với nương ta sinh còn nhiều hơn, hơn nữa, người cũng luôn luôn thương các cô cô các nàng còn hơn thương cha ta rất nhiều, hôm nay có hai cô cô ở đây, đừng trách ta nói chuyện không xuôi tai, đây là lời nói thật. Không chỉ như thế, người thương những ngoại tôn ngoại tôn nữ kia cũng hơn thương những tôn tử tôn nữ này rất nhiều, nhiều năm như vậy, dường như cho tới bây giờ người cũng chưa từng lo lắng cho khó khăn của chúng ta, há mồm ngậm mồm chính là nhà đại cô như thế nào, nhà nhị cô như thế nào, nhà tiểu cô như thế nào, nhà đại cha như thế nào, chúng ta ăn cơm không đủ no, chúng ta mặc rách tung toé, những cái đó người đều nhìn không tới, chúng ta cũng không so đo, bởi vì khi đó còn chưa có ở

riêng. Chẳng qua là, bây giờ cha mẹ ta cho chúng ta bao nhiêu của hồi môn, đó là tự cha mẹ ta kiếm được, năm đó khi ở riêng các người đã cho cha mẹ ta cái gì, các người cũng rõ ràng. Dựa vào cái gì người muốn thay các cô cô suy nghĩ khắp nơi, cha mẹ ta lại không thể tính toán cho chúng ta? Giống như đều là làm phụ mẫu, ta cũng nhớ được cha ta từng nói, ta cũng là bảo bối trong lòng bàn tay ông ấy.”

“Chính là, nếu không có tỷ ta, nhà chúng ta còn không có ngày lành hôm nay đâu, cha mẹ ta nói, nhà chúng ta có thể có hôm nay đều dựa vào tỷ ta, tỷ ta kiếm bạc cho, cha mẹ ta muốn dùng như thế nào còn không được sao?” Tử Vũ nói tiếp lời Tử Tình

“Tử Vũ, người nói chuyện ồn ào với ai vậy, nghe lời tỷ phụ, về nhà trước đi.” Lâm Khang Bình ở bên ngoài nghe thấy lời Tử Tình, Tử Vũ sợ các nàng bị mắng, vội t9i tìm lý do đuổi Tử Vũ ra ngoài, sau đó ngồi ở

bên cạnh Tử Tình, một bộ tư thânàng dẫu có ta che chở.

“Nhìn từng đứa, thật đúng là còn tiền thất lưng cứng rắn rồi, nghe một chút trong miệng nói đầy những cái gì? Thật sự là thương các người vô ích, tốt xấu gì cũng nuôi các người vài năm, cứ như vậy trong mắt không có người, ngay cả ta cũng dám chống đối ngay trước mặt, sau lưng còn không chừng ăn giò như thế nào đâu? Lão đầu tử, người cũng không quản một chút?” Điền thị chuyển hướng âm ỨC với lão gia tử.

“Đây vốn chính là ở riêng rồi, các nhà quản chuyện các nhà, nhà lão Nhị có tiền, nguyện ý của hồi môn một vạn lượng, cũng không liên quan đến ta. Dù sao không thể thiếu hai ta ăn uống, mấy năm nay, làm sao người còn không nhìn thấu, tội gì còn tốn tâm tư cho bọn chúng, người còn chưa có tức giận đủ sao?” Lão gia tử nói

“Là không bạc đãi, nhưng chúng ta cũng không được hưởng bao nhiêu phúc, bọn họ mặc vàng đeo bạc, mỗi ngày sơn hào hải vị, trong nhà nha hoàn bà tử nười hầu hạ một đống lớn, đuổi chúng ta như đuổi ăn mày một năm cho chừng mười lạng bạc. Đủ làm gì? Chúng ta còn cười như lũ ngu đấy, tự cho là được hời.” Điền thị nói

“Bà, ngài đây là oan uổng nương ta, nương ta ở đâu ra bà tử? Một bà tử kia vẫn là nương ta mua đến hiếu kính lão nhân gia người, lão nhân gia người còn không biết đủ? Mấy nha hoàn kia là người của mấy nàng dẫu các huynh đệ.” Lam Khang Bình nói

“Mua bà tử gì? Làm sao vừa vào sân đã nghe thấy các người tranh cãi ầm ĩ, lại như thế nào?” Tăng Thụy Tường tiến vào hỏi, đi theo sau có Thư Duệ.

“Còn không phải nữ nhi quý giá người nuôi, của hồi môn cũng vài ngàn lượng bạc, người một năm phát mấy lượng bạc đuổi chúng ta như đuổi ăn mày, vì chút bạc ấy, còn ba lần mấy bận làm khó dễ đại ca người.” Điền thị khóc nói

Tử Tình thấy Tăng Thụy Tường nghe xong trầm mặt xuống, Điền thị bị lão gia tử lôi kéo rất không tình nguyện uốn éo thân mình, đứng lên. Vừa khéo Tử Thọ và Dương thị ôm tiểu hài tử vào cửa viện, D(iền thị vội kêu lên: “Cháu dẫu vẫn là ngồi cạnh ta này, ta nhìn xem tăng tôn tử lão Tăng gia, tiểu Vinh Thương, ta là lão a bà, gọi một tiếng lão a bà tới nghe một chút.”

Tử Tình và Thẩm thị phải chớp mắt một cái, không biết trong hồ lô này của Điền thị muốn làm cái gì, quả nhiên không đến một lúc, liền nghe thấy Điền thị hỏi Dương thị: “Cháu dẫu, khi nào các người ra ở riêng, cha mẹ người cho các những cái gì?”

Dương thị nhìn Thẩm thị, không biết trả lời như thế nào, Tử Thọ đỡ thay nói: “Cha mẹ ta ồi nhi tử gia sản đều là giống nhau, cái này cả nhà chúng ta đều biết đến, là mở hội nghị gia đình nhất trí thông qua, chúng ta ai cũng không có ý kiến. Vốn đại ca còn nói muốn cho tỷ tỷ thêm một phần, nhưng tỷ tỷ không cần.”

“Người nhìn người kia, bọn nhỏ cũng chưa có ý kiến gì, người tội gì tốn công suy nghĩ, bớt lo đi.” Lão gia tử khuyên Điền thị.

“Ta có ý kiến gì? Ta nào dám có ý kiến? Ta bây giờ còn trông vào người ta nuôi sống đấy, không chừng người ta mất hứng một cái, ngay cả cha mẹ cũng không cần, chúng ta coi là gì? Đến gót chân của bà ngoại Tử Phúc cũng không bằng. Nói ra để mọi người ở đây bình luận một chút, nhi tử nhà ai một năm kiếm được hơn một ngàn lượng bạc, cho cha mẹ hơn mười lạng bạc, có phải phát cho ăn xin hay khôn? Trong nhà huynh đệ tỷ muội một đám nghèo như ăn mày, người ta ai thấy trong mắt? Chỉ ỉ hai ba lượng bạc, hôm nay cùng người này đoạn giao, ngày mai cùng người kia không lui tới. Bọn họ không chịu bất chỗ nào một ít, nhà Xuân Ngọc cùng nhà lão đại có thể có bộ dáng ngày hôm nay sao?” D(iền thị càng nghĩ tới trong lòng càng không thẳng bằng, tuôn ra từng chút ủy khuất mấy năm nay, Thu Ngọc và Hạ Ngọc cũng không khuyên được.

“Còn muốn giúp thế nào, mấy đứa nhỏ nhà Xuân Ngọc ở đây đọc sách, đứa nào không phải là lão Nhị nuôi, Hạ Ngọc Thu Ngọc nếu không có một nhà lão Nhị, có thể có ngày lành hôm nay? Ta làm sao mới có thể nói cho người hiểu? Làm người phải hiểu được thỏa mãn, lão Đại và Xuân Ngọc, bọn họ đã làm chuyện sai, nên phải nhận trừng phạt.” Lão gia tử nghiêm mặt nói với Điền thị.

“Nương, nói lời này, ta cũng muốn hỏi một chút, tiền ở riêng, một năm ta mười tám lượng bạc nuôi cả nhà,

mấy đứa nhỏ nhà ta đều ăn không đủ no, ai nhìn ở trong mắt? Muốn ở riêng, các người biết rõ trong tay ta một chút tích có cũng không có, trong tay Đại ca còn giữ vốn riêng, còn là cái gì cũng đều là đại ca lấy trước, các người ai nhìn ở trong mắt? Vừa ở riêng, một khẩu phần lương thực cũng không có, cha mẹ há mồm đòi một thạch lúa mạch làm lễ Tết, ai nhìn ở trong mắt? Tử Phúc hẳn nuôi lợn lớn, các người mổ, ta mang theo lợn nhỏ đến đưa lễ Tết, ngay cả chút tiết lợn cũng không cho lợn nhỏ một hớp nào, ai nhìn ở trong mắt? Biết rõ Xuân Ngọc muốn tính kế Tử Tình, ác người biết rồi, chẳng những không nhắc nhở, còn giúp cùng tính kế, ai nhìn ở trong mắt?” Tăng Thụy Tường còn muốn nói tiếp, Thẩm thị khuyên hẳn dừng lại.

“Cha nó, đều là chuyện quá khứ, lúc ra cũng không có ý nghĩa gì, ta muốn nói là, chúng ta không nợ ai, nếu thiếu, cũng là người khác thiếu chúng ta. Bạc là ta cùng lợn nhỏ tự mình kiếm, tất nhiên nếu tiêu cho các hài tử của ta, cha mẹ kia, hiểu đạo chúng ta nên làm cũng không thiếu một phần, cái khác, vẫn là câu nói kia, đừng nghĩ tới tính kế gây khó dễ chúng ta nữa.” Thẩm thị nói.

Điền thị còn muốn há mồm nói chuyện, lão gia tử quát: “Câm miệng, nói cái gì, nói có thể hiểu chưa? Người cho tới bây giờ cũng chưa từng suy nghĩ cho Tường nhi, người về nhà suy nghĩ thật kỹ đi. Việc này về sau ai cũng không được nhắc lại, lại càng không cho phép nói ra bên ngoài.” Lão gia tử liếc Điền thị một cái nói, đi ra ngoài.

Hạ Ngọc Thu Ngọc vội đáp ứng một tiếng “Vâng”. Hai người vội đỡ Điền thị đi ra ngoài.

319. Chương 322: Tử Vũ Xuất Giá

Đảo mắt đã đến tháng chạp, một nhà Tử Hỉ đặc biệt trở về sớm chuẩn bị nhận sính lễ đưa thân cho Tử Vũ, ở trên đường về thuận tiện đón Lưu thị cùng bốn đứa nhỏ trở về, Tử Phúc còn phải đợi vài ngày nữa.

Ngày nhận sính lễ định vào mùng sáu tháng chạp. Trước một ngày, Tử Lộc cũng đã mang theo người nhà trở lại. Sáng sớm mùng sáu, Tử Tình thấy Thẩm thị vội chân không chạm đất, bèn phái Tiểu Tử đi qua giúp đỡ nấu cơm, Tiểu Lục và Tiểu Phấn bọn họ đều gọi qua tới hỗ trợ, mấy nhà Hạ Ngọc còn có Thu Ngọc cũng đến sớm. Không nghĩ tới, Chu thị cũng đi theo Điền thị vào cửa, Tăng Thụy Khánh ngược lại không đến cùng.

Thực ra, Tăng Thụy Khánh cũng biết tính cách Tăng Thụy Tường thay đổi rồi, quan hệ hai nhà không có khả năng khôi phục như trước, ý của Tăng Thụy Khánh là cố gắng duy trì một chút ôn hòa mặt ngoài, chỉ cần việc vui hai nhà qua lại lẫn nhau, đừng để cho người ngoài bối rối, như vậy người bên ngoài không biết chuyện cũng sẽ xem trọng nhìn bọn họ một cái, nói trắng ra là, vẫn là muốn đi theo mượn chút ánh sáng, không muốn trở mặt. Có điều Tăng Thụy Khánh không bỏ xuống được thể diện, chỉ có phái Chu thị ra mặt.

Cho nên Chu thị thấy Thẩm thị cùng Tử Tình, nói: “Đa tạ đệ muội và Tử Tình, chân của cha Huy Huy tốt hơn nhiều rồi, đại phu nói, nghỉ ngơi thêm mấy ngày, có thể đi ra ngoài tìm việc làm.”

Thẩm thị nhún nhún mày, không có tiếp lời. Lúc này, Phó phu nhân vào cửa, Thẩm thị vội nghênh đón, Phó thị trở về đã qua nhà mẹ đẻ, thành thân một năm, bụng còn chưa có tin tức, Phó phu nhân có chút sốt ruột, cho nên, lần này nhìn thấy Thẩm thị, thứ nhất thêm trang cho Tử Vũ, thứ hai, chủ yếu muốn xem ý tứ của Thẩm thị.

Phó phu nhân lời kéo Thẩm thị cười nói: “Thông gia tẩu tử lúc này cũng bớt lo rồi, ít nhất nữ nhi cũng xuất giá hết rồi.”

“Nói cũng phải, thời điểm sinh nàng còn giống như chuyện ngày hôm qua, nháy mắt một cái sắp lấy chồng rồi, người làm nương này, trong lòng khó chịu.”

“Lời này của tẩu tử cũng là nói ra tận đáy lòng ta rồi, này không, hai đứa nhỏ này vừa đi xa như vậy, trong lòng ta nóng ruột nóng gan, ngày nào không phải nhắc tới mấy lần? Người nói hai đứa nhỏ này. Thành

thân cũng một năm rồi, làm sao một chút động tĩnh cũng không có? Không phải là có vấn đề gì chứ?” Phó phu nhân vẫn là hỏi thẳng.

“Không cần sốt ruột, thời gian mới được một năm, ta cũng đừng ép đứa nhỏ. Càng ép, chỉ sợ càng khó hoài thai, ta cũng nghe nói không ít chuyện như vậy.” Thẩm thị nghiêm nghị nói.

Phó phu nhân vừa nghe, nhẹ nhàng thở ra, vội cười nói: “Vẫn là tẩu tử suy nghĩ chu đáo, lòng ta cũng thả trong bụng, người nói ta làm nương này dễ dàng sao? Sinh ra đứa nhỏ ta chịu tội không nói. Khó khăn lắm mới trưởng thành, phải tìm một cửa hôn sự tốt, có thể tìm được rồi, còn phải lo nàng sinh được đứa nhỏ hay không, cái này khi nào thì mới xong?”

Phó phu nhân vừa nói vừa đi theo Thẩm thị đi gặp Tử Vũ.

Lúc này, đằng trước không biết ai hô một tiếng, “Đến rồi, đến rồi. Đưa sính lễ đến rồi, chuẩn bị pháo.”

“Nhìn xem nhà giàu chân chính trong thành có thứ gì tốt? Chúng ta cũng được thêm kiến thức.” Thu Ngọc lôi kéo Hạ Ngọc đi tới trong vườn.

“Đồ cưới của Phó gia người cũng không phải chưa từng thấy? Còn tặng thêm kiến thức cái gì? Thà rằng đành hoàng một chút đi.” Hạ Ngọc nói.

“Chính là, tặng thêm kiến thức không sai. Quan tốt cái miệng của người đi, không nên lại nói lời.” Chú Vân Giang cũng nói với Thu Ngọc. Ngày ấy sau khi trở về, Thu Ngọc rất là hối hận, cảm thấy mình nhanh nhẹn miệng nói lời, vốn khó khăn lắm quan hệ mới hòa hoãn một chút, lại làm bẽ tắc rồi.

Thực ra, hòa hoãn một chút cũng là ý tưởng của Thu Ngọc, Tăng Thụy Tường cùng Thẩm thị cũng không nghĩ như vậy, thói quen nhiều năm như vậy, sao có thể lập tức sửa được? Nay không. Vài ngày trước vừa nghe tới đồ cưới của Tử Vũ, Điền thị lại làm ầm ĩ lên.

“Bớt đánh rắm đi, ta biết rồi, còn cần người dẫn lần nữa? Quan người là được rồi.” Thu Ngọc nói với trưởng phu mình.

“Tiểu cô, người lại bắt nạt dưỡng ta rồi.” Lưu thị nghe xong trên ghẹo nói.

“Vây cũng oan uổng chết ta, ta ngại hấn dong dài. Mới nói một câu lại bị người nghe thấy.” Thu Ngọc cười trả lời Lưu thị.

Dương thị ôm Vĩnh Chương đứng ở một bên, trên đầu cầm bộ diêu cùng hoa cài đầu vàng ròng khảm hồng ngọc Tử Tình đưa, Thu Ngọc liếc mắt một cái thấy hỏi: “Tam cháu dâu, cây bộ diêu cùng hoa cài đầu này tốn không ít bạc đi? Thật đúng đẹp mắt, ai mua cho người vậy?”

Thu Ngọc vẫn là không sửa được bệnh cũ này, thấy thứ tốt đã muốn hỏi giá một chút, thấy thứ tốt đã muốn sờ soạng.

“Ta không biết bao nhiêu bạc, là tỷ tỷ cho, tướng công bảo ta đeo, ta liền đeo.” Dương thị nói.

Thu Ngọc nghe xong nhìn về phía Tử Tình, Tử Tình vỗ tay nói: “Ta đây cũng không có thứ tốt gì đáng giá người mở mang kiến thức.”

“Thôi đi, đá quý trên đầu người càng đẹp mắt, còn có nhẫn trên tay người, có phải ngọc lục bảo trong truyền thuyết hay không?” Thu Ngọc lôi kéo tay Tử Tình hỏi.

Đang nói say sưa, nâng sính lễ thứ nhất vào cửa, Tử Tình nhân cơ hội rút tay về.

Sính lễ là ba mươi tám nâng, trong đó đồ trang sức là tám nâng, vải vóc bốn mùa tám nâng, vàng ngọc như ý bốn nâng, chẳng qua, Hạ gia chuẩn bị tiền biếu là sáu trăm sáu mươi sáu lượng, còn có mười năm đất, ý nghĩa là một trăm mẫu ruộng đất.

“Mới những thứ này nha, cũng không có gì ngạc nhiên, tiền biếu cũng còn không ít. Không cần nói Phó gia, ta thấy sính lễ của Tử Tình hình như còn tốt hơn một chút.” Thu Ngọc có chút thất vọng nói.

“Người biết cái gì? Đó không giống, Tử Vũ có ruộng đất, kia trị giá hơn một ngàn lượng bạc đấy. Tiền biếu cũng nhiều, chắc chắn, Nhị tẩu người lúc này cũng phát lên rồi.” Chu thị nói.

“Đây có cái gì? Nhị tẩu cũng sẽ không cần, của hồi môn của Tử Vũ cũng không kém, mấy ca ca tỷ tỷ thêm trang cũng không ít.” Thu Ngọc nói.

“Ta nói các người không ra đằng trước giúp đỡ tiếp đón khách nhân, ở đây ăn giò cái gì?” Lão gia tử nghe thấy hai người nói chuyện, biết theo tính tình của Chu thị chắc chắn hỏi thăm không dứt sau đó truyền bá ra ngoài, vội chạy tới cắt ngang hai người nói chuyện, cũng hung hăng trừng Thu Ngọc một cái.

Chu thị nghe xong lời Thu Ngọc bán tín bán nghi, muốn hỏi lại một chút, Thu Ngọc lúc này đã nghĩ đến lời dặn của lão gia tử, vội tìm một cơ hội cách xa Chu thị.

Buổi tối sau khi Chu thị về nhà, cùng Tăng Thụy Khánh nói lời lúc ban ngày của Thu Ngọc, nghi hoặc nhà lão Nhị đến cùng có bao nhiêu của cải, còn nói nữ nhi Tử Hà của mình nếu còn sống, cũng nên đàm hôn luận giá rồi, không chừng có lẽ là một phen tình cảnh như thế nào đâu? Chưa hẳn đã kém hơn Tử Vũ, nói xong liền rơi nước mắt.

(Xin lỗi mọi người Mỗ không thể chịu nổi nữa, cho Mỗ 5 phút nôn ọe =)))

Tăng Thụy Khánh nghe xong không kiên nhẫn nói: “Nhà người khác giàu hay nghèo liên quan đến chúng ta cái rắm, người ta đã là quan gia phu nhân tiêu chuẩn, ta đã nói cho người rồi, người đừng không biết tốt xấu lại nói hươu nói vượn đến đến năng ta. Người sống đằng hoàng một chút quản mình cho tốt là được, chúng ta chỉ có một mình Tử Toàn, qua hai năm cũng nên đến trường thi thi tú tài rồi, người dặn dò hẳn đến trường đọc sách mới là đúng đắn.” Chu thị nghe xong đành phải tạm thời kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình, không thiếu được trả lời đồng ý lời trượng phu.

Ngày Tử Vũ xuất giá rất nhanh đã đến, ở một ngày trước Tử Phúc đã trở về. Vì Tử Vũ là người nhỏ nhất trong nhà, cuộc sống bây giờ của ca ca tỷ tỷ đều không kém, cho nên thêm trang cũng không keo kiệt, mặt ngoài vẫn là một người một trăm lượng bạc cho Tử Vũ áp đáy hòm, còn lại thì nhìn vào tâm ý của mỗi người, Tử Tình cùng Tử Vũ có thời gian ở chung nhiều nhất, tình cảm tất nhiên là không giống, riêng trước đó trừ một bộ trang sức đá quý kia ra, còn cho không ít lạng la tơ lụa cùng đồ ngọc, đồ sứ tinh xảo.

Cứ như vậy đồ cưới của Tử Vũ đã có năm mươi hai nâng, Tăng gia không chỉ có trả về sinh lễ của nhà trai là một trăm mẫu ruộng nước, hơn nữa của hồi môn là một trăm mẫu ruộng nước và hai cửa hàng cũng đặt ở bên ngoài, tám nâng đồ trang sức trước tiên làm chói mắt mọi người, lạng la tơ lụa đủ màu đủ loại, vài nâng đồ sứ tốt nhất, mặt khác đủ loại gia cụ cũng là dùng vật liệu gỗ tốt nhất, chậu đồng lớn nhỏ nhỏ còn có tám, lúc vừa nâng đi ra ngoài một cái thôn dân vây xem nhao nhao nghị luận.

“Nhìn của nhà này, nha đầu Tăng gia cũng coi như không trào cao, chẳng qua một kẻ ở trong thành một kẻ ở nông thôn, nha đầu ở nông thôn có thể gả vào nhà làm quan ở trong thành làm thiếu phu nhân, thật đúng là hưởng phúc rồi.” Thôn dân Giáp nói.

“Vậy có cái gì? Tăng gia không phải là còn cưới một tiểu thư nhà quan, tiểu thư nhà quan người ta có thể gả vào Tăng gia, nha đầu Tăng gia dựa vào cái gì không thể gả vào trong thành?” Thôn dân Ất nói.

“Ai nói Tăng gia trào cao? Tăng gia là loại nhà nào? Trong nhà bốn nhi tử ra hai tiến sĩ làm quan, còn có hai người cũng là tú tài, duy nhất một con rể bạch đình cũng là nhà giàu số một trong thôn. Nói không chừng ngược lại là nhà trai trào cao Tăng gia đây?” Thôn dân Bính nói.

“Các người quên rồi? Tú tài nương tử người ta cũng là Ngũ phẩm phu nhân, Tăng gia còn có hai tấm môn biển Hoàng đế ban cho, nghe nói tìm khắp toàn bộ An châu phủ không được nhà thứ hai. Người ta còn có một đứa con ở tỉnh thành làm quan, một đứa con ở kinh thành làm quan, sao có thể là Tăng gia trào cao? Muốn nói trào cao cũng là nhà trai trào cao.” Thôn dân Đinh nói.

“Cũng đúng, làm sao ta lại quên mất ngự tứ này không còn mảnh vụn chút.”

Thân hữu Hạ gia tới đón cưới cũng có không ít ở trong đám người quan sát, vốn ánh mắt mang một chút khinh thị lúc này cũng sửa lại, của hồi môn của Tăng gia đúng là ngoài dự đoán của bọn họ, vốn cho là Tăng gia là gia đình tiểu nông, lại cung cấp cho bốn người đọc sách, nơi nào còn có của cải gì làm đồ cưới? Cho nên Hạ gia mới có thể cho ra hơn sáu trăm lượng bạc làm tiền sinh lễ, một vì trợ cấp hai vì khoe khoang, ai biết Tăng gia người ta căn bản là không cần. Mấy huynh muội Tăng gia nghe xong những nghị luận này, cười cười với nhau, mục đích đã đạt được.

Điền thị chống gậy, cùng Chu thị xem đồ cưới vừa nhấc ra cửa, hận không thể con người đều lòi ra ngoài, đau lòng tội đĩnh.

Chu thị là lần đầu tiên biết của hồi môn của Tử Vũ lại còn có thể trị giá mấy ngàn lượng bạc, lôi kéo Điền thị vừa định oán giận vài câu, bỗng nhiên nhớ tới lời Tăng Thụy Khánh, chỉ đành cắn răng chịu đựng. Hôm nay Tăng Thụy Khánh cũng không đến, bởi vì lần trước khi Tử Hỉ thành thân hẳn tới, Tăng Thụy Tường không có tiếp đãi hẳn, cũng không có giới thiệu gặp mặt hẳn cho bất kỳ kẻ nào, hẳn không bỏ xuống được mặt mũi, suy đi nghĩ lại, vẫn là sai Chu thị tới.

Chu thị không dám oán giận cùng Điền thị, chẳng qua là buồn bực dưới đáy lòng mình, cũng không thấy Thẩm thị làm như thế nào, học quán của Tăng Thụy Tường mình cũng là hỏi thăm nhất thanh nhị sở quả thật không có lợi nhuận gì, quanh năm suốt tháng đến mấy chục lượng bạc cũng không nổi, tại sao tích lũy được một phần của cải dày như vậy?

Thẩm thị thấy hôm nay Điền thị và Chu thị coi như an phận, cũng có vài phần kinh ngạc, chẳng qua, Thẩm thị cũng không tốn tâm tư suy nghĩ đến các nàng, bận rộn tiếp đón Phó phu nhân cùng vài vị trưởng bối lớn tuổi, còn có vài vị thái thái thân hào nông thôn trong trấn. Hôm nay Phó phu nhân cũng nề tình, cùng Thẩm thị và những hương phụ đó nói chuyện phiếm.

Mặc kệ nói như thế nào, Phó phu nhân đến tuyệt đối cho Tăng gia thêm vài phần thể diện, nhiều thôn phụ chen chúc tiến vào, chỉ muốn nhìn một chút phong thái của quan gia phu nhân chân chính, bình thường, bọn họ nơi nào có cơ hội này?

320. Chương 323: Ý Tưởng Của Tử Hỉ

Buổi tối về nhà, Tử Tình nói chuyện cùng Lâm Khang Bình: “May mà chúng ta còn chưa có nữ nhi, đây nếu gả đến chỗ xa nhà một chút, làm cha mẹ còn không phải ngày ngày nóng ruột nóng gan, nhìn nước mắt mấy ngày nay của nương ta, chưa từng dừng lại.”

“Đúng vậy, người xem như vậy, không bằng hai ta không cần đứa nhỏ nữa, dù sao đã có bốn nhi tử, ta không hy vọng người quá vất vả, mỗi lần người mang thai sinh đứa nhỏ chịu bao nhiêu tội, ta mặc dù đau lòng, nhưng lại không thể chịu thay người.” Lâm Khang Bình nhân cơ hội khuyên nhủ.

Tử Tình nghe xong suy nghĩ một chút mới nói: “Ta đáp ứng người thêm một đứa nhỏ nữa, mặc kệ là nam hay là nữ ta đều nhận, sinh thêm một đứa ta nhất định không sinh nữa.”

“Được, người nói cái gì ta cũng theo người, đến lúc đó cũng không cho đổi ý.” Lâm Khang Bình nói xong ôm lấy Tử Tình, “Đi nào, đi sinh nữ nhi, xem ra vì phu ta còn phải ra sức mới được.”

Ngày thứ hai Tử Vũ lại mặt, Tử Tình mời chú rể mới cùng mọi người nhà mẹ đẻ ăn bữa cơm, tụ tập nửa ngày.

Không đến vài ngày đã tới tết ông Táo rồi, mấy ngày nay Tử Tình vô cùng bận rộn, cũng không giống như bình thường về nhà mẹ đẻ ngẩn ngơ chính là cả nửa ngày, trong nhà có một đống lớn việc phải làm, cũng may lập xưởng, chân giò hun khói cùng với miến, áo lông, áo len cùng với mấy chục nghìn cân cam vào lúc cuối tháng đã để Văn gia trực tiếp chở đi, bây giờ phải gom sổ trong một năm của các nơi, quần áo mừng năm mới của cả nhà là phải chuẩn bị, phải chuẩn bị tiền tiêu vật hàng tháng cùng hồng bao cuối năm cho hạ nhân.

Lâm Khang Bình cũng bận rộn, bởi vì mừng năm mới, phủ nha An châu mua từ Khang trang một số đồ lớn làm phúc lợi phát ọi người, mì gạo dầu lương thực, thịt heo, thịt dê, cá, gà cùng trứng gà ..., cũng là giải quyết phần lớn sản phẩm của Khang trang, gà Chanh viên, dê, thỏ cùng trứng gà, củ sen Tình viên, cá, vịt, ngỗng. ... cũng phải bán. Còn có lễ Tết cho Phó gia cùng mấy nhà trong phủ nha cũng phải chuẩn bị kỹ càng.

Các loại điểm tâm. Đồ ăn vặt như kẹo lạc, kẹo vừng (*), rẽ hoa lan, măng khô, bánh quai chèo Tử Tình đều giao cho Khang trang làm. Dù sao trong trang cũng phải chuẩn bị một phần lớn. Thật là vất vả bận rộn bảy tám ngày, cuối cùng có thể nghỉ một hơi.

“Tỷ, cuối cùng thấy người xong xuôi rồi, ta khó khăn lắm mới trở về. Cũng không thấy người tới chơi với ta, mỗi lần đến thấy người, không làm việc này chính là việc kia. Cũng không thấy người yên ổn dừng lại ngồi một lát, làm hại ta mỗi lần muốn tìm người trò chuyện, đều bị cắt ngang, người không phải là đã mua nhiều người như vậy, làm sao còn không thanh nhàn?” Tử Hỉ hỏi.

“Người trong nhà nhiều, việc vặt vãnh tự nhiên cũng nhiều, mặc dù không cần tự mình ra tay. Nhưng chi phí ăn mặc, chuyện quan tâm của cả một đại gia đình thật đúng không ít, lại nói, cuối năm rồi, nhất định vội. Vội hết mấy ngày này thì xong rồi, bình thường cũng không như vậy. Lúc này nhàn rồi rồi, ta dẫn người đến Văn Hương đình ngắm mai nhé, chúng ta vui vẻ ngồi một lát, tán gẫu một chút.” Tử Tình nói xong liền phân phó Tiểu Lục đi sắp xếp.

Một khắc sau, Tử Tình và Tử Hỉ ngồi ở trong đình phẩm trà, tuy là thời tiết sau khi tuyết rơi, mặt trời phương nam chiếu lên trên người, vẫn là có một chút ấm áp. “Nói đi, lúc này không có người, muốn nói cái gì thì nói cho hết.” Tử Tình nói.

“Tỷ, người làm sao mà biết ta có chuyện muốn nói?”

“Trên mặt người viết đầy, ‘ta có chuyện muốn nói’. Người cũng lớn như vậy rồi, mắt nhìn thấy người làm quan hơn nửa năm. Trong lòng còn không giấu được chuyện, may mà chỗ người bây giờ còn thanh nhàn một chút, bằng không, đối thủ người muốn bắt nhược điểm của người chẳng phải rất dễ dàng? Học hỏi cùng đại ca nhiều hơn đi.”

“Tỷ, nói thật, ta chẳng phải quá muốn làm quan, quan trường rất phức tạp, chúng ta của cải cũng không nhiều, ta cảm thấy ta chưa chắc cho thể đi được bao xa. Xem cuộc sống của chúng ta ở trong thôn là không kém, thậm chí ở trong trấn cũng không kém, nhưng là đến kinh thành, chúng ta cái gì cũng không phải, vừa không có tiền cũng không quyền, ở quan trường mà nói, chúng ta chính là tảng đá kê chân cho người khác, không chừng lúc nào đó thì trở thành quân cờ hoặc bị vứt bỏ của người khác, cho nên, tỷ, ta muốn làm ra tiền, kiếm nhiều tiền, nhưng là ta lại không muốn chỉ là thương nhân, mặc dù bắt đầu từ tiền triều, địa vị của thương nhân có được tăng lên, không tệ tiện như triều Tống, nhưng dù sao tập tục truyền thống nhiều năm như vậy bày ở nơi đó, ta nếu thực sự bỏ sĩ đi theo thương, cha mẹ còn không biết đau lòng bao nhiêu đâu, không chừng còn có thể đánh gãy chân ta. Lại nói chính ta cũng không có dũng khí lớn như vậy, sợ tương lai sau khi ta theo thương rồi sẽ hối hận, cho nên ta rất là buồn rầu, không biết mình nên làm như thế nào?”

Tử Hỉ trải qua nửa năm này suy nghĩ, đã biết mình chênh lệch còn rất lớn, ở An châu phủ, Tăng gia có thể có một chút địa vị, bởi vì có Phó gia, có Tử Phúc, nhưng là, ở kinh thành trong vòng phú quý này, không cần nói Tăng gia, Phó gia cũng không xếp nổi tên, phải là đại gia tộc như Văn gia, cho nên, Tử Hỉ buồn bực.

Tử Tình nghe xong lời Tử Hỉ, trầm tư một hồi lâu, hỏi: “Vậy người có thể vừa làm quan vừa trông coi sản nghiệp của mình sao? Người khác làm quan hơn phân nửa là làm như thế nào? Người nói rõ ràng cho ta.”

“Nói thật ra, người đọc sách thực sự từ nhà nghèo gian khổ học tập ra làm quan dù sao cũng là số ít, người nghèo có mấy nhà có thể gánh chịu nổi chỗ tiền học phí này, nếu không, Thánh thượng cũng không thể đặc biệt ân điển phong cáo cho nường ta. Phần lớn người đọc sách điều kiện trong nhà cũng là không kém, căn cơ sâu một chút, tất nhiên có thể được phân công một vị trí tốt, tỷ như đại ca lần này đều mượn ánh sáng Văn gia, căn cơ mỏng một chút, hơn phân nửa là địa phương vùng khổ ho còn gầy kia, thế thì còn không sợ, chỉ sợ đến lúc đó có chút chuyện gì phải gánh trách nhiệm, trong tay mình lại không có tiền chuẩn bị, chỉ có thể nén giận. Ta và đại ca cũng không phải cái loại tính tình có thể mặc kệ dân chúng chết sống mà một mực vơ vét tài sản, nếu thật sự như vậy, không nói đến lương tâm có không cho phép, còn rất nhiều con mắt nhìn chăm chăm đấy, khẳng định sẽ xảy ra chuyện.”

“Đợi chút, người vừa rồi nói, đại ca nhờ ánh sáng Văn gia là chuyện gì xảy ra?” Tử Tình hỏi.

“Cũng không có gì, Văn Tam thiếu gia ở Lại bộ, biết được công trạng của đại ca, lúc khảo hạch tất nhiên chiếm chút tiện nghi, không phải là đại sự gì.”

“À, vậy người nói tiếp đi.” Tử Tình nghe xong nhẹ nhàng thở ra.

“Cho nên phần lớn người sẽ để người trong nhà ra mặt mua một ít sản nghiệp, hoặc cửa hàng hoặc thôn trang, ta cảm thấy hai ngàn lượng bạc này trong tay ta cũng không đủ làm gì, trong tay nàng tuy có chút đồ cưới, cũng chẳng qua là mấy ngàn lượng bạc. Ý của ta, không bằng cả nhà chúng ta hợp lại với nhau làm việc gì đó, mà ta lại không biết có thể làm cái gì? Tỷ, ta biết người luôn là người có chủ ý, không bằng người nói một chút có thể làm cái gì?”

“Người vừa nói cái này cũng nhắc nhở ta, nương vẫn luôn lo lắng Tam ca người kia không có nghề nghiệp gì tử tế, muốn hẳn cũng mua chút ruộng đất. Ta vốn là có tính toán, chẳng qua không có cơ hội thích hợp, vả lại trong tay ta cũng không thiếu việc, cuộc sống trong nhà cũng không có khó khăn, tỷ phụ người cũng luôn bận rộn, liền vẫn kéo dài. Người vừa nói như vậy, ta nói thật với người, trong tay ta có phương pháp làm làm thủy tinh và xi măng, người nói với bên ngoài là phương pháp tỷ phụ người mua được từ tay người Tây Dương, ngàn vạn lần không được nói cái khác. Cả nhà chúng ta kết phường mở xưởng thủy tinh, xi măng, những thứ này phí tổn không cao, chúng ta hạ giá tiền xuống một chút, sinh ý nhất định tốt. Ta nghĩ tới, chúng ta chỉ quản lý sản xuất, chuyện bán thủy tinh thì giao cho Văn gia, gia nghiệp nhà bọn họ lớn, người muốn gây chuyện cũng không thể trêu vào.”

“Tỷ, thủy tinh ta biết, nhưng là xi măng cái cái đồ gì?”

Tử Tình giảng giải kỹ lưỡng tác dụng của xi măng cho Tử Hỉ, Tử Hỉ vừa nghe đã hiểu rõ, cũng cảm thấy làm cái này tương đối dễ, chủ yếu là bởi vì nguyên vật liệu dễ tìm, còn rẻ, toàn bộ vốn đầu tư cũng không cần phải nhiều lắm, mẫu chốt cái này làm còn ít, mình có kỹ thuật độc nhất vô nhị, không lo không kiếm được bạc.

“Tỷ, nếu thủy tinh này phí tổn không cao, làm sao bọn họ bán đắt như vậy? Có phải quý ở khuôn mẫu hay không? Ta nghe nói thủy tinh không dễ chia ra, cắt một cái là vỡ, cho nên hình dạng lớn nhỏ khác nhau nếu không cùng khuôn mẫu, rất là mất công, có thể này mới bán đắt.”

“Không sao, tỷ có cách, dùng kim cương cắt là được, chờ kỹ thuật của người thành thực, người còn có thể thêm vào những thứ khác, làm thành màu sắc khác nhau, còn có thể làm ly rượu đủ loại kiểu dáng, kể có tiền uống rượu nho dùng ly thủy tinh thích hợp nhất, những cái này sau này lại nói, người thương lượng cũng đại ca một chút, sau đó cả nhà ngồi xuống trao đổi chi tiết, chủ yếu là trước tiên mua đất, xây phòng ở, thuê bao nhiêu người, ai phụ trách... các mục công việc cụ thể viết lên giấy, cái này gọi là bản kế hoạch, tỷ phụ người cũng biết làm, giá thị trường bên ngoài hẳn hiểu biết hơn ta, người có thể tìm hẳn nói chuyện trước. Sau khi chuẩn bị xong bản kế hoạch rồi, mới biết được đại khái phải đầu tư bao nhiêu bạc, hàng năm đại khái có thể làm ra bao nhiêu bạc, bạc đầu tư đại khái sau thời gian bao lâu có thể thu hồi, như vậy người mới có thể có một khai báo rõ ràng ọi người, người khác mới có thể yên tâm giao bạc cho người.”

“Vậy đi, ta về nhà nói chuyện với đại ca trước, buổi tối lại tới tìm tỷ phụ. Người bảo tỷ phụ giành thời gian rảnh rồi buổi tối cho ta. Còn có, lần đầu tiên ta làm việc, chỗ không hiểu có rất nhiều, ta kéo đại ca cùng đến thương lượng, người cũng phải ở bên cạnh ra chủ ý, ta biết người hiểu nhiều hơn tỷ phụ, người nhất định phải ở một bên dạy ta. Ta học xong tất nhiên sẽ không tới quấy rầy người nữa.” Tử Hỉ nói xong bỏ chạy ra ngoài.

Tử Hỉ vừa đi, Tử Tình vẫn ngồi ở trong đình, Tử Tình lúng túng rồi, làm thế nào nói rõ việc này với Lâm Khang Bình đây? Còn có Tử Phúc, lần trước mấy tuốt hạt đã khiến cho bọn họ nghi ngờ, thủy tinh mặc dù không là hiệu hàng đầu, nhưng mình dù sao cũng là thôn phụ nông thôn không ra khỏi cửa lớn, từ nơi nào biết những cái này đây?

Tử Tình đắm chìm ở trong thế giới của mình, không biết Lâm Khang Bình ở bên cầu nổi quan sát nàng khoảng vài phút đồng hồ, cho đến khi Lâm Khang Bình đi đến bên cạnh nàng, khom người, vươn tay vuốt lên lông mày đang nhíu chặt của nàng, cũng mở miệng hỏi nàng: “Chuyện gì khiến Tình nhi của ta khó xử như vậy, có thể nói ra hay không, ta giải quyết cho người.”

“Tử Hỉ vừa mới đến, nói muốn mọi người hùn vốn làm một chút việc kiếm tiền, căn cơ trong nhà quá mỏng,

còn có tiểu Tam cũng không tìm thấy nghề nghiệp thích hợp, ta bảo hắn mở xưởng thủy tinh, đêm nay hắn sẽ cùng đại ca tới đây, tìm người lập bản kế hoạch, người giúp hắn một chút, mua phòng thuê người gì người cũng thành thạo hơn ta.”

“Chút việc ấy đáng giá cho người ngồi ở đây cả nửa ngày, đây là chuyện tốt mà, tiểu Tứ muốn làm thì làm, chẳng qua nói trở lại, làm sao hắn lại biết làm thủy tinh? Mời được sư phụ?”

“Không có, ta nói với hắn người mua được phương pháp từ người nước ngoài, người cũng đừng để lộ, lát nữa ta dạy người.”

Tử Tình thấy Lâm Khang Bình nhướng mày vẻ mặt nghi vấn, trong lòng hoảng hốt, cúi đầu trầm tư một hồi lâu.

(*) kẹo lạc, kẹo vừng: hồi Mỗ mới làm bộ này mình cứ nghĩ là đảo mấy cái này kiểu như bánh rán đường nên để tên là đậu phộng đường, hạt vừng đường, giờ nhìn lại hoá ra chỉ là kẹo lạc kẹo vừng như ở mình thôi.

321. Chương 324: Nói Ra Thân Thế

Tử Tình suy nghĩ một hồi lâu, nhìn nhìn bốn phía, cũng không có người khác, nói: “Phương pháp này ta biết, chỉ là không tiện lấy ra, cho nên mới lấy người làm cớ. Trước kia cũng từng nghĩ tự chúng ta làm, nhưng những năm này cuộc sống trôi qua vẫn trôi chảy, ta cũng không muốn người vất vả như vậy, bèn gác lại. Hôm nay hắn nói muốn kiếm nhiều tiền, căn cơ quá nhỏ bé, ở quan trường cũng đi không được bao xa, cho nên ta mới nhớ tới cái này, vừa khéo mọi người hùn vốn, mang theo đại ca bọn họ cùng nhau kiếm chút tiền, đại ca bọn họ có bạc, trên quan trường có thể đi thêm một bước tất nhiên là tốt hơn, dù không được thì cuộc sống trong nhà cũng trôi qua tốt hơn, đối với bọn nhỏ cũng là tốt. Người không cần mất hứng, ta sẽ không một mực nghiêng về nhà mẹ đẻ, chúng ta cũng có phần, đã quyết định làm, thì làm lớn một chút, có bọn họ trông coi, chúng ta cũng có thể tiết kiệm công sức một chút.”

Lâm Khang Bình nghe xong thở dài, cái gì cũng không nói chỉ nhìn nàng chăm chăm, Tử Tình vội đứng dậy kéo Lâm Khang Bình, nói: “Trước hết đừng tức giận, trở về ăn cơm trước đi, đi ra ngoài đã lâu, Thư Vĩ sắp thức giấc, hắn tìm không thấy ta sẽ khóc.”

“Người biết ta tức cái gì? Ta là người hẹp hòi như vậy sao? Giận người nghiêng về nhà mẹ đẻ? Một người có thể nghĩ ra, người biết rõ ta muốn biết là cái gì? Nhiều năm như vậy rồi, người còn không tin tưởng ta?” Về mặt Lâm Khang Bình lộ vẻ bị thương khiến trái tim Tử Tình nín chặt một cái, Tử Tình nghĩ tới từ khi hai người quen biết đến nay, tình ý của Lâm Khang Bình đối với nàng hẳn là đáng giá mình tin tưởng, nhưng việc này lại thật là quá mức quỷ dị, thật sự không dễ mở miệng, liền nói: “Người đừng nóng giận, chúng ta trước tiên thu xếp cho bọn nhỏ xong đã, lát nữa bọn họ sẽ đến tìm chúng ta rồi. Ăn cơm xong ta nói rõ với người, chuyện này nói rất dài dòng, một câu hai câu giải thích không rõ được, người yên tâm, ta biết người lo lắng cái gì. Ta sẽ nói cho người toàn bộ.”

Lâm Khang Bình nghe xong cũng chỉ nắm tay Tử Tình về ăn cơm trước. Thu xếp cho bọn nhỏ xong, Lâm Khang Bình sai Tiểu Lục đi trông cổng trong, nói: “Nãi nãi các người cảm lạnh một chút, ta mang nàng nghỉ ngơi một lát. Mặc kệ ai tới cũng phải nói lại bảo hắn chờ trước. Ai cũng không cho tới đây quấy rầy.”

Tiểu Lục thấy Lâm Khang Bình nghiêm mặt, sợ tới mức vội gật đầu đáp ứng, lại lo lắng nhìn nhìn Tử Tình. Tử Tình cho nàng ta một ánh mắt trấn an.

Trở lại trên kháng nóng, Tử Tình nằm ở trong lòng Lâm Khang Bình, nhìn Lâm Khang Bình chậm rãi nói: “Ta không phải là không biết nghi hoặc tận đáy lòng của người, từ lúc làm máy tuốt hạt, ta thấy ánh mắt nghi ngờ của người, ta đã muốn nói cho người tất cả, cơ mà ta rất sợ. Sợ sau khi ta nói, người sẽ sợ hãi, sẽ ghét bỏ ta, thậm chí, sẽ nguy hiểm đến tính mạng của ta. Ta thật sự sợ mất đi tất cả hiện tại, sợ mất đi người, mất đi con, Khang Bình, người có thể đồng ý với ta, mặc kệ ta nói những cái gì, nếu người thật sự

không chấp nhận được, ta sẽ rời người đi, nhưng là người không thể truyền ra ngoài những lời ta nói hôm nay. Bằng không, ta thật sợ sẽ chết không có chỗ chôn.”

“Người yên tâm, bất luận người nói cái gì, người cũng là Tình nhi của ta, thê tử duy nhất của ta. Nếu người không muốn nói, thì không cần nói. Đừng miễn cưỡng chính người.” Lâm Khang Bình nói xong ôm lấy Tử Tình thật chặt.

Tử Tình nghe xong nước mắt tràn mi, lần này nếu không nói, chỉ sợ trong lòng Lâm Khang Bình thủy chung sẽ có một bóng ma, vả lại hẳn cũng nói, bất kể mình là cái gì, hẳn đều có thể chấp nhận.

Tử Tình tổ chức một chút ngôn ngữ, chậm rãi nói: “Thực ra, ta không phải là người thế giới này của các người, ta chỉ là một lũ hồn phách đến từ mấy trăm năm sau, ta đang trên đường đến trường thì xảy ra tai nạn xe cộ, tỉnh lại ngay tại trong chuồng heo Tăng gia, thân thể là Tăng Tử Tình năm tuổi, mà ta cũng không có trí nhớ của nàng, ta vẫn giữ lại trí nhớ kiếp trước của ta, dựa vào trí nhớ kiếp trước của ta trồng dưa hấu, trồng cây ăn quả, nuôi gà... giúp Tăng gia giàu có phát lên. Bởi vì còn nhỏ, vẫn không dám làm ra nhiều chuyện khác người, sợ hãi cha mẹ hoài nghi ta, nếu ta không trở về được, ta phải thay thế Tăng Tử Tình sống tốt, hiếu kính phụ mẫu nàng, cho nên ta giúp Tăng gia thoát khỏi khốn cảnh, tình huống sau khi bước vào cuộc sống tiểu địa chủ, liền không có động tác thừa nữa. Ta đã cho rằng ta sẽ mang theo những bí mật này cho đến khi ta rời khỏi thế giới này. Nhưng là ta thấy nơi này mọi người làm việc thật sự vất vả, bắt đầu dĩ lấy ra sơ đồ phác thảo máy tuốt hạt, cảm thấy ta có thể lừa gạt qua được. Thực ra thế giới kia của chúng ta phát triển hơn bây giờ nhiều, người cảm thấy ta biết rất nhiều thứ các người không biết, thực ra chẳng phải bởi vì ta thông minh, mà là ta đều đã từng học qua, hoặc là từng trải qua.”

Lâm Khang Bình nghe xong ôm lấy Tử Tình nói: “Người vẫn không chịu nói, hại ta còn tưởng rằng người là hồ ly tinh gì đó biến thành, hoặc là loài gì khác, thì ra vẫn là người, không nghĩ tới ta thật đúng là nhặt được bảo bối, lại còn có thể nhặt được một tiên nữ đến từ mấy trăm năm sau, người yên tâm, ta sẽ không ghét bỏ người, cũng sẽ không nói ra ngoài, sau này, người có ý tưởng gì không tiện từ chối, đều có thể đổ lên trên người ta, dù sao mọi người đều biết đến ta giao thiệp cùng Đại Vệ, ta có thể đổ lên trên người người nước ngoài đi.”

“Cái gì hồ ly tinh, cái gì loài khác, một người nghĩ ra được, chẳng lẽ người không sợ ta ăn người à, người còn dám theo ta sống cùng nhau? Người thật sự không sợ hãi?”

“Sợ hãi cái gì, người nếu hồ ly tinh, nhất định là một hồ ly lương thiện, người cho dù ăn ta, ta cũng là cam tâm tình nguyện bị người ăn, vả lại, ta là thật lòng thích người, cũng biết người là thật lòng thích ta, người nhất định là lúc ở trong sơn động tu luyện không chịu nổi trong núi vắng lặng, chạy đến nhân gian du ngoạn, sau đó tham luyến nhân thế phồn hoa, ở lại, vừa đúng lúc gặp ta thành thật phúc hậu, có thể chịu người sai bảo, bèn lập tức biến thành một tiểu nha đầu tướng mạo thanh tú mồm miệng lanh lợi, bắt được lòng ta.” Lâm Khang Bình vừa nói vừa quan sát Tử Tình, thấy Tử Tình cho là thật, nhất thời không nhịn được, phá công, thoải mái cười to.

Tử Tình mới hiểu mình bị trêu đùa, hai tay dùng sức véo loạn trên người Lâm Khang Bình, vừa véo vừa than thở, “Ta cho người gài bẫy ta, ta cho người trêu đùa ta, trong lòng người ta đang sợ hãi đây, người không nói an ủi, ngược lại còn nói linh tinh một đồng lớn này, ta cũng thực sự không nhìn ra, người còn là người thành thật phúc hậu, từ sau này ta phải sai khiến người nhiều hơn mới được.”

“Tốt lắm, Tình nhi, đừng giận, ta chỉ là thấy người mới vừa rồi rất nặng nề, muốn cho người cười một cái, ai biết người lại cho là thật, người cũng không nghĩ lại, trên đời này lấy đâu ra hồ ly tinh, thực sự là hồ ly tinh pháp lực vô biên như vậy, hồi nhỏ người còn chịu nhiều khổ cực như vậy? Chẳng qua, nói thật, thân thể người đừng bao giờ nói cho người khác nữa, luôn có lúc nói nhiều tất hớ. Thực ra, ta cũng sợ mất đi người, sợ người đột nhiên biến mất không thấy. Ta thật đúng là không nghĩ tới cái này người nói, thật sự là quá không thể tưởng tượng được. Ta cũng chỉ nghĩ đến người có kỳ ngộ gì khác, dựa vào quan hệ hai ta, không nên là gạt ta, ta thật sự là không nghĩ tới là bí mật động trời này. Thực xin lỗi, Tình nhi, ta không nên ép người. Người nói cho ta một chút kiếp trước của người đi, người tới đây lúc bao nhiêu tuổi, chưa thành thân đi? Người còn muốn trở về sao?”

“Ta tới đây khi tròn hai mươi hai tuổi, cũng chính là tuổi hiện tại của ta, còn chưa có kết hôn, chúng ta ở nơi đó kết hôn tương đối muộn, quốc gia quy định phụ nữ kết hôn số tuổi không được dưới hai mươi tuổi,

thông thường phụ nữ kết hôn đều ở khoảng hai mươi lăm tuổi mới coi là bình thường, giống như ta, bây giờ đã là nương của bốn đứa nhỏ. Ta ở bên kia lúc đó còn đang ở trường học đọc sách, đúng rồi, chúng ta kia nam nữ bình đẳng, thực hành chế độ một vợ một chồng, đều có thể đi học. Ta có một ca ca, lớn hơn ta sáu tuổi, hồi ta còn nhỏ đã từng sống ở nông thôn, trong nhà từng trồng dưa hấu, quê nhà ta cũng là ở phương nam, chủ yếu trồng lúa nước, một mẫu lúa nước có thể thu được hơn một ngàn cân hạt thóc. Không chỉ có như thế, chúng ta nơi đó cơ bản không cần xe ngựa, ra khỏi nhà trên mặt đất có ô tô chạy, xe lửa, tốc độ còn nhanh hơn xe ngựa, còn có máy bay bay trên trời, cái đó còn nhanh hơn, nói cho người hay, nếu từ chỗ chúng ta tới kinh thành, ngồi ô tô không đến mười canh giờ, xe lửa tám canh giờ, nhưng là máy bay đó, chỉ cần một canh giờ là đến rồi.”

“Thật sự? Có thứ chạy nhanh như vậy, vậy chúng nó ăn cái gì? Còn có thể bay trên trời?”

“Đó không phải là động vật, là một loại máy móc, chúng ta nơi đó phần lớn công việc đều là máy móc làm việc. Ta vẫn không rõ chính là căn cứ trên sách lịch sử của chúng ta, mãi cho đến triều Tống vẫn là giống nhau, triều Nguyên vẫn là Thành Cát Tư Hãn thành lập, chẳng qua chỉ tồn tại ** mười năm, mà không phải là hơn bốn trăm năm như ở chỗ các người. Ở thế giới kia của chúng ta triều Nguyên bị một người tên là Chu Nguyên Chương diệt, thành lập triều Minh, trải qua hơn hai trăm năm, lại bị người Kim diệt, thành lập triều Thanh, cũng trải qua hơn hai trăm năm, sau này liền thành lập một quốc gia tương đối dân chủ bình đẳng, xoá bỏ hoàng đế. Theo thời gian suy tính, các người lúc này tương đương với đầu triều Thanh của chúng ta, chẳng qua về mặt kinh tế hơi phát triển hơn một chút.”

“Người nói những thứ này ta không hiểu, cũng không nghĩ ra, ta chỉ muốn biết, người ở bên kia không có thành thân là được rồi, ta rất sợ người ở bên kia có vương bận, không thể toàn tâm toàn ý đối với ta, cái này ta yên tâm rồi, người ở đây đã có bốn nhi tử rồi, cũng sinh hoạt hơn mười năm, người nhất định không được vứt bỏ chúng ta trở về, cho dù người phải đi về, cũng phải mang theo ta. Cha mẹ người có ca người chăm sóc, cuộc sống không lo, trời cao đã an bày người tới đây, vì tác thành cho ta. Người yên tâm, sau này ta chỉ biết càng thương người hơn, bởi vì người là Tình nhi độc nhất vô nhị trên đời này. Được rồi, nói nhiều như vậy, người cũng mệt mỏi rồi, ta ôm người ngủ một giấc thật ngon.”

“Nhưng là, người thật sự không sợ hãi, không ghét bỏ ta sao? Trong thân thể ta dù sao chỉ là một lũ hồn phách đời sau.” Tốc độ Lâm Khang Bình chấp nhận cực nhanh, khiến trong lòng Tử Tình cứ cảm thấy thấp thỏm không yên, nàng cho rằng vốn Lâm Khang Bình cần thời gian để tiêu hóa tin tức kinh người này, mà không phải là phản ứng bình thản như bây giờ.

“Vì sao ta phải sợ, phải ghét bỏ? Ta thích vốn chính là lũ hồn phách đời sau của người, nhiều năm như vậy, ta cũng không phải không có nhìn thấy người thật lòng, người đối với ta, đối với cái nhà này, trả giá bao nhiêu, ta còn có thể không cảm giác được? Ngược lại, ta còn muốn cảm tạ ông trời đã cho người đi đến đây, để cho ta gặp người, cũng cưới người, ột cái nhà ta tha thiết ước mơ, còn có bốn nhi tử nhu thuận đáng yêu, còn theo ta lập nên phần gia nghiệp này, ta còn có thể không tin được người sao? Nếu người không muốn ngủ, không bằng chúng ta làm chút chuyện khác có ý nghĩa đi.”

322. Chương 325: Chuẩn Bị Dựng Xưởng

“Chuyện gì có ý nghĩa?” Tử Tình mở miệng hỏi.

“Đương nhiên là đại sự sinh nữ nhi rồi.” Lâm Khang Bình nói xong cũng không chờ Tử Tình trả lời, trực tiếp dùng miệng ngăn chặn nàng, bàn tay to chậm rãi mơn trớn mỗi một tắc da thịt của Tử Tình, chỉ chốc lát sau, toàn bộ quần áo của Tử Tình đã ở trên mặt đất, mái tóc dài đen bóng xoã tung ra, làn da vẫn trơn bóng trắng nõn như trẻ con trở thành màu hồng phấn, hình ảnh này đánh sâu vào thị giác, Lâm Khang Bình nhìn trăm lần cũng không chán, mỗi lần nhìn, động tình không thôi, hận không thể đặt ở dưới thân dùng sức yêu thương cưng chiều.

Hôm nay Lâm Khang Bình lại có chút khác thường, đốt lửa rồi, cũng không gấp gáp đi vào, chỉ ở trên người Tử Tình lưu luyến khắp nơi, chọc Tử Tình tâm ngứa khó nhịn, uốn cong thân mình.

Hắn lại còn truy vấn mãi, “Tình nhi, người yêu ta sao? Nói người yêu ta, nói người vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ta. Tình nhi, nói người muốn ta, nói người không rời khỏi ta, người không phải là còn muốn sinh một nữ nhi cho ta sao? Nói đi, nói ta liền cho người. . .”

Tử Tình nghe xong đau lòng không thôi, biết là thân thể của mình khiến Lâm Khang Bình không có cảm giác an toàn, vội ôm lấy thắt lưng Lâm Khang Bình từ đằng sau, nói: “Ta yêu người, thật sự yêu người, người yên tâm, ta sẽ không rời khỏi người, chúng ta còn phải ở chung một chỗ sinh con dưỡng cái, còn phải nhìn bọn chúng trông coi bọn chúng trưởng thành, ta sẽ luôn luôn ở cùng người, trông giữ người.”

“Được, đồng ý rồi thì không cho phép đổi ý, ta sẽ làm cho người hạnh phúc, ta nhất định sẽ làm cho người hạnh phúc.” Lâm Khang Bình ghé vào trên người Tử Tình, bắt đầu động tác, khi thì ôn nhu, khi thì cuồng dã, lần qua lộn lại ép buộc Tử Tình, Tử Tình có thể cảm giác được sự không muốn xa rời và sợ hãi của Lâm Khang Bình, cực lực đón ý nói hòa, bất đắc dĩ thể lực chung quy có hạn, mê mê man man bị Lâm Khang Bình ôm vào bồn tắm, vừa tỉnh dậy đã là tối rồi.

Tử Tình không biết lúc nàng ngủ Lâm Khang Bình vẫn nhìn nàng, từ trước đây rất lâu cho tới giờ, Lâm Khang Bình đã thích lúc Tử Tình ngủ thì nhìn nàng, nói thật ra, có thể lấy được Tử Tình hẳn luôn có một loại cảm giác không chân thực, hắn vẫn biết Tử Tình có việc gạt hắn, đợi nhiều năm như vậy cũng không đợi được bí mật trong lòng Tử Tình, hắn biết Tử Tình cũng không có hoàn toàn tin tưởng hắn. Cứ lo lắng mãi Tử Tình có phải có một ngày sẽ rời khỏi hắn hay không, mãi cho đến khi sinh mấy đứa trẻ loại cảm giác này mới tốt hơn một chút, cho đến hôm nay hắn mới sáng tỏ cảm giác này của hắn là từ đâu mà đến.

Nhưng mà nói thật ra, sau khi biết được thân thể của Tử Tình. Ngược lại hắn có loại cảm giác tảng đá rơi xuống đất, Tử Tình cuối cùng cũng mở lòng, hắn cuối cùng cũng yên tâm.

Hai người thu thập xong ra phía trước, mấy đứa nhỏ đã ăn xong cơm chiều rồi, Tử Phúc Tử Hỉ ở thư phòng chờ bọn họ.

Hai người vừa mới vào thư phòng, Tử Hỉ vội đi lên hỏi: “Tỷ, người thật sự bị cảm lạnh? Hiện tại cảm thấy thế nào rồi? Đầu là ta không tốt. Không nên lôi kéo người ngồi ở trong đình quá lâu.”

Tử Tình ngẩng đầu vừa thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tử Phúc, không biết làm sao mặt cũng có chút đỏ, vội nói: “Nghỉ ngơi nửa ngày đã không sao rồi, mọi người vẫn là nói chính sự trước đi.”

“Tình nhi, người thật sự có phương pháp làm thủy tinh? Tiểu Tứ về nhà nói với ta, ta còn không tin tưởng lắm, muội phụ làm sao có thể có kỳ ngộ tốt như vậy?” Tử Phúc hỏi.

“Đại ca, đây có là cái gì? Chưa từng nghe qua một câu nói sao? Có tiền có thể bắt quỷ đẩy cối xay. Thực ra chúng ta đã mua được phương pháp từ lâu, chỉ là không tìm được cơ hội thích hợp để làm, trong nhà cuộc sống cũng không có khó khăn. Sợ quá chói mắt khiến cho người khác ghen ghét, cho nên vẫn luôn để đấy, muốn chờ các người làm quan lớn một chút, thể lực của chúng ta lớn có thể che chở chúng ta thì làm tiếp, giờ không phải cơ hội đã tới rồi?” Trước khi Tử Tình trả lời Lâm Khang Bình đã cướp lời nói trước.

Lâm Khang Bình suy nghĩ kỹ rồi, từ nay về sau, tất cả những thứ không hợp thời đại trong đầu Tử Tình, Lâm Khang Bình đều phải ôm tới, chỉ nói học được ở chỗ người Tây Dương. Hơn nữa, Lâm Khang Bình cũng tính toán xong rồi. Tử Tình muốn làm cái gì, trước hết để cho Tử Tình dạy hắn biết, như vậy, có xuất xứ và có cớ, mọi người tất nhiên sẽ không đi hoài nghi một thôn cô chân không bước ra khỏi cửa. Cho dù như thế nào, hắn nhất định phải che chở Tử Tình chu toàn.

“Khang Bình. Tình nhi, các người đã suy nghĩ kỹ chưa, cái này cũng không phải là tiền trình, chẳng lẽ các người không muốn để lại cho đứa nhỏ?” Tử Phúc hỏi.

“Đại ca, người yên tâm đi, đều là người một nhà, điều kiện trong nhà ta các người cũng biết đại khái, dù sao mấy đứa nhỏ cũng không thiếu được. Chúng ta có kỹ thuật, Tình nhi nói chúng ta chiếm nhiều cổ phần hơn một chút, tổng cộng chia làm mười phần, các người xem phân phối như thế nào cho thích hợp?” Lâm Khang Bình hỏi.

“Ý của ta là mỗi nhà chỉ hai ngàn lượng bạc trước, chúng ta lại dùng phương pháp nhập cổ phần, chúng ta chiếm ba thành, chúng ta phụ trách bản kế hoạch, cùng với kỹ thuật sản xuất trong tương lai, tiểu Tứ bỏ vào tinh lực tổng phụ trách, không bằng cũng chiếm ba thành, còn lại các người mỗi nhà một thành, không

tham dự kinh doanh, chỉ cần chờ chia hoa hồng, khoảng thời gian này mỗi tối tiểu Tứ phải tới đây, chúng ta dạy người làm bản kế hoạch như thế nào, còn có phải dạy một ít những thứ khác, các người thấy thích hợp không?” Tử Tình nói.

“Cùng dự liệu của ta không chênh lệch lắm, các người trước tiên làm cái bản kế hoạch gì đó cặn kẽ, chờ cuối năm, mấy huynh muội chúng ta ngồi cùng một chỗ, định xuống việc này, ta lại cùng bọn họ nói chuyện kỹ càng một chút, đây là việc cực kỳ tốt, nếu không phải là Tình nhi phúc hậu, muốn nâng đỡ mọi người một phen, phỏng chừng lấy thực lực của các người, hơn một vạn lượng bạc này còn không phải là chuyện nhỏ, hoàn toàn có thể tự làm.” Tử Phúc nói. Năm trước Lâm Khang Bình tặng lễ muốn giúp hắn lên chức, vừa ra tay chính là năm ngàn lượng ngân phiếu, thực sự khiến Tử Phúc cảm động một phen.

“Đại ca, vậy chỗ cha mẹ nói như thế nào, chúng ta chờ chút cổ phần cho cha mẹ sao?” Tử Tình hỏi.

“Cái này ta đi nói, lúc chia hoa hồng hàng năm chúng ta mỗi người cho cha mẹ chút bạc tiêu vặt phỏng chừng cũng không khác lắm. Các người làm việc chính đi, ta đi về trước tìm bọn họ nói chuyện.” Tử Phúc nói.

“Đại ca, chủ yếu nhất, xưởng thủy tinh này phải xây ở nơi nào? Tiểu Tứ chỉ sợ vẫn muốn ở lại kinh thành, xây ngay ở kinh thành? Ý của ta là nhu cầu dùng ở kinh thành dù sao cũng lớn hơn một chút, chờ sau này kỹ thuật ổn định rồi, muốn xây phân xưởng ở đâu lại nói tiếp. Có lẽ hai năm sau ở phụ cận nơi này cũng mở một cái.” Tử Tình nói.

“Cái này các người thương lượng trước, ta cũng cảm thấy kinh thành không tệ, dù sao nơi đó người giàu có vẫn là nhiều hơn một chút.” Tử Phúc nói xong bước đi.

Tử Phúc đi rồi, Tử Tình bắt đầu giảng nội dung bản kế hoạch cho Lâm Khang Bình và Tử Hỉ, giảng quy trình kỹ thuật chủ yếu sản xuất thủy tinh, giảng những tố chất căn bản cần có của người phụ trách xí nghiệp hiện đại, thực ra Tử Tình cũng không phải là hiểu lắm, chỉ là từng làm điều tra xã hội ở xưởng thủy tinh, xưởng xi măng. Tóm lại, từ đó về sau, mỗi tối Tử Tình đều tự lên lớp cho Tử Hỉ cùng Lâm Khang Bình, vừa giảng vừa làm bản kế hoạch, vừa làm vừa sửa, một năm mới rất nhanh đã trôi qua rồi.

Mười hai tháng giêng, lễ mừng năm mới thân thích nên đi đều đã đi rồi, Tử Tình ở Tỉnh viên mời đại gia đình Tăng gia ăn cơm, sau khi ăn xong, Tử Phúc tập trung sáu huynh muội Tăng gia cùng hai người Tăng Thụy Tường Thẩm thị ở trong thư phòng lớn nhà Tử Tình, trước tiên là nói ý định của Tử Hỉ, rồi lấy ra bản kế hoạch Tử Tình và Tử Hỉ đã làm xong tương đối, lúc trước Tử Phúc đều cũng đã nói qua cùng mọi người, nên là rất nhanh đã thông qua đề nghị góp tiền.

Tăng Thụy Tường nói: “Nếu như thế, mời cả con dâu và con rể vào, mọi người cùng bàn bạc, nếu không có ý kiến gì, thì định ra một phần khế ước, huynh đệ ruột thịt cũng phải tính toán sổ sách rõ ràng, tương lai khỏi phải có chuyện gì liên quan không rõ, dù sao các người đã ở riêng rồi, nhà nào sống nhà nấy, hôm nay các người có thể nâng đỡ lẫn nhau như vậy, cha cũng an lòng rồi.”

“Chúng ta cũng không có việc gì, tiểu muội, người vừa tân hôn, người dùng bạc đồ cưới của người góp phần, tương lai sẽ tính là vốn riêng của người, người thấy thế nào? Hạ gia cũng không thiếu chút bạc ấy, Đại ca cảm thấy trong tay người nếu không có chút bạc, sợ người đứng không vững ở nhà họ, tự người suy nghĩ mà làm.” Tử Phúc nói.

“Được, ta nghe Đại ca, tỷ tỷ cũng đã nói với ta, có thể nói cho tương công một tiếng, gọi hắn cùng vào, nhưng là bạc đồ cưới do ta làm chủ, còn nói chúng ta không được rêu rao khắp nơi.” Tử Vũ nói.

Một lúc lâu sau, hội nghị gia đình của Tăng gia ngay tại thư phòng nhà Tử Tình đã kết thúc viên mãn, nữ tử cổ đại thông thường lấy chồng làm trời, hơn nữa bạc của mấy huynh đệ là nhà chồng cho lúc ở riêng, lại không hề động tới vốn riêng của các nàng, cho nên không hề có ngoại lệ mấy vị tẩu tử đều sáng khoái đồng ý.

“Tình Nhi, người năm tuổi dạy chúng ta bán câu đối kiếm bạc, sau này dưa hấu, cây ăn quả, ngọc thạch, mỗi lần người lần qua lần lại đều có thể mang đến cho chúng ta kinh hỉ, Đại ca biết cuộc sống bây giờ của người cũng rất phát đạt, cho nên Đại ca mong đợi lần này người có thể mang đến cho chúng ta kinh hỉ lớn hơn nữa.” Chờ mọi người đi cả rồi, Tử Phúc vuốt vuốt tóc Tử Tình nói.

Động tác này Tử Phúc đã rất lâu không có làm rồi, mình thì hàng năm xuất môn ở bên ngoài, Tết âm lịch hàng năm đều là tụ tán vội vàng, tiểu nha đầu vô cùng nhu thuận lanh lợi xưa kia, bây giờ đã là mẫu thân của bốn đứa nhỏ, duy nhất không thay đổi vẫn là phần tình cảm huynh muội máu mủ tình thâm này, việc theo đuổi tiền tài cũng không có làm mất đi bản tính của nàng, điểm ấy khiến cho Tử Phúc càng cảm động, bởi vì hẳn thấy a công bà đại cha cùng cô cô của mình giữa bọn họ bao nhiêu tính kế và tính toán chi li.

Tử Phúc đang cảm khái chuyện cũ, Tử Tình cũng đang nhớ lại từng màn người một nhà đồng tâm hợp lực, vất vả làm việc qua ngày, khi đó Tử Phúc cao hứng cũng thích vuốt vuốt tóc Tử Tình, cố ý chọc giận Tử Tình, thực ra mỗi lần Tử Phúc nhìn thấy động tác giờ chân, ảo não, quyết miệng làm nũng của Tử Tình, tâm trạng tự dưng sẽ tốt lên rất nhiều.

Thực ra thì phải nói tâm tình tốt nhất là Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, dù sao đối với cha mẹ mà nói, không có gì có thể so với việc thấy con mình có tiền đồ, hơn nữa tương thân tương ái, nâng đỡ lẫn nhau thân như một nhà.

Tử Tình dạy toàn bộ những kiến thức mình biết về thủy tinh cho Lâm Khang Bình và Tử Hỉ, sau tết Nguyên tiêu Tử Hỉ ôm chầm hơn một vạn lượng ngân phiếu, mang theo hi vọng của cả nhà rời nhà vào kinh.

Tử Tình sợ hấn vừa bắt đầu đặt chân vào buôn bán, xử lý vấn đề khẳng định sẽ có rất nhiều chỗ không chu toàn, vẫn là để Lâm Khang Bình đi qua giúp hấn mấy tháng, Lâm Khang Bình làm ăn nhiều năm như vậy, làm việc thế nào cũng khéo léo đưa đẩy lỏi dỏi hơn Tử Hỉ một chút. Hơn nữa, mảnh đất kinh thành này hấn cũng coi như quen thuộc.

Lại nói, hơn nửa tháng này Lâm Khang Bình vẫn luôn đi theo Tử Tình học tập, chỉ sợ biết được còn nhiều hơn cả Tử Hỉ. Đến kinh thành, ở chung một chỗ cùng Tử vẫn là có thể thương lượng với nhau, vốn là Tử Hỉ hi vọng Tử Tình cũng đi theo, Lâm Khang Bình không đồng ý, Tử Tình cũng không bỏ xuống được cái nhà này, chỉ có thể dặn dò Lâm Khang Bình đi sớm về sớm.

323. Chương 326: Mua Mỏ

Đầu xuân khí hậu vẫn còn có chút rét lạnh, nhất là ngày ngày mưa phùn lất phất, chỗ nào cũng ẩm ướt, Lâm Khang Bình không ở bên cạnh, việc lớn việc nhỏ trong trang đều phải hỏi ý kiến của Tử Tình, tâm trạng của Tử Tình càng ngày càng hồngбет. Lại vào lúc này Tam đệ muội Dương thị mang thai, Thẩm thị cũng không bớt ra được nhiều thời gian đến nhà Tử Tình.

Một tháng sau, Tử Tình nhận được thư của Lâm Khang Bình, biết bọn họ đã an toàn vào kinh, Lâm Khang Bình đi trước tuần tra sản nghiệp ở các nơi, thuận tiện lại mua hai cửa hàng, một thôn trang ở kinh thành. Hai người mỗi ngày đều ra ngoài thành tìm kiếm chỗ thích hợp để dựng xưởng, đã nhìn trúng mấy chỗ, còn chưa có quyết định cuối cùng.

Nửa tháng sau lại nhận được thư, địa điểm dựng xưởng đã chọn xong rồi, đã bắt đầu động thổ dựng xưởng, bởi vì tiền bạc trong tay cũng không nhiều, ngay từ đầu cũng không định làm quy mô lớn lắm, ý của Tử Tình là trước cứ làm đã, nếu hiệu quả và lợi ích tốt rồi, có thể làm công trình phân đoạn hai phân đoạn ba, cho nên Tử Tình ước chừng thời gian dựng xưởng có ba bốn tháng cũng đủ, hơn nữa Lâm Khang Bình cũng lo lắng trong nhà, hấn là còn có thể đẩy nhanh tốc độ trước thời hạn. Mặt khác còn có một tin tức tốt, thể tử của Tử Hỉ đã mang thai. Tử Tình cũng yên tâm dần.

Lúc này Thẩm thị thật là vui vẻ rồi, nói thật ra, đã hơn một năm mà không mang thai, trong lòng Thẩm thị sao có thể không sốt ruột, chỉ là không tiện biểu lộ ra thôi. Phó gia đồng thời cũng nhận được tin, trong lòng Phó phu nhân cũng buồn xuống tảng đá lớn này, nói thật, lại chờ tiếp, nàng thật đúng là sợ Tử Hỉ muốn cưới thiếp.

Nhân việc vui này, Phó phu nhân đến Tăng gia một chuyến, còn đặc biệt đến thăm Tử Tình, là Thẩm thị dẫn theo nàng đi vào từ cửa nhỏ, lúc đó Tử Tình đang xem Lâm Hưng lấp thùng nuôi ong ở rừng đào trong Tình Viên.

Mùa xuân đến, hoa tươi nở khắp vườn, cây ăn quả trải qua một mùa đông cắt sửa. Đường như hoa nở đẹp hơn, Tử Tình thấy Khang trang bên kia thu được mật ong không tệ, nghĩ tới hoa của Tình viên cũng không

thể lãng phí. Muốn thu thập một ít mật ong ỉnh ăn, nhìn hoa rụng đầy đất. Tử Tình bảo đám nha hoàn thu gom một ít cánh hoa sạch sẽ, giữ lại tự mình làm son bôi.

Lúc Phó phu nhân vào cửa, thấy hoa tươi đầy vườn cười nói: “Năm trước đã tới chậm. Bèn nghĩ năm nay cũng không thể bỏ lỡ, quả thực gặp được rồi, hương hoa khắp nơi, bướm bay khắp chốn, thật là xinh đẹp.”

Tử Tình nghe xong nở nụ cười, không có nữ nhân nào không thích hoa, hỏi: “Phu nhân thấy cảnh nào đẹp. Ta cắt cho phu nhân một cành mẫu đơn cài trên tóc, như thế nào?”

“Thôi đi, chúng ta mặt già da thô này, không nên bôi nhọ hoa đẹp này, vẫn là để lại cho người trẻ tuổi các người đi.” Phó phu nhân cười nói.

Phó phu nhân nói xong nắm tay Tử Tình, cười hì hì nói: “Ta là thích cách mọi người nhà người làm việc. Nói với người bao nhiêu lần, không có việc gì đến nhà ta ngồi một chút bồi ta, cứ không chịu, còn nhất định phải chờ trưởng bối này là ta đến thăm người.”

Nói thật, khi nghe tới nữ nhi nhà mình nói muốn mở xưởng thủy tinh ở kinh thành, Phó gia thật đúng là kinh hãi, ai mà chẳng biết đó là con đường kiếm tiền tốt, nhưng nhà ai cũng không biết phương pháp phối chế. Thật đúng không nghĩ tới trong tay Tăng gia có phương pháp phối chế, khó được là phương pháp phối chế ở trong tay Tử Tình. Tử Tình lại còn có thể hiển ra, Tử Hỉ còn chiếm cổ phần lớn, Phó gia thật đúng là vui mừng quá đỗi, Phó đại nhân không ngừng khen mình có ánh mắt tốt nhìn trúng Tử Hỉ, tài năng của cải đều vẹn toàn, tương lai tiền đồ của Tử Hỉ mới có thể đi được xa hơn. Đi đâu tìm được việc tốt như vậy?

Phó phu nhân có chút buồn bực, vì sao một nhà Tử Tình không tự mở xưởng, để phương pháp kiếm tiền trong tay hoang phế nhiều năm, vẫn là Phó đại nhân một câu nói toạc ra, nói: “Hồ đồ, chỉ bằng hần một kẻ Bạch đình, có thể giữ được một phần gia nghiệp lớn này? Sớm bị người nhớ thương rồi, giữ được mạng hay không còn khó nói đấy? Lâm Khang Bình này làm việc chính là ổn trọng, lo lắng chu toàn, đừng nhìn xuất thân thấp, rốt cuộc là đi ra từ thế gia vọng tộc, kiến thức cũng không thấp, ta thích giao tiếp cùng người như vậy.”

Phó phu nhân nghe xong lời nói của Phó đại nhân, bưng tỉnh đại ngộ, khó trách nàng cứ cảm thấy Tình Viên là lạ ở chỗ nào, chính là như Phó đại nhân nói, là một loại điệu thấp, xa hoa mà tự nhiên. Vốn nàng đã nhìn trúng tính tình của Tử Tình, lúc này lại càng thiên vị thêm vài phần.

Phó phu nhân ở lại Tình Viên ăn bữa cơm, lại càng âm thầm cảm khái, cuộc sống của Tử Tình tuyệt đối không kém hơn bọn họ, ngược lại còn càng thoải mái tự tại. Cũng không hiểu Hạ thái thái kia như thế nào có mặt không trông, vậy mà còn có vài phần chướng mắt Tử Tình, không phải chỉ thiếu thân phận người đọc sách thôi sao?

Thời điểm trung tuần tháng tư, Lâm Khang Bình rốt cục đã trở lại, nói là công xưởng đã xây xong, chỉ chờ bắt đầu thí nghiệm, mình nhân cơ hội trở về đi Việt Thành một chuyến, nếu thí nghiệm thành công, mình sẽ không đi kinh thành nữa, thí nghiệm không có thành công, mình trở về từ Việt Thành còn phải đi kinh thành một chuyến.

Lâm Khang Bình đến cùng vẫn là lại đi kinh thành một chuyến nữa, lần này đi đường thủy, thuận tiện đưa cả miến bún trong trang đến kinh thành. Khi trở về lần nữa đã qua vụ thu hoạch hè, sinh nhật một tuổi của Thư Vĩ đã qua.

Xưởng thủy tinh ở kinh thành đã đi vào quỹ đạo, nhóm thủy tinh đầu tiên đã xuất ra, Tử Hỉ mua một cửa hàng ở kinh thành, chuyên môn bán thủy tinh, sau này còn có các loại sản phẩm từ thủy tinh, có một cửa hàng chuyên môn vẫn là cần thiết. Bởi vì giá không cao, tùy mua tùy cất, cho nên việc làm ăn vẫn là không tệ, Lâm Khang Bình phái Vương Tài đi qua chủ quán cửa hàng.

Lâm Khang Bình trở về không được vài ngày, đã là đầu tháng bảy rồi, Thẩm Bảo Phúc đã mang theo một xe ngựa lá trà cùng thổ sản vùng núi tới đây, hai năm nay Lâm Khang Bình không cần tự mình tới huyện Lâm Sơn lấy hàng nữa, đều giao cho Thẩm Bảo Phúc.

Tử Tình biết bọn họ lúc này lại là phải đi Việt Thành, buổi tối giúp hần chuẩn bị xiêm y hành lý, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình nói: “Tình nhi, hơn nửa năm này ta liên tục chạy ở bên ngoài, cũng không ở cùng người được bao nhiêu, cũng may xưởng thủy tinh ở kinh thành đã đi vào bình thường, nghe nói thủy tinh

bắt đầu không đủ bán, ý của Tiểu Tứ muốn bắt đầu làm giai đoạn hai, khai phá sản phẩm thủy tinh mới, cơ mà cái này không cần thiết ta phải đi, người cho hẳn một ít phương pháp, đưa bản vẽ đi qua. Ta từ Việt Thành trở về sẽ không định đi ra ngoài, ta muốn ở cùng người tử tế, người yên tâm, ta đồng ý với người nhất định làm được. Trong khoảng thời gian này người vất vả rồi, trong nhà ngoài nhà đều là người quan tâm. Đúng rồi, Triệu bà tử phòng châm tuyền trong trang sinh nhi tử, người xem rồi phái người đi tặng phần lễ xuống sửa.”

“Triệu bà tử? Chính là cái người gả cho Tiền thợ đồng kia?” Tử Tình hỏi.

“Đúng là hẳn, biết được chính mình có nhi tử, kích động rơi nước mắt, nói nằm mơ cũng không nghĩ tới đời này còn có ngày hôm nay, chết sống muốn tới dập đầu cho người, bị ta ngăn cản. Lúc trước người thu nhận hẳn, thật đúng là làm một việc thiện lớn. Lúc này, hai người nhà này còn không phải cả đời mang ơn người rồi?”

“Đúng rồi, ta nói có một việc lớn chưa làm, trước kia vẫn không tìm thấy cơ hội hỏi người, lúc này, người cũng biết lai lịch của ta, ta nói thật với người. Quốc gia chúng ta trước mắt đối với mỏ là quy định như thế nào? Cho phép cá nhân mua mỏ đồng không?”

Lâm Khang Bình nhìn Tử Tình có vài phần kinh hỉ, hỏi: “Có thể mua, chẳng qua là luyện đồng chỉ có thể bán cho quốc gia. Người biết nơi nào có mỏ đồng?”

Tử Tình gật gật đầu, bèn nói ra vị trí đại khái mỏ đồng biết được ở kiếp trước, “Đó là một mỏ đồng trữ lượng tương đối lớn, càng quan trọng hơn là, hàm lượng vàng bạc bên trong còn rất cao, trước kia ta đi thực tập qua, nhớ được khi đó hình như từng nói, trong bã đồng sau khi luyện đồng xong hàm lượng kim loại đạt tới hơn 20%, cũng chính là hơn hai thành theo cách nói của các người.”

“Chuyện tốt là chuyện tốt, phương vị kia ta cũng biết đại khái, chẳng qua là, bây giờ chúng ta khai phá mà nói, động tĩnh có chút quá lớn, vừa xây xong xưởng thủy tinh, lúc này lại mua mỏ đồng lớn. Dễ dẫn tới người khác ghen ghét, thế lực của Đại ca trước mắt còn hơi nhỏ, Tiểu Tứ lại càng không đủ trình, cách quá xa.” Lâm Khang Bình trầm ngâm nói.

“Muốn ta nói, thừa dịp bây giờ, tìm một cơ hội mua về mấy ngọn núi kia, trước không khai phá. Sau này, đứa nhỏ của chúng ta nếu tiền đồ rồi, có thể giữ phần gia nghiệp này, ta lại tính. Người thừa dịp cơ hội đi ra ngoài lần này, mang theo lão Tiền, nghe nói, hẳn biết tìm mỏ, ừm, nói với bên ngoài, ta có giấc mộng, mộng thấy chỗ này phong thủy tốt, dù sao nơi đó cũng là non xanh nước biếc.”

“Cái này dễ nói, theo biện pháp của người, ngày mai ta hoãn đi một chút, trước tìm lão Tiền nói chuyện, còn có, người xem chúng ta còn có bao nhiêu ngân phiếu?” Lâm Khang Bình suy nghĩ rồi nói. Vốn, hẳn còn định đi sớm về sớm đây.

Tử Tình nghe xong từ trong hốc ngẫm lời ra một cái hòm nhỏ, Lâm gia vài năm nay kinh tế lại đi lên một bậc, hàng năm Lâm Khang Bình chạy tới Việt Thành hai lần, có thể mang về tiền lời đến ít nhất ba ngàn lượng bạc, Chanh viên của Tử Tình một năm thu vào cũng có ít nhất hai ngàn, Khang trang, vì mỗi ngày đều đưa đồ ăn đến nha môn An Châu, hiện tại một năm sản xuất cũng được hơn ba ngàn lượng, mặt khác áo len, quần áo lông một năm cũng có thể mang đến hơn hai trăm lượng bạc tiền thu. Đồ Tình viên sản xuất phụ trách chi tiêu một năm của cả nhà hơi có thừa.

Lâm Khang Bình ở kinh thành, Xương châu, An châu..... tổng cộng mua hơn hai mươi cửa hàng, ruộng nước sáu trăm mẫu, một năm tiền thuê có tầm tầm hơn ba ngàn lượng, cộng thêm tiền lãi những cửa hàng ở kinh thành và làm xà phòng cũng có thể được hơn một ngàn, bớt đi một số thứ, trong tay Tử Tình còn có hơn ba vạn lượng bạc, coi như một phú bà không nhỏ. Về sau này, hàng năm tiền thu có tầm tầm một vạn ba ngàn lượng, trong lòng Tử Tình vẫn là hơi có chút cảm giác thành tựu, chẳng qua là ruộng đất trong nhà cũng không có nhiều, còn phải tiếp tục cố gắng nhà.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình mặt mày cong cong đếm ngân phiếu và bất động sản điền sản, tâm ngứa khó nhịn, ôm cổ Tử Tình, vuốt bụng Tử Tình nói: “Làm sao còn chưa có động tĩnh? Hơn nửa năm này, đều là Tiểu Tứ làm phiền, làm chậm trễ nữ nhi của chúng ta còn chưa có tin tức. Bạc để lại ngày mai người lại đem đi, nữ nhi là lớn nhất, đêm nay ta lại ra sức.” Nói xong liền ôm Tử Tình sắp lên đến giường.

Trên bàn và trên đất rơi lả tả đầy ngân phiếu và khế ước mua bán nhà, khế đất, Tử Tình nói: “Dù sao cũng phải để cho ta sắp xếp lại đồ đạc.”

“Yên tâm, tiểu tham tiền, không mất được, ngày mai người lại từ từ lục tìm đi. Nhưng ngày mai ta sẽ phải xuất môn rồi.”

Ngày hôm sau, Lâm Khang Bình từ Khang trang trở về, ý cười đầy mặt, hiển nhiên đã thuyết phục được lão Tiền, Lâm Khang Bình không có thời gian cùng lão Tiền tìm mỏ ở đó, tìm hai tiểu tử kín miệng đi theo, thuận tiện chiếu cố tốt lão Tiền.

“Đã nói xong rồi, một canh giờ sau lên đường. Chờ khi nào ta từ Việt thành trở về, ta lại đi tìm bọn họ. Mặc kệ lần này thuận lợi hay không, không cho người quan tâm, dù sao cuộc sống của chúng ta cũng không kém được. Yên lành ở nhà chờ ta, những việc còn lại tất cả đã có ta đây.” Lâm Khang Bình vuốt mặt Tử Tình, lưu luyến không rời nói.

324. Chương 327: Tỷ Muội Cùng Vui

Lâm Khang Bình vừa đi, Tử Tình chuyển dời tinh lực lên người mấy đứa nhỏ, Thư Ngạn cũng bắt đầu đi học, buổi sáng mỗi ngày đi theo Thư Duệ cùng tới học đường của Tăng Thụy Tường, buổi chiều hai đứa nhỏ ở nhà học cùng Tử Tình học nửa canh giờ toán học và một chút kiến thức trụ cột tự nhiên, lại dùng nửa canh giờ luyện chữ một chút, ôn tập nội dung buổi sáng một chút. Thời gian còn lại để cho bọn chúng tùy tiện chơi, buổi tối vẫn là thời gian bốn đứa nhỏ thân thiết, Tử Tình thông thường đều sẽ cùng đứa nhỏ chơi trò chơi, chơi cờ, kể một ít truyện có lợi cho trí óc, để bồi dưỡng năng lực độc lập suy nghĩ của đứa nhỏ. Đáng tiếc gần đây Tử Tình cũng không biết có chuyện gì xảy ra, luôn mệt mỏi, gấp cả ngày.

Ngày hôm đó, Tử Tình vừa ngủ trưa dậy, Thẩm thị cười hì hì đi tới, nói: “Năm nay chúng ta thật đúng là chuyện tốt liên tục, vừa rồi muội phu người tới đưa lễ tết, nói tiểu muội người đã có hỉ rồi, đã được hơn hai tháng.”

“Phải không? Năm nay chúng ta sẽ thêm hai nhân khẩu, sang năm còn muốn thêm, nương, người thật đúng là con cháu đầy đàn rồi.”

“Đứa nhỏ ngốc, đây là con cháu Hạ gia.” Thẩm thị cười nói.

“Còn không giống nhau, cũng là có một nửa cốt nhục của Tử Vũ, Hạ gia chắc vui mừng đến hỏng rồi chứ?”

“Đúng vậy, dù sao thành thân đã hơn nửa năm, nhà chồng chỉ có một con trai bảo bối kia, nhất định sốt ruột muốn đứa nhỏ, lúc này cuối cùng như nguyện rồi, ta cũng thở phào nhẹ nhõm.” Thẩm thị lúc này cũng cảm nhận được tâm tình của Phó phu nhân, người làm nương, còn lo lắng đứa nhỏ của mình không hoài thai được hơn cả làm mẹ chồng, bị nhà trai ghét bỏ. Bởi vì đến lúc đó nhà trai có thể cưới thiếp, nhà gái chỉ có thể trông mắt nhìn, một khi có thiếp, cuộc sống còn có thể như ý sao?

“Hạ thái thái không tự mình đến truyền tin? Phó phu nhân người ta còn đặc biệt tới chỗ chúng ta đấy?” Tử Tình hỏi.

“Nói là không rảnh, muốn chăm sóc Tử Vũ. Đúng rồi, Vũ nhi thích ăn đồ hải sản. Người xem người có những cái gì, chuẩn bị một chút đưa đi cho nàng.”

Tử Tình đồng ý, tự mình mình đi khổ phòng tìm chút mực khô, hải sâm, sò biển khô...gói một bao, dặn Lâm Vượng mang theo Tiểu Lục đưa đến Hạ gia.

Hạ thái thái nhận được bao đồ này. Trong lòng cũng có vài phần kinh ngạc, An châu là khu vực nội địa, bình thường hàng hải sản khô chỉ có rong biển thông thường. Tử Tình mang đến đều là những thứ quý hiếm hơn, ngay cả Hạ gia cũng rất ít được ăn, mẫu chốt là bán ít, có thể ăn cũng ít.

Hạ thái thái nhớ tới dường như Phó phu nhân có phần thích Tử Tình, vẫn nghĩ mãi mà không hiểu, bây giờ xem ra, của cải của Tử Tình chỉ sợ không phải là ít ỏi như mình vẫn tưởng. Có thể kéo chân sau của Tử Vũ. Có cơ hội, cũng đến vườn nhà Tử Tình đi dạo, nhìn xem đến cùng có cái gì đáng cho Phó phu nhân khen ngợi, Hạ thái thái thầm nghĩ.

Tử Tình tất nhiên không biết một bao hàng hải sản khiến cho Hạ thái thái hứng thú, lúc này. Tử Tình đang vịn Tiểu Phấn nôn rồi tỉnh rồi mùi, vừa ngửi thấy mùi thức ăn, những thứ trong bụng đã không cần được tuôn ra ngoài, ngay cả nước chua cũng phun ra rồi.

Liên tưởng đến trong khoảng thời gian này mệt rã rời, Tử Tình cảm thấy mình tám phần lại mang thai, lần này phản ứng mãnh liệt hơn mấy lần trước nhiều, Tử Tình chưa bao giờ từng nôn như vậy. Vừa nghĩ đến chỗ này, Tử Tình cảm giác hẳn là nữ hài rồi, dù sao đây là đứa nhỏ cuối cùng mình định sinh. Tử Tình vẫn là hi vọng có thể nam nữ song toàn.

Vương bà tử thấy Tử Tình nôn thôi rồi, cũng cảm thấy không ít hơn mười phần, vì để cho ổn thoả, vẫn là muốn sai Lâm Hưng đi mời Chu đại phu đến, Tử Tình vội ngăn cản. Nói: “Bà bà trước đừng đi, bây giờ còn sớm. Hơn phân nửa còn không xem ra hỉ mạch, dù sao tự trong lòng ta đều biết, cẩn thận một chút là được.”

Vương bà bà suy nghĩ một chút cũng đúng là như thế, chỉ đành căn dặn Tiểu Lục và Tiểu Phấn tận tâm hơn một chút, lại hỏi Tử Tình muốn ăn cái gì.

Tử Tình còn chưa kịp hưởng thị niềm vui mang thai, đã bị phản ứng lần mang thai lần này làm cho kiệt sức, ăn cái gì phun ra cái đó, lúc nghiêm trọng chỉ có thể uống nước, ăn chút cơm khô, Thẩm thị thấy nôn nóng không thôi, nói: “Đây là nói như thế nào? Việc vui như thế, lại có thể trở thành như vậy, mới vài ngày, cái mặt nhỏ của người đã gầy xuống rồi.”

“Nương, ta cảm thấy khẳng định là nữ nhi, thật sự, bốn lần trước kia kia chưa bao giờ từng như vậy, thật sự, nương, sinh xong lần này ta định không sinh nữa, không nghĩ tới ông trời vẫn là thương xót ta, thật sự đưa tới một nữ nhi cho ta.” Tử Tình tràn đầy cảm ơn trong lòng, nơi nào còn lo lắng đến nôn nghén của mình.

“Đều nói nữ nhi tri kỷ, đúng lúc này, vật nhỏ này thật có thể hành hạ người, không phải là nữ nhi thôi sao, tình quý thành như vậy. Sinh ra nên trừng trị nàng tử tế, Khang Bình nhà người cũng không biết khi nào thì có thể đến nhà, cũng qua một tháng rồi, còn không thấy bóng người, trở về sẽ lại đau lòng rồi.” Thẩm thị lắm nhảm.

Mỗi lần thấy Tử Tình cố gắng nuốt xuống một chút gì đó, không đến mấy phút đã phun ra, Thẩm thị đau lòng không thôi, lại lúc này Lâm Khang Bình còn không có ở nhà, chỉ đành phải tìm kiếm khắp nơi những phương thuốc cổ truyền và đồ ăn, đáng tiếc cũng không thấy hiệu quả.

Đếm trước Trung thu Lâm Khang Bình cuối cùng cũng đã trở lại, một chuyến đi ra ngoài này hơn một tháng, mua mỗ đồng làm chậm trễ một chút thời gian, Lâm Khang Bình đã sớm nôn nóng không thôi. Cho nên nửa đêm vào nhà, Tiểu Lục đang trông coi chưa kịp nói cái gì, đã thấy gia đi vào như một trận gió.

Lâm Khang Bình đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của Tử Tình, hận không thể nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay. Lúc Tiểu Lục tới nhỏ giọng nói đã chuẩn bị xong nước nóng tắm rửa, Lâm Khang Bình đã ngồi ở trước giường Tử Tình ít nhất hai khắc đồng hồ.

Biết được Tử Tình lại mang thai, phản ứng của Lâm Khang Bình rất bình thản, dù sao với hắn mà nói, đã có bốn nhi tử, không có cái gì còn làm cho hắn để tâm hơn sức khoẻ của Tử Tình. Biết Tử Tình bởi vì nôn nghén tra tấn ăn không ngon, mới trở nên gầy yếu như thế, Lâm Khang Bình càng kiên định quyết tâm mình không bao giờ để Tử Tình sinh đứa nhỏ nữa.

Sau khi Lâm Khang Bình tắm rửa sạch sẽ lên giường cẩn thận từng li từng tí ôm Tử Tình, giờ khắc này trong lòng đã vô cùng thỏa mãn, chỉ có ôm Tử Tình, trái tim hắn mới có thể yên ổn.

Một Trung thu đang tốt đẹp, bởi vì Tử Tình nôn nghén, Lâm Khang Bình nôn nóng, mọi người cũng đều không sống tốt, thấy Tử Tình phun đến khó chịu, thường thường lúc Lâm Khang Bình ôm nàng, dỗ nàng, còn đừng nói, ở trong lòng Lâm Khang Bình, Tử Tình còn có thể thỉnh thoảng ăn chút mát mát chua cay gì đó, chẳng hạn như miến chua cay, dưa muối chua cay, cũng là thành toàn cho tiệm cơm của Trần thị thêm một món miến chua cay ăn vặt.

Lúc này Lâm Khang Bình đâu cũng không đi, mỗi ngày ở nhà ôm Tử Tình bón ăn, nếu không thì chính là ôm Tử Tình ngủ, trong sân có người thấy cũng không thể trách, đều biết được gia nhà mình thương nãi nãi

cũng không phải ngày một ngày hai, người đến có chuyện gì, cũng là chờ ở ngoài thư phòng trước, chờ hắt thả Tử Tình xuống rồi mới đi.

Thẩm thị biết cười nói: “Người cũng còn sức hành hạ Khang Bình nhỉ. Phản ứng lần nôn nghén này của người cũng là hiếm lạ, ta cũng muốn nhìn một cái xem người sinh ra được nhân vật giỏi giang gì. Khoan hãy nói, lúc này vừa thấy, người thật đúng là người có phúc, con rể đối với người thật sự không tệ, một nữ nhân, làm được đến phần này của người, đứa nhỏ nhu thuận, trọng phụ yêu thương, gia cảnh giàu có, người lại tự mình đương gia, thật đúng là phúc phận cực kỳ to lớn, cho nên người phải biết chừng, đối xử thật tốt với hắt.”

“Nương, ta hiểu. Người yên tâm đi. Muội muội bên kia thế nào, qua ba tháng, có thể đón về ở vài ngày đi, ta có chút nhớ nàng rồi.”

“Ta thử xem, chỉ sợ Hạ gia không nỡ, vạn nhất có chuyện gì, chúng ta thật đúng không dễ tha thứ, sinh đứa nhỏ rồi lại đón cũng là như vậy. Nàng bây giờ cũng đang là thời điểm được sủng ái, mẹ chồng đối xử với nàng thật đúng là không tệ, nếu có thể một lần sinh được nhi tử là tốt rồi.”

Nữ nhân cổ đại, nếu không có nhi tử bên cạnh còn thật là khó sống yên, ngay cả chính nữ nhân cũng nghĩ như vậy, thói xấu mấy ngàn năm này cũng thật không dễ dàng sửa đổi, Tử Tình thầm nghĩ.

Thẩm thị đi rồi, Tử Tình nằm nghiêng trong lòng Lâm Khang Bình, nói: “Khang Bình, lần này mang thai ta mới cảm thấy người thật sự thương ta, mặc kệ ta làm cái gì người đều ôm ta. Ta cảm giác lần này mang thai khác với lần trước, nhất định là nữ nhi, thật sự, ta có dự cảm. Nhưng là, nữ nhi này thân với người hơn, người vừa ôm ta, nàng sẽ không giầy vò nữa, sau này, chỉ sợ người chỉ biết thương nàng hơn ta thôi. Nương còn nói muốn nhìn xem ta có thể sinh ra một đứa nhỏ như thế nào đây.”

“Lại nói bây giờ, ta làm sao có thể thương nàng hơn người, thời gian ta có thể thương nàng chỉ có hơn mười năm, vẫn là thương người lâu hơn. Tình Nhi, đồng ý với ta, sinh xong lần này ta thực sự không sinh nữa.”

Hai người đang chán ngấy, Thu Ngọc mang theo tiểu nhi tử tới, tặng chút dưa chua tự làm, dùng rau quả giã ướp muối, chính là cái loại dưa chua làm món cá nấu dưa chua, chẳng qua lúc này mọi người chỉ biết dùng để làm canh, cũng là kích thích khẩu vị.

“Nghe nói người lại mang thai rồi, phản ứng còn rất ghê gớm, ta thấy không phải là đứa nhỏ hành hạ người, là người cố ý hành hạ Khang Bình nhà người đi? Cũng thấy người sinh mấy đứa kia, không khó hầu hạ như vậy nha?” Thu Ngọc cười nói.

Thấy dưa chua Thu Ngọc lấy ra, Tử Tình nói: “Hồngбет, ta bỗng nhiên muốn ăn món cuống rau muống và đậu hủ mốc phơi do Nhị cô làm, năm trước Nhị dưỡng đưa một ít đến cho ta, còn ăn rất ngon miệng.”

Lâm Khang Bình nghe xong vội phân phó Lâm Vượng đi lấy một chuyến.

“Vì chút cuống rau muống, đặc biệt đi một chuyến xa như vậy, cũng không đáng, hôm qua vừa nghe bà người nói, muốn đón Nhị cô người tới ở một đoạn thời gian. Thu hoạch vụ thu nàng cũng không giúp được cái gì, thân thể cũng không thể làm lưng vất vả. Vả lại vợ của Tử Thọ mấy ngày nay cũng sắp sinh rồi, dù sao nàng cũng nên đến một chuyến.” Thu Ngọc nói.

Lâm Vượng nhìn xem Tử Tình, Tử Tình gật gật đầu, Lâm Vượng mới đi.

Hai mươi lăm tháng tám, Dương thị sinh nữ nhi, lấy tên Vĩnh Cẩm, Cẩm là một loại hoa màu tím nhạt, rễ có thể làm thuốc, nhưng khiến cho Tử Thọ cao hứng đến hồng rồi, cố ý nói với Tử Tình: “Nhìn xem chúng ta, hai đứa nhỏ đã là nam nữ song toàn, không giống có người, sinh bốn năm đứa vẫn lo lắng suông.”

Tử Tình tức giận đến mức tới véo tai Tử Thọ, nói: “Ta cho người chọc giận ta, nữ nhi bảo bối của người không có lẽ gặp mặt, vậy cũng đừng trách ta.”

“Tỷ, tỷ, người sẽ không nhỏ mọn như vậy đi? Vậy cũng không được, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi còn không được sao?” Tử Thọ vội xua tay cầu xin tha thứ.

Lúc này, Trần thị biết được tin tức cũng vội trở về, cười nói: “Còn chưa có vào cửa đã nghe thấy tiếng cười của muội muội, thấy các người náo nhiệt như vậy, không bằng ta cũng sinh thêm một đứa, cũng có thể đòi thêm một phần lễ gặp mặt.”

“Nhị tẩu, không phải như vậy chứ? Người sinh đứa nhỏ thế nhưng chỉ vì muốn thêm một phần lễ gặp mặt?”
Tử Thọ hỏi.

“Ừ đúng vậy, tỷ người cũng có đứa thứ năm rồi, ta mới có ba đứa, không nói lễ gặp mặt, tiền mừng tuổi hàng năm, tiền mừng tương lai bọn nhỏ thành thân, ta đều không thu lại được, cũng không phải thiệt thòi lớn rồi.” Trần thị cười nói.

“Được, Nhị tẩu, chỉ cần người chịu sinh, ta sẽ chịu cho, chúng ta thử xem ai kêu khổ?” Tử Tình cũng cười nói.

Mọi người nghe xong cười to, ngay cả Thẩm thị và Tăng Thụy Tường cũng không kìm nén được.

325. Chương 328: Sự Kiện Quan Tài

Trần thị không ở lại lâu ở có một buổi chiều đã về, nói là một mình Tử Lộc ở nhà còn có mấy đứa nhỏ nằng không yên lòng, Tử Tình lưu luyến không rời tiễn nàng. Trong bốn nàng dâu Tăng gia, Tử Tình vẫn là cùng Lưu thị Trần thị ở chung tuy tiện hơn một chút, tính cách Dương thị câu nệ, không biết đùa, tính cách Phó thị cũng là hiền hoà, không có ra vẻ gì, thỉnh thoảng cũng sẽ nói đùa theo mọi người, đáng tiếc chung đụng nửa năm đã đi rồi.

Ngày hôm đó, Tử Tình đang nói chuyện cùng Hạ Ngọc, Thẩm thị thở phò phò tới, Hạ Ngọc thấy vội đứng dậy muốn đi, Thẩm thị nói: “Muội muội trước đừng có vội rời đi, người cũng đánh giá phân xử, có đại ca đại tẩu nào làm chuyện như vậy không?”

Tử Tình vừa nghe vội hỏi: “Lại làm sao, nương?”

Thì ra hai năm nay lão gia tử cảm thấy tuổi mình lớn dần, thân thể một ngày không bằng một ngày, nhưng đồ còn chưa chuẩn bị xong, quy củ ở nông thôn, thông thường qua sáu mươi tuổi là bắt đầu chuẩn bị, này không, năm nay lão gia tử đã sáu mươi tám, trong lòng sốt ruột, nhưng loại việc này đều là trưởng tử thu xếp, nhưng Tăng Thụy Khánh vẫn không thấy có động tĩnh. Trước đó vài ngày sau khi lão gia tử ám chỉ Tăng Thụy Khánh một hồi, Tăng Thụy Khánh trực tiếp mua quan tài một người, đang muốn tìm thợ mộc bắt đầu làm, thợ mộc là đồ đệ của Tử sư phụ, quan hệ với Thẩm thị bên này vẫn không tệ, bèn nói với Tăng Thụy Khánh thường thường thứ này đều là đồng thời chuẩn bị cho hai lão nhân, không có nói cha mẹ vẫn còn song toàn mà phân ra làm riêng, điềm xấu.

Tăng Thụy Khánh nghe xong nói: “Bảo người làm người làm đi. Người ta bây giờ cửa cao rồi, ta cũng không vào được, tội gì đến tới cửa làm cho người ta ghét.”

Tử Vũ thành thân, Tăng Thụy Khánh phái Chu thị đến, nhưng Thẩm thị cũng không có xem Chu thị là Đại tẩu, lúc Phó phu nhân đến, cũng không giới thiệu gặp mặt cho Chu thị, vả lại, nghe Điền thị và Chu thị nói đồ cưới của Tử Vũ, đã biết của cải của Tăng Thụy Tường, tâm trạng Tăng Thụy Khánh lại không bằng phẳng rồi.

Tăng Thụy Khánh nhận thức cũng không khác Điền thị là mấy, chính là Tăng Thụy Tường có tiền như vậy, vì sao còn muốn tính toán chi li chút tiền trình với bọn họ, quá không phúc hậu quá không nói đến thân tình rồi. Một bọn họ còn luôn cho rằng Tăng Thụy Tường là người thành thật mà đối xử, ai biết bản thân bị Tăng Thụy Tường lừa dối.

Cho nên, Tăng Thụy Khánh lại muốn tìm phiền phức cho Tăng Thụy Tường. Cho nên nói, người ích kỷ cho tới bây giờ đều không biết kiểm điểm bản thân. Sai vĩnh viễn là người khác, bọn họ để ý chính là lợi ích của mình, lại trước giờ không nghĩ, mình chưa từng trả giá, người khác dựa vào cái gì sẽ ngoan ngoãn phục tùng, mang ơn với mình.

Lão gia tử biết được việc này ở nhà tức giận giờ chân, nhưng việc đã rồi. Cũng chả còn cách nào với Đại nhi tử của mình, chạy thẳng tới mắng Tăng Thụy Khánh một trận.

“Người là đồ ngu, người bảo cha người nói người cái gì cho tốt đây? Người chỉ biết nói là lão Nhị không cho người bạc thang xuống, người xem việc người làm, không nói lão Nhị, người bảo người ngoài người ta biết thì nghĩ như thế nào? Còn có sư phụ thợ mộc đấy? Truyền ra ngoài người còn có mặt mũi ra khỏi cửa

không?” Lão gia tử lúc này cũng là thất vọng về Tăng Thụy Khánh đến cực độ rồi, trong lòng chán nản nguội lạnh.

Tăng Thụy Khánh lúc này cũng có chút hối hận, chỉ vì một suy nghĩ sai lầm lúc ấy. Muốn tạo khó khăn cho Tăng Thụy Tường, cuối cùng vẫn là hại mình, chỉ sợ còn có cha mẹ bên kia. Cũng không dễ nói rõ. Mỗi lần muốn hành động theo cảm tính, luôn làm sai, có thể thấy được, xúc động là ma quỷ.

Tăng Thụy Khánh suy nghĩ một chút, bèn nói: “VẬY cha người đi tìm lão Nhị đi, người nói với hân, ‘ta nghĩ nhà người gần đây chuyện tốt rất nhiều, đều là thêm đình nhập khẩu(*), sợ thứ này va chạm, người còn muốn tìm ta gây lộn.’ ”

(*)Ý nói đến việc sinh thêm con trai

Lão gia tử nghe xong âm thầm không nói. Mặc kệ nói như thế nào, Tăng Thụy Khánh cũng là trưởng tử của hân, hân muốn bảo vệ thể diện cho trưởng tử của hân.

Lão gia tử tìm đến Tăng Thụy Tường thương lượng, nhưng Tăng Thụy Khánh mua là gỗ sam, lại cứ lúc này Từ sư phụ kia nhất thời còn không có gỗ sam, Thẩm thị chỉ đành phải tới tìm Lâm Khang Bình nghĩ biện pháp.

“Người nói. Ta cũng không phải không cho hân bạc, những năm trước đây cũng không thiếu bọn họ, hai bộ quan tài mới bao nhiêu bạc, mua cả ta còn nhận hân một phần tình, trong lòng cha mẹ cũng cao hứng. Bây giờ, trong lòng cha mẹ nghĩ như thế nào?”

Việc này vốn là có thể lớn có thể nhỏ, nếu vạn nhất hai vị lão nhân có cái gì, Tăng Thụy Khánh có thể bị người lên án, tương đương với nguyên rửa cha mẹ mình, cho nên, trong lòng lão gia tử và Điền thị vì việc này còn mắc phải sợ bóng sợ vía, nhưng lại không thể rêu rao ra ngoài.

Hạ Ngọc nghe xong trong lòng cũng là giật mình, nàng tất nhiên biết những thuyết pháp này, cũng nghĩ không thông vì sao Tăng Thụy Khánh phải làm như vậy? Đại ca này làm việc càng ngày càng cực đoan, thật sự làm cho người ta nói không nên lời.

“Nhị tẩu, có lẽ là hân ngại tới cửa tới tìm các người thương lượng, liền tự chủ trương. Quan hệ hai nhà các người đã trở thành như vậy, Đại ca cũng là người trọng thể diện, Nhị tẩu cũng đừng chấp nhặt với bọn họ làm gì, vẫn là nghĩ biện pháp bù lại đi.”

“Hân không muốn tới cửa, nói một tiếng với cha mẹ không được sao? Đại tẩu cũng không phải chưa từng tới nhà ta, khi Tử Vũ thành thân còn tới cửa đấy. Quên đi, nhiều năm như vậy, bọn họ chả làm được việc gì cho người ta thoải mái. Cha nói, nói bọn họ là lo lắng nhà ta năm nay thêm đình nhập khẩu, sợ va chạm, nghe một chút, đây là nói cái gì? Nếu như thế, vì sao nhất định phải vào lúc này, không thể chờ một chút? Ta thấy bọn họ chính là có chủ tâm.” Thẩm thị nghĩ đến cách là người của Tăng Thụy Khánh, việc này, hân thật đúng là không phải không làm được.

“Nhị tẩu, Đại ca nói cũng có đạo lý, không bằng trước tiên người thương lượng với cha một chút, để cho đại ca từ từ làm, đi Thanh Nguyên miếu tìm cao tăng hỏi một chút, tốt nhất có biện pháp phá giải. Vạn nhất va chạm đứa nhỏ cũng không tốt, cha mẹ kia cũng không phải cần dùng vội, từ từ cũng không phải không được.” Hạ Ngọc có chút lo lắng nói “Nương, gỗ sam ngược lại mà nói, nơi này không có nơi khác có tóm lại có thể tìm được. Hay là nghe Nhị cô, đi trước hỏi cao tăng một chút, chọn ngày tốt, phá giải xong rồi, rồi sau lại nói một chút với a công bà.” Tử Tình nói.

“Cũng được, ta cũng là bị bọn họ chọc tức đến hồ đồ rồi, ở ba mươi năm, không có việc nào hài lòng. Quên đi, không nói bọn họ, không bằng ngày mai các người cũng đi đi, đi ra ngoài thoải mái một chút, vừa vặn thời tiết còn chưa lạnh, Tử Tình còn chưa từng tới Thanh Nguyên miếu đâu? Đi thắp hương, thêm chút tiền dầu vùng, cầu chút phúc khí cho đứa nhỏ trong bụng. Từ năm đó sau khi thành thân từ kinh thành trở về, nhiều năm như vậy chỉ thấy người từng đi một chuyến đến Hoa Liên và Xương Châu, bình thường cũng không thấy người ra khỏi nhà đi chơi bao giờ, nghe lời mẹ, cùng đi. Tốt nhất tiểu muội người cũng có thể đi theo cầu bình an.” Thẩm thị nói.

“Nương, đã nói như vậy, không bằng ngày mai chúng ta đón muội muội cùng đi, vừa vặn qua cửa Hạ gia, không bằng hôm nay sai người gửi lời nhắn trước, chắc hẳn người Hạ gia nghe nói đi cầu phúc cho đứa nhỏ,

sẽ không không đồng ý, cùng lắm để muội phu đi theo là được, dù sao Khang Bình nhất định muốn đi theo.” Tử Tình nói.

“Cũng là người nghĩ chu đáo, mặc dù mang thai, nhưng qua ba tháng, thai nhi cũng ổn định rồi, cũng nên ra ngoài hoạt động một chút, cứ làm như vậy đi, người phái người đi truyền tin đi. Ta về nhà chuẩn bị đồ ngày mai xuất môn trước, thuận tiện mang uội muội người chút đồ nường thích ăn.” Thẩm thị nói xong liền vội vàng vàng rời đi.

Thẩm thị vừa mới đi, Tử Tình thấy vẻ mặt Hạ Ngọc đầy lo lắng, liền hỏi: “Nhị cô, người làm sao vậy? Phát sầu cái gì?”

Hạ Ngọc nhìn nhìn Tử Tình, suy nghĩ một chút, vẫn là nói ra ưu phiền của mình, “Ta rốt cuộc cảm thấy đây là điềm không lành, chỉ sợ trong lòng a công bà người cũng hiểu, chẳng qua là nói không nên lời, người nói, Đại cha người vài năm nay là như thế nào? Làm việc luôn ngoài dự đoán của mọi người, đó không phải là người khác nha? Tốt xấu gì cũng là cha mẹ mình đó, sao có thể làm ra loại chuyện này?”

Mấy thứ này, Tử Tình không hiểu lắm, cũng không nói được cái gì, chẳng qua, cũng là có chút đồng tình với lão gia tử và Điền thị, bọn họ vẫn luôn coi trọng đại nữ nhi đại nhi tử, lại luôn không ngừng cho hai người ngọt ngào. Lão nhân có khổ trong lòng cũng nói không nên lời, đây có phải cái gọi là gieo gió gặt bão?

Hai người đang cảm thán, Thu Ngọc cũng thở phò phò đến tìm Hạ Ngọc, vào cửa liền hỏi Hạ Ngọc: “Việc Đại ca làm, người có biết không?”

“Nhị tẩu vừa mới nói, ta đang cùng Tử Tình nói chuyện này đây.”

Thu Ngọc nghe xong đập tay, mắng: “Ta từ chỗ Đại ca đến, vừa cùng bọn họ âm ỉ một trận, tức chết ta, nhi tử như vậy, nuôi có ích lợi gì? Tính hấn và Đại tỷ thật giống nhau, cho tới bây giờ chỉ nghĩ đến bản thân, chưa từng suy nghĩ cho người khác, ta cũng không muốn qua lại với bọn họ, một chút ý nghĩa cũng không có.”

“Người một mình chạy tới cãi nhau với đại cha, tiểu cô, ta còn rất bội phục người đấy. Đại cha ta nói những cái gì?” Tử Tình hỏi.

“Hắn có thể nói cái gì? Nói liên quan gì đến ta, người nói, chuyện của a công bà người, có thể không liên qua tới ta sao?” Thu Ngọc vẫn là cảm giác bất bình.

Tử Tình vừa muốn nói chuyện, Lâm Khang Bình đi đến, Hạ Ngọc và Thu Ngọc cáo từ muốn rời đi, Tử Tình giữ các nường lại ăn cơm, hai người đều không có tâm tư, phải đi về an ủi lão gia tử và Điền thị một chút.

Lâm Khang Bình mới từ bên ngoài trở về, còn không biết xảy ra chuyện gì, Tử Tình đành phải kể cho hắn, lại hỏi chuyện gỗ sam.

“Gỗ sam thì dễ nói, có lẽ trong trang chúng ta còn có một chút, vốn là ta giữ lại khi cần dùng gấp. Cần thì sai người đi lấy là được.”

Tử Tình nghe xong, gọi Tiểu Phấn, nói: “Đi nói với nương ta một tiếng, trong trang có sẵn gỗ sam, muốn dùng lúc nào, nói một tiếng, lập tức có thể được.”

Tiểu Phấn đi rồi, Lâm Khang Bình nói: “Đứa nhỏ nhà Lâm An Lâm Phúc cũng sắp trăm ngày rồi, người xem đưa cái gì thì thích hợp? Còn có, ta thấy người mấy ngày nay bị nôn khá hơn rồi, hẳn là có thể ăn một chút gì rồi, bảo bọn họ bắt con ba ba cụ cho người, lát nữa là có canh uống rồi.”

Tiểu Thanh Tiểu Lam trước sau sinh nhi tử và nữ nhi, hôm đầy tháng, hai nhà âm ỉ muốn định thân cho oa nhi, bị Tử Tình ngắt lời, bọn nhỏ còn nhỏ như vậy, tương lai chuyện nào có thể nói chính xác, trong trang đã có năm sáu trẻ sơ sinh rồi, không dám đảm bảo sau khi lớn lên không có nhìn trúng đứa nào?

“Đúng rồi, nói đến con ba ba này, không bằng lại bắt một con, đưa đi cho bà ngoại ta, lão nhân gia nường thường nói ăn cái này một đông không có sinh bệnh.”

Một năm này Hà thị cơ bản sống cùng một nhà Thẩm Kiến Nhân, người về già có thể đoàn viên cùng nhi tử mình xa cách nhiều năm, lão nhân cười đùa nói muốn bù đắp lại thời gian đã qua. Thẩm thị cũng không cưỡng cầu, phụng dưỡng mẫu thân mình gần hai mươi năm, Thẩm thị cũng không nuôi tiếc.

“Không cần người nói, ta đã đưa đi rồi, trước đó vài ngày có chút khô hạn, lúa mùa đúng là thời điểm đua nhau lớn, ta để guồng nước vào trong đập nước rồi, cứu vôi, liền đánh bắt cá lớn trong đập đi bán, may mà chúng ta có đập chứa nước lớn này, bằng không, năm nay thu hoạch vụ thu có lẽ sẽ giảm sản lượng.”

Tử Tình nghĩ tới, cũng đã nhiều ngày không đổ mưa, chỉ sợ năm nay lương thực sẽ tăng giá, nhất là lúa mùa, thông thường những gia đình có điều kiện hơn một chút đều ăn gạo lúa mùa, bèn thương lượng cùng Lâm Khang Bình, tá điền bên cạnh, thu hoạch lúa mùa đừng bán vôi, xem trước một chút rồi lại nói.

Ps: Cái vụ quan tài này Mỗ cũng không rõ lắm, có thể là làm quan tài khi cha mẹ đều còn sống là phải làm cả đôi, không thì sẽ có điềm xấu, TTK muốn TTT thêm phiền lòng nên chỉ làm một cái, có thể do cái tính keo kiệt của hắn nữa, khi muốn bỏ cứu lại thì nói vs TTT là nhà TTT năm nay thêm nhiều nam đinh, làm quan tài sợ đụng chạm nên mới làm từ từ từng cái một.

326. Chương 329: Cùng Đi Thanh Nguyên

Sáng sớm ngày hôm sau, Tử Tình vừa rửa mặt chải đầu xong, Thẩm thị đã tới. Nhìn nhìn cách ăn mặc của Tử Tình, cười nói: “Nữ nhi nhà ta mặc cái gì cũng dễ nhìn, chỗ nào giống xuất thân nhà nông, nói là thiếu nãi nãi nhà giàu cũng không quá đáng.”

Thẩm thị thấy được Phó phu nhân và Hạ thái thái, cảm thấy đương gia nãi nãi nhà giàu quần áo trang điểm chẳng qua cũng chỉ như thế, không hơn Tử Tình bao nhiêu, hơn nữa ở trong mắt mẫu thân, nữ nhi nhà mình tất nhiên là thấy thế nào cũng thuận mắt rồi.

Tử Tình còn chưa có mở miệng, Lâm Khang Bình trả lời: “Nương, Tình nhi nhà ta vốn chính là đương gia nãi nãi.”

“Cũng đúng là như vậy, tốt xấu gì nhà người bây giờ cũng là nô bộc thành đàn, xuất môn cũng là có nha hoàn gã sai vặt đi theo, là nương ta hồ đồ rồi.” Thẩm thị vỗ tay cười nói.

Lâm Vượng đánh xe, Tử Tình dẫn theo Tiểu Lục Tiểu Bạch, mấy người ra cửa đón Hạ Ngọc, ai biết Thu Ngọc đã ở đó, hôm qua nghe Hạ Ngọc nói muốn đi miếu Thanh Nguyên, nàng cũng muốn đi theo, nàng cũng muốn giáp mặt nghe một chút, chuyện quan tài này có thể có cách nào cứu vãn, mặt khác, cũng muốn cầu công danh cho Mọc Mọc. Đến lúc này, Tử Tình đành phải để Tiểu Bạch trở về.

Tử Tình là lần đầu tiên đến Hạ gia, chẳng qua Hạ thái thái có một loại cảm giác về sự ưu việt tận trong xương, Tử Tình cũng không quên, nói trắng ra là không phải ngại Lâm Khang Bình không có công danh sao? Khiến Tử Tình rất không vui, cho nên lần này Tử Tình mặc trang phục lộng lẫy mà đến, áo gấm Tứ Xuyên đồ thắm họa phù dung cá chép, váy xếp Vân La xanh biếc hoa li ti, cộng thêm áo choàng rộng vàng nhạt bằng len lông cừu Tử Tình tự đan, hoa cài và bộ điệu trên đầu là Lâm Khang Bình mới đặt làm ở kinh thành, vàng gắn vào ngọc lục bảo, ngọc lục bảo này vẫn là mấy cái Lâm Khang Bình mua năm ngoái, Tử Tình chọn một chút làm mấy thứ trang sức đưa cho Tử Vũ và Dương thị, còn lại một chút là mấy cái mình thích nhất, để Lâm Khang Bình đặc biệt đưa tới kinh thành, tìm cửa hàng bạc của Văn gia đặt làm trọn bộ trang sức kiểu mới nhất, không một chút nào không lộ vẻ tinh xảo và xa hoa.

Tử Tình vừa vào cửa gặp Hạ gia thái thái, thấy vẻ mặt nàng kinh ngạc và nghi hoặc chợt lóe qua, Tử Tình đã biết mình thành công, đại đa số nữ nhân đều yêu thích những thứ bên ngoài, thấy người vốn cho là không bằng mình, đột nhiên quần áo sáng sủa đứng ở trước mặt mình. Giống như cái kiểu đối phương đoạt đi vinh hoa phú quý của mình. Vừa chua xót hậm mộ lại cảm giận bất bình.

Thu Ngọc ở Tử Tình bên tai nói thầm: “Tử Tình, toàn thân khí phái của người này cũng là hơn nàng ta nhiều. Người là cố ý đi, cho Tử Vũ chỗ dựa à. Ta thấy nhà nàng chẳng qua cũng chỉ như thế. Người nhìn nàng, còn không bằng mẹ vợ Tử Hỉ đâu, người ta cũng hiền hoà hơn nàng, nàng cũng không cho chúng ta một khuôn mặt hoà nhã. Giống như là chúng ta tới cửa tống tiền vậy, tốt xấu gì chúng ta cũng là cô cô của Tử Vũ đấy. Lúc này cũng nhìn nhầm rồi.”

Thực ra lời này của Thu Ngọc có hơi quá, Hạ thái thái từ lần trước Tử Tình tặng đồ hải sản tới, còn có chút hoài nghi phán đoán của mình. Kéo Tử Vũ hỏi một số chuyện của Tử Tình, Tử Vũ trải qua bài học nói lỗ miệng ngày ấy, nơi nào còn có thể dễ dàng tiết lộ của cải của Tử Tình. Lại nói, nàng cũng không rõ

ràng lắm, nàng tính ra Tử Tình một năm ít nhất có năm sáu ngàn lượng bạc thu vào, không biết rõ dụng ý của mẹ chồng, Tử Vũ chỉ là hàm hàm hồ hồ nói Tử Tình có thôn trang và vườn trái cây. Đây là những thứ bên ngoài.

Hạ thái thái âm thầm nhất đánh giá, lại từ chỗ Hạ Cam Vĩnh tìm hiểu chút chuyện Tình viên, đánh giá Tử Tình nhiều nhất cũng chỉ là một tiểu địa chủ. Đại phú đại quý không có, tới cửa đánh đu cũng là không đến nổi.

Hôm nay thấy một thân trang phục của Tử Tình, Hạ thái thái quả là lắp bắp kinh hãi, bởi vì nàng mỗi lần đến Tăng gia, cho tới bây giờ chưa từng thấy Tử Tình ăn mặc lộng lẫy. Nàng lại chưa từng nghĩ tới, Tử Tình sống ở trong nhà mình, phải dùng tới trang phục lộng lẫy sao? Ngày Tử Hỉ thành thân. Tử Tình mang thai không thể ra bàn tiệc, ngày Tử Vũ thành thân, Tử Tình cũng là mặc trang phục lộng lẫy, nhưng Hạ thái thái cũng không cơ hội nhìn thấy.

“Tiểu cô cô, người không cần nói bừa, nhà giàu hẳn hoi ta còn chưa có gặp qua đâu. Nhà nàng không được tính.” Tử Tình thấp giọng nói lại một câu. Một bát phẩm huyện thừa thật đúng là không tính là nhà giàu chân chính đi?

Hạ thái thái nhiệt tình lôi kéo Thẩm thị hàn huyên vài câu, biết Thẩm thị vội đi dâng hương, cũng không cố giữ. Hạ Cam Vĩnh biết Tử Vũ hôm nay muốn đi dâng hương, còn đặc biệt xin nghỉ một ngày đi cùng. Thẩm thị mấy tháng không gặp Tử Vũ. Tất nhiên là nhớ thương không thôi. Lâm Khang Bình cũng biết ý hạ xe ngựa ở Hạ gia, dọn ra một chỗ cho Tử Vũ.

Đoạn đường từ An châu đến núi Thanh Nguyên cũng không phải quan đạo. Trên xe lại ngồi hai phụ nữ có thai, cho nên xe ngựa đi rất chậm. Nhưng là lại tiện ấy mẹ con Thẩm thị nói chuyện riêng. Thẩm thị kéo tay Tử Vũ, hỏi không ngừng, nói đi nói lại cũng chẳng qua là hỏi mấy điều chẳng hạn như Hạ gia có đối xử với nàng tốt không, phản ứng mang thai có lớn không...

Xe ngựa chỉ có thể đến chân núi Thanh Nguyên, bởi vì không phải là mòng một mười lăm, cho nên khách hành hương cũng không nhiều. Miếu Thanh Nguyên ở giữa sườn núi, mấy người Tử Tình vừa mới đến bậc thềm quảng trường trước miếu, đã thấy một lão hòa thượng dẫn bảy tám tiểu hòa thượng đi ra đón tiếp.

“Lão nạp biết hôm nay có khách quý viếng thăm, đặc biệt tảo trần (*) để tiếp đón, mời các vị thí chủ sau khi thấp hương lạy phật xong, đến thiên điện nghỉ ngơi tạm một lát, dùng chút cơm chay. Không biết các vị thí chủ hôm nay tới là vì chuyện gì?” Nói xong nhìn một vòng, sau đó đi đến trước mặt Tử Tình vái chào một cái.

(*) Một tập tục truyền thống của người Hán cổ đại, hai bốn tháng chạp quét dọn nhà cửa, tùy từng nơi khác nhau mà hoạt động có chút khác nhau. Ở đây ý của Tuệ Quang đại sư là quét dọn sạch bụi bặm trong miếu rồi ý.

Tử Tình có chút không thể hiểu nổi, nhìn Thẩm thị các nàng một cái, ai biết Thẩm thị và hai vị cô cô còn giật mình hơn cả Tử Tình. Tử Tình không thể không đánh giá lại một lần vị hoà thượng trước mặt, một thân trang phục nhà sư màu vàng đất, cùng trang phục nhà sư màu xám tro của tiểu hoà thượng phân chia rõ ràng, nhưng là nhìn mặt mũi hiền lành, đều có một loại thương xót và tiêu sái không trong trần thế, lẽ ra, này thương xót và tiêu sái hai điều này là mâu thuẫn nhau, nhưng chỉ là kỳ quái, khiến cho Tử Tình từ trong mắt ông ta đọc được hai từ này.

“Tuệ Quang đại sư đích thân tiếp đón, thẹn không dám nhận, chỉ là hành động của đại sư hôm nay làm chúng ta thật là có chút không hiểu, mong rằng đại sư chỉ điểm một hai.” Thẩm thị hỏi. Thẩm thị vài năm nay đi theo Phó phu nhân và Hạ thái thái tiếp xúc, cũng học được mấy câu dùng trong hoàn cảnh này, hơn nữa còn là quan thoại.

“Không sao, không sao, nên vậy. Các vị mời đi theo lão nạp.”

Mọi người ở đại diện thấp hương bái Phật, trong nội tâm Tử Tình bất an không yên, cứ lo lắng lão hòa thượng vừa rồi nếu thật sự là thế ngoại cao nhân mà nói, có thể nhìn ra cái gì, cho nên quỳ lạy vô cùng thành kính, muốn cầu chẳng qua chỉ là người một nhà khỏe mạnh bình an thôi, thêm mười lượng bạc tiền dầu vừng. Vốn muốn thêm nhiều một chút, một là sợ quá mức chói mắt, hai là Thẩm thị cũng chỉ thêm

mười lượng. Dù là như vậy, cũng khiến Hạ Ngọc và Thu Ngọc tắc lưỡi, chỉ sợ trở về Điền thị biết được lại mất hứng.

Lát sau, bên trong thiên điện, Thẩm thị trước tiên là nói việc muốn cầu hôm nay, Tuệ Quang đại sư nhắm mắt bấm ngón tay, “Ngày mười chín tháng chín khởi công là được, trước khi khởi công phóng một quả pháo nổ bên hướng tây, trong lúc này, để ở trong túi hương của đứa nhỏ một đồng tiền cổ, mấy chục hạt gạo, mặt khác, bốn phía đầu giường đứa nhỏ ngủ đặt một đồng tiền cổ, qua giờ tý giao thừa lại thu lại.”

Thẩm thị nghe xong đứng dậy chấp tay khom người bái thật sâu biểu thị cảm tạ, Thu Ngọc nghe xong vội hỏi: “Cứ như vậy, cha mẹ ta hẳn là có thể tránh thoát một kiếp này đi?”

“Là kiếp không phải là kiếp, đều ở trong một ý niệm của người.” Tuệ Quang đại sư chấp tay nói.

Thu Ngọc nghe xong còn muốn hỏi, hiển nhiên Tuệ Quang đại sư không muốn nói thêm gì nữa, “Các thí chủ không bằng rút thẻ đi?”

Hạ Ngọc nghe xong liền ngăn cản Thu Ngọc, hai người và Tử Vũ chia ra rút một cái thẻ, Tử Tình có chút không dám rút, nhưng là không chịu nổi mọi người cổ động, hơn nữa chính mình cũng có vài phần tò mò, bèn nhắm mắt rồi rút một cái, Hạ Ngọc và Thu Ngọc cầu là hai hài tử sang năm đi thi.

Bốn người cầm thẻ tìm đến Tuệ Quang đại sư xin giải, Tuệ Quang đại sư nhìn hai người Hạ Ngọc và Thu Ngọc, nói một câu: “Trong mệnh có khi đợi đến cuối cùng mới có, trong mệnh không có chỗ cưỡng cầu, ít nhất là cả đời áo cơm không lo.” Nói xong cũng không nhìn thẻ trong tay Tử Vũ, nói thẳng một câu: “Vị tiểu thí chủ này muốn cầu chắc chắn tâm tưởng sự thành.”

Thẩm thị và Tử Vũ nghe xong cũng là vui vẻ, nói: “Quả thực như thế, chờ đứa nhỏ đầy tháng nhất định tới tạ thần.”

Tử Tình cầm cái thẻ của mình trong tay, hình ảnh là một đoá mẫu đơn đỏ thắm, viết “Hoa trung chi vương, phú quý đến cực điểm”. Mẫu đơn đỏ, chẳng phải là nói thai này của mình quả thực là nữ oa, nhưng lại là nữ oa có mệnh phú quý?

Tử Tình nhìn Tuệ Quang đại sư, cũng không đưa ra thẻ của mình, chỉ nghe đại sư nói: “Thẻ này thí chủ giữ ở bên người làm một kỷ niệm đi, từ trước tới nay, thí chủ vẫn là người đầu tiên rút được thẻ này, về sau, chỉ sợ cũng sẽ không có người lại rút được nó. Lão nạp còn có một vật đưa tặng, miếng ngọc bội này, đã được cung phụng trước Phật nhiều ngày, hôm nay sẽ đem tặng cho người có duyên, hi vọng thí chủ sau khi đứa nhỏ ra đời được ba ngày, cho đứa nhỏ đeo bên người, cũng là một chút tâm ý của lão nạp.”

Tử Tình nhận lấy ngọc bội được bọc bằng vải đỏ vừa nhìn, hồ nghi nhìn Tuệ Quang đại sư, trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn.

Ngọc bội trong tay Tử Tình là một miếng dương chi bạch ngọc thượng hạng, làm Tử Tình sợ hãi cũng không phải là ngọc này có bao nhiêu quý trọng, mà là trên ngọc bội trên có khắc lại là một con phượng hoàng, một con phượng hoàng đang giương cánh, liên hệ đến thẻ mới vừa rồi rút, Tử Tình thật sâu cảm thấy thấp thỏm lo âu.

Tử Tình cúi đầu suy nghĩ một hồi, nhìn về phía Tuệ Quang đại sư, hỏi: “Không biết đại sư có thể nói riêng cùng tiểu nữ vài câu hay không, trong lòng tiểu nữ tử thật sự lo sợ nghi hoặc bất an.”

“Thí chủ không cần như thế, ngọc bội là đưa cho đứa nhỏ chưa ra đời trong bụng thí chủ, đã khai quang ở trước Phật rồi.”

“Điều này làm sao không biết xấu hổ, thứ quý trọng như vậy ta cầm cũng sẽ không thể an tâm, không bằng ta đưa đại sư chút tục vật gì khác.” Tử Tình nói.

“Vừa nói là có duyên, thí chủ xin hãy thần nhiên nhận lấy, trong mắt người xuất gia cũng không có cái gì quý trọng hay không quý trọng, vật ngoài thân chỉ nhận có duyên hay không có duyên. Ta biết thí chủ có lòng hướng thiện, mấy năm nay cũng kết không ít thiện duyên, chính là ngày nào đó nếu có chút cơ hội, thí chủ xin hãy nhớ được lời nói hôm nay của lão nạp, vật vàng bạc, nên bỏ thì phải bỏ, bỏ được thì đừng tiếc, có bỏ mới có được. Đứa nhỏ ngày sau tất có một trái tim rộng lớn, đó mới là phúc trạch của thiên hạ.” Câu nói cuối cùng là nói sát vào tai Tử Tình.

Bốn chữ “phúc trạch thiên hạ” cuối cùng lập tức nện cho Tử Tình tối tăm, nữ nhi của nàng, dựa vào cái gì phải đi tạo phúc cho thiên hạ?

Thẩm thị nghe xong vội đẩy Tử Tình đang sững sờ một cái, nói: “Đại sư đã nói như thế, Tình nhi người không cần phải từ chối nữa, trưởng giả ban thưởng, không thể chối. Đại sư là khó khăn lắm mới đi ra, hôm nay như thế, chúng ta đã là phúc phận cực kỳ to lớn rồi. Chúng ta cũng đừng có làm chậm trễ thời gian của đại sư, nhớ kỹ lời đại sư là được rồi.”

Mỗ Trạch đại sư giải quẻ: Hạ Ngọc và Thu Ngọc: một người được như mong muốn nhưng đến cuối đời mới thấy, một người không có chỗ nên cưỡng cầu

Tử Vũ: tâm tưởng sự thành nó giống như cầu được ước thấy ý, tức là việc hôm nay Tử Vũ cầu chắc chắn sẽ được

Tử Tình: Hoa trung chi vương, phú quý đến cực điểm: là vua trong loài hoa, phú quý đến cực điểm, thế này chắc mọi người đã biết phần nào tương lai của con gái Tử Tình rồi chứ)

327. Chương 330: Tử Tình Lo Lắng

Tử Tình vốn chính là người thông thấu, mặc dù trong nội tâm sóng lớn quay cuồng, bởi vì còn có người khác ở đây, Tử Tình cũng không tiện hỏi thêm cái gì, trên mặt vẫn là tận lực giữ bình tĩnh, chấp tay xoay người nói: “Cũng là tiểu nữ tử ngu dốt, tạ đại sư chỉ điểm.”

Tuệ Quang đại sư gật gù đầu, rồi rời khỏi thiên điện, thay tiểu hòa thượng khác dẫn mấy người Tử Tình đi dùng cơm ăn chay.

Lúc dùng cơm, mọi người vẫn truy hỏi muốn xem ngọc bội của Tử Tình, lại hỏi Tuệ Quang đại sư nói cái gì với Tử Tình. Chỉ có Hạ Cam Vĩnh có chút lo lắng nhìn nhìn Lâm Khang Bình và Tử Tình, câu nói cuối cùng của đại sư hắn không nghe được, nhưng là câu vật vàng bạc kia, nên bỏ thì phải bỏ, hắn vẫn là nghe hiểu, có nghĩa một nhà Tử Tình sẽ gặp rủi ro, còn không phải một khoản tài sản nhỏ. Chẳng qua, đối với việc Tuệ Quang đại sư có thể tự mình đi ra nghênh đón Tử Tình, cùng với tặng ngọc bội, hắn cũng rất là khó hiểu, chỉ có thể nói, tương lai đứa nhỏ Tử Tình sinh, nhất định là có số mệnh lớn.

“Đại sư nói, ngọc bội này bây giờ còn không thể tùy tiện lấy ra cho các người xem, nếu không Phật Tổ trách tội xuống, sẽ không linh nữa.” Tử Tình thuận miệng nói bừa. “Đại sư đã nói như vậy, Tình nhi người cất kỹ đi, ngàn vạn lần đừng phụ lòng một phen tâm ý của đại sư. Ngoại tôn nữ này của ta nha, tương lai nhất định là người có mệnh phú quý, ngay cả Tuệ Quang đại sư cũng nói.” Thẩm thị vui vẻ nói. Lần xuất môn hôm nay này, Thẩm thị đúng là vạn phần vui sướng, mong muốn trong lòng có đáp án vừa lòng, Tử Vũ có thể sinh nhi, Tử Tình có thể sinh nữ, tất cả điều muốn cầu đều đạt được, quan trọng là ngay cả Tuệ Quang đại sư khó khăn lắm mới lộ diện cũng đi ra nghênh đón, đây cũng không phải là vinh quang bình thường.

“Theo Nhị tẩu nói, đứa nhỏ ở trong bụng Tử Tình, vậy còn có thể không phải là người có mệnh phú quý? Tương lai của hồi môn còn không phải hơn vạn lượng bạc. Khang Bình và Tử Tình đều có thể kiếm tiền, tương lai của cải không kém được.” Hạ Ngọc nói.

“Đúng vậy, Tử Tình một năm tiền thu cũng không ít. Khang Bình làm buôn bán, trong nhà vừa ruộng đất vừa vườn trái cây, bên trong Khang trang kia càng là đầy đủ hết, ngoài ruộng ra. Còn có nhiều lợn gà vịt và ngỗng như vậy, ao cá, củ sen. Còn có tiền thuê cửa hàng và ruộng nước, tùy tiện chuyển chút gì đều là có thể bán lấy tiền, quần áo lông vịt và lạp xưởng kia bán cũng được không ít tiền đi? Tử Tình đếm bạc cũng đếm không hết đi? Cần tiểu cô đếm bạc giúp người không?” Thu Ngọc thấy không có người ngoài, Tử Vũ và Hạ Cam Vĩnh không tính, cho nên rất tùy ý bắt đầu đùa giỡn.

Tử Tình một lòng còn suy nghĩ lời nói vừa rồi của Tuệ Quang đại sư, cũng không nghe rõ mọi người nói là cái gì, Lâm Khang Bình thấy bộ dáng thất thần của nàng. Thấp giọng hỏi một câu: “Có chuyện gì không tốt à?” Hắn cũng đang vì câu nói cuối cùng đại sư nói sát vào tai Tử Tình mà lo lắng, không biết rốt cuộc là nói cái gì. Vật vàng bạc, nên bỏ thì bỏ, Lâm Khang Bình cũng không phải thật sự đặt ở trong lòng. Hắn

muốn cầu chẳng qua chỉ là người một nhà bình an vui vẻ, bạc mất đi rồi. Dù sao vẫn là có thể kiếm được, hơn nữa, bây giờ giữ vài tòa mỏ, thì sợ gì?

Tử Tình không muốn đàm luận cái gì trước mặt mọi người, nhéo tay Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình cũng bèn không hỏi lại nữa, Tử Tình cũng cố lên tinh thần cùng mọi người nói giỡn.

Sau khi trở về trong nhà, Tử Tình đưa cái thẻ kia và ngọc bội cho Lâm Khang Bình xem, Lâm Khang Bình nhìn nửa ngày. Hỏi: “Ta cũng không thấy có cái gì không ổn, không phải là hài tử của chúng ta tương lai có mệnh phú quý. Bằng của cải của chúng ta, còn sợ không cho đứa nhỏ được một phần đồ cưới phong phú?”

“Chúng ta cũng chỉ là tiểu tài chủ nông thôn, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là tiểu phú, đại phú còn rất xa, đương nhiên. Mỏ đồng kia trước mắt còn không tính, đó chính là tài sản bí mật của chúng ta, người ngoài ai cũng không biết. Quý, ta lại một chút chỗ dựa cũng dựa vào không nổi, xuất thân của hai ta rành rành ra đây. Mặc dù gả nữ gả cao, mà ta cũng không muốn hai nhà môn hộ chênh lệch quá nhiều, để cho người khác coi thường chúng ta, xa không nói, nói tới nhà chồng Tử Vũ, Hạ gia còn không phải là nhà phú quý chân chính gì đâu, mặc dù Hạ lão gia và Hạ lão thái thái tùy ý hòa khí, nhưng người xem Hạ gia thái thái bày vẻ, không thèm liếc mắt nhìn hai cô ta một cái, nếu không có Đại ca và tiểu đệ, Hạ gia thái thái còn không chắc có thể đồng ý cửa hôn sự này, có thể đối xử tử tế với Tử Vũ hay không đây?”

“Người nói cũng phải, nhà giàu người ta nhiều thị phi, bên ngoài nhìn vẻ vang, cuộc sống chưa chắc đã như ý. Nhất là hậu trạch, chuyện lộn xộn dơ bẩn nhiều lắm, người có nghĩ cũng nghĩ không ra. Có 1 việc, ta phải nói trước cho người biết, lần trước khi thiếu gia đến, nói, nếu chúng ta có nữ nhi, muốn cùng chúng ta trở thành con cái thông gia, ta lúc đó không đồng ý với hắn, chỉ nói cần người làm chủ. Chẳng lẽ là chuyện này ứng nghiệm? Nữ nhi của chúng ta đúng là phải gả vào Văn gia?”

“Còn có việc này, sao lúc đó người không nói với ta?”

“Nhiều việc quá, ta quên mất, lại nói chúng ta còn chưa có nữ nhi đâu. Cũng chẳng qua là hôm nay nhìn thấy cái thẻ này, ta mới nhớ tới. Nói như vậy, trong bụng người không ít hơn 10 phần là nữ oa rồi?”

Tử Tình suy nghĩ 1 chút, hỏi: “Người đã từng là hạ nhân của Văn gia, mặc dù người thoát tịch rồi, nhưng người nhất định là không thể thi được công danh, Văn gia làm sao có thể sẽ cưới nữ nhi của chúng ta vào cửa? Năm đó ta cũng đã không uất 1 bản thân đi làm thiếp, lại càng không đồng ý nữ nhi ta làm thiếp, người cũng đừng hồ đồ đấy?”

“Ta là người hồ đồ như vậy sao? Thiếu gia chỉ là nói như vậy, hắn cũng không làm chủ được thay lão gia phụ nhân, lại nói chuyện hơn 10 năm sau ai biết sẽ xảy ra cái gì? Cho nên lúc đó ta vừa không đáp ứng hắn, cũng không cự tuyệt hẳn.” Về phần hắn vì sao phải làm như vậy, người còn không rõ ràng sao? Lời phía sau này Lâm Khang Bình chỉ là ở suy nghĩ ở trong lòng, thật sự nói ra, sợ Tử Tình nghe xong mất hứng, có gánh nặng trong lòng.

Lâm Khang Bình là vạn lần không muốn Tử Tình có bất kỳ áp lực tâm lý gì, cho nên, Văn Tam trợ giúp Tử Phúc, hắn cũng giấu xuông. Đương nhiên, hắn không nghĩ tới Tử Tình từ trong miệng Tử Hi đã biết được đại khái, chẳng qua, Tử Tình không nghĩ sâu như thế.

“Khang Bình, Văn gia tuy tốt, nhưng còn không phải là phú quý đến cực điểm, ta lo lắng chẳng phải là Văn gia. Quên đi, nói đến cùng chúng ta chỉ ở vùng thôn quê này, hẳn là sẽ không xuất hiện chuyện như vậy, ta chỉ hy vọng nữ nhi có thể giống ta, tìm được 1 thật lòng đối xử tốt với nàng, sống bình an cả đời này, ta đã biết đủ rồi.”

Tử Tình đến cùng vẫn là nuốt lại câu “phúc trạch thiên hạ” kia, nàng không muốn Lâm Khang Bình phải lo lắng như nàng, dù sao ở trong mắt nàng, trước mắt cuộc sống thôn quê này nàng vẫn là thấy quá đủ rồi, cũng không có ý định chuyển tới trong thành, chỉ cần không mang đứa nhỏ đi ra ngoài, lấy đau ra cơ hội biết được quý nhân Hoàng gia gì đó?

“Lời này của Tình nhi ta thích nghe, ta chỉ muốn cùng người như vậy, cuộc sống của chúng ta cũng là rất tiêu điều tự tại, ngay cả Tiểu Tứ cũng hâm mộ đó. Chẳng phải qua, Tình nhi, người nói Văn gia còn không phải là phú quý đến cực điểm, chẳng lẽ đứa nhỏ của chúng ta còn có cơ duyên lớn hơn nữa sao? Không phải 1 đóa mẫu đơn và phượng hoàng, xem dọa người nè, đợi chút, phượng hoàng, phượng hoàng, không

thể nào nữ nhi của chúng ta là phượng hoàng, vậy không phải nói có khả năng là quý nhân gì đó trong cung à? Không thể nào, ta cũng không đưa nữ nhi đến chỗ không thấy mặt trời đó đâu.”

“Ai nói không phải? Xem ra, sau này nữ nhi của chúng ta nên ít mang nạng ra ngoài lộ diện, nhất là kinh thành gì đó, trước xuất giá tuyệt đối không thể đi. Việc này chỉ hai ta nói 1 chút rồi thôi, đi ra bên ngoài cũng không thể nói 1 chữ, nếu không, đại họa lâm đầu còn có thể liên lụy đến cả nhà. Đúng rồi, hôm nay ý của Tuệ Quang đại sư nói là vật vàng bạc nên bỏ thì phải bỏ, là bảo chúng ta làm nhiều việc thiện sao?”

“Cũng không hẳn vậy, hẳn nói là sau này, dù sao chúng ta nhớ kỹ là được, về sau, có gặp phải rủi ro cần lựa chọn, thì không cần do dự, bạc không có có thể kiếm lại, người nếu không có, dù trả bao nhiêu vàng cũng không mua lại được.” Lâm Khang Bình nói.

“Lời này cũng là giống như suy nghĩ của ta. Chẳng qua, ta nghĩ, trong trang 1 hai năm nay tiền thu nhiều hơn, mấy nam hài tử cũng lớn, không bằng người có cơ hội đi An châu, nhìn xem có nữ oa thích hợp nhất về, thật sự không được, còn phải từ bên ngoài tìm 1 ít cho bọn xem mặt. Danh tiếng của thôn trang ta không tệ, thôn xung quanh hẳn là có người bằng lòng gả vào đi?”

“Những cái đó ta biết làm như thế nào, ta đã dặn người khác thay ta để ý, đã mang về được hai người. Người cũng đừng quan tâm, dưỡng thai tử tế mới là cần thiết.”

Vợ chồng hai người nói chuyện hồi lâu, nhưng trong lòng Tử Tình cũng không có thoải mái được, trước kia không có nữ nhi buồn phiền, giờ đây có nữ nhi cũng buồn phiền, trần trọc nửa ngày vẫn là khó có thể ngủ được. Lâm Khang Bình vỗ sau lưng nàng nói: “Nữ nhi còn chưa có sinh ra đâu, còn co chuyện 10 mấy năm sau, bây giờ người đã bắt đầu buồn phiền, tạm thời thả lỏng tâm tư, ta không phải đã nói, chuyện 10 mấy năm sau ai có thể nói chính xác đây? Chẳng lẽ người chuẩn bị cứ tiếp tục buồn phiền như vậy?”

Tử Tình nghe xong, cũng là mình để tâm vào chuyện vụn vặt rồi, đúng vậy, chuyện 10 mấy năm sau ai biết có biến số gì, có khi tương lai hi tử có tiền đồ tốt, cũng có thể kéo địa vị trong nhà lên cao rồi, không chừng mình cũng có thể làm đường đường 1 cáo mệnh, nữ nhi cũng có thể gả vào 1 gia đình tốt.

Vừa nghĩ như vậy, có buồn phiền bây giờ, không bằng mình nuôi dạy nữ nhi thật tốt, tính toán cho trường hợp tốt xấu nhất, cho dù thật sự có ngày đó, vận mệnh cũng không có cách nào kháng cự, cũng có thể làm cho nàng có bản lĩnh sống yên ở nơi đó.

Ngày hôm sau, trong trang bận rộn thu hoạch vụ thu, đầu tiên là lúa mùa, sau đó là đậu phộng, khoai lang, khoai tây, vừng, đậu xanh, đậu tương, ngô..., vẫn không có rảnh rỗi, Lâm Khang Bình cũng mỗi ngày phải đi qua tuần tra 1 lượt.

Lúa mùa vào kho, Lâm Khang Bình trở về nói với Tử Tình: “Trong trang còn tốt, bên ngoài quả thực giảm sản lượng rồi, những lúa mùa này, vẫn là giữ lại đưa đi giao cho nha môn trong thành An châu đi, bọn họ không sợ thiếu bạc, chỉ mong có thể ngon miệng.” Lúa mùa hương vị cốt, gạo tinh phải đắt hơn gạo tinh lúa sớm 1 đồng 1 cân.

“Nghe người, còn có thể bán thêm chút bạc. Chẳng qua, những tá điền kia có yêu cầu giảm tô hay không? Ta cảm thấy nếu bên ngoài giảm tô, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới địa chủ khác, thật sự náo loạn lên, đều sẽ oán trách chúng ta mở đầu trước, không bằng, người nghĩ 1 biện pháp, làm sao ngầm bù lại cho bọn họ 1 chút.” Tử Tình suy nghĩ 1 chút nói.

Lâm Khang Bình nghe xong âm thầm gật đầu, điều này hẳn thật đúng là không nghĩ tới, tá điền bên ngoài không thể so với trong trang, người thuê ruộng của mấy nhà, hoặc là người 1 làng làm ruộng ấy nhà, khẳng định sẽ ganh đua so sánh với nhau, bây giờ thiên tai nhỏ còn không rõ ràng, khê cần rằng là có thể chịu đựng qua, thật sự gặp phải năm thiên tai lớn, chỉ sợ sẽ tạo thành náo động lớn.

328. Chương 331: Lời Đồn

Tử Tình khó khăn lắm mới bỏ xuống được lo lắng trong lòng, ai ngờ không được mấy ngày, đã dậy lên cơn sóng.

Ngày hôm đó, Vĩnh Cầm đầy tháng, Thẩm thị làm mười bàn tiệc rượu, mời bạn bè anh em trong nhà, cùng với một đám họ hàng gần của Dương gia. Tử Vũ dẫn theo A Lan cùng một bà tử về nhà mẹ đẻ, nói là Hạ thái thái tạm thời có việc, bằng không cũng đi theo tới đây, chỉ tặng phần lễ không nhiều không ít. Chẳng qua, Tử Tình đoán rằng, Hạ thái thái là không muốn ngồi ăn cơm cùng một đám thôn phụ nông thôn.

Phó phu nhân người không tới đây, phái người đến tặng lễ vật. Như thế làm Dương thị cực kỳ ngoài ý muốn và cảm kích, bởi vì Lưu gia và Trần gia cũng không qua lại những việc này, cho nên, Thẩm thị cũng không truyền tin cho Phó gia, Hạ gia là vì Tử Vũ ở đó, dù sao cũng phải nói một tiếng với Tử Vũ, cho nên Hạ thái thái cũng gửi lễ vật theo Tử Vũ.

Trong bữa tiệc mọi người hỏi thăm Tử Tình chuyện ngày ấy ở miếu Thanh Nguyên. “Tử Tình, nghe nói người lần đầu tiên đến miếu Thanh Nguyên, ngay cả Tuệ Quang đại sư cũng kinh động, còn chủ động tặng một miếng ngọc bội, có thể để cho ta nhìn xem ngọc bội kia không? Đáng tiếc ngày đó ta không đi cùng các người, hai năm nay ta cũng hay đi miếu Thanh Nguyên dâng hương, ta còn chưa có nhìn thấy qua Tuệ Quang đại sư đâu?” Tiểu cửu nương của Tử Tình Tiêu thị hỏi đầu tiên.

Tử Tình vừa định trả lời, Thu Ngọc nói: “Đại biểu tỳ, người lầm rồi, là đứa bé trong bụng Tử Tình có mệnh tốt, nghe nói là đại phú đại quý, cho nên Tuệ Quang đại sư mới đi ra nghênh đón. Còn không biết là nam hay là nữ đây? Chẳng qua nghe giọng điệu của đại sư hẳn là nữ oa, tương lai cũng không biết là ai có phúc cưới được đây? Bây giờ Tử Tình cũng là đại tài chủ, đứa nhỏ nhà nàng, còn không phải gả đến nhà giàu trong thành?”

“Đúng vậy, tương lai cũng giống như Tử Vũ tiểu thư, gả đến nhà làm quan trong thành làm thiếu phu nhân, các người nhìn xem Tử Vũ. Ra vào đều có nha hoàn bà tử hầu hạ, chắc chắn, giống như chúng ta, quanh năm suốt tháng. Một chết một sống, mới lấp được nửa cái bụng.”

Nói chuyện là di nương kia của nhà Dương thị, chính là cái mụ lần trước Tiểu Chanh đuổi đi. Lúc này thấy Tử Vũ, vội chum ra vẻ mặt tươi cười.

Tử Vũ nghe xong không trả lời, nàng cũng không có ấn tượng tốt với di nương này. Mẩu thân Dương thị biết tỳ tỳ nàng từng tới làm loạn, vội kéo nàng qua một bên ngồi xuống, nói: “Tử Vũ tiểu thư của chúng ta vốn là người có phúc, người xinh đẹp không nói, còn thông minh có năng lực. Lại có các ca ca tỳ tỳ tốt như vậy làm chỗ dựa, điều kiện trong nhà cũng không kém, cũng là một cô nương tốt có đốt đèn lồng cũng khó tìm được đây.”

“Lời này còn xuôi tai, không là ta khen ngoại tôn nữ nhà ta, ngoại tôn nữ này của ta. Diện mạo phẩm tính cũng không kém, người nào cưới được người đó vụng trộm cưới đi thôi.” Hà thị cũng cười nói.

“Vậy cũng đúng, nếu không nói phải biết đầu thai đây? Đứa nhỏ trong bụng đại cô tỳ của Hiếu Đồng, không phải đứa biết đầu thai à, còn chưa có sinh ra, toàn bộ trong thành An châu đã truyền khắp, là người có mệnh đại phú đại quý đấy.” một di nương cửu nương khác của Dương thị nói.

Tử Tình nghe xong, cảm thấy sững sốt, chuyện này. Làm sao trong thành An châu đều biết? Hay là Hạ gia truyền ra ngoài? Ngày ấy, cũng là có nha hoàn và bà tử của Hạ gia ở đó.

Tử Tình không yên lòng ăn bữa cơm này, người Dương gia ăn xong tự đến trong viện của Dương thị ngồi, khách nhân của Tăng gia ngồi xuống phòng khách, Tử Tình sai Tiểu Phấn giúp đỡ pha trà. “Nhiều người như vậy ầm ĩ hồi lâu, Tử Tình cũng nên trở về nghỉ ngơi một lát. Vốn là thai này của Tử Tình phản ứng rất lớn.” Hạ Ngọc đề nghị nói.

Thẩm thị nghe xong cũng khuyên Tử Tình đi nghỉ ngơi, Tử Tình đang muốn tìm cơ rời đi, vội xin lỗi mấy vị khách nhân, lôi kéo Tử Vũ đi qua cùng nàng, chủ yếu muốn biết xảy ra chuyện gì.

“Tử Vũ, người nói cho tỳ tỳ biết, sau khi người trở về, rốt cuộc nói với những ai chuyện trong miếu Thanh Nguyên?”

Tử Vũ vừa thấy sắc mặt của Tử Tình, vội nói: “Tỷ, lúc ta về nhà, mẹ chồng ta có hỏi, ta chỉ nói mấy câu, không nói rõ, nhưng là, ta quên mất căn dặn tướng công và những bà tử kia, mẹ chồng ta đã biết chuyện Tuệ Quang đại sư, ta không nghĩ tới nàng lại ra ngoài khoác lác, việc này, cũng không biết truyền ra ngoài

thế nào, có rất nhiều người tới cửa hỏi thăm, tướng công ta cũng nghe được không ít, cũng có người. . .” Tử Vũ nói một nửa, nhìn Tử Tình và Lâm Khang Bình, không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Người cũng là nói toàn bộ đi? Người muốn làm gấp chết ta à? Đã lúc nào rồi, người không nói rõ ra, ta làm sao nghĩ cách?” Tử Tình nói.

Lâm Khang Bình thấy vậy vội ôm cổ Tử Tình, giúp nàng xuôi xuôi ngực, khuyên nhủ: “Ngoan, không giận, không giận, đừng quên, trong bụng còn có đứa nhỏ đấy. Có ta đây, không sợ.”

“Tỷ, người đừng nóng giận. Ta nói ta nói. Có người nghe nói đứa nhỏ có mệnh phú quý, nói ai cưới được có thể bảo nhà chồng phú quý cực kỳ, một bước lên trời, lại còn muốn tới cửa cầu thân, người nói làm sao bây giờ?”

Tử Tình nghe xong sững sốt, nhìn nhìn Lâm Khang Bình, việc này cũng là có chút phiền phức, chỉ sợ trong thành An châu không biết truyền thành bao nhiêu phiên bản rồi, An châu như thế, những thôn phụ cận, phỏng chừng cũng đều biết, còn không biết nói thành cái gì rồi?

Chờ Tử Vũ đi rồi, Tử Tình hỏi Lâm Khang Bình nghe được cái gì rồi.

“Lúc này, Tiểu cô người ngược lại không tồi, chẳng qua là bà người đã biết, bà người không biết nói như thế nào với đại nương người, đại nương người là kẻ đáng ghét, hiện tại trong thôn đều nói đứa nhỏ của chúng ta phải gả đến nhà giàu, muốn dựa dẫm vào nhà quyền thế, ta sợ người nghe xong mất hứng, bèn không nói cho người. Ta thấy ta cũng đừng giải thích, càng giải thích truyền đi càng rộng rãi, chúng ta không để ý tới, chờ thêm mấy tháng, tự nhiên sẽ ngừng lại.”

Tử Tình suy nghĩ một chút, cũng là đạo lý này, trước mắt cũng không có cách nào tốt hơn. Lâm Khang Bình lo lắng Tử Tình không bỏ ra được suy nghĩ này, bèn chủ động nói một chút thu hoạch của thôn trang, mùa đông chuẩn bị trồng những gì, Tử Tình uể oải nghe.

“Đúng rồi, hương vị cam năm nay thế nào? Định khi nào thì thu? Mùa đông này, cũng nên tìm người sửa cành lại cho cây ăn quả, năm trước sửa cành lại cho cây đào, ta xem năm nay quả đào đúng là to hơn, cũng ngọt hơn.” Tử Tình đột nhiên hỏi, nhớ tới tháng sau nên thu cam, hỏi một câu.

“Những thứ này ta đều sắp xếp xong rồi, trên thôn trang ta đặc biệt tìm mấy đứa đi theo lão Triệu cắt sửa cành cây, đã sửa lại một lần cho cây hoa quế. Còn có, cây hạnh giống chúng ta vun trồng cũng đã trưởng thành không ít. Người ở nhà an thai cẩn thận, sinh cho chúng ta một nữ nhi xinh đẹp như thuận. Bây giờ khó khăn lắm mới ăn vào được chút đồ, không bằng thử nghĩ lại xem, người còn muốn ăn cái gì?”

“Được, ta liền nghe người, thanh thanh thần thần làm sâu gạo, không có việc gì ngồi đếm bạc, ngủ một giấc, lại sinh một nữ nhi thông minh ngoan ngoãn ta đã biết đủ, chuyện sau này về sau hãy nói.” Tử Tình nói xong liền trèo lên giường.

Nói đến Tử Vũ trở về, Thẩm thị khó khăn lắm mới rảnh rồi lôi kéo Tử Vũ nói chuyện mấy câu, hỏi một chút chuyện ở nhà chồng Tử Vũ, Thẩm thị gạt một túm tóc trên trán Tử Vũ nói: “Người cũng học hỏi tỷ tỷ người, vui vẻ sống cùng con rể. Bây giờ người cũng không phải là đương gia, chuyện khác bớt quan tâm. Trước mắt chuyện lớn nhất là sinh ra đứa nhỏ này, nghe đại sư nói, thai này của người là nam oa, người ở Hạ gia cũng đứng vững rồi.”

“Nương, ta biết, ta ngược lại không lo lắng bản thân ta. Nương, tỷ tỷ kia, chỉ sợ có chút phiền toái.”

“Phiền toái gì, người đứa nhỏ này nói chuyện như thế nào lại nói một nửa giữ một nửa, tỷ người còn có chuyện gì người chưa nói? Người cũng đừng giấu giếm ta? Sớm nói ra, còn dễ thương lượng.”

Tử Vũ vì thế nói lại một lần lời đồn trong thành An châu cho Thẩm thị, Thẩm thị suy nghĩ thật lâu, mới lên tiếng: “Việc này thật là có chút phiền toái, sớm biết rằng như vậy, còn không bằng dặn dò người mấy câu, còn có tiểu cô của người, cũng là một người nhanh mồm nhanh miệng, việc này còn phải để ta với cha người thương lượng một chút.”

Thật ra, lần này, Thẩm thị thật là có chút oan uổng Thu Ngọc rồi, Thu Ngọc chỉ là nhắc tới mấy câu với Diên thị, ai biết Chu thị sẽ đi thăm Diên thị, Chu thị đã biết, trong lòng còn có thể nén lại? Lời này không phải như vậy, truyền ra liền biến chất.

Thẩm thị đang nói chuyện cùng Tử Vũ, Tử Tình đi đến, vừa vào cửa, Thẩm thị liền hỏi: “Người không ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, lại tới đây làm gì?”

“Không có gì, đến gọi ba cậu và cữu nương qua ăn bữa cơm. Vừa rồi nhiều người, không tiện nói.” Tử Tình trả lời.

“Có phần tâm ý này là được, ăn cơm ở đâu chả giống nhau? Cha người đưa a công người về rồi, hôm nay thấy tinh thần a công người hình như không được tốt, ăn cũng không nhiều, mấy cô người nhất định phải kéo cha người đi cùng, sợ thực sự có chuyện gì để cho cha người đi mời đại phu.” Thẩm thị nói.

“A, a công ta không có việc gì chứ? Ta thật đúng là không để ý ông kỹ lắm.” Tử Tình hỏi.

“Nghe Nhị cô người nói, khoảng thời gian này trong lòng cũng không thoải mái, sợ là tích thành tâm bệnh, một chốc một lát chỉ sợ không khỏi được, chờ qua tết có lẽ mới có thể khá hơn.”

“Vì sao phải chờ qua tết?” Tử Vũ hỏi.

“Các người không hiểu, theo thuyết pháp của các lão nhân, xúi quẩy một năm này, chờ tết mới có thể đẩy đi, mới có may mắn mới.” Thẩm thị giải thích nói, người cổ đại mê tín, thật đúng không phải mê tín bình thường, chỉ vì làm quan tài, lão gia tử đã góp thêm vào sức khỏe của mình, không biết trong lòng Tăng Thụy Khánh có cảm tưởng gì?

Cuối cùng, Tử Tình không mời cơm được, bởi vì lão gia tử quả thật có chút không thoải mái, Tăng Thụy Tường vẫn ở học đường bên kia mời thầy hỏi thuốc, phái Thạch bà tử tới truyền tin. Mấy vị cậu nghe xong ngại ở lại quấy rầy, Tử Tình rút cuộc chuẩn bị ở nhà một phần lễ, tặng qua, cũng coi như trọn vẹn một phần tâm ý.

Buổi tối Tăng Thụy Tường trở về, Thẩm thị hỏi qua tình huống của lão gia tử trước tiên, lúc biết được hẳn là không có vấn đề lớn, Thẩm thị ngược lại nói đến lời đồn đứa nhỏ trong bụng Tử Tình, “Người nói làm thế nào cho phải, đứa nhỏ còn chưa sinh ra, đã bị rất nhiều người nhớ thương rồi, sợ là sợ rất nhiều người có dụng tâm kín đáo, chứa tâm tư bất lương, ban ngày ta cũng không dám hỏi Tử Tình, sợ nằng lo lắng, vạn nhất có thể nào ta còn không phải đau lòng chết mất.”

Tăng Thụy Tường suy nghĩ một lát nói: “Việc này có thể lớn có thể nhỏ, không bằng vẫn là sai người gọi Tử Tình và Khang Bình đến, cùng thương lượng đối sách, người yên tâm, đứa nhỏ kia nếu đúng là có phúc, làm sao có thể ngay cả chút cửa ải ấy cũng không qua được?”

Sau lại rút cuộc vẫn là Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đến Tình viên, bởi vì Thẩm thị nói, đêm hôm khuya khoắt, Tử Tình còn có thai, bị ngã cũng không phải là chuyện đùa.

Tử Tình và Lâm Khang Bình nghe xong lời nói của Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, mới phát hiện lo lắng ban đầu của mình vẫn là quá đơn giản rồi. Trên đời này dù sao còn có một loại người tham lam, đối với mỗi loại sự vật nào đó vô cùng chấp nhất, cầu mà không được, chỉ sợ thà rằng phá hủy đồ vật đó, cũng sẽ không để cho người khác có được.

329. Chương 332: Nguyên Nhân Bệnh Vừa Lộ Ra

Tử Tình nghĩ thông thấu lợi hại liên quan này, nói: “Cha, nương, ai buộc chuông thì người đó đi cởi chuông, không bằng chúng ta sẽ đi tìm Tuệ Quang đại sư, để ông ấy tung các lời đồn khác ra ngoài, chẳng hạn như, hãy nói đứa nhỏ trong bụng ta mặc dù có mệnh phú quý, nhưng là mệnh cứng rắn, người có bất tự không hợp đến cầu, chỉ sợ sẽ có tai họa cho cả nhà, tai họa cho cả nhà, như vậy, bọn họ sẽ phải suy nghĩ kỹ rồi.”

“Biện pháp này của Tình Nhi không tệ, thực ra ta cũng có suy nghĩ như vậy, không nghĩ tới chúng ta còn có cùng suy nghĩ, như vậy tốt hơn, sáng mai để cho nương người lên núi Thanh Nguyên một chuyến, người cũng đừng đi, mục tiêu của người vẫn là quá lớn.” Tăng Thụy Tường nói.

Tử Tình gật gật đầu. Thẩm thị kéo tay Tử Tình khuyên giải an ủi một hồi, cuối cùng nói: “Người cũng không cần quá mức hao tổn tinh thần, chúng ta bây giờ cũng không phải kẻ nghèo khó không danh không phận như trước kia, tốt xấu còn có hai tấm môn biển ngự ban đây. Ai đánh chủ ý lên chúng ta còn không phải suy nghĩ cho kỹ? Thực sự gây chuyện với chúng ta, chẳng phải chính là gây sự với Hoàng gia? Ở kinh

thành xa kia, Tiểu Tứ còn có thể nói lên với Hoàng đế. Ở An châu còn có Phó gia, trong tỉnh có Đại ca người đây, an tâm dưỡng thai mới là quan trọng.”

Những lời này của Thẩm thị khiến cho Tử Tình có vài phần ngoài ý muốn, nhớ được năm ấy khi muốn cùng Phó gia làm mai, trong lòng Thẩm thị cũng là một chút cũng không yên, lo lắng nhà mình treo cao, Tử Hỉ sẽ bị khinh bỉ, lúc này mới mấy năm, Thẩm thị nói chuyện có khí phách hơn, xem ra, mấy năm nay đi theo Phó gia cùng Hạ gia, tầm mắt thật đúng là mở rộng không ít.

Sau khi Tăng Thụy Tường và Thẩm thị rời đi, Lâm Khang Bình cũng cười nói: “Cách nói chuyện của nương ta, khí thế có chút giống phu nhân nhà quan rồi, xem ra, có chỗ dựa cũng không có chỗ dựa, cũng là khác nhau rất lớn.”

Ai ngờ ngày hôm sau Thẩm thị đến miếu Thanh Nguyên cũng không gặp được Tuệ Quang đại sư, Tuệ Quang đại sư lại để lại lời nhắn, mấy chữ: “Lời người như gió, thổi qua không để lại dấu vết.”

Tử Tình nghe xong lời Thẩm thị, biết đây là không muốn để mình lo lắng. Thầm nghĩ Tuệ Quang đại sư này thật là có chút đạo hạnh, dường như tất cả đều ở trong dự kiến của ông ấy. Xem ra trên đời này thật đúng là có cái gọi là cao nhân. Tử Tình không khỏi tò mò, ông ấy có thể biết rõ thân thế của mình không?

Tử Tình yên tâm dưỡng thai, thường đi qua trò chuyện cùng Thẩm thị. Tử Vũ gả rồi, Hà thị cũng không ở bên cạnh, học đường của Tăng Thụy Tường bây giờ cũng đông người, Tăng Thụy Tường có khi vội chân không chạm đất, còn muốn Tử Thọ đi dạy thay. Bên cạnh Thẩm thị bây giờ chỉ còn một mình Dương thị, Dương thị vẫn là một người ít nói, Vĩnh Chương và Vĩnh Cẩm lại quá nhỏ. Đến lúc này, cũng chỉ có thể là Tử Tình thường bồi Thẩm thị, Thẩm thị càng cảm khái bên cạnh có một nữ nhi thật là tốt.

Ngày hôm đó, Lâm Khang Bình vừa đưa cho Tử Tình thư của Tử Hỉ, Tử Tình còn chưa kịp mở ra xem. Thẩm thị cười hì hì đi vào, nàng cũng nhận được thư Tử Hỉ gửi, Phó thị đã vào ngày hai mươi tháng chín sinh nhi tử, Tăng Thụy Tường lấy tên là Vĩnh Phong.

“Lúc này nha, ta cũng thật sự yên tâm rồi, mấy người các người đều thành thân, đều có nhi tử bên cạnh, ta nha, cái gì cũng không quản nữa. Vui vẻ hưởng thụ mấy năm thanh nhàn hạnh phúc là được rồi.”

“Nương, đứa nhỏ kia của tiểu muội còn chưa có sinh đâu, người cứ như vậy tin lời nói của Tuệ Quang đại sư?”

“A di đà phật, tội lỗi, làm sao người có thể nghi ngờ Tuệ Quang đại sư chứ? Tuệ Quang đại sư không dễ dàng mở miệng. Người có thể được ông ấy gặp, hơn nữa còn tặng lễ vật. Cũng là phúc phận cực kỳ to lớn, thành An châu chúng ta, những năm gần đây, đi miếu Thanh Nguyên có bao nhiêu, có thể có bao nhiêu người có thể được đại sư đích thân tiếp đón?”

Tử Tình nghe xong yên lặng không nói, Thẩm thị ở một bên lại nói liên miên nên chuẩn bị lễ gặp mặt cho tiểu tôn tử..., Tử Tình nghe cũng không tập trung, Thẩm thị thấy vậy, liền cho rằng Tử Tình có chút mệt mỏi, tự mình chào ra về.

Thẩm thị đi rồi, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình hỏi: “Nghĩ cái gì vậy?”

“Không biết vì sao, ta thế nào cũng cảm thấy có chút sợ hãi, vạn nhất, Tuệ Quang đại sư này biết lai lịch của ta, có thể dẫn tới tai họa gì không?”

“Sẽ không, người yên tâm đi, đại sư là thế ngoại cao nhân, mặc dù có nhìn ra, ông ấy cũng không nói ra, nếu nói ra, lần trước ông ấy đã ám chỉ người rồi. Chúng ta một lòng hướng thiện, cũng không có làm chuyện gì xấu, đại sư tội gì gây khó dễ cho chúng ta? Lại nói, đại sư không phải là còn tặng một miếng ngọc bội cho đứa nhỏ của ta sao? Đó chứng minh đại sư nhất định sẽ che chở chúng ta.”

Tử Tình nghe xong, cảm thấy yên tâm vài phần, nhớ tới trong tay còn cầm thư của Tử Hỉ, trong thư Tử Hỉ có nói, công trình giai đoạn hai đã bắt đầu, Tử Hỉ định xây một phân xưởng lớn một chút, chuyên môn sản xuất các loại gương thủy tinh, ly thủy tinh, đồ trang trí thủy tinh. Tử Tình nhớ tới một lần đi ra ngoài dạo phố cùng bạn học, nhìn thấy hiện trường làm con vật cầm tinh bằng thủy tinh, chính mình còn mua một con, vì thế liền nói cho Tử Hỉ đề nghị này.

Quan tài của Lão gia tử và Điền thị làm hơn một tháng cuối cùng cũng hoàn công, theo quy củ, việc này còn phải mời lão nhân lớn tuổi có con cháu hoà thuận tới ăn cơm. Cái này, Tăng Thụy Khánh có lý do chính đang gọi Tăng Thụy Tường qua, theo ý của Tăng Thụy Khánh, không bằng làm thật náo nhiệt, xua đi xúi quẩy. Tăng Thụy Tường tất nhiên không làm chủ, tất cả do Tăng Thụy Khánh lo liệu.

Ai biết lão gia tử nghe xong, lặng yên suy nghĩ rất lâu, thế nhưng không đồng ý, nói là phải đợi Tử Phúc và Tử Hỉ trở về lại làm. Tăng Thụy Khánh nghe xong tất nhiên không vừa ý, hỏi: “Dựa vào cái gì? Trưởng tử trưởng tôn đều ở đây, chẳng lẽ nói đều không tính, nhất định phải chờ hai tôn tử có tiền đồ kia của người tới kiếm thể diện cho người? Chẳng lẽ ta và Tử Toàn không phải là nhi tử tôn tử của người, người muốn xử sự như vậy mà nói, cha, sau này chuyện người dưỡng lão ta không quản nữa, dù sao người có một nhà lão Nhị là đủ rồi.” Tăng Thụy Khánh nói xong liền đá cửa đi ra ngoài.

Lời nói của Tăng Thụy Khánh khiến khuôn mặt vốn đang u ám của lão gia tử càng bi thương, muốn nói cái gì đó, miệng mấp máy vài cái, vẫn là không nói ra miệng. Nói đến lão gia tử từ lúc bắt đầu làm quan tài này, trong lòng cứ cảm thấy nghẹn một luồng khí, không thông thuận, lão gia tử vất vả cả đời, nuôi lớn năm đứa nhỏ, không nghĩ tới năm đứa nhỏ này cực đoan như thế, phát đạt cũng quá phát đạt, khổ cũng quá khổ, ganh đua cũng quá ganh đua, hơn nữa là một nhà Tăng Thụy Tường hần gần như không tồn tâm tư để trong lòng ngược lại sống tốt nhất, nhi nữ xem trong nhất ngược lại thường xuyên đâm dao găm vào tim bọn họ, hối hận thì đã muộn, hối hận thì đã muộn rồi.

Tăng Thụy Tường không đành lòng nhìn lão gia tử thương tâm, đuổi theo ra nói với Tăng Thụy Khánh: “Đại ca, lời này của người có chút quá rồi, nhiều năm như vậy, cha và nương chuyện nào không phải là theo người, người vượt lương tâm của mình hỏi một chút, cha mẹ đối với người và đối với ta, là giống nhau sao? Cha hôm nay cũng cái tuổi này rồi, ông ấy muốn làm cái gì, người cứ theo ông ấy, lời nói làm thương tâm, có thể được vài năm?”

“Lão Nhị, người cũng thấy rồi, ta rất muốn đền bù một chút cho cha, ai biết cha tuyệt không cảm kích, ta tội gì lấy mặt nóng của ta dán vào mông lạnh của cha, trong lòng cha bây giờ chỉ có một nhà người, ta mặc kệ đấy.”

“Đại ca, nói chuyện phải bằng lương tâm, trong lòng cha coi trọng ai sao người có thể không rõ ràng? Người nếu như vậy mà nói, có bản lĩnh người đứng trước mặt người cả thôn, nói không cần cha, muốn ra khỏi môn hộ Tăng gia, sau này, chuyện của cha, ta tuyệt đối sẽ không đến tìm người nữa, một mình ta lo tất.” Tăng Thụy Tường nhìn Tăng Thụy Khánh nói.

Có lẽ là khí thế của Tăng Thụy Tường bỗng chốc làm Tăng Thụy Khánh kinh hãi, Tăng Thụy Khánh lúc này không có xúc động nói muốn ra khỏi môn hộ Tăng gia, đương nhiên, hần cũng không có khả năng làm như vậy, trừ phi hần và Tử Toàn không có ý định đặt chân ở đây.

Tăng Thụy Khánh nhìn Tăng Thụy Tường hồi lâu, trong đầu xẹt qua vài ý nghĩ, nhưng cho dù là ý nghĩ nào cũng nói cho hần, không thể đắc tội Tăng Thụy Tường, phải dỗ tốt Tăng Thụy Tường, nhất định phải dỗ lão gia tử trước. Vừa nghĩ đến đây, Tăng Thụy Khánh tự đi vào nhà tìm lão gia tử nhận lỗi.

Tăng Thụy Tường rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, thấy Tăng Thụy Khánh quỳ gối trước mặt lão gia tử, lão gia tử ôm Tăng Thụy Khánh nước mắt đầy mặt, Tăng Thụy Tường yên lặng về nhà.

Thẩm thị tất nhiên không biết những cái này, nàng nghĩ tới ngày nào đó đến Phó gia và Hạ gia bái phỏng một chút, đang lo lắng tặng những cái gì đây, trong kho phòng cũng là có không ít, nhưng là, vật liệu may mặc, đồ sứ, ngọc thạch... Phó gia và Hạ gia cũng không thiếu, Thẩm thị chọn đến chọn đi hoa cả mắt, đang lo nghĩ, đột nhiên thấy Tăng Thụy Tường đau thương đầy mặt, vội buông việc trong tay, hầu hạ Tăng Thụy Tường gội áo, rửa mặt.

Tăng Thụy Tường ôm cổ Thẩm thị, thì thào lẩm bẩm: “Vì sao, vì sao ta làm như thế nào, vẫn là kém hơn bọn họ?”

Thẩm thị nghe xong, biết Tăng Thụy Tường lại là bị thương tâm ở chỗ lão gia tử, cũng không hỏi nguyên do, chỉ là vỗ phía sau lưng Tăng Thụy Tường nói: “Không sao, người còn có ta, còn có bọn nhỏ.”

Tăng Thụy Tường thất thần một lát, cũng ý thức được mình luống cuống, lôi kéo Thẩm thị ngồi xuống, nói chuyện chờ mấy người Tử Phúc về nhà rồi mới bày tiệc, Thẩm thị nghe xong cũng chẳng nói đúng sai. Nói

thật ra, đối với chuyện lão gia tử và Điền thị, trừ bỏ ra ít bạc, cái khác, Thẩm thị căn bản không để trong lòng.

Ai ngờ không đợi Tăng Thụy Tường trở lại bình thường, Thạch bà tử chạy tới, nói: “Lão gia, người nhà Đại cô nãi nãi tới, vợ chồng Đại cô nãi nãi mang theo hai nhi tử, trong đó một người gọi là Tứ Mao đã rời nhà đi nhiều năm, ta chưa thấy qua, lão gia tử và lão thái thái đang ôm đứa nhỏ khóc đấy.”

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nghe xong sững sốt, Tứ Mao, Tứ Mao rời nhà năm sáu năm về nhà rồi? Trước kia, cũng là một chút tin tức cũng không có, ai cũng không biết đứa nhỏ này đến cùng ở nơi nào, bỗng nhiên đã về nhà rồi?

Thẩm thị hỏi: “Người nghe thấy bọn họ nói những cái gì?”

“Hình như là đứa nhỏ về nhà rồi, mấy năm nay hình như kiếm được chút bạc, hình như phải về nhà thành thân hay là thế nào, ta không nghe rõ lắm.” Thạch bà tử nói.

Tăng Thụy Tường ngẫm nghĩ, nói: “Người đi về trước đi, có chuyện gì lại đến thưa một tiếng, để ý cảm xúc của lão nhân không thể quá kích động.” Thạch bà tử nghe xong đáp ứng rời đi.

Nơi này Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cũng không sờ được manh mối, vừa đúng lúc này Tử Tình đi đến, thấy Tăng Thụy Tường ở nhà, còn có vài phần kinh ngạc, hỏi: “Hôm nay cha làm sao lại có thời gian rảnh rồi vậy? Tiểu Tam lên lớp thay người à?”

“Ừm, a công người có chút việc, ta liền để Tiểu Tam đi.”

Thẩm thị liếc nhìn Tăng Thụy Tường, lôi kéo Tử Tình ngồi xuống, nói: “Vừa rồi Thạch bà tử đến truyền tin, nói là Tứ Mao nhà đại cô người đã trở lại, hình như là kiếm được ít bạc, đang cùng a công bà người ôm nhau khóc đấy.”

Phản ứng của Tử Tình cũng tương đối bình tĩnh, Tứ Mao rời nhà nhiều năm như vậy, nếu đã trở về, nhất định là áo gấm về nhà. Nói thật ra, ấn tượng của Tử Tình với Tứ Mao coi như cũng được, còn nhỏ tuổi đã không ư hành động của cha mẹ huynh trưởng trong nhà, không có sức thay đổi hiện trạng, cũng nhìn không thấy hi vọng, chỉ có thể rời nhà trốn đi. Xuân Ngọc và Yến Nhân Đạt hai gốc trúc tồi kia, cũng có thể xuất ra một gốc măng tốt này. Chẳng qua là không biết vài năm nay ở bên ngoài có mọc lệch hay không.

330. Chương 333: Tứ Mao Tới Cửa

“Một lát nữa, có lẽ hần sẽ đến chỗ chúng ta, phụ thân nuôi hần nhiều năm, cũng dạy hần nhiều năm, về tình về lý cũng phải tới cửa đến thăm. Chẳng qua là không biết Đại cô có mượn cơ hội theo tới hay không?” Tử Tình hỏi.

Thẩm thị nghe xong lời Tử Tình, nhìn về phía Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường nói: “Hần nếu tự mình đến đây, ta sẽ gặp, nếu tới đây cùng Đại cô người, không gặp cũng được. Đại cô người không có khả năng không nói những chuyện này, khó khăn lắm nhi tử có tiền đồ, có thể có bạc bên mình, còn không phải kể hết mấy chuyện xấu xa trước đây, để lên mặt? Chỉ xem Tứ Mao nghĩ như thế nào, nếu là người có hiểu biết, hần tất nhiên biết nên làm như thế nào.”

Tử Tình nghe xong cũng là ý này, đoán chừng lão gia tử sẽ bởi vì Tứ Mao trở về mà tinh thần cực tốt đi? Dù sao, Tứ Mao bây giờ là tất cả hi vọng của một nhà Xuân Ngọc.

Tử Tình cùng Thẩm thị và Tăng Thụy Tường ngồi một hồi lâu, cũng không thấy Tứ Mao tới cửa, nhưng là thấy Lâm Khang Bình tới đây đón nắng, Tử Tình thất vọng đứng dậy, đang muốn ra khỏi cửa, chuông cửa vang, Tử Tình lôi kéo Lâm Khang Bình nói: “Chúng ta đi nhìn xem ai tới.” Lâm Khang Bình nhìn Tử Tình nói: “Có ai muốn đến? Ta thế nào cũng thấy người có chút cổ quái?” “Nghe nói Tứ Mao nhà đại cô ta về nhà rồi, ta muốn nhìn một chút, hần bây giờ là cái bộ dáng gì? Đi thôi.” Tử Tình đẩy Lâm Khang Bình đi ra ngoài. Tử Tình nhìn từ cửa sổ nhỏ trên cửa, bên ngoài quả thực đứng một nam tử cao ráo mặc một thân áo bông mỏng thân dài màu xanh ngọc, tóc dùng một cây trâm ngọc cài vào, trong tay còn mang theo hộp quà nhỏ, Tử Tình đột nhiên nhìn thấy còn ngây ngẩn cả người, người này nếu đi trên đường cái, Tử Tình nói cái gì cũng không dám nhận biết nhau, nơi nào có thể nhìn ra bộ dáng đứa nhỏ nhà quê trước kia?

Tứ Mao từ cửa sổ thấy Tử Tình, cười chào một tiếng: “Chào biểu tỷ, biểu tỷ vẫn là còn trẻ như vậy.”

Tử Tình mở cửa ra. Vợ chồng Xuân Ngọc thật đúng là không theo tới, Tứ Mao cùng Lâm Khang Bình chào hỏi qua, theo Tử Tình vào chính đường, thấy Tăng Thụy Tường và Thẩm thị. Vợ quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái, nói: “Nhị cữu. Nhị cữu nương, Tứ Mao đến thăm các người, mấy năm nay ở bên ngoài, không có lúc nào là không nhớ tới Nhị cữu cữu, Tứ Mao không dám quên, Tứ Mao là vì cái gì mới đi ra ngoài, vẫn nghĩ có một ngày có thể đường đường chính chính về nhà. Dập đầu mấy cái với cậu, nói Tứ Mao không có phụ lòng sự dạy dỗ của cậu.”

Tăng Thụy Tường nghe xong cũng có vài phần xót xa, muốn đỡ Tứ Mao dậy, Tứ Mao lại cung kính dập đầu lạy ba cái, nói: “Ba cái dập đầu này. Là thay cha mẹ ta dập, không dám nói xin cậu cữu nương tha thứ, bỏ qua chuyện cũ, chỉ là vì mấy năm nay, thương tổn tới một nhà cậu, Tứ Mao thay bọn họ nói tiếng xin lỗi, Tứ Mao không có suy nghĩ khác, chỉ là thật lòng nhận lỗi thay bọn họ.”

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Đứng lên đi, đứa nhỏ. Những chuyện kia không nói cũng được. Nói với cậu. Mấy năm nay người làm cái gì? Chịu không ít khổ đi? Đặt chân ở đâu? Có thành thân chưa? Có còn đi nữa hay không? Sau này có tính toán gì không?”

Tăng Thụy Tường hỏi liên tiếp mấy vấn đề, nhìn ra được, hẳn vẫn là có vài phần quan tâm với Tứ Mao, không có phủ định toàn bộ một nhà Xuân Ngọc.

Tứ Mao nghe xong cũng không có đứng lên, ngược lại ôm chân Tăng Thụy Tường khóc lên, Thẩm thị thấy cũng không tiện khuyên. Tứ Mao khóc một hồi, không có nhận khăn của Tăng Thụy Tường, rút của mình ra, lau nước mắt, bình phục tâm tình, nói: “Không có dọa cậu cữu nương chứ? Mấy năm nay ở bên ngoài, chạy trời nam đất bắc, rất ít nghe được những lời hỏi uất ức ra sao, ta nhất thời kích động, liền nhịn không được, đa tạ cậu nhớ mong.”

Tứ Mao nói đơn giản những gì mình đã trải qua, năm đó hần rời nhà ra đi, cũng không có mục tiêu, chuyển đồ ở bến tàu An châu được vài ngày, ngồi thuyền trần trọc đến Việt thành, ở Việt thành tìm làm học đồ không có người dám nhận, vẫn là khuôn vác đồ ở bến tàu, đại khái làm khoảng hai ba tháng, có một lão bản nhà kho để hàng hoá chuyên chở thấy hần coi như thành thật, liền thuê hần và người khác cùng trông kho hàng, được mấy tháng tiền công, Tứ Mao cũng là người linh hoạt, thấy bến tàu có đồ lật vật gì mới lạ, liền ra mua, tích gót từng tí một chờ nghỉ ngơi lại vào trong thành bán đi, cứ như vậy qua một năm, trong tay có hơn mười lạng bạc.

Có hơn mười lạng bạc này, Tứ Mao từ sống ở kho hàng, chuyên trách chuyển đồ lên, hai năm sau, nghe người khác nói, mấy thứ này nếu tới phương Bắc, càng có thể bán được giá cao hơn, bèn bỏ ra tất cả tích góp của mình, không đến một trăm lạng bạc, mang theo đồ đến Hàng thành, đồ vừa rời tay, từ Hàng thành mua vài vóc, đi theo đoàn xe khác, đi Tây Bắc, đến Lan Châu, từ Lan Châu dỡ vải xuống, kiếm một khoản tiền, từ Lan Châu chuyển chút đồ đi về phía Đông Bắc, muốn đến Đông Bắc buôn bán da lông động vật, lại ở trên đường về bị cướp phần lớn tài vật.

Hoàn hảo không mất tính mạng, một đường buôn bán một đường về nhà, dọc đường tới Hàng thành, Tứ Mao vẫn lựa chọn Hàng thành, ở lại Hàng thành, lại làm hai năm.

“Ta nghĩ tuổi tác mình mỗi ngày một nhiều, ngần ấy năm chưa trở về, cha mẹ cũng không biết thế nào? Ông ngoại, bà ngoại chỉ sợ cũng già đi, lại không về nhà, chỉ sợ, vạn nhất tương lai có cái gì, ta cũng thẹn với mấy năm nay ông ngoại bà ngoại yêu thương. Không bằng về nhà, cưới lão bà, ở lại trong thành An Châu mở một cửa hàng buôn bán nhỏ, hoặc lại có tính toán khác, ta nhất thời cũng chưa nghĩ ra.” Tứ Mao thốt thốt nói.

Tử Tình nghe xong ngạc nhiên không thôi, không nghĩ tới mấy năm nay, hần lại vòng quanh một vòng lớn Đại Phong quốc gian khổ trong đó, tất nhiên không phải là Tử Tình có thể hiểu.

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, làm chuyện đứng đắn tử tế.” Chỉ là việc làm mai này, Tăng Thụy Tường thật đúng là không tiện mở miệng, lấy danh tiếng trước mắt của Yến gia, thật đúng là không thể nói hôn sự gì, Ngũ Mao năm nay cũng mười mấy rồi, đến nay cũng không có người hỏi thăm.

Tứ Mao ngồi một lát, rồi cáo từ, trước khi đi, mới lấy hộp ra nói: “Cậu, cữu nương, đây là nhánh nhân sâm ta đặc biệt mua từ Đông Bắc cho các người, hoàn hảo, không bị cướp đi, giữ lại bồi bổ thân thể đi.”

“Người đứa nhỏ này, đồ quá quý giá, người bây giờ cũng không giàu có, vẫn là cầm đi bán đi, cũng có thể đổi được ít ngân lượng.” Thẩm thị chối từ nói.

“Cửu nương, đây là một chút tâm ý của ta, cậu tốt xấu gì cũng dạy ta mấy năm, ta cũng không báo đáp được, nhưng ta thời thời khắc khắc ghi tạc ở trong lòng. Cửu nương cứ giữ bình thường đi, ta vốn cũng là chuẩn bị riêng cho từng người, mới năm mươi năm, tốt hơn ta cũng không mua nổi.”

Thẩm thị nghe xong không tiện nói cái gì nữa, nhìn Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường nói: “Nếu như thế, hãy nhận lấy đi. Về sau có rảnh, thường xuyên đến ngồi chơi một lát.”

Tứ Mao kính cẩn đáp ứng, lúc gần đi, nhìn xem môn biển trên cửa viện, nói: “Tứ Hỉ biểu đệ thật lợi hại, nhớ năm đó chúng ta còn cùng ở học đường đọc sách, mới vài năm, đã kiếm được vinh quang đến lớn như vậy cho một nhà cậu rồi, thật sự là rất hâm mộ. Khi ở bên ngoài bên ba, thỉnh thoảng ta cũng suy nghĩ, nếu như ta đầu thai vào nhà cậu, sẽ là quang cảnh gì đây? Nhất định cũng có thể giống như Tứ Hỉ tiểu đệ, đọc sách làm người. Đáng tiếc, nhân sinh là không có nếu như, cha mẹ cũng là không có cách nào lựa chọn.” Tứ Mao thở dài.

“Cha mẹ mặc dù không có cách nào lựa chọn, nhưng là, đường người muốn đi, cũng là có thể lựa chọn, ít nhất, trước mắt người đã làm vô cùng không tệ.” Tử Tính nói.

Tứ Mao nghe xong lời nói của Tử Tính, suy nghĩ một lát nói: “Đa tạ biểu tỷ chỉ điểm. Là ta cố chấp rồi.”

Tứ Mao cười vẫy tay từ biệt, Tăng Thụy Tường cảm khái nói: “Rốt cuộc cũng có đứa có hiểu biết, tương lai Xuân Ngọc có một ngày, còn phải dựa vào Tứ Mao dưỡng lão, đứa khác nha, đều không dựa vào được, đứa Nhị Mao kia, còn không biết đi chính đạo, chỉ sợ, sẽ có lúc nàng phải khóc, đừng nhìn bây giờ có tí bạc, ai biết lấy được thế nào?”

Tử Tính cũng không nghe thấy Thu Ngọc nói đến chuyện nhà Xuân Ngọc, thật đúng là không biết gần đây người ta có thêm tin tức gì rồi.

Thẩm thị đối với những cái này cũng không có hứng thú, nói với Tử Tính: “Ta muốn đi một chuyến đến Phó gia và Hạ gia, Phó phu nhân đưa bài thiếp nhiều lần, ta cũng không có đi, còn có, ta vừa đi ra ngoài một lần, liền thăm Vũ Nhi một chút, còn có nhà Tam cửu của người, người tới giúp ta chọn xem, tặng cái gì thì thích hợp?”

Tử Tính nhìn nhìn Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nói: “Nương, không bằng chọn hai cuộn gấm tốt hơn một chút, còn có, Phó gia kia, ta bắt một con ba ba cạp từ trong trang đến đây đi, Phó lão thái thái cao tuổi, nhất định thích, có bạc cũng không có chỗ để mua.”

Thẩm thị nghe xong hỏi: “Tính nhi không bằng đi cùng ta một chuyến?”

“Nương, bộ dạng này của ta ra ngoài sao được? Sau này đi.”

Thẩm thị nhìn nhìn Tử Tính, cũng cười nói: “Ta cũng là già hồ đồ rồi.”

Tử Tính nghe xong cười cười, từ chính viện đi ra, Tử Tính vừa muốn rẽ đi thăm Dương thị, Dương thị ôm đứa nhỏ đi ra, cười nói: “Tỷ tỷ là tới thăm ta sao?”

“Muốn nhìn tiểu Vĩnh Cầm một chút, không nghĩ tới người còn ôm ra ngoài.”

“Nương nói, lúc thời tiết tốt, ôm ra ngoài phơi nắng mặt trời, ta đang muốn tới tìm nương và tỷ tỷ trò chuyện.” Dương thị cười cười.

Tử Tính nhìn xem Lâm Khang Bình, Dương thị vội hỏi: “Tỷ tỷ có việc thì về trước đi. Ta cũng không có việc gì quan trọng. Chẳng qua là muốn hỏi người một chút, nghe nói nương muốn đến Phó gia và Hạ gia, ta nghĩ hai nhà bọn họ còn tặng Vĩnh Cầm một phần lễ. Ta nghĩ có phải gửi nương tặng lại một phần lễ hay không, cũng không biết tặng lại cái gì thích hợp, muốn hỏi tỷ tỷ một chút. Hạ gia còn dễ nói, dù sao lúc tiểu muội sinh có thể tặng lại một phần, nhưng Phó gia, ta thật là có chút khó xử.”

Tử Tính nghe xong nhìn Dương thị, nói thật ra, trước mắt, trong mấy người điều kiện của Tử Thọ là kém nhất, nhưng khó được là Dương Thị có tính tình tốt, một chút cũng không có ý ganh đua so sánh, thấy đủ,

biết cảm ơn. Từ điểm này mà nói, Tử Thọ vẫn có chút ánh mắt. Bằng không, tìm phải người thích ganh đua so sánh hơn, Tử Thọ sớm muộn gì sẽ lục đục cùng mấy huynh đệ.

“Đệ muội, Phó gia tặng lễ cho người, tự có nường đi chuẩn bị đáp lễ, vốn nường cũng là chuẩn bị cả phần của người. Vừa rồi ta từ chỗ của nường bên kia, nường đã chuẩn bị đồ xong rồi, người cũng đừng quan tâm. Chờ Tiểu Tứ trở về, người bù một phần lễ không phải là được, thật ra cũng không cần bù, Vĩnh Cầm sinh ra bọn họ cũng không tặng, các người đưa tới đưa đi, còn không đủ phiền toái.” Tử Tình khuyên nhủ.

“Như vậy cũng được sao?” Dương thị thấp giọng hỏi.

“Đương nhiên.” Tử Tình khẳng định đáp.

Dương thị ôm đứa nhỏ đi tìm Thẩm thị.

Buổi tối ngày hôm sau, Thẩm thị vừa trở về từ An Châu, Tử Tình vừa cơm nước xong, Thẩm thị ngồi cùng nói: “Hôm nay cũng là nghe nói một chuyện, nói là trong thành An Châu lại có nhà ai mất tiểu hài tử, người nói một chút, có thể yên lành được mấy năm? Làm sao lại có bọn buôn người táng tận lương tâm này? Ta nghe xong lại bị dọa nhảy dựng, vội đi tìm Nhị tẩu người dặn dò vài câu.”

Lâm Khang Bình nghe xong lại hỏi: “Nường từ chỗ nào nghe được?”

331. Chương 334: Chia Hoa Hồng

“Bị mất đứa nhỏ là vùng lân cận nhà tam cữu người, hẳn cũng không biết cụ thể là nhà ai, chỉ là nghe nói có một sự việc như vậy. Những kẻ xấu đó làm sao bắt rồi mà vẫn còn?”

“Nường, kẻ buôn người bắt người bán, tiền cũng là tới dễ dàng, không phải có một câu nói, nói là người chết vì tiền chìm chết vì ăn, luôn có người chứa tâm lý may mắn, gặp may còn kiếm chác được, cuối cùng sẽ chết ở trong tham niệm của mình.” Lâm Khang Bình nói.

“Đúng vậy, trong thành An Châu này lại không yên ổn rồi, nhà nhà còn không sợ hết hồn hết vía, lập tức là đến cửa cuối năm rồi.” Thẩm thị thở dài.

Tử Tình cũng thở dài, lôi kéo Thẩm thị nói chuyện khác. Lâm Khang Bình ngược lại âm thầm trầm tư một hồi, chờ Thẩm thị đi rồi, nói với Tử Tình: “Thư Duệ đến trường vẫn nên phái người đi theo, kẻ buôn người không chỉ bắt nữ hài tử, cũng sẽ bắt một số nam hài đáng về dễ nhìn, chúng ta vẫn là cẩn thận một chút đi.” Nam hài tử thường thường bị bán cho người khác làm đồ chơi, Lâm Khang Bình không nói ra, chủ yếu là không muốn để Tử Tình biết những thứ dơ bẩn này.

Tử Tình tất nhiên đáp ứng, chuyện đứa nhỏ không thể dựa vào nửa điểm may mắn.

Trời càng ngày càng lạnh, trừ mỗi ngày Tử Tình về nhà mẹ đẻ một chuyến, càng nhiều lúc, Tử Tình ở thư phòng vẽ một số bản vẽ, các loại ly rượu thủy tinh, dụng cụ, vật trang trí. Tử Tình hình như nhớ được ở trong thủy tinh thêm một ít đồng ôxít, thủy tinh đổi thành màu lam, thêm sắt, thành màu đỏ, những cái khác không nhớ rõ lắm.

Tử Tình chuẩn bị để Tử Hỉ chậm rãi thí nghiệm, xem có thể làm ra vài loại thủy tinh có màu, nhất định phải có ưu thế hơn sản phẩm của người khác, có đặc sắc, xí nghiệp mới có thể tồn tại được. Xưởng thủy tinh này, đối với Tăng gia mà nói, tầm quan trọng là không cần nói cũng biết.

Một nhà Tử Lộc về nhà sớm nhất, tiến vào tháng chạp, Tử Lộc liền cho bọn nhỏ nghỉ phép. Mang theo cả nhà vào cửa. Thời gian Tử Tình mỗi ngày ở nhà mẹ đẻ cũng nhiều hơn, cùng Trần thị, Dương thị nói nói cười cười.

Thư Duệ và Thư Ngạn cũng mỗi ngày cùng Vĩnh Tùng Vĩnh Bách ở chung một chỗ, Thư Ngọc nhỏ hơn Thư Vĩ một ít, chỉ có thể chơi cùng Vĩnh Chương. Bấy nam hài tử ở chung một chỗ, Tử Tình mặc kệ bọn chúng làm ầm ĩ, chỉ cần không rơi vào trong ao nước. Không xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm đó, mấy người Tử Tình cùng Tử Lộc, Trần thị tán gẫu cùng Thẩm thị, nói đến Tứ Mao, Tử Lộc nói, Tứ Mao thuê một gian cửa hàng ở trong thành An Châu, muốn mở một cửa hàng tạp hoá, vốn là. Hắn muốn làm buôn bán vải vóc, chẳng qua, tiền vốn không nhiều lắm, trước hết từ nhỏ làm lên.

“Nhị ca, làm sao người biết chuyện của hần? Người gặp được hần?” Tử Tình hỏi.

“Có một ngày trên đường gặp được. Ta mới biết được hần đã trở về, vẫn là hần nhận ra ta trước. Cửa hàng cũng không lớn, chẳng qua khu vực đó cũng không tẻ, cũng không biết có thể làm ăn lâu dài được không?”

“Sao vậy? Có người quấy rối?” Thẩm thị hỏi.

“Đại Mao biết được, cứ tới tổng tiền, nói nhà hần nhiều đứa nhỏ, nuôi không nổi, còn có Tam Mao, cuộc sống cũng khó khăn. Đại cô còn muốn để hần mang theo Ngũ Mao. Tứ Mao hình như không đồng ý, cứ như vậy xem ra, Tứ Mao cũng khó khăn.”

“Đây thật đúng là sói nhiều thịt ít.” Tử Tình cười nói.

Lúc này, Thạch bà tử tiến vào, chấp tay nói: “Đang yên lành, lão gia tử lại không thoải mái. Đại cô phu nhân đến đưa lễ tết, nhất định đòi nói cho lão gia tử, nói là đại nữ nhi nhà Đại Mao bị kẻ buôn người bắt cóc, lão gia tử quýnh lên, lại bị bệnh.”

“A? Chuyện khi nào vậy?” Thẩm thị vội hỏi.

“Lão gia đi mời đại phu rồi, bên kia Đại lão gia tử cũng ở đó, phu nhân muốn đi qua nhìn xem hay không.” Thạch bà tử nói.

Thẩm thị nghe xong, đứng dậy vội nói: “Đây là tất nhiên.”

Đến lúc mấy người Tử Tình cùng Thẩm thị đến, Chu đại phu đang ở trong phòng khách kê đơn thuốc cho lão gia tử, Điền thị và Xuân Ngọc ở một bên rơi lệ, Tăng Thụy Khánh đen mặt đứng ở cửa, Tăng Thụy Tường ngồi ở trước giường lão gia tử, thấy những người này đi vào, lão gia tử mở mắt, trong miệng ngậm lát sâm, vẫy vẫy tay, ý bảo mọi người trở về.

“Lão gia tử không có việc gì, các người đều trở về đi, nhiều người, hò hét ầm ĩ, lão gia tử cần tĩnh dưỡng.” Chu đại phu nói.

Tử Tình còn chưa thấy rõ sắc mặt của lão gia tử, đã bị đuổi ra ngoài, Thẩm thị ở lại, hàng cháu mấy người Tử Tình đều về nhà.

Tử Tình về nhà, vẻ mặt Lâm Khang Bình có vài phần bất an, hỏi: “Lão gia tử thế nào rồi?”

“Hần là không có vấn đề lớn đi? Nghe đại phu nói cần tĩnh dưỡng nhiều.”

Lâm Khang Bình nghe xong không nói gì, ôm Tử Tình trong nóng ruột qua một đêm, ngày hôm sau ăn điểm tâm xong, hai người qua nhà mẹ đẻ sớm, Lâm Khang Bình và Tăng Thụy Tường đi học đường thăm lão gia tử, sau khi trở về, nói đã ổn định hơn, vẫn là may mà có nhánh nhân sâm của Tứ Mao cấp cứu, thần khí của lão gia tử mới trở lại bình thường, chẳng qua là, vạn lần không thể lại chịu thêm kích thích gì.

Một nhà Tăng Thụy Tường lúc này mới yên tâm, chuẩn bị công việc mừng năm mới. Một nhà Tử Hỉ là vào ngày Tết Ông tía cùng một nhà Tử Phúc vội trở về, hai người sau khi trở về đi thăm lão gia tử trước, Tử Phúc cùng lão gia tử nói chuyện một hồi lâu, nghe nói, tâm tình của lão gia tử tốt lên rất nhiều.

Ngày thứ hai, hai mươi lăm tháng chạp, Tử Hỉ cầm mấy cuốn sổ sách to đùng, nói là muốn báo cáo tiền lời một năm ọi người, Tử Phúc đi đón Tử Vũ, sáu huynh muội sáu ở thư phòng nhà Tử Tình mở một hội nghị gia đình ngắn gọn.

Một năm này vốn mấy nhà đầu tư đều thu hồi lại rồi, Tử Tình cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, ép lên toàn bộ bạc của mấy nhà, áp lực cũng là rất lớn. Ý của Tử Hỉ trước không chia tiền, muốn tìm một chỗ ở ngoại thành An Châu, cũng mở tiếp một xưởng thủy tinh, dù sao An Châu còn chưa có một nhà mở xưởng thủy tinh.

Tử Tình nhìn khoản vốn lưu động có hơn hai vạn lượng, nghĩ ở An Châu mở xưởng cũng có một chỗ tốt, tự mình có thể lên mở một phòng thí nghiệm, nghiên cứu phát triển sản phẩm mới. Tử Tình suy nghĩ một chút hỏi: “Mở xưởng ở An Châu có phải quá vội vàng hay không? Nhân viên quản lý người tìm xong rồi à?”

“Ta nghĩ tới, quản sự chủ quản sản xuất cùng trưởng phòng đều có thể điều một người từ Kinh thành tới đây trước, trước tiên dựng lên phân xưởng. Mượn Tân Phúc biểu ca trong trang của người tới đây làm trưởng phòng, để cho hắn mang theo Tử Văn, Tử Văn không muốn thi tú tài, đã sớm từng nói với ta muốn làm chút gì đó. Đại quản sự, thực ra tỷ phu là nhân tuyển tốt nhất, nhưng là tỷ phu bận quá, ta định điều một người từ Kinh Thành tới đây trước, bên này để cho Nhị ca đi theo học một ít, tỷ phu trước chịu trách nhiệm một chút, dẫn theo Nhị ca, chờ tất cả bước vào quỹ đạo, Nhị ca có thể tiếp nhận rồi, tỷ phu cũng là có thể bận gia nghiệp của mình. Nhị ca, người thấy thế nào? Lương của tổng quản sự Kinh thành một năm là một trăm lượng, Nhị ca một năm tạm định tám mươi lượng.” Tử Hỉ nói.

“Ta sợ ta làm không tốt, mấy năm nay ta trừ đọc sách dạy học, cũng chưa từng làm việc khác.” Tử Lộc nói.

“Đây cũng là vấn đề không lớn. Ta thấy người dựng xưởng ở kinh thành, tài chính lúc đầu cũng chỉ hơn vạn lượng bạc, ta dự tính ở An Châu có một vạn cũng đủ không kém nhiều lắm, ý của ta là mỗi cổ phần chia năm trăm lượng tiền lãi trước, như vậy, người có một khoản vốn lưu động ít nhất một vạn bảy ngàn lượng làm dự phòng. Các nhà cũng có tiền hoa hồng, Tiểu Tam sang năm còn muốn đi thi, lại vừa thêm một đứa nhỏ, trong tay dư dả vẫn là tốt hơn.” Tử Tình nói.

“Ta không sao, không cần lo lắng cho ta, một năm ta còn có hơn ba trăm lượng tiền thuê đấy. Bình thường ta sống cùng cha mẹ, tiêu dùng cũng không lớn.” Tử Thọ vội nói.

“Tình Nhi nói có đạo lý, ta thấy cũng là chia năm trăm lượng trước đi, thực ra trong tay ta cũng không dư dả, một năm bổng lộc của ta mới có tám mươi lượng, thêm thưởng vàng hạ cám cũng mới được một trăm lượng, quanh năm suốt tháng đón đưa đi nhiều, mấy năm nay hết sạch trợ cấp này rồi, cái gì cũng không mua nổi. Nếu không có cửa hàng cùng đất trong nhà, cuộc sống của ta còn không bằng Tiểu Tam đâu.” Tử Phúc nói.

“Nếu nói thiếu bạc, ta càng thiếu, ở Kinh thành tiêu dùng càng tốn hơn, ta còn mua một chỗ ở, hai ngàn lượng bạc kia ta còn dựa vào tiền thành thân các người cho góp lại mới đủ, tiền áp đáy hòm của ta đều vét sạch rồi, chia bạc, ta cũng có thể sống một năm thoải mái.” Tử Hỉ nói.

“Chia bạc là chuyện nhỏ, nếu mọi người đều đồng ý dựng xưởng, bây giờ chủ yếu là tìm một chỗ tốt, chờ qua Nguyên Tiêu tranh thủ thời gian làm xong thủ tục, xây phòng ở tìm người, Tiểu Tứ xem xem người trẻ nhất có thể đợi đến khi nào thì đi, dù sao công xưởng ở kinh thành cũng là qua tay người, lần này do người tới thao tác vẫn là tương đối tốt hơn, tiết kiệm công sức. Tiểu Tam người vẫn là tập trung tinh thần tham khảo, chuyện công xưởng người không cần đi theo quan tâm.” Tử Phúc nói.

“Những cái đó ta sẽ xem rồi sắp xếp, công xưởng bên này ta không định xây quá lớn, hơn nữa chỉ làm một giai đoạn, đại khái tầm tầm hơn một tháng. Trọng điểm ta vẫn là đặt ở kinh thành.” Tử Hỉ nói.

Chuyện dựng xưởng đã định xong, Tử Tình làm một cái bảng biểu, bên trên có phần tiền hoa hồng, mỗi người ký tên ở phía sau, Tử Tình đưa bảng biểu cho Tử Hỉ, để hắn mang về cho kế toán vào sổ.

Sau khi ăn xong, một mình Tử Hỉ ở lại, cùng Tử Tình bàn bạc chuyện dựng xưởng, lại thấy bản vẽ Tử Tình vẽ, cùng với ý tưởng thêm kim loại làm thủy tinh màu sắc rực rỡ, “Tỷ, ta thật không nghĩ tới, lợi nhuận làm thủy tinh lớn như vậy, thời gian mới được một năm, đã thu hồi còn hơn phí tổn, những thứ gương, ly rượu cũng dễ bán, kinh thành người có tiền cũng nhiều, chúng ta là đơn vị làm ly rượu độc nhất, cũng may ta nghe người, bán tất ly rượu cùng đồ trang trí thủy tinh lớn cho Văn gia, gương dù sao vẫn là vật nhỏ, không gây chú ý. Nếu như người nói, có thể làm thủy tinh có màu, ta kiếm được càng nhiều. Chẳng qua, xưởng xi măng kia khi nào thì bắt đầu xây?”

“Lợi nhuận sang năm giữ lại một phần xây xưởng xi măng. Chẳng qua, mùa thu sang năm, chức biên tu Hàn Lâm viện của người sẽ kết thúc đi, cần chuẩn bị bạc cứ nói với ta một tiếng.”

“Biết rồi, sang năm rồi nói sau, ta thì dễ nói, trong tay vợ ta còn có chút bạc đồ cưới. Khảo hạch kia của Đại ca nên là năng động một chút, hai năm nay hắn cũng coi như làm ra một chút chiến tích, đầu tiên, mấy tuốt hạt ngũ cốc kia tiết kiệm bao nhiêu sức lao động, đây cũng là ghi dấu ở Ngự tiền, cả nước mở rộng rồi, Hoàng thượng biết được còn đặc biệt tìm ta tới nói chuyện, cười nói không phí công phong cho cáo mệnh cho nương ta. Hoàng thượng cũng bởi vậy mà biết được Đại ca làm tri huyện ở Hoa Liên đã làm cải tạo đất hoang, cao hứng gặt đầu liên tục. Vài năm nay mưa thuận gió hoà, gặt được mùa màng tốt, còn chưa

thiếu lương thực, nếu gặp phải năm nào có tai hoạ..., khắp nơi đều là chạy nạn, sẽ dao động nền tảng của đất nước, cho nên trước mắt thánh thượng mới có thể cố vũ khai hoang, hơn nữa miễn thuế ba năm đầu. Ta thấy thôn trang của người cũng cải tạo không tệ, ta là cách khá xa, bằng không, cũng mua một mảnh đất hoang lớn, để cho người dọn dẹp một chút, ta cũng đường đường làm một địa chủ rồi.”

Tử Tình nghe xong xì nở nụ cười.

332. Chương 335: Họa Vô Đơn Chí

“Đáng tiếc xung quanh thôn trang kia của ta không còn đất hoang, ngay cả đỉnh núi ta cũng mua rồi, đừng xem nhẹ thôn trang của ta, bây giờ một năm sản xuất cũng được hơn ba ngàn lượng bạc. Năm nay ta muốn trồng vài mẫu dưa gang, dưa hấu, mặc dù vài năm nay giá dưa hấu giá giảm xuống rất nhiều, nhưng tiền lời vẫn cao hơn những thứ khác. Bây giờ ta mới phát hiện, vì sao kẻ có tiền đều thích mua đất, thực ra mua đất tiền lời còn cao hơn cửa hàng, ruộng đất gặp được một năm mùa màng tốt, có cái năm sáu năm có thể thu hồi đầu tư. Cửa hàng cơ bản phải mười năm mới có thể thu hồi đầu tư.”

“Cũng chính là vậy, chúng ta mấy năm kia may mà gặp được thời điểm tốt, bán được giá tốt, vừa mua đất vừa mua cửa hàng, nương nói bây giờ trồng nhiều dưa hấu hơn, chúng ta thu vào còn không bằng một nửa trước kia.”

Hai tỷ đệ đang nói chuyện, Lâm Khang Bình chạy vào, bảo Tử Hỉ trở về, nói là Xuân Ngọc đang quỳ ở cửa, có việc cầu Tử Hỉ.

Tử Tình vừa nghe bị dọa nhảy dựng, đang yên lành lại làm loạn cái gì, cũng chẳng quan tâm hỏi kỹ, kéo Tử Hỉ đi ra ngoài, Lâm Khang Bình bảo Tử Hỉ đi trước.

Lâm Khang Bình muốn nói cái gì đó, dáng vẻ muốn nói lại thôi khiến cho Tử Tình chú ý, hỏi: “Người làm sao vậy? Có việc gì ta?”

“Người ngồi xuống trước đã, đừng có gấp, nghe ta từ từ nói cho người. Người còn nhớ rõ ngày đó cha ta nói Nhị Mao không biết kiếm bạc từ nơi nào không? Ta nghĩ tiểu tử này không chừng lại làm cái gì xấu đây? Không bằng ta tìm người điều tra hẩn một chút, đừng lại làm ra chuyện gì thương thiên hại lý, ai ngờ quả thực để ta đoán trúng, hẩn cùng nam nhân của Hoa Quế, còn có mấy người nữa, bắt đầu làm buồn người, nữ nhi Đại Mao chính là bị bọn họ bắt, Nhị Mao biết được, tự mình dẫn người đuổi theo, mới đuổi theo đưa được đứa nhỏ trở về.”

“Ý của người là, Nhị Mao này là kẻ buôn người? Làm sao có thể bắt cháu gái nhà mình? Đây cũng quá không có nhân tính rồi.”

“Đứa nhỏ kia là người khác bắt. Nhị Mao trước đó không biết. Sau này tìm được đứa nhỏ trở về, Đại Mao nghi ngờ Nhị Mao, cùng Nhị Mao hai người náo loạn một trận, việc này mới có thể bị ta phát hiện. Vốn bọn họ làm việc là tương đối kín đáo. Nếu không là ta nghi ngờ Nhị Mao, thông qua chuyện Đại Mao, mới tìm được điểm dấu vết để lại. Chỉ sợ trong một thời gian ngắn thật đúng là khó phát hiện ra bọn họ.”

“Vậy bây giờ thế nào? Người báo quan rồi? Cho nên đại cô ta mới đến tìm cha ta và Tử Hỉ cầu xin?”

Lâm Khang Bình nhìn ánh mắt của Tử Tình nói: “Tình Nhi, người muốn trách ta, ta cũng sẽ không giải thích ỉn, ta biết bất kể thế nào, bọn họ là người thân của cha ta. Nói lý ra, ta phải là làm như không thấy. Chẳng qua là, ta nghĩ việc này thật sự quá mức thương thiên hại lý. Không thương lượng với người đã âm thầm báo cho Phó đại nhân, bởi vì trong này không chỉ một mình Nhị Mao, tổng cộng có hơn mười người, ta nếu không ra mặt, còn không biết có bao nhiêu đứa nhỏ gặp nạn. Vốn ngày đó khi a công sinh bệnh. Ta đã muốn nói cho người, ta thấy a công bị tức mà bệnh, trong lòng cũng có vài phần bất an.”

Tử Tình nghe xong ngồi xuống, suy nghĩ một chút nói: “Khang Bình, ta không trách người, việc này sớm muộn gì cũng phải ra mặt. Như đám người bọn họ, vì bạc, một chút tính người cũng không có, tính là người thân cái gì? Đại nghĩa còn phải diệt thân đây. Vả lại, hai nhà chúng ta đã sớm chặt đứt qua lại, còn không phải người thân đâu. Chỉ là, việc này, trước không nên nhắc tới cùng người khác.”

Lâm Khang Bình nghe xong ôm Tử Tình nói: “Người có thể nghĩ như vậy, trong lòng ta cũng thoải mái hơn. Ban đầu ta không muốn nói với người, là sợ trong lòng người có gánh nặng. Nhưng cảm thấy gặt người cũng là không đúng, việc dù sao là ta làm, không liên quan tới người, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm. Đi thôi, chúng ta nhìn xem cha mẹ bên kia rốt cuộc thế nào rồi?”

Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình, mấy người Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đều ngồi ở phòng khách, Tứ Mao quỳ gối trong phòng khóc cầu xin, “Nhị cữu, bây giờ cũng chỉ có một nhà Nhị cữu có thể cứu mấy người Nhị ca ta, dầu gì trông vào phần thân thích một thời gian, giữ cho bọn họ một cái mạng, về sau, ta nhất định trông nom hẳn, không để cho hẳn phạm sai lầm nữa.”

“Người đứng lên đi, đây không phải là việc chúng ta có thể làm. Nhị Mao phạm vào những lỗi lầm kia, ở trong lao mấy năm còn không biết hối cải, sau khi ra ngoài lại cấu kết với người ngoài đến trong trang của Tử Tình ăn trộm, a công bà người cầu xin, Khang Bình mới tha cho hẳn, hẳn vẫn không biết hối cải, ngược lại ngày càng nghiêm trọng. Người ngấm lại xem, lừa bán tiểu hài tử, đó là tội nghiệt lớn như thế nào, sao người không nghĩ cho cha mẹ đứa nhỏ một chút? Bây giờ toàn bộ An Châu phủ đều sôi trào, không xử phạt bọn họ làm sao bình ổn được sự căm phẫn của dân chúng? Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào đây. Người nghĩ lại xem, người nào vào lúc này có thể mở miệng xin tha?”

“Cái này gọi là tự làm bậy không thể sống, người nhớ kỹ bài học lần này của bọn họ đi.” Tử Lộc nói.

Tứ Mao nghe xong sắc mặt như chết, Tử Phúc nói: “Cha mẹ người còn ở bên ngoài, người dẫn bọn họ về nhà trước đi, dù sao ngay lúc này phủ nha cũng nghỉ phép, muốn tìm người cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Việc này, ngàn vạn lần không thể nói với ông ngoại bà ngoại người, nhớ kỹ chưa?”

Tứ Mao khóc hỏi: “Thật sự không có cách nào sao?”

“Bảo bọn họ biết cái gì nói hết ra, cố gắng hết sức tìm đứa nhỏ bị lừa bán về, có lẽ tội chết có thể miễn, xem có thể phán đi đây ở Quỳnh châu hay không.” Tử Hỉ nói.

Tứ Mao nghe xong nói: “Ta muốn đi vào thăm bọn họ cũng là không thể, không bằng nhờ biểu đệ nói giúp ta, cho ta vào thăm bọn họ một chút, dặn dò bọn họ vài câu, xem có thể tìm được mấy người về trước hay không?”

Tử Hỉ còn chưa kịp nói, chuông cửa vang, Thạch bà tử chạy vọt vào, nói: “Lão gia, cô phu nhân bọn họ đi tìm lão gia tử rồi, ta ngăn không được.”

Tăng Thụy Tường nghe xong vội chạy nhanh ra ngoài, Tứ Mao cùng Tử Phúc, Tử Lộc cũng vội chạy theo sát sau.

“Nhị Mao bởi vì sao bị bắt đại cô cũng không phải không biết, mấy ngày trước đây chính là bởi vì nữ nhi của Đại Mao bị bắt, a công đã giận nằm trên giường không dậy nổi, đại phu cũng đã dặn dò a công không thể chịu kích thích, làm sao còn tới thêm phiền? Chẳng lẽ nàng thật muốn tức chết a công?” Tử Hỉ hỏi.

“Bây giờ nói những cái này có ích lợi gì? Vẫn là đi qua nhìn xem đi.” Tử Tình nói xong, nắm tay Lâm Khang Bình.

Lúc mấy người Tử Tình đến, trong phòng vây quanh một đồng người, Xuân Ngọc cùng vợ Nhị Mao cùng với Hoa Quế đều đang khóc, Tăng Thụy Tường đuổi các nàng đi ra ngoài, sai Tử Lộc đi mời đại phu cùng Tăng Thụy Khánh, lão gia tử nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, nhìn không có một chút sinh khí, Điền thị ở một bên ghen ngào.

Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị đến rất nhanh, lát sau, Chu đại phu cũng đã tới, cho lão gia tử ngậm vài miếng sâm, giữ mạch, châm mấy châm, lão gia tử tỉnh lại, lúc này, một nhà Thu Ngọc cũng đã tới.

Con mắt Lão gia tử chậm rãi dạo qua một vòng, nhìn Tử Phúc, Tử Phúc bước lên phía trước, lão gia tử vươn tay, Tử Phúc vội nắm được, lão gia tử chậm rãi hỏi: “Chuyện Nhị Mao, thật sự không có cách nào sao?”

Tử Phúc không đành lòng nói thật, chỉ đành phải kìm nén nói: “Tiểu Tứ đã phái người đến nhờ Phó gia nói giúp rồi, tính mạng cuối cùng không đáng ngại, chỉ cần về sau hẳn làm người tử tế. A công người yên tâm đi.”

Lão gia tử nghe xong nhìn Tử Hỉ, Tử Hỉ vội nói: “A công yên tâm đi, chờ năm sau ta tự mình tìm Tri phủ An Châu năn nỉ một chút, thế nào cũng sẽ bán cho ta vài phần thể diện, trước giữ lại được tính mạng rồi mới tính cái khác.”

Lão gia tử vui mừng gật gật đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, mở mắt ra, nói: “Gọi Xuân Ngọc vào đi, ta còn có lời dặn dò nàng mấy câu.”

Xuân Ngọc và Yến Nhân Đạt đi vào, Xuân Ngọc thấy lão gia tử tỉnh lại, vội quỳ gối nhào tới, nói: “Cha, ta không phải là cố ý, nữ nhi cũng là không còn cách nào khác, cha, cũng đến giờ phút quan trọng này rồi, Nhị ca còn không cho ta vào cửa, ta có thể làm sao bây giờ chứ? Trọng bụng vợ Nhị Mao và Hoa Quế đều còn có đứa nhỏ, ta cũng không thể trơ mắt nhìn đứa nhỏ sinh ra không có cha. . .”

Xuân Ngọc còn muốn nói chuyện, bị Tăng Thụy Tường quát dừng, lão gia tử nhìn Xuân Ngọc chậm rãi nói: “Đều là lỗi của cha, nương người từ nhỏ đã chiều người hồng rồi, chiều người không biết tốt xấu không biết cảm ơn, không chỉ có lười biếng còn ích kỷ, cũng không biết cách dạy đứa nhỏ, ta biết rõ như vậy là không đúng, vì nương người che chở, cũng không có uốn nắn người lại. Xuân Ngọc, đây là lỗi của cha, cho nên, ta chỉ có thể tự mình nuốt xuống quả đắng này. Khụ khụ. . .”

“Cha, người đừng nói nữa, uống nước đi.” Tăng Thụy Tường khuyên nhủ.

Lão gia tử lắc lắc đầu, nói tiếp: “Chuyện của Nhị Mao, ta đã cầu tình với Tử Phúc và Tử Hỉ rồi, đây là một lần cuối cùng ta quản chuyện của người, người nhớ kỹ, về sau, phải nhờ chính người, cha, cho dù muốn quản, cũng không quản được.” Lão gia tử nói xong, một dòng nước mắt trong suốt từ khoé mắt đục ngầu chảy ra.

“Cha, người không cần nữ nhi rồi, không cần Xuân Ngọc rồi? Cha, người không thể bỏ lại ta không quan tâm, cha. . .” Xuân Ngọc hô.

Thu Ngọc chán ghét đầy mặt kéo Xuân Ngọc lại, nói: “Đại tỷ, người kêu gào cái gì, cha ta cần tỉnh dưỡng, người không phải là không biết, người theo thêm cái loạn gì, còn không mau về nhà đi.”

Lúc này, ngoài cửa một trận ồn ào, thì ra vợ Tam Mao Hồng Tú ôm đứa nhỏ đã tìm tới cửa, nàng vào cửa liền để đứa nhỏ xuống, nhắm vào vợ Nhị Mao đánh một trận, vừa đánh vừa mắng: “Đồ tìm đen phổi thối, nhà người ta ca ca có thể mang theo đệ đệ mình làm chút việc tốt, nhưng các người thì ngược lại, tính kế người ngoài không đủ, ngay cả đệ đệ mình cũng tính kế lên, bản thân không muốn sống tử tế, vội vàng đưa tiễn cho Diêm Vương gia kia, cũng không cần lôi kéo Tam Mao nhà ta chứ, ta mặc kệ, dù sao sau này ta sẽ mang theo đứa nhỏ sống ở nhà người, người nuôi cho ta.”

Vợ Nhị Mao vốn là quả phụ, tuổi tác lớn, danh giá, nếu không cũng không thể dụ dỗ được Nhị Mao, giờ phút này nhắm vào Hồng Tú chính là một cái tát trở lại, chỉ vào Hồng Tú mắng: “Người nếu không sợ ta đem bán đứa nhỏ nhà người, người để lại chỗ ta đây, còn muốn bảo ta nuôi đứa nhỏ cho người, người cứ việc mơ đi. Ta còn không biết ai bắt ai nuôi đâu? Chờ ta tìm được nhân tình, cùng để hần nuôi người. Người nếu bằng lòng làm thiếp, bưng nước rửa chân cho chúng ta, ta cũng không có ý kiến. Người cho là Tam Mao nhà người tốt à? Nếu hần không tham tài, có thể đi theo Nhị Mao làm à? Lúc chia tiền sao không nói? Lúc này muốn đổ bộ ** lên đầu chúng ta, cho là tính tình ta tốt mặc người xoa nắn, người liền nhận sai với ta cô nãi nãi người. . .”

Hai người đều lớn giọng, chờ đến lúc Tăng Thụy Tường và Tăng Thụy Khánh đi ra quát dừng các nàng, lão gia tử đã nghe rõ hết, Tam Mao cũng đã xảy ra chuyện, lại là một dòng nước mắt.

Tử Phúc thấy vội nói: “A công, người đừng gấp, chuyện Tam Mao ta đã hỏi thăm một chút, Tam Mao chỉ là giúp đỡ canh gác truyền tin. Hần không có tội gì lớn, có vài năm hần là có thể đi ra rồi.”

Thu Ngọc ở một bên cũng vội khuyên nhủ: “Chính là vậy, cha, người yên tâm tỉnh dưỡng, việc này, Tử Phúc và Tử Hỉ đều đồng ý đi nói giúp cho, người cứ yên tâm đi.”

Lão gia tử lắc lắc đầu, chính mình suy nghĩ hồi lâu, mới nói: “Gọi Đại ca Nhị ca người đi vào, ta có lời muốn nói.”

333. Chương 336: Thân Thế Của Tăng Thụy Tường

Thu Ngọc đi ra ngoài gọi Tăng Thụy Khánh và Tăng Thụy Tường đi vào, Tử Phúc kéo Chu đại phu sang một bên hỏi, Tử Tình thấy Chu đại phu lắc lắc đầu, xem ra, tình huống của lão gia tử thật sự không tốt.

Tử Phúc đưa Chu đại phu ra cửa, phái Thạch bà tử đi lấy thuốc sắc, Tăng Thụy Khánh và Tăng Thụy Tường ngồi ở trước giường lão gia tử, Tử Phúc mang theo mấy người Tử Lộc đều đứng ở phía sau Tăng Thụy Khánh và Tăng Thụy Tường.

Ánh mắt của lão gia tử quét một vòng, nói: “Mấy tôn tử của ta đều đã trở lại, nên gặp muốn gặp ta đều gặp rồi, chính là lúc này nên đi rồi, ta cũng không làm thất vọng liệt tổ liệt tông Tăng gia, Tăng gia ta một hộ sinh ra hai vị tiến sĩ, còn có ba vị tú tài, một vị cáo mệnh, đây là vinh quang chưa có bao giờ, đủ để làm rạng rỡ tổ tông rồi.”

“Cha, người không có việc gì đâu, lão nhân gia người còn sống lâu trăm tuổi, vui vẻ hưởng phúc của mấy tôn tử nữa.” Tăng Thụy Tường đỏ vành mắt nói.

“Chính là thế, cha, người còn phải thấy Tử Toàn lớn lên, chờ trưởng tôn lão Tăng gia thành tài đấy.” Tăng Thụy Khánh nói.

“Thụy Khánh, cha muốn chuyển về nhà tổ ở hai ngày, người không có ý kiến chứ.” Lão gia tử hỏi.

“Không có ý kiến, cha.” Tăng Thụy Khánh đáp. Tăng Thụy Tường vừa nghe liền nhịn không được gào khóc, Tử Tình và Thẩm thị ở cạnh đỡ hấn.

“Nhị đệ, người cũng quá nhu nhược rồi, cha còn chưa có làm sao, người khóc như vậy, bảo cha sống yên ổn như thế nào?” Tăng Thụy Khánh quát Tăng Thụy Tường.

Quy củ ở nông thôn, trước khi người chết, một hơi cuối cùng nhất định phải ở tổ trạch nhà mình, học đường chỉ là chỗ lão gia tử sống nhờ, cho nên lão gia tử đột nhiên nói muốn về tổ trạch, Tăng Thụy Tường mới có thể nhất thời không chịu nổi.

Thu Ngọc và Điền thị đều biết lão gia tử muốn chuyển về nhà tổ có ý nghĩa là cái gì, cũng nhịn không được nước mắt. Thu Ngọc lo lắng Điền thị có gì bất trắc, còn muốn trông nom nàng. Cũng không dám khóc lớn, cùng Mộc Mộc ở một bên khuyên giải.

Tử Tình ngược lại là tò mò, Điền thị lúc này đây lại còn chịu đựng, trong quá khứ. Đều là nàng té xỉu trước, lần đó Chu đại phu còn nói nàng cũng không thể chịu kích thích gì, chẳng qua. Giờ này khắc này, Tử Tình cũng chẳng quan tâm đến nàng.

Bởi vì lão gia tử ngập ngừng, nói: “Chính là có một việc, ta muốn nói rõ ràng với các người, Tử Phúc, người đi đón hai cữu công cùng hai di nương bà bà tới đây.”

“Cha, trời tối rồi. Không bằng đợi ngày mai đi. Người yên tâm nghỉ một lát, có lời gì, ngày mai lại nói cũng là như vậy.” Tăng Thụy Khánh khuyên nhủ, trực giác của hấn về việc lão gia tử muốn nói, đối với hấn mà nói không phải là chuyện gì tốt. Nhưng lại không thể ở trước mặt mọi người trực tiếp ngăn lại lão gia tử.

Điền thị nghe xong sắc mặt biến đổi, cũng nói: “Vẫn là Thụy Khánh nói rất đúng, cha đứa nhỏ, chuyện trước kia không đề cập tới cũng được, về sau, cái gì ta cũng đều nghe người, đều theo người.”

Tử Phúc nhìn xem lão gia tử, lão gia tử khoát tay. Nói: “Lại không nói, chỉ sợ không có cơ hội, ta không muốn mang vào trong quan tài, Tử Phúc, người đi đi. Đúng rồi, còn tìm người đi đón lão bà cô người. Nương người biết nàng ở nơi nào.”

Tử Phúc đáp ứng đi, trong nhà có hai chiếc xe ngựa, Tử Tình bên kia còn có hai chiếc, Tử Phúc dứt khoát phái người đi một chuyến đón Hạ Ngọc, xem tư thế này, lão gia tử không qua được cửa ải cuối năm nay rồi.

Điền thị thấy Tử Phúc vừa đi, trong lòng quỳnh lên, thiếu chút thì lại ngất xỉu, vẫn là Thu Ngọc ở bên cạnh nàng, vội cho nàng ngậm lát sâm, nàng mới nâng cao tinh thần.

Bên này Tăng Thụy Khánh chờ Tử Phúc đi rồi, dặn dò Chu thị về nhà chuẩn bị đồ, mấy người Lâm Khang Bình và Tăng Thụy Khánh, Tăng Thụy Tường Tử Phúc hỗ trợ, đưa lão gia tử đến nhà Tăng Thụy Khánh, Thắm thị, Thu Ngọc giúp đỡ Điền thị thu thập vài bộ quần áo tắm rửa, cũng dìu nàng đi qua.

Thắm thị muốn cho Tử Tình dẫn Tử Vũ trở về nghỉ ngơi, nhưng Tử Tình biết, lão gia tử muốn nói nhất định là chuyện lớn, không chừng chính là thân thể của Tăng Thụy Tường, đợi nhiều năm như vậy, sao Tử Tình có thể vào ngay lúc này về nhà?

Tử Vũ cũng biết được tâm tư của Tử Tình, hai người đồng thời nói: “Nương, ta không mệt, chúng ta cũng đi qua nhìn xem.”

Thắm thị không có cách nào khác, đành phải tùy hai nàng, chẳng qua là dặn dò nha hoàn đi theo cẩn thận.

Đại Điền thị cùng hai vị cữu công đến tương đối nhanh, tiểu Điền thị nhà xa hơn, trong thời gian chờ đợi, lão gia tử uống thuốc, tự yêu cầu ngâm vài miếng sâm, nhắm mắt dưỡng thần, đại khái đang đợi tiểu Điền thị cùng lão bà cô đến.

Tiểu Điền thị và lão bà cô lần lượt bước vào, lúc lão bà cô tiến vào, Tử Tình còn một chút không nhận ra, đại khái chừng mười năm không gặp, lão nhân gia tóc trắng phau rồi, đi đứng hình như lại càng không nhanh nhẹn, người tóc bạc gặp nhau, lại là trong tình cảnh như vậy, lão bà cô nước mắt bỗng chốc liên tuôn ra, lôi kéo tay lão gia tử khóc nói: “Tiểu đệ à, người làm sao vậy? Người cũng không nên bỏ lại đại tỷ một mình, đại tỷ còn chưa đi đâu, người cũng không cho đi, có nghe thấy không? Người phải nhanh khoẻ lên nhé.”

Lão gia tử chậm rãi mở mắt, khóe mắt cũng ẩm ướt.

Thắm thị vội đi qua khuyên nhủ: “Đại cô, người tuổi tác cũng lớn, sức khoẻ cũng không tốt, chịu không được mệt nhọc, mau ngồi xuống nghỉ một lát.”

Nhị nữ nhi của lão bà cô cũng đến cùng, vội cùng Thắm thị dìu lão bà cô ngồi xuống.

Lão gia tử nhìn một vòng người trong phòng, nói: “Thụy khánh, người gọi Đại muội muội người đi vào, Thụy Tường, người đến cạnh cha này. Cha có lời muốn nói với người.”

“Không, cha đứa nhỏ, người không phải là đồng ý với ta, muốn mang chuyện này vào quan tài, người cho dù không suy nghĩ cho ta, chẳng lẽ người cũng không suy nghĩ cho Thụy Tường sao? Cũng hơn bốn mươi năm rồi, người bây giờ nói, có ý nghĩa gì?”

“Bây giờ ta không nói, về sau, cũng thật không cơ hội nói, chính là bởi vì tâm tư của người quá nặng, nhà này mới phân tán thành như vậy, mấy năm nay đã đủ uất ức Tường Nhi rồi. Ta sắp đi rồi, dù sao cũng phải cho Tường Nhi một cái công đạo, không thể để hấn không rõ mà bỏ ra cho cái nhà này nhiều như vậy, ta đi rồi, còn phải tiếp tục gánh vác gánh nặng này. Khụ khụ, khụ khụ. . .” Lão gia tử còn chưa nói xong, đã bị một trận ho khan cắt ngang.

“Cha, người uống chút nước đi.” Tăng Thụy Tường bón nước cho lão gia tử.

“Tiểu đệ, ta biết người muốn nói cái gì rồi, không phải là thân thể của Thụy Tường? Người nghỉ ngơi đi, ta nói thay người. Lúc trước, nếu không phải là ta làm vậy, người cũng sẽ không có Thụy Tường, cũng sẽ không bị đệ muội bắt chẹt cả đời, làm hại nương đến chết cũng không nhắm mắt, oan nghiệt nha, đây đều là oan nghiệt của ta.” Lão bà cô khóc nói.

“Đại tỷ, ta không hối hận, nếu không có Thụy Tường, đời này của ta cũng không thể có phong quang như ngày hôm nay, lão Tăng gia cũng không thể có vinh quang hôm nay. Ta không hối hận, Tường Nhi, cha không hối hận có người, chẳng qua là, cha hối hận không đối xử thật tốt với người, khiến người bị tủ thân thời gian dài như vậy, cha, thẹn với nương người nha, cha sẽ đi gặp nàng, ta muốn nói cho nàng, đa tạ nàng sinh cho ta một nhi tử tốt. . .” Lão gia tử chậm rãi nói, đúng là vẫn còn có chút hụt hơi, nói một lát, lại dừng lại nghỉ tạm.

Người trong phòng, trừ Tử Tình cùng mấy người Lưu thị, còn lại đều mở to hai mắt, há to miệng, ngay cả Tăng Thụy Khánh cũng không thể tin, hỏi: “Cha, người nói cái gì vậy? Người hô đồ rồi? Lão nhị làm sao có thể không phải là đệ đệ ta?”

Ngay cả đại Điền thị cùng tiểu Điền thị cũng nhìn về phía Điền thị, các nàng cũng không biết bí mật này, đại Điền thị vỗ phía sau lưng Điền thị hỏi: “Nhị muội, người cũng giấu giếm kỹ ghê. Ngay cả đại tỷ cũng không biết, ta đã nói, chỉ hai nhi tử, sao có thể thiên vị thành như vậy? Người đến cùng đã trải qua khó khăn gì, ngay cả đại tỷ cũng không nói?”

Hai vị cữu công nhìn Điền thị, cũng nói: “Chính là vậy, Nhị tỷ, có cái gì không thể về nhà mẹ đẻ nói, năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh rể ta làm sao có thể có đứa nhỏ của người khác? Việc này, nên nói cho rõ ràng.”

Nhà mẹ đẻ Điền thị lúc này cũng đồng tâm, nhất trí cho là lão gia tử có lỗi với Điền thị, có đứa nhỏ của người khác, nhà nông dân cũng không cho phép cưới thiếp, nói thật ra, cũng không thấy lão gia tử cưới thiếp, làm sao lại đột nhiên nhảy ra một đứa trẻ, vẫn là nhiều năm như vậy, Tăng Thụy Tường mọi người đều công nhận thật thà nhất, lương thiện nhất, những năm này đều khen là cháu trai tốt, được cháu ngoại trai chiều cổ mấy năm nay, lại không có một chút quan hệ với bọn họ? Cái này bảo bọn họ nhất thời làm sao có thể tiếp nhận?

Xuân Ngọc và Thu Ngọc cũng là trợn mắt nhìn chằm chằm lão gia tử, chuyện một chút bóng dáng cũng chưa từng nghe qua, làm sao có thể giấu giếm kỹ như vậy? Khó trách mấy năm nay bất luận Nhị ca làm cái gì, lão nương cũng chưa từng vừa lòng.

Tử Tình cùng mấy người Lưu thị đã sớm nghĩ như vậy, cho nên, dù đột nhiên nghe được, cũng không cảm thấy giật mình, biểu cảm của Tăng Thụy Tường cũng có chút kỳ quái, bi thương, thoải mái, dường như kết quả này hẳn đã đoán trước được, nói bao nhiêu thương tâm cũng không thể nói rõ, Tử Tình ngược lại cảm thấy càng nhiều hơn là một loại giải thoát, sau này, lại không cần chấp nhất Điền thị đối với hắn tốt hay không, thiện vị hay không, cũng không cần lại phải gánh vác gánh nặng Điền thị này.

Về mặt Điền thị là một mảnh tro tàn, nhìn lão gia tử khóc hỏi: “Nhiều năm như vậy, người vẫn là không quên được nàng ta sao? Người đã quên người từng thù? Người không phải là đồng ý với ta đời này cũng không nhắc tới việc này một lần nữa?”

“Ta là đáp ứng người, nhưng là, đời này của ta cũng đến cùng rồi, thực xin lỗi, hôm nay ta không nói, rốt cuộc không cơ hội nói.” Lão gia tử đáp, vươn tay muốn sờ sờ Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường nhìn về phía lão gia tử, rưng rưng hỏi: “Nương ta đã không còn ở trên đời này?”

Lão gia tử chậm rãi gật đầu, Tăng Thụy Tường lại hỏi: “Vì sao bây giờ mới nói với ta? Xuất thân của ta đối với người mà nói là một sỉ nhục sao? Người chính là bởi vậy mới không thích ta sao? Cho dù ta làm cái gì, đều không bì nổi với trọng lượng của đại ca bọn họ ở trong lòng người? Hối còn nhỏ, ta chỉ biết ta khác với đại ca bọn họ, ánh mắt nương nhìn ta, có khi tựa như kẻ thù, cha cũng vậy, cho tới bây giờ chưa từng nhìn ta thật kỹ. Cho nên ta mới có thể nỗ lực đọc sách, nỗ lực làm việc, muốn cho cha mẹ biết, con là đứa con tốt biết nghe lời, nhưng là, . . .” Tăng Thụy Tường nước mắt nói không được nữa.

“Cha thực xin lỗi người, cũng thực xin lỗi mẹ ruột người, về sau, người muốn làm cái gì đều tùy người, đại ca người cùng mấy muội tử này, về sau, để cho bọn họ tự sống của sống của mình đi, người không nợ bọn họ, cha sớm đã nói, người không nợ bất luận kẻ nào, là cha nợ người, cha sai lầm rồi.” Lão gia tử nói xong đoạn văn này, lại mệt nhọc, thở hổn hển hồi lâu.

Tăng Thụy Tường còn chưa có mở miệng, Điền thị khóc lóc quả trách: “Người sắp đi rồi, liền muốn để lại cục diện rối rắm này cho ta thu thập, người quả nhiên là người vô tình vô nghĩa, ta dẫu gì cũng dưỡng dục con cái cho người, không có công lao cũng có khổ lao, người sắp đi rồi, còn không quên hồ ly tinh kia, người không phải là muốn cho nhi tử bảo bối của người không bị cái nhà này liên lụy sao? Mấy năm nay hẳn quan tâm ai? Là quan tâm chuyện Thụy Khánh hay quan tâm chuyện Xuân Ngọc? Đối với ta chẳng phải như đuổi ăn xin một năm ấy lượng bạc? Tốt xấu gì ta cũng nuôi hắn bao nhiêu năm nay.”

Tăng Thụy Tường nghe xong nhìn Điền thị, Điền thị trừng Tăng Thụy Tường.

Ps: Thế nào, bây giờ mọi người thích post luôn hay chia đều =)))

mụ Điền thị đúng là không biết xấu hổ, mụ nuôi dc ngày nào chứ, chỉ muốn tát ụ cái cho ngậm miệng lại thôi.

334. Chương 337: Chuyện Cũ

“Nương, nhưng ta nghe nói, ta vẫn là được bà nuôi lớn, đại cô ở tại đây, hỏi nàng một chút, người nuôi ta mấy năm?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Thật đúng là chưa từng nuôi qua, ngay cả một ngụm sữa cũng chưa từng cho ăn, vẫn là ăn của ta, nếu không, bà người có thể ôm người qua, còn không phải là không yên lòng.” Lão bà cô rút khăn ra vừa lau nước mắt vừa nói.

“Từ khi ta có trí nhớ, đã đi theo bà rồi, bà đi rồi, ta vẫn cho rằng nương là vì quan hệ với bà không tốt, mới không thích ta. Cho nên, ta muốn cho nương vui vẻ, muốn bù đắp lại nước mắt những năm kia của nương, nương bảo ta làm cái gì, ta đều đồng ý, chuyện Xuân Ngọc trách tội ta, ta cũng nhận, không cho đọc sách thì không đọc, bảo nuôi gia đình thì nuôi gia đình, cái gì cũng đều nghe nương, bọn nhỏ chịu ủy khuất ta không phải là không biết, chẳng qua là, cứ nghĩ có thể nhịn thì nhịn, một ngày nào đó, nương sẽ nhìn thấy điểm tốt của ta. Nhưng là, ta nhịn đến nhịn đi, Tình nhi nhà ta bị bệnh, đứa nhỏ mới năm tuổi, lại còn bị các người nhốt vào chuồng heo, chẳng quan tâm, vẫn là Tử Phúc và Tử Lộc hiểu chuyện, vụng trộm đưa cho chút nước, nếu không phải là đứa nhỏ mệnh lớn, ta, lúc ta trở về đã không gặp được nàng rồi. Ta thế mới biết, cho dù ta làm cái gì, ta và bọn nhỏ cũng sẽ không đối lấy được một chút dịu dàng của nương. Bằng không, điều kiện ở riêng hà khắc như vậy, ta đều nhận, chỉ vì có thể chuyển ra khỏi cái nhà này, để cho bọn nhỏ có thể bình an lớn lên. . .” Tăng Thụy Tường nói xong liền ôm đầu khóc rống, Thẩm thị cùng mấy người Tử Phúc bước lên phía trước ôm lấy hắn.

Tử Tình nghe xong, nghĩ đến tình cảnh khi mình vừa mới tới, cũng nhận không được thất thanh khóc rống, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, nhẹ nhàng vỗ sau lưng Tử Tình.

Điền thị nghe xong tức giận đến dựng thẳng lông mày, mắng: “Nếu không phải là người khắc chết con ta, con ta còn sống yên lành. Nói không chừng cũng kiếm được cáo mệnh cho ta rồi. Ta không bóp chết người chôn cùng con ta, còn để người sống sót chính là thiện tâm của ta, người còn muốn ta đối xử với người thế nào?”

“Im miệng, càng nói càng kỳ cục? Nương Thụy Tường chết như thế nào người đã quên rồi sao?” Lão gia tử quát.

Tăng Thụy Tường nghe xong nghi hoặc nhìn về phía Tăng thị. Lão bà cô nói: “Người cho là người không muốn bóp? Không phải là không tìm được cơ hội sao? Con của người ngã bệnh mất người có thể trách người khác? Đứa nhỏ nhà ai đều có thể lớn lên toàn bộ? Người cũng không phải chỉ mất một đứa nhỏ kia, trước Thụy Khánh cũng không phải là mất một đứa, làm sao người không nói?”

Điền thị nghe xong nhất thời không biết nói tiếp như thế nào. Tăng thị nói tiếp: “Chuyện hôm nay đến đây thôi, tiểu đệ nhà ta còn phải yên tĩnh tĩnh dưỡng.”

“Gọi cả đám chúng ta đến, nghe xong đoạn lời không sao hiểu được, đến cùng sao lại thế này cũng phải nói rõ ràng.” Đại đệ đệ của Điền thị nói.

“Đúng vậy, trong lòng mọi người ta cũng là có oan khuất, dù sao cũng phải để cho chúng ta rõ ràng.” Đại tỷ của Điền thị nói.

“Đại tỷ, ta mệt mỏi. Ta nhắm mắt dưỡng dưỡng thần, người kể cho bọn họ từ đầu đến cuối những việc đã trải qua đi.” Lão gia tử nói.

Tăng thị nhìn lão gia tử một chút, nhìn lại Điền thị một chút, trên mặt Điền thị viết hai chữ cầu xin, Tăng thị nhắm mắt lại. Hít sâu một hơi, nói: “Được, nếu mọi người đều muốn biết, ta liền liều mạng phá lời thề độc kia, dù sao ta cũng là không có nhi tử chăm sóc bên người trước lúc lâm chung.”

Việc này, còn phải nói đến từ đầu, năm đó Tiêu lão gia tử cưới Tăng thị, vì lão gia không người thân, an trí gia đình ở trấn Ngô Đồng. Hồi đó. Tăng thị đã sinh bốn đứa nhỏ, đáng tiếc chỉ còn sống hai nữ nhi, Tiêu lão gia tử còn chưa có cưới vợ bé.

Một năm này, Tiêu lão gia tử về quê tế tổ, nghe được thân nhân duy nhất của hắn, cô đã mất. Người cô này từng có ân dưỡng dục với Tiêu lão gia tử, Tiêu lão gia tử tìm đến nhà cô, mới biết được nữ nhi duy

nhất của cô, họ Diệp, tên Tiểu Tuệ, bởi vì tuổi trẻ goá chồng, không có đứa nhỏ nên bị nhà chồng đuổi ra, cô không có nhi tử, tộc nhân đã cho kế một người, biểu muội này tất nhiên bị ca tẩu đưa tới làm con thừa tự không dung, Tiêu lão gia tử trong cơn tức giận, liền dẫn theo biểu muội trở về.

Vừa vặn khi đó Tiêu gia bắt đầu làm bánh nướng bán, cũng cần giúp đỡ, Tăng thị sinh đứa nhỏ còn chưa có được nghỉ ngơi, thấy Tiểu Tuệ đáng thương, người cũng chịu khó, biết xử lý, tính tình cũng dịu dàng, là người hiểu chuyện, liền đồng ý giữ lại.

Khi đó, Diên thị vừa sinh Tăng Thụy Khánh, đang bắt đầu gây khó dễ cho lão gia tử, nàng sinh nhi tử đầu tiên không nuôi lớn, Diên thị trách lão bà cho nàng sắc mặt nhìn. Lúc này cuối cùng lại sinh được nhi tử, địa vị nhanh chóng tăng lên. Vốn, Diên thị ở nhà chính là người được nuông chiều, nơi nào nguyện ý hầu hạ người già? Mà lão bà chỉ có một nhi tử, khó tránh khỏi yêu cầu với nhi tử nhiều hơn một chút, Diên thị đã sớm đầy bụng bất mãn. Bây giờ có nhi tử bên cạnh, đồ cưới của mình cũng coi như phong phú, nơi nào còn có thể để lão bà vào mắt?

Vì Diên thị không phục lão bà quản thúc, ý vào có nhi tử làm chỗ dựa, thường khuyến khích trượng phu náo loạn cùng lão bà, Tăng thị tất nhiên không ưa cái vẻ kia của Diên thị, đáng hận là đệ đệ ruột của mình lại xách lên không nổi, Diên thị lại biết giả vờ yếu ớt, động một tí là rơi lệ hoặc té xỉu, làm hại lão gia tử đều cho rằng mọi người bạc đãi nàng, dần dần xa cách nương và tỷ tỷ của mình, khiến Tăng thị tức giận đến nghiến răng.

Diên thị đối với đại cô tỷ Tăng thị này càng là một chút hảo cảm cũng không có, vốn là vậy, nữ nhi gả ra ngoài như nước đổ ra ngoài, có Tăng thị chẳng những không gả ra ngoài, còn ở ngay trước nhà Tăng gia, lão bà cái gì cũng nghe theo đại nữ nhi, Diên thị có thể không tức giận trong lòng? Mâu thuẫn cùng oán hận giữa hai người này chất chồng còn không phải càng ngày càng sâu.

Tăng thị thấy Tiểu Tuệ hay lẩn lút bên cạnh, người lớn lên xinh đẹp, bộ dáng tính tình cũng không tệ, người cũng thành thật bốn phần. Mặc dù từng gả cho người, nhưng ở trong tiệm bánh nướng, vẫn như trước có người tới cửa cầu thân, không biết làm sao Tiêu lão gia tử lại không đồng ý.

Ngày hôm đó, muội muội của Tăng thị, cũng là Nhị tỷ của Tăng lão gia tử về nhà, hai tỷ muội nói chuyện riêng, tiểu Tăng thị liền nói: “Đại tỷ, Tiểu Tuệ này rốt cuộc là ý gì, cũng đã được hơn một năm rồi, tỷ phu không muốn gả nàng ra ngoài, chẳng lẽ là giữ lại ỉn?”

Một câu thức tỉnh người trong mộng, Tăng thị là kiên quyết không muốn trượng phu mình cưới vợ nhỏ, để trượng phu mình cưới, còn không bằng để đệ đệ mình cưới, tốt xấu còn có thể ghé thăm Diên thị một chút, vả lại, Tiểu Tuệ này thật đúng là không tệ, cũng rất được lão bà yêu thích.

Tăng thị có tâm tư này, tất nhiên tìm Tiêu lão gia tử thương nghị, Tiêu lão gia tử không chịu, hẳn thật đúng là có ý thu vợ nhỏ, vốn là, Tăng thị sinh ra mấy đứa trẻ, không một nam hài nào có thể nuôi sống, gia nghiệp của Tiêu gia cũng dần dần phát triển, Tiêu lão gia tử là cô nhi, nhân đinh đơn bạc, đã sớm muốn cưới vợ nhỏ, hơn nữa là biểu muội của mình, cũng là mình nhìn trúng, vừa có thể chăm sóc biểu muội vừa có thể chu toàn mình, một lần đếm không hết việc tốt, Tiêu lão gia tử đang lo mở miệng thế nào với Tăng thị, dù sao, Tăng gia có ân với hắn.

Tăng thị thấy Tiêu lão gia tử không đồng ý, càng chứng thực ý kiến của muội muội nàng, cũng kiên định quyết tâm muốn đưa Tiểu Tuệ cho Tăng lão gia tử.

Vừa khéo ngày hôm đó, Diên thị bởi vì cãi nhau với lão gia tử, dỗi trở về nhà mẹ đẻ, lão gia tử đi đón còn không chịu trở về, vừa tức giận, một mình uống chút rượu giải buồn, Tăng thị cứ như vậy đưa đệ đệ mình lên giường của Tiểu Tuệ, chờ bình minh ngày hôm sau, cần xảy ra đều đã xảy ra.

Tăng lão gia tử cũng không có ý muốn cưới vợ nhỏ, nhưng lúc đó, cũng không thể nói ra tụt quần không nhận nợ, Tiêu lão gia tử tức giận đến đánh cho hắn một trận, vẫn là Tăng thị cùng lão bà ngăn cản, bằng không, còn không chừng xảy ra chuyện gì rồi.

Tiêu lão gia tử trong cơn tức giận vào núi đi săn thú, Tăng lão gia tử rơi vào thế khó xử, cưới, khẳng định không qua được của Diên thị, không cưới, lương tâm của mình cũng áy náy, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là muốn tìm Diên thị thương lượng.

Lão gia tử vừa vào cổng Điền gia, đã biết tin tức Điền thị có thai, thân thể Điền thị yếu đuối, lão gia tử giờ phút này, làm sao không biết xấu hổ mở miệng, vạn nhất Điền thị tức giận một cái, làm loạn lên, đứa nhỏ trong bụng còn không biết có thể giữ được hay không? Lão gia tử đón Điền thị trở về, lại đi cầu Tăng thị và Tiểu Tuệ, nói là chờ đứa nhỏ trong bụng Điền thị sinh ra rồi lại nói.

Tăng thị tức giận đến không còn cách nào, nhưng cũng biết, lúc này đúng là không phải thời điểm nói thích hợp, tính tình Điền thị, Tăng thị vẫn là hiểu rõ vài phần, hơn nữa, cũng hiểu nữ nhân ngay tại lúc này, đúng xác không chịu nổi kích thích.

Tiểu Tuệ chỉ có rơi lệ, nàng cũng không muốn phá huỷ gia đình người khác, khóc nói: “Không bằng để cho ta đi đi, dù sao đi nữa ta chẳng qua là một quả phụ, chuyện kia mọi người hãy quên đi, tự ta đi ra ngoài tìm việc, xem xem trong thành An Châu có nhà muốn tìm người giúp việc hay không, các người đều sống cho tốt đi, đừng vì ta mà làm hỏng một gia đình đang êm đẹp.”

Tăng lão gia tử không lên tiếng, Tăng thị lúc này cũng có chút hối hận, suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có đưa Tiểu Tuệ đi, Tăng thị trợ cấp Tiểu Tuệ chút ngân lượng, Tiểu Tuệ tự vào trong thành An Châu tìm công việc.

Tiêu lão gia tử lần này vào núi tốn hơn một tháng mới trở về, chờ lúc hần trở về, Tiểu Tuệ đã đi rồi, Tiêu lão gia tử tức giận đến mức cùng Tăng thị tranh cãi ầm ĩ một trận, vào thành vài lần cũng chưa tìm được Tiểu Tuệ, cũng bởi vậy có ngăn cách với Tăng thị.

Ai cũng không nghĩ tới, chỉ một lần đó, Tiểu Tuệ đã mang thai, Tiểu Tuệ cũng không truyền tin cho bên này, nghĩ đứa nhỏ này có lẽ là lễ vật ông trời cho nàng, không đành lòng nàng một mình lẻ loi hiu quạnh sống ở trên đời này, liền tặng một đứa trẻ đến bạn với nàng.

Thật vừa đúng lúc, khi đứa nhỏ trong bụng Tiểu Tuệ được bảy tám tháng, vừa vạn Điền thị lại sinh nhi tử. Tiêu lão gia tử vào thành bán đồ hoang dã tình cờ gặp phải Tiểu Tuệ, nhất định muốn dẫn theo Tiểu Tuệ trở về.

Tăng lão gia tử sợ gây người, muốn không nhận nợ cũng nói không nên lời, chỉ đành phải năn nỉ nói, dầu gì chờ Điền thị ở cử xong lại nói. Tiểu Tuệ cùng Tiêu lão gia tử lại một lần nữa thất vọng với Tăng lão gia tử rồi.

Tiểu Tuệ vẫn là muốn đi, khóc nói: “Biểu ca, vạn cầu người để cho ta đi đi. Đừng vì ta mà phá huỷ gia đình của người khác, ta không muốn làm hồ ly tinh bị người ta mắng kia đâu, coi như tích phúc cho đứa nhỏ trong bụng ta. Ta cũng không muốn sinh hần ra rồi bị người khinh thường, nói nương hần là hồ ly tinh đáng chém ngàn đao. Ta sẽ nuôi dưỡng hần tử tế, dạy hần đạo lý làm người. Vạn cầu các người, quên chúng ta đi, coi như cho ta và đứa nhỏ một con đường sống.”

Tiêu lão gia tử sao có thể nhìn biểu muội thương yêu một thân một mình phiêu bạt ở bên ngoài, còn mang theo một đứa trẻ, cũng không có chút của cải, trong cơn tức giận bất thối lên nói: “Nơi nào cũng không cho đi, đứa nhỏ sinh ra ta nuôi, nói với bên ngoài là đứa nhỏ của ta. Chờ mấy ngày nữa, chúng ta chuyển đi.”

Đến nước này, Tăng thị cũng không tiện nói cái gì, Tiêu lão gia tử đã bởi vì việc này xa cách nàng, lại tiếp tục ầm ĩ, còn không biết làm sao vãn hồi trái tim của hần, dầu gì cũng là cốt nhục của đệ đệ mình, liền cam chịu.

335. Chương 338: Thương (một)

Tăng thị coi như là tự làm tự chịu, lấy đá đập vào chân mình, từ đó, nhìn đệ đệ mình lại càng không thuận mắt.

Hai nhà cách nhau gần như vậy, Điền thị rốt cuộc thấy được khó khăn của Tăng thị, nhiều lần cười nhạo Tăng thị hào phóng, trương phu im hơi lặng tiếng mang về một bà bụng to, lời này có một lần bị Tăng lão gia tử nghe thấy được, Tăng lão gia tử bỗng nhiên nổi giận. Điền thị cảm giận bất bình trong lòng, muốn tìm Tăng lão gia tử bới móc, ai biết lại ngẫu nhiên nghe được Tăng lão gia tử xin lỗi Tăng thị, mới biết được đứa nhỏ này, lại có thể là của Tăng lão gia tử.

Như sét đánh giữa trời quang, Điền thị giận không kiềm chế được, trực tiếp tìm đến Tiểu Tuệ đang ở trong phòng dưỡng thai, đi lên vừa bắt vừa cào vừa đánh vừa mắng Tiểu Tuệ, Tiểu Tuệ vừa trốn vừa giải thích ỉnh mấy câu, ai biết Điền thị căn bản không nghe vào, Điền thị tức đến đỏ mắt đẩy Tiểu Tuệ một cái, dưng vào mép giường, lúc này, Tăng thị bọn họ nghe được động tĩnh chạy tới, Tiểu Tuệ đang quỳ gối trước giường, Tiêu lão gia tử ôm lấy Tiểu Tuệ, Tăng lão gia tử đi mời đại phu. Một lát, hạ thân của Tiểu Tuệ đã chảy đầy máu.

Đứa nhỏ giữ lại được, người lớn vì mất quá nhiều máu mà không giữ được, Tiểu Tuệ lúc gần đi lôi kéo ống tay áo của Tiêu lão gia tử, vạn phần không nỡ nói: “Biểu ca, muội muội không có phúc khí cùng đứa nhỏ này lớn lên, dù sao cũng mong biểu ca đối xử tốt một chút, tương lai sau khi lớn lên, để cho hần sớm đi học một chút bản lĩnh kiếm sống, đừng trở thành gánh nặng của biểu ca, muội muội cũng đã biết đủ rồi.”

“Người nói bậy bạ gì đó? Người nhất định phải cố gắng chống đỡ, tự mình tận mắt thấy hần lớn lên, có nghe thấy không?” Tiêu lão gia tử cầm lấy tay Tiểu Tuệ hô.

“Biểu ca, người đồng ý với ta, coi như là đứa nhỏ của người, ngàn vạn lần đừng nói cho đứa nhỏ thân thể của hần, đừng để cho đứa nhỏ sống trong thù hận. Để cho hần có thể sống vui vẻ thoải mái. Còn có, biểu ca, tất cả oan nghiệt đều là do ta gây nên, để ột mình ta mang đi đi. Biểu ca cùng biểu tẩu. Vẫn là phải sống vui vẻ với nhau, đại ân đại đức của biểu ca, muội muội chỉ có thể kiếp sau báo đáp.” Tiểu Tuệ dứt quãng nói.

Tiêu lão gia tử thấy Tiểu Tuệ đã là cố chống đỡ một hơi cuối cùng chờ mình hứa hẹn. Chỉ đành phải rưng rưng đáp ứng, Tăng thị ở một bên cam đoan sẽ đối xử thật tốt với đứa nhỏ này, Tiểu Tuệ buộc bọn họ lập lời thề độc, mới vạn phần không nỡ ngấm con mình, chậm rãi nhắm hai mắt lại, đến chết cũng không liếc mắt nhìn Tăng lão gia tử một cái.

Tiêu lão gia tử bởi vậy mà kết thù oán với Tăng gia, nhưng là có ân tình của lão bà năm đó. Tiêu lão gia tử cũng không tiện làm gì Điền thị và Tăng gia. Chỉ là theo lời coi đứa nhỏ như con mình mà nuôi nấng, đứa nhỏ họ Tiêu. Vừa khéo là lúc này đứa nhỏ thứ năm của Tăng thị đã gần nửa tuổi, là một nam hài, đáng tiếc vẫn là không giữ được, vừa vạn nuôi nấng Tăng Thụy Tường.

Ai ngờ một tháng sau. Nhi tử của Điền thị bị bệnh thương hàn, cũng không giữ được, ý của lão bà là để cho Tăng Thụy Tường nhận tổ quy tông, dù sao cũng là huyết mạch của Tăng gia, coi như là nhi tử của Điền thị, đứa nhỏ chết đi của Điền thị coi như là Tăng Thụy Tường ban đầu, như vậy vừa đối, thần không biết quỷ không hay, cũng thành toàn được thanh danh của Tăng lão gia tử. Đứa nhỏ có thể về với tổ tông.

Tiêu lão gia tử và Điền thị cũng không đồng ý, tiếc rằng lão bà đau khổ bức bách, Tiêu lão gia tử đành phải nhường bước trước, Điền thị vốn là thiếu nương đứa nhỏ một cái mệnh, ở dưới sự bức bách của lão bà và Tiêu lão gia tử, đành phải chấp nhận. Nhưng là, cũng không muốn gần gũi với đứa nhỏ, lão bà đành phải tự mình trông nom.

Tiêu lão gia tử trải qua chuyện này, cùng Tăng thị xa cách rất nhiều, hơn nữa nam hài của Tăng thị lại không có giữ được, liền nạp Bành thị làm thiếp, Tăng thị cũng là có khổ cũng không nói nên lời.

Sau này, Tăng Thụy Tường hơi lớn hơn một chút, lão bà vì không để người khác nói linh tinh, cũng mang Tăng Thụy Khánh tới tự mình nuôi nấng, nhưng là, Điền thị vì vậy cùng lão gia tử náo loạn hục hặc rất nhiều lần, sức lực của lão bà cũng có hạn, đành phải trả Tăng Thụy Khánh về.

Đây cũng chính là lý do thực sự tại sao Tiêu lão gia tử luôn cung cấp nuôi dưỡng Tăng Thụy Tường đọc sách, thi tú tài, ngay từ đầu nói với bên ngoài là lão bà cung cấp, lão bà đi rồi, cũng rất là không yên lòng với Điền thị, đem Tăng Thụy Tường giao phó cho Tiêu lão gia tử.

Điền thị sau này bảo Tăng Thụy Tường buông tha cho khoa cử, theo tính khí của Tiêu lão gia tử, đã muốn nói chân tướng sự việc cho Tăng Thụy Tường, tiếc rằng lúc trước đã đáp ứng với biểu muội, lập lời thề độc, lại thêm vào Tăng lão gia tử đau khổ cầu xin, nói Tiêu lão gia tử nếu nói ra, cái nhà này liền tan tác, Tăng Thụy Tường cũng không nhất định có thể sống tốt.

Tiêu lão gia tử vừa đi, biết đến việc này chỉ có lão bà cô Tăng thị cùng lão gia tử, Điền thị, lại không có người thứ tư biết được, Điền thị tất nhiên sẽ không nói ra bên ngoài, nàng còn chờ Tăng Thụy Tường nuôi nàng cùng người thân của nàng đấy.

Lão bà cô nói xong chuyện cũ này, vuốt Tăng Thụy Tường khóc nói: “Đây đều là báo ứng nha, là tội lỗi ta làm, cho nên, đời này ta không có nhi tử dưỡng lão, về già bơ vơ, người cũng đừng oán hận cha người nương người.”

Lúc này, trong phòng chỉ nghe thấy một mảng âm thanh thổn thức, khó trách vợ chồng lão bà cô quan tâm Tăng Thụy Tường như thế.

“Đại cô, ta có thể biết hay không, nàng chôn ở nơi nào?” Tăng Thụy Tường rưng rưng hỏi.

“Dượng người sợ nàng thành cô hồn dã quỷ, đành phải lấy thân phận vợ nhỏ Tiêu gia cho nàng vào phần mộ tổ tiên Tiêu gia, ngay bên cạnh dượng người. Ta nhớ được có một năm, chính là năm người trúng tú tài, dượng người mang người đi, tể bái qua rồi.”

Tăng thị vừa nói, Tăng Thụy Tường cũng là nghĩ tới, một năm đó, Tiêu lão gia tử về nhà tế tổ, nhất định phải mang theo hần, còn bảo hần dập đầu tể bái với một phần mộ không tên, nói là coi như một hậu bối của Tiêu gia, lúc đó, hần cũng không có nghĩ nhiều, vốn cảm thấy dượng đối với hần ân trọng như núi, tể bái tổ tiên Tiêu gia một chút cũng không thể chỉ trích nặng, nào biết đâu rằng là vì có này.

Tăng thị thấy vẻ mặt của Tăng Thụy Tường buồn bã thảm thiết, suy nghĩ một chút, dứt khoát nói: “Thực ra, người có thể lấy Ngọc Mai, cũng là chủ ý của ta và dượng người, đại biểu tỷ người gả vào Thẩm gia, trở về thường nhắc đến Ngọc Mai, tính tình tốt, còn có một tay nghề thêu thùa giỏi. Dượng người động tâm tư, đặc biệt đi xem tướng trước, biết có thể giúp người nuôi gia đình, cho người an tâm đọc sách, mới khuyến khích biểu tỷ người đi nói cùng. Nương người vốn không đồng ý, nàng muốn cho người cưới một người nàng nhìn trúng, để nàng dễ điều khiển người, nhưng chuyện này không được ta cùng dượng người chấp nhận, liền buộc nàng đồng ý, người không phải là vẫn hỏi ta, ta với dượng người vì sao vài thập niên không nói chuyện cùng nương người?”

Tăng thị vừa nói cái này, Tử Tình cũng hình như nhớ được chưa từng thấy bà đi qua sau nhà trên, muốn lên trần, đều là đi xuyên qua hẻm nhỏ, chẳng qua mình không suy nghĩ tỉ mỉ những thứ này. Còn có, nhớ được Tử Tình mỗi lần nói muốn đưa hấu cho lão bà cô, Điền thị luôn muốn quát mắng đâm chọc mấy câu, thế nào cũng phải a công nói nàng mấy câu mới thôi.

Nhưng là, mấy người Tử Tình còn chưa kịp cảm khái, đã nghe thấy Thu Ngọc hô: “Nương. Nương, người sao vậy?”

Điền thị chung quy vẫn là té xỉu, đại khái vẫn là không chịu nổi những kích thích này, Tăng Thụy Khánh sai Thu Ngọc chạy nhanh đi tìm Chu đại phu. Lúc này, Lâm Vượng đón Hạ Ngọc lão đảo vào cửa.

Hạ Ngọc cũng không biết những chuyện trước, nhìn lão gia tử một chút. Nhìn Điền thị một chút, lão gia tử thấy Tăng thị đã kể hết chuyện cũ, liền vẫy tay bảo Tăng Thụy Tường đi qua, Tăng Thụy Tường do dự một lát vẫn là đi tới.

“Đứa nhỏ, người quá giống mẹ ruột người, thiện lương, mềm lòng. Mọi việc chỉ suy nghĩ cho người khác, là ta có lỗi với nàng. Hồi người còn nhỏ, cha đúng là từng ghét bỏ người, cảm thấy sự tồn tại của người, thời khắc nhắc nhở cha là một người không chịu trách nhiệm. Dù sao những chuyện kia chẳng về vang gì. Cho nên, cha cũng xem nhẹ người, người trách cha cũng được, không trách cũng được, cha mang người đến cõi đời này một lần, trước khi đi, cha nói với người một câu thật lòng, người là đứa con tốt của cha, cha lại không phải là cha tốt của người. Ta sắp đi gặp mẹ ruột người rồi. Ta không biết nàng có thể để ý ta không? Ta còn nhớ rõ, lúc nàng đi, ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái cũng không chịu, ta cũng khó chịu lắm, ta cũng không muốn như vậy, nhưng là. Ta một bước sai, sau này liền từng bước sai, đứa nhỏ, người nói, nương người còn có thể thừa nhận ta không?” Lão gia tử nói lời này, dứt quãng nói thật lâu.

Hạ Ngọc ở một bên nghe không hiểu gì cả, lôi kéo Xuân Ngọc hỏi sao lại thế này.

“Ta cũng không rõ lắm, cha đột nhiên nói Nhị ca và chúng ta không phải là cùng một nương sinh, Đại cô vừa nói chuyện cũ, một chốc một lát cũng không thể nói rõ.” Xuân Ngọc nói.

Lúc này, Chu đại phu đến, trước tiên xem cho Điền thị, châm cứu, một lát, Điền thị cũng đã tỉnh.

Chu đại phu xem mạch cho lão gia tử, đi ra lắc lắc đầu với Tăng Thụy Khánh, nói còn ai chưa gặp mặt vội nhanh đưa đến gặp mặt.

Tăng Thụy Khánh nghe xong liền để cho Tử Phúc sắp xếp xe tiếp đón, bàn bạc xong Tử Phúc tự đi sắp xếp.

Tăng Thụy Khánh bảo mọi người đều vào nhà gặp mặt lão gia tử, lão gia tử nhìn thoáng qua mấy người Tử Phúc trước, Tử Phúc vội mang theo mấy người Tử Lộc tiến lên.

“A công không có ý kiến khác, Phúc nhi cùng Hỉ nhi làm quan trong trong sạch sạch, làm một vị quan tốt. Lộc nhi cùng Thọ nhi, dạy học thật tốt, đều là làm rạng rỡ cho gia môn Tăng gia, a công chết cũng không hối tiếc.”

Mấy người Tử Phúc nghe xong vội quỳ xuống đáp ứng, dập đầu lạy ba cái rồi lui sang một bên.

Lão gia tử nhìn về phía Tăng Thụy Khánh, một nhà Tăng Thụy Khánh tiến lên, lão gia tử kéo tay Tử Toàn, nói: “Toàn nhi, ngươi là trưởng tử trưởng tôn của Tăng gia, cũng phải học tập các ca ca ngươi, không ngừng vươn lên, không thể tiếp tục ham chơi nô đùa nữa.”

Tử Toàn nghe xong cũng quỳ xuống đáp ứng.

“Thụy Khánh, nương ngươi, sau này ở với ngươi, có tốt hay không cũng là mẹ ruột ngươi, trong tay nương ngươi hẳn là còn có chút ngân lượng, là một nhà lão Nhị mấy năm nay hiều kính lễ têt, cũng đủ cho nàng sống vài năm, ngươi chăm sóc nàng cẩn thận nhé. Còn có, mấy năm nay, vốn là cha cùng nương bạc đãi lão Nhị, thị phi đúng sai ngươi cũng rõ ràng, ngươi không cần lại gây sự với hẳn nữa, tự sống cuộc sống của ngươi.”

Tăng Thụy Khánh chỉ hơi gật đầu đáp ứng, Chu thị vừa nghe về sau Điền thị do một nhà nàng gánh vác, về mặt không vừa ý, mở miệng nói: “Cha, lão nhân gia ngươi phải đi, vẫn là nói câu công đạo trước, lão Nhị mặc dù không phải là nương sinh, nhưng là vẫn là gọi nương mấy thập niên, mọi người đều nói, ân dưỡng lớn hơn ân sinh, làm sao có thể bỏ nương ột nhà chúng ta đây? Điều kiện nhà ta cha cũng không phải là không rõ ràng, cục diện rối rắm này cũng không thể để cho chúng ta đi thu thập. Cha. . .”

Tăng Thụy Khánh tức giận đến mức bịt miệng Chu thị.

Điền thị ở phòng cách vách nghe xong, cũng nhắm hai mắt lại, một dòng nước mắt từ khoé mắt ngấm ra. Hôm nay lão gia tử lật ra thân thể của Tăng Thụy Tường, kết quả này, phải nói, nàng đã đoán trước được, dù sao, cùng Chu thị ở chung mấy năm nay, nàng còn có thể không biết tính tình của Chu thị? Không nói Chu thị, Tăng Thụy Khánh cũng là kẻ mặt lạnh lòng dạ sắt đá ích kỷ lạnh bạc, cuộc sống sau này, không có Tăng Thụy Tường giúp đỡ, cần phải sống thế nào? Điền thị thật lòng lo lắng cho tương lai của mình.

Giấu diếm mấy năm nay, nào biết lão đầu tử này sắp chết, cũng không để lại cho nàng một niệm tưởng tốt đẹp, nhất định phải cắt hết đường lui của nàng. Điền thị lúc này hận lão gia tử nghiêng răng nghiêng lợi.

“Câm miệng, đã lúc nào rồi, ngươi còn ở đây so đo những thứ này. Lại nói hưu nói vượn nữa, coi chừng ta hưu ngươi, còn không mau dập đầu nhận sai với cha nhận.” Tăng Thụy Khánh trừng mắt liếc nàng một cái, vội kéo nàng quỳ xuống dập đầu. Chu thị quỳ xuống vẫn còn than thở, Tăng Thụy Khánh nghe xong dập đầu nàng một cái, mới đành hoàng lại.

Mấy vị lão cữu công cùng đi nương bà nghe xong tức giận đến mức mặt đều biến thành màu đen, lôi kéo Tăng Thụy Khánh muốn nói chuyện tử tế.

336. Chương 339: Thương (hai)

“Đại cháu ngoại trai, việc của nương ngươi, ngươi nên nói rõ ràng, lúc trước, cũng là lập khế ước, nương ngươi cũng chỉ có một nhi tử là ngươi, ngươi cũng không thể làm cái thứ heo chó không bằng kia, ngay cả mẹ ruột mình cũng không cần.” Đại đệ đệ của Điền thị nói trước tiên, hai vị di nương bà bà ở một bên chỉ biết gạt lệ.

“Hai vị cậu, hai vị di nương, các người yên tâm đi. Chẳng qua là, bây giờ cũng không phải lúc nói tới những thứ này. Di nương và cậu cũng lớn tuổi rồi, không bằng đi về nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì chúng ta sẽ báo cho các vị trưởng bối biết. Còn có, chuyện hôm nay, mong rằng các vị trưởng bối giữ trong lòng, dù sao không phải là chuyện về vang gì.”

“Đây là tất nhiên. Chúng ta hiểu được nặng nhẹ.” Mấy vị trưởng bối gật đầu đáp ứng, dù sao Điền thị cũng là thiếu một mạng người, cũng không phải là chuyện sáng sủa gì. Nói xong, bốn người bọn họ lại đi thăm Điền thị, dặn Điền thị vài câu.

Vốn là Tăng Thụy Khánh để cho Khang Bình sắp xếp xe đưa người, nhưng bọn họ đều từ chối, cách cũng không xa, nói sẽ không thêm phiền, tiểu Điền thị cũng không về nhà, phỏng chừng lão gia tử cũng không sống qua đêm nay, dứt khoát đi theo Đại Điền thị trở về ở một đêm.

Lão bà cô vốn muốn ở lại, Tăng Thụy Khánh vẫn là bảo nàng đi về trước, lo lắng nàng không chịu nổi tròng điện này, nói: “Đại cô, nên gặp cũng gặp rồi, nên nói cũng đã nói, lão nhân gia người tuổi cũng lớn rồi, cơ thể lại không tốt, vạn nhất xảy ra chuyện gì, chúng ta làm sao có thể gánh nổi?” Được nữ nhi nàng đồng ý, cường ép nàng trở về.

Tăng thị ngồi ở trước giường, lôi kéo tay lão gia tử, khóc nói: “Ngay cả người cũng muốn rời ta trước, đời này của ta cũng không có hi vọng gì rồi, dù sao không lâu nữa mọi người sẽ gặp mặt, ta cũng sẽ không ở lại tiền người một đoạn đường, người yên tâm. Nhi tử tôn tử này của người đều là có tiền đồ, gặp cha mẹ cũng có cái ăn nói, không giống ta, cả đời này. Cái gì cũng không để lại.”

Lại là một dòng nước mắt trong suốt từ khoé mắt lão gia tử chảy ra, “Đại tỷ, không cần nói như vậy. Nếu không có người, ta cũng không thể có Thụy Tường, Tăng gia cũng không có phần vinh quang này, ta gặp cha mẹ, nói cho cha mẹ, Đại tỷ mưu tính cho ta được một nhi tử tốt.”

“Người đã thực sự nghĩ như vậy, đây là một việc làm đúng duy nhất trong đời Đại tỷ. Đáng tiếc, ta có lỗi với Tiểu Tuệ, người gặp được nàng, thay ta nhận lỗi, nói không bao lâu sau. Ta sẽ tự mình đi tìm nàng nhận sai.” Tăng thị khóc nói, lôi kéo tay lão gia tử không nỡ rời đi.

Vẫn là lão gia tử nhắm hai mắt lại, không nhìn nàng nữa, Tăng thị mới bước một bước quay đầu ba lần ra đi.

Lúc này, vợ chồng Xuân Ngọc khóc tiến lên, lão gia tử nghỉ ngơi một hồi lâu, liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói: “Nhị Mao nếu có thể giữ một cái mạng, liền làm cho hấn thay đổi tử tế. Về sau, ta đi rồi, không cho người lại làm phiền một nhà nhị ca người, cuộc sống nhà nào tự nhà nấy lo, người cũng nên học dựa vào chính người, bằng không. Ai cũng không cứu được người.”

Xuân Ngọc nghe xong hu hu khóc lớn, bị Tăng Thụy Khánh đen mặt xách ra ngoài, hai nhà Hạ Ngọc và Thu Ngọc trước mắt, lão gia tử nhìn bọn họ nói: “Hai nhà các người cha không lo, cha biết cuộc sống của các người càng ngày càng tốt, là hưởng ánh sáng của Nhị ca người. Sau này, bất luận Nhị ca người làm như thế nào, các người đều không cần có hận. Còn có, Thu Ngọc, người ở gần nương người hơn, sau này, nương người kia, chỉ sợ người phải để tâm nhiều hơn rồi.”

Đây cũng là việc cuối cùng lão gia tử suy tính cho Điền thị, hấn cũng biết Điền thị đi theo Tăng Thụy Khánh chưa hấn đã sống tốt, nhưng là, nếu hấn không nói ra thân thế của Tăng Thụy Tường, sau khi hấn đi rồi, Điền thị nhất định sẽ không ngừng tìm Tăng Thụy Tường gây phiền toái, đến lúc đó đỉnh đầu bị cái mũ đại hiếu ép xuống, Tăng Thụy Tường muốn từ chối cũng không có cách nào từ chối. Còn không bằng nói ra như vậy, mọi người nhận rõ thân phận của nhau, hấn cũng có thể không có vướng bận mà rời đi.

Hạ Ngọc và Thu Ngọc cũng đều quỳ gối đáp ứng, lão gia tử lại lôi kéo Mộc Mộc cùng Tiểu Văn dặn vài câu, phải đọc sách thật tốt, phải tiến tới.

Tăng Thụy Khánh thấp giọng hỏi Thu Ngọc quần áo đã chuẩn bị xong chưa, Thu Ngọc gật gật đầu, khóc nói: “Mùa thu năm nay thầy cha không tốt, ta liền bắt đầu chuẩn bị, vụng trộm đặt ở học đường bên kia, vốn tưởng là vội vàng, vẫn là không qua được, hu hu. . .”

Tử Tình thế mới biết, quần áo liệm này là do nữ nhi chuẩn bị.

Tăng Thụy Khánh nghe xong phái vợ chồng Thu Ngọc tự mình đi lấy.

Tử Tình thấy Tăng Thụy Khánh sắp xếp tất cả dâu vào đây, Tăng Thụy Tường chỉ lo đắm chìm trong đau thương của mình, mình quả thật không giúp được gì, cũng có chút mệt mỏi, bèn dẫn theo Tử Vũ về nhà trước. Hai người trải qua mệt mỏi cả buổi, cũng không có ham muốn nói chuyện, đều tự đi nghỉ ngơi.

Nhưng là, Tử Tình nằm ở trên giường cũng là trần trọc không yên, nghĩ đến Tiểu Tuệ đáng thương kia, nàng là trêu ai chọc ai, tự dưng bị người cường bạo, còn không thể lộ ra, chỉ vì đối phương là đệ đệ ruột của ân nhân biểu tẩu, ai có thể lường trước đối phương là một người không dám đảm đương như thế. Vốn đã rời xa hết thấy, trời cao chiếu cố nàng một đứa nhỏ, còn chưa kịp vui sướng, nhưng tất cả lại trở lại lúc ban đầu. Vốn tưởng rằng mình tìm được chỗ dựa, Tiêu lão gia tử cũng có ý tốt, lại không dự đoán được phúc họa vốn là gắn liền nhau, dù có muôn vàn không nỡ hết sức mong đợi sinh ra nhi tử, cuối cùng vẫn là hương tiêu ngọc vẫn, buồng tay thế gian, chỉ có lưu lại một mảnh thốn thức.

Đầu giờ tỵ, Lâm Khang Bình về nhà thay quần áo, nói là lão gia tử không tốt, đến bốn nước cũng không vào, chỉ sợ ngay đêm nay cũng không qua được.

Tử Tình nghe xong đành phải đứng lên, gọi Tử Vũ, đi theo Lâm Khang Bình cùng qua.

Vừa vào cửa viện, chỉ thấy bóng người lắc lư, trong phòng lớn cũng đứng đầy người, Tăng gia đời thứ tư cơ bản cũng đều đến, trừ hai bé sơ sinh nhà Tử Hỉ và nhà Tử Thọ để ở nhà cho nha hoàn trông nom.

Còn lại còn có một nhà Tử Bình, một nhà Đại Mao, một nhà Quế Anh, đều là buổi tối vừa thông báo mới tới.

Tử Tình đã có nhiều năm không gặp Quế Anh rồi, trang phục nông phụ điển hình, nhìn ra nong đậm dấu vết của năm tháng, nói vậy cuộc sống rất là kham khổ. Tử Tình thấy khi mình vừa vào cửa, Quế Anh cắn răng nhìn Lâm Khang Bình và mình một cái, có ai oán, có thống hận, cũng có ghen tị, tóm lại rất phức tạp. Chẳng qua, lúc này, Tử Tình cũng lười so đo.

Tăng Thụy Khánh và Tăng Thụy Tường cùng với Tử Phúc còn đang ở trong phòng cùng lão gia tử, mấy người Xuân Ngọc thì trông coi Diên thị. Chỉ chốc lát sau, chỉ nghe thấy bên trong hô to: “Cha, cha” cùng với mấy người Tử Phúc khóc gọi “A công”.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Chu thị cùng Thẩm thị mất đồ hồng đi ra, vội dùng tấm ván gỗ bắc lên cái ghế thành cái giường đơn giản ở nhà chính, trải rơm rạ lên, mấy người chuyển lão gia tử qua nhà chính.

Lúc này, chỉ thấy Xuân Ngọc quỳ bò ra khóc hô: “Cha, cha, ta là đại nữ nhi Xuân Ngọc của người nha, người mở mắt lên nhìn ta, người đi rồi còn có ai quản ta? Đáng thương ta quanh năm suốt tháng ăn không đủ no mặc không đủ ấm, cũng chưa từng hiếu kính người, người phải đi rồi, ta hiếu kính ai đây?”

“Được rồi, cũng lúc này rồi, người còn không biết xấu hổ nói những lời này, sớm làm gì rồi? Nếu không phải là người, cha ta còn có thể sống lâu vài năm. Lúc này khóc cho ai nghe? Người mà có tâm ý này, cha có thể như vậy sao? Ngàn căn dặn vạn căn dặn, cha mẹ đều không thể chịu kích thích, người nghe xong? Cả ngày mượn mấy chuyện thói nát nhà người đến làm phiền cha cùng nương, bây giờ thì tốt rồi, muốn phiền cũng không phiền được.” Thu Ngọc trách móc Xuân Ngọc.

“Được rồi, cha đã như vậy rồi, các người bớt vài câu.” Hạ Ngọc cũng khóc đi ra.

Lão gia tử dường như nghe thấy mấy người Xuân Ngọc gào thét, nâng nâng mí mắt, môi giật giật, đã nói không ra lời, mọi người vội kêu lên, Tăng Thụy Khánh nhìn một chút, dẫn đầu quỳ xuống, lúc này, nhi tử con dâu, tôn tử, tôn tước cùng với đời thứ tư của Tăng gia tất cả đều quỳ xuống, vừa khóc vừa đốt tiền giấy tiền đưa.

Mộc Mộc cùng Uyển Tình mấy ngoại tôn ngoại tôn nữ ở cùng Diên thị đang ngẩn ngơ trong phòng, Diên thị cũng không nói chuyện, cũng không rơi lệ, chẳng qua là mở to mắt ngẩn ngơ.

Ba người Xuân Ngọc, Hạ Ngọc, Thu Ngọc thì cùng Tử Bình, Tử Tình và Tử Vũ vào nhà bếp, nói là nữ nhi gả rồi cùng cháu gái không thể nhìn người nhà mẹ đẻ nhắm mắt, nói cái gì là “Nữ chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, cả đời vô ích.”

Lâm Khang Bình lấy chậu than ấy người Tử Tình, mấy người yên lặng rơi lệ ngồi chờ, nghe trong nhà chính bất chợt truyền đến một tiếng kêu to “Cha” cùng “A công”, Tử Vũ cầm lấy tay Tử Tình, hai người dựa vào

nhau, cũng không biết trải qua bao lâu, ngoài cửa sổ dần dần có một ít ánh sáng, bỗng nhiên trong nhà chính truyền đến một hồi tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế, đây là lão nhân đi rồi.

Ba vị cô cô ở nhà bếp bắt đầu khóc tang, Tăng Thụy Khánh xách cái thùng đi ra ngoài, mang theo Tử Toàn ra sông múc nước, trở về lau người thay quần áo cho lão nhân, sau đó đổi sang một cánh cửa cũ nát.

Sau khi trời sáng, Tăng Thụy Khánh phái người truyền tin đến các nơi, nói với Tăng Thụy Tường: “Nhị đệ, thầy địa lý này chỉ sợ còn phải tự người đi mời.”

Thầy địa lý là ở ngoài thôn, bởi vì vẫn chơi thân với Tăng Thụy Tường, đứa nhỏ nhà hắn còn để ở học đường của Tăng Thụy Tường đọc sách. Lúc này, cũng chỉ đành phải Tăng Thụy Tường cố chống đỡ thân thể tự mình ra mặt rồi.

Thầy địa lý vừa tới đã nói Tử Tình cùng Tử Vũ không thể tham gia tang lễ, cũng may Tử Tình và Tử Vũ vẫn nán lại ở phòng bếp, còn chưa có đi vào nhà chính, vừa nói như vậy, liền về Tình viên nghỉ ngơi trước, dù sao bụng hai người không nhỏ rồi, chịu đựng một đêm, thật sự có chút ăn không tiêu, để lại Lâm Khang Bình và Hạ Cam Vinh phúng điếu.

Thời gian nhập quan định vào giờ thân buổi chiều, vì cửa ải cuối năm đã gần đến, ngày đưa tang liền định vào ba ngày sau, hai mươi chín tháng chạp, gia tế (người thân đến bái tế) định vào hai mươi bảy tháng chạp, khách tế (khách đến bái tế) định vào hai mươi tám tháng chạp, ngày có chút gấp, nhưng cũng là không có cách nào, cũng không thể kéo dài tới sang năm.

Người đến phúng viếng dần dần đến, nhưng trong nhà người hỗ trợ làm việc không có, Tăng Thụy Tường không chủ sự, hơn nữa hai tầng đã kích, bị thương quá độ, thân mình giống như vừa qua một cơn bệnh, Thẩm thị đành phải thời khắc không rời đi theo hắn. Xuân Ngọc là người không dùng được, Hạ Ngọc sức khoẻ vốn đã không tốt, dưới đau thương, cũng ngã bệnh. Thu Ngọc muốn chăm sóc Diễm thị, Diễm thị bây giờ cũng là tâm như tro tàn, không khác gì hoạt tử nhân. Chuyện khác, Thu Ngọc cũng chẳng quan tâm nổi. Chỉ đành phải để cho Chú Vân Giang giúp đỡ quản lý nội vụ, chuẩn bị đồ cần dùng cho khách tới viếng.

Tình huống như vậy như trước đây, thông thường đều là người trong tộc chủ động đến hỗ trợ trước, phụ trách tiếp đãi phúng viếng cùng chuẩn bị cơm khách, còn phải mời bát tiên phụ trách tang ma trong thôn đến chủ sự, bát tiên này chủ yếu phụ trách khiêng lão gia tử vào từ đường nhập quan, phong quan, cùng với đưa tang khiêng lên núi....

Nhưng là, thứ nhất là cuối năm, nhà ai không vội chuẩn bị mừng năm mới? Thứ hai đều biết là Tăng Thụy Khánh là trưởng tử, hắn chủ sự, trong ngày thường Tăng Thụy Khánh hay lên mặt, lúc này, ai có thể chủ động tiến lên?

Hoạt tử nhân: Người không lo được cho sinh hoạt của mình, ý chỉ những người gốc gác, đàn độn, người thực vật, người vô dụng...

Nhập quan: Đưa người chết vào quan tài

Phong quan: Đóng kín quan tài

Bát tiên: Tám người khiêng quan tài.

337. Chương 340: Tang Sự

Tăng Thụy Khánh đi mời người một chuyến, bát tiên cũng là đồng ý, dù sao người chết là lớn, đều là một thôn, sao có thể không ra mặt? Chẳng qua, bọn họ lại nói ra điều kiện, tiền bạc khen thưởng phải nhiều hơn bình thường hai lần, vốn vậy, sắp tết rồi, ai không ngại xúi quẩy? Tăng Thụy Khánh chỉ đành phải nhịn tức đáp ứng.

Nhưng là tìm một vòng, lại không ai nể tình đến làm việc, các nhà tìm đủ mọi cơ khéo léo từ chối. Tăng Thụy Khánh trở về tức giận đến mức gờ chân mắng, “Đều là một đám khốn kiếp vong ân phụ nghĩa, đồ

mắt chó nhìn người thấp, cho là Tăng Thụy Khánh ta bây giờ thất bại đây? Cười lù xem hát [1] , chờ xem, ta cũng không tin, các người cũng không có lúc nào cầu ta?”

[1] : ý là cứ để xem diễn biến thế nào rồi mới đưa ra kết luận

Tăng Thụy Khánh nói xong phân phó Lâm Khang Bình: “Khang Bình, không bằng lại mượn mấy người nhà người, một loạt gã sai vặt trẻ tuổi, nhìn còn chỉnh tề, ngay cả những thứ bát tiên gì đó kia cũng không cần, tức chết đám khốn khiếp kia, còn muốn đập gãy trúc của ta?”

“Đại cha, người nói cái gì vậy? Đây là tang sự của a công, tất nhiên phải người trong thôn đến chủ trì, bằng không, người khác sẽ chê cười ta, về sau, ta còn làm sao đặt chân ở trong thôn?” Tử Phúc nói.

Tăng Thụy Khánh nghe xong vỗ tay nói: “Vậy người nói làm sao bây giờ đi, không bằng người đi mời. Mặt mũi người nhất định lớn hơn ta.”

Tử Phúc nghe xong đang muốn đáp ứng, Tăng Thụy Tường nghiêng trên ghế ở một bên, nói: “Vẫn là ta đi thôi, ta mang người đi, dù như thế nào ta là hàng con, đừng làm cho người chê cười ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.”

Tử Phúc nghe xong đành phải tiến lên dìu Tăng Thụy Tường, gọi Tử Lộc đi cùng, vào thôn mời người.

Tăng Thụy Tường cũng là không có cách nào khác, giờ phút này có thể so đo cái gì? Tăng Thụy Tường gọi người đến, Tăng Thụy Khánh vẫn sinh hồn dỗi, cảm thấy mọi người không cho hắn mặt mũi.

Giữa trưa. Phải giữ lại khách ăn cơm, họ hàng gần trước tiên đều phải phúng viếng một hồi trước khi nhập quan, nhưng trong nhà cái gì cũng đều thiếu, bên này vừa gọi cần mì gạo thực phẩm dầu. Thịt, trứng, bát, bàn, bên kia lại hô cần hương, nến, pháo, Tăng Thụy Khánh giao tất cả sự vụ cho Chú Vân Giang.

Nhưng Chú Vân Giang cũng là không bột đổ gột nên hồ. Tăng Thụy Khánh chính là không cho bạc, cũng không lên tiếng, nên mua thêm gì đó bảo Chú Vân Giang xem rồi mua thêm, Chú Vân Giang làm chủ như thế nào? Nhất thời tức giận, quẳng gánh mặc kệ, nói với Tăng Thụy Khánh: “Đại ca, việc này. Ta thật sự không làm được, người xem rồi tìm người đi.”

“Muội phu, ngay cả người cũng làm khó dễ? Thấy đại ca không được, cũng định đập một cước?” Tăng Thụy Khánh đen mặt hỏi.

“Không phải là ý này, đại ca. Người xem, trong nhà cái gì cũng đều thiếu, người lại không lên tiếng, ta làm chủ như thế nào? Loại nào không phải là cần bạc đặt mua? Ta có thể tay không biến ra?” Chú Vân Giang cãi lại.

Tăng Thụy Khánh nghe xong sai Chu thị lấy mười lượng bạc đến, Tăng Thụy Tường cũng vội bảo Tử Phúc lấy ra một khối mười lượng cho Chú Vân Giang, Chu thị vừa nghe lấy bạc, ruột gan đều đau, nói: “Nhị đệ không phải là lấy ra trước mười lượng, trước đó vừa mới tiêu phí nhiều. Cửa ải cuối năm đồ ăn đắt hơn nhiều, có thể chấp nhận một chút. Rau dưa vừa trồng hái trước một chút, đúng rồi, nhà Tử Tình đất trồng rau lớn, trong trang cái gì chả có, từ trong trang bắt chút cá. Còn có thể giết heo, từ trong trang gom một chút, không phải là đều có sao?”

“Đại tẩu, muốn nói người nói đi, ta là không nói được, cho ta bạc thì ta đi mua, bằng không, việc này hãy tìm người khác đến làm.” Chú Vân Giang nói.

Chu thị nghe xong quả thực gọi Khang Bình tới, Khang Bình nghe xong hỏi: “Đại nương, còn muốn chiếm tiện nghi của nhà ta à? Đại nương sẽ không là đã quên chứ? Chúng ta cũng là cầu về cầu đường về đường rồi. Lại nói, đại nương chưa từng nghe qua một câu nói, tiền làm tang lễ, cũng là không thể để người khác bỏ ra thay, diêm xấu.”

Chu thị nghe xong mặt trầm xuống, bên cạnh Tam bà bà nói: “Lời này của Khang Bình nói là không sai, bạc này là không thể bớt.”

Tăng Thụy Khánh nghe xong quát Chu thị: “Còn không mau mau đi lấy bạc, nói linh tinh gì đó.”

Chu thị đành phải ầm ục lấy bạc giao cho Chú Vân Giang. Chú Vân Giang nhanh nhẹn tìm người phân chia công việc, Lâm Khang Bình và Hạ Cam Vĩnh cũng giúp đỡ chạy chân vài lần, bởi vì mấy người Tử Phúc

phải ở một bên đáp lễ lại đáp tạ khách nhân.

Tỷ muội Điền thị sáng sớm đã tới đây, vẫn một tắc cũng không rời Điền thị, Điền thị vẫn không có phản ứng gì, chẳng qua là, lúc bát tiên tới muốn khiêng lão gia tử ra khỏi cửa, Điền thị đột nhiên giống như bị điên, bổ nhào vào trên người lão gia tử, một phen nước mũi một phen nước mắt khóc thét, nói lão gia tử không nên bỏ lại một mình nàng, ở lại trên đời này cũng là chịu khổ, không bằng cùng nhau mang đi, còn bớt lo....

Tất cả mọi người cho rằng Điền thị là thương tâm quá độ, Tam bà bà cùng Tứ bà bà mấy vị chị em dâu còn khuyên giải một phen, gọi người kéo nàng đi, nói là không thể chậm trễ canh giờ. Lão gia tử đều đã được khiêng ra khỏi cửa rất xa, mấy người Lâm Khang Bình và Tử Phúc còn có thể nghe thấy tiếng la khóc xé rách của Điền thị.

Lâm Khang Bình bọn họ tới tới mới trở về, sáng sớm ngày hôm sau lại xuất môn, Tử Tình biết ngày này là ngày gia tế, chỉ sợ thời gian lạy phải rất lâu, bảo Lâm Khang Bình ngó chừng Tăng Thụy Tường một chút, cũng ngàn vạn lần đừng thương tâm quá độ.

Ai ngờ ngày hôm đó trời lại cứ mưa nhỏ, càng âm u lạnh lẽo, khí lạnh đầy người, Tăng gia đành phải dựng cái lều đơn giản ở bên ngoài từ đường bên ngoài, bởi vì là nữ tử không thể vào từ đường, chỉ có thể quỳ gối bên ngoài từ đường.

Lâm Khang Bình trở về nói với Tử Tình: “Hôm nay may mà người cùng tiểu muội không đi, các người thật đúng là chịu không nổi, nường và đại tẩu các nàng đều quỳ tê chân, buổi sáng hai canh giờ, buổi chiều hai canh giờ, còn mưa rơi lất phất, trên mặt đất lạnh như băng, lót bao nhiêu rơm rạ cũng không có tác dụng. Ta còn nghe thấy đại nường người oán giận đấy.”

“Người đều đã mất, còn oán giận cái gì?”

“Nói là không chọn ngày tốt, ta thấy ba cô cô người đều muốn đánh nhau với nàng rồi, chẳng qua, vẫn là cố nén.”

Ngày hôm sau, lúc khách tế, Xuân Ngọc lôi kéo Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc ba người nói thầm hồi lâu, Xuân Ngọc muốn bớt chút bạc, lôi kéo Hạ Ngọc Thu Ngọc ba người hợp tế, Hạ Ngọc Thu Ngọc cảm thấy có vài phần không ổn, chẳng qua, không chịu nổi Xuân Ngọc một mực khuyến khích, bày ra tư thái trưởng tử, cũng liền không phản đối.

Tăng Thụy Khánh nghe xong chỉ vào Xuân Ngọc mắng: “Cha sinh ra ba người các người là hợp sinh sao? Nuôi lớn ba người các người là hợp nuôi sao? Cho ba người các người xuất giá là hợp xuất sao?”

Lời nói hỏi Xuân Ngọc á khẩu không trả lời được, ngay cả Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc đều đỏ mặt, ào ào oán giận Xuân Ngọc ra chủ ý ôi thiêu gì.

Xuân Ngọc không có cách nào khác, lôi kéo một nhà nhi tử tôn tử nữ nhi con rể của mình cùng quỳ xuống, dâng chín mươi chín văn tiền tiền biểu, nói là cả nhà nàng, Tăng Thụy Khánh còn muốn nói cái gì, Tứ Mao nhìn không được, lấy ra một xâu tiền, nhưng là Xuân Ngọc cướp lấy trước, nói: “Nhị Mao bọn họ còn không biết nói như thế nào, chỗ dùng tiền nhiều lắm, chỉ sợ sau này đến cơm cũng ăn không đủ no còn sống nữa đấy.”

Tứ Mao cũng không tiện tranh chấp với Xuân Ngọc, chỉ là ôm mặt, trong lòng một mảnh bi thương.

Lúc này, hai nhà Phó gia và Hạ gia đều đến, Tăng Thụy Tường chỉ đành phải lên tinh thần tới tiếp đãi, Tăng Thụy Khánh thấy cũng chẳng thêm giáo huấn Xuân Ngọc, vội đi ra đón, tự giới thiệu một phen, đáng tiếc, lúc này ai cũng không có tâm tình hàn huyên cùng hân.

Thẩm thị cũng không nghĩ tới hai nhà này tới đây, bởi vì cũng không phái người đi báo tang, Lưu gia và Trần gia cùng với Dương gia đều không có người tới. Hạ gia là Tử Vũ không trở về mới biết được bên này có tang sự, cho nên hẹn Phó gia cùng đi.

Phó gia cùng Hạ gia hai nhà giống như là thương lượng trước, đều theo lễ trọng chín mươi chín lượng bạc, Chu thị ở một bên thấy mừng rỡ cười toe toét.

Sau Phó gia cùng Hạ gia, hương thân trong thành An Châu cùng trong huyện, trong trấn cũng tới mấy nhà, bọn họ tất nhiên là thấp hơn một bậc, theo bốn mươi chín lượng, cũng có ba mươi chín, hai mươi chín, mười chín không đều.

Ở đây phần lớn là thôn dân thôn Đông Đường, nơi nào trông thấy những ngân lượng này, rồi rít cảm thán cùng chặc lưỡi, thâm nghĩ, lễ tang này của lão gia tử thật đúng là đủ thể diện, ngay cả quan lão gia ở phủ nha đều kinh động rồi, ai còn dám bất kính với Tăng gia?

Xuân Ngọc thấy Phó đại nhân muốn lên trước cầu tình ấy đưa Nhị Mao, chẳng qua, mấy người Tử Phúc sớm có chuẩn bị, dặn dò tùy tùng bên cạnh Phó đại nhân, mấy người Phó đại nhân cũng không có ở lại, tế bái xong nói mấy câu cùng Tăng Thụy Tường, rồi tới tập rồi đi. Xuân Ngọc cũng không có cơ hội tới gần Phó đại nhân, lại nói, nàng cũng không biết đến cùng ai mới là Phó đại nhân, cũng không thể trước mặt mọi người kêu lên, việc xấu trong nhà vẫn là không muốn truyền ra ngoài. Xuân Ngọc cũng bởi vậy mất cơ hội, chỉ đành phải dậm chân thở dài, đối lấy Yến Nhân Đạt quát lớn một trận, nói trắng ra đánh mất không một cơ hội tốt như vậy.

Phó gia cùng Hạ gia cùng với các hương thân trước sau rời đi, khách tế tiếp tục cử hành. Hạ Ngọc, Thu Ngọc không có cách nào khác đành phải theo Xuân Ngọc cũng dâng chín mươi chín văn, Tử Bình dâng là bốn mươi chín văn, Lâm Khang Bình và Hạ Cam Vĩnh hỏi qua ý kiến của Thẩm thị, cũng chỉ đành phải đi theo, Lâm Khang Bình thấy Chu thị bĩu môi.

Vì tiền biếu này là phải xướng lên trước mặt mọi người, Lâm Khang Bình nghe thấy thôn dân bên cạnh nghị luận, “Hai nữ nhi nhà tú tài có tiền như vậy, cũng mới cho được mấy đồng? Cùng vừa rồi khác biệt cũng quá lớn, vừa rồi cái người biếu chín mươi chín lượng bạc có một người là nhà chồng của tiểu nữ nhi đi?”

“Đó cũng là không có cách nào, dù nàng có giàu có thế nào, cũng không thể lướt qua cô nàng, đường tử nàng chứ, đây không phải là làm mất mặt trước mặt mọi người sao? Không có đạo lý này.”

“Nói lại, mấy cô nãi nãi gả ra ngoài này biếu cũng quá ít, nghe nói cuộc sống trong nhà đều cũng không tệ, nhà tú tài trợ giúp mấy muội tử không ít, đến lúc quan trọng các nàng thật đúng là không biết xấu hổ lấy ra.”

“Đó không có cách nào, Đại nữ nhi không dẫn đầu tốt, những người khác chỉ có thể đi theo.” Có người thở dài.

Lâm Khang Bình lại là tới tối muộn mới trở về, trở về kể lại lần lượt chuyện ban ngày với Tử Tình, còn nói thêm: “Đúng rồi, hôm nay nghe ba cô cô thương lượng ngày mai tiền cưới dây thừng gì đó, chính là cho bát tiền khiêng quan, hình như chúng ta cũng phải cho. Chẳng qua, nương nói, vẫn là đi theo đường tử là được. Ta đoán chừng lại hục hặc rồi, đại cô người nói cho chín tiền đồng, đại nương người nói nhà ta cùng tiểu muội có tiền, bảo hai nhà ta bỏ ra chín trăm chín mươi chín mai tiền đồng, coi như là sáu nhà, bớt đến lúc đó mất mặt, làm cho người ta chê cười Tăng gia chúng ta. Cha và nương nói không được, dù cho hấn bỏ ra bao nhiêu, đều là tấm lòng của hấn, loại tiền này không thay thế cho người khác được.”

“Đúng vậy, chúng ta chỉ là hàng cháu gái, có ba cô cô ở đó, còn có Tử Bình ở đó, chúng ta tại sao phải ra mặt? Ta vẫn là nghe cha mẹ, ngày mai người dẫn theo muội phụ, xem đường tử làm như thế nào, dù sao nàng ở đằng trước chúng ta, chúng ta cũng đừng để cho người ta nói đánh mặt người trước mặt mọi người.”

Hai người trò chuyện một lát, Tử Tình biết Lâm Khang Bình cũng mệt mỏi, thu dọn một chút rồi ngủ, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Lâm Khang Bình đã đi rồi. Hôm nay nhiều việc nhất, buổi sáng còn có gia tế cuối cùng, chuẩn bị xong đồ tế lễ dọc đường cùng lên núi, còn có sắp xếp cơm canh cho người cả thôn, thưởng cho người đến hỗ trợ.

Cho dù có bất mãn cùng lão gia tử và Tăng Thụy Khánh thế nào, chuyện hình thức bên ngoài, nên làm hay là muốn làm như thế nào cho người ngoài xem, Tăng Thụy Tường thân thể không tốt, đành phải mấy người Tử Phúc quan tâm, Lâm Khang Bình sao có thể không ra sức giúp đỡ?

Giờ Thân, Tử Tình cùng Tử Vũ ở nhà hướng về phía từ đường dập đầu lạy ba cái, xin lão gia tử tha thứ cho các nàng không thể đến đưa đoạn đường cuối cùng.

Sau bữa cơm chiều, Lâm Khang Bình không trở về, Lưu thị tới tìm Tử Tình Tử Vũ nói chuyện trước, Tử Tình thấy Lưu thị có vẻ mặt chẳng ngờ, vội hỏi như thế nào.

338. Chương 341: Điền Thị Dưỡng Lão (một)

“Ta là rất tức giận, không ai làm việc như đại cha đại nương người, keo kiệt đến nơi đến chốn, thật sự mắt mắt, ta cũng ngại để cho người ta biết, đây là chuyện Tăng gia ta làm. Hôm nay cha mẹ cũng tức đủ, tiệc rượu thật sự quá kém, đồ ăn cũng không đầy đủ, cái gì cũng không đủ, đại nương càng buồn cười, ca người bảo ta đi lấy rượu, đại nương người ôm bình rượu không buông tay, nói ‘cũng sắp ăn xong rồi, còn mở bình làm gì.’ ta tay không trở về, ca người còn oán trách ta một hồi. ‘bảo người lấy rượu sao lại không lấy?’ ta có thể nói cái gì? Nhiều người nhìn vào như vậy đây.”

“Vậy làm sao bây giờ? Không phải là cho tiểu dưỡng ta hai mươi lượng bạc sao? Hẳn là đủ rồi mà?”

“Là mua không ít đồ, nhưng không ngăn nổi đại nương giấu cả trong phòng. Tiểu dưỡng sao có thể cùng bọn họ trình bày đạo lý? Cha ta nương ta cũng không phải chủ sự, thân thể cũng không tốt, nơi nào để tâm? Cho rằng cho bạc là có thể làm tốt. Đại ca người càng tuyệt, tức giận đến mức tự mình vào phòng lục bình rượu ôm ra, khiến đại nương người tức giận phải giương mắt nhìn. Còn có Gia Huy thiếu gia nhà Bình tỷ, thật sự khiến ta không nói ra lời, chúng ta đều vội chân không chạm đất, ngay cả Đại ca Nhị ca người đều phải tự mình đi nấu nước, người ta đã sớm ngồi ở chiếu trên, rót rượu tự mình uống, người nói một chút, đưa nhỏ mới mấy tuổi? Càng làm giận là, còn có khách nhân chưa rời đi, đại nương người cùng Bình tỷ đã bắt đầu ở phòng bếp chia đồ rồi.” Xem ra Lưu thị thật sự là bị chọc tức, trước kia, mặc dù nghe nói một nhà Tăng Thụy Khánh làm việc không ra gì, nhưng dù sao vẫn là không được nhận thức sâu như lần này.

Tử Phúc, Tử Lộc tự mình đi nấu nước, Tử Tình cũng thật đúng là không nghĩ tới, chẳng qua, Tử Phúc về nhà cũng không mang bao nhiêu hạ nhân, trừ một người đánh xe ngựa, chỉ có hai nha hoàn bên cạnh.

“Còn chuyện khác không?” Tử Tình hỏi,

“Còn có hôm nay ở trên núi. Đại cô người các nàng chỉ lấy ra chín văn tiền, người khiêng quan nói cái gì cũng không cõi dây thừng, bị mấy bát tiền kia nhạo báng một hồi, đại cô người lấy ra thêm mười văn tiền. Người ta còn không chịu, nói gần sang năm mới thể nào cũng phải cho chút tiền thưởng, kỳ kèo nửa ngày. Đại cô người cuối cùng móc ra bốn mươi chín văn, nhưng cũng khiến cho nàng đau lòng đến chết. Người nói nơi nào không thể bớt được mấy văn tiền này, thể nào cũng phải để người ngoài chê giễu. Ta thấy ca người vô cùng tức giận, ta cảm thấy bọn họ chính là cố ý, cố ý cho chúng ta khó chịu, dù sao bọn họ không sao cả, cũng không ra cửa. Truyền ra ngoài cũng là tang sự Tăng gia làm. Người ta nào biết đâu rằng tình hình cụ thể những thứ này, còn không đều cho là chuyện chúng ta làm? Tiểu cô cũng oán giận mãi.”

Lưu thị nói một hơi nhiều như vậy, uống ly trà nóng, nói: “Cũng thật là ghen chết ta rồi, ta còn phải khuyên nhủ đại ca người đấy. Các người khuyên nhủ cha mẹ đi nhé.”

Tử Tình nghe xong lời nói của Lưu thị. Kéo Tử Vũ về nhà mẹ để nhìn xem, Thẩm thị và Tăng Thụy Tường đều chưa về nhà, nhưng là Hạ Cam Vĩnh tới đón Tử Vũ, trời tối không vào được thành, hai người có lẽ là phải ở lại một đêm.

Dương thị vợ Tử Thọ cũng trở về cho đứa nhỏ bú sữa, nói: “Cha mẹ bọn họ đều không về nhà, hình như là muốn tính sổ sách gì đó, còn có tất cả vấn đề của bà, các người đi xem một chút đi.”

Tử Tình cùng Lưu thị nhìn thoáng qua. Nói: “Vấn đề của bà? Không phải là đã định cho nhà đại cha rồi sao? Cha ta không thể nào còn có thể quản nàng, không tìm nàng tính món nợ bà ruột ta cũng không tệ rồi.”

Lưu thị nói: “Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Hay là ta đi nghe một chút đi, tốt xấu gì ta còn là Đại cháu dâu, thời điểm mấu chốt còn có thể nói mấy câu, các người cũng đừng đi, tối rồi. Mưa lại vừa rơi, trượt ngã ta cũng không đền được. Chờ trở về lại nghe ta kể cho các người, chuyện nát gì, còn chưa đủ tức giận.”

Tử Tình đợi đến mười giờ, Thắm thị bọn họ còn chưa có về nhà, đành phải về nhà trước cho bốn nhi tử đi ngủ, ai ngờ về nhà, bốn nhi tử đều đang ngủ, Tiểu Phấn nói là Thư Duệ kể chuyện xưa ấy đứa bé, sau đó lại dẫn bọn họ lên giường, cởi quần áo, Tử Tình nhìn bốn cái đầu nhỏ kề nhau, sờ sờ cái này, sờ sờ cái kia, trong lòng thỏa mãn cùng cảm kích không nói lên lời, Tử Tình theo thứ tự hôn trán của bọn họ, đắp kín chăn cho bọn họ.

Lúc này, Lâm Khang Bình đi vào, cái gì cũng chưa nói, chỉ là ôm Tử Tình, ghé vào trên vai Tử Tình, “Tình nhi, để cho ta ôm một lát, chỉ một lát. Sau này ta nhất định sẽ không bỏ lại một mình người.” Tử Tình nghe xong rất lâu sau mới phản ứng lại, đã sớm rơi lệ đầy mặt rồi.

Lát sau, hai người trở lại phòng mình, lúc Lâm Khang Bình rửa mặt, Tử Bình ngồi ở trên kháng ngăn người, nghĩ tới lời nói của Lâm Khang Bình, nếu bên cạnh không còn người thương người kia, cho dù ngày ngày lăng la tơ lụa, rượu ngon món ngon, đến cùng cũng là khó khăn không yên. Vả lại, bây giờ Điền thị chỉ sợ ngay cả kế sinh nhai cơ bản đều không có cách nào bảo đảm.

“Nghĩ cái gì vậy? Nhập thần như vậy?” Lâm Khang Bình lấy khăn bọc lấy tóc của mình, Tử Tình nhận lấy khăn, giúp hắn từ từ lau khô, nghe Lâm Khang Bình kể chuyện đã xảy ra ở nhà tổ.

Sau bữa cơm chiều, Lưu thị Trần thị mấy chị em dâu rửa bát đĩa, Tử Phúc dẫn theo mấy người Tử Lộc thu dọn, trả lại bàn bát đĩa, Chu thị cùng Tử Bình đều không làm việc, chỉ lo lừa rau thịt còn dư lại, vụng trộm giấu đi.

Tăng Thụy Tường thấy mọi người mấy ngày nay đều rất vất vả, liền đề nghị đi nghỉ ngơi sớm. Tăng Thụy Khánh nhất định nói thừa dịp mọi người đều ở đây, tính toán sổ sách. “Huynh đệ ruột thịt, tính toán sổ sách rõ ràng, tính toán sổ sách rõ ràng rồi, mất bao nhiêu tiền chúng ta chia đều, ta không chiếm tiện nghi của người. Ta là trưởng tử của Tăng gia, mặc dù ta không có tiền như người, nhưng phải là trách nhiệm của ta ta sẽ không trốn, hôm nay nhiều người, mọi người làm chứng.”

Tăng Thụy Tường và Thắm thị thấy vậy cũng không tiện nói cái gì, đành phải lên tinh thần, ngồi ở một bên, nhìn Chú Vân Giang trưởng phu của Thu Ngọc lấy ra một xấp giấy tờ, lách ta lách tách dùng bàn tính cộng lại, vất vả tính xong rõ ràng, đem những ngân lượng ở phía Tăng Thụy Tường đều đẩy đến chỗ Tăng Thụy Tường bên này.

“Không phải là chia đều sao? Tiêu bạc chia đều, bạc thu được cũng lẽ ra nên chia đều.” Chu thị vừa thấy bọn họ được chia tiền đồng ít như vậy, vội nói.

“Đại tẩu, người nghe ai nói bạc này chia đều? Chẳng lẽ tương lai khi Nhị ca trả lễ, người đi thay hắn? Thôn dân cùng tất cả thân thích theo lễ chia đều, lễ của thân hữu lễ các nhà đều là về các nhà, đây là quy củ, đại tẩu.” Chú Vân Giang nói.

“Người căn cứ vào quy củ nào, ta chưa từng nghe nói, ta chỉ biết là, người ta đến viếng là cha ta, cha ta là cha hai người, bạc này, nên hai nhà chia đều.” Chu thị chỉ nhận lý lẽ có lợi cho nàng.

Tăng Thụy Tường cũng lười vặn lại Chu thị, chỉ nhìn Chu Thụy Khánh hỏi: “Đại ca, người lên tiếng, có cần tìm người khác đến làm chứng hay không?”

Tăng Thụy Tường nghe xong, nhận đồ Chú Vân Giang đưa qua, đứng lên muốn đi, lúc này, tỷ muội và hai đệ đệ nhà mẹ đẻ Điền thị đi ra, bảo mọi người đi vào, nói Điền thị có chuyện muốn nói.

Tăng Thụy Tường không muốn đi vào, hắn không muốn đối mặt với Điền thị, mấy ngày nay, hắn vẫn né tránh Điền thị, nói hận sao, Điền thị cũng là bị Tăng thị tính kế, nói không hận sao, dù sao cũng là nàng tự tay hại chết mẹ ruột mình, hơn nữa, còn phá hủy tiền đồ của mình, những món nợ đó, có thể tính lên, cũng không phải một ngày hai ngày có thể nói hết, nghiêm chỉnh mà nói, trong lòng Tăng Thụy Tường còn đang rối rắm, Tăng Thụy Khánh dứt khoát bế Điền thị đi ra, đặt ở trên ghế bành trong phòng.

“Hôm nay người đầy đủ, mấy người các người đều ở đây, thừa dịp hôm nay làm cho xong việc này, sáng sớm ngày mai nên về nhà mừng năm mới thì về nhà mừng năm mới. Lão nhân đi cũng biết chọn thời điểm tốt,

sợ chậm trễ các người mừng năm mới, cái gì cũng suy nghĩ cho các người, hết lần này đến lần khác chỉ là không suy nghĩ một chút cho ta bà tử đáng thương này, cho dù thế nào, ta cũng là nương của lão Nhị bao nhiêu năm nay, ta hỏi là, cha của các người đi rồi, về sau, vấn đề dưỡng lão của ta giải quyết thế nào? Mọi người các người có nghĩ tới hay không?” Điền thị nói xong liền rút khăn ra lau nước mắt.

“Đúng, nương, Nhị đệ mặc dù không phải là ruột thịt của người, nhưng Nhị đệ cũng là nhi tử trên danh nghĩa của người, như thế nào, người cũng là chính thê, là chính thê duy nhất của cha ta. Không bằng nương vẫn giống như trước kia, ở trong học đường, dù sao có bà tử chiếu cố. Ta cũng là sẵn lòng nương đến chỗ ta, nhưng là nhà ta không lớn, ăn cũng không tốt, không có đạo lý còn muốn nương đi theo chúng ta chịu khổ.” Chu thị giành nói trước.

Tăng Thụy Tường cúi đầu im lặng không lên tiếng.

“Nương, người vẫn là đi theo ta đi, ta cũng đáp ứng cha rồi, cũng không cần phiền toái nhị đệ.” Tăng Thụy Khánh nói.

“Lời này của Đại cháu ngoại trai nói vẫn là có lý, lẽ ta nên như thế.” Hai đệ đệ của Điền thị nói.

“Dựa vào cái gì chứ? Cho dù Nhị đệ mặc kệ, nương còn có ba nữ nhi nha, cũng không thể để một nhà chúng ta chịu trách nhiệm. Lại nói, cha vì sao đi, còn không phải Đại muội làm tức chết, Đại muội cũng không thể buông tay mặc kệ chứ?” Chu thị gào lên, nói cái gì nàng cũng không chịu chấp nhận thực tế một mình nhà nàng nuôi Điền thị.

“Đại tẩu, nói cũng đừng nói lung tung. Ai nói cha là ta làm tức chết? Ta còn nói cha là các người làm tức chết đấy. Nếu không phải là các người chỉ lo cho bản thân, lúc mua quan tài chỉ mua một bộ, cha ta có lẽ sẽ không đi. Ai cũng biết việc này là điềm xấu, cha mẹ song toàn người nhất định phải mua riêng một bộ, trong lòng cha đã sớm không được thoải mái, đã sớm gieo xuống bệnh căn, các người đừng đổ chậu *** lên đầu một mình ta.” Xuân Ngọc gào lên, nàng nơi nào là người biết chịu thiệt? Vả lại, việc này liên quan quá lớn, đồ ngu mới có thể thừa nhận.

“Đại ca, việc này là các người làm không đúng, việc đáng bao nhiêu bạc, làm sao người không chịu cùng nhị ca thương lượng một chút, hoặc là người trả trước, Nhị ca là người chiếm tiện nghi đó sao? Quên đi, bây giờ ta nói những lời này cũng không có ý nghĩa, tự người cân nhắc kỹ đi thôi. Chẳng qua, nói lại, Đại tỷ cũng không phải là người tốt gì, biết rõ cha đã bệnh nặng rồi, còn nhất định phải đến phiền cha không dứt. Chuyện của cha, hai người đều không thoát nổi trách nhiệm.” Thu ngọc nói, trong lòng nàng đã sớm không vừa lòng hai người này rồi, hôm nay rốt cuộc cũng nói ra.

“Thu Ngọc, lời này cũng không thể nói lung tung, chúng ta còn không phải là suy nghĩ ột nhà Nhị đệ, nhà hần mới sinh con trai. Muốn ta nói nha, trong lòng cha có thể cũng hiểu, chính hần không còn nhiều thời gian, nếu không làm sao có thể khéo như vậy? Cha nhất định muốn làm những thứ đó trong năm nay.” Chu thị nói.

“Nương, người cũng là nói chuyện đi? Muốn như thế nào?” Chu Thụy Khánh hỏi.

“Ta cũng biết bây giờ Thụy Tường không muốn gặp ta, ta cũng sẽ không qua cho người ta chán ghét, nhưng là, dầu gì, ta còn là nương Thụy Tường, Thụy Tường cũng không thể bỏ mặc ta, yêu cầu của ta không cao, bà tử này cho ta giữ lại, bạc lão nhị trả, ta đi theo sống cùng một nhà Thụy Khánh, hàng năm đến cuối năm, mấy tôn tử đưa phần lễ tết cho ta, cũng không có yêu cầu khác, Thụy Tường, người có thể làm được sao?”

339. Chương 342: Điền Thị Dưỡng Lão (hai)

“Không thể, ta nghĩ, nếu mẹ ruột ta biết được, chỉ sợ cũng sẽ không thể đáp ứng. Nếu có thể để mẹ ruột ta sống lại, cái gì ta cũng đều theo các người.” Tăng Thụy Tường ngẩng đầu nói.

“Nhưng là, Nhị cháu ngoại trai, người là người đọc sách, người từ trước đến giờ luôn hiểu lý lẽ, việc này, cũng không phải là lỗi của một mình nương người, nếu không phải là đại cô người, làm sao có thể xảy ra việc này? Ai ở dưới loại tình huống này, đều có thể làm ra việc hồ đồ, vả lại, nương người cũng chỉ là một nữ nhân ở nông thôn, trong chốc lát đâu thể tiếp nhận nổi cái này? Lòng đồ kị của nữ nhân cũng lớn, nàng cũng là nhất thời sơ xuất, quên mất mẹ ruột người là một bà bầu, mới có thể xảy ra loại chuyện này.” Đại Điền thị khuyên nhủ.

“Ta thừa nhận lời nói của di nương có đạo lý nhất định, nhưng ta bây giờ làm không được làm như không có chuyện gì, còn giống như trước kia, sai lầm coi kẻ thù là mẹ ruột mấy thập niên, đã di nương nói có lý, vậy ân oán hai bên tiêu trừ đi, về sau, hai bên không liên quan. Mấy năm nay, ta nuôi cả đại gia đình này, cũng đủ trả sạch rồi.” Tăng Thụy Tường nói.

“Còn cái gì mà còn? Mặc dù mẹ ruột người còn sống, người cũng không thể gọi nàng là nương, ta cũng là nương chính đáng của người, người nuôi ta cũng là thiên kinh địa nghĩa, mơ tưởng nghe cha người nói hồ đồ, từ đó đã muốn dứt bỏ ta. Người không giấu lại, người ngoài mà biết, mấy đứa Tử Phúc còn làm quan như thế nào?” Điền thị nói.

“Nương, người lấy cái này gây khó dễ ta hơn bốn mươi năm, ta còn có thể nghe người sắp đặt sao? Người nếu không sợ đại ca bọn họ khó khăn, chúng ta liền xé rách mặt, ta đòi phần mộ của mẹ ruột ta về, nhìn đến cuối cùng là ai khó coi?” Tăng Thụy Tường nhìn Điền thị nói.

“Đòi cái gì mà đòi, ai nói có thể đòi? Nàng ta còn chưa có vào cửa Tăng gia đâu?” Điền thị gào lên.

“Chính là đó, nếu vào cửa, nương sẽ không thể hại mất đi tính mạng người ta lại vờ như không có chuyện gì. Nếu muốn chúng ta nuôi người cũng được. Trước tìm một chỗ nói một chút đạo lý. Nương cần phải nghĩ cho rõ ràng, tốt xấu gì nhà ta còn có hai tấm môn biển Hoàng thượng ngự ban, ta còn là Ngũ phẩm Cáo mệnh phu nhân được Hoàng thượng tự mình tứ phong, đến lúc đó nhìn xem là ai dễ nói chuyện hơn?” Thẩm thị đứng ở bên cạnh Tăng Thụy Tường nói.

“Nương. Người cũng đừng làm cho Nhị ca khó xử nữa, ta đáp ứng cha rồi, cũng sẽ trông nom người.” Thu Ngọc thấy vậy vội khuyên nhủ.

“Lời này của Thu Ngọc nói rất đúng. Nương, việc của Nhị đệ, để tự Nhị đệ cẩn thận suy nghĩ, ai cũng không thể buông bỏ ân oán nhanh như vậy. Người yên tâm, ta đã đáp ứng cha rồi, luôn có cho người một miếng cơm ăn, ngày mai đồ đạc đều chuyển đến đi.” Tăng Thụy Khánh cân nhắc một chút. Nắm tay tính một cái, ra quyết định, chủ yếu là không muốn đắc tội Tăng Thụy Tường.

“Nương, sáng sớm ngày mai ta sẽ đi qua giúp người thu thập đồ, người yên tâm đi. Chúng ta sẽ hiếu thuận người thật tốt.” Chu thị cúi đầu suy nghĩ một lát, mặt mang vẻ mặt vui mừng nói. Chu thị là đột nhiên nghĩ tới lão gia tử nói, vài năm nay trong tay Điền thị gom được chút ngân lượng, đủ cho nàng ăn uống. Đã đầy không được, còn không bằng thái độ tốt một chút, có lẽ, lão thái bà một khi cao hứng, còn có thể chừa chút cho Tử Toàn.

Điền thị thấy Tăng Thụy Khánh và Thu Ngọc đều khuyên, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị có thái độ cứng rắn như thế. Chỉ đành phải thở dài. Chẳng qua là thế nào cũng phải kiên trì trở về học đường ở lại một đêm, mang theo ba nữ nhi con rể trở về, Chu thị mặc dù rất không tình nguyện, nhưng cũng không ngăn cản.

“Ta liền cảm thấy đại nương người muốn tính toán chút đồ kia của bà người, vẫn là thiếu một chút hỏa hầu, ta đánh cuộc đêm nay bà người sẽ đưa bột mì lương thực dầu cho nhà đại cô người. Tin không? Về phần ngân lượng này, chỉ sợ muốn giao cho tiểu cô người bảo quản.” Lâm Khang Bình cười nói.

“Ta tin, hơn nữa, ta cảm thấy sáng sớm ngày mai qua học đường bên kia khẳng định còn có thể nhìn đến một trận náo nhiệt, ta muốn ngủ, sáng sớm ngày mai đưa Tử Vũ đi, thuận tiện đi ngang qua học đường một chút, người cũng đi, còn có vài thứ vẫn là cha ta đặt mua đó.” Tử Tình ngáp mơ mơ màng màng nói.

Ngày hôm sau ăn xong điểm tâm, Tử Tình vội vàng vàng trở về nhà mẹ đẻ, đưa hai người Tử Vũ ra cửa, Tăng Thụy Tường nói muốn qua học đường nhìn một chút, Tử Tình vội hỏi: “Cha, ta cũng đi, ta đi cùng người, hôm nay mừng năm mới, nương tương đối nhiều việc, ta và Khang Bình đi cùng người.”

“Người tới gần náo nhiệt này làm cái gì? Lộn xộn, vạn nhất đụng ngã cũng không phải là đùa, để Khang Bình đi cùng là được, chúng ta nơi đó cũng không có bao nhiêu đồ.” Thẩm thị nói.

“Tình nhi chẳng qua là muốn cùng ta, có Khang Bình ở đó, người còn lo lắng cái gì? Cũng không phải đi đánh nhau.” Tăng Thụy Tường nói.

Tử Tình nghịch ngợm cười cười với Thẩm thị, Tử Phúc dẫn theo Lưu thị cũng đi ra, Tử Lộc dẫn theo Trần thị, hai người Tử Thọ Tử Hỉ, bởi vì Dương thị và Phó thị còn phải cho đứa nhỏ bú sữa, nên không đi theo, phỏng chừng mọi người đều là muốn đi xem náo nhiệt.

Mọi người vào học đường, Tăng Thụy Khánh cùng Chu thị đã đến rồi, Chu thị đang ở nhà chính hùng hùng hổ hổ, tức giận đầy mặt, mà Điền thị ngồi ở trên giường vỗ ván giường khóc kêu, “Ta đây nào có thừa lương thực gì, người một năm cho ta bao nhiêu trong lòng người không rõ? Lão nhân, người có thấy hay không, đây là người tạo nghiệt, người vừa đi, lão bà tử ta đã bị khinh bỉ rồi. . .”

Tử Tình không thấy được Đại Mao và Ngũ Mao cùng với Yến Nhân Đạt nhà Xuân Ngọc, Hạ Ngọc và Thu Ngọc bởi ở bên cạnh Điền thị, cũng là một mặt bất bình.

“Nhị đệ, các người đến vừa đúng lúc, chúng ta bình luận cái lý này một chút, lúc thu hoạch vụ hè, chúng ta liền đem khẩu phần lương thực một năm cho cha mẹ, lúc này mới qua nửa năm, nương lúc này mới thừa năm ba cân gạo, lúa một hạt cũng không thừa, dầu là thừa không đến nửa cân, lúa mạch một hạt cũng không có, bột mì còn lại nửa gáo, ta không phải chỉ hỏi một câu, những thứ này có phải lại cho Xuân Ngọc đưa đi không, nương liền bắt đầu gào khóc, nói ta bắt nạt nằng, ta đến lấy đồ, không thấy, ta hỏi một chút có sai sao? Nương cũng không cần che giấu, trong lòng mọi người đều như gương sáng, nhiều năm như vậy, nương cũng đưa đồ ăn cho Xuân Ngọc không ít, ngay cả rau trong vườn cũng đưa không ít, giấu giếm cũng không giấu giếm được.” Chu thị thấy Tăng Thụy Tường tiến vào nói.

Đáng tiếc, Tăng Thụy Tường đối với những cái này đã không còn hứng thú, một lần lại một lần, đã sớm phiền chán, hôm nay nếu không phải vì dọn dẹp đồ trong học đường, cũng sẽ không tới đây.

“Thụy Khánh, đó là muối tử ruột của người, nhà nàng bây giờ gặp khó khăn, còn có thể trông vào ai? Ta chẳng qua là thương lão bà đứa nhỏ còn lại của Nhị Mao Tam Mao, thu dọn một chút gạo lương thực trong nhà, có thể đáng mấy đồng?” Điền thị thấy Tăng Thụy Tường đến, đại khái không muốn để Tăng Thụy Tường chế giễu, liền nói với Tăng Thụy Khánh.

Tăng Thụy Khánh nghe xong đen mặt, quay về phía Chu thị mắng to một trận: “Người phụ nhân này, ta nói định chủ ý gì, sáng tinh mơ nhất định muốn tìm đến không thoải mái, đồ của nương, thích cho ai thì cho người đó, liên quan tới người cái rắm. Hôm nay chính là ba mươi Tết rồi, người còn có thời gian quản việc không đâu này, trong nhà phòng ở còn chưa có quét dọn đâu, đồ mừng năm mới còn chưa có chuẩn bị đâu. Mau mau dọn nhà, có cái gì thì chuyển cái đó, về nhà làm việc cho xong.”

Chu thị nghe xong lèm bèm vài câu, bảo mấy người Chú Vân Giang cùng Chu Thiên Thanh gỡ giường chuyển đi, lại nhìn nhìn mấy cái xoong chảo chum vại, bàn ghế, còn có nồi bát gáo chậu.. ở nhà bếp, lại lèm bèm vài câu như nồi bát gáo chậu cũng ít.

Ai ngờ quần áo của Điền thị đã sớm thu thập xong, mấy người Xuân Ngọc hỗ trợ mang theo, Chu thị thấy không chiếm được chút tiện nghi gì, vậy vậy tay đi mắt, lôi kéo Tăng Thụy Khánh về nhà quét dọn nhà cửa, để lại Tử Toàn trông coi.

Tử Phúc bọn họ giúp đỡ gỡ bỏ cái giường cũ ở phía tây phòng khách, giường mấy người Điền thị ở là làm mới tinh lúc xây phòng, Tăng Thụy Tường thấy nhũ mỳ, nói với mấy người Tử Phúc: “Giường này cũng gỡ chuyển đi. Những thứ trong phòng đều không cần.” Hắn thật sự không muốn nhìn thấy những dấu vết Điền thị lưu lại.

Điền thị nghe xong vội nói: “Nếu như thế, để ột nhà Xuân Ngọc kéo đi.”

Xuân Ngọc nghe xong tất nhiên không có ý kiến, lôi kéo Tứ Mao không tình nguyện tiến lên, chuyển giường đi ra ngoài, thuận tiện còn mang đi mấy cái bình cùng bàn ăn cơm, vừa đúng lúc, Yến Nhân Đạt chạy xe trâu tới đón mấy người bọn họ, Tử Toàn thấy bọn họ muốn đưa mấy thứ này đi, vội nhanh như chớp chạy về nhà, nói cho Chu thị.

Chu thị bỏ lại việc trong tay chạy tới, thấy một nhà Xuân Ngọc chuyển đồ lên xe trâu, hùng hùng hổ hổ, liền đòi gỡ đồ trên xe trâu xuống, Hạ Ngọc và Thu Ngọc cũng lười đi khuyên, gọi Tứ Mao công Điền thị, mấy người vây quanh về nhà Tăng Thụy Khánh bên kia, Điền thị quay đầu liếc mắt nhìn học đường một cái thật sâu, cũng nhân tiện liếc mắt nhìn Tăng Thụy Tường một cái.

Tăng Thụy Tường lúc này đang ngơ ngác nhìn phòng ở chuyển trống không, nhớ tới lúc lão gia tử ở đó, mình mỗi ngày tan học, đều tới đây quanh một vòng, nụ cười giọng nói đáng điệu của lão gia tử dường như còn ở trong phòng này, lúc này mới có vài ngày, cũng đã người đi phòng trống rồi.

Nước mắt Tăng Thụy Tường rơi xuống, thực ra, hẳn đối với lão gia tử cũng là có hận, hận lão gia tử không có gánh vác, nếu không phải là hẳn yếu đuối như thế, đâu thể làm hại mẹ ruột của Tăng Thụy Tường sớm buông tay nhân thế?

Nói đến cùng, lão gia tử cũng là đáng thương, cả đời này, bị đại tỷ mình tính kế, bị Điền thị bắt chẹt, khiến mẹ ruột thất vọng, còn gánh vác tội nghiệt lớn như vậy, cũng không biết sống thư thái được mấy ngày?

Mấy người Tử Phúc thấy Tăng Thụy Tường thương tâm, lại thấy phòng ở cũng chuyển trống không rồi, liền khuyên Tăng Thụy Tường về nhà, trước cổng, Chu thị còn đang giằng co cùng Xuân Ngọc, Tử Phúc khóa cửa lớn cửa nhỏ của học đường, đoàn người đi thẳng về nhà.

Lâm Khang Bình và Tử Tình đi theo về nhà mẹ đẻ trước, Tử Hỉ nói: “Chuyện của A công, chúng ta phải ở nhà giữ đạo hiếu ba tháng, thời kỳ giữ đạo hiếu, không nên động thổ, chuyện xưởng thủy tinh, vẫn là chờ sau này lại nói. Ta định vẫn là ở kinh thành làm giai đoạn ba, cứ như vậy sẽ không dùng tới nhiều bạc như vậy, ý của ta là mỗi cổ phần lại chia năm trăm lượng bạc, tự đi mua chút đất hoặc cửa hàng gì đó.”

“Được, các người thương lượng tốt là được rồi.” Tử Tình nói.

“Nói đến giữ đạo hiếu, năm nay Tử Toàn thi học trò nhỏ là bị lỡ rồi, chỉ có thể sang năm lại đi. Cũng may Tam đệ thi hương là vào mùa thu. Tình Nhi lúc này cũng không có ảnh hưởng gì, các người dù sao cũng là Lâm gia, tương đối là được, chẳng qua, nương dặn một câu, pháo hoa gì đó vẫn là không nên phóng, pháo cũng phóng ít một chút.” Tử Phúc nói.

Tử Tình đáp ứng, sau khi từ nhà mẹ đẻ trở về, Tử Tình yên tâm chuẩn bị việc nhà, người Tăng gia năm nay không thể tới nhà khác chúc tết, Tử Tình bên này cũng bớt việc, không cần mời khách. Tử Tình cầm danh sách, chuẩn bị xong hồng bao cùng tiền tiêu vật hàng tháng của hạ nhân.

“Không biết đại nương và đại cô ta hai người còn đang giằng co không? Cũng không biết là ai lợi hại hơn?” Tử Tình đột nhiên hỏi.

“Quan tâm cái này làm gì? Thích đánh thế nào thì đánh thế đó đi, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta, nói đến cái này, ta còn thấy may mắn vì cha là không phải là trưởng tử, bằng không, bà kia thật đúng là không dễ bỏ qua.”

“Vì sao? Bà dù sao cũng phải ở cùng nhi tử ruột mình chứ. Chẳng qua, đại nương ta có thể không muốn, người không thấy nàng đẩy thẳng ra ngoài.”

“Nhà ai không phải đều giống nhau? Thông thường là theo đích tôn ở, giữ lại một chút sản nghiệp, lúc trước khi a công người ở riêng không phải là thiên vị nhà Đại cha người. Nhưng là cha ta hiếu thuận, không so đo, cho nên mới làm ra những chuyện này. Nếu cha ta là trưởng tử, thật sự muốn đẩy bà ra ngoài, người ngoài vẫn là sẽ suy đoán lung tung, đối với cha ta nhiều ít có chút ảnh hưởng, nói như vậy, liền không xong.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Tình thế mới biết, khó trách lúc đó khi mình khuyên Thắm thị để cho Tam đệ muội Dương thị đương gia, Thắm thị không đồng ý, thì ra là bởi vì cái này đây.

340. Chương 343: Phán Quyết

Vì Tình viên bên này là Lâm gia, Tử Tình rót cuộc vẫn là dán câu đối đỏ, treo đèn lồng đỏ, tỉ mỉ chuẩn bị một bàn đồ ăn, cả nhà cơm nước xong ở phòng chơi chơi cùng bọn nhỏ một hồi, Thư Duệ vẫn cùng đón giao thừa đến giờ tỵ

Mùng hai Tết, Tử Tình về nhà mẹ đẻ, ngồi cùng Thẩm thị một hồi, vợ chồng Tử Vũ vào cửa. Ăn xong cơm trưa, Tử Phúc kéo mọi người mở một hội nghị nhỏ, mỗi cổ phần vẫn là chia năm trăm lượng bạc.

Chuyện xây dựng xưởng ở An châu coi như là thất bại, tận đáy lòng mọi người vẫn là có vài phần tiếc nuối, chẳng qua, nghe Tử Hỉ nói Kinh thành muốn xây dựng công trình giai đoạn ba, Tử Thọ nói: “Thực ra ta cảm thấy như vậy rất tốt, còn bớt đi một ít thân thích biết được, cũng muốn đến làm công, hoặc mượn bạc, người còn không dễ từ chối, từ chối nhiều lần, danh tiếng xấu của người cũng truyền ra ngoài. Lúc này cách khá xa, chúng ta làm gì bọn họ cũng không biết, chúng ta liền như trước kia, im hơi lặng tiếng phát tài.”

Tử Thọ nói là nhà mẹ đẻ của Dương thị cũng có một đám cực phẩm thân thích, luôn muốn kiếm chút lợi ích từ chỗ Dương thị, cũng may số lần Dương thị về nhà mẹ đẻ không nhiều lắm, mỗi lần còn đều có Tử Thọ đi cùng, trừ giúp đỡ đệ đệ của Dương thị đọc sách, khác, Tử Thọ đều không để ý tới.

Tử Phúc nghe xong cười nói: “Cũng không phải là cái lý này, buồn cười Đại nương bọn họ còn tưởng rằng ta ở bên ngoài làm quan kiếm bao nhiêu chỗ tốt, luôn muốn ta nâng đỡ Tử Toàn và một nhà Tử Bình, nói đầu gì ta và Tử Bình cũng cùng lớn lên từ nhỏ, ta cũng không biết nói cái gì cho phải.”

“Vẫn là cái này kiếm bạc nhanh, lúc này mới được một năm, đã thu hồi lại một ngàn lượng bạc, năm nay lại đến một năm, sau này, chính là kiếm hết rồi, Tình nhi, Nhị ca vẫn là muốn cảm tạ người.” Tử Lộc nói.

“Cảm tạ ta làm cái gì? Vẫn là Tiểu tứ làm tốt, nếu không có thân phận của hần, công xưởng này của chúng ta. Chỉ sợ cũng không mở nổi.” Tử Tình cười nói.

“Cũng không phải là cái lý này? Cho nên nói, chúng ta người người đồng lòng, còn sợ không có ngày tốt đẹp?” Tử Phúc nói.

Mấy người còn nói chút chuyện phiếm, Tử Vũ lôi kéo Tử Tình ở một bên vụng trộm nói: “Tỷ. Mẹ chồng ta biết chúng ta mở xưởng thủy tinh, ta được chia bạc, tướng công cảm thấy rất kiếm được tiền. Về nhà nói với mẹ chồng ta bọn họ, mẹ chồng ta lôi kéo tướng công ta hỏi kỹ càng, biết được người và Tứ ca chiếm phần chính, còn nói thẳng đáng tiếc đấy? Người nói buồn cười không?”

“Chẳng lẽ lúc người lấy bạc nhập cổ phần, tướng công người không về nhà nói qua cùng cha mẹ hần?” Tử Tình hỏi.

“Không có, lúc đó ta cũng không biết khi nào thì có thể thu hồi bạc, liền van nài tướng công đừng về nhà nói. Dù sao là bạc vốn riêng hồi môn của ta, mẹ chồng ta cũng không tiện hỏi đến, hơn nữa, trong tay ta còn có chút bạc vụn cùng tiền thuê, cũng không có hỏi nàng đòi bạc tiêu. Nàng tất nhiên không tiện hỏi thăm những thứ này.”

Tử Tình tất nhiên không biết, bởi vì, Tử Tình lại để cho Hạ gia nhớ thương đến rồi.

Tử Phúc bọn họ mặc dù không thể đến nhà người khác chúc tết, nhưng là người khác vẫn có thể đến Tăng gia chúc tết, cho nên trong nhà lục tục cũng có chút khách nhân, cộng thêm nhân số của chính Tăng gia cũng không ít, Tử Phúc có bốn đứa nhỏ, ba nữ một nam, Tử Lộc là ba đứa. hai nam một nữ, Tử Thọ hai đứa, Tử Hỉ một đứa, còn có bốn nhi tử nhà Tử Tình, bọn nhỏ khó được ở cùng nhau trao đổi cảm tình, cho nên mỗi ngày Tử Tình đều dẫn đứa nhỏ tới. Để cho bọn họ ở trong sân chơi đùa, mỗi lần ăn cơm ít nhất phải bày ba bàn lớn.

Tử Phúc đùa nói: “Mỗi ngày ăn như vậy, liền ăn sạch của nương rồi, ta thấy sau này mừng năm mới chúng ta góp tiền, Tử Vũ không tính, chúng ta năm người mỗi nhà một trăm lượng.”

Tử Vũ mừng hai về nhà mẹ đẻ chơi nửa ngày rồi trở về, mừng năm lại dẫn theo Hạ Cam Vinh đến đây, lúc này nghe xong cười nói: “Đại ca cũng quá coi thường ta rồi, ta là người tính toán chi li như vậy sao? Ta cũng như ca ca tỷ tỷ, góp suất một trăm lượng, cũng ở mười ngày nửa tháng.”

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Dù là bụng to như La Hán cũng không ăn hết năm sáu trăm lượng bạc, con vịt, ngỗng lớn, con thỏ, thịt heo, cá đều là Tử Tình đưa đến, còn có rau xanh bọn họ trồng, nường chỉ lấy ra chút gạo, trong tay nường còn có hai mươi mẫu ruộng nước ấy đường đệ của cha người thuê, hàng năm lương thực cũng không bán bao nhiêu, phần lớn giữ lại cho nhà mình ăn, vậy cùng là đủ rồi. Còn có gà, trứng gà, thịt dê kia đều là nhà mình tự nuôi, trong đất cũng có không ít rau, còn có lễ tết mỗi nhà các người đưa, nường gần như không tốn bạc gì. Một năm nường cũng có hơn một ngàn lượng bạc thu vào, một năm có hai ba mươi lượng bạc là đủ dùng. Không cần bạc của các người, hàng năm nường còn có thể trợ cấp các người một ít đấy, nhà ai thiếu bạc cần dùng gấp nói với nường một tiếng.”

Tuy nói như thế, trong tay nường vẫn là phải có chút tiền bạc bên người. Trợ cấp chúng ta thì đại khái không cần, nường vẫn là giữ ینh đi. Bây giờ không thể so với trước đây, trả lễ cho thân thích trong nhà cũng không thể không tốn bạc đi.” Tử Phúc nói.

Thẩm thị nghe xong nghĩ tới mấy lần trong nhà có chuyện, Phó gia cùng Hạ gia vẫn theo trọng lễ, những cái đó tương lai đều phải là trả lễ, tất nhiên không thể thấp, còn có mấy vị hương thân đại hộ trong trấn Ngô Đồng, người ta bất kể có việc hiếu hỉ gì, nhà mình cũng không thể giả câm giả điếc không đến cửa.

Thẩm thị nghĩ tới những thứ này, cười nói: “Mặc dù như thế, ngân lượng trong tay nường cũng là đủ rồi, góp tiền thì không cần, chờ thật sự không đủ, lại đòi các người.”

Đảo mắt đã đến mười lăm tháng giêng, phải chuẩn bị bao tiền giấy viếng mồ mả, Tử Phúc và Tăng Thụy Tường thương lượng, không bằng cũng đi một chuyến đến phần mộ tổ tiên của Tiêu gia bên kia, dời mộ động tĩnh cũng là quá lớn, vả lại, chỉ sợ Tiểu Tuệ chưa hẳn cũng nguyện ý, chắc qua, hàng năm bái tế vẫn là có thể được.

Tăng Thụy Tường gật gật đầu, trời hôm đó còn mưa dầm không ngừng, Thẩm thị ngăn cản Tăng Thụy Tường nói: “Thân thể người vẫn không quá tốt, thời tiết lại không tốt, không bằng để cho Phúc nhi dẫn theo mấy huynh đệ bọn họ đi, cũng coi như hết lòng thay người.”

Mấy người Tử Phúc cũng khuyên, nhưng Tăng Thụy Tường nhất định không chịu, Thẩm thị cũng chỉ đành bảo Tử Phúc để ý nhiều hơn, Tăng Thụy Tường dẫn theo mấy người Tử Phúc, từ phần mộ tổ tiên của Tăng gia xuống núi, liền vội vàng đi xe ngựa đến Tiêu gia bên kia, Tăng Thụy Tường tại đó khóc rống một hồi, sau khi trở về liền ngã bệnh. Vốn là lão gia tử vừa đi, thân thể của hắn còn có chút suy sụp, vẫn là cố chống đỡ, bây giờ đi hai nơi này, dưới đau xót quá độ bị gió thổi, bị lạnh, bị bệnh cũng là trong dự liệu.

Tử Phúc tìm nhạc phụ của Tử Tân đến, kê đơn thuốc điều trị cho Tăng Thụy Tường, chuyện học đường, trước giao cho bốn người Tử Phúc, bọn họ phải ở nhà giữ đạo hiếu ba tháng, vừa lúc nhận lấy. Học đường của Tử Lộc thì do đệ đệ của Trần thị trông nom hộ trước.

Hai mươi tháng giêng, phủ nha An Châu mở cửa, nghe nói cha mẹ nhiều nhà bị mất đứa nhỏ đến phủ nha An Châu đánh trống kêu oan, yêu cầu trừng phạt thật nặng bọn buôn người đáng giận này, tin tức truyền đến, Hồng Tú nhà Tam Mao vốn là ở trong thành, nghe xong cái này vội bế đứa nhỏ trở về tìm Xuân Ngọc, Xuân Ngọc cũng không có cách nào khác, nàng là không vào được cửa lớn Tăng gia, đành phải cầu Tứ Mao tới thăm dò.

Tử Phúc và Tử Hỉ còn chưa nghĩ ra nên tìm Phó đại nhân cầu tình như thế nào, Phó đại nhân ngược lại là đi tìm hai người Tử Phúc và Tử Hỉ trước. Thì ra, Nhị Mao cùng Tam Mao ở trong lao sợ hãi, trực tiếp nói cùng lao đầu bọn họ có quan hệ với Tăng gia, lao đầu suy nghĩ việc này cần phải giao cho cấp trên định đoạt, cứ như vậy Phó đại nhân biết được, Tri phủ đại nhân cũng đồng thời biết được, tìm Phó đại nhân thương nghị việc này.

Tri phủ đại nhân không biết Nhị Mao nói là thật hay là giả, lại biết mẫu thân của Tăng Tử Hỉ lại là được Thánh thượng vừa đặc biệt tứ phong ngũ phẩm cáo mệnh phu nhân, Tăng gia còn có hai tấm môn biển Thành thượng đích thân viết, hắn còn là được tận mắt nhìn thấy bề trên. Phóng tầm mắt toàn bộ phủ An Châu, trừ Văn gia, nhà ai còn có thể có phần vinh quang này?

Phó đại nhân lúc đó cũng đang giật mình và khó xử, chẳng qua, hắn biết Tử Phúc và Tử Hỉ ở nhà túc trực bên linh cữu, sau khi cùng Tri phủ đại nhân thương nghị, liền tìm hai người đến.

Sau khi Tử Phúc và Tử Hỉ thương lượng, vẫn là nói rõ ràng ân oán giữa hai nhà Tăng Thụy Tường và Xuân Ngọc, nói là hai nhà đã có nhiều năm không qua lại rồi.

“Hai vị đại nhân, tổ phụ ta chính là bởi vì việc này mới giận đến bệnh không dậy nổi. Nói ra thật xấu hổ, hạ quan thật đúng là không biết bọn biểu đệ ta làm ra loại hành động thương thiên hại lý bậc này. Ta cũng là nghe nói, sau khi hẩn từ trong tù ra, vẫn không chịu học hỏi, còn từng đến nông trang của muối phủ ta ăn trộm, bị muối phủ ta phạt nặng một chút, vì có tổ phụ tổ mẫu ta xin tha, muối phủ ta đành phải tha cho hẩn, không báo quan. Đương nhiên, ta cũng là sau này mới biết được việc này. Gia phụ mẫu chính là bởi vì những chuyện này dây dưa không rõ, lại có tổ phụ mẫu bắt công che chở, nhiều lần chịu thiệt bị ức hiếp, còn phải không ngừng giải quyết hậu quả cho bọn họ, bất đắc dĩ mới chặt đứt qua lại giữa hai nhà. Mấy năm nay, nhà chúng ta đối với chuyện nhà họ cũng không rõ ràng lắm, lần này cũng là bởi vì gây ra họa lớn, tới cửa van xin, cha mẹ ta không chịu đi cầu tình, tổ phụ ta dưới sự lo lắng đã ngã bệnh. Di ngôn của tổ phụ lúc lâm chung quả là có cầu tình cho bọn họ, hạ quan dưới tình hình như vậy, bất đắc dĩ phải đáp ứng cố gắng giữ một cái mạng cho bọn họ. Mong rằng hai vị đại nhân cần thận tâm chước, nếu có chỗ khó xử, coi như hai huynh đệ hạ quan chưa từng tới đây.” Tử Phúc nói.

Tri phủ đại nhân và Phó đại nhân nghe xong liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người cũng thật là không nghĩ tới, Nhị Mao vô lại này đúng thật là người thân của Tăng Tử Phúc. Phó đại nhân ngược lại cởi bỏ được thắc mắc rồi, bởi vì người báo quan vừa khéo là Lâm Khang Bình, còn tưởng rằng là Lâm Khang Bình cùng bọn họ có ân oán gì, xem ra, không riêng gì Lâm Khang Bình, nghe giọng điệu của Tử Phúc, nói vậy oán khí với quá khứ còn không ít. Chẳng qua, lúc này, có Tri phủ đại nhân ở đây, Phó đại nhân cũng không tiện hỏi kỹ.

Tri phủ đại nhân nhìn thoáng qua Tử Phúc và Tử Hỉ, vuốt chòm râu của mình trầm tư một lát, nói: “Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, biểu muối phủ người cũng là kẻ tái phạm, lại là một kẻ cầm đầu, đó là phải mất đầu rồi, về phần lệnh biểu đệ, nếu muốn cứu mạng, chỉ có thể sung quân Quỳnh Châu, trọn đời không được bước ra khỏi Quỳnh Châu nữa bước.”

“Đa tạ đại nhân thành toàn, như vậy đã được rồi, hạ quan cũng không có nuốt lời, vi phạm di mệnh của tổ phụ ta, người xấu cũng nên nhận được trừng phạt đúng tội.”

Tử Phúc cùng Tử Hỉ chấp tay cảm tạ. Tử Phúc và Tử Hỉ sau khi trở về từ An Châu, cũng là nhắc qua việc này cùng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, chẳng qua, Tăng Thụy Tường đối với những thứ này vẫn không có hứng để ý tới. Nhị Mao không phải là chưa từng cho cơ hội, cái lần bị đuổi ra từ Khang trang của Tử Tình, Lâm Khang Bình phạt hẩn nặng như vậy, sau khi về nhà vẫn không biết hối cải, Xuân Ngọc và Yến Nhân Đạt làm phụ mẫu, chỉ có thấy được nhi tử cầm bạc về là cao hứng, chẳng lẽ không biết con mình làm cái việc gì? Lão gia tử cũng bởi vậy mà mất đi tính mạng, Tăng Thụy Tường còn không biết nên tìm ai đòi lại công đạo đây?

Phán quyết chính thức là vào mồng hai tháng hai, nghe nói trong thành An Châu cũng là người đông nghìn nghịt, còn náo nhiệt hơn xét xử mấy người buôn lậu năm đó, ý của tri phủ An Châu, những bọn người này quá mức cả gan làm loạn, chỉ có thể thông qua xét xử công khai, phán quyết tử hình vài người, mới có thể có tác dụng đưa đến kinh sợ.

Một nhà Xuân Ngọc đến trong thành An Châu chờ đợi từ rất sớm, nghe được trượng phu của Hoa Quế là bị phán sau thu chém đầu, Nhị Mao sung quân Quỳnh Châu, trọn đời không được đi ra ngoài, Tam Mao vì là hỗ trợ truyền tin, bị phán cầm tù mười năm.

Xuân Ngọc và Hoa Quế lập tức hôn mê bất tỉnh.

341. Chương 344: Dụng Tâm Của Chu Thị

Kết quả này, Tăng gia là đã sớm biết, cũng không có cái gì đáng kinh ngạc. Nhưng là Xuân Ngọc sau khi tỉnh lại, mang theo mấy người vợ và đứa nhỏ của Nhị Mao, Tam Mao, còn có Hoa Quế, quỳ gối trước cửa Tăng gia.

Tử Phúc đi ra thấy bọn họ, nói: “Đây là phán quyết của phủ nha An Châu, các người cũng đi xem rồi, ngày hôm xét xử đó có bao nhiêu người, Tri phủ đại nhân làm sao có thể vì tình riêng mà làm việc? Đại cô mời trở về đi. Ta đáp ứng a công, cố gắng giữ cho Nhị Mao một cái mạng, ta đã làm được.”

Xuân Ngọc nghe xong gào lên: “Cái Quỳnh Châu quỷ gì kia, nghe nói là chỗ quỷ cũng không chịu đi, cả đời còn không về được, cùng người chết có cái gì khác nhau? Còn không biết hắn ở nơi đó có thể sống sót hay không, đáng thương Nhị Mao của ta, còn có, nam nhân của Hoa Quế, cuối thu sẽ xử trảm, đáng thương biểu muội người trong bụng còn có một đứa nhỏ đấy, cái này có thể thế nào là tốt? Không bằng, đại cháu lại đi van cầu xin tha, xin Tri phủ đại nhân khai ân, cũng giữ lại một mạng cho hắn đi?”

“Đại cô, nha môn tri phủ không phải là ta mở, muốn làm như thế nào thì làm như thế đó, người ngẫm lại, bao nhiêu người xem hắn bị phán cuối thu xử trảm, làm sao có thể lật lọng? Ta nói cho người cũng không rõ, đại cô, mời trở về đi.” Tử Phúc nói xong phất tay vào nhà.

Xuân Ngọc ở ngoài cửa càng không ngừng phá cửa, lại mắng Thẩm thị và Tăng Thụy Tường, nói lão gia tử thì cốt chưa lạnh, Tăng Thụy Tường đã không nhận cha mẹ, uống công ơn nuôi dưỡng những năm này, còn có, mắt thấy muội tử mình gặp rủi ro, lại còn đóng cửa không cho vào cửa, một chút tính người cũng không có.

Tử Hỉ ở trong viện nghe thấy được, tức giận đến nói: “Ta có cách, hay là ta đi đuổi bọn họ.”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Ta cũng muốn nhìn một cái, người có cách gì, tốt nhất là một lần làm cả đời nhàn nhã.”

“Tỷ. Không tin, người xem.” Tử Tình nghe xong đi theo Tử Hỉ tới cửa.

Tử Hỉ đi ra nghiêm mặt nói: “Đại cô, người hãy nhìn cẩn thận, môn biển trên cửa này nhưng là đương kim Thánh Thượng viết. Người muốn xông vào hoặc đập hỏng, là phải vào đại lao, người cũng suy nghĩ cho kỹ. Người có mấy cái đầu? Còn có, nương ta cũng là thánh thượng tự phong ngũ phẩm cáo mệnh, một thôn phụ như người có thể tùy ý nhục mạ? Vậy cùng với mắng Hoàng thượng có cái gì khác nhau? Nếu người không tin, ta lập tức phái người đến phủ nha An Châu truyền tin, người cứ chờ xem nhục mạ mệnh phụ triều đình cùng coi rẻ hoàng gia là tội danh gì?”

Xuân Ngọc vừa nghe, nhớ tới đến lễ tang ngày ấy của lão gia tử, Phó đại nhân cũng là đối với Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cung kính có thừa. Còn có, nghe nói, cái ngày Thẩm thị thụ phong, ngay cả tri phủ An Châu cũng đến, cũng quỳ gối ở dưới môn biển này.

Từ xưa quan lại đều là bao che nhau. Nàng một thôn phụ ở nông thôn, nào có thể đấu thắng bọn họ, còn không nói tới Tử Hỉ còn làm quan ở kinh thành, Tử Phúc làm quan ở Xương Châu, ngay cả người phủ nha đều phải đến đây nịnh bợ.

Nghĩ tới những cái này, giọng điệu của Xuân Ngọc mềm xuống, nói: “Tử Hỉ, đầu gì nhìn vào phần ta là Đại cô người, giúp đại cô một chút. Coi như chuyện của Nhị Mao bọn họ không có cách nào sửa đổi, người nhìn xem mấy đứa nhỏ đáng thương này, cho chút ngân lượng, nâng đỡ bọn họ một chút.”

Tử Hỉ nghe xong nói: “Bớt nói nhảm, đi hay là không đi, không đi. Ta thật sự phái người đến phủ nha An Châu tìm người tới bắt các người, các người cũng đừng nói sao ta không cảnh cáo các người trước.”

Đúng lúc này, Tứ Mao chạy đến, kéo Xuân Ngọc lên, nói: “Nương, đây không phải chỗ người có thể làm loạn, người ngẩng đầu lên nhìn tám biển trên cửa, chúng ta cũng thật không dám đương nổi tội danh này.”

Xuân Ngọc nghe thấy lời nói của Tứ Mao, mới xác thực lời nói của Tử Hỉ không phải là hù dọa nàng, vội vỗ vỗ miệng, nói: “Ta cũng không làm loạn nha, ta chỉ là đến cầu tình thôi.”

“Nương, Nhị cữu bọn họ đã cố gắng hết sức rồi, Nhị ca phạm tội quá lớn, ai cũng không giúp được hắn, ta mau mau trở về đi.” Tứ Mao vừa nói vừa kéo Xuân Ngọc đi, Xuân Ngọc vừa đi, mấy người kia tất nhiên cũng đi theo rồi.

“Vậy ta tìm bà ngoại người đi, tốt xấu gì cho bà ngoại người biết được một tiếng, đáng thương Nhị Mao, bà ngoại người chỉ sợ còn vẫn chờ đấy.” Xuân Ngọc vừa đi vừa khóc nói.

“Nương, ông ngoại bởi vì sao bị bệnh, người làm sao còn hồ đồ, bà ngoại mà biết, có thể. . .” Câu nói kế tiếp, Tử Tình và Tử Hi cũng nghe không thấy.

Ai ngờ việc này lại bị Chu thị biết được, Chu thị bây giờ nhìn Điền thị cũng có vài phần chướng mắt, đồ một chút cũng không vớ được, ngân lượng một chút cũng không thấy được, nàng cũng nghĩ tới là Điền thị để ngân lượng ở nhà mấy nữ nhi, hơn phân nửa là nhà Thu Ngọc, bởi vì Xuân Ngọc đó chính là bánh bao thật đánh chó, có đi không có về, Hạ Ngọc lại quá xa, lúc muốn tiêu cũng không tiện.

Điền thị đã thành nguyên một gánh nặng, một chút lợi ích cũng không rơi xuống, Tăng Thụy Tường mặc kệ không hỏi, ngay cả lễ tết của mấy người Tử Phúc cũng không thu được, nàng bây giờ không chỉ hầu hạ Điền thị một ngày ba bữa, còn phải sắc thuốc cho Điền thị, không nói phí sức, ngay cả tiền thuốc cũng là một khoản gánh nặng lớn, Chu thị cũng là muốn đẩy cũng đẩy không ra. Bởi vì Điền thị cũng coi như quả phụ trọng tang, một thân xúi quẩy, không thể đến nhà khác, bằng không, Thu Ngọc còn có thể đón nàng đến ở vài ngày.

Chu thị cũng không phải hạng người lương thiện gì, nàng đã gặp Điền thị trúng gió vài lần, nghĩ đến cố gắng cho chút gì kích thích, không chừng như lão gia tử, sớm đi, nàng còn có thể bớt lo bớt việc tiết kiệm tiền. Dù sao, nàng đối với Điền thị vẫn chưa từng có hảo cảm gì.

Cho nên, ngày hôm đó từ bên ngoài trở về, Chu thị vội vàng hấp tấp nói với Điền thị: “Nương, nương, việc lớn không tốt rồi, ta vừa từ trong ruộng trở về, ở trên đường nghe được người ta bàn tán, nói là Xuân Ngọc quỳ gối trước cửa nhà Nhị đệ cầu tình, bị đuổi đi rồi, nghe nói Nhị mao bị phán sung quân gì đó, cả đời cũng không thể đi ra, cùng chết không có gì khác nhau, còn có, nam nhân của Hoa Quế là cuối thu xử trảm, còn có, đáng thương Tam Mao cũng là phán mười năm tù, ông trời của ta nha, một nhà Xuân Ngọc cũng thật là tan tác hết rồi, còn có, đáng thương Hoa Quế, đứa nhỏ trong bụng phải làm sao bây giờ nha?”

Điền thị mấy ngày nay sức khỏe cũng chưa khôi phục lại, cái ngày lão gia tử đi, là ăn nhân sâm Tứ Mao đưa, miễn cưỡng tỉnh lại, lúc này, vừa nghe nhà Xuân Ngọc phải chết hai người, còn có một người bị phán mười năm, Xuân Ngọc vẫn luôn là người Điền thị ưa thích, bằng không, lão gia tử chết, Điền thị vậy mà một chút ý tứ trách cứ Xuân Ngọc cũng không có, trước khi đi, còn đưa tất cả lương thực đồ ăn cho Xuân Ngọc, đương nhiên, còn có những xiêm y tốt của lão gia tử, đều là Tăng Thụy Tường bên này đặt mua cho, đều bị Xuân Ngọc vơ hết đi, cho dù không thể mặc, vẫn là có thể cầm đi hoặc cầm hoặc bán, có không ít cái bằng lụa đây này, Chu thị cũng là một bộ cũng không mò được. Cho nên, Điền thị nghe thấy tin tức này, thật đúng là lập tức ngắt đi.

Chu thị cũng không sốt ruột, giả vờ giả vịt hô vài tiếng, Tăng Thụy Khánh cùng Tử Toàn vào cửa, Tử Toàn vốn chuẩn bị năm nay đi thi, bởi vì việc của lão gia tử mà bị lỡ, chỉ đành phải tự học ở nhà. Đây không, vừa cùng Tăng Thụy Khánh trở về từ trong phố, liền gặp phải Điền thị té xỉu.

Tăng Thụy Khánh so với Chu thị mà nói, vẫn là có chút nhân tính, đương nhiên, hắn cũng không biết là Chu thị cố ý làm cho Điền thị tức giận, vội sai Tử Toàn đi mời đại phu, Chu đại phu vừa tới, châm cứu cho Điền thị, sau khi Điền thị tỉnh lại, thân mình quả thực không thể động đậy, ngay cả nói cũng nói không nên lời, chỉ là nhìn Tăng Thụy Khánh rơi lệ, Tăng Thụy Khánh cũng không biết nàng có ý tứ gì, phái Tử Toàn đi mời Thu Ngọc tới đây.

Thu Ngọc vừa tới thì thấy Điền thị nằm không thể động đậy, khóc nói: “Nương, người rốt cuộc làm sao, ngày hôm qua ta đến còn tốt, mới có một ngày, lại là bộ dáng này, nương, rốt cuộc là chuyện gì khiến người tức giận thành như vậy?”

“Tiểu muội nha, nương này, cũng là nghe xong chuyện nhà Xuân Ngọc, mới thành như vậy, nương vẫn là không bỏ xuống được một nhà Xuân Ngọc nha? Ai khuyên cũng vô dụng, người có biết không? Nhị Mao bọn họ đã bị phán quyết rồi, ta mới từ bên ngoài trở về, nghe xong còn bị dọa nhảy dựng, nương ta còn hận không thể khoét tim ngắt gan làm sao không khó chịu?” Chu thị nói.

Thu Ngọc nghe xong trừng Chu thị hỏi: “Đại tẩu, người có tâm tư gì? Nương ta không thể lại chịu kích thích gì, người cũng không phải không biết, việc này, làm sao còn nói cho nương, giấu giếm được đến đâu hay đến đâu, người lại kêu gào, sợ nương không biết được. Người có phải cố ý không, muốn chọc tức nương à?”

“Thu Ngọc, lời này cũng không thể nói lung tung, ta là người ác độc như Xuân Ngọc kia sao? Ta đây cũng là một mảnh hảo tâm, nương ta đối với Xuân Ngọc kia có bao nhiêu nặng lòng, lúc ta biết việc này cũng là sợ hãi, nào có nghĩ đến cái khác, việc này, là ta suy nghĩ không chu toàn, bây giờ nói những cái này có ích lợi gì? Nương đến cùng thế nào rồi?” Chu thị có chút chột dạ hỏi.

“Còn có thể thế nào? Chỉ có thể chậm rãi dưỡng, cầu đại tẩu tốt xấu gì xem ở trên phần đại ca, tận tâm một chút, chờ chịu đựng qua ba năm này, ta đón tới nhà ta ở mấy ngày.” Thu Ngọc khóc nói.

“Ai nha, điều này có thể làm sao bây giờ? Bằng điều kiện này nhà ta, chính là khổ nương rồi. Nếu lão Nhị chịu giúp một tay, thì tốt rồi, không nói hấn hầu hạ, đưa bà tử kia đến hầu hạ nương là được rồi, nương cũng có thể ăn được một hộp cơm canh nóng. Ta cả ngày đến tối mịt, trong nhà ngoài nhà, trong ruộng trong vườn, nào có rảnh rỗi? Không bằng, tiểu muội nha, người qua lại với Nhị ca người gần một chút, người đi cầu tình?” Con người Chu thị vừa chuyển, nói. Chỉ cần đưa bà tử kia đến, việc nhà mình cơ bản không cần làm, nhà mình còn có thể bớt không ít tâm tư.

“Đại tẩu, Nhị ca còn đang nằm trên giường bệnh đấy, giờ phút này, sao ta không biết xấu hổ đi phiên nường? Nương ta đối với Nhị ca thế nào, đại tẩu cũng không phải không biết, không thiếu được đại tẩu vất vả một chút, ta cũng thường xuyên tới đây hơn.”

Chu thị thấy không nói động được Thu Ngọc, liền có chút căm giận bất bình, vung tay đi mất.

Tăng Thụy Tường bên này tất nhiên không biết việc này, Tử Tình vẫn là mỗi ngày về nhà, cùng mấy người Tử Phúc trò chuyện cùng Tăng Thụy Tường, thời gian trôi qua trong tiếng cười vui vẻ của đám tiểu hài tử, dù sao bọn họ còn chưa hiểu được sâu sắc tử vong là chuyện gì xảy ra, hơn nữa thời gian ở chung cùng lão gia tử không nhiều. Cho nên, không có cảm giác được cuộc sống có cái gì biến hóa.

Ngày hôm đó, thân thích nhà mẹ đẻ của Dương thị đến thăm Dương thị, dẫn theo hai nam hài ba bốn tuổi, Dương thị vốn là muốn ở tiểu viện của nàng chiêu đãi một chút, Thẩm thị thấy nàng kia cũng không quá mức, hơn nữa đứa nhỏ của Dương thị mới được mấy tháng, cũng là không tiện, để cho Dương thị dẫn khách tới chủ viện ăn cơm.

Trong bàn tiệc, thấy trong tay hai nam hài kia đều cầm lấy tượng khắc gỗ động vật nhỏ của Vĩnh Chương chơi, động vật nhỏ này là Tử Thọ tự mình khắc, chế tác thập phần tinh xảo, đều đánh bóng rất kỹ, lại quét sơn, hai đứa nhỏ kia cầm trong tay yêu thích không buông tay, Thẩm thị còn thấy bọn họ vụng trộm giấu mấy cái ở trong túi áo.

Thẩm thị thấy liền có chút sốt ruột, Vĩnh Chương rất thích những động vật nhỏ này, ăn cơm ngủ đều không rời, lúc này mà mang đi hết, nhất thời khóc nháo lên thì đi đâu khắc nữa đây? Không nói nhân công, gỗ, sơn loại nào không là muốn tìm là tìm được, liền than thở vài câu. Cho dù Dương thị bị mất mặt cũng phải yêu cầu đối phương để lại.

342. Chương 345: Sinh Nữ Yên Nhiên

Lúc khách nhân Dương gia gần đi, ngoài dự đoán của mọi người là, Thư Duệ cùng Thư Ngạn dắt Vĩnh Chương ngăn ở cửa, nói với hai tiểu hài tử: “Tiểu đệ đệ, các người hình như quên mất không để đồ trong tay lại, đây là thứ Vĩnh Chương đệ đệ của ta thích nhất, hấn còn nhỏ, đòi một hồi không thấy những thứ này, sẽ khóc lên.”

Hai người lớn kia nghe xong, nhất thời có chút xấu hổ, vội nói: “Nhất thời sơ sẩy, là quên mất, quên mất.” Nói xong vội bào hai tiểu hài tử kia lấy đồ ra.

“Còn có mấy cái trong túi đừng quên.” Thư Ngạn bổ thêm một câu.

Khách nhân vừa đi, Thẩm thị cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Vĩnh Chương mà rời những đồ chơi này đến cơm cũng không chịu ăn, ta đang không biết mở miệng thế nào, không nghĩ tới Thư Duệ của chúng ta còn rất lợi hại, biết ai gần ai xa.”

“Thư Duệ giống như hồi ta còn nhỏ, cháu ngoại trai giống cừu, ta hồi nhỏ cũng che chở cho các người như vậy.” Tử Phúc cười nói.

Mọi người thêm vào vài câu, cũng không để ở trong lòng.

Sau khi Tử Tình về nhà hỏi Thư Duệ: “Duệ nhi, người làm sao có thể nghĩ tới muốn đòi những thứ kia về cho Vĩnh Chương đệ đệ?”

“Nương, đó vốn chính là của Vĩnh Chương tiểu đệ đệ, bà ngoại không phải đã nói, tiểu đệ đệ rồi những thứ này, đến cơm cũng ăn không ngon, ta thấy bà ngoại và tam cữu nương cứ nhìn những tượng điêu khắc gỗ này mãi, chỉ là ngượng ngùng mở miệng, nghĩ đến, ý của bà ngoại và tam cữu nương cũng là muốn giữ lại, người lớn các người đã không tiện mở miệng, chỉ có thể để tiểu hài tử chúng ta mở miệng thôi. Nương không phải là cũng từng nói, chúng ta đều là người một nhà, phải giúp đỡ yêu thương nhau.” Thư Duệ nói.

Tử Tình đang muốn khen Thư Duệ cẩn thận, không nghĩ tới Thư Ngạn nói: “Nương, thật sự là không hiểu người lớn các người, rõ ràng là đồ của mình, bị người khác cướp đi rồi, còn ngại mở miệng đòi về. Chẳng lẽ người khác tới cửa đến đòi đồ của chúng ta, nương rõ ràng không muốn cho, cũng không lên tiếng mặc hấn cầm đi sao?”

Tử Tình nghe xong sững sốt, mình trước kia cũng không phải là vẫn làm như thế, rõ ràng không muốn cho. Nhưng ngại ặt mũi ngại cho thanh danh, vẫn là để cho người ta chiếm tiện nghi.

“Vậy theo các người nói, nên là làm như thế nào đây?” Tử Tình hỏi.

“Muốn cho thì cho, không muốn cho thì không cho. Chỉ đơn giản như vậy.” Thư Ngạn cướp lời nói.

“Nhìn tình huống, chẳng qua, ta cảm thấy, lúc nên từ chối cũng là phải từ chối, nếu chúng ta không biết từ chối, dần dà, chẳng phải là cổ vũ người khác tham lam?” Thư Duệ nói.

Tử Tình thật đúng là không nghĩ tới. Đạo lý dễ hiểu như vậy thế nhưng có thể từ trong miệng hai đứa nhỏ nói ra, có thể thấy được mình làm người hai đời còn không hiểu bằng hai đứa nhỏ.

Ngày hôm đó, bởi vì Khang trang phải chuẩn bị cày bừa vụ xuân, hai người Tử Phúc và Tử Hỉ lại cùng Lâm Khang Bình đi tới thôn trang một chuyến, cũng tham quan xưởng của Khang trang.

Lúc ăn cơm chiều, Tử Phúc nói với Tử Tình: “Tình Nhi, ta cảm thấy người còn có thể mua thêm mấy mảnh đất hoang, chuyên trồng khoai tây, khoai lang. Loại này sản lượng lớn, người có thể mở rộng xưởng của người. Theo ý ta thừa dịp bây giờ mở thêm mấy cái, ở kinh thành cũng có thể mở. Qua vài năm, mọi người suy nghĩ một chút sẽ biết, dù sao không có hàm lượng kỹ thuật gì, cùng với làm bún không khác nhau nhiều lắm.”

Tử Tình suy nghĩ một chút, nói: “Đại ca, không bằng người ở Xương Châu kia mở một cái đi, thật sự, người cũng biết không có hàm lượng kỹ thuật gì, còn có tiểu Tứ, ở kinh thành cũng mở một cái. Bây giờ khắp nơi đều trồng khoai tây khoai lang. Ta một người cũng bận chân không chạm đất, lại nói, bạc là kiếm không hết, ta còn có ý tưởng khác.”

“Ta là không định mở, ta bận lo xưởng thủy tinh là được, xưởng thủy tinh làm tốt lắm. Bạc ta dùng một năm cũng đủ. Nếu không nhường Đại ca, Nhị ca, Tam ca mở đi, trong thôn trang nhà người ở Kinh thành cũng có thể mở, không cần tặng riêng cho ta.” Tử Hỉ nói.

“Cái học đường kia của ta cũng có thể đủ chúng ta tạm qua ngày, còn có tiền lời của tiệm cơm, tiêu dùng một năm của ta cũng đủ rồi, hơn nữa hoa hồng xưởng thủy tinh chia, ta cũng có thể đặt mua ruộng đất của hàng ấy đứa nhỏ giữ lại, khác, ta cũng lười đi quan tâm, có tình lực này, còn không bằng ta luyện chữ một chút đây.” Tử Lộc nói.

“Nhị ca, người còn luyện chữ? Chữ người cũng đủ tốt rồi, đúng rồi, Nhị ca, người giúp ta viết một bức Nhạc Dương lâu ký đi, ta thấy thư phòng nhà Đại tỷ cũng treo vài bức người viết, còn là có chút dễ nhìn.” Tử Hỉ nói.

“Đi, người nếu thích, thư phòng của ta có không ít, cả một tháng giêng này bắt ở nhà cũng không làm gì khác, toàn viết chữ.” Tử Lộc nói.

“Tiểu Nhị, không bằng, người mở một cửa hàng, bán sách bán chữ bán tranh, người xem, học sinh người dạy cũng phải mua sách đi? Chữ của người, nhiều ít cũng có thể bán được mấy lượng bạc đi? Đại ca cảm

thấy thật đúng là không tệ, có vài phần khí khái, nhìn ra được, ở trên mặt viết chữ người có thiên phú hơn ta, đương nhiên, cũng do người khổ luyện không ít đi.” Tử Phúc nói.

“Nhị ca mở cũng được, ta cũng làm chút vật điêu khắc, bỏ vào trong cửa hàng của Nhị ca gửi bán, cũng kiếm chút tiền tiêu vật thử xem, về phần mua đất hoang mở xưởng, ta bây giờ còn không có tâm tư này, chờ ta thi xong rồi nói sau.” Tử Thọ cười nói. Hắn lúc rảnh rỗi trong khi đọc sách, sẽ cầm dao điêu khắc lên, thay đổi đầu óc.

Tử Lộc nghe xong có vài phần do dự, hỏi: “Vậy chẳng phải là cần rất nhiều tinh lực, học đường ta có thể chú ý được tới đây?”

Tử Tình suy nghĩ một chút, nói: “Nhị ca, không bằng người trang trí những chữ người viết xong thật đẹp, đặt ở đại sảnh cùng nhà gian trong tiệm cơm, như vậy, chẳng những tăng lên thưởng thức cho quán cơm của người, có khách nhân tài trí văn nhã yêu thích thấy có lẽ sẽ muốn mua xuống, như vậy, người sẽ không cần mất công mở riêng một cửa hàng như vậy, về phần tác phẩm của Tiểu Tam, cũng giống vậy có thể bày tại nhà gian hoặc đại sảnh, chẳng qua đồ này bán được, cho bọn tiểu nhị mấy văn phí vất vả mà thôi, chẳng phải hơn mở riêng một cửa hàng? Dù sao các người cũng là chơi đùa mà thôi, như vậy không có áp lực cùng toan tính thiệt hơn, có lẽ chữ viết ra còn hơn vài phần đấy?” Tử Tình nói.

“Biện pháp này của Tình nhi tốt, tương đối thích hợp với tiểu Nhị.” Tử Phúc phản ứng lại trước, nói. Tử Lộc quả thật không có thiên phú buôn bán, mở riêng một cửa hàng rất nhiều việc vất vả liên quan.

“Ta cũng cũng thấy biện pháp này của muội muội rất tốt, ta nghe muội muội.” Tử Lộc cũng vội nói, địa vị của Tử Tình ở trong lòng Tử Lộc vẫn không thấp.

Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường ở một bên nghe xong, cũng vừa lòng nở nụ cười, ở tuổi này của bọn họ, còn có cái gì có thể so với nhìn thấy bọn nhỏ của mình giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau, hoà thuận vui vẻ càng làm cho người vui mừng hơn?

Mùng ba tháng ba, Tử Vũ sinh nhi tử, Hạ gia bày hai ngày tiệc rượu, trừ Tử Tình ra, bọn họ đều tới dự tiệc, Thẩm thị trở về nói, Hạ thái thái lúc này thật sự coi Tử Vũ là người trong nhà mà thật lòng yêu thương rồi, Tử Vũ coi như là người có phúc khí rồi.

Mười lăm tháng ba, Tử Tình chuyển vào Noãn Hương Uyển chờ sinh, mùng một tháng tư, Tử Tình ở trong sự chờ đợi của mọi người cuối cùng cũng sinh một nữ hài, mùng hai tháng tư, từ Hạ gia ăn xong tiệc đầy tháng trở về, hai nhà Tử Phúc Tử Hỉ cùng Lâm Khang Bình cùng rời đi, giữ đạo hiếu kết thúc.

Lâm Khang Bình đi, Thẩm thị muốn chuyển vào Tình viên, Tử Tình lo lắng Thẩm thị quá mức mệt nhọc, hơn nữa đứa nhỏ của Dương thị đứa nhỏ cũng mới hơn nửa tuổi, bên kia cũng không có người, liền nói đây là lần ở cử thứ năm của mình rồi, trong nhà lại có nhiều nha hoàn bà tử như vậy, mình cũng là quần áo tới vươn tay, cơm đến há mồm, vậy cần gì phí tâm, chuyện bên ngoài Lâm Khang Bình trước khi đi đều thu xếp xong rồi. Thẩm thị nghe nói như vậy, đành phải thôi, quay đầu lại bố trí người đi đón Tử Vũ về nhà mẹ đẻ ở vài ngày, cho đứa nhỏ thay đổi chỗ ở.

Qua năm ngày, tiểu nha đầu Tử Tình sinh nẩy nở một chút, làn da trắng trắng hồng hồng, đôi mắt nhỏ đen bóng, còn chuyển qua chuyển lại, dường như có thể nhìn thấy gì đó. Tóc lại còn mang một chút xoắn tự nhiên, trông như búp bê, đáng yêu vô cùng. Tử Tình mỗi khi nhìn đứa nhỏ này, trong lòng liền mềm nhũn.

Thư Ngọc cùng Thư Vĩ mỗi ngày vây quanh ở bên người tiểu muội muội, thừa dịp Tử Tình không để ý một cái, dùng ngón tay ấn một cái lên khuôn mặt non mềm của tiểu nha đầu, hoặc là xoa bóp làn da mềm mại của em bé, Thư Ngọc mỗi ngày xem tiểu muội muội thay đổi, cũng ngạc nhiên không thôi, cứ bám lấy Tử Tình hỏi: “Nương, muội muội hôm nay lại đẹp hơn hôm qua, vì sao nha? Muội muội mới sinh kia quá xấu, muội muội này ta thích.”

Thư Duệ cùng Thư Ngạn mỗi ngày tan học trở về trạm thứ nhất cũng nhất định là Noãn Hương uyển, nhất là Thư Ngạn, vừa lên cầu nổi đã nghe thấy hắn gọi: “Muội muội muội muội, ca ca tan học trở về thăm người rồi.”

Thư Duệ là biết cha mẹ mình có bao nhiêu mong đợi tiểu muội muội này, vì thế, nương mình còn lần đầu tiên bị đánh một trận, cho nên, ở trong lòng hắn đã có ý nghĩ nhất định phải che chở muội muội thật tốt

không để người bắt nạt.

“Duệ nhi, người nói muội muội lấy tên gì thì tốt. Cha người không ở bên cạnh, trong nhà chỉ có người đọc nhiều sách, người lấy uội muội một cái tên đi.” Tử Tình nhìn bốn nhi tử vây quanh ở cạnh kháng, cười hỏi.

“Nương, ta cũng có thể, ừm, trong thôn muội muội của Đại Cẩu Tử đã gọi là Tế muội, chúng ta liền gọi là Tiểu muội.” Thư Ngọc cướp nói.

“Đi đi, người xem lấy tên gì, đó cũng là tên? Muội muội của Đại Cẩu tử có thể so với muội muội của chúng ta ư? Muội muội của chúng ta xinh đẹp hơn nhiều, vẫn là để cho đại ca lấy đi.” Thư Ngạn nói.

“Nương, người xem muội muội cười dễ nhìn như vậy, giống như nghe hiểu lời Nhị đệ nói, xảo tiểu yên nhiên (nói cười tự nhiên), không bằng muội muội hãy gọi là Yên Nhiên đi.” Thư Duệ nói.

“Xảo tiểu yên nhiên, Yên Nhiên, không tệ, nương quyết định rồi, nha đầu của chúng ta tên là Lâm Yên Nhiên, nhớ kỹ nha, các người là người một nhà, người một nhà là thế nào?”

“Người một nhà là tương thân tương ái, nhường nhịn lẫn nhau giúp đỡ lẫn nhau, lớn chăm sóc nhỏ, nhỏ phải nghe lời lớn.” Bốn tiểu hài tử cùng lên tiếng.

Tử Tình cười gật gật đầu, ôm bốn đứa nhỏ hôn rồi lại hôn.

Lúc đó Thẩm thị mang theo Tử Vũ tới, Thư Ngạn hô: “Bà ngoại, tiểu di, muội muội ta có tên rồi, gọi là Yên Nhiên, chính là ý nghĩa cười vô cùng xinh đẹp. Tên Đại ca lấy.”

Thẩm thị nhìn Tử Tình một cái, sờ sờ đầu Thư Duệ, khen nói: “Thư Duệ của chúng ta thật sự là thông minh, tên này cũng thật dễ nghe.”

Thư Duệ thấy người lớn có chuyện muốn nói với nhau, chủ động dẫn theo ba đệ đệ đi chơi, bên này Thẩm thị mới hỏi nói: “Đứa nhỏ xuống sữa, tiểu cô người tới không?”

“Không có, ta không đưa tin cho nàng. Từ lúc sau Tết, nàng cũng chưa tới nhà ta, nói vậy cũng là để cho cha ta yên tĩnh, nếu không, chính là trong nhà bận rộn không dứt ra được.” Tử Tình nói.

“Lẽ ra trong nhà bận rộn cũng không đến mức, hơn phân nửa vẫn là sợ trong lòng cha người không được tự nhiên đi. Trong lòng cha người cũng vẫn rầu rĩ không vui.”

“Vậy lúc đây tháng tỷ tỷ có cần chuẩn bị mấy bàn tiệc rượu mời bọn họ còn có nhà mấy cậu không? Dù sao chuyện của bà, cũng không liên quan đến cô, không biết cha có bằng lòng hay không?” Tử Vũ hỏi.

343. Chương 346: Báo Ứng

“Coi như hết, lúc này, nhà nhà đều bận rộn cày bừa vụ xuân, nào có rảnh rỗi la cà? Ta đây không giống với nhà người.” Tử Tình nói.

“Đúng vậy, năm nay nước mưa còn vô cùng nhiều, chỉ sợ bọn họ cũng không đi được, Tình nhi đây đã là đứa nhỏ thứ năm rồi, không giống với Vũ nhi.” Thẩm thị cân nhắc một chút, cũng là ý tứ này.

Năm nay nước mưa nhiều, từ sau tết thì vẫn tí ta tí tách rơi xuống không ngừng, phỏng chừng còn tiếp tục như vậy, lúa mì giảm sản lượng là tất nhiên. Cũng may lúa sớm đã cấy mạ rồi, ảnh hưởng tạm thời còn không lớn, nhưng cũng không chịu nổi ngày ngày mưa không ngớt. Nhà nhà đều vội vàng tháo nước đọng trong ruộng, làm sao có thời giờ la cà?

Tử Vũ nghe xong nói: “Đúng vậy, nước mưa năm nay là lớn, ta nghe tướng công nói, bên ngoài có địa phương nước mưa cực kỳ lớn, còn có thôn trang bị nước ngập, chúng ta ở đây nha, coi như tốt. Ta nghe bố chồng và mẹ chồng nói, năm nay gạo không chừng tăng giá, bảo dự trữ nhiều một chút.”

Tử Tình vừa nghe trong lòng liền bất ổn, Lâm Khang Bình còn chạy ở bên ngoài, giờ lỡ như có lũ lụt, có thể trở về như thế nào?

Thẩm thị nghe xong vội hỏi nhà Tử Tình lương thực còn có bao nhiêu, nàng cũng muốn mua một ít dự trữ, còn có tiệm cơm của Trần thị, cũng phải dự trữ nhiều một chút, lại lo lắng cho Tử Phúc, hẳn lại là quản lý

gạo lương cùng thủy lợi, nếu gặp phải thiên tai lớn, xử lý không tốt một cái, sẽ bị liên lụy, chiến tích mấy năm đều mất trắng.

Thẩm thị thấy tinh thần Tử Tình có chút hoảng hốt, còn tưởng rằng là mệt, vội dẫn theo Tử Vũ cáo từ, Tử Tình cũng không còn lòng dạ nào giữ lại, vội gọi Lâm Vượng đến hỏi thăm tình huống bên ngoài, mấy ngày nay bởi vì bận sinh con ở cũ, Tử Tình thật đúng là không nghĩ tới bên ngoài lũ lụt lại nghiêm trọng như vậy, sớm biết vậy sẽ không để Lâm Khang Bình xuất môn, cũng sẽ không thể nóng ruột nóng gan như vậy.

Mưa thuận gió hoà đã nhiều năm. Tử Tình cũng đã quên phương Nam vốn là khu vực lũ lụt thường xuyên xảy ra. Trước an bày Lâm Vượng đi thôn trang bên kia kiểm tra rãnh thoát nước có bị lấp hay không, còn có rãnh thoát nước ở Tình Viên cũng phải đào sâu hơn, dự phòng vạn nhất.

Bố trí xong tất cả những thứ này, Tử Tình lại dặn dò cần phải mau chóng hoàn thành trong thời gian ngắn nhất. Lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lại sợ có chỗ nào quên, phân phó Lâm An tìm mấy vị đại đốc công trong thôn trang cùng thương lượng. Sau đó mới xong.

Đảo mắt đã đến mùng một tháng năm, ngày đầy tháng của Yên Nhiên, Lâm Khang Bình không có về nhà, Đoan Ngộ vừa đến, Lâm Khang Bình vẫn là chưa về, Tử Tình có chút luống cuống, đây là hiện tượng chưa từng có. Trừ một lần kia Lâm Khang Bình bởi vì cứu người bị thương nặng về nhà muộn.

Hiện tại bên ngoài đều đang truyền tai nhau chuyện lũ lụt ở các nơi, trong thôn còn có mấy hộ ở chỗ trũng bị nước vào, lúa mạch đều bị ngập ở trong nước, miễn cưỡng thu lên, còn phải trải ra ở trong phòng để hong khô. Tử Tình bên này tốt hơn một chút, đốt cả kháng và kháng đất lên, chậm rãi hong khô, tổn thất cũng không lớn lắm.

Mùng sáu, ăn xong điểm tâm, vừa cho hai đứa nhỏ đi học đường, Tiểu Bạch dẫn Thu Ngọc tới cửa, thở phì phì, như ai đắc tội nàng vậy.

“Trời quỷ này. Mỗi ngày đều đổ mưa, chán chết ta rồi, ngay cả bậc cửa cũng không ra được.” Thu Ngọc người còn chưa tiến vào, đã nghe thấy tiếng nàng oán giận rồi.

“Tiểu cô, người cũng đừng oán giận, ta đây vừa sinh xong đứa nhỏ. Cũng là không được xuất môn, Khang Bình cũng không ở nhà, ngay cả người nói chuyện cũng không có, ta càng chán hơn người.”

“Á, người vừa nói cái này ta mới nhìn rõ bụng người không còn, làm sao mà không đưa tin cho tiểu cô? Ta cũng là mấy ngày này bị đại nương người cùng bà người sai khiến hồ đồ rồi, quên mất người nên sinh đứa nhỏ rồi, khi nào thì sinh? Nam oa hay là nữ oa?”

“Ha ha, người đoán?”

“Nhìn cái dáng vẻ tươi cười này của người, không cần phải nói, vậy là nữ oa rồi, chúc mừng người, cuối cùng cũng như nguyện.”

“Đúng rồi, tiểu cô, lúc người vừa mới vào cửa, thở phì phì, ai lại chọc giận người à?” Tử Tình cũng là nhàm chán, muốn lôi kéo Thu Ngọc trò chuyện.

“Còn có thể là ai? Đại nương người. Đúng rồi, ta vẫn không nhìn thấy cha người, sức khoẻ cha người thế nào rồi?”

“Tốt hơn nhiều, có thể tới học đường giảng bài rồi, chỉ là tinh thần còn không tốt lắm.”

“Vậy là tốt rồi, ta muốn thăm một chút, lại sợ cha người nhìn thấy chúng ta lại mất hứng. Hồi Thanh Minh, nghe đại cha người nói, cũng là nhà nào nhà nấy cúng, hấn cũng không gặp được cha người. Aiz, từ khi a công người đi, chả có chuyện nào vừa lòng cả.” Thu Ngọc thở dài.

“Đúng rồi, Mọc Mọc thi cử thế nào? Thi Phũ qua không?”

“Thi Phũ thì qua, tiểu Văn không qua, đứa nhỏ kia nói không học, vốn là, hấn cũng không muốn đọc sách, nói muốn đi học y được, xem bệnh cho Nhị cô người, này không, ta nhớ tới Tử Tân, tới tìm cha người đi nói hộ. Nếu không phải là thời tiết không tốt, Nhị cô người đã tới rồi.” Thu Ngọc nói.

“Việc này nhất thời cũng không gấp, thân thể Nhị cô ta thế nào rồi?”

“Nàng khá hơn một chút, dường mấy ngày nay, nhưng là bà người, không ổn rồi, ta thấy bây giờ nàng với đại nương người, thật đúng là nghiệp chướng, rất đáng thương, ta nếu một ngày không đi, bà người liền không được ăn một miếng cơm nóng, bởi vì người không động được, nói chuyện cũng không rõ ràng, ta thấy Đại nương người chính là có chủ tâm, bày ra rõ ràng không muốn hầu hạ bà người, ta xem nàng như vậy, tương lai có thể tìm được một con dâu hiền tới hầu hạ nàng? Người làm việc này, đều tất có báo ứng.” Thu Ngọc cảm giận nói, ở trong mắt nàng, Điền thị này coi như là báo ứng đi?

Tử Tình thật đúng là không biết chuyện của Điền thị, ở nhà cơ bản cũng không nhắc tới, cho nên, lúc này Thu Ngọc đến, nghe nói Điền thị lại liệt rồi, Tử Tình thật là có vài phần ngoài ý muốn.

Thu Ngọc liền kể lại Chu thị giống trống khua chiêng như thế nào nói chuyện mấy người Nhị Mao cho Điền thị, sau khi Điền thị nghe xong té xỉu như thế nào, tỉnh lại liền toàn thân bất động, châm cứu mấy tháng, dù sao bên thân trái có thể động được, ăn cơm vẫn phải có người bón, bạc cũng tốn không ít, Chu thị đều là mỗi ngày oán giận, bất đắc dĩ mấy ngày nay, Thu Ngọc là mỗi ngày đều tới, Tử Toàn cũng là ở nhà, Chu thị không thiếu được phải làm ra vẻ đến hầu hạ, chuyện phát triển trở thành như vậy, Chu thị cũng là hối hận không thôi, thật sự bảo nàng tự mình xuống tay hại Điền thị, Chu thị vẫn là không dám, nàng sợ gặp phải báo ứng, sợ Điền thị thành quý cũng không buông tha nàng. Về phần nàng báo tin cho Điền thị, nàng vẫn nói mình là không có ý.

Tử Tình nghe xong đang trầm ngâm, Thu Ngọc thấy Tử Tình không có nói tiếp, còn nói thêm: “Còn không chỉ những cái này, đại nương người biết bà người thích ăn lương thực tinh, lương thực phụ là một chút cũng nuốt không trôi, mà ta một ngày không đến, nàng liền cho bà người ăn lương thực phụ, ta nổi giận với nàng vài lần, người đoán nàng nói như thế nào: ‘ Thu Ngọc nha, mùa màng năm nay người cũng biết, lúa mạch cũng không thu được, giá lương thực lại tăng không ít, đại ca người vẫn nhàn rỗi ở nhà, cũng không có tiền thu, người nói, sang năm Tử Toàn còn phải đi thi, cũng không thể không chuẩn bị chút bạc, trong nhà tuy có mấy đồng, ta cũng không dám tiêu bữa, còn phải tích góp cho Tử Toàn đi thi cưới vợ. Nào có dư bạc mua lương thực tinh cho nương? ’ người nghe một chút, người nói một lão nhân, có thể ăn của nàng bao nhiêu? Một bà người còn luôn thiên vị nàng.”

Lương thực tinh: lương thực loại tốt như bột mì trắng và gạo

Lương thực phụ: Như ngô, khoai, sắn, đậu, hoa màu...

Tử Tình đoán rằng nguyên nhân Chu thị bất mãn, đại khái là biết trong tay Điền thị còn có chút ngân lượng, nhưng là, Điền thị không có giao ra, nói vậy cũng là lo lắng Chu thị, giữ lại một con đường lui ình.

“Tử Toàn còn ở nhà à? Còn chưa có đi huyện học?”

“Lúc này còn đi cái gì? Không đến mấy ngày là nghỉ phép rồi, chờ sau vụ thu hoạch hè lại đi, ta nghe Mộc Mộc nói, hẳn ngay cả Tiểu Văn cũng không bằng đâu, nơi nào có thể thi được? Còn không phải là lấy bạc chơi, đại nương người còn tưởng rằng đứa nhỏ nhà mình là khối nguyên liệu tốt đấy? Nói đều là họ Tăng, nhà họ cũng là đích tôn trưởng tôn, còn có thể không bằng mấy người Tử Phúc? Thật sự là chê cười. Ta cũng muốn nhìn, Tử Toàn ngay cả thi Huyện cũng không qua được, nàng lấy cái gì khoắc lác đây?”

Tử Tình thật đúng là tin cái này, Tử Toàn thật đúng là không phải khối nguyên liệu đọc sách, phản ứng chậm không nói, cũng không thể chịu khổ chịu khó, chẳng qua, ở trong mắt cha mẹ, nhất là trong mắt mẫu thân nông cạn như Chu thị, đứa nhỏ cũng là không có khuyết điểm.

Tử Tình còn chưa có trả lời, Thu Ngọc còn nói thêm: “Đúng rồi, nói đến Tử Toàn, người có biết Tứ Mao lại rời nhà không?”

“A, Tứ Mao rời nhà rồi? Chúng ta thật đúng là không biết, không phải là khó khăn lắm mới trở về sao? Tại sao lại đã đi rồi?”

“Còn không phải đại cô người bọn họ, Nhị Mao sau này khác gì đồ bỏ đi, lão bà nhà hắn ném đứa nhỏ cho đại cô người, còn mình vụng trộm bán phòng ở và đất, cuốn bạc chạy, Hồng Tú nhà Tam Mao kia, cũng là bế đứa nhỏ về nhà, chờ đại cô người nuôi sống đấy, Hoa Quế kia cũng chỉ còn lại phòng ở, cái khác cũng không còn lại gì, chỉ có thể ươn bực về nhà mẹ đẻ. Đại cô người không có cách nào khác, chỉ đành phải đi tìm Tứ Mao, Tứ Mao bị cuốn lấy không có cách nào khác, liền cho Đại cô người cửa hàng kia, còn mình lại

đi ra ngoài. Hắn không ra ngoài còn có thể làm sao bây giờ? Trong phủ An Châu này, bây giờ đến một nữ nhi nhà trong sạch cũng không nhìn đến hắn.” Thu Ngọc thở dài.

Tình huống của Tứ Mao có vài phần giống Tăng Thụy Tường năm đó, một đại gia đình, một nhà Đại Mao nghe nói là né tránh, còn lại trong nhà một đám nữ nhân và đứa nhỏ, một đám há mồm chờ hắn nuôi sống, đáng tiếc gốc măng tốt của Yên gia này, không trưởng thành đúng chỗ.

Thu Ngọc vừa đi, Thẩm thị đến, muốn mượn kháng nhà Tử Tình để hong khô lúa mạch, Tử Tình kể lại chuyện Thu Ngọc vừa nói, Thẩm thị cười lạnh một tiếng nói: “Tiểu cô nương có câu nói rất đúng, cũng không phải là báo ứng? Đại nương người chính là có chủ định, lúc này cũng là bê tảng đá đập vào chân nàng, còn tưởng là có thể như trước đây, chờ tiền bước bà người đây, sau này, cũng từ từ mà hầu hạ đi thôi.”

Tử Tình nghĩ tới hiếu đạo cổ đại thật đúng là trói buộc người, cho dù Chu thị dù có không tình nguyện như thế nào, thấy Điền thị không vừa mắt như thế nào, cũng không thể theo tâm ý của mình mà đuổi nàng, bởi vì Điền thị đã không có đường đi rồi.

“Đúng rồi, ta thấy năm nay đào lông cùng dưa hấu đều phải giảm sản lượng trên diện rộng, nhất là dưa hấu, thời tiết nếu không quang, chỉ sợ đều hỏng hết rồi, hơn nữa nước mưa nhiều, dưa và trái cây cũng không ngọt, bán không được giá cao.” Thẩm thị bỗng nhiên thay đổi đề tài.

Mấy năm nay, dưa hấu, ngô, khoai lang, khoai tây ở nơi này đều mở rộng rồi, giá tất nhiên kém hơn, cũng may Tử Tình cũng không chỉ trông vào những thứ này.

Hai mẹ con nói chuyện phiếm một lát, lại hỏi vài câu Lâm Khang Bình khi nào thì trở về, dặn Tử Tình vài câu, Thẩm thị liền trở về.

Mùng tám tháng năm, mưa cuối cùng cũng ngừng, mùng mười, trời quang, người người trên mặt vui sướng, nhộn nhịp vội vàng phơi chăn, phơi quần áo, phơi lúa mạch. Tử Tình nhìn xem mặt trời bên ngoài, nghĩ tới Lâm Khang Bình lúc này hẳn là ở đâu đây?

344. Chương 347: Lại Cứu Người

Thực ra lúc này Lâm Khang Bình cách thật đúng là không xa, đang hỗn chiến trong rừng rậm ngay ngoài thành Linh Châu. Lần này xuất môn cũng không thuận lợi, mưa rơi liên tục, cũng không có cách nào mang lá trà và tơ lụa, chỉ có thể mang theo toàn đồ sứ, lại bởi vì Tử Tình vừa sinh con, Lâm Khang Bình không nỡ rời đi, dọc đường lại nhìn thấy có chỗ lủ lớn thành hoạ, trên đường cũng có thể nhìn thấy tốp năm tốp ba người chạy nạn, Lâm Khang Bình càng không yên lòng chuyện trong nhà.

Mà Đại Vệ bên kia lại chậm chạp chưa tới, Lâm Khang Bình đợi sốt ruột, rốt cục đợi được Đại Vệ một thân nghèo túng. Thì ra là Đại Vệ đụng phải hải tặc, thuyền và hàng hóa đều bị cướp đi rồi, dựa vào kỹ thuật bơi lội của mình ôm một tấm ván gỗ nhảy xuống biển, ở trong biển trôi dạt một ngày mới gặp được thuyền hàng đồng hương, nhặt lại một cái mạng, nhưng phải nói là cứu tử nhất sinh, may mắn không thôi, về sau hắn cũng không định rời bến nữa. Dù sao mấy năm nay hắn cũng kiếm đủ bạc rồi, lần này nhảy xuống biển, mang ngân phiếu ở trên người, giảm bớt chút tổn thất, chính là một thuyền hàng đúng là mất không.

Chẳng qua, lần này hắn không lấy hàng của Lâm Khang Bình, mà là giới thiệu đồ sứ của Lâm Khang Bình cho đồng hương của hắn là Johann, Johann làm ăn còn lớn hơn Đại Vệ, có cả đội thuyền vận tải của mình, nhìn thấy đồ sứ Lâm Khang Bình mang đến cũng là rất thích, đồ sứ Cảnh Đức trấn vẫn là có danh tiếng rất lớn ở nước ngoài, bởi vì đội tàu người Tây Dương không thể tiến vào đất liền Đại Phong, Đại Vệ lại cực lực đề cử nhân phẩm của Lâm Khang Bình, Johann liền cùng Lâm Khang Bình định ra ước định cung ứng hàng.

Đại Vệ lại nhìn ở trên giao tình nhiều năm, từ chỗ Johann lấy hai quả lựu đạn đưa cho Lâm Khang Bình, nói là một lần gặp mặt cuối cùng, để lại cho Lâm Khang Bình phòng thân. Đương nhiên, Đại Vệ cũng cực lực mời Lâm Khang Bình đến quốc gia bọn họ buôn bán.

Lâm Khang Bình biết sự trân quý của lựu đạn này, vốn không muốn, nhưng là nhìn tới lựu đạn khéo léo tinh xảo, ma xui quỷ khiến giắt ở trên người, lại như một kì tích giúp hắn tránh thoát một kiếp.

Bởi vì lũ lụt, lần này Lâm Khang Bình về nhà không có đi đường thủy, cưỡi ngựa thẳng đến đường núi, mất thấy đến Lĩnh Châu, đi qua Lĩnh Châu là đến An Châu. Lâm Khang Bình thở dài nhẹ nhõm một hơi, dẫn theo Thẩm Bảo Phúc cùng Lâm An ra roi thúc ngựa, ai biết trong rừng rậm ngoài thành Lĩnh Châu đựng phải người bị đuổi giết, quá khéo người bị đuổi giết Lâm Khang Bình biết. Chính là vị nam tử năm đó Lâm Khang Bình đã cứu ở Lĩnh Nam, trên người nam tử đều là vết thương, bên người cũng chỉ còn lại hai người, cũng đều bị trọng thương toàn thân. Hắn cũng nhận ra Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình đến kích phát dục vọng cầu sinh mãnh liệt của hắn.

“Là người? Thật đúng là có duyên, xem ra hôm nay lại phải nợ người một phần nhân tình thật lớn rồi.” Đối phương cười khổ nói.

“Người làm sao mà biết ta nhất định sẽ cứu người?” Lâm Khang Bình hỏi.

“Trực giác, lần đầu tiên người cũng không nhẫn tâm bỏ lại ta. Lúc này đây tất nhiên cũng sẽ không cự tuyệt ta.” Đối phương nói rất chắc chắn, vẻ mặt nhàn nhạt, quý khí và khí phách toát ra từ tận trong xương cũng không bởi vì bị đuổi giết chặt vật mà bớt đi chút nào.

Lâm Khang Bình tất nhiên không đành lòng cự tuyệt, bởi vì bao nhiêu năm nay, Lâm Khang Bình chỉ đi quan đạo hai lần, mà hai lần lại đều gặp phải nam tử này bị đuổi giết, Lâm Khang Bình cho rằng đây là trời cao an bài, đương nhiên không thể cự tuyệt rồi.

Lâm Khang Bình dẫn theo bọn họ vừa đánh vừa lui. Chạy về phía rừng rậm, người của đối phương đuổi theo không rời, thời điểm máu chốt. Lâm Khang Bình phải mất một quả lựu đạn, mới mang theo bọn họ lên ngựa chạy như bay, chỉ là người nợ Lâm Khang Bình cứu được thương thế quá nặng, cũng may đồng bạn của hắn mang theo thuốc trị thương. Lâm Khang Bình để Thẩm Bảo Phúc ra mặt mua chiếc xe ngựa, không dám vào thành, từ ngoài thành đi vòng qua.

Mười lăm tháng năm, trong mắt mong chờ Tử Tình nghênh đón bọn người Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nói muốn tìm một chỗ cho bọn họ dưỡng thương, nhưng lại phải giữ bí mật, Tử Tình suy nghĩ một chút. Đưa bọn họ đến Trúc uyển, Trúc uyển bên kia vẫn không có người ở, cũng sẽ không có bao nhiêu người tới đó quét dọn, Lâm Khang Bình đánh thẳng xe ngựa vào Trúc uyển, nói với hạ nhân là khách nhân của lão gia đến, muốn ở một ít ngày.

Sắp xếp ổn thỏa cho đám khách nhân kia. Lâm Khang Bình và Tử Tình trở lại trong phòng, Tử Tình từ chỗ Lâm Khang Bình biết sự kiện trải qua lần này, cũng là không có cách nào lại trách hắn ra tay cứu người, chỉ là hỏi: “Đến cùng là loại người nào, thế nào mà cứ bị người đuổi giết? Chẳng qua, mạng hắn đúng thật là đủ lớn, đến hai lần đều là người cứu hắn, lần này không thể lại lấy hai ngàn lượng bạc đuổi chúng ta chứ?”

Lâm Khang Bình nghe xong, nhéo mặt Tử Tình cười nói: “Nhìn cái dáng vẻ tham tiền của người này, xem ra sau này ta còn phải đi ra ngoài cứu người nhiều hơn để kiếm tiền?”

“Nói vậy cái gì vậy? Ta còn chưa tìm người tính sổ đâu, còn cứu, lần sau lại cứu thử xem, xem ta trừng phạt người như thế nào?”

“Phạt thế nào?” Lâm Khang Bình nhéo mũi Tử Tình hỏi.

“Dù sao người cũng không suy tính cho ta và đứa nhỏ, ta sẽ trực tiếp nhốt người ngoài cửa lớn, người trông coi những người cứu kia đi”

“Được rồi, không đùa người nữa, người yên tâm, ta sẽ không làm việc lỗ mãng, lần này là có lựu đạn Đại Vệ cho ta, trong lòng ta có chỗ dựa, tất nhiên không sợ.”

“Lựu đạn? Cái dạng gì, ta xem xem?”

“Đã về nhà, ai còn có thể để ở trên người? Ta ném ra, đó cũng không phải là đùa, làm không tốt, xảy ra án mạng.”

Lâm Khang Bình nói xong muốn thay quần áo rửa mặt, Tử Tình thu dọn quần áo của hắn, phát hiện một miếng ngọc bội, nhìn có chút quen mắt, cầm lấy ở trong tay lật xem, Lâm Khang Bình liếc mắt nhìn một cái, nói: “Người thu lại cẩn thận đi. Là người nợ đưa, nói là ta cầm ngọc bội này có thể đến Kinh thành tìm hắn, hắn có thể giúp ta làm hai việc, bất luận là làm quan hay là phát tài hay là cái khác, chỉ cần ta

suy nghĩ kỹ rồi. Ta suy nghĩ, vẫn là giữ lại có nguy nan gì sẽ đi tìm hấn, đơn giản vẫn là không cần, làm quan phát tài đối với chúng ta mà nói không có ý nghĩa gì.”

Tử Tình nói thầm trong lòng một chút, đối phương đến cùng có lai lịch gì, làm quan phát tài hứa hẹn dễ dàng như vậy, nhưng ngàn vạn lần chớ chọc phải phiền toái gì, thà rằng không có liên quan gì còn tốt hơn.

Lâm Khang Bình tắm rửa đi ra, thấy Tử Tình còn cầm miếng ngọc bội này ngăn người, liền nói: “Người yên tâm, chờ vết thương của hấn tốt rồi, tất nhiên sẽ đi, chúng ta làm hết sức không kéo quan hệ với hấn, làm quan ta không có hứng thú, phát tài vẫn là dựa vào chính mình mới yên tâm hơn. Đúng rồi, nói đến phát tài, ta đúng là có chuyện muốn bàn với người.”

Chuyện Lâm Khang Bình nói, là muốn cân nhắc tự mình mua thuyền, cũng thành lập đội thuyền vận tải của riêng mình, gọi A Thổ cùng A Thủy từ Kinh thành về, để ở Việt Thành.

“Ta thấy đội thuyền của Johann, nghĩ không thể để cho người nước ngoài kiếm hết tiền từ cửa khẩu của chúng ta, ta cũng vận chuyển đồ đến nước ngoài, kiếm bạc của họ, chẳng qua là, trước mắt chúng ta còn chưa có thực lực lớn như vậy, bạc của chúng ta, cũng chỉ có thể mua hai chiếc thuyền lớn, làm trước, người thấy thế nào?”

“Nhưng là, không phải là có hải tặc sao? Đại Vệ không phải là gặp phải?” Tử Tình cảm thấy vận tải bằng thuyền thật đúng là không an toàn, vừa có hải tặc vừa có sóng gió, ngay cả an toàn tính mạng cũng không có cách nào bảo đảm, kiếm bạc có ích lợi gì?

“Ta biết ý của người, trước không xuất ngoại, chờ thời cơ chín muồi rồi, chúng ta cùng Johann kết phường, từ chỗ hấn mua chút lựu đạn trước, đi theo đội tàu của hấn, hấn cũng là bằng lòng rồi, dù sao thuyền của hấn cũng là có hạn, nhiều người an toàn, đến nước ngoài, chúng ta còn phải liên hệ cùng hấn. Người yên tâm, ta không đi, Việt Thành bên kia không hề thiếu thủy thủ, bọn họ là đi quen rồi, chúng ta thuê đến là được, còn lại liền giao cho A Thổ và A Thủy quản lý. Xà phòng ở kinh thành bên kia có thể giao cho người khác quản lý, hai tiểu tử này ta phát hiện vẫn là có chút thiên phú buôn bán, lại là người Việt Thành, ngôn ngữ thuận tiện, người cũng tin cậy.” Lâm Khang Bình giải thích nói.

Tử Tình nghe đến Lâm Khang Bình không tự mình đi, trái tim mới buông xuống một nửa, hai người nói chút chuyện khác, rồi nghỉ ngơi.

Vì không để cho người khác tiếp xúc với mấy vị trong Trúc uyển kia, mỗi ngày Lâm Khang Bình đều tự mình đưa cơm đồ ăn đi qua. Có khi, Lâm Khang Bình còn có thể ở đó ăn một bữa cùng hấn. Hai người đi theo hấn một người đã đi rồi, về phần đi làm cái gì, cái này Lâm Khang Bình cũng không hỏi nhiều.

Tử Tình đối với vị ở Trúc uyển kia vẫn có chút tò mò, dạng người gì mà cứ rơi vào đuối giết, chẳng qua tò mò thì tò mò, Tử Tình vẫn là rất tiếc mạng, không nên hỏi thăm tuyệt đối không hỏi thăm, cũng dặn người trong nhà không có việc gì không cần tới gần Trúc uyển.

Tử Tình quan tâm là vết thương của hấn bao giờ thì có thể khỏi, dù sao ai cũng không muốn trong nhà giữ một quả bom không hẹn giờ như vậy. Nhưng tục ngữ có nói, cứu người cứu đến cùng, tiền Phật tiền tặc Tây Thiên, người ta chưa nói đi, là vạn vạn lần không thể đuối. Cho nên Tử Tình hết sức tận tâm sắp xếp bữa ăn hàng ngày hợp lý, dinh dưỡng cực kỳ phong phú, ước gì thương thể của hấn sớm ngày khỏi hấn, sớm ngày rời đi.

Tử Tình suốt ngày than thở, Lâm Khang Bình thấy chỉ đành phải tìm chút việc cho Tử Tình làm, những chuyện chẳng hạn như Lâm Sơn và Lâm Phong cũng đến tuổi thành thân rồi, cùng Tiểu Tử Tiểu Hồng vừa vận kết thành hai đôi, Khang trang bên kia cũng có người muốn thành thân, Yên Nhiên Tử Tình muốn đích thân trông coi, Lâm Khang Bình còn tìm mấy thàng sổ sách cho Tử Tình muốn nòng kiểm tra, vì muốn mua thuyền, còn phải thu xếp từng khoản trong nhà, xem có thể nặn ra bao nhiêu ngân lượng... vân vân và mây mây

Vừa làm như thế, Tử Tình thật đúng là không có thời gian nghĩ tới vị ở Trúc uyển kia, chẳng qua, Lâm Khang Bình còn bận hơn Tử Tình, mấy ngày nay đều ở thôn trang, xưởng mở rộng gấp đôi, có thể mua chút khoai tây và khoai lang từ bên ngoài để làm miến, bánh phở; bún sẽ không làm, không có sức cạnh tranh gì, đương nhiên trừ nhà mình muốn ăn.

Thời gian đảo mắt đã đến tháng sáu, ngừng mưa từ tháng Năm tới nay, thời gian dài như vậy vẫn không có mưa, oi bức ngột ngạt, Tử Tình lo lắng mọi người bị cảm nắng, mỗi ngày đều phải dọn nhà bếp hầm một tô cháo đậu xanh, dùng nước giếng thật lạnh, đưa đi cho các nơi trong viên, còn có thôn trang cũng vậy, dọn dò Lâm Khang Bình thu hoạch vụ hè mỗi ngày từ sáu giờ sáng làm đến mười giờ, mười giờ tới bốn giờ chiều đều nghỉ ngơi, bốn giờ lại làm đến tám giờ, cứ như vậy, hiệu suất ngược lại cao hơn.

Thời tiết quá nóng, dưa hấu trong Tình viên cũng không nhiều, Tử Tình liền không định bán, đều giữ lại cho nhà mình ăn, trừ kem tươi, Tử Tình nhận đến không có việc gì lại dùng trứng gà thử làm kem, lãng phí không ít trứng gà sữa dê mới miễn cưỡng có thể ăn, ngay cả sữa trước kia Tử Tình thích cũng có. Chỉ là thiếu một vị bơ, không có bơ, chỉ đành phải dùng sữa dê thay thế, đương nhiên, vị vẫn là kém hơn rất nhiều, là giống mà không phải giống, cũng chỉ là có thể ăn mà thôi. Sau khi Tử Tình làm xong đưa cho nhà mẹ đẻ một ít, lại đưa chút kem tươi cho Trúc uyển, bởi vì trong nhận thức của Tử Tình, đại nam nhân đều không thích ăn những thứ ngọt ngọt ngậy ngậy gì đó.

Tử Tình không nghĩ tới là, bởi vì một chút đồ này, lại dẫn đến phiền toái ỉnh, suýt nữa gây ra họa lớn.

345. Chương 348: Người Thân Bí

Thì ra là vị chủ tử ở Trúc uyển kia thấy kem tươi, bèn nghi ngờ, hỏi thị vệ của mình, “Nhà nông dân chỗ nào có hầm băng? Chẳng lẽ không phải là nông hộ bình thường? Đây rốt cuộc là nhà nào, nhanh đi điều tra rõ.”

Thị vệ cũng thật buồn bực, vốn cho rằng chỉ là nông hộ bình thường, nam một năm chạy ra ngoài buôn bán hai lần, hai lần ở thời khắc nguy cấp cứu mạng chủ tử, một lần kia còn thiếu chút nữa thì bỏ mạng mình vào, nhà người như vậy, nơi nào còn cần hoài nghi? Lại nói bọn họ bây giờ còn ở trong tình huống trốn tránh, bên người nhân thủ lại thiếu, nào có thời gian dành để điều tra những thứ này?

Nhưng là thị vệ lại không dám cãi lại, đành phải tự mình tìm người điều tra nghe ngóng kỹ càng, ngay cả tổ tông mấy đời đều hỏi qua tỉ mỉ, vừa điều tra, không chỉ có tra ra Tăng gia, còn tra ra quan hệ của Lâm Khang Bình và Văn gia, hơn nữa, đối với Tử Tình sớm thông minh cũng có nghe thấy, nhất là chuyện Tăng gia làm giàu nhờ Tử Tình, rất nghi ngờ. Đương nhiên, còn có lời truyền miệng Tuệ Quang đại sư nói về Yên Nhiên, cũng từng có một lần truyền sôi nổi, bây giờ mặc dù lắng xuống, cũng bị hắt dào lên.

Chờ sau khi thị vệ sắp xếp lại tình báo điều tra được thành quyển báo lên, vị chủ tử kia suy nghĩ nửa ngày, hỏi: “Thì ra là Tăng gia, nhà Thám hoa lang hai năm trước kia? Còn ra một Châu Đồng nghiên cứu chế tạo máy tuốt hạt?”

“Phải, chủ tử, mẫu thân Thám hoa lang sống ở bên cạnh, chẳng qua, trong nhà còn trồng nhiều dưa hấu và rau xanh, trên cửa cũng là môn biển Thánh thượng đích thân viết. Nam chủ nhân nhà này họ Lâm chính là bởi vì Văn Tam thiếu gia mới biết Tăng gia, sau khi thoát tịch cưới Đại nữ nhi Tăng gia, ở lại nơi này an cư lạc nghiệp, đặt mua những sản nghiệp này, không chỉ có vùng này, còn có ở kinh thành.”

Vị chủ tử kia cầm tình báo trong tay nhìn vài lần, đối với truyền thuyết mệnh Phú quý của Yên Nhiên cũng chỉ xem qua, những thứ giả dối hư ảo này không làm cho hắn hứng thú. Đối với sản nghiệp của Lâm gia lại là xem kỹ lại một lần, đột nhiên, chân mày khẽ nhíu một cái rất nhỏ, hỏi: “Thôn trang này coi như thôi, chính là, vì sao đang yên đang lành chạy đến chỗ cách đây mấy trăm dặm mua mấy ngọn núi, lại không có động tĩnh gì?” “Cái này, tiểu nhân cũng không rõ ràng. Nghe nói. Lúc đi mua là một lão nhân dẫn theo hai gã sai vặt đi, đi loanh quanh hơn một tháng, mới quyết định mua mấy ngọn núi kia, mua ngọn núi là người chủ Lâm gia sau khi từ Việt Thành trở về trực tiếp đi qua ký ước định.”

“Chỉ sợ mấy ngọn núi này có chỗ nào cổ quái, người tìm người điều tra nghe ngóng tỉ mỉ một chút. Còn có, đưa tin cho Văn Tam. Cho hắn biết ta xuất hiện, bảo hắn khẩn cấp đến một chuyến.”

Thị vệ đáp ứng rồi đi, Tử Tình và Lâm Khang Bình đối với những cái này tất nhiên không hề biết.

Lúc Văn Tam vào cửa là chạng vạng, Tử Tình đang đẩy Yên Nhiên và bốn nữ tử cùng tản bộ ở bên bờ ao. Nhìn thấy Văn Tam, Tử Tình còn chưa kịp thăm hỏi một tiếng, Văn Tam đã vội vàng vàng đi đến trước mặt Tử Tình, thấp giọng hỏi nói: “Khách nhân trong nhà đang ở nơi nào? Người đã gặp hắn chưa?”

Tử Tình thế mới biết Văn Tam không phải là đến thăm mình, chẳng qua, thấy thần sắc trên mặt Văn Tam ngưng trọng, cũng không phải lúc ôn chuyện. Vội nói: “Ta còn chưa gặp hần, đều là Khang Bình đi đưa đồ ăn cho hần, ngay cả nha hoàn cũng không cho đi vào. Hần ở tại Trúc uyển, cũng chính là chỗ người ở lần trước, ta dẫn người đi qua.”

Văn Tam biết được Tử Tình cũng chưa gặp vị khách nhân kia, liền nhẹ nhàng thở ra, nói: “Không cần người đi, tự ta đi thôi, cũng không phải chưa từng tới. Còn có. Không có việc gì người cách xa chỗ này một chút.”

Tử Tình mặc dù trong lòng có hồ nghi, cũng là không tiện hỏi kỹ, chỉ đành phải tùy hần đi.

Tử Tình thấy Văn Tam đi, mình toàn tâm toàn ý cười đùa cùng bọn nhỏ, tiểu Yên Nhiên mỗi ngày mỗi lớn, bây giờ đã hơn hai tháng, Tử Tình chỉ cho đứa nhỏ mặc một cái áo ba lỗ, vì khi Tử Tình mang thai uống nhiều sữa dê và ăn nhiều hoa quả, mỗi đứa nhỏ làn da đều thật trắng nõn. Nhất là Yên Nhiên. Da thịt trắng trắng hồng hồng, thật là vô cùng mịn màng. Trông mắt như quả nho đen nhỏ, nhìn người cười một cái, phiền não gì cũng không còn, tóc trước trán còn xoắn xoắn, thật sự là đáng yêu không thể miêu tả nổi, bốn ca ca thấy như thế nào cũng đều thích, hận không thể dâng tất cả đồ quý giá nhất của mình đến trước mặt nàng.

Nói đến Văn Tam vào Trúc uyển, thấy có thị vệ ở đó, vội quỳ xuống: “Nhị gia, thuộc hạ đến chậm, hành sự bất lực, xin Nhị gia trách phạt.”

Thì ra Nhị gia này chính là nhi tử thứ hai của đương kim Hoàng thượng, từ nhỏ thân thiết cùng mấy người Văn Tam, tổ phụ của Văn Tam đã từng làm đề sư, cũng là lão sư của bọn họ, Văn Tam cùng La đại công tử lần trước bọn họ cùng nhau đọc sách ở thượng thư phòng. Mà Nhị gia này cũng là Lí Nhị năm đó khiến cho Tử Tình hốt hoảng từ kinh thành chạy trốn, đại danh Lí Hân. Giờ phút này Lí Hân không biến sắc nhìn Văn Tam hồi lâu, mới nói một câu: “Đứng lên đi, cũng không có người ngoài, bằng quan hệ của hai ta vẫn là ngồi xuống nói chuyện đi.”

Vì thế, Lí Hân hỏi Văn Tam quen biết Tăng gia như thế nào, Lâm Khang Bình làm sao cưới nữ nhi Tăng gia, cùng với quan hệ qua lại của hai nhà. Văn Tam biết theo tác phong làm việc của Lí Hân, chỉ sợ đã tra xét hết những thứ này đến tận cùng rồi, lúc này đến chứng thực, cũng là xem thái độ của Văn Tam, cùng với một ít chi tiết của vấn đề.

Văn Tam liền kể lại từ lúc Tử Tình bắt đầu mua hạt giống dưa hấu, bán dưa hấu cho Chu trưởng quầy, cùng với cảnh tượng lần đầu tiên mình gặp Tử Tình, sau này vì dưa hấu của Tăng gia quả thật tốt, lại đưa ra thị trường sớm hơn nhà khác, mà khi đó trồng dưa hấu còn không thấy nhiều, quan hệ cung cầu của hai nhà cũng ổn định.

“Nha đầu kia quả thực thông minh như thế? Nghe nói sau này quần áo lông và quần áo len gì đó của nhà người cũng là xuất từ tay nàng? Còn có đất hoang nhà nàng cải tạo thành thôn trang, gọi là Khang trang gì đó, bên trong cái gì cần có đều có, còn có xưởng miến gì đó? Thôn dân cơ bản tự cấp tự túc còn có chút thừa ra, cuộc sống hơn bên ngoài nhiều, nghe nói nàng còn có thể làm băng, một nữ nhân mà thôi, có thể lợi hại như vậy? Có phải đằng sau có cao nhân gì hay không?”

“Thế thì chưa từng nghe nói có cao nhân hay không cao nhân gì, hồi nhỏ ta quen biết nàng, ta vẫn cho rằng nàng chỉ là một thôn cô nhỏ nhỏ, nhưng là sau khi tiếp xúc cho ta cảm giác không giống lắm, nghe nói từ nhỏ cũng đọc sách biết chữ, thích xem tạp thư sách giải trí, nhưng là đối với kinh, sử, tử, tạp không có hứng thú, hần là học từ trong sách cũng không chừng.”

“Đại ca Tăng Tử Phúc nhà nàng bạn cùng trường với người ở Quốc Tử Giám, người cảm thấy hần thế nào? Còn có, tiểu đệ của nàng bây giờ ở Hàn Lâm Viện, một hộ xuất hai tiến sĩ ở triều ta cũng không gặp nhiều.”

“Không chỉ có như thế, nhà bọn họ còn có hai tú tài, bốn nhi tử nhà này không có một bạch đình. Nếu không, Hoàng thượng cũng sẽ không thể phá lệ khai ân phong thưởng. Tăng Tử Phúc cũng là kẻ có tài, Nhị gia còn nhớ rõ mấy tuổi hạt hơn hai năm trước không? Đó cũng là Hoàng thượng chính miệng khen, tiết kiệm bao nhiêu sức lao động cho triều ta, đó chính là Tăng Tử Phúc phát minh. Nghe nói thí nghiệm hơn nửa năm mới thành công. Còn có, Tăng Tử Phúc năm đó ở Hoa Liên, ra sức mở rộng đất hoang khai phá sử dụng, đã lấy được không ít hiệu quả, trong đó rất nhiều kinh nghiệm vẫn là hần học được từ muội muội học, chẳng hạn như sau khi ương giống khoai lang cắt cành trồng là có thể sống, tiết kiệm rất nhiều khoai

lang giống. Tăng Tử Phúc cũng là bởi vì cái này mà làm châu đồng Xương Châu, quản lý lương thực và thủy lợi.”

“À, không ngờ học từ muối muối hần? Người vừa nói cái này, ta ngược lại nghĩ tới, nhà nàng lại ở chỗ cách vài trăm dặm mua mấy ngọn núi mỏ, người có biết là ai chỉ điểm không?”

Văn Tam nghe xong sững sốt, hỏi: “Cái này thật đúng là không biết, mua mỏ? Nhà nàng lúc nào thì khai thác mỏ rồi?”

“Cũng còn chưa bắt đầu, là một mỏ đồng khổng lồ, việc này rất bí ẩn, ta cũng là nghi hoặc nhà nàng sao lại cách vài trăm dặm đường mua mấy ngọn núi, nhưng vẫn để đó không dùng, mới để cho bọn họ điều tra ra. Chẳng lẽ là chủ ý của Tăng Tử Hi? Nhưng là lại không có đạo lý dùng danh nghĩa của Lâm gia?” Lí Hân hỏi.

“Tăng Tử Hi là người đọc sách tốt nhất trong bốn huynh đệ, một lần đã trúng Thám Hoa lang, ở Hàn Lâm Viện làm biên tu. Hiện tại ở kinh thành mở một xưởng thủy tinh, là mấy huynh muội Tăng gia kết phường, buôn bán rất không tệ, bận rộn làm giai đoạn hai giai đoạn ba, không có nghe nói muốn khai thác mỏ.”

“Thủy tinh? Phương pháp làm từ đâu đến?” Lí Hân càng cảm thấy hứng thú rồi, không nghĩ tới nhà nông nho nhỏ này, bí mật còn không ít.

“Nghe nói phương pháp làm thủy tinh là Lâm Khang Bình mua được từ trong tay người nước ngoài. Lâm Khang Bình hàng năm đều phải đi Việt Thành hai lần giao hàng cho người nước ngoài, quan hệ kia là đặt từ khi còn ở nhà ta.”

“Nghe người vừa nói cái này, ta cũng muốn gặp nông phụ này một chút rồi, vừa có người thông tuệ như người nói, lúc trước làm sao người không muốn? Trái lại tiện nghi cho hạ nhân người. Lâm Khang Bình kia ta thấy bây giờ cũng là một tài chủ rồi. Chả trách bình thường ta cứ thấy hần quen mặt, lúc lần đầu tiên hần cứu ta đã cảm thấy từng gặp ở đâu, thì ra là người của người.”

Văn Tam nghe xong luống cuống, lúc này Lí Hân muốn gặp Tử Tình, chẳng phải sẽ biết người năm đó hần muốn đuổi theo là Tử Tình sao? Thực ra thì Lí Hân thấy Lâm Khang Bình quen mặt, cũng là bởi vì ngày ấy đi theo phía sau Tử Tình, dư quang đảo qua, tâm tư chủ yếu vẫn là đặt ở trên người Tử Tình, nếu không đã sớm lộ rồi. Nhưng lúc này Lí Nhị muốn gặp Tử Tình, Văn Tam đang nghĩ nên ngăn cản như thế nào.

Lí Hân đứng lên, nhìn xuyên qua cửa sổ ra bên ngoài, nhưng là không thấy cái gì, chỉ nghe thấy từng chuỗi tiếng cười và thanh âm chơi đùa của đứa nhỏ, Lí Nhị đi đến cửa viện, lúc này mới nhìn thấy dưới bóng cây cách đó không xa, một thiếu phụ áo tím đẩy một chiếc xe đẩy, bốn đứa nhỏ vây quanh cười đùa, thấy không rõ mặt nàng kia, chỉ thấy một phần cúi đầu ôn nhu cười, phảng phất giống như đã từng quen biết.

“Đi thôi, mời nhau không bằng vô tình gặp được, ta cũng quấy rầy người ta một khoảng thời gian rồi, nên đến gặp nữ chủ nhân một chút.” Lí Hân nói xong liền dẫn đầu đi trước đi ra ngoài, cũng không chờ Văn Tam nói chuyện.

Lúc này Văn Tam cũng là một chút biện pháp cũng không có, vốn còn muốn gửi lời nhắn, bảo Tử Tình ăn mặc giống như nông phụ bình thường, lần này chết chắc rồi, ngay cả mình cũng chạy không thoát được tội, Văn Tam chỉ có thể mặc niệm trong lòng.

“Vị tiểu tử này, tại hạ chính là khách nhân ở Trúc uyển, ân cứu mạng hai lần tại hạ ghi tạc trong lòng, lần này quấy rầy các người thời gian quá dài, đặc biệt tới để nói một tiếng tạ ơn.” Lí Hân nói.

“Đừng khách khí.” Tử Tình đang cúi đầu cùng các nhi tử cười đùa với Yên Nhiên, nghe thấy khách nhân nói như thế, đầu cũng còn chưa ngẩng đã trả lời một câu, chờ khi Tử Tình đứng thẳng người, ngẩng đầu lên nhìn đối phương, nghe thấy đối phương kinh hô: “Là người.”

Tử Tình nghe xong mơ hồ, nàng nhìn đối phương, mở to mắt, mê hoặc hỏi một câu “Chúng ta từng gặp nhau sao?”

346. Chương 349: Văn Tam Bị Mắng

Điều này cũng không trách Lý Hãn, Tử Tình có cái tật xấu, lúc trước cũng đã nói, nàng trừ có chút mù đường, còn là một tiểu mơ hồ, không dễ nhớ người, bình thường là sau này phải quen thân mới nhớ được bộ dáng của đối phương, lần đó lúc cách hai năm sau Văn Tam gặp Tử Tình, Tử Tình cũng không có nhận ra được Văn Tam, hơn nữa năm đó Tử Tình chỉ là quay đầu nhìn qua Lí Nhị công tử một cái, không nhận biết cũng là bình thường. Lần này, lại bởi vì nàng mơ hồ cứu nàng cũng cứu Văn Tam.

“Người biết ta sao? Chúng ta từng gặp nhau sao?” Tử Tình hỏi.

Nàng mơ hồ rối rắm tất nhiên không thể gạt được Lý Hãn, Tử Tình không biết giờ phút này biểu cảm của mình có bao nhiêu đáng yêu, ngực Lý Hãn căng thẳng, cố nén không nhìn chăm chăm vào nàng, sợ mình dọa nàng, hẩn nhìn ra được nàng không phải là làm bộ, mà là thật sự không biết mình.

“Vài năm trước người không phải từng đến Kinh thành? Từng đi dạo hội chùa?” Lý Hãn khóc không ra tiếng hỏi.

“Từng đi, năm đó ta thành thân, quê nhà của tướng công ta là ở nông thôn bên ấy. Đi tất nhiên đi xem hội chùa náo nhiệt một chút.” Tử Tình nói, trong một ý nghĩ Tử Tình nhớ tới lần chạy trốn đó.

“Vậy lần đó người có gặp được Văn Tam không?” Lý Hãn hỏi.

“Văn thiếu gia à? Lúc vừa đến tướng công nhà ta muốn đi gặp một chút, chẳng qua, hẩn chính là hạ nhân từ Văn gia xuất ra, nào còn có thể vào cửa Văn gia? Chúng ta chỉ là tặng đồ rồi quay lại. Sau này Văn thiếu gia biết chúng ta đến kinh thành, cũng là tới nhà ta ăn một bữa cơm.” Tử Tình vốn là người thông minh, tâm niệm vừa chuyển liền hiểu, hơn nữa Văn Tam đứng sau liên tục nháy mắt. Chẳng qua Tử Tình nói cũng là nói thật, quả thật mang chút đồ cho Văn Tam.

“Văn Tam là ngày nào tới nhà người ăn cơm?” Lý Hãn tiếp tục nhìn chăm chăm Tử Tình hỏi.

“À, ta nghĩ lại, hình như là ngày thứ hai hay là ngày thứ ba chúng ta đến Kinh thành. Cũng đã qua mười năm rồi, ta cũng nhớ không rõ, có vấn đề gì sao?”

“Vậy sau đó làm sao lại vội vàng rời đi, không ở kinh thành dạo chơi thêm vài ngày?” Lý Hãn truy vấn nói.

“Vị công tử này vừa thấy chính là đi ra từ nhà giàu. Không làm việc đồng áng. Tướng công nhà ta dẫn ta đi xem pháo hoa Nguyên Tiêu, cũng đi dạo hội chùa. Kế tiếp tất nhiên là phải bận rộn cày bừa vụ xuân rồi, phương Nam không thể so với phương Bắc. Phải đợi tuyết trên ruộng đất tan, Phương Nam ruộng đất một năm bốn mùa đều có thể làm. Chúng ta tất nhiên muốn trở về gấp. Hơn nữa, xuất môn bấy nhiêu ngày, người trong nhà cũng lo lắng đấy.” Tử Tình có chút không kiên nhẫn giải thích nói, nhìn cũng không thèm nhìn Văn Tam.

Lý Hãn vừa nghe lời nói của Tử Tình có chút ghen người, vừa định tức giận, ngược lại vừa suy nghĩ tựa hồ cũng là cái lý này. Muốn nói cái gì lại không có cách nào nói ra miệng, chẳng lẽ hẩn có thể nói với Tử Tình, nếu năm đó Tử Tình đi chậm vài ngày, kết cục sẽ là một loại khác sao? Chỉ sợ bây giờ hẩn nói ra những lời này, Tử Tình không biết sẽ lấy loại ánh mắt nào nhìn hẩn. Chán ghét hoặc oán hận hay là sợ hãi? Hay là cùng có đủ cả. Tóm lại, đây không phải là kết quả Lý Hãn muốn.

Dù sao người sáng suốt liếc mắt một cái có thể nhìn ra, Tử Tình bây giờ sống rất thoải mái, đã là mẫu thân của năm đứa nhỏ, tuổi còn trẻ như vậy, trên người còn có một loại đơn thuần không rành thế sự, vừa nhìn đã thấy được Lâm Khang Bình bảo vệ tốt lắm. Lí Nhị mặc dù không nói ra cái gì, nhưng cơn giận trong lòng chung quy vẫn không phát ra, đen mặt không nói một lời trở về. Văn Tam đành phải nơm nớp lo sợ theo sau.

Vừa vào cửa Trúc uyển, Lý Hãn bảo người khác rút ngay đi, mình ngồi ở phòng khách, Văn Tam quỳ gối phía dưới, qua một hồi lâu, Lý Hãn mới nói: “Nói đi. Ta muốn nghe xem người giải thích, lý do năm đó người làm như vậy.”

“Nhị gia, năm đó ta thật sự không có mặt báo, lúc ta đến nhà nàng ăn cơm, người còn chưa gặp nàng đâu? Ta nào biết đâu rằng người sẽ coi trọng nàng? Sau này ở hội chùa, người cũng thấy đấy, chúng ta vẫn ở cùng nhau, ta cũng chưa từng tách khỏi mọi người, làm sao báo tin? Hơn nữa chúng ta một mực đi theo

phía sau bọn họ, từ hội chùa đi ra bọn họ đã không thấy tăm hơi. Người vừa rồi cũng nghe thấy, là bọn hần sớm tính toán trước muốn về nhà rồi, nói không chừng đã dừng xe ngựa ở ngã tư, chờ dạo hội chùa xong thì trở về nhà.”

“Lung tung”, Lí Nhị ném chén trà về phía Văn Tam, mắng: “Đồ hồ đồ, ta hỏi người cái này sao? Người báo tin hay không ta còn không biết, ta hỏi là ngày đó người biết rõ ta tìm kiếm nàng khắp nơi, vì sao không nói với ta người biết nàng? Người cũng đừng nói không thấy rõ là ai?”

“Cái này, nói đến cũng có chút mất mặt. Thực ra, từ lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, ta đã thích nàng rồi, mặc dù ta khi đó mới không quá mười tuổi, không hiểu tâm ý của mình lắm, nàng cũng chỉ là một nha đầu đáng về quê mùa ở nông thôn. Mà ta chỉ là cảm thấy nàng không giống với nữ hài ta đã từng gặp qua, ta thích nghe nàng nói chuyện, thích nàng đối đãi ngang hàng với ta, coi ta như bằng hữu bình thường, thích nàng không chút khách khí sai khiến ta, thích nhìn mặt mày toả sáng khi nàng kiếm được bạc, nụ cười vui vẻ kia. . .”

Tiếp Văn Tam liền kể tiếp mình theo đuổi Tăng Tử Tình như thế nào, bị từ chối như thế nào, người trong nhà không đồng ý như thế nào, ghét bỏ nàng xuất thân thấp hèn, chỉ có thể nâng đến làm thiếp, mà Lâm Khang Bình là giúp hần làm ăn như thế nào, thoát nô tịch như thế nào, cầu thân như thế nào, Tăng gia lại là đáp ứng như thế nào, nhất nhất nói ra.

“Ý của người là, nàng thà rằng làm chính thê của gã sai vặt của người, cũng không muốn gả vào Văn gia?” Lý Hân có chút không tin tưởng hỏi.

“Đúng vậy, lúc đó, nhà nàng còn cái gì cũng không phải đâu. Đại ca nàng chỉ là một tú tài, ta cũng biết mình không có khả năng cưới hỏi nàng dàng hoàng. Cho nên, sau khi tổ mẫu để cho ta đính hôn, biết ta thích một nha đầu ở nông thôn, chỉ là đồng ý chờ ta sau khi thành thân nâng lên làm thiếp, mặc dù ta cảm thấy có chút ủy khuất nàng, nhưng ta cũng biết, chịu cho nàng vào cửa, đây là kết quả tốt nhất rồi, cùng lắm thì về sau ta thương nàng nhiều hơn một chút.”

“Nàng biết những cái này không?”

“Ngay từ đầu hần là không biết, ta khi đó ở kinh thành. Nhưng là, mặc dù là làm thiếp, cha mẹ ta cũng không phải thật sự bằng lòng lắm, lo lắng một nha đầu nông thôn, ngay cả quý củ cũng đều không hiểu, vào cửa cũng là một chuyện cười.”

“Cha mẹ người đều đã gặp nàng?”

“Năm ta đính hôn, cũng là năm nàng mười ba tuổi đi, nàng có việc đến nhà của ta một chuyến, vừa khéo phụ mẫu ta khi đó đều ở An Châu, gặp riêng một mình nàng, nói bóng nói gió vài câu với nàng, nàng nghe hiểu.” Văn Tam bèn thuật lại một lần đối thoại ngày đó của mẫu thân với Tử Tình, đương nhiên, những lời này đều là mẫu thân hần nói cho hần để cho hần chết tâm riêng.

“Chỉ sợ sau này, Chu chương quây thường cùng nhà nàng giao tiếp cũng nói thay cha mẹ ta, ý tứ của cha mẹ nàng xem ra cũng là không đồng ý nàng vào cửa làm thiếp, thả lời muốn lập tức cho nàng đính hôn. Vừa khéo, khi đó Lâm Khang Bình đến Tăng gia thăm nàng, phụ thân nàng muốn tìm Lâm Khang Bình truyền lời cho ta, biết nhà nàng nhất thời không tìm được người thích hợp, Lâm Khang Bình liền quỳ xuống cầu thân, hần cũng là thừa cơ hội này, bằng không, chậm thêm một năm, Tăng Tử Phúc trúng cử, ta cảm thấy nhà nàng hần là sẽ không gả nàng cho Lâm Khang Bình.”

“Cái này cũng có chút ý tứ, có mấy người có thể kháng cự phú quý quyền thế hấp dẫn? Nhà nàng không biết thế lực Văn gia người lớn bao nhiêu đi?” Lý Hân có chút nghiêng ngả hỏi.

“Cái này, hần là đoán được không tầm thường. Dù sao, Văn gia chúng ta cũng không phải nhà người bình thường, người đọc sách hần là vẫn nghe qua biết một chút. Chẳng qua, nhà họ cũng không phải là tiểu nhân ham phú quý, mấy năm nay, cũng dựa vào bản thân vất vả làm việc, đặt mua chút sản nghiệp, cái này, Chu chương quây tiệm tạp hoá nhà ta cũng là nhất thanh nhị sở, qua lại cùng nhà nàng hai mươi năm, tận mắt chứng kiến Tăng gia như thế nào từ một nhà bần hàn từng chút làm giàu.”

“Sau này, người không có tìm nàng?”

Văn Tam lau mồ hôi, suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định nói thật, “Biết nàng đính hôn, ta đến chất vấn nàng, nàng nói, nàng muốn chẳng qua là cuộc sống đơn giản một đời một thế một đôi người, còn nói mình là một gốc cây cỏ dại trong hương dã, cứng rần chuyển nó vào trong nhà ấm chăm sóc cẩn thận, chỉ có thể không thích ứng được với hoàn cảnh nhà ấm mà từ từ khô héo. Ta chỉ đành phải lựa chọn buông tay.”

Văn Tam nói xong lời nói này, vụng trộm nhìn thoáng qua Lý Hân, Lý Hân không biết đang suy nghĩ cái gì.

Văn Tam suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Cho nên, khi ta nghe gã sai vặt gác cổng nói Lâm Khang Bình mang theo nàng cầu kiến trước cửa, cũng nói không rõ là tâm tình gì, muốn gặp lại không dám gặp, chủ yếu là trong lòng vẫn là buồn bực một hơi, nghĩ ta đường đường Văn gia Tam thiếu gia, lại không bằng một gã sai vặt, ta thế nào cũng không nuốt trôi cơn tức này xuống, cho nên liền không gặp bọn họ. Sau này ở trong tửu lâu, thực ra là ta nhìn thấy bọn họ trước, lúc đó ta ngây người, khi La Trì cùng Tam gia nghị luận về nàng, ta nhớ được người cũng không có nhìn nàng. Ngày thứ hai, ta khắc chế không được niệm tưởng của mình, liền đi tìm nàng. Sau này người thấy nàng, mới nói muốn La Phi đi điều tra nàng, ta một mặt hi vọng người tìm được nàng, nhìn thấy nàng bất hạnh, khiến Lâm Khang Bình cũng ném thử thống khổ giống ta, một mặt lại không hy vọng người tìm được nàng, bởi vì cá tính của nàng là thà gãy chứ không chịu cong, ta sợ hãi sau này sẽ không còn được gặp lại nàng, một khắc kia trong lòng ta thật đúng là trăm chuyển ngàn quay, cuối cùng ta lựa chọn mặc kệ, ai cũng không giúp, xem ý của ông trời, ta cũng không nghĩ tới ông trời là đứng về phía nàng.”

Văn Tam nói nhiều như vậy, cũng không dám lại ngẩng đầu nhìn sắc mặt Lý của Hân, nhìn chăm chăm mấy viên gạch dưới chân, qua một hồi lâu, mới nghe được Lý Hân nói: “Cũng là ý trời, hai lần đều được tướng công nàng cứu, thôi, số mệnh không thể trái. Người đứng lên đi, vẫn là nói một chút động tĩnh ở Kinh thành lần này đi.”

Không nói đến Văn Tam và Lý Hân ở Trúc uyển thương nghị đại sự. Tử Tình thấy Lý Hân nổi giận dưng dưng đi thẳng, mới hậu tri hậu giác [1] nhớ tới hần là ai, Tử Tình hoảng sợ một hồi, muốn lập tức đi tìm Lâm Khang Bình nói cho hần, nhưng lại sợ Lâm Khang Bình biết rồi lại biểu hiện ra ngoài trước mặt Lý Hân, vậy Tử Tình và Văn Tam sẽ đều xong rồi, hần cũng là quý tộc đó, quyền thế khẳng định ở trên Văn Tam, không chừng còn là hậu duệ Hoàng tộc gì đó, không cẩn thận một cái, sẽ vạn kiếp bất phục.

[1] một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra

Tử Tình rối rắm hồi lâu, ngay cả Lâm Khang Bình đi đến bên cạnh nàng cũng không nhận ra. “Đang nghĩ cái gì vậy? Nhập thần như thế.” Lâm Khang Bình hỏi.

“A? À, Văn Tam đến, vào Trúc uyển rồi, nhìn dáng vẻ Văn Tam hình như rất khẩn trương, phỏng chừng người nọ còn có lai lịch hơn Văn Tam, người vẫn là cách xa hần một chút đi. Dù sao bây giờ người cũng bận rộn, đưa cơm qua coi như xong, không cần bồi hần ăn.”

Lâm Khang Bình vừa ôm lấy Thư Vĩ, vừa dẫn Thư Ngọc, vừa nói: “Biết rồi, chút nhân lực ấy ta còn có thể không có? Chúng ta trở về thôi, phụ thân mang theo các bảo bối trở về nào. Hôm nay các người chơi có gì vui không?”

Mấy đứa nhỏ nghe xong nhảy nhót chạy, ai cũng không có chú ý tới lo lắng trong mắt Tử Tình, cuộc sống như vậy, sẽ có thể tiếp tục chứ?

347. Chương 350: Rời Đi

Ngày hôm sau, lúc ăn cơm trưa, Lâm Khang Bình ôm hộp thức ăn đang muốn đưa đi, Văn Tam dẫn theo Lý Hân tới, cười nói: “Nhị gia của chúng ta nói ngày nào cũng ở trong phòng ăn cơm, cũng không còn cái gì muốn ăn, không bằng nhiều người náo nhiệt một chút, còn có thể ăn nhiều hơn, vừa vặn Nhị gia cũng muốn thể nghiệm cuộc sống cuộc sống của nhà nông. Các người sẽ không để ý chứ?”

“Sao có thể chứ? Đã đến xin mời ngồi đi, chẳng qua là trong nhà nhiều tiểu hài tử, có chút ầm ĩ, hi vọng các người không để ý.” Lâm Khang Bình nhàn nhạt nói.

Tử Tình đang ở trên bàn cơm chia canh cho bọn nhỏ, vẫn là canh bí đao chân giò hun khói cá chạch, là canh giải nhiệt tốt nhất ủa hè, Lí Hân không chút khách khí ngồi xuống, nhìn lướt qua Tử Tình một cái, Văn Tam ngồi sát cạnh hắn, cứ như vậy, Tử Tình đi cũng không phải không đi cũng không phải.

Cũng may Văn Tam cơ trí, nhìn các món ăn trên bàn, nói: “Rất lâu chưa ăn món ăn người làm rồi, khó được đến một chuyến, không bằng làm cho chúng ta món lươn cay và ếch cay, hồi nhỏ ở nhà người từng ăn, thật là quá đã.”

“Lươn còn có, ếch lúc này đi đâu tìm, chờ buổi tối gọi người đi bắt, ngày mai ăn đi.” Tử Tình nói xong liền đi đến phòng bếp, không đến một lát, đã bưng đồ ăn lên, Tử Tình cởi tạp dề kiêu dáng Tây Âu trên người, cười nói: “Các người từ từ dùng, ta đi trông nữ nhi của ta.”

“Thật sự, người sinh nữ nhi rồi? Làm sao không ai đưa tin cho ta, năm kia lúc ta tới mới sinh nhi tử, nhanh như vậy đã có nữ nhi rồi? Mau ôm đến xem, xem có thể kết đôi với nhi tử ta không? Đúng rồi, năm trước ta lại có một nhi tử, cả lớn cả nhỏ đều cho người lựa chọn.” Văn Tam có vẻ rất cao hứng.

Tử Tình nhìn thoáng qua Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình gật gật đầu, Tử Tình đành phải trở về phòng bế đứa nhỏ đến, Tử Tình sợ không lịch sự, đặc biệt thay cho đứa nhỏ bộ trang phục con ếch có đai đeo, quần cũng chỉ có nửa chân, thời tiết quá nóng, Tử Tình thật sự không muốn ủ cho đứa nhỏ ra một thân rôm, đều là làm quần áo mát mẻ.

Văn Tam vừa thấy đứa nhỏ thì thích cực kỳ, vội lấy một miếng ngọc bội từ trên người xuống làm lễ gặp mặt, định đeo lên cho đứa nhỏ, nói: “Đây là sinh lễ. Ta chiếm trước cho nhi tử ta. Tử Tình người cũng đừng giấu riêng, dạy hết bản lĩnh của người cho đứa nhỏ, Văn gia ta tuyệt đối không để nàng thiệt thòi. Ồ, trong cổ làm sao đã có một khối ngọc bội rồi? Ai vậy, dám tranh con dâu cùng ta?”

Văn Tam ở trước mặt Tử Tình, tựa như một bằng hữu hoặc người nhà rất thân thuộc. Văn luôn rất tùy ý, rất thả lỏng, không cần nghiêm chỉnh, điều này làm cho Lí Hân thấy sự qua lại lẫn nhau giữa bọn họ cũng không thể không liếc mắt một cái đánh giá Tử Tình một lần nữa. Hắn đối với tạp dề vừa rồi của Tử Tình thật là có vài phần tò mò, đó là hắn cho tới bây giờ chưa từng thấy, mặc ở trên người Tử Tình, có vài phần hoạt bát nói không nên lời. Chẳng qua, lúc này Tử Tình mặc một thân quần áo vải bông thưa màu xanh nhạt, tóc chỉ búi một búi tóc lỏng lẻo rời rạc, toàn thân cao thấp không có một đồ trang sức quý trọng dư thừa gì. Lại tươi mát bức người, thật đúng là không giống mẫu thân của năm đứa nhỏ.

“Nói bậy bạ gì đó? Đó là Tuệ Quang đại sư trong miếu tặng, nói đã khai quang trước phật, có thể tránh ma quỷ, không để cho rời khỏi người. Còn có, ai nói ta đồng ý gả nữ nhi đến nhà người? Đừng mở miệng một tiếng con dâu, làm hỏng khuê dự của nữ nhi ta, ngưỡng cửa của Văn gia người quá cao, nữ nhi của ta cũng không làm thiếp. Lại nói. Nhi tử người lớn lên ở nhà cao cửa rộng, nữ nhi của ta lớn lên trong hương dã, hai người cũng không quen biết, lấy đâu ra tiếng nói chung, hôn sự của nữ nhi của ta tương lai phải do chính nàng quyết định.” Tử Tình tranh luận cùng Văn Tam.

“Ai nói để cho nàng làm thiếp. Nhi tử lớn nhất của ta đã nghỉ phép ở nhà, quay đầu ta liền đưa hắn tới, về sau mùa hè hàng năm, đều để cho con ta tới nhà người, ta cũng không tin không bồi dưỡng ra được cái gọi là tiếng nói chung người nói? Vừa vặn năm kia sau khi trở về con ta còn cứ nhắc tới nhà người tốt. Có một phòng chuyên cho đứa nhỏ chơi đùa gì đó. Người còn dạy bọn họ chơi cờ, còn làm cho bọn họ đồ ăn ngon. Để nhi tử ta nhìn nữ nhi người lớn lên, thích ai thì chọn người đó.” Về mặt Văn Tam đầy hào khí nói.

“Dựa vào cái gì chứ, con của người muốn ta nuôi? Người còn nói không có đạo lý? Chúng ta còn bề bộn nhiều việc.” Tử Tình còn muốn nói cái gì đó, Lâm Khang Bình đã đẩy nàng đi ra ngoài.

Lí Nhị ho khan một tiếng, Văn Tam lập tức quy củ ngồi ăn cơm, hai người ăn cơm xong trở lại Trúc uyển, mặt Lí Nhị âm trầm dọa người, Văn Tam suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết lại như thế nào rồi?

Lí Hân thực ra là nghĩ tới dự ngôn của Tuệ Quang đại sư về vận mệnh đứa nhỏ trên tình báo mà hắn quên lãng, lúc này bị Văn Tam nhắc tới, lại nghe Tử Tình vừa rồi nói, Tuệ Quang đại sư tự mình tặng ngọc bội, cái này không thể không khiến cho Lí Hân chú ý rồi.

Văn Tam nào biết đầu đoạn rắc rối này, còn đang cân nhắc còn chỗ nào nói lỡ lời, làm chuyện gì sai?

“Người thật sự muốn cho nhi tử của người cưới Lâm gia tiểu nha đầu, mới lớn mấy tháng, người đã dám đặt lễ đính hôn?” Lí Hân đột nhiên hỏi nói.

“A? Ta đã thấy mấy nhi tử của nàng, đều là không tệ, nữ nhi nghĩ tới cũng không kém, không phải là đều nói, nữ nhi theo nương sao? Có nương nàng đặt ở đó, bộ dáng tính tình còn có. . .” Văn Tam đột nhiên nghĩ tới người trước mặt cũng là từng đã nhìn trúng Tử Tình, vội nuốt lời trở về, chửi thẳng mình là đầu heo, ở trước mặt ai khen Tử Tình chả được, lại ở trước mặt hân khen, nếu gây ra tai hoạ gì, có thể thế nào không làm Tử Tình thất vọng?

“Người không phải là nghe được tin vệt gì chứ?” Lí Hân nói vậy cũng là biết được tâm tư của Văn Tam, cũng là chưa so đo với hân, đổi giọng hỏi.

“Tin vệt gì? Hai năm nay ta không về quê, thật đúng là không biết. Chuyện tốt hay là chuyện xấu?” Văn Tam hỏi.

Lí Hân lại trầm mặc một chút, Văn Tam cũng không dám đặt câu hỏi, hồi lâu, Lí Hân nói: “Sắp xếp một chút, sáng sớm ngày mai đến miếu Thanh Nguyên gặp Tuệ Quang đại sư nơi này một chút.”

“Miếu Thanh Nguyên? Nhị gia làm sao mà biết được? Cũng chẳng qua là một cái miếu nhỏ thôi, Tuệ Quang đại sư cũng không ở mãi, vì sao Nhị gia muốn đích thân đi?” Văn Tam hỏi.

Lí Hân “Ừm?” một tiếng, Văn Tam kịp thời ngậm miệng lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lí Hân mang theo Văn Tam cùng bốn thiếp thân thị vệ, không nói một tiếng cùng mấy người Tử Tình, đã chạy xe ngựa đi ra ngoài.

Tuệ Quang đại sư vẫn là đứng ở trên bậc thềm cửa miếu đón chào, thấy đoàn người Lí Hân, chấp tay nói: “Lão nạp biết hôm nay có khách quý giá lâm, đặc biệt đến đón chào.”

Lí Hân thấy liền có vài phần kinh ngạc, thu hồi tâm tư khinh thường, kiềm chế lại nghi hoặc trong lòng, cung kính đáp lễ với Tuệ Quang đại sư.

Văn Tam và đám thị vệ thấy Lí Hân cũng chấp lễ rất cung kính, nào dám tác quái, cũng vội vàng đáp lễ.

Tuệ Quang đại sư tiếp đón Lí Hân vào nội thất, Lí Hân cũng rất biết điều sai Văn Tam cùng đám thị vệ ở lại bên ngoài trông cửa, hai người ở trong phòng nói chuyện khoảng một canh giờ, Lí Hân mới đi ra.

Văn Tam cẩn thận liếc mắt một cái nhìn về mặt của Lí Hân, có chút rối rắm không thể nói rõ được, một mặt, giống như có chút thoải mái và sung sướng, như là có chuyện gì cực tốt, một mặt, giống như lại là có một tia không nở gì đó phải vứt bỏ, chẳng qua, nói tóm lại, hân vẫn là sung sướng chiếm thượng phong.

Văn Tam nhẹ nhàng thở ra trong lòng, mọi người về tới Tình viên, sau khi đám thị vệ rời khỏi đây, Lí Hân bỗng nhiên nói với Văn Tam: “Hôn sự của oa nhi nha đầu Lâm gia, đến đây thôi. Hôn sự của đứa nhỏ trước mười lăm tuổi không cho nhắc lại.”

“Vì sao? Ta đã sớm nói rồi, lần trước nhi tử ta tới đã nói cho hân.” Văn Tam có chút không hiểu, khi nào thì Nhị gia cũng quan tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này?

Lí Hân không có trả lời Văn Tam, chỉ là nhìn chăm chăm Văn Tam, Văn Tam cúi đầu, âm thầm oán thầm, quả nhiên là người lớn tâm tư cũng lớn, trước kia mọi người ở cùng nhau, nào có lấy ra thân phận để dè người?

“Người là năm kia mang đứa nhỏ đến nhà nàng hả?” Lí Hân thấy Văn Tam cúi đầu không nói, liền hỏi.

“Đúng, đó là sau bảy năm ta gặp lại nàng, thời gian bảy năm cũng đủ để thay đổi rất nhiều, ta thậm chí âm thầm nghĩ tới, nếu nàng sống bất hạnh, ta sẽ mang nàng rời đi. Vừa gặp mặt mới biết được, ngoài dự liệu của ta nàng còn tốt hơn. Đúng vậy, vợ chồng đồng lòng, đồng lòng kiếm tiền, làm sao có thể sống không tốt? Gia cảnh giàu có, cuộc sống thoải mái, đứa nhỏ nhu thuận, vợ chồng yêu thương. Chỗ nào là nhà hương dã, nói là tài chủ cũng không quá đáng, hai vợ chồng cùng kiếm tiền, không nói dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng cũng không kém nhiều lắm đâu, mới mấy năm thế này, của cải đã giàu có rồi.”

Lí Hân nghe xong nghĩ tới mấy ngọn núi Tử Tình mua kia, đúng là một đại tài chủ rồi? Chẳng qua, lúc này, còn không phải lúc nói cái này.

“Không nói tới cái khác, ta thấy cái thôn trang kia cũng cũng không tệ, tất cả đều là từ đất hoang khai phá ra, cũng là có chút điểm học vấn. Khó trách người nói Tăng Tử Phúc là được gợi ý từ nơi này, một mảnh núi hoang đất hoang không chỉ có nuôi sống năm sáu chục người này, hàng năm còn có mấy ngàn lượng bạc tiền thu, cái này cũng là đáng giá nghiên cứu mở rộng.”

“Tăng Tử Phúc ở Hoa Liên cũng làm một cái, cũng là thu lưu người không nhà để về, danh tiếng trong dân chúng lúc ấy không tệ. Bây giờ ở Xương Châu cũng là phụ trách lương thực, có lẽ cũng cổ vũ dân chúng khai hoang đất hoang đi, bây giờ có mấy tuốt hạt gì đó kia, nghe nói nông dân còn tiết kiệm được không ít sức lao động, cũng có thể trồng thêm mấy luống đất.” Văn Tam đáp.

“Cho nên nói, từ nhà nông bần hàn đi ra làm quan, tự nhiên có thể thực sự làm một ít việc thật cho dân chúng, chỉ là nhân tài như vậy triều Đại Phong ta hơi thiếu. Ngày đó Tăng Tử Hỉ cũng là bởi vì hiểu biết việc đồng áng mới khiến cho phụ hoàng có hứng thú, động tâm, mới khai ân tứ phong cho nhà hắn. Cho nên, để cho bọn nhỏ cũng đi hiểu biết chút việc nhà nông việc đồng áng, cũng hiểu được khó khăn của dân chúng, tương lai, mới có thể làm việc lớn. Hơn nữa, ta thấy mấy nhi tử nhà nàng quả thật cũng không tệ, tương lai cố gắng cũng là có tiền đồ. Không nói những cái này, chuẩn bị hồi kinh, ta cũng nên đi thảo luận một kiến giải hợp lý.”

Văn Tam nghe xong câu nói trước của Lí Hân, còn chưa có hiểu ra, đã bị câu “hồi kinh” kia đập ơ hồ rồi.

Tử Tình đang phát sầu làm sao tiến bước vị hung thần và ôn thần này, không nghĩ tới sáng sớm ngày hôm sau, Văn Tam đã đi qua chào từ biệt, thuận tiện còn đưa cho hai ngàn lượng ngân phiếu, Lâm Khang Bình và Tử Tình tất nhiên là từ chối.

“Bạc này không phải là ta cho các người, các người cứ yên tâm nhận lấy. Ân cứu mạng không đơn giản nói lời cảm ơn, bạc này là hơn một tháng qua quấy rầy các người, các người làm không tệ, nên nhận được. Còn có, việc này về sau hãy nuốt vào trong bụng đi.” Văn Tam nói.

“Đây là tất nhiên rồi, các người yên tâm đi.” Lâm Khang Bình và Tử Tình vội đáp ứng, hai người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhất là Tử Tình, tựa như ôm một quả bom không hẹn giờ, lúc này cuối cùng cũng ném được ra ngoài.

348. Chương 351: Khách Nhân Nhí

Lí Hân và Văn Tam vừa đi, cao điểm của vụ thu hoạch hè đến, năm nay lúa mạch giảm sản lượng nhiều, lúa nước ở địa thế thấp bị chìm không ít. Chẳng qua lúa nước trong trang cũng không tệ lắm, kịp thời dẫn nước thừa ra đập nước. Trước khi gặt lúa nước, vẫn là phải chọn ra những bông đơn cao nhất, chắc nhất ra làm giống, vấn đề làm sao bồi dưỡng giống chất lượng tốt khác Tử Tình cũng không biết.

Lúa nước giống và lúa mạch giống nhà Tử Tình đều chọn ra như vậy, một đời lại một đời, lúa mạch nhà Tử Tình một mẫu sản lượng có thể được hơn ba trăm cân, lúa nước có thể được tầm năm trăm cân, kèm theo Tăng gia còn có Thảm gia cũng nhờ đó, đương nhiên, Tử Phúc cũng mở rộng biện pháp này ra.

Vừa thu hoạch vụ hè xong, mắt thấy đến cuối tháng sáu sắp vào vào tháng bảy, A Thổ cùng A Thủy cũng vào nhà rồi, Lâm Khang Bình ôm mấy vạn lượng ngân phiếu trong nhà, dẫn theo hai người bọn họ cùng bốn thanh niên chọn từ trong trang, cùng đi Việt thành.

Nói đến cùng, thuyền vận này, Lâm Khang Bình vẫn là không muốn vứt bỏ. Dù sao vẫn qua lại cùng người Tây Dương hơn mười năm, nếu bỗng chốc vứt bỏ những tài nguyên này, hẳn thật đúng là có chút không nỡ. Tiền bạc là một chuyện, nhưng là trong lòng Lâm Khang Bình càng muốn thông qua năng lực của mình, làm cho cái nhà này có thể lớn mạnh lên, có lẽ, còn có thể thông ra một con đường cho các con.

Tử Tình có vài phần đoán được tâm tư của hắn, tất nhiên không thể ngăn cản quyết tâm gây dựng sự nghiệp của hắn, những kiến thức phương diện kinh doanh này, Tử Tình không có hiểu nhiều lắm như Lâm Khang Bình, tất nhiên cũng không cho ra đề nghị tốt gì. Chỉ có thể là dùng hành động thực tế ủng hộ hắn, gom hết ngân phiếu trong nhà cho hắn mang theo.

Vì thế, Lâm Khang Bình còn đặc biệt cười nói: “Người đã suy nghĩ kỹ chưa, lỡ như vốn gốc ta không thu về được, cũng không cho người khóc nhè.”

Ai ngờ Tử Tình nghe xong lời nói của hắn, nghiêm mặt nói: “Ta chỉ có một yêu cầu, đó chính là vô luận là khi nào, dưới điều kiện gì, an toàn tính mạng của người, đều là quan trọng nhất.”

Lâm Khang Bình nghe xong tiến lên ôm Tử Tình, chỉ nói năm chữ “Ta luôn luôn nhớ kỹ.”

Lời này, vào lúc Lâm Khang Bình lần đầu tiên xa nhà đi Việt thành tìm nguyên liệu ngọc thạch cho Văn Tam, Tử Tình đã từng nói với hắn. Cũng chính là những lời này, Tử Tình đi vào trong lòng Lâm Khang Bình.

Tử Tình tiễn bước Lâm Khang Bình, nhàn đến chẳng có việc gì, ôm Yên Nhiên về nhà mẹ đẻ. Gặp phải Thẩm thị đang muốn đưa Tam bà bà ra cửa, Tử Tình cười ân cần thăm hỏi vài câu, cũng cùng đưa đến cửa viên. Khi ra khỏi cửa, thấy có một chiếc xe ngựa lạ đến trước cửa Tình Viên, Tử Tình đi tới cửa thì thấy, hai nha hoàn mang theo hai tiểu hài tử xuống từ trên xe, còn có một người đáng vẻ tiên sinh. Mặc quần áo tơ lụa bình thường.

Tử Tình đang hồ nghi đây là đứa nhỏ nhà ai, đối phương thấy Tử Tình trái lại là vui sướng kêu lên: “Cô cô.”

Thật sự là đau đầu, Văn Tam chết tiệt lại thật sự đưa con của hắn tới, còn có một đứa nhỏ không biết nhà ai, tầm sáu bảy tuổi, thấy Tử Tình hình như không nhận ra hắn, rất tủi thân nhìn Tử Tình, hỏi: “Cô cô không nhớ rõ Tiểu Dục sao? Nhưng là Tiểu Dục rất nhớ cô cô.”

Tử Tình mới biết được lần trước cũng là hắn cùng đi theo Văn Tình Úc tới. Gọi Tiểu Dục gì đó. Tử Tình tức đến muốn cắn răng mắng chửi người, nhưng nhìn hai tiểu chính thái ngửa đầu nhìn mình chờ đợi, Tử Tình thật đúng là không thể phát giận với đứa nhỏ. Còn phải mặt mang nụ cười thu xếp ổn thoả cho hai vị thiếu gia.

Tử Tình đoán rằng thân phận của Tiểu Dục kia còn tôn quý hơn, sợ sắp xếp bên ngoài có cái gì sơ xuất không có cách nào bàn giao, dù sao đứa nhỏ đến đã đến rồi. Tử Tình suy nghĩ một chút, vẫn là sắp xếp đứa nhỏ ở bên cạnh mình, vốn là, Thư Duệ đã mang theo Thư Vĩ tách ra đến ở phòng cách vách ở, lúc này, chỉ đành phải lại chuyển về bốn người chen chúc.

Về phần hai nha hoàn kia, nói muốn ngã ra đất nghỉ cùng thiếu gia của các nàng, chẳng qua bị Tử Tình đuổi đến sương phòng. Tử Tình nói là muốn rèn luyện năng lực độc lập của hai đứa nhỏ. Nhìn ra được, hai tiểu hài tử đối với sắp xếp này rất vừa lòng.

Tiên sinh kia, còn phải giảng bài cho hai tiểu hài tử, Tử Tình suy nghĩ một chút, xếp đến Trúc Uyển đi, duy chỉ có nơi đó. Tử Tình chưa từng ở, cũng không định ở đó.

Tiếp tục chung sống, Tử Tình thấy hai tiểu hài tử mới đến đều có học lướt qua cầm kỳ thư hoạ, mỗi ngày cùng tiên sinh kia học hai canh giờ, buổi sáng dạy học một canh giờ, buổi chiều là dạy cầm kỳ thư hoạ một canh giờ. Kèm theo ba đứa nhỏ nhà Tử Tình cũng đi theo nhờ. Thư Vĩ quá nhỏ, Tử Tình không để hắn đi.

Thời gian rảnh rỗi, mấy đứa nhỏ chơi rất sung sướng, trong vườn cũng không nhỏ, Tử Tình cũng không trói buộc bọn họ, phái hai nha hoàn kia đi theo, đặc biệt dặn dò trừ đứa nhỏ rơi xuống nước hoặc ngã từ trên cây xuống, trong tình huống bình thường, bọn nhỏ muốn làm gì thì làm cái đó, không cần ngăn cản.

Trong Tình viên cũng có nhiều thứ chơi đùa, chọn dưa hấu trong vườn dưa hấu, hái quýt trên cây quýt, lấy măng trong rừng trúc, câu cá câu ếch trong hồ nước, bắt châu chấu sau núi, bắt sâu xanh trong vườn rau, đối với bọn họ mà nói đều là mới mẻ, vui vẻ vô cùng. Hơn nữa Tử Tình còn để cho Lâm An thường xuyên dẫn bọn họ tới trong thôn trang nhìn xem, lúc mặt trời còn chưa lên cao, cũng để cho bọn họ xuống ruộng nhận thức các loại cây nông nghiệp, bẻ ngô, hái đỗ, đào khoai tây, nướng ngô nướng khoai tây ăn ngay tại chỗ, thể nghiệm vui sướng khi gặt hái của nhà nông.

Nửa tháng sau, học đường của Tăng Thụy Tường khai giảng, Thư Duệ cùng Thư Ngạn muốn đến trường đọc sách, hai đứa nhỏ này một chút ý muốn đi cũng không có, ngược lại là theo Thư Duệ và Thư Ngạn cũng đến học đường nghe mấy bài giảng, rất nhanh đã hoà mình cùng đứa nhỏ trong thôn.

Vì mấy đứa nhỏ nhà Tử Tình đều là cùng đọc sách với đứa nhỏ trong thôn, Tử Tình cũng không hi vọng đứa nhỏ nhà mình quá mức gây chú ý, cho nên trang phục mấy người Thư Duệ đến trường đều là vải bông thông thường, bình thường ở nhà, bởi vì thời tiết nóng, Tử Tình đều làm cho áo cộc quần đùi, lần này, hai

đứa nhỏ này vừa đến, Tử Tình cũng làm cho hai bộ áo cộc quần đùi, lúc này đi theo đến trường, Tử Tình lại làm hai bộ áo dài bằng vải bông, Tử Tình nghĩ tới Văn Tam tới đây nhất định phải đòi chút phí bảo mẫu.

Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, Lâm Khang Bình về nhà một mình, nói là một chuyến này vẫn là thuê thuyền chở hàng, chẳng qua, đã đặt xưởng đóng tàu hai chiếc thuyền lớn, đại khái phải nửa năm sau mới có thể xuất xưởng. A Thổ A Thủy ở lại Việt Thành làm thủ tục chuẩn bị khai trương cửa hàng mới.

Tử Tình thế mới biết, thì ra kỹ thuật đóng tàu của Trung Quốc cổ đại vẫn là không tệ, cái khác không biết, câu truyện Trịnh Hoà hạ Tây Dương [1] Tử Tình vẫn là nghe nói qua, khoa học kỹ thuật của thời không này phát triển hơn cùng thời đại là triều Thanh mà Tử Tình biết, hơn nữa, quan trọng nhất là, Hoàng đế triều đại này chịu ảnh hưởng của tiền triều, không phải là suy nghĩ hạn hẹp, không có bế quan tự thủ.

[1] Trịnh Hoà (1371 – 1433), dân tộc Hồi, thái giám triều Minh, nguyên họ Mã, tên Hoà, nữ danh Tam Bảo. Nhà hàng hải, nhà ngoại giao thời Minh. Ông chính là người đã chỉ huy các chuyến thám hiểm được gọi chung là các chuyến đi của “thái giám Tam Bảo hạ Tây Dương” hay “Trịnh Hoà đến từ đại dương phía tây” từ năm 1405 đến năm 1433. (ai đã đọc bùn loãng cũng có thể trát tường rồi chắc cũng ko lạ gì với bác này)

Sau khi Lâm Khang Bình trở về, số lần mấy đứa nhỏ này đi theo đến Khang trang nhiều hơn, thỉnh thoảng cũng đến Chanh viên bắt thỏ về nướng hoặc nấu ăn. Tóm lại, nụ cười trên mặt hai đứa nhỏ này càng ngày càng nhiều hơn, đối với Lâm Khang Bình và Tử Tình là càng ngày càng không muốn xa rời.

Ngày hôm đó, Tử Tình ở trong phòng chuẩn bị quà lễ tết Trung thu, còn có hồng bao phát cho hạ nhân và đứa nhỏ trong nhà vào tết Trung thu, đều phải chuẩn bị trước. Khó được Lâm Khang Bình ở nhà, Tử Tình cuối cùng yên tâm hạ quyết tâm, muốn qua một Trung thu thật vui vẻ, vừa vặn trong nhà cũng nhiều đứa nhỏ, có thể dựng một tháp đốt bên cạnh ao nước nhà mình, mấy đứa nhỏ sau khi nghe hiểu đều cao hứng nhảy lên, Lâm Khang Bình mang theo bọn nhỏ cùng Lâm Miêu Lâm Mạch cùng nhau lên núi nhật thông làm tháp. Lâm Mạch, Lâm Miêu là nam hài Lâm Khang Bình mới nhất được, mới bảy tuổi, ở Khang trang được hai tháng, được Lâm Khang Bình chọn đến Tình viên.

Bỗng nghe Lâm Hưng nói ngoài cửa có người chạy xe ngựa đến đưa lễ tết Trung thu, Tử Tình vội đi ra ngoài đón tiếp, người tới chỉ nói là hạ nhân nhà thiếu gia, Tử Tình thấy ba cái thùng lớn khiêng từ trên xe xuống, còn có một đồng lớn hộp điểm tâm, thứ này cũng hơi quá nhiều đi?

Tử Tình mở thùng ra nhìn thấy, một thùng lạng la tơ lụa, tỏa sáng lấp lánh, trong đó một cuộn gấm đỏ thắm bách điệp xuyên hoa hai màu vàng bạc, một cuộn gấm hoa sen cá chép hoà quyện hai màu vàng bạc, còn hoa lệ hơn gấm Tứ Xuyên trước kia Lâm Khang Bình mua, một thùng khác là đồ sứ xa hoa, bốn bình màu hoa sen, gốm mỏng như tờ giấy, còn có bốn cái đĩa mã não hoa văn cảnh cuốn, còn có một thùng giấy và bút mực. Còn có một hộp các loại thuốc viên, bên trên mỗi cái viết công dụng cách dùng, cơ bản đều là một ít bệnh nhỏ thông thường, cái này Tử Tình còn là có chút thích, cổ đại khám bệnh quá khó khăn.

Tử Tình ngần người với những thứ này, không biết nên nhận hay không, trong đó một người dáng vẻ quân sự đưa danh mục quà tặng qua, nói: “Thiếu gia nhà ta quấy rầy quý phủ đã lâu, chút tâm ý nho nhỏ này xin hãy nhận lấy. Bằng không, chúng ta trở về chủ tử trách làm việc kém cỏi, chúng ta sẽ phải đập bát cơm, xin thái thái thành toàn. Chủ tử còn nói, đồ cũng không quý trọng, chỉ là một phần tâm ý. Thái thái nếu quá bận khoản, đáp lễ lại thêm chút lưon trong ao, ếch, ột là được.” T

ử Tình nghe xong cảm thấy không giống Văn Tam đưa tới, tâm niệm vừa động, chẳng lẽ là người Lâm Khang Bình cứu kia, hẳn cũng là từng ăn mấy thứ này ở nhà mình, còn thích ăn hơn Văn Tam. Chẳng lẽ Tiểu Dục này là con hần? Nhưng Tử Tình thấy dung mạo hai người cũng không giống. Nhắc tới một nhà Tử Tình còn vẫn không biết tính danh của người được Lâm Khang Bình cứu, lại càng không nói thân phận, tất cả những thứ này đều chỉ là đoán.

Tử Tình để cho khách nhân nghỉ ngơi trước, chuẩn bị cơm khách, Lâm Khang Bình dẫn theo đứa nhỏ cũng về nhà, Tiểu Dục cùng người tặng lễ ở thư phòng nói chuyện, Tử Tình hỏi Lâm Khang Bình lễ này có nên nhận hay không.

Lâm Khang Bình suy nghĩ một lát nói: “Đã nói như vậy, vẫn là nhận đi, đối với chúng ta mà nói là quý

trọng, nhưng nhà giàu trogn kinh thành người ta mà nói lễ này cũng cũng rất bình thường, phỏng chừng đối phương cũng là lo lắng đến những cái này. Chỉ là Tiểu Dực này rốt cuộc có lai lịch gì vậy? Đồ sứ này là Quan diêu[2] thượng đẳng, cứ nhận bình thường đi. Quên đi, chuẩn bị đáp lễ thêm một chút, trừ thứ hấn nói, gà, vịt, ngỗng, thỏ, dê nuôi trong nhà cũng đều mang một ít đi. Còn có miến, Lạp xương, chân giò hun khói, ta đi sắp xếp.”

[2] Đồ sứ Quan diêu để chỉ đồ sứ ở Biện Kinh(Khai Phong) thời Bắc Tống và các trấn ở Hàng Châu cùng khu ngoại thành thời Nam Tống, do chủ yếu để nung các đồ sứ trong cung đình nên số lượng rất ít, truyền thế cũng hiếm.

“Quan diêu?” Tử Tình lập lại một câu, hình như nhớ được Quan diêu đáng giá hơn Dân diêu. [3]

[3] ở trên, Quan diêu là đồ sứ nung để phục vụ trong cung đình thì Dân diêu là đồ sứ nung để phục vụ cho người dân.

“Đồ sứ Quan diêu và Dân diêu phân rõ, chất lượng không giống nhau, giá tất nhiên cũng không giống nhau.” Lâm Khang Bình giải thích nói.

“Không bằng, lại bắt hai con ba ba lớn tuổi đi.” Tử Tình nói, dầu gì đối phương tặng chút đồ đáng giá, Tử Tình cũng không muốn chiếm quá nhiều tiện nghi của người ta.

Lâm Khang Bình gật đầu đáp ứng, con ba ba này hiện thời cũng không bán, chuyên môn dùng để tặng lễ, vừa có thể diện còn có thành ý, đối phương cũng thích.

Người tới cũng là không có nán lại, Lâm Khang Bình chuẩn bị xong đáp lễ, danh mục quà tặng cũng viết xong, người tới liền trực tiếp đi rồi, Tử Tình muốn hỏi một câu, khi nào thì đón đứa nhỏ đi, thấy đối phương một chút ý tứ này cũng không có, liền không có hỏi ra khỏi miệng.

Vừa tiễn bước người tới, Tử Tình phân chia điểm tâm, định đưa đi cho nhà mẹ đẻ còn có nhà mấy cữu cùng với Tiêu Tú Thủy kia một ít, đều là thứ Tử Tình chưa từng thấy chưa từng ăn, vào miệng lập tức tan ra, hình thức cũng vô cùng đẹp mắt, Tử Tình nhìn thậm chí có chút không nỡ bỏ vào trong miệng. Đang nghĩ tới mình thành Lưu mỗ mỗ lần đầu tiên vào nhà đại quan viên[4] rồi, bỗng nhiên, Thư Ngọc chạy tới nói: “Nương, các ca ca cùng Văn ca ca và Tiểu Dực ca ca đánh nhau rồi, hu hu.”

[4] ý chỉ kiểu như nhà quê lên thành phố ý.

349. Chương 352: Quốc Tang

Tử Tình cũng không có nghe rõ đến cùng ai với ai đánh nhau, chẳng qua, tiểu hài tử mà thôi, nào có không đánh nhau? Bởi vì trong nhà chỉ có một nữ oa, đều thích trêu chọc chơi đùa cùng Yên Nhiên, đứa nhỏ hơn bốn tháng, có thể làm các loại biểu cảm, nhưng mấy người Thư Duệ Thư Ngạn đúng là mười phần muội không, đơn giản không để cho hai người kia nhúng chàm, cũng giận dữ không ít. Tử Tình vừa đi vừa hỏi, cuối cùng hiểu rõ, Tiểu Dực đeo lên một chuỗi ngọc cho Yên Nhiên, Văn Tinh Úc cùng mấy người Thư Duệ đều không cho, cho nên đánh nhau.

Lúc Tử Tình đi qua, thì nghe được Văn Tinh Úc la lớn: “Dựa vào cái gì chứ, nàng là nàng dâu của ta, cha ta bảo ta xem trọng rồi.”

“Nói vậy, đó là muội muội ta, muội muội ta mới nhỏ như vậy, chờ muội muội ta trưởng thành, người đã già rồi. Muội muội ta mới không gả cho lão nhân.” Đây là Thư Ngạn nói.

“Đúng vậy, người đã lớn như vậy rồi, Yên Nhiên muội muội mới không thích đâu.” Tiểu Dực vội phụ họa nói.

“Người cũng giống thế không được, mau mau lấy chuỗi ngọc xuống đi, muội muội ta không hiếm lạ, muội muội ta còn nhỏ, không đeo được thứ này. Bằng không, ta còn muốn đánh người.” Thư Duệ nói.

“Ta không lấy, đánh thì đánh, ai sợ ai?” Tiểu Dực ưỡn ngực hô.

“Người không lấy ta lấy, nàng dâu của ta dựa vào cái gì phải mang đồ người đưa.” Văn Tinh Úc nói xong muốn ra tay, Tiểu Dực tiến lên cùng hấn tùm lầy nhau.

Tử Tình vừa nghe lửa giận bắn lên, đẩy cửa đi vào, quát lên: “Đều đừng nói nữa, thu thập đồ đạc rồi đi, nhà ta không giữ các người, tiểu thí hài mới tí tuổi như vậy, đã biết nàng dâu nàng dâu không rời miệng, học ai vậy? Muốn tìm nàng dâu về nhà tìm đi, nhà ta không có.”

Văn Tinh Úc thấy Tử Tình tức giận, nói: “Cô cô, việc này là Tiểu Dục không đúng, người cũng đừng tức giận đuổi chúng ta, cha ta nói, chờ một thời gian sẽ đến đón chúng ta, không có người tới đón cũng đừng có về nhà.”

“Cô cô, vậy ta lấy chuỗi ngọc xuống, giữ lại uội muối. Được không? Ta không có ý khác, chỉ là lễ gặp mặt, hơn nữa, cô cô cũng đối xử với Tiểu Dục tốt như vậy. Còn chuẩn bị mấy bộ quần áo cho Tiểu Dục. Ta cho muối muối lễ gặp mặt còn không được sao? Trong nhà ta đệ đệ muối muối đều có mấy thứ này, ta chỉ là cảm thấy đẹp mắt mới tặng uội muối. Cô cô đừng nóng giận.”

Tử Tình lúc này mới nhớ ra khom người nhìn xem chuỗi ngọc trước ngực Yên Nhiên, dây vàng tinh tế khéo khéo, trước ngực là một khối dương chi ngọc thượng đẳng, bao ngoài là túi lưới ngũ sắc, bốn phía còn khảm đá quý buông xuống, khó được là cái vòng lại còn có thể co giãn. Cũng chính là trưởng thành còn có thể đeo, Tử Tình tháo ra cho đứa nhỏ, ai ngờ tiểu nha đầu này còn nắm không buông tay, có thể là thích những thứ lấp lánh, Tử Tình muốn kéo mạnh, đứa nhỏ lại khóc.

“Nhìn xem, ta đã nói muối muối thích đi, cô cô. Hãy uội muối giữ đi.” Tiểu Dục vui mừng nói.

“Chờ muối muối ngủ ta lại lấy, lễ vật này quá quý trọng rồi, muối muối không thể nhận. Lại nói, muối muối còn nhỏ, không thích hợp đeo đồ nặng như vậy, sẽ đè cong cổ. Còn có, cha người đã đưa rất nhiều đồ tới đây, tiểu hài tử các người cũng ăn không được bao nhiêu dùng không được bao nhiêu, cô cô nươngng ngừng rồi.”

Tử Tình rốt cuộc vẫn trả lại chuỗi ngọc cho Tiểu Dục, Tiểu Dục mím môi, mắt húng, nhưng không nói gì nữa.

Tử Tình hỏi hai người bọn hắn: “Nàng dâu là không thể gọi bữa. Các người còn nhỏ, biết nàng dâu là ý gì không?”

Hai người liếc nhìn nhau, lắc đầu, Văn Tinh Úc nói: “Cha nói, nàng dâu là người thân nhất của ta, phải che chở nàng thật tốt.”

Tiểu Dục còn nhỏ. Càng không biết rồi, chẳng qua là trực giác rất thích muối muối này, phải là lấy được lòng Tử Tình, mới lấy được lòng Yên Nhiên đi?

Tử Tình âm thầm buồn cười trong lòng, rất nhanh đã buông xuống việc này. Tính hay quên của tiểu hài tử vẫn còn là rất lớn, rất nhanh lại chơi thành một đoàn, tháp ngói bên bờ ao cũng dựng cao hơn người, một nhà Tử Lộc cũng đã trở lại, Vinh Tùng Vinh Bách vừa vào cửa, chào hỏi Thẩm thị và Tăng Thụy Tường xong, lôi kéo Vinh Chương, nhanh như chớp đã chạy đến Tình viên.

Tử Tình thấy hai đứa nhỏ, mới biết được cả nhà Tử Lộc đã trở lại, vừa định đi qua thăm Trần thị một chút, Trần thị và Dương thị đã cùng nhau đến, Dương thị cười nói trước: “Tỷ tỷ, Nhị tẩu có thai rồi, tỷ tỷ thật sự phải chuẩn bị một phần lễ gặp mặt rồi.”

“Không thể nào, Nhị tẩu, người thật đúng là nhớ thương đến?” Tử Tình cười nói, chẳng qua trong lòng vẫn là thực sự vui mừng cho Trần thị.

Ba người ngồi nói giỡn một hồi, Tử Tình nói: “Không bằng, chúng ta đi lên đảo nhỏ xem bọn nhỏ dựng tháp đi. Đều là mấy đứa nhỏ đang làm, còn rất lợi hại.”

“Phải không? Nên nhìn một cái.”

Ba người ra khỏi cửa, đã thấy xa xa mấy đứa nhỏ này bận rộn đi tới đi lui, Thư Duệ cùng Vinh Tùng còn có Văn Tinh Úc ba người phụ trách xếp ngói, một tầng gạch bên dưới đã xếp xong rồi, có cái thước gấp rất cao, mấy đứa nhỏ hơn còn lại phụ trách giúp đỡ chuyển mái ngói, biểu cảm trên mặt người nào cũng đều là hưng phấn, Thư Ngọc thấy mấy người Tử Tình đi tới, nhảy ra trước mặt Tử Tình, nói: “Nương, Nhị cữu nương, Tam cữu nương, các người qua đây xem, tháp của chúng ta sắp dựng xong rồi.”

Tử Tình khom người vuốt mặt Thư Ngọc khen vài câu, đứa nhỏ lại nhảy trở lại, Tử Tình thấy Tiểu Dục đầy hăm mộ nhìn Tử Tình vuốt ve Thư Ngọc, bèn cười đi đến trước mặt hắn, xoa xoa đầu của hắn, cũng vuốt vuốt mặt hắn, lại rút khăn ra lau mồ hôi cho hắn, trong đôi mắt đứa nhỏ nở ra đóa hoa vui sướng, Tử Tình ôm đứa nhỏ khen một câu: “Tiểu Dục của chúng ta có bộ dạng đúng thật là đẹp mắt.”

Văn Tinh Úc ở một bên thấy có chút ghen tỵ, vội chen sang đây, có chút tủi thân nhìn Tử Tình. Tử Tình vừa thấy thần sắc của hắn, giống như Văn Tam năm đó, vội nín cười, vuốt đầu và mặt của hắn, cũng khen một câu, đứa nhỏ mới cười hì hì vội đi ra.

Trung thu ngày đó, Tử Tình mời Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, một nhà Tử Lộc, còn có Dương thị cùng hai hài tử sang đây ngắm trăng đốt tháp, Tử Thọ xuất môn đi thi rồi. Tử Tình chuẩn bị cái bàn cùng đồ cúng và thức ăn ở Văn Hương đình.

Đến lúc mặt trăng lên cao, Thư Duệ cùng mấy người Vĩnh Tùng đốt tháp, Tử Tình dẫn theo bọn nhỏ ở bên tháp lửa ngất trời ca hát khiêu vũ, dẫn theo bọn họ chơi điều hâu bắt gà con, ngay cả Thư Vĩ ít tuổi nhất cũng tập tễnh gia nhập, nhà Tử Tình bên này có sáu tiểu hài tử, nhà Tử Lộc ba, nhà Tử Thọ một, tổng cộng mười một đứa trẻ, tình cảnh không ngờ tương đối tráng lệ.

Thời gian giống như trở lại Trung thu đầu tiên Tử Tình vừa tới, một nhóm người ở bên tháp lửa cạnh ao nước chơi đùa náo nhiệt, có Tử Phúc Tử Lộc bọn họ, còn có Tú Thủy, Tú Anh, Tử Bình các nàng, đáng tiếc hiện tại cảnh còn người mất, cảnh năm đó còn đây, người lại không phải rồi.

Tiểu Dục khi vừa tới còn có chút không buông lỏng, một bộ dáng tiểu học cứu[1], hơn một tháng này dưới sự dụ dỗ của mấy đứa nhỏ, còn có chút dáng vẻ của đứa nhỏ. Tử Tình cũng là muốn ấy đứa nhỏ một ký ức hạnh phúc thời thơ ấu, mới có thể để ý như thế, dạy bọn nhỏ hát bắt cá chạch và anh chàng đọc sách hai bài nhạc thiếu nhi điển hình, đơn giản, trắng ra, lành lảnh dễ đọc, là hồi Tử Tình còn nhỏ thường hát.

[1] học cứu: chế độ khoa cử thời Đường, chỉ người chuyên nghiên cứu Kinh thư rồi đi thi, về sau dùng để chỉ những kẻ hủ nho.

Sau này, chơi điều hâu bắt gà con mệt rồi, lại bắt đầu chơi ném khăn tay, người nào bắt được, phải làm một bài thơ có liên quan đến ánh trăng. Cũng coi như mở cho bọn hắn một cách chơi ngâm thơ ca về trăng hoàn toàn mới, tận hứng mà tan.

Ngay cả Tăng Thụy Tường cũng nói rất lâu rồi không có náo nhiệt như vậy, nhìn mấy đứa nhỏ này, còn có phiền não gì không thể tan đây? Thẩm thị thì cười nói, không nghĩ tới Tử Tình có thể làm náo nhiệt như vậy.

Vui vẻ đêm trung thu không được mấy ngày, Lâm Khang Bình trở về nói bên ngoài hình như xảy ra chuyện gì, trong thành An Châu khắp nơi cực kỳ khẩn trương, Tử Tình suy nghĩ một chút, nói: “Vậy chúng ta cố gắng hết sức không vào thành, thời gian này cẩn thận một chút. Dù sao trời sắp xuống có người trên cao đỡ. Ta cố gắng hết sức rời xa thị phi.”

Ai ngờ quả thật là trời sắp, hai ngày sau, Lý chính trong thôn cầm chiêng đồng thông báo cho từng nhà, Hoàng thượng băng hà rồi, dân gian cấm tất cả hoạt động vui chơi như kết hôn, động thổ xây phòng, bắn pháo hoa..., phải sau chín mươi chín ngày mới được. Còn có các nhà các hộ phải treo ở cửa một tấm vải trắng, cũng phải sau trăm ngày mới có thể lấy xuống.

Người khác cũng không có gì, duy chỉ có Tiểu Dục sau khi nghe xong tin tức này rất khác thường, mím môi trầm mặc, trong trầm mặc còn có đau thương to lớn, trong đau thương có lo lắng không tên, một chút cũng không giống đứa nhỏ tuổi này biểu hiện ra ngoài, Tử Tình cũng không tiện hỏi thăm nhiều, chỉ là cùng Lâm Khang Bình bình luận một phen. Lâm Khang Bình cũng nói không ra nguyên nhân gì, Tử Tình đành phải bảo bọn nhỏ khoảng thời gian này ở cùng hắn nhiều hơn.

Chẳng qua, trong lòng Tử Tình vẫn còn có chút kinh ngạc, tìm vật liệu may mặc nhà Tiểu Dục đưa đến, nhất là hai cuộn gấm kim tuyến ngân tuyến hoa lệ kia, hồi Lâm Khang Bình một cuộn vải như vậy đại khái cần bao nhiêu bạc.

“Hai cuộn vải này, một cuộn hai trượng, ít nhất phải hơn một trăm lượng bạc, bình thường người ta mua, đều là những nhà quan to quý nhân mặc. Ta từng thấy các chủ tử Văn gia là lão phu nhân và phu nhân

mặc. Một hòm vải vóc này, ít nhất cũng có giá hai ba trăm lượng bạc, cũng tiết kiệm cho chúng ta rồi.” Tử Tình nghe xong cười nói: “Chất liệu còn quý hơn cái ta mặc thành thân, nuôi đứa nhỏ hơn một tháng, ta cũng là không mệt, chẳng qua là đứa nhỏ này mấy ngày nay cũng quá trầm mặc, hay là nghĩ cách gì, đỡ dành hân vui về.”

Chẳng qua, tận đáy lòng Tử Tình vẫn còn có nghi hoặc, nàng cảm thấy phụ thân của đứa nhỏ này hẳn là người được Lâm Khang Bình cứu kia, cùng hoàng gia hẳn là có liên quan, nhưng là, không có đạo lý một hậu nhân của Hoàng gia lại chạy đến nông thôn này đi?

Việc này trôi qua được năm sáu ngày, Tử Tình thấy Tiểu Dực vẫn là một bộ biểu cảm kia, lúc đang rầu rĩ làm sao khuyên giải hẳn, Văn Tam đích thân dẫn người tới đón hai hài tử, dáng vẻ hình như có chuyện rất gấp, thu dọn đồ xong muốn đi ngay, Tử Tình cũng không giữ lại, cũng không nghĩ nhiều. Trái lại là cảm thấy cuối cùng cũng quãng được gói đồ, có thể nhẹ nhàng một chút rồi.

Ai ngờ sau bọn nhỏ đi rồi, khi thu dọn đồ trong phòng, Tử Tình phát hiện chuỗi ngọc Tiểu Dực để lại, còn có một phong thư, “Cô cô, chuỗi ngọc là cho Yên Nhiên muội muội, xin cô cô hãy nhất định giữ lại uội muội. Đa tạ cô cô, khoảng thời gian sống ở Tình viên này là thời gian vui vẻ nhất của ta, ta sẽ vĩnh viễn khắc trong tâm khảm.”

Thư nhưng là viết như nói chuyện phiếm, Tử Tình thấy e ẩm trong lòng, than thở mãi đứa nhỏ này tâm tư quá nặng. Những bộ quần áo Tử Tình làm cho hân đều mang đi tất cả.

Bọn nhỏ đi rồi, tất nhiên cũng mang tiên sinh đi, Tử Tình và Lâm Khang Bình thương lượng, hay là cũng mời một tiên sinh dạy cầm kỳ thư họa cho mấy đứa nhỏ nhà mình, trước kia là không nghĩ tới vấn đề này, bây giờ nghĩ tới, tất nhiên là muốn bổ sung, nghe nói mấy nữ hài tử nhà Tử Phúc, đã học từ lâu rồi. Lâm Khang Bình tất nhiên là không có ý kiến, có điều kiện rồi, tất nhiên muốn cho đứa nhỏ những điều tốt nhất.

Vì thế, Tử Tình nhờ Tử Lộc, tìm một người trong thành An Châu, họ Lương, trước kia là dạy học ở Cờ Trắng thư viện, bây giờ tuổi tác có chút lớn rồi, dạy nhiều đứa nhỏ hiếu động như vậy, trừ tiền học phí một năm hai mươi lượng, một ngày chỉ dạy hai canh giờ, còn đặt ra một điều kiện, muốn dẫn theo hai hài tử, tự bọn họ có một bà tử hầu hạ lâu dài, áo cơm tự lo.

Tử Tình đều đồng ý, liền sắp xếp vào Trúc uyển ở, ở đó có một phòng bếp độc lập, muốn ăn cái gì, trong vườn đều có, vợ chồng Lương tiên sinh đối với cái này cực kỳ vừa lòng, sau khi xem qua một vòng, liền ổn định xuống.

Đốt tháp: là hoạt động phong tục tập quán hàng đầu vào dịp tết Trung thu ở nông thôn Phương Nam (Quảng Đông, Phúc Kiến, Giang Tây...). Hoạt động đốt tháp cần bắt đầu chuẩn bị từ xế chiều, do người có năng lực tổ chức hoạt động tương đối, tập trung một ít đứa trẻ chuẩn bị vật liệu. Đầu tiên là xếp mấy viên gạch thành hình tròn, khổ hình tròn quyết định độ cao của tháp. Trong đó gác hai viên gạch lên một khối đá đỏ, xếp nền tháp xong rồi. Sau đó xếp chồng mái ngói, xếp chồng cho đến đỉnh tháp.

350. Chương 353: Buôn Chuyện Điền Thị

Tử Thọ trở về vào trung tuần tháng chín, cuộc thi thứ hai vừa bắt đầu vào trường thi, liền nhận được thông báo từ phía trên, muốn dừng lại cuộc thi, ba năm sau mở thi lại. Tử Thọ trong cơn tức giận cùng mấy đồng hương chạy đến bên ngoài chơi vài ngày mới trở về. Tử Thọ cũng không định ba năm sau lại thi nữa, ba năm sau hẳn cũng hai mươi sáu rồi, tiên sư khẳng định là một lần hai lần thi là không được, cho nên hẳn không muốn thời gian đều lãng phí để đọc sách, đọc nhiều năm như vậy cũng đủ rồi.

Tăng Thụy Tường nghe xong cũng không có phản bác, dù sao hẳn cũng biết tư chất của Tử Thọ có hạn, chỉ là hỏi hẳn có tính toán gì không. Nhưng Thẩm thị thực sự đau lòng vài ngày, cảm thấy Tử Thọ thời vận không tốt.

Tử Tình cũng cảm thấy chưa hẳn đã là chuyện xấu, coi như Tử Thọ có thể thi được Cử nhân, nhưng hẳn muốn thi Tiến sĩ, thật đúng là không phải chuyện dễ dàng. Chỉ là thân phận Cử nhân, căn bản không thể bình thường nhập sĩ, cũng có thể giống như Hạ đại nhân, cả đời cũng chỉ là làm huyện thừa cũng tầm tầm thế là hết mức. Nếu như thế, còn không bằng dùng thời gian vào việc mình muốn làm, Tử Thọ trong việc

điều khắc vẫn là có một thiên phú, chẳng qua, không thể làm như việc nghiêm túc, chỉ có thể chơi đùa một chút lúc rảnh rỗi mà thôi.

Tân hoàng đế cũng rất nhanh đã đăng cơ, chẳng qua, nghe nói muốn giữ đạo hiếu trăm ngày cho lão Hoàng đế, nghi lễ đăng cơ đã dời vào năm sau, niên hiệu gì đó còn chưa định, tất cả chờ sau đăng cơ lại định, lẽ ra, những cái này đều không liên quan nhiều lắm tới mấy người Tử Tình, nhưng là, Hoàng đế đã định, cũng là có ý nghĩa thiên hạ đã định, không có rung chuyển gì lớn nữa, mọi người nên làm cái gì vẫn là làm cái đó, Lâm Khang Bình nói trong thành An Châu cũng khôi phục trật tự trước đây.

Tử Tình lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Hoàn hảo, chúng ta nha, nên sống thế nào thì sống thế đó.”

“Người là muốn nói, nên kiếm tiền thế nào thì kiếm tiền thế đó đi.” Lâm Khang Bình cười nói.

“Đúng vậy, nếu thật sự là có rung chuyển gì, ai còn có tâm tư kiếm tiền? Giữ mạng mới quan trọng hơn. May mà chúng ta cũng không có bạc gì, bằng không, ngân phiếu này còn không đảm bảo được còn tác dụng không.” Tử Tình vốn đối với ngân phiếu này không có cảm giác an toàn gì, dù sao không phải là ngân hàng trung ương, có uy tín, cái này nếu nói một khi đóng cửa rồi. Biết đòi ai bạc?

“Ngân phiếu còn có thể không đảm bảo? Người yên tâm đi, ngân hàng tư nhân uy tín tốt, sau lưng đều có gia tộc hùng mạnh chống đỡ. Chút ngân phiếu ấy của chúng ta nào đáng vào mắt người ta?” Lâm Khang Bình vừa nói vừa dùng bàn tính tính toán sản xuất của thôn trang trong một quý này.

“Đúng rồi, Tiểu Hồng mang thai. Ta nghĩ chúng ta nên mua hai bà tử đến làm việc nặng đi. Vương bà bà tuổi tác cũng lớn, còn nhắc mãi muốn về nhà đây, phòng bếp vẫn phải là tìm một người giúp Tiểu Tử một chút, lỡ như Tiểu Tử mang thai, dù sao cũng phải có người thay nòng.” Tử Tình suy nghĩ một chút nói.

“Người không nói cái này ta còn quên mất, ta để cho Lâm An quan sát chọn đầu trong thôn trang, năm nay mười hai tuổi. Không bằng đưa tới đây trước, giúp đỡ làm chút việc nặng, chờ thành thân rồi lại đưa trở lại thôn trang đi.”

Tử Tình vừa định nói chuyện, Thẩm thị tới đây thăm nòng, trong tay còn cầm chút đồ may vá thêu thùa, mẹ con vừa làm châm tuyền vừa trò chuyện.

“Cũng là cuộc sống của người trôi qua tự tại, ta càng nhìn càng cảm thấy năm đó lựa chọn của cha người là đúng, không có mẹ chồng. Ít đi bao nhiêu chuyện phiền lòng. Hơn nữa, người còn có thể thường xuyên ở bên cạnh ta, cùng ta trò chuyện. Trong lòng ta còn có thể thoải mái một chút.”

Tử Tình vừa nghe, hỏi: “Nương lại vì chuyện gì mà cảm khái vậy?”

“Còn có thể có chuyện gì, còn không phải bà người kia. Người còn nhớ rõ hồi đó, Tam bà bà người đến, nòng chính là tới khuyên ta, nói là bên ngoài đã có lời đồn, a công người không còn, chúng ta liền vứt bỏ bà người đi, chẳng quan tâm, là hành động đại bất hiếu. Người ngoài cũng không biết sao lại thế này. Ta cũng không có cách nào giải thích cái này cùng người khác, ta có thể gặp người rồi nói, cha người không phải là bà người sinh dưỡng, bà người hại mẹ ruột của cha người một mạng người sao? Cứ như vậy, người ta cũng biết thân thể của cha người ám muội, với chúng ta có cái gì tốt? Nghĩ tới là phiền. Quần đi, trong lòng lại không cam lòng, mặc kệ đi, người ngoài nói chuyện phiếm cũng là không xuôi tai.”

Tử Tình nghe xong đành phải dùng lời khuyên giải, loại chuyện này, Tử Tình cũng không xen tay vào được. Mấu chốt là xem Tăng Thụy Tường nghĩ như thế nào. “Vậy cha ta? Có ý gì?”

“Cha người còn chưa có nói ra đâu. Nhưng là bà người kia, mấy ngày hôm trước, Thạch bà tử đi chợ mua đồ ăn, gặp phải, nói là bà người nhìn thấy nòng liền rơi nước mắt không ngừng, cuộc sống thật không tốt.”

Tiếp theo Thẩm thị kể lại một lần tình cảnh Thạch bà tử gặp phải Điền thị. Thạch bà tử đi từ quan đạo tới chợ, chỉ là muốn tránh né đám hàng xóm láng giềng kia, nhưng ai ngờ ngoài ý muốn gặp được Điền thị, lão thái thái lúc này đang ở cửa hồng hậu viện phơi nắng, tóc bạc không ít, nhìn ra được là mới chải qua, nhưng là, không giống như là Điền thị tự làm, có chút xốc xếch, quần áo còn tàm tạm, đều là trước kia Thẩm thị làm cho. Điền thị thấy Thạch bà tử rất kinh hãi, bởi vì trước kia, Thạch bà tử chăm sóc nòng rất tận tâm.

Lúc này, thím Lưu nhà hàng xóm cũng tới đây, nòng biết Thạch bà tử, bắt chuyện cùng Điền thị, hỏi: “Thím, nòng dâu người phải người đến thăm người rồi? Lại đưa thứ tốt gì đến cho người?”

Thạch bà tử nghe xong, cũng không tiện xoay người bước đi, liền đi tới trước mặt Điền thị, ân cần thăm hỏi một tiếng.

Không thể không nói, từ khi lão gia tử đi rồi, Điền thị không có chỗ dựa vào, cũng không có Thạch bà tử cần thận hầu hạ, nhìn tinh thần chán nản sa sút hơn trước kia nhiều.

Điền thị cũng không có người cùng nói chuyện, chỉ là tựa vào trên ghế, nhìn ngã tư đường và đám người cách đó không xa, lúc này thấy Thạch bà tử, vội xin Thạch bà tử ôm nàng vào nhà.

Thạch bà tử ôm nàng đi vào, Điền thị lại nài Thạch bà tử giúp nàng như đi nhà xí, rửa mặt, Thạch bà tử đành phải theo lời giúp nàng nấu nước gội đầu lau người, cùng trò chuyện, thế mới biết Điền thị trừ nằm ở trên giường, chuyện quan trọng nhất mỗi ngày, chính là ở ngoài cửa lớn trước sân chờ Thu Ngọc.

“Hôm nay là vì tiểu nữ nhi nói muốn vào trong thành thăm ngoại tôn, ta lúc này mới ngồi ở cửa hông này chờ nàng.” Điền thị nói. Mộc Mộc nhà Thu Ngọc không qua thi Viện, vẫn là trở lại huyện học, chuẩn bị sang năm thi lại.

Thạch bà tử thấy tình cảnh của Điền thị cũng không khỏi thổn thức, nhưng là chuyện nhà chủ nhân không phải một hạ nhân như nàng có thể xen mồm? Nàng cũng không rõ lắm chuyện trước kia, chỉ là đơn thuần cảm thấy Điền thị đáng thương, nửa người, đi cũng vất vả, là tự mình chuyển ghế từng bước một chuyển ra bên ngoài, Thu Ngọc nếu không đến, một ngày này rửa mặt căn bản sẽ không có người giúp nàng làm. Chu thị có thể cho nàng một miếng cơm ăn, cũng đã là rất không kiên nhẫn rồi, nào còn nguyện ý thật lòng hầu hạ nàng?

Khi Thạch bà tử đang đứng lau khô tóc cho lão thái thái, Thu Ngọc vào cửa, thấy Thạch bà tử, Thu Ngọc vui vẻ, vội hỏi: “Là Nhị ca Nhị tẩu ta phái người tới sao?”

Thu Ngọc thấy Thạch bà tử lắc đầu, có chút thất vọng, thở dài: “Người cũng thấy tình cảnh bây giờ của nương ta, thật sự không phải là ta nói Đại tẩu không đúng, mỗi ngày cho nương ta một miếng cơm, tựa như ân huệ cực kỳ to lớn, cái khác toàn bộ mặc kệ, nếu không phải là ta ở gần một chút, nương ta còn không biết lời thôi thế nào, mặc như vậy, trên đầu lão nhân gia nàng còn sinh ra con rận, ta cũng thật sự là cố không nổi, đáng thương nương ta làm sao lại đến nông nổi này, dù cho ta muốn đón về, cũng phải chờ ba năm.” Thu Ngọc vừa nói xong liền khóc lên.

Thạch bà tử nghe xong, còn chưa nói cái gì đâu, Điền thị mắng Thu Ngọc một trận, nói: “Nói người bao nhiêu lần rồi, tật xấu này còn không sửa, Đại ca Đại tẩu người dù làm không đúng, cũng không có đạo lý đến lượt người nói. Người làm bao nhiêu chuyện tốt, cũng làm hỏng ở trên cái miệng người.”

Thu Ngọc vẫn khóc nói: “Ta cũng không nói cùng người ngoài, ta đây cũng không phải ghen chết sao? Nếu Nhị ca Nhị tẩu ta chịu vươn tay giúp đỡ, người cần gì rơi xuống tình cảnh như hôm nay? Người còn không phải là chỉ trông vào Đại ca Đại tẩu ta đối đãi tốt với người sao?”

“Ta có thể trông vào ai? Tự mình nuôi đều không dựa vào được, còn có thể trông vào người nào? Chết sớm siêu sinh sớm, nhưng ông trời hết lần này tới lần khác lại không thu ta, để ta ở đây chịu tội.” Điền thị nói xong cũng khóc.

Sau khi Thạch bà tử từ chợ trở về, trong lòng cũng là rất không đành, suy nghĩ một chút, vẫn là kể lại việc này cho Thẩm thị.

“Bà người trước kia là người vô cùng sạch sẽ, cho nên, nàng mới không muốn xuống ruộng làm việc nhà nông, cũng không muốn hầu hạ lão bà, lại càng không muốn nuôi nặng súc vật, có ta cùng đại nương người, nàng cơ bản là không tự mình động tay làm việc nhà. Ai ngờ già rồi, lại là kết quả này.” Thẩm thị thở dài.

“Nhà bà ta trước kia giàu có sao? Làm sao lại nuôi bà ta thành một người thân thể tiểu thư mệnh nha hoàn? Ta thấy ba tỷ muội các nàng, sống cũng không như ý.” Từ Tình hỏi. Chênh lệch lớn như vậy, chỉ sợ đối với Điền thị mà nói, càng là một loại dày vò.

Nhưng là, cứ như vậy dễ dàng mà để cho Tăng Thụy Tường buông tha ân oán trong quá khứ, tiếp quản Điền thị, không nói Tăng Thụy Tường, trong lòng Từ Tình cũng không nguyện ý, đây chính là một mạng người nha, sao có thể bởi vì mấy câu nói Điền thị là một nữ nhân ở nông thôn ghen tuông khốc lóc om sòm là nhẹ nhàng băng quơ bỏ qua.

Thẩm thị đi rồi, Tử Tình còn đang suy nghĩ vấn đề này, Lâm Khang Bình ôm Yên Nhiên đi vào cũng không nhận ra. “Nghĩ cái gì vậy? Nhập thần như vậy, Yên Nhiên dậy rồi, chắc là là đói bụng, đang khóc tìm người đấy.”

Tử Tình đón lấy đứa nhỏ cho bú sữa, nói lại lời Thẩm thị, hỏi: “Nếu người là cha ta, người sẽ làm như thế nào? Là tâm ý của mình quan trọng hay thanh danh bên ngoài quan trọng?”

Lâm Khang Bình suy nghĩ một chút, nói: “Ta cũng từng trải qua những đau khổ kia như cha, nói lý ra, hẳn là cha có thể sớm đã cảm giác được bà không phải là mẹ ruột hẳn. Bởi vì từ nhỏ, ta có thể cảm thấy được đại nương đối với ta và ca ca đệ đệ là không giống nhau, bọn họ bán ta, ta có chút xác định ta không phải là nhi tử của nàng. Chuyện tình cảm này là từ hai phía, sau này ta không bao giờ gọi đại nương ta là nương nữa, bởi vì nàng không làm được trách nhiệm của một người làm nương, ta dựa vào cái gì còn phải đối xử với nàng như nương? Bây giờ ta làm, cũng chẳng qua là hoàn thành một phần tình cảm ít ỏi của thân nhân, nhìn vào phần Đại gia ta, còn có, nhìn vào phần bọn họ thờ cúng cha mẹ thay ta.”

“Ý của người vừa nói, bà ta cũng không bỏ ra cái gì cho cha ta, không chỉ như thế, còn nợ một mạng người, cha ta lại dựa vào cái gì quản nàng?” Tử Tình hỏi.

“Được rồi, người cũng đừng suy nghĩ thay cha, trong lòng cha cũng có chủ trương, mặc kệ hẳn làm cái gì, chúng ta cố gắng hết sức theo hẳn là được. Nhưng là, Phó phu nhân sai người truyền tin đến, hỏi người khi nào thì đến nhà nàng thăm nàng?”

Vừa vặn, Tử Tình định ngày hôm sau đi An Châu một chuyến, muốn mua một chút vải bông bình thường, bông vải, trong nhà bọn hạ nhân cần chuẩn bị trang phục mùa đông, bởi vì mua nhiều, Tử Tình muốn đi mặc cả một chút, thuận tiện thăm Tử Vũ một chút. Thẩm thị nghe nói thăm Tử Vũ, nào có lý không theo?

351. Chương 354: Tâm Tư Của Hạ Gia

Ngày hôm sau sau khi ăn xong, lúc Thẩm thị tìm đến Tử Tình đang chuẩn bị xuất môn, Tử Tình bỗng nhiên nhớ tới một việc, dẫn theo Thẩm thị vào kho phòng, nói: “Đúng rồi, nương, ta cho người xem thứ tốt, nếu không phải là quốc hiếu, ta định trước tết Trung thu làm quần áo cho người, lúc này làm cũng giống như lễ mừng năm mới.” Tử Tình nói xong ôm hai cuộn gấm hai màu vàng bạc đi ra, để cho Thẩm thị cắt một tấm.

Thẩm thị vuốt vật liệu may mặc này, nói: “Vải này cũng thật đẹp mắt, cũng không thích hợp nương mặc. Lại nói, chỗ ta còn nhiều vật liệu may mặc tốt đấy, tiểu tử trúng Cử và trúng Thám hoa, đám vật liệu may mặc ta thu còn không mặc đến, cũng đều là thượng hạng. Cái này người giữ lại đi, một năm người cũng hiếu kính ta không ít, vật liệu may mặc này ta thật đúng là không cần.”

“Nương, người đã suy nghĩ kỹ chưa? Khang Bình nói một cuộn vải này tầm tầm phải một trăm lượng bạc, ta muốn để cho người cũng mới mẻ một chút. Người khác tặng đấy, chính ta cũng không nỡ mua.”

“Một trăm lượng? Ta đây càng không thể cần, ta là một lão thái thái nông thôn, mặc còn không để cho người chê cười ta, tự người làm hai bộ, còn lại giữ lại cho Yên Nhi tương lai làm đồ cưới hoặc thú nàng dâu, cũng đủ thể diện rồi.”

“Nương, người cũng nghĩ quá xa rồi, sau này tất nhiên có đồ tốt hơn cho bọn họ. Người dầu gì cũng là nữ phẩm cáo mệnh, cái màu mặt này bây giờ người có thể mặc, ta làm cho người một bộ, cái đồ thẩm kia, ta giữ lại làm một bộ.”

“Chờ qua hiếu kỳ rồi nói sau, màu sắc vẫn là hơi sáng, đừng để cho người soi mói ra lý.” Thẩm thị vội nói.

Tử Tình đành phải thu lại những thứ này, dự định ra đường nhìn xem có vật liệu may mặc thích hợp cắt cho Thẩm thị một bộ.

Tử Tình vừa thu thập đồ xong, Thu Ngọc tới cửa, Thẩm thị hỏi nàng có chuyện gì không. Thu Ngọc lắc đầu, thực ra, Thu Ngọc cũng là muốn đến tìm Thẩm thị, ngày ấy thấy Thạch bà tử hầu hạ Diên thị. Thu Ngọc có chút động tâm, nàng biết Thạch bà tử khẳng định sẽ kể lại cho Thẩm thị, đến xem thái độ của Thẩm thị.

Thấy Thẩm thị và Tử Tình muốn vào trong thành An Châu. Thu Ngọc nghĩ lại nói: “Không bằng ta cũng đi An Châu cùng các người, dù sao có xe, mấy người chúng ta đi dạo, sau đó cùng trở về cũng tiện.” Thu Ngọc nói.

Tử Tình nghe xong nói: “Vây cũng được, dứt khoát gọi thêm Tam đệ muội, cùng ra ngoài đi dạo, nàng suốt ngày đều là làm tổ ở nhà.”

Thẩm thị cũng nói: “Ý kiến này hay. Cũng là nên mang theo nàng ra ngoài đi dạo.”

Tử Tình nghe xong phái Tiểu Lục đi gọi Dương thị, Dương thị và Tử Thọ cùng tới đây.

“Tỷ, nghe nói người gọi chúng ta vào trong thành đi dạo, có phải nhìn trúng cái gì người cũng đều móc bạc phải không, chúng ta đây liền đi theo. Người cũng biết, chúng ta bây giờ chỉ ta là người nghèo.” Tử Thọ cười hì hì hỏi.

“Nhìn chút tiền đồ của người kìa, người có đi hay không?”

“Đi đi, tỷ tỷ có lệnh, dám can đảm không theo? Vừa vặn đến tiệm của Nhị ca xem đồ của ta có bán được một hai cái hay không.” Tử Thọ cười nói.

Tử Lộc tiếp nhận đề nghị của Tử Tình, trang trí xong tranh chữ treo ở trong quán ăn, thật đúng là bán ra mấy bức, một bức dài lớn định giá năm lượng bạc, bức nhỏ câu đối gì đó cũng là trên dưới năm trăm văn. Qua nửa năm, cũng bán được hai mươi lượng bạc, Tử Lộc đã là rất đủ rồi, nói cái này đủ cho nhà hắn tiêu dùng nửa năm rồi.

Tình huống của Tử Thọ còn kém một chút, Tử Thọ khắc nhiều dấu ấn con dấu, cũng nhận làm theo yêu cầu. Tổng cộng mới kiếm được ba bốn lượng bạc. Tử Tình đề nghị hắn khắc một ít vật trang trí bằng gỗ hoặc tròn bộ chén, đồ uống rượu. bằng gỗ, cái này nếu luyện tốt rồi, lại dùng ngọc thạch khắc vật trang trí, nhà giàu người ta thông thường đều coi trọng mấy thứ này.

Trong nhà Tử Tình đã chuẩn bị tất cả rồi, giữ lại đầy đủ sữa dê cho Yên Nhiên, đứa nhỏ hiện tại nửa tuổi rồi, cũng có thể ăn chút đồ ăn phụ, bình thường Tử Tình cũng cho đứa nhỏ ăn chút lòng đỏ trứng, nước cơm gì đó. Cho nên, Tử Tình không lo đứa nhỏ bị đói.

Lâm Khang Bình không yên lòng, nhất định đòi đi theo, vì từ khi Tử Tình thành thân mấy năm nay trừ đi Xương Châu qua phố một lần, chính là lễ hội hoa đăng Nguyên tiêu lần đó, lại còn gặp phải đám buôn người gây hoạ hoạn. Cho nên Lâm Khang Bình có chút lo lắng, nhưng là xe ngựa căn bản không đủ chỗ ngồi, khuyên can mãi, Lâm Khang Bình cuối cùng để cho Tử Tình tự mình xuất môn.

Đến An Châu, đi thăm Tử Vũ trước, Tử Tình muốn gọi Tử Vũ cùng đi ra đường, hai tỷ muội khó được cùng nhau xuất môn. Hạ gia thái thái nhìn thấy Thẩm thị cùng mấy người Tử Tình, đầy mặt tươi cười tiến lên đón, thăm hỏi Thẩm thị trước, lại lôi kéo tay Tử Tình, nói: “Tử Tình của chúng ta thật sự là càng ngày càng đẹp, sinh năm đứa nhỏ, một chút cũng không nhìn ra, thật sự biết bảo dưỡng. Nhìn xem làn da này, còn mềm như nước, nhìn xem thân hình mảnh mai này, thật giống như cô nương. Tiểu nữ oa nhà người đâu? Làm sao không ôm đến? Trong nhà chúng ta chỉ có một đứa nhỏ, về sau không có việc gì thường xuyên mang theo đứa nhỏ tới đây, Tử Vũ cũng thường nhắc tới tỷ tỷ nàng đấy.”

Tử Tình kinh ngạc với sự nhiệt tình của nàng, rất bình tĩnh mà rút tay mình ra, nói: “Thông gia thái thái thật là biết nói đùa, ta bây giờ chính là hoa cúc ngày hôm qua rồi, nào có tốt như thông gia thái thái nói? Quay đầu ta lỡ miệng nói ra ngoài lời khen của thông gia thái thái, biết được, nói nông dân chúng ta thành thật, hay tưởng thật, không biết, còn cho rằng ta khinh cuồng, khoe khoang tiếng xấu, trong lòng chê cười ta không biết thế nào đâu?”

“Thật sự ta còn không biết cái miệng nhỏ này của Tử Tình lưu loát, nói xong ta cũng không nói được. Khó trách có thể gây dựng một phần gia nghiệp lớn này, là nương mà lợi hại như thế này, nữ nhi này chắc cũng không kém, lại xinh đẹp có năng lực, tương lai không biết ai có phúc có thể có được đi, không chừng có thể vượng gia giống như nương nàng.” Hạ thái thái cười nói.

Tử Tình giật mình hiểu ra, Hạ thái thái đại khái là biết được chuyện xướng thủy tinh, biết tình huống kinh tế nhà mình, còn có, chỉ sợ cũng có liên quan đến Yên Nhiên, lời nói của Tuệ Quang đại sư, khiến cho Hạ thái thái động tâm.

“Thông gia thái thái cũng đừng khen nàng, khen nữa còn không biết cái đuôi vểnh đi đâu đâu? Tử Vũ của chúng ta đâu, xem xem tôn tử của ta, có mập lên không?” Thẩm thị nói.

“Nương, còn không phải ngoại tôn người, sớm không ị chậm không ị, lúc vừa nghe các người đến là ị, trì hoãn một hồi. Hôm nay làm sao có thời gian rảnh đến thăm ta?” Tử Vũ ôm đứa nhỏ từ sau hành lang đi ra.

“Còn không phải tỷ người, muốn đi ra đường mua đồ, nói lâu ngày không cùng người dạo phố, nhất định muốn tới tìm người. Đến, bà ngoại ôm ôm, nhìn xem ngoại tôn ngoan của bà ngoại. Chắc chắc, Tiểu Văn Xương của chúng ta càng lớn càng trắng nõn, càng lớn càng dễ nhìn, xinh đẹp giống tiểu biểu muội của người. Mà này, hai đứa nhỏ thật là có một chút giống nhau.”

Tử Tình vừa nghe tên này, làm sao lại mang theo một từ “Văn”? Tiểu Văn nhà Hạ Ngọc, đại danh là Chu Tề Văn, Tử Văn nhà Thụy Ngọc, dường như dính cái từ “Văn” này có thể mượn chút ánh “văn”.

“Phải không? Thông gia tẩu tử, ngày nào đó mang tiểu biểu muội của hắc đến, còn đừng nói, hai đứa nhỏ này nha, có duyên, hai tỷ muội đồng thời mang thai không chênh lệch lắm, cùng đi tìm Tuệ Quang đại sư, chúng ta muốn nam hài, các người muốn nữ hài, quả thực đều như nguyện, các người nói, đây không phải là lương duyên trời định thì là cái gì? Theo ta nói nha, ta dứt khoát, định thân cho oa nhi, thân càng thêm thân, các người nói đúng không?”

Thẩm thị nghe xong sững sốt, “Cái này, cái này không được tốt lắm, đứa nhỏ quá nhỏ, có chút quá sớm, cái này ta không làm chủ được.” Nói xong nhìn xem Tử Tình.

Trách không được nhiệt tình như vậy, thì ra là chờ lúc này đây, thật đúng là nhớ thương rồi. “Thông gia thái thái thật biết nói đùa, Tuệ Quang đại sư nói, tiểu nữ không thích hợp đính hôn sớm, chờ cập kê rồi lại nói. Trước khi đi còn dặn dò riêng một câu đó.” Tử Tình há mồm nói bừa, nghĩ thầm: người không phải là vì nghe xong lời nói của Tuệ Quang đại sư, mới muốn định thân oa nhi gì đó sao? Ta liền dùng lời của Tuệ Quang đại sư tới ngăn người. Chẳng qua, ở trong lòng Tử Tình vẫn là nói một câu “thực xin lỗi” với Tuệ Quang đại sư.

“À, phải không? Cái này ta thật không có nghe thấy Tử Vũ nói, chẳng qua, cái này cũng không sao, chúng ta lên thương lượng ổn thỏa cũng như vậy. Dù sao đứa nhỏ còn nhỏ, Văn Xương nhà chúng ta tương lai cũng không kém được.” Hạ thái thái nói.

“Thông gia thái thái, nữ nhi của Tử Tình nhà chúng ta, tương lai cũng là mệnh phú quý đến cực điểm, bao nhiêu năm như vậy ai đã nghe thấy Tuệ Quang đại sư tự mình rời núi ra cửa nghênh đón? Còn tặng kèm một khối ngọc tốt nghe nói khai quang ở trước mặt Phật Tổ, đó là cảnh tượng bao nhiêu bạc cũng không mua được, mệnh cách tốt như vậy, sao có thể tùy tiện sớm định hôn sự chứ?” Thu Ngọc thấy Hạ thái thái vẫn không để ý nàng lắm, đã sớm đẩy một bụng tức, lúc này thấy nàng vẫn dây dưa hôn sự, nhin không được mở miệng.

Tử Tình nghe xong trong lòng âm thầm cao hứng, nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu cảm thấy tiểu cô lắm miệng chẳng đáng ghét như vậy, lời này, bảo Tử Tình vô luận như thế nào cũng không nói nên lời. Tử Tình thấy sắc mặt của Hạ thái thái từ quang chuyển thành âm u, muốn nặn ra nụ cười thật là có chút vất vả.

Tử Tình vội tiếp lời nói: “Thông gia thái thái cũng đừng để ý, vừa rồi ta cũng nói, nông dân chúng ta rất thành thực, cho cái chày gỗ liền nhận thành châm, đúng không, lại khoe khoang rồi, ngài đại nhân đại lượng, cũng đừng chê cười chúng ta khinh cuồng. Thực ra, chuyện cũng không có gì đáng ngại, chẳng qua chỉ là người ta cho vài lời hay, đứa nhỏ còn nhỏ, chuyện tương lai ai cũng không nói chính xác, liền xem tạo hoá và duyên phận của mỗi người, ngài nói đúng không, thông gia thái thái?”

“Cũng không phải là lý này, cha của Văn Xương nhà chúng ta, vốn chuẩn bị đi thi xong rồi, ai ngờ xuất hiện việc này, năm nay thật sự đáng tiếc, còn phải chờ ba năm nữa, lão Tam nhà các người cũng giống vậy đi. Người định không bằng trời định.” Hạ thái thái mệt mỏi nói.

“Đúng vậy, lão Tam nhà nói kéo dài thêm ba năm nữa, hắc cũng hai mươi sáu rồi, Hạ cô gia tốt xấu gì còn nhỏ hơn mấy tuổi.” Thẩm thị nói.

“Nương này, ta để Xương Nhi ở trong nhà, ta và tỷ tỷ bọn họ ra ngoài đi dạo, một lát sẽ trở về, được không?”
Tử Vũ hỏi Hạ thái thái.

“Đi đi, đi đi, đi cùng tỷ người, mọi người khó được đến một chuyến. Chẳng qua, cũng nói trước, một lát nữa tới đây ăn bữa cơm rau dưa, lần trước đến cũng là vội vàng.”

“Hôm nay thật đúng là không rảnh, một lát nữa còn muốn đến Phó gia một chuyến, Phó phu nhân mời vài lần, thật sự không tiện lại từ chối.” Tử Tình nói.

“Người đưa nhỏ này, cứ khách khí với ta, cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia, ta là không bỏ qua đâu.”
Hạ thái thái nghe nói Tử Tình muốn đến Phó gia, càng nhiệt tình.

Thẩm thị đã ở một bên nói: “Cũng không phải là vẫn chẳng có thời gian rảnh, vừa đi ra ngoài, liền mỗi nhà đều đi một chút. Còn có ca nhà mẹ đẻ ta kia, cũng phải đi thăm nương ta.”

Hạ thái thái nghe thấy nói như thế, mới từ bỏ, chỉ là cường điệu lần sau đến, nhất định phải ở lại ăn bữa cơm.

Mấy người Tử Tình đang muốn xuất môn, Hạ thái thái bỗng nhiên nói: “Tử Tình, thiếu chút ta còn quên mất, người và Tử Vũ đều như nguyện có nhi tử nữ nhi, hẳn là đi miếu Thanh Nguyên làm lễ tạ thần đi, người xem hôm nào rảnh rồi, bế đứa nhỏ đến, đón Tử Vũ cùng đi, người nói đúng không, thông gia phu nhân?”

352. Chương 355: So Sánh

“Cũng đúng, làm sao lại quên mất việc lớn này chứ? Bồ tát sẽ trách tội, a di đà phật, tội lỗi. Hôm nay là không được, ta thấy nếu không mừng một tháng sau đi, chúng ta cũng thành tâm một chút, người nói đi, thông gia thái thái?” Thẩm thị hỏi.

Tử Tình còn chưa kịp hồi phục, Thẩm thị vội trả lời, Tử Tình cũng không có cách nào từ chối, vả lại lễ tạ thần này là nhất định phải đi.

“Đi, vậy quyết định rồi, mừng một tháng sau, ta chờ. Các người đi tới đây sớm, ngày đó nhiều người, ta đi sớm đi, trở về nhà ta ăn bữa cơm.” Hạ thái thái nói.

Cuối cùng ra khỏi cửa lớn Hạ gia, Tử Tình hỏi Tử Vũ: “Mẹ chồng người kia sao lại thế này, sẽ không phải là nghe thấy các người nói, Yên Nhiên là mệnh phú quý, liền động tâm tư gì đó chứ? Còn có chuyện xướng thủy tinh kia, chỉ sợ người cũng nói kỹ cho nàng rồi? Lúc ta tới lần trước cũng không nhiệt tình như vậy, còn ghét bỏ tỷ phu người là bạch đình đây. Nàng có làm khó dễ người cái gì hay không?”

“Cái đó thì không có, nàng chỉ là nói ra cho chúng ta, thân càng thêm thân có bao nhiêu chỗ tốt, ta không đáp lại nàng. Nhưng là hỏi ta không ít chuyện người hồi nhỏ, biết chúng ta ban đầu làm giàu là nhờ tỷ tỷ, biết tỷ tỷ bảy tuổi biết mua núi trồng cây ăn quả, tám tuổi bán đèn lồng, còn khen tỷ tỷ rất nhiều.”

“Mẹ chồng kia nhà người, quá nhanh trí rồi, vừa thấy Tử Tình không đồng ý, không có cách nào, nghĩ đến đi lễ tạ thần, đầu óc xoay chuyển cũng là nhanh, chỉ sợ còn chưa có chết tâm. Ta cũng không ưa nàng kia mất mọc ở trên đỉnh đầu, ta còn tưởng rằng nhà giàu trong thành người ta khá lắm cơ? Ta thấy còn không có nhiều đồ tốt bằng Tử Tình.” Thu Ngọc nói.

“Đó cũng phải, ta mới biết được, thật đúng là không nhiều của cải bằng tỷ tỷ, nhà tỷ tỷ mua bao nhiêu người? Hạ gia chẳng qua có năm sáu cái cửa hàng trong thành An Châu, trong nhà còn có không đến một trăm nghìn mẫu ruộng tốt, sao có thể so cùng tỷ tỷ? Mẹ chồng thấy ta nhiều vật liệu may mặc, trang sức. Đều nói rất quý. Ta nói đều là tỷ tỷ cho, ta hỏi nàng thích cái nào, nàng cũng không có không biết xấu hổ đòi, nói không thích hợp với nàng. Hạ gia tổng cộng có ba phòng hạ nhân cộng thêm sáu nha hoàn. Nhà tỷ tỷ riêng Tình viên đã có hơn mười người rồi?”

“Người thì biết cái gì, Hạ gia tốt xấu gì những năm này cũng làm huyện thừa, sao có thể cho người biết tất cả của cải nhà nàng? Hơn nữa Hạ gia trước kia chính là hương thân ở An Châu. Người ta như vậy vẫn hơn chúng ta nhiều.” Tử Tình nói.

“Đúng vậy, Vũ nhi bớt ăn giò đi. Người là đồ không có lương tâm, ta không cho người đồ cưới? Làm sao thứ tốt đều thành tỷ tỷ người cho rồi?” Thẩm thị chọc đầu Tử Vũ.

“Người hỏi Tam tẩu, có phải vật liệu may mặc trang sức tỷ tỷ cho tốt hơn nương cho không? Có phải hay không, Tam tẩu?”

“Vật liệu may mặc thì không kém nhiều lắm, trang sức quả thật là của đại tỷ đẹp hơn một chút. Chẳng qua, lần đầu tiên ta phát hiện đại tỷ rất biết nói chuyện. Ta nghe tướng công nói. Đại tỷ rất thông minh, mỗi lần dạo phố đều có thể mua được thứ tốt người khác không biết.” Dương thị nói.

“Đó chẳng qua là trùng hợp hai lần thôi, sao có thể thường xuyên có thứ tốt cho ta nhất? Nương, theo ta nói, không bằng ta đến Phó gia trước. Nếu dạo phố xong mới đi, giống như chúng ta chỉ đi ăn trực cơm.” Tử Tình nói.

“Tỷ, người cùng nương đến Phó gia, ta đến tiệm cơm của Nhị ca xem một chút, không bằng ta chờ các người ở đó, phỏng chừng các người đi ra, cũng đã đói bụng rồi, ăn cơm xong các người lại đi ra đường đi?” Tử Thọ nói.

Ở Hạ gia Hạ thái thái không có thời gian tiếp đãi Tử Thọ, trong lòng Tử Thọ có chút không được tự nhiên. Ngưỡng cửa Phó gia quá cao, Tử Thọ lại càng không muốn vào.

“Tiểu Tam, Phó phu nhân không phải là người như vậy, người vẫn là đi nhìn một cái đi.” Tử Tình biết tâm tư của Tử Thọ, nhưng là, Phó gia dù sao cũng là Tri đồng thành An Châu. Lỡ như tương lai Tử Thọ muốn làm cái gì, cũng có thể giữ lại một con đường inh, dầu gì cũng phải gặp nhau cho quen mặt.

Thẩm thị nghe xong cũng nói là ý tứ này, nhưng là Thu Ngọc vui mừng hồng rồi, cười nói: “Một chuyện này của ta trái lại có giá trị, còn có thể vào trong nhà đại quan trong thành An Châu làm khách, trở về tha hồ mở mày mở mặt trước mặt bọn họ.”

Một đoàn Tử Tình vừa đến cửa Phó gia, người gác cổng Phó gia liền nhận ra Thẩm thị đến, vội vàng không ngừng có người chạy vào thưa, bên này lại có người dẫn mọi người vào cửa.

Ánh mắt Thu Ngọc nhìn loạn xung quanh, nhưng là không có lắm miệng bình phán, còn chưa tới cổng trong, Phó phu nhân đã đi ra tiếp đón, tiểu nha đầu Phó gia Nhị tiểu thư lần trước Tử Tình từng gặp, cũng phụng bồi bên cạnh Phó phu nhân, đã có một chút bộ dáng của cô nương rồi, thanh tú hơn Đại tỷ nàng.

Phó phu nhân gặp mọi người, nhất nhất chào hỏi, ngay cả Thu Ngọc cũng chào hỏi, cười nói: “Đây là tiểu cô của con rể Tăng đi, cũng là lần đầu tiên tới cửa, có chỗ nào tiếp đón không chu toàn, tha thứ nhiều hơn.”

Thu Ngọc có chút thụ sủng nhược kinh, cũng có vài phần khấn trương, dù sao, là lần đầu tiên gặp phu nhân nhà quan lớn như vậy chủ động chào hỏi cùng nàng. Vội lấp ba lấp bắp đáp lại một câu, “Phu nhân không dám nhận.” Ngược lại chọc ọi người nở nụ cười.

Phó thị lại lôi kéo Dương thị hỏi vài câu chuyện thi cử của Tử Thọ, Tử Thọ chưa đi đến cổng trong, được quản gia của Phó gia đón ra ngoại viện uống trà.

“Thím, người cứ hỏi từng người như vậy, chờ người hỏi xong, chúng ta cũng cần phải đi rồi.” Tử Tình cười nói.

“Còn nói sao, bảo bối nhà người sao không ôm đến? Ta trái trông phải mong, sinh đứa nhỏ người không nói, đây thẳng người cũng không nói, ta cảm thấy có chút không thích hợp rồi, sau khi phái người nghe ngóng, lại còn trăm ngày cũng qua rồi, nếu theo tính tình của ta, nên đánh người một trận, nhưng hết lần này đến lần khác ta không xuống tay được, còn trông mong muốn cho đứa nhỏ lễ gặp mặt gì đây?” Phó phu nhân nói xong mấy người Thẩm thị đều nở nụ cười, Thu Ngọc thấy Phó phu nhân hiền hoà như thế, cũng không khấn trương như trước nữa.

“Ta đây còn không phải là một mảnh hảo tâm sao? Nghĩ nhà ta đứa nhỏ quá nhiều, lo lắng thím biết được lại oán giận nói, ‘làm sao lại sinh đứa nhỏ? Còn có hết hay chưa? Một năm lễ này lễ nọ cũng không biết cuốn của ta đi bao nhiêu?’ ta còn không phải muốn tiết kiệm một chút cho thím sao? Thím đã không cảm kích, sau này sinh nhật đứa nhỏ nhà ta, mừng năm mới ta đều ang đến, để cho thím xem mà làm đi?”

Phó phu nhân chỉ vào Tử Tình cười nói không ra lời, Thẩm thị lôi kéo Tử Tình cũng cười nói: “Đứa nhỏ này, xem chiều người thành cái dạng lông bông này? Trước kia cũng không như vậy nha? Sao lại cùng thông gia phu nhân nói vậy? Cũng quá không biết lớn nhỏ rồi.”

Tử Tình nghe xong vội hành lễ với Phó phu nhân, nói: “Nhất thời cao hứng, có chỗ nào mạo phạm, mong rằng phu nhân tha thứ nhiều hơn, phu nhân biết, ta vốn cũng là dã nha đầu thô bỉ ở nông thôn.”

Phó phu nhân sau khi trở lại bình thường, lôi kéo tay Tử Tình, cười nói với Thẩm thị: “Không sao, lại không có người ngoài, người trong nhà còn không tùy ý một chút? Ta mặc dù không chịu khổ nhiều, nhưng cũng là xuất thân tiểu gia, chẳng qua là theo cha đứa nhỏ xuất ra sớm hơn vài năm, cũng không học được mắc cỡ ngại ngùng, quanh co lòng vòng này.”

Tử Tình nghe xong trầm nghĩ, khó trách tính tình của Phó thị cũng không giống những tiểu thư khuê các kia, thì ra là bước ra từ một cửa.

Ở Phó gia ngồi một lát, Tử Tình mới biết được, đại công tử Phó gia năm nay mười sáu tuổi, trúng tú tài, đọc sách ở An Châu phủ học, không thi vào được Cờ Trắng thư viện. Phó phu nhân có chút tiếc hận.

Từ Phó gia đi ra, Thu Ngọc buông một hơi thở dài, nói: “Ta là không đến những nhà làm quan này nữa, làm ta sợ muốn chết, ngay cả nói cũng không dám nói, ta cũng buồn bực rồi, Tử Tình cũng chưa từng ra khỏi cửa, sao lại cảm giác như thấy nhiều việc đời hơn ta rất nhiều đây?”

“Tiểu cô, Phó gia không phải là hòa khí hơn sao?” Dương thị hỏi.

“Ta đây vẫn khẩn trương, lại nói như thế nào thân phận của người ta kia cũng bày ra đấy, nàng vừa nói chuyện với ta, ta cũng không biết nên đáp lời như thế nào.” Thu Ngọc nói.

“Tiểu cô, ta thấy người lúc cãi vã với mẹ chồng ta vẫn là rất có khí thế.” Tử Vũ hỏi.

“Đó không giống, mẹ chồng nhà người không phải là chướng mắt ta sao? Ta cũng là không nhịn được nói nàng một câu. Lại nói, chức quan nhà nàng còn không to bằng Tử Phúc đâu, ngay cả lúc ta xung đột với nàng, còn có Tử Phúc đẩy, lại có, nương người là ngũ phẩm cáo mệnh, nàng cũng chẳng phải là phu nhân đại quan gì.” Thu Ngọc nói.

Không thể không nói, ý nghĩ của Thu Ngọc là nhận thức phổ biến nhất trực tiếp nhất của đại đa số phụ nữ nông thôn, chức quan nhà người nhỏ hơn nhà ta, người dựa vào cái gì tự cao tự đại xem thường ta?

Mấy người vừa nói, vừa cười, vào vài tiệm vải, Tử Tình muốn vải bông cũng không phải là một chút một ít, một loại cần bốn trăm năm mươi văn một cuộn, kém một chút bốn trăm văn, Tử Tình đến mấy nhà đều không chênh lệch nhiều lắm, cuối cùng vẫn là Thẩm thị mang theo Tử Tình đến tiệm vải trước kia Thẩm thị thường đi, cũng chính là nhà Tử Tình mua tơ lụa đỏ làm đèn lồng kia, không nghĩ tới vẫn còn.

Tiểu nhị thấy cách ăn mặc của mấy người Tử Tình, vội vàng đi tới, Thẩm thị và nhà này vẫn là quen thuộc một chút, Tử Tình nhìn trúng năm loại vải bông thô chịu được rách chịu được bẩn, mỗi loại vải bông cần đều là hai mươi cuộn, chưởng quầy càng nghe càng cười toe toét, mỗi cuộn mỗi loại lãi hai mươi văn, Tử Tình chọn xong những cái này, mới cẩn thận đi lòng vòng, muốn mua cho Thẩm thị và Tăng Thụy Tường một tấm vải dệt dày một chút.

Thẩm thị nghe nói Tử Tình mua vật liệu may mặc cho nàng, vội từ chối, nói: “Không phải đã nói với người, vật liệu may mặc trong nhà còn mặc không hết đâu, trừ cái này, Đại ca người và Tiểu Tứ mỗi lần về nhà cũng mang về không ít, còn có người cũng lấy ra cho ta không ít. Đều xếp chồng ở kho phòng đấy, nào có mặc hết?”

“Nương, buổi sáng trước khi xuất môn, người không phải đã nói, Tết năm nay còn phải mặc màu trắng mộc, trước kia chúng ta chuẩn bị cho đều là màu vui mừng.” Tử Tình nói.

“Chính là vậy, nương, nghe tỷ tỷ đi, vẫn là nhìn xem có cái gì thích hợp?” Tử Vũ cũng khuyên nhủ.

Chưởng quầy nghe xong đặc biệt cầm một cuộn la[1] xanh thẫm, nói là Tô Châu mới ra, một cuộn hai mươi thước, cần bốn lượng bạc, Tử Tình chọn một cuộn cho Thẩm thị, cũng cho Tăng Thụy Tường có thể làm một bộ.

[1]: một loại vải thưa

Vốn cũng muốn mua cho Thu Ngọc một cuộn, đã cùng nhau xuất môn, không có đạo lý bỏ lại mình nàng, không nghĩ tới Thu Ngọc vậy mà từ chối, nói: “Chúng ta cũng không có chỗ mặc đi ra ngoài, không cần lãng phí tiền bạc.”

Thẩm thị nghe nàng nói như thế, liền nói: “Đã đến rồi, cũng không có đạo lý tay không, người cũng chọn một cái đi, khó được mọi người cùng đi ra ngoài một chuyến.”

Thu Ngọc nghe xong, liền muốn một cuộn vải bông màu hồng cánh sen, cùng một mảnh vải bông màu lam phấn, bởi vì đối với các nàng mà nói, vẫn là vải bông thích hợp hơn. Những thứ này mới mất một lượng bạc. Thẩm thị âm thầm gật đầu, cảm thấy Thu Ngọc thật đúng là không giống với trước kia.

Chương quây là người thông minh, khó được gặp được khách hàng lớn như Tử Tình, vừa ra tay chính là mua hơn trăm cuộn, tặng riêng cho Tử Tình cuộn vải bông trắng mềm mại, thích hợp làm nội y, Tử Tình lại xem xét đồ may sẵn treo trong cửa hàng, bởi vì Tử Tình vốn cũng không đi ra ngoài, không biết trang phục của mọi người trong thành đang thịnh hành kiểu nào.

Tử Tình giao xong tiền đặt cọc, dẫn theo mọi người đi ra ngoài, bên cạnh chính là cửa hàng bạc lớn của Văn gia, Tử Tình không muốn mua cái gì, nhưng là Tử Vũ nói: “Nương, tỷ tỷ mua vật liệu may mặc cho rồi, không bằng ta tặng nương mấy thứ trang sức đi, lại nói tiếp, ta còn chưa có mua đồ cho nương đâu.”

Thẩm thị không chịu, Tử Tình Tử Vũ liền đẩy Thẩm thị vào cửa

353. Chương 356: Chuyện Vui Của Đại Mao

Lúc mấy người Tử Tình đi vào, nhìn thấy bên quầy trang sức có bóng người có chút quen mặt, Thu Ngọc mắt sắc, vừa nhìn lại là Đại Mao, chỉ là nữ tử bên cạnh hẳn mọi người đều không biết, hai người đang ghé vào trên quầy chọn trang sức bạc, chỉ nghe nàng kia nói cái gì: “Mơ tưởng tiện nghi như vậy là đuổi được ta.” Linh tinh gì đó.

“Đại Mao, người làm gì đấy? Ai vậy? Lão bà đưa nhỏ nhà người đâu?” Thu Ngọc hỏi.

Tử Tình và Thẩm thị đều là sưng sốt, nói thật ra, Tử Tình là vào lúc lão gia tử hấp hối mới nhìn Đại Mao một cái, rất nhiều năm không hề qua lại rồi, Tử Tình lúc này mới đánh giá Đại Mao một chút, tuy rằng chỉ có tầm 1m7, nhưng mày rậm mắt to, hơn nữa lại vẫn không trải qua cuộc sống khổ cực ở nông thôn, bề ngoài cũng là còn có thể hấp dẫn người. Nữ tử bên cạnh này, vừa nhìn đã thấy quan hệ không bình thường.

Đại Mao nhìn thấy mấy người Tử Tình, xẹt qua một chút hoảng hốt, bỏ tay nàng kia ra, đi đến trước mặt Thẩm thị và Thu Ngọc, trả lời: “Nhị cữu nương, tiểu di nương, các người làm sao cũng tới đây? Ta không làm cái gì, chỉ là cùng một người quen tới đây chọn chút đồ, các người từ từ đi dạo, chúng ta có việc đi trước.”

Đại Mao tuy nói muốn đi, ánh mắt lại liếc về phía trên người Tử Tình hai cái, có kinh ngạc, có hâm mộ, cũng có một tia oán hận, thực ra Đại Mao cũng có rất nhiều năm không gặp Tử Tình rồi, ngày ấy vào lúc lão gia tử hấp hối, cũng chẳng qua là trong bóng tối thoáng liếc qua một cái, chưa kịp nhìn kỹ. Hẳn không nghĩ tới gặp phải ở chỗ này, đột nhiên vừa thấy, bao nhiêu năm nay thế nhưng tuổi tác dường như dừng lại ở trên mặt Tử Tình rồi, nếu nói biến hóa, chính là khí chất toàn thân không giống, liếc mắt một cái nhìn ra chân tướng đương gia nãi nãi từ nhà giàu ra, một chút cũng không còn bộ dáng thôn cô hời hợt rồi. Còn có chính là hơi béo hơn trước kia một chút, vừa thấy chính là tử mĩ bảo dưỡng, không có chịu khổ.

Đại Mao vẫn là cùng Tử Tình và Tử Vũ còn có Tử Thọ chào hỏi, chẳng qua, ba người cũng không đáp lại hẳn.

“Đi cái gì chứ, đồ còn chưa có mua được đâu.” Người nữ kia một mặt không kiêng nể gì nhìn đoàn người Tử Tình, nếu không phải là thấy cách ăn mặc của Tử Tình không phải là người nàng có thể chọc được, phỏng chừng đã gây khó dễ rồi.

Thẩm thị khẽ nhủ mày, mặc dù không qua lại cùng một nhà Xuân Ngọc, nhưng Đại Mao dù sao cũng là cháu ngoại trai của Tăng Thụy Tường. Trước mắt tình trạng một nhà Xuân Ngọc lại là như vậy. Nam nhân

của Hoa Quế đã xử trảm, Hoa Quế và đứa nhỏ bây giờ không có nguồn sống, chỉ có thể dựa vào nhà mẹ đẻ, Nhị Mao thì mặc dù sống cũng như chết, lão bà còn cuốn tiền chạy, ném hai đứa nhỏ cho Xuân Ngọc. Tam Mao vào nhà lao, lão bà mang theo hai đứa nhỏ ở tại nhà chồng, gánh nặng cả nhà này đều đè ở trên người hai người Yến Nhân Đạt cùng Xuân Ngọc, cũng không biết cái cửa hàng kia của Tứ Mao có thể nuôi sống bấy nhiêu người của nhà này không?

Đại Mao mặc kệ chết sống trong nhà. Chỉ mang theo lão bà đứa nhỏ sống ở bên ngoài, bây giờ lại có chút tiền để không nuôi tiểu lão bà, Thẩm thị rất chán ghét nam nhân như vậy, chẳng qua, Thẩm thị cũng không có lập trường đi dạy dỗ hắn.

“Đại Mao, người tìm đường chết à! Cuộc sống vừa mới tốt lên, có tiền rảnh rồi đến đây. Cha người nương người ở nhà thế nhưng là trải qua cuộc sống khổ cực ăn cám nuốt rau, người có tiền để không, không nói trợ cấp một ít, cũng không giữ cho cho lão bà đứa nhỏ người, ngược lại đến đây lãng phí. Tình huống trong nhà thế nào người không phải không biết? Người còn không có chút lương tâm nào? Dã nữ nhân gì đó người cũng dám dùng?” Thu Ngọc mắng.

Tử Tình nghe xong vui vẻ, từ nhỏ, Tử Tình đã nhớ được trên mặt tình cảm Thu Ngọc luôn gần gũi với hai tỷ tỷ, đối với mấy người Đại Mao bọn họ hơi có chút ý tứ hàm xúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hơn nữa hàng năm ít nhiều gì cũng sẽ trợ cấp Xuân Ngọc một chút. Đưa ít quần áo mình không dùng ột nhà Xuân Ngọc, cho nên thường lấy thân phận trưởng bối dạy dỗ mấy đứa Đại Mao. Sau này, xảy ra chuyện Xuân Ngọc làm tức chết lão gia tử, Thu Ngọc tuy rằng hận Xuân Ngọc đến chết, nhưng là, dù sao tình cảm nhiều năm như vậy còn bày ra đây, Thu Ngọc ít nhiều gì vẫn là sẽ chiếu cố Xuân Ngọc một ít. Thế nên lúc này lại bắt đầu dạy dỗ Đại Mao.

Đại Mao nhướn mày, nữ nhân bên cạnh nhìn quần áo của Thu Ngọc, chỉ là bà nhà quê. Liên kiều ngạo hỏi: “Người là ai vậy? Người dựa vào cái gì ở trong này khoa tay múa chân? Chuyện của Đại Mao ca người quản được sao?”

“Ta là di nương hắn. Người nói ta quản được không? Người lại là dã nữ nhân từ đâu đến, không biết trong nhà Đại Mao có lão bà đứa nhỏ sao?” Thu Ngọc tức giận mắng.

“Vậy thì thế nào? Đại Mao ca nói muốn hưu nàng ta. Sau đó cưới ta, người đã là di nương của Đại Mao ca, ta cũng không thèm chấp nhặt với người, tốt xấu gì tương lai ta còn phải gọi người một tiếng di nương.” Nữ tử đồng dạng nói.

Tử Tình đối với nữ nhân kiều ngạo này không nhịn được bật cười, thật sự nếu cưới vào cửa, cũng đủ cho Đại Mao uống một bình rồi.

Thấy Tử Tình bật cười, nữ nhân này trừng mắt nhìn Tử Tình một cái, còn chưa nói chuyện, Thu Ngọc mở miệng mắng: “Người thả rắm gì vậy? Đại Mao đã có năm đứa nhỏ rồi, người còn muốn quán lấy hắn? Người không ngại mất mặt? Cha mẹ người không dạy người?”

Đại Mao vừa thấy hai người âm ỉ, vội khuyên nhủ: “Di nương đừng tức giận, ta đưa A Ngọc trở về trước, lát nữa ta tới tìm người nói kỹ càng.” Nói xong Đại Mao liên tục dỗ dành khuyên nhủ kéo người nữ tử kia đi.

“Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi, cái này gọi là chuyện gì vậy, trong nhà thì nghèo không có gì ăn, hắn còn có tiền nhàn rỗi ở đây dụ dỗ dã nữ nhân. May mà năm đó Tử Tình không gả cho hắn.” Thu Ngọc nói.

Tử Tình cùng Thẩm thị nghe xong lời Thu Ngọc rất mất hứng, Thẩm thị phụng phịu nói một câu: “Cô của đứa nhỏ cũng là người hơn ba mươi tuổi rồi, làm sao vẫn không biết nặng nhẹ? Cái gì nên nói cái gì không nên nói vẫn còn không biết.”

Thu Ngọc nghe xong mặt đỏ bừng, tự hỏi hận nói chuyện lỗ mồm, mấy người rốt cuộc không còn tâm tình đi dạo, Thẩm thị vốn là không muốn mua cái gì, trong nhà vàng bạc ngọc còn có một đồng đầy.

Mới từ cửa hàng bạc đi ra, Đại Mao đã vội vã chạy tới, kéo Thu Ngọc sang một bên, nói nửa ngày, trong lúc đó chỉ thấy sắc mặt Thu Ngọc đỏ tới đỏ lui, Tử Tình cách khá xa, chỉ nghe thấy cái gì mà “không thể sinh con, bị hưu, chường quây, hoà ly, đồ cưới” linh tinh, ước chừng nói khoảng một khắc đồng hồ, Thu Ngọc mới thần sắc ngưng trọng mà đi lại.

Tử Tình dẫn theo mọi người tới tiệm cơm của Trần thị, không có hạ nhân, chỉ mấy người Thẩm thị cùng Thu Ngọc, Dương thị, Tử Thọ, Tử Tình, Tử Vũ ngồi ở phòng đơn ăn cơm, Thu Ngọc mới nói ra chuyện của Đại Mao.

Thì ra người tên A Ngọc kia là nữ nhi của chưởng quầy của bọn Đại Mao, năm nay hai mươi lăm, thành thân tám năm không sinh được, bị hưu trở về nhà mẹ đẻ, cũng không biết dụ dỗ Đại Mao như thế nào, hai người quệt ra lửa nóng, A Ngọc nhất định đòi Đại Mao hưu người vợ kém ba, hai người danh chính ngôn thuận ở cùng nhau, nhà gái đáp ứng của hồi môn mười mẫu ruộng nước, Đại Mao há có thể không vui, không thể sinh dưỡng vừa vặn, hẳn dù sao đã có năm đứa nhỏ rồi.

“Chỉ là đáng tiếc lão bà của Đại Mao, mấy năm nay đi theo Đại Mao cũng không hưởng phúc gì, chỉ sợ việc này, người vẫn là cần khuyên nhủ, cũng năm đứa nhỏ rồi, lại không có làm sai chuyện gì, sao có thể nói hưu là hưu được.” Thẩm thị nói, cho dù không có liên quan, nữ nhân đều luôn là đồng tình nữ nhân nhỏ yếu.

Tử Tình nghĩ vừa vặn ngược lại, chỉ sợ đại cô và đại nương sẽ ước gì nhi tử hưu thê đấy, mười mẫu ruộng nước cũng là một trăm năm mươi lượng bạc, dưới tình huống như vậy, không thể nghi ngờ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, bọn họ sao có thể không muốn?

Đang nói, Tử Lộc và Trần thị đi vào, Tử Tình cười nói: “Nhị ca, tiệm cơm treo này không ít chữ người viết, ngay cả ăn cơm cũng cảm thấy là một việc văn nhã rồi. Không bằng người ở bên dưới mỗi tác phẩm dán một tờ giấy nhớ nhỏ, ghi rõ giá bán bao nhiêu, người ta cũng biết là người muốn bán ra, có hứng thú tự nhiên sẽ hỏi.”

“Như vậy cũng được à? Có phải có vẻ lộ ra hơi tiền quá rõ không?” Tử Lộc hỏi.

“Cái này, ta đã nói không hết rồi, hẳn là không sao đi.” Tử Tình trả lời.

“Nhị tẩu, ta đây có bán được đồ gì không?” Tử Thọ hỏi.

“Có, bán một bộ chén khắc bằng ống trúc, người nọ nói, muốn một bộ gỗ Hoàng dương, xem người có thời gian giúp hẳn làm một bộ không.” Trần thị đáp.

Tử Tình biết bộ chén trúc kia, tổng cộng mười cái, bên trên non nước, hoa chim cá còn trùng đều có, Tử Thọ mất thời gian hai tháng mới làm xong, Tử Tình bảo hẳn báo giá năm lượng bạc, không nghĩ tới thật là đúng bán được rồi.

Tử Tình vừa nghe gỗ Hoàng dương, hình như có chút quen tai, nhưng là lại không nhớ nổi đã từng nghe ở đâu, suy nghĩ nửa ngày, mới nghĩ đến cây trầm gỗ của mình nghe Lâm Khang Bình nói là gỗ Hoàng dương, còn hình như không rõ.

Tử Thọ nghe xong nói: “Gỗ Hoàng dương cũng không dễ tìm, để ta tìm xem đã, cái này có thể đắt hơn đấy.”

“Từ sự phụ kia không có ít gỗ tốt đâu, người đi xem. nếu có, người mua tất cả lại, chỉ sợ còn không chỉ một nhà hẳn muốn thứ này.” Tử Tình nói.

Tử Thọ gật gù đầu, Trần thị hỏi: “Các người còn đi dạo không?”

Thẩm thị nhìn về phía Tử Tình, đồ của Tử Tình cũng mua tầm tầm rồi, lo lắng Lâm Khang Bình ở nhà chờ sốt ruột, còn có Yên Nhiên chờ bú sữa đấy, bèn trở về nhà.

Không vài đến ngày, Thẩm thị tới tìm Tử Tình, nói: “Đại cô và đại nương người thật đúng là kẻ thấy tiền sáng mắt, không nghĩ cho tôn tử tôn nữ không có mẹ ruột che chở, lại đề ra để vợ Đại Mao ở lại làm bình thê, để cho A Ngọc chết tiết gì đó kia làm chính thê, nhà mẹ đẻ của lão bà Đại Mao không chịu, đang đánh đến náo nhiệt đấy, Đại cô người lại lôi ra thân phận của đại ca người, muốn khiến cho đối phương đồng ý, lão bà Đại Mao cũng không phải là đứa ngồi không, biết hai nhà chúng ta xưa nay cũng không thân thiết, mà đoạn giao đã nhiều năm, lại chạy tới nói cho ta biết, nói Đại cô người làm hồng thanh danh của ca người, cha người tức giận ở nhà giơ chân mắng chửi người, nói là muốn tìm người đi cảnh cáo Đại cô người một tiếng.”

“Vậy có cách nào, ai bảo phụ thân gặp phải một muội tử như vậy chứ? Chẳng lẽ chúng ta tìm tới cửa đánh nằng một trận? Cảnh cáo không được mà nói, vẫn là chờ đại ca nghĩ một biện pháp thu thập bọn họ đi.

Chẳng qua lão bà của Đại Mao kia cũng không phải người đáng tin, hết ăn lại nằm, ta còn nhớ rõ những năm đó, mỗi lần ở nhà chúng ta, ngay cả cái dưa cũng chưa từng giúp đỡ thu dọn, ăn cái gì cũng mới chịu dốc hết sức. Quên đi, chúng ta không đi quản những chuyện lộn xộn này, ngay cả người có nhân phẩm như Đại Mao, ích kỷ, lạnh bạc, háo sắc, còn không có một chút gánh vác, năm đó bà cùng đại cô bọn họ còn khen thành cái dạng gì, may mà cha không hồ đồ.”

“Hắn dám, hắn mà hồ đồ, ta cũng muốn cùng hắn hoà ly, đó là loại gia đình gì ta sao có thể không biết? Đại ca ngươi cũng sẽ không thể đồng ý, Đại ca ngươi còn từng lên nói với ta, lẽ như Lâm Khang Bình từ hôn cùng ngươi, hắn nuôi ngươi cả đời.”

Lời này năm đó Tử Phúc cũng từng hứa hẹn với Tử Tình, Tử Tình cũng còn nhớ rõ, giờ phút này Thẩm thị nhắc đến, Tử Tình vẫn là tràn đầy cảm động trong lòng.

“Nương, ai muốn nuôi Tình nhi nhà ta cả đời vậy?” Lâm Khang Bình đi vào, nghe được một câu sau cùng của Thẩm thị.

Thẩm thị thấy Lâm Khang Bình trở về, đứng dậy cáo từ trở về.

354. Chương 357: Tạ Lễ Thanh Nguyên

“Tình nhi, rốt cuộc ai muốn nuôi ngươi cả đời vậy? Ngươi nếu không nói, hôm nay ta không tha cho ngươi.” Lâm Khang Bình nói xong muốn bế Tử Tình lên, Tử Tình vội cười nói: “Ta nói, ta nói.”

Tử Tình ghé vào trên người Lâm Khang Bình, kể lại chuyện ngày ấy gặp phải Đại Mao, cùng với những lời Thẩm thị tới đây hôm nay nói, từng li từng tí đều nói cho Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nghe xong xoay chuyển mấy ý nghĩ, nói: “Người có số mệnh của người, nói không chừng đối với biểu tẩu ngươi mà nói cũng là một loại giải thoát đấy.”

Lâm Khang Bình đang cản tai Tử Tình nói chuyện, không ngờ Thư Duệ mang theo mấy người Thư Ngạn đi vào, “Cha, nương, các người làm cái gì thế?” Thư Ngọc tò mò nhìn Tử Tình cùng Lâm Khang Bình.

Mặt Tử Tình đỏ lên, tức giận đẩy Lâm Khang Bình ra, Lâm Khang Bình cười nói: “Ta và nương ngươi đang nói thầm đấy.” Thư Duệ dù sao cũng lớn hơn một chút, thấy vậy hơi đỏ mặt.

“Nương, ta cũng muốn nói thầm với ngươi, nương, ngươi đã rất lâu rồi không ngủ cùng chúng ta rồi, toàn cùng phụ thân, thân mình của nương mềm mềm, thơm thơm, ta rất thích, nương, không bằng đêm nay ngươi ngủ cùng mấy người chúng ta đi.” Thư Ngạn cúi thân đầy mặt nhìn Tử Tình, trong đôi mắt đen như đá quý tràn đầy lên án, quá đáng yêu rồi.

Lòng Tử Tình mềm nhũn, ôm Thư Ngạn một cái, nói: “Được, nương, tối hôm nay sẽ ngủ cùng bốn nhi tử bảo bối của ta.”

“Nhị đệ, ngươi lại làm nũng rồi, ca ca không phải là đều ngủ cùng ngươi sao?” Thư Duệ mặc dù đứng ở một bên, nhưng Tử Tình thấy trong mắt hắn cũng có khát vọng, cũng kéo hắn tới, vừa hôn vừa vuốt ve, ánh mắt Thư Duệ lập tức sáng lấp lánh, Tử Tình nghĩ, gần đây có phải bởi vì chuyện của nữ nhi mà xem nhẹ nhi tử không?

Buổi tối Tử Tình thật đúng là ôm bốn nhi tử nằm ở trên một cái giường, bốn nhi tử thấy có mẫu thân ngủ cùng, ai cũng không chịu rời đi, bốn đứa nhỏ lại chen chúc ở trên một cái giường, muốn Tử Tình kể chuyện xưa, Tử Tình suy nghĩ một chút, bèn kể cho bốn người bọn họ một hồi truyện “ba lần đánh Bạch Cốt Tinh”.

“Nương, Đường Tăng này quá ngốc nha, lại có thể không biết ai là người tốt ai là người xấu.” Thư Vĩ ba tuổi nói.

“Ngươi mới ngốc đấy. Có rất nhiều người xấu thường xuyên giả vờ thành người tốt lừa gạt người, cho nên nương mới có thể kể cho chúng ta truyện này, nương, Ngọc Nhi nói có đúng không?” Thư Ngọc năm tuổi nói.

Tử Tình ôm cổ hắn hôn lên mặt hắn một cái. Khen một câu.

“Nhưng là, yêu quái tỷ tỷ kia rất thông minh, biết giả bộ thành dáng vẻ những người tốt khác nhau lừa gạt người, Đường Tăng mới có thể bị mắc lừa, hẳn là người trần mắt thịt, không nhận rõ người tốt kẻ xấu.” Thư Ngạn bảy tuổi nói.

“Cho nên, sai lầm lớn nhất của Đường Tăng là ở chỗ hắn không tin tưởng Tôn Ngộ Không. Nếu mình không có năng lực, nên tin tưởng thủ hạ hoặc bằng hữu có năng lực, mà không phải đi tin tưởng người ngoài gì đó.” Thư Duệ chín tuổi nói.

“Ừ, nương thấy nha, bốn tiểu bảo bối của nương đều rất thông minh, đều biết học đạo lý làm người từ chuyện xưa, về sau nha, mấy người các con phải tin tưởng lẫn nhau. Nếu có lúc nghi ngờ năng lực của mình, nên phải làm sao bây giờ đây?”

“Ta biết, nương. Nên phải hỏi Đại ca, đại ca nếu không biết hỏi Nhị ca, Nhị ca nếu không biết thì hỏi cha và nương.” Thư Ngọc cướp lời.

“Ta biết, ông ngoại từng nói, ba người đi tất có thầy của ta, mỗi người đều có sở trường cùng khuyết điểm riêng, chính là cái gọi là một người kẻ ngắn, ba người kẻ dài [1], nương, nhi tử thụ giáo rồi.” Thư Duệ nói.

[1] ý chỉ một người suy nghĩ thế nào cũng không đủ, ba người mới chu toàn, tương đương với câu ba anh thợ da hơn một Gia Cát Lượng.

Tử Tình gật gật đầu. Chậm rãi đỡ bốn đứa nhỏ ngủ, mình cũng cực kỳ buồn ngủ, hoàn toàn quên mất buổi tối Yên Nhiên còn muốn bú sữa, ôm các con ngủ rất say. Lâm Khang Bình đợi hồi lâu không thấy Tử Tình đến, tới đây thấy Tử Tình lại ngủ được rất là say, mắng một câu “Tiểu vô lương tâm. Xem ta phạt người thế nào.” Bèn bế Tử Tình đi qua, đến cùng vẫn là không nỡ đánh thức nàng, trừng phạt này tất nhiên cũng để lại đến sáng sớm ngày hôm sau.

Đến cuối tháng, Thẩm thị tới đây nói chuyện mừng một đi miếu Thanh Nguyên tạ lễ, Tử Tình thiếu chút cũng quên mất, nhắc tới với Lâm Khang Bình, lại mô phỏng một lần lời của Hạ thái thái ngày ấy, Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Một việc về một việc, tạ lễ cần phải làm, về phần việc khác, đó là ý nghĩ của nàng, chúng ta không đồng ý nàng có thể như thế nào? Còn có thể bắt buộc ai sao? Ngày mai ta cùng người đi, xem nàng có thể nói cái gì?”

“Cũng không phải nói bắt buộc, ai sợ nàng hay sao? Nhưng là có Vũ nhi ở đó, tóm lại không muốn quá mức khó chịu, tương lai Vũ nhi không dễ làm người, tốt nhất là nàng biết khó mà lui.”

“Yên tâm đi, cái loại người này, sẽ biết đúng mực, chúng ta không nghe theo là được.” Lâm Khang Bình khuyên nhủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm thị đã tới đây, Tử Tình đã sớm bao bọc cho Yên Nhiên kỹ càng rồi, để Lâm Khang Bình ôm lên xe ngựa, đến Hạ gia, Hạ gia thái thái cũng chuẩn bị xong từ lâu rồi, thấy Tử Tình ôm đứa nhỏ đi tới, nhất định đòi tự mình ôm một chút.

Tử Tình đành phải đưa qua, Hạ thái thái đón lấy đứa nhỏ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ nói: “Ai nha, đây là tiểu Yên Nhiên đi, ta xem xem, a, mặt mày này, cái miệng nhỏ nhắn này, làn da này, vừa thấy chính là mỹ nhân chưa trưởng thành, còn có tóc này, lại còn xoắn xoắn, trời ạ, ta thật sự là thích quá chừng luôn, đến đây, lên xe cùng Văn Xương của chúng ta, hôm nay chúng ta đi tạ lễ naz, đi gặp đại sư naz.”

Tử Tình thế mới biết hôm nay nàng cũng muốn tự mình đi theo, cũng không tiện cự tuyệt, người ta lại là tự mang xe ngựa, càng không có lý do cự tuyệt, Tử Tình chỉ là đón lại đứa nhỏ tự mình bế.

Hôm nay là mừng một, dọc trên đường đi xe ngựa, xe lừa, xe trâu thật đúng là không ít, người đi bộ trên đường cũng là không ngừng, xem ra miếu Thanh Nguyên này hương khói vẫn là rất thịnh vượng, không biết thế nào, trong lòng Tử Tình có chút bất an không yên.

Mấy người đến cổng miếu Thanh Nguyên, trên quảng trường trước cửa người đến người đi, còn có không ít người rao hàng, giống như một cái chợ buổi sáng, mấy người đỡ nhau lên bậc thềm, lần này Tuệ Quang đại sư không ra nghênh đón, trong lòng Tử Tình thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn thấy hắn, trong lòng sẽ luôn chột dạ.

Hạ gia thái thái thì hơi có chút thất vọng, hôm nay nàng vốn chính là đến vì Tuệ Quang đại sư, muốn nhờ Tuệ Quang đại sư xem xem tôn tử của nàng có thể có bao nhiêu tạo hoá, “Tử Tình, có phải Tuệ Quang đại sư không biết người đã đến rồi hay không, không bằng người để cho tiểu hòa thượng đi thông báo một tiếng, khó khăn lắm mới thấy, dù sao cũng gặp một chút.”

“Hạ gia thái thái, ngài cũng thật biết nói đùa, Tình nhi nhà ta cũng không phải nhân vật lớn gì, từng có gặp mặt một lần đã là yêu cầu xa vời rồi, sao có thể còn đi quấy rầy thế ngoại cao nhân?” Lâm Khang Bình nói.

“Đúng vậy, cái này không thể cưỡng cầu được. Hôm nay chúng ta không phải đến tạ lễ sao? Mau mau vào điện thờ đi, chỉ sợ chờ thêm người sẽ càng nhiều.” Thầm thị nói xong dẫn đầu sải bước vào đại điện, Hạ gia thái thái cũng chỉ đành đi theo.

Tử Tình đón lấy Yên Nhiên, ôm đứa nhỏ cùng cung kính dập đầu lạy ba cái, dùng tay đứa nhỏ quỳ mười lượng bạc, ở trên sổ ghi chép công đức trình trọng viết xuống ba chữ “Lâm Yên Nhiên”, Hạ gia thái thái thấy vậy cũng nắm tay Văn Xương quỳ mười lượng bạc. Lúc này, có tiểu hòa thượng tới đây nói đã chuẩn bị cơm chay cho các vị, Tử Tình thì giật mình, còn tưởng rằng là đại sư rốt cuộc biết nàng đến rồi. Vừa thấy vẻ mặt thần nhiên của Thầm thị và Hạ gia thái thái, mới biết là quy củ của miếu Thanh Nguyên là khách tới quỳ mười lượng bạc trở lên, chuẩn bị một bàn cơm chay tỏ lòng biết ơn.

“Nương, không nghĩ tới Phật môn thanh tịnh cũng có phân chia giàu nghèo, ta còn tưởng rằng ở nơi này trong mắt những người thế ngoại, chúng sinh ngang hàng đấy.” Tử Tình thấp giọng nói.

“Câm miệng, chớ có ăn nói bậy bạ.” Thầm thị thấp giọng quát, Tử Tình vội câm miệng.

Dùng xong cơm chay, mọi người đang muốn dẹp đường hồi phủ, Hạ thái thái tuy có không cam lòng, cũng không thể làm gì.

Mới ra cửa phòng, có một tiểu hòa thượng chạy đến, nhìn một vòng, hỏi Tử Tình, “Xin hỏi thí chủ có phải họ Tăng, ôm trong lòng có phải là tiểu thí chủ Lâm Yên Nhiên không?”

Tử Tình còn chưa trả lời, Hạ thái thái vui mừng vội nói: “Đúng vậy, đúng vậy, là Tuệ Quang đại sư muốn gặp chúng ta?”

“Đại sư đi dạo chơi rồi, chỉ bảo tiểu tăng mang một câu nói, ‘Chỗ nào an lòng nơi đó chính là quê của ta, thí chủ cần gì phải tự tìm phiền não vậy?’” tiểu hòa thượng nói xong hai tay hợp thành chữ thập cúi đầu chào rồi đi.

Trong lòng Tử Tình hơi có chút khiếp sợ, không biết Tuệ Quang đại sư nói là lai lịch của Tử Tình hay là nơi đến tương lai của Yên Nhiên, dường như vẫn là lai lịch của mình đáng tin hơn một chút, nhưng là gần đây Tử Tình cũng không rối rắm vì lai lịch của mình nữa? Đã sớm hạ xuống quyết tâm sống cùng Lâm Khang Bình rồi, đứa nhỏ cũng sinh năm đứa, còn có thể thực sự bỏ lại tất cả những cái này hay sao?

Hạ gia thái thái xem xét Tử Tình, nói: “Đại sư quả nhiên đối xử với Tử Tình khác với người khác, còn lo lắng Tử Tình tự tìm phiền não, đặc biệt nhấn lại khuyên bảo.”

“Thông gia thái thái suy nghĩ nhiều rồi, Tình nhi nhà ta chẳng qua cũng chỉ nhiều hơn người khác vài phần Phật duyên, được đại sư chỉ điểm, nào dám nói đối xử khác với người khác?” Thầm thị đáp.

“Tỷ, lời nói của Tuệ Quang đại sư rốt cuộc là có ý gì, tỷ đang phiền não cái gì?” Tử Vũ lo lắng hỏi.

Tử Tình đưa đứa nhỏ cho Lâm Khang Bình, nói: “Là người đều có phiền não, tỷ làm sao có thể ngoại lệ chứ?”

“Đúng vậy, Tử Tình, người còn có phiền não gì? Sinh bốn nhi tử, nghe nói một đứa thông minh hơn một đứa, một nữ nhi duy nhất cũng nói là mệnh tốt phú quý đến cực điểm, khó trách lúc trước coi bói nhìn bát tự của người liền nói người tử tình vận vượng, Tử Vũ nhà chúng ta nếu giống người thì tốt rồi. Tướng công nhà người lại biết kiếm tiền, mới được chừng mấy năm, đã lập được một phần gia nghiệp lớn, ngay cả Tử Vũ nhà chúng ta cũng đi theo hưởng không ít thứ tốt, người nha, liền an tâm làm đương gia nãi nãi của người đi.” Hạ thái thái nói.

Tử Tình nghe giọng điệu này làm sao tương tự như Thu Ngọc nói chuyện vậy? Chưa xót, hâm mộ, nói lý ra, Hạ thái thái không phải là vẫn chương mất một nhà Tử Tình sao? Mới một cái xương thủy tinh đã làm

cho nàng thay đổi lớn như vậy? Hay bởi vì lời tiên đoán của Tuệ Quang đại sư cho Yên Nhiên? Người cổ đại quả thực mê tín như thế sao?

“Thông gia thái thái thật sự là biết nói chuyện, phú quý đến cực điểm gì đó ta cũng là thực sự không dám nghĩ, chỉ cần mấy đứa nhỏ tương lai dựa vào chính bản lĩnh của chúng nuôi dưỡng gia đình sống qua ngày, áo cơm không lo, ta đã thấy đủ rồi. Cha mẹ trong thiên hạ đều trông mong con thành danh hơn người, nhưng là lại có mấy nhân tài kiệt xuất hơn người đây? Phần lớn đứa nhỏ vẫn là bình thường, ta nha, cũng không có ý định ép buộc bọn chúng, tương lai bọn nhỏ muốn làm cái gì thì làm cái đó.” Tử Tình nói.

“Đúng là chuyện như vậy.” Thẩm thị tiếp một câu, lại nói đỡ mấy câu, cáo từ Hạ thái thái, Tử Tình cũng khéo léo từ chối thỉnh cầu của Hạ thái thái, trực tiếp về nhà, ai ngờ vừa về nhà đã thấy, trong nhà lại rối loạn lung tung.

355. Chương 358: Tìm Tới Cửa

Tử Tình và Thẩm thị cùng nhau về nhà mẹ đẻ trước, kéo chuông cửa hồi lâu, Thạch bà tử mới đến mở cửa, nhìn thấy Thẩm thị, vội nói: “Phu nhân cuối cùng đã trở lại, một nhà Đại cô thái thái bọn họ vừa mới đi vào, đang ở trong nhà làm âm ỉ đấy, chúng ta làm hạ nhân cũng không có cách nào khuyên can, ta đang muốn đi tìm lão gia đây.”

Tử Tình vừa nghe xong bắt đầu buồn bực, cho rằng mình nghe nhầm, lại hỏi một lần, mới biết được thật sự là một nhà Xuân Ngọc một nhà tới đây.

“Đến cả một đồng người, ở cửa nói nhao nhao thì thâm, ta đành phải đi tìm Tam nãi nãi, Tam nãi nãi cho bọn họ đi vào, nói là đừng để cho ngoại nhân nhìn chê cười.” Thạch bà tử giải thích nói.

“Vậy Tam gia đâu?” Tử Tình hỏi.

“Tam gia cũng không ở nhà, cùng lão gia đi ra ngoài.”

Chả trách trong nhà không có người, Dương thị để cho đi vào, Tử Tình vội kéo Thẩm thị đi vào, lại phân phó Thạch bà tử đi gọi Lâm Khang Bình tới. Đây cũng là chuyện gì, đã đoạn giao nhiều năm lại còn để cho bọn họ vào cửa.

Vừa mới vào cửa Viên, cách cửa sân nhà giữa còn có mấy thước xa, đã nghe thấy Xuân Ngọc lớn giọng gào lên: “Muốn bạc, không có cửa đâu, đại cháu nhà ta là đại quan Xương Châu, cháu nhỏ nhà ta còn làm đại quan ở kinh thành đấy, đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, dù không thân, không qua lại thế nào, cũng vẫn là cháu ta, còn có thể bênh vực người ngoài hay sao?”

“Đúng vậy, ngoan ngoãn cầm mấy lượng bạc đồ cưới của người hoà ly rời đi, chộc cho chúng ta nóng nẩy, một phong hưu thư đuổi người, người có thể làm sao bây giờ? Cũng chính là trong lòng chúng ta còn nhân từ, nhìn vào phần người ở đây chừng mười năm sinh năm đứa nhỏ, bằng không vỡ lở ra đối với người có chỗ tốt gì? Hải tử của người cũng cần một danh tiếng tốt phải không? Bằng không tương lai ai nguyện ý vào cửa nhà này, muốn ta nói, người liền ở lại nuôi mấy đứa nhỏ trưởng thành, Đại Mao là người nhân nghĩa, quyết sẽ không thiếu một phần ăn uống này của người. Người còn. . .” Yên Nhân Đạt nói.

Tử Tình và Thẩm thị vào phòng, thanh âm xôn xao lập tức ngừng lại, Tử Tình vừa thấy trong phòng chật ních người, không chỉ có vợ chồng Xuân Ngọc, Đại Mao cùng thê tử hần Vương thị. Còn có một đôi nông phụ nông phu khoảng năm mươi tuổi, cùng ba nam tử hai ba mươi tuổi Tử Tình không biết, phỏng chừng là người nhà nhạc phụ Đại Mao, thấy Tử Tình cùng Thẩm thị đều lập tức ngậm miệng cả người.

Dương thị thấy Thẩm thị đã trở lại. Thở dài nhẹ nhõm một hơi, tới gần Thẩm thị vừa muốn giải thích vài câu, Vương thị khóc sụt sùi tới nói chuyện trước.

“Nhị cữu nương, người đã trở lại rồi? Hu hu, Nhị cữu nương, người nhất định phải nói câu công đạo, Yên gia bọn họ không thể bắt nạt người như vậy. Ta ở nhà bọn họ làm trâu làm ngựa. Đứa nhỏ cũng sinh năm đứa, dựa vào cái gì nói đuổi là đuổi, ta muốn một chút bồi thường còn quá đáng sao?”

Xuân Ngọc và Yên Nhân Đạt có chút chột dạ, hôm nay bọn họ cũng không nghĩ tới Dương thị có thể cho bọn họ vào cửa. “Nhị tẩu, chúng ta không phải là muốn vào cửa, là thông gia ta không hiểu chuyện, nhất

định phải chạy đến nhà người để cho các người bình xử, ta và Xuân Ngọc làm sao cũng không ngăn được. Đành phải đi theo tới đây, thực xin lỗi, mong rằng Nhị tẩu tha thứ một chút.” Yến Nhân Đạt vội nói.

Tử Tình thấy hai cái ly trà rơi vỡ ở dưới đất. Túm tay Thẩm thị, bảo nàng nhìn xem.

“Ta không biết các người vào cửa nhà ta như thế nào, hình như ta đã từng cảnh cáo các người, cửa nhà ta không phải là các người có thể xông vào, nhưng các người chẳng những xông, còn đập vỡ đồ nhà ta, chúng ta không muốn biết các người ai đúng ai sai, chuyện này cùng nhà ta không có chút quan hệ nào. Cả nhà chúng ta cũng sẽ không tham dự vào những chuyện lộn xộn này. Bây giờ, các người đi ra ngoài cho ta. Còn có, Đại muội cùng Đại muội phụ. Sau này bớt dùng Tử Phúc cùng Tử Hỉ nhà ta nói chuyện, sau này nếu ta lại nghe nói các người mượn tên hai người bọn họ giả danh lừa bịp ở bên ngoài, đừng nói ta không nhắc nhở các người, người xem trên cửa lớn nhà ta là cái gì?” Thẩm thị nói.

“Nhị tẩu, có cái gì nói cứ đuổi người ngoài đi rồi hãy nói, Đại Mao dù sao cũng là cháu ngoại trai của người.” Xuân Ngọc nhìn Thẩm thị một cái. Cầu xin.

“Đi ra ngoài, các người thích đuổi thế nào thì đuổi thế đó? Còn có, đi ra ngoài đập đầu mấy cái ôn biển nhà ta, bằng không, ta kiện các người cố ý xông vào nhà dân, coi rẻ Thánh ân.” Thẩm thị nói.

Mấy người Xuân Ngọc sợ hãi rồi, lúc đang muốn đi ra ngoài, Lâm Khang Bình đi vào, vừa thấy đồ sứ trên đất, liền hỏi: “A, ai ném mấy ly trà này, nường, đây là ta mua từ trấn Cảnh Đức có lòng mang đến cho các người, đây là loại sa hoa nhất, một bộ này tốn năm mươi lượng bạc đấy, đây vẫn là ta hàng năm làm ăn cùng bọn họ, cho giá rẻ, nếu người ngoài mua ít nhất cũng phải tám mươi lượng bạc, nhìn xem, đồ sứ này, chất sứ mỏng như tờ giấy, ôn nhuận như ngọc, thật sự đáng tiếc, mười lượng bạc cứ như vậy mất đi.” Lâm Khang Bình tiếc hận đầy mặt.

Xuân Ngọc nghe xong tròn mắt nhìn Lâm Khang Bình một cái, hỏi: “Chén trà gì đó này đắt như vậy sao?”

“Đại cô, đắt tiền như thứ này còn có cả đồng, những thứ này đều là thứ tốt. Người không được chứng kiến cũng đừng nói không có.”

“Vậy đền mười lượng bạc đi.” Thẩm thị nói.

Yến Nhân Đạt cùng Xuân Ngọc nghe xong, vẻ mặt đau khổ nói với Thẩm thị: “Chuyện hôm nay, thật đúng không phải là chủ ý của chúng ta, mấy năm nay chúng ta đều thành thành thật thật, nào dám tới cửa tìm đến khó chịu? Chén trà này là mấy tiểu tử nhà Vương gia ném, không liên quan đến chúng ta. Chúng ta mà làm nhất định phải vỡ nhiều hơn, còn có, sau này, tuyệt đối không tới cửa quấy rầy nữa.”

“Không có các người, bọn họ có thể đi vào cửa nhà ta sao? Cho nên, bạc này ta chỉ đòi các người.” Thẩm thị nói.

Xuân Ngọc nghe xong đành phải nhịn tức quỳ xuống, nói: “Nhị tẩu, chúng ta thật sự không lấy ra nổi bạc. Cầu Nhị tẩu nhìn trên mặt cha đã mất, tha cho chúng ta lần này, chúng ta bây giờ đi ngay, về sau nhất định không dám nữa.”

Thẩm thị nghe xong lời này trong lòng cũng không dễ chịu, nói: “Nếu như thế, các người liền nhanh đi ra ngoài đi. Sau này tái phạm, cũng thật sự không buông tha cho các người.”

“Cữu nương của Đại Mao, nữ nhi của ta thật là có oan khuất nha, sinh dưỡng năm đứa nhỏ cho Yến gia bọn họ, không có công lao cũng có khổ lao, người cũng là Cáo Mệnh phu nhân được Hoàng thượng phong, người nên cho chúng ta một lời nha? Nữ nhi số khổ của ta nha. . .” Mẫu thân Vương thị cũng quỳ xuống theo, cầu xin Thẩm thị.

Thẩm thị vội đỡ nàng dậy, nói: “Nói lý ra, hôm nay người lần đầu tiên đến cửa nhà ta, là khách nhân, nhưng là, nhà ta cùng đứa nhỏ nhà Đại cô rất nhiều năm rồi không qua lại, việc này, ta thật sự không xen vào. Các người nha, tìm lầm chỗ. Sau này nhớ kỹ, chuyện đứa nhỏ nhà Đại cô không một chút liên quan tới chúng ta. Các người đi đi, xem ở phần các người cũng không dễ dàng, chuyện hôm nay ta sẽ không tính toán, chẳng qua là, sau này nếu còn chạy đến nhà ta làm âm ỉ, hoặc ở bên ngoài làm cái gì làm hỏng danh tiếng con ta, cũng đừng trách chúng ta không nhắc nhở các người, nhà ta là nhà ai các người cũng biết, coi rẻ Thánh ân là phải vào đại lao đấy.”

Người Vương gia nghe nói như thế, nào còn dám nhắc tới chuyện phân xử, ngoan ngoãn đi theo Xuân Ngọc bọn họ ra ngoài, ở cửa đại môn hướng về phía môn biển quỳ xuống. Tử Tình đi theo Lâm Khang Bình đưa bọn họ ra ngoài, đóng cửa, đứng ở sau cửa nghe lén một hồi.

“Các người xem, những gì ta nói nhất định không nghe, còn muốn tìm Nhị tẩu ta phân xử, nhà Nhị tẩu ta là có thể tùy tiện xông vào sao? Muốn ta nói, lão bà Đại Mao liền ở lại nuôi đứa nhỏ, nữ nhân kia không phải là không thể sinh dưỡng sao? Tiền của nàng mang đến tương lai còn không phải tiện nghi con cái người? Tương lai người dựa vào không phải là con mình, dù sao lão đại năm nay cũng mười một rồi, còn có thể khổ mấy năm? Nghe nương khuyên một câu, trở về mang theo đứa nhỏ sống tử tế, Đại Mao cũng chỉ mới mẽ vài ngày, mấy ngày này người cũng đừng đi qua chướng mắt bọn họ, tục ngữ không phải đã nói, nhắm mắt làm ngơ, người nha, coi như Đại Mao đi xa nhà, trở về thôn Yến trông đứa nhỏ, mấy năm nay trong tay người hẳn là có chút tích góp đi, mỗi tháng Đại Mao lại đưa cho các người mấy trăm đồng tiền lớn đi, trong nhà có đất có ruộng, cuộc sống trôi qua không phải giống nhau?” Xuân Ngọc khuyên lão bà Đại Mao nói.

Nói đến đây mấy người nhà vợ Đại Mao không lên tiếng nữa, thật ra thì bây giờ Vương thị cũng gần ba mươi, hoà ly về nhà cũng không có nơi tốt để đi, trông mấy đứa nhỏ, cũng chưa hẳn đã không phải là một lối thoát, nữ nhân không phải đều sống như vậy sao?

Nhưng Vương thị không chịu, nói: “Muốn làm như vậy cũng được, nhưng là ba mẫu ruộng nước trong nhà chuyển cho ta giữ, ta không tin các người, phòng ở các người ở, ta cũng không lấy, cho chúng ta thêm ba mươi lượng bạc, chúng ta tự xây một gian nhà khác, cũng không cần quá tốt, người có thể ở là được rồi, đáp ứng điều này ta sẽ đồng ý. Ta cũng là nhìn vào trên mặt đứa nhỏ.” Vương thị nói.

“Không được, ta không đáp ứng, trong nhà tổng cộng chỉ có ba mẫu ruộng nước, dựa vào cái gì cả nhà người muốn mang đi toàn bộ, chúng ta thì ăn không khí à, còn muốn ba mươi lượng bạc, tiền bạc mấy năm nay Đại Mao kiếm được đều ở trong tay người, người còn muốn ba mươi lượng, chúng ta lấy ra không nổi. Cho dù là lấy ra được cũng không cho người, người phụ nhân lưỡi biếng ác độc này, hưu đi, hưu mới tốt, bọn nhỏ không cần người, còn có A Ngọc đó.” Xuân Ngọc gào lên.

“Người mới là phụ nhân lưỡi biếng ác độc đấy, người không ác độc, có thể khuyến khích con người hưu nữ nhi của ta, người không ác độc, nhà người là tình cảnh như bây giờ sao? Nữ nhi đáng thương của ta nha, mệnh này của người làm sao khổ như vậy, lúc thì phân lúc thì nước tiểu, cực cực khổ khổ nuôi lớn năm đứa nhỏ cho lão Yến gia bọn họ, mắt thấy người không còn tác dụng rồi, liền một cước đá văng, đi, ta cũng không cần bạc này, ta còn không tin, không có chỗ nói rõ lý lẽ, ta liền đứng mắng ở đường phố trong thành An Châu, ta cũng không tin không làm hồng được thanh danh của hã, hu hu, nữ nhi đáng thương của ta. . .” Mẫu thân Vương thị “bóp bóp” trực tiếp vỗ đùi ngay tại chỗ.

“Này, thông gia tẩu tử, người xem này, chúng ta quả thật không lấy ra nổi ba mươi lượng bạc, không bằng chờ tương lai trong tay dư dả, lại đưa qua.” Yến Nhân Đạt nói.

“Không được, ta không tin các người.” Vương thị nhà Đại Mao nói.

Đúng lúc này, Tăng Thụy Tường và Tử Thọ đã trở lại, bọn họ cũng là ở cổng học đường thấy trước cửa nhà có một đồng người, không biết xảy ra chuyện gì, vội chạy về.

Xuân Ngọc vừa thấy Tăng Thụy Tường, vội giải thích lý do tới cửa lần này, cũng là sợ Tăng Thụy Tường nổi giận, Tăng Thụy Tường bây giờ ngay cả Điền thị cũng không quan tâm, nói gì đến Xuân Ngọc.

Tăng Thụy Tường nghe xong nói với người Vương gia: “Ăn oán giữa các người và muội phu ta, chúng ta không tham dự, nàng là nàng, ta là ta, xin lỗi, các người muốn đòi công đạo, vẫn là đến Yến gia đòi đi, nơi này là Tăng gia. Các người thích mắng ở đường phố hay là đến cửa nhà môn, nhớ kỹ, không liên quan đến Tăng gia ta.”

“Tú tài lão gia, chúng ta vừa nhìn khách quan, người cũng là người lý lẽ rõ ràng, chuyện ngày hôm nay là chúng ta có lỗi, muội tử muội phu nhà người thật sự khinh người quá đáng, mấy tiểu tử tính tình nóng nảy ném vỡ ly trà nhà người, xin lỗi. Chúng ta về nhà ngay, các người yên tâm, tốt xấu gì chúng ta vẫn là phân chia rõ ràng, sẽ không làm dơ bẩn thanh danh của các người, chúng ta đi trước, nữ nhi, nhà bọn họ lúc nào

đưa tới ba mươi lượng bạc và khế ước, sau đó người nên trả về dấu tay gì đó. Hẳn nếu có gan cho hư thư, chúng ta thì sẽ tìm chỗ nói chuyện tử tế. Đi.” Phụ thân của Vương thị nói.

356. Chương 359: Suy Nghĩ Của Điền Thị

Ai ngờ vợ chồng Xuân Ngọc cũng không lập tức về nhà, lại chạy đến chỗ Điền thị, Xuân Ngọc vẫn nhớ, tối hôm đó xong xuôi tang sự Điền thị đúng là đưa cho Thu Ngọc một bao đồ, nói tạm thời để ở chỗ nàng, Xuân Ngọc đoán rằng là bạc và trang sức Điền thị giữ lại phòng thân. Thế nên lúc này, lại tính kế lên đó.

Vừa khéo, Thu Ngọc lúc này đang ở nhà Tăng Thụy Khánh, vợ chồng Tăng Thụy Khánh ra đồng rồi, Xuân Ngọc thấy Điền thị tất nhiên khóc kể một phen, nói: “Nương cũng biết tình huống bây giờ của nhà ta, Đại Mao đáp ứng rồi, sau khi hoà ly cưới A Ngọc kia, mười mẫu ruộng nước kia cho chúng ta năm mẫu nuôi dưỡng gia đình, nhưng là, ta nhất thời lấy đâu ra ba mươi lượng bạc đưa cho lão bà Đại Mao?”

“Đại tỷ, không phải là ta nói người, lúc cha còn, năm nào không trợ giúp cho người năm sáu lượng bạc, còn không tính những ăn mặc đó, trong tay người còn có thể không có chút tích cóp?” Thu Ngọc không khách khí nói.

“Tiểu muội, tình huống nhà ta người không phải là không biết, chỗ nào còn tích cóp? Ngay cả cửa hàng của Tứ Mao cũng sắp không giữ được rồi. Khó khăn lắm Đại Mao mới tìm được một con đường, chịu giúp trong nhà một chút, ta mới đến tìm nương mở miệng.”

“Việc này vốn chính là Đại Mao không phúc hậu, vì trèo lên cành à đến phu thê kết tóc cũng không cần, các người còn không biết xấu hổ đến chỗ nương đòi bạc? Không im lặng ở trong nhà còn phở ra xung quanh, Ngũ Mao bây giờ còn chưa làm mối được lão bà, xem tương lai hôn sự của mấy đứa nhỏ nhà Đại Mao làm sao bây giờ? Theo ta nói, mau mau về nhà đi, nương cũng phải yên tĩnh nghỉ ngơi một lát.” Thu Ngọc sợ Điền thị mềm lòng, nói trước.

Xuân Ngọc đang muốn mở miệng, Điền thị nói: “Nghe lời muội tử người, về nhà đi thôi, bây giờ cha người không còn, ta đã không còn năng lực chăm sóc người rồi, về sau, người sống yên ổn cuộc sống của người đi, bây giờ ta ngay cả bản thân cũng không phụ trách nổi, nào còn có thể quan tâm những thứ này thay người. Chuyện của Đại Mao, người suy nghĩ mà làm.”

Xuân Ngọc vẫn là đau khổ cầu xin.

Tử Tình bên này tất nhiên không biết những cái này, thấy Tăng Thụy Tường và Tử Thọ trở về, mở cửa. Tăng Thụy Tường cùng Tử Thọ hỏi: “Bọn họ chưa đi vào chứ?”

“Tam đệ muội cho bọn họ đi vào, chỉ sợ lúc này trong lòng không dễ chịu, tiểu Tam đi khuyên nhủ đi.” Tử Tình nói với Tử Thọ.

Tử Thọ nghe xong cũng là vẻ mặt buồn bực. Hỏi: “Không thể nha, ta đã từng nói với nàng, hai nhà không qua lại rồi, làm sao có thể cho bọn họ vào cửa?”

“Đại khái là cảm thấy tranh cãi âm ỉ ở trước cửa nhà chúng ta, sợ người ngoài thấy không mẫu mực, để cho đi vào, người cũng đừng trách nàng. Sau này đừng tái phạm là được rồi.”

Mấy người vào nhà, trong phòng đã thu dọn xong, Thẩm thị còn ngồi ở đó tức giận, Dương thị tự trách đầy mặt, trong mắt còn đầy nước mắt. Thấy Tử Thọ vào cửa, kêu một câu: “Tướng công.” Nước mắt liền lăn xuống.

Tử Tình thấy vậy, vội để Tử Thọ mang theo Dương thị về viện của bọn họ trước, Tử Tình cùng Thẩm thị nói chuyện một hồi, khuyên giải vài câu, một thân một mõi về tới nhà, Thư Duệ dẫn theo Thư Ngạn ra đón, “Nương, nhà ngoại công có việc gì gấp? Không phải là bà ngoại bị thế nào chứ? Nương. Trông đáng vẻ người rất mệt mỏi, không có việc gì chứ?” Thư Duệ hỏi.

Tử Tình sờ sờ đầu bọn nhỏ, nói: “Là đại lão bà cô của các người đến, đã không còn việc gì rồi. Hôm nay nương đi tạ lễ cầu phúc cho tiểu muội của các người, bốn người các người ở nhà có ngoan không vậy?”

Tử Tình vừa hỏi xong, Thu Ngọc đến.

Thu Ngọc vừa thấy Tử Tình có chút ngưng ngừng nói: “Tử Tình. Vừa rồi Đại cô người tới tìm bà người, nói là lão bà Đại Mao muốn đòi ba mươi lượng bạc mới bằng lòng mang theo đứa nhỏ hoà ly, người nói vợ Đại Mao nếu không chịu ở lại, đáng thương nhất vẫn là năm đứa nhỏ kia, có mẹ kế thì nhất định có cha dượng, Đại Mao lại là người chẳng quan tâm chuyện gì, thật sự là nghiệp chướng nha, nếu mẹ ruột đứa nhỏ ở bên cạnh, làm sao cũng sẽ có miếng cơm nóng mà ăn phải không?”

Tử Tình không biết Thu Ngọc rốt cuộc là có ý gì, liền chờ nàng nói xong câu sau, Lâm Khang Bình nói trước: “Tiểu cô, người có vẻ tìm lắm chỗ rồi, lời này người nên là nói cùng mấy người Đại cô và Đại dượng còn có Đại Mao đi. Chúng ta có liên quan gì? Hơn nữa, nữ nhân kia không phải là đáp ứng mang theo mười mẫu ruộng nước tới đó, Đại cô bọn họ còn lo lắng cái gì? Bằng không, tiểu cô nếu thương bọn họ, thì cho bọn họ mượn bạc, cũng không phải được rồi?”

Thu Ngọc nghe xong có chút không được tự nhiên, Tử Tình và Lâm Khang Bình vẫn coi như tôn trọng với nàng, không nghĩ tới hôm nay Lâm Khang Bình không cho thể diện như thế, thực ra thì cũng không trách Lâm Khang Bình và Tử Tình, xuất môn nửa ngày, trở về đã gặp phải chuyện bực mình này, làm sao còn chưa xong? Ngay cả đứa nhỏ cũng nhìn ra Tử Tình rất mệt mỏi, Thu Ngọc còn lải nhải không ngừng. Lâm Khang Bình đau lòng Tử Tình, giọng điệu tất nhiên có chút vọt lên.

“Ta là lo lắng bà người, nếu nhất thời mềm lòng, cho Đại cô người chút bạc phòng thân cuối cùng, đến lúc nào đó muốn cần dùng gấp, thật có thể kêu trời trời không thấu rồi, Đại cô người là người đáng tin sao, có thể trả lại bạc cho bà người sao? Lúc này khác với lúc xưa, bây giờ cha người cùng các người ai cũng không cho bà người tiền bạc rồi, ta cũng là vô cùng buồn bực trong lòng, cũng không thể tìm nương người nói những cái này, Hạ Ngọc lại cách khá xa, cho nên, mới đến tìm người giải sầu một chút.” Thu Ngọc giải thích nói.

“Tiểu cô, vừa rồi Đại cô ở nhà ta náo loạn nửa ngày, nương ta vừa đuổi bọn họ đi, không nghĩ tới lại tìm các người. Thật đúng là buồn cười, không nghĩ tới Đại cô tìm bà mợ bạc giúp đỡ Đại Mao hoà ly, còn không phải bởi vì nhà gái phạm lỗi, đơn giản là Đại Mao ham đồ của người khác, thật đúng là một nhà đại cô có thể nghĩ ra được.” Tử Tình nói.

“A? Làm sao còn chạy tới nhà người? Lại tìm đường chết rồi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người nói cho ta một chút.” Thu Ngọc hỏi, vừa rồi Xuân Ngọc thật đúng là không dám nói cho các nàng, bọn họ là bị Thẩm thị đuổi ra ngoài.

Lúc này, Thư Duệ nói: “Nương, người nhanh lên một chút đi xem đệ đệ muội muội đi, bọn họ ban ngày không thấy, muội muội còn khóc đấy, cũng không biết là đói bụng hay là mệt nhọc, người đi xem đi.”

“Đúng vậy, nương, muội muội khóc thật đáng thương nha.” Thư Ngạn bồi thêm một câu.

Thu Ngọc nghe xong có chút xấu hổ, vừa đúng lúc trong trang Lâm An tới đây thưa chuyện, Thu Ngọc nhân cơ hội cáo từ.

Vào nội viện, Thư Ngạn nhảy chân hỏi: “Nương, Ngạn nhi ngoan không, Ngạn nhi cùng ca ca giúp nương đuổi tiểu bà cô đi.”

Tử Tình lo lắng hành động hôm nay của mình tạo ra cho đứa nhỏ một ấn tượng không tốt, quan niệm thị phi của chúng còn chưa rõ ràng, chưa hẳn có thể giải thích được cha mẹ rõ ràng có năng lực cũng không đi trợ giúp người khác, chẳng qua là đứng ở lập trường người cùng nhà xuất phát từ bản năng bảo vệ người thân. Nếu cho rằng mình là người keo kiệt nhẫn tâm, đối với việc giáo dục bọn nhỏ trưởng thành sau này sẽ có hiệu quả ngược lại.

Nghĩ tới chỗ này, Tử Tình ngồi xổm người xuống, hỏi Thư Ngạn: “Ngạn nhi vì sao muốn giúp nương vậy?”

“Bởi vì Ngạn nhi thấy ca ca muốn đuổi tiểu bà cô đi, hơn nữa tiểu bà cô nói xong cha và nương nghe xong rất mất hứng.” Thư Ngạn nói.

“Vậy Duệ nhi lại là vì sao thế?” Tử Tình chuyển hướng Thư Duệ.

“Nương đã rất mệt rồi, tiểu bà cô nói chuyện không giảng đạo lý, bình thường nương vẫn dạy chúng ta, đừng vì việc thiện nhỏ mà không làm, đừng vì việc ác nhỏ mà làm cái đó, ba mươi lượng bạc là chuyện nhỏ, nương không làm, nhất định không phải là việc thiện, ông ngoại đã từng dạy chúng ta, chính mình không muốn

chớ gây cho người, tiểu bà cô rõ ràng cũng có năng lực trợ giúp đại bà cô, nhưng là nàng không muốn làm, lại muốn bảo nương làm, Duệ nhi cảm thấy hành vi của bọn họ cũng không đúng. Đứa nhỏ của Đại biểu cừu phải là do tự hấn nuôi, đó là trách nhiệm của hấn, nương không là thường nói, việc của mình tự mình làm. Duệ nhi nói có đúng hay không?”

Không nghĩ tới Thư Duệ cũng nghe ra ý của Thu Ngọc muốn tìm Tử Tình thử mượn bạc, Tử Tình vui mừng quá đổi, vội ôm Thư Duệ hôn mấy cái, thật không nghĩ tới một đứa nhỏ chín tuổi cũng có thể hiểu đạo lý này, mấy người lớn bọn họ nhưng vẫn dây dưa không rõ, về mặt Thư Ngạn sùng bái nhìn Thư Duệ, nói: “Ca ca thật là lợi hại, về sau, Ngạn nhi cũng muốn ngoan ngoãn nghe ông ngoại giảng bài.”

“Được, về sau ca ca cũng dạy Nhị đệ, di thôi, nhị đệ, ca ca dẫn người tìm Tam đệ bọn họ chơi cờ đi, để cho nương nghỉ ngơi.” Thư Duệ nói xong liền dẫn Thư Ngạn đi ra ngoài.

Tử Tình sau khi nằm xuống ngược lại không ngủ được, lúc thì nghĩ đến mấy đứa nhỏ của mình, lúc thì nghĩ đến câu nói, “Nơi nào an lòng thì đó là quê ta” của Tuệ Quang đại sư. Là nói mình không cần rồi rắm nơi đến sao? Nhưng là nói thật, mình tới đây hai mươi năm rồi, nếu không phải là cố ý muốn né tránh Tuệ Quang đại sư, mấy năm nay Tử Tình rất ít nhớ tới kiếp trước của mình rồi, trừ dùng đến kiến thức của mình kiếp trước, đã sớm dung nhập vào xã hội này rồi.

Nhưng là nếu không phải nói mình, đó là nói Yên Nhiên, chỉ cần Yên Nhiên cảm thấy thích hợp, cảm thấy an lòng, mình không nên ngăn cản nguyện vọng của nàng, dù sao đó là cuộc đời của nàng, Tử Tình ở trên giường lăn qua lộn lại, không buồn ngủ chút nào.

Không nói tới Tử Tình ở trên giường lăn qua lộn lại, lại nói tới Điền thị chờ Thu Ngọc và Xuân Ngọc đi rồi, tự mình ngồi im lặng suy nghĩ hồi lâu, nghĩ tới lời nói vừa rồi của Xuân Ngọc, nghĩ tới cục diện rối rắm của một nhà Xuân Ngọc bây giờ, nghĩ tới lợi ích Đại Mao hoà ly, nghĩ tới hơn hai mươi lượng vốn riêng của nàng, bạc này gửi ở chỗ Thu Ngọc.

Ngày hôm sau, Thu Ngọc đến thăm Điền thị, Điền thị trải qua cả đêm suy nghĩ, nói với Thu Ngọc nói: “Ta suy đi nghĩ lại cả một buổi tối, người đi một chuyến đi, từ trong chỗ bạc của ta, đưa qua cho Đại tỷ người hai mươi lượng, mười lượng bạc hấn là nàng có thể gom được.”

“Nương, người diên rồi, bạc này cho Đại tỷ, cũng là bánh bao thịt đánh chó, có đi không có về, về sau, người làm sao bây giờ? Nhị ca kia không dựa vào được, đại ca cũng không dựa vào được, tình huống nhà ta người cũng biết, có thể giúp người bao nhiêu? Bây giờ người đã như vậy rồi, làm sao vẫn không quên được một nhà Đại tỷ?”

Điền thị nói: “Người cũng đừng nói với ta những thứ ta không thích nghe kia, dầu gì nàng cũng là đại tỷ người, bây giờ người cũng không cần ta quan tâm, dựa vào chính người sống cũng không tệ rồi. Mấy người bọn họ đối đãi với Nhị tỷ người cũng tốt hơn một chút, có chuyện gì sẽ không bỏ mặc Nhị tỷ người. Người liền nghe lời mẹ, đưa bạc này qua đi, chuyện Đại Mao hoà ly ta thấy là ván đã đóng thuyền rồi, không phải là ta độc ác, không nói chuyện cho lão bà Đại Mao, thật ra thì đây cũng là tốt cho bọn nhỏ, dù sao nữ nhân kia cũng là không thể sinh dưỡng, tương lai phân chia gia sản này còn không phải ấy đứa nhỏ kia, người cứ khuyên nhủ nàng như vậy đi.”

Hạ Ngọc còn muốn nói chuyện, Điền thị còn nói thêm: “Nhà Đại tỷ người thành cái dạng này, chỉ sợ là ăn bữa nay lo bữa mai, cửa hàng Tứ Mao để lại, bọn họ cũng không biết quản lý, Đại tỷ người nói cũng là kiếm không nổi mấy đồng, một mình ta thế nào cũng có thể chịu được, nàng bây giờ còn có một gia đình phải nuôi dưỡng, lại không có một người chống đỡ, cả nhà toàn nữ nhân cùng đứa nhỏ, có thể làm sao bây giờ đây? Không phải là ta bất công, mấy người các người đều là cốt nhục của ta, Đại ca người mặc dù đối với ta không tốt, nhưng cuộc sống của hấn cũng có thể tạm qua, người trong nhà ít, nhẹ gánh, lại có chút của cải, hai người các người ta cũng đã nói rồi, ngày còn có thể qua. Chỉ còn lại nhà Đại tỷ người, nếu vẫn cứ như vậy, ta chết cũng không nhắm mắt.”

Thu Ngọc nghe xong đành phải không lên tiếng, lời nói của Điền thị cũng hợp lý, một chuyến đi thôn Yên này xem ra là không tránh được rồi, Thu Ngọc âm thầm thở dài.

357. Chương 360: Tin Vui

Tử Tình đối với cuộc trò chuyện này của Điền thị và Thu Ngọc tất nhiên không thể nào biết, cũng không biết Điền thị thật sự lấy ra bạc đường lão của mình.

Ngày hôm đó, Tử Tình đang cùng Lâm Khang Bình ở trên bàn đặt trên kháng hạch toán thu hoạch một quý này, sản lượng lúa mùa một mẫu đạt được chừng bốn trăm tám mươi cân, khoai tây và khoai lang muốn giữ lại làm miến, nhưng ngô, lạc cùng đậu nành bán được không đến hai trăm lượng bạc.

Lâm Khang Bình nói năm nay định gieo ba trăm mẫu lúa mì, còn lại trồng đậu phụ và đậu tằm, cái này mau lớn hơn một chút, có thể trồng tiếp một vụ khoai tây, khoai lang, mà sau khi thu hoạch lúa mạch, vẫn là muốn tra ngô, dù sao lương thực là chủ yếu. Tử Tình thấy Lâm Khang Bình bây giờ nói đến trồng trọt cũng là đầu vào đấy, cười nói: “Xem ra mấy năm nay người không phí công rồi, rốt cuộc cũng giống như nông dân rồi, hiểu biết còn không ít.”

“Tất nhiên, Tình nhi thích, ta dĩ nhiên muốn đi học, cũng không biết có phần thưởng gì hay không?” Lâm Khang Bình nói xong liền lần người tới.

Lúc này, Tiểu Phấn ở cổng trong hô: “Gia, nãi nãi, phu nhân đã tới.” Ở nhà Lâm Khang Bình có một quy củ bất thành văn, chỉ cần hần ở nhà, đám nha hoàn có việc chỉ được đứng ở cổng trong gọi.

Tử Tình vội đẩy Lâm Khang Bình ra, thu dọn qua loa, đón Thẩm thị tiến vào thính đường nội thất, Thẩm thị vui mừng đầy mặt, nói: “Tình nhi, tiểu Tứ gửi thư về rồi, nói là khảo hạch gì đó được loại ưu tú, năm sau phải tới Hộ bộ gì đó để ứng mào[1], năm nay có thể đi về nhà đón Tết sớm rồi, thật tốt quá, tiểu Tứ có thể ở lại kinh, ta còn lo lắng hần bị phân đến chỗ quý quái nào đó chim không thèm ỉa phân nữa đây. Cha người cũng vui chết đi được, nói là giỏi hơn Đại ca người một chút, còn hình như là Hoàng thượng khâm điểm gì đó, chắc chắn, không nghi tới, con ta còn có thể nhìn thấy Hoàng thượng, người nói, Hoàng thượng này trông như thế nào?”

[1]: [yìngmào] ứng mào; đến cho có mặt (ngày xưa trong những cơ quan nhà nước đến giờ mào hàng ngày - từ 5 giờ đến 7 giờ sáng - điểm danh nhân viên, ai đến thì lên tiếng đáp, gọi là ứng mào)

“Nương, tiểu Tứ là nhất giáp, nhất định được giữ lại ở kinh, đã nói với người bao nhiêu lần như vậy cũng không nhớ được, nào có thể bị phân đến chỗ chim không thèm ỉa gì đó? Còn có. Tiểu Tứ ngay cả yến tiệc Ngự hoa viên cũng đã được ăn rồi, nhìn thấy Hoàng thượng có cái gì ngạc nhiên. Hoàng thượng hơn phân nửa vẫn là trông không khác chúng ta nhiều lắm, đều là một cái mũi hai cái mắt.” Lâm Khang Bình cười nói.

“Thế cũng nói, nếu không phải là một cái mũi hai cái mắt. Chẳng lẽ lại là yêu quái? Ta chỉ là không nghĩ tới, một nông phụ trồng trọt ở sơn thôn nhỏ như ta, lại có thể được Hoàng thượng phong cáo mệnh, còn có môn biển Hoàng thượng tự tay viết, lúc này mới nghĩ, nếu có cơ hội gặp Hoàng thượng một lần, ta nha. Nhất định phải dập đầu mấy cái, đa tạ lão nhân gia hần.” Về mặt của Thẩm thị mơ ước nói.

Tử Tình nghe xong vừa là cao hứng vừa là lo lắng, bên cạnh Thiên Tử này, cũng không phải dễ ở như vậy, lời đình mưa móc[2] đều là Hoàng ân, chẳng qua, Tử Tình cũng không thể vào lúc này nói những cái này, suy nghĩ của Thẩm thị dù sao cũng không nghĩ được xa như vậy. Nói ra chỉ là lo lắng suông mà thôi. Hơn nữa, Tử Hỉ chắc hẳn vẫn có chỗ hơn người của hần.

[2]: Lời đình ví với sự nổi giận, mưa móc ví với ân huệ

Tử Tình nhớ tới lúc mình vừa tới thế giới này, không biết triều đại không biết Hoàng đế là ai. Vẫn cảm thấy một nhà mình chỉ là nông dân tăng dưới chót mà thôi, cách vị trên Long toạ kia chênh lệch đâu chỉ một vạn tám ngàn dặm, không nghĩ tới hai mươi năm sau, thật là có liên quan. Đương nhiên, hôm nay của hai mươi năm sau cùng hai mươi năm trước lúc Tử Tình vừa tới là không thể so sánh với nhau, tiền tài và địa vị xã hội đều tiến bộ nhảy vọt, tất cả đều chiếu theo trù tính của Tử Tình lúc trước.

“Nương, người nói vị Hoàng đế kia đã mất rồi, vị bây giờ, thật đúng là không biết bao nhiêu tuổi. Có phải lão nhân gia hay không?” Lâm Khang Bình cười nói.

“Đúng vậy, người không nói, ta còn quên mất, aiz, con người, không cần biết chức quan bao lớn tiền tài bao nhiêu. Vẫn là phải đến bước này, ai cũng không tránh được.” Thẩm thị thở dài.

“Nương, không nói cái này, chuyện Tiểu Tứ thật đúng là một tin tức tốt, năm nay Đại ca năm nay cũng sẽ đến kỳ nhĩ, không biết có thể lại thăng một cấp hay không? Như vậy chúng ta có thể là song hỷ lâm môn rồi.” Tử Tình thấy Thẩm thị cảm khái, vội nói.

“Ừ phải, cha người cũng nhắc tới cái này, đáng tiếc năm nay Tử Thọ bị chậm trễ công toi, nếu có thể đạt được cử nhân trở về cũng không tệ, cũng đã chuẩn bị nhiều năm, còn có Hạ cô gia kia, còn phải tốn thêm ba năm.”

“Nương, người cho là thi cử nhân này dễ dàng như thi tú tài kia, chúng ta cũng đủ không kém rồi, một nhà hương dã cho ra hai tiến sĩ, còn có hai tú tài, phóng tầm mắt cả Đại Phong triều này chỉ sợ cũng không thấy nhiều, người bởi vì sao phong Cáo Mệnh quên rồi sao? Người nha, bây giờ an an tâm tâm sống mấy năm cuộc sống thanh nhàn mới là đứng đắn.” Tử Tình nói.

“Ôi, nương cũng biết, là có chút lòng tham không đáy. Con người nha, cũng không phải đều như vậy, đứng núi này trông núi nọ, sống mới có hi vọng. Trước khi chưa ở riêng, thì mong đợi ở riêng, ở riêng rồi, thì mong đợi bọn nhỏ có thể ăn cơm no, có thể ăn cơm no rồi, thì mong đợi có nhà cửa tốt ở, sau đó mong đợi ca người bọn họ có thể đọc sách có chút tiền đồ, không nghĩ tới, mỗi một người, đều như nguyện, cho nên nha, ông trời vẫn là có mắt, biết ai tốt ai xấu.” Tư tưởng của Thẩm thị vẫn là thời phụng luận nhân quả của Phật giáo.

Tử Tình cũng không tranh cãi cùng nàng, cười đáp cùng vài câu.

“Đúng rồi, nương, ngày ấy người không nổi giận với Tam đệ muội chứ?” Tử Tình bỗng nhiên nghĩ đến chuyện Dương thị cho người đi vào hôm đó.

“Ta có thể nổi giận với nàng cái gì? Ta còn chưa có mở miệng, nàng đã nước mắt lưng tròng đứng ở chỗ đó, ta còn có thể nói cái gì? Để cho Tiểu Tam nói chuyện. Nàng nói cũng là thấy người ta đáng thương, còn có, ở ngoài cửa nhà chúng ta tranh cãi âm ỉ, cũng không tốt lắm. Chẳng qua nói đến cái này, ngày hôm qua Tiểu cô người đến nhà, than phiền với ta một trận, nói Đại Mao rút cuộc vẫn là hoà ly, nghe nói Đại cô người vẫn là lấy ra ba mươi lượng bạc ấy đưa nhỏ và tẩu tử trước cửa người dựng một căn nhà, bọn họ sống một mình. Ta suy nghĩ chỗ này có cái gì không thích hợp, Đại cô người xuất bạc, Tiểu cô người tức giận cái gì? Không phải là còn có thể mang đến mười mẫu ruộng nước sao? Đối với chuyện có lợi cho nhà Đại cô người, nàng còn có thể không tán thành?”

“Còn có thể có cái gì, Tiểu cô từng tới nhà ta nói, trong tay bà có chút bạc vụn, là trước đây chúng ta cho nàng, gửi ở chỗ tiểu cô, vốn định giữ để dưỡng lão. Đại cô nhớ thương đến, Tiểu cô tất nhiên không cam lòng, sau này bà bị đau đầu nhức óc gì đó, Đại cha và Đại nương mặc kệ, Tiểu cô có thể thấy mà mặc kệ? Cần phải trông nom, nàng có thể cam tâm? Bạc này còn không phải là số nhỏ.” Tử Tình nói.

“Thì ra là có chuyện như vậy, chẳng trách ta thấy thần sắc của Tiểu cô người không đúng lắm. Đại cô người cũng là, nhiều tuổi rồi, làm người vẫn là không sâu cạn như vậy, thật cho là người khác đều là ngu xuẩn, chịu bao nhiêu thiệt cũng không nhớ lâu, nhà này đều bởi vì lòng tham của bọn họ, chết cũng chết, đi cũng đi, ngồi tù cũng ngồi tù, trở thành như vậy rồi, còn không biết hối cải.”

“Chẳng qua là, cha của A Ngọc kia nghe nói là đại chương quỹ, trong lòng có thể không chút tính toán trước? Còn có A Ngọc kia, chúng ta cũng là đều gặp qua, là kẻ có thể chịu thiệt sao? Ba mươi lượng bạc này của Đại cô ta, còn có mấy mẫu ruộng nước kia, chỉ sợ là không về được. Cuộc sống sau này, còn phải chịu khổ.” Tử Tình nói.

“Đúng vậy, những chuyện thối nát này của bọn họ, sau này còn là phiền toái.” Thẩm thị thở dài, chủ yếu là liên quan tới Điền thị, bên ngoài, nàng vẫn là mẫu thân của Tăng Thụy Tường. Nhưng những chuyện này, người nào muốn xen vào người đó nên giận, có thể khiến người bực chết, cho nên, Thẩm thị cũng không khuyên Tăng Thụy Tường, dù sao bên ngoài mấy năm nay danh tiếng cũng không tệ, cũng không ảnh hưởng gì đến Tử Phúc và Tử Hỉ.

Đang nói, Thư Duệ dẫn theo Thư Ngạn tan học trở về, vừa vào cửa đã nghe thấy Thư Ngạn lớn giọng kêu: “Nương, nương, ta nghe nói Tiểu Cẩu phái quan rồi, là địa phương tốt, là... là, nương, ta không nhớ kỹ, bà

ngoại, người đã đến rồi.”

Tử Tình thấy Thư Duệ cũng là hai mắt sáng lấp lánh nhìn mình, vẫy tay bảo hẳn tới đây hỏi: “Duệ nhi muốn nói gì sao?”

“Nương, ông ngoại nói Tiểu cậu rất là lợi hại, vào Hộ bộ, bảo chúng chúng ta giống như Tiểu cậu, đọc sách thật giỏi, tương lai cũng sẽ có tiền đồ. Nương, ta sẽ đọc sách thật giỏi, người cho ta đi huyện học sao? Ta cũng không nhỏ, ông ngoại nói lúc Tiểu cậu đi cũng mới mười tuổi, chờ sang năm, ta cũng mười tuổi rồi, ta sẽ chăm sóc tốt ỉnh.” Thư Duệ đầy khát vọng nhìn Tử Tình.

“Đứa nhỏ này, còn rất giống Đại cữu của hẳn hồi nhỏ. Hồi nhỏ Đại ca người cũng cứ ở trước mặt ta nói, ‘nương, ta nhất định sẽ đọc sách thật giỏi, nhất định sẽ cho người sống những ngày tốt nhất.’ Lúc này mới mấy năm, Đại ngoại tôn của ta cũng bắt đầu nói lời này rồi, ta có thể không già sao?” Thẩm thị cười nói, trong mắt lại chứa đầy nước mắt.

“Bà ngoại không già chút nào, bà ngoại người nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.” Thư Ngọc dắt Thư Vĩ đi vào, tiếp lời bà ngoại hẳn.

Thẩm thị vui mừng ôm chầm lấy Thư Ngọc nói: “Được, được, nghe ngoại tôn của ta, bà ngoại còn muốn thấy các người trưởng thành đấy, chờ các người có tiền đồ rồi hiếu kính bà ngoại đấy, bà ngoại cũng không phải là muốn sống lâu trăm tuổi, tốt nhất nha, là sống thành một lão yêu tinh.”

“Lão yêu tinh, không tốt, phải đánh, bà ngoại không phải.” Thư Vĩ tiến lên ôm Thẩm thị nói.

Thẩm thị hồ nghi đầy mặt, Thư Duệ vội kể lại câu chuyện “ba lần đánh Bạch Cốt Tinh”, Thẩm thị cười ôm lấy Thư Vĩ nói: “Bà ngoại không phải là lão yêu tinh, ngoại tôn ta còn biết che chở bà ngoại rồi, bà ngoại không uống công thương người.”

Thư Ngọc ở một bên nhảy chân nói: “Còn có ta, còn có ta, ta cũng sẽ che chở bà ngoại.”

Thẩm thị nghe xong đành phải buông Thư Vĩ, ôm lấy Thư Ngọc. Ai ngờ Thư Ngọc ôm cổ Thẩm thị cắn tai Thẩm thị một ngụm nhỏ, thấy Thẩm thị ngạc nhiên, nói: “Ta đang nói thầm cùng bà ngoại đấy.”

Thẩm thị kinh ngạc hỏi: “Học ai vậy?”

“Cha ta nương ta chính là nói như vậy.”

Thẩm thị nghe xong nhìn về phía Tử Tình, nói: “Bọn nhỏ cả đám đều lớn như vậy rồi, còn không biết nặng nhẹ.” Nói xong cùng mấy đứa nhỏ nói đùa vài câu, lắc đầu rời đi.

Khuôn mặt Tử Tình lập tức xấu hổ ửng hồng, hai người đưa Thẩm thị trở về, Lâm Khang Bình thấy mặt Tử Tình ửng hồng lạnh nhạt giận dữ, đột nhiên nghĩ đến chuyện chưa làm xong trước khi Thẩm thị đến, vội đi vào nhà trước.

Tử Tình thấy mấy đứa nhỏ nối đuôi nhau đi ra ngoài, Thư Duệ vừa đi vừa nói chuyện: “Nương, phụ thân nói có chuyện muốn nói với người, chúng ta đi ăn cơm trước, cơm nước xong ta dẫn bọn đệ đệ đi chơi tiêu thực, chơi cùng muội muội một lát, các người cứ từ từ nói.”

Tử Tình vừa vào nhà, Lâm Khang Bình lập tức đóng cửa lại, ôm Tử Tình về phía giường, Tử Tình cùng sử dụng cả tay lẫn chân đẩy hẳn, “Cơn giận của ta còn chưa hết đâu, người đừng hòng chạm vào ta. Lần nào cũng muốn làm thế nào thì làm thế đó, không chú ý gì cả, lúc này, ta biết giải thích với nương thế nào đây?”

“Cùng mẹ ruột mình còn dùng giải thích cái gì? Chúng ta sống vui vẻ, nương sẽ chỉ cao hứng.”

Tử Tình còn muốn nói cái gì, câu nói tiếp theo đã bị ngăn chặn, chỉ nghe thấy một hồi tiếng ô ô và tiếng xin tha.

358. Chương 361: Yên Nhiên Bị Bệnh Vật

Nhắc tới ngày đó Thẩm thị nói Tử Tình hai câu, Tử Tình vốn có chút mất mặt, hai ngày không có không biết xấu hổ về nhà mẹ đẻ, vẫn là Thẩm thị đến Tình viên, thấy Tử Tình, Thẩm thị hỏi: “Hai ngày nay

người bận cái gì, làm sao không qua?”

“Cũng không có gì.” Tử Tình thấy Thẩm thị hỏi, mặt còn có chút đỏ, ngượng ngùng.

Thẩm thị vừa thấy thần thái của Tử Tình, còn có cái gì không rõ, giơ tay chọc đầu Tử Tình, nói: “Vợ chồng tình cảm tốt, làm nương tât nhiên cao hứng, chỉ là người cũng không còn nhỏ, đứa nhỏ mỗi một ngày lớn, nên chú ý một chút, may mà là ta, nếu là người ngoài, truyền ra ngoài, thành cái dạng gì?”

“Nương, ta biết rồi, người cũng đừng nói nữa.” Tử Tình kéo kéo góc áo của Thẩm thị, Thẩm thị cũng không nhắc lại nữa, ôm lấy Yên Nhiên dụ dỗ, đại khái là vì nguyên nhân mấy ca ca không có việc gì cũng tranh nhau ôm lấy, đứa nhỏ này cực kỳ thích người ôm, thích người khác trên chọc nàng cười, cười còn có hai cái lúm đồng tiền nhỏ, Tử Tình thật là có chút cảm giác, đứa nhỏ này thần nhiên cười, cả phòng rực sáng. Có lẽ, ở trong mắt tất cả mẫu thân, trên đời không có gì sánh bằng nụ cười của đứa nhỏ của mình.

Đảo mắt chính là sinh nhật Tử Tình, như lệ cũ, Lâm Khang Bình muốn mang Tử Tình tới Chanh viên. Nhưng là, Tử Tình không nỡ bỏ lại Yên Nhiên mới hơn năm tháng, cũng có chút không yên lòng giao con ấy người Tiểu Lục, bèn ôm theo Yên Nhiên qua.

Cũng không biết có phải Chanh Viên bên kia vốn cũng không có người ở, phòng ở có chút trống không, nhiệt độ có chút lạnh, sau khi trở về, Yên Nhiên bởi vậy mà bị nhiễm phong hàn, cô bé nhỏ nhỏ nóng sốt đỏ bừng cả khuôn mặt, Tử Tình vừa đau lòng vừa sốt ruột còn có hối hận, chén thuốc Chu đại phu kê đứa nhỏ cũng không có cách nào uống vào, cố ép cũng không ép vào được, thật sự rất khổ. Lúc này không ngờ Thư Duệ nhớ tới nói: “Nương. Nhà Tiểu Dục bọn họ không phải là tặng chúng ta một hộp thuốc viên sao? Không bằng lấy ra cái kia uội muối thử một chút.”

Lâm Khang Bình nghe xong vỗ đầu mình nói: “Đúng vậy, sao lại quên mất nó? Cái đó được hiệu quả thực là tốt, hồi nhỏ thấy thiếu gia bọn họ bị bệnh, bà vú chính là lấy nó nghiền nhỏ với nước rồi cho ăn.” Nói xong vội bụng hộp thuốc ra.

Tử Tình tìm ra loại thuốc hạ sốt kia. Thư Ngạn đã bưng nước tới đây, Tử Tình tự mình dùng thìa nghiền nhỏ rồi bón cho đứa nhỏ, liên tục trông coi đứa nhỏ. Trong lòng không yên, ngay cả cơm cũng không ăn, tới buổi chiều Yên Nhiên mới dần dần ra mồ hôi, Tử Tình mới yên lòng. Từ đây, trong lòng Tử Tình thực sự coi Tiểu Dục là quý nhân, nghĩ sau này nếu có cơ hội, nhất định phải cảm ơn hần tử tế.

Lúc này. Tin tức Yên Nhiên bị bệnh đã truyền đến chỗ Thẩm thị, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị còn có Tử Thọ và Dương thị đều tới hỏi thăm đứa nhỏ.

Lúc mấy người đến chỗ Tử Tình, Yên Nhiên đã ra mồ hôi đầy người, sắc hồng trên mặt đã bớt đi rất nhiều, Tử Tình đang thay một thân xiêm y sạch sẽ cho nàng. Mấy người hỏi qua tình huống của đứa nhỏ, biết được đã hạ sốt, Thẩm thị trước tiên niệm một tiếng “A di đà phật, Bồ Tát phù hộ.” Nước mắt liền lăn xuống.

Tử Tình thấy kinh ngạc, hỏi: “Nương, đang yên đang lành, người khóc cái gì chứ? Lại nói, Yên nhi đã rất tốt rồi mà.”

“Nương là vui mừng, cũng dọa chết ta. Đứa nhỏ mới lớn tí như vậy, sao có thể không làm cho người lo lắng.” Nói xong liền hỏi dùng thuốc gì, mời đại phu nào đến xem vân vân.

“Nương không nói ta còn quên mất, chính là Tiểu Dục lần trước tới nhà chúng ta chơi, không phải là tặng một xe lễ Tết Trung thu tới sao, bên trong còn có một hộp thuốc dùng cho bệnh thông thường. Thích hợp cho đứa nhỏ dùng nhất, lát nữa ta định chia một ít cho Tiểu Tam mang đi.”

Thẩm thị thỉnh thoảng lại sờ sờ trán và phía sau lưng Yên Nhiên, nói: “Đứa nhỏ bị bệnh phải cẩn thận một chút, vừa uống một liều thuốc viên, chỉ sợ còn có thể chưa khỏe hẳn, buổi tối dễ bị lại, lại bón thêm thuốc một lần nữa, mấy ngày này cũng chú ý một chút.”

Tử Tình vội gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau, Thu Ngọc cũng không biết hỏi thăm từ nơi nào chuyện Yên Nhiên phát sốt, vội vàng đến Tình viên, vừa vào cửa đã nói với Tử Tình: “Tử Tình, đứa nhỏ bị bệnh cũng không sai người đến nói một tiếng, ta xem xem đứa nhỏ thế nào rồi?”

“Không có gì, chỉ là tỉnh thoảng nhiễm chút phong hàn, phát sốt, bây giờ uống thuốc rồi, cũng ra mồ hôi cả người, nhiệt độ cũng giảm xuống rồi.” Tử Tình nói.

“Ôi, đứa nhỏ bé tí như vậy, sẽ phải uống nước thuốc đắng kia, thật sự là bị tội nha, may mà ra mồ hôi rồi, còn không có nhận không một lần tội.” Thu Ngọc nói.

“Tiểu bà cô, muội muội ta là uống thuốc viên.” Thư Ngọc tiếp một câu.

“Thuốc viên, thuốc viên gì?”

“Bằng hữu của Lâm Khang Bình từ Kinh thành tặng chút đồ đến, trong đó còn có một hộp thuốc viên dùng cho bệnh tiểu hài tử thường gặp, thế nên lúc này, uống một lần, đã có tác dụng rồi.” Tử Tình nói, Thu Ngọc nghe xong nói: “Cám ơn trời đất, quả thật là có lòng tốt sẽ được đền đáp. Ta nghe nói đứa nhỏ là vì sau khi đi Chanh viên nhà người trở về mới phát bệnh, muốn ta nói, nơi đó vốn cũng không có người ở, đất đai hoang dã, chỉ sợ có thứ gì không sạch sẽ, không bằng để cho bà người gọi hồn cho Yên Nhiên, lỡ như đứa nhỏ bị tai hoạ gì đụng chạm, có lẽ bà người lớn tuổi, nhiều kinh nghiệm, còn có thể áp chế một chút. Trước kia, bà người thường gọi ấy người các người, rất linh nghiệm đấy.”

Điền thị có từng gọi ấy người bọn họ hay không, Tử Tình không biết. Nhưng mà, Tử Tình cũng là từng thấy Điền thị gọi ấy đứa Nhị Mao, lại là ở dưới tình huống Nhị Mao làm việc xấu đốt đồng rơm, bị lão gia tử răn dạy vài câu, sợ Nhị Mao bị sợ hãi. Nếu khi đó, mọi người có thể nhìn thẳng vào lỗi lầm của Nhị Mao, quản giáo nghiêm túc, Nhị Mao sao đến mức rơi vào kết cục như vậy.

Giờ phút này Thu Ngọc nhắc tới Điền thị có chút ý lấy lòng, Điền thị có thể nói là hai tay trắng rồi, nếu có thể khiến cho Tử Tình có thiện cảm và đồng tình, có thể vươn tay ra, Thu Ngọc cũng có thể bớt chút lo bớt chút sức.

“Vậy cũng không cần, trên người Yên Nhiên còn mang theo ngọc bội Tuệ Quang đại sư khai quang ở trước mặt Phật Tổ đấy, tai hoạ gì có thể vượt qua Phật Tổ? Lúc này nếu như bà làm chút gì, chẳng phải là bất kính với Phật Tổ? Cho rằng chúng ta không tin tưởng Phật Tổ, ngược lại không tốt.” Tử Tình tất nhiên biết ý của Thu Ngọc, vội cự tuyệt.

Thu Ngọc thấy Tử Tình nói như thế, cũng chỉ đành phải cười nói: “Đúng vậy, làm sao lại quên mất việc này, Yên Nhiên của chúng ta có Phật Tổ che chở, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi rồi.”

Không biết được hiệu của thuốc viên tốt hay thể chất của đứa nhỏ khoẻ mạnh, tóm lại, ngày hôm sau Tử Tình lại bón thuốc cho đứa nhỏ một lần nữa, đứa nhỏ lại ra một thân mồ hôi, ngủ rất say, sáng sớm ngày thứ ba tỉnh lại, đã khoẻ lại hoàn toàn, con mắt như quả nho đen lại chuyển động linh lợi, trái tim Tử Tình mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm một hơi, giao đứa nhỏ cho nha hoàn, còn mình ngủ bù nửa ngày.

Sau khi Yên Nhiên hoàn toàn khỏi bệnh, Lâm Khang Bình vội tìm người hái cam trên cây, không chỉ có Chanh viên, còn có phía sau núi của nhà mẹ đẻ Tử Tình, Tử Thọ vừa lúc nhân rồi, đi theo sau Lâm Khang Bình nói là học một chút việc bình thường, Thẩm thị sớm có ý này, ước gì Tử Thọ tìm chút việc gì để làm, tương lai có thể nuôi dưỡng gia đình. Xưởng thuỷ tinh kia mặc dù năm trước chia không ít hoa hồng, nhưng rốt cuộc không an toàn, dù sao ở trong quan niệm của nàng, vẫn là có đất đai có cửa hàng mới là chắc chắn.

Thời gian thoáng một lát hơn một tháng, ngày hôm đó, Tử Tình đang xem người trong nhà đào ngô sen, Tử Hỉ đột nhiên chạy tới, từ rất xa đã nghe thấy tiếng la hét của hắn: “Tỷ ơi, tỷ ơi, ta đã trở về.”

“Tiểu cậu, nương, Tiểu cậu đã trở lại.” Thư Duệ và Thư Ngạn hô, chạy về phía Tử Hỉ, Thư Ngọc cũng đuổi theo, Tử Hỉ nhất nhất ôm từng đứa bọn họ, sau đó sờ đầu bọn họ nói: “Lại cao hơn rồi, còn nặng lên một chút.”

“Cũng đã là người làm cha, cũng là người làm quan, làm sao còn chưa có dáng vẻ chừng chặc?” Tử Tình chờ Tử Hỉ đến trước mặt nói.

Tử Hỉ ôm lấy Thư Vĩ nhỏ nhất, nói: “Ồ trước mặt tỷ sợ cái gì? Ta dù dạng nào không phải là tiểu đệ của người sao? Tiểu Vĩ Vĩ, còn nhớ rõ Tiểu cậu không?”

Thư Vĩ then thùng lắc lắc đầu, “Tỷ, nữ nhi người sinh đâu? Lần này cuối cùng cũng như nguyện rồi, sao ta còn nghe nói là mệnh phú quý gì đó, người khoan hãy nói, ta thật đúng là đưa bạc đến cho người.”

Tử Hỉ nói xong lấy ra mấy tấm ngân phiếu, thấy Tử Tình hồ nghi nhìn nhìn ngân phiếu, bèn nói: “Nhìn ta như thế làm gì? Bạc này cũng không phải là của ta, cửa hàng cùng thôn trang nhà người sản xuất ra, năm trước tỷ phu mua thôn trang ở kinh thành, ở bên đó tỷ phu còn mở một xưởng miến, thế nên lúc này, quản gia nhà người cộng lại sổ sách, gom lại tất cả nhờ ta mang về hộ, sổ sách lát nữa trở về đưa tới cho người, lễ vật cho cháu ngoại gái cũng lát nữa đưa đến toàn bộ, vừa vặn ta còn có việc nói với người.”

Tử Tình đếm, tổng cộng có ba ngàn một trăm lượng ngân phiếu, thật đúng là không ít, “Buổi tối ở đây ăn cơm đi, ta làm thức ăn ngon cho người, lươn vừa mới mò lên, còn có củ sen, ta bảo bọn họ bắt lên con cá.”

“Quên đi, khó khăn lắm mới trở lại, bữa cơm đầu tiên vẫn là ăn ở nhà đi, không bằng các người cũng đi qua, ngày mai chúng ta lại qua.”

Tử Tình nghe xong cũng đồng ý, dẫn theo Tử Hỉ xem Yên Nhiên, Tử Hỉ thấy không thể thiếu được khen vài câu, sau đó Tử Tình ôm đứa nhỏ cùng Tử Hỉ trở về nhà mẹ đẻ trước.

“Thì ra là người đến nhà tỷ người, ta đã nói rồi, vừa ném hành lý chớp mắt cái đã không thấy tăm hơi, vợ người còn oán trách mãi đấy, tự mình dẫn theo nha hoàn đang thu dọn sân. Thật đúng là nhớ tỷ người rồi, tỷ người cũng không mất công thương người.” Thẩm thị thấy Tử Tình đi theo Tử Hỉ vào cửa, cười nói.

Lát sau, Lâm Khang Bình dẫn theo bốn nam hài trong nhà đi tới, cơm chiều bày hẳn hai cái bàn, người lớn đứa nhỏ mỗi bên một bàn, Tăng Thụy Tường vui sướng là không cần nói cũng biết, mình quả thực không có nhìn nhầm, đứa nhỏ này vừa xuất sĩ còn hơn lão Đại một chút, tiền đồ trong tương lai chỉ sợ không có giới hạn.

Sau khi ăn xong, cả nhà ngồi nói chuyện một lát, Tử Tình lo lắng Tử Hỉ lặn lội đường xa vô cùng mệt nhọc, bèn dẫn theo bọn nhỏ muốn về nhà, Tử Hỉ đưa sổ sách cho nàng, nói trước ngày hôm sau đến Tình viên ăn cơm.

Tử Tình về nhà sắp xếp cho bọn nhỏ ngủ trước tiên, mới có thời gian ở trên bàn trên炕 nhìn xem mấy bản sổ sách này, chủ yếu là cửa hàng hải sản khô và hai cái xưởng, một cái thôn trang, cửa hàng khác là tiền thuê một năm, vừa xem là hiểu ngay.

Thôn trang mới mua năm ngoái Lâm Khang Bình để cho bọn họ mùa đông trồng một vụ lúa mạch, thu lúa mạch xong trồng khoai tây, khoai lang, mở một xưởng miến, lợi nhuận một năm của xưởng miến này đại khái vào khoảng năm trăm lượng, lúa mạch thu vào hai trăm lượng, có nghĩa trồng khoai tây và khoai lang lại chế biến giá trị vẫn là rất cao.

Tử Tình mất nửa canh giờ mới dần sổ rõ ràng, vừa gấp một cái, Lâm Khang Bình đi tới hỏi: “Tiểu Tứ nói rằng ngày mai muốn tới đây tìm người, rốt cuộc có chuyện gì?”

359. Chương 362: Tử Hỉ Thỉnh Giáo

Ngày hôm sau, ăn xong điểm tâm, Lâm Khang Bình vẫn là mang theo người trong nhà đi đào ngô sen ở trong vườn, Thư Duệ Thư Vĩ tự đi học đường, Tử Tình cho Yên Nhiên bú sữa, nghỉ tới cơm canh muốn chuẩn bị cho bữa trưa.

Buổi sáng lúc mấy người Thẩm thị tới đây, trong vườn còn lộn xộn, Thẩm thị thấy vậy nói: “Trong nhà còn bận rộn đấy, vội làm gì mời mọi người ăn cơm, mấy ngày nữa cũng không muộn, lần này Tiểu Tứ ở nhà hẳn hai tháng đấy.”

“Nương, đến cũng đến rồi, còn nói những lời này làm gì? Vừa vặn có cá và ngô sen tươi mới.” Tử Tình đón mọi người vào vườn.

Tử Thọ lên lớp thay Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường dẫn theo Tử Hỉ ở bên bờ ao xem đào ngô sen, Dương thị và Phó thị cũng ở một bên nói giỡn, Thư Ngọc sớm dẫn theo mấy đứa nhỏ đi chơi, nha hoàn trông, Tử Tình kéo Thẩm thị vào phòng bếp ăn bài đồ ăn.

Sau khi ăn xong, một mình Tử Hỉ ở lại.

Tử Tình tự mình pha một ấm trà, dẫn theo Tử Hỉ vào thư phòng, vừa ngồi xuống, Tử Hỉ đã nói: “Tỷ, ta cảm thấy lần phái quan này của ta có chút kỳ quái, người khảo hạch một nhóm người chúng ta lại là tân Hoàng đế tự mình giám sát, hơn nữa Thánh thượng còn tự mình hỏi ta mấy vấn đề, cảm giác như trước kia hẳn có chút hiểu biết ta. Thượng thư Hộ bộ là Văn gia, trước kia từng làm Tổng Đốc Lương Quảng. Ta mới biết được, tỷ, Văn gia gì đó kia trước kia lại còn từng làm Đề sứ, chức quan tới nhất phẩm đại Học sĩ, nghe ý của Văn thượng thư là Thánh thượng vừa đăng cơ không lâu, muốn chọn lựa nhân tài thật kỹ, năm nay quan viên chính thất phẩm trở lên ở các nơi đều phải thay phiên về Kinh nhận khảo hạch mới có thể lên chức, cho nên Đại ca hẳn cũng phải về Kinh một chuyến, chỉ là không biết lúc nào thì xếp hạng.”

“Xem ra là người ở Kinh thành mở xưởng thủy tinh hẳn có nghe thấy, dù sao Kinh thành chỉ một nhà này, mặc dù Việt Thành có. Nhưng mấy thập niên này bọn họ dù sao cũng không mở rộng đến kinh thành, trong lòng Hoàng thượng có thể không có nghi ngờ? Dù sao người đã cắn chết là mua phương pháp từ tay người nước ngoài, Đại Phong quốc chúng ta không phải là còn cùng người nước ngoài thông thương sao? Người muốn tìm ta là việc này?”

“Đương nhiên không phải là, ta bị điều đến Hộ bộ. Chủ quản thu thuế từ các nơi, Thánh thượng hỏi ta như thế nào mới có thể khiến Quốc khố sung túc, ta đề ra mấy quan điểm. Thánh thượng dường như không phải là vừa lòng lắm, bảo ta thừa dịp thời gian nghỉ ngơi suy xét vấn đề này thật kỹ, năm sau khi đến nhận chức nộp cho hắn một phần sổ con, tỷ, ta biết người nhiều suy nghĩ, một mình ta suy nghĩ thiếu, không bằng người giúp ta tham khảo một chút.”

Tử Tình suy nghĩ. Hộ bộ này thật đúng là một công việc béo bở, nhưng làm sao có thể dễ dàng đến trên người Tử Hỉ, chẳng lẽ là nhìn trúng xưởng thủy tinh của Tử Hỉ, nghĩ đến cái này, Tử Tình hỏi: “Người đề ra mấy quan điểm gì? Hoàng thượng có ý muốn người giao ra phương pháp làm thủy tinh hay không?”

“Thế thì hình như không có. Ta đề ra là tận lực cổ vũ nông dân khai khẩn đất hoang, không chỉ mở rộng diện tích gieo trồng, đồng thời cũng mở rộng chủng loại gieo trồng, nhất là cao sản mà lại dễ xử lý, ta nhớ được khoai tây và khoai lang người trồng bây giờ mở rộng tương đối rồi, còn có ngô, về phần đất hoang kia làm sao dưỡng thành tốt, ta còn không rõ ràng lắm, khi đó người từng dạy cho Đại ca. Ta không lưu tâm lắm. Nhưng ta biết người gieo trồng cây ăn quả đồng thời nuôi gà và vịt còn có dê, phân của những động vật này đều có thể dùng để làm phân bón, Thánh thượng đối với cái này trái lại có vài phần hứng thú.”

“Người nói những cái này đều là nông nghiệp, nông nghiệp là căn bản, nhưng là một quốc gia chỉ có nông nghiệp rất khó giàu lên, còn phải có công nghiệp và thương nghiệp.” Tử Tình thừa cơ nói cho Tử Hỉ cấu tạo của ba sản nghiệp. Hỗ trợ lẫn nhau như thế nào.

“Tỷ, những cái này người từ đâu biết được? Ta phát hiện người thật đúng là hiểu biết nhiều lắm, nghe người phân tích một lần như vậy, thật đúng là có vài phần đạo lý.”

“Không phải là từng nói với người, tỷ tỷ không có việc gì thích xem tạp thư, ta lại không cần đi thi, đương nhiên xem chút tạp thư, lại kết hợp sự thay đổi của từng triều đại trong lịch sử phân tích ra, không nói quá xa, hãy nói đến tiền triều, có thể có giang sơn hơn bốn trăm năm, còn không phải bởi vì bọn họ chú trọng thông thương cùng nước ngoài, công nghiệp và nông nghiệp đều có tiến bộ rất lớn, quốc gia giàu có, mới có bạc mở rộng quân đội, quân đội mạnh rồi, an toàn của quốc gia mới có bảo đảm, dân chúng mới có thể an cư lạc nghiệp. Đây và một gia đình cũng là cùng loại đạo lý, một gia đình nghèo, người xung quanh sẽ khinh thường, thậm chí sẽ bắt nạt người, điều khiển người, chỉ có làm cuộc sống tốt lên, có thực lực, mới có sức mạnh, người ta mới có thể nhìn người bằng cặp mắt khác, chúng ta trước kia không phải là như vậy?”

“Tuy nói như thế, nhưng là, bạc này lấy ra từ đâu? Người nói muốn tăng thuế cho dân chúng, không nói ta không đành lòng, Thánh thượng cũng là không đành lòng, hẳn vừa đăng cơ không lâu, nếu đề xuất tăng thuế, chỉ sợ trong miệng dân chúng không nói, trong lòng cũng sẽ có câu oán hận, dù sao cuộc sống làm ruộng là đủ khổ rồi.”

Tử Tình mặc dù không hiểu những cái này lắm, nhưng là, TV vẫn là xem một chút, tới nơi này cũng xem một chút tạp thư, biết gần như thay đổi mỗi triều đại đều là cuộc sống của dân khổ cực không chịu nổi nữa, mới tạo phản, cho nên, tăng thuế cho dân chúng thật sự là hạ hạ sách.

“Ai nói tăng thuế cho dân chúng? Không biết cổ vũ thủ công nghiệp và buôn bán sao? Lưu thông hàng hoá mới có thể mang đến cho kinh tế phồn vinh, đương nhiên, tất cả cái này cần phải trên cơ sở dân chúng có

thể ăn cơm no. Chẳng hạn như, đồ sứ và tơ lụa của chúng ta, hơn một ngàn năm trước đã mở con đường tơ lụa, có thể đổi lấy chiến mã và bạc từ Tây Vực, hiện tại người Tây Dương không phải là thịnh hành cũng những thứ này? Tỷ phú người còn muốn xây dựng đội thuyền vận tải, cùng người Tây Dương làm buôn bán. Công nghiệp của người Tây Dương vẫn là phát triển hơn chúng ta một chút, còn có súng, lựu đạn vân vân của bọn họ, đều đáng giá cho chúng ta học tập, tỷ phú người hẳn là từng thấy qua, người tìm hẳn thảo luận đi thôi.”

“A? Tỷ phú ta muốn xây dựng thuyền vận, đây cũng là cần không ít ngân lượng đi? Những năm này Tỷ tỷ thật đúng là kiếm được không ít?”

“Nào có, trong nhà đều vét sạch cho hẳn, nói thật ra, chỉ còn có mấy ngàn lượng bạc người vừa đưa tới cho ta, giữ lại cho lúc cần dùng gấp.”

Đang nói, Lâm Khang Bình ôm Yên Nhiên đi vào, nói với Tử Hỉ: “Người vừa trở về đã quần quít lấy tỷ người, còn có hai tháng, nói bao nhiêu không được, sáng sớm tỷ người đã thức dậy chuẩn bị cơm canh hôm nay, đến bây giờ còn chưa có nghỉ tý nào đâu, đứa nhỏ còn chưa cho bú sữa đâu, mà người còn ở lại đây quấy rầy nàng.”

“Vậy đi, ta đi về trước đây, tỷ, người suy nghĩ kỹ một chút, ta còn giống như trước kia, buổi tối mỗi ngày tới đây trò chuyện cùng các người, ta thấy Thư Duệ cũng không còn nhỏ rồi, hẳn cũng nên tới nghe một chút, hơn chỉ có đọc sách rất nhiều, rất có ích.”

Lâm Khang Bình cầm lấy một quyển sổ sách ném qua, cười mắng một câu “Cút đi.” Chờ Tử Hỉ ra cửa, Lâm Khang Bình lại đuổi theo ra cửa nói một câu: “Những lời tỷ người nói với người không cần nói ra bên ngoài.”

Tử Hỉ trả lời một câu “ta hiểu được.” Người đã không thấy bóng dáng.

Tử Tình đón lấy đứa nhỏ, Lâm Khang Bình nói bên ngoài củ sen đã đào xong rồi, cam cũng thu sạch sành sanh, có phải nên thừa dịp mấy ngày nay thời tiết đẹp, làm lạp xưởng, cuối tháng đưa đi một lượt hay không.

Tử Tình gật gật đầu, bỗng nghĩ đến, Tử Hỉ trở về, quên không nói cho Tử Vũ một tiếng, đón Tử Vũ trở về ở vài ngày, thuận tiện đón luôn một nhà Tử Lộc, bởi vì hai ngày này Tử Lộc hẳn là cũng hừ mợc, đồng chí tới gần rồi. Tử Tình nghĩ đến đây, vội để Lâm Khang Bình phân phó Lâm Hưng đi một chuyến.

Sau khi nghỉ trưa, Tử Tình đang dạy Thư Ngọc và Thư Vi làm bóng da, trong nhà nhiều đứa nhỏ, Tử Tình muốn tìm một hoạt động có ý nghĩa cho đứa nhỏ, vừa vận người cổ đại không phải là đã sớm biết chơi xúc súc sao? Tử Tình tự tay làm một quả bóng da đơn giản, bên trong dùng nan trúc đan lại thành một cái khung hình tròn, bên ngoài khâu một tầng da dê.

Lúc Tử Tình làm xong, Thư Duệ và Thư Ngạn cũng đã trở lại, tìm một khoảng đất trống cho bọn nhỏ, bố trí đơn giản một chút, Tử Tình dạy bọn chúng dẫn bóng như thế nào, đang chơi náo nhiệt, hai nhi tử của Tử Lộc là Vĩnh Tùng và Vĩnh Bách tới, tuổi của bọn họ và Thư Duệ Thư Ngạn tương đương, bình thường bị Tử Lộc bắt đọc sách, đến nơi này còn có không nghịch ngợm? Ngay cả Thẩm thị sai bọn họ đến gọi Tử Tình đi qua ăn cơm cũng quên mất.

Tử Tình cùng bọn chạy nhanh, la hét, vốn không mấy khi vận động nhiều như vậy, mệt đến vẻ mặt mũi đỏ rực, ra mồ hôi đầy người, nhưng là cảm thấy rất sáng khoái.

Tử Lộc và Tử Vũ ở nhà đợi nửa ngày không thấy Tử Tình đi qua, cùng Tử Hỉ, Hạ Cam Vĩnh mấy người bọn họ tới đây, vừa rẽ qua cửa nách, đã nghe thấy tiếng reo hò của bọn nhỏ, thấy Tử Tình chơi đùa không còn biết trời đất gì nữa, Tử Hỉ hỏi: “Tỷ, người biết chơi xúc súc từ lúc nào? Sao trước kia chưa từng thấy?”

Tử Tình lau qua loa mồ hôi trên mặt, tóc là tùy ý tết đôi ngựa buộc lên, Lâm Khang Bình vội đi tới lấy khăn lau mồ hôi cho nàng, lại giúp nàng sửa sang lại ổn thoả tóc tai tán loạn, nói: “Không nhìn thấy có khách ở đây, cũng không đi về thay bộ quần áo khác, còn như đứa nhỏ.”

Tử Tình lúc này mới thấy Hạ Cam Vĩnh, quả thật có vài phần xấu hổ, tiếp đón một lát, rồi trở về phòng rửa mặt chải đầu.

Tử Vũ thấy Hạ Cam Vinh kinh ngạc, vội kéo hẳn một cái, nói: “Tỷ phu ta đối với tỷ ta vẫn luôn như thế, ngay cả cha ta ca ta bọn họ đều thần phục, nói tỷ phu ta mười mấy năm như một ngày, thật đúng là khó làm được. Người cũng học theo một chút.”

“Ta không phải kinh ngạc vì cái này, ta cũng không phải chưa thấy qua tỷ phu đối tốt với tỷ tỷ, ta chỉ là nghĩ, tỷ tỷ rốt cuộc là một người có tính tình gì? Người nói nàng là thôn cô đi, nhưng là, lần đầu tiên ta gặp các người, nghe được nàng giảng giải Trương kế, còn tưởng rằng là thiên kim danh môn nhà ai? Người nói nàng là thiên kim đi, nàng không chính thức tiến vào học đường một ngày, nói trồng trọt, cũng là đầu vào đây. Ra về thôn cô, ra về tiểu thư khuê các, đều là mười phần giống, hôm nay lại biết đến một mặt khác của nàng, khó trách, tỷ phu một nam tử bên ngoài nhìn thanh lãnh rắn rỏi như vậy, đối với tỷ tỷ, rõ là... rõ là tốt.” Hạ Cam Vinh suy nghĩ hồi lâu, chỉ nói ra được một từ “tốt” để hình dung.

Tử Hỉ nghe thấy được, cười nói: “Đó là, tỷ phu ta ta nếu dám đối với tỷ ta không tốt, ta lập tức cho hắn biến đi. Người cũng vậy, dám đối với muội muội ta không tốt, ta cũng cho người biến đi.”

“Cái gì gọi là biến đi?” Hạ Cam Vinh hỏi.

“Ngu ngốc, một cước đá văng ra, nói đến đá, chúng ta cũng xuống sân tỷ thí một chút như thế nào?” Tử Hỉ đề nghị nói.

Tử Hỉ nói xong, nhất định muốn kéo Tử Lộc và Tử Thọ cùng Hạ Cam Vinh xuống sân, bốn người lớn dẫn theo sáu đứa nhỏ, chơi tiếp.

Lúc này, Tử Tình đi ra, vốn là Thẩm thị gọi một nhà bọn họ đi qua ăn cơm, Tử Tình chỉ đành phải gọi mọi người lại, bảo nha hoàn dẫn theo bọn nhỏ đi xuống rửa mặt.

“Tỷ, người nói trước kia một nhà chúng ta, làm sao không nghĩ ra chơi xúc súc?” Tử Hỉ hỏi.

“Không nghĩ ra còn nhiều nha? Người không thấy được hôm Trung thu đó, tỷ tỷ dẫn theo một đồng đĩa nhỏ trong nhà, đó mới gọi là náo nhiệt? Vừa hát vừa nhảy, đáng tiếc, người không ở đây.” Tử Thọ nói.

360. Chương 363: Tử Hỉ Nhúng Tay

“A, tỷ, còn có việc này? Ta cũng chưa từng nghe thấy người xuống ca, người xuống cho ta nghe một chút?” Tử Hỉ nói xong liền cọt đến trước mặt Tử Tình.

Lâm Khang Bình xách Tử Hỉ ra như xách con gà con, nói: “Muốn nghe, lát nữa bảo bọn nhỏ dạy người.”

“Tỷ phu, ta cũng qua hai mươi rồi, người còn coi ta là tiểu hài tử, lại nói, ta tốt xấu gì cũng là kẻ làm cha, người cũng để ý hình tượng của ta một chút.” Tử Hỉ hét lên.

“Đại ca không phải nói sao? Người cho dù là làm a công, người vẫn là tiểu đệ của chúng ta.” Tử Lộc cười nói.

Đang nói, mấy đứa Thư Duệ đi ra, Tử Hỉ vội túm lấy Thư Duệ hỏi: “Thư Duệ, tới đây, tiểu cữu hỏi người, nương người dạy người xuống bài gì, cho tiểu cữu nghe một chút.”

“Tiểu cữu, nương ta kể, là hỏi người còn nhỏ, nương ta lo lắng người không thích đọc sách, nương ta soạn.” Thư Ngạn cướp lời.

“Nói mò, ta năm tuổi đi học, trước khi đi học, nương người nói với ta rất nhiều đạo lý Tam Tự Kinh, thế cho nên ông ngoại người còn tưởng rằng ta là thần đồng. Được rồi, các người càng nói như vậy, ta càng muốn nghe.”

“Tứ ca, ta cũng muốn nghe.” Tử Vũ cũng ở một bên ồn ào.

“Tiểu Ma tiểu Nhị lang, lưng đeo túi sách tới học đường, không sợ mặt trời chiếu a.. không sợ mưa gió lớn, chỉ sợ tiên sinh kia mắng ta lười a.., không có học vấn không mặt mũi nhìn cha mẹ a. . .” Mấy đứa Vĩnh Bách ở một bên xuống lên, vừa xuống vừa nhảy, nhất thời, mấy đứa Thư Duệ tất cả đều cùng xuống lên.

“Tỷ, thật tốt, người xem bọn họ cùng lớn lên, có nhiều thời gian vui vẻ có thể nhớ lại như vậy, tựa như chúng ta hồi còn nhỏ, đáng tiếc, đứa nhỏ nhà ta một mình một nhà thật chán.” Tử Hỉ thở dài, Tử Vũ cũng phụ họa theo.

“Đây có là cái gì, người không thể sinh thêm mấy đứa.” Tử Tình cười nói với Tử Vũ.

“Đúng rồi, tỷ, mẹ chồng ta nói muốn mời cả nhà chúng ta sang chơi, ăn bữa cơm rau dưa, Tứ ca về nhà rồi, bố chồng ta muốn chúc mừng cho Tứ ca. Tướng công ta cùng các ca ca nói xong rồi, bây giờ chỉ xem người khi nào thì rảnh?” Tử Vũ hỏi.

“Ta ngày nào chả rảnh. Chẳng qua là mẹ chồng người bọn họ chờ đến Tết Đại ca trở về mời tất cả chẳng phải bớt việc? Bằng không đến lúc đó còn phải lại mời thêm một lần, chẳng phải lãng phí?” Tử Tình cười nói.

“Tỷ tỷ để cho Hạ gia chúng ta nói, Hạ gia chúng ta dù kém cỏi như thế nào, cũng không đến nỗi thiếu một bữa cơm. Chỉ sợ mọi người không chịu nhận, bằng không ta cùng Tử Vũ ngày ngày quét bụi mà chờ.” Hạ Cam Vĩnh nói.

“Muội phu, chúng ta đều là người thành thật, với lại còn có thể ăn, người nếu không sợ ăn đến nghèo, cứ việc mời đi, ta dù sao cũng không có lễ vật.” Tử Hỉ nói.

Mấy người vừa nói vừa cười vừa đi về phía Tăng gia.

Sau bữa cơm chiều. Cả nhà ngồi nói chuyện phiếm cùng nhau, Tăng Thụy Tường hỏi Tử Hỉ trước: “Tiểu Tứ, người ở trong kinh tin tức linh thông hơn, tân Hoàng đăng cơ, đầu xuân sang năm có ý định thêm một lần Ân khoa hay không?”

Tử Hỉ nhìn thoáng qua Tử Thọ, hỏi: “Tam ca ta vẫn là muốn đi thi à? Ta thật đúng là không hỏi thăm những thứ này, chẳng qua, cha. Nói tới cái này, ta trái lại là có một ý tưởng. Chúng ta bây giờ coi như là có chút ít tiếng tăm, hàng năm đều có không ít học sinh mộ danh đến học đường của chúng ta. Đáng tiếc, cái học đường kia của cha điều kiện có hạn, thu không nổi bấy nhiêu học sinh này, chỉ có thể làm cho người ta thất vọng mà về. Cha, ta nghĩ, tiền thu của xưởng thủy tinh năm nay cũng không ít, không bằng, mỗi người lấy ra một phần bạc, chúng ta lại mua một mảnh đất, xây một thư viện lớn một chút. Cha đến làm chương giáo, Nhị ca và Tam ca cùng giúp đỡ phù trợ, ta và Đại ca mỗi lần về nhà, cũng giúp đỡ giảng bài, các người nói như thế nào?”

“Nếu như thế, tiểu Nhị và tiểu Tam không bằng vẫn là đi thi một lần nữa. Cố gắng thi ra được một cái công danh Cử nhân, như vậy, danh khí của học đường mới có thể vang dội. Chỉ dựa vào mấy tú tài vẫn là không chống đỡ nổi.” Tăng Thụy Tường suy tư một hồi, nói.

“Cha, không bằng người cũng cùng đi thi một lần, vạn nhất có được công danh Cử nhân, chương giáo này cũng phải cử nhân làm mới thích hợp.” Tử Tình đột nhiên nghĩ tới điều này.

Mọi người nghe xong sững sốt, ai cũng không nghĩ tới để Tăng Thụy Tường đi thi, dù sao, Tăng Thụy Tường cũng hơn bốn mươi rồi, Tử Tình không biết triều đại này thi cử lớn tuổi nhất là bao nhiêu, nhưng “Phạm Tiến trúng cử” Tử Tình cũng là đã học qua, khi Phạm Tiến trúng cử đã qua năm mươi tuổi rồi.

1. Phạm Tiến trúng cử: tiểu thuyết phê phán hàng đầu của Ngô Kính Tử trong đời nhà Thanh. Thông qua miêu tả chuyện Phạm Tiến tham gia thi Hương trúng Cử nhân, vận dụng thủ pháp phóng đại sinh động miêu tả hình tượng Phạm Tiến vui quá hóa điên, khắc họa vạch trần linh hồn đáng ghê tởm của kẻ sĩ này, đồng thời thông qua những biến hóa trong cuộc đời của Phạm Tiến để phản ánh thói đời nóng lạnh, cùng với những hoạt động và tinh thần của Giới Tri Thức cuối thời kì Xã Hội Phong Kiến

“Ta, ta có lẽ thôi đi, bằng này tuổi rồi, thành cái gì? Lại nói, không phải là còn có hiếu kỳ của a công người chưa qua đâu.” Tăng Thụy Tường vội phủ định.

“Cha, ta cũng cảm thấy lời của đại tỷ, cha có thể suy nghĩ một chút, bởi vì mặc dù muốn thi, cũng là ba năm sau. Chẳng qua, việc này, vẫn là chờ Đại ca trở về lại bàn bạc tiếp, ta là có ý tưởng này, Nhị ca ở trong thành An Châu làm ăn nhỏ lẻ, cha ở trong thôn cũng là như vậy, không bằng các người hợp lại, làm một cái kiểu như thư viện, nói ra, cũng coi như một việc công đức của Tăng gia chúng ta, cũng không uổng tiền Hoàng phá lệ khai ân với một nhà chúng ta.” Tử Hỉ nói.

Tử Lộc vừa nghe lại đi thi, trong lòng có vài phần không muốn, muốn mở miệng cự tuyệt, lại không đành lòng gạt bỏ hưng trí của Tử Hỉ, Tử Tình nhìn ra hấn do dự, nói: “Nhị ca, trước hết ngươi không cần nghĩ cái này, cuộc thi lần này không giống với trước kia, người trước kia là muốn công danh, ngươi hãy làm như là một lần lịch lãm, thi không đỗ, ngươi vẫn có thể sống như trước. Mấy năm nay ngươi cũng đọc không ít sách, hơn nữa nhân sinh lịch duyệt của ngươi, có lẽ, sẽ có thu hoạch không giống như vậy đâu.”

Tử Lộc nhìn nhìn Tử Thọ, hỏi: “Tam đệ, không bằng, chúng ta lại cùng thử xem?”

Tử Thọ nghe xong cười nói: “Nhị ca đã bằng lòng thử, ta có cái gì không đồng ý? Cùng lắm thì, vẫn là làm tiên sinh của ta, còn có thể làm điều khắc của ta, có lẽ còn có thể làm ra một danh xưng ”đại sư” nữa đấy.”

“Cái này thật đúng là không phải không có khả năng, ngươi thành đại sư, Nhị ca biết đâu thành nhà thư pháp, hai người các ngươi cũng coi như đường vòng lối tắt rồi.” Tử Hỉ cười nói.

“Lời này ta thích nghe, được rồi, ta liền cố gắng nhắm vào cái này vậy.” Tử Lộc cũng cười nói.

“Nhị ca, những chữ ngươi luyện viết kia cũng đừng ném, cho ta giữ lại.” Tử Tình vội nói.

“Cái đó có tác dụng gì?” Trần thị hỏi.

“Ta cất giữ trước, có lẽ chờ Nhị ca tương lai sau này thành danh, những cái đó tính là tác phẩm lúc đầu của Nhị ca, bán đấu giá, cũng là có thể được không ít bạc đâu.” Tử Tình cười nói.

“Ngươi cũng không biết xấu hổ, Đại tỷ, ngươi xem trong phòng nhà ngươi đã treo bao nhiêu rồi, Nhị ca, lần lượt cũng nên đến lượt ta rồi.” Tử Hỉ nói.

“Chết đi, ta còn chưa nói nói đâu? Thay phiên cũng là ta ở phía trước.” Tử Thọ vừa nghe vội cướp lời.

“Tam ca Tứ ca các ngươi từ từ tranh, Nhị ca, đừng quên ta là được.” Tử Vũ nói.

“Khi nào thì ta nổi tiếng như vậy rồi?” Tử Lộc có chút không thể hiểu nổi sờ sờ đầu mình.

Tăng Thụy Tường nhìn cũng cười nói: “Vẫn là trong nhà nhiều người mới tốt, khó trách trước kia cha vẫn cứ nói, chính là nhân khí làm cuộc sống trôi nhanh hơn.”

Tăng Thụy Tường nhắc tới lão gia tử, trong phòng có một thoáng im lặng, Tăng Thụy Tường nói: “Ngày mai Đông chí, vẫn là đi nghỉ ngơi sớm đi, chuẩn bị đi thăm một chút đi. Con rể Hạ sáng sớm ngày mai cũng là về nhà sớm đi.”

Mọi người nghe xong liền đều tự giải tán.

Ngày hôm sau. Mấy người Tử Hỉ đi té tổ trở về, Tử Hỉ một mình đến Tình viên, vào cửa sắc mặt có chút khó coi, Tử Tình hỏi: “Tiểu Tứ. Ngươi rốt cuộc là sao vậy? Gặp được Đại cha bọn họ rồi?”

“Vâng, gặp được, nghe đại nương lải nhải nửa ngày, nằng hều hạ bà như thế nào, vất vả như thế nào, thân thể bà vẫn không tốt, tốn rất nhiều tiền bạc. Sinh hoạt vẫn là không thể tự lo liệu. Ta cũng không phải tức cái này, cha từ phần mộ tổ tiên Tiêu gia trở về, trong lòng lại không thoải mái, ngươi nói, việc này, như thế nào cho tốt đây?”

“Việc này, ta không có quyền nói chuyện, ngươi chờ đại ca trở về. Cùng cha thương lượng, nhìn xem ý tứ của cha là gì đi?”

Việc này, chỉ có thể xem bản thân Tăng Thụy Tường muốn làm như thế nào. Bằng không, mỗi lần về phần mộ tổ tiên Tiêu gia, khi trở về Tăng Thụy Tường đều giống vừa qua một trận bệnh.

“Đúng rồi, ta còn nghe nói bà cho Đại Mao bạc, trợ giúp Đại Mao hoà ly. Lại dám dùng danh tiếng của ta và Đại ca, ngươi chờ, xem ta làm sao thu thập hấn? Tỷ, ta đã nói rồi, ta muốn đòi lại một cái công đạo cho ngươi, hấn nghĩ như vậy có thể sống thật tốt. Không có cửa đâu.”

“Tiểu Tứ, mấy năm nay, chỉ mấy câu nói đó của ngươi, ta thích nghe, cũng không uống tỷ ngươi thương ngươi một hồi.” Lâm Khang Bình cười nói.

Tử Tình đẩy Lâm Khang Bình một cái, sáng giọng: “Đừng làm loạn thêm. Trong lòng Tiểu Tứ đang không thoải mái, nếu làm ra chuyện gì quá đáng, có vết nhơ, làm sao làm quan? Khó khăn lắm mới nhận được đến bây giờ.”

“Tỷ, ta nếu chút chuyện nhỏ ấy còn không làm được, ta làm quan có ích gì? Vốn là, chuyện này Đại Mao làm không đúng, vì tiền bạc thông đồng trước, sau đó bỏ vợ tái giá, nói đến chỗ nào cũng là hấn không đúng, ta chẳng qua là làm cho hấn ”rõ trúc mức nước công dã tràng” thôi, người yên tâm, chuyện quá đáng, ta sẽ không làm.” Tử Hỉ nói.

Tử Tình nghe xong cũng không khuyên nữa, có thể khiến cho tính toán của Đại Mao thành vô ích, nàng cũng là giờ hai tay đồng ý.

Tử Tình đang muốn hỏi Tử Hỉ định làm như thế nào, mấy người Trần thị cùng Dương thị, Phó thị tới đây, nói: “Thoáng cái đã không tìm thấy Tứ đệ, ta vừa đoán đã nghĩ tới đây ngay rồi.”

Trần thị nói xong nói với Tử Tình: “Muội muội, nương nói ngày mai muốn đi thành An Châu thăm bà ngoại, người có đi hay không?”

“Đi, ta cũng có nhiều ngày không gặp lão nhân gia nàng rồi.” Tử Tình nói.

“Ta cũng đoán được người sẽ nói như vậy, ngày mai mấy người chúng ta không bằng ra đường đi dạo một chút, ta cũng là đã nhiều ngày chưa đi dạo rồi, chủ yếu là không có người đi cùng.” Trần thị nói.

“Thôi đi, Nhị tẩu, bụng này của người, vẫn là ở nhà nghỉ ngơi đi, có cái gì muốn mua, nói cho chúng ta một tiếng.” Dương thị nói.

“Đúng vậy, Nhị tẩu, thiếu cái gì nói một tiếng, chỗ ta nếu không có, không chừng chỗ nương và tỷ tỷ lại có, dạo phố, vẫn là miễn đi.” Phó thị cũng khuyên nhủ.

Người ta nói ba nữ nhân một sân khấu, nơi này, bốn nữ nhân, lú ra lú rú, Lâm Khang Bình đành phải dẫn theo Tử Hỉ vào thư phòng, không biết thương nghị những cái gì.

“Đúng rồi, tỷ tỷ, cửa hàng bán xà phòng thơm nhà tỷ ở Kinh thành thực không tệ, sao không mở một cửa hàng ở trong thành An Châu? Ta nói với nương ta, nương ta còn bảo ta mang một ít về cho nàng thử xem, thích vô cùng.” Phó thị nói.

“Thành An châu cũng từng bán, sau này, sư phụ làm xà phòng đi kinh thành, bên này liền ngừng lại, người nói cái này, ta cũng là có thể suy tính mở lại một cái.” Tử Tình nói.

A thổ A Thủy bây giờ ở Việt thành, người Việt thành tiếp xúc những thứ này sớm nhất, còn biết những thứ này, không bằng, ở Việt thành mở một cái trước đi, cũng có thể kiếm chút tiền tiêu vặt. Lâm Khang Bình đặt thuyền lớn, có lẽ phải vào tháng hai sang năm mới bàn giao công trình, chẳng qua, những ngày này, A Thổ A Thủy bọn họ cũng không nhàn rỗi, vẫn chuyển đồ từ đất liền ra cho Johann, lại nhận hàng của Johann bọn họ, thuê thuyền chở đến các thành phố lớn trên đất liền, tương đương với thành lập một công ty thương mại.

Vốn Lâm Khang Bình cũng không dám làm lớn như vậy, vẫn lên kế hoạch rất nhiều năm, có một chút quan hệ trước đây ở Văn gia, còn có chút giao thiệp của hấn mấy năm nay, hơn nữa địa vị của Tăng gia hai năm nay tăng lên, Lâm Khang Bình cũng muốn mượn thế một phen, mở rộng sự nghiệp của mình một chút, Tử Tình tất nhiên không thể kéo chân sau của hấn.

Chẳng qua những cái này, ngay cả Thẩm thị và Tăng Thụy Tường cũng không biết, Tử Tình cũng chỉ là ngày ấy nói ra mấy câu với Tử Hỉ, Phó thị hấn là còn không biết.

Mổ: Ừa, vừa xuống HN đã đập vào mặt cái lịch thi. huhu. đành cắt bớt chương vậy

361. Chương 364: Câu Chuyện Thời Gian

Sau khi mấy người Trần thị đi, Lâm Khang Bình và Tử Hỉ cũng từ thư phòng đi ra, Tử Tình hỏi: “Người cùng tiểu Tứ nói những cái gì?”

”Có thể có cái gì? Tiểu Tứ hỏi ta chút chuyện người Tây Dương, còn có buôn bán bằng thuyền vận, ta đều nói kỹ càng với hần. Lâm Khang Bình nói.

“Tỷ, ta đang cảm thán, các người thành thân cũng mới mười năm, anh rể ta có thể lập được một phần gia nghiệp này, cũng không dễ dàng. Còn có, nhìn mấy đứa Thư Duệ bọn họ, lại nghĩ tới hồi chúng ta còn nhỏ, thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt, ta cũng hai mươi mốt rồi.” Tử Hỉ thở dài.

Tử Tình nghe xong, mình đến thời không này cũng đã hai mươi năm, hai mươi năm, thế giới của Tử Tình cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, tiểu nha đầu từ trong chuồng heo bò ra kia, có trạng phu mình yêu thương, có một phần gia nghiệp không tính là ít, hiện giờ có năm người con, ca ca đệ đệ cũng đều thành tài rồi, có thể nói, giấc mộng ban đầu Tử Tình đặt ra cơ bản đều thành hiện thực rồi.

Sau khi Tử Hỉ rời đi, Tử Tình vào thư phòng, lấy một bộ giấy và bút mực, chuyển đến trên bàn trên kháng trong phòng mình, trình trọng ở trên trang tên sách viết xuống, năm chữ to câu chuyện của thời gian ,

”Hoa nở mùa xuân gió mùa thu cùng và mặt trời mùa đông, tuổi thơ nghèo khó không thú vị khi còn tấm bé tôi từng vô tri nghĩ vậy, bánh xe gió bốn mùa tuần hoàn trong gió ngày ngày vẫn lưu chuyển, những người thân yêu thương tôi đang trưởng thành theo mỗi năm dòng nước chảy nó mang theo những câu chuyện thời gian thay đổi một con người, những năm tháng đa sầu đa cảm đó thiếu niên lần đầu biết rơi lệ chặng đường xa xôi mộng hôm qua cùng với tiếng cười đi xa, lần nữa gặp mặt chúng ta vừa đã trải qua biết bao nhiêu con đường, không còn là ngày xưa quen thuộc ta có mộng ngày xưa cuồng nhiệt cũng không phải ngày xưa quen thuộc bạn vẫn có nụ cười y nguyên

Dòng nước chảy nó mang theo câu chuyện thời gian thay đổi chúng ta nhớ lại thanh xuân đầu tiên những năm tháng đa sầu đa cảm”

Tử Tình ở trang đầu tiên viết xuống mấy câu ca từ sửa đổi sơ qua này, ở giữa hình như còn có một đoạn Tử Tình nhớ không rõ. Lúc Tử Tình đang ngưng thần vận dụng ngòi bút, Lâm Khang Bình đi đến. Thấy Tử Tình nghiêm trang dùng bút, Lâm Khang Bình còn có vài phần kinh ngạc, hỏi: “Tình nhi. Người làm cái gì vậy?”

Tử Tình buông bút xuống, nói: “Vừa rồi nghe xong lời nói của Tiểu Tứ, mới bỗng nhiên nghĩ đến. Ta tới nơi này đã hai mươi năm, hai mươi năm đủ để thay đổi rất nhiều, ta đang nhớ lại một bài hát ta đã từng hát, tên là câu chuyện của thời gian , ta muốn viết những việc trải qua những năm này thành tiểu thuyết, tên sách vẫn dùng câu chuyện của thời gian .”

“Nhưng là, người không phải là văn chán ghét cầm bút sao?”

“Đúng vậy. Mấy câu đó, tổn của ta cả nửa canh giờ, xem ra, viết sách cũng không phải dễ dàng như vậy, ta định dùng thời gian mười năm. Từ từ viết xong, chờ đến khi chúng ta thành thân được hai mươi năm, ta sẽ lấy nó ra, tặng cho người thân của ta, để cho bọn họ nhìn xem, nường của bọn họ, cả đời này, đã làm những cái gì?” Tử Tình nói.

Lâm Khang Bình nhận cuốn vở trong tay Tử Tình, nhìn mấy câu ca từ này. Hỏi: “Đây cũng là bài hát của các người nơi đó?”

“Ừm, ta còn từng rất thích, đáng tiếc, phần lớn không nhớ được. Chẳng qua nói đến ca hát, ông ta còn có một bài thơ ấu , hôm nào ta dạy cho bọn nhỏ hát. Ta cứ cảm thấy thứ bọn nhỏ có thể chơi quá ít, đứa nhỏ còn nhỏ như vậy, cả ngày chỉ đọc chỉ, hồ, giả, dã này, đều làm cho con ta đọc thành già rồi.” Tử Tình oán giận nói.

“Người không phải vẫn dạy bọn nhỏ chơi trò chơi sao? Nói thật ra, ta cũng có chút hâm mộ các con, có mẫu thân như người, mới có thể có thời gian vui vẻ như vậy.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình nói.

“Đúng rồi, Tiểu Tứ rốt cuộc định làm sao để cho Đại Mao mất công vui mừng một trận vậy?” Tử Tình bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề vừa rồi chưa kịp hỏi ra miệng.

“Còn có thể thế nào? Làm cho nhà gái không gả được, cái này hần là không khó. Người cũng đừng quan tâm, còn có ta đây, dù sao không hỏng được thanh danh của Tiểu Tứ.”

Lúc này, mấy đứa Thư Duệ ôm Yên Nhiên vào cửa, Tử Tình vội thu dọn đồ, nói cười cùng bọn nhỏ.

“Nương, Tiểu cậu nói, nương dạy bài hát thiếu nhi anh chàng đi học, hần vừa học xong, nói vừa nghe thấy bài này, đã nhớ đến hồi hần còn nhỏ, thời điểm cũng lớn tầm chúng ta, thời kỳ đeo túi sách nương làm cho hần đi học đường.” Thư Ngạn nhảy lên nói.

Tử Tình nghe xong sờ sờ đầu Thư Ngạn, khen nói: “Thư Ngạn của chúng ta thật là lợi hại, cũng biết dạy cậu xướng ca rồi, cậu còn nói cái gì?”

“Nương, tiểu cậu nói, một tắc thời gian một tắc vàng, tắc vàng khó mua tắc thời gian, dặn chúng ta phải nghe lời nương, tương lai làm người có tiền đồ.” Thư Duệ nói.

“Nói đến cái này, nương dạy các ngươi xướng một bài ‘ một tắc thời gian một tắc vàng, tiên sinh đã nói, tắc vàng khó mua tắc thời gian. . . ’” Tử Tình hừ hừ mấy câu, cũng là lời ca không nhớ được đầy đủ.

“Nương, vì sao ngươi xướng ca không giống với người khác? Ta thấy ngươi dễ dẽ dẽ muội muội ngủ, xướng không giống với bà ngoại.” Thư Duệ hỏi.

“Nương cũng chỉ là mò mẫm rên rỉ, nào biết xướng thực sự? Ngươi từng thấy nương xướng một bài ca kia, không phải là chỉ có mấy câu ca từ sao? Hơn nữa, nương cũng không biết.” Tử Tình nói bừa.

“Vậy cũng đúng. Chẳng qua, nương đã rất lợi hại rồi, Vĩnh Tùng biểu ca nói Nhị cữu nương xướng ca, một chút cũng không dễ học.” Thư Ngạn nói.

“Được rồi, được rồi, nên ăn cơm chiều rồi, chúng ta đi ra ngoài đi.” Lâm Khang Bình giải vây cho Tử Tình.

Sau khi ăn xong, Tử Hỉ theo lời tới đây, quần quít lấy Lâm Khang Bình giăng súng và vũ khí khác của người Tây Dương, rốt cuộc có cái gì khác Đại Phong quốc, Tử Tình thì mang theo Yên Nhiên, cùng mấy đứa Thư Duệ cũng đi theo đến thư phòng dự thỉnh.

“Nói đến cái này, lão tổ tông của chúng ta phát minh ra thuốc nổ, nhưng là chỉ biết dùng để làm pháo hoa, vũ khí này, chúng ta thật đúng là không có, ngươi vừa nói cái này, ta cũng là có chút sầu lo, bây giờ lỗ ngày nào đó như người nước ngoài nhìn chúng ta không vừa mắt, hoặc là nhìn trúng quốc thổ của chúng ta, thật muốn xảy ra chiến tranh, chúng ta có thể chịu thiệt rồi.” Tử Tình nói.

Tử Tình cũng không quên, Thanh triều “bế quan tự thủ” dẫn đến cái gì, trước kia là cách quá xa, có mấy lời khó mà nói, bây giờ Tử Hỉ đã đương chức ở Hộ bộ, có thể nhắc nhở Tử Tình vẫn là muốn nhắc nhở một hai.

“Tỷ, ngươi nói có đạo lý, ta cũng là nghĩ như vậy, mặc dù Đại Phong triều ta đã thành lập hơn một trăm năm, vẫn cùng các quốc gia khác qua lại hữu nghị, còn không có chiến tranh quy mô quá lớn. Nhưng là, việc gì, tốt nhất vẫn là lo trước khỏi hoạ, bằng không, đến lúc đó trở tay không kịp, chúng ta chỉ có thể bị động chờ bị đánh. Cho nên, ta mới có thể tới tìm tỷ phụ hỏi một chút kỹ thuật tiên tiến của người Tây Dương có những cái gì?”

“Ta cũng không rõ lắm, ta chỉ được chứng kiến súng Tây, lựu đạn, sản phẩm thủy tinh của bọn họ, đúng rồi, còn có vải dệt bằng máy, ta nghe nói, vải bông của bọn họ rẻ hơn của chúng ta, bởi vì máy quay sợi của bọn họ tiên tiến hơn chúng ta, ta từng nhận một nhóm vải bông trong tay Johann, so sánh với chúng ta, vừa bền vừa rẻ.” Lâm Khang Bình nói.

“Vậy tỷ phụ có từng suy nghĩ mua mấy bộ máy quay sợi từ trong tay người Tây Dương tới đây xem một chút hay không, xem xem chúng ta còn có chỗ nào cần cải tiến? Tỷ phụ vừa nói cái này, ta lại có chút muốn đi ra nước ngoài một vòng, nhìn xem, bọn họ đến tốt cùng mạnh hơn chúng ta ở chỗ nào?” Tử Hỉ thở dài.

“Cái này, ta cũng không làm chủ được, tỷ ngươi ngay cả ta cũng không cho đi đâu.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Hỉ nói xong thảo luận cùng Lâm Khang Bình nào là thủ công nghiệp có thể cổ vũ nông dân làm việc, ở đâu đồ sứ có chất sứ nhẵn mịn hơn, mặt men trơn bóng hơn, khu vực khác nhau, sở thích lá trà cũng khác nhau, hàng dệt tơ nào có thể nhận được sự ưu ái của người nước ngoài hơn, vân vân, Tử Tình thấy mình không hiểu những thứ này lắm, bèn bế Yên Nhiên vào phòng nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, bọn nhỏ đến học đường, mấy người Tử Tình cùng nhóm Tử Hỉ còn có Thẩm thị đi An Châu thăm Hà thị, Hà thị một năm nay cơ bản đều ở An Châu, hai nhi tử kia của Thẩm Kiến Nhân cũng đều mang cả gia đình chuyển tới, lão Đại ở cùng Thẩm Kiến Nhân, lão Tam đặt mua nhà ở gần đó. Còn có, hai

nhi tử kia của Thắm Kiến Sơn cũng an cư ở An Châu rồi, thường xuyên tới đây thăm Hà thị, Hà thị bây giờ đã là bảy mươi tám tuổi, ngũ đại đồng đường rồi.

Lúc mấy người Tử Tình đến, đúng lúc gặp phải con dâu cả của nhà Thắm Kiến Nhân là Vương thị mua đồ ăn trở về, thấy mấy người Tử Tình, vội vàng tiếp đón cả nhà đi vào, buông rổ, vừa kéo tay Thắm thị nhiệt tình nói: “Cô đến rồi, mời vào.” Vừa kéo tay Phó thị cười nói: “Tứ đệ muội thật đúng là khách ít đến, chỉ là nhà biểu tẩu không có gì hay chiêu đãi, đến đây rồi, tốt xấu gì xem ở phần nương người, ở lại ăn bữa cơm rau dưa, cũng là vinh dự của chúng ta.”

Tử Tình thấy lời này nói có chút chẳng ra cái gì cả, nói thật ra, ba nàng dâu nhà tiểu cữu, Tử Tình thật lòng không thích tính cách của Vương thị mấy, có chút tương tự với Thu Ngọc, chỗ khác là Vương thị biết được chuyện nào có thể nói hơn Thu Ngọc, còn có chính là tiểu cữu nương lợi hại, có thể áp chế nàng ta.

Bởi vậy lúc này, thấy động tĩnh ở bên ngoài, tiểu cữu nương vội vàng đi ra, nghe thấy được lời nói của Vương thị, nói: “Đều là cháu ngoại trai vợ của cháu ngoại trai của ta, có thể đi vào cửa nhà tiểu cữu nương, chính là người thân của tiểu cữu nương, bọn nhỏ còn có thể ghét bỏ cậu nhà mẹ đẻ hèn nghèo hay sao? Đến đây, vừa rồi bà ngoại các người vẫn nhắc tới, muốn trông thấy các người đấy, vừa khéo các người đã tới rồi.”

Mấy người Tử Tình vào nhà chính, Hà thị không ở nhà chính, tự mình ôm cái rổ đỏ, ngồi ở trong phòng, tiểu nữ nhi của Vương thị đang cùng lão thái thái nói chuyện.

Tử Hỉ đường xa trở về, thấy Hà thị, kéo Phó thị dập đầu hành lễ cho Hà thị, Vương thị ở một bên nói: “Ai nha, chờ ta chuẩn bị bỏ đoàn đã, cẩn thận bẩn quần áo trên người.”

Tử Hỉ vội nói: “Không sao.”

Khi nói chuyện Vương thị đã tìm bỏ đoàn đến, cười nói: “Vẫn là bà ta có phúc khí, biểu đệ cũng là quan viên kinh thành, bình thường cũng chỉ quỳ lạy Hoàng đế gì đó, bà nằm mơ cũng cười tỉnh rồi, có ngoại tôn có tiền đồ như vậy.”

Tử Hỉ hành lễ, lấy lễ vật ra, mũ da hồ ly giữ ấm đầu cùng một đôi ủng ngắn da hươu, còn có một bộ quần áo Phó thị tự tay may, Hà thị tiếp nhận lễ vật, cười nói: “Mũ cùng giày này bà ngoại đều thích, chỉ là về sau không thể lãng phí, quần áo của bà ngoại còn nhiều mà, hàng năm các người đều làm bộ mới cho ta, ta là một lão thái bà rồi, nào có mặc hết, các người có thể đến thăm bà ngoại, bà ngoại nha, còn ngọt hơn so với ăn mật đường.”

Đang nói, Thắm Kiến Nhân đã trở lại, hắn bây giờ cũng không làm việc gì, cửa hàng bánh nướng giao cho Tam nhi tử quản lý, hắn chỉ là thỉnh thoảng đi qua nhìn một cái. Đại nhi tử dưới sự giúp đỡ của Phó gia, vào quan nha vẫn là làm một nha dịch khổ phòng, một năm mỗi nhi tử hiếu kính hắn chút ngân lượng, cuộc sống trôi qua cũng không tệ.

Thắm Kiến Nhân thấy Thắm thị, nói: “Đại Mao nhà Xuân Ngọc kia, lúc này cũng thật sắp may mắn rồi.”

362. Chương 365: Công Dã Tràng

Tử Hỉ nghe xong lời Thắm Kiến Nhân, vội hỏi: “Cậu lời này từ đâu nói đến?”

“Các người không biết sao? Cửa hàng hắn làm công chính là cửa hàng đối diện với cửa hàng bánh nướng nhà ta, nhà Đại Mao cũng ở gần đó, ta mới từ cửa hàng trở về, nghe nói, Đại Mao cùng nữ nhi của Trần chưởng quầy đã định hôn kỳ, ngay vào mừng hai tháng mười hai, cũng không còn mấy ngày nữa, của hồi môn của Trần gia là hai mươi mẫu ruộng nước, còn có một cái sân nhỏ, các người nói, Đại Mao này cũng không phải thứ tốt gì, Trần chưởng quầy kia cũng là mắt mù rồi, mới có thể gả nữ nhi cho người như thế.” Thắm Kiến Nhân nói đến cái này cũng có chút cảm giận bất bình, hắn đương nhiên còn nhớ rõ chuyện năm đó Đại Mao hại Tử Tình, nếu không phải là Hà thị ngăn cản, hắn đã sớm một cước đá ra ngoài rồi.

“Người trông nữ nhi của Trần trưởng quầy kia cũng không phải thứ tốt gì? Không phải là cùng loại mặt hàng mới có thể nhìn trúng Đại Mao, Đại Mao cũng còn có một cái mã ngoài có thể lấy ra, biết làm gì khác? Kể ”ăn cơm mềm” trời sinh, xì, thứ gì, nói tiếp lại làm cho người buồn nôn. Ta cảm thấy, cuộc sống sau

này của Đại Mao, cũng chưa chắc tốt hơn, còn không phải nhìn sắc mặt nhà gái mà sống, “cơm mềm” dễ ăn như vậy ăn sao?” Tiêu thị nói.

“Nhưng là, không phải nói ười mẫu ruộng nước sao? Làm sao lại tăng? Còn mang ra ngoài một cái sân, nữ nhi này của Trần chường quây này muốn gả thế sao?” Tử Tình hỏi.

“Ai biết được? Số tuổi cũng không còn nhỏ, cũng không thể sinh dưỡng, còn không phải muốn tìm người dựa vào, ta cũng thấy nàng ta không ít lần, cũng không ưa cái kiểu quá ngông cuồng kia của nàng ta.” Tiêu thị nói đến A Ngọc, cũng là về mặt khinh thường.

Tử Hỉ và Lâm Khang Bình nghe xong, cho nhau một ánh mắt, nói: “Khó khăn lắm mới đến, chúng ta cũng đi xem cửa hàng của tiểu cậu đi.”

Thẩm Kiến Nhân nhìn về phía hai người nói: “Một cái cửa hàng bánh nướng mà thôi, hồi còn nhỏ, các người cũng không phải chưa từng thấy?”

“Hắn cũng không phải là chưa từng thấy. Hắn nào còn có ấn tượng? Sinh ra được không đến hai tháng đã chuyển đi rồi. Tử Tình hẳn là còn nhớ rõ một chút, Tử Thọ chỉ sợ cũng không nhớ được. Các người nói xem, mới được có mấy năm, bọn nhỏ đều lớn. Cũng đều làm cha mẹ.” Thẩm thị cảm thán nói.

“Nếu không phải là nhìn bọn họ, ai nói chúng ta già rồi chứ.” Tiêu thị cũng thở dài.

“Hai người các người, ở trước mặt lão nhân gần tám mươi tuổi như ta nói già rồi. Như lời ấy à? Các người nếu như già rồi, ta thành cái gì rồi?” Hà thị cười nói.

Lâm Khang Bình cùng Tử Hỉ rút cuộc vẫn là đi ra ngoài, Tử Tình đoán rằng có liên quan đến chuyện của Đại Mao, cũng là tò mò muốn cùng xem một chút, chẳng qua, Lâm Khang Bình nhất định là sẽ không đồng ý, hơn nữa. Trong tay Tử Tình còn bế Yên Nhiên, đành phải thôi.

Hà thị thấy hai người đi ra ngoài, nói với Tử Tình: “Đến đây, ôm nữ oa của người đến ta xem một chút, hơn nửa tuổi rồi nhỉ. Nhìn xem lớn lên trông như thế nào rồi?”

Tử Tình đưa đứa nhỏ qua, vì là Hà thị đang ngồi, vừa vặn đặt đứa nhỏ trên đùi, còn có thể mượn thêm chút lực, Tử Tình cũng là yên tâm. Hà thị nhìn thoáng qua đứa nhỏ, đứa nhỏ cho Hà thị một khuôn mặt tươi cười, Hà thị cũng cười nói: “Oa oa này thật đúng là tinh quái, giống Tử Tình.”

“Bà, nào có thể giống như biểu muội. Chỉ sợ còn muốn phú quý hơn biểu muội nhiều đấy? Không phải là có lời tiên đoán của Tuệ Quang đại sư sao?” Vương thị ở một bên nói.

“Người ấy à, cả đời nên có loại tạo hóa gì, đều là vận mệnh đã định trước, cưỡng cầu cũng không được.” Hà thị nói.

Tiêu thị thấy Hà thị có chút mất hứng, bèn nói với Vương thị: “Còn không qua nhà bếp, cô người bọn họ muốn ở lại ăn cơm. Người gọi Tam nàng dâu đến cùng làm giúp người.”

“Tử Hỉ trở về đi qua thăm bà hắn chưa?” Hà thị thấy Vương thị mang theo nữ nhi của nàng đi rồi, hỏi.

Thẩm thị trả lời: “Còn chưa có đâu, cha đứa nhỏ một năm này cũng chưa qua thăm, cũng không có người đi khuyên hắn.”

Tiêu thị suy nghĩ một chút, nói: “Việc này, nói đến cũng là có vài phần trách nường ta, ta sẽ không lăm miệng. Chẳng qua, cữu nương ta bây giờ cũng là đáng thương, theo ta nói, người ngoài cũng không biết là xảy ra chuyện gì, không bằng, chờ một nhà Tử Phúc trở lại rồi, bảo bọn nhỏ chuẩn bị chút lễ tết, đi qua nhìn một cái, cũng là ý này, để cho hàng xóm láng giềng nhìn một cái, đừng có vẻ giống như cữu ta vừa đi, một nhà muội muội đã ném cữu nương ta chẳng quản.”

“Ta cũng là ý này, chút đồ không đáng bao nhiêu, con rể không phải đi, mấy đứa nhỏ đi qua một chuyến cũng là được rồi, người ấy à, sao có thể tùy theo tâm ý của mình? Không phải là có một câu châm ngôn, người cần mặt cây cần vỏ, mấy năm nay đều qua lại, đừng bởi vì một cái cuối cùng này, làm hỏng thanh danh, cũng không đáng.” Hà thị khuyên nhủ.

Thẩm thị nghe xong không lên tiếng, Hà thị và Tiêu thị cũng không khuyên nữa. Từ An Châu trở về, Thẩm thị có chút rầu rĩ không vui, nàng cũng không biết nên khuyên bảo Tăng Thụy Tường như thế nào. Dù sao,

ai cũng không thay thế được nỗi đau trong lòng Tăng Thụy Tường, đó là nường ruột thịt của hân. Cũng may Tử Phúc về nhà còn có chút ngày, Thẩm thị cũng không sốt ruột trong nhất thời.

Sau khi từ An Châu trở về, Tử Hỉ cùng Lâm Khang Bình liên tục xuất môn vài lần, Tử Tình hỏi Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình một mực nói bận chuyện Khang trang, sắp cuối tháng rồi, phải xử lý đồ đưa đi Kinh thành, cam, lập xưởng, chân giò hun khói, áo lông vãn vãn, còn có, phải chuẩn bị đồ hàng năm phủ nha An Châu cuối năm muốn mua, tóm lại, Lâm Khang Bình quả thật là bề bộn nhiều việc, Tử Hỉ nói là muốn đi theo Lâm Khang Bình học tập quản lý việc thường, cả ngày cũng là đi theo sau Lâm Khang Bình.

Ngày hôm đó mừng hai tháng chạp, Tử Hỉ cười hì hì từ bên ngoài đi vào, nói: “Tỷ, thành, Đại Mao không cưới được rồi, nữ nhi của Trần chương quây kia không gả nữa. Đại Mao nghĩ tới ngày lành, chờ xem. Hừ, ta đã sớm nói, muốn đòi lại công đạo này cho người.”

“Người làm cái gì?” Tử Tình vội hỏi.

“Tỷ, yên tâm, ta có thể làm việc gì quá đáng? Ta chỉ là tìm người trung gian, kể lại ân oán của chúng ta với Đại Mao, đương nhiên, người yên tâm, ta không nhắc tới người. Ông chủ Trần chương quây không thể không suy nghĩ kỹ? Cân nhắc tỉ mỉ ý tứ lời nói này của chúng ta? Trần chương quây làm chương quây mấy năm nay, chút tâm tư ấy còn có thể không hiểu?”

“Người cái này gọi là lấy thế bức người điển hình đi?” Tử Tình cười nói.

“Ta còn muốn bức hân nữa, ai bảo hân không mở to mắt, bắt nạt đến chúng ta. Người chờ, xem kết cục bây giờ của hân, vợ đầu kia của hân, nếu là người thông minh, sẽ không để cho hân quay đầu, tự mình ôm bạc cùng ruộng đất qua ngày, lúc này, một nhà Đại cô cũng thật là thảm rồi. Cái cửa hàng kia của Tứ Mao, phỏng chừng sẽ phải đổi chủ, Đại cô bọn họ cũng không biết quản lý, chỉ biết một mực hà khắc người khác, có thể làm lâu dài mới là lạ đấy?”

“Được rồi, đây cũng không phải việc sáng sủa gì, người cũng đừng đi nói khắp nơi.” Tử Tình dặn dò một câu.

“Ta là người không tính toán trước trong lòng sao?” Tử Hỉ trả lời.

“Đúng rồi, ta vẫn quên hỏi người, người cảm thấy cha đi tham gia thi Hương thi cử nhân việc này có thể tin không? Người thấy thí sinh lớn tuổi nhất là bao nhiêu tuổi?”

Tử Hỉ nghe xong suy nghĩ một chút, nói: “Nói thật ra, ta không tán thành cha đi thi lắm, dù sao, cha đã là người bốn mươi bảy bốn mươi tám, sắp năm mươi tuổi, lỡ như không thi đỗ, trong lòng cha vẫn là rất tiếc nuối, tựa như một người ôm ấp một giấc mộng đẹp, có một ngày mộng tan biến, chỉ sợ trong lòng nhất thời càng khó mà thừa nhận. Còn không bằng để cho cha giữ lại giấc mộng này, có giấc mộng này, trong lòng phụ thân, còn có một loại hoài niệm đối với quá khứ, người nói đi?”

Tử Tình nghe xong lập tức ngây ngẩn cả người, mỗi người đều có một đoạn “câu chuyện thời gian”, một đoạn hoài niệm với quá khứ, thời gian trôi qua thật sự thay đổi một con người, có khi là đột nhiên thay đổi lớn, có khi là lặng yên thay đổi, mặc kệ loại thay đổi nào, ai cũng không có cách nào kháng cự, đây chính là tính công bằng của thời gian.

“Tỷ, người nghĩ cái gì thế? Nhập thần như vậy?” Tử Hỉ hỏi.

“Hả? À, ta đang suy nghĩ, người chừng nào thì từ thiếu niên tỉnh tỉnh mê mê kia, trở thành bộ dáng lão luyện ngày hôm nay, không chỉ có thể ra mặt cho tỷ, còn có thể suy tính cho cha mẹ, lại còn có thể chu đáo hơn tỷ tỷ ta đây.” Tử Tình vuốt đầu Tử Hỉ, cảm thán nói.

Đang nói, Thư Duệ bọn họ tan học về nhà, thấy Tử Hỉ, một đám đều đi qua vây quanh, nói nói cười cười, muốn kéo Tử Hỉ đi chơi xúc cúc[1].

[1] Xúc cúc, hay còn gọi là đập cúc, xúc cầu, xúc viên, trúc cầu, thích viên... “Xúc” có nghĩa là dùng chân đá, đập, “cúc” hệ sớm nhất là dùng da thuộc bọc bên ngoài, bên trong nhồi cám thành hình cầu. Cho nên xúc cúc là chỉ hoạt động người cổ đại dùng chân đập, đá bóng, tương tự bóng đá ngày nay.

Ba ngày sau, Lâm Khang Bình từ bên ngoài trở về, trên mặt đầy ý cười, nói: “Thật đúng bị Tiểu Tứ đoán trúng, vợ trước của Đại Mao quả thực không chịu quay đầu, nói Vương gia bọn họ cũng không phải dễ bắt

nạt, chút đồ ấy, nàng muốn giữ lại ấy đứa nhỏ, sợ một khi trở lại Yến gia, nhà Đại cô còn có mấy đứa Hoa Quế cùng Nhị Mao, vợ Tam Mao đang như hổ rình mồi, ai biết mấy thứ này có thể rơi vào trong tay ai? Ngũ Mao còn chưa có thành thân đâu? Đại cô người lúc này cũng thật sự phải tìm một chỗ khóc một hồi rồi, một đại gia đình này, đặt tất cả tài sản lên người nàng dâu Đại Mao muốn kết hôn này, Trần chương quỳ này hỏi thăm rõ ràng chuyện Yến gia, dưới cơn giận dữ, đuổi việc Đại Mao rồi, đây cũng thật không phải ý của chúng ta.”

Tử Tình còn chưa kịp trả lời, Tiểu Lục trở lại thưa, “Tiểu cữu thái thái đến, thông gia phu nhân bảo nãi nãi qua một chuyến.”

Tử Tình cười nói: “Chỉ sợ cữu nương cũng là vì chuyện này mà đến, ngày ấy trong lòng nàng cũng là có chút buồn bực, Đại cô ta vẫn là biểu muội của cữu nương ta đấy, mấy năm nay, cũng không thấy các nàng nói được mấy câu.”

“Loại người như Đại cô người, ai có thể chịu được nàng? Đi thôi, đi xem cữu nương người đi.” Lâm Khang Bình nói xong liền đón Yên Nhiên trong tay Tử Tình, bế Yên Nhiên chọc cười, đứa nhỏ đúng là thời kỳ mọc răng, nước miếng không ngừng, trét hết vào mặt Lâm Khang Bình.

Lúc Tử Tình qua, Tiêu thị đang rơi nước mắt, Thẩm thị cũng ở một bên cùng theo, Tử Tình đi vào vội hỏi, “Nương, cữu nương, xảy ra chuyện gì?”

Tiêu thị lấy khăn tay chùi chùi nước mắt nước mũi, khóc nói: “Lão bà cô người bệnh nặng rồi, bởi vậy lúc này mới tìm đến cha người, nghe nói trong tộc các người có một người học y, nhạc phụ của hần là danh y trong thành An Châu, muốn mời hần đi xem.”

“Hả, lão bà cô ta bị bệnh nặng rồi? Trước đó vài ngày ta còn phái người đưa cho nàng chút quần áo mùa đông, người trở về còn nói rất tốt, sao đột nhiên lại bị bệnh?” Tử Tình hỏi.

“Không cẩn thận ngã một cái, chính nàng cũng không muốn sống, nói là sống chịu tội, cũng là người hơn bảy mươi tuổi rồi, chân răng vốn đã không tốt, nói thật ra, có thể sống cho tới bây giờ cũng là không dễ, năm trước a công người vừa đi, ta cảm giác nàng cũng không còn lòng dạ gì, vội vàng chuẩn bị đồ đầy đủ, ai biết quả thực dính ở chỗ này? Hu hu. . .” Tiêu thị khóc nói.

Tử Tình nghe xong, vành mắt cũng đỏ, nhớ được năm đó lúc vừa mới tới, lão bà cô đã là một đầu tóc bạc, không được mấy năm lại đưa tới nông thôn ở, mấy năm nay, trong lòng còn không biết làm sao mà chịu đựng được, đường đường là đương gia đại nãi nãi, lão cô công đi rồi, lại không để lại cho nàng một chút bạc đường nào, già rồi, còn phải lưu lạc đến mức sống nhờ nhà nữ nhi con rể, xót xa trong đó, có thể kể cho ai?

363. Chương 366: Tử Phúc Vào Kinh

Tử Tình đang cúi đầu rơi lệ, Tăng Thụy Tường vào cửa, nói là đã tìm người đi đón đại phu rồi, bên này, Tiêu thị còn muốn tìm người thông báo ấy người Tiêu Phúc Sinh, dù sao cũng là tang sự của Tiêu gia, về lý nên do mấy người bọn họ ra mặt.

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Không bằng ta cùng người đi một chuyến này, ta đi, bọn họ không thể không cho vài phần mặt mũi, năm đó hậu sự của dưỡng vẫn là ta giúp đỡ lo liệu, ta cũng không nghĩ tới, di ngôn lúc lâm chung của dưỡng bị bọn họ nghe được, bao đồ kia đã bị Phúc Sinh độc chiếm, lại nói tiếp, ta thẹn với lời dặn dò của dưỡng, đại cô ta như vậy, ta cũng không thoát khỏi liên quan.”

“Biểu đệ đừng nói như thế, nương ta cũng thông suốt từ lâu rồi, tất cả đều là mệnh, chẳng qua, ta nghĩ lão nhân gia ngài có lẽ sẽ muốn gặp mặt người một lần, mấy năm nay được người chăm sóc không ít, trong lòng tỷ đều hiểu.” Tiêu thị vỗ phía sau lưng Tăng Thụy Tường nói.

“Ta cũng đi nhìn một chút nhé?” Tử Tình hỏi.

“Nói sau đi, có chuyện gì ta sẽ phái người tới đây nói một tiếng, mấy tiểu bối các người không cần phải qua. Ta xem xem đại phu nói như thế nào, nếu có thể gắng gượng qua được một cửa này, chính là Bồ Tát phù hộ rồi.” Tiêu thị cản lại nói.

Tăng Thụy Tường vội vội vàng vàng đi theo Tiêu thị ra ngoài, Thẩm thị cũng ở lại, Tử Tình ngồi ở bên cạnh Thẩm thị, hỏi: “Nương, cha ta vừa mới nói, di ngôn của lão cô công bị nghe được, là xảy ra chuyện gì?”

“Người lại tò mò rồi. Năm đó, lúc lão cô công người đi, ba nhi tử cũng đều chưa lập gia đình, lão cô công người không yên lòng, nghĩ tới muốn giao phó gia sản của Tiêu gia cho cha người, để cha người trông coi Tiêu gia, cho đến khi bọn họ trưởng thành, ai ngờ lời này bị đại nhi tử cùng tiểu lão bà của hắn nghe thấy được, hai người cướp lấy, vẫn là Đại nhi tử của hắn lấy được tới tay.” Thẩm thị thở dài.

Tử Tình hiểu rồi, gia sản này nếu cho Tăng thị, Tăng thị nhất định sẽ chia riêng ấy nữ nhi, mấy thứ tử thứ nữ không có chút nào, còn nếu cho Bành thị, kết cục của Tăng thị sẽ rất thê thảm, cho nên. Tiêu lão gia tử nghĩ tới giao gia sản cho Tăng Thụy Tường, ai ngờ người tính không bằng trời tính, lại là rơi vào trong tay nhi tử của hắn, Tiêu Phúc Sinh độc chiếm một mình.

Tử Tình hiểu rõ điểm này. Trong lòng cũng thoải mái một chút, xem ra, Tiêu lão gia tử này cũng không phải một chút tình ý cũng không có với Tăng thị, chẳng qua là không biết Tăng thị có thể hiểu những điều này không?

Lâm Khang Bình dìu Tử Tình trở về Tình viên, ôm Tử Tình nằm nghiêng ở trên kháng, hai người cũng không muốn nói chuyện, Thư Ngọc và Thư Vĩ đi vào. Tử Tình không không thiếu được lên tinh thần chơi cùng đứa nhỏ.

“Nương, sao người lại rơi nước mắt, phụ thân bắt nạt người à?” Thư Ngọc hỏi.

“Không có, nương à, là có chút mệt mỏi, có một người quan tâm chăm sóc nương hồi còn nhỏ sắp đi rồi, trong lòng nương có chút thương tâm.”

“À, ta biết rồi. Tựa như Tiểu Dục ca ca, bọn họ đi rồi còn có thể trở lại.” Thư Ngọc nói.

“Ai nói cho người bọn họ còn có thể trở lại?” Tử Tình hỏi, vẫn cảm thấy đứa nhỏ kia lai lịch không nhỏ. Nhưng đừng trở lại nữa, Tử Tình vẫn chỉ mong muốn cuộc sống yên ổn, không có suy nghĩ leo lên quyền thế kia.

“Tiểu Dục ca ca tự mình nói, còn có Văn ca ca, bọn họ đều nói thích tiểu muội, nhưng tiểu muội là của chúng ta, ta mới không cho bọn họ đâu.” Thư Ngọc nói.

“Đúng, muội muội, ta thích, không cho người khác.” Thư Vĩ vẫn cúi đầu chơi xếp hình ngẩng đầu đáp một câu.

Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình một chút. Thầm nghĩ, Văn Tam chết tiết này, mang đến những người nào vậy, đứa nhỏ bé tí như vậy, đã biết nằng dâu nằng dâu rồi, cũng quá sớm đi?

“Nhi tử. Lần sau nếu bọn họ tới, nói là thích Yên Nhiên, các người liền dẫn cho bọn họ một trận, đừng đánh vào mặt là được.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Tình đẩy đẩy hắn, nói với hai đứa nhỏ: “Đừng nghe cha các người, nếu thật sự đánh nhau, còn không biết là ai thua ai thắng đâu? Đứa nhỏ của chúng ta còn nhỏ thế, cũng không có theo người học được bao nhiêu công phu.”

“Ta cũng là nói một chút mà thôi, nào có thể làm thật? Được rồi, ấy đứa nhỏ quấy rầy, trên mặt của người cũng thấy nụ cười rồi, ta cũng yên tâm. Ta đi thư phòng sửa sang sổ sách một chút, A Thổ bọn họ gửi thư cho ta, nói là bến tàu Việt thành muốn mở rộng hơn, ta xem xem chúng ta có thể mua được mấy kho hàng không?”

“Người muốn bạc dùng, tiểu Tứ mới đưa ba ngàn lượng vào sổ ghi chép của Kinh thành rồi, nghe ý của hắn, hoa hồng của xưởng thủy tinh một năm nay một cổ phần hắn là có hai ngàn lượng, vậy hắn là đủ cho chúng ta tiêu dùng một năm. Còn lại hắn muốn sang năm dựng xưởng xi măng, còn có, nghe ý của hắn, muốn đến vùng Chiết Giang dựng xưởng, tạm thời còn chưa chọn được người thích hợp.”

“Không có việc gì, người giữ đi, trong tay ta còn có chút nợ của Chanh viên và Khang trang còn chưa gom, phỏng chừng cũng có thể có mấy ngàn lượng. Mấy tháng này bọn họ chạy buôn bán, cũng kiếm được một chút, mua kho hàng cũng không phải lập tức làm ngay, hơn nữa, phải xem vận khí, xem ta có thể tìm được

chút quan hệ trước kia của Văn gia hay không, bằng không, kho hàng này, chúng ta không lấy được vào tay rồi.” Lâm Khang Bình nói.

Lâm Khang Bình dường như biết Tử Tình còn muốn hỏi cái gì, nói: “Yên tâm đi, ta có chừng mực.”

Lâm Khang Bình vừa mới đi, Tử Tình cùng mấy đứa nhỏ ở trên kháng nói chuyện, kể chuyện xưa, không để ý trời đã nhuốm đen, Tử Tình đang suy nghĩ nên đi ăn cơm rồi. Lúc này, Tiểu Phần tới nói, thông gia phu nhân bảo qua một chuyến.

Trong lòng Tử Tình lộp bộp một cái, chẳng lẽ là lão bà cô kia đã xảy ra chuyện, cũng quá nhanh rồi, chẳng qua, lúc này, Tử Tình cũng chẳng quan cái gì, ném đứa nhỏ ném ấy người Tiểu Lục, tự mình kéo Lâm Khang Bình trở về nhà mẹ đẻ.

Vừa mới vào cửa viện, đã nghe thấy giọng nói của Lưu thị, Tử Tình vui vẻ, vội ba bước cũng thành hai bước, vào cửa hỏi: “Làm sao Đại tẩu lại trở về sớm vậy? Ca ta đâu? Bọn nhỏ cũng đều trở lại?”

“Ừ, ca người để ta mang theo đứa nhỏ về nhà trước, hấn vào kinh trước rồi, năm nay đến lượt hấn khảo hạch rồi, có lẽ phải tới ngày cuối năm mới có thể trở về, một mình ta mang theo đứa nhỏ nán lại Xương Châu, có ý nghĩa gì, còn không bằng trở về, mọi người ở cùng nhau, vui a vui a. Ngày mai đi đón Nhị đệ muội về nhà đi, nhiệm vụ này giao cho người.” Lưu thị nhanh mồm nhanh miệng nói.

“Sớm biết như thế, lúc ta về nhà đã mang các người về rồi, ta nghĩ đại ca không nhanh như vậy chứ?” Tử Hỉ nói.

“Còn nói sao, đi qua Xương Châu, nán lại nhà ta một khắc đồng hồ cũng không đến, nếu người có thể nói lời đó, ta không phải theo các người về nhà rồi sao?” Lưu thị cười nói.

“Đại tẩu, ý của tướng công ta là, nếu người không ở nhà, bên người Đại ca không có người, về nhà lạnh tanh, còn gì hứng thú? Nếu thật sự mang các người về, đại ca sẽ không mặc kệ đâu.” Phó thị cười nói.

“A, ta cũng là không biết, vợ chồng các người khi nào thì dính như vậy rồi, chắc là có “thấu hiểu rất rõ” đi? Người dính muội muội như đại muội phu, một năm còn muốn ra khỏi nhà hai lần đấy?” Lưu thị trêu ghẹo nói.

Phó thị vẫn là da mặt mỏng hơn, Lưu thị vừa nói ra lời này, Phó thị thoáng cái mặt đỏ bừng, Tử Tình cười nói: “Đại tẩu, ta cũng không đắc tội người chứ, người nói Tứ đệ muội còn cần phải lôi kéo ta làm cái gì?”

“Không lôi kéo các người thì lôi kéo ai? Ai bảo các người luôn ở trước mặt chứng mắt chúng ta? Có phải hay không, Tam đệ muội?” Lưu thị lôi kéo Dương thị hỏi.

Lúc này, nha hoàn Lưu thị mang đến nói, sân đã thu thập xong, nước sôi cũng đun lên rồi, Lưu thị chỉ vào mấy người Tử Tình nói: “Các người một người cũng không cho chạy, ta đi rửa mặt trước, quay về đến sân của ta, chúng ta chơi vài vòng mạt chược, nhiều ngày không chơi, nhớ quá.”

Lưu thị vừa đi, mấy người ngồi thảo luận, lần này Tử Phúc vào kinh, có thể có kết quả tốt gì? Tử Phúc trước mắt là tông lục phẩm, nếu khảo hạch tốt mà nói, nghe ý của Tử Hỉ, Hoàng đế này đối với công trạng ba năm này của Tử Phúc cũng là có nghe thấy, nếu như vậy, Tử Phúc lên chức hẳn là có thể mong đợi.

Chẳng qua là, có thể phái đến chỗ nào, đó là một vấn đề, “Ta có thể hỏi một chút hay không, chính lục phẩm là những chức quan gì?” Tử Tình hỏi, đối những phẩm cấp chức quan này, Tử Tình thật đúng là không rõ lắm.

“Tri huyện những huyện ở Kinh, Thông phán các tỉnh. Đối với đại ca mà nói, lớn nhất cũng chỉ là Thông phán, vẫn quản lý lương thực thủy lợi, tốt nhất là xem ở lại nơi nào.” Tử Hỉ nói.

“Muốn ta nói, vẫn là Xương Châu tốt hơn, muốn thăm một chút, ta còn có thể đi được một chuyến.” Thấm thị nói.

“Cái này đúng thật là không dễ nói, tất cả còn phải xem ý của Thánh thượng xem xét quyết định.” Tử Hỉ nói.

Tử Tình nhìn nhìn, Tăng Thụy Tường còn không có ở nhà, hỏi: “Nương, cha ta vẫn chưa trở về?”

“Ừ, ta cũng đang sốt ruột đây. Hoàn hảo, có Lâm Hưng nhà người đi theo, bằng không, ta thật đúng là không yên tâm.”

Vợ chồng Tử Hỉ mới từ Phó gia ở An Châu trở về, còn không biết xảy ra chuyện gì, vội hỏi: “Cha ta đi làm cái gì?”

Tử Tình kể lại chuyện của lão bà cô, Tử Hỉ cũng không để tâm lắm, dù sao, hắn cũng không có ấn tượng gì với lão bà cô, cơ bản không tiếp xúc qua, vẫn là gặp mặt một lần lúc lão gia tử lâm chung.

“Đúng rồi, nương ta còn nói muốn mời mọi người đến nhà ngồi một chút, vừa vặn Đại tẩu cũng đã trở lại, các người thương lượng xem xem ngày nào thì thích hợp?” Phó thị hỏi.

“Hạ gia cũng nói vài lần, bọn họ còn chưa có đi đâu? Vẫn là chờ Đại ca người bọn họ trở về rồi hãy nói. Ta cùng cha người sẽ không đi, chúng ta còn chưa qua hiếu kỳ, không nên ra khỏi nhà. Không bằng chờ có cơ hội, ta cũng mời mấy nhà thông gia này tới, mọi người cùng ngồi một chỗ.” Thẩm thị nói.

Tử Tình nghe xong nhìn về phía Thẩm thị, hỏi: “Nương, thật sự à? Người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Tử Tình nhớ tới là chuyện lần đó cha của Dương thị cùng cha của Trần thị uống rượu cãi nhau, lại quên mất Dương thị ngồi ngay bên cạnh, Dương thị nói vậy cũng là nhớ tới chuyện lần đó, sắc mặt có vài phần mất tự nhiên. Thẩm thị trừng Tử Tình một cái, Tử Tình mới giật mình ý thức được không nên nói bừa.

“Đây là ý của cha người, đều là thân thích, cùng nhau ngồi một chỗ cũng không sao. Mấy năm nay vẫn là Phó gia cùng Hạ gia chủ động qua lại gần một chút, cha người cùng ta suy nghĩ, trước đây chúng ta cùng Lưu gia và Trần gia Dương gia quá xa cách rồi, cho nên, mới có ý tưởng này. Tam nàng dâu cũng đừng để trong lòng, trước kia là nương có rất nhiều chỗ không làm tốt.” Thẩm thị nói.

Dương thị nghe xong vội đứng lên, nói: “Lời của nương, con dâu thật đúng là không nhận nổi. Dù là con dâu không phải, con dâu cũng không có mặt mũi giải thích với mọi người, nương hãy bỏ quá cho ta nhé?”

“Nói bậy bạ gì đó vậy? Cha người tốt xấu gì cũng là tú tài. Chúng ta là thông gia, đáng ra nên qua lại với nhau, chuyện trước kia thôi không nói nữa. Nghe nói đệ đệ người cũng nên thi tú tài rồi, ngày nào đó mang đến cùng mấy người bọn họ thảo luận một chút.” Thẩm thị nói.

“Nương, đệ đệ ta đã là tú tài rồi.” Dương thị trả lời.

Dương thị nói xong, mọi người đều nhìn về phía nàng. Nàng đang đọc truyện trên

364. Chương 367: Vải Dệt Bằng Máy

“Aiz, đây là chuyện tốt, người đứa nhỏ này, cũng không nói một tiếng, chúng ta cũng không có theo phần lễ vật chúc mừng, năm nay đệ người bao nhiêu tuổi rồi?” Thẩm thị nói chuyện trước tiên.

“Mười sáu rồi, cũng không nhỏ. Đa tạ nương nhớ thương.” Dương thị trả lời.

“Đúng là, Tam tẩu cũng không nói một tiếng, không chừng có lẽ cùng trường với đệ đệ ta đấy? Tên gọi là gì, quay đầu ta hỏi đệ ta một chút đi.” Phó thị hỏi.

“Đệ đệ ta vào Bạch Lộ thư viện, không ở châu học.” Dương thị có chút ngượng ngừng đáp.

Mọi người nghe xong càng kinh ngạc, không nghĩ tới nhi tử của Dương gia có tiền đồ như thế, có thể đi vào Bạch Lộ thư viện, Dương thị này giấu diếm còn thật kỹ, chỉ sợ là, học phí không thấp, phần lớn cần Dương thị và Tử Thọ gánh vác đi? Cho nên, Dương thị mới ngượng ngừng nói ra? Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Tử Tình.

Trên thực tế cũng đúng là như thế, đệ đệ của Dương thị thi vào được Bạch Lộ thư viện, một việc đầu tiên chính là đến cầu Dương thị và Tử Thọ, nói rõ là mượn, chờ sau này có điều kiện nhất định trả lại, chẳng qua, cái này cũng có chút khó mà nói. Tử Thọ cũng không có cách nào từ chối, có thể thi được vào Bạch Lộ thư viện, có mấy người không phải là nhân phẩm học vấn đều ưu tú?

Cứ như vậy, chỉ có một nhà Trần thị là bạch đình, Trần gia làm ăn cũng là không tệ, thật sự muốn mọi người ngồi cùng nhau uống rượu, Tử Tình còn có chút chờ mong trường hợp kia, không biết sẽ còn đánh nhau hay không?

Đang nói, Lưu thị đến mời mọi người chơi bài, Tử Tình muốn để cho Thẩm thị đi, Thẩm thị lo lắng cho Tăng Thụy Tường, cũng không có tâm tình này. Hai người Tử Hỉ cùng Tử Thọ cùng nàng, bốn người Tử Tình ngồi ở Phúc uyển.

Mấy người Tử Tình các nàng tan cuộc lúc canh ba giờ Ty, Tăng Thụy Tường vẫn chưa về nhà, Tử Tình biết lão bà cô chỉ sợ là dữ nhiều lành ít rồi.

Quả nhiên, sáng sớm ngày hôm sau, Tử Tình còn ở trong ổ chăn, Thẩm thị đã phái Thạch bà tử tới đây báo tin, lão bà cô đi rồi.

Tử Tình vội vàng vàng mặc quần áo, Lâm Khang Bình và nàng trở về nhà mẹ đẻ, Thẩm thị đã phái xe ngựa của Tử Hỉ đi đón một nhà Tử Lộc, Tăng Thụy Tường là một đêm không trở về. Nói là suốt đêm hôm qua đưa lão bà cô đến từ đường của Tiêu gia bên kia. Tiêu gia ở trong thôn của bọn họ đã không còn nhà tổ, tang sự chỉ có thể dựng lều ở ngoài từ đường tổ chức.

Lưu thị đi ra ngoài, Thẩm thị vội hỏi: “Đại nàng dâu, người cùng nhị nàng dâu ở lại giữ nhà. Các người có thai, cũng không thể đi.”

Lưu thị đồng ý, Tử Tình nhìn về phía Lưu thị, cười nói: “Được, Đại tẩu, hôm qua còn không nói cho chúng ta biết? Mấy tháng rồi?”

“Còn chưa xác định chắc chắn, vừa qua khỏi nửa tháng. Nếu không phải là nương hỏi đến, ta nào có thể nói cái này?” Lưu thị có chút ngượng ngùng cười nói.

“Á, nương, người vừa nói cái này, ta cũng hay là không đi, ta cũng qua năm sáu ngày rồi.” Phó thị ở một bên nghe xong có chút sốt ruột nói, nói xong thấy mọi người nhìn nàng, liền đỏ mặt. Yếu ớt nói: “Ta cũng là sợ lỡ như va chạm không tốt.”

Thẩm thị cười nói: “Đây có cái gì? Cũng không phải là muốn nói ra, người làm đúng, thà rằng sai lầm cũng không vội vàng. Dứt khoát cả Tam nàng dâu cũng đừng đi. Đứa nhỏ còn phải uống sữa đầy, Tử Tình là từng nhận ân huệ của nàng, đi dập đầu đi.”

Lúc này, Thu Ngọc tới cửa, nàng cũng là làm chất nữ, về lý nên đi phúng viếng, thực ra Tiêu gia không có truyền tin cho các nàng, chỉ gửi tin cho Tăng Thụy Khánh, bởi vì chỗ Hạ Ngọc, cách hơi xa. sức khỏe Hạ Ngọc cũng không tốt, Tiêu gia cũng không muốn quấy rầy nàng, Xuân Ngọc kia càng không qua lại, trước kia chỉ có chỗ Thu Ngọc không tệ, cứ như vậy, hai tỷ tỷ không đưa tin. Không có đạo lý chỉ đưa tin cho Thu Ngọc.

Thu Ngọc là từ chỗ Tăng Thụy Khánh biết được, cảm thấy mình nên đi phúng viếng một phen, bèn tới tìm Tăng Thụy Tường, xem có thể đi nhờ xe hay không.

Thu Ngọc thấy Tử Hỉ có vài phần kinh ngạc, hỏi: “Tử Hỉ đã trở lại, cũng không nói tới thăm tiểu cô ta một chút đi?”

“Vừa trở về, hơi nhiều việc, chờ qua mấy ngày này rồi nói sau.” Tình cảm của Tử Hỉ và Thu Ngọc vẫn tương đối nhạt, không chỉ Tử Hỉ, thực ra cũng chỉ có Tử Phúc có quan hệ cùng nàng tốt hơn một chút, có tình cảm từ nhỏ lớn lên, Tử Tình còn nhớ rõ một năm mới tới kia, mấy người bọn họ Thu Ngọc nhớ được sinh nhật của một mình Tử Phúc, tặng hạ lễ.

Ba người Tử Tình cùng Thẩm thị, Thu Ngọc ngồi một chiếc xe ngựa, ba người Lâm Khang Bình cùng Tử Lộc ngồi một chiếc xe ngựa.

Có Thu Ngọc ở đây, Tử Tình đoán rằng một đường này khẳng định sẽ không nhàm chán, quả nhiên, Thu Ngọc lên xe không được bao lâu, đã bắt đầu thở dài, hỏi Thẩm thị: “Chuyện nhà Đại tỷ, Nhị tẩu có nghe nói không?”

“Trước đó vài ngày ta đến An Châu thăm nương ta, nghe nói Đại Mao đã định ngày thành thân, còn nghe nói cho hai mươi mẫu ruộng nước, lúc này, Xuân Ngọc không cần lo lắng rồi.” Thẩm thị nói.

“Tin tức của Nhị tẩu không chuẩn rồi, hôm qua Xuân Ngọc lại chạy tới tìm nương khóc lóc kể lể, vừa khéo bị ta ngăn cản, bây giờ nương đến bản thân cũng không lo nổi rồi, nào còn có thể quản mấy chuyện thói nát nhà nàg? Lời nói không sợ Nhị tẩu buồn phiền mà nói, một chút bạc đường lão cuối cùng kia của nương đều bị đại tỷ tính kế đi rồi, lúc này, triệt để nhẵn túi, nếu nương biết, không chừng giống như cha tức giận mà đi. Ta đã sớm nói không đáng tin cậy, nhưng bọn họ ai cũng không nghe ta, đại tẩu còn không biết đâu, nếu biết, chỉ sợ còn có một trận chọc tức.” Thu Ngọc thở dài.

Cái này, Thẩm thị thật đúng là không biết, Tử Hỉ về nhà cũng không nói với nàg, Lâm Khang Bình lại càng không thể đi nói những cái này, Tiêu thị hai ngày này bận rộn chuyện lão bà cô, nào còn có tâm tình nghe chuyện phiếm nhà người khác?

Tử Tình lại là xác định một việc, bạc đường lão của Điền thị bị Xuân Ngọc tính kế đi rồi, sau này, chỉ sợ cuộc sống của Điền thị sẽ càng ngày càng khó qua, bây giờ Chu thị chịu quản nàg, phần lớn vẫn là nhìn vào phần bạc đường lão kia.

“Ôi, không thành cũng là chuyện tốt, Đại Mao vừa vặn trở về tìm lão bà đưa nhỏ nó, người một nhà sống vui vẻ.” Tư tưởng của Thẩm thị vẫn là tư tưởng cũ, trọng phu là trời, chịu quay đầu, vẫn là vợ chồng, cũng không nghĩ lại, dựa vào cái gì vợ trước của Đại Mao người ta còn muốn một nam nhân không có chút trách nhiệm, vì chút tiền bạc có thể bỏ vợ bỏ con như vậy?

“Nếu như vậy cũng là tốt rồi, nhưng Vương gia chết sống không chịu, bây giờ Đại tỷ thật đúng là ăn bữa nay lo bữa mai, trong nhà nhiều tiểu hài tử như vậy, chỉ còn lại mấy phụ nhân, có thể làm cái gì?” Thu Ngọc thở dài.

“Không là còn có một cái cửa hàng sao?” Tử Tình hỏi.

“Bọn họ nào biết làm buôn bán? Cửa hàng trả tiền ra ngoài rồi, ta bảo nàg cầm chút tiền bạc ấy về nhà mua vài mẫu đất cát, quản lý tử tế, tranh thủ làm sống qua ngày đi? Bằng không, tiền bạc này cầm ở trong tay, chỉ sợ qua vài ngày lại không còn.” Thu Ngọc thở dài.

Thu Ngọc cũng là thật lòng buồn phiền, Điền thị đã thành nửa gánh nặng của nàg, nhà Xuân Ngọc cứ như vậy, khẳng định sẽ không dừng đến cửa tổng tiền, trừ nhà nàg cùng nhà Hạ Ngọc, nhà người khác Xuân Ngọc cũng không vào được, nền tảng của Điền thị cũng cạn sạch, Tăng Thụy Tường bên này không có khả năng sẽ lại cho Điền thị ngân lượng. Cho nên, Thu Ngọc nghĩ tới những thứ này, thật sự đau đầu. Càng nhớ tới và cảm động Tăng Thụy Tường năm đó tốt, một Xuân Ngọc, Thu Ngọc đã không chịu nổi, năm đó Tăng Thụy Tường lại là nuôi cả cái nhà này đấy. Đáng tiếc, trên đời không có bữa cơm miễn phí vĩnh viễn.

Thu Ngọc nghĩ đến những cái này, nói: “Mấy ngày nay nương cũng có chút hối hận, năm đó nếu có thể nhịn một hơi, hoặc là đối tốt với Nhị ca một chút, Nhị ca cũng không đến nỗi không nhớ tình xưa. Người già đi, nghĩ lại cả đời này, mới biết được, đã làm sai chuyện, là phải trả, là có báo ứng, nương nói, bây giờ chính là báo ứng của nàg. Chân răng không linh hoạt, còn không bằng Đại cô đâu, Đại cô chống gậy còn có thể đi, nương là cần người ôm, hoặc là ôm ghế một chân dịch chuyển, ta thấy, thật sự là xót xa, nương người thích sạch sẽ như vậy, bây giờ rơi xuống tình trạng này, hu hu, hu hu” Thu Ngọc nói xong khóc rống lên.

Này, Thẩm thị thật đúng là không tiện khuyên cái gì, nàg không có định ra sức cũng không định ra tiền, cho nên, những lời khác, nói cũng không dùng được, còn không bằng không nói.

Tử Tình lại là nói một câu: “Tiểu cô, những lời này của ngươi cũng là nói đúng, đã làm sai chuyện, là phải trả.”

Điền thị vừa mới bắt đầu trả, đã không chịu nổi rồi, Tăng Thụy Tường lại là làm trâu ngựa bao nhiêu năm cho bọn họ? Còn có Thẩm thị, cũng hầu hạ Điền thị mười năm, giúp đỡ nuôi lớn hai người Hạ Ngọc cùng Thu Ngọc.

Thu Ngọc thấy Thẩm thị không tiếp lời, tự mình khóc một trận, cũng liền rút khăn, thu thập chính tề xong, nói: “Nhị tẩu, ta cũng là khó chịu trong lòng, những lời này, thật sự không nói ra, tỷ muội nhà mình đều không có cách nào nói, huống chi người ngoài?”

“Cuộc sống nhà mình nhà mình sống, người cũng suy nghĩ thoáng một chút, thật sự không giúp được, có thể làm sao bây giờ?” Thẩm thị thở dài.

Ba người trầm mặc đến thôn Tiêu gia, Tử Tình gặp được Tú Thủy đã lâu không gặp, nhưng là, trường hợp này cũng không phải lúc ôn chuyện, con cái Tiêu gia bận rộn đáp tạ khách nhân đến phúng viếng, ngay cả chỗ ngồi uống trà cũng không có, chỉ là từ trong thôn mượn ba cái bàn bày, là đủ đơn sơ rồi. Nước mắt Tử Tình không tự chủ chảy xuống.

Phúng viếng xong, Tiêu gia cũng không có điều kiện giữ lại ăn cơm, Thẩm thị vẫn mang theo mấy người Tử Tình trở về nhà, để lại mấy người Tử Lộc cùng Tăng Thụy Tường.

Tang sự của lão bà cô xong xuôi, Tăng Thụy Tường lại như bệnh nặng một trận, cũng may học đường cũng bắt đầu nghỉ phép, Tăng Thụy Tường chỉ là an tâm ở nhà tĩnh dưỡng là được rồi.

Thẩm thị lại là bắt đầu bận rộn, vừa vào tháng chạp, một đại gia đình này mừng năm mới cùng nhau, phải chuẩn bị đồ thật đúng là không ít, Tử Hỉ đã chắc chắn lên chức rồi, Tử Phúc cũng kém không xa, hơn nữa năm nay ba người Lưu thị, Trần thị, Phó thị có mang thai, nhiều việc vui như vậy thêm một chỗ, tết âm lịch này, Thẩm thị định người một nhà vui vẻ tưng bừng náo nhiệt, đương nhiên, pháo hoa vẫn là không thể có.

Tử Tình bên này cũng là như thế, quần áo mừng năm mới của mấy người Thư Duệ Tử Tình phải đích thân xử lý, trang phục luyện công nhỏ của bọn nhỏ cũng muốn làm lại, sổ sách một năm phải dọn, cho nên, mặc dù Tử Hỉ mỗi ngày đều đến đây nhìn một cái, Tử Tình và Lâm Khang Bình cũng không nói được cái gì với hắn. Bởi vì Lâm Khang Bình còn bận hơn Tử Tình, Tử Hỉ trái lại dẫn theo mấy người Thư Duệ còn có mấy người Vĩnh Tùng thường cùng nhau xúc cức, hoặc là kiểm tra bài tập của bọn nhỏ.

Hai người A Thổ A Thủy là vào mười ba tháng chạp trở về, chuyển một thuyền hàng cuối cùng ra ngoài, kéo những nửa xe vải dệt bằng máy về nhà, nói với Tử Tình: “Nãi nãi, những vải dệt bằng máy này chúng ta đều thử qua rồi, đơn giản không phai màu, cũng mặc bền hơn của chúng ta, còn rẻ, ta mang theo những thứ này đến, người cho người trong nhà thử xem.”

Tử Tình vượt những loại vải dệt bằng máy hoa văn đa dạng này, nghĩ có phải thời không này, cũng có cách mạng công nghiệp phương Tây hay không, chẳng lẽ giống như thời không trước kia, hàng ngoại sắp sửa tràn vào quốc gia này hàng loạt sao?

Ps: Bạch Lộ thư viện = Cờ Trắng thư viện nha

365. Chương 368: Năm Lễ

Tử Tình lâm vào trầm tư, A Thổ A Thủy còn tưởng rằng mình làm sai chỗ nào, chọc chủ tử không vui, cả gan hỏi: “Nãi nãi, là tiểu nhân làm sai rồi sao?”

“Không có, làm khó các người suy nghĩ chu đáo, chúng ta nhiều người, cũng chưa từng dùng những thứ này, ta muốn hỏi là, các người từ trong tay người nước ngoài nhận những loại hàng hoá gì?” Tử Tình hỏi.

“Cái này, của người nước phần nhiều là mảnh vải bông này, còn có thủy tinh, sản phẩm thủy tinh, đồng hồ, lọ thuốc hít, hàng dệt len, hương liệu, da lông, còn có các loại kim loại, vân vân, khi trở về, phần nhiều mang là lá trà, đồ sứ, tơ lụa.” A Thổ trả lời.

“Còn có bông vải, gỗ đàn hương, gỗ trầm hương linh tinh.” A Thủy bổ sung thêm.

Tử Tình thấy cũng không hỏi ra cái gì nữa, bèn bảo hai người đi xuống, Lâm Khang Bình hỏi: “Có cái gì không thích hợp sao?”

“Không có, ta nghĩ bông vải này, ở Tây Bắc bên kia vẫn là tương đối thích hợp gieo trồng, ta nhớ được hồi đó, có không ít người tràn vào Tây Vực, đi hái lấy bông vải, quay đầu Tiểu Tứ đến, nói cho hắn, có cơ hội đề nghị với Thánh thượng, sau này không bằng phạm nhân đều sung quân đến Tây Vực, trồng bông vải cũng là không tệ, bông vải vốn chính là từ Tây Vực bên kia truyền tới mà?”

“Người Trung bộ phần lớn là sung quân đến Tây Vực, nhưng là chưa từng nghe nói trồng bông vải. Quay đầu ta đi nói những thứ này với Tiểu Tứ.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Tình buông chuyện này xuống, hỏi: “Non nửa năm này việc làm ăn sao rồi? Hai người này có thể đảm nhiệm sao?”

“Tầm tầm rồi, ta chuyển Vương Tài qua đó làm tổng chương quỹ, hần theo ta mấy năm nay, quan hệ nào cũng rõ ràng, có hần trấn giữ, quy củ là sớm định ra rồi, hai người này ở kinh thành cũng lịch lãm vài năm, lại là người Việt thành, từ nhỏ lớn lên ở bến tàu, yên tâm đi. Mấy tháng này kiếm ra năm ngàn lượng bạc, nếu là thuyền của chúng ta, hần là tốt hơn một chút.” Lâm Khang Bình nói.

Điều này, Tử Tình thật đúng là không giúp được gì, từ trong đồng hàng ngoại A Thổ bọn họ mang đến. Nhật một cuộn the mỏng, một cuộn Đa la, đều là sợi tổng hợp dày, đưa đi cho Thẩm thị.

Thẩm thị nói: “Lại đưa đồ đến. Không phải đã nói, người giữ lại ỉnh mặc đi.”

“Nương, đây là hàng ngoại, Khang Bình từ trên thuyền ở Việt thành bên kia lấy xuống, tự để lại một chút, người không phải là luôn chê trời lạnh sao? Giữ lại làm một bộ trang phục dày.”

Thẩm thị nghe xong nói: “Người không phải là còn muốn tặng lễ tết cho Phó gia sao? Không bằng lại cầm thêm hai cuộn vải chất tốt, đắt này của chúng ta. Hàng ngoại vẫn là ít, người lấy ra cũng có thể diện, ta còn có súc gi đó lần trước người mua cho ta đó, mặc tạm thôi.”

“Nương, ta còn có nữa. Lễ tết cho Phó gia ta đã chuẩn bị xong rồi, cơ bản đều là sản phẩm trong trang, Phó phu nhân cũng nói, những cái khác đều không cần. Chẳng qua, ta còn là định tặng chút xà bông thơm tự tay ta làm, nghe em dâu nói. Nương nàng thích mấy thứ này.”

Thẩm thị nghe xong không nói gì nữa, Tử Tình thấy Tăng Thụy Tường không ở đây, hỏi: “Cha làm cái gì vậy?”

“Sáng sớm nói tinh thần có chút không được tốt, buồn bực khó chịu, hôm nay khó được trời quang, mấy người Nhị ca người cùng hần đi ra ngoài một vòng, Tiểu Tứ không phải là muốn xây học đường sao? Đại khái nhìn xem có nơi nào thích hợp.”

Tử Tình cùng Thẩm thị trò chuyện, mấy người Lưu thị đi vào, thấy vật liệu may mặc ở đầu giường, Lưu thị cười nói trước: “Muội muội lại đưa thứ tốt gì đến cho nương vậy?”

Nhân lực của Phó thị tương đối tốt. Nhìn nhìn, nói: “Tỷ tỷ đây là hàng Tây Dương, nhũ đỏ bạc gọi là the mỏng, cái màu nhựa thông kia là gọi là cái gì mà Đa la sao ý? Chỉ sợ không rẻ, kinh thành không hề ít quan to quý tộc mặc. Hai cuộn vải này ít nhất cũng phải một trăm rưỡi trăm sáu lượng bạc, tỷ phu thật đúng là bỏ được.”

Thẩm thị nghe xong dọa nhảy dựng. Hai cuộn vải vốn đã thu vào trong tay, lại giao cho Tử Tình, nói: “Hay là người giữ đi, cái này cũng quá đắt rồi.”

Tử Tình cũng không biết hai cuộn vải này đắt như vậy, nghĩ đến là Lâm Khang Bình dặn A Thổ giữ riêng lại, bèn nói: “Không bằng nương giữ cái Đa la này đi, the mỏng này màu sắc tươi sáng, cho đại tẩu cùng tứ đệ muội mỗi người làm một bộ, giữ thể diện. Nhị tẩu cùng tam đệ muội ta còn có vật liệu may mặc khác, quay đầu cũng cho các người mỗi người chọn một loại? Các người xem có được không?”

“Không sao, chúng ta vốn cũng không ít đồ của muội muội cho, cho đại tẩu cùng tứ đệ muội, đó gọi là vật dùng đúng chỗ, cho ta mặc, lại thành giày xéo thứ tốt.” Trần thị cười nói trước.

“Tỷ tỷ, ta cũng có không ít quần áo, người vẫn là làm một bộ cho Đại tẩu trước đi, tự mình lại làm một bộ.” Phó thị vội nói.

“Không cần, chính ta có một cái the mỏng đỏ thẫm, khi thành thân Khang Bình mua.”

“Các người đẩy đến đẩy đi, ta sẽ không làm kiêu, mặt dày nhận, chắc chắn, lương bổng một năm của đại ca người vừa mới đủ mua một bộ quần áo, hôm nay ta cũng mượn một lần ánh sáng của muội muội, lễ tết năm nay ta cũng không đòi nữa.” Lưu thị cười nói.

“Đức hạnh này, ta cũng không định tặng nữa nha.” Tử Tình cười nói.

Mấy người đang nói giỡn, Tiểu Phấn vội vội vàng vàng tìm đến, nói là có người đến Tình viên đưa lễ tết, mà Lâm Khang Bình lúc này còn không có ở nhà.

Lưu thị cười nói: “Muội muội, có cần Đại tẩu đi xem giúp người có thứ gì tốt không?”

“Thôi đi, đại tẩu đi còn không bằng Tứ đệ muội đi.” Trần thị cười nói.

“Người đến từ đâu chưa nói sao?” Tử Tình hỏi.

“Kinh thành đến, nói là Trung thu đã từng đến.” Tiểu Phấn trả lời.

Tử Tình vừa nghe, đầu có chút lớn rồi, chẳng lẽ lại là người nhà Tiểu Dực kia?

Tử Tình đành phải vội vàng đi theo Tiểu Phấn qua, xe ngựa đã đến viên rồi, dẫn đầu vừa thấy Tử Tình liền vội chào hỏi, Tử Tình thấy có chút quen mặt, chắc là lần trước đã tới rồi, đáng tiếc, cũng không còn không biết xấu hổ hỏi.

“Thái thái, đây là ý của thiếu gia của chúng ta.” Đối phương dùng hai tay nâng một phong thư, còn có danh mục quà tặng.

Tử Tình nhận thư, mở ra thấy đầu tiên, thư này viết có chút dài, nhưng vẫn dừng thẳng hàng, Tử Tình chậm rãi xem, quả thật là Tiểu Dực viết đến, đại ý là xa cách mấy tháng, rất là nhớ nhung, bởi vậy lúc này, đã đến Tết rồi, phái người trong nhà tặng cho cô cô mấy thứ đồ linh tinh.

Tử Tình lúc này mới nhận lấy danh mục quà tặng, trừ điểm tâm để ăn ra, còn có sách mới ra ở Kinh thành, nói rõ là cho Thư Duệ Thư Ngạn, còn có mỗi người một bộ giấy và bút mực, Thư Ngọc là một bộ cờ vua bằng phi thủy, Thư Vĩ là một bộ mũ da ung da giữ ấm cho tiểu hài tử, Tử Tình là biểu lễ^[1] tám nâng, Lâm Khang Bình là một thanh chủy thủ thượng hạng, trên dao còn khảm đá quý, đồ nhiều nhất là Yên Nhiên, vòng vàng bạc một cái, các loại quả tử vàng quả bạc kiểu dáng khác nhau một đôi, biểu lễ tám nâng thích hợp cho tiểu nữ oa, vòng đeo chân bằng vàng khảm ngọc một đôi, còn có một hộp lớn các loại thuốc viên. Mặt khác còn có hai cuộn gấm phú quý trường xuân chỉ rõ là cho Thẩm thị và Tăng Thụy Tường, mặt khác, Thư Duệ Vĩnh Tùng bọn họ mỗi người một đôi quả vàng bạc, đó là Trung thu ngày ấy cùng bọn họ chơi trò chơi.

[1]Biểu lễ: một loại quà tặng quy định trong lễ nghi cổ đại Trung Quốc, chính là dùng vật liệu may mặc để ban thưởng hoặc làm quà tặng

Tử Tình thực sự hơi buồn bực, lễ này, từ rất xa đưa tới, không thu thật đúng là áy náy, thu, đáp lễ lại những thứ gì đây?

Lúc Tử Tình đang lo lắng, Lâm Khang Bình đã trở lại, Tử Tình đưa danh mục quà tặng cho Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nhìn nhìn, cười nói: “Vị quân sự này khoẻ, ta cùng chuyết kinh thương lượng hạ lễ lại, mời các người vào nhà chính nghỉ tạm một lát, uống ly trà nóng, dùng chút cơm rau dưa.”

Lâm Khang Bình tự mình dẫn người vào phòng khách, dặn Vương bà tử chuẩn bị một bàn tiệc đãi khách thượng đẳng, rồi kéo Tử Tình vào nội viện, nói: “Lại là nhà Tiểu Dực kia?”

“Đúng vậy, còn có thư đây, nhưng đồ này nói là hấn tự mình chuẩn bị, người nói một chút, so với hồi Trung thu đó, có phải rẻ hơn không?” Cũng không phải là Tử Tình ham đồ của hấn, là để hỏi cho rõ, trong lòng có cái suy nghĩ mà chuẩn bị, nếu đồ này quá mức quý trọng, áp lực trong lòng này còn không phải là lớn bình thường.

“Ừ, là rẻ hơn một chút, nhưng lại là thực dụng, đại khái là sợ chúng ta không nhận đi, ta suy nghĩ đáp lễ, người viết một phong thư cho hấn đi, nói vậy hấn vẫn là hi vọng nhìn thấy thư trả lời của người.” Lâm Khang Bình nói.

Nói thật ra, chữ của Tử Tình thật lòng có chút khó coi, bút lông này miễn cưỡng có thể cầm, những chữ Hán này còn chưa có đơn giản hoá, nét bút thật sự rất nhiều, Tử Tình luyện mấy năm nay, vẫn là có không ít chữ không biết viết.

Lúc này thấy Lâm Khang Bình cười nhìn nàng, Tử Tình chỉ đành phải cắn răng cầm lấy giấy bút, nội dung thư trả lời không gì khác ngoài cảm tạ, cuối cùng Tử Tình trình trọng viết ra: “Về sau vạn lần không thể phí nhiều công sức tặng lễ cho cô cô như thế này, tâm ý của người cô cô biết rồi, nhưng là, bây giờ người vẫn là một đứa nhỏ, còn chờ cha mẹ người nuôi sống người đó. Chờ tương lai người có năng lực, có thể tự

kiếm tiền nuôi sống mình rồi, cho dù tặng một xe đồ cho cô cô, cô cô cũng có thể nhận lấy rồi. . .” Chỉ mong sau khi hấn lớn lên, sẽ không nhớ được một nhà Tử Tình nữa.

Khi Lâm Khang Bình đáp lễ lại, Tử Tình lấy một bộ quần áo chuẩn bị cho Thư Ngạn, cộng thêm một bộ áo lông thân dài có mũ màu đỏ thẫm, sở dĩ Tử Tình lấy đồ này ra, là vì ở Kinh thành đã bán một vài năm rồi.

Người tới ở Tình viên ở một đêm, Lâm Khang Bình thưởng ổi người năm lượng bạc, dẫn đầu mười lượng, sáng sớm ngày hôm sau bọn họ rời đi.

Tử Tình lúc này mới chia các loại đồ ăn ra một chút, còn có mấy quả tử cho Vinh Tùng cùng với vật liệu may mặc cho Thẩm thị, đều mang theo, trở về nhà mẹ đẻ.

Thẩm thị vừa thấy vật liệu may mặc của Tử Tình, vội hỏi: “Đứa nhỏ này, đã nói với người không cần, lại đưa vật liệu may mặc đến, khổ phòng trong nhà còn có không ít đấy.”

“Nương, không phải là ta đưa, người ta chỉ rõ đưa cho người, sao ta có thể giấu đi?”

Thẩm thị vừa nghe là đứa nhỏ đến từ Kinh thành, nhận lấy vật liệu may mặc, cũng là cảm thán vài câu, “Không nghĩ tới đứa nhỏ kia còn như vậy đã nhớ tình cũ, ta cũng chẳng qua là từng làm hai bữa cơm cho bọn họ.”

“Đúng vậy, ta cũng không nghĩ tới, còn có, lần này hấn lại tặng nhiều thuốc viên đến, đây chính là khó có được rồi, có bạc cũng không dễ mua được.” Tử Tình nói.

“Những thứ đồ ăn này cũng quá tinh xảo rồi, ta thấy cảm tặng cho bà ngoại người mấy cái đi, vừa vặn cha người bọn họ lát nữa muốn đi đưa lễ tết.” Thẩm thị nói.

Thẩm thị nói xong, Tăng Thụy Tường từ trong buồng đi ra, nói: “Hôm qua cho nương người loại vải cũng quá quý rồi, còn lại người cứ giữ ỳnh đi, những thứ gấm vóc này cũng không tệ rồi. Còn có, người nói cái the mỏng gì đó kia, còn chưa có mang đi, muốn ta nói, không bằng theo ý người.”

“Ý của cha người là đại tẩu cùng tứ đệ muội người mỗi người một bộ, trường hợp của các nàng không giống nhau. Nhị tẩu cùng tam đệ muội người kia, cẩn thận giải thích một phen, đưa cái khác, nếu không có từ khổ phòng bên này chọn hai xấp tốt cũng giống vậy.” Thẩm thị thấy Tử Tình không hiểu, giải thích vài câu.

“Biết rồi ạ, cha, vốn tính toán của ta cũng là như vậy, đồ ta đều mang đến rồi.” Tử Tình nói.

Thẩm thị giúp đỡ Tử Tình cắt the mỏng, mỗi người một nửa, về phần Trần thị và Dương thị kia, Tử Tình mang đến hai xấp gấm Tứ Xuyên thượng hạng, là lần trước Văn Tam đến để lại.

366. Chương 369: Tử Phúc Lên Chức

Tử Tình vừa chia the mỏng xong, mấy người Lưu thị cùng Tử Lộc bọn họ đều tới đây, thấy Tử Tình cười nói: “Sáng sớm ta đã nghĩ tới hôm nay muội muội sẽ đưa chút đồ tốt gì đến đây đấy?”

Tử Tình nhất nhất đưa vật liệu may mặc cho các nàng, nói: “Lễ tết không có đâu, còn muốn thứ tốt gì nữa?”

“Tỷ, ta nghe nói, phải mấy chục lượng bạc, người muốn cái gì, ta đi mua cho người.” Tử Hỉ cười nói.

“Người nếu thành tâm thì tự đi mua về đưa đến nhà đại tỷ người, còn chờ đại tỷ người đòi hỏi người à?” Lưu thị cười nói.

“Nói đến cái này, Tình nhi tự người đến khổ phòng bên này nhìn xem, có thứ gì thích hợp chính người cũng chọn mấy thứ, mỗi lần đều là thiệt thòi người.” Tăng Thụy Tường ngồi ở bên cạnh Tử Tình nói.

“Cha, người một nhà không cần lễ tiết như vậy, bây giờ ta cũng không thiếu cái gì, chờ cần lại nói.” Tử Tình khéo léo từ chối nói.

Lưu thị thấy Tử Tình lấy ra điểm tâm, hỏi: “Ồ, điểm tâm ở đâu ra? Làm thật là tinh xảo, cũng không nỡ bỏ vào miệng.”

Trần thị và Dương thị hỏi Trung thu đã từng ăn, cũng không ngạc nhiên lắm, nhưng là Phó thị thấy, âm thầm cảm thán, đến ngay cả nhà cha mẹ nàng cũng không làm ra mấy thứ này, có thể thấy được, cấp bậc người tặng lễ cho Tử Tình nhất định không nhỏ. Chẳng qua, nàng tưởng là Văn gia.

Người một nhà đang ngồi nói cười, Chu Thiên Thanh tới đây đưa lễ tết, đưa tới cho Tăng Thụy Tường bên này một túi gạo nếp cùng một túi vừng nhỏ, bởi vì hắn biết, Tăng Thụy Tường cho thuê tất cả ruộng đất rồi, nhất định không trồng lúa nếp.

Thẩm thị thấy vội hỏi: “Người từ xa như vậy vác nửa túi gạo tới đây, nặng lắm đấy? Hạ Ngọc đâu? Không tới đây với người?”

“Nàng nói chờ năm sau tới đây ở hai ngày, ở cùng nhạc mẫu một chút. Chuyện của Tiểu Văn, đa tạ Nhị ca Nhị tẩu. Chờ năm sau, ta để hắn đến đây dập đầu cho các người.” Chu Thiên Thanh nói.

Một năm này Hạ Ngọc cũng vào lúc giữa thu trở về thăm Điền thị một chút, cũng không ở vài ngày, bị Thu Ngọc đuổi đi. Bởi vì Hạ Ngọc ở đây. Công việc gì Chu thị cũng đều ném cho Hạ Ngọc, sức khỏe của Hạ Ngọc không tốt, da mặt còn mỏng. Miễn cưỡng chống đỡ hai ngày, Thu Ngọc thấy sắc mặt nàng không tốt, bèn vội bảo nàng trở về nghỉ ngơi.

“Dập đầu cái gì? Đứa nhỏ là đứa hiểu chuyện, ta đã nghe Tử Tân nói, hắn tự mình dẫn theo cùng học đấy, chỉ sợ còn phải vài năm nữa mới có thể xuất sư.” Thẩm thị cười nói.

Chu Thiên Thanh ngồi một lát, liền muốn đi về. Nói thật không yên tâm Hạ Ngọc ở nhà một mình, Tiểu Văn phải hai mươi tháng chạp mới về nhà, Thẩm thị nghe xong cũng không tiện cố giữ lại, lựa chọn chút đồ ăn cùng hai tấm vải bông, dùng xe ngựa của Tử Hỉ đưa hắn trở về.

“Nương. Tiểu Văn thật sự đi theo Tử Tân học y thuật à?” Tử Hỉ hỏi.

“Nào có học y thuật nhanh như vậy, nghe nói vừa học phân biệt thảo dược. Đứa nhỏ này còn có thể làm được, mặc dù nhị cô người hơi nuông chiều, nhưng là biết thông cảm người lớn vất vả, ở hiệu thuốc làm học đồ, một tháng còn có năm mươi văn đồng tiền trợ cấp, nghe nói, trừ thỉnh thoảng mua chút đồ ăn vặt cho các sư huynh, hắn cũng không tiêu hoang.” Thẩm thị nói.

“Tử Tân nói học y là đi học y. Ta còn tưởng rằng hắn nói đùa chứ. Còn có, Tử Quân, nghe nói cũng là nhờ nhạc phụ, ở huyện nha tìm một phần việc, cũng không tệ lắm, hắn tương đối linh hoạt.” Tử Hỉ cười nói. Còn nhớ rõ một năm kia sáu người đi thi, chỉ có một mình Tử Hỉ trúng, bây giờ, trừ Hạ Cam Vĩnh còn đang kiên trì, Tử Thọ còn đang lưỡng lự, người khác, đều tìm được mục tiêu sống của mình.

“Người còn khỏi phải nói Tử Quân, đường thúc người bây giờ cũng là chịu đựng qua rồi, đứa nhỏ kia, nghe nói có tiền đồ đó, mỗi lần về nhà còn nhớ đến thăm chúng ta, chỉ sợ vài ngày nữa về nhà sẽ đến tìm các người tụ tập.” Thẩm thị cười nói.

“Vâng, đúng là có thời kỳ, ta còn nhớ rõ khi đó sáu người bọn họ ở trên đình hóng mát nhà ta thảo luận làm sách luận đó, nhoáng một cái đã nhiều năm rồi. Chờ lúc nào người đông đủ, ta mời mấy người bọn họ ăn bữa cơm.” Tử Tình nói.

Gần đây Tử Tình còn đang kiên trì viết câu chuyện thời gian, đáng tiếc, tiến triển quá chậm, chủ yếu là viết chữ bằng bút lông này thật lòng không am hiểu. Cũng may Tử Tình cũng không định xuất ra sách, chẳng qua là tự in một cái liệt kê rõ ràng thôi, tương lai để lại cho con cái của mình nhìn xem.

Đang nói cười, Lâm Khang Bình tới đây đón Tử Tình, Thẩm thị nói: “Vẫn là bên này đông người, chỉ thiếu một mình Đại ca của người, không bằng, các người cũng tới đây ăn cơm, mọi người cùng nhau còn náo nhiệt hơn một chút.”

“Đúng vậy, ta đã sớm muốn nói rồi, còn giống như trước kia, mọi người ở cùng nhau thật tốt, đại ca người nói, góp tiền mừng năm mới đó, nương, người nói bao nhiêu thì thích hợp?” Lưu thị cười nói.

“Đã nói không cần, đồ chủ yếu là Tình nhi lấy đến, đủ đủ rồi.” Thẩm thị cười nói.

“Bốn nhà chúng ta đây một nhà năm mươi lượng, muội muội không cần phải bỏ ra, ba người các người có ý kiến không?” Lưu thị là nói nói trước tiên.

“Không, nên là vậy, lát nữa ta đưa tới cho nương.” Trần thị vội nói.

Phó thị và Dương thị cũng hoà cùng, cười nói: “Vẫn là như vậy mới thú vị.”

Tử Tình cười muốn cùng Lâm Khang Bình rời đi, Lâm Khang Bình nói: “Năm trước chúng ta vẫn còn không ít việc, chờ năm sau lại nói.”

Lâm Khang Bình vừa nói xong, đã bị mấy người Lưu thị cười nhạo một trận. “Rõ ràng chỉ có người nhà lớn nghiệp lớn, chúng ta đều là nhà nhỏ nhà nghèo, việc gì cũng không có?” Lưu thị cười nói.

“Đại tẩu, người nói cũng như không, trong mấy nhà chúng ta, cũng chỉ có nhà muối muối nghiệp lớn, người không phục cũng không được.” Trần thị cười nói.

“Đâu có, Tứ đệ quản xưởng thủy tinh lớn như vậy, còn có cái gì mà giai đoạn một giai đoạn hai, người ta cũng không nhàn rồi?” Lưu thị cười nói.

“Được, đại tẩu, ta nói không lại người, ngày mai bắt đầu, ta gọi bọn nhỏ đến, còn có, phái Tiểu Tử tới đây hỗ trợ nấu cơm.” Tử Tình vội nói.

“Lúc này còn không kém nhiều lắm.” Lưu thị cười nói.

Tử Tình đi theo Lâm Khang Bình vào nhà, hỏi: “Hôm nay Phó đại nhân tìm người có chuyện gì?”

“Còn không phải vừa đến mùa đông, nhiều trộm vặt móc túi hơn, nghĩ có thể đi vào trong lao có cái ấm no, bây giờ sắp tới cuối năm rồi, lại đang lúc khảo hạch, Phó đại nhân nói chọn chừng hai mươi đứa nhìn coi như thành thật một chút, muốn đưa tới trong trang.”

“Người đáp ứng rồi?”

“Ừ, người trong trang ta chọn lấy hơn mười người được được, chuẩn bị đưa tới Việt thành, vừa vặn cần người bổ sung, người đã đưa qua rồi, ta để Lâm An dán mắt chặt một chút, không hề biết hỏi cải, đều đuổi ra ngoài.”

Tử Tình im lặng suy nghĩ một chút, mấy năm nay trong trang lục tục thêm người quy mô nhỏ. Hiện nay đại khái có bảy tám mươi người, tiểu hài tử vừa sinh ra không tính, thêm một đám này, thật đúng là không ít. Đã thành thân có năm đôi, phân ra một trăm mẫu đất cát rồi, xem ra, trong trang tổng cộng mới bốn trăm mẫu đất cát, hơn tám mươi mẫu ruộng nước, hơn ba mươi mẫu lúa mặng, hơn hai mươi mẫu củ sen, còn lại là đập chứa nước, xưởng và đỉnh núi, phân công về sau này, xem ra còn phải hạch toán một lần nữa.

Vương bà tử vừa nghe Tử Tình nói mấy ngày này muốn về nhà mẹ đẻ ăn cơm, bèn nói: “Vừa vặn muốn xin nãi nãi một ân điển, lão bà tử ta tuổi tác cũng lớn, muốn về nhà ở cùng nhi tử dưỡng lão, không bằng xin nghỉ luôn từ đây.”

Tử Tình vừa nghe còn có chút không nỡ, khuyên nhủ: “Vương bà bà muốn về nhà mừng năm mới cùng nhi tử, ở nhà mấy ngày này trước, không bằng chờ sau Tết nguyên tiêu lại đến, thôi việc cùng không cần đâu? Vương bà bà dù cho không muốn làm nữa, vẫn là có thể ở lại dưỡng lão.”

“Không được, thoáng một cái cũng mười năm rồi, năm nay ta đã sáu mươi hai tuổi, nên về nhà đi ôm tôn nhi thôi, sau này, ta nhớ nãi nãi, tới cửa đến thăm một chút là được. Nha đầu Tiểu Tử kia ta thấy khá tốt, có thể ứng phó tạm tạm rồi, nãi nãi lại chọn thêm một người làm trợ thủ cho nàng, cũng là đủ rồi.” Vương bà tử nói.

Tử Tình thấy Vương bà tử vừa nói như thế, cũng không tiện cố giữ lại, mấy năm nay Vương hoa tượng vẫn dẫn theo Lâm Hưng, cũng là không lo không có người thay thế hẳn, hơn nữa, cây hoa quế giống ở Khang trang đã chuyển trồng hết rồi, Vương bà tử cũng biết không có việc lớn gì, mới xin thôi việc.

Tử Tình đành phải trả khế ước cho đối phương, thanh toán tiền công, còn thêm đại hồng bao ba mươi lượng bạc, nói: “Nếu có chuyện gì khó xử, ngàn vạn lần đừng giấu diếm, trực tiếp tới cửa, phạm là việc có thể giúp đỡ, tuyệt không từ chối.”

Hai vợ chồng Vương bà tử đồ hồng mắt đập đầu với Tử Tình, cùng nhau rời đi, Tử Tình phái Lâm Hưng đưa về.

Qua Tết ông Táo, người trong nhà bắt đầu chờ mong Tử Phúc về nhà, mỗi ngày Thắm thị đều phải nhắc tới vài lần, Lưu thị nói, không đến cuối năm, phỏng chừng là không về đến được cửa nhà, đường sá nơi này bày ra đây.

Vợ chồng Tử Vũ là hai mươi sáu tháng chạp tới đây đưa lễ tết, thấy một nhà Tử Tình đều ở đây ăn, thì cũng ồn ào muốn ở một ngày, phải hạ nhân trở về nói một tiếng. Không nghĩ tới Hạ thái thái lại thật là thông tình đạt lý, nói ở hai ngày cũng không sao, khó được về nhà mẹ đẻ một chuyến, thân cận cùng ca ca tỷ tỷ thêm một chút.

Vừa khéo, mấy người Tử Tân cùng Tử Quân Tử Văn vào hai mươi bảy tháng chạp tới đây vẫn an một nhà Tăng Thụy Tường, mấy người kết hội tặng không ít đồ, Thắm thị giữ bọn họ ăn cơm, Hạ Cam Vĩnh cùng mấy người bọn họ cũng là quen biết, mấy người ở thư phòng nói nói cười cười, nhớ lại chuyện cười lúc đi thi năm xưa.

Lúc này, Tử Phúc vào cửa, vẫn là Thư Duệ cùng Thư Ngạn đi mở cửa, hai người một đường vừa chạy về vừa gọi, “Đại ca, Đại ca, đã trở lại.”

Mọi người nghe xong vội dồn ra ngoài cửa, Tử Phúc vào cửa, thấy nhiều người như vậy ở cửa sân chờ hắt, cười nói: “Trông như là hạ bá thiếp, đầy đủ hết như vậy, đều biết được hôm nay ta về nhà à?”

“Đúng vậy, đại ca, ta vì vội gặp người một lần, còn chưa có về nhà đâu? Còn được rồi, không phí công chờ.” Tử Vũ cười nói trước.

Thắm thị vội kéo tay Tử Phúc, vào phòng, Lưu thị vội đi múc nước rửa mặt, Tử Phúc biết mọi người quan tâm là cái gì, nói với Tăng Thụy Tường và Thắm thị trước: “Đã định rồi, năm sau đi Kinh thành, làm Tri huyện kinh huyện Trục Đãi.”

“Ồ, đại ca, sau này chúng ta có thể ở cùng nhau rồi, không bằng đem phóng ở cửa Đại ca ở trước kia đi bán, chúng ta ở cùng nhau đi, người mua đến ở bên cạnh nhà ta.” Tử Hỉ reo lên trước.

“Đại ca người ta có quan nha, người ồn ào cái gì?” Phó thị đẩy Tử Hỉ một cái, Tử Hỉ vội hỏi: “Ta cũng là vui mừng quá mức rồi.”

“Nhìn thấy Thánh thượng rồi?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Thấy được, nói là thấy sáu năm này ta làm lương thực thủy lợi cũng không tệ, nói là xung quanh kinh thành núi hoang đất hoang cũng không thiếu, bảo ta làm trong ba năm, giải quyết vấn đề ăn cơm của dân chúng xung quanh Kinh thành, nói là làm tốt, ba năm sau tăng lên, làm được không tốt, ba năm sau phải ta đi đến địa phương xa xôi rèn luyện thật tốt.” Tử Phúc cười khổ nói.

“Đại ca, sau này sẽ không phải Hoàng thượng thấy nơi nào người ăn không đủ no, sẽ đầy người tới đó chứ? Đây cũng không phải là chuyện gì tốt.” Tử Tình nói.

“A? Đại ca, người sẽ không thắm như vậy chứ? Thật sự muốn đầy người đến địa phương cắt chim cũng không có gì đó, vậy phải làm sao bây giờ?” Tử Vũ hỏi.

“Hừ, đại cát đại lợi, tiểu nha đầu miệng không có chừng mực, xin Bồ tát hãy tha thứ cho nàng vô tâm.” Thắm thị nói xong trừng mắt liếc Tử Vũ một cái, Tử Vũ cúi đầu đầy bụng liếc mắt nhìn Tử Tình một cái, Tử Tình cười trộm.

367. Chương 370: Thăm Hỏi Điền Thị

“Đại ca, ta nghe nói thức ăn ở Phương Bắc và Phương Nam khác biệt rất lớn, người biết lúa nước phương Nam, lúa mạch phương Bắc gieo trồng cùng lúa nước nhưng là không giống như nhau, người đã cẩn thận suy nghĩ kỹ chưa?” Tử Quân thay đổi đề tài.

“Kinh thành cũng có lúa nước, ít hơn, hơn nữa, hơn phân nửa là công phẩm, bên đó có một mảnh lớn nước suối đất trũng, trồng ra lúa nước cũng không giống nhau, mang theo một chút màu xanh biếc nhàn nhạt, ta đã ăn ở Ngự hoa viên, mùi gạo tương đối đậm hơn một chút, không hơn chúng ta thường ăn, cũng không giống nhau.” Tử Hỉ nói.

Tử Hỉ thuận miệng nói đến, mấy người Tử Quân lại ao ước hâm mộ đầy mặt nhìn hần, Tử Hỉ thấy ánh mắt của mọi người, vội xua tay nói: “Thuận miệng nói một chút, thuận miệng nói một chút.”

“Đại ca vừa mới vào nhà, chúng ta cáo từ trước, ngày nào đó chờ đại ca nghỉ ngơi khỏe rồi, chúng ta lại đến, còn có, cha mẹ ta nói muốn mời mọi người ăn bữa cơm.” Tử Quân nói.

“Chúng ta bấy nhiêu người, nhà người có thể ngồi xuống sao?” Tử Phúc nhìn nhìn một vòng này.

“Người cũng quá coi khinh người ta rồi, nhà đường thúc người xây nhà mới rộng, cũng có một cái sân rộng.” Thẩm thị vội nói.

Tử Phúc nghe xong vỗ vỗ bả vai Tử Quân, cười nói: “Quả thực đã có tiền đồ rồi.” Lại chuyển hướng hỏi Tử Tân: “Y học của người ra sao rồi? Có thể ra khám bệnh chưa?”

Tử Tân cười nói: “Người khác không dám, Đại ca lên tiếng nhất định không thành vấn đề.”

Tử Phúc cười cho Tử Tân một đập, mắng: “Đức hạnh, cút đi.”

“Tử Quân, Tử Tân, Tử Văn mấy người các người năm sau hôm nào rảnh rồi, tỷ tỷ mời các người tụ tập.” Tử Tình nói.

“Đó đương nhiên được, tỷ tỷ ời, hôm nào chúng ta cũng rảnh.” Tử Quân cười nói trước.

Mấy người cười hì hì rời đi.

Thẩm thị nhìn nhìn Tăng Thụy Tường, nói: “Phúc nhi cũng về nhà rồi, Vũ nhi vừa vặn cũng ở đây. Không bằng sáu người các người đi một chuyến tới tổ trạch bên kia, ta và cha người sẽ không qua, mấy người các người cầm chút trứng gà cùng trứng vịt, còn có chút điểm tâm gì đó trong tiệm của Nhị nàng dâu. Cái khác, lấy thêm mấy cân thịt, các người thấy sao?”

Tăng Thụy Tường nói: “Có thăm hay không cũng là ý kia. Tự các người xem mà làm, ta chắc chắn là không đi, bạc không được cho, đồ xem mà cầm mấy thứ.”

Tử Phúc hỏi Tử Hỉ: “Người về nhà mấy ngày nay cũng chưa qua?”

“Ta không có việc gì đi chỗ đó làm cái gì? Có chuyện gì tốt chứ?” Tử Hỉ trợn trắng mắt.

“Vây đi một chuyến đi, mười hai người chúng ta đi.” Tử Phúc nói.

“Ta cũng không đi, muốn ta nói, sáu huynh muội các người đi là đủ rồi.” Lưu thị nói. Nàng cũng thật sự không muốn lại nhìn thấy mấy người Chu thị.

Tử Phúc nhìn nàng một cái, Lưu thị liền không nói chuyện nữa.

“Đại ca cũng muốn nghỉ ngơi, bằng không thì ngày mai lại đi cũng là thế, vừa vặn hôm nay cũng hơi tối rồi.” Tử Tình nói.

“Vũ nhi chẳng lẽ không về nhà sao?” Tử Phúc hỏi.

“Đại ca, mày mai chúng ta mới đi cũng thế.” Hạ Cam Vĩnh nói.

Tử Phúc gật gật đầu. Nói một tiếng với Tăng Thụy Tường Thẩm thị, rồi trở về phòng rửa mặt.

Thẩm thị thấy Tử Phúc đi rồi, hỏi Tăng Thụy Tường: “Việc này của Phúc nhi, đến tột cùng là tốt hay là xấu đây?”

“Việc này ai có thể biết? Làm hết mình, nghe mệnh trời đi. Chỉ cần hần có chút mong muốn làm một chút việc thực tế cho dân chúng, Hoàng thượng cũng có thể nhìn vào trong mắt.” Tăng Thụy Tường nói.

“Cha, nương, người xem các người, một chuyện vui như thế. Các người còn chưa nói mấy câu chúc mừng cho đại ca, lại là bắt đầu lo âu trước. Bất luận nông dân nơi nào, chỉ cần chịu ra sức, cũng có thể ăn lưng dạ, vấn đề chủ yếu là giống, có giống cao sản. Còn có phân, hai loại này là mấu chốt.” Lâm Khang Bình nói.

Tăng Thụy Tường nhìn về phía Lâm Khang Bình, cười nói: “Còn không có phí công làm một cái nông trang, còn thật sự nói đến điểm quan trọng rồi, nhưng là, ở đâu có giống cao sản?”

“Cái này, ta cũng không biết, có kỹ năng hoa màu lão luyện, là có biết.” Lâm Khang Bình cười nói.

“Được rồi, vẫn là Khang Bình nói rất đúng, đâu có cứ lo đến ba năm sau, vẫn là bảo Phúc nhi tìm mấy người biết việc giúp đỡ một chút mới là đúng đắn.” Thẩm thị nói.

Mọi người lại cười đùa một hồi, Tử Vũ nhất định muốn thu xếp chơi mạt chược, Tăng Thụy Tường nói: “Muốn chơi đi chỗ khác, a công người vừa mới một năm, chỗ này không thích hợp, mấy đứa nhỏ thì để bọn nó chơi ở đây, chúng ta trông.”

Trần thị vội nói: “Đến viện của ta.”

Tử Hỉ cười nói: “Đi, xem xem Nhị ca ta gần đây lại viết chữ tốt gì?”

“Xem thì được, nhưng là không ượng gió bẻ măng, bây giờ ta còn trông vào cái này nuôi dưỡng gia đình đây?” Tử Lộc cười nói, một năm này tác phẩm thư pháp của Tử Lộc bán có cái đến năm mươi lượng bạc, đúng là đủ nuôi dưỡng gia đình rồi, so sánh với thu nhập của trợ giảng còn cao hơn một chút, cho nên cũng kích thích nhiệt huyết của Tử Lộc. Tử Thọ kém hơn, cũng có hơn hai mươi lượng bạc.

“Nhị ca, người còn có hai ngàn lượng bạc hoa hồng ở trong tay ta, người cần phải nghĩ cho kỹ? Còn có, ta lấy đi ra ngoài, kinh thành nếu có người biết hàng, ta giúp người nổi danh còn không tốt sao? Ngộ nhớ bán được, chiết phần ta cũng không cần.” Tử Hỉ cười nói.

“Người đường đường một mệnh quan triều đình, làm sao vẫn còn cái bộ dạng vô lại này?” Lâm Khang Bình cười nói.

“Ai bảo ta nhỏ hơn hẳn đây? Không có biện pháp, làm sao ta không vô lại với tiểu muội chứ?” Tử Hỉ buông tay cười nói, bị Tử Tình tình đập một đập.

“Nhị ca, người có thể trực tiếp bán cho Tiểu Tứ, giá hữu nghị.” Tử Tình cười nói.

Mọi người cười vang, trái lại thu hút Lưu thị đi ra, cười nói: “Để lại cho ta một vị trí, một lát nữa đại ca người ngủ rồi, ta đi qua.”

Lưu thị tương đối đam mê chơi mạt chược, chẳng qua, trò giải trí ở cổ đại này cũng ít, chơi mạt chược dù sao vẫn là người một nhà ngồi cùng một chỗ, còn có thể nói nói cười cười, tiền bạc mấy người Tử Tình chơi cũng rất nhỏ, một hai xâu tiền tầm tầm có thể chơi một kỳ nghỉ, bây giờ, ai cũng sẽ không đi tính toán thắng thua một hai xâu tiền này.

Buổi tối, Tử Tình về nhà, bọn nhỏ đã ngủ rồi, hai người cũng vội vàng rửa mặt lên giường, Tử Tình mơ mơ màng màng nói: “Cả ngày nay, toàn chơi, cũng là quá mệt người rồi.”

“Người mới biết được, ta chỉ thấy người cãi cọ đến sung sướng.” Lâm Khang Bình nói xong thấy không có động tĩnh, quay đầu nhìn lại, Tử Tình đã tiến vào mộng đẹp, nằm nghiêng người, bởi vì nhiệt độ của kháng hơi cao, Tử Tình xòe bàn chân ra ngoài. Lâm Khang Bình nhìn dáng ngủ của Tử Tình bật cười, cẩn thận từng li từng tí dịch chuyển xong cho nàng, hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước xuống trán Tử Tình, lẩm bầm lầu bầu một câu: “Còn như một đứa nhỏ.”

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Tử Tình tỉnh lại, Lâm Khang Bình đã mang theo bọn nhỏ luyện xong võ trở về, nghĩ đến hôm nay muốn đi thăm hỏi Điền thị, liền vội vàng bò dậy.

Lúc mấy người Tử Tình qua, Tử Phúc đang chia đồ, nói: “Mỗi người cầm trong tay giống nhau, ai cũng đừng tay không, thà rằng nhiều loại hơn một chút, dù sao một năm cũng chỉ đi lần này.”

Tử Tình vừa thấy, đồ trên đất thật đúng là không ít, chủ yếu chiếm chỗ là các loại điểm tâm, đều là mua từ trong thành An Châu, có trong tiệm của Trần thị đưa tới, có Tử Vũ đưa tới, còn có chính là mấy loại quả vỏ cứng ít nước, trứng gà, trứng vịt, thịt lợn, vịt gà mỗi loại một đôi, còn có mì sợi, miến, bột gạo ... Tử Tình lấy đến từ trong trang mỗi loại sáu cân, còn có một bộ đồ mới mừng năm mới Tử Tình ngay lúc đó để cho Tiểu Hồng gấp gấp làm ra, tất cả đồ cộng lại, hẳn là có một hai trăm có lẻ rồi.

Lúc mấy người Tử Tình ra cửa, Tử Phúc nhìn nhìn, nói: “Hoàn hảo, hôm nay không đổ mưa.”

Không đổ mưa, trên đường còn có người đi đường, cũng có thể đạt được hiệu quả Tử Phúc muốn, mấy thứ này đối với Tăng gia mà nói không nhiều lắm, nhưng đối với nhà nông bình thường mà nói, đó là tương đối khả quan, cho nên, một đường đều có người ân cần thăm hỏi.

“Quan lão gia đã trở lại? Đây là đi thăm bà người đây sao?” Thôn dân Giáp hỏi.

“Đó còn phải hỏi? Không thấy người đầy đủ hết như vậy à? Trong tay đều mang theo đồ đó, vẫn là tú tài lão gia người ta phúc hậu, cùng đại ca hân ẩm ỉ cương cứng rồi, nhưng cấp bậc lễ nghĩa nên có, một chút cũng không thiếu, không phải lúc này, còn phải mấy đứa nhỏ này tới cửa tặng lễ, aiz. . .” Thôn dân Ất nói.

Tử Phúc gặp có người câu hỏi, đều sẽ dừng lại, cười trả lời đối phương, tam cô lục bà thấy, cũng khen nói: “Nhìn xem người ta làm quan lớn như vậy, thấy chúng ta đều là khách khách khí khí, như đại cha hân, xụ mặt, thật giống như người nào mượn nhà hân bạc không trả vậy.”

Đi qua cửa nhà Tam bà bà, Tam bà bà vừa vặn đi ra ngoài đổ nước, biết Tử Phúc mang theo đệ đệ muội muội tới thăm Điền thị, vội nói: “Cần phải, cần phải. Cho dù nàng làm không đúng, cũng là trưởng bối của các người, sao có thể chấp nhặt với nàng? Mấy đứa nhỏ tốt, lát nữa trở về tới nhà Tam bà bà ăn cơm.”

Tam bà bà còn không biết ân oán giữa Tăng Thụy Tường và Điền thị, cho nên mới có thể tới cửa tới khuyên Thẩm thị, còn có giờ phút này, nàng là thật lòng vui mừng ấy người Tử Phúc.

Nhà Tam bà bà, nhà thím Lưu, nhà Chu bà bà, còn có nhà thím Văn bốn mươi tuổi vẫn tiếp tục sinh con kia, đều đang ăn điểm tâm ở cửa, còn có giặt quần áo trên bàn đá xanh ở ao nước, tóm lại, người trên con đường nhỏ này, cơ bản đều biết đến Tử Tình bọn họ đã tới rồi, dù sao, mười hai người lớn trong tay đều cầm đồ, trường hợp vẫn là rất lớn.

Cửa lớn nhà Tăng Thụy Khánh khép hờ, Tử Phúc đẩy cửa sân ra, gọi: “Bà ơi, ta là Tử Phúc, chúng ta đưa lễ tết đến cho người.”

Chu thị nghe thấy động tĩnh chạy ra ngoài trước, thấy mấy người Tử Phúc, vui mừng không biết nói cái gì cho phải, hai tay ở trên tạp dề lau đi lau lại, cái này thật đúng là việc vui ngoài ý muốn nha, một năm rồi, không tới cửa, đột nhiên dùng cái đến những người này, quan trọng là, trong tay mỗi người cũng không trống.

Vẫn là Tử Toàn đi ra, kêu “Ca ca, tỷ tỷ”, Chu thị mới nhớ tới nói chuyện, “Mau mau, sửa sang cho bà người, ôm ra ngoài.”

Tử Tình nghe xong sững sốt, còn phải sửa sang mới có thể ôm ra ngoài, Điền thị thật sự nửa bước cũng không thể được rồi sao?

Tử Phúc cũng muốn nhìn xem Điền thị, đi theo Tử Toàn vào phòng, Chu thị có chút muốn ngăn cản, lại không ngăn được, muốn nhận đồ trong tay Tử Phúc, còn chưa có người để xuống, thế nào cũng phải cho Điền thị nhìn một cái.

Ánh sáng trong phòng có chút tối, cửa sổ phòng ở nhà Chu thị mặc dù mở khá lớn, nhưng là, là kiểu cũ dùng gậy gỗ chống ván cửa sổ gỗ, lúc này còn chưa chống ra. Trong phòng một cỗ mùi nấm mốc cùng mùi lạ, Tử Phúc để đồ trong tay xuống, chống cửa sổ ra trước.

Điền thị đang nằm ở trên giường, thấy người tới, còn tưởng rằng là Tử Toàn, mơ mơ hồ hồ nói một câu, Tử Tình không nghe rõ, Tử Phúc tiến lên gần, gọi một câu “Bà.”

Điền thị mở mắt ra, thấy Tử Phúc, bàn tay khô gầy vươn ra, Tử Toàn bước lên trước đỡ nàng đứng lên, dựa vào đầu giường, sau đó cầm lược, chải mấy cọng tóc như cỏ rối cho Điền thị.

Điền thị lúc này mới thấy một phòng người, môi giật giật, lời chưa nói ra được, nước mắt đã ra trước.

PS: xin lỗi mọi người, tình hình bập bõm như thế này vẫn phải tiếp tục đến tháng 10, ta đang tập trung hoàn bộ 9 giấc mộng xuân của nữ hái hoa tặc, sau đó ta sẽ dồn toàn lực để hoàn bộ này trong năm nay.

368. Chương 372: Ăn Hôi

Chương 372,

Thẩm thị lên xe còn nói thầm với Tăng Thụy Tường: “Làm sao đang yên lành lại nổi hứng vào thành dạo thế, nói đi là đi, trong nhà cái gì cũng không thiếu, cứ nhất định muốn đi sao?”

“Người xem người, khó được tiểu Tứ hiếu thuận, người cũng đừng mất hứng.” Tăng Thụy Tường kéo một phen Thẩm thị lên xe.

“Đúng đó, nương, người xem ngay cả cha cũng có hứng, lão nhân gia người vẫn là cẩn thận suy nghĩ, lát nữa muốn cái gì, cha cũng là nói, mỗi người phải chọn một thứ, là hiếu tâm của Tiểu Tứ.” Tử Tình vội nói.

Tử Tình cũng là biết ý của Tử Hỉ và Tăng Thụy Tường, thực ra, nhà ai cũng không thiếu mấy lượng bạc này, hôm nay từ chỗ tổ trạch về, mọi người đều lo lắng Tăng Thụy Tường khó chịu, mọi người nghĩ cách giúp Tăng Thụy Tường giải sầu, dù sao Tăng Thụy Tường từ tận đáy lòng là không muốn cùng Điền thị có liên quan gì nữa.

Vào thành, Tử Phúc và Lưu thị muốn về nhà mẹ đẻ trước, Tử Tình cười nói: “Đại tẩu, chớ sốt ruột, các người ở nhà từ từ uống ly trà, uống ly rượu, cho ấm thân, chúng ta cũng từ từ xem.”

“Ừm, ý kiến hay, nhìn xem xong chúng ta đã có thể về nhà rồi, quá thời hạn không chờ.” Tử Hỉ cũng cười nói.

“Hừ, tiểu Tứ, người dám, lát nữa trở lại ta chọn ngay một cái đắt nhất, ta làm cho người cực kỳ đau lòng bạc trong tay người.” Lưu thị cũng cười trả lời.

“Cái này không thể được, nói trước rồi nhé, trừ cha mẹ, tỷ ta, mỗi người khác không được vượt quá một trăm lượng bạc, bằng không, ta cũng không đòi thọ.” Tử Hỉ giơ tay nói.

“Dựa vào cái gì? Ta muốn đãi ngộ giống như bọn họ, trưởng tẩu như mẹ, người không biết sao?” Lưu thị trả lời.

“Đại tẩu, không phải chứ, người cũng vô lại rồi, còn không mau mau về nhà đi?” Tử Hỉ đuổi nói.

“Tí về sẽ tìm người tính sổ, người chờ.” Lưu thị cười trả về một câu, lại hỏi đại khái đi dạo con phố nào trước. Rồi cùng Tử Phúc lên xe rời đi.

Bên này Tử Hỉ hỏi Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nói: “Cha, nương, các người muốn cái gì, ta đi xem cái đó trước?”

“Ta muốn nhìn một chút có tranh chữ cổ gì tốt. Phòng khách trong nhà thiếu một bộ tranh tốt, ta vẫn luôn muốn chọn một bộ tốt, bạc ở trong tay nương người. Ta sợ nàng đau lòng, người đã mở miệng, không bằng hãy chọn một bộ cho phụ thân đi.” Tăng Thụy Tường nói.

“Lúc nào người muốn mua tranh ta không bỏ được bạc rồi? Ta là người không phân rõ phải trái kia sao? Không được làm hồng thanh danh của ta.” Thẩm thị trợn mắt nói.

“Được, chúng ta xem thị trường đồ cổ trước, nương, người muốn cái gì?” Tử Hỉ hỏi.

“Tranh này đắt không? Không bằng cứ tính vào hai người ta và cha người?” Thẩm thị nói.

“Nương, tiểu Tứ đã nói rồi. Mỗi người chọn một thứ, người cũng đừng làm hồng quy củ trước, trở về người khác làm sao không biết xấu hổ mở miệng?” Tử Tình cười nói.

Thẩm thị nhìn nhìn mọi người, vội hỏi: “Vậy thì chọn một thứ?”

“Không chỉ muốn chọn một thứ, còn muốn chọn một thứ tốt. Bằng không, chúng ta cũng ngại mở miệng.” Trần thị cũng cười nói, Trần thị vào cửa cũng hơn mười năm rồi, hiểu biết tính cách của Thẩm thị tính cách, nói chuyện cũng tương đối tùy ý.

Một đồng người này, mặc kệ vào cửa hàng nào, hỏa kế đều là mở to hai mắt trước, sau đó ân cần cẩn thận hầu hạ, nghe nói Tử Hỉ nói muốn tranh tốt. Vội vàng đề cử, đáng tiếc, Tử Tình cũng không biết triều đại

này có họa sĩ nổi tiếng nào, chẳng qua, Tử Tình cũng là biết, tranh của Tống Huy Tông rất đáng giá. Bèn lôi kéo Lâm Khang Bình nhỏ giọng hỏi một câu: “Có thể mua được tranh của Tống Huy Tông không?”

Lâm Khang Bình vỗ vỗ đầu Tử Tình, nói: “Nơi này chắc chắn không có, ta nếu muốn, ta đi Kinh thành nhìn xem.”

Tử Hỉ nghe thấy được hỏi: “Tỷ tỷ muốn cái gì?”

Lâm Khang Bình cười nhìn thoáng qua Tử Hỉ, nói: “Nhiệm vụ này liền giao cho người rồi, tỷ người muốn tranh chữ của Tống Huy Tông, người xem rồi làm đi.”

“Tỷ, không phải chứ? Người là thật? Đi, ta trở về nhất định tìm một bộ ra đây cho người.” Tử Hỉ cắn răng đáp ứng.

“Tiểu đệ, có cơ hội, mua cho ta một bộ chữ của hần, ta đã thấy người khác viết phòng theo rồi, người mua cho ta một bộ nhỏ là được, lớn ta không mua nổi.” Tử Lộc nói.

“Nhị ca, cái này thật sự là tương đối khó khăn, ít nhất cũng phải năm trăm lượng bạc một bộ người muốn không?” Tử Hỉ hỏi.

“A? Đắt như vậy, còn là bộ nhỏ? Nhị ca, người phải viết một trăm bộ lớn đi đổi.” Tử Thọ cười nói.

“Vậy cũng đáng giá, muốn.” Tử Lộc nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong mấy người bọn họ đàm luận, cười nói: “Tiểu Tứ, cha chỉ cần một bộ hai trăm lượng là được rồi.”

“Cha, người cẩn thận chọn đi, tiểu Tứ không thiếu tiền.” Tử Tình cười nói.

Tăng Thụy Tường vòng vo ba bốn cửa hàng đồ cổ, cuối cùng nhìn trúng một bộ “tuyệt trung hồng mai đồ” (tranh mai đỏ trong tuyết) của tiền triều, tranh là bức rộng, có thể nhìn ra tuổi tác hồng mai đã nhiều tuổi, cành già thưa nghiêng, trên chạc cây lưu lại đầy tuyết, khó được là trên chạc cây đứng sáu con chim hỉ thước, ngựa cổ kêu to, lú rú như là muốn báo tin vui, khiến cho tuyết trên chạc cây ào ào rơi xuống. Đây là chỗ gần, nơi xa còn lại là một bộ “hàn giang thả câu đồ” (tranh thả câu trong sông lạnh), một người khoác áo tới ngồi ở bờ sông, mặt tranh kia tương đối nhỏ.

Tăng Thụy Tường nhìn trúng bức họa này, là vì trong tên của Thẩm thị có từ Mai, tuổi của Thẩm thị cũng thấy già, mà này sáu con chim hỉ thước, Tăng Thụy Tường dĩ nhiên cho rằng là sáu đứa nhỏ của Tăng gia.

Bức tranh này tên gọi “Tuyệt trung hồng mai”, mặt trên còn có hai câu thơ, “Hồng mai trong tuyết cùng áo tới, đừng khiến hàn xâm hạc tất chi[1].” Hai câu thơ này Tử Tình thật đúng là chưa từng đọc, nhưng là, trên mai rõ ràng là chim khách đi? Chẳng lẽ mình nhận lầm rồi? Lạc khoản là Vương Miện, Tử Tình không biết Vương Miện[2] này và Vương Miện mình biết kia có phải cùng một người hay không, bởi vì Tử Hỉ nói là tiền triều, vậy rất có khả năng không phải là một thời không.

[1]Hạc tất chi: hạc tắc là đầu gối hạc, hạc tất chỉ chỉ cành mai gầy như đầu gối hạc. Hai câu thơ trên trong bài “cấp tuyết ký Vương lập chi vấn mai hoa”

[2]Vương Miện (1287-1359), chữ Nguyên Chương, hiệu Chữ Thạch Sơn Nông, cũng hiệu Thực Trung Ông, Mai Hoa Ốc Chủ..., người Phong Kiều, Chư Kỳ, Chiết Giang, họa sĩ nổi tiếng thời Nguyên, nhà thơ, nhà khắc dấu. Ông xuất thân bần hàn, còn nhỏ chăn trâu cho người, dựa vào tự học trở thành thi nhân, họa sĩ. Ông nổi tiếng bằng tranh vẽ mai, càn giỏi về mặc mai. Thơ Vương Miện nhiều đồng cảm với sự khổ nạn của nhân dân, lên án hào phú quyền quý, coi nhẹ công danh lợi lộc, các tác phẩm miêu tả cuộc sống điền viên ẩn dật. Có ba cuốn “trúc trai tập”, truyền đến đời sau còn hai cuốn, tranh truyền đến đời sau có “tam quân tử đồ”, “mặc mai đồ”...Sau này Vương Miện tránh né Triều đình, ẩn cư trong núi Hội Kê, bị bệnh qua đời.

Bức họa này chào giá ba trăm lượng bạc, Tử Hỉ lại cho Tử Lộc chọn một bộ chữ, chào giá tám mươi lượng bạc, cho Tử Thọ chọn một bộ tượng điêu khắc gỗ, là tổ hợp người vật, chào giá năm mươi lượng bạc, nghe nói đều là danh gia tiền triều, đáng tiếc Tử Tình cũng không hiểu biết những cái này. Mấy người Tử Lộc giúp trả giá, cuối cùng tốn bốn trăm lượng bạc mua xuống.

Tử Hỉ để cho Hạ Cam Vĩnh tự chọn một quyển bảng chữ mẫu, cũng tốn năm mươi lượng bạc, lúc này, Tử Phúc bọn họ tới rồi, thấy mọi người mua đồ, nói: “Làm cái gì vậy? Các người thật sự coi Tiểu Tứ là nhà giàu rồi?”

“Đại ca, vẫn là người tốt nhất.” Tử Hỉ vội nói.

“Các người đã đều cho tiểu Tứ mặt mũi như vậy, ta cũng không thể ngoại lệ phải không? Hỏa kế, chỗ các người đắt nhất là cái gì?” Tử Phúc gọi.

“Đại ca, không phải chứ? Thì ra người tới “âm” à?” Tử Hỉ kêu thầm thiết nói.

Tử Phúc cười đẩy Tử Hỉ một cái, hỏi: “Tỷ phu người còn chưa có chọn đâu?”

“Đúng vậy, tỷ phu, người muốn cái gì? Đãi ngộ của người và tỷ tỷ giống nhau.” Tử Hỉ vội nói.

“Yêu thích của ta với tỷ người giống nhau, không bằng, người lại đưa một bộ Tống Huy Tông gì đó đến đây đi?” Lâm Khang Bình nhìn thoáng qua Tử Tình cười nói.

“Tỷ phu, làm sao người còn hiềm độc hơn cả Đại ca thế?” Tử Hỉ thở dài nói.

“Người thoải mái một chút, muốn tốt, thì mua đi.” Lâm Khang Bình cười nói.

“Thật sự, tỷ phu, người có ý kiến gì hay? Thành, sau này ta nhìn thấy tranh chữ của Tống Huy Tông nhất định giúp người mua được.” Tử Hỉ thay đổi khuôn mặt tươi cười.

“Lời của Tiểu Tứ lại là nhắc nhở ta, sau này, thật sự gặp được, mua về cho tỷ tỷ, tỷ tỷ đưa bạc, hôm nay tiêu tiền của người.” Tử Tình cười nói.

Trong tay Tử Tình cộng thêm sáu ngàn này, lại gần có một vạn lượng bạc rồi, đắt đại cửa hàng cũng đầu tư một chút rồi, không bằng lại đầu tư chút tranh chữ, tương lai để lại cho đứa nhỏ, thật đúng là một khoản tài phú, chẳng qua là, bảo quản và cất giữ tranh chữ này, Tử Tình thế nhưng không biết gì cả, chỉ có thể để cho Thư Duệ bọn họ đi học thôi.

“Ta nói rồi mà, vẫn là tỷ ta đối với ta tốt nhất, thông cảm ta nhất.” Tử Hỉ qua vịn Tử Tình cười nói.

Tử Phúc dạo qua một vòng, chọn đến chọn đi cũng không biết chọn cái gì tốt, Lưu thị đề nghị hẳn chọn một bộ tranh, nói: “Thư phòng nhà chúng ta cũng không thể trống không, mua bức họa đi, chữ thì không cần mua, dù sao có Nhị đệ rồi, treo tạm đi.”

Tử Lộc nghe xong bác nói: “Đại tẩu, người vẫn là đừng cố tạm, vẫn là để cho đại ca chọn cái tốt đi.”

Tử Phúc nghe xong từ chối cho ý kiến, Lâm Khang Bình bảo Tử Lộc giúp chọn được một quyển bảng chữ mẫu, trở về ấy đưa Thư Duệ dùng luyện chữ, cũng là năm mươi lượng bạc, Tử Lộc nói là danh gia tiền triều, chẳng qua, còn không có nổi tiếng đi?

Tử Phúc lằng lằng hồi lâu, chọn một cái nghiên mực, gọi là nghiên mực “đá hoa thông phượng văn”, chào giá một trăm lượng bạc, sau lại, bởi vì Tử Hỉ mua nhiều, liền mặc cả đến tám mươi lượng bạc, Tử Phúc bưng nghiên mực này nói: “Lại có thể cần lương bổng một năm của ta, chắc chắn, nếu không là mượn kén ánh sáng của tiểu Tứ, thật đúng là không bỏ được.”

Lưu thị đẩy hẳn một cái, cười nói: “Đức hạnh này, người còn là lão Đại đấy, còn chiếm tiện nghi của Tiểu Tứ.”

“Được rồi, bây giờ nên đến lượt các nữ nhân của chúng ta rồi, nương, người nghĩ xong chưa?” Tiểu Tứ cười nói.

“Hay là chúng ta đi cửa hàng vải vóc nhìn xem đi?” Thẩm thị hỏi.

“Nương, vải vóc trong kho phòng ở nhà còn không thiếu đâu, bên này cũng không có vải vóc tốt mấy chục lượng bạc một cuộn.” Lưu thị cười nói.

“Thế Đại tẩu nói đi đâu?” Trần thị hỏi.

“Đi cửa hàng bạc, nhìn xem có đồ kiểu mới gì không, dù sao hôm nay ta nhất định phải để cho Tiểu Tứ đau lòng.” Lưu thị cười nói.

“Nói trước rồi nhé, một người chỉ cho phép một thứ.” Tử Hỉ vội nói.

Mọi người vào cửa hàng bạc, mấy người nam Tăng Thụy Tường bọn họ chỉ ngồi ở đại sảnh, Thẩm thị dẫn theo bốn nàng dâu cùng hai người Tử Tình Tử Vũ, ở quầy xem tỉ mỉ, Tử Tình thật đúng là không muốn mua cái gì, chẳng qua, cũng không thể làm mọi người mất hứng, mọi người không hẹn mà cùng chọn cho Thẩm thị một bộ hoa cài đầu cùng trâm châu bằng vàng ròng trước, đầu trâm có ba viên trâm châu mượt mà trắng dịu, cái này còn tương đối rẻ, mới tốn hai mươi lượng bạc.

Thẩm thị chọn xong rồi, đến lượt Lưu thị, Tử Tình cười nói: “Không bằng đại tẩu chọn một người, lát nữa năm người chúng ta giống nhau, lúc mừng năm mới đều đeo, vừa thấy là biết là Tiểu Tứ tặng, thật tốt.”

“Chủ ý này không tệ, ta còn bớt lo, dù sao một kiểu này cũng không tồi, chẳng qua, sáu người chúng ta sáu đeo giống nhau, cũng là thú vị.” Trần thị vội cười nói.

“Một thứ kia thì không đủ, thế nào cũng phải một bộ đồ trang sức mới được?” Lưu thị cười nhìn về phía Tử Hỉ.

“Đại tẩu, không thành vấn đề.” Chủ yếu trang sức thật đúng là rẻ hơn tranh chữ, Tử Hỉ cũng đủ tự tin.

Lưu thị chọn một bộ đồ trang sức châu ngọc, đáng tiếc trong tiệm không có sáu bộ hoàn toàn giống nhau, chỉ là tìm vài bộ gần giống, mỗi người chọn một bộ, tổng cộng mới tốn tám mươi lượng bạc.

Tử Hỉ cười nói: “Trước kia, ta còn tưởng rằng là nữ nhân mới có năng lực tiêu tiền, thế mới biết, đồ của nữ nhân còn không phải đắt nhất, đi thôi, ta tặng thêm ổi người các người một loại vải vóc giống nhau, Tết sẽ mặc lên.”

“Đến lúc đó mà nhận lầm người mới buồn cười đấy.” Tử Vũ cười nói.

“Sợ cái gì, chơi vui là được.” Lưu thị vội vàng hưởng ứng.

369. Chương 373: Ban Y Diễn Thái

Chương 373,

(chỉ người mặc trang phục rực rỡ, làm trẻ nít trên học làm cha mẹ vui vẻ - chỉ hành động hiếu thuận)

Từ cửa hàng vải vóc đi ra, Thẩm thị phải về nhà, hôm nay một chuyến này tốn của Tử Hỉ bảy trăm hai mươi lượng bạc, Thẩm thị thật là có chút đau lòng, lo lắng Phó thị có chút không vui, còn len lén liếc Phó thị vài lần, thấy vẻ mặt của Phó thị vẫn như trước, mới yên lòng.

Trần thị nói như thế nào cũng phải dẫn tất cả mọi người tới quán ăn, nói: “Khó khăn lắm hôm nay mới đủ người, không đi ta cũng không đồng ý.”

Tăng Thụy Tường cười nói: “Cũng được, hôm nay ta cũng đi ăn quán một lần.”

Vào Phong di cư của Trần thị, Tử Hỉ gọi tiểu nhị: “Tiểu nhị, mang tất cả các món ăn đắt nhất ngon nhất của tiệm người lên đây.”

Tiểu nhị nhìn Tử Hỉ hỏi: “Vị tiên sinh này, món ăn đắt nhất ngon nhất của bốn tiệm có khá nhiều, các người muốn mấy món?”

“Không thấy chúng ta nhiều người thế này sao? Không thấy bà chủ của các người cũng ở đây à? Mang hết lên.” Tử Hỉ nói xong cười nói với mọi người: “Cảm giác không cần tốn bạc của mình đúng là không giống, khó trách vừa rồi các người ai nấy đều vui vẻ như ăn kẹo đường?”

Thật ra, tiểu nhị này cũng không nhận ra Trần thị, Trần thị thông thường cũng không đến đại sảnh, cho nên Trần thị thấy tiểu nhị nhìn quanh nửa ngày, cũng không biết ai là bà chủ, cười nói: “Đi xuống làm việc của người đi, gọi chưởng quầy vào phòng Đăng Vương Các kia cho ta.”

Trần thị dẫn theo mọi người vào phòng Đằng Vương các, vừa vào cửa, trên tường bên trái chính là Tử Lộc tự tay viết Đằng Vương các phú, mỗi cái khác trên tường cũng là về thi từ về Đằng Vương các. Tử Tình thế mới biết, Trần thị bố trí lại tiệm cơm một lần nữa, nhà gian đặt tên theo tên Lâu, hơn nữa, bên trong đều là danh thi, danh phú, danh từ... của người xưa Tử Lộc tự tay viết, cứ như vậy, không chỉ có tăng kiến thức, cũng tiện cho khách nhân căn cứ vào yêu thích của mình chọn lựa tác phẩm ỉnh.

Đằng Vương các: một trong ba đại danh lâu của Giang Nam, nằm ở bờ đông đường ven sông Cán Giang, phía Tây Bắc thành phố Nam Xương, tỉnh Giang Tây. Xây dựng vào năm thứ tư Vĩnh Huy triều Đường. Ban đầu xây dựng và đặt tên theo Lý Nguyên Anh – em trai của Đường Thái Tông Lý Thế Dân, bởi vì câu thơ của thi nhân thời Đường – Vương Bột: “Lạc hà dữ cô vũ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc” mà lưu danh đời sau. Đằng Vương Các, Hoàng Hạc Lâu (Vũ Hán – Hồ Bắc), Nhạc Dương Lâu (Hồ Nam) được gọi là Giang Nam tam đại danh lâu

Khó trách một nhà Trần thị có thể kinh doanh tiệm cơm này tốt như vậy lớn như vậy, vẫn là thực sự có đầu óc buôn bán. Không phục không được.

Tăng Thụy Tường chưa từng tới, thấy lúc này ít người ăn cơm, liền dẫn mấy người Tử Phúc đi dạo qua các phòng một vòng, trở về cười nói: “Có thể làm việc ăn cơm thành một việc phong nhã như thế. Cũng coi như là khó được rồi.”

“Vẫn là đại muội muội nhắc nhở hay, bằng không, chúng ta đâu có có thể nghĩ ra những thứ này?” Trần thị cười nói.

Người khác nghe xong không có gì. Nhưng là Hạ Cam Vĩnh nghe xong, có chút nghi hoặc nhìn Tử Tình một cái, Tử Tình đang cùng Tử Hỉ thì thầm gì đấy, nghe xong lời Trần thị, ngẩng đầu hỏi: “Nhị tẩu khen ta cái gì thế?”

“Người với Tiểu Tứ vụng trộm thì thầm cái gì đấy?” Lưu thị hỏi.

“Chúng ta thương lượng muốn ăn những món ngon nào, Nhị tẩu, mau ngồi đi. Người đi dạo nửa ngày, nghỉ một lát đi.” Bụng Trần thị đến tháng thứ sáu rồi, cho nên Tử Tình khuyên nhủ.

“Để cho Nhị tẩu người đem món ăn chiều bài trong tiệm lên một lượt, nhất là món trong nhà không dễ gì ăn được, món không dễ làm.” Lưu thị cười nói.

Tử Lộc đi dẫn dò chường quày mấy câu. Lúc này, tiểu đệ của Trần thị lên đây, tiểu tử năm nay có mười bảy mười tám rồi, thấy mọi người vội tiếp đón “khách ít đến, khách ít đến”, sau khi hàn huyên, liền đi thu xếp.

Thẩm thị cười nói: “Nháy mắt, cũng thành một đám lớn nhỏ rồi, ta còn nhớ rõ mấy năm trước tới cửa, vẫn là một đứa nhóc đó. Cũng thật là có tiền đồ rồi.”

“Đọc sách cũng không đọc vào, lúc này trái lại một lòng một dạ ổn định xuống rồi, muốn giúp hai ca ca cần thận quản lý tiệm cơm, bố trí gian phòng này chính là hẩn làm ra, còn có thể vừa mắt chứ?” Trần thị cười nói.

“Rốt cuộc là từng đọc chút sách.” Tăng Thụy Tường cảm thán một câu.

Tử Phúc thì hỏi vài câu thu nhập của tiệm cơm, phân phối cổ phần vân vân. Tử Tình cũng là lần đầu tiên nghe nói. Thì ra tiệm cơm của Trần gia tổng cộng có ba cái, phủ An Châu một cái, thị trấn Lâm Giang một cái, còn có một cái ở thị trấn Lâm Thủy, cách phủ An Châu một con sông. Mỗi huynh đệ của Trần thị quản lý một cái, bởi vì chạy tiền vốn sớm nhất là Trần thị, mấy đệ đệ cũng không muốn chiếm lợi của tỷ tỷ, Trần thị không tham dự kinh doanh, cũng chiếm hai thành cổ phần, cha mẹ Trần thị trong tay đã có bạc đường lão đầy đủ, cũng không cần cổ phần, hàng năm mấy người con hiếu kính cũng đầy đủ rồi, ở nông thôn còn có ruộng cho thuê đó. Cứ như vậy, bây giờ chia hoa hồng hàng năm Trần thị cũng có tầm một ngàn lượng.

“Bây giờ mới phát hiện, trong chúng ta vẫn là cuộc sống của Tiểu Nhị trôi qua thư thái, hai bên đều không cần quan tâm thế nào, một năm ngồi chờ chia hoa hồng đã có mấy ngàn lượng bạc.” Tử Phúc cười nói.

“Được lắm, Nhị đệ muội, người chừng nào thì vô thanh vô tức cũng thành tài chủ rồi? Tam đệ muội, bây giờ chỉ hai nhà chúng ta là nghèo thôi.” Lưu thị cười nói.

“Đại tẩu, người vẫn còn tính là người nghèo à? Đại ca cũng là Lục phẩm rồi.” Dương thị cũng cười trả lời.

“Người cho là Lục phẩm có thể có bao nhiêu lượng bổng? Trước kia là tám mươi lượng, bây giờ cũng không quá là một trăm lượng, so với người ta, kém nhiều lắm.” Lưu thị cười nói.

Thẩm thị và Tăng Thụy Tường cũng là lần đầu biết Tử Lộc một năm có thể có thu vào ngần đó, nói: “Ta cũng không nghĩ tới cuộc sống của Lộc nhi khá giả rồi, chẳng qua, có bạc, vẫn là mua chút đất đai cửa hàng cho thuê mới tốt, bạc đặt ở trong tay, là chết, nên nghĩ cách để cho nó lại sinh ra bạc. Còn có Tiểu Tam cũng như thế, nghe thấy không?”

“Đã biết, nương, chúng ta cũng lục tục thêm chút ruộng nước, cửa hàng, chẳng qua nhất thời cũng không có những cái thích hợp.” Tử Lộc nói.

Thẩm thị thì ra là vẫn luôn lo lắng Tử Thọ không có tiền thu, biết Tử Thọ hai năm này cũng được chia ba ngàn lượng bạc, Thẩm thị cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng nghĩ tới yêu cầu Tử Thọ tăng thêm chút sản nghiệp, Tử Thọ cũng vội vàng đáp ứng.

Tử Tình nghĩ, phần đầu hai mươi năm, mới có tình huống của Tăng gia và Lâm gia trước mắt, không biết có thể tính là cường giả trong nữ xuyên qua không?

Trở về nhà, Tăng Thụy Tường mang theo mấy người Tử Phúc thương lượng câu đối Tết nên viết như thế nào, Thẩm thị thì mang theo mấy người Lưu thị Trần thị quyết định thực đơn cơm tất niên, những thứ này, có Trần thị ở đó, người khác đều không cần mở miệng thế nào.

Tử Tình, Phó thị cùng Dương thị thì thương lượng kiểu dáng quần áo, muốn cắt lập tức làm, bởi vì ngày kia chính là giao thừa rồi.

Mấy người Tử Tình đang bận rộn, Vĩnh Liên dẫn theo mấy đứa Vĩnh Dung đi vào, nói với Tử Tình: “Cô cô, người dạy chúng ta chơi trò chơi được không? Còn có, chúng ta cũng muốn mời người dạy chúng ta ca hát.”

Tử Tình sửng sốt, hỏi: “Chơi trò chơi gì?”

“Vĩnh Tùng ca ca bọn họ nói, các người chơi trò bỏ khăn gì đó, cùng điều hâu bắt gà con, còn có, người dạy bọn hân ca hát, ta cũng muốn học.” Vĩnh Dung nói.

Trò chơi bỏ khăn: trò chơi dân gian của trẻ em người Hán. Luật chơi: Người chơi ngồi thành vòng tròn (ngồi xổm hoặc ngồi bệt) quay mặt vào trong. Người đi bỏ khăn đi đằng sau, xung quanh vòng tròn, tay cầm khăn giấu kín không để ai nhìn thấy, rồi bí mật để khăn vào sau lưng người nào đó, rồi lại đi tiếp. Nếu người đó không phát hiện thì sau khi đi 1 vòng, về đến chỗ bạn đó, người bỏ khăn đập nhẹ vào vai bạn này. Bạn này phải đứng lên chạy 1 vòng để về chỗ cũ. Còn nếu phát hiện ngay thì người ngồi phải đuổi theo, người chạy đến vị trí người ném khăn thì ngồi xổm xuống, nếu bị bắt thì phải biểu diễn một tiết mục như ca múa, ca dao, kể truyện...

“Nhưng là, điều hâu bắt gà con các người không phải là biết chơi sao? Để cho Thư Duệ cùng Vĩnh Tùng dẫn bọn người đi chơi.” Tử Tình nói.

“Đi, cha dẫn các con đi chơi điều hâu bắt gà con.” Tử Phúc tiến vào nói.

Mấy đứa nhỏ hoan hô chạy tới, Lưu thị ở phía sau gọi: “Liên nhi trở về, đã là cô nương lớn như vậy rồi, vẫn còn thích chơi cùng mấy đứa tiểu tử (con trai).”

Tử Tình cười nói: “Đại tẩu kêu nàng làm cái gì, khó được cùng mấy đệ đệ muội muội tụ tập một chỗ, không bằng, chúng ta cũng đi chơi, hồi còn khá nhỏ, đại ca từng dẫn theo chúng ta chơi điều hâu bắt gà con.”

Lưu thị cũng là người tính cách hoạt bát, vừa khéo thực đơn cũng chuẩn bị xong rồi, kéo Trần thị muốn cùng đi, lại quên mình cùng Trần thị đều là người có bầu. Phó thị vốn là người có tính tình thẳng thắn, có gì không đồng ý? Nhưng là Dương thị ngại ngần hồi lâu, bị Tử Thọ cũng kéo đi ra.

Vừa khéo trong sân còn có một mảnh đất, Tử Phúc muốn làm điều hâu, Tử Tình đẩy Tăng Thụy Tường từ thư phòng ra ngoài, “Cha, đại ca muốn dẫn chúng ta cùng nhau chơi, cha, người tới làm trọng tài.”

Tăng Thụy Tường cười nói: “Đã chơi một ngày rồi, cũng không ngại mệt.”

“Xem thì xem, mấy đứa các người không được chơi, đừng quên đứa nhỏ trong bụng.” Thẩm thị dặn dò mấy người Lưu thị nói.

Tử Phúc đi đầu, mấy người Tử Lộc còn có cái gì mà do dự, trong lúc nhất thời trong sân tiếng cười, tiếng quát tháo không ngừng. Một lúc, Tử Phúc chạy hết nổi rồi, điều hâu trở thành Vĩnh Tùng, Tử Phúc là gà mẹ, thì ra, việc chạy bộ này, vẫn là Vĩnh Tùng nhanh nhất, để cho hắn bắt mới có ý nghĩa. Tử Tình vừa thấy, gà con này cũng có hơn mười con, vừa động một tý đã ngã trái ngã phải, cười thành một đồng.

Lưu thị thấy Tăng Thụy Tường ý cười đầy mặt, lén nói: “Hôm nay đại ca các người coi như là không đếm xỉa gì “ban y diễn thải” rồi, cha cuối cùng cũng vui vui vẻ vẻ mà cười mấy trận rồi.”

“Vẫn là đại ca có cách, hôm nay còn liên lụy Tứ đệ tốn nửa ngày bạc.” Dương thị nói.

“Cái đó không sao cả, vốn tướng công chính là muốn ọi người tiêu, nhà chúng ta cũng cầm không ít.” Phó thị nói.

Tử Tình ở một bên buộc vấy bên dưới, Thẩm thị hỏi: “Làm gì? Người cũng muốn đi chơi? Cũng không xem xem người bao nhiêu tuổi rồi?”

“ Bao nhiêu tuổi không phải là nữ nhi người sao? Đại ca đã đi đầu rồi, ta sợ cái gì, dù sao cũng không có người ngoài.” Tử Tình cười nói.

“Tỷ, người đến sau ta nè, ta mang theo người chạy, sẽ không ngã.” Tử Hỉ gọi.

Lâm Khang Bình một phát bắt được Tử Tình, cười nói: “Gà con đã quá nhiều rồi, người cũng đừng có đi qua thêm phiền, người còn chạy không nổi.”

Tử Tình cuối cùng vẫn là chơi trận cuối một hồi, bụng cũng cười đau rồi, một đám người hai ba mươi tuổi dẫn theo một đám đứa nhỏ từ bốn năm tuổi đến gần mười tuổi, chơi đùa non nửa cái canh giờ.

Sau khi ăn xong, Tăng Thụy Tường chủ động nói: “Các người cũng không cần lo lắng cho ta, chuyện của bà người, ta đã nghĩ thông suốt rồi, dù ôm hận oán trách thế nào, cũng là không thay đổi được sự thật. Kiếp này ta có mấy người các người, vậy là đủ rồi. Chẳng qua, lời tuy nói như thế, sau này, ta cũng không muốn đi thăm nàng. Mấy người các người, nếu muốn, mừng một đầu năm đi chúc Tết cho nàng đi, ta sẽ không đi.”

“Cha, người có thể nghĩ như vậy, là được rồi. Thân bà không muốn cho người biết thân thế của người, không phải là không muốn để cho người sống trong thù hận sao? Người vui vui vẻ vẻ, cũng là tâm nguyện của thân bà. Chúng ta đối với nhà cũ bên kia, cũng chỉ là lễ tiết ngoài mặt mà thôi, cha, người yên tâm đi.” Tử Phúc nói.

“Sao người không hỏi xem nàng sống thế nào?” Thẩm thị hỏi.

“Không cần hỏi, loại người như Đại tẩu ta còn có cái gì không biết? Chỉ sợ không thiếu để cho Thu Ngọc tới nói giúp đi? Ta vừa nói qua xóa bỏ ân oán hai bên, quay đầu lại xen vào chuyện của nàng nữa, ta thành cái gì? Còn có, trong tay nàng hình như cũng có mấy chục lượng bạc, trong lòng nàng có thể không có chủ ý?” Tăng Thụy Tường nói.

Thẩm thị suy nghĩ một chút, nói: “Bạc trong tay nàng đều cho Xuân Ngọc rồi.”

Tăng Thụy Tường nghe xong âm thầm nói: “Bất cứ lúc nào, người ta cũng là ruột thịt, ta là một người ngoài thôi, từ khi ta bắt đầu kiếm tiền, bạc vào trong tay nàng, chỉ biết nhớ tới mấy đứa nhỏ kia của nàng. Ta trái lại muốn xem, nàng còn có thể lo ấy người bọn họ thế nào? Cuối cùng, có ai có thể lo cho nàng?”

Mấy người Tử Tình nghe xong im lặng.

370. Chương 374: Thông Gia Tự Hội

Giao thừa ngày ấy, một nhà Tử Tình vẫn là trải qua ở Tĩnh viên, Vương bà tử không ở đây, Tử Tình cũng giúp Tiểu Tử ở phòng bếp làm việc một lúc lâu, Lâm Khang Bình thấy nói: “Lát bảo Lâm An từ trong

trang chọn một người được được, trong trang lần này cũng mới vào năm sáu nha đầu, vẫn là nha đầu thiếu, không đủ dùng.”

“Không được thì mua vài đứa đi, trước bỏ vào trong trang thử xem, phải có thể làm việc nhà nông .”

“Ừ, cái này rồi nói sau.”

Sau khi ăn xong, Thư Duệ dẫn theo mấy đứa Thư Ngạn bọn họ đốt pháo tết cùng pháo bông một hồi lâu. Sau đó cả nhà ngồi ở trên kháng lớn của Tử Tình nói cười, Lâm Khang Bình lấy ra bảng chữ mẫu Tử Hỉ mua cho kia đưa cho Thư Duệ cùng Thư Ngạn, bảo bọn họ chăm chỉ luyện chữ.

“Cha, nương, đầu xuân để cho ta vào huyện học đi. Ta thật sự có thể rồi, ngày mai bắt đầu ta chính là mười tuổi rồi, các người yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng thật tốt, tuyệt đối không ham chơi.” Thư Duệ cầm bài thiếp nói.

Tử Tình nhìn thoáng qua Lâm Khang Bình, nói: “Được, người đi đi, cho người mang một người sử dụng, người thấy ai thích hợp?”

“Nương, cũng ở tại trong học đường, đâu cần phải mang theo người? Lại nói, còn có người từ học đường của ông ngoại đi ra, bọn họ sẽ chiều cổ ta.” Thư Duệ nói.

“Đã như vậy, người cũng suy nghĩ kỹ rồi, không có việc gì không cho phép ra ngoài, ở bên ngoài cũng không cho nói chuyện trong nhà, nương làm mấy bộ trang phục vải bông cho người.” Tử Tình suy nghĩ một chút nói.

Đáng tiếc, tháng giêng không động chân tuyến, cũng may Thư Duệ bình thường đi học đường cũng chỉ mặc quần áo vải bông thông thường. Đứa nhỏ dù sao vẫn là muốn đi ra ngoài rèn luyện, Thư Duệ tốt xấu gì cũng luyện gần bốn năm năm võ công, cái đầu vẫn là cao hơn một ít so với bạn cùng lứa, chơi đùa trong nhóm bạn bình thường tự bảo vệ mình là không có vấn đề, huống chi còn có nhi tử của Thẩm Tân Phúc, nhà Tam bà bà hình như còn có hai tôn tử. Đều ở huyện học đó.

Thư Duệ tất nhiên hiểu ý của Tử Tình, vội gật đầu đáp ứng, Thư Ngọc thấy nói: “Nương, ta cũng có thể vào học ư?”

“Có thể. Nhị ca dẫn người đi.” Thư Ngạn vỗ vỗ bộ ngực của mình cướp lời.

Tử Tình nhìn tiểu bộ dạng vui vẻ của Thư Ngạn, nhoáng một cái, bọn nhỏ đã trưởng thành rồi. Một đám phải rời khỏi mình, nghĩ đến đây, Tử Tình lại có chút thương cảm, phảng phất như thấy được năm đó Thẩm thị tiễn đứa nhỏ từng người từng người đi ra ngoài, nháy mắt, mười năm, hai mươi năm. Cứ trôi qua nhanh như vậy.

Mùng hai, Tử Tình về nhà mẹ đẻ, mấy người Tử Phúc vẫn là đi Thẩm gia thôn Đông Đường trước, mới mỗi nhà về nhà mẹ vợ.

Tử Tình nói chuyện cùng Thẩm thị, một hồi. Mộc Mộc dẫn theo Uyển Tình Như Tình còn có Lâm Lâm vào cửa, Tử Tình thấy hỏi: “Mộc Mộc, sao nương người không có tới, ở chỗ bà ngoại người sao?”

(Editor: Trạch Mỗ diendan .com)

Mộc Mộc nhìn nhìn mọi người, nói: “Nương ta vốn là muốn đến, bởi vì một nhà Đại di nương bọn họ đều đến, đại cữu cùng đại cữu nương ta để cho vào cửa, sau khi nhìn qua bà ngoại, muốn đuổi bọn họ đi ngay. Nương ta không có cách nào, chỉ đành phải dẫn theo bọn họ đến nhà ta.”

Tử Tình nhìn thoáng qua Thẩm thị, cười thâm, còn tưởng rằng có thể ăn hôi à? Đáng tiếc, Tăng Thụy Khánh căn bản không bán cho nàng ta mặt mũi.

“Vậy một nhà Nhị di nương có tới không?” Thẩm thị hỏi.

“Còn chưa có đâu.”

Mộc Mộc bọn họ ngồi một lát muốn đi, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đều nói: “Tháng giêng ngày rộng tháng dài. Ăn cơm xong hãy đi.”

“Nhưng là, nương ta đã nói rồi, chúc tết xong về nhà trước, giúp nương ta làm chút chuyện. Nhà Đại di nương ta đến nhiều người.” Uyển Tình trả lời.

“Đã nói như vậy, ta sẽ không cố giữ các người, trở về nói với cha người nương người, chờ Đại di người bọn họ đi rồi, lại đến nhà nhị cữu uống rượu tết.” Thẩm thị nói xong cho bốn đứa nhỏ bao tiền lì xì, mỗi đứa một đôi quả bạc tám phần.

Sau khi Mộc Mộc đi, Tử Tình nói: “Đại cô ta cũng là, sai mấy đứa nhỏ đến, có lẽ đại cha đại nương ta còn có thể giữ lại ăn cơm, cả đại gia đình đến, nói rõ là ăn chục cơm, đại cha có thể để ý đến bọn họ mới là lạ đấy?”

“Hừ, nàng ta nếu có thể nghĩ như vậy, cuộc sống đã sớm tốt rồi.” Thẩm thị cười lạnh nói.

Một nhà Tử Vũ là buổi chiều đến, vội vàng uống chút nước trà đã muốn đi, nói là còn có mấy nhà thân thích phải đi. Ý của Tử Vũ đi thân thích trước, tí về có thể ở yên ở nhà mẹ để ở vài ngày.

Thẩm thị nghe xong cũng không tiện giữ lại, đành phải chuẩn bị sớm cơm rượu, để cho bọn họ ăn xong mới đi.

Một nhà Hạ Ngọc cũng là ăn xong cơm trưa thì qua đây, Thẩm thị muốn giữ bọn họ ở vài ngày, đáng tiếc, Hạ Ngọc vẫn là muốn ở cùng Điền thị, khó được đến một lần, dù sao cũng phải nên tận tâm.

Bắt đầu mừng ba, Tăng gia bên này bắt đầu bận rộn, mừng ba mời Thẩm gia, mừng bốn mời hai nhà Hạ Ngọc và Thu Ngọc. Mừng năm đi nhà Tam bà bà, mừng sáu đi là nhà Hạ Ngọc, vì là tránh một nhà Xuân Ngọc, mừng bảy là nhà Thu Ngọc, mừng tám Tăng gia mời một nhà Tam bà bà, mừng chín nghỉ ngơi một ngày.

Những hoạt động này Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đều không có tham gia, hai người bọn họ coi như có hiếu trong người, không thể đi ra ngoài uống rượu dự tiệc. Cũng bởi vì việc này, Phó gia cùng Hạ gia hẹn trước mừng mười đến thăm hỏi Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, Tăng Thụy Tường vừa nghĩ, đã đến hai nhà, dứt khoát cũng gọi ba nhà khác đến, đừng tỏ ra không thân hoặc nặng bên này nhẹ bên kia, bởi vậy, vốn định chờ ra hiếu sẽ mời thông gia tụ hội lại phải mời sớm hơn. Mừng mười, chuẩn bị mời thông gia.

Mấy ngày này Tử Tình cảm giác chỉ có một từ, mệt, cả mấy ngày tết cũng chưa từng yên ổn tự tại một ngày, trừ ăn ra vẫn là ăn, Tử Tình vừa mới kêu khổ, đã bị mấy người Thẩm thị cực lực phê bình một trận, nói: “Chỉ để cho người ăn, cũng không để cho người làm việc, người còn ngại mệt, cũng quá làm kiêu rồi.”

Tử Tình vừa nghe lập tức ngậm miệng.

Sáng sớm mừng mười, Tử Tình trở về nhà mẹ đẻ sớm, bởi vì hôm nay trong nhà nhiều khách, Tiểu Tử là chủ bếp, Tử Tình không chỉ phải mấy người Tiểu Phấn đi Tăng gia, còn để ấy người Tiểu Thanh Tiểu Lam các nàng tới đây hỗ trợ.

Đến đầu tiên là Trần gia, Tử Tình thấy phụ thân của Trần thị lại mặc một thân trường sam màu xanh đen mới tinh vào cửa, thiếu chút nữa phun nước trà trong miệng ra, phụ thân Trần thị thế nhưng là một gương mặt nông dân điển hình, làn da vàng sạm, Tử Tình nhìn quen hẵn một thân áo ngắn ngoài ra búi tóc còn bọc bằng khăn đội đầu nhỏ, đột nhiên thấy hẵn buông tóc xuống, cũng dùng một cây trâm ngọc cài, thật sự trần đầy cảm giác khôi hài không nói nên lời.

Phụ thân Trần thị thấy biểu cảm ngạc nhiên của mọi người, mình cũng sờ sờ đầu, cười nói: “Không quen à? Thật ra ta cũng không quen. Chỉ là nghĩ, một lát nữa mọi người đều mặc áo dài, độc một mình ta một thân áo ngắn, ta sợ làm cho nữ nhi nữ tể ta mất mặt, sợ làm cho thông gia mất mặt.”

Tử Tình nghe ra được trong lời nói của Trần thông gia có vài phần bất đắc dĩ chua xót, nhưng là, lúc trước lựa chọn Trần gia, Thẩm thị không có ý hối hận, ngược lại Trần gia không được tự nhiên trước rồi.

Trần thị nghe xong lời của cha nàng, cũng là nước mắt hoen mi, cố cười nói: “Cha, không sao, chúng ta cũng không hối rồi, mỗi người đều có điểm tốt riêng.”

Phụ thân Trần thị vừa nghe lời này, cười nói: “Đúng vậy, ta cũng là ý này, nếu không, ta lại thay lại?”

Tử Tình nhìn thoáng qua mẫu thân Trần thị, nàng trái lại còn thấy được, trên áo ngắn dưới váy, áo màu đỏ thẫm, váy đen, khoác ngoài một chiếc áo choàng màu hồng cánh sen, cài trên đầu là một bộ trang sức vàng ròng, cũng không có vẻ chói mắt.

Đang nói, Lưu gia vào cửa, trang phục của Lưu phụ Lưu mẫu vừa nhìn là kiểu tao nhã, Lưu phụ chính là một thân trường sam, Lưu mẫu là một chiếc bối tử vạt dài thân đối bằng lụa hoa văn hoa hồng đỏ chìm, phía dưới cũng là váy màu đen, búi tóc tròn đơn giản phối với một cây trâm châu cùng một vòng hoa cài đầu, vừa thấy là tính tình dịu dàng.

Lát sau là Phó gia, Phó đại nhân một thân thường phục, vẫn có chút quan uy, Phó phu nhân là áo choàng ngắn cổ đứng vạt xéo gấm Tứ Xuyên đỏ thẫm, dưới người là váy xếp màu thiên thanh. Phó phu nhân vừa vào cửa, hàn huyên xong với Thắm thị, liền kéo Tử Tình cười nói: “Xiêm y màu sắc rực rỡ đẹp lắm, vẫn là tuổi trẻ tốt.”

Tử Tình còn chưa có trả lời, một nhà Hạ thái thái cũng tiến vào, Hạ thái thái vừa nhìn là đã tỉ mỉ trang điểm, cũng là áo đỏ váy đen cộng thêm một chiếc áo choàng lông hồ ly màu đen.

Hạ thái thái nghe Phó phu nhân khen xiêm y của Tử Tình rực rỡ, cũng thừa cơ đánh giá một chút, thật ra, Tử Tình biết hôm nay đến nhiều khách, liền mặc vào bộ gấm hoa đỏ thẫm bách điệp hai màu ánh kim, Tử Tình cũng là thấy loại vải này để không cũng là nhàn rồi, liền lấy ra làm một chiếc bối tử, cổ tay áo rộng màu hồng, thêu hoa văn bướm bướm tinh mỹ.

Hạ thái thái cũng là người biết hàng, biết một thân này của Tử Tình không rẻ, chẳng qua, nàng biết Tử Tình một năm được chia hoa hồng riêng thủy tinh đã có mấy ngàn lượng bạc, cũng sẽ không thấy lạ.

Vào cửa cuối cùng là Dương gia, mấy nhà này trước chỉ kinh tế của Dương gia kém hơn một chút, chẳng qua, Dương mẫu cũng là một thân trang phục bằng lụa, Dương phụ hôm nay cũng đổi một thân áo trường bào màu nâu hoa văn Phú Quý Trường Xuân chìm, ngược lại không giống tiên sinh dạy học, giống như bộ dáng của địa chủ bộ rồi. Lúc cùng mọi người hàn huyên, đôi mắt nhỏ vẫn là tựa như mở mà không phải mở, chỉ là thấy Trần phụ, trên mặt mới lộ ra biểu cảm ngạc nhiên, chỉ vào Trần phụ, chỉ nói vài câu “người”, sau đó không thể ức chế cười lên ha hả.

Trần phụ vốn là còn có chút tự ti, mặc trường sam mới cũng không được tự nhiên cho lắm, thấy Phó gia, Hạ gia hai người ngồi nói chuyện cùng nhau, cũng không dám chủ động đi qua đáp lời, chỉ đành phải đứng ở bên cạnh Tăng Thụy Tường.

Lúc này thấy hành động của Dương phụ, Trần phụ có chút tức giận, muốn trở mặt với hắn, cơ mà đây là ở Tăng gia, không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật, đành phải nhịn xuống, tự giễu nói: “Ta cũng cảm thấy bộ quần áo này không được tự nhiên lắm.”

Tăng Thụy Tường vội bảo mọi người ngồi xuống, dâng trà, Thắm thị thì dẫn theo nữ quyến ở trong gian phòng đầu tiên phía Tây, gian phòng này đã không có người ở, bị Thắm thị sửa thành một gian phòng tiếp khách nhỏ, chuyên dùng để tiếp đãi nữ quyến.

Tăng Thụy Tường nhất nhất giới thiệu thân phận của từng người trước. Nói: “Hôm nay may mắn mời chư vị thông gia cùng tụ hội một chút, các vị chịu cho Tăng mẫu ta một chút tình cảm, Tăng mẫu đa tạ mọi người. Bọn nhỏ có thể có ngày hôm nay, cùng sự nâng đỡ và quan tâm của chúng thông gia là không thể tách rời. Cho nên, Tăng mẫu muốn mượn cơ hội này, tụ tập mọi người cùng một chỗ, vui vẻ với nhau. Chúng ta bắt kể làm cái gì, còn không đều là vì các con có thể có tiền đồ, có thể sống những ngày tốt nhất sao?”

“Lời này của thông gia ta thích nghe, chúng ta làm cái gì, còn không đều là vì các con? Lần trước ở nhà người, nữ tể kia nhà người nói chuyện ta cũng thích nghe, nam nhân, có thể gánh vác trách nhiệm nuôi dưỡng gia đình, bằng bản lĩnh của mình, có thể ột nhà già trẻ có cái ấm no, có cái che gió tránh mưa, chính là trượng phu tốt phụ thân tốt.” Trần phụ nói.

Phó đại nhân lúc này mới cẩn thận nhìn xem Trần phụ, chủ động ôm quyền vấn an, nói: “Vị này chính là Trần huynh à? Vừa rồi cùng Hạ huynh nói chuyện suốt, thất lễ, thất lễ. Chẳng qua, lời nói của Trần huynh khiến cho Phó mẫu rất bội phục, giống nam nhân.”

Trần phụ thấy Phó đại nhân quan lớn như vậy khen hắn, mặt cũng đỏ lên, đỏ thẫm đỏ thẫm, vuốt đầu mình,

cười ngây ngô hai tiếng, nói: “Lời này không phải là ta nói, là Khang Bình nói. Chẳng qua, thật đúng là nói đến trong lòng ta.”

Dương phụ thấy vậy, cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình có chút quá đáng, hơi ngượng ngùng, ôm quyền với Trần phụ nói: “Trần huynh chớ trách, tại hạ cũng là quá ngạc nhiên, nhất thời không phản ứng kịp, đánh mất chừng mực, là ta không phải.”

“Không có gì, không có gì, ta chỉ là ăn mỳ chẻ gạo nếp, giả vờ nhả nhận, dân chân đất tới lúc nào cũng không đổi được bộ dạng cứng chớ của dân chân đất.” Trần phụ xua tay nói.

Mặt Dương phụ cũng hơi đỏ rồi.

Chú thích thêm:

Trường sam: loại nam vật dài tới đầu gối hoặc quá đầu gối một tí

Trường bào: loại áo vật dài đến gót chân

Ăn mỳ chẻ gạo nếp: ăn mỳ chẻ gạo nếp không ngon nhưng thật ra là rất thích, ý chỉ hành động làm bộ làm tịch, giả vờ giả vịt.

Dân chân đất: dân nhà quê.

Bối tử: trang phục lưu hành thời Hán, lấy hình thức cổ thẳng vạt cân làm chủ, dưới nách mở hông, bên hông dùng vải trắng buộc lại, bên dưới dài quá đầu gối. Dần dần trở thành một loại trang phục phổ biến của phụ nữ đời sau, có nhiều loại như vạt ngắn đến đầu gối, vạt dài quá đầu gối, có thắt eo, không có thắt eo....

371. Chương 375: Nhắc Lại Chuyện Hôn Nhân Của Oa Nhi

Tăng Thụy Tường thấy, vội nói: “Nào, Trần thông gia ngồi xuống uống trà. Thật ra không chỉ Trần thông gia, ta cũng là xuất thân dân chân đất, tình huống nhà ta, lúc mới bắt đầu có lẽ còn không bằng nhà người đầu.”

“Lật lên trước, cha ta cũng là xuất thân dân chân đất, trong nhà có vài mẫu đất bạc màu, mới miễn cưỡng sống tạm, vẫn là ta nương đầu óc linh hoạt hơn một chút, cha ta có một tay nghề tuyệt kỹ, có thể dùng cổ lau đan thành đủ loại đồ, dần dần, mới mở một cửa hàng nhỏ trong thành, ta cũng nhờ đó có thể đi học, lại nói tiếp, ta cũng là xuất thân dân chân đất, chỉ là, ta chưa từng đích thân xuống ruộng thôi.” Phó đại nhân nói.

Phó đại nhân cùng Tăng Thụy Tường đều thừa nhận mình là xuất thân dân chân đất, Dương phụ này là xuất thân dân chân đất chính tông tất nhiên không tiện lảng tránh, vội nói: “Ta cũng là xuất thân dân chân đất, đâu có là cười người cái này? Chỉ là chưa từng thấy người mặc trường sam, có chút tò mò mà thôi. Con người ta cũng là thẳng như ruột ngựa, người ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Hai ta coi như là không đánh nhau xong thì không quen biết đi?”

Tăng Thụy Tường thấy Dương phụ đã nói như vậy rồi, lại tiếp tục cứng ngắc thì lại thành mâu thuẫn, đi ngược lại ước nguyện ban đầu của Tăng Thụy Tường là tụ tập mọi người cùng nhau, vội nói: “Mọi người cứ tùy ý, ngồi xuống uống ly trà nóng. Ta cũng là nghĩ tới con cái của các thông gia ai cũng đều tốt, đứa nhỏ trong nhà cũng vẫn đều không tệ, đọc sách cũng đều thành tú tài, buôn bán cũng làm ra chút bộ dáng, mọi người có thể ngồi cùng nhau cũng không dễ dàng, có lẽ, tương lai có chuyện gì, còn có thể dìu dắt nhau một chút, không biết các người cho là ta nói có đạo lý hay không?”

Năm vị thông gia nghe xong vội gật đầu, Tăng Thụy Tường giới thiệu Lưu gia trước, Lưu phụ là tiên sinh ở Bạch Lộ thư viện, nhi tử cũng đọc sách ở Bạch Lộ thư viện; Trần gia mặc dù đọc sách không thành, nhưng là Phong Di Cư trong thành An Châu cũng là có danh hào, của cải cuộn cuộn; gia cảnh Dương gia mặc dù

kém hơn một chút, nhi tử người ta cũng không chịu thua kém, vào Bạch Lộ thư viện, hai nữ tể đều là tú tài, trong nhà không có một bạch đình nào; Phó gia cùng Hạ gia thì không cần nói.

Hạ thái thái vốn đối với Lưu mẫu và Trần mẫu còn có Dương mẫu có vài phần coi thường, nhất là Trần mẫu, nhưng vừa nghe Phong Di Cư là của Trần gia. Trong lòng âm thầm giật mình, người phủ An Châu có thể nói không người nào không biết Phong Di Cư, chừng mười năm, đã mở ba tiệm. Nghe nói làm ăn vẫn luôn không tệ. Còn có Dương gia kia, mặc dù nhìn có chút khô hời, nhưng là, nhi tử người ta vào Bạch Lộ thư viện, chính nhi tử nàng còn chưa có thi vào được đâu? Tử Phúc và Tử Hỉ không phải đều là từ Bạch Lộ thư viện ra sao? Chuyện tương lai, đâu có chắc chắn được? Lưu gia thì càng không cần nói, Lưu phụ chính là tiên sinh ở Bạch Lộ thư viện. Nhi tử còn đọc sách ở thư viện, có thể kém đến đâu?

Vừa nghĩ đến đây, Hạ thái thái lên tinh thần xã giao cùng mấy vị thái thái, Phó phu nhân vốn chính là tính cách thẳng thắn, từ trước đến nay, cũng không có tật xấu giảm thấp thối cao gì, đã sớm cùng các vị thái thái nói cười thoải mái rồi.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị mới thở phào nhẹ nhõm, sợ chuyện tốt biến thành chuyện xấu. Còn tổn thương đến thể diện của vị thông gia nào đó, thì được không bù nổi mất rồi.

Phó phu nhân nói chuyện nửa ngày, đột nhiên hỏi Thẩm thị: “Sao không ôm nha đầu kia nhà Tử Tình đến xem một chút?”

“Ở trong tay nha hoàn đó. Tử Tình cùng mấy nàng dâu ở phòng bếp làm việc, nói là mỗi người phải làm một món ăn sở trường đi ra.” Thẩm thị cười nói.

“Gọi nha hoàn ôm đến đây đi, ta đã là một thời gian không gặp rồi, muốn nhìn kỹ một cái.” Phó phu nhân vừa nói, Thẩm thị đành phải gọi Tiểu Phấn ôm đến.

Yên Nhiên đã có tám hơn tháng rồi, Tử Tình cho đứa nhỏ mặc một thân áo bông quần bông đỏ thắm, trên cổ đeo một chuỗi ngọc, tóc còn ngắn, chỉ là xõa ra, bởi vì sợ đứa nhỏ trúng gió cảm lạnh. Ra ngoài Tử Tình chuẩn bị một cái mũ đan len màu hồng nhỏ cho đứa nhỏ, vẫn là một năm đó mua được từ trong tay Đại Vệ, trên mũ buông xuống ba quả cầu lông màu sắc khác nhau.

“Ồ, đứa nhỏ xinh xắn quá, cái mũ độc đáo quá, nha đầu kia nha. Ta vừa thấy đã thích, các người nhìn thấy không, ánh mắt của nhìn ta một cái, vừa thấy không nhận ra, đã nhanh như chớp mà chuyển hướng khác. A, còn cười với ta, dường như có thể nghe hiểu lời nói của người lớn. Ai nha, ta thật sự là thích, không bằng ta ôm đến nhà ta chơi vài ngày?” Phó phu nhân cười nói.

Hạ thái thái cũng sán lại, cười nói: “Không nói ngũ quan xinh xắn này, ta cũng chưa từng thấy đứa nhỏ trắng nõn như vậy, chắc chắn, cũng không biết thường ngày Tử Tình ăn những cái gì, sinh ra được đứa nhỏ một đứa đẹp hơn một đứa.”

Hạ thái thái đặc biệt đưa tay cầm chuỗi ngọc dưới cổ Yên Nhiên nhìn nhìn, “Ồ, chuỗi ngọc này thật đúng là không bình thường đó? Vừa là ngọc vừa là đá quý, ngọc này là miếng Tuệ Quang đại sư tặng kia sao?”

Phó phu nhân nghe xong cũng nâng lên đến vừa nhìn, nói: “Ta thật đúng là không để ý, ta cũng nhìn kỹ một cái.”

Thẩm thị nghe xong cũng nhìn một cái, nói: “Đứa nhỏ này ngày thường cũng không đeo mấy thứ đồ này, chẳng qua là mừng năm mới, ứng với cảnh mà thôi.”

Lời nói của Thẩm thị giống như thật mà là không thật, nàng tất nhiên biết đây không phải là ngọc Tuệ Quang đại sư tặng, nhưng là ngộ nhờ nếu nàng nói không phải, Hạ thái thái nhất định muốn từ trong áo lót của Yên Nhiên kéo ra xem, Thẩm thị cũng không tiện cự tuyệt.

Lưu mẫu và Dương mẫu còn có Trần mẫu nghe xong, cũng lại gần nhìn xem, đều có hứng thú với ngọc của Tuệ Quang đại sư.

Hạ thái thái thấy đứa nhỏ này, cũng là vô cùng thích, muốn tự mình ôm ôm, Phó phu nhân đành phải giao đứa nhỏ cho nàng, Hạ thái thái ôm đứa nhỏ, đột nhiên kêu A Lan bế nhi tử của Tử Vũ tiến vào, hai hài tử đặt song song cùng nhau, cười nói với mọi người: “Các người nhìn xem, hai hài tử này có phải có vài phần giống nhau hay không? Nếu định thân oa nhi, mọi người cảm thấy thế nào?”

Thẩm thị vừa nghe Hạ thái thái lại nhắc tới chuyện hôn nhân của oa nhi, thì có vài phần mất hứng, nhưng lúc này, cũng không phải lúc cho Hạ thái thái sắc mặt, vội nói: “Tình nhi nhà ta đặc biệt nói, Tuệ Quang đại sư nói, việc hôn nhân của đứa nhỏ này, không thể định sớm. Oa nhi mới mấy tháng còn chưa dứt sữa, nào có thể nhìn ra được cái gì?”

Phó phu nhân tất nhiên là đứng ở phía Tử Tình, Tử Tình gia sản dày, kéo theo nữ nhi của nàng cũng theo nhờ, nghe nói còn tặng nửa cuộn the mỏng cho nữ nhi nàng, cái đó cũng là trị giá mấy chục lượng bạc, Tử Tình thoáng cái lấy ra hai cuộn, còn có một cuộn gì đó, chính là trên người Thẩm thị đang mặc hôm nay, nghe nói đều là hàng Tây Dương.

Còn có, nhìn một thân hôm nay của Tử Tình, chỉ sợ cũng không dưới năm sáu mươi lượng bạc. Hạ gia chẳng qua là bát phẩm, chuyện tương lai đâu có nói chính xác được? Nhìn đáng điệu của Tử Tình, tương lai ắt phải vượt qua Hạ gia rồi.

Phó phu nhân nghĩ tới những thứ này, liền cười nói: “Vẫn là lời Thẩm phu nhân có lý, đại sư đã nói không thể định sớm, nhất định có đạo lý không thể định sớm. Nhân duyên ấy à, còn phải xem ý trời, chẳng hạn như đại nữ nhi nhà ta, lúc đó, cũng là chưa từng nghĩ tới sẽ gả vào Tăng gia, nhưng là người ta chưa từng nghe nói qua, ai ngờ một trận đại hỏa, thế nhưng làm cho lão gia nhà ta liếc mắt một cái nhìn trúng nữ tể ta, chết sống muốn làm thông gia. Các người nói xem, có phải là ý trời hay không?”

“Đây thật đúng là, nếu không người ta nói, ngàn dặm nhân duyên đường quanh co, dù cho hần là người nào, nếu không có nguyệt lão cho phép, muốn kết thành vợ chồng là vạn vạn lần không thể.” Lưu mẫu cười nói.

Hạ thái thái nghe xong lời này, có chút mất hứng, nàng cũng là nói ra nhiều lần, không nghĩ tới Thẩm thị một chút mặt mũi cũng không cho, nói như thế nào, Hạ gia cũng là nhà quan lại, Lâm gia có tiền hơn nữa, cũng chẳng qua là một bạch đình, còn là bạch đình từ nô tịch thoát ra đó? Nhưng là, Hạ thái thái cũng hiểu, không phải là lúc nàng nổi giận, người ở đây, ai nàng cũng không muốn đắc tội, nhất là Tăng gia.

Hạ thái thái đây suy nghĩ nhìn Yên Nhiên này, càng nhìn càng thích, Phó phu nhân thấy thế vội đón lấy, cười nói: “Hóa ra không phải là một mình ta không buông tay được? Đứa nhỏ này, về sau để cho Tử Tình nuôi dạy cẩn thận, còn sợ không tìm được người trong sạch? Chỉ sợ đến lúc đó một nhà có nữ trăm nhà cầu, Tử Tình cũng đừng chọn đến hoa mắt.”

Lời nói của Phó phu nhân, nói rõ là chướng mắt Hạ gia, Hạ thái thái miễn cưỡng cười nói: “Điều này cũng đúng, vẫn là chờ đứa nhỏ lớn, xác định tính cách rồi nói sau.”

Đúng lúc này, Lưu thị tiến vào, nói với mọi người: “Các vị trưởng bối, bày cơm rồi, mời mọi người vào ngồi đi.”

Thẩm thị vội đứng dậy dẫn theo mọi người đi ra, mấy người Tăng Thụy Tường bọn họ đã vào phòng ăn rồi, vẫn là dùng bình phong ngăn cách.

“Ồ, làm sao mới có một lúc, mấy người các người đều thay quần áo? Còn đều là giống nhau?” Phó phu nhân hỏi.

Mấy người Tử Tình vừa rồi đều xuống bếp, tất nhiên thay một thân quần áo thường ngày, lúc thay lại, Lưu thị đề nghị mọi người mặc giống nhau, mặc của Tử Hỉ tặng, vừa khéo Tử Vũ cũng mang theo đến.

Lưu thị cười nói: “Phó phu nhân, quần áo này còn là Tứ đệ ta hiếu kính mọi người, nói là một năm này hần có việc vui, cao hứng, cho nên tặng mọi người một bộ quần áo một bộ đồ trang sức, hôm nay chúng ta đều dùng tới luôn, không thể không cho Tứ đệ mặt mũi, ngài nói đúng không?”

“Nha, nữ tể có việc vui gì? Sao ta không biết? Chỉ hiếu kính các người, nhạc mẫu ta đây, chẳng lẽ là người ngoài phải không?” Phó phu nhân cũng cười nói.

Một câu nói chọc ọi người nở nụ cười, vẫn là Lưu thị tiếp lời, “Sao có thể chứ? Tứ đệ ta là sợ phu nhân tài đại khí thô, chướng mắt chút đồ này, cho nên, phải đợi có thứ tốt hơn mới đến hiếu kính đó.”

“Thông gia tẩu tử, ta thật đúng là thích mấy đứa nhỏ này nhà người, nàng dâu không giống nàng dâu, đều là như khuê nữ.” Phó phu nhân cười nói với Thẩm thị.

“Phu nhân làm ta sợ rồi, vừa nói nàng dâu không giống nàng dâu, ta còn tưởng rằng mình phạm sai lầm rồi. Nói đùa vài câu là vì làm ọi người vui vẻ, một lát nữa, uống thêm vài ly rượu, cũng không uống mấy người chúng ta vất vả một hồi.” Lưu thị cười nói.

“Đó là tất nhiên, khó được mấy người các người đều tự mình xuống bếp, nói cái gì cũng phải nếm thử thật kỹ, lại nói tiếp, ta thật đúng là hâm mộ phúc khí tốt của thông gia phu nhân, con cái nàng dâu này, không có một đứa nào không vừa ý?” Hạ thái thái cười nói.

Hạ Cam Vĩnh về nhà trong lúc vô tình nói chuyện Tử Hỉ tiêu tiền mời mọi người dạo phố với nàng, nàng tất nhiên hỏi căn nguyên vấn đề, biết được Tử Hỉ chia sáu ngàn lượng bạc. Cũng thật sự cao hứng thay cho Tử Vũ, gia nghiệp Hạ gia một năm cũng chỉ thu vào ba bốn ngàn lượng bạc, một mình Tử Vũ một năm có thể có mấy ngàn lượng vốn riêng, tóm lại là lợi cho nhi tử nàng.

Thẩm thị cùng năm vị thái thái phu nhân an tọa rồi, Tử Tình ở sau Thẩm thị, Tử Vũ ở sau Hạ thái thái, còn lại cũng đều tự ở sau mẫu thân mình, chờ chia thức ăn ọi người.

Tử Tình nhìn nhìn, không nhìn được phì cười, sáu người cùng một kiểu đồ trang sức và trang phục, thật đúng là giống như nhân viên phục vụ trong nhà hàng, đúng vậy, cũng đang làm việc của nhân viên phục vụ.

Thấy mọi người nhìn về phía mình, Tử Tình vội nói: “Ta cảm thấy sáu người chúng ta chỉnh tề như vậy, giống như nha hoàn hộ nhà giàu, đang hầu hạ các chủ tử dùng cơm đó.”

Tử Tình vừa nói xong, bị Thẩm thị khiển trách một câu.

372. Chương 376: Thương Nghị Vào Kinh

Chương 376,

“Người vừa nói cái này, đúng là có chuyện như vậy, mọi người đều ngồi đi, chúng ta cũng không coi trọng những quy củ đó, trái lại ngồi trò chuyện, còn tự tại vui vẻ một chút, chúng ta cũng có thể tùy ý ăn nhiều hơn một chút.” Phó phu nhân cười nói.

Thẩm thị nghe nói, bảo mấy người Lưu thị chuyển đôn nhỏ ngồi ở bên cạnh. Dương mẫu bởi vì có Dương phụ thất lễ lúc trước, đối với Trần mẫu luôn đón ý nịnh nọt, Lưu mẫu là người nói chuyện thân thiện, Hạ thái thái cũng bỏ về ta đây, một lòng muốn giao hảo cùng mọi người, cho nên, một bữa cơm này, coi như là khách và chủ ăn tận hứng.

Nhưng là sau khi Trần phụ say rượu luôn kéo tay Phó đại nhân, nói Phó đại nhân là quan lớn nhất hẳn từng gặp, cũng là không ra vẻ nhất, còn không ngừng mời Phó đại nhân cùng mọi người đi Phong Di Cư.

Sau khi khách khứa giải tán, Tử Tình vốn muốn về nhà nghỉ ngơi, Tử Phúc gọi: “Tình nhi chờ đi trước, đại ca có chuyện muốn nói với mọi người.”

Tử Tình nghe xong quay người lại, cười nói: “Đại ca, hôm nay mệt mỗi một ngày, còn không cho người ta yên tĩnh một lúc?”

Tử Phúc chờ mọi người đều ngồi xuống, nói: “Ta và Tiểu Tứ từ sáng sớm ngày kia sẽ vào kinh, cho nên, có một số việc, hôm nay nói ra, mọi người cùng bàn bạc, ngày mai, có ý kiến gì, cũng còn kịp chuẩn bị.”

Tử Tình cùng mấy người Thẩm thị vội hỏi: “Không phải là muốn qua Nguyên Tiêu mới đi sao?”

“Hai mươi tháng giêng cửa nha môn đã chính thức mở ấn rồi, đường đi xa như vậy, tất nhiên phải lên đường sớm rồi. Còn có Tiểu Tứ cũng vậy, hẳn không giống như trước kia ở chỗ Hàn Lâm viện, còn có thể trốn tránh nhàn hạ.”

Tử Phúc vừa nói cái này, mọi người mới nhớ tới, đúng là không giống, trước kia Xương Châu nhắc chân là đến, như thế khá tốt, một năm cũng về nhà một chuyến không xong.

“Đại ca, chờ cửa nha môn phong ấn cũng đã hai mươi tháng chạp, người muốn đi về còn có thể ăn được cơm tất niên ở nhà sao? Không đến mấy ngày lại phải chạy đi mở ấn, bận rộn đi lại xa xôi như vậy, ở nhà cũng không ở nổi mấy ngày.” Tử Tình hỏi trước.

Tử Phúc nhìn nhìn mọi người, nói: “Đây chính là điều ta muốn cùng mọi người nói, Tiểu Tứ từng nói với ta, muốn mở một thư viện quy mô lớn một chút, ta cẩn thận suy nghĩ vài ngày, đây là một chuyện tốt. Làm tốt rồi. Là danh lợi song thu, mặc dù không nhiều lợi lắm. Nhưng là có danh, đối với gia tộc kiểu như chúng ta mà nói, cũng là trăm lợi mà không có một hại. Ta cùng Tiểu Tứ đi quan trường, trụ cột của chúng ta vẫn là mỏng, Tiểu Tứ tốn tâm tư kiếm bạc. Tiểu Nhị cùng Tiểu Tam tốn tâm tư kiếm danh tiếng, một nhà này của chúng ta, mới có thể đi đến bậc xa hơn, còn ý của các người thế nào?”

“Chúng ta không có ý kiến. Đại ca nói như thế nào, chúng ta nghe theo là được, chúng ta biết nặng nhẹ.” Tử Lộc và Tử Thọ nói.

“Vấn đề bây giờ là, mặc dù mở thư viện, hai người các người không có công danh Cử nhân, chung quy là kém hơn một chút, cho nên. Ta cùng Tiểu Tứ thương lượng, Nhị đệ và Tam đệ hai năm này vẫn là chuẩn bị ôn tập tiếp tục đi thi, ý của Tiểu Tứ mọi người cùng vào kinh, hai người các người đi ra bên ngoài, cũng có thể tăng thêm kiến thức, còn có, có cơ hội mà nói, đi Quốc Tử Giám nghe mấy tiết học, các người cảm thấy như thế nào?”

Lời nói của Tử Phúc. Tử Lộc cùng Tử Thọ thế nhưng thật chưa từng nghĩ tới, vào Kinh? Cả nhà vào Kinh?

“Các người nếu vào Kinh, cha mẹ đi theo chúng ta cùng vào Kinh, nương còn chưa từng đi xa nhà đâu, vừa vặn đi ra ngoài một chút, còn có cha, đi ra ngoài hai năm rồi trở về, có lẽ, tâm tình sẽ không giống với lúc trước.” Tử Hỉ nói.

Một kế hoạch này của Tử Phúc. Thật đúng là một lần hành động đếm không hết. Mọi người vào Kinh, một nhà đoàn viên không nói. Tử Lộc Tử Thọ còn nhận được cơ hội học tập và minh sư chỉ điểm, Tăng Thụy Tường còn thoát khỏi bóng ma của Điền thị và Tăng Thụy Khánh, thay đổi hoàn cảnh, tâm tình tự nhiên sẽ không giống đi?

“Đại ca, người nói hồi lâu, chính là bỏ lại chúng ta?” Tử Tình hỏi.

“Người cũng cùng vào kinh, phòng ở cũng là có sẵn, nhà người còn có không ít sản nghiệp trong Kinh, chẳng lẽ không cần các người đi qua quản lý sao?” Tử Phúc hỏi.

Điều này, Tử Tình thật đúng là chưa nghĩ kỹ, mặc dù người nọ đã biết mình là ai, Lâm Khang Bình cũng cứu hấn hai lần, hấn là không có ý nghĩ gì, dù sao Tử Tình đã là mấu thân của năm đứa nhỏ rồi, nhưng Tử Tình vẫn là không muốn đi, cảm thấy không có cảm giác an toàn gì.

“Một nhà chúng ta, vẫn là muốn suy nghĩ một chút, ta tháng sau, muốn đi Việt Thành, không biết bao lâu có thể trở về, các người đi trước đi.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Phúc nghe xong có chút tiếc nuối, Thẩm thị nói: “Mặc dù muốn đi, nhất thời cũng không đi được, Đại nương dâu cùng Tử nương dâu đều có thai, còn không đầy ba tháng, Nhị nương dâu còn có hai tháng nữa sẽ sinh, trên đường có sơ sẩy cũng không phải là đùa, cho nên nói, người cùng Tiểu Tứ đi trước, không bằng mang theo một nhà Lộc nhi cùng Thọ nhi, chúng ta chờ Nhị nương dâu sinh xong đứa nhỏ lại tính tiếp, bà ngoại người tuổi tác cũng lớn, sao ta có thể bỏ mặc nàng?”

“Thật ra, ta cũng là suy nghĩ muốn chia hai nhóm đi, thật sự không được, để cho nương Vĩnh Liên nàng cùng Tứ đệ muội ở nhà sinh xong đứa nhỏ, ra tháng đi vẫn là ổn định hơn một chút.” Tử Phúc nói.

Nhưng là Thẩm thị suy nghĩ đến, ba người Tử Phúc cùng Tử Lộc, Tử Hỉ cũng không thể lâu không có người bên cạnh, thật muốn có tiểu lão bà, nhà này, có thể không còn ngày yên bình rồi, nghĩ tới cái này, Thẩm thị nói: “Thế thì không cần, đầy ba tháng, để cho các nàng đi đường thủy đi.”

Lưu thị và Phó thị nghe xong, đều cảm kích nhìn về phía Thẩm thị, lời này, các nàng là hoàn toàn không thể nói ra miệng.

Tử Lộc suy nghĩ một chút, cũng nói: “Ta vẫn là ở nhà chờ nàng sinh xong đứa nhỏ rồi nói sau, hai người các người vào kinh, cũng phải làm chính sự trước, còn có, chúng ta cả nhà này qua, chỗ ở cũng phải tìm trước.”

Tử Phúc ngẫm nghĩ, cũng nói: “Cái này cũng không sao, Tiểu Tứ đi qua, trước tiên xây nhà mấy xong, còn có, cuối cùng tìm một mảnh đất lớn một chút, xéo chút cũng không sao, mua lại, mấy nhà chúng ta ở cùng

một mảnh đất, xây phòng lên, có lẽ, sau này, bọn nhỏ cũng có thể dùng. Hơn nữa, cha mẹ muốn đi, chúng ta thả ở cùng một chỗ, gần gũi hơn một chút.”

“Tiểu Tứ không phải muốn xây xưởng xi măng sao? Lần này, cứ dùng xi măng xây nhà xây cửa hàng, vừa vặn, cũng để cho người khác nhìn một chút cái này như thế nào, đồ cũng dễ bán đi.” Tử Tình nói.

“Đã nói như vậy, Nhị ca có thể đi trễ một chút, Tam ca hãy cứ đi cùng chúng ta, không chừng còn có thể giúp ta một chút.” Tử Hỉ nói.

Mọi người nói nửa ngày, mới phát hiện “nhất gia chi chủ” Tăng Thụy Tường còn chưa nói gì đâu, đều nhìn về phía hắn.

“Các người suy nghĩ đều thật chu toàn, chính là, rốt cuộc là thư viện này làm ở đâu đây?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Ý của chúng ta vẫn là ở cổng nhà tốt hơn, chúng ta cũng xem xong rồi, chính là mảnh núi rừng ven hồ chứa nước trong thôn kia, còn có chính là đối diện với học đường của chúng ta, là một ao nước và một mảnh đất trồng rau, đất trũng, ao nước và đất trũng dễ nói, chính là đất trồng rau kia, chỉ sợ là phải tốn chút việc, nếu có thể trực tiếp mua lại tốt hơn, nếu không được, không biết bù thêm mấy mẫu đất cát nhà chúng ta, có thể đàm phán xong không?” Tử Phúc nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong không lên tiếng, Lâm Khang Bình nói: “Muốn ta nói, vẫn là mảnh núi rừng ven hồ nước tốt hơn, bên kia chỗ lớn, yên tĩnh, đó cũng không phải một mảnh rừng cây chính thức gì, đều là chút ít cây bụi gai hỗn tạp, các người nếu không mua mà nói, ta mua luôn. Cách thôn trang nhà ta gần như vậy, chỉ cách đường quan đạo. Chặt đám cây này, trồng chút cây đào, cây hạnh, phòng ốc xây ở trong rừng cây, ta cảm thấy hoàn cảnh đọc sách này thật không tệ. Thuận đường, còn có thể mở một cái khách sạn.”

“Tỷ phu vừa nói cái này, ta quyết định rồi, chính là nơi đó, khách sạn vẫn là sang bên đi.” Tử Hỉ cười nói.

“Thế học đường bây giờ làm sao bây giờ? Chúng ta đều đi rồi, đứa nhỏ trong thôn lại không có sách đọc rồi?” Tử Thọ hỏi.

“Cái này không sao, cho Tử Văn trước đi, Tử Văn làm tạm hai năm rồi, hắn là không thành vấn đề, các người nếu đồng ý, ngày mai ta đi tìm hắn.” Tử Hỉ nói trước.

“Ta cùng nương người tạm thời khẳng định không đi được, hiếu của a công người còn chưa qua đâu, chúng ta sao có thể đi xa nhà? Đây không phải tìm mắng chửi ỉn sao?”

“Sao ta lại quên mất việc này? Ta cho rằng như thành thân, qua hai năm mới, có thể nhờ một người? Không thể nhờ một người sao?” Tử Phúc hỏi.

“Nhờ hay không nhờ, thờ cúng hàng năm, còn có, trong nhà còn một đồng việc đấy, chúng ta đi rồi, đất này còn trồng hay không trồng, cây ăn quả, gà phía sau núi cây làm sao bây giờ? Trong nhà ai trông nom?” Tăng Thụy Tường nói.

“Cha, nương, các người yên tâm, cây ăn quả trong nhà, có hạ nhân nhà ta, gà thì ta thấy cũng không cần nuôi nữa, trước khi đi bán tất, muốn trồng mà nói, ta tìm người từ trong trang tới trồng, trong nhà đồ quý trọng thu dọn hết, nhà giữa khóa lại. Ta để ột nhà Tiểu Tử qua ở trước, sẽ ngụ ở sương phòng.” Lâm Khang Bình nói.

“Cha, nương, ta thấy không trồng nữa, vừa vặn dưỡng đất, muội phu cũng không lo nổi, trồng, tưới nước, giấy cỏ, bón phân, thu gặt, chỗ nào là bồng chốc có thể làm xong, bên ngoài dù sao đều cho người khác thuê rồi, cây ăn quả để cho Tình nhi tiện thể trông coi một chút vẫn là đứng đắn.” Tử Phúc nói.

“Phía sau núi vẫn luôn là hai vợ chồng trong thôn giúp chúng ta quản lý, vẫn là để cho bọn họ trông, thời điểm hái trái cây để cho Tình nhi bên này tiện thể là được rồi, gà cũng không cần bán, không có đám phân gà phân dê này, cây ăn quả này, cũng không có phân bón.” Thẩm thị nói.

“Ta có thể hỏi một câu trước hay không, chúng ta là ngày mai xuất phát cùng đại ca bọn họ sao?” Dương thị hỏi.

“Đúng, một nhà các người đi theo chúng ta trước đi.” Tử Phúc gật đầu.

Mọi người lại bảy miệng tám lời nghị luận nửa ngày, vẫn là không ra vấn đề Tăng Thụy Tường và Thẩm thị có đi hay không cùng với khi nào thì đi, vấn đề này, còn có thời gian từ từ suy nghĩ.

Chẳng qua, nói đến đất cần cho xây học đường mới, Tử Phúc dặn dò Tử Lộc sau tết sau khi huyện nha mở ấn mua xuống trước, bạc Tử Lộc ứng trước. Tử Tình cũng không cần đầu tư vào học đường, đây là chuyện của riêng họ Tăng.

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình về nhà, Lâm Khang Bình hỏi: “Tình nhi, cha nương nếu đi kinh thành rồi, không bằng chúng ta cũng đi đi. Bằng không, ta muốn ra ngoài, để lại một mình người ở nhà, ta cũng không yên tâm. Đã nhiều năm như vậy rồi, ai còn nhớ mãi một người chỉ gặp mặt một lần? Bình thường ra khỏi nhà cẩn thận một chút là được.”

“Để nói sau đi, cha nương còn không định khi nào thì đi đâu? Chờ Nhị tẩu sinh xong đứa nhỏ lại nói, bản thân ta cảm thấy, nương ta ở bên đó chưa chắc có thể sống quen, hai năm sau, bọn họ nhất định sẽ trở lại.”

“Nương, ta cũng muốn đi kinh thành đọc sách, hôm nay Tiểu Cửu còn nói với ta, hỏi ta có muốn cùng bọn họ vào Kinh hay không, Tiểu Cửu có thể tìm cho ta một quán tốt, nương, các người cũng đi được không, ta không nhớ rời xa các người.” Thư Duệ nói.

“Nhưng là, việc đọc sách này quán tốt tất nhiên quan trọng, ngộ tính và chăm chỉ của một người cũng quan trọng, người xem tiểu Cửu người, cũng không phải ở học đường của ông ngoại người học vài năm rồi lên huyện học, cũng không một lần trúng Thám hoa? Vấn đề này, để nương và cha thương lượng kỹ một chút, được không?” Tử Tình nói với bọn nhỏ.

373. Chương 377: Thu Ngọc Ra Mặt

Chương 377,

Editor: Trạch Mỗ

Ngày hôm sau, Tử Tình còn ở trong chần, Tử Phúc đã đến tìm, vừa đúng lúc này Lâm Khang Bình dẫn theo mấy đứa nhỏ ở trên đảo luyện công.

“Tình nhi, người nói thật cho đại ca, năm ấy vào kinh có phải các người gặp phải chuyện gì hay không? Ta càng nghĩ càng không thích hợp, cha mẹ cũng không phản đối vào kinh, người và Khang Bình đã từ chối rồi, không có lý nào mà? Đó là quê nhà của Khang Bình, còn có những sản nghiệp kia nhà người, các người làm sao lại không muốn cùng cha mẹ vào kinh chứ?”

Lời này, Tử Tình cũng không có cách nào nói cho Tử Phúc, nói, Tử Phúc cũng là lo lắng sông mà thôi, người ngay cả Văn Tam cũng không thể làm gì được, Tử Phúc có cách gì?

“Đại ca, thật sự không có chuyện gì, người nghĩ xem, Khang Bình ở Việt Thành làm cửa hàng, muốn làm buôn bán cùng người nước ngoài, còn mua hai chiếc thuyền lớn, tháng sau là có thể thử nước rồi, hẳn lúc này chạy đi đâu được?”

“Chuyện khi nào đấy? Sao người nghĩ tới làm thuyền vận? Vậy cần bao nhiêu bạc?”

“Ca, không phải là ta muốn làm, là Khang Bình muốn làm. Hẳn làm ăn cùng người nước ngoài hơn mười năm, trong tay có chút bạc, nghĩ cũng đi ra ngoài kiếm chút bạc của người nước ngoài, ta cũng không tiện ngăn cản hẳn, cho hẳn tất cả của cải trong nhà mấy năm nay, tổng cộng năm sáu vạn lượng bạc. Dù sao, hàng năm ta còn có tiền thuê cùng tiền hoa hồng, hẳn cũng đáp ứng ta rồi, bản thân không ra biển.”

“Người vừa nói cái này, ta cũng là nhớ tới, Tổng đốc Lương Quảng trước kia là Văn gia, bây giờ vào kinh làm thượng thư Hộ bộ. Còn có, chỉ sợ người cũng không biết, cha của Văn Tam cũng đề bạt, hình như là Tổng đốc Lương Giang, chính nhị phẩm. Tiểu Tứ còn muốn, đi Hàng Thành mở một cửa hàng thủy tinh,

ta thấy không cần chúng ta mở, bán thẳng cho Văn gia thôi, chúng ta à, vẫn là mở thêm vài nhà máy mới là chuyện nên làm.”

“Ta cũng không muốn mở thêm mấy nhà máy, trực tiếp tìm Văn gia hợp tác, mở nhà máy ở Hàng Thành như thế nào?” Tử Hỉ tiến vào.

“Sao người cũng tới rồi?” Hai người Tử Phúc và Tử Tình đồng thời hỏi.

“Ta nghĩ ngày mai đi sớm, tìm đến tỷ thương lượng chút chuyện.”

Đang nói, Lâm Khang Bình cũng đi vào, cười nói: “Sáng sớm, chạy đến phòng ngủ nhà ta tổ chức hội nghị, thích hợp sao?”

“Tỷ. Tỷ phụ, hôm qua Thư Duệ đã nói với các người chưa? Ta muốn mang theo Thư Duệ bên người, còn có Vĩnh Tùng, dù sao Nhị ca cũng là muốn lên kinh. Ta mang Vĩnh Tùng cùng Thư Duệ đi qua trước, ta cảm thấy bọn nhỏ có cơ hội đi ra ngoài trông thấy việc đời, vẫn là tốt hơn ở cái địa phương nhỏ này một chút.” Tử Hỉ nói.

“Nhưng là, Thư Duệ còn nhỏ như vậy.” Tử Tình có chút không muốn, bình thường có thời gian, Tử Tình cũng dạy Thư Duệ một số thứ.

“Tỷ, Thư Duệ đã nói muốn đi huyện học. Huyện học còn không bằng kinh thành, tương lai Thư Duệ thi khoa khảo, vẫn là phải trở lại nguyên quán, việc này, đối với Thư Duệ vẫn là có lợi.”

Tử Tình còn chưa có quyết định chủ ý, Thư Duệ đi vào, ôm Tử Tình nói: “Nương, người để cho ta đi đi? Vĩnh Tùng biểu ca cũng sẽ đi. Ta cam đoan không bướng bỉnh, nghiêm túc đọc sách.”

“Tiểu Tứ, Đại tẩu Nhị tẩu bây giờ đều không đi được. Đệ muội cũng không ở nhà, việc của bản thân người còn không thiếu, theo ta nói, chuyện Vĩnh Tùng cùng Thư Duệ vào kinh, vẫn là từ từ trước đã, chờ cha nương cùng đệ muội lúc nào đi, đi cùng luôn.” Tử Tình nói.

Tử Phúc ngẫm nghĩ một chút, cũng nói: “Trong nhà không có nữ nhân, giao cho nha hoàn cũng là không yên lòng, một mình Tam đệ muội nào có lo đủ? Người mới đi Hộ bộ. Chỉ sợ cũng không ít việc, còn phải quan tâm nhà máy, còn phải quan tâm tìm đất xây phòng ở, quả thật bận rộn, không bằng, vẫn là nghe tỷ người đi? Chờ tương lai cha mẹ bọn họ đi qua rồi. Bọn nhỏ tất nhiên cũng đi cùng luôn.”

Tử Hỉ nghe xong suy nghĩ một cái, mình quả thật bận chân không chạm đất, vượt đầu Thư Duệ nói: “Yên tâm, tiểu cữu nói lời giữ lời, nhiều nhất một năm, nhất định đón người tới, chờ tiểu cữu xây xong phòng ở, ông ngoại bà ngoại người cùng cha mẹ người đều đi.”

Trong lòng Thư Duệ tuy có vài phần thất vọng, nhưng mà, cũng biết đây là biện pháp tốt nhất, hướng chi, thật muốn hắt rời khỏi cha nương, trong lòng cũng là không nỡ.

Lâm Khang Bình dẫn Tử Phúc cùng Tử Hỉ tới thư phòng, bàn bạc chuyện nhà máy, bây giờ, bọn họ đều hiểu biết hơn Tử Tình rồi.

Tử Tình rửa mặt xong, mang theo bọn nhỏ về nhà mẹ đẻ trước, Tử Thọ cùng Dương thị nói là cũng về nhà mẹ đẻ, một chuyến đi này, chỉ sợ phải hai năm, Dương thị dù sao cũng phải nói với trong nhà một tiếng, hướng chi, còn có, học phí của đệ đệ nàng.

“Đại ca người cùng Tiểu Tứ có phải đều đến nhà người hay không, sáng sớm đã không thấy bóng người?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Vâng, bọn họ cùng Lâm Khang Bình ở thư phòng bàn bạc công việc.”

Tăng Thụy Tường nghe xong không nói chuyện, không biết suy nghĩ cái gì.

Tử Tình nhìn về phía Thẩm thị, Thẩm thị lắc đầu, lúc này, hai người Trần thị cùng Tử Lộc đi vào, hỏi: “Vừa rồi Thư Duệ đến, nói là Vĩnh Tùng cũng không đi nữa, ta đang cùng đứa nhỏ thu dọn đồ đạc đây. Thực sự không đi nữa?”

Tử Tình gật đầu, nói nguyên do cho bọn họ, Trần thị vội nói: “Sớm nên như thế, ta đã nói hắt một mình không mang nổi bấy nhiêu đứa nhỏ mà.”

“Cái gì không mang nổi, người nói thăng không yên lòng cũng không sao.” Lưu thị tiến vào cười nói.

“Đại tẩu nếu đi, ta yên tâm.” Trần thị cũng cười nói.

Lát sau, mấy người Tử Phúc trở về, Tăng Thụy Tường dẫn theo Tử Phúc vào thư phòng nói chuyện một lát, ra ngoài vẻ mặt thoải mái hơn một chút.

Lúc này, hai vợ chồng Tử Vũ cũng vào cửa, nói là muốn đến đưa tiễn Tử Phúc và Tử Hỉ, Hạ Cam Vĩnh còn cười nói: “Từ lúc Tứ ca trở về đã nói mời khách, mời hai tháng, cũng không có người nể tình, nường ta mà oán trách nói, ta sẽ không giải quyết.”

“Không sao, giữ lại lần sau trở về, lần sau về nhà nhất định đi.” Tử Hỉ cười nói.

“Tứ ca thật có thể đẩy, đẩy đến tận một năm sau.” Tử Vũ nói.

“Đâu phải là một năm sau, chỉ sợ phải hai năm ba năm sau. Người còn không biết à? Cha ta nường ta cũng chuẩn bị vào kinh rồi.” Tử Tình nói.

Tử Vũ thật đúng là không biết chuyện hôm qua mọi người bàn bạc, lập tức muốn khóc to, lôi kéo tay Thẩm thị hỏi: “Nường, chuyện khi nào, các người cứ ném một mình ta ở chỗ này, không bằng cũng mang ta đi đi?”

Thẩm thị nghe xong vuốt đầu Tử Vũ, nói: “Đã là nường của đứa nhỏ rồi, nói chuyện cũng không có đầu óc, người bây giờ là người của Hạ gia rồi. Nường tạm thời cũng không đi được, còn phải chờ Nhị tẩu người sinh đứa nhỏ mà.”

Không nói Tử Vũ cùng Thẩm thị ở một bên lèo nhèo làm nũng, bên kia, Tăng Thụy Tường bỗng nhiên nhớ tới một việc, nói với Tử Phúc và Tử Hỉ nói: “Các người vẫn là đến nhà Tiểu cô người một chuyến đi, sau này, nhiều năm không trở về nhà, cũng phải chào hỏi. Nhị cô người chỉ sợ còn ở nhà cũ kia, các người muốn đi thăm cũng được.”

Tử Phúc và Tử Hỉ nghe xong, đáp ứng đi.

Tử Tình thấy Tử Vũ còn ở bên kia khóc như hoa lê dầm mưa (hoa lê dính nước mưa), khuyên nhủ: “Cái này có cái gì, chờ người nhớ cha mẹ, các người cũng có thể vào kinh thăm cha mẹ, lại nói, cha mẹ một chỗ một lát cũng sẽ không đi.”

Hạ Cam Vĩnh nghe xong cũng kéo Tử Vũ đến một bên thấp giọng khuyên giải an ủi. Thẩm thị mới thoát thân, thương lượng với Lưu thị, chuyện cùng đi Xương Châu thu dọn gia sản, cũng may gia cụ phòng ở đều là chia ra bán rồi, bản thân chỉ có một ít quần áo đệm chăn, những thứ đó, đều phải đóng gói cho Tử Phúc mang đi, còn có hai phòng hạ nhân của mình.

Hai người Tử Phúc vào cửa đã là hơn một canh giờ sau, đi cùng còn có Hạ Ngọc, Tử Phúc là một mặt tức giận, Hạ Ngọc thì là hai mắt đỏ bừng.

Thì ra, Chu thị cũng chỉ đang hoàng vài ngày, bởi thế lúc này, thấy Hạ Ngọc mừng hai về nhà mẹ đẻ, liền giữ Hạ Ngọc lại, để cho Hạ Ngọc hầu hạ Điền thị, đuổi hai phụ tử Chu Thiên Thanh về nhà.

Tính cách của Hạ Ngọc cũng là quá mềm yếu, hơn nữa Điền thị vốn là mẹ ruột nàng, một năm này Hạ Ngọc cũng không về nhà giúp Điền thị nhiều lắm, Hạ Ngọc vốn là có vài phần áy náy, Chu thị nói yêu cầu, nàng đâu thể không đáp ứng?

Trong tháng giêng đúng là thời điểm tốt để rượu chè bài bạc, Chu thị ngày ngày đi đánh bài, đã sớm không kiên nhẫn được với Điền thị rồi, vừa vặn Hạ Ngọc đưa đến cửa, Chu thị há có thể không cần?

Điền thị không thể tự gánh vác sinh hoạt, Hạ Ngọc không chỉ phải giặt quần áo nấu cơm cho Điền thị, còn phải rửa mặt xoa bóp cho Điền thị, không chỉ như thế, còn phải tự bỏ tiền mua đồ ăn, bởi vì Chu thị cứ giấu gạo, mì, thịt linh tinh đi, Hạ Ngọc cũng không thể chờ Chu thị từ sông bài trở về lại hỏi nàng đòi mì, gạo nấu cơm đi?

Mà đáng giận nhất là, mỗi khi Hạ Ngọc làm đồ ăn xong, Chu thị dường như có thần báo bên tai, lập tức từ sông bài về nhà, bưng bát đưa lên ăn trước, vừa ăn còn vừa nhắc mãi: “Phải mau mau, chậm là không có chỗ rồi.”

Thật ra cũng không phải thần báo bên tai, mà là Chu thị đánh bài không ở cách vách thì ở cửa đối diện, nàng biết Điền thị không thể chịu đối, Hạ Ngọc dù sao cũng phải tìm cách làm ẹ ruột mình một miếng ăn, Chu thị thấy khối bếp nhà mình nổi lên, còn có cái gì không biết?

Mà Tăng Thụy Khánh cũng không để ý tới những chuyện này, từ trước kia Điền thị ăn tết ở nhà Tăng Thụy Khánh, Điền thị cũng đã trải qua những chuyện này rồi, lúc đó chính là Điền thị lấy tiền mua đồ ăn cho Tử Toàn, không nghĩ tới, Chu thị lại có thể cũng đối với Hạ Ngọc như vậy.

Hạ Ngọc chỉ có cùng Điền thị mỗi ngày lấy nước mắt mặt, hơn nữa thân thể của Hạ Ngọc vốn là cái thân bệnh, mà Thu Ngọc cả một tháng giêng này, việc trong nhà cũng không ít, Đại cô, Tiểu cô, Tiểu thúc, cũng phải chia ra mời khách uống rượu, nghĩ có Hạ Ngọc ở đó, cũng không về nhà mẹ đẻ nhiều lắm, mà mỗi khi hỏi, Hạ Ngọc cũng không chịu nói thật, đâu có biết Hạ Ngọc đang chịu loại dày vò này?

Hôm nay vừa vặn Thu Ngọc không có việc gì, định về nhà mẹ đẻ nhìn xem, còn chưa tới cửa nhà, gặp thím Chu thôn bọn họ, thím Chu này cũng là người thích đánh bạc, thường chơi cùng Chu thị các nàng, thấy Thu Ngọc vội nói: “Cũng là đại tẩu tử người mệnh tốt, mỗi ngày về nhà có Nhị tỷ người làm xong sẵn chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, ngay cả gạo và mì cũng tiết kiệm.”

Thu Ngọc nghe xong vội hỏi: “Ngay cả gạo và mì cũng tiết kiệm, là có chuyện gì?”

“Ai nha, người cũng không biết à? Muốn ta nói, Đại tẩu kia của người cũng không phải là thứ đặc biệt gì, mấy người chúng ta còn lên nói đẩy, gặp Nhị tỷ người mấy lần mua gạo từ trong cửa hàng, mỗi lần chỉ mua hai ba cân, cũng không biết là không xách nổi hay là lý do khác?” Thím Chu lặng lẽ nói cùng Thu Ngọc, nói xong, còn dặn dò riêng một tiếng, “Cũng đừng nói là ta nói, ta cũng thật sự là nhìn không vào mắt, mới muốn nói cho người một tiếng.”

Thu Ngọc nghe xong ngay lập tức tức giận đến mặt trắng bệch, nổi giận ùng ùng đi về nhà muốn tìm Hạ Ngọc hỏi rõ ràng, Hạ Ngọc vừa vặn đi phố mua gạo, Thu Ngọc hỏi chuyện Điền thị rõ ràng, mới biết Tăng Thụy Khánh cũng đi đánh bài rồi.

Thu Ngọc là người tính tình nóng nảy, nghe xong lập tức ra khỏi nhà, muốn tìm Chu thị cùng Tăng Thụy Khánh nói một chút.

374. Chương 378: Huynh Muội Trở Mặt

Chương 378,

Thu Ngọc tìm được Chu thị trước, nàng biết Chu thị đánh bài không ngoài hai nhà, Chu thị mê đánh bài cũng không phải ngày một ngày hai, chẳng qua, cũng may nàng cũng đang vào lúc tháng giêng nông nhàn chơi đùa một chút, ở nông thôn, tiền đặt cược thông thường đều rất nhỏ, cũng chỉ để vui vẻ, Chu thị cũng mới không có hăm sâu vào.

Nói đến Thu Ngọc tìm được Chu thị, gặp mặt nói ngay: “Đại tẩu, ta có chút lời muốn nói với người, người theo ta về nhà đi.”

Chu thị tất nhiên không đồng ý, đang chơi đến cao hứng, nào chịu dễ dàng dời chỗ, thuận miệng nói: “Chuyện quan trọng gì? Lúc ăn cơm lại nói.”

“Đại tẩu, người nếu không về nhà, bây giờ ta hỏi người luôn, người coi Nhị tỷ là cái gì? Người để cho Nhị tỷ hầu hạ nương ta không tức người, việc nên làm, nhưng người. . .”

Chu thị nghe xong mở đầu, lúc này mới thấy sắc mặt Thu Ngọc không bình thường, vội bỏ lại quân bài trong tay, nói với mọi người: “Ta muốn về nhà nói mấy câu cùng muội tử ta.” Sau đó lôi kéo Thu Ngọc đi ra, mấy người thím Lưu vừa thấy, tất nhiên rõ ràng chuyện gì xảy ra? Rối rít lắc đầu nói: “Cũng quá mức rồi. Từ đầu đến cuối không phải là đến thăm người thân, mà là đến làm hạ nhân.”

“Đúng vậy, hạ nhân cũng phải đưa tiền bạc, cái này thì tốt rồi, còn phải tự mang bạc đến làm khách.”

“Nghịch chướng à, đáng thương bản thân Hạ Ngọc còn là một người mang bệnh.”

Không nói người ngoài nghị luận Chu thị như thế nào, chỉ nói, Thu Ngọc cùng Chu thị vào cửa, hỏi trước: “Đại ca của ta đâu?”

“Đại ca người cũng đi chơi một phen rồi, Thu Ngọc, không phải là Đại tẩu nói người, người xem người, giống người làm muối muối, đối với Đại ca Đại tẩu mình, tuyệt đối không tôn trọng. Ta nếu không phải là nể phần trông người từ nhỏ, ta đã sớm không khách khí với người rồi, đuổi thẳng người ra ngoài.”

“Hừ, Đại tẩu, người cũng không cần nói lời dễ nghe này, người lừa quỷ à? Người tìm Đại ca đến, ta chỉ hỏi Đại ca một chút, còn có thừa nhận chúng ta hai muối tử này hay không, nếu không thừa nhận. Thống khoái một chút, chúng ta cũng không muốn dính dáng với các người, nói thật ra, nếu không phải nể mặt nương. Người cho là hai tỷ muối chúng ta còn muốn vào cửa nhà người à?”

Đang nói, Hạ Ngọc xách mấy cân gạo trở về, còn chưa có vào cửa viện, đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trong, vội đẩy cửa đi vào, Thu Ngọc thấy Hạ Ngọc trở về, đi lên liền nắm vai Hạ Ngọc khóc nói: “Nhị tỷ ta. Người là người chết à? Ở đây làm trâu làm ngựa, người cũng không kêu một tiếng, người đây không phải về nhà mẹ đẻ? Rõ ràng là tới chịu tội, bọn họ chính là bắt nạt người tính tình tốt, hôm nay chúng ta mở cửa lớn ra, để cho hàng xóm láng giềng đến bình luận cái lý này một chút, muối tử nhà ai về nhà mẹ đẻ, làm ca làm tẩu chẳng những không nấu cơm cho. Còn muốn giấu đồ trong nhà đi, cái thứ gì, ngay cả muối tử mình cũng tính kế?”

Thu Ngọc nói xong mở ngay cửa lớn ra. La hét ầm ĩ, sớm có người báo cho Tăng Thụy Khánh, Tăng Thụy Khánh vội vàng chạy về đến nhà, quát Thu Ngọc: “Đang yên lành, đang tháng giêng người làm ầm ĩ cái gì?”

“Đại ca, người tới vừa lúc, ta đang muốn hỏi người một chút, người còn định nhận hai muối tử này không?”

“Cái gì có nhận hay không, không nhận ta có thể cho các người vào cửa?” Tăng Thụy Khánh nói.

“Đại ca, người chính là đối với muối tử ruột của người như vậy? Hôm nay. Ta để lời ở đây, có nương còn một ngày, ta còn có thể gọi người một tiếng Đại ca, có thể đi vào cửa nhà người, chờ nương có một ngày kia, người không phải là ca ta. Ta cũng không phải muối tử người. Người ngay cả Đại tỷ còn không bằng, Đại tỷ cũng biết được sức khỏe Nhị tỷ không tốt, của cải của Nhị tỷ mỏng, còn chưa có vô lương tâm đi tính kế Nhị tỷ, hai người thì tốt rồi, các người nhìn xem, người Nhị tỷ gió thổi qua là đổ, các người để cho nàng hầu hạ một nhà người, còn để cho nàng móc tiền bạc ra. Cơm này, các người cũng ăn vào được? Đây là gạo Nhị tỷ vừa mua về, Nhị tỷ xách không nổi, mỗi ngày đều phải ra đường một chuyến, các người ăn không thẹn sao?” Thu Ngọc cầm lấy bao gạo của Hạ Ngọc cho Tăng Thụy Khánh xem, Tăng Thụy Khánh đen mặt trừng Chu thị.

Chu thị thấy Tăng Thụy Khánh đen mặt, cũng có vài phần sợ hãi, bởi vì Tăng Thụy Khánh cũng đã từng ra tay đánh nàng, chẳng qua, lúc này, Chu thị cũng chỉ đành phải biện bạch nói: “Ta quanh năm suốt tháng dễ dàng sao? Cũng không có lúc nào nhẹ nhàng, khó khăn lắm Hạ Ngọc đến đây ở mấy ngày, ta chẳng qua là chơi thêm ván bài, lỡ mất giờ cơm? Cũng không phải sai lầm lớn lắm? Nương cũng không phải nương của một mình ta. . .”

“Người bớt đánh rắm đi, người đó là lỡ mất giờ cơm? Nếu như thế, ta hỏi người, vì sao người khóa cả gạo và thịt rau trong nhà? Người mỗi ngày làm chướng quấy phải tay, người thấy mùi cơm chín người liền về nhà, người vuột lương tâm của mình, a phi, người cũng không có lương tâm, nhiều lời với người cũng vô ích.”

Thu Ngọc nói xong lại chuyển hướng Tăng Thụy Khánh: “Đại ca, người dám nói người không biết chuyện? Nếu không phải là người dung túng, Đại tẩu ta có mấy lá gan dám đối với nương, đối với Hạ Ngọc như vậy? Các người cũng không sợ thiên lý khó dung sao? Nhà Đại tỷ là kết cục gì các người cũng thấy được đi? Các người cũng không sợ tương lai Tử Toàn cũng đối với các người như vậy? Hôm nay ta đã nói đến đây rồi, về sau, trừ chuyện của nương ra, huynh muội chúng ta, tốt hơn vẫn là không qua lại, dù sao Đại ca Đại tẩu như các người, ta và Nhị tỷ cũng không hưởng nổi.”

“Ta biết người chướng mắt Đại ca người Đại tẩu người cũng không phải ngày một ngày hai, người muốn thế nào đều tùy người. Ta biết người muốn lấy mặt nóng của người đi dán vào mông lạnh của người ta, dán không dán được còn nói hai chúng ta, đến lúc đó nhà người có chuyện gì, cũng đừng nói không có người nhà mẹ đẻ giúp người làm chỗ dựa.” Tăng Thụy Khánh vừa nghe Thu Ngọc nói đoạn giao, liền có chút giận.

Thu Ngọc nghe xong lời này, càng nổi điên, đang lúc tranh cãi âm ỉ, Tử Phúc và Tử Hỉ đi qua, thấy hàng xóm vây quanh ở trước cửa lớn nhà Tăng Thụy Khánh, vội mấy bước chạy tới, vừa vặn nghe được một nửa lời nói của Thu Ngọc, thấy Hạ Ngọc ở một bên dựa vào tường nức nở.

Tử Phúc đi vào mang Hạ Ngọc đi, nói với Thu Ngọc: “Tiểu cô, ta mang Nhị cô đi, còn có, người cũng không cần giảng đạo lý với Đại nương, trước tìm lí chính cùng trưởng lão trong thôn nói một chút, không có trong nhà hiếu kỳ của lão nhân còn chưa qua, có thể đi ra ngoài bài bạc, còn có nàng nếu còn không nghe lời mà nói, trực tiếp đi nha môn đánh trống kêu oan, kiện nàng tội danh ngược đãi lão nhân.”

Chu thị vụn vặt lần không nghĩ tới Tử Phúc đi qua lúc này, vội vàng kéo Tử Phúc giải thích nói: “Đại chất tử, người cũng không thể oan uổng đại nương người, ta chẳng qua là hai ngày nay ham chơi một chút, có chút không để ý nhị cô và bà người, về phần cố ý ngược đãi người nói, đây chính là chuyện không có, người cũng không thể chỉ nghe lời nói của một bên.”

Tử Phúc giẫy ổng tay áo ra, mang theo Hạ Ngọc trở về, bên kia, Thu Ngọc còn không biết âm ỉ thành cái dạng gì? Chẳng qua, hẳn thấy Hạ Ngọc, là lung lay sắp đổ rồi.

Thẩm thị nghe xong tất nhiên thổn thức cho Hạ Ngọc, vội thu xếp cho Hạ Ngọc vào nhà nằm, lại phái người đi mời Chu đại phu đến, bắt mạch cho Hạ Ngọc, may mắn không có gì đáng ngại, chỉ là có chút mệt nhọc quá độ, còn có chứng choáng váng nhẹ, Tử Tình đoán chừng là dinh dưỡng không đầy đủ tạo tạo thành, không khỏi thở dài.

Lát sau, Thu Ngọc cũng chạy tới đây, cầm hành lý của Hạ Ngọc đến, nói: “Ta dạy người một trăm lần người cũng không nhớ được, bọn họ được lắm, nói cái gì người cũng nghe theo. Người thật sự là muốn chọc giận chết ta, cũng chưa từng thấy người nào tính tình mềm yếu như vậy, người trái lại giống ai?” Hạ Ngọc chỉ là rơi lệ.

Thu Ngọc muốn đón Hạ Ngọc về nhà tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, Thẩm thị nghe xong nói: “Đại phu còn chưa đi đâu, bốc ấy thang thuốc, ở đây vài ngày cũng là như thế, chúng ta cẩn thận điều dưỡng cho nàng một chút.”

Thu Ngọc và Hạ Ngọc nghe xong cũng không hẹn mà cùng rơi nước mắt, nói: “Ca ruột tẩu ruột mình đều là bộ dạng như vậy, chúng ta luôn thêm phiền toái cho Nhị ca Nhị tẩu, khó được Nhị ca Nhị tẩu còn không ghét bỏ ta, ta đến nhà Nhị ca Nhị tẩu ở hai ngày, Thu Ngọc kia cũng là một đồng việc, mỗi ngày còn phải đi hầu hạ nương, ta sẽ không đi qua thêm phiền. Ta dưỡng hai ngày trở lại bình thường, liền để cho Nhị ca bên này đưa ta về nhà.”

Thu Ngọc vừa nghĩ, mình mỗi ngày phải đi trông chừng Điền thị, thật đúng là có chút không lo nổi cho Hạ Ngọc, liền thở dài, nói: “Được rồi, theo ý người đi. Chỉ là phiền Nhị ca Nhị tẩu rồi.”

Tăng Thụy Tường nghe xong đã sớm đỏ vành mắt rồi, nói: “Như thế nào ta cũng là Nhị ca của các người, các người phân rõ như vậy, chẳng phải là khiến cho ta và các người càng xa lạ hơn?”

Thu Ngọc và Hạ Ngọc đều không lên tiếng, nói thật ra, Điền thị đối với các nàng mà nói, trước mắt thật đúng là một gói đồ rất nặng, ép tới các nàng có chút không thở nổi. Cũng chỉ có Tăng Thụy Tường có năng lực làm cho Điền thị an hưởng tuổi già, nhưng Tăng Thụy Tường không chủ động đề xuất, các nàng là vụn vặt lần không thể mở cái miệng này, bây giờ Tăng Thụy Tường chịu chiếu cố hai người các nàng, đã là vô cùng cảm kích rồi.

Tử Phúc nhân cơ hội nói với Thu Ngọc, chuyện sáng sớm ngày mai hẳn phải đi, Thu Ngọc thở dài: “Vốn còn tưởng lúc Mộc Mộc đi Xương Châu thi, có thể ở nhà người vài ngày, người còn có thể thay ta chỉ điểm hẳn một hai, ai ngờ lại không có phúc khí này?”

“Sao năm trước không tìm đến?” Tử Phúc hỏi.

“Chuyện năm trước cũng đừng nói nữa. Năm nay Tử Toàn cũng muốn đi thi đó, ta cũng muốn xem, có thể thi ra được bộ dáng quỷ gì?” Thu Ngọc nói.

Năm trước Tăng Thụy Tường bị bệnh hơn nửa năm, Thu Ngọc đâu có biết Tăng Thụy Tường có còn nhận mấy muội tử các nàng hay không? Nào dám lỗ mãng mà sấn đến? Nếu không, Tăng Thụy Khánh cũng

không thể dùng lời nói kia chặn nàng. Tết năm nay không thấy mấy người Tử Phúc đi chúc tết cho nàng, Tăng Thụy Tường còn nói lời nói kia, Thu Ngọc mới dám mở miệng.

Thu Ngọc cùng mấy người Tử Phúc nói chuyện một lúc, không yên lòng trong nhà, lại còn muốn đi thăm Điền thị, trải qua lần ẩm ỹ này, chỉ sợ trong lòng Điền thị càng thương tâm hơn, Hạ Ngọc và Tăng Thụy Khánh, đều là con của nàng, có thể trách ai?

Tử Phúc Tử Hỉ sáng sớm ngày hôm sau đã rời đi, Tử Phúc mang đi một nha hoàn thiếp thân của Lưu thị, phòng ở ở Xương Châu còn chờ nàng đi thu dọn lại, mặt khác, Lưu thị cảm thấy một đại nam nhân như Tử Phúc, trong nhà không có người quan tâm nội vụ cũng không ổn, bèn để cho Vĩnh Liên đi theo Tử Phúc đi trước rồi, Vĩnh Liên năm nay mười hai tuổi, cũng bắt đầu học quản gia rồi.

Hạ Ngọc yên tâm ở đây, cũng chỉ ở ba ngày, nàng vẫn là muốn về nhà ăn Tết Nguyên Tiêu, cả nhà cũng không thể phân tán mãi, ba ngày này, Tử Tình thấy nước mắt nàng tựa hồ vẫn không có lúc nào khô, Thẩm thị ban đầu thì cũng khuyên giải an ủi đủ kiểu, tiếc rằng loại chuyện này, người khác thật đúng là không có cách nào khuyên giải an ủi, Thẩm thị cũng không thể thay thế Tăng Thụy Khánh và Chu thị xoa dịu tổn thương Hạ Ngọc phải chịu, cũng không thể mở miệng tiếp quản Điền thị, cho nên, Thẩm thị khuyên hai ngày, cũng chỉ đành phải tùy nàng.

Năm nay Tết Nguyên Tiêu thiếu mấy người Tử Phúc, Thẩm thị liền cảm thấy trống vắng rất nhiều, nghĩ như vậy, cũng là thúc đẩy Thẩm thị có vài phần ý nghĩ vào Kinh, chính là, làm Thẩm thị có chút khó xử là Hà thị, Hà thị năm nay bảy mươi chín rồi, mặc dù thân thể khỏe mạnh, Thẩm thị cũng là không dám tùy ý rời đi quá xa.

375. Chương 379: Tuệ Sơn Thư Viện

Chương 379,

Nguyên Tiêu vừa qua, Lâm Khang Bình dẫn theo mấy người A Thổ chạy đến Việt thành. Sau khi Nha môn mở ầm, Tăng Thụy Tường thì dẫn theo Tử Lộc đi mua ngọn núi nhỏ kia.

Hai đứa Thư Duệ và Vĩnh Tùng cùng vào huyện học, học quán của Tử Lộc đành phải giải tán, Tử Lộc chia những học sinh kia ra đưa vào học quán của bạn cùng trường của hắn mở.

Học quán của Tăng Thụy Tường giao cho Tử Văn, Tử Văn không qua thi Viện, nhưng là dạy vỡ lòng những đứa nhỏ này vẫn là không có vấn đề gì.

Tháng giêng qua đi, Tăng Thụy Tường dẫn theo Tử Lộc đi Thanh Nguyên miếu một chuyến, nói với Tử Lộc, một là đi mời các sư phụ hòa thượng làm đàn tràng siêu sinh cho Tiểu Tuệ, mặc dù đã qua nhiều năm rồi, nhưng là Tăng Thụy Tường sợ linh hồn của Tiểu Tuệ không được sống yên ổn, không thể thác sinh đến nhà tốt. Hai là muốn hỏi ý kiến chuyện dời mộ.

Thác sinh: chỉ người hoặc súc vật đầu thai chuyển thế

Thật ra chuyện dời mộ, Tăng Thụy Tường đã sớm hỏi qua thầy địa lý rồi, thầy địa lý không đề nghị Tăng Thụy Tường dời, nói là âm trạch (mộ tổ tiên) không thể tùy tiện động, sẽ họa cho con cháu.

Tăng Thụy Tường có chút tựa như tin tựa như nghi, hắn lo lắng sau này việc thờ cúng của Tiểu Tuệ không có người quản, trước kia là không biết, bây giờ đã biết, đâu có thể bỏ xuống được? Bởi vì ban ngày cứ nghĩ đến những chuyện này, buổi tối, liền không khỏi thêm mấy giấc mộng, trong mộng đều là bộ dáng cúi đầu nỉ non của Tiểu Tuệ.

Rốt cuộc Tăng Thụy Tường vẫn là có vài phần không cam lòng, càng nghĩ, ngày ấy sau khi cùng mấy người Tử Phúc thương lượng, quyết định làm đàn tràng cho Tiểu Tuệ, ổn định bài vị, bởi vậy lúc này, tối cầu Thanh Nguyên miếu.

Ai ngờ sư phụ trong miếu nói, Tiểu Tuệ là người có tuệ căn, bảo Tăng Thụy Tường ở nhà xây dựng một cái Phật đường loại nhỏ, thờ cúng bài vị của Tiểu Tuệ, để cho Bồ Tát che chở nàng, có lẽ so với làm đàn tràng gì đó cùng với dời mộ phần càng có tác dụng hơn.

Tăng Thụy Tường lúc này mới buông xuống tâm tư dời mộ phần, đem gian đầu tiên phía nam Tây sương phòng, làm Phật đường, đồng thời, cũng đặt bài vị của Tiểu Tuệ.

Làm xong những việc này, khó khăn lắm lại đến trung tuần tháng hai rồi, Tử Tình nhận được thư Lâm Khang Bình gửi, nói là thuyền đã xuống nước, hết thủy còn rất thuận lợi, chẳng qua là, kho hàng bến tàu không mua được, có chút tiếc nuối.

Kho hàng này, Tử Tình thật đúng là không ôm hi vọng gì, vừa nghĩ khó khăn cũng lớn, không giống như là mua thuyền mua hàng, có bạc là được, vị trí kho hàng tốt như vậy, rõ ràng là việc một vốn bốn lời, ai không tụ tập đến tranh, chỉ xem ai có bối cảnh hậu đãi cứng rắn. Mà Lâm Khang Bình chỉ là một kẻ giới bình dân, có thể tranh được với ai?

Ngày hôm đó, Tử Tình bế Yên Nhiên về nhà mẹ đẻ, nhìn thấy Tử Lộc đang ở trong phòng lớn viết chữ, mấy người Tăng Thụy Tường và Thẩm thị vây quanh ở bên cạnh, Tử Tình có vài phần buồn bực, Tử Lộc viết xong rồi, hỏi Tăng Thụy Tường nói: “Cha, người thấy được không?”

Tử Tình nhìn thoáng qua, chỉ hai chữ, “Tuệ Hựu”, hỏi: “Có ý gì?”

“Cha nói, tên thư viện hãy gọi là Tuệ Hựu, thân bà đã là người có tuệ căn, khẳng định sẽ phù hộ thư viện của chúng càng làm càng hưng thịnh, có thể làm cho càng nhiều người được lợi. Tên này người cảm thấy thế nào?” Tử Lộc hỏi.

Tử Tình suy nghĩ một chút, nói: “Tên này thật đúng là không tệ, ngụ ý cũng tốt, cho nên, Nhị ca, người lần này nhất định phải đi thi Hương, có thân bà che chở, hơn nữa chính người chăm chỉ, hẳn là không có vấn đề.”

Tử Lộc vừa nghe cái này, sờ sờ đầu mình, suy nghĩ một lát, nói: “Thi thì thi, vậy thi một lần cuối cùng.”

Tăng Thụy Tường nghe xong cười nói: “Tiểu Tứ gửi thư, tìm Quốc Tử Giám cho Tiểu Tam dự thánh rồi, người cũng mau mau đi đi.”

“Thế nào cũng phải chờ Nhị nàng dâu sinh rồi hãy nói, cũng không còn mấy ngày nữa.” Thẩm thị nói.

Tử Tình nghĩ, có lẽ qua hơn một tháng, Thẩm thị và Tăng Thụy Tường thật đúng là muốn vào kinh rồi, bèn nói: “Nương, không bằng, ta đó bà ngoại đến ở mấy ngày, bà ngoại có lẽ cũng nhớ mọi người rồi.”

Thẩm thị vỗ đầu mình, nói: “Sao ta lại quên việc này chứ? Mấy ngày nay cứ nghĩ muốn làm việc gì đó, chỉ là không nghĩ ra, có thể thấy được, lớn tuổi thật rồi, trí nhớ cũng kém rồi.”

Lưu thị cười nói: “Đừng nói nương bấy nhiêu tuổi này, ta bây giờ cũng hay không nhớ được việc, đồ để chỗ nào, lúc sau đã quên rồi, ngẫm lại Vĩnh Liên đã mười hai rồi, không đến hai năm nữa nên lấy chồng rồi, ta mới cảm thấy mình cũng có chút già rồi.”

“Nói vậy gì đấy, ở trước mặt nương, người còn nói ra già rồi, bà ngoại người nghe thấy được, chỉ sợ muốn cầm quả trứng gõ người.” Thẩm thị cười nói.

Nhắc tới quả trứng của Hà thị, vẫn là Lâm Khang Bình từ Việt thành đặc biệt mua về để hiếu kính Hà thị, nói là từ chỗ Lữ Tổng tới, gọi là gỗ tử đàn, Hà thị coi như bảo bối, cả ngày không rời tay, khen Lâm Khang Bình thật hiếu thuận.

Thẩm thị nói là đi đón Hà thị, Phó thị nghe xong nói: “Nương, không bằng ta về nhà mẹ đẻ một chuyến, thuận tiện mang bà ngoại đến.”

Thẩm thị nghe xong nói với Lưu thị nói: “Nương Vĩnh Liên, không bằng người cũng đi theo về nhà mẹ đẻ thăm một chút, thật sự phải đi xa, làm lão nhân này, đều nhớ thương đứa nhỏ của mình đấy.”

Lưu thị nghe xong cười nói: “Vẫn là nương săn sóc nàng dâu chúng ta, ta đang có ý này đó.”

Chờ mấy người Lưu thị đi rồi, Thẩm thị nói với Tử Tình nói: “Ta cũng là từ nàng dâu đến, nào có làm cha nương là không lo cho đứa nhỏ của mình? Thì ra cứ nói bà người là ngoại lệ, bây giờ xem ra, cũng không phải là ngoại lệ, chẳng qua cha người không phải là nàng sinh mà thôi. Người xem Đại cô cùng Đại cha người, cho dù làm việc có quá đáng hơn nữa, bà người cũng có thể đối tốt với bọn họ như thường, trong lòng cũng còn lo lắng cho bọn họ.”

“Nương, nói đến cái này, cha ta thật sự mấy ngày nay không nằm mơ thấy thân bà ta nữa sao?” Tử Tình đối với cái này thật là có chút hiếu kỳ.

“Ừm, còn đừng nói, từ lúc có Phật đường này, cha người ngủ yên ổn hơn rồi, nói là rốt cuộc không mơ thấy thân bà người khóc nữa.”

Tử Tình cảm thấy đây là một loại tác dụng trong lòng đi? Nhưng là, Tuệ Quang đại sư kia có thể giải thích thế nào đây? Hay là thực sự có một loại lực lượng thần bí siêu nhiên? Chẳng qua, có thể làm cho Tăng Thụy Tường từ trong bóng ma quá khứ đi ra, hết thấy mọi chuyện coi như là đáng giá.

Trần thị là vào mừng hai tháng ba sinh nhi tử, Thẩm thị vừa thu xếp cho Trần thị ở cũ, vừa bắt đầu chậm rãi thu dọn một chút đồ không cần cho Trần thị, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị vẫn là quyết định không đi, dù sao Tăng Thụy Tường vẫn là có công danh Tú tài, còn có mấy người Tử Phúc cũng đều là có công danh trong người, nếu thật bởi vì đi xa nhà trong thời kỳ đại tang bị lên án, cũng là không dễ giải thích. Không so được với bạch đình bình thường, có thể tùy ý hơn một chút.

Không nói Thẩm thị thu dọn đồ, mấy người Lưu thị cũng đang chuẩn bị đi, hơn nữa, lần này vừa đi, ít nhất phải hai năm sau mới trở về, đồ đạc không dùng phải đóng gói toàn bộ. Bởi vì Thẩm thị nói, Tết năm nay, cũng không dễ cho bọn họ bốn ba qua lại, vừa sinh đứa nhỏ, trở về cũng không ở được mấy ngày.

Mấy người Lưu thị đi theo đường thủy, bọn họ đi rồi, trong nhà đột nhiên thoáng cái trống vắng đi rất nhiều, trong lòng Thẩm thị trống vắng, chỉ có nàng và Tăng Thụy Tường mang theo Thạch bà tử. Hà thị ở hơn một tháng cũng trở về An châu.

Thư Duệ vẫn là không cùng bọn họ vào kinh, chủ yếu là Tử Tình nghĩ đứa nhỏ đi theo bên cạnh mình, cũng có thể học chút này chút nọ, trong nhà còn có sẵn tiên sinh dạy cầm kỳ thư họa, đứa nhỏ còn chưa tròn chín tuổi, Tử Tình không muốn để cho hắn sớm gánh vác quá nhiều thứ.

Ngày hôm đó, thời tiết đẹp trời, mưa dầm sau nửa tháng cuối cùng cũng ngừng, Tử Tình mang theo Yên Nhiên trở về nhà mẹ đẻ, trong nhà chỉ có một mình Thạch bà tử, nói Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đi xem núi rừng bên hồ nước rồi.

Tử Tình nghe xong có vài phần buồn bực, đang yên lành, hai người cùng đi ra ngoài xem núi, núi có cái gì đáng xem đâu? Chẳng lẽ là Tăng Thụy Tường muốn tự mình xây thư viện lên?

Tử Tình từ chỗ Thạch bà tử cũng không hỏi ra được cái gì, chỉ đành phải về nhà trước, Thẩm thị là hơn một canh giờ sau, lúc sắp đến giờ cơm mới tới tìm Tử Tình.

“Tình nhi, cha người muốn hỏi người, trong trang của người còn có bao nhiêu cây đào giống, bao nhiêu cây hạnh giống, có những cây giống nào khác, có bao nhiêu?” Thẩm thị vừa thấy Tử Tình hỏi ngay.

“Nương, chẳng lẽ cha thật đúng là muốn sửa sang núi kia?”

“Có tên rồi, cha người nói, núi kia gọi là Tuệ sơn, thư viện gọi là Tuệ Sơn thư viện.”

“Nương, không phải gọi là Tuệ Hựu sao? Sao lại sửa lại Tuệ Sơn?” Tử Tình hỏi, bằng hiệu thư viện Tử Lộc đã viết xong rồi.

“Còn không phải cha người, nghĩ núi này không có tên, không bằng gọi là Tuệ Sơn, đã gọi là Tuệ Sơn, Tuệ Sơn thư viện cái tên này càng vang dội văn nhã hơn một chút. Hắn nói, dù sao chính hắn ở nhà cũng là không có việc gì có thể làm, không bằng, dọn dẹp đám cây tạp trên Tuệ Sơn trước, thay một đám cây ăn quả, để ra chỗ thư viện, bởi vậy lúc này, mới đến hỏi người có bao nhiêu cây giống?”

Cái này Tử Tình thật đúng là không biết, có ít ngày không đến trong trang rồi, “Nương, tí nữa ta bảo Lâm An hỏi một chút đi, ta cũng không biết.”

Ai ngờ Tăng Thụy Tường là người nóng vội, thấy Thẩm thị đi một hồi không trở về, liền tìm đến, nói: “Không bằng chúng ta cũng đi trong trang của người nhìn xem, cả ngày nghe ca người nói mãi, thôn trang kia của người như thế này như thế kia, lần đó Nhị Mao gây chuyện cũng không kịp nhìn kỹ một cái.”

“Cha, ăn cơm trước đã, ăn cơm xong, ta cùng các người đi qua.” Tử Tình cũng có chút nhớ hoa hạnh khắp núi ở Khang trang rồi, từ lúc năm ấy Tử Hỉ nói trồng cây hạnh tốt, Tử Tình bảo ngay người ta ươm giống,

bây giờ đã qua bốn năm năm, năm ngoái lần đầu tiên nở hoa, còn không chĩnh tề lắm, Lâm Khang Bình kéo Tử Tình đi xem, xa xa nhìn lại, đó cũng là một vùng tươi sáng rực rỡ, so với hoa đào sắp nở càng kiểu diễm hơn một chút. Tử Tình lúc ấy cũng là kinh thán không thôi, thật đúng là thấy được mưa hoa trong truyền thuyết.

Chỉ là, đáng tiếc, hoa kỳ năm nay đã qua rồi, mùa xuân Phương Nam đến sớm, lúc thời tiết ẩm áp, cuối tháng giêng đầu tháng hai hoa hạnh đã có nụ nhô ra. Năm nay Lâm Khang Bình không ở bên cạnh, Tử Tình vậy mà phụ lòng cảnh xuân cực đẹp này.

Sau khi ăn xong, Tử Tình giao Yên Nhiên cho Tiểu Lục Tiểu Phấn, bản thân thay đổi thân trang phục thôn cô, dẫn theo Thư Ngọc cùng Thư Vĩ, đi theo Tăng Thụy Tường và Thẩm thị vào trang, đang là thời điểm cày bừa vụ xuân bận rộn, cải dầu vừa thu xong, các nam nhân ở trong ruộng nước cày ruộng bừa ruộng, nữ nhân ở trong đất trống phơi cải dầu, vẫn là Lâm An mắt sắc, thấy được đoàn người Tử Tình trước, vội chạy tới.

Tăng Thụy Tường hỏi chuyện cây giống, cây đào cây hạnh hoa quế đều còn có một chút, Tử Tình nghe xong bỗng nhiên nhớ tới, nói: “Cha, không bằng, người chia học đường thư viện làm mấy khu, mỗi khu trồng hoa giống nhau, chẳng hạn như hoa đào, thì gọi là Đào trai, hoa hạnh gọi Hạnh trai, hoa không đủ, còn có cây trúc đó, Trúc trai cũng không tệ, dù sao các học sinh cũng phải phân cấp bậc, vừa vỡ lòng, có trụ cột, muốn đi thi, học sinh cấp bậc khác nhau vào trai khác nhau.”

“Chủ ý không tệ, chẳng qua là, cái tên này phải cân nhắc thêm một chút.” Tăng Thụy Tường vuốt râu mình nói.

376. Chương 380: Yên Nhiên Một Tuổi

Chương 380,

Editor: Trạch Mỗ

Xác định xong cây giống rồi, Tử Tình dẫn Tăng Thụy Tường và Thẩm thị tùy ý đi một chút xung quanh trong trang, hấp dẫn Tăng Thụy Tường là hai hàng phòng ốc chính tề trong trang, cửa đối diện nhau, cũng coi như một con phố nhỏ, còn có mấy đứa nhỏ đang chơi đùa.

“Cha nương, nơi này lúc buổi sáng còn có một cái chợ sáng đấy, đều là sản phẩm trong trang, có thể tiêu tiền mua, cũng có thể trao đổi.” Tử Tình nói.

Xuyên qua phố nhỏ, Tử Tình rẽ đến phía sau phòng ốc, phía sau chính là mấy ngọn núi kia, quả nhiên là quả hạnh non treo đầy cành, đứng trên đỉnh một ngọn núi nhỏ, quan sát toàn bộ thôn trang, vàng là lúa mạch, xanh là ruộng mạ, khắp nơi có thể nhìn thấy có bóng dáng bận rộn của con người.

Tăng Thụy Tường nhìn cười nói: “Nơi này của người nói là thế ngoại đào nguyên cũng không đủ.”

“Cha, nương, phía sau núi bên kia còn có nữa, chính là một cái đập chứa nước lớn, có củ niễng, có củ sen, có lẽ lúc này lá sen đã chồi ra rồi.”

“Thôn trang này thật đúng là không nhỏ. Tuệ Sơn so với cái này nhỏ hơn, tổng cộng mới hơn tám mươi mẫu, chẳng qua, làm thư viện cũng đủ rồi.” Tăng Thụy Tường nói.

“Khoan hãy nói, nếu giống như Tình nhi nói, xây phòng ốc ở trong đám cây, cũng không tệ, cái khác ta chưa từng thấy, bây giờ học đường kia cũng không tệ, còn có, mấy gian nhà cổ tranh trong rừng đào nhà Tình nhi, nhìn cũng không tệ.” Thẩm thị nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong cười nói với Thẩm thị: “Ngay cả người cũng nói tốt, chắc là tốt thật rồi.”

Ba người vừa nói, vừa đi ra ngoài, bởi vì Thẩm thị nói, đi lâu chân mỏi rồi, bên kia là rừng trúc và lúa mạch, còn có đập chứa nước, nàng cũng lười đi nhìn thêm.

Sau khi từ Khang trang trở về, Tăng Thụy Tường mỗi ngày đi Tuệ sơn một chuyến, sau khi trở về một mình ở thư phòng tô tô viết viết, tầm qua nửa tháng Tăng Thụy Tường tìm tới dọn dẹp đám cây tạp trên Tuệ sơn trước, cũng có giữ lại một số cây tùng, một lần nữa sửa sang lại nơi đó.

Lúc này, Lâm Khang Bình cũng vào cửa, bởi vì Yên Nhiên sắp đầy một tuổi rồi. Vừa khéo, chuyện ở Việt Thành Lâm Khang Bình cũng làm được bảy tám phần, việc còn lại, đoán chừng mấy người Vương Tài cùng A Thổ, A Thủy có thể ứng phó xong được, Lâm Khang Bình liền vội vàng trở về.

Lâm Khang Bình sau khi rửa mặt mới có thời gian ngồi xuống, ôm Tử Tình, cùng Tử Tình nói chút chuyện Việt Thành. Thuyền lớn đã xuống nước rồi, lấy hàng từ chỗ Johann, vận chuyển đến khu đất liền, lại từ trong khu đất liền, vận chuyển đồ Johann cần qua, đã chạy được một vòng qua lại rồi.

“Ta thấy thuyền vận vẫn là lần đầu tiên làm, chẳng qua, ta không định lại dùng ngân phiếu trong nhà, chờ thuyền vận kiếm được bạc rồi, ta lại mua thuyền, còn có thể mua mấy chiếc thuyền nhỏ, chạy trong kênh đào và trong sông. Lần này ta đã bỏ ra tiền đặt cọc rồi, dùng chính là ngân phiếu người đưa cho ta, ta ghi nhớ rồi, tổng cộng từ trong nhà cầm sáu vạn lượng ngân phiếu. Xem xem bao nhiêu năm ta có thể kiếm nó trở về?”

“Có ý gì? Chẳng lẽ ngươi còn định trả ta?”

Mặt Lâm Khang Bình ở trong cổ Tử Tình cọ xát hơn nửa ngày, mới nói: “Trả, nhất định trả, cả ta cùng trả.”

Hai vợ chồng đang nói chuyện, Thư Duệ dẫn theo đám đệ đệ muội muội tiến vào, Thư Duệ đang trong thời gian nghỉ cày bừa vụ xuân, cho nên mấy ngày nay vẫn ở nhà, hơn hai tháng không nhìn thấy Lâm Khang Bình, bọn nhỏ đều rất nhớ.

Tử Tình đón Yên Nhiên trong tay Thư Duệ, để cho Yên Nhiên nhìn Lâm Khang Bình, nói: “Bảo bối, gọi phụ thân, gọi nào?”

Yên Nhiên nhìn nhìn Lâm Khang Bình, dường như không nhận ra, hoặc là nói phải là không nhận ra, ôm Tử Tình gọi “nương.”

Lâm Khang Bình ngạc nhiên nhìn đứa nhỏ, nói: “Ta mới đi vài ngày đứa nhỏ lại có thể gọi nương rồi?”

“Cái này có cái gì ngạc nhiên? Đứa nhỏ một tuổi rồi, còn có thể gọi ca đó, Yên Nhiên, ngoan, gọi ca, ca.” Tử Tình chỉ vào mấy người Thư Duệ nói với Yên Nhiên.

Yên Nhiên hướng về phía Thư Duệ ngọt ngào cười, đưa tay vào trong miệng, gọi “Ca”, có chút không rõ.

Thư Vĩ vội trèo lên trên đùi Tử Tình, lấy ngón tay Yên Nhiên ra, nói: “Muội muội ngoan, nương nói, trên ngón tay có trùng trùng, không thể bỏ vào trong miệng. Ca ca giúp người lấy ra.”

Lâm Khang Bình đón Yên Nhiên qua, Tử Tình ôm lấy Thư Vĩ, hôn nhẹ lên trán đứa nhỏ, khen nói: “Vẫn là ta tiểu nhi tử ngoan, nương nói cái gì cũng nhớ được. Sau này trưởng thành rồi, phải làm người như thế nào đây?”

“Nương, ta nhớ rồi, phải làm một người quả mà không hoa, mà không là làm một người có hoa không quả(*).” Thư Ngọc đáp trước.

(*)Quả mà không hoa: lời ca ngợi, kết quả nhưng không cần ra hoa, chỉ người có bản lĩnh nhưng không khoe khoang, ồn ào, không biểu hiện ra bên ngoài, có nội hàm (bọn Tàu thâm đây mà), có hoa mà không quả là nghĩa xấu, ngược lại.

Đây là Tử Tình trước đó vài ngày, cùng mấy cái đứa nhỏ giảng chuyện cây lạc của Hứa Địa Sơn, không nghĩ tới đứa nhỏ còn nhớ.

Tử Tình ôm chặt lấy Thư Ngọc, hỏi: “Thế Ngọc Nhi có thể nói cho nương, cái gì là quả mà không hoa cái gì là có hoa không quả hay không?”

Thư Ngọc vừa mới bắt đầu vào học, chớp mắt ngẫm nghĩ, nói: “Phải có thực tài thực học, không nên chỉ có bề ngoài hoa lệ.”

“Còn có, không nên làm người nông cạn.” Thư Ngạn nói.

“Người có thực tài thực học, mới có tầm nhìn lâu dài, người chỉ chú trọng bề ngoài, khẳng định là tầm nhìn nông cạn, người có nội tâm xóc nổi.” Thư Duệ nói tiếp.

Lâm Khang Bình đang chơi cùng Yên Nhiên, Yên Nhiên trước kia thích nhất trò chơi Lâm Khang Bình giơ nòng lên thật cao, mỗi lần giơ Yên Nhiên quá đỉnh đầu Lâm Khang Bình, đứa nhỏ đều sẽ cười khanh khách, bởi vậy lúc này, Lâm Khang Bình thấy đứa nhỏ không nhớ rõ hẳn, vội lặp lại chiêu cũ. Quả nhiên, Yên Nhiên còn nhớ rõ cái này, như một đóa hoa cười như trước.

Lâm Khang Bình nghe xong lời nói của Thư Duệ và Thư Ngạn, để Yên Nhiên xuống, kéo Thư Duệ và Thư Ngạn qua, nói: “Con ta cũng thành người có học vấn, nói ra được lời nói, thật là có đạo lý, nào, phụ thân cũng ôm các người một cái.”

Lâm Khang Bình ôm mấy đứa nhỏ lăn lộn ở trên thảm, vui đùa ầm ĩ, khi người một nhà đang chơi đùa không biết trời chẳng gì nữa, Thẩm thị tiến vào, vừa vặn thấy một nhà Tử Tình lăn lộn trên mặt đất, cười nói: “Không nghĩ tới Khang Bình thoát nhìn là người không thích đùa giỡn lắm, lại có thể cùng bọn nhỏ chơi đùa vui vẻ như vậy, thật nên để cho cha người cũng đến xem, hẳn có khi nào cùng mấy người các người chơi đùa như vậy?”

Lâm Khang Bình thấy Thẩm thị đến, vội đứng lên, nói: “Nương, ta vừa mới vào nhà rửa mặt xong, đang chuẩn bị đi thăm ngài và cha đây.”

Tử Tình cũng nói: “Nương, không bằng gọi cha đến cùng ăn bữa cơm đi, dù sao trong nhà cũng chỉ có hai người các người, muốn ta nói, các người cũng đừng nổi lửa nữa, cứ ở đây cùng ăn đi, còn náo nhiệt hơn một chút.”

“Vẫn là quên đi, chúng ta không câu nệ giờ sớm giờ tối, muốn ăn chút gì cũng tùy ý hơn, cũng không cho các người thêm phiền, chẳng qua, bữa này hôm nay, vẫn là có thể.”

Thư Duệ nghe xong, vội nói: “Bà ngoại, ta đi gọi ông ngoại.”

Lúc Thư Duệ muốn ra ngoài, Thư Ngạn cũng đi theo qua, Thẩm thị thấy cười nói: “Đứa nhỏ này, thật hiểu chuyện. Ta còn tưởng rằng hẳn không đi lên Kinh được, trong lòng có câu oán giận đấy.”

Thật ra, Thư Duệ ban đầu cũng là có mấy câu oán giận, cảm thấy Tử Tình nói chuyện không giữ lời gì hết, sau này, Tử Tình phân tích kỹ lợi và hại đi Kinh Thành cùng ở lại trong nhà cho hẳn, mấy đệ đệ muội muội còn nhỏ, đúng là thời điểm làm sâu thêm tình cảm, hẳn đại ca này sớm rời đi như vậy, trở về đệ đệ muội muội cũng không nhận ra hẳn, tương lai không thân thiết với đệ đệ muội muội, chẳng phải là mất nhiều hơn được?

Thư Duệ là người trọng tình cảm, nghe Tử Tình vừa nói như thế, cũng nghĩ thông, vô cùng vui vẻ ở lại nhà.

Ngày hôm sau, là mùng một tháng tư, Tử Tình sáng sớm phái Lâm Hưng đi vào thành An Châu lấy một cái bánh ngọt, là chuẩn bị ở trong tiệm của Trần thị, hôm qua đã thương lượng trước với Thẩm thị và Tăng Thụy Tường rồi, người một nhà mình ăn bữa cơm là được rồi.

Ai ngờ vừa ăn xong điểm tâm, Tử Tình liền thu được một phần đại lễ, Phó gia, Tử Tình và Thẩm thị thương lượng một chút, cũng không thể chỉ thu lễ không mời khách, liền phái Lâm Phúc đi An Châu đưa thiệp mời cho Phó gia và Hạ gia, bởi vì Tử Vũ nhất định là muốn mang theo đứa nhỏ đến, Tử Tình đại biểu Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đi tham gia tiệc tròn tuổi của nhi tử Tử Vũ, Hạ thái thái hỏi chuyện sinh nhật của Yên Nhiên, Tử Tình lo lắng nòng bới móc để ý, dứt khoát cũng đưa thiệp mời.

Lâm Phúc mới vừa đi, Hà thị, vợ chồng Thẩm Kiến Nhân tới đây, nói là mấy người Thẩm Kiến Sơn lát nữa cũng tới. Lại một lát, Thu Ngọc dẫn Uyển Tình Như Tình tới cửa, Bảo Phụng cũng đến tặng một phần lễ, một bộ quần áo trẻ con, đặt đồ ở chỗ người gác cổng rồi đi, bởi vì nàng biết, hôm nay nhà Tử Tình khách khứa không ít, không phải là nàng có thể nói chuyện với được, cho nên, liền không tới quấy rầy Tử Tình.

Tử Tình vội dặn dò Tiểu Tử chuẩn bị hai bàn tiệc thượng đẳng, Tiểu Tử bây giờ cũng có hai người làm giúp, Tiểu Mễ và Tiểu Thái, làm việc cũng có khuôn có dạng.

Phó phu nhân mang theo Gia Ninh tới trước, vừa vào cửa đã cười nói: “Còn mời, không uống phí tâm tư của ta, ta vẫn luôn chờ đó, chờ đến hôm qua cũng không thấy người đưa thiệp mời mời ta đến tiệc đầy tuổi của đứa nhỏ, ta vừa giận, đưa lễ tới sớm, xem người còn có thể giả ngu trốn tránh không mời?”

Tử Tình nghe xong tiến lên khoác tay Phó phu nhân cười nói: “Là lỗi của ta, ta cứ nghĩ phu nhân là người bận rộn, không dám tùy tiện quấy rầy, đâu biết rằng phu nhân nhớ thương ta như vậy? Về sau, cửa lớn nhà ta mười hai canh giờ mở ra cho phu nhân, muốn đến lúc nào, ta đều “đeo giày ngược ra nghênh đón”.”

(*)Đeo giày ngược ra nghênh đón: ý chỉ nóng lòng, vội vàng ra đón khách => nhiệt tình tiếp khách.

Tử Tình nói xong, Phó phu nhân cười nói: “Đừng chỉ bằng miệng nói lấy lệ với ta, hôm nay ta đến, ta muốn xem người “đeo giày ngược ra nghênh đón” thế nào?”

Mấy người đang nói đùa, Hạ gia thái thái mang theo Tử Vũ còn có nhi tử của Tử Vũ đến, Hạ thái thái thấy Phó phu nhân có vài phần kinh ngạc, bởi vì khi con của Tử Vũ đầy tháng, Phó gia thế nhưng không có bất kỳ biểu hiện gì, lúc này, lại tự mình tới tham gia tiệc đầy tuổi của nữ nhi Tử Tình, còn mang theo gia quyến cùng đến, có thể thấy được quan hệ của Phó gia và Tử Tình không phải thân mật bình thường.

Tử Tình bế Yên Nhiên đi ra, trên người đứa nhỏ treo đầy đám đồ trang sức, bởi vì lúc trước đã nói, địa phương có chú trọng, đứa nhỏ đầy tháng, trăm ngày cùng một tuổi thu được đồ trang sức càng nhiều, chứng tỏ đứa nhỏ nhận được yêu thương càng nhiều, phúc khí sau này tất nhiên cũng nhiều, cho nên, những trang sức này phải đeo ở trên người đứa nhỏ thể hiện rõ ràng.

Sinh nhật thông thường đều là vòng cổ cùng khóa trường mệnh, cũng có vòng đeo tay vòng đeo chân gì đó, nặng trĩu, đè ép đứa nhỏ không chịu được, Tử Tình vừa lấy, còn phải đeo cho đứa nhỏ, mỗi người tặng, đều phải qua một chút ở trên người đứa nhỏ, lại thêm vài câu nói may mắn. Vì thế, mấy người Lưu thị trước khi đi, đều để lại vòng cổ cùng khóa vàng trong tay Thẩm thị trước, chỉ còn chờ hôm nay lấy ra.

“Chắc chắc, người xem đứa nhỏ này, đồ quá nhiều không đeo hết, thật đúng là phúc phận lớn.” Hạ thái thái cười nói.

Mọi người đang cười, người gác cổng Lâm Mạch chạy tới nói, bên ngoài lại tới một chiếc xe ngựa tặng lễ nữa.

Cây lạc của Hứa Địa Sơn:

Hứa Địa Sơn (1893-1941), học giả, nhà văn hiện đại, tên Tấn Khôn, tự Địa Sơn, bút danh Lạc Hoa Sinh, nguyên quán Yết Dương, Quảng Đông. Sinh ra trong một gia đình trí sĩ yêu nước ở Đài Nam, Đài Loan. Sau khi về đại lục sống ở Long Khê, Phúc Kiến....

“Cây lạc”:

Sau nhà chúng tôi có nửa mẫu đất để trồng. Mẹ nói: “Để cho nó hoang vu thì quá đáng tiếc, các con đã thích ăn lạc như vậy, thì làm thành vườn lạc thôi.” Mua giống mua giống, động thổ động thổ, tưới vườn tưới vườn - mấy chị em chúng tôi cùng mấy đứa con gái đều rất thích; không quá mấy tháng, lại có thể thu hoạch rồi!

Mẹ nói: “Tối nay chúng ta có thể làm một lễ thu hoạch, cũng mời cha của các con tới nếm thử lạc mới của chúng ta, thế nào?” Chúng tôi đều đáp ứng. Mẹ đem lạc làm thành vài món, còn bảo lễ này muốn cử hành ở đình cổ trong vườn.

Buổi tối đó sắc trời không tốt lắm, nhưng là cha cũng đến, quả thực rất khó được! Cha nói: “Các con thích ăn lạc sao?”

Chúng tôi đều tranh nhau trả lời: “Thích ạ!”

“Ai có thể nói ra chỗ tốt của lạc?”

Chị gái nói: “Mùi vị của lạc rất ngon.”

Anh trai nói: “Lạc có thể làm ra dầu.”

Tôi nói: “Vô luận loại nào mọi người đều có thể dùng giá rẻ mua nó để ăn; đều thích ăn nó. Đây chính là chỗ tốt của nó.”

Cha nói: “Công dụng của lạc tất nhiên rất nhiều; nhưng có một loại là vô cùng đáng quý. Hạt lạc nho nhỏ này không đẹp như quả táo, quả đào, quả lựu, treo quả của nó ở trên cành, màu sắc đỏ tươi xanh nhạt, làm cho người ta vừa nhìn đã sinh lòng hâm mộ. Nó chỉ chôn quả ở dưới đất, đợi đến trưởng thành, mới để cho người đào nó ra. Các con tình cờ nhìn thấy một cây lạc co quắp mà sinh trưởng ở trên mặt đất, không thể lập tức biết được nó có quả hay không, cần phải đợi đến khi con tiếp xúc với nó mới có thể biết được.”

Chúng tôi cùng nói: “Đúng vậy.” Mẹ tôi cũng gật đầu một cái. Cha tôi đón lấy nó nói: “Cho nên các con phải như cây lạc, bởi vì nó có ích, không phải là thứ lớn lao, xinh đẹp.”

Tôi nói: “Như vậy, người phải làm người có ích, không cần làm người vĩ đại, vẻ vang.” Cha nói: “Đây là hi vọng của cha đối với các con.”

Chúng tôi nói chuyện tới đêm khuya mới tan, hết thấy món lạc mặc dù không có, song lời nói của cha bây giờ vẫn còn khắc ghi ở trong lòng tôi.

(nguồn st baidu.com, Trạch Mỗ)

377. Chương 381: Lễ Vật Đặc Thù

Chương 381,

Tử Tình đang cùng các nữ quyền bề Yên Nhiên đeo trang sức, vừa nghe còn có tặng lễ đến, Tử Tình sững sốt, bỗng nhiên có chút lớn đầu, còn có ai đây? Hay là xe ngựa đưa tới? Lâm Khang Bình đi ra bên ngoài đón người vào bên trong vườn, mấy người khiêng đồ vào phòng. Tiểu Phấn cùng Tiểu Lục lại khiêng vào Tây phòng chỗ Tử Tình cùng các nữ quyền đang ở.

Phó phu nhân bề Yên Nhiên cười nói: “Đi, nhìn một cái đi, còn có thứ tốt gì chúng ta chưa thấy qua?”

Người đến là Văn gia, lại có thể là Chu chương quây theo đến, Lâm Khang Bình cùng Chu chương quây ở phòng khách dùng trà, năm đó, Chu chương quây là lấy thân phận trưởng bối của Lâm Khang Bình tới tham gia lễ đính hôn và lễ thành thân của Lâm Khang Bình, bây giờ nhìn Lâm Khang Bình lập được một phần gia nghiệp lớn này, cũng là có chút vui mừng, không ngừng than thở mình là già rồi.

Lại nói Tử Tình thấy Phó phu nhân cùng Hạ thái thái tò mò, chỉ đành phải mở thùng ra, trừ vòng cổ vàng bạc mỗi loại một bộ, còn lại là biểu lễ sáu nâng, túi hương hầu bao đám ngọc bội hoa cùng với một đồng đủ loại đồ chơi nhỏ làm bằng phi thúy ngà voi đồ vật nhỏ linh tinh, Tiểu Phấn nói, bên ngoài còn có mười cân mì chỉ bạc thượng đẳng.

Mì chỉ bạc: Là món ăn truyền thống của khu vực tỉnh Giang Tô (Thường Châu, Vô Tích) và thành phố Thượng Hải, do tiệm mì truyền thống trăm năm Vị Hương Trai Thường Châu làm ra vào năm 1912, đã có lịch sử trăm năm. Coi trọng phối liệu, thao tác, trình tự nghiêm khắc, có sợi mì mảnh như tơ, màu trắng như bạc, mềm dẻo trơn, đầy tính dai, cho vào nồi không bị dính...

Phó phu nhân tiện tay nhặt lên một con heo phi thúy nhỏ cười nói: “Lễ vật này còn rất đặc biệt, nhìn, phi thúy này chất nước thật tốt, chạm trở cũng tinh xảo, chắc chắn, xem Yên Nhiên của chúng ta có nhiều phúc khí, ngay cả đồ chơi cầm trong tay đều là ngọc thạch.”

Hạ thái thái cũng là kinh ngạc, Lâm Khang Bình không phải là một gã sai vặt chỉ từ Văn gia đi ra sao? Làm sao Văn gia còn đặc biệt tới sinh nhật cho đứa nhỏ Lâm gia, nhìn quà sinh nhật này còn không nhẹ đâu?

Một nhà Tử Tình này đến cùng có ma lực gì, ngay cả Phó phu nhân cũng bảo vệ? Mong mỗi vôi vàng đến tặng lễ? Phó đại nhân lần này vào kinh, cũng không có cơ hội lên chức, nhưng là Hạ đại nhân mặc dù không có cơ hội vào kinh diện Thánh, lần mở ấn sau Tết cuối cùng cũng lên một chức Châu phán An Châu phủ, là tông thất phẩm, hẳn là có liên quan đến Tử Phúc và Phó đại nhân đề cử dùi dất, cho nên, Hạ thái thái càng muốn thân cận với Phó gia Tăng gia hơn một chút.

Nghĩ tới những điều này, Hạ thái thái cười nói: “Đến nhà thông gia phu nhân nhiều lần như vậy, cũng chưa từng tới vườn của Tử Tình nhìn xem một lần, hôm nay đến cũng là muốn đi dạo một chút, mới vừa vào Viên, đã thấy hoa đầy vườn, không khí thoả ra, đều là đầy mùi hoa.”

“Đây chính là thật, lần đó ta đến vào mùa xuân, cũng là bị hoa đầy vườn mê mắt, Tử Tình còn nhất định đòi cho ta một đoá mẫu đơn cài tóc, ta cũng không nỡ để cho nàng cắt xuống.” Phó phu nhân cười nói.

Tử Tình nghe xong, chỉ đành phải tiếp đón Phó phu nhân và Hạ thái thái cùng với Thẩm thị và mấy vị cữu nương cùng đi, mấy vị cữu nương cũng không muốn đi theo, chủ yếu vẫn là cảm thấy câu nệ, Thu Ngọc cũng xua tay nói: “Ta cũng không đi, một năm ta đến hơn mười lần, chỗ nào không quen? Ta thay người bế đứa nhỏ đi?”

Qua từ cửa Trúc uyển, thấy bên trong còn có người ở, Hạ thái thái thật là có chút nghi hoặc, Tử Tình thấy giải thích nói: “Là Lương tiên sinh mời đến từ trong thành An Châu, giảng dạy bọn nhỏ cầm kỳ thư họa, ta là nha đầu nông thôn cái gì cũng không biết, cuộc sống bây giờ dư dả hơn một chút, muốn ấy đứa nhỏ của ta học thêm một số thứ, đừng như cha mẹ bọn họ trừ thôn cô chính là thô hán, thật sự xấu hổ đi gặp người.”

Phó phu nhân nghe xong cười nói: “Người không phải là đang chê cười ta đi? Trong những người này trừ Hạ thái thái, chúng ta đều là xuất thân tiểu gia.”

Hạ thái thái nghe xong vội nói: “Phu nhân mới là nói đùa đó. Phu nhân nếu là xuất thân tiểu gia, chúng ta cũng là hàn môn phúc mỏng đến cả tiểu gia cũng không bằng, các người nói đúng không?”

Tử Tình vừa nghe, Hạ thái thái này thật đúng là đọc qua chút sách, nói chuyện cũng không thô tục, mặc dù làm người có chút khôn khéo, xu lợi, người cũng không xấu, đối với Tử Vũ cũng là thật lòng yêu thương, cái khác, Tăng gia cũng sẽ không quá nghiêm khắc.

Phó phu nhân muốn ở trong đình hóng mát nghỉ tạm, Tử Tình vội phân phó Tiểu Phấn chuẩn bị nước trà điểm tâm tới đây, lúc này lá sen đã hoàn toàn mở ra rồi, chật kín cả ao, chỉ là hoa sen còn chưa thấy bóng nào.

Phó phu nhân nhìn đám lá sen nói: “Giọt sương trên lá sen này nghe nói có thể dùng để pha trà, không bằng người ngày nào đó cũng thử xem? Ta từng uống trà bằng tuyết trên hoa mai quét xuống, hương vị thật đúng là không tẻ, có một mùi thơm ngát hoa mai.”

Tử Tình nghe xong cười thầm, mình thật đúng là một người thô kệch, không biết phẩm trà, đời trước cũng chính là xuất thân nhà nghèo, nào có cơ hội với thừa tiền phẩm trà, đời này, ngay từ đầu cũng không có điều kiện kia, chờ có điều kiện kia, vị giác của Tử Tình đã định tính rồi, cũng không phân biệt ra được trà ngon.

“Phu nhân muốn nếm thử mà nói, ngày mai ta phái người thu thật những giọt sương này, đưa đi cho phu nhân, ta sẽ không giả bộ cao nhả này rồi, muốn nói đồ ăn có ăn ngon hay không, ta còn có thể nói ra một hai, trà này, cũng là thật tâm không hiểu.” Tử Tình cười nói.

Thẩm thị nghe xong cũng cười nói: “Nữ nhi này của ta, từ nhỏ chính là đồ ăn hàng, còn chỉ thích ăn món ăn thôn quê, như ếch, lươn, cá chạch, ba ba. ..., không bơi trong nước nàng không thích, đáng tiếc, bay trên trời không bắt được, bằng không, cũng sẽ bị nàng bắt đi ăn.

Phó phu nhân nghe xong cười nói: “Phải không? Hôm nay cần phải nếm thử tử tế, ngày trước ta đến, cũng chưa từng thấy mấy thứ này, nhưng là nghe hai tiểu tử kia nhà ta nói qua, hương vị là tốt như thế nào, tốt xấu gì hôm nay ta cũng phải nếm thử món ngon này.”

Tử Tình vừa nghe, cái này thật có chút khó khăn rồi, lươn dễ nói, ếch thì nhất thời không tìm được, bèn gọi Tiểu Phấn, phái Lâm Miêu đi chợ phố hoặc trong trang tìm xem.

Cũng may hôm qua đã chuẩn bị mấy con cá lớn, lúc này, cũng là có ếch rồi, có hấp, kho tàu, tề cay, hương cay, đã dặn Tiểu Tử làm lên hết.

Mọi người đang ở đình hóng mát dùng trà nói cười, đột nhiên, Hạ thái thái nhìn con đường nhỏ từ cửa lớn vào sân nói: “Tử Tình, nhà người hình như lại tới tặng lễ nữa rồi.”

Tử Tình vừa thấy, đúng vậy, vẫn là người trông như quản gia nhà Tiểu Dục lần trước đến kia, do Lâm Mạch dẫn tiến vào. Tử Tình thật sự đau đầu rồi, lần trước đã nói rõ ràng với tiểu thí hài này, về sau không cần

tùy tiện tặng lễ tới, một đứa nhỏ phá của bảy tám tuổi, còn rất chấp nhất. Chẳng qua, Tử Tình đã quên, Tiểu Dực cũng không nói Yên Nhiên là vợ của hắn, chỉ là luôn miệng gọi muội muội muội muội.

“Ồ, người tới chạy thẳng tới nơi này.” Phó phu nhân nói.

Tử Tình vừa thấy, đúng vậy, Lâm Mạch không biết nói cái gì, người trông như quản gia kia trực tiếp xông đến cầu nổi bên này, Tử Tình chỉ đành phải đứng lên, đứng ở cạnh bậc thềm đón, người tới đến trước mặt Tử Tình, cúi đầu chào hỏi, hai tay kính cẩn giơ qua một bức quyền trục trong tay, nói: “Thái thái, đây là tiểu chủ nhân của chúng ta cố ý viết mừng tuổi cho thiên kim của quý phủ, còn có một phong thư.”

Tử Tình nhận lấy, mở thư trước, vừa nhìn, vẫn là thể bút của Tiểu Dực, đại ý là, đáp lễ của Tử Tình lần trước hắn nhận được rồi, rất là cao hứng, nhất là xiêm y Tử Tình tự tay khâu cho hắn, mặt khác hắn nhớ kỹ lời nói của Tử Tình, không có tùy ý dùng tài sản trong nhà cho lễ sinh nhật của Yên Nhiên, tự mình đặc biệt viết mấy chữ. Còn có, đồ lần trước đưa tới, thật ra là mẫu thân hắn để lại cho hắn, mẫu thân hắn sau khi sinh xong hắn không bao lâu thì bệnh mất, đồ cưới của mẫu thân hắn đều để lại cho hắn và tỷ tỷ hắn, có người chuyên quản lý cho hắn, cho nên, bảo Tử Tình không cần lo lắng. Chẳng qua, cuối cùng, hắn cũng nói, muốn nghe lời Tử Tình, sau khi lớn lên, phải làm một người tay làm hàm nhai.

Tử Tình xem thư này hồi lâu, mới hiểu rõ ý tứ, đoán chừng vẫn là Tiểu Dực biết Tử Tình không thích xem cổ ngôn, cho nên đặc biệt đổi thành bạch thoại.

Bạch thoại: Ngày xưa là nói chuyện phiếm, nói chuyện tán gẫu..., ngày nay là hình thức viết văn của tiếng Hán hiện đại. Có thể hiểu là lối viết như nói chuyện thường ngày.

Tử Tình để cho Tiểu Phấn dẫn theo khách tới đi phòng khách dùng trà, khách tới lại đứng không nhúc nhích.

Hạ thái thái ở một bên cười nói: “Tử Tình, mau mở tranh chữ này ra, để cho chúng ta nhìn xem là bút tích thật của vị đại gia nào?”

“Đâu có, chỉ là một tác phẩm của đứa nhỏ, không phải là đại gia gì.” Tử Tình trả lời, đột nhiên nhìn thoáng qua khách nhân không đi, đối phương nhìn Tử Tình một cái, nói: “Phu nhân, gọi ta Phương quản gia là được.”

Tử Tình đoán ý của Phương quản gia cũng là bảo Tử Tình mở ra ngay trước mặt, chỉ sợ có lời gì để cho đối phương mang về, Phó phu nhân cũng nhìn ra ý đồ đến của đối phương, ở một bên cũng góp hứng, Tử Tình cũng có chút tò mò đứa nhỏ này viết cái gì, mở ra vừa nhìn, là một cái biểu ngữ, đã bồi xong rồi, chỉ có một câu “yên nhiên nhất tiểu bách hoa trì”, Tử Tình tìm tòi trong đầu nửa ngày, hình như nhớ được là một bài vinh mai nào đó, cụ thể không nhớ rõ.

Bồi: là một môn tay nghề đặc thù trang trí thư họa, mẫu chữ khác...

Yên nhiên nhất tiểu bách hoa trì: một câu thơ trong bài “nhất tiễn mai” của Hoàng Công Độ thời Tống, có ý là một nụ cười lơ đãng, rất xinh đẹp làm muôn hoa phải xấu hổ, chậm chậm không dám nở. Câu thơ này có cùng chữ “yên nhiên” trong tên Yên Nhiên, có thể tiểu Dực cũng có ý là Yên Nhiên cười một cái muôn hoa thẹn (hehe).

“Thật đúng là chữ của một đứa nhỏ, tuy có chút non nớt, nhưng mà, cũng nhìn ra được là tốn tâm tư rồi.” Phó phu nhân nói.

“Ừm, Phương quản gia, thay ta đa tạ tiểu chủ nhân nhà người, lát nữa ta treo nó lên, đặt ở phòng tiểu nữ. Tiểu chủ nhà người còn có nói dặn dò gì không?” Tử Tình hỏi.

Phương quản gia nghe xong Tử Tình nói treo tác phẩm thư pháp ở phòng của Yên Nhiên, vội vui vẻ nói: “Không có, ta trở về nhất định truyền đạt lời nói của thái thái. Tiểu chủ biết được nhất định là vạn phần cao hứng, tiểu chủ luyện mấy chữ này, cũng là tốn mấy ngày liền.”

“A, lễ tặng này thật đúng là lễ nhẹ mà nặng tình cảm, đứa nhỏ bây giờ thật đúng là nhỏ tuổi nhưng tinh ranh, một câu lời hay mà thôi, vừa lấy lòng chủ nhân, cũng đầy đủ mặt mũi cùng tâm ý của mình.” Hạ thái thái cười trêu ghẹo một câu.

Hạ thái thái chủ yếu là nghe Tử Tình nói đối phương là một đứa trẻ, không nỡ tiêu tiền, đành phải tự viết một bức chữ mà thôi, Tử Tình còn thấy rất nặng, mà đối phương hiển nhiên là có tình cảm với Yên Nhiên, Hạ thái thái nghĩ tới tôn nhi của mình, không khỏi có chút ê ẩm, người này vừa ghen tỵ, vừa tức tối, vừa sốt ruột, liền dễ dàng nói ra lời nói sai lầm.

“Tặng lễ không câu nệ cái gì, chỉ cần tâm ý đến, chính là khó có được. Phương quản gia nói vậy đã là một đường bôn ba vất vả, đi theo nha hoàn nhà ta đi uống ly trà đi, tướng công nhà ta đang ở phòng khách tiếp khách, lát nữa ta chuẩn bị vài thứ người mang giùm cho Tiểu Dục.” Tử Tình vội nói, sợ trên mặt Phương quản gia khó coi, nếu giận thật, đoán chừng Hạ thái thái còn phải gánh chịu đi, vì Tử Vũ, Tử Tình cũng không thể để cho Phương quản gia trở mặt.

Chẳng qua, Tử Tình lúc này thật đúng là không đoán được tâm tư của Hạ thái thái, chủ yếu Tử Tình cũng không có lòng dạ nào đi đoán, vừa nghe mẫu thân của Tiểu Dục không còn, lòng đồng cảm trào ra, khó trách lần đó ở nhà Tử Tình, khi Tử Tình vuốt ve Thư Ngọc, vẻ mặt khát vọng, thì ra là từ nhỏ đã thiếu hụt sự âu yếm của mẫu thân.

Phương quản gia dừng một chút, nói: “Thật ra, còn có một xe lễ vật ở bên ngoài, chủ tử sợ ngài tức giận, nói, đưa tác phẩm thư pháp lên trước, đó là đặc biệt mừng tuổi cho lệnh tiểu thư. Lễ vật ngoài cửa là quà tặng lễ Đoan Ngọ trước cho thái thái, chúng ta sẽ không đến riêng một chuyến nữa, còn có, chủ tử nói, phu nhân đừng giận, về sau, tiểu chủ của chúng ta sẽ coi phu nhân là cô cô của hần, cháu hiếu kính cô cô một chút cũng là phải.”

Đùa, cô cô này là để làm như vậy? Tử Tình ngay cả lai lịch của đối phương là gì cũng không rõ, đến họ cũng không biết, còn cô cô, cô cô, Tử Tình cho rằng chỉ là thuận miệng mà gọi.

378. Chương 382: Lo Lắng Của Hạ Thái Thái

“Cái này thì không dám, ta chỉ là một thôn cô, nào dám trèo cao tiểu chủ nhà người? Xin Phương quản gia sau khi trở về cần phải báo cho biết một tiếng, thuận miệng gọi một tiếng cũng không có gì, nếu nhận thật, ta sợ sẽ mang đến phiền toái cho tiểu chủ nhà người.” Thực ra, Tử Tình chân chính muốn nói là, sợ mang đến phiền toái ỉnh, chẳng qua, cũng phải chờ chút đường sống cho người ta.

Phương quản gia cười cười phảng phất như hiểu rõ, cũng không nói nhiều, nhìn Hạ thái thái một cái, Tử Tình vội nói: “Vị Hạ thái thái này là gia bà của muội muội ta, bên cạnh vị Phó phu nhân này là nhạc mẫu của tiểu đệ ta, hôm nay đến đều là người thân.”

Phương quản gia nghe xong cười nói: “Tiểu nhân hiểu.”

Phương quản gia vừa đi, Tử Tình phân phó Tiểu Phấn đi gọi Lâm Khang Bình ra ngoài, bởi vì Tử Tình thấy Phương quản gia cùng Lâm Mạch đi về phía cửa viên, chắc là đi chuyển đồ rồi.

Hạ thái thái cũng là người hiểu biết, vừa rồi Tử Tình cố ý giới thiệu một lần thân phận của nàng, tâm niệm nàng vừa chuyển, đoán được Phương quản gia này chỉ sợ là người có lai lịch rồi, Tử Tình khẳng định là sợ đối phương làm khó nàng, hỏi ngay: “Tử Tình, Phương quản gia này là từ đâu đến?”

“Kinh thành.” Tử Tình nhìn nàng một cái.

“A? Kinh thành đến?” Điều này đến cả Phó phu nhân cũng có chút ngoài ý muốn, vừa rồi nàng cũng cảm thấy Tử Tình giới thiệu có chút đột ngột, lúc này cũng có chút hiểu rõ, chẳng qua là, Văn gia không phải là đã tặng lễ đến sao? Làm sao Tử Tình còn biết nhà giàu khác ở Kinh thành?

Suy nghĩ của Phó phu nhân cũng là suy nghĩ của Hạ thái thái, từ tận Kinh thành xa xôi đặc biệt đưa tới một bức chữ, lại là đặc biệt luyện hồi lâu, thế nào cũng không phải là quan hệ bình thường? Đối phương muốn nhận Tử Tình làm cô cô, Tử Tình còn nói không dám nhận, nhưng là, nhìn Phương quản gia này đối với Tử Tình đúng là rất cung kính, đối với Hạ thái thái và Phó phu nhân ngay cả chào hỏi cũng không có một cái, một chút cũng không để vào mắt.

“Tử Tình, chủ nhân nhà hần là lai lịch gì? Ở Kinh thành làm gì?” Hạ thái thái hỏi, có chút nghi mà sợ.

“Cái này, ta thật đúng là không biết được.” Tử Tình cười nói.

Lúc này, Phương quản gia đã dẫn người đánh xe ngựa tiến vào, bốn gã sai vặt thuần một màu. Khiêng xuống hai cái thùng. Đi thẳng về phía chủ viện.

Phó phu nhân vội hỏi: “Đã đến là khách quý, chúng ta cũng vào đi thôi? Tử Tình còn phải chuẩn bị đáp lễ đây.”

Hạ thái thái cũng vội gật đầu nói phải, lúc này, cũng không dám khinh thường nữa rồi.

Lúc Tử Tình vào trong viện, Thẩm thị vội nói: “Tình nhi, vừa rồi lại có người tặng hai thùng đồ đến. Nói là người đã biết rồi, ta để cho đám nha đầu khiêng đồ vào cổng trong rồi.”

Tử Tình suy nghĩ một chút, gọi Lâm Khang Bình đi tới thấp giọng hỏi: “Phương quản gia là một mình mở một bàn hay là ăn cùng các người?”

Lâm Khang Bình nói: “Vẫn là cùng một chỗ đi? Chỉ sợ thân phận của hần cũng không thấp, ta và cha ta cùng với mấy vị cữu tiếp. Hần là có thể được đi? Bốn gã sai vặt kia thì mở một bàn riêng là được.”

Lâm Khang Bình nói xong tự đi thu xếp, Tử Tình dẫn theo nữ quyến bố trí ở trong gian phòng phía tây, ba vị cữu nương của Tử Tình, hai vị biểu tẩu cùng Thu Ngọc, Tử Vũ một bàn, Hà thị cùng Thẩm thị Tử Tình cùng với mẫu nữ Phó phu nhân và Hạ thái thái một bàn, bữa cơm này, Phó phu nhân ăn đúng khẩu vị, không ngót khen quá đã. Hạ thái thái đã có chút không yên lòng, sự việc vừa rồi, nàng luôn có chút nghĩ mà sợ, chủ yếu là sợ làm phiền hà Hạ đại nhân, khó khăn lắm chịu đựng bấy nhiêu năm, mới leo lên được chức tông thất phẩm, đời này, cũng là gần đến cùng rồi.

Trên bàn ăn mọi khi, Hạ thái thái đều là người sôi nổi nhất. Hôm nay trầm mặc khác thường, người khác không phản ứng đến, Thẩm thị là người đầu tiên không thích ứng, hỏi: “Thông gia phu nhân, đồ ăn không hợp khẩu vị của người sao?”

“A? Đâu có, ta chỉ là nghĩ, món ăn đầu bếp nhà Tử Tình làm, hương vị thật đúng là không tệ.” Hạ thái thái lên tinh thần để đối đáp.

“Cái này, hình như tay nghề kém hơn trước một chút. Đổi người rồi?” Phó phu nhân hỏi.

“A? Đầu bếp trước kia còn hơn bây giờ? Tử Tình của chúng ta thật đúng là người biết hưởng phúc.” Hạ thái thái cười nói.

“Ừm. Tuổi tác lớn rồi, phải về nhà nghỉ ngơi. Ta cũng không thể ngăn cản mãi, nha đầu này, theo sau giúp việc mười năm, thế nào? Có học được mấy phần hay không?” Tử Tình hỏi.

“Được bảy tám phần giống, so với đầu bếp nhà ta còn hơn một chút.” Phó phu nhân cười nói.

Hạ thái thái nghe xong không nói, lúc này, Tiểu Phấn dùng khay bưng mấy bát mì sợi đến, bát này là đồ sứ Quan Diêu thoát thai Phấn thải thuần một màu, là năm ngoài nhà Tiểu Dục đưa tới, Phó phu nhân bưng bát này cẩn thận quan sát một chút, nói: “Bát này cũng quá tinh xảo rồi, mì sợi này cũng thật nhỏ mịn, vừa mịn như sợi tóc, hôm nay ta coi như là thấy rồi.”

(*)Đồ sứ Phấn Thải: Một loại gốm sứ cung đình thời Thanh, dùng men màu ở ngoài, lúc nung xong phủ phần lót bằng Arsenic (As) trên phơi men, sau khi vẽ màu lên dùng bút rửa ra, bởi vì Arsenic mới sinh có tác dụng bào mòn màu sắc sinh ra hiệu quả phấn hóa.

Đồ sứ thoát thai: Loại đồ gốm nổi tiếng của trấn Cảnh Đức, mỏng như cánh ve, phơi gốm mỏng đến mức gần như không nhìn thấy, tựa hồ bỏ đi thai thể, còn sót lại tầng men.

Đồ sứ Quan Diêu ta đã chú thích rồi đó, đồ chuyên làm cho quý tộc, quan lại. Ta cũng không rõ mấy cái bát là mỗi cái một kiểu hay là ba trong một nữa, nếu chỉ là một cái thì nghĩa thoát thai có thể hiểu từ cái này sinh ra cái kia, có thể hiểu là loại gốm Phấn Thải chuyên dùng cho quan lại, quý tộc.

Tử Tình cũng không biết bát này có bao nhiêu quý giá, chỉ là hôm nay là sinh nhật của Yên Nhiên, lại có hai nhà Phó, Hạ, mới lần đầu tiên lấy ra, thấy Hạ thái thái cũng là một mặt nghi hoặc không hiểu, Tử Tình nghĩ, xem ra, thứ này về sau tốt hơn vẫn là không nên lấy ra, trực tiếp làm đồ trang trí đi, nếu vớ thật, còn không đau lòng chết.

“Bát này thì thôi, ta cũng là không hiểu, chẳng qua, mì sợi này, ta sống gần tám mươi năm, thế nhưng chưa từng thấy nhỏ đến mức như vậy, ăn vào miệng, độ dai còn không nhỏ, thật đúng là không tệ.” Hà thị cười nói.

“Bà ngoại, lão nhân gia người nếu thích, lát nữa ta cho cầm đi, còn có nhiều đấy.” Tử Tình cười nói.

“Đúng vậy, mì trường thọ chúng ta đưa tới, vừa so với cái này, cũng là không lên nổi mặt bàn, quá bình thường rồi.” Hạ thái thái cười nói.

“Ôi, cái này có là cái gì, thô có cái tốt của thô, mịn có cái tốt của mịn, tựa như con người, có thích như thế này, cũng có thích như thế kia.” Thẩm thị nói.

Tiểu Phần bê mì sợi lên xong, lại bê lên hai đĩa điểm tâm, Tử Tình vừa nhìn, điểm tâm này thật là giống sản phẩm nhà Tiểu Dực, thế mới biết, mì sợi vừa rồi, cũng là nhà Tiểu Dực đưa tới. Không cần phải nói, điểm tâm này cũng nhận được lời khen ngợi nhất trí của mọi người.

Phó phu nhân biết Tử Tình lát nữa còn có việc, cơm nước xong uống ly trà rồi cáo từ, Hạ thái thái thấy vậy cũng cáo từ, nhưng là để Tử Vũ ở lại cùng Thẩm thị vài ngày, Thẩm thị tất nhiên vui mừng.

Thẩm thị thấy Tử Tình bận, bèn dẫn Hà thị cùng với mấy vị cữu nương về Tăng gia, Thu Ngọc thấy mọi người đều đi rồi, ngẫm nghĩ, đến trước mặt Tử Tình nói: “Tử Tình, ta thấy trên bàn này cũng còn không ít đồ ăn ngon, không bằng ta gói mang đi một chút, người thấy có thể được không?”

Tử Tình đoán nàng là muốn mang đi cho Điền thị, bởi vì Thu Ngọc đến đây, chỉ sợ Chu thị cũng sẽ không thể làm cho Điền thị một bữa cơm tử tế, liền đồng ý, quả nhiên, chỉ thấy Thu Ngọc chuyên chọn một ít đồ ăn nhẹ, mặt khác, ngay cả mì sợi cũng xới một bát, mượn hộp đựng thức ăn từ chỗ Tử Tình, nói: “Lát nữa ta sai Uyển Tình đưa tới cho người.”

Thu Ngọc nói trên điểm này, vẫn là hơn Xuân Ngọc và Tăng Thụy Khánh nhiều lắm, có lòng hiếu thảo, ra sức lại ra bạc, bất kể thế nào, lúc này đã hơn một năm, Điền thị còn may mà có Thu Ngọc cẩn thận chăm sóc, bằng không, không chừng có thể còn thê thảm hơn. Bốn đứa con này của Điền thị, coi như có hai đứa bình thường.

Tử Tình tiễn bước khách nhân, trở lại nội viện, thấy hai cái thùng trong phòng khách, mở ra vừa nhìn, bên trên là một cái danh mục quà tặng, vẫn là chút vải vóc, túi hương, hầu bao tinh xảo, hoa cài đầu cho tiểu cô nương, so với Văn gia đưa tới còn tinh xảo hơn một chút.

Trong một cái rương khác, là một đồng văn phòng phẩm, quạt xếp, còn tốt, không có đồ quý trọng lắm, Tử Tình thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một chút, vẫn là lấy ra quần áo mùa hè chuẩn bị cho Thư Ngạn, giày tất hai bộ, chất liệu vẫn là Tiểu Dực đưa tới. Còn có áo ngắn quần cộc mặc lúc nghỉ ngơi, cái này, Tử Tình năm trước đã làm cho hắn, hắn lần này gửi thư lại đặc biệt muốn hai bộ, Tử Tình đành phải đồng ý.

Sắp xếp đáp lễ cho Tiểu Dực rồi, Tử Tình ngồi ngẩn người ở đầu giường, rốt cuộc Tiểu Dực này là lai lịch gì? Còn có, quan hệ này về sau, nên tiếp tục như thế nào? Tử Tình thật lòng không muốn dính dáng quá nhiều.

Thời tiết mỗi ngày một nóng, Tử Tình không có việc gì mang theo Yên Nhiên tập đi, đứa nhỏ này rất lười, có thể là bởi vì trong nhà nhiều ca ca, hờ ra một tí là có người bế, hoạt động quá ít, có chút béo mập, bây giờ cũng là nhìn rất đáng yêu, nếu lại lớn hơn một chút, nên lo âu rồi.

Ngày hôm đó, Tử Tình chơi cùng bọn nhỏ ở phòng chơi, Yên Nhiên gần đây thích một trò chơi mới, đó chính là để cho các ca ca ôm ngồi thang trượt, vừa lên thang trượt, là hưng phấn la to, kéo theo mấy người kia cũng là hưng phấn không thôi.

Lúc này, Thẩm thị cùng Tử Vũ đến, trong tay Tử Vũ còn bế nhi tử nàng, Tử Tình thấy cười nói: “Sao gần đây gia bà người cho người về nhà suốt thế?”

“Còn nói sao, ta cũng không rõ. Ý của nàng, còn muốn nhờ Tứ ca tìm tiên sinh dạy dỗ tốt cho tương công ta, học cùng Nhị ca Tam ca, bởi vậy lúc này, ta đến tìm cha mẹ thương lượng. Tỷ, người nói, cả nhà chúng ta vào kinh được không? Nếu cha mẹ đi, ta còn có chút muốn đi, cha mẹ ở chỗ này đây, ta đi kinh thành làm cái gì?” Tử Vũ bĩu môi nói.

Tử Tình nhìn thoáng qua Thẩm thị, hỏi: “Gia bà người nữ để cho nhi tử nàng đi xa như vậy? Nàng không nhớ nhi tử tôn tử sao?”

“Nàng nói cũng là đi mấy tháng, dù sao Tết sẽ trở lại, cũng không khác ở châu học nhiều lắm, dù sao, vẫn là tiền đồ của tướng công quan trọng hơn.”

Tử Tình thật đúng là không tiện quyết định thay nàng, tiền đồ của Hạ Cam Vĩnh dù sao liên quan đến cuộc sống tương lai của Tử Vũ, cái này, Tử Tình thật đúng là không có cách nào trách cứ tính toán của Hạ thái thái, nói lý ra, Hạ Cam Vĩnh cũng đáng được Tử Hỉ tổn chút tâm tư kéo một cái.

“Còn ý kiến của cha?” Tử Tình hỏi.

“Cha nói, có thể đi ra ngoài kiến thức một chút cũng là tốt, huống chi còn có các ca ca, cũng có thể chiếu cố một hai.” Tử Vũ nói.

Tử Tình nghe ý này, đây là quyết định muốn đi, hỏi: “Khi nào thì đi?”

“Nếu đi, cũng chờ đến thời gian nghỉ thu hoạch vụ hè, ngày kia là Đoan Ngọ rồi, chúng ta đây cũng là đến đưa lễ tết.”

Tử Tình nghe xong im lặng, con người cả đời này, phải trải qua tụ tán hợp tan vô số, thậm chí là sinh ly tử biệt, ai cũng không có cách tránh khỏi chuyện này, có thể cùng mình đến cuối cùng, cũng chỉ có thể là người bên gối kia đi?

Sau khi Tử Vũ trở về, Thẩm thị nói với Tử Tình: “Ngày sinh nhật Yên Nhiên đó, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Tử Tình kinh ngạc đối với sự nhạy cảm của Thẩm thị, hỏi: “Vì sao nương hỏi như vậy?”

“Ta chỉ là cảm thấy thông gia gần đây để cho Tử Vũ thường xuyên trở về hơn, hơn nữa, còn sai Tử Vũ hỏi gia thế của Tiểu Dục, Tử Vũ nói vài lần không biết, nàng còn có chút không vừa ý, nói Tử Vũ làm lấy lệ với nàng, Tử Vũ nóng nảy, chỉ đành phải giải thích với nàng: “Chuyện đến cả tỷ ta cũng không rõ ràng, ta từ nơi nào biết được?” Lúc này mới thôi.”

Tử Tình nghe xong, đành phải thuật lại một lần lời nói của Hạ thái thái ngày ấy, Thẩm thị nghe xong suy nghĩ một lát, đang muốn nói chuyện, Lâm Khang Bình tiến vào.

379. Chương 383: Tử Vũ Vào Kinh

Lâm Khang Bình mấy ngày nay vẫn luôn giúp đỡ Tăng Thụy Tường sửa sang lại Tuệ sơn, trồng cây là không còn kịp nữa rồi, chẳng qua, muốn dọn dẹp đám cây tạp bụi gai trước cũng không phải một chuyện nhẹ nhàng, bởi vậy, lục tục làm hai tháng, mới gần có bộ dáng cơ bản.

Lâm Khang Bình vào cửa hỏi: “Nương, nghe cha nói, tiểu muội cũng định vào kinh?”

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Đúng vậy, nương muội phụ người biết Tiểu Tứ tìm tiên sinh cho bọn Nhị ca người, nhất định đòi đi theo đi tham gia náo nhiệt, nói có sẵn ánh sáng không mượn cũng đáng tiếc. Theo ta nói, việc đọc sách này, còn phải là phải dựa vào chính mình, Đại ca người cùng Tiểu tứ, cha người dạy vài năm, sau đó trừ thư viện cùng học đường, cái khác cũng không có gì, còn không phải dựa vào là chính bọn họ?”

Lâm Khang Bình cười phụ họa, Tử Tình nghĩ, chỉ sợ tính toán của Hạ gia còn không chỉ có như thế, nói vậy vào kinh rồi, dựa vào Tử Hỉ, nhìn xem có thể kết giao với quan lại quyền quý gì hay không mới là thật đi?

Thẩm thị bỗng nhiên nghĩ tới lời nói vừa rồi của Tử Tình, hỏi Lâm Khang Bình nói: “Khang Bình, hôm Yên Nhiên một tuổi, Hạ thái thái nói vài lời không nên nói, theo ý người, Phương quản gia có thể đối với Hạ gia bất lợi không?”

Chuyện này, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đã thảo luận qua, cho nên, lúc này Lâm Khang Bình trả lời: “Nương, theo ta thấy, hẳn là sẽ không, Tình nhi giải thích cho hẳn, Hạ thái thái là gia bà của Tử Vũ, hẳn đã chịu nể tình, từ xa xôi tới tặng quà mừng cho Yên Nhi, chút nể tình ấy hẳn là sẽ cho. Huống hồ, Hạ thái thái cũng không phải là có chủ tâm.”

Thẩm thị nghe xong thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hạ thái thái này thế nào ta càng nhìn càng không đáng tin, lúc trước còn cảm thấy Hạ gia là nhà quan lại, chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo, còn với cao người ta, ai ngờ lại là như vậy? Cũng quá xu lợi rồi. Duy nhất đáng khen đó là đối với tiểu muội khá tốt, Hạ nữ tể cũng còn hiền hậu thỏa đáng, cũng biết cố gắng tiến tới, còn có thể thế nào đây? Dù sao nàng mưu đồ thế nào cũng là vì con nàng. Tóm lại cũng là có lợi với Vũ nhi, bằng không, ta thật đúng là lười ửng đối nàng.”

“Đúng vậy. Nương có thể nghĩ như vậy là được rồi, dù sao nàng tính toán tính tới tính lui, cũng là có lợi với tiểu muội, nhân rồi cũng là nhân rồi, để cho nàng tính kế đi, còn tốt hơn nàng rảnh rỗi đi tính kế tiểu muội.” Tử Tình khuyên nhủ.

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Lời này cũng là nhắc nhở ta, quay đầu dặn Vũ nhi vài câu. Việc gì cũng phải chừa chút tâm nhân nhiều hơn.”

“Bản chất con người Hạ thái thái còn không xấu, chính là quá mức lanh lợi, nương yên tâm đi, nàng chỉ có một nhi tử, Hạ gia bây giờ còn dựa vào chúng ta đây. Lấy lòng tiểu muội còn không kịp đâu, đâu thể gây chuyện bất lợi đối với tiểu muội?” Lâm Khang Bình khuyên nhủ.

Thẩm thị thấy không có gì hỏi nữa, liền cáo từ rời đi.

Tử Tình nghĩ đến ngay cả Tử Vũ cũng muốn vào kinh, sang năm Tăng Thụy Tường ra hiếu, mười phần cũng là muốn vào kinh, cứ như vậy, Tử Tình thật đúng là không có lý do ở lại một nhà mình, huống chi, mấy đứa Thư Duệ còn chưa từng trở về tể tổ đâu.

Nhưng là. Tử Tình thật sự đối với Kinh thành có chút mâu thuẫn, Lâm Khang Bình biết Tử Tình đang nghĩ cái gì, ôm Tử Tình nói: “Đừng nghĩ quá nhiều, mặc dù vào kinh, cũng không nhất định sẽ có chuyện xảy ra.”

“Ừm, đến lúc đó. Chúng ta đóng cửa lại tự sống cuộc sống gia đình của mình, hẳn là có thể nhỉ?”

“Người bây giờ không phải vẫn luôn đóng cửa qua ngày sao? Mấy năm nay, cũng không thấy người ra khỏi nhà đi chơi mấy? Đúng rồi, Phó phu nhân còn nhờ gửi tin nói, bảo người không có việc gì đi thăm nàng nhiều hơn đấy.”

Lâm Khang Bình vừa đi Phó gia tặng lễ tết, Tử Tình không nghĩ tới, Phó phu nhân còn tặng lại cho nhà mình một phần lễ, nói cũng lạ, Phó phu nhân này từ lần đầu tiên khi Tử Tình tới cửa thăm dò ý tứ của Phó gia cho Tử Hỉ, đã thích Tử Tình, quan hệ hai nhà vẫn luôn tương đối gần, ngay cả Tử Tình cũng rất buồn bực, xem ra, giữa người với người ăn ở với nhau, vẫn là xem trọng chút duyên phận.

“Người không nói ta còn quên mất, ta phải đến nhà Bảo Phượng một chuyến, sinh nhật Yên nhi, nàng tặng ột bộ quần áo trẻ em, đặt ở cửa rồi đi luôn.”

Trượng phu của Bảo những năm trước đây vẫn làm việc ở Khang trang, đầu óc linh hoạt, chịu ra sức, sau này không chỉ có sữa chữa phòng ở một lần nữa, cũng mua hai mẫu ruộng nước cùng đất cát, cũng coi như có vốn an cư. Đất cát tất cả đều là trồng khoai tây khoai lang, trực tiếp bán cho xưởng của Khang trang. Bây giờ ẩm no là không lo rồi.

Sau Đoan Ngọ, Lâm Khang Bình nhận được thư Vương Tài gửi đến, nói chuyện làm ăn ở Việt Thành có chút phiền toái, bảo Lâm Khang Bình tốt nhất tự mình đi qua một chuyến, Lâm Khang Bình nhận thư, dặn Tử Tình vài câu, dẫn theo Lâm Phúc cùng Thẩm Bảo Phúc, ngựa không dừng vó đi thẳng đến Việt Thành.

Lâm Khang Bình đi rồi, trong lòng Tử Tình lo sợ bất an, chẳng qua, những lời này, cũng không tiện nói với Thẩm thị và Tăng Thụy Tường, dù sao cũng là đầu tư vào vài vạn lượng bạc, Tử Tình lo lắng bọn họ nhất thời khó có thể thừa nhận, cũng chỉ là cùng lo lắng suông mà thôi.

Ngày hôm đó, Tử Tình ở thư phòng xem sổ sách, chủ yếu là lúa mạch và đậu nành, đậu tằm cùng với củ niễng thu vào một quý này của Khang trang, Thẩm thị và Tử Vũ đi tới tìm Tử Tình, thì ra là bởi vì Tử Vũ

muốn vào kinh, Hạ thái thái muốn mời Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cùng với một nhà Tử Tình đi qua ăn bữa cơm rau dưa, mọi người tụ họp.

“Nương, cha không phải đã nói, các người không thể đi làm khách sao?” Tử Tình hỏi, chủ yếu là Tử Tình không muốn đi, vừa khéo lấy Tăng Thụy Tường làm cớ.

“Cha người cũng là ý này, chối từ, ta nghĩ, chờ muội phụ người nghỉ phép, không bằng chúng ta bày rượu mời cả nhà nàng thôi.” Thẩm thị nói.

Cái này Tử Tình vẫn là còn có thể chấp nhận, Tử Vũ lại ở một bên nói: “Nương, ta về nhà để ăn bữa cơm, lúc nào thì không được phép? Đâu cần trông mong bày rượu?”

“Đồ đạc thu dọn thế nào rồi? Có thiếu cái gì không?” Tử Tình hỏi.

“Tỷ, người yên tâm đi. Lần này đi xa nhà, gia bà ta cho chúng ta một ngàn lượng bạc, đủ rồi, bản thân ta còn có bốn ngàn lượng vốn riêng đấy. Ta lại không có gì tiêu dùng, đồ đạc cũng là đầy đủ hết, đến Kinh thành, trước tiên ở nhà của Tứ ca.”

Tử Tình thấy Tử Vũ đều tính toán tốt rồi, cũng không hỏi lại việc này nữa, Tử Vũ cũng là lòng tràn đầy vui mừng, nghĩ muốn đi Kinh thành, một cô nương từ nhỏ lớn lên ở trong thôn, lực hấp dẫn của Kinh thành vẫn là rất lớn, đến như tâm tình của Tử Tình lúc lần đầu tiên cùng Lâm Khang Bình đi xa cũng là như thế.

Ba ngày sau, Tử Tình đang ở trên bàn trên kháng hồi âm cho Tử Hỉ, Tử Hỉ gửi thư nói, Văn gia mở cửa hàng thủy tinh ở Hàng Thành, hàng cần tăng thêm không ít, Tử Hỉ mấy ngày nay vẫn luôn suy tính dứt khoát mở một xưởng thủy tinh ở Hàng Thành, hỏi ý kiến của Tử Tình và Lâm Khang Bình, muốn để cho Lâm Khang Bình giúp đỡ đi Hàng Thành chuẩn bị trước một chút.

Tử Tình đang hồi âm nói cho Tử Hỉ, Lâm Khang Bình đi Việt Thành có việc quán thân rồi, Tiểu Phấn tiến vào nói, Thẩm thị và Tử Vũ cùng với Hạ thái thái đến.

Thì ra là Tử Vũ sau khi trở về, nói cho Hạ thái thái ý của Tăng Thụy Tường, Hạ thái thái nghe xong có vài phần khá thất vọng, suy nghĩ một chút, vẫn là dẫn theo Tử Vũ tới cửa.

Tử Tình nghe xong vội ra cửa nghênh đón, Tiểu Bạch đã dẫn người vào phòng khách dâng trà rồi, Hạ thái thái nói: “Tử Tình, muốn mời các người ăn bữa cơm cũng thật sự là không dễ, mỗi một năm, nói lại nói, nhưng chỉ là không ai ặt.”

“Hạ thái thái khách khí rồi, trong tháng giêng vốn là muốn đi, ai ngờ Đại ca của ta bọn họ đi vội vàng như vậy, chờ sau này có cơ hội rồi, cách gần như vậy, suy cho cùng sẽ có thời gian.” Tử Tình cười nói.

“Ta cũng là nghĩ như vậy, nghe Tử Vũ nói ý của cha người, cũng là ta sơ sót, về sau nha, chờ Tử Vũ đi rồi, chỉ còn một lão bà tử như ta ở nhà, rảnh rồi buồn bực, nếu có thể thường xuyên tìm đến thông gia phụ nhân cùng Tử Tình nói đùa, đến lúc đó, cũng không được đuổi ta.” Hạ thái thái cười nói.

“Sao có thể chứ, cầu còn không được đó. Bên cạnh ta cũng chỉ còn lại một mình Tình nhi, muốn tìm một người trò chuyện, cũng là khó khăn.” Thẩm thị thở dài.

Hạ thái thái nghe xong này cười nói: “Không bằng, sau này ta thường xuyên hẹn Phó phu nhân đến, bốn người chúng ta, vừa vặn cũng có thể gom một bàn mặt chược, các người nói được không?”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Chỉ sợ Phó phu nhân không được nhàn rồi, nghe nói, nhi tử lớn nhất nhà nàng cũng muốn làm mai rồi?”

“À, khuê tú nhà ai? Có thể chính xác chứ?” Hạ thái thái vội hỏi.

Tử Tình lắc lắc đầu, nàng cũng là đi Phó gia, nghe Phó phu nhân nói như vậy, nói đùa nhỏ đến tuổi rồi, sao Tử Tình có thể hỏi thăm những thứ này chứ?

“Ôi, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, dù sao cũng phải xem tướng chuẩn, chút thời gian ấy nàng vẫn là có thể sắp xếp được.” Hạ thái thái nghe xong nói.

Tử Tình thấy Hạ thái thái không có ý rời đi, suy nghĩ một chút, dù sao là phải giữ lại ăn cơm, còn không bằng bớt chút việc cho Thẩm, dứt khoát ở giữ lại ăn cơm ở Tình viên, sai Tiểu Bạch đi nói cho Tăng Thụy Tường một tiếng.

“Ai nha, cái này sao không biết xấu hổ, ta là tới cửa để mời khách, mà khách nhân không có mời được, còn phải làm phiền người mời một bữa, ngược lại có vẻ ta không phải vì đến mời khách, lại là đến để ăn chực, nói ra đều là chê cười.” Hạ thái thái cười nói.

“Một bữa cơm rau dưa mà thôi.” Tử Tình trả lời.

Lúc này, Thẩm thị thuận miệng hỏi một câu: “Khang Bình còn chưa có thư về sao? Rốt cuộc bởi vì sao đi ra ngoài? Không phải nói ở bên kia mua thuyền và cửa hàng, sau này không cần hẳn đi sao? Lúc này mới trở về được mấy ngày?”

“Còn chưa có đâu? Hẳn là không có chuyện gì lớn, nương yên tâm đi.” Tử Tình không muốn nói tới cái này.

Quả nhiên, Hạ thái thái nghe xong hỏi: “Tử Tình, nhà ngươi còn mua thuyền? Chắc chắc, ta thật đúng là không biết tướng công nhà ngươi vậy mà tài giỏi như thế. Ta nhìn số tuổi cũng không lớn, so với Đại nữ tể nhà ta, còn nhỏ hơn một hai tuổi, lúc này, đã kiếm được một phần gia sản này rồi, đứa kia nhà ta may mắn, vẫn là trông coi chút sản nghiệp tổ tiên qua ngày.”

“Cái này cũng không cách nào so sánh, Hạ thái thái chưa từng nghe qua một câu nói sao? Đứa nhỏ nhà nghèo sớm đương gia, chúng ta cũng là bị bức ra.” Tử Tình cười nói.

“Đúng là lời này, cái này không cách nào so. Đứa nhỏ nhà ngươi, từ nhỏ là mệnh phú quý rồi.” Thẩm thị nói.

Đang nói, Tăng Thụy Tường đi tới. Hẳn mấy ngày nay thừa dịp vụ thu hoạch hè còn chưa có bắt đầu, từ trong thôn tìm người đang xây tường viện cho Tuệ Sơn thư viện.

Sau khi ăn xong, Hạ thái thái dẫn theo Tử Vũ trở về An Châu. Thẩm thị dẫn theo Tử Tình tìm nửa ngày ở trong kho phòng, muốn lục xem một chút vải vóc để làm mấy bộ quần áo cho đứa nhỏ, để cho Tử Vũ mang hộ qua cho Lưu thị và Phó thị.

Hạ Cam Vĩnh là mừng năm tháng sáu nghỉ phép, mừng sáu tháng sáu, là lễ phơi quần áo, Tử Tình cùng Thẩm thị đều bận rộn một ngày, mừng bảy tháng sáu, mời một nhà ba người Tử Vũ đến đưa tiễn, mừng tám tháng sáu, một nhà ba người Tử Vũ dẫn theo bà tử nha hoàn gã sai vặt vào Kinh rồi. Bởi vì trời nóng, cũng là thuê thuyền đi đường thủy.

Tử Tình và Thẩm thị tự mình đưa đến bến tàu Lâm giang, đến tận khi thuyền nhỏ không thấy bóng dáng, Thẩm thị mới lưu luyến ẩm đạm xoay người lại.

Lễ phơi quần áo: Mừng 6/6 âm lịch, là một ngày lễ dân gian truyền thống của Trung Quốc với nhiều tên gọi khác nhau như lễ nửa năm, lễ thưởng tân (nếm thức ăn mới), ngày lễ phơi quần áo, thôn dân đều lấy ra quần áo hoa, váy hoa, trang sức, đồ dùng nhà mình ra ngoài phơi nắng. Ngày nay chỉ còn một số dân tộc thiểu số là còn giữ ngày lễ này.

380. Chương 384: Nhân Họa Đắc Phúc

Chương 384,

Tử Vũ đi rồi, Thẩm thị quả thực cảm niệm được một lúc, chẳng qua, Tử Tình trái lại uể oải suốt, bởi vì Lâm Khang Bình còn chưa có trở về, cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Tử Tình ở nhà chỉ có thể suy đoán lung tung, lần trước hỏi âm cho Tử Hi, Tử Hi chắc hẳn nhận được rồi, chỉ sợ Lâm Khang Bình sau khi trở về, còn phải đi Hàng Thành một chuyến.

Khó trách người xưa nói, thương nhân từ xưa coi nhẹ tình cảm (*), thực ra, có lẽ cũng không phải là ý định ban đầu của thương nhân, nhưng chính là làm nghề này, không muốn coi nhẹ cũng phải coi nhẹ, luôn có những thứ không biết làm thế nào thân bất do kỷ, bằng không, ai không nguyện bên người nhà mình thiết thực sống qua ngày? Lâm Khang Bình không phải là ví dụ?

Câu gốc: Thương nhân tự cổ khinh biệt lý

Thân bất do kỷ: không do bản thân mình mong muốn hoặc quyết định.

Không nói Tử Tình ở nhà than thở, Lâm Khang Bình ở Việt Thành cũng là một khắc không được nhàn rỗi, nguyên nhân của sự việc là vì hàng nước ngoài Lâm Khang Bình nhận từ trong tay Johann ở nội địa rất được hoan nghênh, lợi nhuận khá lớn, người nhận hàng lúc trước của Johann thấy mất mối làm ăn, rất là không cam lòng, mượn sức quan phủ Việt Thành, kiện hàng của Lâm Khang Bình một loạt là hàng nhái, toàn bộ bị tạm giữ, mỗi ngày gửi ở trong kho hàng ở bến tàu, còn phải nộp một khoản tiền thuê không nhỏ.

Lâm Khang Bình không có cách nào, chỉ đành phải đi tìm quan hệ trước kia của Văn gia, khó khăn lắm tốn chút bạc khơi thông rồi, lấy hàng ra. Chẳng qua, việc buôn bán này, vẫn là chọc người thấy mà thêm, vài nhà muốn nhập cổ phần, Lâm Khang Bình suy nghĩ một chút, việc buôn bán này cũng không thể độc một nhà mình ăn được, có những người này hộ giá hộ tống, con đường sau này cũng có thể càng chạy càng mở rộng, bèn lại một lần nữa cùng mọi người định ra một phần khế ước, dùng cách nói hiện đại, đó là lại một lần nữa đăng ký một công ty, Lâm Khang Bình vẫn là chiếm phần chính, một người chiếm năm thành.

Chẳng qua, công ty này chỉ phụ trách nhận hàng giao hàng trong nước, cái này tương đương với ngồi chia tiền, thực ra cũng không có khác gì với việc Lâm Khang Bình đưa bạc cho bọn họ. Khác là. Bọn họ cảm thấy có phiếu lưu, hơn nữa lại không phải móc bạc ra, liền bỏ qua cho, bởi vì riêng lợi nhuận này cũng là tương đối đáng mừng.

Lâm Khang Bình suy nghĩ vài ngày. Điều A Thủy tới đây phụ trách công ty này, vốn là thuyền hàng loại nhỏ và vừa chuyển hàng mình vẫn là có thể theo phụ trách vận chuyển hàng hóa, mà lúc trước thuyền lớn chuyển hàng. Lâm Khang Bình đóng hai thuyền hàng, để cho A Thổ dẫn người đi theo Johann rời bến.

Mà Vương Tài, vẫn phụ trách mua hàng từ nội địa mang đến cho người nước ngoài ở Việt Thành, việc làm ăn này coi là Lâm Khang Bình độc nhất vô nhị, cũng coi như bán cho Lâm Khang Bình một cái thể diện. Cứ như vậy, trái lại làm cho kiên định quyết tâm thuyền hàng xuất ngoại của Lâm Khang Bình, chỉ là không biết chuyển đi đầu tiên của A Thổ lần này hiệu quả như thế nào?

Lâm Khang Bình vừa giải quyết xong công việc. Lại nhận được thư chuyển nhanh của Tử Hỉ, bảo hẩn đi Hàng Thành một chuyến, Lâm Khang Bình suy nghĩ một chút, vẫn là bất chấp nóng bức, từ Việt Thành vội vội vàng vàng cưỡi ngựa theo quan đạo chạy về nhà. Hẩn biết Tử Tình khẳng định ở nhà sống một ngày bằng một năm, thế nào cũng phải về nhà trước gặp mặt Tử Tình một lần.

Đương nhiên, những cái này Tử Tình đều không biết, Tử Tình lúc này ở trong nhà cũng có chút đau đầu, muốn hỏi vì sao? Bởi vì nhi tử của Văn Tam Văn Tinh Vực cùng Tiểu Dực lại tới nữa, đi cùng còn có một đứa họ La, tên La Hạo Viêm, đại khái trông cũng là gần mười tuổi, nói chuyện quá kiêu ngạo. Đi vào đã là vẻ mặt ghét bỏ, một lúc nói vườn nhỏ, đến cả ngựa cũng không cưỡi được, một lúc nói hồ sen nhỏ, chèo thuyền cũng không đi được bao xa, một lúc nói phòng ở nhỏ. Luyện công cũng không thi triển ra được.

Tử Tình đang lo lắng chuyện Lâm Khang Bình, hơn nữa thời tiết nóng bức, nào còn lòng dạ tốt, nhìn thấy ba người bọn họ lại tới cửa, hơn nữa, lần này còn không có mang theo một nha hoàn gã sai vặt, chỉ có bốn người hộ tống, một bụng hỏa của Tử Tình còn chưa có chỗ phát đâu, đúng lúc gặp phải tiểu tử này đang vung tay múa chân ghét bỏ.

Tử Tình bồng chốc giống như nổ nôi nổ niêu gào lên với đứa nhỏ này: “Trở về, từ đâu tới đây thì chạy về đây, ta đang không kiên nhẫn tiếp đãi các ngươi, ngươi cũng đừng ngại này ngại kia, vừa vặn, hai chúng ta không phạm nhau, ngươi về cưỡi ngựa của ngươi chèo thuyền của ngươi luyện công của ngươi, những cái đó không liên quan một văn tiền với ta, nhà ta chỉ như vậy, ngươi cũng trông thấy rồi, về đi.”

La Hạo Viêm này đại khái cũng không nghĩ tới Tử Tình chỉ là một thôn cô, lại còn dám hô to gọi nhỏ với hẩn, chỉ vào Tử Tình hỏi: “Ngươi, ngươi, một thôn cô nghèo như ngươi, lại dám hô to gọi nhỏ với gia, tức chết gia, ngươi tin hay không, ta có thể lấy roi quất ngươi.”

Tử Tình lúc này mới nhìn thấy trong tay đứa nhỏ hư hỏng này còn cầm một cái roi ngựa, nhưng là, lúc này, thua người cũng không thể thua trận, huống chi, có Văn Tinh Vực cùng Tiểu Dực ở đây, Tử Tình cho rằng đứa nhỏ này cũng chỉ dọa người một chút mà thôi, bèn nói: “Người là đứa nhỏ nhà ai vậy? Cha nương người không dạy người đến nhà người khác phải biết lễ phép, một tiểu hài tử như người, tới cửa làm khách chọn ba chọn bốn không nói, lại còn muốn động roi với chủ nhân, người đi ra ngoài, nhà ta không chào đón người.”

La Hạo Viêm này thấy không dọa được Tử Tình, có chút tức giận, thực sự động thủ muốn vung roi, Tử Tình vẫn nhìn chăm chăm vào lui thẳng về phía sau, Tiểu Dực nói: “Người cũng nghĩ hay lắm, đây là cô cô ta.”

Văn Tinh Vực cũng vội nói: “Cũng là cô cô ta, người động thủ thử xem.”

La Hạo Viêm này nhìn nhìn Văn Tinh Vực cùng Tiểu Dực, vung vung roi không, nói: “Ai nói ta muốn động thủ? Hạo nam không cùng nữ đấu, ta có thể chấp nhận với một thôn cô sao?”

Tiểu Dực thấy Tử Tình tựa hồ không vui, nhích đến bên cạnh Tử Tình, nói: “Cô cô, là ta nhớ cô cô, xin cha ta thật lâu, mới đồng ý đưa chúng ta tới.”

Tử Tình đang muốn nói chuyện, Thư Duệ bế Yên Nhiên dẫn theo mấy người bọn họ đi ra, bởi vì trong nhà không có người ngoài, Tử Tình chỉ mặc cho Yên Nhiên một chiếc yếm và váy ngắn hồng nhỏ, Thư Duệ cũng không ngờ lúc này trong nhà có khách nhân, mấy người bọn họ cũng là áo đuôi ngắn quần đùi, Thư Vi vẫn là một bộ đồ con ếch đó, Thư Duệ đang muốn bế Yên Nhiên trở về thay quần áo, Tiểu Dực chạy vội tới trước, “Muội muội, muội muội, người còn nhớ ta không?”

Văn Tinh Vực rốt cuộc thêm một tuổi, chắc hẳn đã biết ý tứ nàng dâu rồi, không giống như năm trước mở miệng ngậm miệng nàng dâu của ta, chẳng qua, cũng là tò mò đánh giá Yên Nhiên, hỏi: “Cô cô, tóc của Yên Nhiên muội muội vẫn còn hơi xoăn, chẳng qua, thật là xinh đẹp.”

Cái này, Tử Tình từng hỏi Thẩm thị, năm đó hỏi Tử Tình còn nhỏ, tóc cũng là hơi xoăn, sau này lớn, tóc dài rồi, cũng sẽ không lộ ra nữa.

Tiểu Dực nhìn Yên Nhiên hỏi Tử Tình: “Cô cô, ta có thể bế ôm muội muội không?”

Văn Tinh Vực và Thư Duệ đồng thời nói: “Không thể.”

Tiểu Dực tủi thân nhìn Yên Nhiên và Thư Duệ, Thư Duệ nói: “Muội muội ta sợ người lạ, người ngoài vừa bế là khóc ngay.”

La Hạo Viêm ở một bên vỗ tay cười nói: “Một con nhóc xấu, mấy người các người nhìn như bảo bối.”

Mấy người Thư Duệ lúc này mới nhìn thấy La Hạo Viêm, đều có chút căm thù mà nhìn hắn, không chỉ mấy đứa Thư Duệ, còn có Văn Tinh Vực và Tiểu Dực, cũng nhìn hắn chăm chăm, La Hạo Viêm cúi đầu vung vung roi, không lên tiếng.

Tiểu Dực nói với Tử Tình: “Cô cô, hắn tên là La Hạo Viêm, ba người chúng ta là đến cùng nhau, cô cô cũng đừng giận hắn, cô cô là đại nhân, đại nhân không chấp tiểu nhân.”

Lời này, Tử Tình còn thích nghe, nhưng La Hạo Viêm không thích nghe, giương cổ lên muốn phản bác, bị Tiểu Dực nhìn thoáng qua, thành thật lại ngay, xem ra, lai lịch của Tiểu Dực này lớn hơn họ La kia.

Người đã đến rồi, Tử Tình cũng không thể thật sự đuổi về, muốn thu xếp bọn họ ở Âm Hương uyển trên đảo nhỏ, bởi vì Trúc uyển có người ở rồi.

Nhưng là Tiểu Dực và Văn Tinh Vực đều không chịu, nhất là Tiểu Dực, tội nghiệp nhìn Tử Tình hỏi: “Cô cô có phải ghét bỏ ta rồi hay không?”

Tử Tình vỗ trán hỏi: “Thế theo người, người muốn nghỉ ngơi ở đâu?”

“Sắp xếp như năm ngoái là được rồi. Chúng ta sẽ ngủ ở bên cạnh phòng của Thư Duệ ca ca, ba người chúng ta ở cùng nhau.” Tiểu Dực nói, Văn Tinh Vực phụ họa.

Tử Tình có chút khó xử, ba đứa nhỏ này ở vào nội viện, còn không làm ầm ĩ muốn chết, nhất là họ La kia. Nhưng là, bọn họ lại không mang theo nha hoàn đến, nếu thật có chuyện gì, cách khá xa, cũng là không tiện, Tử Tình cân nhắc một chút, thu xếp cho ba người bọn họ ở phòng khách ngoại viện, như vậy, trông nom cũng có chút thuận tiện, mấy hạ nhân kia, sắp xếp đến cùng mấy người Lâm Mạch ở bên rừng đào.

Vừa bố trí ổn thỏa xong, mấy đứa Tiểu Dực liền vào phòng chơi, bởi vì bên ngoài thật sự quá nóng, Tử Tình cũng không dám để cho bọn họ đi chơi, nếu bị cảm nắng, Tử Tình cũng không chịu trách nhiệm nổi, phòng chơi Tử Tình thả một chút khối băng ở bốn góc, bản thân phòng này xây cao, vẫn coi như râm mát.

La Hạo Viêm này vào phòng chơi, vừa bắt đầu còn kiêu ngạo, thấy Thư Duệ đang ôm Yên Nhiên chơi thang trượt, Yên Nhiên hưng phấn mà hét to, Thư Vĩ ở trên giường bật bật lăn lộn, Thư Ngọc cùng Thư Ngạn ở trên chiếu trúc đánh cờ.

La Hạo Viêm tò mò nhìn thang trượt này, Tiểu Dực cũng không quản hấn, bản thân thay một thân áo đuôi ngắn quần đùi, cũng lên thang trượt chơi.

Văn Tinh Vực nhưng là không có áo đuôi ngắn quần đùi thích hợp, năm ngoái đã nhỏ rồi, hấn bịch bịch chạy đến trước mặt Tử Tình, hỏi: “Cô cô, người lại làm cho ta hai bộ áo đuôi ngắn quần đùi, được không?”

Tử Tình gật gật đầu, dặn dò mấy đứa bọn họ một tiếng, bảo Tiểu Dực ở một bên trông, mình đi ra ngoài làm việc.

Ngày hôm sau, Tử Tình đang lúc trông mơn con mắt cuối cùng cũng trông tới Lâm Khang Bình rồi, lúc đó, Tử Tình đang cho Văn Tinh Vực mặc thử quần áo, Tiểu Bạch hưng phấn mà chạy tới gọi: “Nãi nãi, gia đã trở lại.”

Tử Tình vừa kích động, kim đâm một phát vào tay, vừa “ôi” một tiếng, Lâm Khang Bình người đã vào cửa rồi, nhìn trong nhà một cái nhiều thêm mấy người, Lâm Khang Bình cũng là sửng sốt, Tiểu Dực vội nhu thuận chào hỏi.

Biết được chuyện xảy ra ở Việt Thành, Tử Tình cũng vẫn là nghĩ thông, mặc dù mình chưa từng trải qua, nhưng là trong sách và TV vẫn là xem không ít, từ xưa đến nay, cho tới bây giờ xu lợi không chỉ là thương nhân.

“Thực ra, cái này xem như nhân họa đắc phúc đi, cứ như vậy, về sau, việc làm ăn của chúng ta cũng có thể yên ổn hơn một chút, không cần chúng ta quan tâm, tự nhiên có người quan tâm.” Lâm Khang Bình nói.

“Đúng vậy, bạc trong thiên hạ là kiếm không hết, thà rằng chắc chắn hơn một chút đi.”

Biết được Lâm Khang Bình muốn đi Hàng Thành, Tử Tình suy nghĩ một chút, nói: “Xưởng thủy tinh ở Hàng Thành Văn gia có phải cũng muốn chiếm một chút cổ phần hay không?”

“Điều này, hấn là sẽ không, chẳng qua là, thủy tinh này ta chỉ bán ột nhà họ, cứ như vậy, hấn là cũng sẽ không có người dám dòm ngó tới rồi?” Lâm Khang Bình nói.

“Đúng rồi, Văn gia làm Lương Quảng Tổng đốc bấy nhiêu năm đó, chẳng lẽ không có thuyền vận cùng của hàng hàng ngoại sao?” Tử Tình đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

“Tất nhiên là có, quy mô cũng không nhỏ, bằng không, làm sao hàng của Văn gia chuyển gia ngoài đây? Chẳng qua, người ta có con đường đặc biệt, không giống với cái này của chúng ta.”

Hai người đang nói chuyện, Thư Duệ bế Yên Nhiên vào cửa, Tử Tình nghĩ đến Lâm Khang Bình không quá hai ngày nữa sẽ ra ngoài, bèn bảo Thư Duệ đi mời Thẩm thị và Tăng Thụy Tường tới đây ăn cơm.

Áo đuôi ngắn quần cộc: loại áo thân ngắn dành cho dân thường và binh lính cổ đại mặc (Chẳng hiểu sao ảnh minh họa của Mỗ bị báo là chứa nội dung xấu nữa :thumbsdown: .

À, con trai của Văn Tam là Văn Tinh Vực chứ ko phải là Văn Tinh Úc (Mỗ tự vả) huhu, mỗ chẳng nhớ chương nào mà sửa nữa, lười quá lười quá đi mất :cry:

381. Chương 385: Đồng Thú

Thẩm thị và Tăng Thụy Tường cũng không biết trong nhà Tử Tình lại tới ba khách nhân nữa, cho nên thấy ba người Tiểu Dục bọn họ vẫn là có chút vui mừng bất ngờ.

Trên bàn cơm, Tăng Thụy Tường hỏi Lâm Khang Bình vài câu phiên toái ở Việt Thành xử lý xong chưa, Lâm Khang Bình nói: “Đã giải quyết rồi.”

Tăng Thụy Tường nghe xong cũng không hỏi thăm kỹ, chỉ là dặn dò một câu: “Có thể không đắc tội thì cố gắng hết sức không cần đắc tội, rời nhà ở bên ngoài, người theo đuổi là tài, người khác theo đuổi cũng là tài, mọi người đều lui một bước, mưu cầu lâu dài chung quy vẫn tốt hơn tổn thương hòa khí.”

Tăng Thụy Tường mặc dù chưa từng làm buôn bán, chẳng qua đạo lý làm người vẫn là hiểu, cho nên thuận miệng khuyên Lâm Khang Bình vài câu, Lâm Khang Bình cung kính đáp lại.

Thẩm thị biết Lâm Khang Bình không đến hai ngày nữa lại muốn ra ngoài, vừa định oán giận hai câu, Tử Tình vội nói: “Nương, lúc này là chuyện chỗ Tiểu Tứ bên kia, Tiểu Tứ bận, không qua được, đành phải bảo Khang Bình đi qua giúp hẩn quản lý một tháng.”

Thẩm thị vừa nghe là vì chuyện của Tử Hỉ, cũng không có cách nào mở miệng rồi, lại nói, Lâm Khang Bình ở ngoài bốn ba cũng là vì cái nhà này, không riêng gì vì Lâm gia cùng Tử Tình, còn có toàn bộ Tăng gia, nữ tề mình như vậy còn có cái gì có thể oán trách, nghĩ tới điều này, Thẩm thị nói: “Khang Bình, người yên tâm đi đi, ta dù sao cũng không có việc gì, mỗi ngày đều sẽ tới đây nhìn một cái.”

Lâm Khang Bình cười cảm tạ Thẩm thị. Lâm Khang Bình ở nhà cũng chỉ ở hai ngày, đã vội vội vàng vàng đi rồi.

Lâm Khang Bình vừa đi, Tử Tình mới có lòng dạ nhớ tới ba khách nhân nhí trong nhà này, nhớ được năm ngoái Văn Tam đến hình như đã nói, muốn đưa bọn họ đi nhận biết ngũ cốc, hiểu biết nỗi vất vả của nông dân, bèn để cho buổi sáng mỗi ngày Lâm Mạch đưa ba đứa bọn họ kéo theo mấy đứa Thư Duệ đi đến trong trang, để cho bọn họ cùng làm việc nhà nông một canh giờ, bây giờ đang bận rộn cấy lúa cấy mạ.

Ai ngờ ngày hôm đó. Tử Tình đang dẫn Yên Nhiên cùng Thư Vĩ làm kem tươi dưa hấu, nghe thấy sáu đứa Thư Duệ bọn họ xướng vang “Đại ca ca được không, chúng ta đi bắt cá chạch, ca ca của Tiểu Ngưu dẫn hẩn đi bắt cá chạch. Đại ca ca được không. . .”

Tử Tình nhìn một cái, trong tay La Hạo Viêm còn mang theo cái cái sọt trúc nhỏ, sáu người vừa xướng vừa nhảy vào sân. Thấy Tử Tình, Thư Ngọc gọi: “Nương ơi, chúng ta bắt được rất nhiều cá chạch, giữa trưa ăn canh cá chạch chân giò hun khói nhé?”

“Được, không thành vấn đề, chẳng qua phải buổi tối mới có thể ăn, người quên rồi. Cá chạch là phải nhả ra thứ bẩn trong bụng?” Tử Tình cười xoa đầu Thư Ngọc.

Thấy năm đứa khác nhìn mình, Tử Tình xoa đầu từng đứa, ngay cả La Hạo Viêm cũng không thiếu, hỏi: “Có thể nói với ta, mấy người các người là ai lợi hại. Bắt được cá chạch nhiều nhất hay không vậy?”

La Hạo Viêm thấy Tử Tình không bài xích hẩn, vội nói: “Cô cô, là ta.”

Tử Tình có chút ngoài ý muốn, đứa nhỏ này, đến bốn năm ngày, cuối cùng cũng tiếp nhận Tử Tình rồi, gọi tiếng “cô cô” đầu tiên.

Thấy mọi người nhìn hẩn, La Hạo Viêm sờ sờ đầu mình, hỏi: “Chẳng lẽ không phải là ta sao?”

Mấy người khinh bỉ nhìn hẩn một cái. Cười nói: “Là người, người quấy rối cũng nhiều nhất.”

Yên Nhiên thấy mọi người cười ha hả, cũng vỗ tay, kêu: “Ca, bé.”

Thư Duệ vừa muốn đi qua, không nghĩ tới Tiểu Dục cách gần đó. Sớm chặn ngang bé Yên Nhiên lên, Văn Tình Vực mắt húng, cũng chen qua, nói: “Ta cũng muốn bé bé muội muội.”

Tiểu Dục vội đưa Yên Nhiên cho Thư Duệ, nói: “Muội muội sợ người lạ đó.”

La Hạo Viêm không có hứng thú với việc này, lách đến trước mặt Tử Tình, hỏi: “Cô cô, Thư Duệ nói buổi tối có thể đi bắt ếch, buổi tối chúng ta muốn đi, được không?”

Cái này, Tử Tình thật là có chút không yên lòng, suy nghĩ một chút, nói: “Muốn đi cũng được, các người mang theo mấy gã sai vặt hoặc là thị vệ, có bọn họ đi theo, ta mới yên tâm.”

La Hạo Viêm vừa nghe, trực tiếp nhảy lên, nói: “Nha, đi bắt ếch, cô cô, có bài ca bắt ếch không? Người dạy chúng ta xướng một bài.”

Tử Tình suy nghĩ một chút, thật đúng là không có, cười nói: “Ếch thật đúng là không có, ốc sên lại có một bài.”

Tiểu Dục nghe xong vội hỏi: “Cô cô, cô cô, là cái gì, người mau xướng ra nghe thử.”

Tử Tình đành phải xướng ốc sên và chim hoàng anh một lần, bài này dễ xướng, ca từ cũng ngắn, bằng không Tử Tình cũng không nhớ được.

Sáu đứa nhỏ vừa nghe, đều cười ha ha, “Thật sự là cười chết ta rồi, làm sao có thể có ốc sên ngốc như vậy, ha ha, quá ngu ngốc. Cười chết ta rồi.” La Hạo Viêm đấm ngực mình cười nói.

“Cô cô, hình dạng ốc sên trông như thế nào vậy? Nó thật sự đi chậm như vậy?” Tiểu Dục sau khi cười xong hỏi.

“Cái này, bảo Thư Duệ dẫn bọn người đi bắt, dưới góc tường trong vườn là có.” Tử Tình nói, vừa vịn phổ cập khoa học cho bọn nhỏ một chút, không chỉ có ốc sên, còn có xén tóc, hai cái râu thật dài kia cứ làm cho Tử Tình nhớ tới tạo hình của Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn.

Bảy đứa nhỏ chen chúc đi rồi, lúc này, Thẩm thị tới đây thăm Tử Tình, nói là muốn Lâm Hưng đi An châu một chuyến, đưa mấy quả dưa hấu cho năm vị thông gia trong nhà, từ sau khi dưa hấu trong nhà bắt đầu bán ra, Thẩm thị cách chừng mười ngày, sẽ phái Lâm Hưng đi đưa mấy quả cho các nhà, Trần gia cũng có khi có điểm tâm đưa tới, Phó gia cùng Hạ gia lại càng không cần phải nói, có món ăn mới mẻ, cũng sẽ nghĩ tới tặng cho Thẩm thị một phần.

Lâm Hưng đưa dưa và trái cây đi rồi, Thẩm thị thì ngồi xuống nói chuyện cùng Tử Tình, Tử Tình đột nhiên nhớ tới, Mộc Mộc đi Xương Châu thi viện thử, cũng không biết thế nào rồi?

“Sao có thể nhanh biết kết quả như vậy? Người khác ta không biết, Tử Toàn nhưng là nghe nói ngay cả huyện thử cũng không qua, lúc này, Đại nương và Đại cha người cũng không khoác lác nổi nữa rồi, nghe nói nổi giận đùng đùng, nhốt Tử Toàn ở nhà, bắt đứa nhỏ đọc sách đó.” Thẩm thị nói.

Tử Tình nhớ tới sự chăm sóc của Tử Toàn đối với Điền thị, cảm thấy đứa nhỏ này bản tính cũng không xấu, chỉ là bị Chu thị chiều hư rồi, từ nhỏ tựa như cái tiểu bá vương, nói một không hai, trong mắt cũng không có ai khác, tham ăn. Tật xấu hết ăn lại nằm này Tử Tình thật đúng là cảm thấy là lớn lên đường thành, Tử Tình thực sự có chút đáng tiếc cho đứa nhỏ này.

Đang nói, mấy đứa Thư Duệ đi tới, trong tay mấy đứa nhỏ không chỉ có ốc sên, xén tóc, còn có ve sầu, Tiểu Dục hỏi: “Cô cô, Thư Duệ ca ca biết được thật nhiều, Thư Ngạn nói là cô cô dạy, cô cô, ta cũng có thể đi theo người học sao?”

Tử Tình nghe xong nói: “Cô cô biết được cũng không nhiều, người muốn học cái gì?”

“Chính là vì sao trời lại đổ mưa, vì sao lại có sấm sét? Còn có, rõ ràng là nhìn thấy tia chớp trước sau đó mới nghe được tiếng sấm, nhưng là Thư Ngạn cứ nói là xuất hiện đồng thời?” Tiểu Dục hỏi.

Thẩm thị nghe xong có chút đau đầu, cười nói: “Mấy đứa nhỏ này thật đúng là không dễ lừa gạt, người chậm rãi chơi đi, ta đi về trước.”

Mới vừa đi tới cửa, Thẩm thị quay trở lại nói: “Không bằng, hay là phái một người đi nhà tiểu cô người một chuyến, thế nào cũng cần phải hỏi qua một tiếng? Dù sao, cha người bây giờ cũng chỉ nhận nài và Hạ Ngọc thôi.”

Tử Tình nói: “Nói đến nhà Nhị cô, thật đúng là có ít ngày không có tin tức rồi, không bằng cũng phái một người đi thăm cũng như thế, vừa vận đưa chút dưa và trái cây điểm tâm, ta cũng ra ngoài đi dạo, nương đi cùng không?”

“Ta sẽ không đi, người mang theo đám trẻ con này đi ra ngoài chơi một chuyến đi, coi như là đến một chuyến, nhìn xem nhiều hơn cuộc sống thực của nhà nông.” Thẩm thị cười nói.

La Hạo Viêm nghe nói sắp đi chơi, hăng hái hơn bất kỳ người nào, vội hô: “Cô cô, ta cam đoan ta không quấy rối.”

Tử Tình nhớ tới bộ dáng hần vừa mới vào cửa, cũng không nhịn được phì cười.

Ăn xong cơm chiều, trời vẫn còn sáng choàng, chẳng qua lại mát mẻ hơn, Tử Tình thay đổi bộ quần áo nhà nông, cũng thay đổi một thân quần áo mùa hè bình thường cho Yên Nhiên, suy nghĩ một chút, đi ra ruộng hái hai quả dưa hấu, lấy chút trứng gà, cũng lấy mấy loại điểm tâm, lại để ấy đưa nhỏ đều thay quần áo nhà nông, lúc này mới mang theo bọn họ ra cửa.

Vì tránh né mấy người Chu thị, Tử Tình chuyên theo con đường nhỏ phía sau học đường vào thẳng thôn nhà Thu Ngọc, chẳng qua, đường có chút không dễ đi, trong ruộng vẫn còn có người cấy mạ, lúa sớm cơ bản đều thu gặt xong rồi.

Thu Ngọc đang nấu cơm, Mộc Mộc mở cửa, nhìn thấy nhóm người Tử Tình, Thu Ngọc cũng là rất vui mừng, dù sao, Tử Tình còn chưa từng chủ động qua thăm nàng, vội mời mọi người vào nhà.

Tử Tình hỏi Mộc Mộc nói: “Từ Xương Châu trở về rồi? Cữu nương người hôm nay nhắc đến, không biết người thi thế nào? Ta nghĩ vừa vận lúc này cũng không nóng, không bằng tự tới đây nhìn xem.”

“Đa tạ Nhị cữu nương cùng biểu tỷ nhớ đến, còn chưa có kết quả đâu. Chờ có kết quả nhất định sẽ tới của nói cho cữu, cữu nương.”

“Tử Tình, đám khách nhân nhí nhà người từ đâu đến vậy?” Thu Ngọc còn chưa từng gặp mấy người Tiểu Dục.

“À, đưa nhỏ nhà bằng hữu của Khang Bình, chưa từng tới nông thôn, mang đến xem một chút.”

Thu Ngọc nghe xong không hỏi nữa, chỉ là gọi bọn nhỏ ăn ít thứ, tìm nửa ngày, mới tìm được nửa ổ dương mai, Thu Ngọc vội rửa sạch rồi bưng ra, chua chua ngọt ngọt, Tử Tình không ăn nhiều đồ chua lắm, mấy đứa nhỏ thì ăn tận húng, bởi vì dương mai quá nửa là hoang dại, Tử Tình cũng chưa từng dẫn bọn nhỏ vào núi hái.

Tử Tình thấy Tiểu Dục tò mò nhìn bố cục phòng ốc, bởi vì Tình viên và chỗ Tăng Thụy Tường đều là bố cục tứ hợp viện phương Bắc, cho nên Tiểu Dục thấy phòng ở nhà Thu Ngọc ở có chút không giống, bèn nghiên cứu, Tử Tình cười nói: “Đây còn không phải nhà ở bản địa điển hình, bởi vì nhà nàng từ phòng bếp phân ra, phòng ở tiêu chuẩn, người bảo Mộc Mộc dẫn người đi nhà cũ nhà hần tham quan một chút, người sẽ biết là trông như thế nào.”

Tiểu Dục nghe xong vội gật đầu, Thu Ngọc vội gọi Mộc Mộc tới đây, ngay cả mấy đứa Thư Duệ cũng đi theo qua, Thu Ngọc cười nói: “Cũng chính là người có thể nhẫn nại, nếu đổi lại ta, có lẽ đầu đầu chết rồi, bốn đứa này còn không lo đủ đây này.”

Tử Tình nhìn một vòng, hỏi: “Tiểu dương đâu?”

“Đi xuống ruộng rồi, cũng sắp trở lại. Cũng chính là hần muốn làm ruộng, nếu theo ta, còn không bằng bán ruộng, thuê lấy cái cửa hàng.” Thu Ngọc là thật sự chưa từng làm ruộng, còn không bằng Tử Tình đâu.

“Đúng rồi, ngày mai ta muốn đi thăm Nhị cô, nửa năm này, cũng không biết nàng thế nào rồi? Người có việc gì không?” Tử Tình hỏi.

Thu Ngọc nghe nói Tử Tình đi thăm Hạ Ngọc, cũng là thật lòng mừng cho Hạ Ngọc, đang nói, trời đã tối đen, Mộc Mộc bọn họ cùng Chu Vân Giang cũng vào cửa rồi.

Tử Tình thấy Thu Ngọc còn chưa có ăn cơm chiều, vội cáo từ ra về, dẫn theo mấy đứa nhỏ đi theo đường lớn quay về.

Vào Tình viên, Tử Tình dẫn theo bọn họ đi qua bên kia bắt đom đóm, đáng tiếc, không có bình thủy tinh, Tử Tình tìm một tờ giấy trắng, làm một cái bình hình trụ, nhốt đom đóm vào, dẫn theo bọn họ ở trong đình nhỏ ngắm sao, gió đêm từ từ thổi tới, nghe côn trùng mùa hạ rả rích, cũng nghe Tử Tình kể chuyện đã qua.

382. Chương 386: Thăm Hối Hạ Ngọc

Ngày hôm sau, bởi vì Tử Tình đã nói trước muốn đi thăm Hạ Ngọc, liền dậy thật sớm, lại không gặp được một đứa nhỏ nào, ra cửa trong, Tiểu Phần nói, đều ở trên đảo nhỏ luyện công đấy. Tử Tình ra cửa viện vừa thấy, bảy đứa nhỏ đều ở trên đảo nhỏ, có luyện đứng tấn, có luyện roi, cũng có luyện quyền cước, còn rất náo nhiệt, Tử Tình liếc mắt nhìn một cái, bèn đi vào xem xét bữa sáng.

Bởi vì đứa nhỏ đang ở thời kì phát triển, Tử Tình quy định mỗi đứa nhỏ sáng sớm phải uống một chén sữa dê, ăn một quả trứng gà, còn lại đó là cháo, mì sợi, miến xào, cháo rau...thay phiên nhau.

Tử Tình vừa chia sữa dê cho từng đứa xong, Thư Duệ bọn họ đã đi vào, tự động đi rửa tay, Tử Tình nói: “Mau ăn đi, hôm nay ta muốn đi thăm Nhị bà cô của các người, mấy người các người là đi cùng ta, hay là tự mình ở nhà?”

“Cô cô, hôm qua không phải là còn đáp ứng chúng ta đi bắt ếch, lại có thể quên rồi?” La Hạo Viêm nói.

“Được được, hôm nay trở về nếu các người muốn đi thì đi, vừa vặn ta cũng đang thèm, xem xem các người có thể bắt được bao nhiêu, cô cô đều làm món ăn cho các người.”

“Con này ăn ngon sao?” La Hạo Viêm hỏi, canh cá chạch chân giò hun khói hôm đó, hẳn cũng không cảm thấy dễ uống, canh cũng thôi, những thứ kỳ kỳ quái quái gì đó kia, hẳn thật đúng là chưa ăn ra ngon được bao nhiêu, cảm giác là lạ, đây là sự khác biệt của văn hóa ẩm thực Nam Bắc.

“Ăn không ngon, thật sự, người nhất định không thích ăn, đến cả canh cá chạch người cũng không thích ăn, cái kia người lại càng sẽ không thích rồi.” Văn Tinh Vực cười nói.

“Đúng rồi, người nhất định không thích. Người là người phương Bắc, đâu có ăn quen những thứ này, người ở phương Bắc thì cảm thấy cái gì ăn ngon?” Thư Ngọc hỏi.

Vẫn là Thư Ngọc phúc hậu hơn một chút, nói với La Hạo Viêm: “La đại ca, ta kể cho người một câu chuyện, người sẽ biết nên làm như thế nào.”

La Hạo Viêm và Tiểu Dục vừa nghe, hứng thú lên, nói: “Mau kể, mau kể.”

Thư Ngọc khoe khoang mà kể lại chuyện ngựa con qua sông, ngựa con muốn qua sông, hỏi chuột con. Nói nước sông sâu lắm, làm chết đuối đồng bạn của nó, cũng hỏi bò, bò nói nước sông mới đến bắp chân. “Nước sông sâu hay không, đáp án của bò và chuột con cho lại không giống nhau, các người nói vì sao?” Thư Ngọc hỏi. Bởi vì bọn nhỏ chưa từng thấy sóc, Tử Tình bèn đổi sóc thành chuột.

Tiểu Dục và Văn Tinh Vực còn có La Hạo Viêm đều tự suy nghĩ một hồi, ba người đều hiểu được, La Hạo Viêm không kiên nhẫn phát phát tay, nói: “Chuyện này có khó gì? Con bò vốn chính là to hơn con chuột.”

Tiểu Dục cười nói: “Câu chuyện này nói cho chúng ta biết. Làm việc phải dựa vào chính mình động não đi phân tích. Cô cô, ta thích chuyện xưa người kể, ta biết, người là dạy chúng ta đạo lý làm người.”

Đạo lý giảng xong rồi, điểm tâm cũng ăn xong rồi, Tử Tình mang theo mấy đứa nhỏ ra khỏi nhà, suy nghĩ một chút, vẫn là để ột thị vệ trong đó đi theo. Cũng thuận tiện phụ trách đánh xe ngựa.

Tử Tình dẫn theo tám đứa nhỏ, còn dẫn theo hai nha hoàn, còn có chút đồ ăn. Giữa trưa, khẳng định là phải ở bên kia ăn cơm, thấy thế nào, cũng phải đi hai chiếc xe ngựa. Lúc phân xe, bảy đứa nhỏ đều muốn đi theo Tử Tình, Yên Nhiên đương nhiên không cần phải nói. Cuối cùng, Tiểu Dục sắp xếp thị vệ cùng Lâm

Hưng đánh xe ngựa của bọn họ, một chiếc xe cũng miễn cưỡng ngồi đủ, nha hoàn chỉ dẫn theo Tiểu Tử đi qua giúp đỡ nấu cơm.

Xe ngựa còn chưa có vào thôn, đã có người đi thông báo cho Hạ Ngọc. Bởi vì trong thôn, chỉ có thân thích nhà Hạ Ngọc có xe ngựa. Hạ Ngọc quả thực chạy ra, vịn khung cửa đứng nhìn xa.

Xe ngựa vào thôn, còn có một đám trẻ con đi theo tới, Tử Tình xuống xe, thấy Hạ Ngọc tựa vào trên khung cửa. Sắc mặt có chút không tốt lắm, vội hỏi: “Nhị cô, người làm sao vậy? Lại không thoải mái chỗ nào?”

Bởi vì trong tay Tử Tình còn bế đứa nhỏ, không có cách nào dìu Hạ Ngọc, trong tay Tiểu Tử cũng mang theo đồ, Tử Tình giao đứa nhỏ giao cho Thư Ngọc bên cạnh, Tiểu Dục vội nhận lấy, nói: “Dục ca ca bế người, người phải ngoan ngoãn nha?”

Yên Nhiên cười hì hì hôn gò má Tiểu Dục một cái, Thư Duệ thấy, vội đoạt Yên Nhiên lại, bởi vì mỗi lần Tử Tình và Lâm Khang Bình còn có mấy người Thư Duệ trêu chọc Yên Nhiên, nói “Yên Nhiên ngoan ngoãn, hôn một cái.” Yên Nhiên đều sẽ cười hì hì hôn lên mặt mọi người một cái, nhưng Tiểu Dục này cũng không phải người nhà mà, bởi vậy Thư Duệ có chút tức giận, nhưng lại không thể phát giận với một đứa nhỏ nhỏ hơn một tuổi. Liền rất không vui lườm Tiểu Dục, Tiểu Dục cũng chẳng phân biệt được. Cũng may Văn Tinh Vực cùng La Hạo Viêm không phát hiện.

Tử Tình cũng không phát hiện một màn này, đang đỡ Hạ Ngọc, hỏi tình hình gần đây của Hạ Ngọc. Thì ra là, thân thể Hạ Ngọc từ chỗ Chu thị bị chọc tức không ít, vốn là người thể nhược nhiều bệnh, tâm tư còn nặng, vốn nên cần tĩnh dưỡng thật tốt, mà lại cứ thấp thỏm Điền thị, nghĩ tới Điền thị đáng thương, mỗi lần cũng là rơi lệ. Nhưng tâm bệnh này, Tử Tình cũng không chữa được.

Chu Thiên Thanh không ở nhà, nói là đang giấy cỏ cho khoai lang, còn muốn nhắc dây, Tử Tình nhìn nhìn mấy đứa nhỏ nhà mình, nói: “Giấy cỏ không giúp được, chẳng qua việc nhắc dây này, mấy đứa bọn họ vẫn là có thể giúp được, ruộng nhà người ở chỗ nào?”

“Ấy đừng, khách nhân tôn quý như vậy, ở nhà đều là thiếu gia, sao có thể để cho bọn họ xuống ruộng?” Hạ Ngọc cự tuyệt nói.

“Ôi, việc nhắc dây này, bọn họ nhất định thích làm, còn không giống như đi chơi. Nhị cô, người cũng đừng từ chối nữa.”

Hạ Ngọc chỉ phương hướng, Tử Tình giao Yên Nhiên cho Tiểu Tử, nói với bọn nhỏ: “Hôm nay giao ọi người một nhiệm vụ, ta muốn nhìn xem ai làm tốt nhất, ai có thể chịu khổ nhất? Mấy người các người tỷ thí một chút, làm tốt, ta có phần thưởng.”

La Hạo Viêm hỏi: “Cô cô, có thể hỏi một chút phần thưởng là cái gì hay không?”

Tử Tình ngẫm nghĩ, nói: “Tí về dạy các người chơi một trò chơi.”

Mấy đứa nhỏ nhảy nhót đồng ý, Tử Tình mang theo bọn họ đến bờ ruộng, Chu Thiên Thanh thấy mấy người Tử Tình trước, đi lại đón, nghe xong Tử Tình nói, vội xua tay nói: “Không được, không được.”

Tử Tình cũng đã ở bờ ruộng làm mẫu ấy đứa nhỏ rồi, nhắc dây là một việc không cần kỹ thuật nhất, chỉ cần kéo dây khoai lang từ trong đất ra, từ đầu này kéo đến một đầu khác, phồng giữa dinh dưỡng trên dây khoai lang phân ra rễ nhỏ. Mấy đứa nhỏ vừa thấy đơn giản như vậy, đều cảm thấy dễ chơi, mỗi đứa một thửa đất mà làm.

Sau khi Tử Tình dặn vài câu, đi về trước, thấy Hạ Ngọc, hỏi: “Nhị cô, không bằng, thừa dịp lúc này có xe, ta mang người vào thành xem đại phu đi?”

“Đừng tốn tiền bạc vô ích, mới xem qua không bao lâu, đại phu nói để cho ta dưỡng cẩn thận, cái gì cũng đừng quan tâm.”

Tử Tình nghe xong, khuyên lớn vài câu, Tiểu Tử đặt Yên Nhiên xuống đất, hỏi: “Chủ tử, bữa trưa ăn cái gì?”

“Hãy làm chút thức ăn nhà nông, ra vườn rau sân trong có cái gì hái cái đó, mặt khác, làm chút đồ riêng cho Nhị cô ta.”

Hạ Ngọc nghe xong vội nói: “Cái này không được, trong sân trong có gà vịt, người giết mỗi loại một con đi, cũng không có chút thịt.”

Tiểu Tử nhìn nhìn Tử Tình, Tử Tình nói: “Suốt ngày lúc nào cũng là gà vịt cá thịt, một bữa không ăn, cũng không có gì, không phải là muốn sống cuộc sống của hộ nông dân nhân sao? Hộ nông dân trừ ngày tết ra, nào có thịt ăn?”

Tiểu Tử nghe xong tự ra sân trong tìm rau, Tử Tình bế Yên Nhiên ngồi trò chuyện cùng Hạ Ngọc. Thực ra cuộc sống của Hạ Ngọc nghiêm chỉnh mà nói không tính là quá khổ, Tiểu Văn cũng không đọc sách nữa, một năm Hạ Ngọc còn có thể có bảy tám lượng bạc để ra, so với gia đình nông dân thông thường mà nói, vẫn là hơn nhiều lắm, hơn nữa hàng năm, Tử Tình và Thẩm thị tặng đồ cho nàng không ít, trừ chút đồ gia vị, qua ngày cơ bản không cần tiêu tiền. Chẳng qua, hàng năm tiền thuốc, phởn chừng vẫn là một khoản lớn.

“Nhị cô, Tiểu Văn năm nay cũng không còn nhỏ nữa? Có nhà thích hợp hay không?”

“Sức khỏe ta không tốt, cũng không thể ra khỏi nhà, nhờ người khác để ý, nhất thời còn chưa có người vừa ý, ờ, thoáng một cái, đứa nhỏ này cũng mười bảy rồi, năm nay nên định ra.”

“Cho nên nha, Nhị cô, người xem, nếu người không dưỡng tốt thân mình, người muốn lo lắng cho Tiểu Văn, cũng là có lòng mà không đủ sức, không bằng bản thân nghĩ thoáng ra một chút, chỉ nhật ra chút chuyện ỉn bét phiền, người chăm sóc tốt ỉn, chính là cho dưỡng và Tiểu Văn bớt lo, bọn họ cũng có thể buông tay buông chân, một lòng một dạ trồng trọt thì trồng trọt, học nghề thì học nghề, không cần thời thời khắc khắc lo lắng cho người, người nói đúng không? Còn có bà, sức khỏe người tốt rồi, nàng cũng có thể yên tâm phải không?”

Tử Tình vừa khuyên, Hạ Ngọc đỏ vành mắt, Yên Nhiên tập tễnh đi đến trước mặt Hạ Ngọc, thò đầu nhìn mắt Hạ Ngọc, nói: “Không khóc.”

Hạ Ngọc ôm chầm lấy Yên Nhiên một cái, rưng rưng cười nói: “Bà cô không khóc, xem Yên Nhiên của chúng ta hiểu chuyện bao nhiêu, nhỏ như vậy, biết dỗ người rồi.”

Đang nói, bọn nhỏ đã tung tăng trở lại, còn thật là đứa nào cũng rậm đen, một đầu đầy mồ hôi, trên đầu còn đội lá chuối tây, Thư Duệ dẫn bọn họ đi giếng bên cạnh múc nước rửa mặt, Văn Tinh Vực nói với Tử Tình: “Cô cô, việc này nhẹ nhàng hơn cắt lúa nhiều.”

“Cũng nhẹ nhàng hơn cấy mạ, ta không thích cấy mạ nhất.” La Hạo Viêm nói.

“Khó trách thơ cổ nói “cày đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày”(*), cô cô, chúng ta còn có việc nhà nông nào chưa làm qua không?” Tiểu Dục hỏi.

(*)Câu gốc: sử hòa nhật đương ngo, hãn tích hòa hạ thổ, nghĩa: cày ruộng giữa trưa, mồ hôi rơi xuống ruộng.

“Nhiều lắm, việc mệt nhất khổ nhất, các người còn chưa có làm qua đâu.” Tử Tình nói.

“A, còn có mệt hơn khổ hơn? Đó là việc gì?” Tiểu Dục hỏi.

Chu Thiên Thanh nói cho bọn họ một ít việc trồng trọt, vừa vặn Tiểu Tử nói cơm đã dọn xong rồi, Tử Tình dẫn bọn họ lên bàn, La Hạo Viêm nhìn một vòng, hỏi: “Cô cô, sao không có thịt? Ta cũng không phải con thỏ, chỉ ăn rau.”

“Mau ăn đi, đây là không tẻ rồi, nể mặt các người đến, nấu nhiều đồ ăn như vậy, nếu chỉ có bọn họ, cũng chỉ là một đĩa rau là tạm tạm rồi. Hôm nay, ta dẫn bọn người tới đây, không chỉ là muốn thể nghiệm cuộc sống nhà nông, còn có một mục đích, ta cảm thấy, các người ngày thường ở nhà rất được nuông chiều, cho nên, muốn tiến hành một hạng mục “giáo dục trắc trở” nho nhỏ cho các người.”

“Cô cô, cái gì gọi là “giáo dục trắc trở”?” Tiểu Dục hỏi trước.

“Cô cô muốn nhìn một chút, trong các người, ai có thể chịu khổ nhất, ai có nghị lực và sự chịu đựng nhất? Mặc dù con đường tương lai của mỗi người không giống nhau, nhưng là, có một điều chắc chắn, cả cuộc đời con người, sẽ không lúc nào cũng xuôi gió xuôi nước, sẽ có lúc gặp trắc trở, cái gọi là “giáo dục trắc trở”,

chính là xem các người gặp trắc trở, là nghĩ biện pháp hóa giải hay là ngồi chờ chết. Đương nhiên, hôm nay cô cho các người trải qua, chỉ là cho các người ăn ít thịt đi một chút mà thôi, còn xa xa chưa nói tới trắc trở.”

Lúc này, Tiểu Tử đã bưng cơm lên, còn là gạo lức, mấy đĩa nhỏ nhúm mỳ càng chặt, chẳng qua, nghĩ tới lời nói vừa rồi của Tử Tình, ai cũng không mở miệng.

Tử Tình không nói hai lời, tự mình bưng bát đĩa lên trước tiên, Thư Duệ thấy, cũng vội bưng lên, tiếp theo là Thư Ngạn, Tiểu Dục, cuối cùng, đều bưng bát cơm lên.

383. Chương 387: Ước Hẹn Tối Cửa

Sau khi từ nhà Hạ Ngọc trở về, Tử Tình cảm thấy mấy đứa nhỏ này quả nhiên hiểu chuyện hơn một chút, sáng sớm luyện công xong, ăn xong điểm tâm, chủ động đi theo Lâm An đi đến trong trang làm việc nhà nông một canh giờ, đương nhiên, cũng làm được chỉ là nhận biết các loại cây nông nghiệp, hiểu biết một chút đặc tính cây nông nghiệp mà thôi, Tử Tình cũng không quá nghiêm khắc bọn họ học làm việc nhà nông thật. Buổi chiều, bọn họ cũng đi theo Lương tiên sinh nghe bài giảng một canh giờ, đa phần thời gian, bọn họ vẫn là chơi đùa.

Ngày hôm đó, Tử Tình đang kể chuyện” A Phàm Đề” cho bọn họ, thật ra, rất nhiều chỗ Tử Tình cũng không nhớ rõ lắm. Chẳng qua là, Tử Tình biết ba đứa nhỏ này xuất thân không thấp, hi vọng tương lai bọn họ có thể có một trái tim nhân ái, đối với người nghèo có thể có lòng thương xót, mới nghĩ tới hồi nhỏ đời trước, Tử Tình từng xem truyện A Phàm Đề trong sách của anh cả, bởi vậy lúc này, vừa có thể mở mang được trí lực của bọn họ cũng có thể dạy bọn nó một ít đạo lý.

Lúc Thẩm thị cùng Phó phu nhân, Hạ thái thái đến, Tử Tình đang bị bọn nhỏ vây công, bẫy miệng tám lời nêu câu hỏi, Tử Tình đã có chút không chống đỡ được, vừa vận ba người Thẩm thị các nàng vào cửa.

Hạ thái thái kể từ sau khi Tử Vũ đi, cách dăm ba ngày sẽ đến thăm Thẩm thị, chẳng qua, đến cùng Phó phu nhân, vẫn là lần đầu tiên. Tử Tình không biết lần trước Lâm Hưng đi tặng dưa hấu, Phó phu nhân và Hạ thái thái đều hỏi Tử Tình ở nhà bận làm gì, Lâm Hưng chỉ đành phải nói trong nhà đến vài khách nhân nhí, Tử Tình tương đối bận.

Phó phu nhân và Hạ thái thái đồng thời nghĩ tới đứa nhỏ tặng tác phẩm thư pháp cho Yên Nhiên lần trước, đều có tâm tư muốn gặp một lần, cho nên, lần này, Hạ thái thái vừa mời Phó phu nhân, Phó phu nhân cũng nhân cơ hội cùng đến.

Hạ thái thái liếc mắt một cái nhìn ra ba đứa nhỏ dư ra trong nhà Tử Tình, chẳng qua, Tử Tình đều mặc vào quần áo cho ba vị khách nhân nhí này giống như Thư Duệ bọn họ, cho nên, Hạ thái thái cũng không dễ nhận xét lai lịch của bọn nhỏ, rốt cuộc có phải có chút lai lịch hay không? Rốt cuộc ở đây có nam hài tặng tác phẩm thư pháp hay không?

Chẳng qua, Hạ thái thái đã từng chịu một lần thiệt thòi rồi, người thông minh chắc chắn sẽ không tái phạm sai lầm lần thứ hai, cho nên. Hạ thái thái tươi cười đầy mặt chào mấy đứa nhỏ. Đáng tiếc, Tiểu Dục bọn họ phản ứng đều nhàn nhạt, chỉ là lễ phép trả lễ lại.

Phó phu nhân thật không có suy nghĩ nhiều như Hạ thái thái, chẳng qua. Nàng cũng là đi theo Phó đại nhân ở quan trường nhiều năm, tự nhiên cũng có vài phần nhãn lực, từ thái độ của mấy đứa nhỏ này đối với Hạ thái thái, là nhìn ra mấy đứa nhỏ này xuất thân không thấp.

Tử Tình bảo mấy đứa nhỏ gọi người, lúc này, Yên Nhiên cũng bỏ lại đồ chơi trong tay, đi đến trước mặt Thẩm thị. Yên Nhiên bước đi đã tương đối vững rồi, Hạ thái thái thấy Yên Nhiên, vội ôm cổ, vành mắt đều đỏ, nói: “Nhìn thấy Yên Nhiên, thật là có chút nhớ tôn tử của ta rồi, người nói, bảo cho bọn họ để lại Văn Xương cho ta thì thật tốt. Ta còn có thể bế đứa nhỏ thường xuyên đến làm bạn với Yên Nhiên, Văn Xương của chúng ta, cũng nên biết gọi bà rồi nhỉ?”

“Đúng vậy. Ngay cả Yên Nhiên của chúng ta cũng biết gọi bà ngoại rồi. Chỉ sợ chờ thêm năm nữa, Vũ nhi bọn họ trở về, tiểu Văn Xương cũng sẽ không nhận ra chúng ta rồi.” Thẩm thị cảm thán nói.

“Phải không? Yên Nhiên, đến gọi một tiếng bà ngoại nghe một chút, ta cũng là bà ngoại người đấy.” Hạ thái thái ôm Yên Nhiên dỗ dành nói.

Thực ra, Yên Nhiên chỉ biết phát âm một chữ, cái từ “ngoại” kia không phát âm ra được, chỉ biết gọi “Bà”, không nghĩ tới, Hạ thái thái nghe xong càng là cười không khép miệng được. Nói: “Người nếu là thật có thể gọi ta bà bà, ta sẽ càng vui vẻ hơn rồi.”

Tử Tình vừa nghe lời này, cảm thấy thật là có vài phần mất hứng, Phó phu nhân cũng biết ý của Tử Tình, giang hai tay cười nói với Yên Nhiên: “Đến, Yên Nhiên. Bà ngoại này cũng ôm bảo bối ngoan ngoãn của chúng ta một cái.”

Yên Nhiên đang ở trong lòng Hạ thái thái uốn éo, giương tay nhào tới, Tử Tình cũng nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Đứa nhỏ này, không sợ người lạ tí nào.”

Thực ra, đứa nhỏ không sợ người lạ thật sự là một khuyết điểm, tương lai đối với ai đều như nhau, không có một chút lòng phòng bị nào, đây chính là một tai họa ngầm rất lớn, không để ý một cái, đứa nhỏ bị người xấu lừa đi ngay, chỉ sợ, đến lúc đó Tử Tình không tìm được chỗ hối hận rồi. Nhất định phải tăng cường giáo dục ý thức nguy cơ cho đứa nhỏ, Tử Tình thầm nghĩ.

Cũng may đứa nhỏ ở trong tay Phó phu nhân cũng không nán lại, một mạch giơ tay nhào về phía Thẩm thị, “Bà, bế.”

“Đứa nhỏ này, ta không phải cũng là bà ngoại sao? Người cũng biết ai xa ai gần.” Phó phu nhân giao đứa nhỏ cho Thẩm thị, cười nói.

Thẩm thị bế đứa nhỏ lên, giao cho Thư Duệ, bảo mấy đứa Thư Duệ mang đi chơi cùng.

“Nghe nói tướng công nhà người từ Việt Thành trở về không đến hai ngày, lại đi Hàng Thành rồi? Tử Tình thật đúng là có phúc khí, việc buôn bán của Khang Bình nhà người đã làm đến Việt Thành Hàng Thành đi, thật là khó lường.” Hạ thái thái nói.

“Khang Bình nhà người từ Việt Thành trở lại rồi? Đi Hàng thành lúc nào? Ta nghe nói, xưởng thủy tinh ở Hàng Thành sắp khởi công, nữ tể nói, không tìm thấy người thích hợp, vẫn là để cho Khang Bình nhà người đi?” Phó phu nhân hỏi.

Phó phu nhân thấy không có người ngoài, liền hỏi vài câu, không nghĩ tới, Hạ thái thái căn bản không biết chuyện Hàng Thành sắp mở phân xưởng thủy tinh.

Tử Tình thấy vẻ mặt của Hạ thái thái, vội nói: “Ta cũng là mới nhận được thư của Tiểu Tứ, biết chuyện hẳn muốn đi Hàng Thành mở xưởng thủy tinh, vốn là, ta còn tưởng rằng là muốn làm phân xưởng thứ tư ở Kinh Thành đó.”

Về mặt của Hạ thái thái dễ nhìn hơn một chút, hỏi: “Chính là, xưởng thủy tinh này đã kiếm tiền như vậy, không bằng mở nhiều thêm mấy cái, nếu không đủ bạc mà nói, mọi người lại góp thêm một chút.”

Thẩm thị không khôn khéo cỡ nào, cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Hạ thái thái, cười nói: “Nữ nhân chúng ta, tốn những tâm tư này làm cái gì, theo ta nói, còn không bằng nhân lúc đủ chân, chơi vài ván mặt chược, chuyện kiếm tiền này, để lại cho các nam nhân đi lo đi, không thấy Tử Tình nhà ta cũng không tham dự những thứ này.”

Phó phu nhân vừa nghe hiểu ngay, cũng cười nói: “Đúng vậy, vẫn là chơi vài ván bài đi, khó khăn lắm mới có chút thời gian tối đây, Tử Tình, bữa trưa nhà người có cái gì tốt, mau đi phân phó phòng bếp chuẩn bị đi.”

“Các người thật đúng là tối đúng dịp, tối hôm qua mấy đứa bọn họ đi ra ngoài bắt ếch, thật đúng là bắt được không ít, đang định bữa trưa làm đó.” Tử Tình cười nói.

Từ sau khi mấy đứa La Hạo Viêm ăn ếch đến nghiện, hầu như buổi tối mỗi ngày đều phải đi ra ngoài quanh một vòng, đương nhiên, công lao chủ yếu Tử Tình đoán chừng là mấy thị kia cùng với mấy người Lâm

Hưng.

“Còn nói sao, có thứ tốt, cũng không nghĩ tới tặng ta một chút, còn bắt ta chạy tới, hết lần này đến lần khác mở miệng đòi, lát nữa, phạt người uống thêm vài ly rượu.” Phó phu nhân cười nói.

“Đúng vậy, Tử Tình làm chủ nhà, nàng cũng phải uống thêm mấy chén.” Hạ thái thái cũng cười nói, thu hồi tâm tư vừa rồi.

Tử Tình dẫn mọi người đến tây phòng ngoại viện, Tiểu Bạch đã bày mạt chược xong, Tử Tình dặn nàng: “Đi phòng bếp nói cho Tiểu Tử một tiếng, chuẩn bị một bàn cơm khách, làm tắt đám ech hôm qua.”

Tiểu Bạch đáp lại rồi đi, Hạ thái thái ngồi xuống bàn, cười nói: “Đầu tiên nói trước, thắng phải mời khách.”

Phó phu nhân cười nói: “Đó là tất nhiên, muốn ta nói, mấy người chúng ta cũng nên thường xuyên tụ tập, không có chết dí ở nhà mốc meo. Ta thấy chỗ Tử Tình được, chỗ cũng lớn, cũng không có trường bối ngại ồn ào, trong vườn có sẵn cái ăn, không bằng, mấy người chúng ta liền hẹn ước, thường xuyên đến nhà Tử Tình tụ tập.”

“Chính hợp ý ta, ta mới là người ở nhà mốc meo kia, khó khăn lắm mới trông được tôn tử, mới vài ngày, lại không có ở bên người rồi. Đúng rồi, Phó phu nhân, Đại nữ nhi nhà ngươi, được mấy tháng rồi? Sắp sinh rồi nhỉ?” Hạ thái thái hỏi.

“Là sắp rồi, còn có hai tháng, vẫn là thông gia tẩu tử mệnh tốt, người xem, tôn tử ngoại tôn tử này, một đồng lớn quay tròn, thêm hai năm nữa, chỉ sợ cũng không nhận ra được hết rồi.” Phó phu nhân nói.

“Các người đó, cũng đừng chỉ hâm mộ ta, qua vài năm nữa, mấy người các người cũng giống ta thôi.” Thẩm thị cười nói.

Tử Tình đang trên bàn bài, đột nhiên, mấy người Thư Duệ đi vào, La Hạo Viêm nói với Tử Tình: “Cô cô, ta vừa nghe nói, Trung thu năm ngoái, người dẫn bọn hắc đi đốt tháp, ta cũng muốn chơi trò này, nhưng là, chúng ta không kịp đợi đến Trung thu phải đi rồi, cô cô, không bằng, mấy người chúng ta cũng đắp một cái tháp đốt, người nói được không?”

“Được, chẳng qua, nói trước, tự các người làm, không được tìm người hỗ trợ, năm trước đã làm qua một lần rồi, cô cô xem xem các người có thể tiến bộ không?” Tử Tình thuận miệng nói.

Mấy đứa đứa nhỏ chen chúc đi ra ngoài, Hạ thái thái nhìn thoáng qua, hỏi: “Tử Tình, rốt cuộc mấy đứa nhỏ này là lai lịch gì, ta thấy bọn chúng đối với người thân thiết vô cùng, cô cô dài cô cô ngắn, không biết còn tưởng rằng người là cô cô ruột của bọn hắc đó.”

“Thực ra, ta cũng không rõ lắm, ta chỉ là biết một đứa trong đó, hai đứa còn lại là bằng hữu hắc mang đến, người ta chưa từng ở nông thôn, người trong nhà đưa tới mới mẽ hai ngày, ta cũng không tiện chối từ. Về phần cái khác, người ta không nói, ta cũng không tiện hỏi thăm kỹ.” Tử Tình trả lời.

“Điều này cũng đúng, năm đó, ta còn đưa hai đứa búng bình kia nhà ta tới ở nửa tháng, trở về luôn miệng nhắc tới Tình tỷ tỷ này, Tình tỷ tỷ kia, ta mới biết được, Tử Tình thì ra là có duyên với trẻ con như vậy. Nếu không phải là hai đứa nhà ta quá lớn, ta cũng ném tới nhà Tử Tình, để cho Tử Tình dạy dỗ một chút. Nữ nhi của ta thường nói, nữ tể chính là Tử Tình một tay trông lớn, cho nên, trừ thông gia tẩu tử, chính là tỷ tỷ này có sức nặng ở trong lòng hắc.” Phó phu nhân nói.

“Nói đến cái này, không phải là ta khen Tình nhi nhà ta, năm đó, thật đúng là may mà có nàng, ta là bận việc trong vườn trong ruộng, lão Đại đọc sách, lão Nhị đi ra ngoài giúp ta làm việc, lão Tam lão Tứ đều nhỏ, đều giao cho Tình nhi, lão Tứ lúc đó còn không đến một tuổi, cũng không phải đều là một tay nàng trông lớn.” Thẩm thị nói đến chuyện cũ, cũng là cảm khái không thôi.

“Nương, người ta khách khí với chúng ta vài câu, người lại thì tốt rồi, còn thật sự khen lên, cũng không sợ người ta chê cười hai nương con ta.” Tử Tình nói.

Đang nói, Tiểu Bạch đi tới nói cơm dọn xong rồi, Tăng Thụy Tường cũng đi tới rồi, mấy người Tử Tình vội thu bài, tính toán thắng thua, Thẩm thị là người thắng, sau khi quyết định thời gian Thẩm thị mời khách, rồi đi ăn cơm.

Tiến bước Phó phu nhân cùng Hạ thái thái, Tử Tình hỏi: “Hôm nay Hạ thái thái đến có việc đứng đắn sao?”

“Nào có việc đứng đắn gì? Chẳng qua là vừa vận thôi, mấy ngày nay nàng cũng là đến vài lần, chẳng qua, Phó phu nhân cũng là hiếm thấy.” Thẩm thị nói đến phần sau, cũng có chút chần chờ, bởi vì Hạ thái thái thể nhưng có ý tìm hiểu thân thể của mấy đứa Tiểu Dực, chẳng lẽ thật sự là chứa tâm tư gì?

“Cho dù nàng chứa tâm tư gì, nàng cũng không leo lên được mà?” Rốt cuộc Thẩm thị vẫn là hỏi ra câu này.

Truyện A Phàm Đề: Một câu truyện dân gian của Tây Cương kể về sự mưu trí của A Phàm Đề. Hắn ghét ác như cừu, thích lo lắng chuyện bất công của thiên hạ, hơn nữa hài hước, khôi hài

384. Chương 388: Hội Vui Vẻ Đưa Tiễn

“Leo lên được hay không, nhưng là người ta chưa hẳn nghĩ như vậy, có thể cảm thấy đều là thân thích, dù dắt nhau là cần phải. Bằng không, nàng cũng sẽ không thể xa xôi như thế, đầy muối muối muối phu vào kinh, thật có thể có bản lãnh này, ở An Châu không phải là đọc sách giống nhau sao? Người xem Đại ca cùng Tiểu Tứ không phải là một ví dụ? Chẳng lẽ tương lai một nhà chúng ta đều chuyển đến kinh thành, nàng cũng đi theo phải không?”

“Nàng nếu thực bỏ được, ta cũng là sẵn lòng. Ta còn được không một nhi tử đó, tựa như Khang Bình.” Thẩm thị cười nói, dù sao đều là vì tốt cho Tử Vũ, Thẩm thị cũng sẽ không tính toán.

“Đúng rồi, mấy ngày nay cha đều làm những cái gì? Thư viện bên kia tường viện xây xong chưa?” Tử Tình hỏi.

“Ừ, phòng ở nói không xây trước, hai năm này đều không dùng, phòng ở xây xong rồi, không có người ở ngược lại không tốt, bây giờ chỉ chờ đến mùa đông và đầu xuân sang năm trồng cây thôi.”

Bây giờ Tăng Thụy Tường có thư viện này, cũng coi như có cái gửi gắm tinh thần, từng ngọn cây cọng cỏ, một bông hoa một dây leo, Tăng Thụy Tường đều cẩn thận nghiên cứu tập tính, thư viện này, quá đối chính là một loại thương tiếc của Tăng Thụy Tường đối với Tiểu Tuệ, Tử Tình cũng là từng đề nghị, dứt khoát, ở trong cửa lớn thư viện, xây một pho tượng Tiểu Tuệ, đáng tiếc, trừ Diên thị ra, ai cũng không biết Tiểu Tuệ trông như thế nào?

Mấy đứa Văn Tinh Vực có tháp này muốn dựng, bắt đầu bận rộn, bởi vì Tử Tình yêu cầu bọn họ bằng bản lĩnh của mình, cho nên, nhật gạch, nhật mái ngói, còn có thừa lại trước kia, cũng là không tốn hai ngày, mặt khác, chính là lên núi đập quả thông, việc này Tử Tình không yên lòng để ấy đứa nhỏ vào núi, bèn để cho thị vệ đi theo.

Chờ mấy đứa Thư Duệ hoàn thành việc dựng tháp, ngày cũng tiến vào tháng bảy rồi, Tiểu Dực bọn họ cũng nên trở về, ba đứa nhỏ thương lượng một chút. Định đi vào sáng mừng năm tháng bảy, Tử Tình đáp ứng mở một lễ hội vui vẻ đưa tiễn hoàn toàn mới cho bọn họ.

Ngày mừng bốn, ba đứa nhỏ vừa hưng phấn lại có chút ưu thương, hưng phấn là có chút mong đợi đối với buổi tối lễ hội vui vẻ đưa tiễn. Không biết Tử Tình có thể dẫn bọn chúng chơi những cái gì, ưu thương là vì sau đêm nay, lại là ly biệt thật lâu.

Ai ngờ sáng sớm hôm đó. Tử Tình đã gọi bảy đứa nhỏ đến, nói: “Các người còn nhớ truyện A Phàm Đề ta từng kể cho các người không?”

Mấy người đều trầm miệng một lời đáp: “Nhớ ạ.”

“Được, hôm nay ta giao cho các người một nhiệm vụ, các người xem, tổng cộng có A Phàm Đề, ba y lão gia, đứa ở, người nghèo, thẩm phán, còn có tôm tép nhãi nhép linh tinh, mỗi người các người, bắt thăm. Xem ai bắt được nhân vật nào, các người chọn hai truyện, diễn một vở kịch cho ta xem, được không?”

Ba y: cách gọi của người Tây Vực, chỉ quan lại, quyền quý..., ở trong truyện A Phàm Đề, ba y lão gia là địa chủ

Mấy đứa nhỏ đều cảm thấy rất mới mẻ, đều muốn diễn A Phàm Đề, Thư Duệ nói: “Không phải nói bắt thăm sao?”

Mấy đứa nhỏ tự đi phòng chơi bắt thăm tập luyện rồi, Tử Tình thật đúng là không nghĩ tới mấy đứa nhỏ còn rất dễ tâm, lại có thể đến cả cơm cũng không ăn tử tế, chẳng qua. Sắc mặt ai nấy đều cười mủm mỉm.

Có thể, việc này đối với bọn họ mà nói, cũng là một trải nghiệm mới mẻ. Tử Tình còn có chút chờ mong buổi tối sẽ thấy màn biểu diễn đặc sắc gì đây.

Sớm ăn xong cơm chiều, Tử Tình phân phó đám nha hoàn ở bên cạnh tiểu tháp trong đình, mỗi người cầm một cái bồ đoàn, ngồi trên chiếu. Trước mặt mỗi người đặt một cái bàn nhỏ, mang lên các loại dưa và trái cây cùng điểm tâm.

Trời vừa tối, La Hạo Viêm dẫn đầu đốt lửa trước tiên, bảy tám cái đèn nhỏ tiến đến chỗ miệng lò tháp, ngay cả Yên Nhiên cũng giúp đỡ nhặt quả thông đưa qua. Mấy người đốt tháp sáng lên, mới ngồi xuống vị trí của mình. Tử Tình phải những nha hoàn gã sai vặt không liên quan đi rất xa, không cho tới gần cầu nổi.

Tử Tình suy nghĩ một chút, nói ra trước: “Nhìn thấy các người, ta lại nhớ tới hồi ta còn nhỏ, ta vô cùng hâm mộ những đứa nhỏ có thể đeo túi sách đi đọc sách, đáng tiếc, ta là nữ, nơi này còn không có trường học cho nữ. Khi đó, ta vô cùng hy vọng lớn lên, sau khi lớn lên, ta sẽ có thể biết rất nhiều chữ, kiếm rất nhiều bạc, muốn ăn cái gì là có thể ăn cái đó, nhưng là, đợi đến sau khi lớn lên, mới phát hiện, thì ra, thời gian tốt đẹp nhất, đã theo khe hở gian chạy trốn rồi, một đi không trở lại, cho nên, ta muốn hỏi các người, các người hy vọng lớn lên không?”

“Hy vọng, sau khi lớn lên, ta sẽ có thể luyện thành võ công lợi hại nhất, ta sẽ có thể đánh bại cha ta. Ta sẽ có thể làm một đại tướng quân, còn uy phong hơn cha ta.” La Hạo Viêm cướp lời.

“Ta cũng muốn, sau khi lớn lên sẽ không cần đọc sách, cha ta cũng không thể quản ta mãi, còn có, sau khi lớn lên, ta có phải có thể thành thân cùng Yên Nhiên muội muội hay không?” Văn Tinh Vực hỏi.

“Không được, người nghĩ mà đẹp, sau khi người lớn lên, muội muội ta còn chưa có lớn lên đâu.” Thư Duệ và Thư Ngạn đồng thời nói.

Tử Tình nhìn về phía Tiểu Dục, Tiểu Dục lúc này nghĩ tới, “Ta là nói thật hay là nói dối đây? Ta có thể nói, sau khi lớn lên, ta cũng muốn ở cùng muội muội không? Cô cô có thể tức giận hay không đây?”

Bên cạnh La Hạo Viêm đẩy Tiểu Dục một cái, “Nghĩ cái gì thế, hỏi người đó?”

“Ta, ta cảm thấy như vậy cũng không tệ, ta và Yên Nhiên muội muội cùng nhau chậm rãi lớn lên.” Tiểu Dục vẫn là nửa thổ lộ tiếng lòng.

Tử Tình nghe xong nhú nhú mày, nói: “Các người còn đều là trẻ con, chuyện tương lai ai cũng không nói được chính xác, không nên dễ dàng cho người khác hứa hẹn của các người. Đối với một nam hài tử mà nói, các người biết là cái gì là quan trọng nhất không?”

Thư Ngạn cướp lời: “Nương, ta biết, nương từng dạy qua chúng ta, làm một nam hài tử, sau khi lớn lên, đầu tiên phải có lòng mang trách nhiệm, cũng chính là có gánh vác, như vậy hấn mới có thể phụ trách bản thân và gia đình, tiếp theo phải có năng lực, như vậy, hấn mới có thể gánh vác trách nhiệm nuôi dưỡng gia đình, sẽ không để cho người nhà đi theo hấn sống khổ cực, còn có, còn có cái gì ta không nhớ lắm.” Thư Ngạn vuốt đầu mình hơi có chút hối hận.

“Còn có, một người còn phải có trái tim yêu thương, có lòng thương xót, nghèo thì chỉ lo thân mình, giàu thì cứu tế cả thiên hạ (*).” Thư Duệ bổ sung thêm.

Câu gốc: cùng tắc độc thiện kì thân, phú tắc kiêm tể thiên hạ. Cái chỉ lo thân mình ở đây là chỉ lo giữ mình đức tốt, mặc kệ kẻ khác tốt xấu.

“Điều kiện tiên quyết của tất cả những điều này, chính là thời điểm đặt nền móng bây giờ của các người, tựa như xây phòng ở, phải đắp nền tốt, nhà này mới không thể sụp. Cho nên các người phải cố gắng thật tốt, chỉ có lúc nhỏ, cố gắng xây dựng trụ cột tốt, tương lai mới có thể có thành tựu. Đọc sách và luyện võ đều là một đạo lý, không phải là việc một sớm một chiều một lần là xong, các người ngẫm lại, ta nói có đúng hay không?”

“Cô cô, chúng ta đã hiểu, về sau, chúng ta không nên ham chơi, phải dùng tinh lực ở trên phương diện học tập, tương lai còn dài, mới có thành tựu lớn.” Suy cho cùng Văn Tinh Vực lớn hơn hai tuổi, nói trước tiên.

“Cô cô không phải là ý này, lúc nên chơi thì phải chơi thống khoái, còn lúc nên học, phải tĩnh tâm học kiên định. Đây là kỳ vọng của cô cô đối với các người. Còn có một điều. Nhà cô cô cách Kinh thành khá xa, cô cô không hy vọng các người hàng năm lãng phí thời gian ở nhà cô cô, sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân. Cô cô cảm thấy các người nên là đi ra bên ngoài nhiều một chút, nhìn xem phong cảnh khác nhau, kết giao bằng hữu khác nhau. Như vậy, tầm nhìn của các người mới có thể rộng lớn hơn.” Cuối cùng Tử Tình cũng nói ra lời nói trong lòng.

Tiểu Dực vừa nghe, liền bĩu môi nhìn Tử Tình hỏi: “Cô cô là không thích Tiểu Dực rồi?”

Tử Tình vội nói: “Cô cô thật đúng là không có ý này, cô cô là hy vọng mỗi người các người đều có một tiền đồ tốt. Được rồi, không nói những cái này nữa, cô cô xem xem các người luyện tập một ngày, cô cô cũng có chút khẩn cấp muốn xem xem các người biểu diễn rồi. Ai là A Phàm Đề?”

Thư Ngạn bắt thăm được A Phàm Đề. Tiểu Dực là thăm phán, Thư Duệ là đứa ở, La Hạo Viêm là ba y lão gia, Văn Tinh Vực là vợ của ba y lão gia, Thư Ngọc là người nghèo. Mấy người còn chuẩn bị trang phục riêng, đứa ở cùng người nghèo mặc quần áo ngắn, Tử Tình tìm cái khăn mặt, cho Thư Ngạn bọc tóc lên, Tử Tình không biết bọc lớn, không giống A Phàm Đề, trái lại giống quỷ trộm địa lôi trong phim điện ảnh địa lôi chiến, chọc mọi người cười âm lên.

Diễn xuất bắt đầu, Thư Ngạn không có con lừa. Chỉ đành phải dùng một con ngựa tre thay thế, chẳng qua, giọng điệu của A Phàm Đề nhưng là học được bảy tám phần giống, còn đừng nói, nhìn ra được, mấy đứa nhỏ là tốn tâm tư rồi. Nhất là Văn Tinh Vực sắm vai bà địa chủ, Thư Duệ tìm bộ quần áo cũ của Tử Tình cho hấn, cũng bọc tóc lên, Tử Tình còn đeo cái đai buộc đầu cho hấn, chỗ khoe miệng điểm nốt ruồi cho hấn, đây là hình tượng bà địa chủ Tử Tình lấy ra từ trong TV.

Tử Tình vừa trang điểm xong cho Văn Tinh Vực, mấy đứa nhỏ cười so với vừa rồi còn khùng khiếp hơn, nhất là La Hạo Viêm, liên tục xoa bụng không thẳng lên nổi thất lưng.

Chỉ là trang phục của A Phàm Đề Tử Tình không chuẩn bị đầy đủ, không có phong tình của Tây Vực, chẳng qua, dù là như vậy, mọi người cũng cười ngả trái ngả phải, một vở diễn xuất, diễn viên cũng cười mấy trận.

Nhất là Văn Tinh Vực ảo não cùng rồi rầm đầy mặt, càng làm cho Tử Tình thoải mái cười to, đứa nhỏ này luôn nói muốn đổi nhân vật, nhưng là ai cũng không đồng ý, khó khăn lắm mới biểu diễn xong, trừ Văn Tinh Vực, về mặt mấy đứa nhỏ cũng là vui vẻ không thôi, có lẽ chính bọn họ cũng không nghĩ tới, có thể từ nhân vật trong kịch học được không ít thứ.

“Được rồi, ta dẫn bọn người chơi trò chơi thứ hai, chính là đấu thành ngữ tiếp long, ta đếm tới mười, ai thua, người đó kể chuyện cười, hoặc là xướng bài hát, làm một bài thơ, đều được, các người nói được không? Chẳng qua, ta đọc ít sách, ta và Thư Vĩ sẽ không tham gia, sáu người các người chơi, ta làm trọng tài.”

Tiếp long: lấy văn thơ hoặc loại đồ vật khác nhau, dùng phương thức nối tiếp trên dưới gắn liền với nhau, hơn nữa có thể kéo dài đến vô cùng vô tận. Nó tựa như một sân khấu vô tận, mỗi người chơi đều là vai chính.

“Cô cô, chúng ta chơi trò này ở học đường rồi. Không bằng cô cô lại dạy chúng ta xướng ca đi? Chúng ta đều biểu diễn xong cho cô cô rồi, cũng nên đến lượt cô cô biểu diễn cho chúng ta.” Tiểu Dực nói.

Xướng ca, Tử Tình suy nghĩ một chút, cũng chính là đồng niên thích hợp, liền nói: “Như vậy đi, ta nhớ tới cha Thư Duệ từng nghe được từ bên ngoài một ca khúc, ca từ ta có chút không nhớ được, ta cảm thấy xướng cho các người nghe vừa đúng dịp, bởi vì bài hát này, rất dễ dàng sinh ra đồng cảm cùng thơ ấu của chúng ta, tên ca khúc là đồng niên, nghe nói là một vị thúc thúc họ La soạn nhạc.”

Mấy đứa nhỏ vừa nghe học xướng ca, đều rất vui vẻ, Tử Tình để cho Thư Duệ đặt bút viết xuống ca từ, ở giữa có một đoạn không nhớ được lắm, Tử Tình hơi sửa chữa một chút.

“Trên cây đa bên hồ nước ve sầu đang kêu “ve ve” mùa hè

Trên bàn đu dây trong sân chỉ có bướm bướm đứng ở trên

Trên bục giảng đôi môi tiên sinh còn đang ra sức ê a ê a đọc không ngừng

Tuổi thơ chờ đợi tan lớp chờ đợi tan trường chờ đợi nô đùa

Luôn phải chờ tới trước khi ngủ mới biết được bài tập chỉ làm được một chút xíu

Luôn phải chờ tới sau cuộc thi mới biết được sách nên đọc đều không có đọc

Một tắc thời gian một tắc vàng tiên sinh đã nói một tắc vàng khó mua được một tắc thời gian

Một ngày lại một ngày một năm rồi lại một năm mơ mơ màng màng mà thơ ấu

Không có ai biết vì sao mặt trời luôn hạ xuống bên kia núi

Không ai có thể nói cho tôi biết trong núi có thần tiên ở hay không

Bao nhiêu ngày luôn một mình đối mặt với bầu trời ngẩn người

Tuổi thơ cứ tò mò như vậy cứ ảo tưởng như vậy cô đơn như vậy

Dưới ánh mặt trời chuồn chuồn bay qua từng mảnh từng mảnh ruộng lúa xanh mượt

Màu nước bút sáp màu cùng bảng pha màu không vẽ ra được cầu vồng nơi chân trời kia

Khi nào thì mới có thể giống như đồng học cấp cao có gương mặt trưởng thành cùng với cao lớn

Tuổi thơ mong đợi ngày nghỉ mong đợi ngày mai mong đợi lớn lên

Một ngày lại một ngày một năm rồi lại một năm

Tuổi thơ mong đợi lớn lên ”

Mấy đứa nhỏ chụm đầu vào một chỗ, vừa thấy ca từ này, đã thích rồi. Tử Tình bắt đầu dạy bọn họ xướng, bọn họ đều được học trụ cột âm nhạc cổ điển, học bài này quả thực quá đơn giản, ca khúc trôi chảy lạnh lạnh như vậy, không đến mấy phút đã học xong.

Chỉ xướng ca không có gì thú vị, Tử Tình để ấy đứa nhỏ này tay cầm tay làm thành một vòng tròn, vừa xướng vừa nhảy, không nghĩ tới Yên Nhiên còn đi theo sau Thư Duệ suốt, cũng nhảy nhót, lại sau này, bảy nam hài tử giữ Yên Nhiên ở bên trong, xướng nhảy.

Nhảy một rồi, mấy đứa nhỏ đặt móng ngồi ở trên bồ đoàn, Tiểu Dục hỏi: “Cô cô, vì sao mặt trời sẽ xuống núi vậy? Ta cũng muốn biết.”

385. Chương 389: Mời Khách

Editor: Trạch Mỗ

“Cái này, ta biết, thực ra không phải là mặt trời xuống núi, là vì chỗ chúng ta đang sống là một vật thể hình cầu, gọi là Địa cầu, Địa cầu là chuyển động xung quanh mặt trời, quay từ tây sang đông, cho nên, là phía đông sáng lên trước.” Thư Ngạn nói chơi, còn dùng hai cái đĩa biểu thị một chút.

Mấy đứa Tiểu Dực đều mang theo nghi vấn nhìn về phía Tử Tình, Tử Tình gật đầu nói: “Điều này, là học thuyết của người Tây Dương, người Tây Dương phát hiện nơi chúng ta sống là hình cầu. Chờ các người có cơ hội, cũng có thể học một chút tri thức của người Tây Dương. Thực ra, khoa học hẳn là không phân biệt biên giới, chỉ cần là có tác dụng với chúng ta, thứ tiên tiến hơn chúng ta, chúng ta nên học tập người ta, đương nhiên, chúng ta cũng có chỗ lợi hại hơn bọn họ. Thế nên, chúng ta cũng không nên tự coi nhẹ mình.”

Tử Tình biết những đứa nhỏ này lai lịch không nhỏ, lời nói này, là nói có mục đích, tương lai, có lẽ còn có thể cần dùng đến.

Tử Tình nói chuyện cùng bọn nhỏ một lúc, lại dẫn theo bọn họ chơi một lúc điều hâu bắt gà con, ném bao cát, nhiều kiểu nhảy dây. Cho đến khi mặt trăng lên giữa bầu trời, mọi người mới còn chưa thỏa mãn mà giải tán.

Sáng sớm ngày hôm sau, đưa tiễn mấy đứa Tiểu Dực rồi, trong lòng Tử Tình cũng có chút mất mát, ba đứa nhỏ này, thấm thoát đã ở Tình viên một tháng, cảm giác cũng là tựa hồ như người thân của Tử Tình, nếu không phải là Tử Tình lo lắng sau này dính dáng quá nhiều không tốt, Tử Tình thật đúng là hi vọng bọn họ thường xuyên tới đây, nhất là đứa tên Tiểu Dực kia, quyến luyến Tử Tình thật đúng là không phải sâu bình thường.

Thẩm thị thấy vẻ mặt Tử Tình, hỏi: “Đã luyến tiếc bọn họ, vì sao lại nói với bọn họ, bảo sau này bọn họ đừng đến nữa, đi địa phương khác tăng thêm kiến thức? Người xem mấy đứa nhỏ kia, rất đau lòng đó.”

“Nương, ta cũng là mâu thuẫn quá, người nói người ta từ xa xôi đến, ta cũng không thể nói lời lạnh nhạt, đều là đứa nhỏ, sao ta có thể nổi giận với bọn nhỏ? Ta chỉ có thể đối với bọn họ thật tốt, nhưng là, ta sợ thời gian dài. Hình thành quy luật. Vừa đến ngày nghỉ, bọn họ chạy đến chỗ này, hơn nữa còn luôn miệng muốn Yên Nhiên, nhưng là, cái loại gia đình này, là chúng ta có thể với được sao? Ngộ nhỡ. Tương lai, bọn họ thật sự muốn nâng Yên Nhiên vào làm thiếp, ta phải làm sao bây giờ? Cho nên, ta bảo bọn họ về sau đừng tới. Chỉ coi đây như một hồi ức đẹp trong quá trình trưởng thành, nhớ lại đã từng, có một vị cô cô như vậy, từng đối xử thật lòng với bọn họ, cũng chỉ thế thôi.”

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Đứa nhỏ mới bao nhiêu tuổi? Cách suy nghĩ của người còn xa lắm. Lại nói, Kinh thành cách đây hơn ngàn dặm, sao có thể đến thường xuyên? Bọn nhỏ cũng là ham thích mới mẻ. Người yên tâm, chỉ sợ qua hai năm, người xin người ta đến, người ta còn không tới đâu?”

Tử Tình cười khổ một chút, nói: “Hi vọng như thế đi?”

Thẩm thị lại hỏi vài câu Lâm Khang Bình khi nào thì trở về, xưởng thủy tinh ở Hàng Thành tiến triển có thuận lợi hay không...

Những cái đó Tử Tình thật đúng là không biết, Lâm Khang Bình chỉ là sau khi đến Hàng Thành, nhờ gửi một phong thư cho Tử Tình, sau đó. Cũng không có gửi thư nữa, Tử Tình đoán chừng hẳn cũng là muốn sớm xong việc, đi về ăn Trung thu, cho nên, mới không thời gian viết thư cho Tử Tình. (diedan .com)

“Ngày ấy, ý của Hạ thái thái là muốn gom tiền nhập cổ phần đi? Bị ta cắt ngang, có mấy ngày không tới đây, người nói, Vũ nhi là nữ nhi của ta. Ta có thể không lo lắng cho nàng sao? Nàng thì tốt rồi. Há mồm đã muốn nhập cổ phần, cho rằng chỉ nhà nàng có dư bạc à? Trong mắt chỉ có con nàng. Sợ chúng ta để cho Hạ nữ tể bị thua thiệt.” Thẩm thị thở dài.

“Nương, chuyện trên đời này, thật đúng là trước khác nay khác, lúc trước, lúc chúng ta kết thân với Hạ gia, nghĩ Hạ gia tuy là nhà quan lại, chúng ta có Đại ca, cũng miễn cưỡng không tính với cao, sau này, đến Tiểu Tứ kia, thật đúng là với cao Phó gia, ai ngờ Phó gia vậy mà hiền hoà như vậy, Hạ gia ngược lại càng xu lợi hơn. Bây giờ, mới vài năm, chúng ta đều không cần nhìn sắc mặt của bọn họ, bọn họ ngược lại một đám đều muốn bám vào chúng ta.”

Lời của Tử Tình không phải là không có đạo lý, Tử Phúc và Tử Hỉ mặc dù không có phẩm cấp cao như Phó gia, nhưng là, hai người này là quan ở Kinh thành rồi, đều là dưới chân Thiên tử, Ngự tiền có thể nói lên, tiền đồ tất nhiên bừng sáng.

Thẩm thị nói đến cái này cũng cười nói: “Đúng vậy, ban đầu lúc định Phó gia, ta còn lo lắng Tiểu Tứ bị coi thường đấy. Nói đến cái này, ta còn nợ các nàng một lần mời khách, vừa vậy, lúc này người cũng nhàn rồi,

ta gửi thiệp mời cho các nàng nhé?”

Hai người đang nói chuyện, Thư Duệ mang theo mấy đứa Yên Nhiên đi vào, Tử Tình cũng không nói những chuyện này nữa, Thẩm thị cùng bọn nhỏ nói đùa một hồi, rồi đi.

Mấy ngày tiếp theo, Tử Tình vội vàng chuẩn bị quần áo cho Thư Duệ đi huyện học, đứa nhỏ lớn nhanh, quần áo cơ bản là một năm đổi một lần, trang phục người một nhà mình, Tử Tình cơ bản là tự mình làm, cho nên, qua mấy ngày cực kỳ bận, cũng đã đến ngày đưa Thư Duệ đi rồi.

Thẩm thị nhìn Tử Tình làm quần áo cho đứa nhỏ, cũng nhớ lại hồi nàng còn trẻ, vừa đến thời điểm này, cũng vội vàng chuẩn bị quần áo ấy người Tử Phúc đến trường, không nghĩ tới, thời gian thoáng một cái đã trôi qua bao nhiêu năm rồi, bây giờ cũng đến lượt Tử Tình, cảm khái vài câu.

Thẩm thị là mời Phó phu nhân và Hạ thái thái vào mừng hai tháng tám tới đây, vốn theo ý của Tử Tình, là ở Tình viên tốt hơn, nhưng là, ý của Thẩm thị, nàng đã là mời khách, vẫn là ở nhà tốt hơn, vả lại, trong nhà vốn cũng không có người nào, chỗ như vậy là đủ rồi.

Phó phu nhân cùng Hạ thái thái là đồng thời vào cửa, phỏng chừng hai người là hẹn trước, Hạ thái thái vừa thấy Tử Tình, hỏi ngay: “Tử Tình, khách nhân nhà ngươi đi rồi?”

“Đi gần một tháng rồi, ý của nương ta là muốn sớm đi gọi mọi người đến tụ tập, nhưng lại gặp phải Tết Truyền Nguyên (rằm tháng bảy), đành thôi, bởi vậy, vừa mới vào tháng tám, đã mời mọi người tới. Sợ hai vị chờ không kịp, cho là nương ta muốn quyết nợ đây.” Tử Tình cười nói.

“Đúng vậy, nương ngươi còn không mời, ta sẽ không mời mà đến, trong nhà không có một đứa trẻ, đến cả tiếng cười cũng không nghe thấy, còn không bằng đến chỗ Tử Tình, nhìn đứa nhỏ nhà người ta nô đùa cũng được.” Hạ thái thái oán giận nói.

Trong tay Phó phu nhân đang bế Yên Nhiên, nghe thấy được lời này của Hạ thái thái, nói: “Lời này của Hạ thái thái rất phải, ta cũng cảm thấy điểm ấy của thông gia phu nhân tốt, mấy nhi tử không ở bên người, mà lại có nữ nhi tri kỷ như vậy ở bên cạnh. Muốn ta nói, lúc trước ánh mắt của thông gia tẩu tử thật không sai, tìm nữ tể như Lâm Khang Bình, cũng chẳng khác nào có thêm nhi tử.”

“À, nói đến Khang Bình nhà ngươi, còn chưa có từ Hàng Thành trở về sao? Cũng là ra ngoài nhiều ngày rồi nhỉ?” Hạ thái thái hỏi.

“Cũng là nhiều ngày rồi, cũng không gửi thư, cũng không biết rốt cuộc việc có thuận lợi hay không? Thật làm cho người ta sốt ruột chết.” Tử Tình biết Hạ thái thái muốn biết cái gì, vội vàng nói trước.

“Nói đến cái này, nữ nhi nhà chúng ta mấy ngày nay, cũng nên sắp sinh rồi, cũng không gửi thư giống thế, phỏng chừng là muốn chờ sinh xong rồi mới gửi thư, thật sự sốt ruột chết người. Cách xa như vậy, muốn nhìn một cái, cũng là không thể.” Phó phu nhân thở dài.

“Đúng vậy, Đại nàng dâu kia của ta còn chưa có tin tức đâu, nàng hẳn là trước Tứ nàng dâu mấy ngày, cũng là mấy ngày này, nếu không phải là tình huống trong nhà không đi được, ta cũng muốn đi xem mấy người các nàng, ngươi nói một chút, sáu đứa nhỏ có năm đứa ở Kinh thành, làm nương, có thể không nóng ruột nóng gan sao?” Thẩm thị nói.

“Được rồi, nương, mời khách nhân đến, cũng không thể ở đây tổ khổ oán trách, chúng ta đổi lại chủ đề vui vẻ hơn đi, ta đoán chừng mấy ngày này, sắp có thư đến rồi, chờ Đại tẩu cùng Tứ đệ muội sinh, chúng ta à, lại mở rượu ăn mừng một bữa.” Tử Tình cười nói.

“Đúng là cái lý này? Tất nhiên phải rồi.” Thẩm thị đáp.

Bốn người chuyển qua gian phòng phía tây, bài bàn đã dọn xong rồi, Tiểu Phấn bế Yên Nhiên rời đi, mấy ngày nay Tăng Thụy Tường nhàn rồi, lại bắt đầu đi học đường giảng bài, một mình Tử Văn cũng thật là bận chân không chạm đất.

Cho nên, trong nhà cũng không có người ngoài quấy nhiễu, bốn người chơi bài ở trên bàn, Tiểu Tử dẫn theo Thạch bà tử ở phòng bếp chuẩn bị cơm.

“Tử Tình, khách nhân nhà người đi rồi, có nói khi nào lại tới hay không? Ta thấy bọn họ rất thân thiết với người, không giống như là cô cô vừa nhận, trái lại như cô cô ruột thịt.” Hạ thái thái hỏi như là tùy ý.

“Trẻ con thôi mà, đều là thiên tính, ai tốt với nó, tự nhiên thân với người đó. Người nói người ta từ xa xôi đến, sao ta có thể để cho người ta chịu lạnh nhạt, không thiếu được tận tâm thêm một chút mà thôi, đâu có nói đến có tốt như thông gia thái thái nói?” Tử Tình nhàn nhạt trả lời một câu.

“Đó cũng phải, tâm nhân trẻ con sạch sẽ nhất, liếc mắt một cái có thể nhận ra ai là thật sự đối tốt với nó ai là giả vờ có lệ. Chẳng qua, Tử Tình, nói đến cái này, sự nghiệp của Khang Bình nhà người làm cũng không nhỏ, ngộ ngộ, ta là nói ngộ ngộ, hấn gặp khó khăn gì, có người giúp đỡ một phen, không phải là rất tốt sao? Ta thấy mấy đứa nhỏ này, chỉ sợ lai lịch cũng không thấp.” Phó phu nhân hỏi.

“Ai nha, cũng không phải là lời này, mấy nhà chúng ta, căn cơ vẫn là hơi mỏng, càng là ở Kinh thành, hộ có tiền có thể đi nhiều, bình thường à, người ta muốn cầu tới cửa cũng không tìm được con đường, Tử Tình của chúng ta thì tốt, người ta tìm tới cửa. Nếu không nói, vẫn là Tử Tình của chúng ta mệnh tốt đấy. Ngồi ở trong nhà, phú quý cũng có thể từ trên trời rơi xuống, chỉ xem Tử Tình muốn nhạt hay không thôi.” Hạ thái thái cười nói.

Tử Tình có chút buồn bực, cách làm người của Hạ thái thái Tử Tình tất nhiên rõ ràng, nhưng là, lời nói của Phó phu nhân, không thể không khiến cho Tử Tình suy nghĩ vài phần, chẳng lẽ, Phó phu nhân cũng là hi vọng Tử Tình dựa vào quan hệ này, tương lai nâng đỡ Tử Hỉ sao?

Tử Tình tất nhiên không biết, người giao thiệp ở quan trường dài lâu, suy nghĩ tất nhiên lâu dài hơn so với Tử Tình, hơn nữa, cá tính của bọn họ, không khâu còn muốn cầm kim đáy, hơn nữa, có sẵn cơ hội đặt ở trước mặt, ai có thể không động tâm? Phó phu nhân mặc dù không xu lợi giống Hạ thái thái, nhưng là, ánh mắt và tâm tư của Phó phu nhân, tuyệt đối không thể kém hơn Hạ thái thái. Cho nên, Phó phu nhân mới có ý phối hợp với Hạ thái thái đến tìm hiểu.

Tử Tình tất nhiên không rõ ý nghĩ của Phó phu nhân, nàng đối với Phó phu nhân vẫn là tương đối kính trọng, không nghĩ Phó phu nhân thành một người như Hạ thái thái, chẳng qua, lời nói của Phó phu nhân, vẫn là khiến cho Tử Tình lưu tâm.

Cho nên, suy nghĩ một chút, Tử Tình nói: “Những đại hộ nhà cao cửa rộng kia, há lại những tiểu hộ hàn môn chúng ta có thể tùy ý dấn thân? Không làm tốt một cái, chỉ sợ biến khéo thành vụng cũng là có, nếu người ta có lòng giúp đỡ, chuyện của chúng ta, người ta hơi dụng tâm một chút là có thể biết được. Tội gì tự chúng ta phải dấn lên, không được ngược lại hoàn toàn phản tác dụng, các người nói, có phải cái lý này hay không?”

386. Chương 390: Tùng Bách Trường Tuệ

Editor: Trạch Mỗ

Phó phu nhân thấy ý tứ trong lời nói của Tử Tình, rõ ràng không muốn nói sâu vào đề tài này, bèn cười nói: “Cũng phải, trước mắt vẫn là tốt như vậy, vững chắc, người ta cũng cho là Tử Tình thức thời, như vậy mới là kế lâu dài.”

Tử Tình cũng không muốn giải thích, loại chuyện này, tô vẽ tới tô vẽ đi, người ta còn tưởng rằng Tử Tình là già mồm cải lão, cho cơ hội tốt như vậy không lợi dụng, còn luôn miệng nói mình không muốn dựa lên, không muốn liên quan đến nhà phú quý, ai tin?

Hạ thái thái thấy Phó phu nhân cũng nói như thế rồi, vội nói: “Đúng vậy, nếu không làm sao người ta có thể năm ngoái đi rồi năm nay còn tới? Nói vậy cũng là cho là Tử Tình thức thời, không có cố dây dưa? Sinh nhật của Yên Nhiên, còn đặc biệt từ Kinh thành đưa tới một tác phẩm thư pháp, lễ nhẹ tình ý nặng, có thể thấy được là nhìn trúng nhân phẩm của Tử Tình.”

Thẩm thị thấy các nàng tán dóc những chuyện này, biết Tử Tình không thích nghe, nói: “Mấy đứa nhỏ mà thôi, đâu có phức tạp như các người nói?”

Đang nói, Tăng Thụy Tường vào cửa, Tiểu Tử cũng dọn xong cơm rồi, Tử Tình thở phào nhẹ nhõm, nói thêm gì nữa, Tử Tình thật đúng là sợ mình không khắc chế được, trên mặt chỉ sợ để lộ vẻ tức giận.

Tiến bước hai người này, Thẩm thị thở dài nói: “Tâm tư con người, còn thật là khó có thể suy xét, ai cũng là muốn tính toán ỉn.”

Thẩm thị đối với biểu hiện hôm nay của Phó phu nhân cũng có vài phần thất vọng, vốn là, nàng cũng cho rằng Phó phu nhân không giống với Hạ thái thái, ít nhất, không chỉ vì cái lợi trước mắt như vậy.

“Nương, con người đều có một mặt ích kỷ, đều có lúc tính toán ỉn, các nàng ở quan trường bấy nhiêu năm, suy nghĩ khẳng định không giống với chúng ta.” Tử Tình khuyên nhủ.

Hành vi của Phó phu nhân, trái lại cũng không thể nói xấu lắm, chỉ có thể nói là một loại bản năng của nàng. Phó đại nhân lịch lãm ở quan trường nhiều năm, Phó phu nhân tai thính mắt sắc, nói vậy, cũng biết rõ tam vị trong đó. Những cái này, không phải là những thôn phụ xuất thân ở nông thôn như Tử Tình và Thẩm thị có thể hiểu.

Tam vị: có vài định nghĩa khác nhau, nhưng trong mỗi một ngữ cảnh có thể hiểu khác nhau, tam vị trong trường hợp này có thể hiểu là “tinh tú” theo nghĩa hiện đại.

Lâm Khang Bình là vào đầu tám tháng vào cửa, không kém dự tính của Tử Tình lắm. Vào cửa ồm ngay lấy Tử Tình nói: “Năm nay ta là không định ra ngoài nữa, hơn nữa năm này, đều chạy ở bên ngoài, thật là nhớ nhà.”

Tử Tình cũng vậy, nắm quần áo của Lâm Khang Bình, cũng không chịu buông tay, Lâm Khang Bình giãy ra một chút. Nhẹ giọng cười nói: “Người cũng phải để cho ta đi rửa mặt chứ?”

Tử Tình vừa nghe, vừa nói lỏng tay, lại ôm lấy thắt lưng Lâm Khang Bình thật chặt, hai người từ khi thành thân tới nay, thật đúng là không giống như năm nay. Chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Lúc này, ngôn ngữ gì cũng không bằng một cái ôm chân thành tha thiết.

“Ta đáp ứng người, năm nay thật sự không ra ngoài nữa.” Lâm Khang Bình thấy Tử Tình như vậy, cũng là đau lòng không thôi, chỉ đành phải ôm Tử Tình dỗ dành nói.

Tử Tình qua một hồi lâu, mới buông Lâm Khang Bình ra, Lâm Khang Bình tự đi rửa mặt, Tử Tình sắp xếp quần áo tắm rửa cho Lâm Khang Bình, trực tiếp đưa vào. Vợ chồng đã mười năm. Tử Tình cũng thoải mái, nhận lấy xơ mướp trong tay Lâm Khang Bình, giúp hắn cọ rửa phía sau lưng, Lâm Khang Bình hỏi: “Bọn nhỏ đều ngủ rồi? Chỉ sợ Yên nhi lại không nhận ra ta thôi?”

“Người còn không biết xấu hổ hỏi cái này, người không nhìn xem hơn nửa năm này người ở nhà được ngày? Sáng mai dậy, người sẽ biết.” Tử Tình muốn oán trách vài câu. Nhưng cũng biết hai lần ra ngoài này của Lâm Khang Bình là bắt buộc dĩ, nói xong cũng có chút hối hận.

Quả nhiên, Lâm Khang Bình nghe được lời nói của Tử Tình, xoay người lại nói: “Xin lỗi, những ngày này vất vả người rồi, một cái nhà lớn này, còn có bọn nhỏ của chúng ta, đều trông vào người.”

Tử Tình hôn lên khuôn mặt của Lâm Khang Bình một cái, nói: “Ta biết, người càng mệt càng vất vả hơn ta. Lời nói vừa rồi, coi như ta chưa nói, hôm nay, ta hầu hạ người một lần tử tế, người nhắm mắt dưỡng thần đi.”

“Quả thực muốn hầu hạ ta một lần tử tế? Lát nữa cũng không được đổi ý?” Lâm Khang Bình cười nói.

Tử Tình nghe xong đỏ mặt, vốn là lời nói của mình có nghĩa khác, xoay cổ Lâm Khang Bình qua chỗ khác, nói: “Nghĩ cái gì thế? Ta là nói ta hầu hạ người tắm rửa tử tế.”

“Ta cũng không nói cái khác, là người hiểu sai.” Lâm Khang Bình quay mặt về phía đầu Tử Tình hôn xuống hai bờ môi hồng của Tử Tình.

Tử Tình hầu hạ Lâm Khang Bình gội đầu xong, lại tỉ mỉ lau khô cho hắn, búi lên, Lâm Khang Bình đã tự thu thập xong cái khác, Tử Tình lo lắng Lâm Khang Bình một đường tàu xe mệt nhọc, cũng không hỏi nhiều chuyện Hàng Thành, hai người đi ngủ thật sớm.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tử Tình thấy Yên Nhiên đang ở trên giường chơi đùa cùng Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình đặt Yên Nhiên ghé vào trên bụng hắn, thấy Tử Tình dậy, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên, cười nói: “Vật nhỏ, xem làm ồn nường người dậy rồi. Nào, nữ nhi ngoan, gọi một tiếng phụ thân cho nường người nghe một chút.”

Yên Nhiên hôn má Lâm Khang Bình một cái, rõ ràng rành mạch gọi hai tiếng: “Phụ thân, phụ thân.”

Tử Tình cười nói: “Người cổ tình tìm ta khoe khoang à? Thiên tính cha và con gái này quả nhiên không sai, mới một lúc này, tiểu nha đầu đã bị người lừa đi rồi.”

“Đúng rồi, nói với người việc đứng đắn, Yên Nhiên lớn rồi, để cho nàng đến Tây phòng ở đi thôi, Thư Ngạn bọn họ nếu không chuyển qua ngoại viện, thì chuyển đến sương phòng, người thấy thế nào?” Lâm Khang Bình hỏi.

Tử Tình biết ý của Lâm Khang Bình, đứa nhỏ mặc dù còn nhỏ, nhưng ba người ở cùng một chỗ, tóm lại là không tốt lắm, suy nghĩ một chút, nói: “Vậy để cho Thư Ngạn bọn họ chuyển đến đông sương phòng đi, tốt xấu gì còn gần chúng ta một chút, hôm nay tìm các nàng sửa sang lại sương phòng đi.”

Tây sương phòng đổi thành phòng chơi, đông sương phòng có ba gian phòng ở, có một gian bị Tử Tình làm khó phòng, để chút đồ quý trọng, hai gian khác vẫn không có người ở, cần sửa sang lại nhiều.

Lúc ăn điểm tâm, Tử Tình trưng cầu ý kiến của ba đứa Thư Ngạn, ai ngờ Thư Ngạn nói: “Nường, muội muội còn nhỏ như vậy, không bằng, ta ở cùng muội muội một năm, chờ muội muội thích ứng rồi, lại để muội muội ở một mình, chúng ta sẽ không chuyển ra ngoài trước.”

Thư Ngọc và Thư Vĩ nghe xong cũng nhảy nhót hô: “Ta cũng muốn ngủ cùng muội muội, ta sẽ đắp chăn uội muội.”

Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình một cái, nghĩ Yên Nhiên cũng mới chỉ hơn một tuổi, trời sắp rét rồi, vẫn là để cho Thư Ngạn mang nửa năm một năm cũng không vội vàng, liền cười nói: “Vẫn là để cho Ngạn nhi mang theo trước đi, chờ thêm năm nữa, các người cũng thật nên chuyển ra ngoài.”

Chờ Thư Ngạn mang theo Thư Ngọc đi học đường, Tiểu Phấn cùng Tiểu Lục dẫn Yên Nhiên và Thư Vĩ đi ra ngoài, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình trở về phòng, Tử Tình mới có thời gian rảnh rồi hỏi Lâm Khang Bình chuyện Hàng Thành.

Lúc Lâm Khang Bình đến Hàng Thành, giám sát kỹ thuật cùng tổng quản sự đã từ Kinh thành điều qua, đang bắt tay vào chọn địa điểm nhà xưởng, chờ Lâm Khang Bình gõ thước tay định đoạt. Còn có, liên hệ với Văn gia đều chờ Lâm Khang Bình cùng tổng quản sự dẫn đầu, bao gồm tìm người thi công hỗ trợ Văn gia.

Gõ thước tay: để thỏa thuận công việc mua bán, ví với người chủ trì đã quyết định.

Nhà xưởng vừa bắt đầu khởi công, nhân viên kỹ thuật chỗ Kinh thành đã huấn luyện trước một nhóm, đại quản sự tài vụ là người của Tử Hỉ, đều từ Kinh thành tới, còn lại lắp đặt thiết bị cùng thử sản xuất, tiêu thụ không cần quan tâm, toàn bộ giao cho Văn gia, Lâm Khang Bình thấy hết thấy đã vào vị trí, dặn dò tổng quản sự vài câu, rồi chạy về nhà.

“Cái ở Hàng Thành này quy mô lớn bao nhiêu?” Tử Tình hỏi.

“Tầm tầm tương đương với kỳ một ở Kinh thành, cứ làm trước đã, về sau còn có thể làm kỳ hai cùng kỳ ba.”

Tử Tình thấy chuyện Hàng Thành giải quyết rồi, bèn hỏi: “Chỗ Việt Thành bên kia hai tháng này, có tin tức gì không?”

Lâm Khang Bình nghe xong đi tới, khẽ nhéo mũi Tử Tình, cười nói: “Yên tâm đi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, năm nay có thể thu hồi hơn phân nửa phí tổn, người chỉ chờ đếm bạc là được.”

Hai người vừa nói chuyện, Tử Tình tìm bộ quần áo ra ngoài cho Lâm Khang Bình, hai người đang định về nhà mẹ đẻ thăm Thắm thị trước, còn muốn đi vào thành An Châu thăm Hà thị, Lâm Khang Bình cũng là có nhiều ngày không đi, lão thái thái nhớ tới đó.

Hai người vừa muốn ra cửa, Thắm thị đã đi tới, Lâm Khang Bình vội hỏi: “Nương, đang muốn đi qua thăm người đây, vừa khéo nương lại tới rồi.”

Thắm thị thấy Lâm Khang Bình, liền hỏi trở về lúc nào, tất nhiên cũng muốn hỏi một chút chuyện Hàng Thành thuận lợi hay không, có tin tức mới nhất ở Kinh thành hay không....

“Nương, ta và Khang Bình muốn đi An Châu, thăm bà ngoại một chút, không bằng nương cũng đi một chuyến.” Tử Tình hỏi.

“Không bằng nghỉ hai ngày trước, ta đi cùng các người, thuận tiện đưa lễ tết Trung thu, bây giờ đi còn hơi sớm.” Thắm thị nói.

“Cha đâu, lại đi học đường rồi?” Tử Tình hỏi.

“Ừ, hần nói, chờ mùa đông, có thể trồng cây rồi, hần sẽ không đi, muốn xem dờ cây trồng ở thư viện, còn nói muốn đích thân trồng nữa.” Thắm thị thở dài.

Tử Tình suy nghĩ một chút, nói với Thắm thị: “Không bằng như vậy, bảo cha chọn chút tùng bách, tìm một chỗ đẹp, trồng một chữ ”Tuệ“, lập một cái bia cho thân bà, về sau, cha cũng có thể tế bái ở bên cạnh.”

Thắm thị nghe không hiểu lắm, nói: “Vậy thì tự người nói với cha người đi, ta cũng không hiểu ý người lắm. Làm sao cây này có thể trồng thành chữ?”

“Nương, cơm trưa ăn ở bên này đi, không bằng gọi cha đến, lát nữa nói rõ với cha, cha cũng có thể đi chuẩn bị sớm. Cây tùng còn dễ nói, cây bách cần phải tìm kiếm một chút.” Lâm Khang Bình nói.

Thắm thị nghe xong luôn miệng đồng ý, lúc này, Thư Vĩ dắt Yên Nhiên đi vào, Yên Nhiên vừa thấy Thắm thị, bỏ Thư Vĩ ra, giang hai tay, gọi: “Bà, ôm.” Chân nhỏ lấm thẫm muốn chạy qua ngay, Thư Vĩ kéo Yên Nhiên lại, Thắm thị nhanh chóng chạy hai bước, xoay người ôm lấy Yên Nhiên, cười nói: “Tiểu bảo bối, đi thôi, đi tìm ông ngoại cùng bà ngoại nào.”

Thắm thị mang theo Thư Vĩ cùng Yên Nhiên đi rồi, Lâm Khang Bình thay quần áo, muốn đi Khang trang nhìn xem, còn có Chanh viên, Tử Tình tự mình đi phòng bếp dọn cơm trưa.

Tăng Thụy Tường nghe xong lời nói của Thắm thị, quả nhiên động tâm tư, vừa vào cửa đã hỏi Tử Tình: “Tình nhi, người nói với nương người chữ Tuệ là có ý gì?”

Tử Tình dùng cành cây, trên mặt đất khoa tay múa chân, giải thích tỉ mỉ cho Tăng Thụy Tường một chút, làm sao dùng cây trồng ra được chữ Tuệ, đây thật không phải là một việc khó, Tử Tình vừa giải thích, Tăng Thụy Tường hiểu ngay.

“Chỉ sợ, chỗ này có lẽ phải tìm thầy phong thủy đến xem, dù sao, lập bia cũng không phải là một chuyện nhỏ, dù sao cũng phải chọn địa điểm tốt, tương lai mới có thể ban phúc cho cho hậu nhân.” Tăng Thụy Tường nói.

Cái này, Tử Tình lại không hiểu rồi, chẳng qua, cứ như vậy, trong lòng Tăng Thụy Tường cũng là nhẹ nhõm hơn một chút, có bia này, tương đương với việc dựng lên một ngôi mộ khác cho Tiểu Tuệ, Tăng Thụy Tường có thể tới đây tế bái bất cứ lúc nào.

Ăn xong cơm trưa, Tăng Thụy Tường bảo Lâm Khang Bình cùng hần đi tìm thầy phong thủy, thầy phong thủy cười nói: “Chủ ý này còn đúng là không tệ, người ta thường nói, tùng bách trường thanh (tùng bách trẻ lâu), nhà người đây là tùng bách trường tuệ rồi.” (Tuệ là thông minh, trí tuệ => tùng bách thông minh lâu dài)

Chú thích thêm: Tam vị:

Thứ nhất, là một loại ví dụ cảm thụ của người xưa đối với việc đọc sách: Đọc kinh vị như lúa gạo, đọc lịch sử vị như thức ăn thịnh soạn, đọc Chư Tử bách gia vị như tương cá. Ba loại thể nghiệm hợp thành tam vị.

Thứ hai, bổ y noãn, thái căn hương, thi thư tư vị trường (áo vải ấm, rau củ ngon, thi thư cảm thụ giỏi). Bổ y noãn là cam tâm làm dân chúng, không làm quan; thái căn hương chính là thỏa mãn với cơm rau dưa,

không hướng tới hưởng thụ sơn hào hải vị; thi thư tư vị trường là thật lòng lĩnh hội nội dung thâm ảo của thi thư, do đó đạt được cảm thụ sâu sắc.

387. Chương 391: Kinh Thành Gửi Thư

Editor: Trạch Mỗ

Trước Tết Trung thu, Thẩm thị nhận được thư Kinh thành gửi đến, đứa nhỏ của Lưu thị còn chưa sinh ra, nhưng là Tử Vũ, cũng có hỉ rồi.

Thẩm thị vội đưa tới cho Tử Tình tin tức tốt của Tử Vũ, mấy ngày nay, Thẩm thị và Tăng Thụy Tường đều ở Tĩnh viên ăn cơm, là ý của Lâm Khang Bình, Tử Tình cũng không biết Lâm Khang Bình khuyên như thế nào động được Tăng Thụy Tường.

“Như thế rất tốt, chỉ sợ Hạ thái thái cũng biết tin tức tốt này, một hồi còn phải tới đây một chuyến.” Tử Tình cười nói.

“Cái này, thật đúng là không chừng. Nàng nha, chắc chắn còn hưng phấn hơn ta đây. Nàng vẫn luôn cảm thấy mình ít nhi tử, trong nhà không náo nhiệt đây.”

“Nương, người nói, Tết này, tiểu muội còn có thể trở về không? Mặc dù có ba tháng, nhưng là, mùa đông cũng không thể ngồi thuyền, ngồi xe ngựa lâu, thật là không thoải mái lắm.” Tử Tình bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề này.

“Đúng vậy, người vừa nói cái này, Tết năm nay, cũng là thật vắng lạnh rồi, hai người Đại ca người và Tiểu Tứ, đứa nhỏ mới nhỏ như vậy, vừa hơn ba tháng, qua lại bốn ba, lại không ở nổi vài ngày, không bằng, để cho bọn họ ở Kinh thành mừng năm mới thôi, dù sao, nghe ý của cha người, đầu xuân sang năm, ra hiếu kỳ, chúng ta cũng đi Kinh thành một chuyến.” Thẩm thị nói.

Hai người đang nói chuyện, quả thực, Tiểu Bạch tới đây nói, Hạ thái thái đến rồi.

Tử Tình và Thẩm thị nhìn nhau cười, đi ra ngoài đón.

Hạ thái thái thấy Thẩm thị và Tử Tình, mặt mày hớn hở cười nói: “Thông gia phu nhân cũng nhận được tin hỉ rồi đi? Ta nha, thật đúng là vui mừng, hận không thể cũng chạy tới Kinh thành đi xem một chút. Người nói xem, bây giờ nếu ở bên cạnh thì thật tốt, muốn ăn những cái gì, ta còn không cố tìm được đưa đi.”

“Thông gia thái thái yên tâm, có bấy nhiêu người nhà ở đó, trong túi cũng có bạc. Còn có thể uất ức nàng hay sao?” Thẩm thị cũng cười nói.

“Không được, con dâu ta vẫn là một đứa trẻ, mới bao nhiêu tuổi, cũng chỉ là mang đi hai nha đầu. Có thể biết cái gì? Ta cùng lão gia nhà ta đã thương lượng, ta chuẩn bị phái bà tử đi qua, bởi vậy lúc này. Đến nói một tiếng với thông gia phu nhân, xem người liệu có cái gì muốn dặn dò một tiếng hay không?” Hạ thái thái nói.

Thẩm thị nghe xong sững sốt, muốn nói cái gì, tiện đà nghĩ đến, đây là chuyện của Hạ gia, bản thân cũng không tiện can thiệp quá nhiều, liền nói: “Vẫn là thông gia thái thái suy nghĩ chu đáo. Chẳng qua là, một bà tử này nhà người, muốn đưa nàng vào kinh như thế nào?”

“Bởi thế, tới đây hỏi Tử Tình một chút, không biết tết Trung thu. Kinh thành bên kia có thể đưa lễ tết đến cho Tử Tình hay không, muốn cùng đi chung vào kinh.” Hạ thái thái hỏi Tử Tình.

Tử Tình cười nói: “Thật đúng là không có người đến, ngược ngùng, thông gia thái thái, ta vốn cũng nói rồi, ta chỉ là giúp đỡ người khác trông nom đứa nhỏ mấy ngày, đâu có giao tình sâu đậm?”

Hạ thái thái nghe xong có chút thất vọng, nói: “Có lẽ còn ở trên đường đấy, nếu có người đến. Phiên Tử Tình phái người đến nói cho ta một tiếng.”

Tử Tình chỉ đành phải đáp ứng, chẳng qua, đã là mười ba tháng tám, Tử Tình phỏng chừng nhà Tiểu Dực hẳn là sẽ không phải người tới, dù sao, mấy người bọn họ cũng không đi được bao lâu. Còn có, Tử Tình cũng liên tục nói với Tiểu Dực, không cần đưa lễ tết đến.

Hạ thái thái và Thẩm thị đang cùng thương lượng, nhờ mang những cái gì qua cho Tử Vũ, Thẩm thị thật sự không nhịn được, nói: “Muốn ta nói, bốn ca ca tẩu tử của Vũ nhi đều ở kinh thành, thông gia thái thái yên tâm đi, Vũ nhi ở tại trong nhà Tứ ca nàng, còn có thể uất ức nàng hay sao? Còn có, Tình nhi nhà ta ở kinh thành có cửa hàng có thôn trang, thiếu cái gì, không cần Vũ nhi nói chuyện, mấy ca ca của nàng sẽ tìm đến ngay. Thực ra, bà tử này cũng không cần đưa đi, Vũ nhi cũng không phải lần đầu mang thai, trong nhà nhi tử ta, cũng là có nha hoàn bà tử. Cái khác đều dễ nói, chẳng qua là, vừa rồi Tình nhi nói với ta, Tết này, chỉ sợ Vũ nhi không về được, một đường xe ngựa xóc nảy, ta thật đúng là không yên lòng.”

Hạ thái thái nghe xong sững sốt, nói: “Ta chỉ lo cao hứng, thế nhưng còn chưa có nghĩ xa như vậy, thông gia phu nhân cũng là nhắc nhở ta, cái này phải thế nào mới tốt?”

“Ý của ta, là mấy đứa nhỏ nhà ta đều không trở về rồi, Vũ nhi ăn Tết cùng bọn họ, không biết thông gia thái thái cảm thấy như thế nào? Chờ sang năm sinh đứa nhỏ, nữ tể cũng phải trở về đi thi, lại trở về cũng được.” Thẩm thị nói.

Hạ thái thái nghe xong, nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp tốt, nói: “Cái này, ta trở về thương lượng với lão gia nhà ta một chút. Ta nghe nói, Thẩm hoa lang nhà người, đã ở kinh thành mua một mảnh đất, đang xây phòng ở, nói là muốn mấy huynh đệ tỷ muội mỗi nhà một căn, ngay cả nhà ta cũng có một căn, thật sự là rất cảm tạ, về sau, chúng ta vào kinh cũng có chỗ đặt chân, chỉ là không biết, phòng ở này có thể lớn bao nhiêu?”

Tử Tình nghe xong lời nói của Hạ thái thái, nghĩ, Hạ thái thái này chắc hẳn có chủ ý muốn vào kinh thăm nhi tử con dâu rồi.

Thẩm thị nghe xong cũng là cười cười, đại khái cũng nghe ra ý của Hạ thái thái, vừa muốn nói chuyện, Thu Ngọc dẫn Mộc Mộc tới đây, Mộc Mộc tháng sáu thi đỗ Tú tài, bây giờ đã đọc sách ở Châu học, bởi vậy lúc này, Trung thu được nghỉ phép, đi theo Thu Ngọc tới đây thăm Tăng Thụy Tường và Thẩm thị một chút.

Tử Tình biết, Mộc Mộc này vừa vào Châu học, gánh nặng kinh tế của Thu Ngọc hẳn là phải nặng hơn một chút, bởi vì Mộc Mộc đỗ là Tú tài cấp thấp nhất, không có trợ cấp gạo lương thực, phí tổn Châu học so với huyện học đắt hơn một chút. Mà trước mắt Thu Ngọc còn phải gánh phần lớn tiền thuốc men của Điền thị, Chu thị cùng Tăng Thụy Khánh chỉ quản một phần cơm của Điền thị.

Cũng may, nhà Thu Ngọc có Uyển Tình và Như Tình giúp đỡ làm chút đồ thêu, cũng có thể trợ cấp một chút chi phí sinh hoạt, Thu Ngọc cũng từ chỗ Tử Tình nhận làm chút áo lông, cũng coi như Tử Tình gián tiếp chiếu cố nàng, cho nên, Thu Ngọc đối với Tử Tình vẫn là tương đối cảm động.

Hạ thái thái thấy Thu Ngọc đến, hai người vốn là không hợp nhau, lời này cũng không tiện nói tiếp, sợ Thu Ngọc phá, chỉ đành phải dặn dò Tử Tình vài câu, nếu Kinh thành có người tới, cần phải thông báo cho nàng một tiếng, rồi vội vàng vàng vàng rời đi.

Thu Ngọc cũng không ở lại lâu lắm, ngồi một tí đã cáo từ, Thu Ngọc đi rồi, Thẩm thị nói với Tử Tình: “Thông gia thái thái này là ý gì, chẳng lẽ bởi vì nàng muốn đi vào kinh thăm Tử Vũ, nàng muốn một căn nhà lớn nhất? Ta cũng là nghe Tiểu Tứ nói, căn nhà lớn nhất này, là cho người, nói nhà người nhiều nhi tử, hơn nữa bọn họ là người bên kia, tương lai phòng ở này, chỉ sợ còn muốn ấy ngoại tôn giữ lại thành thân.”

Cái này, Tử Hỉ đúng là từng gửi thư thương lượng với Tử Tình, nhà Tử Tình nhiều nhi tử, công việc ở kinh thành cũng không ít, Tử Hỉ nghĩ tương lai mấy đứa Thư Duệ chỉ sợ cũng như mấy người Tử Phúc, muốn ở trong sân riêng xây phòng ở cùng nhau, cho nên, để lại riêng cho Tử Tình một miếng đất trống lớn.

Tử Vũ vốn là không có ý định mua nhà ở kinh thành, bởi vì Tử Vũ không có khả năng bỏ lại Hạ gia theo mọi người vào kinh. Nào biết Hạ thái thái tâm huyết dâng trào, nhất định muốn tống hai người vào kinh tìm Tử Hỉ nương tựa.

Tử Hỉ thấy Tử Vũ dẫn theo Hạ Cam Vĩnh vào kinh, suy nghĩ một chút, cũng không thể chỉ bỏ sót nàng, liền cho nàng một mảnh đất cắt ra từ chỗ giữ lại làm vườn hoa, nghĩ thời gian nàng ở kinh thành ở kh vắng

định không lâu, liền để lại một nhà cõ tam tiến (*), người một nhà cũng rất đủ rồi.

(*) Nhà tam tiến, chỉ có ba viện xâu chuỗi, liên hệ. có cửa chính tiến vào một viện là nhất tiến, xuyên qua phòng ốc tiến vào viện thứ hai là nhị tiến, xuyên qua phòng ốc viện thứ hai tiến vào viện thứ ba là tam tiến. Thông thường tam tiến thường làm vườn hoa, chính là hậu hoa viên trong truyền thuyết.

“Nương, những cái đó, Tiểu Tứ hần đều sắp xếp xong rồi, phòng ở đã xây xong rồi, Hạ thái thái nói cái gì đi nữa, người cứ chối nói không biết. Lòng người này, lúc nào cũng không thấy đủ.” Tử Tình càng ngày càng không vừa lòng với Hạ thái thái.

Tử Tình cùng Thẩm thị nói chuyện một lúc, Lâm Khang Bình đã từ Khang trang trở lại, Thẩm thị liền cáo từ đi về.

Trung thu này, Tiểu Dục quả thực không có đưa lễ tết đến, Tử Tình cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đứa nhỏ này, vẫn là nghe vào lời Tử Tình. (diedan .com)

Đêm Trung thu, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình ở trong đình ngắm trăng, Tử Tình không khỏi nhớ tới mấy đứa nhỏ kia, Tử Tình nói đến Tiểu Dục với Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình cười nói: “Sao ta thấy người tựa hồ có chút mất mát vậy? Có phải không bỏ được hay không?”

Tử Tình vươn tay nhéo Lâm Khang Bình một cái, nói: “Ta mới không phải không bỏ được, chỉ là nghĩ đứa nhỏ này từ nhỏ đã không có mẹ ruột, cũng không biết mẹ kế này, có thể có mấy phần thật lòng đối với hần, nghe nói, đệ đệ muội muội nhà hần còn không ít đâu.”

Lâm Khang Bình thừa cơ bắt được tay Tử Tình, kéo Tử Tình vào trong lòng hần, cúi đầu vuốt ve mặt Tử Tình, Tử Tình dưới ánh trăng, so với ban ngày nhìn càng trẻ tuổi kiều mị hơn, Lâm Khang Bình còn nhớ rõ rằng hơn mười năm trước, lần đầu tiên mình nâng mặt nàng, tâm động không thôi cũng hoảng hốt không thôi, bây giờ đã hơn mười năm trôi qua, tâm động vẫn còn đang, Tử Tình vẫn là người duy nhất dưới đáy lòng Lâm Khang Bình có thể làm cho hần nhiệt huyết sôi trào.

Lâm Khang Bình bởi vậy nói: “Có tâm tư này quan tâm hần, không bằng nghĩ tới, muốn ta cùng người làm những cái gì? Ta đã nói rồi, ta muốn đền bù cho người thật tốt.”

Lâm Khang Bình nói xong kìm lòng không đậu mà đặt lên đôi môi của Tử Tình, lời nói của Lâm Khang Bình phối hợp với động tác trên tay trên miệng, mặt Tử Tình có chút đỏ. Mấy ngày nay Lâm Khang Bình mỗi ngày cũng chỉ đi ra ngoài một hai canh giờ, thời gian còn lại, là làm ổ ở trong nhà, tốn một canh giờ ở thư phòng xử lý công việc các nơi, sau đó cùng Tử Tình viết sách, cùng bọn nhỏ chơi đùa, tóm lại, cơ bản là không rời khỏi tầm mắt của Tử Tình, cuộc sống cũng là thích ý. Tử Tình cảm thấy mấy ngày nay, ngọt ngào giống như lần đầu kết hôn, Tử Tình nhìn ra được, Lâm Khang Bình thật sự muốn bù đắp cho nàng và các con.

Trung thu qua đi, Thẩm thị lại bắt đầu bấm ngón tay tính ngày sinh của Lưu thị và Phó thị, ngóng trông thư kinh thành gửi tới, mỗi ngày đều phải tới đây cùng Tử Tình nhắc tới một hồi mới thôi, nói cái gì mà Lưu thị tốt nhất vẫn là có thể sinh nhi tử, có hai nhi tử trong lòng cũng có bảo đảm hơn một chút, dù sao đứa nhỏ của Lưu thị cũng không ít, tuổi cũng lớn rồi, phỏng chừng đây cũng là đứa nhỏ cuối cùng của Lưu thị....

Tử Tình biết, đây là bởi vì điều kiện chữa bệnh ở cổ đại kém, ai cũng không dám cam đoan đứa nhỏ có thể trưởng thành, huống chi, nhi tử của Tử Phúc bây giờ cũng mới ba tuổi, cách trưởng thành còn xa lắm.

“Nương, đại tẩu cũng mới không đến ba mươi tuổi, đâu có nghiêm trọng như nương nói? Muốn sinh đứa nhỏ, vẫn là có thể sinh được.” Tử Tình khuyên nhủ.

Tử Tình là vì có bốn nhi tử, mới nghĩ tới không cần đứa nhỏ, hơn nữa Lâm Khang Bình cũng là không muốn Tử Tình chịu khổ, thấy Tử Tình sinh Yên Nhiên xong, bèn tìm nhạc phụ của Tử Tân kê một thang thuốc uống.

Cuối tháng tám, cuối cùng Thẩm thị cũng nhận được thư Tử Phúc gửi, Lưu thị quả thực sinh nhi tử, còn chờ Tăng Thụy Tường lấy tên đó. Thẩm thị biết được, vội vàng niệm Phật, dâng hương.

Tử Hỉ gửi thư là mười ngày sau, nữ nhi của Tử Hỉ nhỏ hơn nhi tử của Tử Phúc mười ngày, Tử Hỉ cũng là nam nữ song toàn rồi, Thắm thị tất nhiên vui mừng, cũng là niệm Phật dâng hương, vì thế, còn đặc biệt đi Thanh Nguyên miếu một chuyến, cầu phúc cho hai đứa nhỏ.

388. Chương 392: Tri Phủ Phu Nhân (một)

Editor: Trạch Mỗ

Tử Hỉ cũng gửi đến một phong thư cho Tử Tình, nói là phòng ở ở Kinh thành đã xây xong rồi, dùng là xi măng, chẳng qua, nguồn tiêu thụ của xi măng này so với thủy tinh vẫn là kém hơn không ít, bởi vì bây giờ người biết đến không nhiều lắm, Văn gia cũng không có đội xây dựng riêng, bọn họ đối với việc không nắm chắc này, tất nhiên không muốn gánh chịu mạo hiểm.

Tử Tình nhớ tới Đồng tiên sinh quy hoạch Tình viên cho nhà mình, liền thương lượng với Khang Bình gửi đi một phong thư cho Đồng tiên sinh, chỉ cần có người xây nhà, để cho Đồng tiên sinh giúp đỡ đẩy mạnh tiêu thụ xi măng, cho Đồng tiên sinh một phần lợi nhuận.

Lâm Khang Bình nghe xong cái này nói: “Tiểu Tứ tìm người thiết kế xây dựng Lâm viên chính là Đồng tiên sinh, hẳn biết nên làm như thế nào.”

“Vậy nói cho Tiểu Tứ, không cần quá nóng vội, chỉ cần kinh thành có xây phòng ở, là miễn phí để cho bọn họ thử dùng một chút, dần dần tích góp từng tí từng tí tiếng tăm. Tiếp nhận sự vật mới mẻ luôn cần có một quá trình.”

“Chủ ý này cũng không tệ, tốt nhất là tìm mấy đại hộ dùng thử, hiệu quả chỉ sợ sẽ rất tốt.” Lâm Khang Bình nói xong nheo nheo mắt Tử Tình mặt, rồi đi hồi âm cho Tử Hỉ.

Tử Tình thấy Lâm Khang Bình bận rộn, đang định ra ngoài đi thăm Thắm thị, Thắm thị và Phó phu nhân cùng với Hạ thái thái lại vào cửa.

“Nghĩ hai vị có nhiều ngày không có tới, không nghĩ tới còn không bị nhắc đến.” Tử Tình cười nói.

“Cũng là nói trước muốn tụ tập ở nhà gia trưởng người, chẳng lẽ người muốn đổi ý? Ta cũng là muốn hẹn ở nhà ta, nhưng là, người và người nương cũng không dễ mời, ta đành phải da mặt dày một chút, bản thân chủ động hơn.” Phó phu nhân cười nói.

“Đúng vậy, nhà ta cũng là nói nhiều lần muốn mời khách, nhưng thông gia phu nhân chính là không ặt, không thể thiếu được cái mặt mo da dày này của ta, tự mình thường xuyên qua lại.” Hạ thái thái cũng cười nói.

Tử Tình vừa thấy Phó phu nhân này cùng Hạ thái thái thật đúng là đi đến cùng nhau. Trong lòng quả thực có vài phần buồn bực, chẳng qua, cũng không có cách nào biểu lộ ra.

“Thực ra, hôm nay vốn có một vị phu nhân muốn tới thăm. Chẳng qua, bởi vì không có chào hỏi trước, sợ quá mạo muội. Cho nên, chỉ có thể lần sau thôi. Chẳng qua, nàng cũng là nài ta mang theo một tờ thiệp mời đến, mời thông gia tẩu tử qua tụ hội, tình huống của thông gia tẩu tử đặc thù, ta trực tiếp nói rõ ràng, nàng còn nói thẳng muốn đến cửa báỉ phỏng đó.” Phó phu nhân nói.

Thắm thị và Tử Tình vội hỏi là ai. Phó phu nhân nói: “Là Tri phủ phu nhân mới tới năm nay, nói là sớm nên đến thăm hỏi thông gia tẩu tử, sợ đường đột, nghe nói ta hay tới cửa đến quấy rầy, bèn nghĩ tới để cho ta giới thiệu ột chút.”

Tử Tình nghe xong buồn bực. Tri phủ phu nhân này phẩm cấp thế nhưng cao hơn Thắm thị, làm sao nàng có thể đột nhiên nghĩ đến muốn tới thăm hỏi Thắm thị chứ?

Suy nghĩ của Thẩm thị cũng không khác Tử Tình nhiều lắm, chẳng qua, nàng còn chưa có nghĩ sâu xa như Tử Tình, vội chối từ nói: “Ấy đừng, ta chỉ là một nông phụ, chưa từng thấy cảnh đời gì, nếu gặp người ta thật, run chân run tay. Có khi chọc người chê cười.”

“Thông gia tẩu tử đừng nói như vậy, người cũng là Ngũ phẩm Cáo Mệnh phu nhân hân hoi, là Hoàng thượng chính mệnh tứ phong, toàn bộ phủ An Châu, trừ Văn gia, ai cũng không vinh hiển bằng nhà người. Nàng muốn đến bái phỏng, quá nửa cũng là ý của tri phủ An Châu mới tới, tẩu tử gặp nàng, cứ giống như nói đùa bình thường với chúng ta thường ngày.” Phó phu nhân nói.

“Như vậy cũng được sao? Nhưng chúng ta là thân thích hân hoi, đã chung đụng mấy năm nay, nàng lại là người lạ, ta đâu thể thả lỏng được?” Thẩm thị nghe xong lời nói của Phó phu nhân, vẫn là có chút nghi ngờ.

“Sao không được? Thông gia phu nhân đừng nghĩ phẩm cấp của nàng lớn hơn người, hai nhi tử nhà người trước mắt cũng là quan ở kinh thành, đều làm việc ở dưới chân Thiên tử, chuyện sau này, ai có thể nói chính xác? Người ta à, cũng chỉ là muốn kết giao thêm một bằng hữu mà thôi.” Hạ thái thái nói.

Hạ thái thái vừa nghe Tri phủ phu nhân muốn đến, trong lòng còn có vài phần hâm mộ, làm thế nào cũng không hiểu, một nhà nông tiêu chuẩn như Tăng gia, cũng chỉ ra hai tiến sĩ mà thôi, làm sao có thể có nhiều người chủ động tới cửa như vậy? Phủ An châu cũng không phải chỉ một mình Tăng gia có tiến sĩ, sao không thấy nhà khác náo nhiệt như vậy?

Thẩm thị vừa nghe phẩm cấp của đối phương còn lớn hơn nàng, càng đau đầu, đỡ trán nhìn về phía Tử Tình, Tử Tình vội hỏi: “Nương, lần trước lúc người thụ phong, đến bao nhiêu người, cũng không thấy người run tay run chân, lần này chẳng qua là vị phu nhân tới, còn có thể lớn hơn tình cảnh khi người thụ phong sao? Người chỉ cần lấy lễ đối đãi người là được, chúng ta vốn là xuất thân nông thôn, những quy củ này ta cũng thật lòng không hiểu, nàng còn có thể thật sự chê cười ta hay sao?”

Phó phu nhân vội nói: “Đúng là lý này, thông gia tẩu tử chỉ cần giống như đãi khách bình thường là được, tẩu tử yên tâm, đến lúc đó, ta sẽ đến cùng, có ta ở đó, thông gia tẩu tử nhất định sẽ không sợ hãi.”

Hạ thái thái cũng cười nói: “Không bằng ta cũng đến cho thông gia phu nhân có bạn? Ta nghe nói Tần phu nhân này cũng là đam mê chơi mặt chược.”

Hạ thái thái tất nhiên không chịu buông qua cơ hội nịnh bợ cấp trên tốt này, bình thường, nàng cũng là không vào được vòng tròn xã giao của Tri phủ phu nhân.

Hạ thái thái vừa nói như thế, Phó phu nhân chỉ đành phải cười nói: “Đúng vậy, thế càng tốt, đều là người quen. Coi như cuộc tụ tập nhỏ tùy ý giữa đám nữ nhân chúng ta.”

Thẩm thị nghe mọi người vừa nói như thế, cũng chỉ đành phải đồng ý, lại nói, nào có đạo lý thực sự có khách quý tới cửa chối ở ngoài cửa?

Phó phu nhân và Hạ thái thái đi rồi, Lâm Khang Bình từ thư phòng đi ra, Tử Tình nói lại chuyện Tri phủ Tần phu nhân muốn tới chơi, Lâm Khang Bình trầm ngâm một lát nói: “Nói lý ra, nàng tới bái phỏng cũng không quá đáng, chẳng qua là, vì sao lúc Tần đại nhân vừa nhậm chức không có tới, qua hơn nửa năm, mới nhớ tới đến thăm nương?”

“Chẳng lẽ là có việc gì cầu Tiểu Tứ?” Tử Tình hỏi.

“Tiểu Tứ mới chỉ là người mới, hẳn là còn chưa có nhân mạch gì.” Lâm Khang Bình phủ định.

“Ôi, đoán đến đoán đi có ý nghĩa gì? Dù sao không đến vài ngày, người ta cũng đã tới rồi, chúng ta à, vẫn là chờ người ta đến rồi lại nói, có lẽ, cũng chỉ là một cuộc bái phỏng thuần túy mà thôi.” Tử Tình nói.

Lâm Khang Bình vuốt cổ, bả vai Tử Tình cổ vai, chậm rãi xoa bóp cho Tử Tình, bởi vì Tử Tình nói, mấy ngày nay ngồi viết sách mãi, vai có chút đau, Lâm Khang Bình nghe xong ghi tạc trong lòng, rảnh rỗi liền giúp Tử Tình xoa bóp mấy cái.

Không nói suy đoán của Tử Tình và Lâm Khang Bình, Thẩm thị về nhà nhắc tới việc này với Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường cũng là trăm mối vẫn không có cách giải, chẳng qua, hẳn biết không phải là Tri phủ đại nhân muốn đến, chỉ là một nữ nhân đến, bèn nói: “Một nữ nhân đến, hẳn là không phải có chính sự

hoặc đại sự gì, chỉ là muốn cùng chúng ta kết giao một chút mà thôi, người cũng đừng suy nghĩ quá nhiều. Ta nghe nói, những phu nhân thái thái quan trường kia không có việc gì đều thích xuyên môn (*), kết giao lẫn nhau, người chưa từng nghe Đại tể phụ các nàng nói qua sao?”

Xuyên môn: Đến nhà hàng xóm, thân thích, bạn bè ngồi một chút, không nhất định mang theo theo lễ vật, chẳng qua là đến nhà người ta, ngồi uống trà tâm sự gọi là xuyên môn; còn mang theo lễ vật, người ta nhất định mời bạn ăn cơm, đó là đi làm khách.

Tăng Thụy Tường vừa nhắc nhở, Thẩm thị cũng nghĩ đến, những ngày ở Hoa Liên kia, cũng không chỉ quen biết Hạ thái thái, ngoài ra còn có mấy nhà thái thái mời ăn cơm và tới cửa bái phỏng, Lưu thị ra mặt tiếp đón.

Thẩm thị mở rộng tâm, liền gọi Thạch bà tử thu dọn cẩn thận trong nhà một phen, lại tìm Tử Tình cùng Tiểu Tử quyết định mấy thực đơn, sợ đối phương ngộ nhớ chịu ở lại ăn cơm, bót cho đến lúc đó luống cuống tay chân.

Thu xếp xong những thứ này, Tần phu nhân cũng vào ba ngày sau tới đây, trước khi đến, Phó phu nhân phái người đến đánh tiếng với Thẩm thị, Thẩm thị đã sớm đón Tử Tình tới đây, nói là giúp đỡ đãi khách, Tử Tình thuận tiện dẫn theo Tiểu Phấn Tiểu Lục qua.

Sáng sớm Hạ thái thái cũng nhận được tin tức chạy tới, phỏng chừng là Phó phu nhân đưa tin cho nàng, Thẩm thị cùng Tử Tình đang chuẩn bị hầu bao thưởng cho hạ nhân của Tần gia, hỏi ý kiến của Hạ thái thái, trong một cái hầu bao thả một lượng bạc.

Lúc Tần phu nhân các nàng vào cửa, cũng không có tiền hô hậu ủng, chỉ dẫn theo một thiếp thân bà tử cùng nha hoàn, ngoài ra còn có hai gã sai vặt đánh xe ngựa.(Trạch Mỗ-ddLQD)

Tử Tình đánh giá Tần phu nhân một cái, khoảng bốn mươi tuổi, tầm tuổi với Phó phu nhân, bảo dưỡng không tệ, nói vậy đã biết Tăng gia đang trong hiếu kỳ, quần áo tương đối mộc mạc, trên người là một chiếc áo dài gấm thân đối biên rộng màu lam nhạt, dưới người là một cái váy dài màu xám bạc xếp li, tóc búi thành búi tóc tròn đơn giản, chỉ cắm một cây châu thoa ba đuôi.

Thấy Thẩm thị cùng Tử Tình ở cửa nghênh đón, vội bước nhanh tiến lên, Thẩm thị đang muốn hành lễ, Tần phu nhân vội một phen đỡ lấy, cười nói: “Thực ra, sớm nên đến thăm Tăng phu nhân rồi, chẳng qua là lão gia nhà ta vừa mới đến, rất nhiều chuyện đều không có thu xếp gọn gàng, kính xin Tăng phu nhân thứ lỗi. Bây giờ tốt rồi, về sau, chúng ta trước lạ sau quen, không có việc gì có thể thường thường xuyên qua lại một chút.”

Thẩm thị vội cười nói: “Không dám nhận, nói lý ra, cũng là ta nên đi thăm hỏi phu nhân, chẳng qua, tình huống nhà ta đặc thù, cũng không ra được cửa, đành phải phiền phu nhân đại giá rồi.”

Tần phu nhân chuyển hướng Tử Tình, Tử Tình vội hành lễ, Tần phu nhân lôi kéo tay Tử Tình, cười nói: “Đây là nữ nhi nhà người đi? Nghe nói, việc làm ăn của nữ tể cũng không tồi?”

Tử Tình có chút buồn bực sự nhiệt tình của Tần phu nhân, nào có lần đầu tiên gặp mặt đã nắm tay rồi? Chỉ đành phải cười nói: “Chỉ là sống qua ngày mà thôi, không đáng nhắc đến.”

Tần phu nhân nghe xong đưa tay một cái, bà tử theo bên người vội đưa tới một cái hộp nhỏ tinh xảo, Tần phu nhân mở ra đưa cho Tử Tình, nói: “Đây là lễ gặp mặt trưởng bối cho văn bối, không thể từ chối.”

Tử Tình nghe xong chỉ đành phải nhận lấy, là một đôi vòng tay ngọc Dương Chi thượng đẳng thể nước không tệ. Xem ra trước khi Tần phu nhân đến cũng đã tìm hiểu trước rồi, biết bên người Thẩm thị có một nữ nhi theo cùng. Sau đó mọi người vào nhà, phân chủ khách vào chỗ ngồi, Thẩm thị giới thiệu Hạ thái thái một chút, Tần phu nhân cũng là chào hỏi rất nhiệt tình.

“Ta thường nghe Phó phu nhân nói đến Tăng phu nhân, hôm nay vừa thấy, phu nhân quả là mặt mày hiền hậu, vừa thấy chính là lương thiện rộng lượng, ta nha, đầu tiên nhìn thấy phu nhân đã không giống người xa lạ, trái lại giống như tỷ tỷ nhà bên nhiều năm không gặp. Phu nhân nếu không chê, ta liền gọi thẳng phu nhân là tỷ tỷ.” Tần phu nhân cười nói.

Thẩm thị xua tay cười nói: “Thế thì không dám, ta chỉ là một bà tử nông thôn cái gì cũng không biết, đúng là chiếm tiện nghi của phu nhân rồi.”

“Vậy thì có sao? Ta không phải là cũng vẫn gọi thông gia phu nhân là tẩu tử sao? Theo ta nói, như vậy cũng được, thông gia tẩu tử lớn hơn mấy tuổi, gọi tỷ tỷ cũng có vẻ thân thiết.” Phó phu nhân cười nói.

Thực ra, trong lòng Phó phu nhân cũng có chút nghi vấn, nàng nhìn ra được, Tri phủ phu nhân là thật lòng muốn thân cận cùng Thẩm thị, hơn nữa, vừa đến đã hết sức nhiệt tình với Tử Tình, cũng là điều nàng không nghĩ tới. Cho nên, nàng liền thuận dòng đẩy một phát, Tần đại nhân lại là người lãnh đạo trực tiếp của trưởng phu nàng, quan hệ tốt, có thể không có ích?

Tử Tình thấy Tần phu nhân, nhớ tới Vương Hi Phượng khéo léo, nào có lần đầu tiên gặp mặt, đã vội vàng nhận tỷ tỷ, phương diện này, nhất định có chỗ không đúng nào. Trên đời nào có yêu hận vô duyên vô cớ?

389. Chương 393: Tri Phủ Phu Nhân (hai)

Editor: Trạch Mỗ

Không nói Phó phu nhân, ngay cả Hạ thái thái cũng là một bụng nghi hoặc, nàng cho rằng Tần phu nhân tới cửa, hẳn là chỉ là một cuộc thăm hỏi mang tính lễ tiết, không nghĩ tới Tần phu nhân đối với Thẩm thị rất cung kính, đối với Tử Tình cũng rất là thân thiết, lại còn lôi kéo tay Tử Tình hỏi thăm.

Hạ thái thái oán thăm một trận, vội chất đầy nụ cười trên mặt, nói: “Ta đây cũng là muốn chúc mừng thông gia phu nhân mới nhận một muội tử, về sau, mấy người chúng ta vừa vãn gom thành một bàn mạt chược, có thể thường xuyên họp gặp.”

Tần phu nhân nghe xong cười nói: “Không nghĩ tới mấy vị cũng thích chơi, ta cũng là cầu còn không được đó. Ta đến An Châu mới mấy tháng, đang lo không tìm được bạn chơi cùng đây.”

Hạ thái thái nghe xong vừa lòng nở nụ cười, cuối cùng cũng thành công đánh vào vòng tròn xã giao của Tri phủ phu nhân.

Tiếp theo, Tần phu nhân lại hỏi Thẩm thị trong nhà có mấy đứa nhỏ, đã làm cái gì, nghe nói bây giờ có năm đứa nhỏ ở Kinh thành, tần phu nhân cười nói: “Vẫn là phúc khí của tỷ tỷ tốt, con cái ai nấy đều có tiền đồ, con cháu cả sảnh đường, chỉ còn chờ hưởng phúc thôi.”

Xuất phát từ lễ phép, Thẩm thị cũng hỏi nhà Tần phu nhân có mấy đứa nhỏ, đã bao nhiêu tuổi, Tần phu nhân cười nói: “Ta cũng không có phúc khí tốt như tỷ tỷ, ta chỉ có ba đứa nhỏ, hai nhi tử một nữ nhi, nhi tử lớn nhất đã thành thân, hiện thời còn đang học, chỉ là tú tài, nữ nhi năm nay mười lăm rồi, cũng đã đến tuổi, cũng không phải là phát sầu?”

Thẩm thị nghe xong thầm nghĩ, cũng là thích hợp với nhi tử của Phó phu nhân, chẳng qua, lần đầu gặp mặt, Thẩm thị cũng không tiện vội vàng mở miệng, chỉ là cười nói: “Phu nhân còn lo cái gì, một nhà có nữ trăm nhà cầu, cần phải cẩn thận chọn tốt mới phải.”

“Ta cũng không có tuệ nhãn như Phó đại nhân, liếc mắt một cái đã nhìn trúng một nữ tể tốt, trong thành An Châu này vài chục năm nay mới có một Thám hoa lang như vậy. Chỉ một người này có tiền đồ tốt, bị Phó phu nhân đoạt đi trước, đáng tiếc, Tăng phu nhân không sinh thêm một nhi tử nữa. Bằng không, hôm nay ta cũng đến chấm một đứa, xem có thể chấm ra được một Thám hoa lang hay không?” Tần phu nhân cười nói.

“Cái này cũng không nói chính xác được. Nhân duyên ấy à. Cũng là ý trời, nữ tể này nhà ta, thật đúng là không tệ, ngay cả chúng ta cũng không nghĩ tới đâu.” Phó phu nhân nói tới nữ tể, cũng là khen không dứt miệng, vừa lòng vô cùng.

“Người xem người, làm như không ai biết người có một nữ tể tốt ấy? Cười nữa. Sẽ có thêm mấy vết nhăn nữa đấy.” Tần phu nhân trêu ghẹo nói.

Tử Tình nghe xong trầm nghĩ, chẳng lẽ, Tần phu nhân này thật là có ý muốn làm quen với Tử Hỉ? Nhưng là, cho dù nàng muốn làm quen với Tử Hỉ, cũng nên là Tần đại nhân ra mặt chứ?

Tử Tình đang thất thần. Tần phu nhân đột nhiên hỏi Tử Tình: “Tử Tình, nghe nói nhà ngươi ngay ở bên cạnh, hôm nay đã đến đây rồi, không bằng cũng dẫn ta đi cho biết nhà biết cửa? Ta cũng nghe nói, người còn trẻ tuổi, đã là mẫu thân của năm đứa nhỏ rồi, cũng thật sự không nhìn ra.”

Tử Tình nghe xong giật mình, Tần phu nhân này tới cửa báỉ phỏng Thẩm thị, có thể nói vì kết giao đồng loại. Cũng không có đạo lý đến nhà Tử Tình, cho biết cửa nhà Tử Tình? Tử Tình và Lâm Khang Bình chỉ là một kẻ thôn phụ thôn phu mà thôi, cũng không có giá trị lợi dụng gì, Tử Tình kết giao với Phó phu nhân, thế nhưng nói là bởi vì tình cảm thân thích, Phó phu nhân bán cho Tử Hỉ một cái thể diện. Hơn nữa Lâm Khang Bình hiểu chuyện, hai nhà mới qua lại. Nhưng là, Tần phu nhân này là vì sao?

Hạ thái thái cùng Phó phu nhân nghe xong cũng là sửng sốt, hai người đều nghĩ tới, hay là hôm nay Tần phu nhân báỉ phỏng bên ngoài là Thẩm thị, Tử Tình mới là mục đích cuối cùng của nàng? Nhưng là, hai nàng cũng không nghĩ ra Tần phu nhân là vì sao?

Thẩm thị và Tử Tình đều không nghĩ tới chỗ này, dù sao, kinh nghiệm kiến thức của hai người có hạn, mặc dù Tử Tình hai kiếp làm người, kiếp trước cũng chỉ là một sinh viên từ huyện thành nhỏ đi ra ngoài, có thể có bao nhiêu kiến thức? (Trạch Mỗ - ddLQĐ)

Tần phu nhân thấy Tử Tình sửng sò, cười nói: “Hay là Tử Tình không chào đón ta?”

Tử Tình vội cười nói: “Nào có, cầu còn không được đấy.” Nói xong vội đứng lên, dẫn theo mọi người từ cửa chính đi ra ngoài, lại vào Tình viên, mà mấy người Tiểu Phấn thì vội đi qua từ cửa nhỏ chuẩn bị.

Thời tiết lúc này đã là cuối thu, hoa cỏ ở Tình viên chủ yếu đã tàn lụi, trừ mấy bồn hoa cúc Vương hoa tượng trồng để lại, chẳng qua, Tử Tình cũng không biết là giống gì, chỉ biết là hoa cúc thôi.

Nhưng là Tần phu nhân thấy mấy gốc hoa cúc này, cười nói: “Thật đúng là không nghĩ tới, ở nhà ngươi lại còn có những loại hoa danh quý này. Người ta thường nói, nghe ca mà biết nhã ý, ta lại cho là, thấy hoa là biết nhân phẩm. Có thể thấy được, Tử Tình cũng là một người có phẩm tính cao nhã.”

Tử Tình nghe xong âm thầm xấu hổ, nói thật ra, hoa này, Tử Tình chỉ là cảm thấy đẹp thôi, cái khác, thật đúng là không nhìn ra cái gì, đang muốn tự giấu vài câu, cũng may Hạ thái thái tiếp lời qua.

Tần phu nhân vào cửa viện, Tiểu Bạch đang dẫn Yên Nhiên cùng Thư Vĩ chơi ở trong sân, thấy Tử Tình, Yên Nhiên dùng đôi chân ngắn chạy thẳng tới chỗ Tử Tình, không nghĩ tới Tần phu nhân ôm lấy trước, cười nói: “Ta cũng xem tiểu bảo bối nhà Tử Tình một chút.”

Bà tử bên cạnh cực kỳ có nhân lực đưa lễ gặp mặt lên, Yên Nhiên là một bộ vòng đeo tay vòng đeo chân cho trẻ con bằng vàng ròng, chế tác hết sức tinh xảo, Thư Vĩ là một miếng ngọc bội phỉ thủy thượng hạng.

Xem ra, Tần phu nhân này trước khi đến đã hỏi thăm Phó phu nhân rõ ràng rồi, đồ hãnh là chuẩn bị trước, chỉ là, Tử Tình không nghĩ tới Tần phu nhân sẽ hạ mình đến nhà mình, đây chính là ngoài dự đoán.

Tử Tình thấy Tần phu nhân đều cho lễ gặp mặt, thời gian vào nhà dùng trà, cho nha hoàn và bà tử bên người Tần phu nhân phong hầu bao, cười nói với Tần phu nhân: “Hôm nay làm cho phu nhân tốn kém rồi, không bằng, ta làm chủ nhà, phu nhân hãy ở lại nhà ta ăn bữa cơm rau dưa, dù sao chỗ nương ta cũng không khác chỗ ta bao nhiêu.”

“Hôm nay đến có chút vội vàng, sẽ không ở lại ăn cơm, ngày khác, ta nhất định đến nhà quấy rầy. Ta cũng nghe nói, Phó phu nhân các nàng cũng là thường đến nhà ngươi tụ hội, quay về ta sẽ nói với nàng, về sau muốn đến, cũng dẫn theo ta.” Tần phu nhân cười nói.

Thẩm thị nghe xong vội nói: “Nào có lý lần đầu tiên tới nhà để bụng không trở về, cơm này cũng là nhất định phải ăn.”

Hạ thái thái cũng khuyên nhủ: “Đúng vậy, vừa gọi thông gia phu nhân là tỷ tỷ, nào có từ nhà tỷ tỷ đói bụng rời khỏi.”

Tần phu nhân nghe xong cười nói: “Đã như vậy, cung kính không bằng tuân lệnh, ta liền ở lại vậy, ở tại nhà Tử Tình, cũng còn thuận tiện hơn một chút, cũng không phiền toái tỷ tỷ. Dù sao Tử Tình cũng nói, đều là giống nhau.” Tần phu nhân cũng là thấy điều kiện nhà Tử Tình gia hẳn là thuận tiện hơn nhà Thẩm thị một chút, bèn nói ở lại chỗ Tử Tình.

Tử Tình nghe xong phân phó Tiểu Tử đi chuẩn bị, cũng tự mình đi theo vào phòng bếp, Phó phu nhân và Hạ thái thái đều âm thầm ngạc nhiên, xem ra, Tần phu nhân này quả thật là vì Tử Tình mà đến rồi, chỉ là hai người ai cũng không biết là bởi vì sao.

Tần đại nhân này là từ Lĩnh Châu tới đây, lẽ ra cùng một nhà Tử Tình cũng không quen biết không liên quan, làm sao lại đột nhiên tiếp cận lấy lòng Tử Tình?

Lúc Tử Tình đang ở phòng bếp bận rộn, Lâm Khang Bình đã từ Khang trang trở lại, thấy trong nhà có nữ khách xa lạ đến, biết là Tri phủ phu nhân, cúi đầu hành lễ vấn an ngay.

Tần phu nhân thấy Lâm Khang Bình cũng là ý cười đầy mặt, nói: “Hôm nay không mời tự đến, vốn là tới thăm hỏi nhạc mẫu người, biết nhà người ở gần, dứt khoát tới đây cho biết nhà biết cửa, quấy rầy rồi.”

“Phu nhân nói chi vậy? Phu nhân có thể đi vào cửa nhà ta, thật đúng là chân quý đáp đất tiện, vẻ vang cho kẻ hèn này rồi.” Lâm Khang Bình trả lời.

“Nghe nói người làm buôn bán không tệ, quả nhiên là người biết ăn nói. Thời gian ta và Phó phu nhân quen biết khá dài, nhưng nghe nàng nói nhiều rất nhiều chuyện nhà người, có chút tò mò, bèn tới đây nhìn xem. Vườn này không tệ, hoa hoa cỏ cỏ bên trong cũng đều không phải là vật phàm, từ mấy bồn hoa cúc kia đã nhìn ra được, các người cũng là tốn một phen tâm tư.” Tần phu nhân cười nói.

“Đa tạ phu nhân khách lễ, cũng chỉ là có thể vui mắt thôi, chúng ta nhà nông dân, cũng không coi trọng những thứ này, phu nhân nếu thích, cứ mở miệng.” Lâm Khang Bình thuở nhỏ lớn lên ở Văn gia, tất nhiên thấy nhiều biết rộng hơn Tử Tình, biết hoa cảnh trong nhà đúng là có mấy thứ tốt, mà phu nhân nhà quan thông thường đều hay học đòi văn vẻ, ở nhà bày mấy bồn hoa cảnh danh quý, mời người thưởng thức, cho nên nói vậy.

Tần phu nhân nghe xong tươi cười đầy mặt, nói: “Đã như vậy, ta lấy hai bồn nhà các người, chỗ ta cũng có mấy bồn tốt, không giống với loại của nhà người, vừa vặn trao đổi một chút.”

Lâm Khang Bình nghe xong hỏi rõ Tần phu nhân muốn loại nào, tự đi thu xếp, bên này, Hạ thái thái nghe xong cũng cười nói: “Quả thực Tần phu nhân là người kiến thức rộng rãi, chúng ta đến bao nhiêu lần, cũng không nhìn ra thứ tốt.”

“Đúng vậy, ta cũng là một người dung tục, không biết trồng hoa làm cảnh, không nghĩ tới chỗ Tử Tình còn có những thứ tốt này, sớm biết, ta đã sớm chuyển về đi khoe khoang rồi.” Phó phu nhân cười nói.

Thẩm thị cũng không hiểu những thứ này lắm, chẳng qua, nàng biết hoa cỏ nhà Tử Tình đều là Vương hoa tượng làm, mà Vương hoa tượng trước kia vẫn làm việc ở Văn gia, Văn gia tất nhiên nhiều thứ tốt, đồ đầu bếp kia làm, đều hơn nhà khác không ít. Thẩm thị không hiểu biết, cũng biết làm tốt quan hệ với Tần phu nhân là chuyện trăm dặm không một hại.

Lúc này thấy Tần phu nhân muốn hoa cảnh, Thẩm thị vội hỏi: “Phu nhân đã thích, chuyển hai bồn đi là được, cần gì còn phải đổi đi đổi lại?”

“Tỷ tỷ cũng là không biết, hoa cảnh tốt, một chậu phải trị giá mấy chục lượng bạc, thậm chí còn đắt hơn, ta cũng không thể chiếm không tiện nghi của Tử Tình.” Tần phu nhân trả lời.

Thẩm thị nghe xong lắp bắp kinh hãi, một chậu cúc hoa này, ngày thường nhìn quen, ai có thể nghĩ đến trị giá mấy chục lượng bạc, không nói Thẩm thị, đến ngay cả Phó phu nhân và Hạ thái thái cũng không nghĩ tới, hoa cúc nhà Tử Tình trị giá bấy nhiêu bạc, đương nhiên, Tử Tình cũng không biết.

Tần phu nhân cẩn thận đánh giá một chút bài trí nhà Tử Tình, bàn phòng khách đều là gỗ lim, bộ đồ trà trong tay cũng là Quan diêu thượng đẳng, nhất là đôi tịnh bình màu hồng kia, mặc dù không lớn, nhưng là, vừa nhìn đã biết không phải nhà bình thường có thể có, trong lòng âm thầm cân nhắc, chẳng qua, lại thần nhiên đứng lên, đi đến trước mặt cẩn thận thưởng thức một phen.

Thẩm thị thấy Tần phu nhân thích những thứ này, liền cười nói: “Phu nhân nếu thích xem đồ sứ, chỗ gian phòng phía Tây còn có không ít đâu, phòng này vốn chính là dùng để tiếp nữ khách, không bằng phu nhân đi vào nhìn một cái.”

Thẩm thị nói xong liền dẫn Tần phu nhân vào gian phòng phía Tây, nơi này trước kia mỗi lần Phó phu nhân các nàng đến đều là ở lại chỗ này, Tần phu nhân nhìn lướt qua giường La Hán chính giữa, giường Quý Phi dưới bệ cửa sổ, kệ bác cổ dựa vào bên tường vào cửa, trên kệ bác cổ có đồ sứ, đồ ngọc, còn có tác phẩm điêu khắc gỗ của Tử Thọ, Tần phu nhân đi đến trước kệ bác cổ.

Kệ bác cổ: là một loại kệ gỗ nhiều tầng trưng bày đồ cổ, đồ quý ở trong phòng.

Tĩnh bình: một trong mười tám vật của nhà sư, đồ trong nhà để trang trí hoặc đựng nước sạch (cái bình trong tay Quan Thế Âm bồ tát ấy)

390. Chương 394: Việt Thành Gửi Thư

Editor: Trạch Mỗ

Trên kệ bác cổ có một cặp đĩa nhỏ mã não triển ti, Tử Tình vô cùng thích, tổng cộng có bốn cái, Tử Tình bày ở nội viện hai cái, còn lại hai cái đặt ở gian phòng phía tây này. Đĩa nhỏ này cùng tĩnh bình màu hồng ở phòng khách đều là nhà Tiểu Dực đưa tới.

Tử Tình không đành lòng nhìn đồ sứ tốt như vậy đặt ở trong khổ phòng bị phủ bụi, giống như, người tài giỏi không được trọng dụng, bèn lấy chúng ra ngoài bày biện, không nghĩ tới qua lâu như vậy, cuối cùng cũng đụng phải một người biết hàng.

Tần phu nhân nhìn âm thầm kinh hãi, mấy thứ này, hẳn là cũng không phải là nhà bình thường có được, chẳng qua, Tần phu nhân cũng không hỏi nhiều, chỉ là xác định một việc, đó chính là của cải hoặc bồi cảnh của Tử Tình, hẳn là giàu có hoặc hơn Thẩm thị nhiều, bởi vì ở chỗ Thẩm thị bên kia, Tần phu nhân cũng không có nhìn thấy thứ quý giá đứng đắn gì.

Thẩm thị thấy Tần phu nhân cầm bộ khắc gỗ tranh sơn thủy bằng gỗ hoàng dương lên nghiên cứu, liền cười nói: “Cái này là Tam nhi tử ta luyện tay, từ nhỏ hẳn đã thích khắc đao, gập cái gì đều khắc lên trên mấy nhất.”

“À, không nghĩ tới lệnh công tử còn có tay nghề này? Thật đúng là không tệ, có chút thú vị, ngày nào đó gặp mặt, nhất định đòi mấy thứ.” Tần phu nhân cười nói.

“Phu nhân còn không biết à? Tam công tử nhà thông gia phu nhân ta là tinh thông điêu khắc, Nhị công tử tinh thông thư pháp, phu nhân nếu cảm thấy hứng thú với những thứ này, ngày khác ta làm chủ, bày một bàn tiệc rượu ở Phong Di cư, nơi đó cũng có không ít, phu nhân có thể tha hồ chọn lựa.” Hạ thái thái nói.

“Phong Di cư? Là cái lấy danh lâu các nơi đặt tên cho nhã gian, bên trong đều là thư pháp, bố trí vô cùng lịch sự tao nhã đó?” Tần phu nhân hỏi.

“Đúng vậy, xem ra phu nhân đã đi qua rồi?” Hạ thái thái hỏi.

“Thế thì còn không có, chỉ là nghe nói. Cái đó cùng nhà tỷ tỷ có quan hệ sao?” Tần phu nhân hỏi Thẩm thị.

“Là Nhị nàng dâu nhà ta cùng nhà mẹ đẻ nàng hùn vốn mở, Nhị nhi tử ta thích thư pháp, từ nhỏ đã thích luyện chữ, bởi vậy. Thi vài lần không trúng, bèn muốn kiếm chút tiền tiêu vặt, cũng không biết hai đứa chúng nó lặn qua lộn lại thế nào. Đặt đồ ở trong quán ăn, cũng chỉ là tính bớt việc thôi, một năm có thể thu được mấy lượng bạc đã không tồi rồi, đâu thể trông vào nó nuôi dưỡng gia đình?” Thẩm thị cười nói.

“Vậy cũng không nhất định, chuyện sau này có thể nói chính xác. Nếu không làm sao nói, tỷ tỷ là người có phúc khí, bọn nhỏ đều là người có tiền đồ chứ. Người đọc sách trong thiên hạ nhiều như vậy, nhà tỷ tỷ tạo

ra hai Tiến sĩ đã rất tốt rồi, không nghĩ tới hai đứa nhỏ khác cũng xuất sắc như vậy, nghe các người vừa nói cái này, ta cũng thật muốn nhìn cho biết một chút. Không bằng, tỷ tỷ, ngày nào đó ta làm chủ, mời một nhà tỷ tỷ cùng mấy nhà này đi Phong Di cư tụ hội.” Tần phu nhân nói.

“Không được rồi, ta bây giờ thật sự là không thích hợp ra ngoài dự tiệc làm khách, đa tạ phu nhân, sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ quấy rầy.” Thẩm thị nói.

Tần phu nhân nghe xong cũng không khuyen nữa, cũng may lúc này. Tử Tình đi vào, cơm đã dọn xong rồi, Lâm Khang Bình mang theo mấy đứa nhỏ cùng Tăng Thụy Tường ở phòng ăn, Tử Tình cùng bốn người Tần phu nhân ngồi xuống ở gian phòng phía tây luôn, nha hoàn bà tử phải đi phòng ăn.

Tần phu nhân gặp Thư Ngạn cùng Thư Ngọc, cũng thêm một phần lễ gặp mặt. Hai đứa nhỏ sau khi hành lễ nói lời cảm tạ. Đi ra ngoài luôn, Tần phu nhân cười nói: “Mấy đứa nhỏ này, vừa nhìn đã biết có giáo dưỡng, tựa như công tử xuất thân thế gia.”

“Phu nhân cũng thật biết nói đùa, ta và tướng công cũng là bạch đinh chính cống, chúng ta nhà nông dân, không hiểu quy củ, phu nhân cần phải tha thứ nhiều hơn.” Tử Tình vội nói. (Trạch Mỗ - diendan .com)

“Nhìn xem, không phải là ta chỉ nói người một câu như thế, người đã ra về đi? Người nếu là thật không hiểu quy củ, ngày mai ta tìm một người lợi hại đến cho người, dạy người một trận ra trò. Ta xem người dám kêu khổ?” Phó phu nhân cười nói.

Tử Tình nghe xong, vội cầm bình mời rượu các trưởng bối, cười nói: “Thím vẫn là tha cho ta đi, ta cũng không có ý định ra khỏi nhà, cùng lắm cũng chỉ là chơi cùng mấy vị trưởng bối vài vòng, học cái này làm cái gì, không đâu tìm tội ỉn chịu.”

Mọi người nghe xong đều cười nói: “Đúng là lời này.”

Cơm xong, Tần phu nhân ở lại uống một ly trà, rồi cáo từ đi về, Phó phu nhân đành phải đi cùng, Hạ thái thái thấy cũng đi cùng rồi.

Thẩm thị nói với Tử Tình: “Người cũng mệt mỗi nửa ngày, nghỉ ngơi tử tế, có việc lát nữa nói đi.”

Tử Tình ôm Yên Nhiên chơi ở trên kháng một lúc, Lâm Khang Bình cũng đi vào, hỏi: “Vì sao Tần phu nhân lại ở lại ăn cơm cùng chúng ta?”

Tử Tình kể lại một lượt những việc sau khi Tần phu nhân vào cửa, Lâm Khang Bình nghe xong cũng không biết rốt cuộc trong hồ lô của đối phương muốn làm cái gì? Hai vợ chồng cũng lười đi suy đoán, Tử Tình ngáp một cái thật to, Lâm Khang Bình bế Yên Nhiên đi ra ngoài.

Việc Tần phu nhân tới chơi rất nhanh đã bị Tử Tình quảng ra sau đầu, phu nhân nhà quan lớn như vậy, làm sao có thể có mưu đồ với một thôn phụ như mình chứ? Dù cho thật sự có động tĩnh gì, Tử Tình cũng chỉ có thể chờ Tần phu nhân ngã bài.

Thời gian rất nhanh đã đến hạ tuần tháng chín, thời gian này, Phó phu nhân và Hạ thái thái cũng là từng đến thăm Thẩm thị và Tử Tình, chẳng qua, nhắc tới Tần phu nhân, Phó phu nhân nói hình như đi vắng rồi. Thẩm thị và Tử Tình cũng không để ý lắm. Lâm Khang Bình đang bận rộn muốn chuẩn bị sinh nhật cho Tử Tình, Thẩm thị cười nói hân nhiều chuyện, nào có sinh nhật hàng năm như Tử Tình tuổi này? Chẳng qua thấy Lâm Khang Bình quan tâm Tử Tình, Thẩm thị cũng chỉ là cười cười mà thôi, trong lòng vẫn là vui mừng cho Tử Tình.

Chẳng qua, rốt cuộc sinh nhật của Tử Tình vẫn là không qua được vui, bởi vì Lâm Khang Bình nhận được thư từ Việt Thành gửi đến. A Thổ gửi thư nói, bởi vì mấy cổ đông ở Việt Thành muốn rút khỏi cổ phần, sự việc lớn như vậy, A Thổ không dám làm chủ, chỉ đành phải bảo Lâm Khang Bình qua một chuyến.

Lúc đó hai người đang muốn thu dọn đồ đạc đi Chanh viên, Lâm Khang Bình ôm Tử Tình nói: “Được được, vốn là nói không ra cửa nữa, muốn vui vẻ cùng người qua sinh nhật cũng không được. Không nghĩ tới người định không bằng trời định, không bằng chúng ta hay là cứ theo nguyên kế hoạch đi qua ở một đêm?”

“Thôi đi, chỉ một ngày, giày vò cái gì chứ? Vẫn là cùng với bọn nhỏ đi. Mấy vị đại nhân này đang yên lành vì sao phải rút khỏi cổ phần? Chẳng lẽ là có yêu cầu khác cao hơn?” Tử Tình hỏi.

“Ai biết được? Không còn cách nào khác, ta chỉ đành phải tự mình qua một chuyến, nếu thật đưa ra yêu cầu không an phận gì, ta cũng phải chằm chước một chút, thật sự không được, đành phải cho ra, chỉ làm như trước kia.”

Tử Tình gật đầu nói: “Đúng vậy, thà rằng bớt chút quan tâm, bạc là kiếm không hết, tiền hoa hồng chỗ xưởng thủy tinh bên kia cũng đủ tiêu rồi, huống chi chúng ta còn có những cửa hàng ruộng đất kia.”

Bạc không mua được tuổi trẻ thanh xuân, Tử Tình cũng không muốn xa cách Lâm Khang Bình lâu như vậy, Lâm Khang Bình cũng biết tâm tư của Tử Tình, đáp ứng nhất định đi nhanh về nhanh. Tử Tình thì vội vàng sửa sang chuẩn bị quần áo cho Lâm Khang Bình đi xa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Khang Bình dẫn theo Lâm Phúc cùng Thẩm Bảo Phúc cưỡi ngựa chạy thẳng đi Việt Thành, nghe Lâm Khang Bình nói, cưỡi ngựa, mất tầm hai ba ngày là có thể đến.

Thẩm thị nghe Lâm Khang Bình lại đi Việt Thành, nói: “Việc buôn bán này cũng không phải dễ làm như vậy, muốn ta nói, thà rằng kiếm ít hơn một chút, an ổn hơn thôi. Cuộc sống của các người bây giờ cũng không kém, tội gì chứ, liều mạng như vậy. Ta nghe Phó phu nhân nói, phủ nha An Châu lại tăng thêm lượng đặt hàng từ Khang trang, sản phẩm trong trang của các người không lo nguồn tiêu thụ, một năm cũng có mấy ngàn lượng bạc, hơn nữa tiền hoa hồng Tiểu Tứ đưa cho người, còn chưa đủ cho người tiêu? Ta còn biết bạc thu được từ Chanh viên một năm cũng không ít, cũng còn có cửa hàng cùng ruộng nước, thà rằng bớt quan tâm chút đi?”

Thẩm thị có lo lắng của Thẩm thị, Lâm Khang Bình này có bạc, chạy ở bên ngoài suốt, một năm có đến mấy tháng không ở nhà, Lâm Khang Bình nhìn qua là đối với Tử Tình không tệ, nhưng hai người tách ra lâu như vậy, nam nhân ấy không dám đảm bảo có thể giữ được mình không ăn vụng thịt. Lúc này ngộ nhờ có cái gì ngoài ý muốn, Tử Tình có thể được không bù nổi mất. Nhưng nói những cái này, Thẩm thị cũng không tiện nói tỉ mỉ cho Tử Tình, sợ nói ra trong lòng Tử Tình càng sốt ruột.

Tử Tình tất nhiên không biết tâm tư của Thẩm thị, còn tưởng rằng Thẩm thị là vì lo lắng cho Lâm Khang Bình, bèn trả lời: “Ta cũng là ý này, xem hấn nói lại như thế nào? Ta đoán chừng không kiếm đủ tiền vốn về, hấn khó có thể thu tay lại, dù sao đặt toàn bộ tích cóp những năm này lên, trong lòng hấn nhất định không cam lòng.”

Thẩm thị nghe xong thở dài, suy nghĩ một chút, hỏi: “Người cảm thấy Khang Bình có thay đổi gì không?”

“Thay đổi gì? Nương chỉ phương diện nào?” Tử Tình thật đúng là không hiểu ý Thẩm thị.

Thẩm thị nghe xong chọc đầu Tử Tình, nói: “Phải bắt ta nói rõ? Lúc nên thông minh lại không thể thông minh hơn một chút, bảo ta nói người cái gì cho tốt? Còn có thể là phương diện nào? Tất nhiên là cảm tình của hai người các người, cái khác, ta quản được sao?”

Tử Tình vừa nghe, hé miệng cười, nói: “Nương cũng thật là, con người hấn người còn không tin được sao?”

“Ta không phải không tin được hấn, chỉ là lo lắng, nam nhân có khi khó tránh khỏi bị kích thích, làm sai chuyện, đừng như a công người. Mặc dù không phải là ý muốn của hấn, nhưng là, lúc thật sự phải gánh trách nhiệm, trong lòng người cũng thống khổ. Hấn còn trẻ đó, cứ không ở nhà nửa năm như vậy, trong lòng người có thể yên tâm?”

Tử Tình nghe xong không nói, suy nghĩ một chút, nói: “Nương, ta tin hấn, cũng không nên nghi ngờ hấn.”

Thẩm thị thấy Tử Tình như vậy, liền thở dài, không nói đề tài này nữa.

Không nói Tử Tình và Thẩm thị đang ở trong nhà nghỉ tam nghi tứ, đương nhiên, nghi vấn của Tử Tình là không biết rốt cuộc Việt Thành là xảy ra chuyện gì, mà không phải là nghi ngờ nhân phẩm của Lâm Khang Bình. Giữa phu thê kiêng kỵ nhất là nghi ngờ nhau, Tử Tình không muốn tìm phiền toái ỉn.

Tần phu nhân đột nhiên tới nhà, như thế làm cho Tử Tình và Thẩm thị muôn phần ngoài ý muốn. Đương nhiên, đi cùng còn có Phó phu nhân cùng với Hạ thái thái, Tần phu nhân vào cửa đã cười nói: “Ngượng ngùng, ta ra khỏi nhà một chuyến. Vốn là muốn mời mọi người đến nhà ta họp gặp, ngấm lại tỷ tỷ không tiện, vẫn là tự ta đến nhà tỷ tỷ đi?”

Phó phu nhân cười nói: “Tần phu nhân nhớ đến nói, lần trước nói muốn chơi mạt chược mà không chơi được, lần này, phải cùng mọi người chơi vài vòng ra trò.”

“Muốn ta nói, không bằng hãy đến nhà Tử Tình, chỗ bên kia rộng rãi hơn một chút, nhân thủ cũng nhiều.” Thẩm thị nói, nàng lo lắng Tần phu nhân ngại bên này đơn sơ.

“Giống nhau, hôm nay hãy ở nhà tỷ tỷ đi.” Tần phu nhân cười nói.

Tử Tình nghe xong, vội đứng dậy chuẩn bị đồ giúp các nàng, sớm biết như vậy, cũng mang một đĩa nha hoàn qua đây, Tử Tình nghĩ là về nhà mẹ để trò chuyện với Thẩm thị, dẫn theo nha hoàn có nhiều bất tiện, không nghĩ tới hôm nay trong nhà sẽ có khách nhân tới, Thạch bà tử chỉ biết làm chút việc nặng, cũng không hiểu quy củ, Tử Tình cũng không dám để cho nàng vào nhà hầu hạ, nhưng là bảo nàng đi gọi Tiểu Lục và Tiểu Tử qua đây.

391. Chương 395: Lại Thăm Dò

Editor: Trạch Mỗ

Tử Tình dọn bàn xong cho các nàng, đang muốn đến nhà bếp nhìn xem cơm canh buổi trưa, Tần phu nhân nói: “Tử Tình, không cần bận rộn quá, hôm nay ta làm chủ, ta đặt chút đồ ăn từ Phong Di cư, đến canh giờ bọn họ tự sẽ phái người đưa tới. Nếu theo ý ta, ta vẫn là muốn mời mọi người các người qua ngồi một chút, chỉ sợ, tỷ tỷ không ra ngoài được, đành phải ra hạ sách này.”

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Phu nhân là lo lắng nhà cơm canh nhà ta thô thiển, khó có thể nuốt xuống đi?”

“Tỷ tỷ nếu nói như vậy, thật đúng là oan khuất một phen tâm ý của muội muội, muội muội chỉ là không muốn làm cho tỷ tỷ phiền toái. Hôm qua ta dẫn theo mấy vị phu nhân thái thái đi Phong Di cư, đồ ăn bên trong quả thực có chút đặc sắc, ta ăn cũng không tệ, nghĩ ngay tới tỷ tỷ. Tỷ tỷ nếu mất hứng, về sau, ta chỉ mang một cái miệng không đến, tỷ tỷ đừng ghét bỏ ta da mặt dày mới được.” Tần phu nhân lo lắng Thẩm thị xuyên tạc ý tứ của nàng, vội giải thích.

“Vẫn là phu nhân inh. Chúng ta tới tới lui lui nhiều lần như vậy, làm sao cho tới bây giờ không nghĩ tới bảo tiệm cơm đưa đồ ăn tới cửa chứ? Mỗi lần đến đều là quấy rầy thông gia.” Hạ thái thái cười nói.

“Ta là lười suy nghĩ đến cái này, dù sao ta biết có thông gia tẩu tử và Tử Tình ở đây, còn có thể thiếu ta một miếng cơm ăn hay sao?” Phó phu nhân cũng cười nói.

“Lời này ta thích nghe, đều là thân thích nhà mình, trong vườn nhà ta cái gì cũng có, vừa tươi mới vừa tiện, về sau không được như vậy nữa. Bằng không, ta cũng thật sự mất hứng, Tần phu nhân hiển nhiên coi ta là người ngoài rồi? Nếu không, chính là thật lòng ghét bỏ đồ ăn thô thiển ở nông thôn chúng ta, khó có thể vào miệng.” Thẩm thị nói.

“Tỷ tỷ yên tâm, lần sau sẽ không thế. Nói lời thật lòng, lần trước ăn cơm canh ở nhà Tử Tình, so với nhà ta còn tinh xảo hơn đây, nào dám ghét bỏ? Chẳng qua hôm nay muốn biểu đạt một chút tâm ý của ta, làm chủ, mời một nhà tỷ tỷ một chút mà thôi.” Tần phu nhân giải thích.

Thẩm thị nghe xong lúc này mới cười nói: “Hôm nay cũng không sao, ta thành toàn tâm ý của người, sau này không được nữa. Nào nào, chúng ta vào chỗ thôi.”

Đang sau mỗi vị phu nhân đều đứng một vị nha hoàn. Tần phu nhân nhìn thoáng qua Thẩm thị một cái, bèn đuổi tất nha hoàn lui xuống. Tử Tình nghĩ, Thẩm thị cũng nên mua một đĩa nha hoàn, hoặc là mình chọn một người tốt từ Khang trang đến cho nàng.

“Tử Tình. Lần trước ta đi nhà người, thấy đồ sứ nhà người không tệ, không biết người mua được ở đâu?” Tần phu nhân nhìn như thuận miệng hỏi một chút.

“Tướng công nhà ta có làm buôn bán đồ sứ, có khi gặp được ít đồ tinh xảo đẹp đẽ, cũng sẽ giữ lại làm kỷ niệm hoặc tặng cho người.” Tử Tình trả lời.

“À, tướng công nhà người lại còn làm buôn bán đồ sứ? Đồ sứ nơi nào?” Tần phu nhân hỏi.

“Trần Cảnh Đức, bình thường là từ trấn Cảnh Đức vận chuyển đồ sứ đến Việt Thành. Xuất khẩu cho người Tây Dương, việc buôn bán cũng không tính là lớn, chỉ là quen thuộc.” Tử Tình nói.

Tần phu nhân trầm nghĩ, mấy loại đồ sứ nhà Tử Tình rõ ràng là Quan Diêu, hơn nữa hình như sản phẩm Quan Diêu phương Bắc, cũng không phải hàng hiện nay, sao lại nói là trấn Cảnh Đức? Hay là, Tử Tình không biết hàng? Hay là cố ý giấu diếm?

Tần phu nhân nhìn thoáng qua thần thái của Tử Tình. Cũng không giống nói dối, liền cười nói: “Ta thấy hai cái đĩa nhỏ kia nhà người cũng không tệ, không giống như là sản phẩm của trấn Cảnh Đức. Chẳng lẽ tướng công nhà người cũng biết đi thị trường đồ cổ đào hàng?”

“Cái này thật đúng là không phải, là một vị bằng hữu tặng.” Tử Tình cười nói, chủ yếu là Tử Tình thực sự không biết hàng, chỉ là biết đẹp mắt, là thứ tốt, lại không biết xuất xứ. Lâm Khang Bình cũng là biết hàng, chẳng qua, hắn từng gặp nhiều đồ sứ tốt hơn ở Văn gia, cũng không coi là chuyện lớn, còn nữa. Hắn cũng không muốn để cho Tử Tình nghi ngờ.

Tần phu nhân nghe xong cũng không hỏi nữa, Phó phu nhân liếc mắt nhìn Tần phu nhân một cái, cảm thấy cũng đại khái hiểu vài phần, biết Tần phu nhân là đang bẫy lời Tử Tình, Hạ thái thái cũng nghĩ đến điều này, đoán rằng đồ sứ nhà Tử Tình nhất định là đứa bé tặng tranh kia đưa tới.

Hạ thái thái cười nói: “Là đứa bé mùa hè đến kia tặng đi? Ta nghe nói là có quan hệ với Văn gia? Nhà người cùng Văn gia vẫn có qua lại?”

Tần phu nhân nghe thấy Văn gia. Hỏi: “Chẳng lẽ là Văn gia trong thành An Châu? Nghe nói, chỉ gần nhà họ cơ bản đều ở Kinh Thành, cũng là nghe nói những năm trước đây, Văn gia có một vị lão gia sau khi có đại tang liền khí sĩ quy điền (từ quan về làm ruộng), ở An Châu tĩnh dưỡng mấy năm, năm nay nghe nói lại điều đi nhậm chức Tổng đốc Lương Giang?”

“Còn không phải là nhà hắn? Nhà khác ai dám tự xưng Văn gia?” Hạ thái thái cười nói.

Tần phu nhân nhớ tới, Đại lão gia Văn gia từng đảm nhiệm chức Tổng đốc Lương Quảng, bây giờ cũng là Thượng thư Hộ bộ. Nhưng là, rốt cuộc Tử Tình cùng Văn gia là quan hệ gì đây? Tần phu nhân không tiện mở miệng hỏi ra, nghĩ sau này có cơ hội, vẫn là hỏi thăm từ chỗ Hạ thái thái bên cạnh đi.

Tử Tình không biết, Hạ thái thái nhiều lời lại dẫn nhằm cho Tần phu nhân, Văn gia người nào không biết chứ? Việc Tần đại nhân vào An Châu làm đầu tiên, đó là đưa thiệp bái phỏng qua Văn gia, đáng tiếc, chỉ gần của Văn gia đều vào kinh rồi. Tần phu nhân liền nghĩ tiếp cận Tử Tình một chút, xem xem có thể móc lên quan hệ với Văn gia hay không.

Đúng trưa, tiểu nhị của Phong Di cư đưa đồ ăn tới, từ chối thu tiền cơm, nói là đông gia đã dặn, là thân thích đích thực, trả tiền chính là đánh vào mặt, hôm qua là không biết việc này, xin hãy thứ lỗi, hơn nữa trả lại tiền đặt cọc Tần phu nhân để lại.

Tần phu nhân cười nói: “Vốn định làm chủ một lần, vẫn là tỷ tỷ tiết kiệm bạc cho ta, xem ra, ta chỉ có thể quấy rầy tỷ tỷ rồi.”

Thẩm thị nghe xong tạ ơn tiểu nhị này, Tử Tình phân phó Tiểu Lục cho tiền thưởng, lúc này, Tăng Thụy Tường cũng vào cửa.(Trạch Mỗ - LQĐ)

Phó phu nhân hỏi: “Tử Tình, không bằng cũng gọi đứa nhỏ nhà người cùng Khang Bình tới, dù sao chúng ta cũng không nhiều người.”

“Tướng công nhà ta đi vắng rồi, đi Việt Thành. Vẫn là tự chúng ta ăn thôi, trong nhà còn có người đấy.” Tử Tình nói.

Tần phu nhân nghe xong không chịu, nhất định muốn phái Tiểu Lục đi gọi mấy đứa nhỏ của Tử Tình tới, Hạ thái thái thấy vậy, cảm giác Tần phu nhân đối với Tử Tình thật đúng là không phải tốt bình thường,

chẳng qua, nguyên do này là gì đây? Chẳng lẽ là Văn gia hoặc là tiểu nam hài tặng tác phẩm thư pháp kia, nhưng là, nghe ý ngầm, hình như Tần phu nhân cũng không biết sự tồn tại của tiểu nam hài kia, Tần phu nhân cũng là đang thăm dò Tử Tình.

Hạ thái thái cười nói với Tử Tình: “Vẫn là gọi đến cùng nhau đi, vừa vặn, ta cũng nhớ bảo bồi nhà người rồi, có phải không còn nhận ra ta rồi hay không? Nhìn thấy nàng, ta lại nhớ tới tôn tử ngoan của ta, bây giờ thật đúng là muốn ôm vào trong lòng đây.”

Tử Tình nghe mọi người nói như thế, chỉ đành phải sai Tiểu Lục đi gọi, Phó phu nhân hỏi: “Sao lại ra ngoài? Chuyện ở Việt thành không thuận lợi sao?”

“Ta cũng không rõ, quân sự gửi thư nói, vẫn là bảo hấn đi qua một chuyến.” Tử Tình nói.

“Có lẽ có khi là chuyện tốt đấy? Việc làm ăn của tướng công nhà người làm rất lớn, lại làm mấy năm nay, người còn lo lắng cái gì?” Hạ thái thái nói.

“Đúng là lời này, không chừng thật đúng là chuyện tốt đấy, tướng công nhà người có quý nhân tương trợ.” Tần phu nhân cũng cười bồi thêm một câu.

“Được rồi, những việc của nam nhân đó, chúng ta cũng không hiểu, mọi người vẫn là ngồi vào đi, lát nữa, thức ăn sẽ nguội mất.” Thẩm thị nói.

Đang ngồi nghe, vội cười nói: “Còn không phải là quan tâm vợ vẫn, chúng ta có thể biết cái gì?”

Tăng Thụy Tường mang theo đứa nhỏ ăn ở đầu bình phong bên kia, bên này mấy phu nhân thái thái nói nói cười cười, Tần phu nhân lại hỏi chuyện của Lâm Khang Bình một chút, nàng đoán rằng, Tử Tình chỉ là một thôn cô cũng không ra cửa, cho dù đọc chút sách, có thể có kiến thức chỗ nào? Lần trước hoa cúc trong vườn, còn có những đồ sứ này, vừa nhìn là biết Tử Tình không giống như là biết hàng, đáng tiếc những thứ tốt đó, thật đúng là mình châu trong góc tối.

Chẳng qua, nhìn cử chỉ lời nói của Tử Tình, ngược lại giống như là người biết thưởng thức, so với thiên kim bình thường vẫn còn hơn một chút, Tần phu nhân cũng có chút sờ không thấu rồi, hỏi: “Ta thấy Tử Tình coi như là người biết sách biết lễ, xem ra đi theo Tăng lão gia cũng đọc không ít sách nhỉ?”

“Thật đúng là không có, chỉ là đi theo sau Đại ca nàng biết sơ qua được mấy chữ, đâu có biết sách biết lễ như lời trên?” Thẩm thị cười nói.

Tần phu nhân nghe xong cười nói: “VẬY cũng thật không nhìn ra được. Tỷ tỷ khiêm tốn rồi.”

Chẳng qua, trong lòng thầm nghĩ, từ trong lời nói của Phó phu nhân, dường như rất có hảo cảm với Tử Tình.

Vừa khéo, Phó phu nhân nghe xong cười nói: “Tẩu tử thật sự là khiêm tốn, ta lại là nghe nói, tiên sinh vỗ lòng của nữ tể ta còn là Tử Tình đấy, có thể làm tiên sinh đầu tiên cho Thám hoa lang, có thể là người bình thường sao?”

Tần phu nhân nghe xong nhìn về phía Tử Tình, cười nói: “Vừa vặn, tiểu nữ nhà ta cũng đam mê chút thơ từ gì gì đó, không bằng ngày nào đó mời Tử Tình đi qua chỉ bảo một phen.”

Tử Tình nghe xong vội xua tay nói: “Cái này thực không được, ta chỉ là nhận biết sơ qua được vài chữ mà thôi, cho tới bây giờ chưa từng làm thơ, phu nhân cũng biết, nữ tử nông thôn chúng ta, nào có thời gian nhàn hạ thoải mái đó?”

Đây không phải là chê cười sao? Tử Tình ngay cả bằng trắc cũng còn không có học được, nào dám làm thơ? Chẳng phải là múa búa trước cửa Lỗ Ban?

Cũng may lúc này, Thư Ngạn mang theo Yên Nhiên đi tới tìm Tử Tình, cuối cùng giải vây cho Tử Tình, Tử Tình thăm buông lỏng một hơi dài.

Lúc Tần phu nhân đi, mỉm cười lôi kéo tay Tử Tình thủ, nói: “Nương người không ra ngoài được, người không có việc gì, cần phải tới nhà ta chơi, con người ta thích náo nhiệt, không có việc gì thường xuyên ở nhà mời một số phu nhân thái thái đến ngồi một chút, ta giới thiệu các nàng cho người quen biết, ta nghe nói, thôn trang nhà người không tệ, có đồ gì tươi mới, cứ đưa tới.”

“Đa tạ phu nhân, cái này không tệ rồi, đã rất chiều cổ chúng ta rồi.” Tử Tình cười nói.

“Đồ tốt nhà Tử Tình, đều là trực tiếp đưa đi Kinh Thành. Muốn ta nói, cam này nhà ngươi, để lại ở An Châu một ít, chắc hẳn cũng có thể bán ra ngoài, qua Tết nhà ai không muốn ăn chút gì đó giải ngấy. Bằng không, ngươi lại trồng thêm nhiều cam một chút, thật giống như An Châu chúng ta đều là người nghèo ấy?” Phó phu nhân cười nói.

Lời nói của Phó phu nhân, cũng là nhắc nhở Tử Tình, một mảnh núi hoang lớn phía sau Chanh viên kia, bây giờ còn không có chủ đâu, không bằng mua về trước, dù sao bây giờ người trong trang cũng càng ngày càng nhiều, gia đình thành thân càng ngày càng nhiều, ruộng đất phân ra cũng càng ngày càng nhiều, không bằng xây rộng Chanh viên ra thêm một phen, nhà Vương Thiết Sơn có rất nhiều kinh nghiệm.

“Cam? Cam gì?” Tần phu nhân hỏi.

“Cái này phía sau núi còn có, chờ mấy ngày nữa, chín đều rồi, lại hái xuống, để trong hầm, Tết mới lấy ra, cũng không tính là đồi tươi mới.” Thẩm thị nói.

“Thật không? Đã như vậy, đến lúc đó cũng đừng quên để lại cho ta một ít, ta đặt trước rồi đấy nhé?” Tần phu nhân cười nói.

Tiến bước các nàng, Thẩm thị cười nói: “Ta coi Tri phủ phu nhân này tính tình cũng cũng không tệ, cũng không có lên mặt gì, chỉ là không biết lâu dài thế nào? Trước mắt xem ra, cũng không trông như là có việc cầu chúng ta.”

392. Chương 396: Thu Ngọc Lại Lần Nữa Ra Mặt

Editor: Trạch Mỗ

Tử Tình cũng không nhìn ra cái gì, nói: “Chỉ là lời kéo ta hỏi những thứ đồ sứ kia, có chút kỳ quái, có phải nàng nhìn trúng nhưng ngại mở miệng đòi hay không?”

“Người ta cũng là phu nhân nhà quan tiêu chuẩn, sao có thể không có mức độ như vậy? Hai bồn hoa từ nhà ngươi chuyển đi lần trước, nghe nói có giá trị không ít bạc, người ta cũng không muốn chiếm lợi của ngươi, không phải là đổi lại hai bồn hoa cho ngươi? Chẳng qua là nhà có tiền xem thích thôi. Ngươi nếu đưa đi thật, chỉ sợ người ta lại không biết trả lễ gì mới phải?”

“Ta cũng không nở tặng, đó là Tiểu Dục đưa tới, cũng là vật kỷ niệm. Ta đoán không phải là thứ tốt cũng không vào nổi mắt nàng, còn đừng nói, không biết Tần phu nhân này là lai lịch gì, ta thấy đều hơn Phó phu nhân và Hạ thái thái nhiều, Phó phu nhân ta biết xuất thân không phải là tốt lắm, Hạ thái thái cũng chỉ là tiểu gia bích ngọc, chẳng lẽ Tần phu nhân này là đại gia khuê tú tiêu chuẩn?”

“Các ngươi không có nghe ra, khẩu âm nàng nói chuyện, giống như là từng ở phương Bắc, nghe nói Tri phủ đại nhân mới tới làm ba năm Đồng Tri ở Lĩnh Châu, vốn cho rằng Phó đại nhân có thể thăng chức, Phó đại nhân vẫn là không thể thăng được hẳn.” Tăng Thụy Tường tiến vào nghe thấy được đối thoại của Tử Tình cùng Thẩm thị, nói.

Những lời này, vẫn là Lâm Khang Bình nói với hắn, Lâm Khang Bình và Tử Phúc đều cho rằng lần này Phó đại nhân có cơ hội, Phó đại nhân vào Kinh, hai người Tử Phúc cùng Tử Hỉ còn giúp hắn tính toán một phen, ai ngờ vẫn là không thành, đương nhiên, những cái đó Tử Tình và Thẩm thị đều không biết.

Chẳng qua, Tăng Thụy Tường cũng không biết vì sao Tần phu nhân sốt sắng kết giao với Tăng gia, thấy nàng mở miệng ngậm miệng đều là tỷ tỷ, không biết nội tình, còn thật sự tưởng là muội muội của Thẩm thị đấy.

Sau khi Tử Tình về nhà, Lâm An đưa tới sổ sách trong trang, thu hoạch vụ thu kết thúc rồi. Sản phẩm trong trang đều lục tục bán cho phủ nha An Châu, ý tứ của Lâm An, không bằng mở thêm một mảnh đất

trồng rau, mỗi ngày phủ nha yêu cầu các loại rau xanh nhiều hơn một ngàn cân so với trước đây. Đất trồng rau thì ra là có phần không đủ sử dụng rồi.

Tử Tình nghe xong nói: “Những cái đó người xem chừng mà làm, còn có, lại bố trí mấy người chuyên phụ trách trồng rau. Nhồi lạp xưởng chưa?”

“Đã bắt đầu nhồi rồi. Khẩu tử (*) nhà ta phụ trách. Còn có, để lại hai mươi đầu heo, chờ cuối năm đưa đi cho phủ nha, cái này môi giới của bọn họ đã nói trước với ta rồi. Ngoài ra cá trong Tình viên cũng chờ cuối năm đánh tất luôn, phủ nha cũng đặt rồi. Bây giờ mỗi lần đưa đi đều là từ trong đập chứa nước.”

Khẩu tử: Một cách gọi bạn đời (chồng/vợ) của mình

“Tiểu Lam gần đây làm những cái gì, cũng không thấy nàng đến thăm ta mấy lần?”

“Bẩm chủ tử, nàng lại có. Vẫn là thường nhắc tới chủ tử, nhưng là, đứa nhỏ còn nhỏ, không thoát thân được, thân thể cũng không tiện. đành phải chờ mấy ngày nữa. Ta nhất định bảo nàng tới đây thỉnh an chủ tử.” Lâm An cúi đầu trả lời.

“A, chuyện tốt mà, đây là đứa thứ ba nhỉ? Trở về nhìn xem trong trang có nha đầu thích hợp, chọn giúp ta hai đứa đưa tới, để cho Tiểu Lam dạy dỗ cẩn thận một phen.” Tử Tình nghĩ tới bên người Thẩm thị không thể không có nha hoàn, bằng không ra ngoài gì đó thật đúng là không tiện, dù sao không phải là thân phận trước kia nữa. Mặt khác, Tử Tình cảm thấy bên người Yên Nhiên cũng nên có hai tiểu nha đầu, lớn lên cùng nàng.

Lâm An đáp ứng đi ra ngoài. Tử Tình mở sổ sách của Khang trang ra, củ niễng bán rồi, lúa mùa, ngô, đậu nành, lạc... đều để lại ở kho phòng, chờ mỗi ngày đưa đi cho phủ nha, doanh thu mỗi ngày gần đây tầm tầm hai mươi lượng bạc, trừ thiệt lỗ. Còn lại cơ bản đều là sản phẩm trong trang, xem ra, bãi nuôi lợn này, vẫn là phải suy tính làm lớn hơn một chút, dù sao bây giờ cám mỗi ngày cũng có không ít.

Tử Tình khép lại sổ sách, xem ra, tiền thu một năm của một mình một nhà Khang trang năm nay có thể đạt tới bốn ngàn lượng rồi, thôn trang này thật đúng là không tệ, không uổng phí tâm tư của Tử Tình. Nhất là xưởng này, hàng năm có thể mang đến một ngàn lượng bạc cho Tử Tình, nuôi sống không ít người. Bằng không, chỉ dựa vào nông sản gieo trồng thuần túy, thật đúng là không lãi nhiều lắm. Ngoài ra còn có một hạng mục chính là nuôi trồng, nuôi trồng này không chỉ có có bạc thu vào, còn có thể giải quyết phần lớn phân bón, Tử Tình không biết nàng không suy nghĩ kỹ, là làm một nông trang nhiều tầng sinh thái, bằng không, nhà ai làm thôn trang như vậy có thể có tiền lời lớn như nàng?

Hai ngày sau, Tử Tình đang ở trên xích miến cưỡng phơi nắng, tính toán ngày về của Lâm Khang Bình, Thẩm thị cùng Chu Thiên Thanh tới đây, Tử Tình nghe nói vợ đi ra ngoài đón, cảm thấy kinh ngạc, lễ tết Trung thu năm nay cũng không thấy Chu Thiên Thanh đến đưa, sao lúc này trái lại đến rồi?

Chu Thiên Thanh thấy Tử Tình, mắt cũng là hồng hồng, chắc là ở chỗ Thẩm thị đã khóc rồi, Tử Tình cảm thấy càng khẩn trương hơn, vội hỏi: “Sao Nhị dưỡng tới? Cô ta đâu? Còn khỏe không?”

“Từ sau khi người tới thăm cô người, vốn là sức khỏe cô người tốt hơn rất nhiều, ai ngờ không đến vài ngày, cả nhà Đại cô người đến tổ khổ, nói là trong nhà thật sự là không có gì ăn, cầu tới cửa, Nhị cô người thương mấy đứa nhỏ kia, còn có thể làm sao bây giờ? đành phải đưa cho chút lương thực trong nhà, ai ngờ, không đến hai ngày, Hoa Quế kia lại mang theo đứa nhỏ ở tại nhà ta, thân thể kia của Nhị cô người, có thể hầu hạ người sao? Làm vài ngày, lại mệt mỗi sinh bệnh, bây giờ, tâm tư lại nặng hơn rồi. Bởi vậy lúc này, ta nghĩ tới lời đại phu, tìm một mối hôn nhân cho Tiểu Văn, muốn làm cho Nhị cô người vui vẻ hơn. Trong lòng có cái gửi gắm, xem có thể khá hơn hay không?” Chu Thiên Thanh nói, thực ra, nói trắng ra là, chính là ý tứ muốn xung hỉ, chẳng qua Chu Thiên Thanh không muốn nói ra như vậy làm ấy người Tử Tình lo lắng.

Tử Tình nghe xong hỏi: “Chẳng lẽ các người không thể đuổi Đại cô bọn họ đi? Các người cũng không phải biết nàng ngày một ngày hai, bây giờ nếu dính lên rồi, sau này, còn có ngày lành?”

“Sau này, ta thấy Nhị cô người ngã bệnh, tức giận đuổi bọn họ đi rồi, ta nói, về sau, nhà ta không chào đón bọn họ, về sau, cũng đừng đến nhà ta nữa.” Chu Thiên Thanh tức giận nói.

Nói đến nữ nhân Tiểu Văn muốn tìm, Tử Tình bỗng nhiên nhớ tới nha hoàn Tiểu Chanh của Dương thị, nha đầu kia nếu kết duyên với Tiểu Văn, nhất định không thể chịu thiệt. Đáng tiếc, một là không ở bên

cạnh, hai là, chỉ sợ trong lòng Hạ Ngọc ghét bỏ xuất thân nha hoàn.

“Đã chọn được người thích hợp rồi?” Tử Tình hỏi.

“Mời bà mỗi xem tướng được một người, định sáu tháng mười xem tướng nhau, cha người nương người không đi được, đến lúc đó, người cùng Tiểu cô người đến một chuyến. Ý của Nhị cô người, muốn cho hai người các người kiểm định giúp.” Chu Thiên Thanh nói.

Tử Tình suy nghĩ một cái, mười sáu tháng mười, cũng không còn mấy ngày, liền đáp ứng, Chu Thiên Thanh vội vàng vàng rời đi, nói là còn muốn đi tìm Thu Ngọc.

“Tiểu cô người nghe xong, chỉ sợ lại tức giận. Đại cô người cũng là, thân thể muối tử mình như thế nào cũng không phải không biết, lại có thể đi tính kế nàng?” Thẩm thị thở dài.

“Đúng vậy, để cho Đại nương tính kế một hồi, Nhị cô phải mất nửa cái mạng, lúc mùa hè ta thấy nàng còn chưa có trở lại bình thường đâu, ai ngờ Đại cô cũng góp vào, Tiểu cô biết được chỉ sợ cũng phải đi chữa Đại cô một trận, nàng thế nhưng đến cả Đại cha cùng Đại nương cũng dám mắng. Đây đều là một nhà thế nào chứ? Đại ca không ra đại ca, Đại tỷ không ra Đại tỷ, còn muốn đệ đệ muội muội phía dưới chăm sóc bọn họ? Nói ra cũng không sợ người ngoài chê cười, may mắn, chúng ta đã phân rõ giới tuyến với bọn họ.”

Quả nhiên, không bao lâu, Hạ Ngọc nổi giận đùng đùng đến cửa, thấy Tử Tình nói: “Tử Tình, Ợn xe ngựa nhà người dùng một chút, xe lừa đầu phố không có ở đây. Ta muốn đi thôn Yến một chuyến, hôm nay không ra khẩu khí này, đêm nay ta ngay cả đi ngủ cũng không ngủ được, thật sự làm cho người ta không nói nên lời, đây cũng là chuyện tỷ muội ruột có thể làm ra sao?”

Tử Tình đang muốn xem náo nhiệt này đây, nếu không phải bởi vì nàng là vãn bối, nàng cũng muốn tìm Xuân Ngọc mắng một trận, liền cười nói: “Xe ta có thể lấy ra, chẳng qua là, người không thể quần ta vào.”

Thu Ngọc nghe xong đáp ứng tất nhiên sẽ không, liền đi theo Tiểu Phấn đi tìm Lâm Hưng, Thẩm thị muốn cản, Tử Tình giữ nàng lại, nói: “Đại cô ta cũng nên có người đi mắng chữa nàng, bằng không, về sau nàng còn có thể đi tìm Nhị cô nữa.”

Thu Ngọc vừa mới đi, Chu Thiên Thanh cùng Chu Vân Giang đều đi vào, bọn họ đi tìm Thu Ngọc một vòng, biết được Thu Ngọc đi thôn Yến, nói: “Chúng ta từ đầu phố tìm một vòng, không thấy được xe lừa, còn tưởng rằng nàng đi rồi, sau khi nghe ngóng, nói là đi từ sớm rồi, không phải là chỗ cô người, chúng ta lúc này mới nghĩ đến nhà người, ai ngờ vẫn là chậm.”

Khoan hãy nói, bây giờ Tử Tình đối với Thu Ngọc thật là có vài phần hảo cảm rồi, không nói tới các khác, nàng đối với Điền thị cũng xem như tận tâm tận lực, đối với Hạ Ngọc, cũng là hết lòng che chở, vì Hạ Ngọc, dám trở mặt cùng Tăng Thụy Khánh và Chu thị, lúc này, lại xông tới nhà Xuân Ngọc, nàng là thật lòng yêu thương Hạ Ngọc, biết tỷ tỷ này mềm lòng thân thể yếu đuối, một người làm muối muối, có thể làm đến như vậy, cũng coi như không tệ rồi. Nếu nàng là ở vị trí của Tăng Thụy Khánh, không biết đại gia đình này có thể có chỗ nào không giống bây giờ hay không?

Sự ra đi của lão gia tử còn có thân thể của Tăng Thụy Tường khiến cho Thu Ngọc nhanh chóng trưởng thành lên, trong lòng nàng hiểu rõ, nếu nàng không ra mặt che chở Hạ Ngọc, Tăng Thụy Tường chắc chắn sẽ không ra mặt, tính cách của Hạ Ngọc đã định trước nàng chỉ có thể chịu bị Tăng Thụy Khánh và Xuân Ngọc bắt nạt. Đến cả thân thể nàng kia, không có mấy ngày, đã nằm xuống. Cho nên, Thu Ngọc thà rằng mình chịu chút thiệt, cũng muốn làm cho Hạ Ngọc sống tốt, đó là người thân duy nhất đáy lòng nàng thừa nhận, đương nhiên ngoại trừ Điền thị.

Chu Vân Giang lo lắng một mình Thu Ngọc đi chịu thiệt, cầu khẩn Tử Tình tìm chiếc xe, nhưng là, xe ngựa nhà Tử Tình thì còn có, nhưng là ngựa bị Lâm Khang Bình cưới đi rồi, Thẩm thị thấy khuyên nhủ: “Muội phu vẫn là bớt lo đi, có Lâm Hưng đi theo, hấn cơ trí lắm. Lại nói, chẳng lẽ Thu Ngọc còn có thể đánh nhau với Xuân Ngọc hay sao?”

“Nhị tẩu, tính khí của nàng, điều này cũng không nói chính xác được.” Chu Vân Giang thở dài.

Lại nói Thu Ngọc vào thôn Yến, xe ngựa trực tiếp đỗ ở trước đại môn nhà Xuân Ngọc, Thu Ngọc không đợi Lâm Hưng dừng hấn, đã nhảy phắt từ trên xe xuống, ngay cả cửa nhà Xuân Ngọc cũng không gõ, trực tiếp một đá phát tung ra, hét: “Xuân Ngọc, người đi ra đây.”

Xuân Ngọc nhất thời không có nghe ra giọng nói của Thu Ngọc, đang ở trong phòng trông trẻ con. Chủ yếu là nàng không nghĩ tới, Thu Ngọc có thể gọi thẳng đại danh của nàng, ngay cả Đại tỷ cũng chưa gọi một câu. Xuân Ngọc bế đứa nhỏ từ trong phòng đi ra, mới nhìn thấy Thu Ngọc giận dữ đầy mặt, còn không nghĩ đến là mình đắc tội Thu Ngọc, cho rằng Thu Ngọc là chịu tức giận từ chỗ Tăng Thụy Khánh, vội hỏi: “Đang yên lành, người làm sao vậy? Có phải chỗ nương có chuyện gì rồi hay không? Người gấp thành như vậy, ngay cả Đại tỷ cũng không gọi một tiếng. Lát nữa tỷ phụ người nghe thấy được, lại nên chê cười người không biết trên dưới không được dạy dỗ.”

Không nhắc tới Yến Nhân Đạt còn tốt hơn một chút, nhắc tới hấn, lửa giận của Thu Ngọc phun ra bốn phía, há mồm mắng luôn.

393. Chương 397: Thu Ngọc Đại Náo

Editor: Trạch Mỗ

“Bớt đánh rắm đi. Các người biết trên biết dưới có giáo dục, cũng đừng đi gieo họa cho Hạ Ngọc chứ! Nàng cũng là muội tử ruột thịt của người, sức khỏe nàng như thế nào người còn không rõ ràng? Gọi Yến Nhân Đạt đến đây, ta cũng là muốn hỏi hấn một chút, một đại nam nhân như hấn, đến cả lão bà đứa nhỏ cũng nuôi không nổi quần không xong, hấn có phải là nam nhân hay không? Hấn có biết xấu hổ hay không? Nếu ta là hấn, dứt khoát, tìm sợi dây thừng treo cổ cho xong, giữ lại cũng là uống phí lương thực.”

Xuân Ngọc nghe xong lập tức nhướn mày, đang muốn chửi, Thu Ngọc còn nói thêm: “Còn có Hoa Quế, ta cũng là không nhìn ra, ta thương nàng mấy năm nay, lại còn là đồ rắm chó không biết, khó trách nàng không gả được, ham ăn lười làm như vậy, để cho Hạ Ngọc hầu hạ hai nương con nàng, mệt các người nghĩ ra được, cơm này nuốt vào miệng, các người cũng không ngại cất họng? Đó là ai chứ? Đó là muội tử ruột của người, các người không biết xấu hổ bức nàng, trong tháng giêng Đại tẩu bắt nàng hầu hạ nương vài ngày, hơn nửa năm này thân thể cũng chưa khôi phục lại, các người không dài mắt hay là không dài tâm, không nhìn ra được?”

Không dài mắt: chỉ người lỗ mãng không biết nhìn trước nhìn sau

Không dài tâm: cách nói của người Đông Bắc (TQ), chỉ không có ánh mắt, không thấy rõ tình hình, làm việc không để tâm, hoặc là không có não, làm việc không có suy nghĩ.

Xuân Ngọc đến lúc này mới biết được Thu Ngọc vì sao mà đến, thì ra không phải vì Điền thị không phải vì Tăng Thụy Khánh, đúng là vì ra mặt cho Hạ Ngọc mà đến. Nghĩ tới những cái này, Xuân Ngọc giả bộ đáng thương, nặn vài giọt nước mắt, khóc nói: “Tiểu muội, người chỉ biết thương Nhị tỷ người, không biết thương Đại tỷ người, Đại tỷ nếu không phải là thật sự không có gì ăn, ta có thể đi tìm Hạ Ngọc? Ta là nghĩ, bên người nàng cũng không có người, Tiểu Văn là nam hài tử, cách lại xa, mới để lại Hoa Quế ở bên người nàng, cũng có người nói chuyện. Ta là vì tốt cho Nhị muội. . .” Xuân Ngọc rút khăn ra, ba la ba la kể lể.

“Người im miệng, bớt miệng đầy phun c**t đi, miệng người là không có một câu nói thật, mấy năm nay ta còn có thể không biết người, người cùng một cái tính tình với Đại ca, trái tim của các người, đều là cục đá trong hầm cầu, vừa thối vừa cứng, ngay cả cha nương các người đều có thể bỏ mặc, còn có cái gì có thể đặt ở tim người? Đại tỷ, người vượt tim của người, hỏi một chút. Mấy năm nay. Người đối với cha mẹ, đối với ta cùng Hạ Ngọc, người đã dùng được một phần tâm chưa? Đại ca và Nhị ca lại càng không cần phải nói, ta cũng là mắt bị mù, hỏi trẻ không hiểu chuyện, lại còn giúp người tính kế Nhị ca Nhị tẩu. Trái tim của người, thật không phải làm bằng thịt.”

Lúc này, trong thôn có người nghe được động tĩnh, chen chúc ở trước cửa nhà Xuân Ngọc xem náo nhiệt. Xuân Ngọc nghe xong lời nói của Thu Ngọc, thẹn quá hóa giận, vung một cái tát về phía Thu Ngọc, mắng: “Dù thế nào, ta cũng là Đại tỷ người, người chạy đến nhà ta giương oai, người bảo ta còn sống yên ở trong thôn thế nào? Ngũ Mao còn chưa có thành thân đâu. Người cảm miệng, mau mau về nhà người đi, sau này, người vẫn là muội tử tốt của ta.”

Thu Ngọc thấy Xuân Ngọc ra tay, tất nhiên không chịu thua thiệt, cũng vung tay cho Xuân Ngọc một cái tát, sau đó kéo tóc Xuân Ngọc, mắng: “Ta nhỏ vào, người bảo ta là muối tử tốt. Cũng không hỏi xem ta còn nhận người tử như người không. Nói thật với người nhé, ta đến cả Đại ca cũng không muốn nhận, Đại tử là người là cái thá gì? Người chừng nào thì ra đáng Đại tử?”

Yến Nhân Đạt thấy Xuân Ngọc chịu thiệt, mới vội từ trong phòng chạy ra, Hoa Quế cũng chuyển từ trong phòng ra, không dám tiến lên, Lâm Hưng thấy Yến Nhân Đạt tiến lên, cũng tiến lên ngăn Yến Nhân Đạt lại, sợ Thu Ngọc chịu thiệt.

Yến Nhân Đạt không thể tới gần. đành phải khuyên nhủ: “Tiểu muội. Xin hãy bớt giận, có chuyện gì vào nhà nói tử tế. Trước đó vài ngày Đại tử người cũng là bị bức tới nôn nóng. Mới có thể đi tìm Nhị muội, chúng ta cũng chỉ là từ nhà Nhị muội vay chút lương thực, chờ trong tay dư dả rồi, nhất định sẽ trả lại, nhà Nhị muội cũng không thiếu chút ấy đi? Làm sao còn trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, nàng nếu hết sức không đồng ý, nói thẳng là được, chúng ta cũng không có bắt buộc nàng, tội gì phải xoay người tố cáo với người.”

“Người thả rắm chó thối gì đó, người đó là vay sao? Lão Yến gia người không nuôi nổi lão bà đứa nhỏ người đừng cười đừng sinh nhé? Người xem mấy đứa nhỏ của người, duy nhất chỉ có Tứ Mao tốt, còn bị các người ép rời nhà đi ra ngoài, người xem, một đám đều chơi bởi lêu lổng, đều học theo người, chỉ biết hết ăn lại nằm, tính kế người thân của mình, Nhị tử ta là loại thể cốt gì, tiền thuốc một năm vẫn là dựa vào một nhà Nhị ca trợ cấp đấy, các người thì tốt rồi, cầm lương thực không nói, còn muốn đưa người đến cho nàng nuôi, trên đời này lại có người làm Đại tử như các người, ta cũng là mở mang tầm mắt. Không phải là thân nhân, mà là kẻ thù, thực ra, từ chuyện của cha ta, ta nên nghĩ đến, các người những người này, căn bản là vô tâm.”

Thu Ngọc càng nói càng tức giận, túm tóc Xuân Ngọc, Xuân Ngọc đau nhe răng kêu loạn, Yến Nhân Đạt mắng Hoa Quế: “Còn không mau đi giúp nương người một chút, người chết rồi à, người đó.”

Hoa Quế không dám, thật là có chút sợ Thu Ngọc, lúc này, người ngoài cửa càng đến càng nhiều, lão bà của Đại Mao là Vương thị cũng đi ra, chẳng qua, nàng lại không đi vào, cũng chỉ là ở ngoài cửa xem náo nhiệt.

Vẫn là lão bà của Tam Mao ở trong phòng thật sự nghe không nổi nữa, đi ra, kéo Xuân Ngọc và Thu Ngọc ra, tóc Xuân Ngọc đều bị Thu Ngọc kéo xuống một túm, Xuân Ngọc vừa rảnh tay liền muốn cho ngay Thu Ngọc một cái tát, Lâm Hưng đang đứng ở bên cạnh Thu Ngọc đấy, một phát kéo Thu Ngọc ra.

Thu Ngọc thấy Xuân Ngọc còn muốn đánh nàng, tiện tay cho Xuân Ngọc một cái tát, mắng: “Tăng Xuân Ngọc, hôm nay ta thả ra lời này rồi, về sau nếu người còn dám đi quấy rối Nhị tử, người đừng trách ta muối tử này không cho người mặt mũi, ta nhất định sẽ âm ỉ cho danh tiếng người mất sạch, đúng rồi, dù sao người cũng không có danh tiếng rắm chó gì. Người nếu còn đến chỗ Nhị tử, Nhị tử nếu có bất trắc gì, ta sẽ không tha cho người, người đừng tưởng rằng người ỷ vào người nhiều nhi tử, có thể hoành hành ngang ngược, người cũng không nhìn xem, bên cạnh người còn có mấy đứa được việc?”

“Tiểu di, người luôn miệng nói Nhị di nương, rốt cuộc Nhị di nương làm sao? Chúng ta cũng chỉ là mượn nhà Nhị di nương chút lương thực mà thôi?” Lão bà của Tam Mao là Hồng Tú hỏi.

“Nghe xem, cuối cùng cũng có một đứa nói tiếng người rồi, còn biết thăm hỏi Nhị di nương người một tiếng. Đáng thương Nhị di nương trong tháng giêng hầu hạ bà ngoại người mấy ngày, xương cốt còn chưa có dịp đi đâu. Mà nương người lại để cho hai nương con Hoa Quế đi náo loạn mấy ngày qua, Nhị di nương người không nằm xuống mới là lạ đấy. Đáng thương Nhị di nương người, bây giờ phải trông vào xung hỉ để chữa bệnh, nếu có mệnh hệ gì, bảo ta làm sao bây giờ? Thể cốt kia của nàng, đâu có chịu được hành hạ, mấy năm nay, toàn nhờ vào thuốc kéo tí mạng này đấy, huhu, Nhị tử đáng thương của ta. Đã như vậy rồi, các người còn không buông tha nàng, còn muốn tính kế nàng.” Thu Ngọc vừa nói vừa khóc.

Hồng Tú nghe xong trợn mắt nhìn Hoa Quế mắng: “Người là người chết à? Thân thể Nhị di nương không tốt, người còn không biết xấu hổ để cho nàng hầu hạ người? Người mất mùa tâm hồng à? Toàn bộ một đám phế vật, một chút tác dụng cũng không có.”

Hoa Quế nghe xong chỉ biết huhu mà khóc, Thu Ngọc nghe xong rất không kiên nhẫn, đại náo một trận, Thu Ngọc cũng có chút mệt mỏi, tự mình tìm cái ghế ngồi xuống, nhìn Xuân Ngọc cùng Yến Nhân Đạt hỏi:

“Đại tỷ, Đại tỷ phu, hôm nay ta đến, chính là hỏi các người muốn một câu nói thật, về sau, các người còn đi quấy rầy Nhị tỷ ta không?”

“Không đi không đi, lại nói, chúng ta cũng không phải cố ý, bây giờ đã biết chừng mực rồi, nhất định sẽ không đi nữa.” Yến Nhân Đạt vội nói.

“Đại tỷ, người cũng nhớ kỹ, ta không tốt tính như Nhị tỷ, mặc cho các người tính kế. Muốn ta nói, trong nhà không phải là còn có mấy mẫu đất cát, làm sao không thể nghiêm túc trồng trọt, tốt xấu gì cũng có thể kiếm miếng cơm ăn. Ngũ Mao cũng không nhỏ nữa, để cho hắn đi vào thành tìm chút việc làm, đọc sách bao nhiêu năm, đều đọc vào bụng chó rồi? Trong nhà còn có mấy người phụ nhân các người, làm đồ thêu lớn không được, tốt xấu gì hầu bao và khăn tay là có thể làm một chút, làm sao không nuôi nổi một nhà các người? Đừng dựa vào nương nữa, bạc trong tay nương đều bị các người vét đi sạch sẽ rồi, nói thật với các người nhé, tiền thuốc hơn một năm này của nương vẫn là ta ứng. Ta có khổ cũng là không nói ra, biết tình huống nhà người không tốt, ta cũng không có tới liên lụy người, về sau người cũng đừng cho nương ngột ngột nữa.”

Thu Ngọc một hơi nói những lời này, thấy nước cũng không có người rót ột chén, nói với Hồng Tú: “Rót chén nước đến, nói nửa ngày cũng không có người chủ động rót cho chén nước, không có một đứa hiểu chuyện. Nhà này có thể tốt lên mới là lạ đấy.”

Hồng Tú nghe xong vội vào nhà bưng chén nước sôi cho Thu Ngọc, Thu Ngọc uống mấy hớp, nói với Hoa Quế: “Hoa Quế, người cũng đừng giận Tiểu di, năm nay người cũng không còn nhỏ tuổi nữa, ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi, người không nghĩ kỹ lại, sau này muốn sống thế nào? Người có thể dựa vào nương người cả đời? Nương người không phải là muốn dựa vào bà ngoại người cả đời, bây giờ thấy được tình huống của nương người chưa? Cuộc sống này, vẫn là phải dựa vào chính mình, di nương cũng là vì tốt cho người, người suy xét cẩn thận lời nói của di nương, thật sự không được, người tìm một người tái giá thôi.”

“Di nương, ta cũng không muốn như vậy, nhưng là ta biết làm cái gì? Lúc trước ta muốn vào Lâm gia, cho dù làm nha hoàn cũng được, nhưng các người ai cũng không giúp ta, cho tới bây giờ ngược lại cả đám đều trách lên ta. Ta có thể làm sao bây giờ?” Hoa Quế khóc nói.

“Phốc” Thu Ngọc nghe xong một ngụm nước trong miệng toàn bộ phun ra ngoài, sắc hồi lâu, ho khan rất lâu, mới trở lại bình thường, nói: “Người lại còn ăn vạ trước? Làm nha hoàn, ta thấy người là hết thuốc chữa rồi, đừng cho là ta không biết chút tâm tư này của người. Rất muốn dạy người một chút đạo lý làm người. Người nếu đã như thế, ta thật sự hết lời để nói rồi. Chẳng qua, ta khuyên người vẫn là an phận chút đi, đừng đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.”

Xuân Ngọc thấy vội đóng cổng vào, đuổi mọi người ra, nói: “Hôm nay muội tử ta đến, cũng chỉ là một chút việc nhà, nhà ai không có chút việc phiền lòng, mọi người cũng đừng đi theo thêm phiền.”

Mọi người nghe xong cười vang giải tán. Xuân Ngọc lúc này mới nói với Thu Ngọc: “Lời nói của tiểu muội cũng quá khó nghe rồi, chúng ta tự nhiên sẽ không đi trêu chọc hắn, đó chính là thổ phỉ chính là Bá vương. Cũng chỉ Tử Tình có thể chịu được hắn, người tốt đẹp gì chứ?”

Bá vương: Chỉ người ngang ngược, thô bạo.

Thu Ngọc nghe xong cười nói: “Không có là tốt nhất, ta cũng thả lời ra rồi, thân thể Nhị tỷ thực không còn dùng được rồi, mấy ngày nay ta còn muốn đi thăm nàng một chút, Đại tỷ, người thu hồi tâm tư xấu xa này, sống tử tế đi.”

Thu Ngọc nói xong muốn đi, Yến Nhân Đạt đảo con người một vòng, nói: “Tiểu muội, người xem, người cũng xé nát quần áo của Đại tỷ người rồi, tóc cũng bị rơi một túm lớn, thân thể Đại tỷ người gần đây cũng hơi yếu, chúng ta đã mấy tháng chưa ăn một bữa cơm no rồi, tiểu muội, không bằng người ấy người chúng ta vay tiền, chúng ta. . .”

“Hừ, đừng có nằm mơ, ta còn cho là các người biết điều rồi, chỉ sợ ta có thể đợi được ngày mai mặt trời mọc từ hướng tây, cũng đợi không được các người sửa chữa, ta đi đây. Các người thích sống thế nào là việc của các người, chỗ Nhị tỷ không được đến nữa.” Thu Ngọc nói xong cũng không thèm nhìn sắc mặt người một nhà Xuân Ngọc nữa, ra cửa lên xe ngựa.

394. Chương 398: Xem Tướng

Editor: Trạch Mỗ

Lúc Thu Ngọc từ thôn Yển trở về, Chu Vân Giang cùng Chu Thiên Thanh còn đang ở nhà Tử Tình chờ nàng, Chu Vân Giang mắt sắc, liếc mắt một cái nhìn ra mặt Thu Ngọc bị đánh, tóc cũng rối loạn. Vội vàng tiến lên hỏi: “Sao ngươi lại bị đánh? Ngươi không phải đi nói lí sao? Có bị thương chỗ nào hay không?”

Thu Ngọc tiện tay sửa sang tóc tai lại một chút, nói: “Ta không chịu thiệt, ta còn đánh nàng ta mấy cái đấy. Về sau, ta cũng không có Đại tỷ này, nàng ta nếu dám đi quấy rầy Nhị tỷ, ta tuyệt đối không tha cho nàng ta.”

Thẩm thị nghe xong cũng không tiện nói cái gì, cả nhà này, tan rã thành như vậy, nếu như đổi lại trước kia, Tăng Thụy Tường còn không biết đau lòng như thế nào đâu, bây giờ thì tốt rồi, rốt cuộc không cần quan tâm những chuyện lộn xộn thói nát này nữa, chỉ là tội nghiệp Hạ Ngọc.

Tử Tình lại có nhiều hứng thú hỏi Thu Ngọc cãi nhau với Xuân Ngọc như thế nào, Thu Ngọc tả lại vài câu, không có nói sâu, đại khái cũng là ngại mất mặt đi.

Thu Ngọc thương lượng thời gian đi nhà Hạ Ngọc với Tử Tình, rồi đi theo Chu Vân Giang trở về, Tử Tình phái Lâm Hưng đưa Chu Thiên Thanh về nhà, thuận tiện từ trong nhà tìm chút nhân sâm, vẫn là trước kia khi Tử Tình sinh đứa nhỏ Lâm Khang Bình chuẩn bị, đều đưa đi cho Hạ Ngọc.

Thẩm thị thấy người đều đi rồi, thở dài nói: “Những chuyện hồng bút này, vẫn là đừng để cho cha ngươi biết, không lại đau lòng, Nhị cô ngươi kia, lúc ngươi đi, mang thêm chút đồ ăn đi, cũng cầm mấy xâu tiền, chỉ sợ Nhị cô ngươi muốn cưới con dâu rồi, lại càng không nỡ tiêu tiền. Đại cô ngươi kia, xem ra là không dám đi quấy rầy Nhị cô ngươi nữa, trái lại cũng bớt lo rồi, thật sự nếu không được, ngươi tìm một đại phu, đi xem Nhị cô ngươi một cái.”

Tử Tình đáp ứng, sau khi Thẩm thị đi rồi, Tử Tình bắt đầu thu thập đồ, nghĩ tới cầm những thứ gì cho Hạ Ngọc, cũng không biết nữ hài nhà Hạ Ngọc xem tướng có phẩm tính như thế nào. Tốt nhất là tâm địa thiện lương, tính cách kiên cường một chút, bằng không, về sau. Nhà Hạ Ngọc còn có phiền toái, Thu Ngọc cũng không thể trông nom nàng cả đời.

Sáng sớm ngày mười sáu, Thu Ngọc vào cửa. Tử Tình thấy trong tay nàng cũng cầm gói đồ, Thu Ngọc nói, là giày tất làm cho Hạ Ngọc, thân thể Hạ Ngọc không tốt, những đồ may vá này, cũng không làm được, nhất là giày. Phải dùng dùi đục lỗ, Hạ Ngọc cũng không có sức lực này, Tử Tình vừa nghe, trong lòng thật là có vài phần chua xót.

Tử Tình từ trong nhà cầm chút táo đỏ, long nhãn quả vỏ cứng ít nước..., lại xách một túi gạo tinh. Thịt lợn, gà vịt nhà nàng ấy có, chỉ sợ cũng là không nỡ bỏ ra ăn, Tử Tình mang một đôi gà mái già cùng một rổ trứng gà cho nàng, Thu Ngọc thấy đỏ vành mắt.

Tử Tình biết Thu Ngọc không phải là đồ mắt (hâm mộ sinh ra đổ kị) mà là thật sự cảm động, nhớ năm đó, mỗi lần thấy Tử Tình hoặc Thẩm thị cho Hạ Ngọc đồ, Thu Ngọc đều là hâm mộ, bây giờ xem ra. Thu Ngọc thật sự là thay đổi không ít.

“Nhị cô ngươi có các người nhớ thương như vậy, ta thật đúng là bớt không ít tâm tư rồi, bây giờ ta cũng không dám trông vào người khác. Chỉ cầu nàng khỏe mạnh, sống thêm mấy năm, ta cũng thấy đủ rồi. Ngươi không biết, một năm này. Tiền thuốc ta trả cho bà ngươi, ta cũng không dám cho Nhị cô ngươi biết, dù là như thế, nàng còn vụng trộm để lại chút bạc cho ta, nói là biết ta không dễ, vừa phải phụng dưỡng bà ngươi, còn phải nuôi dưỡng Mộc Mộc đọc sách, không giống nàng, chỉ có một mình Tiểu Văn.”

Tử Tình nghe xong cũng không biết nói cái gì, Tử Tình giúp Hạ Ngọc và Thu Ngọc, coi như là gián tiếp giúp Điền thị, bằng không, Hạ Ngọc, Thu Ngọc nào có chỗ bạc đó trả tiền thuốc cho Điền thị? Chẳng qua, phá hỏng Điền thị giúp đỡ Xuân Ngọc cùng Tăng Thụy Khánh mà thôi. Đương nhiên, Thu Ngọc là dựa vào tay nghề của mình kiếm bạc, Tử Tình hợp tác với nàng nhiều năm, vẫn coi như không tệ.

Lúc hai người đến thôn Kiều, vẫn là khá sớm, người trong thôn quá nửa sẵn sàng bưng bát đĩa ở dưới chân tường phơi nắng vừa ăn cơm vừa tán gẫu, người thôn Kiều là thích vây quanh tụ tập ở trước cửa Từ đường, bởi vậy lúc này, xa xa nhìn thấy xe ngựa đến, đã có trẻ con đưa tin cho Hạ Ngọc, nhưng là, đi ra nghênh đón chỉ có Chu Thiên Thanh cùng Tiểu Văn, trong lòng Tử Tình lộp bộp một cái, lần trước Tử Tình đến, Hạ Ngọc còn gắng gượng có thể chống đỡ đứng lên đón khách, chẳng lẽ thân thể lại không xong rồi?

Tử Tình vội hỏi: “Tiểu Văn, nương người thế nào rồi?”

Tiểu Văn nhìn Tử Tình và Thu Ngọc một chút, nói: “Vẫn như vậy, sư phụ đến xem qua rồi, kê chút thuốc, chỉ là không thấy khởi sắc, biểu tỳ, ta biết người quen biết nhiều người, không bằng, người nghĩ biện pháp, cứu nương ta đi? Ta van người, biểu tỳ.”

Lời nói của Tiểu Văn, không chỉ có làm cho Thu Ngọc rơi lệ, cũng khiến cho Tử Tình nghe xong rơi lệ, hai người bước nhanh vào sân, chạy thẳng đến phòng của Hạ Ngọc, Tử Tình nhìn một cái, Hạ Ngọc so với hồi mùa hè đến, đúng là gầy hơn nhiều, xương gò má cũng nhô ra rồi, mắt lồi ra rồi, có chút giống lúc bệnh nặng năm đó.

Thấy Tử Tình và Thu Ngọc, Hạ Ngọc lắc lư ngồi dậy, Thu Ngọc vội vàng tiến lên đỡ nàng, kê cho nàng cái gối đầu, Tử Tình hỏi: “Nhị cô, người bị bệnh, sao lại không gửi tin đến, chúng ta cũng biết mà đến thăm người, tìm đại phu cho người? Nhân sâm ta nhờ Nhị dưỡng mang về ăn chưa? Tiểu Văn, sư phó của người nói nương người có thể ăn nhân sâm không?”

Tiểu Văn đứng ở một bên nói: “Có thể ăn là có thể ăn, nhưng là nương ta, không chịu.”

“Ta cũng không hiểu những thứ này lắm, người nghe biểu tỳ, người mang nhân sâm cha người mang về cho nương người ăn trước đã, còn có, nếu không đủ, người cứ đi tìm sư phụ người yêu cầu, người nói với hân, bất kể thuốc gì, cứ kê, tiền thuốc ta lo. Chuyện tiền bạc, người cũng đừng lo lắng.” Tử Tình rưng rưng nói.

Tiểu Văn dù sao chỉ là một học đồ trong hiệu thuốc, còn chưa có đến lượt làm người hầu trước mặt sư phụ, cho nên, chuyện mời sư phụ chỉ sợ vẫn là Tử Tân hỗ trợ.

Tiểu Văn nghe xong dập đầu cho Tử Tình, nói với Hạ Ngọc: “Nương, người nghe thấy được không? Biểu tỳ sẽ xem bệnh cho người, người không cần lo bạc, còn có, ta thành thân cũng không cần bao nhiêu bạc, nương, người yên tâm đi.”

Tử Tình suy nghĩ một chút, hỏi Tiểu Văn nói: “Đại phu tốt nhất trong thành An Châu là ai?”

Tiểu Văn ngẫm nghĩ, nói: “Cũng là còn có mấy người tốt, chỉ là người bình thường không mời được, cũng không mời nổi, còn có, ta nếu mời người khác tới, chỉ sợ sư phụ biết được, cũng sẽ không vui, y thuật của sư phụ ta cũng là không tệ.”

Tử Tình nghe xong không lên tiếng, suy nghĩ một lát, nói với Lâm Hưng: “Người lấy bài thiếp của ta, đi Phó gia một chuyến, hãy nói nhờ Phó gia ra mặt, giới thiệu đại phu tốt, nhanh chóng một chút, trực tiếp mang người đến.”

Lâm Hưng đáp ứng đi, Hạ Ngọc rơi lệ nói: “Thuốc cũng không biết đã uống bao nhiêu rồi, mạng này của ta, có thể sống cho tới ngày hôm nay, cũng là không dễ rồi. Hồi còn nhỏ, đại phu còn kết luận ta không trưởng thành được, ai ngờ ta không chỉ trưởng thành, còn sinh con, làm người phải biết đủ. Ta chỉ cầu có thể thấy con ta thành thân, ta cũng có thể yên tâm rồi.”

Tiểu Văn vừa nghe, gục vào trước giường Hạ Ngọc khóc rống, “Nương, người nói xằng nói bậy cái gì đấy? Người còn muốn thấy ta sinh con giúp ta trông tôn tử mà. Người không phải là đã đồng ý với ta rồi sao? Nương, người quên rồi sao?”

“Nhị tỳ, người nói bậy bạ gì đó? Nhìn người làm cho đứa nhỏ sợ rồi nè, người cũng không có bệnh gì lớn, nhiều năm như vậy, bằng vào việc bao nhiêu lần phát bệnh, hung hiểm hơn bây giờ cũng có, người không phải là cũng đều xong qua ư? Chỉ xin người nể mặt đứa nhỏ, nhất định phải tiếp tục chống đỡ. Người nếu có nguy hiểm, người để cho nương ta người đầu bạc tiền người đầu xanh, làm sao nàng chịu đựng nổi?” Thu Ngọc khóc nói.

“Tiểu cô, người khóc cái gì? Nhị cô không có việc gì. Hôm nay chúng ta không phải là đến xem tướng sao? Người còn không đi giúp chuẩn bị? Một lát nữa, nhà gái sẽ đến rồi, chúng ta giúp đỡ Nhị cô đổi lại bộ quần áo vui mừng một chút.” Tử Tình lau nước mắt nói.

Thu Ngọc nghe xong vội lục từ trong ngăn tủ ra một bộ áo bông mỏng bằng lụa đỏ thay cho Hạ Ngọc, lại giúp Hạ Ngọc chải đầu, cài dây trâm bạc, Hạ Ngọc vâng đầu hoa mắt, chỉ là cố chống đỡ, Tử Tình cùng Thu Ngọc dìu nàng đến phòng khách ngồi. Tử Tình vừa thấy, sinh hoạt hàng ngày này cũng không phải là chuyện nhỏ, vẫn là phải tìm bà tử đến hầu hạ cho nàng.

Cũng may hôm nay Tử Tình dẫn theo Tiểu Mễ cùng Tiểu Bạch tới đây, lúc này giúp đỡ quét dọn phòng ở và sân, hai nha đầu này vẫn là rất có nhân lực độc đáo, thu dọn một hồi, trong nhà có mấy phần diện mạo rồi.

Không đến một hồi, bà mối dẫn theo nhà gái vào cửa, người nhà đàn gái tới không ít, trừ cha nương còn có ca tẩu, Tử Tình nhìn lướt qua nữ hài, mắt mày cong cong, có vài phần nhanh nhẹn của nữ tử nhà nông, vừa thấy chính là người thích cười, Tử Tình đã có mấy phần nhìn trúng, phỏng chừng là bà mối tổn không ít tâm tư tìm đến, biết điều kiện của Chu gia không tệ.

Nữ hài trái lại cũng nhìn trúng Tiểu Văn, chỉ là, cha mẹ nhà gái vừa thấy thân thể Hạ Ngọc, có vài phần do dự, hỏi: “Nhìn thân thể thím hần có chút không được tốt, là bị bệnh sao?”

Tiểu Văn vừa muốn nói chuyện, Thu Ngọc vội nói: “Trước đó vài ngày Nhị tỷ ta bị chút phong hàn, lúc này, còn chưa đỡ. Thân thể Nhị tỷ ta hơi yếu, nhưng là không có bệnh tật gì lớn, tẩu tử xin yên tâm.”

Thu Ngọc cũng là nhìn trúng cô nương này, cho nên cướp lời. Đối phương liếc nhìn Thu Ngọc một cái, hỏi: “Vốn là như vậy. Chỉ là, ta nhìn thân thể thím hần, không giống như là có thể làm việc, trong nhà ngoài nhà này, cũng không có người thu dọn?”

“Cái này thím yên tâm đi, thân thể Nhị cô ta hơi kém, chẳng qua, ta đã tìm bà tử đến chuyên môn hầu hạ Nhị cô ta. Nhị cô ta chỉ có một nhi tử là biểu đệ ta, ruộng nước trong nhà đều cho thuê rồi, chỉ có vài mẫu đất cát tự mình trồng. Biểu đệ ta đã đọc sách nhiều năm, còn vào huyện học, bây giờ đi theo đại phu trong thành An Châu học y đấy. Là đứa kiên định chịu được khổ.” Tử Tình nói.

Nhà gái nhìn Tử Tình một cái, hỏi: “Có thể hỏi một chút tiểu tẩu tử là ai hay không?”

“Đương nhiên có thể, ta họ Tăng, là Đại nữ nhi nhà Nhị ca của nhà mẹ đẻ Nhị cô ta, thím chỉ cần nghe ngóng một chút là có thể biết ta là ai.” Tử Tình cười nói.

Bà mối ghé vào tai mẫu thân đàn gái thì thầm vài câu, mẫu thân đàn gái nhìn Tử Tình gật gật đầu, may mà Tử Tình biết hôm nay là tới giữ thể diện, xiêm y không phải là tốt nhất, nhưng cũng không kém, đều là bằng lụa thượng hạng.

Mẫu thân đàn gái nhìn Tử Tình, nói: “Tiểu tẩu tử này đã nói như vậy, chúng ta cũng không phải nhà nhân tâm kia, ta cảm thấy con người tiểu tử (chàng trai) cũng không tệ, điều kiện trong nhà cũng còn có thể, chỉ là thân thể thím hần hơi kém một chút, chỉ sợ nữ oa nhà ta vào cửa phải chịu khổ nhiều. Chẳng qua, cuộc sống đều là người vượt ra, ta là người sáng khoái, không biết ý các người thế nào?”

Tử Tình nhìn về phía Tiểu Văn, Tiểu Văn nhìn về phía Hạ Ngọc, Hạ Ngọc cố chống đỡ nói: “Tẩu tử yên tâm, ta sẽ không liên lụy bọn họ. Mấy năm nay, ta xem bệnh uống thuốc, đều là chất nữ cùng tẩu tử này nhà mẹ đẻ ta bao hết, ta nghe nói nữ hài nhà người là đứa có năng lực có tính toán, chỉ cần nàng có thể toàn tâm toàn ý sống cùng nhi tử ta, cuộc sống tương lai chắc chắn không kém rồi.”

Hạ Ngọc vừa nói xong, Lâm Hưng dẫn theo đại phu vào cửa.

395. Chương 399: Bệnh Tình Của Hạ Ngọc

Editor: Trạch Mỗ

Nhà gái thấy đại phu đến, vừa vặn muốn xem bệnh tình của Hạ Ngọc một chút, Tử Tình và Thu Ngọc cũng không tiện đuổi người, Tử Tình đành phải giải thích nói: “Hôm nay không khéo, vốn không nên mời đại phu lúc này, chỉ là, ta có nhiều ngày không có tới thăm Nhị cô ta, không biết Nhị cô ta bị bệnh, vừa mới gặp mặt, sốt ruột, cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng sai người mời đại phu tới, thím dù sao cũng tha thứ nhiều hơn.”

“Đây cũng là một mảnh hiếu tâm của người, không sao, huống chi hôm nay cũng chỉ là xem tướng, còn không phải ngày đính hôn nghiêm chỉnh.” Mẫu thân đàn gái nói.

Tử Tình nghe xong âm thầm gật đầu, đại phu đã bắt mạch cho Hạ Ngọc rồi, mọi người đều không lên tiếng, yên lặng chờ. Thời gian chầm chậm một ly trà nhỏ, đại phu mới thần sắc ngưng trọng thu tay, thấy một phòng người đều chờ đợi nhìn hẩn, vội nói: “Đại tẩu này là điều dưỡng không thỏa đáng, thân thể vô cùng thiếu hụt, tâm tư quá nặng, về sau, cần phải tĩnh dưỡng tử tế, mọi việc không thể quá nhay cảm, ẩm thực chú ý nhiều hơn một chút, ta kê toa thuốc, uống mấy thang thuốc, trước tiên lấy canh nhân sâm phụ trợ chậm rãi điều dưỡng, thêm dưỡng ba tháng, hẩn là có thể trở lại bình thường, chỉ là, tiền nhân sâm này. . .”

Đại phu nói chuyện có chút chần chờ, nhìn điều kiện nhà nông này cũng không phải tốt lắm, thuốc này uống liên tục, đúng là cần không ít bạc, nhưng là lại là cầm bài thiếp của Phó gia tới cửa mời hẩn, hẩn có chút hồ đồ rồi.

“Việc này đại phu cứ việc yên tâm, lát nữa ta để cho gã sai vặt nhà ta đưa người trở về, thuận tiện lấy thuốc.” Hoàn hảo, Tử Tình biết thân thể Hạ Ngọc không tốt, ra khỏi nhà mang theo chút bạc.

Lâm Hưng đưa đại phu trở về, Tử Tình đi theo ra cửa, thấy không có người khác, hỏi: “Đại phu, người nói một câu thật lòng với ta, rốt cuộc thân thể Nhị cô ta như thế nào?”

“Vị nãi nãi này, có câu không biết tốt xấu mà nói, được hay không được còn phải xem chính nàng, thật sự là quá kém, hơn nữa bệnh tật cũ vẫn không có tốt, cổ chống đỡ sinh một đứa nhỏ, có thể kéo dài tới hôm nay, cũng là không dễ rồi. Ta thấy trụ cột lúc nhỏ của nàng cũng không có dưỡng tốt, sau này, có một đoạn thời gian. Cũng chính là trước khi sinh đứa nhỏ điều dưỡng không tề. Bằng không, cũng không thể có đứa nhỏ. Khi đó, các người làm như thế nào được?”

Tử Tình suy nghĩ một chút, lúc đó cũng chính là hàng năm đều phải tìm Chu đại phu kê đơn thuốc, ở nhà điều dưỡng một tháng, nhân tiện nói: “Cũng chính là hàng năm đều uống thuốc. Đúng rồi, còn có sữa dê, khi đó, ta để cho nàng mỗi ngày đều kiên trì uống sữa dê. Năm sau, nàng nói thân thể đúng là tốt hơn một chút.”

Đại phu trầm ngâm một hồi, nói: “Vay chờ mấy ngày nữa, vẫn là để cho nàng kiên trì uống đi, như vậy, buổi tối trước khi ngủ uống một bát sữa dê, cũng có trợ giúp cho giấc ngủ của nàng. Tâm tư của nàng vô cùng nặng nề, giấc ngủ không tốt, thân thể mắc bệnh tất nhiên khó có thể phục hồi như cũ, nãi nãi nếu như có điều kiện, không ngại nhờ người tìm một loại thuốc từ trong Kinh cho nàng, gọi là nhân sâm quy tì hoàn, tim gan của Nhị cô người đều hư nhược, quả thực cần điều trị cẩn thận.” Diendan .com

“Được, ta nhớ kỹ. Đa tạ đại phu.” Tử Tình cho đại phu hai lượng bạc tiền khám bệnh, đưa túi bạc cho Lâm Hưng đi bốc thuốc.

Tử Tình quay về phòng, đúng lúc nghe thấy Thu Ngọc đang khuyên Hạ Ngọc, nói: “Theo người nói, đầu xuân để cho bọn họ thành thân, người chỉ cần lo mau khỏe lên, bằng không, hôn sự của đứa nhỏ, ai xử lý cho hẩn? Người cũng biết. Tử Tình đồng ý xuất bạc cho người chữa bệnh. Những cái đó, người cũng không cần lo lắng. Chút tiền bạc ấy, Tử Tình vẫn là không để ở trong lòng, người chỉ cần lo điều dưỡng cho tốt, về sau, chỗ Đại tỷ, ta cũng đã nói với bọn họ rồi, sẽ không đến quấy rầy người nữa, đến rồi, người để cho tỷ phu đánh bọn họ ra ngoài, không cần khách khí.”

“Tử Tình, người đi ra ngoài đã nửa ngày, có phải đại phu nói với người cái gì hay không?” Hạ Ngọc thấy Tử Tình đi vào vội hỏi.

“Nhị cô, ta cùng đại phu thương lượng bệnh của người, hẩn hỏi ta, nói lý ra, thân thể người là không có khả năng có đứa nhỏ, ta suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ tới người uống sữa dê những năm đó, hẩn mới tin phục, nói để cho người buổi tối trước khi đi ngủ uống tiếp, dê nhà người có còn hay không?”

“Mấy năm nay thân thể ta kém, cũng không nuôi được, đã bán rồi.” Hạ Ngọc nói.

“Tí về ta để cho Lâm Hưng đưa hai con đến cho người, nhân tiện đưa Thạch bà tử tới cho người, mấy tháng này, cái gì người cũng không cần quản, sáng sớm một bát canh sâm, buổi tối gần ngủ một bát sữa dê, đại phu nói, thêm hai ba tháng, chắc chắn người sẽ tốt lên.” Tử Tình cười nói.

Mẫu thân dần gái nghe xong, cũng cười nói: “Cái đó đương nhiên tốt, bà địa chủ thôn chúng ta cũng không có điều kiện như vậy, ngay cả một bát canh thịt cũng không nỡ ăn hàng ngày.”

“Đúng rồi, vị thím này, nói nửa ngày, ta còn không biết người họ gì đâu?” Tử Tình đột nhiên hỏi.

Bà mới nghe xong vội tát miệng, nói: “Cái này thật đúng là sơ sót của ta rồi, gia đình này họ Âu Dương, chính là ở thôn Nguyên ngoài năm dặm, cô nương năm nay mười lăm tuổi, khuê danh gọi là Thủy Hoa, trong nhà có hai ca ca, một tỷ tỷ một muội muội, đại ca đại tỷ đều thành thân rồi, lúc này, chỉ còn lại hai nữ oa cùng một nam hài, cuộc sống còn tạm tạm, thuê vài mẫu ruộng nước, nhà mình khai hoang vài mẫu ruộng cạn, điều kiện trong nhà là hơi kém, không bồi nổi đồ cưới gì. Chẳng qua, người cũng thật sự là tốt, nhà các người không phải là muốn tìm người có năng lực có thể chống đỡ môn hộ, cô nương này chuẩn chứ, đảm bảo các người vừa lòng.”

Thím Âu Dương nghe xong cũng nói: “Gia cảnh là hơi khó khăn, Đại nhi tử cưới vợ, lúc này cũng không theo tới, là người thẳng thắn nhanh nhẹn, có lời không sợ các người để ý mà nói, vốn là, ta là nghĩ chờ lúc Nhị nữ nhi gả ra, đòi nhiều lễ hỏi hơn một chút, nhưng là, nhìn tình huống của các người như vậy, ta cũng không nhẫn tâm, ngay cả làm chất nữ như người cũng biết thương cô người, lại là xuất tiền xuất lực, nếu thật sự thành người một nhà, chúng ta cũng không có đạo lý chỉ để ình người tổn tiền. Sính lễ cứ chiếu theo gia đình bình thường cho đi, cho bao nhiêu chúng ta đều làm đồ cưới hoàn trả về.”

Lời này, Tử Tình và Thu Ngọc nghe xong còn tương đối cảm động, Tử Tình cẩn thận nhìn xuống quần áo của Âu Dương Thủy Hoa, áo chính là áo bông bằng vải bông bình thường, ngay cả cái áo khoác cũng không có, nhìn kỹ, chỗ khuỷu tay áo còn có mụn vá, quần cũng là vải bông thô đen, giày vải màu đen, thấy Tử Tình đánh giá nàng, có vài phần ngượng ngùng, cũng là biết hướng Tử Tình cười một cái.

Tử Tình vẫy tay bảo nàng tới, nắm tay nàng, trên tay không ít vết chai, tay trái còn có không ít vết sẹo, Tử Tình yên tâm, biết nàng ở nhà không phải là nuông chiều, ánh mắt sạch sẽ, cô nương như vậy tâm tư không xấu được.

Tử Tình cười nói: “Cô nương này ta thích, không bằng thừa dịp hôm nay mọi người đều đồng ý, định xuống.” Nói xong Tử Tình rút một cây trâm từ trên đầu xuống, cắm vào trên đầu cô nương.

Âu Dương Thủy Hoa bỗng chốc bị làm cho không biết phải làm sao, nhìn về phía cha mẹ nàng, thím Âu Dương vội đứng lên nói: “Cái này không được, quá quý trọng rồi, hộ nông dân chúng ta, cũng quá gây chú ý, ngược lại không tốt.”

“Giữ đi, hôm nay đến vội vàng, không chuẩn bị lễ gặp mặt, đây cũng là không ngờ ta và nàng có duyên phận này như thế, ta vừa thấy cô nương này, đã thích rồi. Về sau, chịu khó sống cùng biểu đệ ta, hầu hạ trưởng bối. Cả nhà Nhị cô ta và dưỡng đều là người thành thật, người cứ yên tâm, nhà như vậy cũng không phải dễ tìm kiếm. Người có vừa lòng không?” Tử Tình lôi kéo tay cô nương hỏi.

Cô nương quay đầu nhìn Tiểu Văn một cái, đỏ mặt, cúi đầu, Tử Tình làm sao cảm giác mình giống như bà mới, âm thầm cười.

Tử Tình cũng nhìn thoáng qua Tiểu Văn, dùng ánh mắt hỏi hán, hán cũng đỏ mặt, gật gật đầu, Tử Tình cười nói: “Hôm nay đã đến rồi, ở lại ăn bữa cơm rau dưa đi? Chúng ta cũng là khó được tới đây một chuyến.”

“Cái này sao có thể được, chúng ta nhiều người, người nhà nông, không có xem thân đã tới cửa ăn cơm.” Thím Âu Dương vội xua tay, mấy người đối phương đồng thời cũng đứng lên, như là muốn đi.

Chu Thiên Thanh vội nói: “Đã định xuống rồi, cũng chính là thân thích, một bữa cơm mà thôi, nào có đến giờ cơm để cho các người bụng không về nhà.”

Hạ Ngọc và Thu Ngọc cũng vội giữ khách, xem ra, đều nhìn trúng Thủy Hoa này, Tử Tình vội nói: “Ồ lại đi, nha hoàn nhà ta chỉ sợ đã làm cơm xong rồi.”

Thím Âu Dương liếc nhìn nam nhân nhà nàng, hỏi câu: “Thế thì ở lại?”

Tử Tình thấy trong mắt nàng dâu nàng xẹt qua một tia vui mừng, phỏng chừng cũng là muốn ở lại, vừa vịn nhìn cho biết một chút điều kiện nhà trai đi.

Thời gian chờ cơm, mọi người đàn gái dạo qua một vòng trong sân, thấy cây ăn quả, giếng nước, đất trồng rau, còn có gà vịt trong sân, đều âm thầm gật đầu, biết điều kiện nhà này đúng là không kém, còn có phòng ở xây bằng gạch xanh to này đây, so với nhà địa chủ trong thôn bọn họ còn tốt hơn đây, nhất là Tử Tình vừa ra tay, chính là một cây trám cài, bọn họ cũng là chưa từng thấy đâu, nghĩ tới những thứ này, càng cười toe toét.

Chờ bọn họ vừa lên bàn ăn, càng là trợn tròn mắt, gà vịt cá thịt, so với cơm tết của bọn họ còn phong phú hơn, thím Âu Dương vội kéo tay Thủy Hoa, nói: “Không nghĩ tới, người thật đúng là đưa có phúc khí, có thể vào nhà như vậy, người nếu dám không đối tốt với trưởng bối, thiên lý cũng khó tha, biết không?”

Thủy Hoa cúi đầu nói: “Nương, ta biết, yên tâm đi.”

Hạ Ngọc không có lên bàn, Tiểu Mễ đưa bát canh sâm bánh thịt qua cho nàng, nam nữ không có phân bàn, Tử Tình liền ăn cơm cùng Hạ Ngọc ở phòng khách.

Ăn cơm xong, hai nhà thỏa thuận ngày hợp bát tự và ngày đưa lễ đính hôn, chờ nhà gái cáo từ đi rồi. Tử Tình hỏi Thu Ngọc: “Tiểu cô, người thấy bọn họ ăn cái gì, cảm thấy như thế nào?”

Từ tướng ăn cũng có thể nhìn ra nhân phẩm gia giáo, đứa nhỏ nhà Xuân Ngọc lúc nào lên bàn, đều là như ong vỡ tổ tranh cướp như điên, chỉ lo rút lại phía sau. Đây cũng là lý do Tử Tình nhất định muốn giữ bọn họ ăn cơm, muốn nhìn gia giáo của đối phương một chút.

“Còn được, đồ ăn cũng còn lại không ít, món ăn bằng thịt vẫn là ta cùng Nhị dưỡng người gấp đến trong bát bọn họ mới ăn. Bây giờ người mới hỏi, không muộn sao? Người đến cả trám cài cũng tặng cho người ta rồi?” Thu Ngọc cười nói.

Một cái trám cài Tử Tình thật đúng là không để vào mắt, cười nói: “Cô nương này hay cười, ta vừa nhìn đã thích.”

Hạ Ngọc cũng cố chống đỡ cười nói: “Ta cũng là nhìn một mặt hỉ tướng của nàng, là người có phúc, tương lai cuộc sống cùng Tiểu Văn có thể qua tốt, ta đã biết đủ rồi.”

Thu Ngọc nghe xong lại khuyên lớn một hồi, sau đó, Thu Ngọc nhận bát tự hai bên, Hạ Ngọc không ra được cửa, Thu Ngọc phải chạy đến một chuyến giúp nàng, tìm người hợp bát tự.

Tử Tình nói: “Không bằng, chúng ta hãy trở về qua An Châu, đi Thanh Nguyên miếu một chuyến, thuận tiện hợp bát tự, bớt chậm trễ thời gian.”

“Nào có đi miếu buổi chiều, có thể thấy được ngay không thành tâm, muốn đi cũng phải là đi sáng sớm.” Thu Ngọc nói.

Điều này Tử Tình thật đúng là không biết, lúc này, Lâm Hưng trở về, giao thuốc cho Tiểu Văn, dặn dò vài câu lời của đại phu. Thấy không có việc gì, đi ra ngoài cả buổi rồi, Tử Tình có chút lo lắng đứa nhỏ trong nhà, liền nói: “Chúng ta cũng nên trở về, trở về ta để cho Lâm Hưng đưa Thạch bà tử tới. Chờ nàng dâu vào cửa rồi, có người hầu hạ, ta lại mang về.”

396. Chương 400: Kỳ Quái

Tử Tình từ thôn Kiều về nhà, vừa mới vào viên, Tiểu Phấn đã cười nói: “Chủ tử mới trở về? Gia đã trở về hơn nửa ngày rồi, chủ tử còn không vào cửa nữa, gia cũng sắp đi tìm chủ tử rồi.”

Tử Tình nghe xong vui mừng chạy thẳng vào nội viện, vừa mới tiến vào cửa trong đã nghe thấy tiếng cười của Yên Nhiên và Thư Vĩ, vào nhà vừa thấy, quả nhiên hai đứa đang chơi đùa cùng Lâm Khang Bình ở trên thềm.

“Làm sao mà đi cả ngày?” Lâm Khang Bình thấy Tử Tình vào cửa, đứng lên hỏi.

“Thân thể Nhị cô ta không tốt.” Tử Tình đang muốn nói chuyện, đột nhiên nghĩ đến hai đứa nhỏ ở đây, Lâm Khang Bình bế hai đứa nhỏ lên, bảo Thư Vĩ dẫn Yên Nhiên đi tìm nha hoàn. Vừa vặn, Tiểu Phấn bưng tới một chậu nước ấm cho Tử Tình, Lâm Khang Bình tự mình nhận lấy cho Tử Tình, sai nàng dẫn đứa nhỏ rời đi.

Tử Tình lúc này mới kể lại một lần chuyện Hạ Ngọc vì sao sinh bệnh, Thu Ngọc náo loạn với Xuân Ngọc như thế nào, cùng với xem thân hôm nay, Lâm Khang Bình dùng khăn mặt lau mặt cho Tử Tình một lượt, Tử Tình vội nhận lấy, tự đi rửa mặt.

“Hay là tìm một bà tử khác đi? Thạch bà tử nương bên kia dùng quen rồi, đột nhiên không có, nương cũng là không dễ chịu, mặt khác, hôm nay Lâm An đưa hai nha đầu đến, ta đưa đi cho nương một đứa, trong nhà còn lại một đứa, không bằng, để lại nha đầu này làm chút việc nặng, ngày mai ta đi mua một bà tử.” Lâm Khang Bình nói.

Đang nói, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường tới đây, cũng là Tiểu Bạch qua nói cho bọn họ Tử Tình đã trở về rồi, liền cùng nhau tới hỏi tình huống của Hạ Ngọc một chút. Tử Tình đành phải kể lại chuyện một lần.

“Vẫn là phái Thạch bà tử qua, ở cùng chúng ta mấy năm nay, cũng biết gốc biết rễ rồi, không giống như đột nhiên mua, không biết được phẩm tính, ngộ nhờ đi qua, Nhị cô nương sai bảo không nổi, cũng là tức giận suông. Dù sao chỗ ta cũng không có bao nhiêu việc, hôm nay Khang Bình cũng đưa một tiểu nha đầu qua đây, cũng đủ dùng rồi.” Thẩm thị liếc mắt nhìn Tăng Thụy Tường nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong không phản đối, nói vậy cũng là rất lo lắng cho Hạ Ngọc, lại cường điệu hỏi chút phẩm tính của nữ hài, có thể chịu được khổ cực chịu được vất vả hay không, có dụ ngoạn hay không... Tử Tình cũng nhất nhất trả lời.

“Vậy thì người tổn thêm chút tâm tư giúp Nhị cô nương đi. Tiểu cô nương ấy. Cũng nhiều việc, chỉ sợ cũng không lo tới được. Thạch bà tử cũng phải dặn dò vài câu, thấy một nhà Xuân Ngọc đi qua, nên đuổi đi là phải đuổi đi.” Tăng Thụy Tường nói với Tử Tình.

“Cha, ta đã biết, người yên tâm đi.” Tử Tình trả lời.

Ý của Tăng Thụy Tường là lập tức đưa Thạch bà tử đi. Bằng không, dựa vào thân thể của Hạ Ngọc, sắc thuốc cũng là một việc phiền toái, cũng không thể để cho Tiểu Văn theo giúp nàng mỗi ngày không đi làm việc. Thẩm thị nghe xong thở dài, trở về nói là tìm chút vải vóc, trang sức gì đó cho Hạ Ngọc, đính hôn có thể sử dụng được.

Hai người vừa đi, Tử Tình mới nhớ tới hỏi Lâm Khang Bình chuyện Việt Thành. Lâm Khang Bình nghe xong nhéo mặt Tử Tình nói: “Ta còn tưởng rằng việc nhà chúng ta không quan trọng bằng việc nhà người ta chứ? Người vào cửa bắt đầu chính là chuyện của Nhị cô nương, lúc này cuối cùng cũng nhớ tới ta.”

Thì ra là, mấy quan lại ở Việt Thành kia đúng là tìm Lâm Khang Bình rút khỏi cổ phần, nói là trước kia không biết thân phận của Lâm Khang Bình. Có nhiều mạo phạm. Không chỉ như thế, còn hỏi Lâm Khang Bình muốn mua kho hàng bến tàu hay không. Lâm Khang Bình không biết trong hồ lô của đối phương muốn làm cái gì, nào dám nhận mua kho hàng, còn khuyên mãi đối phương không cần rút khỏi cổ phần đâu, lo lắng sau khi mình đi sẽ gây khó khăn cho việc làm ăn của mình.

“Mà ta nhìn ra được, mấy người kia không giống như là giả, nhất là Tri phủ Việt Thành kia, trong những người đó chức quan của hắn lớn nhất, hắn ra sức kiên trì. Người khác nào dám xen vào cái gì? Hình như là người nào nói chuyện giúp chúng ta, hơn nữa, quyền thế người này hẳn là không thấp, bằng không, Tri phủ Việt Thành kia cũng không trở nên sợ hãi như thế, hơn nữa, còn muốn trả lại tiền hoa hồng trước kia cho chúng ta, ta không muốn, nói là để lại kết giao bằng hữu. Ngộ nhờ sau này Việt Thành có vấn đề. Cũng tiện để cho bọn họ bao che một chút.”

Lâm Khang Bình nói xong từ trên bàn trang điểm lấy đến một cái hộp. Nói: “Đây là tiền lãi mấy tháng này, ta nghĩ. Thu hồi lại tiền vốn trước, tiền lãi sau đó ta còn muốn mua mấy chiếc thuyền lớn.”

Tử Tình nhận hộp hỏi: “Nhưng là, chúng ta cũng không tìm người, làm sao có thể có người nói chuyện giúp chúng ta? Việc này, trừ bỏ bản thân chúng ta, cũng không có người ngoài biết mà?”

“Tiểu Tứ biết, ta đã gửi thư hỏi hần, ta cảm thấy không giống hần ra tay, quả thật là hần mà nói, hần hần là nói cho chúng ta một tiếng. Trái lại ta cảm thấy Tri phủ phu nhân kia có chút khả nghi, nàng ta thăm hỏi nương ta, cũng không có lý do đến nhà chúng ta, nhưng lại ở lại nhà chúng ta ăn cơm, người cẩn thận ngấm lại, ngày ấy, nàng có cái gì khả nghi? Nàng hỏi người những cái gì?”

Tử Tình ngẫm nghĩ, cũng chỉ nhớ được nàng cảm thấy hứng thú với mấy món đồ sứ trên kệ bác cổ, chỉ hỏi lai lịch của mấy món đồ sứ này.

“Cái này đúng rồi, hần là có quan hệ đến nàng, bằng không, đang êm đẹp, một Tri phủ phu nhân, làm sao có thể hết lần này đến lần khác chạy đến nhà chúng ta, nghiên cứu đồ đạc nhà chúng ta? Mấy món đồ sứ kia, là nhà Tiểu Dục đưa tới, là Quan diêu thượng đẳng, bên ngoài thông thường không nhìn ra, nói vậy, nàng là người biết hàng.” Lâm Khang Bình nói.

“Nhưng là, chẳng lẽ nàng là thân thích với Tri phủ Việt Thành? Thay bọn họ tới để dò đường?” Tử Tình hỏi.

“Những mối quan hệ quan trường này rắc rối phức tạp, sao chúng ta có thể biết người ta là quan hệ gì? Chỉ là, nếu như lời nàng nói, chẳng lẽ là thiếu gia ra mặt cho chúng ta?” Lâm Khang Bình nghĩ tới mấy đứa nhỏ kia, Văn Tinh Vực dù sao cũng lớn hơn một chút, về nhà kể lại cho phụ thân hần chuyện Lâm Khang Bình đi Việt Thành, cũng là có khả năng.

Tử Tình vừa nghe Văn Tam, cũng không phải không có khả năng, nhưng là, nàng làm sao cũng không nhớ ra, mình ở trước mặt mấy đứa nhỏ này đã nói cái gì.

“Nếu không phải là thiếu gia, vậy cũng có thể là Tiểu Dục.” Lâm Khang Bình lại bồi thêm một câu.

“Không thể chứ? Ta thường không đàm luận chuyện của chúng trước mặt những đứa nhỏ này, chỉ là mang theo mấy đứa bọn họ đi chơi, lại nói, Tiểu Dục còn nhỏ như vậy, việc này hần có thể nghe hiểu được sao? Một đứa nhỏ, nói chuyện có ai nghe?”

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình lo lắng, liền xoa đầu Tử Tình nói: “Quên đi, cần phải biết chung quy chúng ta sẽ biết được, hiện tại nói những cái này đều là suy đoán, nhưng là Tri phủ phu nhân kia, người về sau để ý một chút, đừng để cho nàng hỏi thăm hết được nội tình của chúng ta. Ta lo lắng nàng như Hạ thái thái, tính toán tính thiệt hơn quá mạnh mẽ, hơn nữa, nàng inh hơn Hạ thái thái, nương ta cũng không phải là đối thủ của nàng.”

Tử Tình nghe xong có chút rối rắm, giao thiệp cùng với những phu nhân nhà quan này thật đúng là phiền toái, Lâm Khang Bình nhìn biểu cảm của Tử Tình, ôm nàng vào trong ngực, cười nói: “Không có việc gì lớn, nhìn người lo lắng này, đến cả bạc cũng không đếm, ta vẫn là lần đầu tiên thấy người như vậy.”

Tử Tình ôm thắt lưng Lâm Khang Bình, tựa vào trước ngực hần, làm buôn bán này quá thuận lợi cũng lo lắng, không thuận lợi cũng lo lắng, nào có tiêu điều tự tại như trước kia lúc làm buôn bán nhỏ?

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình giống như con mèo nhỏ ỷ lại ở trong lòng hần, ngực tê rần, một phát bế ngang lên, trực tiếp lên giường.

Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, Tử Tình mấy ngày nay thần kinh vẫn luôn khẩn trương, thậm chí đi ngủ cũng không ngủ ngon, hơn nữa hôm nay bốn ba một ngày, bởi vậy lúc này, Lâm Khang Bình vừa trở về, hai người lăn qua lăn lại một lần, Tử Tình đã tiến ngay vào mộng đẹp rồi.

Tử Tình tỉnh lại, trời đã tối đen, nghe thấy bên ngoài tiếng Lâm Khang Bình và mấy đứa Thư Ngạn ở trên kháng cách vách thấp giọng nói chuyện, thế mới biết, bọn họ đã ăn xong cơm chiều, vội mặc quần áo đứng lên, hỏi: “Bà ngoại người bọn họ đâu?”

“Cũng ăn cơm xong đi rồi.” Thư Ngọc trả lời.

Tử Tình giận Lâm Khang Bình không gọi nàng dậy, Lâm Khang Bình lại phân phó nha hoàn đưa đồ ăn lên, nói với Tử Tình: “Vừa nhìn người là biết mấy ngày nay là không có ngủ ngon, ăn cơm xong, lại ngủ thêm một giấc tử tế nữa, yên tâm, ta không đi, chúng ta cũng không có đại sự gì.”

“Đã biết, chúng ta có việc, cũng có người chống đỡ. Nhưng là chỗ Nhị cô ta, ta còn phải giúp nàng cưới nàng dâu vào cửa, ta cũng coi như hoàn thành một việc công đức lớn, về sau, cũng có thể bớt lo hơn một chút rồi.” Tử Tình nói.

Đúng vậy, từ năm đó Hạ Ngọc bệnh nặng, Tử Tình bắt đầu xây phòng cho Hạ Ngọc, gần hai mươi năm rồi, Hạ Ngọc dường như đã trở thành trách nhiệm của Tử Tình, lão gia tử và Diên thị cũng là nhìn ra điều này, mới buông xuống trọng trách Hạ Ngọc. Chỉ mong lần này Tử Tình không có nhìn nhầm.

Ăn cơm xong, Tử Tình kiểm tra một chút bài tập của mấy đứa Thư Ngạn, lại chơi một hồi cùng mấy đứa nhỏ ở phòng chơi, mới đuổi bọn họ về phòng riêng ngủ.

Nói thật ra, Tử Tình thà rằng giúp mình là Văn Tam, cũng không muốn là Tiểu Dục, Văn Tam dù sao có mấy năm nay giao tình ở đó, quan trọng nhất là, trong lòng Văn Tam đã buông nàng xuống rồi, chỉ là một bằng hữu thuần túy thời niên thiếu, cho nên, phần hữu nghị này mới càng trân quý. Nhưng Tiểu Dục, Tử Tình còn không biết lai lịch của hắn, càng quan trọng hơn là, Tử Tình lo lắng Tiểu Dục là nhi tử của người Lâm Khang Bình cứu kia, đến nay, Tử Tình còn không biết hắn họ gì.

Tử Tình ở trong lòng Lâm Khang Bình không ngủ được, lại không dám nhích tới nhích lui, rất là dầy vò, Lâm Khang Bình vuốt mặt Tử Tình, nén giọng cười nói: “Xem ra, vẫn là phải vận động một trận, người mới có thể thành thành thật thật mà ngủ.”

“Trong lòng người ta đang rầu rĩ, người vẫn còn có tâm tư. Người nói, Tiểu Dục có giống nhi tử của người cứu kia hay không?” Tử Tình vẫn là nói ra nghi vấn trong lòng.

Lâm Khang Bình nghe xong sững sốt, hỏi: “Làm sao người lại nghĩ như vậy? Nhưng là, hai người này thoát nhìn giống nhau sao? Người vừa nói cái này, ta cũng là cảm thấy có vài phần tương tự, nhưng rốt cuộc là chỗ nào tương tự, nhất thời ta cũng không nói lên được.”

Hai người lúc thì nói ánh mắt, lúc thì nói cái mũi, một lúc còn nói miệng, cuối cùng, ai cũng không có kết luận, Lâm Khang Bình nói: “Thực ra ngũ quan cũng không cảm thấy giống nhiều, chính là cổ thần thái kia, sự đề phòng và xa cách đối với người xa lạ, những cái đó đều rất giống. Chẳng qua nói lại, công tử nhà giàu đều có vị đạo đó không khác nhiều lắm.”

Tử Tình nghe xong nhéo bắp thịt trên lưng Lâm Khang Bình một cái, nói: “Những cái này không phải là vô nghĩa sao? Nói có khác gì không nói.”

Cuối cùng, vẫn là Lâm Khang Bình dỗ dành Tử Tình.

Ngày hôm sau, Tử Tình cùng Thu Ngọc đi Thanh Nguyên miếu một chuyến, hợp bát tự cho Tiểu Văn, sư phụ trong miếu nói là nhân duyên tốt, Thu Ngọc nghe xong bái tạ, lại cầu ngày tốt đặt lễ đính hôn, nói là vào ngày hai mươi sáu tháng mười, hai người lại vội vàng đưa tin cho Hạ Ngọc, lần này, Tử Tình còn cầm cho người tên Thủy Hoa kia mấy mảnh vải bông hoa mịn, bằng không, ngày đặt lễ đính hôn cũng không có một thân xiêm y tốt.

Hạ Ngọc nghe xong những cái này, tinh thần tốt lên rất nhiều, dặn Tiểu Văn đi theo Tử Tình đi vào thành An Châu mua một bộ vòng tay bạc, chuẩn bị làm lễ đính hôn cho nhà gái. Lúc Tử Tình đang muốn ra cửa đưa vài vốc cho Thủy Hoa, không nghĩ tới vợ chồng Âu Dương vào cửa rồi

397. Chương 401: Tri Phủ Đại Nhân

Editor: Trạch Mỗ

Tử Tình thấy thím Âu Dương vội cười nói: “Đang muốn đi nhà thím một chuyến đây, hôm nay chúng ta trở về từ Thanh Nguyên miếu, sư phụ nói là nhân duyên tốt, thím yên tâm đi. Ngày đặt lễ đính hôn ngay vào hai mươi sáu, thím có gì muốn nói không?”

Thu Ngọc suy cho cùng cũng lớn tuổi hơn, vội lôi kéo Tử Tình nói: “Thím nó hôm nay đến nhất định là có chuyện gì, không bằng, nghe xem ý của thím nó trước đã.”

Tử Tình lúc này mới nghĩ đến, hai người tới đây hôm nay, nhất định không phải là tới hỏi tin, nhà gái đâu có gấp gáp như vậy?

Thím Âu Dương cầm cái hộp gỗ nhỏ trong tay, đưa cho Tử Tình, Tử Tình nhận lấy vừa nhìn, không phải là trâm cài hôm qua mình tặng sao? Chẳng lẽ đối phương không vừa ý của hôn sự này?

Thấy Tử Tình nhìn bọn họ, thím Âu Dương nói: “Đại chất nữ, người cũng không phải người ngoài, ta cứ việc nói thẳng thôi. Trâm cài này của người, hôm qua chúng ta cũng không nên lấy, bởi vì, mới vừa đi vào trong nhà, người trong thôn thấy trâm cài trên đầu nữ oa nhà ta, đều tới nhìn một cái, người này sờ sờ, người kia cắn cắn, hạt châu bên trên liền rơi một viên, gia bà ta cùng đám chị em dâu biết được, đều xúm xít tới, người người khóc than, muốn bán cây trâm này, cho gia bà ta bốc thuốc. Ta đâu có chịu, bởi vậy, một trận thật ồn ào. Sáng sớm hôm nay, ta nhờ Đại tức phụ cùng với Đại nhị tử ta vào thành, muốn đem trâm cài đi sửa chữa, thuận tiện hỏi xem trị giá bao nhiêu tiền, đáng tiếc, chưởng quầy nói, trâm cài này trị giá hơn mười lượng bạc, sửa trâm cài này cũng phải năm trăm đồng tiền lớn, chúng ta cũng không cầm nổi, bởi vậy, trả về cho các người, xin lỗi, Đại chất nữ, một cái trâm châu đang tốt đẹp, bị chúng ta làm hỏng rồi.”

Tử Tình vừa nghĩ một cái, vẫn là mình suy nghĩ không chu toàn, chẳng qua, vừa nghe nói trâm cài này bị nhiều người sờ soạng như vậy. Thậm chí còn có người cắn, Tử Tình tuyệt đối sẽ không muốn nữa rồi. Liền nói: “Thím, vốn là ta suy nghĩ không chu đáo, chẳng qua. Lễ tặng đi rồi không có lý lấy lại. Nếu trâm cài này còn trị giá mấy lượng bạc, các người hãy cầm đi bán, mua thêm chút đồ cưới cho nhà đầu. Hoặc là giữ lại cho các người cưới con dâu, cũng coi như Nhị cô ta cho các người thêm sính lễ, ngoài ra, đây có mấy mảnh vải, vốn định đưa đi cho nhà đầu nhà người, cầm làm mấy bộ quần áo, chờ ngày đặt lễ đính hôn thì mặc.”

Thím Âu Dương nghe xong run run rẩy rẩy nói cảm ơn. Không nghĩ tới bỗng chốc có thể có sính lễ hơn mười lượng bạc, lúc này, bạc nàng cưới con dâu cũng có rồi. Sau khi hai vợ chồng đi rồi, Thu Ngọc oán trách Tử Tình không nên tặng trâm cài cho nàng ta sớm như vậy, nói: “Bây giờ tốt rồi. Trâm cài này hơn phân nửa vào nhà nàng không về được, khẳng định sẽ đem đi bán, cho nhà họ cưới dâu dùng. Quá đáng tiếc, một cây trâm châu tốt như vậy.”

Hạ Ngọc nghe Thu Ngọc oán giận, trợn mắt nhìn nàng một cái, nói: “Cho đã cho rồi, ta thấy nhà nàng cũng không giống như là thích tham tiện nghi, nói không chừng sẽ cho đứa nhỏ thêm mấy đồ hồi môn, cho dù người ta cái gì cũng không thêm. Cầm cưới dâu rồi, chúng ta cũng không chịu thiệt, nuôi nữ hài lớn như vậy cho chúng ta, cho chút đồ cũng là nên.”

Thu Ngọc nghe xong còn muốn nói cái gì nữa, thấy vẻ mặt Hạ Ngọc, vẫn là nuốt về. Sửa miệng hỏi: “Thế Tiểu Văn còn cần đi mua vòng tay bạc không?”

Hạ Ngọc suy nghĩ một chút nói: “Trước không cần, mua chỉ sợ lại cầm về, chờ thành thân ta cấp bù nàng cũng là giống như thế.”

Tử Tình thấy không có chuyện gì, bèn cùng Thu Ngọc cáo từ, Thu Ngọc vẫn còn đang than thở, Tử Tình biết nàng là tiếc cây trâm châu kia mất hơn mười lượng bạc, xem ra, thói quen lâu ngày của một người vẫn là có chút khó sửa, chẳng qua, Tử Tình vẫn là cảm thấy Thu Ngọc thuận mắt hơn trước kia.

Tử Tình về nhà mẹ đẻ trước, trò chuyện cùng Thẩm thị một chút, nghĩ đến biểu cảm nhe răng nhếch miệng đau thịt kia của Thu Ngọc ở trên xe, không nhịn được cười lên tiếng, thấy Thẩm thị hỏi mình, Tử Tình cười nói: “Không có gì, chỉ là cảm thấy Tiểu cô buồn cười. Trong lòng nàng quá nửa suy nghĩ, đáng tiếc, sao không cho nàng cây trâm châu này chứ? Hôm qua còn không có phản ứng lớn như vậy, hôm nay nghe nói là trị giá hơn mười lượng bạc, cũng làm nàng hết sức đau lòng rồi.”

Thẩm thị nghe xong cũng cười nói: “Tiểu cô ngươi chỉ có chút tật xấu đó, bây giờ khá hơn nhiều, nếu đổi lại trước kia, còn không trực tiếp mở miệng đòi ngươi? Ngươi cũng là, nhà nông dân, đâu có cần dùng đến trăm cái gì đó, đây không phải tìm việc sao?”

“Như thế, ta còn nhớ rõ trước kia ta cho Tú Thủy cô cô quần áo, Tiểu cô thấy được nói luôn nàng cũng muốn, lần này còn thật sự không có mở miệng. Ta cũng là thấy cô nương kia không tệ, nghĩ định xuống thay Nhị cô, cũng không thể cho nàng vòng ngọc trên tay ta, đó là bà ngoại cho ta, cái khác, ta cũng không mang thứ gì cả.”

Tử Tình cảm thấy mình suốt ngày chỉ xoay quanh Tình viên cùng nhà mẹ đẻ, thực không có từng trải cuộc sống gì, nhân tình qua lại là không tinh thông lắm, suy nghĩ vấn đề vẫn là đơn giản, phần lớn là dựa vào yêu thích của mình, có lẽ là cuộc sống sau khi kết hôn trôi qua quá thuận lợi, không có cha mẹ chồng chị em dâu tiểu cô, Lâm Khang Bình cái gì cũng theo mình.

“Ngươi cũng còn không có hỏi qua ý của Nhị cô ngươi, ngươi đã định rồi, ngươi đứa nhỏ này, có khi thấy rất thông minh, có khi cũng là kẻ hồ đồ.” Thẩm thị cười nói.

“Lời này của nương cũng là nói đúng, ta cũng cho là như thế.” Tử Tình cười thừa nhận.

Thẩm thị thấy vẻ mặt Tử Tình, phì cười, nói: “Đi ra ngoài đã nửa ngày, vẫn là đi về trước đi. Khang Bình nhà ngươi sẽ nhớ nhung đấy.”

Tử Tình không nghĩ tới Thẩm thị sẽ nói như vậy, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện buổi chiều hôm qua, hơi đỏ mặt, nói: “Đến cả nương cũng giấu cợt ta.” Nói xong chạy luôn.

Thẩm thị thấy lắc đầu cười không ngừng, vừa vặn Tăng Thụy Tường đi vào, hỏi: “Làm sao mà ngươi một mình một người ngồi bật cười, Tình nhi lại chạy thẳng một đường, có việc gì gấp đến ta đi vào cũng không nhìn thấy.”

Thẩm thị liền kể lại chuyện hôm qua, nói: “Lúc trước ta còn lo lắng nữ tể một mình hàng năm ở bên ngoài dễ dàng có tâm tư khác, bây giờ cũng là yên tâm rồi, bất kể như thế nào, hẳn đối với Tình nhi thật đúng là không thể chê.”

Tăng Thụy Tường nghe xong cũng là nhớ tới thân thể của mình, Thẩm thị ý thức được mình nói nhỡ miệng, vội lái đi, nói là muốn đến nhà Tử Tình ăn cơm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Khang Bình nói là muốn đi Khang trang tìm người đi Chanh viên hái cam, Tử Tình nghe xong bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Phó phu nhân ngày đó, nói: “Không bằng chúng ta mua núi hoang phía sau Chanh viên, vẫn trồng cam và nuôi dê, cam có thể mở rộng một ít đến nơi khác, Phó phu nhân nói trong thành An Châu cũng có người muốn, bây giờ chúng ta cũng biết những phu nhân nhà quan này, người nói đi.”

“Theo ngươi, bạc đều ở trong tay ngươi, ngươi nói mua thì mua, dù sao người trong trang cũng không thiếu, mới vừa đón dâu, thêm ra đến hơn mười hộ, vừa vặn có thể tách ra một chút.”

Tử Tình nghe xong liền nhớ tới cái hộp ngày ấy Lâm Khang Bình cho nàng, ngân phiếu này còn chưa có xem qua đâu, bèn lấy hộp ra, ngân phiếu đều là một ngàn lượng, Tử Tình vừa đếm, lại có thể có hai vạn lượng, liền hỏi: “Sao có nhiều như vậy, cứ như vậy, sang năm có thể hồi vốn rồi.”

“Đúng vậy, cuối năm còn có thể cầm về hai vạn, không cần đến hai năm, thì sẽ thu hồi lại vốn, lúc này ta cũng yên tâm rồi.”

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình thương lượng chuyện mua núi, đang muốn ra ngoài, Phó đại nhân sai người đưa bá thiếp đến, nói là có việc muốn gặp mặt Lâm Khang Bình một lần.

Lâm Khang Bình nhìn thoáng qua Tử Tình, thầm nghĩ, chỉ sợ không phải là Phó đại nhân ời, chỉ là, hôm qua hắn vừa trở về, sao đối phương lại biết? Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Khang Bình có mấy phần không thoải mái, cảm giác mình như là bị người giám thị, chẳng qua, những lời này, hắn không nói với Tử Tình.

Lâm Khang Bình đi rồi, Tử Tình nhớ tới nha hoàn Tiểu Hòa Tiểu Trúc mới tới, mới tám chín tuổi, đưa cho Thẩm thị hiển nhiên không thích hợp lắm, liền để cho Tiểu Hoàng qua, hai nha đầu này, vẫn là ở lại Tình

viên, để cho Tiểu Lục tốn chút tâm tư huấn luyện, nghĩ vậy, Tiểu Lục cùng Tiểu Phấn cũng đã mười sáu, cũng nên tìm đầu ra cho các nàng rồi.

Tử Tình đang nghĩ tới những việc này, Tiểu Phấn tới đây nói, hình như nghe Ôn bà tử nói, Đại nữ nhi của nàng lại sinh nhi tử, Tiểu Phấn biết Tử Tình có qua lại thân thiết với Bảo Phượng, bèn nhắc nhở Tử Tình.

Tử Tình nghe xong vội chuẩn bị đồ, mang theo Tiểu Phấn cùng Lâm Mạch ra ngoài, gặp Bảo Phượng, biết mẫu tử bình an, Tử Tình cũng vui mừng cho Bảo Phượng, đây là đứa nhỏ thứ ba của nàng, bây giờ nàng cũng là nam nữ song toàn rồi, cuộc sống trong nhà cũng là càng ngày càng tốt, Tử Tình tự đáy lòng mà cao hứng thay cho nàng, hai người cùng trò chuyện, chỉ là trao đổi một chút kinh nghiệm nuôi con, biết Bảo Phượng vừa sinh xong không đến hai ngày, Tử Tình cũng không ở lại lâu.

Từ nhà Bảo Phượng đi ra, Tử Tình nghĩ tới Tú Thủy, cũng không biết cuộc sống một năm này như thế nào rồi, thật là có chút nhớ nhung, đó là phần ấm áp đầu tiên ngoại trừ tình thân Tử Tình cảm nhận được khi mới tới thời không này, thoáng một cái, hai mươi mấy năm đã trôi qua, tất cả những người thật lòng thật dạ đối xử tốt với Tử Tình, Tử Tình đều ghi tạc trong lòng.

Tử Tình về nhà, Lâm Khang Bình còn chưa có trở về, lúc này, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đã qua ăn cơm, Tử Tình đoán Lâm Khang Bình hẳn là Phó đại nhân giữ lại ăn cơm rồi, liền bảo mọi người ngồi xuống, Tăng Thụy Tường nghe nói Lâm Khang Bình đi đến chỗ Phó đại nhân, hỏi: “Khang Bình không phải là hôm qua mới trở về, sao Phó đại nhân lại biết?”

Cái này Tử Tình thật đúng là không nghĩ tới, lập tức đã bị hỏi khó rồi, Thẩm thị nghe xong nói: “Có lẽ là đúng dịp, hoặc là Khang Bình trở về, cũng sẽ có người nhìn thấy.” diendan .com

Tăng Thụy Tường nghe xong cũng gác lại việc này, không có suy nghĩ nhiều.

Lâm Khang Bình là vào giờ Thân xế chiều mới trở về, Tử Tình vừa hỏi, quả nhiên là Tri phủ Tần đại nhân muốn gặp Lâm Khang Bình, nhờ Phó đại nhân giới thiệu gặp mặt, giữa trưa, ba người uống chút ở Phong Di cư.

“Bây giờ, ta cũng là xác định một sự kiện, chính là Tri phủ Việt Thành và Tri phủ An Châu có quan hệ gì đó, bởi vì Tần đại nhân nhằm vào ta bóng gió thăm dò chuyện Kinh thành, chắc là Kinh Thành có người nói chuyện giúp chúng ta, Tri phủ Việt Thành không mò ra nội tình của chúng ta, nhờ Tần đại nhân hỏi thăm một hai, chỉ là, Tần đại nhân này cũng không có nói rõ, ta cũng không tiện hỏi nhiều.”

“Nói như vậy, không phải là Văn Tam thì chính là Tiểu Dục rồi, người cũng đừng hỏi thăm nữa, dù sao đối phương cũng không muốn làm cho chúng ta cảm kích, hỏi rõ ngược lại không tốt, hồ đồ chút thôi, dù sao cũng là chuyện tốt.”

“Nói vậy bực gì đây? Nào có đạo lý biết ơn không báo?” Lâm Khang Bình nhéo mặt Tử Tình cười nói.

“Đúng rồi, người cũng nói là biết ơn thì báo, nhưng chúng ta không phải là không biết ơn sao? Đành phải hồ đồ rồi.” Tử Tình cười nói.

“Ta cũng là không nghĩ tới, lại có thể mơ hồ quen biết một vị Tri phủ đại nhân, lại còn thành thượng khách của Tri phủ đại nhân, cũng là chuyện không có.” Lâm Khang Bình cười nói.

Chỉ là, chuyện này rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây, hai người ai cũng không biết.

398. Chương 402: Tâm Tư Mỗi Người

Editor: Trạch Mỗ

Đảo mắt, đã đến hai mươi sáu, là ngày đính hôn của Tiểu Văn, bởi vì Tăng Thụy Khánh và Tăng Thụy Tường đều không thể đi trước giữ thể diện, vẫn là Tử Tình cùng Thu Ngọc đi trước, lần này, Hạ Ngọc cũng không cho nhà gái thêm trang sức đính hôn nữa, chỉ là cho hai xấp vải bông, vẫn là Tử Tình đưa qua cho.

Nhà Hạ Ngọc bày hai bàn tiệc rượu, có bà cùng thúc thúc, thím của Tiểu Văn cùng với lí chính và mấy vị trưởng giả trong thôn, Hạ Ngọc vẫn là không thể ra ngoài tiếp khách, nhưng là tinh thần xem ra tốt hơn ngày đó một chút, Tử Tình cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Từ thôn Kiều trở về, Lâm Khang Bình đã mua mảnh núi hoang kia, sau khi thu cam xong, vừa lúc mùa nông nhàn, Lâm Khang Bình tìm mấy người giúp đỡ Tăng Thụy Tường đi Tuệ sơn trồng cây, đồng thời, từ Khang trang tìm vài người đến sửa sang lại núi hoang, chẳng qua, lần này không có xây tường viện, dùng là tường rào bụi gai, không khác Khang trang lắm.

Tử Tình đi theo nhìn một cái, tổng cộng có bốn đỉnh núi, có hơn năm trăm mẫu, Lâm Khang Bình từ Khang trang đưa đến bốn hộ gia đình, một hộ gia đình phụ trách một đỉnh núi, trừ quản lý cây cam, còn phải kèm thêm nuôi gà và nuôi dê, bởi vì có Vương Thiết Sơn ở đó, nữ nhi của Vương Thiết Sơn gả ột tiểu tử ở Khang trang, lần này, Lâm Khang Bình điều cả nữ nhi nữ tế của Vương Thiết Sơn tới, còn có mấy hộ khác cũng là từng chăm sóc cây ăn quả hoặc nuôi trồng ở Khang trang, không biết, Lâm Khang Bình bảo bọn họ hỏi Vương Thiết Sơn, Lâm Khang Bình nâng Vương Thiết Sơn lên làm quản sự, đồng thời phụ trách ươm giống.

Ngày hôm đó, Lâm Khang Bình vừa triệu tập người đào ngổ sen ở Tình viên, không nghĩ tới Thẩm thị cùng Phó phu nhân, Tần phu nhân với Hạ thái thái đến, Tử Tình thấy trong vườn lộn xộn, vội nói: “Cũng là thật không khéo, biết các người đến, sẽ lùi lại một ngày làm việc rồi.”

“Đây có cái gì? Chúng ta vừa vặn còn chưa từng thấy đâu, vừa khéo nhìn một cái, còn có thể ăn một bữa củ sen tươi mới. Người sẽ không không chào đón chúng ta chứ?” Tần phu nhân cười nói.

Tử Tình nghe xong chỉ đành phải cười nói: “Phu nhân nói nơi nào chứ, chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo này, khách quý giống như ngài, cũng là cầu cũng không cầu được.”

“Mới nói tướng công nhà người ngọt miệng. Không nghĩ tới miệng người cũng như ăn mật ăn đường. Lão gia nhà ta cũng là khen tướng công nhà người không dứt miệng, nói nhìn không ra, tuổi còn trẻ. Đã có thành tựu này, vậy mà suy nghĩ xa như vậy, dám xuất dương kiếm bạc của người Tây Dương.” Tần phu nhân cười nói.

Hạ thái thái còn không biết Tần đại nhân gặp Lâm Khang Bình, cho nên nghe xong lời nói của Tần phu nhân, có vài phần không hiểu, chẳng qua, Hạ thái thái cũng là nghe rõ một chuyện. Việc làm ăn của Lâm Khang Bình làm không nhỏ, hơn nữa còn là có quan hệ với người Tây Dương. Liền cười nói: “Đúng vậy, con dâu ta cũng là được từ tỷ tỷ nàng cho không ít thứ tốt, nói tỷ tỷ này từ nhỏ đã thương nàng, cái gì cũng không tiếc. Ta là nhìn đá quý gì đó trên đồ trang sức không giống với đồ của chúng ta, thì ra là hàng Tây Dương. Bạc của người Tây Dương có thể dễ kiếm như vậy? Lâm Khang Bình này đúng là thật có bản lĩnh.”

Lời nói của Hạ thái thái vừa nịnh Tử Tình, cũng chỉ ra Tử Vũ và Tử Tình là tỷ muội tình thâm, lời này Tử Tình vẫn là nghe ra được, đương nhiên, Phó phu nhân cùng Tần phu nhân tất nhiên cũng nghe ra được. diendan .com

Phó phu nhân trầm nghĩ, muốn nói thân thiết, Tử Tình cũng là thân thiết với Tử Hỉ, cổ phần xương thủy tinh này cũng là cho Tử Hỉ ba thành. Hơn nữa, nghe ý tứ của nữ nhi, sau khi sinh Tử Hỉ không bao lâu là ở riêng rồi, Thẩm thị phải đi ra ngoài làm việc đồng áng, toàn dựa vào Tử Tình nuôi nấng Tử Hỉ, chờ khi Tử Vũ sinh ra. Điều kiện trong nhà đã chuyển biến tốt đẹp rồi, Thẩm thị cũng không có ra ngoài làm việc nữa, ở lại trong nhà trông Tử Vũ, cho nên muốn nói thân thiết, vẫn phải là tình cảm của Tử Hỉ và Tử Tình sâu sắc.

Cho nên, Phó phu nhân nghe xong lời nói của Hạ thái thái, cũng cười nói: “Ta nói năm nay thế nào thấy nữ nhi nhà ta mặc một bộ xiêm y the mỏng màu nhũ đỏ bạc bên trong da hồ ly, một xấp vải kia, cũng là phải mấy chục lượng bạc, nàng nói là Tử Tình cho, cũng là từ chỗ người Tây Dương tới được, đúng là đẹp thật.”

Tần phu nhân nghe xong cười nói: “Phải không? Tử Tình, nhà người còn có những thứ tốt gì, không bằng để cho ta cũng mở mang tầm mắt?”

Tần phu nhân đang lo tìm không thấy cơ hội vào nội viện nhà Tử Tình tham quan, vừa khéo hai người này nói như vậy, cũng là cho Tần phu nhân tìm được cớ.

Tử Tình cười nói: “Nhà ta có thể có thứ tốt gì? Chỉ là mấy thứ đồ tướng công nhà ta khi ở bên ngoài thấy chơi hay đẹp mắt nên mua về, cũng là thích mới mẻ, phu nhân có đồ tốt gì chưa từng thấy? Ta cũng không dám bêu xấu, vội vàng cầm đến, chẳng phải là làm trò cười cho người trong nghề rồi?”

“Nói cái này, ta cũng là nhớ tới một việc, Tử Tình, mì chỉ bạc lần trước sinh nhật Yên Nhiên nhà người kia, là mua được ở đâu, mấy hôm nay lão thái thái nhà ta nói khẩu vị không tốt, muốn ăn mì sợi, ta đã nghĩ tới mì chỉ bạc kia nhà người, nhưng là, toàn bộ phủ An Châu cũng không có nha?” Hạ thái thái hỏi.

“Đúng là không có, đó là từ Kinh Thành đưa tới đi? Ta về nhà vừa kể, lão thái thái nhà ta cũng muốn ăn, nàng vốn là người phương Bắc, thích ăn mì phổ, ta tìm một vòng cũng không có tìm được, hồi tết, bảo nữ nhi của ta mang hộ về một chút, cũng không có cái vị kia của nhà Tử Tình, còn có điểm tâm này, cũng là tinh xảo đa dạng chưa từng thấy.” Phó phu nhân nói.

“Người vừa nói lời này, ta cũng là nghĩ tới, khi đó trong hòm Văn gia đưa tới còn có không ít mì mừng thọ, nhưng là, ta không thấy được điểm tâm mà?” Hạ thái thái nói.

Thẩm thị nghe xong hỏi Tử Tình: “Vẫn còn có? Tìm ra đây tặng cho người ta hai bánh?”

“Nương, đã qua nửa năm rồi, nếu còn, đã sớm sinh ra bọ rồi.” Tử Tình trả lời.

Tần phu nhân nghe xong trầm nghĩ, xem ra, khách quý ở Kinh Thành Tử Tình quen biết còn không chỉ một nhà Văn gia. Nhưng là, nàng trở về hỏi thăm qua, Lâm Khang Bình cũng chỉ là gã sai vặt từ Văn gia đi ra, là gã sai vặt bên người Tam thiếu Văn gia, giúp đỡ Tam thiếu gia làm buôn bán vài năm, cũng không có đạo lý bảo vệ như vậy.

Đúng lúc này, Tiểu Phấn hỏi: “Nãi nãi, gia nói có lươn, bữa trưa giữ mấy vị khách nhân ở lại nếm thử.”

Tử Tình đang lo làm sao đổi đề tài đây, nghe xong vội nói: “Được, còn có, nhất lấy củ sen tốt nhất, đưa đến phòng bếp, làm một nồi canh xương hầm củ sen. Cái khác bảo Tiểu Tử xem mà làm, phải mới mẻ hơn một chút.”

Tiểu Phấn đi rồi, Tử Tình nói với mấy vị trưởng bối: “Không bằng bốn người các đi chơi vài vòng, giữa trưa vừa vặn ăn đồ tươi mới, thật đúng là tới đúng dịp, bằng không, ta còn muốn đưa đi cho các nhà đấy. Hôm qua vừa hái cam xong, đang nghĩ tới chờ hôm nay lại có củ sen, đều đưa đi cho các vị trưởng bối. Không phải là thứ tốt gì, mấy vị phu nhân thái thái đừng ghét bỏ mới được.”

Phó phu nhân nghe xong nói với Tần phu nhân: “Cam nhà Tử Tình đúng là ngọt hơn nhà khác một chút, chúng ta mang một sọt về trước, chờ ăn xong rồi, lại phải người đến lấy, chúng ta nếu mang đi nhiều, trong nhà cũng không để được, không có bị hỏng thì thật đáng tiếc.”

Tần phu nhân nghe xong cười nói: “Cái này cũng thật thành da mặt dày rồi, ăn xong rồi còn muốn lấy về, người nói, ta tặng người đáp lễ gì mới được đây?”

Thẩm thị nghe xong vội nói: “Phu nhân đã tặng không ít thứ rồi, đồ này của chúng ta là nhà mình trồng, cũng không đáng bao nhiêu tiền, cũng chính là không coi mọi người là người ngoài, bằng không, ai còn không biết xấu hổ tặng? Không có khiến cho người ta chê cười chúng ta tặng không nổi lễ lấy đồ không đáng giá tiền này cho đủ số.”

Lời nói của Thẩm thị làm cho Phó phu nhân nhớ tới ngày ấy Hạ thái thái cười nhạo quần gia nhà Tiểu Dục, không có tiền tặng lễ chỉ tặng một bức chữ, còn thiếu chút nữa chọc phải phiền toái, không nhận được cười trộm. Vừa vặn, Tử Tình cũng nhớ đến việc này, âm thầm cười trộm.

Tần phu nhân vẫn chú ý Tử Tình, thấy Tử Tình cùng Phó phu nhân cười trộm, liền hỏi: “Hai người các người vui về cái gì vậy? Còn không mau nói ra, một người vui không bằng mọi người vui, ta thấy hai người các người rõ ràng có gì giấu diếm.”

Hạ thái thái thấy Tử Tình cùng Phó phu nhân cười trộm, lập tức cũng phản ứng lại, có chút đỏ mặt. Tần phu nhân là người khôn khéo cỡ nào, vừa thấy thân sắc của Hạ thái thái không đúng, bèn không hỏi tới nữa.

Cũng may Thẩm thị không phải cố ý, nói xong liền dẫn theo mọi người vào Tây phòng, Tiểu Bạch đã bày mâm chược xong, Tiểu Hoàng bầy giờ đi theo sau Thẩm thị, cũng biết nhắc Thẩm thị một hai rồi.

Bốn vị phu nhân thái thái ngồi xuống, Tiểu Bạch để một cái bàn nhỏ bên cạnh chỗ ngồi mỗi người, mang nước trà điểm tâm lên, rồi rời đi, Tần phu nhân nâng chung trà lên nhấp một ngụm, nói: “Tử Tình, người chưa từng nghĩ tới hay sao, mở cái cửa hàng ở An Châu, chuyên bán hàng Tây Dương, ta nghe nói, vải dệt bằng máy của bọn họ, thể nhưng so với vải chúng ta hay dùng còn rẻ hơn bền hơn.”

Tử Tình nghe xong sững sốt, hỏi: “Phu nhân đã thấy vải dệt bằng máy của bọn họ sao?”

“Ừ, từng thấy hồi ở Lĩnh Châu, bên đó gần Việt Thành, cũng có chút thuận tiện cho hàng ngoại vào thành.”

“Nhà ta cũng có một ít, quả thật là bền hơn của chúng ta, ta cũng thật đúng là không nghĩ tới mở cửa hàng, việc này, đều là tướng công nhà ta quan tâm. Ta cũng là nghe hần nói qua, nếu có thể mua được máy dệt hơi nước của người Tây Dương về nghiên cứu thì tốt rồi.” Tử Tình thuận miệng nói.

“Ồ, chủ ý tốt như thế, không bằng bảo Khang Bình nhà người làm thành việc này, quay đầu, nếu cần dùng người mà nói, bảo lão gia nhà ta tìm vài người biết việc thạo nghề cho.” Tần phu nhân nói.

“Việc này, ta cũng không biết, phải hỏi tướng công nhà ta, ta cũng chỉ là từng nghe hần nhắc tới một câu.” Tử Tình vội giải thích.

“Đúng vậy, ai có thể biết những việc kia? Ta thấy nữ nhân chúng ta ấy à, chỉ cần học biết tiêu tiền như thế nào là được. Việc kiếm tiền này, tự nhiên có đám nam nhân lo.” Phó phu nhân nói.

Phó phu nhân cũng là nghe hiểu ý của Tần phu nhân, sợ Tử Tình không biết nông sâu, vội chuyển chủ đề, Lâm Khang Bình muốn hợp tác, cũng chỉ có thể là tìm lão gia nhà nàng hợp tác, dù sao cũng là biết gốc biết rễ, hướng chi, thế lực của lão gia nhà nàng cũng không yếu, qua hai năm nữa, Tri phủ An Châu này còn không biết là ai làm đầu? Tử Phúc cùng Tử Hỉ ở Kinh Thành có Văn gia cùng nhà Tiểu Dực tương trợ, trên kinh tế có hoa hồng xưởng thủy tinh làm hậu thuẫn, thăng cấp là tất nhiên.

Tần phu nhân nghe xong cười nói: “Cũng không phải là lời này, đây mới là có phúc khí đấy. Ta cũng là quan tâm suông rồi.”

Ngữ điệu của Tần phu nhân vừa chuyển, Phó phu nhân cũng không nhiều lời nữa, mà Hạ thái thái không hiểu được, nói: “Nhà Tử Tình nếu mua được máy dệt hơi nước của người Tây Dương, vừa vận mở một xưởng dệt, muốn ta nói, vừa làm liền làm lớn một chút, ta còn chưa có nghe nói xưởng dệt nhà ai là dùng máy móc của người Tây Dương đâu.”

Ý của Hạ thái thái là giống như thủy tinh các nhà hùn vốn, nhưng là thấy Tần phu nhân ở đây, vẫn là không có nói ra lời này, dù sao chỉ cần Tử Tình làm lớn, đến lúc đó, chắc chắn không thể thiếu chỗ tốt của Tử Vũ. Hướng chi, nàng còn có ba nữ tỳ, cũng đều cơ bản nhàn rỗi ăn tài sản tổ tiên để lại đấy, xem ra, là lúc giới thiệu nữ tỳ nàng quen biết với Lâm Khang Bình rồi. Đáng tiếc, Tử Vũ lại cứ không có ở bên cạnh.

399. Chương 403: Hạ Thái Thái Bị Từ Chối

Editor: Trạch Mỗ

Thẩm thị nghe xong lời nói của Hạ thái thái, có vài phần không vui, nói: “Việc làm ăn của nữ tỳ ta đủ lớn rồi, đâu có làm đến? Bạc trên đời là kiếm không hết, ta à, thường nói với mấy đứa nhỏ, làm người tối kỵ chính là lòng tham, có lòng tham thì sẽ tham lớn, càng không thể vãn hồi, có thể gặp phiền toái rồi. Làm người quan trọng nhất là vui vẻ, mới sống có vài thập niên, đừng đợi đến khi già rồi, mới phát hiện, mình chỉ toàn kiếm tiền, thế tử con cái cũng không chăm sóc cẩn thận, thế mới oan đấy. Hối hận cũng không còn kịp rồi, các người nói có đúng không?”

Tần phu nhân nghe xong cười nói: “Hóa ra tỷ tỷ là oán giận nữ tỳ lạnh nhạt với nữ nhi, để cho nữ nhi một mình trông phòng. Tử Tình, nghe thấy không, lời nói này, kể lại cho tướng công người, để cho hần nghe một chút, nhạc mẫu có ý kiến rồi, bạc này, vẫn là để lại cho người khác kiếm đi thôi.”

Tần phu nhân vừa nói đùa, tất cả mọi người nhìn Tử Tình cười, xấu hổ của Hạ thái thái cũng biến mất rồi, nhưng là Tử Tình bị trêu ghẹo mặt đỏ chót, vội mượn cớ chạy ra ngoài. Ai ngờ vừa ra khỏi cửa, lại cứ chui vào trong lòng Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình đỡ Tử Tình, hỏi: “Không đụng vào chỗ nào chứ? Bao nhiêu tuổi rồi? Đi còn nôn nôn nóng nóng như vậy, làm sao làm cho người ta yên tâm?”

Mấy người Tần phu nhân ở trong phòng nghe thấy được, cười nói: “Thật đúng là nói Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay. Khang Bình, vừa rồi nhạo mếu người còn oán giận người lạnh nhạt với Tử Tình, vừa khéo người đã tới rồi.”

Lâm Khang Bình nghe xong đứng ở cửa cười nói: “Hơn nửa năm này đúng là như thế, sau này sẽ không.”

Thẩm thị cười nói với Lâm Khang Bình: “Người tin à? Đây là mấy người các nàng không có việc gì lấy người ra chọc ghẹo đấy. Lát nữa mời thêm mấy ly rượu đi.”

“Tuy là trêu ghẹo, cũng là lời nói thật, khó được Tình nhi của chúng ta không trách tội. Mấy vị phu nhân thái thái chơi vui vẻ. Cơm trưa còn phải một lát nữa mới xong.” Lâm Khang Bình nói xong rồi lui xuống.

Tần phu nhân nói với Thẩm thị: “Nữ tể này nhà người thật sự là không tệ, việc bên ngoài làm lớn như vậy, khó được là tính tình còn tốt như vậy, đối với Tử Tình cũng là không thể chê.”

“Lời này của phu nhân thật đúng là nói chính xác rồi. Ngay cả nhi tử ta trở về cũng thường nói, chưa từng thấy tỷ phu hấn đối xử không tốt với Tử Tình.” Hạ thái thái cười nói.

Thẩm thị nghe xong chỉ cười không nói, mấy người đang nói đùa. Tử Tình cùng Tiểu Phấn đã dọn xong cơm rồi, ăn cơm xong, Tần phu nhân bưng ly trà trong tay, cười hỏi: “Đến vài lần, nhưng lại chưa từng xem qua nhà Tử Tình tử tể, ta nhìn bố cục nhà cửa không giống địa phương, mà giống như là viện tử Phương Bắc. Có thể dẫn ta đi tham quan một chút hay không?”

Tử Tình nghe xong, chỉ đành phải đứng dậy cười nói: “Việc này có cái gì không được? Chỉ cần phu nhân có hứng. Chỉ là năm gian nhà giữa kèm theo nhà kẻ cùng sương phòng, cũng không có gì đặc biệt.”

Tần phu nhân cũng đứng lên theo, Tây phòng bên này Tần phu nhân đã xem qua, gian đầu tiên của Đông phòng là thư phòng. Tiếp theo là phòng khách, Tần phu nhân ở thư phòng, nhìn lướt qua tác phẩm thư pháp trên tường, khen vài câu, liền đi thông thả đến giá sách trước mặt, giá sách là mấy đũa Thư Duyệt thường dùng, đám sách bên trên cũng chỉ là sách thường dùng. Trách Mỗ - diendan .com

Tần phu nhân nhìn lướt một cái, lúc đang muốn rời đi, cũng không biết thấy cái gì. Muốn thò tay ra lấy, Phó phu nhân tiến vào hỏi: “Phu nhân, thư phòng có cái gì đáng xem, dù sao cũng là chút sách đám nam nhân dùng. Muốn ta nói, phu nhân muốn tham quan nhà Tử Tình, còn không bằng mùa xuân đến. Toàn bộ trong vườn, rực rỡ gấm hoa, trong phòng có cái gì đáng xem? Không bằng, chúng ta lại chơi tiếp vài vòng, khó được hôm nay người đầy đủ hết.”

Tần phu nhân chỉ đành phải thu tay, cười nói: “Không được rồi, hôm nay cũng có chút mệt mỏi, ngày khác đi. Chúng ta cũng nên thức thối một chút, Nhà Tử Tình hôm nay đang bận rộn đấy, khó khăn lắm Khang Bình mới ở nhà.”

Tử Tình đang vui đầu thu dọn đồ trên bàn học, nghe xong ngẩng đầu cười nói: “Phu nhân muốn mau về nhà chứ gì, cũng đừng lấy chúng ta ra trêu ghẹo.”

Tần phu nhân vừa nói vừa đi ra ngoài, Tử Tình cũng bỏ lại việc trong tay đi theo ra ngoài, Tiểu Lục nghe nói khách nhân muốn đi, vội đi gọi mấy người Lâm Hưng khiêng đồ đã chuẩn bị trước lên xe mỗi nhà.

Tiến bước khách nhân, Thẩm thị hỏi Tử Tình: “Tần phu nhân đã đi những đâu?”

“Chỉ ở thư phòng xem một lát, Phó phu nhân đã đi qua rồi, ta cũng không biết nàng muốn làm gì? Nhà ta cũng không có tàng bảo đồ gì cũng không có bí tịch võ lâm gì, nàng muốn nhìn, để cho nàng nhìn, bằng không, cứ nhớ tới cũng không tốt, còn phải lúc nào cũng tới đây.” Tử Tình cười nói.

Thẩm thị lắc đầu, cười rồi đi.

Lâm Khang Bình nghe nói Tần phu nhân đứng trước giá sách một hồi, bèn cũng đến trước giá sách đi quanh một vòng, chỉ là chút sách thường dùng, cũng không nhìn ra cái gì không giống, Tử Tình cười nói: “Chúng

ta cũng không có bản đơn lẻ cũng không có bản tốt nhất, nàng muốn nhìn cái gì còn không bằng để cho nàng nhìn một lần cho đủ, bớt nhớ thương chúng ta mãi.”

Lâm Khang Bình nghe xong hỏi: “Hôm nay còn nói những gì?”

Tử Tình suy nghĩ một chút, liền tả lại lời nói của mấy vị phu nhân thái thái vừa một lần, Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Phó phu nhân là đang giúp người đấy. Chẳng qua, nàng cũng là có tính toán của mình. Hạ thái thái kia, chúng ta cũng không cần quản, bất kể chúng ta muốn làm cái gì, cũng không kết phùng với bọn họ. Tần phu nhân quá nửa là muốn thăm dò quan hệ của chúng ta với Văn gia, người trong quan trường, đối với những thứ đó miễn cảm nhất. Bất kể thế nào, có Đại ca và Tiểu tứ, nàng cũng sẽ không trở mặt với chúng ta.”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Ta đoán cũng là vậy, dứt khoát thoải mái để cho nàng xem đủ.”

Hai vợ chồng nói đùa một hồi, Lâm Khang Bình vẫn đi ra bên ngoài làm việc, Tử Tình mang theo Yên Nhiên cùng Thư Vĩ chơi ở phòng chơi.

Củ sen thu xong rồi, cam và lạc xưởng, chân giò hun khói đều đưa đi Kinh Thành, Lâm Khang Bình cũng nhàn nhã, không có việc gì thường dẫn theo Tử Tình đi Chanh viên bên kia, nhìn xem núi hoang đang tu sửa, hoặc là đi Tuệ sơn nhìn xem các loại cây cối mới trồng, Tử Tình cười nói, coi như là đi hóng gió.

Chợt một ngày, Hạ thái thái mang theo tiểu nữ nhi nàng tới đây, vào cửa cười nói với Tử Tình: “Suốt ngày cứ nhắc đến Tử Tình Tử Tình, vừa vặn tiểu nữ nhi nhà ta đến thăm ta, nói cũng muốn làm quen với Tử Tình một chút, ta nghĩ mọi người tuổi tác đều tầm như nhau, có lẽ còn có nhiều chuyện có thể nói, bèn dẫn đến, Tử Tình sẽ không trách ta chứ?”

Tử Tình cười nói: “Làm sao có thể chứ? Chỉ là ta hàng năm đều ở nhà, cái gì cũng không biết, trái lại đừng chê cười ta là được.”

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Bàn về tuổi tác, hình như còn lớn hơn Tình nhi nhà ta một chút, suốt ngày nghe người nói đến ba nữ nhi, hôm nay cuối cùng cũng chịu mang theo một đứa ra đây gặp mặt rồi. Hai đứa khác đâu?”

“Đại nữ nhi gả đến Xương Châu, nhà Nhị nữ nhi ở Lâm Thủy, chỉ có nhà Tam nữ nhi này ở An Châu, bởi vậy, hôm nay dẫn theo tới đây, A Đan, đây là Tình tỷ tỷ người, Tử Tình, đây là nữ nhi của ta Hạ Đan.” Hạ thái thái giới thiệu.

Hạ Đan đi tới nhún gối hành lễ với Tử Tình, Tử Tình vội hoàn lễ, cười nói: “Cứ gọi ta là Tử Tình đi, như vậy tùy ý hơn.”

“Tử Tình, ta thích tính tình sáng khoái này của người, nương ta cùng đệ ta ở nhà cũng khen người không ít, không nghĩ tới người trẻ đẹp như vậy, thật sự, ta cảm thấy người thoát nhìn còn nhỏ hơn ta đấy, gọi tỷ tỷ, cũng thật không thích hợp.” Hạ Đan tiến đến lôi kéo tay Tử Tình, nói.

Tử Tình cảm thấy này tính cách của Hạ Đan này cũng tương đối đơn giản, nhưng chỉ là có chút tự nhiên quen thuộc, Tử Tình thật lòng không thích ứng.

Hạ thái thái nghe xong lời nói của nữ nhi, nói với Thẩm thị: “Đúng vậy, vừa nói cái này, Tử Tình thật đúng là trông trẻ hơn, đâu có giống mẫu thân của năm đứa nhỏ? A Đan nhà ta cũng mới sinh bốn đứa, xem ra, vẫn là An Đan nhà ta lo nhiều việc, cuộc sống trôi qua có tốt hay không, trượng phu có thương yêu hay không, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được.”

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Hạ thái thái nhìn cũng là trẻ tuổi, nói vậy thông gia lão gia cũng là cực kỳ yêu thương.”

“Chúng ta đều là lão bà tử lão đầu tử rồi, đâu còn có cái gì mà yêu thương hay không yêu thương, không so được với mấy người trẻ tuổi bọn họ. Chẳng qua, hôm nay ta đến, thật đúng là có việc tìm Tử Tình thương lượng.” Hạ thái thái nói.

“Hả, thông gia thái thái có việc xin cứ nói.” Tử Tình đành phải nói, biết rõ Hạ thái thái mở miệng chưa chắc là chuyện gì tốt, Tử Tình cũng chỉ đành phải như thế.

“Là như vậy, ngày ấy ta nghe Tần phu nhân nói, mới biết được Khang Bình nhà người ở Việt Thành làm buôn bán với người Tây Dương, ta nghĩ, mấy năm nay, người vẫn không mở cửa hàng ở An Châu, có lẽ cũng không có ý này, chẳng qua, lời nói của Tần phu nhân, cũng là nhắc nhở ta, Tam nữ tể nhà ta ở nhà vẫn luôn nhàn rỗi, trong nhà cũng có hai cửa hiệu mặt tiền, không bằng, hấn nhận về, mở một cửa hàng hàng ngoại, trực tiếp lấy hàng từ trong tay Khang Bình nhà người, chẳng phải thuận tiện? Dù sao nhà người giao cho ai không phải là giao đây? Người nói đi? Ta vừa rồi thương lượng một chút với nương người, nương người nói phải hỏi qua ý tứ của các người.”

Tử Tình nghe xong nói: “Những cái đó ta thật đúng là không hiểu, không bằng thông gia thái thái thương lượng với tướng công nhà ta, cho tới bây giờ ta cũng không hỏi đến việc làm ăn của hấn.”

Hạ thái thái nghe xong có chút thất vọng, nói: “Đó cũng phải, không bằng Tử Tình hỏi giúp ta một chút.”

Thẩm thị nghĩ, không bằng bảo Lâm Khang Bình tới đây, giáp mặt hỏi một tiếng, ngộ nhờ Lâm Khang Bình không đồng ý, bắt cho Hạ thái thái oán trách người khác. Cho nên, bèn bảo Tiểu Phấn đi gọi Lâm Khang Bình đến.

Lâm Khang Bình nghe xong lời nói của Hạ thái thái, trầm ngâm một lát, nói: “Nói lý ra, hàng này giao cho ai cũng là giao, chẳng qua là, thuyền của ta vốn là đều là đi Hàng Thành cùng Kinh Thành, nếu Hạ thái thái có thể trực tiếp nhận hàng từ Việt Thành, ta cũng là không có ý kiến, thế nào cũng có thể san ra một ít từ trong tay người khác cho, nhiều thì không có, hàng ột cửa hàng vẫn là có thể thương lượng, chỉ là, chúng ta vẫn là thanh toán bằng bạc tại chỗ.”

Hạ thái thái nghe phải nhận hàng từ Việt Thành, có chút chần chờ, hỏi: “Không thể đưa thẳng đến phủ An Châu ư? Chúng ta bỏ ra phí chuyên chở cũng được.”

“Cái này, chúng ta thật đúng là bận không qua nổi, thuyền của chúng ta khá lớn, một thuyền hàng các người cũng ăn không tiêu, mặc dù có thể ăn được, cũng không có đạo lý chỉ giao ột nhà người, đối tác của chúng ta đều là cố định rồi.” Lâm Khang Bình giải thích.

“Cái này, chúng ta phải đi về thương lượng một chút mới quyết định, nữ tể nhà ta, cho tới bây giờ chưa từng làm buôn bán, cũng không biết ý tứ của hấn rốt cuộc là thế nào? Như vậy đi, không bằng, ta làm chủ, mời vợ chồng các người, mọi người ngồi một chỗ, thuận tiện làm quen một chút.”

“Cái này cũng không cần, nếu bàn bạc xong muốn làm, bảo hấn tới tìm ta là được, mấy ngày này, ta đều ở nhà.” Lâm Khang Bình nói.

Lâm Khang Bình và Tử Tình đều không phải là người thích đến nhà người khác chơi, cứ cảm thấy ở nhà người khác, thế nào cũng không tự tại như ở nhà mình, huống chi, Hạ thái thái trước kia vẫn luôn khinh thường Tử Tình và Lâm Khang Bình, bây giờ muốn cầu cạnh Lâm Khang Bình, bữa cơm này, ăn nổi thì càng không có ý nghĩa rồi.

400. Chương 404: Tình Cờ Gặp Tần Đại Nhân

Hạ thái thái nghe xong lời nói của Lâm Khang Bình, nói với Thẩm thị: “Mấy năm nay, vẫn nói muốn tìm một cơ hội, hai nhà cùng ngồi một chỗ, làm quen với nhau một chút, thông gia tẩu tử bên này thật đúng là không dễ mời.”

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Cũng là thật không khéo, không phải là cố ý. Lại nói, đều là thân thích, tốt hay không tốt cũng không ở một bữa cơm.”

Hạ thái thái nghe xong chỉ đành phải nói với Lâm Khang Bình: “Thế cũng được, lúc nào có rảnh ta bảo hấn tới tìm người.”

Hạ Đan nghe xong giật nhẹ góc áo của Hạ thái thái, Hạ thái thái vỗ vỗ tay nàng, hỏi Lâm Khang Bình: “Còn nếu mở cửa hàng ở Xương Châu? Có phải càng thuận tiện hơn hay không, ta cũng là nghe nói, người

phải vận chuyển hàng từ trấn Cảnh Đức đi Việt Thành, vậy không phải là phải đi ngang qua Xương Châu sao? Cũng không thể chạy thuyền qua ư?”

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Cũng là thật không khéo, Xương Châu đã mở một cửa hàng như vậy, chúng ta giao thiệp có không ít năm rồi, ta phụ trách giao hàng cho hân, làm người cũng không thể không giữ tín, việc này thật không được, thông gia thái thái.”

Hạ Đan nghe xong nói khê với Tử Tình nói: “Tử Tình, không bằng hai nhà chúng ta hùn vốn mở một cửa hàng ở An Châu, tỷ phụ nhà ngươi phụ trách giao hàng, tướng công nhà ta phụ trách trông cửa hàng, cứ như vậy, nhà ngươi cũng không cần lo An Châu không có người trấn giữ, tướng công nhà ta cũng có một phần việc làm, ngươi nói như thế nào?”

Tử Tình nhìn nàng một cái, âm thầm có chút buồn cười, lại có thể tính kế đến trên đầu mình, chỉ là, Hạ Đan này cũng dễ đối phó hơn Hạ thái thái một chút, bèn nói: “Vừa rồi ta đã nói, ta chưa bao giờ hỏi tới việc làm ăn của hân.”

Hạ Đan nghe xong hỏi: “Ngươi sẽ không phải là lừa ta chứ? Ta cũng là nghe nói, ngươi vẫn luôn có năng lực, đệ đệ cùng đệ tức (em dâu) ta cũng là khen ngươi không ít.”

“Lời đồn đãi không gánh nổi sự thật, ngươi lúc nào hỏi tướng công nhà ta một chút là biết. Ta à. Ngay cả cửa lớn đều rất ít ra.” Tử Tình cười nói.

Hạ Đan nghe xong đang muốn mở miệng hỏi Lâm Khang Bình, Hạ thái thái mở miệng trước, nói: “Đan nhi không được vô lễ, Tử Tình tỷ tỷ người khách khí với người đấy. Việc này. Vẫn là sau khi trở về thương lượng xong với nữ tể lại nói tiếp.”

Hạ Đan nghe xong chỉ đành phải ngậm miệng, Hạ thái thái thấy như vậy, cũng không tiện ở lại ăn cơm. Tìm cái cớ đi về.

Thẩm thị hỏi Lâm Khang Bình: “Khang Bình, chẳng lẽ ngươi thực sự định giao hàng cho bọn họ hay sao? Aiz, ta vừa thấy hai nương con này tới cửa, đã đoán ngay được không có chuyện gì tốt, nhưng là, nể mặt Tử Vũ, ta cũng không thể đuổi nàng. Huống chi. Thời gian qua ta cũng không biết ngươi làm những cái gì, sợ ngộ nhờ các nàng tới tìm mình, ngươi lại đồng ý rồi, ngược lại không tốt, chỉ đành phải dẫn theo bọn họ tới đây. Giáp mặt nói rõ ràng, bớt cho nàng không từ bỏ ý định.”

“Nương, không có việc gì, yên tâm, trong lòng ta có chừng mực, phỏng chừng họ cũng không làm được, ta nếu như trực tiếp đưa hàng đến An Châu, còn không bằng tự ta mở tiệm, dựa vào cái gì giao cho bọn họ?” Lâm Khang Bình trả lời.

Thẩm thị nghe xong bèn nói: “Thế còn được. Ta còn lo ngươi khó xử. Mấy ngày gần đây cũng không biết là như thế nào, từng người từng người đều thích đến nhà chúng ta, giống như chúng ta có tiện nghi gì có thể chiếm được ý?”

Tử Tình nghe xong đang muốn nói chuyện, Tiểu Phấn đi vào nói, người Thẩm gia tới, Thẩm thị nghe xong vội đi ra ngoài đón tiếp. Thì ra là Thẩm Kiến Nhân cùng Tiêu thị tới đây.

Mùng ba tháng chạp là đại thọ bảy mươi chín của Hà thị, lẽ ra, thông thường đều là làm số chẵn, nhưng là, ý của Thẩm Kiến Nhân, lão thái thái có thể sống đến gần này tuổi, cũng là không dễ, về sau, ngày này hàng năm, đều triệu tập thân hữu trong nhà cùng ngồi một chỗ, làm lễ mừng thọ cho lão thái thái.

Thẩm thị nghe xong tất nhiên không có ý kiến, điều kiện của Thẩm gia, cũng không so với trước đây, bây giờ ở trong thôn, cũng thuộc tầng đầu rồi, tiểu địa chủ hân hoi đấy.

Chẳng qua, Tử Tình thấy thần sắc của Thẩm Kiến Nhân không vui vẻ như mọi khi, bèn hỏi: “Tam cữu, thân thể bà ngoại ta sao rồi? Ta có tâm một tháng không đi thăm lão nhân gia nàng rồi.”

Thẩm thị nghe xong cũng hỏi: “Chính là thế, ta cũng muốn hỏi một chút.”

Tiêu thị nhìn Thẩm Kiến Nhân một cái, nói: “Mấy ngày nay tinh thần nương không được tốt, đại phu nói, lớn tuổi rồi, cũng sẽ có những tình huống này, bằng không, Tam ca ngươi cũng sẽ không gấp gấp muốn muốn chúc thọ cho nương trong năm nay, còn không phải nghĩ có thể làm cho nương vui vẻ một chút, cũng mang chút vui mừng ọi người.”

Thẩm thị nghe xong, lập tức muốn đi vào thành thăm Hà thị, Thẩm Kiến Nhân vội ngăn lại nói: “Cũng không nóng lòng ngay lúc này, lát về nương thấy ta trở về cùng các người, còn cho là ta là cố ý tới tìm người, nàng nếu nghi ngờ cũng là không tốt.”

Tiêu thị nghe xong cũng khuyên nhủ: “Cũng là ta nhanh mồm nhanh miệng, dù sao ngày kia cùng là mừng một rồi, hai ngày nữa các người nên tới luôn, ý của Đại ca Nhị ca người, muốn về thôn Bạch Đường tụ hội, chúng ta chỉ tới nói trước cho các người một tiếng, cũng không mời người trong thôn, chỉ người trong nhà náo nhiệt một ngày.”

Thẩm thị nghe xong bèn nói: “Ta để cho Tử Tình tặng một bộ quần áo trang sức cho nương, sáng sớm mừng ba, ta để cho Tử Tình cùng Khang Bình trở về, ta và cha đứa nhỏ sẽ không đi, còn trong hiếu kỳ, không có xúi quẩy.”

Thẩm Kiến Nhân nghe xong nói: “Ta thế mà quên mất việc này, nếu như thế, người vẫn là ngày mai qua đây thăm nương, đựng đầu cho nương trước, coi như tròn vẹn tâm ý của người.”

Vợ chồng Thẩm Kiến Nhân đi rồi, Thẩm thị cũng vội vàng vàng trở về, nói là tìm vật liệu may mặc cho Hà thị, Tử Tình vội hỏi: “Nương, chỗ ta không phải là còn có sao? Nhất định phải vội vàng về nhà tìm cái gì?”

“Người không nhớ à, nhà Tiểu Dực gì đó kia, không phải là tặng hai xúc gấm tốt, phú quý trường xuân gì đó, cái đó ngụ ý tốt, ta và cha người còn trong hiếu kỳ, chất liệu này còn chưa có động đến đâu, lúc này vừa vụn dụn thôi.”

Tử Tình nghe xong chỉ đành phải đi theo Thẩm thị trở về lấy vật liệu may mặc, suốt đêm bắt đầu làm gấp rút.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm thị tới đây, bảo Lâm Hưng cùng nàng vào thành đi thăm Hà thị, Tử Tình suy nghĩ một chút, cũng kéo Lâm Khang Bình đi theo Thẩm thị cùng lên xe ngựa.

Lúc mấy người Tử Tình đến, Hà thị đang phơi nắng ở cửa, Tiêu thị dẫn theo con dâu Vương thị đang ở thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về quê.

Tử Tình nhìn Hà thị, mặc dù không thể so với trước đây, cũng là không giống như tinh thần quá kém, ít nhất, nhìn còn khỏe hơn Hạ Ngọc mấy phần đấy, liền thở phào nhẹ nhõm.

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình uốn gối vấn an ở trước mặt Hà thị, nữ nhi của Vương thị vội đưa hai cái ghế nhỏ tới, Thẩm thị trò chuyện cùng Hà thị, nhân tiện nói: “Ngày tốt của nương sắp đến rồi, nghe ca ca nói muốn đưa nương về nhà làm náo nhiệt một ngày, ta và tướng công không tiện, hôm nay tới dập đầu cho nương trước, cũng thay tướng công dập đầu cho nương, chúc nương khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi, cũng là phúc khí của nữ nhi.”

Thẩm thị dập đầu xong đứng dậy, Hà thị vội kéo tay Thẩm thị hỏi: “Mắt thấy sắp đến cuối năm rồi, mấy ngoại tôn của ta cũng sắp trở về rồi nhỉ?”

Thẩm thị nghe xong, chỉ đành phải nói: “Nương, mấy người bọn họ, đều là vừa sinh con, mới được hai ba tháng, qua lại cũng rất là bất tiện, vả lại, hai đứa Tử Phúc và Tử Hỉ, phải hai mươi tháng chạp phong ấn mới có thể về nhà, vào nhà cũng không biết có thể kịp được bữa cơm tất niên hay không, không đến mừng mười, đã phải chạy lại rồi, ý ta, năm nay cũng không cần bọn họ trở về, mấy gia đình này, cũng có thể gom lại một chỗ náo nhiệt một phen.”

Hà thị nghe xong không lên tiếng, có lẽ người lớn tuổi, lúc nào cũng muốn thấy con cháu cả sảnh đường, nhất là thời điểm tết đến, trong nhà vắng ngắt, có cái gì thú vị?

Vương thị từ bên cạnh đi ngang qua, nghe xong lời nói của Thẩm thị, bèn nói: “Bà, người có phải nhớ mấy biểu đệ hay không? Thực ra, muốn ta nói, khi đó cô còn không bằng vào kinh cùng biểu đệ bọn họ, mặc dù còn chưa tới ngày trừ hiếu, nhưng cũng nghiêm chỉnh qua hai năm, không lo có chuyện. Chẳng qua, giờ cũng không còn mấy tháng rồi, đầu xuân, cô và dưỡng cũng nên chuẩn bị đi thôi?”

Vốn là, Thẩm thị cũng chưa quyết định có đi hay không, chủ yếu là lo lắng Hà thị, liền nói: “Để nói sau.”

Tiêu thị ở trong phòng nghe được lời nói của Vương thị, bực nạng nói nhiều, liền sai nạng dẫn theo đứa nhỏ đi ra ngoài mua đồ ăn.

Hà thị sao lại không biết tâm tư của Thẩm thị, chờ Vương thị đi rồi, liền khuyên nhủ: “Cũng là vì tiền đồ của bọn nhỏ, người cứ yên tâm mà đi, cả nhà nên là cốt nhục đoàn viên. Xương cốt của ta còn vững vàng, chống đỡ hai ba năm là không thành vấn đề. Nhà mấy ca ca người, bây giờ cũng đều qua đến ngày lành rồi, ta còn có thể đi theo chịu khổ hay sao?”

“Tuy nói là như thế, nhưng dù sao vẫn hơi xa.” Thẩm thị thở dài, nói xong, Thẩm thị đưa cho Hà thị chút ngân lượng.

Hà thị vội chối từ nói: “Trong tay ta cũng có không ít ngân lượng, mấy năm nay đám tiểu bối hiếu thuận ta, cũng không biết có bao nhiêu, ta cũng chưa tiêu đến đâu.”

Đúng thực, không nói người khác, chỉ sáu người Tử Phú, trừ đồ vật hàng năm hiếu kính lão thái thái không tính, tiền tiêu vật cũng có mười mấy hai mươi lượng, lão thái thái trừ cho đời thứ tư đời thứ năm tiền mừng tuổi, cái khác, ít dùng.

Thẩm thị nói: “Không phải là người ngoài, ngày mừng thọ, cho nương giữ lại thưởng cho đám văn bối.”

Tiêu thị ở trong phòng nghe thấy được, đi ra nói: “Muội muội, tẩu tử nói lời này, tiền bạc này, người thật đúng là không thể cho, nếu cho, vậy hãy chờ mấy ngày nữa lại nói, tiền bạc trong tay nương, chỉ sợ còn dư dả hơn ta đây.”

Thẩm thị vừa nghe, hiểu ngay ý của Tiêu thị, chỉ đành phải thu hồi túi bạc trong tay, trò chuyện cùng Hà thị.

Vương thị trở về, Tiêu thị muốn giữ lại ăn cơm, Thẩm thị nói: “Tẩu tử, theo ta nói, hôm nay không bằng chúng ta đi tiệm ăn một lần, vẫn đều nói tiệm cơm của Nhị nạng dâu nhà ta không tệ, vẫn chưa dẫn các người đi nếm thử, hôm nay ngay cả nương cũng đi cùng, cả nhà chúng ta đi ăn tiệm, nương, người nói được không?”

Hà thị cũng biết Thẩm thị không thiếu chút bạc ấy, cười gật đầu.

Vương thị thấy cười nói: “Cái đó dĩ nhiên được, cũng là nghe được không ít lần, hôm nay chúng ta cũng đi theo cô hưởng sái một lần.”

Thẩm thị nghe xong liền bảo Lâm Khang Bình đi trước đặt một phòng lớn, Thẩm thị thay một bộ quần áo mới cho Hà thị, lúc này, Thẩm Kiến Nhân cùng mấy nhi tử cũng biết được tin trở về.

Một nhà Thẩm Kiến Nhân cả nhi tử cộng với tôn tử, cũng có hơn mười nhân khẩu, đây là còn không tính một nhà Thẩm Bảo Phúc đâu. Đoàn người Tử Tình vừa mới vào cổng tiệm cơm, đúng là giờ cơm, người đến người đi còn không ít. Lâm Khang Bình đang chờ ở đại đường, thấy mấy người Tử Tình tiến vào, liền tiến lên chào hỏi Thẩm Kiến Nhân, đột nhiên, Lâm Khang Bình nhìn về phía sau Tử Tình, cười lướt qua Tử Tình, hai tay ôm quyền nói: “Cũng là thật khéo, Tần đại nhân cũng đến đây.”

Tử Tình quay đầu vừa nghe Tần đại nhân, nhìn lại, thấy là một vị nam tử hơn bốn mươi tuổi, một thân thường phục xanh đậm, dù vậy, một thân quan uy không thể coi thường kia, cũng làm người ta không thể khinh thường.

Tần đại nhân gật đầu, nhú mày nhìn về phía đoàn người Tử Tình, Lâm Khang Bình cười nói: “Hôm nay là nhạc mẫu ta dẫn theo một nhà bà ngoại tụ tập một chút, vị này là bà ngoại ta, nhạc mẫu ta, tiểu cữu cùng tiểu cữu nương, còn có, đây là nội tử (vợ).”

Lâm Khang Bình nhất nhất giới thiệu nói.

401. Chương 405: Hạ Lễ Của Tần Gia

Editor: Trạch Mỗ

Tần đại nhân nghe xong, ôm quyền nói với Thẩm thị: “Hạnh ngộ, hạnh ngộ, nghe tiếng đã lâu Tăng phu nhân tài đức sáng suốt, nội tử đã từng quấy rầy nhiều lần. Tần mỗ hôm nào tự mình tới cửa, cùng Tăng lão gia uống xoàng mấy chén, hôm nay sẽ không quấy rầy phu nhân đoàn tụ.”

Thẩm thị hơi thi lễ, nói: “Đại nhân xin cứ tự tiện, trở về giúp ta chào hỏi phu nhân.”

Tần đại nhân dẫn theo hai người thẳng lên lầu, Lâm Khang Bình cẩn thận nhìn hai người kia một cái, rồi dẫn mọi người cũng lên thang lầu.

Trở về trong nhà, Lâm Khang Bình nói với Tử Tình: “Hôm nay, hai người bên cạnh Tần đại nhân ta biết một người, là sư gia của Tri phủ Việt Thành, xem ra, Tần đại nhân này quả thực là có quen biết cũ với Tri phủ Việt Thành, ta nói Tần phu nhân này thế nào đang yên lành đến thăm nương cùng chúng ta đây, hay là muốn biết nội tình của chúng ta đi?”

“Sư gia kia nhận ra người không?” Tử Tình không phát hiện Lâm Khang Bình cùng sư gia kia chào hỏi, liền hỏi.

“Hắn là không nhận ra, lúc ấy ta ở trường hợp khác gặp qua hắn một lần, lần đó gặp Tri phủ Việt Thành, hắn không ra sân. Chắc là có chuyện gì, không biết có liên quan tới chúng ta hay không?”

“Có liên quan với chúng ta, cũng chỉ là chút việc buôn bán này, hắn đã buông tha cho rồi, chẳng lẽ còn muốn đổi ý?” Tử Tình hỏi.

Không đợi Lâm Khang Bình nói chuyện, Tử Tình đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Chẳng lẽ là Tần phu nhân phát hiện hậu trường của chúng ta không cứng rắn như họ tưởng, Tri phủ Việt Thành đại nhân hồi hận rồi? Ta hỏi người, một năm trước kia người biểu hắn bao nhiêu?”

“Trước kia làm ăn cùng Đại Vệ, ta cũng không biết hắn, chút buôn bán này của ta người ta cũng không để vào mắt, cũng không với lên được. Lúc này, chúng ta làm lớn rồi, có việc cầu người ta, một năm liền biểu hắn năm ngàn lượng bạc. Còn có, cổ phần nhập danh nghĩa hắn. Mới nửa năm, cũng chia hoa hồng năm ngàn lượng bạc. Không chỉ một nhà chúng ta, những quan viên đó, lấy cớ hiệu “nhập cổ phần”. Chỉ chờ chia hoa hồng, một năm cũng được không ít bạc, bằng không. Trông vào một phần bổng lộc của hắn, có thể nuôi nổi người nào?”

Tử Tình vừa nghĩ một cái, Lâm Khang Bình vất vả hơn nửa năm, mới cảm về được hai vạn lượng bạc, ột nhà Tri phủ đã là một vạn lượng, còn có nhà khác nữa đây? Tiền đưa ra ngoài còn nhiều hơn mình kiếm được, có thể thấy được. Từ trước đến nay xu lợi không chỉ là thương nhân.

Hai người Tử Tình và Lâm Khang Bình cảm thán một phen, hai người cũng bỏ việc này xuống.

Sáng sớm mừng ba, Lâm Khang Bình và Tử Tình mang theo mấy đứa Thư Ngạn từ đường nhỏ đi thôn Bạch Đường, Thẩm gia đã không phải là bộ dáng năm đó rồi, huynh đệ ba người mua đất trống bên ao nước. Hợp vào xây ba căn nhà lớn kèm theo sân trong, hôm nay, bữa tiệc này bày ở trong sân.

Hôm nay Thẩm gia quả là náo nhiệt, ngũ đại đồng đường, tổng cộng có hơn tám mươi người, rất nhiều tiểu hài tử Tử Tình không biết, rồi rít gọi Tử Tình là bà cô nữa cơ, Tử Tình đáp lại thật là có chút xấu hổ, mới hơn hai mươi tuổi. Lại đã làm bà rồi.

Tử Tình cùng đám biểu tỷ và biểu tẩu nói giỡn, buổi trưa, Hà thị nhận quỳ lạy của mọi người, cấp cho từng văn bồi tiền trường thọ, Thẩm Bảo Phúc thấy cười nói: “Bà, mỗi lần đều như vậy. Không bằng năm nay chúng ta thay đổi một chút, bà cầm tám xâu tiền, dùng sức tung ra sân, chúng ta đi nhặt, ai nhặt nhiều, người đó có phúc khí lớn, được không?”

Thẩm Kiến Nhân liếc ngang Thẩm Bảo Phúc một cái, nói: “Đương nhiên người muốn, ai có thể cướp lại người?”

“Cha, đây có cái gì, ta đây cũng chỉ có hai cái tay giống nhau, cũng không phải thật sự cướp đoạt, chỉ là muốn vui vẻ một chút, đây là tiền mừng của bà, ai có thể cầm đi tiêu? Ta còn muốn cho nhi tử ta mang theo bên người đó, phúc khí bao nhiêu!”

Hà thị nghe xong cũng là tính trẻ con nổi lên, cười nói: “Được, theo ý người, người cũng nhặt mang ở trên người.”

“Đó là tất nhiên, ta cũng chờ sống lại mười tuổi đây.” Một câu nói chọc cho tất cả mọi người nở nụ cười, rồi rít hô nhi gọi nữ, triệu tập người đầy đủ rồi, để cho lão thái thái tung tiền.

Thẩm Bảo Phúc đem đến một cái ghế, bế Hà thị đến trong sân, trong cái khay trên bàn chất đầy tiền đồng, Hà thị một thân quần áo mới, đầu đầy châu ngọc, vô cùng phúc hậu, cười tủm tỉm nhìn người đầy một sân, cười nói: “Đứa nhỏ đến trước, mười tuổi trở xuống.”

Thư Ngạn kéo tay Yên Nhiên, Thư Ngọc cùng Thư Vĩ cũng là tay cầm tay, Thẩm Kiến Sơn giúp đỡ Hà thị, cùng tung tiền ra bên ngoài, tiểu hài tử cười ha hả cúi người cướp đi, ngay cả đứa nhỏ xem náo nhiệt ngoài cửa cũng có không ít chạy nhanh vào nhặt tiền, Hà thị thấy càng cao hứng, liên tục chỉ ra ngoài cửa bảo Thẩm Kiến Sơn tung một ít, nói là cũng kết thiện duyên.

Chờ đến lúc đám người Tử Tình vội vàng nhặt tiền, không khí trong sân dần đến đỉnh điểm, người đẩy ta nhường, tiếng cười không ngừng, đúng lúc này, ngoài cửa có người kêu: “Lại có người đến mừng thọ, lại là đánh xe ngựa đến.”

Thẩm Kiến Sơn nghe xong trầm nghĩ, nên đến cũng đến đủ rồi, còn có thể có ai? Vội chen ra cửa, xe ngựa đã tới cửa rồi, xuống dưới một vị bà tử cùng nha hoàn, Tử Tình nhận ra là Tần bà tử nhà Tần phu nhân, liền tiến lên chào hỏi.

Bà tử quý gói hành lễ, nói: “Phu nhân chúng ta biết hôm nay là ngày mừng thọ của Thẩm lão thái thái, vốn định tự mình đến một chuyến, sợ mọi người thấy nàng không được tự nhiên, ngược lại gò bó, đặc biệt phái tiểu nhân đến thay nàng dập đầu cho lão thái thái.”

Tử Tình nghe xong nói: “Việc này sao được, phu nhân thế nhưng là cáo mệnh trong người, bà ngoại ta lão nhân gia nàng chỉ là một kẻ thôn phụ, việc này không nhận nổi, nếu gặp mặt thật, còn phải là bà ngoại ta hành lễ cho phu nhân đấy.”

“Tiểu nhân chỉ là phụng mệnh làm việc, nãi nãi cũng chớ nên làm khó tiểu nhân, phu nhân nói, nàng đã nhận tỷ tỷ, sinh nhật của mẫu thân tỷ tỷ, cũng giống như sinh nhật của mẫu thân nàng, hành gia lễ (lễ cho người trong nhà làm) vẫn là phải.” Tần bà tử nói.

Tử Tình nghe xong chỉ đành phải đưa nàng đến trước mặt Hà thị, đã sớm có người chuẩn bị bồ đoàn, Tần bà tử dập đầu lạy ba cái cho Hà thị, Hứa thị ở một bên đưa lên một cái hà bao. Tần bà tử thấy trên mặt đất đều là tiền đồng, cười nói: “Ngày vui của lão thái thái, chúng ta cũng hưởng ké không khí vui mừng.”

Nói xong liền từ trên đất cũng nhặt mấy đồng tiền, nhận lấy hà bao trong tay Hứa thị, ngoắc tay với tiểu nha hoàn phía sau một cái, hai gã sai vặt ở cửa liền khiêng một đài đồ vào, Tần bà tử cung kính giao danh mục quà tặng cho Hứa thị, Hứa thị đưa cho Thẩm Kiến Sơn, Tử Tình vừa nhìn đồ trên đài, là chín mươi chín bánh mì trường thọ, ý một thanh ngọc như ý, biểu lễ bốn nâng, lễ này không tính là nặng.

Tần bà tử dập đầu xong, liền dán mắt nhìn vào xiêm y của Hà thị, Tử Tình tất nhiên chú ý tới, trao đổi một ánh mắt với Lâm Khang Bình, rồi cười nói với Tần bà tử: “Để cho Tần ma ma chê cười, mời vào uống ly trà nóng?”

Tần bà tử cười nói: “Vây cung kính không bằng tuân mệnh rồi, lão bà tử ta cũng nhờ phúc, vậy mà có thể uống được một ly trà thọ của lão thái thái, một lát nữa, nhưng là cũng muốn xin một ly rượu thọ uống một chút. Không cần phiền toái, ta chỉ bên cạnh lão thái thái, dính một chút không khí vui mừng.”

Hứa thị nghe xong vội mang tới cái ghế, đã sớm có người dâng trà, Tần bà tử cũng không dám kiêu căng, vội nhận lấy, cười nói: “Đây là giảm thọ lão bà tử ta rồi, đa tạ.”

Uống trà xong, Tần bà tử muốn cáo từ, Hứa thị giữ khách lại, Tử Tình cũng cười nói: “Không phải nói muốn xin một ly rượu thọ uống một chút, làm sao lại muốn đi?”

“Đó thật có chút lòng tham rồi, vốn là nói đùa. Ta sẽ không làm chậm trễ chính sự của các người nữa, vẫn là phúc khí của lão thái thái tốt, nhìn xem, ở đây bao nhiêu tôn tử, thực làm cho người ta hâm mộ đó.” Tần bà tử nói xong đứng lên cáo từ. Trạch Mỗ - diendan .com

Hà thị thấy người đi rồi, liền hỏi Tử Tình: “Rốt cuộc phu nhân nhà nàng là ai? Thế nào còn nói với người là muội muội của nương người?”

Tử Tình nghe xong, chỉ đành phải giải thích một phen, “Nương ta cũng không ý này, nàng là Tri phủ phu nhân An Châu, thế nhưng còn cao hơn nương ta một cấp cáo mệnh, chẳng qua, thời gian gần đây, nàng cùng mấy người Phó phu nhân vẫn thường xuyên đến, cũng quen thuộc, nói vậy hôm nay cũng là vừa vặn đến nhà ta, biết sinh nhật bà ngoại thôi?”

Tử Tình cũng không dám nói những chuyện phiên lòng này cho Hà thị nghe, chẳng qua, Hà thị cùng mọi người nghe xong là Tri phủ phu nhân phái người đến dập đầu tặng lễ, giật nảy mình, Tri phủ đại nhân thế nhưng là quan phụ mẫu lớn nhất phủ An Châu, Thẩm gia cũng chỉ là nhất giới bình dân chân chính mà thôi, nơi nào gặp được người nhà quan, đương nhiên, trừ Tử Phúc cùng Tử Hỉ.

Thẩm Kiến Sơn đưa danh mục quà tặng cho Tử Tình, Tử Tình nhìn nói: “Đã đưa tới rồi, cứ thu đi, lễ này cũng không nặng, quay về ta nói cho nương ta một tiếng.”

Thẩm Bảo Phúc thấy nói: “Người đã đi rồi, chúng ta nên làm cái gì vẫn là làm cái đó đi? Tiền đồng trên đất này nếu không có người nhặt, ta sẽ nhặt, cũng đừng nói ta không nhắc nhở mọi người.”

Tử Tình nghe xong cũng cười phụ họa, mọi người lại một lần nữa bắt đầu chơi tiếp, đối với bọn họ mà nói, Tri phủ phu nhân như là đám mây nơi chân trời, cũng là tuyệt đối không liên quan gì tới bọn họ, chẳng qua là nể mặt Thẩm thị, phái hạ nhân đến xã giao một chút.

Từ Thẩm gia trở về, Tử Tình về nhà mẹ đẻ trước, kể lại chuyện Tần phu nhân hôm nay, Thẩm thị nghe xong nói: “Hôm nay nàng không có tới mà? Biết được tin tức từ đâu vậy?”

Lúc này Tử Tình và Lâm Khang Bình cũng mơ hồ rồi, Thẩm thị hỏi: “Có phải ngày ấy ở tiệm cơm, Tri phủ đại nhân gì đó kia nghe thấy được chúng ta nói chuyện hay không?”

Tử Tình suy nghĩ một hồi, nói: “Nhưng là, ta không có ấn tượng chúng ta nhắc tới chuyện chúc thọ cho bà ngoại ư?”

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Không bằng các người về nhà trước, nhìn xem trong nhà có chuyện gì?”

Tử Tình nghe xong cùng Lâm Khang Bình về nhà, Lâm Khang Bình thấy Tiểu Phấn hỏi: “Hôm nay có bái thiếp nào đưa tới không?”

Tiểu Phấn trả lời không có, Tử Tình bảo nàng đến hỏi người gác cửa một chút, có thể có người ngoài đến thăm hỏi, Tiểu Phấn tự đi. lát sau, liền trở về nói, “Tần đại nhân phái người đưa bái thiếp đến, bảo gia hôm nay đi qua một chuyến, Lâm Mạch nói, hôm nay gia không có ở nhà, ra ngoài chúc thọ cho lão thái thái rồi, Lâm Mạch giao bái thiếp cho Tiểu Bạch, Tiểu Bạch trả lời, bái thiếp ở thư phòng đấy.”

Nhưng là, Tần đại nhân là Tri phủ đại nhân đó, có cần thiết để chuyện nhỏ này ở trong lòng không? Chẳng lẽ là Tri phủ Việt Thành có phiên toái gì rồi? Muốn tìm Lâm Khang Bình để cầu tình? Nhưng là, Lâm Khang Bình cũng không nhận được tin tức Việt Thành bên kia mà?

Không nói đến suy đoán của Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, bên kia, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường cũng là suy đoán một phen, Thẩm thị nói: “Có phải sắp đến cuối năm, bọn họ muốn làm quen với hai đứa Phúc Nhi và Tiểu Tứ hay không?”

“Nhưng là, bọn họ muốn làm quen với hai người Phúc nhi, cũng nên hướng tới nhà chúng ta mới phải, có liên quan gì đến Khang Bình? Người nhìn mấy ngày nay, Tri phủ phu nhân gì đó kia, đối với Tử Tình và người không biết có bao nhiêu nhiệt tình, tuyệt đối không bình thường.”

Thẩm thị nghe xong thở dài: “Cái này ta trái lại cũng đã nhìn ra, theo ý ta, chờ sang năm lúc chúng ta lên Kinh, một nhà Tử Tình cũng đi cùng đi thôi, bằng không, để lại cả nhà nàng ở đây, ta cũng là không yên lòng, Khang Bình thường chạy ra bên ngoài, Tình nhi cũng là đứa không có tâm cơ, Kinh Thành tốt xấu gì còn có mấy đứa bọn họ che chở cho ”

402. Chương 406: Giải Thích Nghi Hoặc

Tử Tình tự nhiên không biết, kết quả của cuộc trao đổi giữa Thẩm thị và Tăng Thụy Tường, là muốn mang nàng cùng vào kinh. Nàng lúc này, đang thay quần áo cho Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình muốn đi gặp Tần Tri phủ. Bất kể thế nào, một chuyến này là cần phải đi.

Lâm Khang Bình mới ra cửa không được bao lâu, Thẩm thị tới đây, nàng cũng là muốn biết việc hôm qua, rốt cuộc là ai nói cho Tần gia?

Tử Tình chỉ đành phải kể lại một lần, đột nhiên, Tử Tình nghĩ tới hôm qua Tần bà tử nhìn quần áo của Hà thị, cũng không biết có cái gì không ổn, bèn nói với Thẩm thị: “Nương, ngộ nhờ Tần phu nhân tới đây, nếu hỏi quần áo của bà ngoại, người cứ một mực chắc chắn là Tử Hi tặng cho người, ngàn vạn đừng nói là nhà Tiểu Dục đưa tới.”

“Đây là vì sao? Không phải một mảnh vải sao? Tốt hơn cái này, chúng ta cũng không phải chưa từng mặc?” Thẩm thị hỏi.

Thực ra, Tử Tình cũng không biết phương diện này rốt cuộc có cái gì khác nhau, chần qua là thấy Tần phu nhân dường như có hứng thú hơn với đồ nhà Tiểu Dục cùng Văn gia đưa tới, trong lòng không thể không phòng bị một chút, sách, bút và giấy mực Tiểu Dục tặng ấy đưa Thư Duệ, Tử Tình đều cất ở nội viện, cho nên, ngày ấy mới yên tâm mà dẫn Tần phu nhân đi xem thư phòng. Về phần mấy cái đĩa và tịnh bình kia, Tần phu nhân đã xem qua rồi, lại đặc biệt cất riêng lại, ngược lại có vẻ giấu đầu hở đuôi, cho nên, Tử Tình vẫn đặt ở chỗ cũ.

“Nương, chuyện bên trong này, chúng ta cũng không rõ ràng, chỉ là vì dự phòng ngộ nhờ mà thôi, Tần phu nhân này, khẳng định là không có việc không lên điện Tam bảo.”

“Không có việc không lên điện Tam Bảo” (vô sự bất đẳng Tam Bảo điện). Tam Bảo điện là từ chuyên môn của Phật giáo. Tam Bảo tức là: Phật, Pháp, Tăng. Phật là chỉ Đức Phật, Pháp là chỉ kinh điển Phật giáo, Tăng là chỉ người tu hành. Tam Bảo điện là chỉ nơi tổ chức sinh hoạt của Phật giáo, ví dụ như Đại Hùng Bảo điện (chánh điện). Ngoài ra, nơi để sách kinh là Tăng Kinh các và tăng phòng là nơi người tu hành nghỉ ngơi. Chúng đều là những nơi tôn nghiêm quan trọng, người ngoài không thể tùy tiện vào. Vì thế, nếu không có việc gì quan trọng thì không được vào nơi Tam Bảo, từ đó có câu “vô sự bất đẳng tam bảo điện”.

Hai nương con đang nói chuyện, Tiểu Phấn tới đây nói, Tần phu nhân tới.

Tử Tình cùng Thẩm thị đi ra ngoài, Tần phu nhân thấy Thẩm thị cũng là có chút sững sốt, chẳng qua rất nhanh đã đổi lại một khuôn mặt tươi cười, nói: “Ta mới từ chỗ tỷ tỷ đến. Trong nhà không có người, chắc là ở bên cạnh, quả thật là như thế. Tỷ tỷ cũng thật là, vẫn coi ta là người ngoài. Ngay cả chúc thọ nương ta, cũng không nói với ta một tiếng, may mà lão gia nhà ta tìm Lâm Khang Bình có việc thương lượng. Bằng không, thật đúng là thất lễ.”

“Nào dám kinh động phu nhân? Chỉ là cả nhà tập trung một chỗ, đồ lão thái thái vui vẻ mà thôi. Ngay cả ta cũng không đi qua, đi dập đầu trước rồi.” Thẩm thị cười nói.

Tử Tình thấy chỉ có một mình Tần phu nhân, cười nói: “Hôm nay thế nào không tìm Phó phu nhân cùng Hạ thái thái cùng tới đây, một hồi này, cũng gom không đủ chân rồi.”

Tần phu nhân nghe xong nói: “Hôm nay có thể nói là đặc biệt tới tìm người cùng Lâm Khang Bình. Ta cũng không thể tới thăm riêng các người?”

“Thực là không dám nhận, tướng công nhà ta vừa đúng lúc đi gặp Tần đại nhân, bái thiếp hôm qua, chúng ta cũng là buổi tối về nhà mới nhìn thấy, sợ đại nhân có việc gì quan trọng. Sáng sớm, tướng công nhà ta đã ra ngoài rồi. Phu nhân mời vào trong.” Tử Tình vừa nói vừa dẫn khách nhân vào phòng phía Tây.

Tần phu nhân nghe xong thở dài, nói: “Aiz, cái này thật sự là nhà nào cũng có quyển kinh khó đọc, chúng ta ấy à, cũng là nhìn nở mày nở mặt, thực ra, những khó khăn kia, người ngoài có ai có thể nghĩ tới được đâu?”

Tử Tình nghe xong lời nói của Tần phu nhân. Chắc là có điều đến cầu, nhưng là, một nữ nhân không ra cửa lớn như Tử Tình, có thể biết cái gì? Lâm Khang Bình không phải là bị Tần đại nhân tìm đi sao? Lúc này, nàng lại tới cửa tìm Tử Tình làm cái gì?

Chẳng lẽ là Tần đại nhân ở nhà đã bàn bạc trước với phu nhân rồi? Sợ Lâm Khang Bình khó đối phó, đặc biệt đến tìm Tử Tình thuyết phục?

Thực ra. Tử Tình thật đúng là đoán đúng rồi. Bọn họ cũng không chỉ cho là Tử Tình là một thôn cô chưa thấy cảnh đời, gọi Lâm Khang Bình đi rồi, Tần phu nhân này liền tới cửa đến, chẳng qua, nàng cũng là không nghĩ tới Thẩm thị ở đây.

Chẳng qua, Tần phu nhân trấn định xuống rất nhanh, Thẩm thị hơn Tử Tình một chút, cũng là có hạn, lợi dụng tốt, có lẽ còn có thể giúp được việc.

Bởi vậy lúc này, Tần phu nhân cảm thán trước một phen, Thẩm thị tất nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, thuận miệng phụ họa nói: “Cũng không phải là lời này? Đại ni tử nhà ta, nghe là thăng chức, làm Tri huyện Kinh huyện (huyện thuộc Kinh thành), nhưng là Thánh thượng nói, nếu ba năm không có làm tốt, sẽ đầy ni tử ta đến những địa phương xa xôi hẻo lánh kia, trái tim này của ta à, thực là thường xuyên thắt chặt đấy.”

Tần phu nhân nghe xong lời này sửng sốt, Thẩm thị này không tiếp lời nàng hỏi tiếp, đột nhiên, nàng nghĩ tới cái gì, hỏi: “Ta cũng nghe nói, lúc đầu Hoàng đế đúng là rất thích Thám hoa lang nhà ngươi, nhất định cũng thường không ít thứ tốt nhỉ?”

“Thứ tốt?” Thẩm thị nhớ tới lời dặn vừa rồi của Tử Tình, bèn nói: “Có thể có cái gì? Tiểu tử nhà ta có đưa tới cho ta mấy mảnh vải, còn có như ý gì đó, cái khác, ta cũng không biết.”

Tần phu nhân nghe xong, chỉ đành phải xoay người hỏi Tử Tình, nói: “Tử Tình, hôm nay ta thật đúng là có việc tới tìm ngươi, ta cũng là không còn cách nào khác, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nói thật với ngươi thôi.”

Tử Tình nghe xong chỉ đành phải hỏi: “Không biết Tần phu nhân thế nhưng là gặp khó khăn gì? Chẳng qua là, nhất giới bình dân như nhà ta, có thể giúp đỡ được việc gì cho phu nhân?”

Tần phu nhân nghe xong, chỉ đành phải kể lại một lần chuyện đã xảy ra, thì ra là, Tri phủ phu nhân Việt Thành này là tỷ tỷ ruột của Tần phu, nhà mẹ đẻ của Tần phu nhân ban đầu là người Kinh Thành, phụ thân là Thiếu Khanh Thái Thường tự, vốn là chính tứ phẩm Kinh quan, đáng tiếc bởi vì bệnh mất, gia đạo sa sút, cũng may Tần phu nhân cùng tỷ tỷ nàng tìm được hôn phu tốt, đều đỗ Tiến sĩ, dần dần làm đến vị trí ngày hôm nay.

Ban đầu, Trần Tri phủ Việt Thành cùng mấy người khác lấy cổ phần danh nghĩa từ chỗ Lâm Khang Bình, việc này, cũng không biết thế nào bị bên trên biết được, có người nhắc nhở Trần Tri phủ, Trần Tri phủ lúc này mới vội vàng tìm Lâm Khang Bình rút khỏi cổ phần.

“Nhưng là, bây giờ Hoàng thượng không biết thế nào mà biết được mấy chuyện này, nổi trận lôi đình, nói là giao trách nhiệm các tỉnh tra rõ cẩn thận, trực tiếp phái người từ phía trên đến điều tra, lời này không sợ các người giận mà nói, quan viên bây giờ, có mấy người sạch sẽ, chịu được điều tra? Bởi vậy, tỷ phu nhà ta vừa nghe hoảng sợ, suốt đêm phái người đến tìm lão gia nhà ta thương nghị việc này.”

“Nhưng là, sự việc lớn như vậy, nhà ta chỉ là một bạch đinh tầng thấp nhất, sao có thể giúp việc cho phu nhân?” Tử Tình vẫn là không làm rõ Tần phu nhân từ nơi nào nhìn ra Tử Tình có thể giúp được?

“Nói thật ra, lúc ban đầu ta đến bái phỏng tỷ tỷ, chỉ là muốn đơn thuần làm quen với tỷ tỷ, mọi người kết giao một chút, ta biết đứa nhỏ nhà tỷ tỷ là quan ở Kinh thành, mọi người nói không chừng có thể dìu dắt nhau một hai. Nhưng là, ta cũng là không nghĩ tới, ngẫu nhiên đến nhà Tử Tình, mới biết được Khang Bình nhà ngươi là đi ra từ Văn gia, vẫn luôn thân thiết qua lại cùng Văn gia, thật đúng là làm ta vui mừng quá đổi. Cho nên, ta nghĩ, cũng khỏi phải bỏ gần tìm xa, không bằng trực tiếp tìm Khang Bình nhà ngươi van xin Văn gia một chút, Tam gia Văn gia nghe nói đúng là người Lại bộ, lần này phái người xuống dưới, hình như còn có hắn.”

Tử Tình thế mới biết, vì sao lúc trước Tần phu nhân hai lần ba lượt đến nhà mình thăm dò tình huống. Quả thật là vì Trần Tri phủ Việt Thành, chỉ là, Tần phu nhân còn chưa nói thật, nàng là sau khi nhìn thấy

mấy món đồ sứ kia ở nhà Tử Tình, nàng mới chạy đến Việt Thành báo cho Trần tri phủ thu tay lại.

Tử Tình không biết phụ thân của Tần phu nhân là Thiếu Khanh Thái Thường tự, thực ra chính là quản lý những việc lễ nhạc, tế tự, trai giới..., cho nên Tần phu nhân đối với những đồ dùng trang phục gì gì đó của Hoàng gia từ nhỏ đã tai nghe mắt thấy, vẫn là có mấy phần nhãn lực phân biệt. Cho nên, nàng vừa thấy mấy thứ đồ sứ kia ở nhà Tử Tình, liền biết không phải là vật phàm, mặc dù không phải là cống phẩm, cũng là Hoàng gia làm cho quan lớn nhất phẩm nhị phẩm, xem như ban thưởng của Hoàng gia đối với đại thần, mà Văn gia có thể lấy vật ban thưởng của Hoàng gia đem đi tặng, quan hệ này tất nhiên không phải là nông cạn, nhưng Tần phu nhân đúng là không nghĩ tới, mấy thứ này không phải là từ Văn gia lấy ra.

Tử Tình tất nhiên không biết chỗ cong cong vòng vòng này, nói: “Tần phu nhân, ta nói rồi, việc bên ngoài của tướng công nhà ta, ta chưa bao giờ hỏi tới. Lại nói, Tần đại nhân cũng đã tìm tướng công nhà ta đi rồi, nói vậy tướng công nhà ta, tất sẽ nói rõ ràng với Tần đại nhân, việc này, ta mặc dù không hiểu chuyện hơn nữa, cũng biết nông sâu, người cũng biết, tướng công ta chỉ là một hạ nhân đi ra từ Văn gia, có thể có bao nhiêu sức nặng? Việc này, ta thấy phu nhân vẫn là phải tính toán thêm cho thỏa đáng.”

Lúc Tử Tình nói lời này, Lâm Khang Bình đang đứng ở thư phòng của Tần đại nhân, cũng là một phen sợ hãi từ chối đề nghị của Tần đại nhân bảo hắt ra mặt tìm Văn Tam, chẳng qua là, Tần đại nhân kia cũng không có nói chuyện uyển chuyển như Tần phu nhân.

“Đại nhân, người cũng biết, ta chỉ là gã sai vặt bên người thiếu gia, cũng chỉ là nô tài của Văn gia, nô tài Văn phủ cũng có vài trăm, người bên cạnh thiếu gia từ nhỏ đến lớn, không biết có bao nhiêu, chỉ sợ mấy năm qua, thiếu gia sớm đã quên ta rồi. Mặc dù không quên, chuyện của chủ tử, cũng không phải một nô tài như ta có thể xen mồm, đại nhân, ngài nói có phải cái lý này hay không?” Lâm Khang Bình hỏi.

“Khang Bình, người không cần đánh trống lảng với ta? Ta cũng là nghe nói, việc người ở Việt Thành, vẫn là Văn gia ra mặt giúp người, bằng không, Trần tri phủ bọn họ làm sao có thể thua bởi tay người? Người lúc nào đã thấy miếng thịt béo lại nhỏ ra ngoài chưa? Cho nên, việc này, ai buộc chuông thì người đó đi cõng chuông, một chuyện không phiền hai chủ, bởi vì người dựng lên, tất nhiên người đi chấm dứt là tốt nhất. Còn có, Trần tri phủ cũng là đáp ứng rồi, không chỉ bạc trước kia hắt trả lại toàn bộ cho người, chỉ cần người bảo vệ vị trí này của hắt, về sau, chuyện buôn bán ở Việt Thành, người còn sợ không kiếm được bạc, người khác thuận lợi chính mình cũng thuận lợi, những lời này, người cũng nghe nói chứ?” Tần đại nhân âm âm nói.

“Đại nhân, ta nói đều là lời nói thật, chuyện Việt Thành, ta thật sự không có tìm Văn gia ra mặt, chắc là Trần tri phủ đắc tội người khác, người khác ngáng chân cũng là có khả năng. Đại nhân khẳng định cũng biết, Trần tri phủ cũng không phải là chỉ có liên quan tới một nhà ta, đại nhân hơi chút dụng tâm phân tích một chút, Văn gia đáng giá vì một nô tài đã thoát tịch đi đắc tội với người trong quan trường sao? Điều này cũng không hợp với lẽ thường phải không? Có lẽ là Trần tri phủ đắc tội người khác, người khác mượn danh nghĩa của ta tới trừng trị hắt, cũng không phải không có khả năng phải không?”

Tần đại nhân nghe xong trầm ngâm nửa ngày, hỏi: “Quả thực không phải là người tìm Văn gia? Sao ta nghe nói, lúc tiểu nữ nhà người đầy tuổi, Văn gia còn đặc biệt từ Kinh Thành đưa tới hạ lễ? Điều này cũng không hợp với lẽ thường đi?”

“Đại nhân, hạ lễ của Văn gia, thật đúng không phải là đặc biệt đưa tới, là chuông quỹ của Văn gia trong thành An Châu đưa tới. Đại nhân hẳn là biết, nhà ta cùng Văn gia có chút làm ăn qua lại, cam nhà ta sản xuất, để suốt được đến Tết, còn có chân giò hun khói lạp xưởng.. nông trang nhà ta sản xuất, người Kinh Thành, cũng thích thứ mới mẻ, nhà ta vào cuối tháng mười một hàng năm đều phái người đưa cho Văn gia, do người Văn gia đưa lên Kinh Thành. Thiếu gia Văn gia thiếu gia cũng là thuận tay, cho đứa nhỏ nhà ta một phần hạ lễ.”

Lâm Khang Bình nói xong, nhìn thẳng Tần đại nhân.

403. Chương 407: Trò Cười Của Tần Phu Nhân

Editor: Trạch mỗ

Tần đại nhân nghe xong lời nói của Lâm Khang Bình, dường như tin dường như không tin, cũng nhìn thẳng vào Lâm Khang Bình, một lúc lâu sau, nói: “Cứ coi như không phải là Văn gia ra mặt giúp người, các người có tằng quan hệ này, người vẫn là có thể giúp Trần đại nhân nói một câu chứ?”

“Đại nhân, ngài đây thật đúng là làm khó người khác rồi, ta lo thiếu gia một khi tức giận, ngay cả tình cảm ngày xưa cũng không để ý, việc buôn bán của hai nhà chặt đứt qua lại, ta đúng là không có mà hối hận đi, đại nhân cũng hẳn là rõ ràng, một hạ nhân đi ra từ Văn gia hơn mười năm, có thể có bao nhiêu sức nặng?” Lâm Khang Bình vẫn là không đồng ý.

Tần đại nhân có chút muốn đe dọa Lâm Khang Bình vài câu, nhưng là, lại cố kị Văn gia cùng Tăng gia còn có Phó gia, căn cơ Phó gia ở An Châu cũng không cạn, Phó gia còn có Tăng gia làm trợ lực, bên nào hẳn cũng không đắc tội nổi.

Nghĩ tới những thứ này, hắn chỉ đành phải nặn ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Vậy thì không làm khó dễ người, lui một bước nói, đến lúc đó, người tiến cử cho Trần đại nhân một phen, để cho tự Trần đại nhân nói với Văn thiếu gia đi, người đã nói, người cũng là nhận ân huệ của Trần đại nhân, giới thiệu một phen, có được hay không ở bản thân Trần đại nhân, cái này chu toàn rồi chứ?”

Lâm Khang Bình thấy Tần đại nhân nói như vậy rồi, suy nghĩ một chút, bèn nói: “Ta cũng không biết khi nào thiếu gia đến, chỉ sợ sẽ làm chậm trễ Trần đại nhân, Tần đại nhân vẫn là tìm con đường khác đi, thật sự không được, ta sẽ giới thiệu giúp Trần đại nhân, chỉ là, đại nhân cũng biết, lời nói của ta thiếu gia cũng là không nhất định nghe, cái này chỉ là hạ hạ sách.”

Tần đại nhân nghe xong chỉ đành phải đồng ý, Lâm Khang Bình khó khăn lắm mới từ hậu viện phủ nha đi ra ngoài, ở trên đường dạo qua một vòng, thấy không có người đi theo, liền vào nhà Phó đại nhân.

Bên này, Tử Tình còn đang cùng Tần phu nhân tốn hơi thừa lời, bất kể Tần phu nhân nói cái gì, chỉ cần liên quan tới công việc bên ngoài của Lâm Khang Bình, Tử Tình chính là hỏi gì cũng không biết. Thân phận nữ nhân nông thôn này lúc này cũng là dùng tương đối tốt, Tần phu nhân thấy hỏi không ra được cái gì, cũng chỉ âm thầm cắn răng, sát vũ mà về.

Sát vũ mà về: sát vũ: cánh bị phá hỏng, hàm nghĩa chỉ gặp khó khăn hoặc thất bại mà trở về.

Tử Tình cũng là cùng Thẩm thị cười tiễn Tần phu nhân ra cửa lớn. Hai người trở về phòng, Thẩm thị hỏi: “Khang Bình còn chưa có trở về, cũng không biết có thuận lợi hay không? Ta đã nói mà. Vô duyên vô cớ, đột nhiên đến bái phỏng ta, còn muốn nhận ta làm tỷ tỷ, đều ở lúc này chứ đâu?”

“Bỏ đi, phỏng chừng về sau, nàng hẳn là sẽ không đến nhà chúng ta nữa, lần này chúng ta không thể giúp người ta. Cũng không còn gì có thể bị bọn họ lợi dụng rồi.” Tử Tình cười nói, hai người ngồi tán gẫu một hồi, Thẩm thị liền đi về.

Nói Tần phu nhân sau khi trở về, vừa trao đổi cùng Tần đại nhân, hai người đều cảm thấy Tử Tình và Lâm Khang Bình không có lời nói thật nào. Bằng việc Văn gia có thể vào ngày sinh nhật của Yên Nhiên đặc biệt từ Kinh Thành đưa tới một phần hạ lễ, quan hệ này cũng không bình thường, nhưng là, bọn họ cũng không thể trực tiếp hỏi lai lịch đám đồ sứ nhà Lâm Khang Bình, thực sự bức bách Lâm Khang Bình nóng lên, bọn họ cũng không được cái gì tốt, thời điểm này, thêm một bằng hữu vẫn tốt hơn thêm một kẻ địch, huống chi. Bọn họ còn không biết nội tình của Lâm Khang Bình.

Lâm Khang Bình từ Phó gia đi ra, trong lòng cũng là thoải mái rất nhiều, Phó đại nhân phân tích cho hắn tình thế của Tần đại nhân, biết Tần đại nhân cũng không khả năng sẽ mạo hiểm trở mặt với Tăng gia Phó gia làm khó Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình cũng không cần lo trước lo sau rồi.

Về tới nhà, nghe Lâm Mạch nói Tần phu nhân đã tới. Lâm Khang Bình chạy thẳng tới nội viện, nhìn thấy Tử Tình, hai người đồng thời hỏi “người như thế nào?”, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình không khỏi mỉm cười.

Vẫn là Tử Tình nói về điều cầu của Tần phu nhân trước, cùng với Tử Tình là đối đáp như thế nào, Lâm Khang Bình nghe xong ôm Tử Tình nói: “Chỉ là uất ức rồi, để cho người ta coi người thành thôn cô quê mùa không biết cái gì.”

“Đây có là cái gì? Dù sao ta cũng không muốn nàng thường xuyên đến, mỗi lần đều phải bồi cười, thật sự quá mệt người.”

Lâm Khang Bình nghe xong thuận theo xoa bóp bả vai cho Tử Tình, vừa xoa bóp, vừa kể lại quá trình mình ở thư phòng Tần gia.

“Xem ra, hần vẫn là không chết tâm, chẳng lẽ đến lúc đó người thật sự muốn giúp hần giới thiệu cho Văn Tam? Huống hồ, khâm sai này cũng không thể khẳng định chính là Văn Tam, đến lúc đó người định làm sao bây giờ?” Tử Tình hỏi.

“Ta nghe Phó đại nhân nói, hình như lần này Hoàng đế là làm thật, muốn thu thập một đám tham quan, chỗ Đại ca cùng Tiểu tứ không cần lo lắng, có sản nghiệp bên ngoài có thể chống đỡ, cũng không cần phải động tâm tư gì. Phó đại nhân vẫn là thông minh, sớm đem bạc đi đổi thành ruộng đất cửa hàng, còn có xuất xứ.”

Tử Tình nghe xong vừa suy nghĩ, hỏi: “Hoàng đế này đã muốn thu thập tham quan, ta cũng nhớ người từng nói, phụ thân Văn Tam là vì sau khi có đại tang gì đó vẫn không chịu ra làm quan, sao hần lại được trọng dụng vậy?”

“Việc này, ta thật đúng là không rõ, chỉ có thể nói, thế lực của Văn gia rất lớn, Hoàng đế mới lên tương đối nể trọng Văn gia, đến cả Thượng thư Hộ bộ cũng là Văn gia.”

Tử Tình nghe xong cũng không hỏi, những chuyện này, không phải là người như nàng có thể hiểu, kiếp trước kiếp này, Tử Tình đều là một dân thường sinh hoạt ở dưới tầng chót, kiếp trước còn không bằng kiếp này đâu, kiếp này trong nhà tốt xấu gì còn có hai người làm quan, bản thân dầu gì vẫn là một tiểu phú bà đấy.

Không đến vài ngày, Thư Duệ về nhà, lễ mừng tám tháng chạp đến, ngày mùng tám tháng chạp năm nay quả là có vài phần quanh quế, thời điểm này năm ngoái, một nhà Tử Lộc cũng đã trở lại, còn có một nhà Tử Thọ, khắp nơi đều có thể nghe được bọn nhỏ nô đùa âm ỉ, hiện tại Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường cũng chỉ đành phải thường ở lại nhà Tử Tình, trông Thư Vĩ cùng Yên Nhiên, nhân tiện, Tăng Thụy Tường cũng hướng dẫn một chút Thư Duệ mấy bài học cùng với thư pháp.

Lễ mừng tám tháng chạp: hay còn gọi là lễ hội cháo LaBa. Vào ngày này người Trung Quốc thường ăn cháo gạo. Tương truyền, nguồn gốc lễ hội này xuất phát từ Ấn Độ: Trên đường Thích Ca Mâu Ni đi tìm đường giác ngộ, ông đói và kiệt sức nên đã nằm lại bên một con sông. Một cô gái chần chừ tìm thấy và đã chia sẻ với ông bữa trưa của mình – bát cháo được nấu bằng gạo và đậu. Sau đó, Thích Ca Mâu Ni đã có thể tiếp tục cuộc hành trình và đạt tới sự giác ngộ, trở thành Đức Phật trong ngày thứ tám của tháng âm lịch cuối cùng. Từ đó, các nhà sư và lạt ma luôn chuẩn bị cháo gạo vào đêm hôm trước trước và tổ chức lễ hội vào ngày hôm sau.

Mấy người Tần phu nhân vẫn không có tới đây, Tử Tình biết cuối năm, bọn họ cũng không thiếu việc, đón tới đưa đi, chỉ sợ so với Tử Tình còn bận hơn gấp trăm lần.

Mười hai tháng chạp, Tiểu Dực vẫn là sai Phương quản gia đến đưa lễ tết, vẫn là vật liệu may mặc cùng đồ sứ cùng với điểm tâm, cũng vẫn là đồ cho Yên Nhiên tương đối nhiều, cái này, Tử Tình thật là có chút không vung ra nổi rồi.

Tử Tình nhìn thấy vẫn có một hộp thuốc viên, đột nhiên nghĩ tới nhân sâm quy tì hoàn Hạ Ngọc muốn uống, cũng không biết mấy người Tử Phúc có mua được không, bèn thử hỏi Phương quản gia một câu, Phương quản gia liên tục nhận lời, nói: “Nãi nãi yên tâm, đều là phòng thuốc nhà mình phối, thực tài thực liệu, bảo đảm sử dụng tốt hơn bên ngoài bán.”

Tử Tình biết trong Hồng Lô Mộng Cổ phủ cũng có phòng thuốc của mình, nghe xong cũng không để nhiều vào trong lòng, chỉ là hỏi cần đưa bao nhiêu ngân lượng.

Phương quản gia cười nói: “Nãi nãi nói đùa ư. Thiếu gia chúng ta nếu biết ta cầm bạc, quay về còn không chém đầu ta.”

Tử Tình nghe xong không có cách nào, chỉ đành phải thưởng bạc nhiều gấp đôi, nhưng là Phương quản gia không có lấy nhiều. Ngoài ra, Tử Tình lại ang rất nhiều đặc sản trở về, đương nhiên, vẫn là bộ đồ mừng năm mới và áo lông cho Tiểu Dực, bộ năm ngoái đưa, chỉ sợ Tiểu Dực cao lên, mặc không vừa nữa. Trách Mỗ ddLQĐ

Phương quản gia thấy bộ đồ mới cùng áo lông này, lòng tràn đầy vui mừng nhận lấy, nói là chủ tử thấy nhất định vui mừng, chỉ sợ, một chuyến này trở về tiền thưởng cũng không ít được.

Tử Tình biết quy củ của thế gia vọng tộc bọn họ lớn, cũng là không có hỏi nhiều chuyện nhà Tiểu Dực, chỉ muốn cố hết tâm ý của mình, cho đứa nhỏ kia một phần tình thương của mẫu thân, không phải là có một câu nói, quen biết đã là có duyên.

Tử Tình giữ Phương quản gia bọn họ ở lại một ngày, định sáng sớm ngày hôm sau mới đi. Ai ngờ sáng sớm ngày hôm sau, Phương quản gia bọn họ đang muốn ra cửa, mấy người Tần phu nhân và Phó phu nhân cùng với Hạ thái thái đến, Tử Tình thật là có vài phần buồn bực, nhìn thoáng qua Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nhíu mày càng chặt, hơn nữa, bất ngờ đầy mặt.

Phó phu nhân thấy Phương quản gia, tựa hồ có chút rõ ràng mình bị người lợi dụng, cũng là có chút mất hứng, nhưng là Hạ thái thái thấy Phương quản gia, nhiệt tình chào hỏi. Phương quản gia chỉ là gật gật đầu.

Hạ thái thái nói với Tử Tình: “Tử Tình cũng thật là, ta không phải đã nói, nếu Kinh Thành có người đến tặng lễ, thông báo cho ta một tiếng, ta còn muốn đưa chút đồ ăn qua cho nàng dâu, nhân tiện nhờ mang bà tử qua, người cũng biết, muối muối người trẻ tuổi, lúc này có mang, cũng là phải chăm sóc chu đáo hơn.”

Tử Tình nghe xong hơi có chút khó xử, không đồng ý, người ta cũng là vì Tử Vũ, nhưng là, Tử Tình cũng không dám sai người ta làm việc mà?

Phương quản gia tựa hồ nhìn ra khó xử của Tử Tình, nói: “Nãi nãi, không sao, đã là muối muối của nãi nãi, cũng là phải.”

Hạ thái thái nghe xong vỗ tay nói: “Thực là đa tạ, ta đây về nhà chuẩn bị. Không biết lúc nào Phương quản gia xuất phát?”

“Xem vị thái thái này cần tốn bao nhiêu thời gian chuẩn bị, đồ chúng ta có thể mang hộ, người lại không được.”

Hạ thái thái nghe thấy người không được, chỉ là sững sốt một tẹo, bèn nói: “Sau một canh giờ nữa chúng ta gặp nhau ở cửa Bắc phủ An Châu.”

Phó phu nhân thấy cũng nói: “Không bằng, ta cũng về nhà thu thập chút đồ nữ nhi ta thích ăn cho nàng, Phương quản gia yên tâm, dù sao đồ này đều là đưa đến quý phủ của nữ tể ta, bọn họ ở cùng nhau. Đồ không nhiều lắm, Phương quản gia yên tâm, chỉ là chút tâm ý của người làm nương này thôi.”

Phương quản gia cũng chỉ đành phải gật đầu, Hạ thái thái cùng Phó phu nhân vội vàng vàng trở về chuẩn bị, chỉ còn một mình Tần phu nhân, Tử Tình đành phải giới thiệu cho nàng một phen, Phương quản gia nghe nói là Tri phủ phu nhân phủ An Châu, cũng là nhìn thoáng qua Tần phu nhân.

Tần phu nhân cũng không dám coi thường, nàng cho rằng đối phương là quản gia Văn gia. Hỏi Phương quản gia: “Phương quản gia một đường bên ba, trời đông tuyết phủ, chắc là vô cùng vất vả, sao không ở lại An Châu thêm mấy ngày? Nhà ta mới tới An Châu, cũng là đã đi Văn gia báo phỉ, chỉ là Văn gia không có chỉ gần ở đây.”

Tử Tình và Thẩm thị nghe xong đều sững sốt, cái gì mà đâu với kia?

Phương quản gia thế nhưng nghe ra ý tứ của Tần phu nhân, chắc là Tần phu nhân này có điều cầu Văn gia giúp đỡ, nhờ đến chỗ Tử Tình, cũng biết Tần phu nhân là nhận sai người, chẳng qua, hẳn cũng không có hỏi nhiều, lúc này hẳn rối rắm là, Văn gia cũng phải người đến đưa lễ tết sao? Việc này, cũng phải báo cáo cho thiếu gia đề phòng, may mà thiếu gia nghe lời khuyên của hẳn, bằng không, chẳng phải là phải đến sau Văn gia sao.

Phương quản gia này là người ra sao? Tất nhiên biết phụ thân của chủ tử không can thiệp không quản chuyện này, đó là ý tứ ngầm thừa nhận, hẳn cũng là muốn một lòng bảo vệ lợi ích của thiếu gia, cô nãi nãi

Tử Tình này cùng Yên Nhiên tiểu thư, cũng là người trong số lượng không nhiều lắm thiếu gia thật lòng để ở trong lòng thương nhớ, nếu có gì sơ xuất, hẳn cũng không gánh vác nổi.

Vì thế, Phương quản gia không trả lời Tần phu nhân, trái lại hỏi Tử Tình: “Nãi nãi, Văn gia cũng đưa lễ tới sao? Đi lúc nào, chúng ta còn có thể đuổi kịp đi cùng bọn họ không?”

Tử Tình không biết tâm tư thật sự của Phương quản gia, còn tưởng rằng người ta là thật sự muốn tìm người Văn gia đi chung, liền nói: “Đúng là thật ngại, Văn gia không có người đến, còn phải làm phiền Phương quản gia một đường vất vả rồi, về sau, nói với chủ tử các người một tiếng, xa xôi như vậy, lại là trời đông tuyết phủ, vẫn là đừng đến nữa, tâm ý này, ta cũng là thật lòng nhận.”

Tần phu nhân vừa nghe Phương quản gia không phải là người Văn gia, trò cười này đúng là có chút lố rồi, mặt lập tức đỏ bừng lên.

404. Chương 408: Âm Chỉ Của Phương Quản Gia

Vẫn là Thẩm thị phúc hậu, muốn giải vây cho Tần phu nhân, nói: “Phương quản gia không phải là người Văn gia, đều tại chúng ta lúc trước không có nói rõ, làm cho phu nhân gây ra chuyện cười, kính xin phu nhân chớ giận, dù sao cũng tha thứ nhiều hơn.”

Tần phu nhân nghe xong lời kéo tay Thẩm thị, nói: “Văn là tỷ tỷ thương ta, Tử Tình này, thế mà lại che giấu, cũng không nói rõ ràng lai lịch của Phương quản gia, hại ta gây ra chuyện cười lớn như vậy.”

Tử Tình nghe xong cũng cười nói: “Là phu nhân tiên nhập vi chủ(1) rồi, ta cũng không có nói Phương quản gia là người Văn gia.”

(1)Tiên nhập vi chủ: ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo.

“Là sơ sót của ta, không nghĩ tới Tử Tình còn quen biết nhiều quý nhân như vậy.” Tần phu nhân thấy giọng điệu của Phương quản gia này nói đến Văn gia, chỉ sợ lai lịch còn lớn hơn Văn gia, tất nhiên là hết sức tò mò buồn bực, muốn biết lai lịch của Phương quản gia, mà Tử Tình lại không giới thiệu, nàng nào biết đâu rằng, chính Tử Tình còn không rõ lai lịch của Phương quản gia nữa là.

Tâm niệm vừa chuyển, Tần phu nhân nói: “Nếu Phương quản gia không phải là người địa phương, khó khăn lắm mới đến đây, chúng ta cũng nên tận tình làm chủ nhà, ta và Tăng phu nhân tình như tỷ muội, khách nhân của Tử Tình cũng chính là khách nhân của ta, không biết Phương quản gia có thể cho chút thể diện hay không, để cho nhà ta làm chủ, mời Phương quản gia đến Phong Di cư nhà tỷ tỷ ngồi một chút, để cho Tăng lão gia cùng Lâm Khang Bình tiếp đón.”

Phương quản gia nghe xong cười nói: “Phu nhân cũng thật làm giảm thọ tiểu nhân rồi, tiểu nhân cũng chỉ là một hạ nhân, nào dám ngồi ăn cùng Tri phủ đại nhân? Huống chi, chủ tử chúng ta còn nhớ mong chúng ta sớm trở về trả lời nữa. Chủ tử chúng ta cũng là nhận nãi nãi làm cô cô, đặc biệt phái chúng ta đến đưa lễ tết. Phu nhân đã cùng Tri phủ đại nhân là một nhà, kính mong phu nhân chiếu cố cô cô của chủ tử chúng ta nhiều hơn, ta liền thay chủ tử chúng ta tạ ơn phu nhân trước. Chẳng qua, nếu có kẻ nào đui mù. Đắc tội cô cô của chủ tử chúng ta, chủ tử chúng ta tất nhiên cũng sẽ không dễ dàng tha cho hắn.”

Tần phu nhân nghe xong lời này, sắc mặt trắng nhợt, trong nháy mắt. Đã hồi phục lại, cười nói: “Lời này không đúng rồi, ở trong phủ An Châu này. Ai dám mạo phạm Tăng gia ta cũng không tha cho hắn. Ta cũng là coi Tăng phu nhân là tỷ tỷ nhà mình, Tử Tình cũng giống như cháu ngoại gái của ta.”

Tử Tình cười nói: “Có lời này của Phương quản gia và Tần phu nhân, ta chẳng phải là có thể đi ngang ở trong thành An Châu rồi?”

Phương quản gia liếc mắt quét Tần phu nhân một cái, cũng không nói chuyện, Lâm Khang Bình vội nói: “Phương quản gia cũng nên lên đường rồi, thêm lát nữa, chỉ sợ muộn giờ. Không kịp đến Xương Châu nghỉ trọ.”

Phượng quần gia hỏi Tử Tình cùng Thẩm thị: “Phu nhân cùng nãi nãi có đồ gì muốn gửi mang không?”

Thẩm thị và Tử Tình đều nói: “Đồ của các người cũng không ít, còn có hai nhà kia, chúng ta sẽ không đi theo thêm phiền. Trở về thay chúng ta chào hỏi Tiểu Dực, Khang Bình, người đưa tiễn Phượng quần gia đến thành An Châu đi?”

“Việc này là tất nhiên.” Lâm Khang Bình trả lời.

Lâm Khang Bình và Phượng quần gia muốn đi. Đồ Tử Tình muốn tặng cho Tiểu Dực đã chuyển lên xe rồi, trong tay Phượng quần gia còn cầm quần áo Tử Tình làm cho Tiểu Dực, lúc này, Thư Duệ bế Yên Nhiên ra ngoài chơi, bọn họ không nghĩ tới khách nhân trong nhà còn chưa đi lại có khách nhân khác tới, có chút bất ngờ.

Ai ngờ Phượng quần gia thấy Yên Nhiên, liền xoay người lại, hỏi Yên Nhiên: “Chào tiểu thư, lão nô thấy lại lớn lên không ít đâu?”

Yên Nhiên thấy Phượng quần gia chào hỏi. Rồi rảo nhìn Phượng quần gia, nghĩ đến nam nhân nàng từng gặp lớn tuổi như vậy, chỉ có Tăng Thụy Tường, bèn hô: “Chào ông ngoại.”

Phượng quần gia nghe xong vui vẻ cười nói: “Tiểu thư nói chuyện lưu loát như vậy rồi, cũng thật hiểu chuyện, còn có thể chào hỏi nữa. Chỉ là. Tiểu thư nhớ kỹ, lão nô cũng không phải là ông ngoại của tiểu thư, làm giảm thọ lão nô rồi, sang năm lão nô lại đến thăm tiểu thư.”

Phượng quần gia nói xong thế mà trong mắt lại rưng rưng, Tử Tình thật đúng là có chút không giải thích được chuyện này, thì ra là Phượng quần gia này tới hẳn một ngày, là muốn nhìn xem Yên Nhiên, nhưng là Tử Tình không bế đứa nhỏ đi ra, một kẻ làm hạ nhân như hắn, cũng không tiện nói ra yêu cầu này, không nghĩ tới trước khi đi, vẫn là có cơ hội gặp mặt một lần, lần này trở về có cái nói cho chủ tử rồi. Hơn nữa, vừa thấy Yên Nhiên lại có thể hiểu chuyện như vậy, vừa thấy đã biết được Tử Tình dạy dỗ không tệ, Phượng quần gia lại càng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tần phu nhân có chút nghi hoặc nhìn hành động của Phượng quần gia, chỉ là, không dám hỏi. Hơn nữa, vừa rồi, Phượng quần gia đã là cảnh cáo nàng rồi, không được đánh chủ ý lên Tử Tình, xem ra, vẫn là phải hỏi thăm Hạ thái thái lai lịch của Phượng quần gia này.

Phượng quần gia cùng Lâm Khang Bình đi rồi, Tần phu nhân cũng không nán lại lâu, không yên lòng cùng Thẩm thị và Tử Tình có lẽ vài câu, liền cũng cáo từ rời đi.

Thẩm thị hỏi: “Tần phu nhân này các nàng tới rốt cuộc là vì sao? Cũng chưa nói chuyện gì, đến nhanh, đi cũng nhanh.”

Tử Tình suy nghĩ một chút, không nói thật với Thẩm thị, nàng bây giờ cũng rất nghi hoặc, Tần phu nhân này làm sao nhanh như vậy đã biết nhà mình có khách đến? Người trong Tình viên Tử Tình vẫn là tin được, huống hồ, cũng không có người ngoài đi qua.

Sau khi Lâm Khang Bình trở về, Thẩm thị vội hỏi Phó gia cùng Hạ gia đã đưa đi những thứ gì, Lâm Khang Bình nói: “Phó gia còn được, chỉ một cái bao nhỏ, nhưng là vị Hạ thái thái kia, nào là đồ ăn nào là xiêm y, làm cả một đống.”

“Nàng muốn như vậy, thực ra, Kinh Thành có cái gì không có, còn có thể thiếu Vũ Nhi một miếng này? Ta đoán à, tặng đồ cũng là lấy cớ, có lẽ là muốn cho Hạ nữ tể làm quen với Phượng quần gia, thật muốn tặng đồ, còn không có cả đồng cơ hội? Phủ An Châu to như vậy, còn có thể không có ai vào Kinh?” Thẩm thị cười lạnh nói.

Lời này, thật đúng là nói trúng phóc, Hạ thái thái tất nhiên muốn thông qua phương thức này nói cho Phượng quần gia, Tử Vũ cùng Tử Tình là một nhà, Phượng quần gia nếu thật làm cái gì, tất nhiên phải cân nhắc một chút cảm thụ của Tử Tình, mấy ngày nay nàng cũng là nghe phong thanh chút chuyện của Tần gia, biết Tần gia có việc cầu Lâm Khang Bình, bởi vì Tần phu nhân cũng không chỉ một lần tìm nàng hỏi thăm quan hệ của Lâm Khang Bình và Văn gia.

Tử Tình cũng là không nghĩ tới đến cả Thẩm thị cũng nhìn ra dụng ý của Hạ thái thái, cười nói: “Ngay cả nương cũng đã nhìn ra, Phượng quần gia sao lại không nhìn ra được? Cũng không biết mấy người bọn họ ở

Kinh Thành có dụng tâm ra sức học hành hay không?”

“Đúng vậy, Nhị ca ngươi cùng Tiểu Tam còn dễ nói, vốn cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, dù sao cũng đã suy nghĩ kỹ muốn làm cái gì, nhưng là Hạ nữ tể kia, nếu lại không đỗ, thật là làm gì mới được? Tuổi tác cũng mỗi ngày mỗi lớn, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục học nữa?” Thẩm thị thở dài.

“Nương, ngài lại nữa rồi, muội phụ còn nhỏ tuổi mà, cho dù học thêm ba năm nữa, cũng mới hơn hai mươi tuổi, người đọc sách có mấy người thông thuận như Đại ca cùng Tứ đệ?” Lâm Khang Bình cười nói.

Tăng Thụy Tường vừa vặn cũng đi tới, nghe được lời nói của Lâm Khang Bình, cũng cười nói: “Trái lại nói thật, ta cũng là không nghĩ tới Tiểu Tứ hơn Đại ca hẳn nhiều như vậy.”

Tăng Thụy Tường nói xong nhìn đến Thư Duệ dẫn theo Yên Nhiên chơi ở bên cạnh, liền nói: “Nói đến ngộ tính, ta cũng là phát hiện mấy ngoại tôn này, cũng đều không tệ, bồi dưỡng tử tế, tương lai cũng có thể thay đổi cửa nhà Lâm gia các người.”

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Thế đương nhiên tốt, bằng không, Tình nhi đi theo ta, cũng là uất ức rồi.”

Tử Tình nghe xong trợn mắt nhìn Lâm Khang Bình một cái, Thẩm thị cười nói: “Không nói những chuyện này nữa, các người định hôm nào đi đưa lễ tết cho bà ngoại ngươi bên kia, bà ngoại ngươi bọn họ đều ở quê, năm nay bọn họ muốn ăn Tết cùng nhau, thay phiên nấu cơm nữa cơ.”

Tử Tình vừa nghĩ đến mấy chục nhân khẩu kia của Thẩm gia, cuộc sống thật đúng là càng ngày càng náo nhiệt, vẫn là Hà thị người này cầm lái xử lý công việc công bằng, lập gia huấn cho các con tương đối tốt. Bằng không, bất công giống như Điền thị cùng lão gia tử, thật đúng là khó gộp cả một đại gia đình với nhau, cả ngày gà bay chó sủa cãi nhau ầm ĩ, nào còn có lòng dạ qua ngày?

Hai mươi hai tháng chạp, Chu Thiên Thanh mang theo Tiểu Văn vội tới đưa lễ tết cho Điền thị, nói là hôn sự của Tiểu Văn đã định xuống, vào mừng tám tháng năm sang năm, vốn là muốn định vào tháng hai hoặc tháng ba, chỉ là, Tăng gia bên này phải vào đầu tháng tư mới hết hiếu, đành phải đẩy ngày sau một tháng.

Nhưng là, tháng Năm mà nói, Thẩm thị có chút không muốn, vốn là, nàng là muốn sau khi ra hiếu, liền chạy đến Kinh Thành luôn, bên cạnh Tử Vũ không có lão nhân, nàng cũng là có chút không yên lòng.

Tăng Thụy Tường nhìn ra tâm tư của Thẩm thị, nói: “Theo ta nói, cuối tháng bảy, Lộc nhi cùng Thọ nhi cũng phải trở về thi hương, không bằng chúng ta chờ bọn họ thi hương kết thúc rồi cùng vào kinh, sang năm, cả nhà chúng ta đoàn viên ở Kinh Thành, chúng ta cũng nhìn xem tập tục mừng năm mới của Phương Bắc có cái gì không giống với chúng ta.”

Thẩm thị thở dài, nói: “Cũng chỉ đành như thế thôi, viết phong thư cho Đại nàng dâu, bảo nàng chăm sóc Vũ Nhi cẩn thận một chút đi.”

Tử Tình nghe xong nói: “Nương yên tâm đi, mặc dù không nói, mấy tẩu tử kia cũng sẽ chăm sóc tốt uội muội, đặc biệt viết thư nói những lời này, ngược lại không tốt, giống như để cho tẩu tử cùng đệ muội cảm thấy nương không tin tưởng các nàng.”

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Vẫn là Tình nhi nói rất đúng, ngươi yên tâm đi, mấy nàng dâu kia người nào chưa từng sinh đứa nhỏ ở bên ngoài? Cũng không thấy ngươi nóng ruột nóng gan như vậy, coi chừng mấy nàng dâu biết được lại bất mãn.”

Thẩm thị nghe xong trợn mắt nói: “Ta chỉ là dặn suông một câu, một các người còn làm thành chuyện đứng đắn mà nói ta, còn có thể có lo lắng chuyện mẹ chồng nàng dâu hơn ta?”

Tăng Thụy Tường, Tử Tình và Lâm Khang Bình nghe xong đều ha ha cười, mấy người ngồi vây quanh bên chậu than thương lượng tết năm nay ăn thế nào, còn có hàng tết nào chưa chuẩn bị, theo ý của Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, hai nhà cũng ở cùng nhau, thế nào cũng không thể để cho Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường hai người cô đơn mà trông coi căn nhà nhà cùng sân trống vắng kia. Còn ý của Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, bọn họ còn trong hiếu kỳ, sợ qua năm mới mang đến xúi quẩy ột nhà Tử Tình, thế nào cũng không chịu ở lại.

Bỗng nhiên, Thắm thị nhìn Tăng Thụy Tường, nói: “Cũng là có một đại sự thiếu chút nữa thì quên mất, nhà cũ bên kia, dù sao cũng phải có người đi một chuyến, không bằng cứ bảo Tình nhi cùng Khang Bình đi? Ý người thế nào?”

Tăng Thụy Tường nghe xong ngừng một lát, nói: “Nếu người bằng lòng, mấy người các người cùng đi thôi, đã phải làm cho người ngoài nhìn, người làm con dâu không ra mặt sao được?”

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình nghe xong nhìn về phía Tăng Thụy Tường, hỏi: “Cha, người không hận bà à?”

“Hận có thể thế nào? Chung quy là chuyện quá khứ, chẳng qua, ta vẫn là không muốn gặp nàng.”

Thắm thị nghe xong cười nói: “Người không muốn gặp, người liền sai ta đi, con dâu như ta đây có thể thay người làm nhi tử như người sao?”

Nói Thắm thị cũng là giống như Tăng Thụy Tường, sau tang lễ của lão gia tử, hình như vẫn chưa từng gặp Diên thị, lúc này đột nhiên bảo nàng đi, nàng cũng có chút không thích ứng, nếu không phải là Tết Nguyên đán, thật đúng là quên mất có một người như vậy.

405. Chương 409: Việc Vui Tàn Phó

Chương 409,

Editor: Trạch Mỗ

“Không giống, người là vợ, đi tất nhiên chính là đại biểu cho ta. Người nếu thật sự cũng không muốn vào cửa bên kia, thì thôi.” Tăng Thụy Tường nói, nếu không phải vì thư viện, có thanh danh tốt hơn một chút, hẳn cũng không muốn để cho Thắm thị khó xử.

“Đi thì đi thôi, có Khang Bình và Tình nhi ở đây, chẳng lẽ bọn họ còn có thể ăn ta hay sao?” Thắm thị nói.

Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Nếu như thế, chúng ta chọn một ngày đẹp trời, cùng đi một chuyến này.”

Ai ngờ hai mươi bốn tháng chạp, ngày Tết ông Táo, thời tiết khó được đẹp trời, Tăng Thụy Tường và Thắm thị chuẩn bị qua nhà Tử Tình, hai người Tần đại nhân cùng Tần phu nhân song song tới cửa, nói là đến để bái phỏng Tăng Thụy Tường đồng thời đưa lễ tết.

Tần đại nhân vừa thấy Tăng Thụy Tường đã ôm quyền nói: “Đã sớm nói muốn đến bái phỏng Tăng lão gia, nhưng là, huynh đệ ta thật sự là công vụ rườm rà, lúc này mới phải tiện nội đi trước, khó khăn lắm mới nghỉ đông, mà thuộc hạ cùng đồng僚 cứ qua lại liên liên không dứt, cũng là không được chốc lát an bình. Bởi vậy, sáng sớm hôm nay, thấy đẹp trời, ra cửa thật sớm, mong rằng Tăng lão gia chớ nên trách tội mới được.”

Tăng Thụy Tường nghe xong vội đáp lễ lại, nói: “Đại nhân thật đúng là nói đùa, huynh đệ ta chỉ là một tú tài nghèo ở nông thôn, đâu có dám đương nổi Tri phủ đại nhân đích thân tới bái phỏng? Trách tội mà nói, càng là từ đâu nói đến?”

Tần phu nhân lời kéo tay Thắm thị, cười nói: “Tỷ tỷ, lão gia nhà ta thật đúng là nói nhiều lần muốn đến, bắt đắc dĩ quả thật không thoát thân nổi. Hẳn đó, chính là làm việc lung tung, thẳng tính, cũng không biết luôn cúi, bằng không, đổi lại người khác, đã sớm không phải là cái bộ dạng ngày hôm nay rồi.”

Thắm thị nghe xong cười nói: “Ta thế nhưng cảm thấy Tần đại nhân đầy tuổi trẻ, còn trẻ như vậy đã làm Tri phủ đại nhân, phu nhân còn không thỏa mãn?”

Lúc này. Tiểu Bạch dâng trà bánh lên, Thắm thị mời Tần phu nhân vào tây phòng, Tần phu nhân đưa qua danh mục quà tặng, Thắm thị nhận lấy nhìn lướt qua. Những chữ thường dùng cũng nhận biết được không ít, khá tốt, không có đồ quý trọng xuất chúng gì. Nói với Tiểu Bạch: “Chiều theo cái này chuẩn bị một phần đáp lễ.”

Tiểu Bạch cung kính đáp ứng đi ra ngoài, ra cửa muốn đi tìm Tử Tình, nàng lo lắng Thẩm thị không có hoàn toàn xem hiểu danh mục quà tặng kia, ngộ nhỡ xảy ra sai lầm, có thể bị làm trò cười rồi.

Lúc này, Tử Tình sai Thư Duệ tới đây tìm Thẩm thị, đến nửa ngày rồi. Vẫn chờ nàng ra ngoài đi nhà cũ đấy. Tiểu Bạch đem danh mục quà tặng nhờ Thư Duệ đọc lại một lần, cũng chỉ là chút vật liệu may mặc điểm tâm, nhưng là có một bộ đồ ăn gồm Thanh Hoa thai mỏng, làm cho Tiểu Bạch đa nghi rồi, nàng sống ở Tình viên mấy năm nay. Thường lau chùi dọn dẹp mấy thứ này, vẫn là có vài phần nhân lực, biết bộ đồ ăn này chỉ sợ không rẻ.

Tiểu Bạch đang phát sầu dùng cái gì đáp lễ, bị Tử Tình nghe tin chạy tới gõ ót một cái, hỏi: “Ngơ ngác, làm cái gì đấy? Bên trong không có người hầu hạ?”

Tiểu Bạch vừa thấy Tử Tình, vội cười nói: “Chủ tử đến vừa đúng lúc, chủ tử giúp ta nhìn xem, đưa những thứ gì đáp lễ mới được. Phu nhân giao cho ta, ta đang phát sầu đây.”

Tử Tình nhận lấy danh mục quà tặng, mang theo Tiểu Bạch vào kho phòng của Tăng gia tìm mấy thứ này thứ nọ, đang muốn vào phòng, chuông cửa vang, Tiểu Bạch đi mở cửa. Nói là cả nhà Phó phu nhân đến, Tử Tình vội đi ra ngoài đón tiếp, Phó phu nhân sang sảng cười nói: “Biết hôm nay cha nương người vắng lạnh buồn tẻ, chúng ta tới đây tụ tập cho náo nhiệt, không có ý kiến chứ?”

“Nào có, đến vừa đúng lúc, Tần phu nhân cùng Tần đại nhân cũng tới rồi, đúng là thực khéo.” Tử Tình cười nói.

Phó gia cũng là có vài phần ngoài ý muốn, đúng lúc này, người ở bên trong nghe được động tĩnh bên ngoài, Tăng Thụy Tường cùng Tần đại nhân, Thẩm thị cùng Tần phu nhân đi ra.

Tần phu nhân thấy Phó phu nhân, cười nói: “Đúng là cũng thực khéo, thật giống như là hạ bái thiếp ước hẹn, có lẽ một lát nữa còn có thể gặp được một nhà Hạ thái thái ấy chứ?”

Người này thật đúng là không chịu được nhắc tới, người trong phòng vừa ngồi không được một hồi, chuông cửa đã lại vang, Tiểu Bạch dẫn theo hai vợ chồng Hạ thái thái vào cửa, còn có Hạ Đan cùng một vị nam nhân nhìn qua hình như là trượng phu nàng.

Hạ thái thái vừa vào cửa, thấy một phòng người, cười nói: “Thật đúng là đầy đủ hết, có lẽ đều là thấy hôm nay thời tiết đẹp trời mới ra cửa.”

Tử Tình đang ở trong phòng nói đùa cùng ba đứa nhỏ của Phó gia, hai nam hài Phó gia, Tử Tình có vài năm không gặp, đều cao lớn hơn không ít, bọn họ cũng là còn nhớ rõ Tử Tình, gọi “Tình tỷ tỷ, Tình tỷ tỷ”.

Tần phu nhân cũng là thấy đại nhi tử của Phó gia Phó Gia Viễn, có vài phần hứng thú, hỏi khá nhiều, Tử Tình đột nhiên nhớ tới, Tần gia này cũng là có một nữ nhi đợi gả, có lẽ Tần phu nhân này động tâm tư gì đây.

Vừa nghĩ như vậy, Tử Tình cẩn thận liếc mắt nhìn Phó Gia Viễn một cái, tiểu tử năm nay mười bảy, bộ dạng cũng là nhất biểu nhân tài, mặt mày thô kệch, kế thừa huyết thống phương Bắc của cha nương, so với người phương Nam bình thường cao lớn khỏe mạnh hơn một chút, vóc người ước chừng 1m7 trở lên, tương lai hẳn là còn có thể cao hơn một chút nữa.

Phó gia ở trong thành An Châu cũng thật là một nhân tuyển không tồi, hướng hồ, trước mắt, Tần gia lại muốn cầu cạnh Tăng gia Lâm gia, Phó gia là quan hệ thông gia với Tăng gia, tất nhiên không có đạo lý nhìn Tần gia xui xẻo, Tần phu nhân càng nhìn càng vừa lòng, càng nghĩ càng vừa lòng, hối hận mãi hôm nay không mang nữ nhi đến, để cho nàng xem tướng một cái.

Tần phu nhân đang muốn hỏi một chút Phó Gia Viễn có làm mai hay chưa, lúc này, Phó phu nhân cùng Hạ thái thái tiến vào, hai bên lại là một phen hàn huyên, vì để ấy bề trên nói chuyện tiện hơn, Tử Tình bèn dẫn tiểu hài tử vào thư phòng.

Tử Tình thấy có trượng phu của Hạ Đan ở đây, liền muốn gọi Lâm Khang Bình đến tiếp khách, Tiểu Bạch ở bên trong bận rộn, cũng không có người sai sử, Tử Tình đành phải tự mình chạy về nhà.

Trong phòng, Tần phu nhân thấy Tử Tình cùng bọn nhỏ đều không ở đây nữa, nói với Phó phu nhân: “Hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy lệnh lang, quả thực tính cách tương tự với phu nhân, là người thẳng thắn, nghe

nói đã trúng Tú tài, bây giờ ở phủ học. Nói vậy năm nay phải thi nữa đúng không?”

“Ôi, hần mới học hai năm, chỉ là đi thi để học hỏi kinh nghiệm, đâu có thật lòng trông cậy có thể trúng?” Phó phu nhân nói.

“Nói đến công tử nhà người, ta cũng là nhiều năm không gặp, đột nhiên vừa nhìn, đều đã trưởng thành rồi, ta cũng không nhận ra được, trong ấn tượng của ta vẫn là tiểu hài tử năm đó đi theo sau Tiểu Tứ và Tình nhi nhà ta, gọi ‘Tình tỷ tỷ, Tình tỷ tỷ’, không nghĩ tới, vài năm không gặp, đã đến tuổi thành thân rồi.” Thẩm thị cảm thán nói.

Hạ thái thái nghe xong hỏi: “Nói đến thành thân, một năm nay, cũng hình như nghe nói công tử đang xem tướng, chẳng lẽ có người thích hợp rồi ư?”

Lời này, thật đúng là hỏi đến đáy lòng Tần phu nhân rồi, chỉ nghe Phó phu nhân nói: “Nào có người thích hợp? Hạ thái thái nếu biết nhà ai có cô nương tốt, không ngại nói với ta một tiếng, làm phụ mẫu này, cũng là phải tốn hết tâm tư. Ta đây mới đứa thứ hai, đã không biết lo thế nào cho phải, nghĩ đến thông gia tẩu tử có đến sáu đứa nhỏ, ai nấy đều toàn vẹn rồi, ta đúng là thật lòng hâm mộ đấy.”

“Việc này có cái gì đáng hâm mộ? Ai mà không từng bận tâm lo nghĩ chứ? Lo nghĩ lo nghĩ, người đã già rồi.” Thẩm thị cười nói.

“Cũng không phải là lời này, nhắc tới con cái, cũng không có mấy ngày sống thư thái, nhưng lại không phải vì mình mà sống, toàn là vì con cái trưởng phu cha mẹ chồng mà sống.” Tần phu nhân cảm thán một câu.

Hạ thái thái nghe xong cười nói: “Ta nói, hai người các người, một người phát sầu vì nhi tử, một người phát sầu vì nữ nhi, sao lại không nghĩ tới, nhân duyên ấy à, có lẽ ngay ở trước mắt đấy?”

Tần phu nhân này nghe xong quả thực muốn ôm Hạ thái thái một cái, hôm nay Hạ thái thái này nói chuyện, câu nào cũng nói đến trong lòng Tần phu nhân, chẳng qua, bộ dạng này vẫn còn phải giả trang, Tần phu nhân cười nói: “Bản thân ta thì sẵn lòng, vừa mới thấy tiểu tử, con người cũng không tệ, tuổi còn nhỏ đã là Tú tài rồi. Chỉ là, chỉ sợ Phó phu nhân người ta chướng mắt nữ nhi nhà ta thô tục.”

Phó phu nhân nghe xong sững sốt, kết thân cùng Tần gia, nàng thật đúng là không nghĩ tới, nàng biết thân thích Tần gia gặp chút phiền toái, chẳng qua, hần là không liên lụy đến Tần gia đi? Dù sao chỉ là nhà tỷ tỷ Tần phu nhân.

Phó phu nhân nghe xong cũng không nói lời chắc chắn, cười nói: “Ta cũng là không có ý kiến, chỉ là, việc này, ta còn phải hỏi lão gia nhà ta một chút, dù sao, ngưỡng cửa nhà ta hơi thấp, sợ tử thân thiên kim nhà phu nhân. Phu nhân cũng là phải hỏi qua Tần đại nhân mới có thể làm chủ chứ?”

Hạ thái thái muốn lấy lòng hai bên, thúc đẩy một chuyện tốt, bèn nói: “Chuyện này có khó khăn gì? Hai vị đại nhân không phải ở phòng khách dùng trà sao? Có sẵn cơ hội, quá tốt.”

Tần phu nhân nghe xong liền phất Tần bà tử đến hỏi một tiếng, Phó phu nhân chỉ đành phải phất nha hoàn bên cạnh qua, đột nhiên, trong phòng truyền đến mấy tiếng cười to “ha ha”.

Lúc Tử Tình vào cửa, đúng lúc gặp phải Tần đại nhân vỗ bả vai Phó đại nhân cười ha ha, đây là tình huống gì?

Tử Tình vào nhà, nghe thấy Hạ thái thái cười nói: “Đúng là thành, tiền tạ ơn bà mới có thể miễn, rượu tạ ơn bà mới thì không thể bớt.”

Phó phu nhân cùng Tần phu nhân đều nói: “Tất nhiên sẽ không.”

Thẩm thị không có suy nghĩ nhiều, cũng cười nói: “Đây thật đúng là một việc vui, không nghĩ tới hai nhà các người cũng thành thông gia.”

Tử Tình vừa nghe, hai nhà này thành thông gia, đối với Tăng gia và Lâm gia, cũng là chả có chỗ tốt nào, Tần phu nhân này còn dễ nói, Phó gia đúng là lựa chọn không tồi, nhưng là đối với Phó gia mà nói, Tần gia này hiện tại không phải là có phiền toái trong người sao? Làm sao còn có thể chủ động sáp vào?

Tử Tình thật là không nghĩ tới, mình mới chỉ đi ra ngoài một khắc đồng hồ, lại có thể thành được ngay một đôi nhân duyên, hiệu suất này, cũng không khỏi quá nhanh đi.

Hạ thái thái này đúng là vui vẻ ra mặt, cứ như vậy, Tri phủ cùng Đồng Tri chuyển một vòng đều là quan hệ thông gia, chỗ tốt trong thành An Châu này, còn có thể thiếu trạng phu nàng? Có lẽ qua hai năm, còn có thể lên một cấp ý chứ.

Tử Tình qua đây là hỏi ý kiến của Thẩm thị, hôm nay người tới tương đối nhiều, Tử Tình dẫn cả mấy người Tiểu Tử tới, muốn chuẩn bị giữ khách lại ăn cơm.

Tần phu nhân nghe xong vội nói: “Hôm nay người tới thật là có phần đông, không bằng mọi người chúng ta đều tới tiệm ăn, vừa vặn, ta làm chủ.”

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Muốn mời rượu tạ ơn mai mối, còn hơi sớm đấy? Chữ Bát () còn chưa có chống dít lên đâu? Hôm nay không phải là đều chạy tới nhà ta ăn Tết Ông Táo sao? Chúng ta à, hãy cùng nhau náo náo nhiệt nhiệt ăn Tết Ông Táo.”

Phó phu nhân nghe xong cũng nói: “Vẫn là lời này của tẩu tử có lý, ta vốn chính là chạy tới nhà tẩu tử, không thấy ngay cả bọn nhỏ cũng mang đến sao? Lại nói, chúng ta nếu đi, thông gia lão gia cùng tẩu tử không thể theo chúng ta đi ra ngoài, chỉ bọn họ ở nhà, còn gì thú vị?” Nói thật ra, cửa hôn sự này, Phó phu nhân không phải ham thích lắm, chuyện này, nàng còn muốn về nhà cùng Phó đại nhân tính toán cẩn thận một chút.

Tần phu nhân cùng Hạ thái thái cũng cười nói không suy nghĩ chu toàn, Tử Tình nghe xong chỉ đành phải đi ra ngoài sắp xếp bữa ăn.

406. Chương 410: Thẩm Thị Thăm Hỏi Điền Thị

Sau bữa cơm trưa, uống hai ly trà, mấy nhà này mới đồng loạt cáo từ. Sau khi tiễn khách trở về, Tăng Thụy Tường dẫn Lâm Khang Bình vào thư phòng, hỏi: “Khang Bình, người đối với việc ngày hôm nay có ý kiến gì không?”

“Cha, cảm thấy việc này đối với chúng ta mà nói, không phải là chuyện tốt gì. Tần gia này thế nhưng so với Phó gia còn phức tạp hơn nhiều.” Lâm Khang Bình nói.

“Chi tiết của Tần gia này, người nắm được rồi ư?”

“Không có, chỉ biết là phu nhân của Trần Tri phủ Việt Thành và Tần phu nhân là tỷ muội, Trần tri phủ đã từng dọa dẫm ta, chẳng qua nói lại, người làm quan này, chỉ sợ cũng không có mấy người sạch sẽ, phụ thân cũng không cần quá mức lo lắng.”

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Nếu không có người lấy ra phương pháp làm thủy tinh, ta thật đúng là lo lắng Đại ca người bọn họ vì tiền tài mà chậm trễ tiền đồ. Bây giờ có khoản thu này, ta cũng là không lo chuyện này rồi, nhưng là, ngộ nhờ Tần gia này nếu phạm vào việc gì, liên lụy đến Phó gia, chẳng phải là sẽ có thể liên lụy đến Tiểu Tử? Chuyện này phải thế nào mới phải?”

“Cha, người tạm thời bớt lo đi, chỉ cần không phải đại tội mưu nghịch, bình thường là sẽ không liên lụy.”

Không nói Tăng Thụy Tường và Lâm Khang Bình ở thư phòng bàn bạc tỉ mỉ, Thẩm thị và Tử Tình cũng nằm nghiêng trên giường, nói chuyện hôm nay, cũng đối với tâm tư Phó phu nhân nghĩ không thấu. Xem ra, người trên quan trường này, đều coi trọng mạng lưới quan hệ của mình, như vậy, mới có thể quan lại bao che cho nhau chẳng? Tần gia cùng Phó gia kết thân, chuyện ở phủ An Châu này, cũng không do hai người bọn họ định đoạt? Chỉ là không biết triều đại này, có thể có chế độ né tránh hay không?

Buổi tối về nhà, Tử Tình hỏi việc này, Lâm Khang Bình nói: “Có, nếu Phó gia cùng Tần gia thành quan hệ thông gia, Phó đại nhân cùng Tần đại nhân khẳng định phải đi một người, chỉ sợ, Phó gia cũng là tính toán chuyện này. Muốn thừa dịp này tăng lên một cấp, về phần ai đi, cái này còn không dễ nói, căn cơ của Phó gia ở An Châu sâu hơn một chút.”

Buổi tối hôm đó. Phó gia cùng Tần gia đều không bình tĩnh, hai nhà đều là đang cân nhắc lợi hại cộc hôn sự này mang đến, Tần gia cho rằng Phó gia có Tăng gia tồn tại. Tăng gia có Tử Phúc cùng Tử Hỉ, còn có Văn gia và chủ tử của Phương quản gia phía sau Lâm Khang Bình, căn cơ của Tăng gia chỉ biết càng ngày càng sâu, như vậy Phó gia tự nhiên là kẻ được lợi. Hơn nữa, mấu chốt nhất là, Tần gia nghĩ ngớ ngẩn Tần Tri phủ Việt Thành phạm tội, Tần gia còn có Phó gia có thể dựa vào. Nói như thế nào, cộc hôn sự này đối với Tần gia đều không có chỗ hại.

Về phần Phó gia, Phó đại nhân cũng là suy nghĩ sâu xa hết lần này đến lần khác, người trong quan trường tự nhiên có nguồn tin của hắn, hướng chỉ. Chuyện của Trần tri phủ Lâm Khang Bình tự mình tìm Phó đại nhân nói qua. Lui một bước nói, cho dù Trần tri phủ gặp chuyện không may, cũng không liên lụy đến Tần gia, mà Tần gia ắt phải muốn dựa vào Phó gia hắn, một điều quan trọng nhất, hai nhà kết làm quan hệ thông gia, hai nhà khẳng định chỉ có thể ở lại một nhà, Phó gia kinh doanh ở An Châu đã nhiều năm, tìm một biện pháp đẩy Tần gia đi. Phó đại nhân vẫn là rất có hi vọng thắng làm Tri phủ An Châu.

Một đêm này, Hạ gia cũng là không bình tĩnh, Hạ thái thái không nghĩ tới một câu nói đùa của mình, lại có thể sắp thành được mối nhân duyên hai nhà Tần Phó, từ nay về sau, Tần phu nhân còn không thể không xem trọng nàng một chút. Nói mấy ngày nay, Tần phu nhân tìm nàng tham gia tụ hội của phu nhân thái thái nhà quan ở An Châu phủ cũng không ít.

Đương nhiên, Hạ thái thái cũng không ngốc, biết Tần phu nhân là tìm nàng hỏi thăm chuyện của Tăng gia, nhưng là, con người mà, xem làm sao lợi dụng, lợi dụng cho tốt, bản thân cũng có thể đi theo chia sẻ một bát canh, phải không? Bởi vậy, Tần phu nhân đáp ứng, năm sau, đổi một phần công việc nhẹ nhàng cho Hạ đại nhân.

Một đêm này, thật đúng là mấy nhà vui mấy nhà sầu, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình chính là nhà sầu kia, trước đó vài ngày, Phó phu nhân còn đứng ở lập trường của Tử Tình bảo vệ Tử Tình, Lâm Khang Bình còn tìm Phó đại nhân thương lượng ứng đối với việc Tần đại nhân làm khó dễ, chỉ chớp mắt, hai nhà lại có thể thành quan hệ thông gia, về sau này, còn hợp tác thế nào?

“Dứt khoát, hai nhà này chúng ta đều chớ qua lại quá gần, chuyện sau này ai có thể nắm được? Trên đời này không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, lỡ như ngày nào đó, lợi ích giữa bọn họ vượt qua chúng ta, chúng ta nhất định là bị vứt bỏ, hơn nữa, ta cứ cảm thấy, Tần gia này, còn có thể đến phiên toái chúng ta. Chúng ta chỉ làm việc làm ăn của mình, làm nông trang của mình không được sao?” Tử Tình nói.

“Cái này có cái gì không được? Người yên tâm, trong lòng ta đều biết, ta cùng Phó gia, cũng chỉ là nể mặt Tiểu Tứ, bán chút đồ trong trang, không có giao tình nhiều lắm. Vốn là, ta chỉ là làm tốt bổn phận của mình, chuyện quan trường này, ta cũng không tham dự, thân phận ta quá thấp, chen vào góp vui làm cái gì? Còn không bằng tìm cách kiếm chút bạc, dỗ người vui vẻ thôi.” Lâm Khang Bình nói xong buông màn hoa li ti nhũ đỏ bạc xuống, thò tay vào trong vạt áo Tử Tình.

Hôm sau Tử Tình tỉnh lại, Lâm Khang Bình đã dẫn theo bọn nhỏ luyện công xong rồi, tiểu Yên Nhiên mặc áo bông thật dày, tròn vo mà lên kháng lớn của Tử Tình, nói: “Nương, bế bế. Bên ngoài, lạnh.”

Tử Tình vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, bị lạnh đến đỏ bừng, hỏi: “Nữ nhi ngoan, nói cho nương, người đi làm cái gì?”

“Ca ca, đánh quyền.”

Lúc này, Lâm Khang Bình dẫn theo mấy đứa Thư Duệ đã rửa mặt xong rồi, vào phòng, Tử Tình hỏi Lâm Khang Bình: “Các người ai mang Yên Nhiên ra ngoài? Đứa nhỏ nhỏ như vậy, biết học cái gì?”

“Ha ha, nương, còn đừng nói, muội muội giống như quả cầu nhỏ, lăn qua lăn lại, thật đúng là chơi vui.” Thư Ngọc cười nói.

Thư Duệ tròn mắt nhìn Thư Ngọc một cái, nói: “Hồi người còn nhỏ, còn không bằng muội muội đâu.”

Thư Ngọc nghe xong miệng nhếch lên, đang muốn phản bác, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường tới đây, thì ra là, hôm qua không đi được nhà cũ bên kia, hôm nay không đi nữa, thì sẽ hơi muộn rồi.

Tử Tình gọi Tiểu Lục chuẩn bị đồ, năm nay ít người đi, nhưng là đồ Tử Tình vẫn là chuẩn bị phần của mấy người Tử Phúc, vì thế, Tử Tình đặc biệt để cho Lâm Mạch Lâm Miêu đi theo sau chọn đồ, gạo, mì, lương

thực, dầu, gà, vịt, cá, thịt đều có, còn có một bộ quần áo Tết, ít nhất không thể để cho người ngoài nói, Tăng Thụy Tường không phụng dưỡng lão mẫu của mình.

Gánh vác những thứ này từ Tỉnh viên đi ra, mới vừa đi đến con đường nhỏ duy nhất từ thôn đi trấn kia, đã đụng phải rất nhiều thôn dân qua lại, bọn họ cũng là gánh gồng bán đồ ăn mua đồ ăn, thì ra là, hôm nay là ngày họp chợ lớn cuối cùng trước tết, trách không được nhiều người qua lại như vậy.

Thẩm thị lâu không ra khỏi nhà, nhìn thấy người quen hơn phân nửa muốn dừng lại ân cần thăm hỏi vài câu, giống như trước đây. Đợi đến cổng nhà Tăng Thụy Khánh, đoạn đường vốn chỉ dùng một khắc đồng hồ, lại để cho Thẩm thị đi mất nửa canh giờ.

Hàng xóm láng giềng phố nhỏ bên này đột nhiên nhìn thấy Thẩm thị, đều có chút không dám tiến lên lôi kéo, thấy Thẩm thị vẫn như cũ cùng mọi người nói đùa như vậy, lúc này mới cùng tiến đến, sờ sờ quần áo trên người Thẩm thị, cười nói: “Vẫn là Tăng gia tẩu tử sống khá giả, xiêm y này, cũng là chất vải chúng ta chưa từng thấy.”

“Chất liệu này tính là cái gì? Đồ trên đầu thím mới tốt đấy, các người ai đã từng thấy?”

Thẩm thị chỉ là nhàn nhạt cười cười, hỏi tình huống hôm nay của con cái các nhà, những cái tên nói ra từ trong miệng Thẩm thị, phần lớn Tử Tình không nhớ rõ, chẳng qua nhìn Thẩm thị cùng mọi người cười cười nói nói, Tử Tình cũng không nhẫn tâm cắt ngang, bèn gõ cửa lớn nhà Tăng Thụy Khánh trước.

Thực ra, Chu thị ở trong sân đã sớm biết Thẩm thị đến, chẳng qua, nàng lo mình đi ra ngoài, có lời gì không hợp, còn làm cho người ngoài nhìn chê cười. Còn có, nàng muốn sửa sang cho Điền thị một phen, không thể để cho Thẩm thị nhìn thấy bộ dáng của Điền thị, nói Chu thị nàng không hiểu kính lão nhân.

Cho nên, lúc mấy người Tử Tình đi vào, trong sân đã thu dọn đơn giản xong rồi, Điền thị cũng rửa mặt chải đầu một phen, ôm ra ngoài sân phơi nắng, cũng là bớt ấy người Tử Tình đi vào nhà.

Thẩm thị theo sau tiến vào, vừa nhắc chân, thấy Điền thị đang phơi nắng, Thẩm thị sửng sốt, còn có vài phần không tin tưởng lắm, bởi vì Điền thị gầy, tóc trắng, quan trọng nhất là, Điền thị bởi vì hàng năm không bước đi, hai chân đã có chút héo rút, cả người co ở trong chiếc ghế bành đan bằng mây tre kia, làm cho người ta cảm giác được dáng vẻ già nua tử khí tràn đầy, khác khá xa Điền thị trong lòng Thẩm thị - người sống an nhàn sung sướng, khắp nơi vênh mặt hắt hăm sai khiến nàng kia.

Điền thị cũng không có nghĩ đến Thẩm thị hôm nay tới đây, khó trách vừa rồi Chu thị có thể rửa mặt chải đầu sửa sang lại cho nàng lần nữa, thì ra là diễn trò cho Thẩm thị xem. Chẳng qua, nếu có thể, kiếp này, nàng cũng không muốn để cho Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của nàng, đáng tiếc, con cái không tốt, ngay cả tôn tử duy nhất là Tử Toàn cũng không hăng hái tranh giành.

Sự giày vò hai năm này, nàng không có lúc nào là không nghĩ tới, hận, làm sao Đại nhi tử nàng tử mĩ nuôi lớn một lòng yêu thương lại không có lương tâm? Một nhà Xuân Ngọc làm sao lại không có cuộc sống tốt?

Chẳng qua, nhìn thấy Thẩm thị đứng ở trước mặt nàng, mấy năm nay Thẩm thị cũng là tử mĩ bảo dưỡng, vậy mà khí sắc so với lúc trước làm dâu ở trong tay nàng còn tốt hơn nhiều, con người mà khí sắc tốt, là hiện ra sức sống, Điền thị cảm giận bất bình trong lòng, không biết lắm lắm những gì, Tử Tình cũng không nghe rõ.

Thẩm thị vẫn cười như trước, nói: “Nương, sắp Tết rồi, chúng ta tới đây đưa lễ Tết cho ngài, gạo mì lương dầu ột năm cũng gần đủ rồi, đồ ăn còn lại, để cho đại tẩu gánh vác một chút.”

“Các người không phải là không nhận ta sao? Còn thăm ta làm cái gì? Trở về nói cho hần, có bản lĩnh, đời này, các người đừng tiến vào cửa lớn này.” Điền thị nhìn chòng chọc vào Thẩm thị nói.

Lời này, Điền thị nói rất chậm, Thẩm thị cũng nghe rõ, nói: “Nương, hình như kể từ khi cha qua đời, chúng ta cũng không cắt mất lương thực cho người nhĩ? Bốn phận làm con làm dâu, chúng ta cũng đến cùng rồi, đây chính là hồi đó đã nói rõ, về phần khác, nương thích nghĩ như thế nào là việc của người.”

“Các người không phải mong đợi ta chết sớm ư? Ta càng muốn sống thật tốt, ta cũng là muốn nhìn, ông trời này khi nào thì mở mắt? Sao không đánh chết đám con cháu bất hiếu các người?” Điền thị hung tợn nguyên rủa.

Tử Tình nghe xong cười nói: “Bà, ông trời đã mở mắt rồi, người không thấy được? Người nhìn đám con cháu bất hiếu kia của người, là biết ngay.”

“Nếu bà không chào đón chúng ta, về sau, chúng ta sẽ không cần đến nữa, cũng là bớt việc. Mấy thứ này cũng là sáu đứa con cháu bất hiếu chúng ta hiếu kính lão nhân gia ngài, về sau à, lão nhân gia người cứ chờ người khác hiếu thuận đi. Chúng ta ấy à, không hầu hạ nổi.” Lâm Khang Bình nói.

Lâm Khang Bình bảo Lâm Mạch bỏ hai tay đồ xuống, rồi mang theo mọi người đi, Chu thị thấy vội muốn lôi kéo Thẩm thị, nói: “Đệ muội, đi vào ngồi một chút, uống ly trà, nương không phải là ý tứ này, nương là nhớ các người, nhớ lão Nhị, thấy lão Nhị không có tới, trong lòng có chút hờn giận.”

Thẩm thị hất tay Chu thị ra, đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa nói chuyện: “Đại tẩu, không ngồi, ta còn có việc.”

Thẩm thị dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể biết, Chu thị lôi kéo nàng đơn giản là kể khổ, muốn từ chối Thẩm thị tìm chút chỗ tốt, mấy năm này trôi qua, phẩm tính của Chu thị vẫn như trước đây.

407. Chương 411: Thư Của Mấy Người Tử Phúc

Editor: Trạch Mỗ

Từ cửa lớn nhà Tăng Thụy Khánh đi ra, Thẩm thị thở dài, nói: “May mà cha người không có tới, chẳng qua như vậy cũng tốt, đỡ cho hần khỏi khổ sở.”

Tử Tình bọn họ còn chưa đi được mấy bước, cũng chỉ là vừa đến vòng dốc đối diện với cửa Thẩm gia, đụng phải Tăng Thụy Khánh trông như là từ trong ruộng trở về, trên vai còn gánh một gánh thùng nước tiểu, Thẩm thị đứng lại trước, gọi một tiếng “Đại ca”, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình cũng chỉ đành phải đứng lại, gọi một tiếng “Đại cha.”

Tăng Thụy Khánh đen mặt, nói: “Đừng, không nhận nổi, các người ai còn có thể nhớ được có Đại ca và Đại cha nghèo khổ vất vả như vậy? Đây không phải là bôi nhọ lên mặt các người sao? Chúng ta à, tốt hơn vẫn là cầu về cầu, đường về đường, dù sao lão Nhị cũng là không muốn tới cửa này nữa.”

Tăng Thụy Khánh tức giận Tăng Thụy Tường hai năm qua đối với Điền thị chẳng nghe chẳng hỏi, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, đừng nói gì đến chỗ tốt. Nhưng là, hần lại không kéo xuống được thể diện đi cầu Tăng Thụy Tường, hơn nữa Tử Toàn cũng là rất thua kém, sách không đọc bao nhiêu, bạc lại tiêu không ít, cuộc sống tất nhiên là vượt qua càng vất vả, hần quy kết tất cả những chuyện này cho Tăng Thụy Tường không nói tình nghĩa huynh đệ, không đếm xỉa thể diện cho người đại ca là hần này, không có giúp hần một tay. Tăng Thụy Khánh có bực dọc trong lòng, tự nhiên thấy Thẩm thị cùng Tử Tình không có sắc mặt tốt.

Thẩm thị nghe xong nói: “Đại ca và nương đều đã nói như vậy rồi, về sau, chúng ta cũng khỏi phải đến nữa. Tình nhi, Khang Bình, chúng ta đi.”

Thẩm thị ở phía trước đi cực kỳ nhanh, đúng lúc gặp phải Tam bà bà từ trong sân đi ra, hỏi: “Sang đây thăm nàng?”

Cho đến thấy thần sắc Thẩm thị không đúng, Tam bà bà kéo Thẩm thị lại, hỏi: “Sao rồi? Lại cho người khó coi rồi?”

Thẩm thị nói: “Vừa đúng lúc, để cho Tam nương làm chứng cho ta.” Rồi kể lại chuyện vừa rồi, nói: “Lúc trước đã nói là bọn họ dưỡng lão. Chúng ta sang đây tặng đồ, cũng chỉ là nể mặt lão gia tử đã qua đời, bây giờ thái độ này của từng người từng người bọn họ, chúng ta còn tới làm cái gì? Không ngờ tốn tiền như thế còn bị khinh bỉ? Còn muốn nhìn sắc mặt của bọn họ? Tam nương sau này cũng đừng khuyên ta nữa.”

Tam bà bà nghe xong thở dài. Nói: “Hai người này, hồ đồ cả đời, người đừng so đo với bọn họ. Về sau, không muốn đến, để cho bọn họ nhỏ tới đây, người cũng đừng vì họ mà tức giận không đâu, đi về trước nghỉ ngơi đi.”

Mấy người Tử Tình về đến nhà, Tăng Thụy Tường nhìn sắc mặt của Thẩm thị, không cần hỏi cũng biết là bị chọc tức. Thở dài: “Đều là lỗi của ta, ta nghĩ thư viện này muốn mở cửa, đều là bà con quê nhà, bọn họ cũng không biết nội tình, nếu lại nói lên chúng ta hai năm cũng chưa qua bên kia lộ mặt. Tóm lại là thanh danh có tổn hại, cho nên mới để cho người đi một chuyến này. Đã như vậy, liệu mạng không cần thanh danh nát này cũng được, về sau, ta cũng không đi nữa, tội gì còn phải chịu cơn bực này?”

Thẩm thị nghe xong nói: “Ta hiểu ý người, bằng không, ta cũng sẽ không đi một chuyến này. Ta cũng là suy nghĩ cẩn thận rồi, về sau. Chúng ta ai cũng không đi nữa.”

Mọi người đang nói chuyện, Tiểu Bạch tiến vào nói, “Kinh Thành đưa lễ Tết đến.”

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình vội đi ra ngoài đón, là người bên cạnh Tử Phúc cùng Tử Hỉ mỗi bên một người, kéo một xe ngựa đồ, còn có thư của mấy người bọn họ. Tử Tình vội nhận lấy thư đưa cho Tăng Thụy Tường.

Tết năm nay, bọn họ đều không về được, đứa nhỏ quá nhỏ, trên đường đi qua đi lại thì lâu, ở nhà cũng không ở được mấy ngày, hơn nữa, mấu chốt nhất là, hai người Tử Lộc cùng Tử Thọ quyết định sau khi thi Hương, bất kể trúng hay không trúng, đều muốn ở Kinh Thành phát triển vài năm, đây cũng là ý của Tử Phúc cùng Tử Hỉ, về sau mấy huynh đệ ở cùng nhau, đón Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đi, bớt cho cả nhà xa cách trời nam đất bắc, làm phụ mẫu nhớ thương con cái, làm con cái nhớ thương phụ mẫu, còn không bằng đều tập trung ở cùng nhau, Tăng gia bây giờ cũng không phải không có thực lực này.

Về phần Tuệ Sơn thư viện, ý của Tử Phúc là qua vài năm mở lại, chờ Tử Lộc cùng Tử Thọ có từng trải cuộc sống và kinh nghiệm nhân sinh nhiều hơn một chút, cũng có chút tiếng tăm, mở lại thư viện cũng không muộn.

Ý cuối cùng, chính là chờ sang năm ra hiếu kỳ, để cho Tăng Thụy Tường và Thẩm thị còn có một nhà Tử Tình nhanh chóng vào Kinh, hai gã sai vặt này sẽ ở lại, chờ đầu xuân, họ tống Tăng Thụy Tường và Thẩm thị vào Kinh.

Thẩm thị nghe Tăng Thụy Tường đọc thư xong, hỏi: “Giờ Lộc nhi và Thọ nhi ở Kinh Thành cũng không về nhà ăn Tết?”

“Nương, đứa nhỏ quá nhỏ, không ở được mấy ngày, phỏng chừng là muốn tiết kiệm chút thời gian, chăm chỉ đọc sách đi. Dù sao không đến mấy tháng, các người cũng có thể vào Kinh gặp bọn họ rồi.” Tử Tình nói.

“Các người, chẳng lẽ một nhà người không đi sao?” Tăng Thụy Tường hỏi.

Vấn đề này, Tử Tình nhất thời thật đúng là không dễ trả lời, bèn hăm hăm hồ hồ nói: “Việc này, đến lúc đó rồi hãy nói. Bây giờ trọng tâm của Khang Bình ở Việt Thành, chúng ta còn chưa có nghĩ xong, bước tiếp theo đi như thế nào.”

“Thế cũng không được, cả nhà người ở lại đây, ta cũng là không yên lòng. Nếu đi thì đi cùng nhau.” Thẩm thị nói.

Tử Tình nghe xong không nói chuyện, nhưng là hỏi Tăng Thụy Tường, Tuệ Sơn này, bây giờ định thế nào.

Tăng Thụy Tường suy nghĩ một chút, nói: “Từ trong trang người rút ra một gia đình, phụ trách hoa cỏ cây ăn quả ở Tuệ Sơn, thu vào chỉ là thứ nhì, chủ yếu nhất, phải chăm sóc tốt những thứ đó.”

“Dứt khoát, về sau, hoa cỏ cây cối ở Tuệ Sơn này đều giao cho hần, để cho hần bao hết đi, một năm giao cho các người bao nhiêu ngân lượng, còn lại đều về chính hần, hần há có thể không tận tâm?” Tử Tình đề nghị nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong miệng đầy tán thành, mấy người lại bàn bạc vấn đề rốt cuộc cơm tát nên ăn ở bên nào, cuối cùng, vẫn là quyết định nhà nào ăn nhà nấy, Tử Tình không thể về nhà mẹ đẻ, Tăng Thụy Tường vẫn là trọng hiếu, cũng không thể ở nhà nữ nhi, cho nên, chỉ có thể nhà nào ăn nhà nấy.

Bàn xong những việc này, Tử Tình liền trở về nhà.

Ngày hôm sau, Tử Tình đang ở thư phòng trong nội viện cộng sổ, Lâm Khang Bình không ở nhà. Sổ sách của Chanh viên và Khang trang, mỗi tháng Tử Tình đều phải xem qua một chút, nhất là lúc cuối năm, việc

vật vãnh tương đối nhiều. Bởi vì Tử Tình không chỉ phải hạch toán thu nhập một năm, còn phải chuẩn bị bao tiền lì xì cho hạ nhân.

Tăng Thụy Tường đặc biệt đến nội viện tìm Tử Tình, Tử Tình có vài phần ngoài ý muốn, chẳng qua cũng đoán được Tăng Thụy Tường tìm đến Tử Tình là vì chuyện vào Kinh.

Quả nhiên, Tăng Thụy Tường bưng ly trà, vuốt nhẹ nắp chén này, Tử Tình thấy hỏi: “Cha là tới hỏi ta vì sao không muốn vào kinh ư?”

Tăng Thụy Tường ngẩng đầu nhìn Tử Tình, cười nói: “Không hổ là nữ nhi của ta, cha còn chưa có mở miệng, đã biết cha muốn nói gì rồi. Ý cha là, người không cần nghĩ mãi chuyện năm đó, dù sao, ai có thể để trong lòng một nữ nhân gặp mặt một lần mười năm? Còn có, mười năm này, người cũng không giống trước nữa, gặp lại, người ta còn không chắc có nhận ra người hay không đâu?”

Tử Tình suy nghĩ một chút, nói: “Thực ra, chuyện năm đó, hẳn là đã qua rồi. Ai có thể muốn một mẫu thân của năm đứa nhỏ, trừ phi hẳn điên rồi phải không? Một nữ nhân, có đứa nhỏ, trong lòng cũng không chứa nổi người khác. Việc này cha người yên tâm. Chỉ là, chuyện Việt Thành, bởi vì Trần tri phủ kia, biến số bây giờ còn rất lớn, phỏng chừng Khang Bình nhất thời cũng không nhất định có thể chạy khỏi. Muốn ta nói, bây giờ không được, cha, các người đi trước một bước cũng là như thế, ta bên này, nói muốn bỏ xuống, việc thật đúng là không ít, đều chờ hẳn trở về làm chủ đấy.”

Tăng Thụy Tường nghe xong, nói: “Ta cảm thấy, Lâm Khang Bình cũng nên mang theo mấy đứa Thư Duệ hồi hương tế tổ, nhiều năm như vậy, còn chưa có bái tế qua đâu nhỉ? Chỉ sợ Lâm gia cũng nên có ý kiến rồi.”

Vấn đề này, Tử Tình đúng là không nghĩ tới, Lâm Khang Bình đi Kinh Thành, cũng đã đi bái tế vài lần, nhưng mấy đứa Thư Duệ, thật đúng là chưa từng đi, còn chưa có trên gia phả đâu.

“Cha, chờ Khang Bình trở về, ta cùng hẳn thương lượng một chút.”

Tăng Thụy Tường nghe xong để ly trà trong tay xuống, đánh giá thư phòng của Tử Tình, đây là Tử Tình từ phòng ngủ phụ ngăn ra, tiện cho nàng viết sách cùng tính sổ. Tăng Thụy Tường cười nói: “Người thật đúng từ chỗ Nhị ca người vợ về không ít tác phẩm thư pháp, phải như vậy, mới giống thư phòng.”

“Ý của cha là, trước kia ta chính là hạng người tục tăng hơi tiền đầy người?” Tử Tình khoác tay Tăng Thụy Tường hỏi.

“Lại càn quấy với cha à? Còn đừng nói, chữ của Nhị ca người, thật đúng là tiến bộ rồi, Nhị ca người có thể chịu được cực khổ, luyện chữ cũng có vài phần thiên phú, lúc này, ta thật không cần lo ấy người bọn họ nữa rồi, về sau, dựa vào ngón nghề chữ tốt này của hẳn, cũng có thể nuôi sống chính hẳn.”

Đương nhiên, cũng chỉ là nuôi sống mà thôi, nếu muốn sống tốt, chỉ dựa vào bán chữ cũng là không được, có mấy đại sư lúc còn sống, có thể dựa vào bán chữ có cuộc sống cơm áo không lo?

Tăng Thụy Tường đi rồi, Tử Tình lâm vào trầm tư, Kinh Thành này, xem ra là không thể không đi rồi, ai có thể nghĩ đến, Kinh Thành xa không thể chạm khi đó, lại sắp thành ngôi nhà thứ hai của Tăng gia, Tử Tình nhớ tới khốn quẩn lúc mới tới, chỉ có thể cảm thán thế sự vô thường.

Lúc Tử Tình đang rối rắm, Tiểu Phấn đi tới nói, A Thổ và A Thủy đã trở lại, là trở về cùng Lâm Khang Bình, Tử Tình thế mới biết, Lâm Khang Bình đoán ra mấy người bọn họ mấy ngày nay hẳn là vào cửa, biết bọn họ mang không ít đồ, bên mỗi ngày dẫn mấy người Lâm Phúc đi bến tàu Lâm Giang trong thành An Châu chờ. Từ Việt Thành bên kia đi đường thủy tới đây, tuy là không có kết băng, nhưng mà, so với đường bộ phải chậm hơn một chút.

Tử Tình mới ra cổng trong, A Thổ cùng A Thủy cũng vào cửa viện, thấy Tử Tình vội dập đầu, Tử Tình bảo Tiểu Bạch đi báo cho Ôn bà tử một tiếng, hôm nay đón gió cho A Thổ A Thủy, cần phải thịnh soạn hơn.

Lâm Khang Bình nghe xong vừa lòng gật gật đầu, phân phó Tiểu Lục xem xét đồ ghi vào kho, phần lớn là vải bông Tây, cho hạ nhân Tình viên cùng nam nữ chưa kết hôn ở Khang trang làm quần áo dùng ột năm

bốn mùa. Ngoài ra chính là chút ít vật liệu may mặc quý trọng châu báu cùng với đồ chơi Tây Dương, tìm về cho Tử Tình.

Tử Tình biết, lần này A Thổ bọn họ có thể thuận lợi trở về, Lâm Khang Bình cũng là thả lỏng một hơi dài, dù sao cũng là thuyền nhà mình lần đầu tiên xuất dương, trong lòng làm sao có thể không lo lắng thắc thỏm? Tiền tài là một chuyện, an toàn của nhân viên càng là một chuyện, cho nên, mấy ngày nay, Lâm Khang Bình mới có thể thường đi bến tàu chờ đợi.

Lâm Khang Bình giao cả sổ sách và ngân phiếu cho Tử Tình hạch toán, Tử Tình đếm hai vạn lượng ngân phiếu trong tay, thâm nghĩ, lợi nhuận của việc xuất khẩu và nhập khẩu này quả thật là nhiều, trên cơ bản qua lại một cái, là kiếm về phí tổn nửa chiếc thuyền, một năm ít nhất có thể làm hai lần qua lại, sẽ thu hồi phí tổn. Chả trách Lâm Khang Bình luôn muốn làm buôn bán xuất dương, ở cổ đại điều kiện vận chuyển cực kỳ lạc hậu này, hàng ngoại nhập này càng là vật vừa quý vừa hiếm. Tử Tình không thể không thừa nhận, Lâm Khang Bình này đúng là có mấy phần đầu óc buôn bán.

Sau khi A Thổ và A Thủy trở về, tâm tư của Lâm Khang Bình cũng buông xuống, mang theo người trong nhà bắt đầu trang trí Phòng viên, đèn lồng đỏ, câu đối đỏ, còn có giấy cắt hoa đỏ, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị thấy, cười nói: “Quả thực có chút hương vị của Tết rồi.”

Một đêm giao thừa này, Tử Tình lo lắng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị bên kia quá mức quanh quệ, bèn sai Tiểu Phấn, Tiểu Bạch cùng với A Thổ, A Thủy đi qua, cùng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nói giỡn. Cũng may thời gian chỉ là hai ngày, bắt đầu từ mừng hai, cả nhà Tử Tình liền trở về nhà mẹ đẻ, cũng để mấy đứa Thư Duệ ở lại nhà mẹ đẻ.

408. Chương 412: Lâm Gia Gởi Thư

Editor: Trạch mỗ

Tháng giêng này mặc dù trôi qua quanh quệ hơn trước đây, chẳng qua, vẫn có không ít khách nhân tới cửa đến chúc tết, Hạ Ngọc cũng không đến, nghe Chu Thiên Thanh nói, tuy mỗi ngày có thể dậy ăn cơm ngồi một lát, chỉ là còn không có thể ra ngoài. Thuốc mấy người Tử Phúc gửi về từ Kinh Thành, Tử Tình đã sai người đưa đi ngay lúc đó, chỉ là không thấy hiệu quả nhanh như vậy.

Mỗi ngày vội vàng đón đến tiền đi, Tử Tình cảm thấy thời gian vẫn trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt, vừa tiễn đưa Lâm Khang Bình và A Thổ, A Thủy, lại đưa Thư Duệ vào huyện học, tiếp theo, lại thấy đào hồng liễu xanh, vừa nhàn hạ không được vài ngày Khang trang lại bắt đầu một năm bận rộn.

Lâm Khang Bình đi Việt Thành lần này, là đáp ứng Tần đại nhân rồi, một chuyến này là không thể không đi, bởi vì chính Lâm Khang Bình cũng muốn biết tình huống ở Việt Thành, có thể điều chỉnh sự nghiệp của mình ngay lập tức.

Lần này ra ngoài, Lâm Khang Bình không đến hai tháng đã trở lại, Trần tri phủ Việt Thành bởi vì tham ô, bị giáng liền ba cấp, nghe nói làm châu đồng Mai Châu, đây vẫn là bởi vì thái độ nhận tội của hắn khá tốt, hơn nữa, số lượng bạc tham ô không lớn, còn nộp lên, hơn nữa Lâm Khang Bình giúp hắn giới thiệu cho Văn Tam, kết quả Văn Tam có giúp hắn nói chuyện hay không, việc này Tử Tình và Lâm Khang Bình cũng không biết được.

Hai mươi chín tháng ba, là tròn hai mươi bảy tháng sau ngày mất của lão gia tử, Tăng Thụy Tường và Tăng Thụy Khánh dưới sự tác hợp của Tam bà bà, cuối cùng tập trung cùng nhau, hoàn thành tế tự cho lão gia tử, liền coi là chính thức ra hiếu kỳ. Đương nhiên, đến còn có Xuân Ngọc, Thu Ngọc. Thân thể Hạ Ngọc còn chưa có hồi phục lắm, chỉ là Chu Thiên Thanh đến.

Sau ngày hôm đó, Thẩm thị đổi tất cả câu đối cùng bùa đào linh tinh trên cửa, rèm cửa trong nhà, chăn màn gối đệm cũng thay đổi màu sắc tươi đẹp hơn một chút. Đồng thời, đón Hà thị sang đây. Thân thể của

Hà thị, khá hơn hồi mùa đông, Thẩm thị tìm đại phu khám qua, nói là không có đáng ngại. Thẩm thị mới yên tâm, bắt đầu thu dọn đồ không dùng, cùng với đồ muốn chuẩn bị mang đi.

Tử Tình và Lâm Khang Bình vẫn là rối rắm. Nói thật ra, Tử Tình còn không muốn rời khỏi Tình viên này, không có Tần gia, Phó gia cùng Hạ gia quấy rầy, cuộc sống vẫn là rất hài lòng, một chút cũng không có bất tiện của cuộc sống ở nông thôn. Nước Kinh Thành quá sâu, căn cơ của Tử Tình và Lâm Khang Bình nông như vậy, ai biết sẽ có tình huống gì xảy ra? Không dám bảo đảm sẽ không còn có lúc hốt hoảng trốn đi?

Buổi sáng mừng ba tháng tư. Sinh nhật của Yên Nhiên vừa qua được hai ngày, Lâm Khang Bình đột nhiên nhận được thư của đường huynh Lâm Khang Bình được Vương Hỉ từ Kinh Thành chuyển đến, nói là Đại gia (bác) của Lâm Khang Bình từ sau tết bắt đầu thỉnh thoảng cảm phong hàn, sức khỏe vẫn luôn không tốt, uống bao nhiêu thuốc cũng không thấy hiệu quả. Người trong nhà lo lắng hần không qua khỏi khảm(*) này, lại thấy hần lúc nào cũng nhớ Lâm Khang Bình, muốn Lâm Khang Bình mang theo người một nhà trở về gặp mặt một lần, mấy đứa nhỏ của Lâm Khang Bình cũng cần phải lên gia phả.

(*)Khảm: quẻ khảm, một trong tám quẻ trong bát quái, nghĩa là hiểm hóc.

Lúc này, Tử Tình và Lâm Khang Bình không muốn vào Kinh cũng không thể không vào Kinh, cũng không thể để cho lão nhân mang theo tiếc nuối mà đi. Lâm Khang Bình và Tử Tình cảm thư tìm Tăng Thụy Tường thương lượng, không bằng bây giờ cùng đi, trên đường còn có người chăm sóc, bằng không. Tử Tình và Lâm Khang Bình cũng không yên tâm.

Tăng Thụy Tường có chút do dự, chủ yếu là hôn sự của Tiểu Văn, nếu không có người làm cữu là hần ở đây, sợ người trong thôn chê cười một nhà Hạ Ngọc.

Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Cha, người quên rồi, lần trước người cùng đại cha bởi vì ăn tiệc rượu ẩm ỉ mà học hặc. Người trong thôn bọn họ chỉ sợ còn nhớ. Theo ta nói, trường hợp này, cha tránh đi, còn bớt cho Nhị cô và Nhị dưỡng khó xử. Bằng không, Đại cha là trưởng, lấy tính tình của hần, không thiếu được còn muốn làm khó dễ người, người cũng không thể gây gổ với hần. Không bằng, đi thăm Nhị cô một chuyến trước, đưa tiền biếu trước, nói nguyên do, Nhị cô và Nhị dưỡng chưa hần không thể lượng thứ.”

Thẩm thị nghe xong cũng nói: “Theo ta nói, chủ ý của Khang Bình có thể dùng, không bằng chúng ta đi một chuyến thăm Hạ Ngọc trước, thuốc mấy đứa Tử Phúc gửi về năm ngoái, cũng không biết đã uống chưa, dùng có tốt không? Chúng ta thật là đã lâu không gặp được Hạ Ngọc rồi.”

Thẩm thị vừa nói, Tăng Thụy Tường cũng động tâm, hần thật là có chút lo lắng cho Hạ Ngọc, đối với muội tử này, hần càng nhiều là thương tiếc, từ nhỏ thân thể không tốt, mà lại còn lắm tai nhiều nạn, người Tăng gia bên kia Tăng Thụy Tường không bỏ xuống được nhất, chính là Hạ Ngọc.

Nếu muốn đi, Tử Tình tự nhiên cũng muốn đi thăm Hạ Ngọc một chút, sinh nhật lần này của Yên Nhiên, nhà Tiểu Dục nhân cơ hội đưa thuốc cho Tử Tình, nhân tiện mang đến cho Yên Nhiên một phần hạ lễ, thuốc này, Tử Tình còn chưa có đưa đi cho Hạ Ngọc đâu, bèn đi theo Tăng Thụy Tường bọn họ cùng ra ngoài.

Tình hình của Hạ Ngọc, so mấy tháng trước khi Tiểu Văn đính hôn, nhìn có sức sống hơn một chút, chỉ là, vẫn không thể ra khỏi nhà thăm họ hàng tiếp khách, Hạ Ngọc rất là vui mừng khi thấy Tăng Thụy Tường tới chơi, nhưng là khi nàng nghe Thẩm thị nói, người một nhà chuẩn bị vào Kinh, là tới cáo biệt. Nước mắt của Hạ Ngọc tuôn ra trước, tiếp đó, như là không khống chế được, nức nở nghẹn ngào không thể tự nói, cuối cùng sắp đau đớn bất tỉnh, cũng là làm cho Thẩm thị và Tử Tình sợ hãi kêu to một tiếng, bảo Lâm Khang Bình đi đón ngay đại phu đến.

Vẫn là Chu Thiên Thanh ngăn cản, nói: “Nàng chỉ là thương tâm quá độ, không có việc gì, đại phu nói, phải tĩnh dưỡng cẩn thận, không thể thương tâm không thể vui mừng quá độ, nghe được tin tức các người muốn đi, nàng quá bất ngờ, không chịu nổi, là như vậy, để cho nàng tự bình tĩnh một chút.”

Tử Tình nghe xong vội đỡ Hạ Ngọc nằm xuống, nói: “Nhị cô, người đừng đau lòng, cha nương ta cũng chỉ muốn đi hai ba năm, cũng chính là đi xem xem mới mẻ bên ngoài, Thạch bà tử sẽ để lại cho người, nhà người nếu có chuyện gì, người để cho Thạch bà tử hoặc dưỡng trở về tìm quản gia nhà ta, có chuyện xảy ra, hần sẽ giúp người, bất kể là tiền bạc hay là cái khác, ngoài ra, ta cũng dặn hần, thỉnh thoảng đưa chút đồ ăn tinh xảo tới cho người. Người đừng lo lắng, chúng ta đều thu xếp cho người xong rồi.”

Hạ Ngọc lắc đầu, vẫn là hai mắt đầm lệ nhìn Tăng Thụy Tường, Thạch bà tử đi lên đút mấy hộp nước cho Hạ Ngọc, Hạ Ngọc mới nói ra được, “Nhị ca, Nhị tẩu, cuộc sống của ta không khó khăn lắm, không cần lo lắng, ta chỉ là, sợ thân thể ta, còn có thể kéo dài đến lúc nhìn thấy các người trở về không? Mấy tháng này, Tử Tình cũng tốn không ít bạc, nào là nhân sâm nào là thuốc viên, lo lắng không ít, chẳng qua là, thân thể ta ta biết, ta chỉ là kéo dài muốn thấy nhi tử thành thân thôi, ta sống, chính là kẻ liên lụy.”

Tăng Thụy Tường nghe xong lời này, vội nói: “Nói bậy bạ gì đấy? Chúng ta tốn tâm tư tốn tinh lực tốn bạc tìm thuốc cho người, người lại còn nói ra lời như vậy, chẳng những uống phí hết nỗ lực của chúng ta, ngay cả nỗ lực của Tiểu Văn cũng uống phí, đứa nhỏ này một lòng học y, vì cái gì, người không phải là không biết, người nghĩ như vậy, hần mà biết, sẽ có bao nhiêu đau lòng, cho là người – người làm nương này không xót hần, chỉ biết giải thoát ỉnh. Ta là Nhị ca của người, hễ là có chút hi vọng, chúng ta đều sẽ không buông tha, đừng nói những lời này làm cho Nhị ca đau lòng, còn có, chúng ta nếu đi Kinh Thành, sẽ tìm người định kỳ đưa thuốc cho người, người yên tâm đi.”

Thẩm thị ở một bên, cũng rút khăn ra lau nước mắt, cố gắng khuyên lơn Hạ Ngọc một phen, lại để lại chút tiền bạc cho Thạch bà tử, bảo nàng lo liệu thức ăn tử tế cho Hạ Ngọc, Tử Tình thì cường điệu dặn dò Thạch bà tử vài câu, gặp được người nhà Xuân Ngọc tới, yêu cầu vô lý một mực không thể đáp ứng, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tử Tình và Thẩm thị để tiền bạc ở trên người Thạch bà tử.

Từ nhà Hạ Ngọc trở về, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đi nhà Tam bà bà, Tử Tình và Lâm Khang Bình lại vội vàng đi một chuyến đến nhà Thu Ngọc, Thu Ngọc cũng là biết chuyện Tăng Thụy Tường muốn đi, chỉ là không nghĩ tới sẽ đi trước, cho rằng sẽ đợi đến sau khi Tiểu Văn thành thân. Cho nên sau khi nghe được tin tức này, cũng là nước mắt ràn rụa không dứt.

Lần đó Thẩm thị và mấy người Tử Tình đi nhà cũ gặp Điền thị, ngày hôm sau Thu Ngọc biết được từ trong miệng hàng xóm của Chu thị, còn đặc biệt chạy tới nhận lỗi. Chỉ là, những cái này, đối với Tăng Thụy Tường và Thẩm thị mà nói, đã không quan trọng gì nữa rồi. Thu Ngọc cũng là tinh thần chán nản, Điền thị dù không tốt thế nào, Tăng Thụy Tường có thể vứt bỏ, nhưng là Thu Ngọc không thể vứt bỏ. Người sinh ra mình, là không cách nào lựa chọn .

Ngày hôm sau mừng bốn, Thẩm thị và Tăng Thụy Tường cùng với Tử Tình vẫn là vội vàng đưa Hà thị trở về, cáo biệt người Thẩm gia. Từ Thẩm gia trở về, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đi cáo biệt thông gia ở phủ An Châu, Tử Tình thì một mình đi một chuyến đến nhà Tú Thủy, dù sao, đi lần này, phải mấy năm mới có thể trở về.

Tú Thủy mấy năm nay, vẫn dựa vào giúp đỡ năm đó của Tử Tình, trông coi cửa hàng nhà mình, cũng là miễn cưỡng âm no, đám bạc trượng phu nàng kéo xe lừa kiếm được kia, từng chút từng chút tích lũy xuống, đến bây giờ, mua ba mẫu ruộng nước, cũng là cho người khác thuê.

Chẳng qua là, nhà Tú Thủy khá nhiều con, có sáu đứa, lớn, đã có mười lăm tuổi, là nữ hài, đến tuổi làm mai tuổi, Tử Tình nhìn có vẻ khôn khéo hơn Tú Thủy một chút, nghe nói, việc buôn bán của cửa hàng này vẫn là hai đứa nhỏ của Tú Thủy chống đỡ, nếu theo tính tình hồ đồ của Tú Thủy, chỉ sợ sớm lỗ sạch rồi. Xem ra, người làm phụ mẫu hồ đồ hoặc không đứng dậy nổi cũng sẽ buộc con cái trưởng thành sớm hơn.

Tú thủy nghe nói Tử Tình muốn vào Kinh, đầu tiên là khóc lên, Tử Tình vừa định muốn khuyên lơn nàng vài câu, nàng trái lại lau nước mắt trước, cười nói: “Đây là chuyện tốt, ta khóc cái gì, người cũng không phải không trở lại. Chẳng qua, phải nhớ lúc trở về mang chút đồ xinh đẹp cho ta, cũng không cần quý lắm, xinh đẹp là được, chẳng hạn như đám hoa này, cùng với đồ trang sức nhỏ không đáng giá tiền, đương nhiên, người nếu mang ấy mảnh vải chất liệu tốt, ta cũng không có ý kiến.”

Tử Tình nghe xong dở khóc dở cười, nói: “May mà ta biết người vài thập niên rồi, bằng không, ta còn tưởng rằng người chỉ nhận đồ của ta không nhận nhận người của ta đấy, này, chọn cho người mấy xức vải dệt bằng mấy màu tươi đẹp, bên này không có nhiều kiểu.”

Tú Thủy nhận lấy vải bông, ôm Tử Tình cười nói: “Vẫn là Tử Tình tốt, hiểu lòng ta nhất.”

Đám con của Tú Thủy ở một bên nghe xong cười nói: “Nương, người xem người người mấy chục tuổi rồi, lúc khóc lúc cười, cũng không sợ Tình tỷ tỷ nhìn chê cười người.”

“Nàng dám chê cười ta, ta sẽ tiết lộ ra hết mấy chuyện xấu hổ của nàng hồi bé. Ta nhìn nàng sinh ra, còn bé nàng không ít đâu, bởi vì lúc đó, nương Tình Tình nàng vô cùng bận, nào có thời gian trông nàng? Lúc đó ta thường xuyên trộm đồ ăn cho nàng, thậm chí còn lau cho người không biết bao nhiêu lần. . .” Tú Thủy chỉ lo nói đến cao hứng, Tử Tình đoán ngay ra câu nói tiếp theo, liền vội bịt miệng nàng.

Mấy đứa nhỏ thấy cũng che miệng cười trộm, cũng làm Tử Tình lưu luyến rồi đi, từ nhà Tú Thủy trở về, Tử Tình lại đi nhà Bảo Phượng, nên thông báo, dù sao cũng phải thông báo một tiếng, dù sao cũng là bằng hữu một thời gian.

Lúc Tử Tình vào nhà, Lâm Hưng đã đón Thư Duệ từ huyện học trở về, Thư Duệ nghe nói sắp vào Kinh, cũng là có vài phần hưng phấn, hẳn còn nhớ vào học cùng Vĩnh Tùng, sợ Vĩnh Tùng ở Kinh Thành gặp được tiên sinh tốt, qua một thời gian, kéo dài khoảng cách giữa hai người đấy.

409. Chương 413: Đưa Tiền

ditor: Trạch mỗ

Cùng Thẩm thị bọn họ thương định sáng sớm mừng sáu tháng tư lên đường, đi lần này, không có hai ba năm chỉ sợ là không về được, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình thương lượng một chút, ngân phiếu trong nhà, vẫn là không mang đi theo, Kinh Thành còn có chín ngàn lượng bạc tiền hoa hồng xưởng thủy tinh năm ngoái, cộng thêm các khoản thu vào của Lâm gia, cũng có hơn ba ngàn lượng bạc, đều ở chỗ Tử Hi. Hẳn là đủ rồi.

Tử Hi nói đùa ở trong thư, nếu một nhà Tử Tình không vào Kinh, bạc này, hẳn sẽ tiêu hộ Tử Tình.

Tử Tình điều Tiểu Thanh Tiểu Lam từ trong trang trở về, một nhà Tiểu Thanh ở tại sương phòng chỗ Thẩm thị bên kia, phía sau núi của Tăng Thụy Tường bên kia, vẫn là giao cho hai vợ chồng Thẩm thị thuê từ trong thôn kia, bọn họ giúp đỡ quản lý phía sau núi có chừng mười năm, coi như là người tin được. Thẩm thị bảo bọn họ buổi tối ở tại đảo tọa phòng(*), đất trồng rau trong vườn, tùy bọn họ chăm sóc, ăn ở đều ở Tăng gia, cùng Tiểu Thanh bọn họ trông nhà cho Tăng gia

Một nhà Tiểu Lam thì ở tại sương phòng chỗ Tử Tình bên này, Tiểu Lục ở lại, việc của Tình viên, bây giờ vẫn là Tiểu Lục giúp đỡ quản lý, Tử Tình cho nàng thời gian hai năm, hai năm sau Tử Tình nếu như còn ở Kinh Thành, liền để cho Tiểu Lam làm chủ, tìm một cửa hôn nhân tốt cho nàng, chẳng qua, Tử Tình cười nói: “Ta cũng là nhìn trúng A Thổ và A Thủy cho các người, không biết ý người như thế nào?”

Tiểu nha đầu vừa nghe mặt đỏ rần, chạy thật nhanh, Tử Tình cười nói với Tiểu Lam: “Nhìn xem, nàng giống người năm đó bao nhiêu, hỏi có câu mà thôi, mà như là ta muốn ăn các người không bằng, chỗ này, chẳng ai thống khoái được bằng Tiểu Thanh.”

Đang cười, Tiểu Thanh vào cửa, nói: “Nãi nãi lại chê cười sau lưng ta cái gì thế? Có thời gian nói giỡn này, còn không mau suy nghĩ, muốn dẫn người nào đi, có đủ dùng hay không? Kinh Thành cũng không so như ở địa phương nông thôn, bên người các thiếu gia cũng không thể không có một người, còn có, đồ Kinh Thành bên kia thiếu, cũng phải sửa sang lại mang đi, bớt cho đến lúc đó lại tốn một phần bạc, đồ trong nhà lại để không mốc meo.”

“Đúng là vậy. Chỉ còn lại một ngày. Nãi nãi còn không mau cân nhắc, còn ở đây nói giỡn, qua một lúc nữa, nãi nãi lại oán trách, nói là hai chúng ta làm chậm trễ thời gian của chủ tử, không nhắc nhở cẩn thận đấy.” Tiểu Lam cũng cười nói.

Tử Tình nghe xong cười nói: “Sau thành thân lá gan lớn hơn rồi. Ngay cả chủ tử người cũng dám sai khiến, còn không lại đây giúp ta tính toán một chút.”

Mấy nha hoàn chưa thành thân, Tiểu Phấn và Tiểu Bạch coi như quen tay, khẳng định muốn dẫn đi. Ngoài ra còn có mấy đứa còn nhỏ, cùng với một nhà Tiểu Tử, cũng phải cùng đi theo. Mặt khác, Lâm Khang Bình lại từ Khang trang chọn bốn tiểu nam hài tầm mười tuổi, làm người hầu ấy đứa Thư Duệ, còn có hai

đứa mười hai tuổi, chuẩn bị làm người gác cổng. Bằng không. Đến bên kia, nhất thời cũng không mua được người thích hợp, những người này, tốt xấu gì cũng sống ở Tỉnh viên hoặc Khang trang không ít năm.

Mấy người Tử Tình mất một ngày sửa sang lại đồ đạc mang đi, lần này đồ muốn mang theo thật đúng là không ít, người của cả một đại gia đình, chi phí ăn mặc, chỗ nào không cần tính toán kỹ? Trong nhà có cái gì có thể sử dụng được, Tử Tình cố gắng hết sức mang từ trong nhà đi. Bớt cho lại tốn một phần bạc. Còn có bên kia, cũng là một tòa nhà trống, các loại đồ trang trí, khó phòng cũng có không ít, Tử Tình cũng lấy ra không ít, vừa sửa sang lại, lại có thể dọn ra được tròn sáu thùng lớn, ngoài ra còn có hai thùng sách, giấy và bút, mực của mấy đứa Thư Duệ.

Tử Tình vừa hỏi Thẩm thị, Thẩm thị cũng có bốn thùng lớn. Lâm Khang Bình dứt khoát đi An Châu một chuyến. Tìm người tiêu cực giúp đỡ hộ tống đồ đạc mang đi, như vậy. Tử Tình bọn họ chỉ cần mang theo chút quần áo tùy thân, xe ngựa cũng gọn nhẹ hơn, đi đường nhanh hơn nhiều.

Buổi chiều, Trần gia đặc biệt gọi hai bàn tiệc từ Phong Di cư đưa đến nhà Tăng Thụy Tường, mời mấy vị thông gia tề tụ, không nghĩ tới Tần gia biết được tin tức, Tần phu nhân cũng tới đây.

Tử Tình cũng là có nhiều ngày không gặp Tần phu nhân, sự việc Trần Tri phủ Việt Thành đã qua hai tháng, Phó gia thấy Tần gia không bị liên lụy đến, hai nhà định xuống. Phỏng chừng Tần gia cũng là lòng dạ biết rõ, chẳng qua, vẫn là chấp nhận cục hôn sự này, có thể thấy được, Tần gia tự nhiên có tính toán của bọn họ. Chẳng qua là không biết sau khi hai nhà kết thân, ai mới là kẻ thực sự được lợi đây? Tử Tình có chút tò mò. Cũng bởi vậy, hảo cảm đối với Phó phu nhân phai nhạt vài phần.

Phó phu nhân phát hiện tâm tư của Tử Tình, nàng vẫn là không muốn mất đi hảo cảm hoặc tín nhiệm của Tử Tình, lôi kéo tay Tử Tình, thấp giọng giải thích nói: “Thực ra, cửa hôn sự này ngay từ đầu ta không phải là tán thành lắm, chỉ là, thứ giữa nam nhân bọn họ cân nhắc tương đối nhiều, nữ nhân chúng ta cũng không có nhiều quyền lên tiếng, cũng may ta hỏi thăm, nữ nhi Tần gia vẫn là đứa không tệ, cũng không tính là tử thân nhi tử ta.”

“Vậy chúc mừng Phó phu nhân.” Tử Tình cười nói.

“Lại nói tiếp ta thật đúng là có vài phần hâm mộ người, trượng phu yêu thương, lại biết kiếm tiền, chuyện bên ngoài một mực không cho người bận tâm, trong nhà cũng là người định đoạt, cuộc sống trôi qua có bao nhiêu tự tại, cũng là ta không có phúc phận. Aiz, người là không biết, chúng ta cũng có chỗ khó của chúng ta.” Phó phu nhân nói.

Lúc này, Tần phu nhân thấy đi tới hỏi: “Hai người tránh ở một bên nói chuyện riêng tư gì vậy? Tử Tình đi lần này, thật là có chút không nữ, về sau, thiếu đi một chốn tụ họp rồi.”

“Đúng vậy, ta cũng là nghĩ như vậy, lôi kéo Tử Tình nói mấy câu, ta ý, thật đúng là hâm mộ Tử Tình, cuộc sống nhỏ này trôi qua, đúng là thực dễ chịu. Người nhìn xem, chỗ nào giống như là người sắp ba mươi tuổi?”

“Ừ, một nữ nhân, xuất thân tốt hay không tính là tốt lắm, có thể gả ột nam nhân tốt, biết lạnh biết nóng thương yêu người, đó mới là thật tốt đây.” Tần phu nhân cảm thán nói, nói xong nhìn phó Phu nhân một cái, đại khái là muốn nhờ Phó phu nhân chiếu cố nữ nhi nàng vài phần đi?

“Đúng vậy, dù sao vẫn là sống lâu dài ở nhà chồng, nhà mẹ đẻ mới được mười mấy năm, cho nên nói, một nữ nhân có phúc hay không có phúc, vẫn là nhìn nhà chồng.” Phó phu nhân nói.

Lúc này, Thẩm thị đi tới, mời mọi người ngồi vào vị trí, Tần phu nhân thấy Thẩm thị, bước lên phía trước lôi kéo tay Thẩm thị, nói: “Không nghĩ tới tỷ tỷ đi vội vàng như vậy, đến cả một bữa cơm tiền đưa cũng không ăn được, mấy ngày nay, toàn là mấy người chúng ta quây rầy tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ không phải là thấy chúng ta phiền, vội vàng trốn đi Kinh Thành chứ?”

Phó phu nhân và Hạ thái thái nghe xong đều cười nói: “Cũng không phải là lời này. Còn nghĩ tới mấy ngày này nên mở tiệc tiễn biệt cho thông gia, ai ngờ người ta căn bản không cho cơ hội.”

Hạ thái thái bổ sung một câu: “Ta nếu không phải trong nhà còn có lão nhân, ta cũng đi theo lên Kinh Thành nhìn xem, cũng không biết con dâu ta sinh chưa?”

Lưu phu nhân và Dương phu nhân cũng cười nói: “Đúng vậy, có sẵn cơ hội lại không ra được cửa, trong nhà trên có già dưới có trẻ.”

Thẩm thị nghe xong nói: “Nếu thật có lòng, nào có không rút ra được chút thời gian ấy? Ta đúng là không thể đợi, lại chờ thêm nữa, ta cũng già rồi, muốn động cũng không động được, ngấm lại cả đời này, chỉ toàn xoay quanh lão nhân đứa nhỏ.”

Mấy vị thông gia phu nhân phu nhân nghe xong, đều cười nói: “Thật sự nói đến trong lòng chúng ta rồi.”

Lưu gia nói, chờ nhi tử thành thân cũng muốn đi thăm Đại nữ nhi, Trần gia sống ở nông thôn quá lâu, trước kia, có thể đi An Châu một chuyến đã quá chừng rồi, nào dám nghĩ đến Kinh Thành? Chẳng qua nhi tử nàng nói, muốn mở Phong Di cư đến Kinh Thành, thuận tiện cũng dẫn nương hãnh đi trông thấy cảnh đời. Dương gia cũng chỉ còn lại một nhi tử chưa thành thân, chẳng qua, Dương gia cũng không dám hứa hẹn, ngân lượng cho nhi tử đọc sách vẫn là nữ nhi nữ tể giúp đỡ đấy, nào còn dám mở miệng đòi bạc đi du ngoạn?

Phó gia Hạ gia lại không còn những cổ kị này rồi, cười nói: “Đã như vậy, thông gia phu nhân đi trước, chúng ta thu xếp việc nhà xong xuôi, liền kết bạn cùng đi, đến lúc đó cũng không cho chê chúng ta phiền.”

Tần phu nhân cười nói: “Ta cũng có thể về nhà mẹ đẻ thăm một chút, mặc dù nhà mẹ đẻ ta không còn người nào, nhưng là thân thích và người có quen biết vẫn là có mấy người, chẳng qua là, hiện nay, muốn gặp mặt một lần, thật đúng là không dễ.”

Tử Tình cùng mấy vị trưởng bối đang nói giỡn uống rượu, chợt thấy Tiểu Hoàng ở ngoài cửa vẫy tay nhảy mắt, Tử Tình tìm cơ đi ra, Tiểu Hoàng lôi kéo Tử Tình vào thư phòng, đưa cho Tử Tình một xấp danh mục quà tặng, thì ra mấy vị thông gia cũng không phải là tay không tới cửa, Tử Tình nhìn kỹ một cái, trong đó lễ của Tần gia và Phó gia nặng nhất, một số vật liệu may mặc thượng hạng, Tần gia là một bộ đồ ăn và trà cụ Phấn Thải thoát thai, tặng một bức chữ, còn có mấy vật trang trí bằng ngọc, Phó gia thì tặng một bức tranh treo phòng khách, một bộ đồ ăn và trà cụ Thanh Hoa thoát thai, cũng có mấy thứ đồ trang trí, đều biết Kinh Thành bên kia đều dùng được. Hạ gia thứ hai, cũng là biểu lễ tứ đoạn, ngoài ra có một pho tượng Phật bằng ngọc. Lễ của Lưu gia, Trần gia, cùng Dương gia có tác phẩm thư pháp, có thổ sản, có đồ ăn trên đường....

“Chủ tử, có cần chuẩn bị đáp lễ hay không? Còn có hầu bao thưởng cho hạ nhân.” Tiểu Hoàng hỏi.

Tử Tình nghĩ nghĩ, nói: “Mỗi nhà đáp lễ cho hai cuộn gấm, ngoài ra, hầu bao thưởng như cũ.”

Cũng không thể để cho bọn họ thấy, đáp lễ ỗi nhà không giống nhau, mặc dù lễ mang tới có nhẹ có nặng, dù sao của cải thân phận của mỗi người không giống nhau. Nhưng là đáp lễ khác nhau, mọi người thấy Tăng gia đáp lễ không giống nhau, chẳng phải là để cho bọn họ chê cười Tăng gia cũng là hạng xu lợi?

Chờ mọi người đi rồi, Tử Tình phương nói lại danh mục quà tặng cùng với đáp lễ của mình cho Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, Tăng Thụy Tường ngại hơi đơn giản.

Thẩm thị cười nói: “Cũng không xê xích gì rồi, mấy nhà Tần gia bọn họ chịu thiệt một chút, nhưng là, mấy ngày nay bọn họ quả là đến quấy rầy chúng ta không ít, nếu thật đáp lễ theo mấy nhà bọn họ, chỉ sợ trong lòng ba nhà khác sẽ băn khoăn, ta thấy Tình nhi như vậy cũng rất tốt.”

Bởi vì Lâm Khang Bình nói muốn đi sớm, chạy tới Xương Châu nghỉ trọ. Sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Tăng Thụy Tường mở cửa lớn ra, ấy thế mà trước cửa vây quanh một đồng lớn người đưa tiễn, có học sinh trong học đường, lí chính, cả đại gia đình Tam bà bà, Tứ bà bà, còn có rất nhiều thôn dân, mọi người ít nhiều gì đều từng nhận ân huệ của Tăng Thụy Tường hoặc Lâm Khang Bình.

Tăng Thụy Tường thấy hết sức cảm động, Tam bà bà một tay lôi kéo Tăng Thụy Tường, một tay lôi kéo Thẩm thị, rưng rưng nói: “Đi lần này, Tam nương còn không biết có thể còn sống chờ các người trở về hay không, các người ra bên ngoài, phải thật tốt, chuyện trong nhà, không cần nghĩ tới, có năm nhi tử kia của ta ở đây. Nhớ kỹ một câu của Tam nương, bên ngoài ngàn tốt vạn tốt, nhưng cũng không phải nhà chúng ta, Tam nương còn chờ nhìn các người một cái đấy. Hu hu. . .”

Tăng Thụy Tường nghe xong cũng là khó kiềm nén được tình của mình, bởi vì lời của Tam nương, làm cho hắn cảm nhận được sự dịu dàng của mẫu thân, nghĩ vậy, ôm Tam bà bà khóc lớn lên, không chỉ Tăng

Thụy Tường, Tử Tình cũng có cảm giác như vậy, lời nói của Tam bà bà, vẫn luôn thật tri kỷ.

Thu Ngọc mang theo mấy đứa Uyển Tình cũng tới rồi, vành mắt đỏ hoe, Tăng Thụy Tường phải đi rồi, về sau, nàng phải có khó khăn gì, thật đúng là không có người làm chỗ dựa ra mặt cho nàng rồi, Xuân Ngọc kia càng là không trông cậy được, từ lần cãi nhau đó, hai nhà cũng không qua lại nữa. Chỉ còn một mình Hạ Ngọc lại là con ma ốm, còn có, Điền thị kia, cũng không biết có thể kéo dài tới khi Tăng Thụy Tường trở về hay không?

Nhưng là, những lời này, Thu Ngọc cũng không có cách nào nói ra miệng, chỉ có thể trở mắt nhìn ba chiếc xe ngựa càng chạy càng xa, nước mắt của Thu Ngọc cũng là càng chảy càng dài.

410. Chương 414: Lại Tới Lâm Gia

Editor: Trạch Mỗ

Bởi vì Lâm gia bên kia còn không biết có tình huống gì chờ bọn họ, Tử Tình bọn họ một đường bốn ba, mất thời gian chín ngày chạy tới ngoại ô Kinh thành, Thẩm thị và Tăng Thụy Tường tự đi Kinh Thành tìm mấy người Tử Phúc, mà một nhà Tử Tình thì thẳng đến thôn Lâm gia ở.

Mấy gã sai vặt và nha hoàn, Tử Tình đều phái vào Kinh, để cho bọn họ đi trước sửa sang lại phòng ở, chỉ để lại hai người Tiểu Tử và Lâm Hưng, đi theo bọn họ vào thôn.

Trong thôn cũng không thay đổi lớn, nhưng là phóng ốc của Lâm gia thêm không ít, Tử Tình nhớ được lần trước đến, đất trống trong viện còn rất lớn, bây giờ, đều xây lên phòng ở, chắc là huynh đệ Lâm gia cũng chia nhà rồi, chỉ sợ vai dưới cũng không ít nhỉ?

Tử Tình mang theo mấy đứa nhỏ vừa xuống xe ngựa, đã có người vây xem tới đây rồi, thấy Lâm Khang Bình, vẫn là có người biết, vội đi Lâm gia gọi người, cho nên, Tử Tình bọn họ còn chưa đi đến trước hàng rào, chính phòng đã có không ít nữ nhân và đứa nhỏ đi ra ngoài.

Đại nương của Lâm Khang Bình là Dư thị cũng chạy vội ra, xem ra, mấy năm nay, Lâm Khang Bình hiểu kính nàng không ít, Tử Tình cũng nhớ được lần trước lúc mới đến, bộ dạng khó chịu của nàng, một chút cũng không chào đón Lâm Khang Bình, vẫn là sau đó thấy Lâm Khang Bình ra tay hào phóng, mới đã động được nàng.

Trong tay Tử Tình còn bế Yên Nhiên, vội thả xuống, vẫn an Dư thị, đồng thời, nhìn lướt qua bài trí trong viện, không giống như là làm tang sự, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, còn tốt, vẫn tới kịp.

Dư thị đúng là vẻ mặt đau buồn, một tay lôi kéo Tử Tình, một tay lôi kéo Lâm Khang Bình, khóc nói: “Cuối cùng cũng chạy tới rồi, mau vào nhà đi, để cho hân trông thấy mấy đứa nhỏ này của ngươi, vừa nhìn đã thấy tốt. Mấy ngày nay, ngày đêm không ngừng nhắc tới các ngươi, nhắc tới cha nương ngươi, nói là có lỗi với bọn họ, không có mặt mũi nào đi gặp bọn họ. Nhưng là, lúc trước nếu không đi bước này, ngươi đâu thể có hôm nay? Khang Bình, ngươi cần phải khuyên nhủ hân nhiều vào.”

Tử Tình nghe xong vội nói: “Đại nương bớt buồn. Có lẽ Đại gia vừa thấy Khang Bình và bọn nhỏ, là khá lên ngay đây?”

Dư thị nghe xong lúc này mới có một nụ cười, Tử Tình vội để ấy đứa nhỏ gọi người. Vào nhà, Đại tẩu của Lâm Khang Bình là Hồ đã sớm chuẩn bị cỗ đoàn ở trước kháng của Lâm Diệu Tổ, Tử Tình và Lâm Khang Bình dẫn theo bọn nhỏ đứng đầu trước, rồi mới đứng lên vấn an.

Lâm Diệu Tổ biết Khang Bình đã trở lại, cố gắng gượng ngồi dậy, dựa vào trên đầu kháng, muốn nhìn xem thật kỹ con cháu Lâm gia. Nghe mấy đứa Thư Duệ nhất nhất báo ra tên mình, Lâm Diệu Tổ kích động gật đầu nói: “Còn tốt, không quên gốc, biết bài danh bối phận của Lâm gia chúng ta.”

Tử Tình thừa cơ đánh giá Lâm Diệu Tổ, cũng không biết duyên cớ là bệnh co lại hay là tuổi tác của hắn lớn. Tóm lại, Tử Tình cảm thấy lão nhân hình như bé gầy đi nhiều, gầy gò vàng vọt, một chút tinh khí thần(*) cũng không có, nói chuyện cũng không lên nổi hơi.

(*)Tinh khí thần: Tinh, khí, thần; từ “tinh thần” và “tinh khí” trong y học mà Đạo giáo tổng hợp thành tinh, khí, thần; được gọi là “ba vật báu” của thân thể con người. (xem thêm tại đây)

Lâm Khang Bình ngồi ở trên mép giường, nói chuyện cùng Lâm Diệu Tổ, mấy đứa Thư Duệ cũng nhu thuận đứng ở cạnh mép giường, nhìn thân nhân xa lạ trước mắt.

Lúc này, trong viện nghe thấy được tiếng nam nhân nói chuyện. Gọi: “Nương, là Tam đệ đã trở lại sao?”

Tử Tình vừa định đi ra ngoài chào hỏi một tiếng, cả ba nhi tử của Lâm Diệu Tổ đã đi vào, lát sau, Mã thị nhà lão Nhị cùng Khương thị nhà lão Tam cũng vào cửa, Tử Tình thế mới biết. Thì ra Mã thị và Khương thị đã chuyển ra ngoài, xây phòng ở và sân khác, chỉ còn lại một nhà lão Đại ở bên cạnh lão nhân.

Lão Đại Lâm Khang Kiện nói với Lâm Diệu Tổ: “Cha, một nhà Tam đệ đến thăm người rồi, nhìn xem, Tam đệ thật đúng là có bản lĩnh, lại có thể sinh bốn nhi tử, cha, cao hứng không? Còn có nhé, vừa nhìn mấy đứa nhỏ này nhà Tam đệ, là biết thông minh, đọc sách khăng định không kém rồi, tương lai cạnh cửa Lâm gia chúng ta, là trông vào mấy đứa nhà Tam đệ rồi.”

Lâm Diệu Tổ nghe xong, vừa lòng nhìn mấy đứa Thư Duệ một cái, nói: “Lúc này, ta cũng yên tâm rồi, gặp được Nhị thúc người, ta cũng có lời mà nói rồi. Ngày mai, người đi tìm lí chính cùng tộc trưởng thương lượng, chuyện ấy đứa nhỏ này lên gia phả, con cháu Lâm gia chúng ta, cũng không thể lưu lạc không rõ ở bên ngoài.”

Lâm Khang Kiện vội đáp ứng, Dư thị ở một bên nói: “Việc lên gia phả này, còn phải bày rệu, lão Nhị, không bằng người đi thu xếp giúp Tam đệ người, còn có, lão Tam cũng vậy, sớm đi đánh tiếng trước cho người trong thôn.”

Lâm Khang Tường và Lâm Khang Dũng cũng vội đáp ứng, Dư thị giải thích cho hai người Lâm Khang Bình và Tử Tình: “Lúc này, nhà nhà bận rộn làm việc trong ruộng, phải nói trước cho người ta.”

Tử Tình vội nói: “Đa tạ Đại nương quan tâm, chúng ta cũng không hiểu quy củ, cũng phiền Đại ca, Nhị ca còn có Tứ đệ giúp đỡ rồi.”

Hồ thị ở một bên nghe được, nói: “Việc này còn không phải là nên làm? Đệ muội cũng đừng khách khí, vẫn là mang theo bọn nhỏ đi ra ngoài rửa mặt một phen trước đi, một đường chạy tới, nói vậy cũng là vô cùng vất vả, bọn nhỏ lại nhỏ, cũng là chịu không ít khổ.”

Dư thị ở một bên nghe xong cũng nói: “Đúng vậy, ta vui mừng quá, còn chưa có sắp xếp chỗ ở cho các người đâu.”

Dư thị nói xong nhìn về phía Hồ thị, Hồ thị nói: “Phòng ở ta đã sớm dọn ra rồi, biết một nhà Tam đệ muốn đến, chỉ là, chỉ có hai gian phòng, chen chúc một chút, còn có, ta hình như thấy Tam đệ còn dẫn theo người khác, chỉ sợ còn phải để ra hai gian nữa.”

Tử Tình nghe xong vội nói: “Cứ để ra một gian là được, hai người bọn họ là một nhà.”

Hồ thị nghe xong liền tự mình mang theo mấy người Tử Tình đi ra, sương phòng phía Tây tổng cộng có ba gian, chỉ là một gian khác còn đôi chút đồ đạc linh tinh, Mã thị cùng Khương thị cũng tới đây giúp đỡ thu dọn lau chùi.

Sau khi mấy người Tử Tình rửa mặt qua loa, cũng không lo nghỉ ngơi, liền dẫn theo Tiểu Tử vào nhà trên, lấy ra lễ vật ọi người, Dư thị cùng với mấy vị chị em dâu là một nhà hai cuộn vải dệt bằng máy, một cây trâm bạc, lễ gặp mặt cho vai dưới đều là ngân khoa tử, bởi vì Tử Tình và Lâm Khang Bình cũng không rõ ràng có mấy vị cháu trai cháu gái, cũng không dễ chuẩn bị riêng, thừa còn được, thiếu mà nói, có thể bị khó coi, có vẻ không có thành ý, cho nên Tử Tình nghĩ ra biện pháp này, bọn nhỏ cũng vui mừng, đám người lớn cũng vui mừng.

Lễ gặp mặt lần này của Tử Tình nặng hơn hồi lần đầu tiên đến, cho nên Dư thị tươi cười đầy mặt, vội phân phó đám con dâu đi làm cơm, Tiểu Tử nghe xong nhìn về phía Tử Tình.

Tử Tình lúc này mới nhớ tới, mình chỉ sợ phải ở đây một khoảng thời gian dài, đồ ăn này, nếu chỉ để ột mình Tiểu Tử phụ trách, cũng là bận không cổ nổi, suy nghĩ một chút, bèn nói với Tiểu Tử: “Người đi thu dọn phòng ở một chút, lấy đồ đã chuẩn bị sẵn ra, còn có, cần phải giặt sạch quần áo tắm trước.”

Tự Tử Tình đi theo ba chị em dâu vào phòng bếp, vẫn là phụ trách nhóm lửa, Mã thị thấy cười nói: “Tam đệ muội một hơi sinh bốn nhi tử, đúng là thật lợi hại. Người còn nhớ tiểu cô tử của chúng ta Hồng Hà chứ? Nàng thế nhưng một hơi sinh ba nữ nhi, bây giờ trên người còn mang thai một đứa, cũng không biết là nam hay là nữ, nương ta cũng là lo suốt.”

Mã thị nhắc tới, Tử Tình lập tức nhớ tới tiểu cô nương thẹn thùng kia, ít nói, nhưng là người chịu khó, ấn tượng của Tử Tình đối với nàng thật đúng là không tẻ, vội hỏi: “Nàng gả đi xa sao? Ta vẫn còn nhớ nàng, có thể đi đón một chuyến không?”

Hồ thị nghe xong vội nói: “Sao lại không được? Nương ta mà biết, còn không biết cao hứng thế nào đâu?” Nói xong liền ra khỏi phòng bếp gọi: “Nương ơi, Tam đệ muội nói nhớ tiểu cô tử, bảo phái người đi đón một chuyến.”

Quả thực Dư thị nghe xong cười nói: “Thế tất nhiên là tốt, phái Đại tiểu tử nhà người đi một chuyến, ngồi xe ngựa của Tam thúc hần, nhân tiện cũng mang đến mấy cháu ngoại gái kia.”

Nhìn Tử Tình ra tay hào phóng, mấy đứa nhỏ kia đến, nói vậy lễ gặp mặt cũng không ít được, cứ như vậy, khuê nữ được lợi ích thực tế, về nhà chồng cũng có thể có khí phách hơn một chút.

Tử Tình thấy Mã thị khinh thường bĩu môi, lắm bầm một câu, hình như là ghét Hồ thị cướp công lao của nàng, rõ ràng là nàng nhắc tới Lâm Hồng Hà. Tử Tình lại vừa thấy Khương thị, vẫn là tính tình ngượng ngùng kia, hướng về phía Tử Tình cười cười.

Tử Tình cùng hai nàng nói đến chuyện nhà, thế mới biết, nhà lão Đại có bốn đứa nhỏ, hai nam hai nữ, đứa đầu là nam hài, năm đó khi Tử Tình đến đã gặp qua, đã đính hôn rồi. Nhà lão Nhị là năm đứa nhỏ, ba nam hai nữ, Nhà lão Tứ cũng bốn đứa, hai nam hai nữ, xem ra, lão Lâm gia này khai chi tán diệp cũng không tẻ.

“Tam đệ muội, nói đến nhà người, ta thấy nhà người cũng dùng tới hạ nhân rồi ư, có phải hay không? Vẫn là lão Tam có bản lĩnh, năm đó ta thấy lão Tam đã không tẻ rồi, phần tử mĩ đối với người kia, đúng là không ai so được. Không nghĩ tới bản lĩnh kiếm bạc cũng chẳng ai so được, mấy nhi tử kia nhà người, nghe nói đều đi học rồi, chắc chắn, việc này đúng là cần không ít ngân lượng nhỉ?” Mã thị hỏi.

“Nhị tẩu, ta hình như đã nói, cha ta là Tú tài, trong nhà mở một trường tư thực. Mấy đứa nhỏ này đọc sách, nào còn cần bạc gì?”

“Ôi, chuyện nhiều năm như vậy, ta nào còn nhớ rõ được? Ta cũng là nhớ được lúc người vừa tới, bộ dáng nhỏ nhắn kia, ăn sủi cải nhân thật rau cải trắng của chúng ta, sủi cải thơm như vậy, chúng ta một năm cũng là khó được ăn vài lần, bộ dáng kia của đệ muội, giống như là đang ăn lương thực phụ, nhúu mày nuốt xuống, buồn cười chết ta rồi.” Mã thị vừa nói vừa hồi tưởng tình cảnh năm đó, cười lên ha hả.

Tử Tình thấy cũng cười nói: “Nhị tẩu chỉ sợ lúc đó đang nghĩ, Tam đệ muội này không ăn, vừa vặn ta ăn thêm vài cái đây.”

Mã thị nhìn Tử Tình, hỏi: “Người làm sao mà biết? Còn đừng nói, thực sự để cho người đoán đúng rồi.”

“Hồngбет, chúng ta vẫn là không có gạo, hôm nay Tam tẩu ăn cái gì đây?” Khương thị đột nhiên hỏi.

Tử Tình nói: “Không câu nệ cái gì, làm chút mì sợi hoặc bánh canh cũng được, chỉ cần không phải lương thực phụ. Bằng không, ta cũng thật không nuốt xuống được.”

Mã thị nghe xong nói: “Vẫn là mì sợi đi, ta đi đánh trứng gà, đáng tiếc không có thịt, đúng rồi, Tam đệ muội thích ăn rau xanh, Tứ đệ muội đi ra vườn rau nhổ chút cải trắng về, nếu có rau hẹ non, cũng cắt mấy nắm, hôm nay rất nhiều người đấy.”

Khương thị nhìn Mã thị một cái, tựa hồ có chút không tình nguyện đi ra ngoài, Tử Tình cũng không biết nàng là không nỡ lấy ra rau trong vườn nhà nàng, mà trong vườn rau nhà nàng không có mấy thứ này, phải đi vườn rau nhà lão Đại tìm kiếm, cho nên ngượng ngùng.

Khuông thị mới ra đi chưa được một hồi, Hồ thị đi vào, hỏi buổi tối chuẩn bị ăn cái gì vậy?

Mã thị vội nói: “Đây không phải là do Tam đệ muội không ăn vào được lương thực phụ, ta làm cho chút mì sợi, đang nhào bột đấy, Tam đệ muội từ phương Nam đến, thích ăn rau xanh, bởi vậy, Tứ đệ muội ra vườn nhổ chút rau xanh rồi.”

Hồ thị nghe xong nói: “Thế cũng được, chỉ là bột mịn trong nhà không còn nhiều lắm, làm ột nhà Tam đệ muội cùng cha nương ăn thôi, chúng ta vẫn là ăn cháo ngô và bánh ngô thôi.”

Tử Tình vừa muốn nói chuyện, bên ngoài có người đi vào, là một nhà Lâm Hồng Hà vào cửa.

411. Chương 415: Bữa CƠM ĐẦU TIÊN

Editor: Trạch Mỗ

Tử Tình nghe xong vội ra khỏi phòng bếp, tiểu cô nương thanh tú năm đó cũng đã thành một người phụ nữ nông thôn điển hình rồi, áo màu lam váy màu đen, đằng sau chỉ búi tóc tròn đơn giản, dùng là trâm gỗ bình thường, có thể là do mang thai, khá béo, làn da khá đen cũng thô ráp, Tử Tình cũng là còn nhớ hình như nữ nhân phương Bắc không ra đồng, làm sao thấy Lâm Hồng Hà không giống như là tình hình như thế?

Thực ra, thật đúng là Tử Tình không biết, nữ nhân phương Bắc mặc dù không ra đồng làm việc nhà nông nhiều lắm, nhưng là có vườn rau, phải nuôi lợn, nuôi gà và trông con, một lát cũng không rời ra được, trừ phi có thể gả ột nam nhân vô cùng yêu thương mình, còn có thể giúp đỡ làm chút việc nhà. Thực ra Hồ thị các nàng cũng giống vậy, chẳng qua lúc Tử Tình gặp các nàng, đã bị cuộc sống mài thô rồi, cũng không giống như Lâm Hồng Hà khi đó, là tiểu cô nương, được cha nương nuông chiều, cho nên tương phản khá lớn.

Lâm Hồng Hà thấy Tử Tình, cũng nhận ra rất nhanh, mặc dù trông Tử Tình béo hơn một chút, nhưng những chỗ khác, thật sự biến hóa không lớn.

Mấy đứa nhỏ nhà Tử Tình cũng đi ra, Tử Tình bảo bọn họ gọi “Cô cô”, mấy đứa Thư Duệ nghe quen Vĩnh Tùng và Tiểu Dực bọn họ gọi Tử Tình là “Cô cô”, lúc này có cô cô của mình, cũng là rất hưng phấn, nhất là Thư Vi và Thư Ngọc, hỏi: “Nương, chúng ta cũng có cô cô của mình?”

“Đúng là vậy, “nếu giả cho đổi lại” cô cô.” Tử Tình cười nói.

Thư Duệ bọn họ nhìn Lâm Hồng Hà một cái, đại khái cô cô trước mắt này cách cô cô bọn họ mơ ước vẫn còn có chút khoảng cách, chẳng qua, trái lại rất hiểu chuyện, đều tiến lên hành lễ, còn có Yên Nhiên, Tử Tình cũng dạy nàng nói Quan thoại, nhưng không dạy nàng hành lễ, cho nên, cũng học theo mấy ca ca cúi đầu hành lễ với Lâm Hồng Hà. Rượu lấy một trận khen ngợi và tiếng cười to của mọi người. Ngay cả Lâm Hồng Hà sinh ba nữ nhi rồi thật sự không thích nữ hài lắm cũng nhịn không được muốn bế nàng, dọa cho Tử Tình vội nhận qua, nói: “Bụng đã lớn như vậy rồi, còn không tự mình nhớ một chút. Ngộ nhỡ bị đụng vào cũng không phải là đùa.”

“Tam tẩu, nữ nhân nông thôn nào có dễ hồng như người nghĩ? Bằng không, việc trong nhà ai làm? Ta chỉ là thấy mấy đứa nhỏ này nhà Tam tẩu. Còn rất hiểu chuyện, nhìn một chút đã chọc người thích.” Lâm Hồng Hà nhìn mấy đứa Thư Duệ cười nói.

Còn may, Tử Tình mặc ấy đứa nhỏ đều là quần áo nhà nông thường ngày ở nhà hoặc ra đồng, cho nên, chênh lệch với đứa nhỏ Lâm gia không lớn lắm, chỉ là hành vi, lời nói vẫn là không giống, cho nên. Lâm Hồng Hà thấy bốn nhi tử này của Tử Tình, thở dài: “Vẫn là Tam tẩu phúc khí tốt.”

Tử Tình thấy nàng vuốt bụng mình với một khuôn mặt u sầu, bèn nói: “Nói ra không sợ người chê cười, lúc trước ta cứ mong đợi sinh nữ nhi mãi, nghĩ ta nhất định phải sinh nữ nhi mới trọn vẹn. Bởi vậy, liền một mạch sinh năm đứa, cuối cùng cũng để cho ta trông đến được. Còn có, Đại tẩu nhà ta, cũng là một mạch sinh ba nữ hài, mới sinh được nhi tử, đây có là cái gì, chẳng qua là sinh ra sớm hay sinh ra muộn mà thôi, dù sao cũng không thể thiếu người. Cùng lắm thì sinh thêm mấy đứa là được.”

Dư thị nghe xong lời nói của Tử Tình, vội nói: “Nghe đi, lời của Tam tẩu người quả thật là có lý, người cho dù không tin lời Tam tẩu người, nhưng bốn nhi tử này nhà Tam tẩu người đều rành rành ở đây, cho nên. Khuê nữ (con gái) à, nghe lời nương, ta không sốt ruột, từ từ sinh.”

Hồ thị ở một bên nghe xong nói: “Muốn ta nói, nhiều khuê nữ tốt hơn, chờ trưởng thành, còn có thể đòi được nhiều sính lễ hơn, nếu như nhiều nhi tử, bạc lo liệu cưới vợ là đủ cho người chịu đựng rồi. Đại tiểu tử nhà ta không phải vậy? Ta còn phát sầu, bạc thành thân này đi đâu kiếm đây?”

“Đại tẩu, ai chẳng biết cuộc sống nhà người phát đạt? Thư Hưng là trưởng tôn Lâm gia, cha ta cung cấp cho hắn đọc sách mấy năm, bây giờ cũng là một tay trổng trọt giỏi.” Mã thị đi ra cười nói.

Tử Tình nghe giọng Mã thị, thực là giống như trào phúng, năm đó, Tử Tình còn nhớ rõ mấy chị em dâu này tuy có chút tiểu tâm tư riêng, nhưng là trên mặt vẫn còn bình thường, hôm nay lại lên cơn ngay trước mặt lão thái thái, có chút bất thường.

Quả nhiên, Dư thị nghe xong lời của nàng ta, liếc xéo nàng ta một cái, nói: “Người không ở yên trong phòng bếp làm cơm, chạy đến chỗ mồm vào làm gì? Sao ở đâu cũng có người? Là tỏ vẻ người có bản lĩnh.”

“Nương, còn không phải Đại tẩu nói, chỉ làm chút lương thực tinh ột nhà Tam đệ, cả nhà chúng ta đều ăn lương thực phụ, ta mới nghĩ tới hỏi một câu, một nhà tiểu cô này, là ăn lương thực tinh hay là lương thực phụ?” Mã thị hỏi Dư thị.

Dư thị nghe xong trừng lườm Hồ thị một cái, nói với Mã thị: “Hôm nay khó được đủ người, cứ ăn cả một bữa lương thực tinh.”

Mã thị nghe xong cười nói: “Đã biết, nương, vậy ta đi chuẩn bị luôn.”

Mã thị cũng là có ba nhi tử, đúng là tuổi hay ăn, ngày thường ở nhà cũng không dám bỏ lương thực tinh ra cho bọn nhỏ ăn, nghe xong lời này, há có thể không vui? Nàng cũng là nghĩ, có lợi không chiếm thì đúng là ngu, phỏng chừng Lâm Khang Bình nhất định sẽ đi mua gạo lương thực tinh, nhà nàng thế nhưng có đến năm đứa nhỏ, cũng là ăn được nhiều chiếm được nhiều hơn nhà khác rồi, đến cả lễ gặp mặt của Tử Tình cũng nhiều hơn được một phần, nghĩ tới những chuyện tốt này, chân tay Mã thị nhẹ nhàng hẳn lên.

Hồ thị cũng vội vàng vàng chui vào, nói với Mã thị: “Đệ muội, mì sợi nhỏ trong nhà đúng là không có nhiều lắm, còn phải để lại một chút làm bữa ăn mặn (*) cho cha ta, không bằng, người thêm mấy muôi bột ngô và bột khoai lang, cũng là giống như vậy.”

(*)Bữa ăn mặn: Đĩa nha tế, đầu tiên là chỉ bữa ăn mặn mỗi khi đầu tháng, giữa tháng. Sau lại nói về bữa cơm thịnh soạn thỉnh thoảng mới được ăn.

Lúc này, Khương thị cấp một rổ cải thìa và rau hẹ vào phòng bếp, Hồ thị liếc mắt một cái nhìn rau hẹ trong rổ, hỏi: “Đệ muội, rau hẹ này lấy ở đâu?”

Khương thị nhìn nhìn Mã thị, nói với Hồ thị: “Là Nhị tẩu bảo ta đi cắt, nhà ta cũng không có rau hẹ.”

Hồ thị nghe xong thở dài: “Ta đang chuẩn bị mang cái này ra chợ lớn bán, đây chính là đầu vụ, rất đắt đấy.”

Tử Tình ở bên ngoài, tất nhiên không biết chuyện trong phòng bếp, nàng thấy Dư thị thỉnh thoảng nhìn mình một cái, lại nhìn ba nữ nhi kia của Lâm Hồng Hà một cái, liền nghĩ tới, thì ra là lão thái thái còn chờ Tử Tình cho bọn nhỏ lễ gặp mặt đây. Tử Tình vừa muốn gọi Tiểu Tử, Tiểu Tử đã cầm hai cuộn vải bông, sáu cái ngân khoa tử đi ra rồi.

Lâm Hồng Hà có chút ngượng ngùng, nói: “Ta cũng không có gì ấy cháu, mỗi lần đến đều lấy đồ của Tam tẩu, ta cũng áy náy.”

Tử Tình đưa cho nàng, nói: “Người đã gọi là Tam tẩu rồi, Tam tẩu uội tử chút đồ còn không phải là nên làm? Cầm đi, trở về làm bộ quần áo mới cho bọn nhỏ. Đúng rồi, ta còn chưa hỏi, người là ở riêng? Hay là ở cùng mẹ chồng?”

“Còn chưa có ở riêng đâu? Ông nội của đứa nhỏ nói, phải đợi tiểu thúc thành thân xong rồi hãy nói.”

Tử Tình lúc này mới hiểu rõ, nam nhân của Lâm Hồng Hà đứng hàng lão Nhị, bên trên còn có một đại ca, phía dưới còn có hai muội muội, đã xuất giá, chỉ còn lại một tiểu thúc mười bảy tuổi.

Tử Tình vừa nghĩ, Lâm Hồng Hà này sống ở nhà chồng cũng không dễ chịu, lão Nhị không có quyền nói chuyện, hơn nữa nàng còn chưa có nhi tử, lại càng không được lão nhân chào đón rồi. Cầm đồ này về nhà, còn không biết là của ai đâu?

Quả nhiên, Dư thị nói: “Vải bông này, không bằng để lại chỗ ta, ta giúp người làm thành quần áo, trực tiếp đưa qua. Người xem người, bao nhiêu năm không có mặc một bộ quần áo mới rồi, bọn nhỏ cũng vậy, chỉ nhặt đồ thừa của người khác bỏ lại. Chỗ tiền bạc kia, người nên giấu cho kỹ, đừng lại để cho người ta nhớ thương đến? Nghe lời nương, cố chịu đựng thêm hai năm nữa, cũng sẽ ở riêng rồi, người cũng có thể sống thoải mái được mấy ngày, mấy ca ca nhà mẹ đẻ này của người cũng có thể giúp đỡ người một tay.”

Lúc này, Lâm Khang Bình đi ra, nhìn Lâm Hồng Hà cũng là có chút không dám nhận ra, vẫn là Thư Duệ vội nói: “Cha, cô cô đến thăm chúng ta.”

Lâm Hồng Hà cũng kêu to “Tam ca”, Lâm Khang Bình đối với muội tử này vẫn là có chút hảo cảm, giờ phút này thấy bộ dáng này của nàng, hỏi: “Nam nhân nhà người đâu? Làm sao để người thành như vậy?”

Lâm Hồng Hà nhìn thoáng qua Tử Tình, rưng rưng cười nói: “Có mấy người có mệnh tốt như Tam tẩu? Ta coi như là không tệ rồi, tốt xấu gì cũng có thể ăn cơm no.”

Như thế, nhìn dáng người của nàng là đã nhìn ra, nông dân cổ đại đối với yêu cầu cuộc sống thực không cao, có thể ăn cơm no là thỏa mãn rồi, tốt xấu gì vẫn hơn Tử Tình hồi còn nhỏ, nhất là nông dân phương Bắc, hiệu quả sử dụng ruộng đất là thấp hơn phương Nam, người trong cả một đại gia đình có thể ăn cơm no, ruộng đất trong nhà vẫn có không ít.

Lâm Khang Bình cùng Lâm Hồng Hà vào thượng phòng, nói chuyện cùng lão gia tử, Tử Tình thì xoay người vào phòng bếp, nàng là con dâu của Lâm gia, không phải là khách nhân, việc nhà vẫn phải thò tay ra mà làm.

Hồ thị thấy Tử Tình, vội đẩy ra ngoài, nói: “Làm xong cả rồi, Tam đệ muội cũng không cần nhúng tay vào nữa, những việc này, người cũng không quen. Lại nói, nào có đạo lý để cho khách nhân đường xa vừa mới vào cửa đã làm việc?”

Hồ thị nói xong, liền gọi con mình dọn bàn, Tử Tình vừa thấy nhiều người như vậy, thượng phòng chỉ sợ đặt không hết, quả nhiên, Thư Hưng dẫn theo đệ đệ muội muội bày hai cái bàn ở trong sân, Hồ thị đưa cơm cho thượng phòng, đám nam nhân Lâm gia một bàn, đám nữ nhân một bàn, mì sợi là dùng chậu gỗ lớn đựng, một chậu trứng gà sốt rau hẹ, một chậu lớn canh cải thìa trứng hoa.

Tử Tình cẩn thận liếc mắt nhìn qua một cái, đứa nhỏ Lâm gia coi như biết quy củ, không có tranh giành nhau, là ngoan ngoãn chờ người lớn chia ình xong, sau đó bưng bát của mình, ngồi xổm một bên hoặc đứng ở một bên ăn, một hồi, chỉ nghe thấy một loạt tiếng hút mì.

Yên Nhiên còn chưa đủ lớn để có thể tự mình ăn cơm, càng miễn bàn ăn mì sợi, cái miệng của đứa nhỏ này, còn kén chọn hơn cả Tử Tình, Tử Tình bón cho nàng một miếng mì sợi, chỉ thấy Yên Nhiên dùng sức nuốt xuống, Tử Tình nhìn biểu cảm của mấy đứa Thư Duệ, là biết, mì sợi này nhất định là trộn lẫn lương thực phụ, cũng may Tử Tình ở nhà đã dạy bọn nhỏ không được phép lãng phí lương thực, cho nên, ai cũng không dám nhả ra ngoài.

Chẳng qua là Tử Tình lại muốn bón cho Yên Nhiên miếng thứ hai, đứa nhỏ này nói thế nào cũng không chịu há mồm, dùng sức mím chặt, còn cau mày, Tử Tình lại muốn bón, đứa nhỏ liền nước mắt rưng rưng, Tử Tình thở dài.

Bữa cơm này, Tử Tình cũng là khó có thể nuốt xuống, Dư thị rõ ràng nói là muốn làm lương thực tinh, đứa nhỏ nhà Tử Tình vốn là quen ẩm thực phương Nam, mì sợi bằng lương thực tinh mấy đứa nhỏ còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, lương thực phụ này, cũng là thật lòng không nuốt vào được. Cũng không biết rốt cuộc Hồ thị là có ý gì? Là ép Tử Tình lập tức đi mua gạo sao?

Thực ra, cũng thật không thể trách Hồ thị, thì ra là, Lâm Diệu Tổ vừa ốm, tiền thuốc cũng là tốn không ít, lúc trước ở riêng đã nói trước rồi, lão đại sống cùng cha nương, đại viện tử này đều để lại cả cho lão Đại,

ngoài ra còn thêm hai mẫu ruộng tốt, là cho lão nhân lão thái thái giữ lại dưỡng lão, cho nên, lão nhân bị bệnh, theo lý tiền thuốc nên do Đại phòng gánh vác.

412. Chương 416: Góp Tiền

Nhưng là, Lâm Diệu Tổ vừa ốm không phải là một ngày hai ngày, mà là vài tháng, của cải của một nhà Lâm Khang Kiện cũng không dư dả nhiều, hơn nữa Đại nhi tử vừa mới làm mai, sính lễ vừa gom đủ mang đến nhà đàn gái, việc thành thân này còn phải tốn một khoản đi? Phía dưới còn có ba đứa nhỏ đấy, nào có dư ra bạc chữa bệnh cho lão đâu? Huống hồ, đây chính là cái động không đáy đó?

Sức một mình dù sao cũng là có hạn, cho nên, Lâm Khang Kiện tiếp nhận đề nghị của Hồ thị, thương lượng với lão đầu lão thái thái, tiền thuốc men này, vẫn là ba nhi tử chia đều, bằng không, cả nhà hẳn khẳng định không kiên trì tiếp được, chi phí trước kia chỉ tính một mình hắn, về sau, là ba nhà chia đều.

Lão đầu lão thái chỉ đành phải cam chịu, của cải của lão Đại, bọn họ cũng đại khái rõ ràng, hai nhà kia, cũng không phải không lấy ra nổi, cho nên, liền gọi ba nhi tử ba con dâu cùng thương lượng việc này, Khương thị nhà lão Tam thành thật, còn không có bao nhiêu ý kiến, chỉ là, Mã thị không đồng ý, lý do nàng nhấn mạnh là nhà nàng nhiều đứa nhỏ, lúc trước khi ở riêng đã là không chiều cổ nàng một phần, ngược lại là nhà lão Đại được lợi, nào là phòng ở nào là ruộng đất, bây giờ lão đầu có bệnh rồi, lão Đại đẩy luôn ra ngoài, quá không coi trọng rồi.

Đương nhiên, những lời này, là Hồ thị lôi kéo Tử Tình nói, đại khái cũng là thấy một nhà Tử Tình buổi tối không ăn được, lo lắng Tử Tình có thái độ với nàng, cho nên đặc biệt tìm đến Tử Tình giải thích vài câu.

“Tam đệ muội, những lời này, Đại tẩu vẫn không cơ hội nói với người khác, ghen ở trong lòng thật lâu, nhìn từ bên ngoài nhà ta là chiếm tiện nghi của cha nương, nào là phòng ở nào là đất đai, nhưng là phòng ở của bọn họ, cũng là cha nương bỏ tiền ra xây cho, nói thật, ta chỉ lợi hơn hai mẫu, nhưng là, ta phải hầu hạ phụng dưỡng hai lão nhân mà? Nếu so với bọn họ vất vả bỏ ra nhiều gấp mấy lần. Lại nói, cha nương cũng phải ăn mặc chứ? Ta thực ra càng muốn chuyển ra ngoài, sống cuộc sống của mình, nhưng là. Đại ca ngươi là trưởng tử, ta nếu chuyển ra ngoài, không phải chờ bị người thóa mạ sao? Ta phải nói lời này. Nhị đệ muội cứ nói ta là được tiện nghi mà còn khỏe mã, người không biết, bởi vì mấy lượng bạc tiền thuốc này, Nhị đệ muội có ý kiến rất lớn đối với ta đó!” Hồ thị nói.

Chuyện này, Tử Tình cũng không tiện tiếp lời, nàng ở Lâm gia nhất định chỉ là một người khách qua đường, cũng không muốn mù quáng lẫn vào phân tranh giữa đám chị em dâu này. Lại nói, đây cũng chỉ là lời nói một phía của một nhà Hồ thị, chân tướng của sự việc Tử Tình cũng không rõ ràng.

Hồ thị thấy Tử Tình không có hứng lắm, bèn chuyển đề tài, hỏi: “Tam đệ muội. Việc mấy đứa nhỏ nhà người lên gia phả, trừ phải mời nam đình trong thôn ăn bữa cơm, còn phải chuẩn bị bộ quần áo mới cho bọn nhỏ, đệ muội nếu quá bận, ta giúp người làm hai bộ nhé?”

Tử Tình nghe xong vội nói: “Bộ đồ mới cũng là có mấy bộ, cũng không phiền toái Đại tẩu, chuyện Đại tẩu phải lo nghĩ khá nhiều, nhiều việc ta cũng không giúp được, sẽ không thêm phiền cho Đại tẩu.”

Tử Tình thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của Hồ thị. Bèn nói thêm: “Đúng rồi, Đại tẩu, sáng sớm ngày mai, ượn Thư Hưng nhà người dùng một chút, phiền toái hẳn mang theo hai người kia nhà ta đi mua chút mì, gạo, hai người bọn họ cũng không biết đường.”

Hồ thị nghe xong vội vui vẻ cười nói: “Được. Được, tiểu tử này có rất nhiều sức lực, không sai hẳn thì sai ai?”

Thấy Hồ thị cuối cùng cũng cáo từ, Lâm Khang Bình đi qua, Tử Tình cười nói: “Sớm biết như thế, ta sớm nói trọng điểm là được rồi, không cần lãng nhăng với nàng nửa ngày.”

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Ai bảo người vụng mắt, không nhìn ra? Ta cũng là muốn tới nhắc nhở người, lại sợ Đại tẩu lúng túng.”

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình thương lượng chuyện mời khách mở tiệc, lại muốn tìm đại phu tốt từ trong trấn đến khám cho Lâm Diệu Tổ, theo ý Lâm Khang Bình, tất nhiên là đưa đến Kinh Thành là tốt nhất, nhưng là, bằng sức khỏe này của Lâm Diệu Tổ, có thể chịu được đi qua đi lại sao? Việc này, vẫn là phải thương lượng cùng mấy huynh đệ Lâm gia.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thư Hưng dẫn theo Tiểu Tử cùng Lâm Hưng đi mua sắm, Lâm Khang Bình và mấy huynh đệ Lâm gia thương lượng chuyện đưa lão gia tử đi xem bệnh, Dư thị nghe xong triệu tập tất cả mọi người, bởi vì việc này liên quan đến chuyện tiền tài, tất nhiên là trưng cầu ý kiến trước.

Nhi tử Lâm gia đều đồng ý vào kinh, đám nàng dâu Lâm gia không nói chuyện, Dư thị nhìn lướt qua mấy con dâu, hỏi Tử Tình: “Tam nàng dâu, người nói một chút.”

Tử Tình nhìn Khương thị, Khương thị mở miệng, “Nương. . .” Mã thị lôi kéo quần áo của nàng, nói: “Nương hỏi là Tam đệ muội, người nói cái gì chứ?”

Tử Tình thế mới biết, Dư thị lúc này coi mình là Tam nàng dâu, Lâm Khang Bình là Tam nhi tử của nàng rồi, hóa ra, đến lúc muốn bỏ tiền bạc ra, mới thừa nhận Lâm Khang Bình là nhi tử, vốn là, theo ý của Tử Tình, là bao tất tiền thuốc men của lão nhân, dù sao cũng là trưởng bối có quan hệ huyết thống duy nhất của Lâm Khang Bình. Nhưng là, vừa thấy điệu bộ này, Tử Tình ngược lại không muốn làm kẻ coi tiền như rác, dựa vào cái gì, lúc này thừa nhận Khang Bình là nhi tử, chúng ta còn muốn một mình lên gia phả đấy!

Tử Tình cười nói: “Đại nương, ta chỉ là một cháu dâu, nào có quyền lên tiếng gì? Chẳng qua, có một điều ta cũng là nói rõ một chút trước, Đại nương đã gọi ta là Tam nàng dâu, vì một tiếng Tam nàng dâu này, bệnh của Đại gia, tốn bao nhiêu bạc, chúng ta cũng chia đều với mấy vị ca ca đệ đệ.”

Dư thị còn cho rằng Tử Tình sẽ nói bao tất, không nghĩ tới chỉ là chia đều, chẳng qua, chia đều thì chia đều, tốt xấu gì có thể tiết kiệm cho nhi tử nhà mình một chút, hơn nữa, nghe nói Tử Tình sáng sớm đã phái người đi mua đồ ăn, Dư thị nhớ tới lần đầu tiên Tử Tình tới cửa, đồ ăn trong nhà đều là Tử Tình bao, việc này cũng có thể tiết kiệm không ít lương thực.

Ba chị em dâu khác cũng là nhìn về phía Tử Tình, thực ra, suy nghĩ trong lòng các nàng không khác Dư thị lắm, trái lại Lâm Hồng Hà, có chút phức tạp nhìn về phía Tử Tình, trong nội tâm nàng là cảm kích Tử Tình có thể ra tay lấy ra bạc, người nằm trên giường bệnh, dù sao cũng là cha ruột nàng. Nhưng là, về phương diện khác, nàng cảm thấy Lâm gia mắc nợ Lâm Khang Bình rất nhiều, thật lòng cảm thấy áy náy.

Tử Tình cảm giác được thiện ý của Lâm Hồng Hà, hướng nàng cười cười, Dư thị nghe xong nhìn về phía Lâm Khang Bình, cười nói: “Khang Bình à, người xem Tam nàng dâu nói, người không có ý kiến gì chứ?”

Tử Tình thế mới biết, Dư thị sở dĩ hỏi ý của mình trước, là sợ Lâm Khang Bình còn ghi hận nàng trong lòng, biết Tử Tình tiêu tiền hào phóng, người dễ nói chuyện, liền muốn chiếm chút tiện nghi từ chỗ Tử Tình, nàng nếu biết chỉ bởi vì mình muốn lấy lòng Tử Tình, gọi Tử Tình một tiếng “Tam nàng dâu” mới khiến cho Tử Tình nhớ tới thân thể của Lâm Khang Bình, từ chối bỏ ra toàn bộ tiền chữa bệnh cho Lâm đại gia, trong lòng không biết có bao nhiêu hối hận đây?

Vốn tính toán của Lâm Khang Bình cũng là mình bỏ bạc cho Lâm đại gia chữa bệnh, nhưng là, hắn muốn nhìn xem ý tứ của người Lâm gia, muốn nhìn xem người Lâm gia có dùng tâm kế với hắn hay không, có vì tiền bạc mà vứt bỏ Lâm Diệu Tổ hay không, cho nên, ngay từ đầu, hắn cũng không nói chuyện, dù sao, hắn cũng không phải nhi tử thật sự của Lâm Diệu Tổ, hắn cũng không nghĩ tới Dư thị sẽ bắt đầu hỏi Tử Tình, một tiếng “Tam nàng dâu” kia, hắn tất nhiên cũng hiểu ý tứ của Dư thị, hoàn hảo, Tử Tình cũng hiểu.

Lâm Khang Bình nói: “Ý của vợ ta chính là ý của ta, Đại nương yên tâm đi. Nếu Đại ca bọn họ đều đồng ý cho Đại gia đưa Kinh Thành, Đại ca nói khi nào thì đi tốt hơn?”

Lâm Khang Kiện nói: “Tất nhiên là càng sớm càng tốt, chờ xe ngựa nhà Tam đệ trở về, chúng ta đi luôn đi.”

Tử Tình thấy không có người nhắc tới mang tiền bạc, bèn lấy ra mười lượng bạc trước, nói với Lâm Khang Kiện: “Đại ca, chúng ta lấy ra mười lượng bạc trước, góp tiền trước, đừng để đến lúc đó cần tiền gấp lại luống cuống.”

Dư thị nghe xong bèn nói: “Là lời này, mấy người các người cũng lấy ra mười lượng bạc trước để ở chỗ Đại ca người, thừa thì trả lại thiếu thì thêm vào, vào Kinh cũng không so được với ở nhà, thà rằng dư dả một chút vẫn hơn.”

Mã thị và Khương thị thấy vậy, cũng chỉ đành phải trở về lấy bạc, chẳng qua, Mã thị trước khi đi, thế mà hung hăng lườm Tử Tình một cái, có chút ghét Tử Tình nhiều chuyện, nhưng là bảo nàng nói không để cho lão đầu chữa bệnh mà nói, nàng đúng là vụn vặt lần không dám, mấy nhi tử Lâm gia vẫn là rất hiếu thuận, thời điểm mâu chốt, sẽ không nghe vợ.

Ánh mắt Dư thị nhìn Tử Tình thêm mấy phần nóng bỏng, Tử Tình thoáng cái lấy ra mười lượng bạc, nàng tính nhầm một chút, lẽ gặp mặt Tử Tình ọi người cũng có mấy lượng bạc, đừng xem nhẹ mấy lượng bạc này, nhà nông dân có lẽ còn có thể qua một năm đây. Sáng sớm hôm nay, Tử Tình lại phái người đi mua đồ rồi, nhìn tình hình một nhà Tử Tình, ở nhà nhất định là nuôi chiều, mấy đứa nhỏ thế nhưng một chút lương thực phụ cũng không chịu ăn, vẫn là này Đại nàng dâu thông minh, biết dùng lương thực phụ, cứ như vậy, lương thực nhà hắn cũng có thể tiết kiệm được toàn bộ rồi.

Tử Tình thấy ánh mắt Dư thị, đột nhiên nghĩ tới một việc, nói: “Đại nương, không bằng để ta làm quần áo ấy cháu ngoại gái đi, ta cũng chỉ biết làm chút việc may vá, việc khác cũng không giúp được bao nhiêu.”

Quả nhiên, Dư thị nghe xong càng vừa lòng, cảm thấy Tử Tình vẫn là tương đối hiểu chuyện, liền vào nhà cầm hai cuộn vải kia, Tử Tình đo thân cho ba nha đầu, đo thân xong, Lâm Hồng Hà phải về nhà chồng, đi ra ngoài ở một đêm, nếu không trở về, việc trong nhà chỉ có thể dựa vào một mình chị em dâu của nàng làm, nàng sợ nhà chồng có ý kiến.

Dư thị nghe xong thở dài, nói: “Vẫn là ăn cơm xong hăng đi, lát nữa để cho xe ngựa của Tam ca người đưa người về.”

Vốn là, Dư thị muốn để cho ba cháu ngoại ở lại, nhưng khi nhìn Mã thị và Khương thị về lấy bạc, Dư thị nuốt lại lời, giờ phút này, vẫn là lão đầu quan trọng hơn, cũng không nên gây ra mâu thuẫn khác.

Mấy người Lâm Khang Kiện bọn họ đang ở trong phòng khuyên bảo Lâm Diệu Tổ vào kinh, Lâm Diệu Tổ chết sống không đồng ý, nói: “Nhà nông dân tích lũy mấy lượng bạc đó không dễ dàng, cũng đừng lãng phí ở trên người ta.”

“Đại gia, xe ngựa đã có sẵn, bốn huynh đệ chúng ta góp bạc, không cần nói có bạc, dù cho không có bạc, vay cũng phải vay bạc tới cho Đại gia chữa bệnh, dù sao bạc là có thể kiếm lại, cha cũng chỉ có một người này thôi.” Lâm Khang Bình khuyên nhủ.

Cũng không biết có phải lời này của Lâm Khang Bình đã động Lâm Diệu Tổ hay không, Lâm Diệu Tổ nhìn mặt mấy nhi tử một chút, Lâm Khang Kiện nói: “Cha, ý của Tam đệ chính là ý của ta, yên tâm đi, chúng ta một người góp mười lượng trước, tổng cộng được bốn mươi lượng đấy, cha, chúng ta vào Kinh tìm đại phu khám xem, cha còn chờ nhìn Thư Hưng bọn họ thành thân cưới vợ đấy.”

Lão Nhị và Lão Tứ nghe xong cũng vội gật đầu tỏ thái độ, nói: “Cha, người cứ yên tâm đi, chúng ta sống tốt hơn rồi, bọn nhỏ cũng lớn cả rồi, bạc còn có thể không kiếm lại? Cha còn phải trông coi chúng ta sống thoải mái thêm mấy năm nữa đấy!”

Lâm Diệu Tổ nghe xong trong lòng buông lỏng vài phần, cuối cùng đáp ứng vào kinh khám bệnh, Dư thị ở ngoài cửa nghe, vội niệm câu “A di đà phật, Bồ tát phù hộ, lão đầu tử này cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi.” Dư thị nói xong định rút khăn ra lau nước mắt, trên người không mang, liền vén vạt áo lên xoa xoa khóe mắt.

413. Chương 417: Quan Hệ Của Ngụy Nhà Chồng

Bàn xong vào kinh chữa bệnh rồi, ý của Lâm Khang Bình là ăn xong điểm tâm xuất phát sớm một chút, khẳng định là phải ở Kinh Thành một ngày, đại phu bình thường là buổi sáng tinh lực tương đối tốt, hiệu quả bắt mạch tốt hơn.

Tử Tình lúc này mới nhớ, tập tục bên này là một ngày hai bữa, điểm tâm thông thường vào giữa giờ Ty, khó trách bản thân có chút đói bụng, vốn là, cơm chiều hôm qua cũng chưa ăn no, toàn dựa vào mấy miếng điểm tâm lót dạ.

Tử Tình đang muốn vào nhà lấy mấy khối điểm tâm cho bọn nhỏ, lúc này, Tiểu Tử bọn họ đã trở lại, Tiểu Tử không cần nghĩ cũng biết Tử Tình bọn họ nhất định đói bụng, liền nói với Tử Tình: “Chủ tử, chờ một lát, ta bây giờ đi nấu cơm.”

Tử Tình đang muốn nói với Tiểu Tử, một mình nàng làm đồ ăn cho hơn hai mươi người này như thế nào, cũng may chính Tiểu Tử thông minh, nói với Hồ thị: “Đại nãi nãi, đồ ăn cho nãi nãi chúng ta là khẩu vị phương nam, là món xào nhẹ, ta cũng chỉ biết cái này. Nhưng là, làm cơm ấy chục nhân khẩu trong nhà, ta thật đúng là không biết làm, như vậy được không được, ta làm cho chủ tử chúng ta ăn, Đại nãi nãi các người nên ăn thế nào vẫn là ăn thế đó, ở đây có gạo và mì sợi, có thịt có cá, các người xem, các người muốn ăn cái gì, thì cứ tự làm.”

Hồ thị nghe xong vội nói: “Không thành vấn đề, người làm trước đi.”

Mã thị nghe xong nói: “Đại tẩu, chúng ta cũng đói bụng, vẫn là cùng nhau đi. Dù sao nhà người cũng có mấy cái bếp lò, chia một cái cho nàng không được sao.”

Tiểu Tử nghe xong vội nói: “Được, được, ta có một cái là đủ dùng rồi.”

Tử Tình thấy Tiểu Mễ Tiểu Mạch đều vào kinh rồi, cũng không có người làm trợ thủ cho Tiểu Tử, chỉ đành phải tự mình tiến lên. Không ngờ Lâm Hồng Hà thấy, nhất định đòi giúp đỡ Tử Tình nhặt rau rửa rau, Tử Tình sợ Dư thị thấy không vui, vội đẩy nàng ra ngoài, nói: “Khó khăn lắm mới về nhà mẹ đẻ, còn không nghỉ ngơi tử tế.”

Động tác của Tiểu tử vẫn là nhanh nhẹn, không đến nửa canh giờ, đã dọn cơm rồi, bốn mâm một canh, nấu cơm đồng thời nấu canh thịt. Lại xào bốn món ăn, nhân tiện chia ra một phần đưa đi cho thượng phòng nếm thử, rồi gọi bọn nhỏ tới ăn cơm.

Hồ thị bọn họ làm thịt kho tàu, mùi thơm hấp dẫn cả mấy đứa nhỏ Lâm gia. Cũng là không có hứng thú gì đối với mấy món ăn nhẹ của mấy người Tử Tình, bữa cơm thứ hai này, cuối cùng cũng ăn được rồi.

Sau khi ăn xong, Lâm Khang Kiện bọn họ thu xếp đồ đạc, muốn dẫn Lâm Diệu Tổ vào kinh, Tâm Diệu Tổ chỉ có thể nằm, cứ như vậy. Mấy huynh đệ Lâm gia muốn đi toàn bộ, cũng là không đủ chỗ, Lâm Khang Bình bèn để Lâm Hưng ở lại, lỡ như Tử Tình có việc cần chạy chân, có người dùng vẫn là tiện hơn, hẳn cũng không muốn Tử Tình xuất đầu lộ diện.

Vừa đưa Lâm Khang Bình bọn họ ra cửa xong, Lâm Hồng Hà cũng nói muốn về nhà, Tử Tình vốn muốn đưa nàng về. Nhưng là, nghĩ đến chuyện trước kia, vẫn là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Lâm Khang Bình cũng không ở bên cạnh, ngộ nhỡ đụng phải đám đạo chích đui mù gì, Tử Tình thật đúng là không có biện pháp bắt người ta.

Vừa tiễn bước Lâm Hồng Hà, Tử Tình vào nhà, cầm lấy vải bông kia đến, nghĩ tới làm bộ trang phục mùa hè cho ba đứa nhỏ, Mã thị vào phòng.

Tử Tình vừa thấy Mã thị, đoán được ý đồ đến của Mã thị, nhưng Tử Tình lại không muốn nghe nàng ta lái nhải, cũng không thể đuổi Mã thị ra ngoài. Chỉ đành phải cười nói: “Nhị tẩu có rảnh rồi tới đây ngồi?”

Quả nhiên, Mã thị vừa đặt mông ngồi ở trên kháng, chân nhỏ đạp một cái, hai chân đã lưu loát lên kháng, ngồi xếp bằng ổn định rồi, Tử Tình vội sai mấy đứa Thư Duệ dẫn theo Yên Nhiên đi chơi.

Nghe ý tứ của Mã thị. Hồi đó lúc ở riêng, trừ phòng ở và ruộng đất cho các nhà, trong tay Dư thị hẳn là còn có ngân lượng không chia hết, chỗ ngân lượng này, không phải là âm thầm trợ cấp ột nhà lão đại, thì chính là trợ cấp cho Lâm Hồng Hà rồi, Mã thị tất nhiên không cam lòng. Còn có, Mã thị cũng nhắc tới, trước khi chưa ở riêng, lão đầu dùng tiền của chung, cung cấp nuôi dưỡng Thư Hưng đọc sách, chờ con bọn họ trưởng thành, muốn đọc sách thì phải tiêu bạc của mình.

Tử Tình nghe xong thầm nghĩ, bạc này, quá nửa vẫn là ở trong tay Dư thị, Lâm Hồng Hà chưa ở riêng, không có khả năng đưa bạc qua, ăn riêng là không thể nào, mặc cũng vậy, không thấy một mảnh vải Lâm

Hồng Hà cũng không dám mang về nhà sao? Phỏng chừng là vào nhà phải chịu mẹ chồng thống nhất điều phối, tất nhiên là ưu tiên lớn rồi.

Chẳng qua, những lời này, Tử Tình cũng không có cách nào nói ra miệng, giờ khắc này, Tử Tình chỉ mong chờ có người đi vào thăm nòng, cắt ngang lời Mã thị, Mã thị bắt đầu kể về Hồ thị từ năm thành thân, chuyện gì cũng thích công kích hiếu thắng, trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu... đánh giá những mọi việc như thế, nhân tiện kèm trên vài việc nhỏ làm bằng chứng.

“Tam đệ muội, người là không biết, Đại tẩu người biết giả vờ giả vịt nhất, người xem hôm qua lúc các người vừa mới trở về đó, vốn ta là nghĩ các người không ăn quen lương thực phụ, muốn làm chút mì sợi, nướng cũng đồng ý rồi, những nòng trước mặt đồng ý, sau đó, lại. . .”

Vừa vặn Khương thị thu dọn phòng bếp đi ra, bị Tử Tình thấy được, vội gọi tới, đáng tiếc, Mã thị chẳng những không có im miệng, còn lôi kéo Khương thị, cũng kể về chỗ không đúng của Hồ thị.

“Không tin, người hỏi Tứ đệ muội, hôm qua có phải Đại tẩu nói mì sợi không đủ hay không, để ọi người đều ăn lương thực phụ? Hừ, còn không phải tính toán tốt lắm, biết các người ăn không quen, sẽ đi mua ngay.” Mã thị kéo góc áo Khương thị, Khương thị đáp lại cũng không phải không đáp lại cũng không phải, đành phải lúng túng nhìn Tử Tình.

Cũng may Hồ thị khôn khéo, thấy Mã thị vào phòng Tử Tình, đã sớm muốn vào theo, chẳng qua là không thể không biết xấu hổ, lúc này thấy Tử Tình gọi Khương thị, lát sau, bèn lấy cớ, nhờ Tử Tình cắt xiêm y cho tiểu nha đầu hộ nòng, nòng cũng là nhớ được, Tử Tình có một tay may vá giỏi.

Hồ thị vào phòng, cuối cùng cũng ngắt lời Mã thị, bốn nữ nhân nói đến chuyện đứa nhỏ của các nhà. Không nói bốn nữ nhân Tử Tình một sân khấu, bốn nam nhân Lâm Khang Bình bọn họ, một đường đi về phía trước, lúc này cũng nói chuyện vô cùng náo nhiệt.

Lâm Khang Bình và lão Nhị Lâm gia là Lâm Khang Tường ở bên ngoài đánh xe, Lâm Khang Tường là người có tâm tư linh hoạt nhất trong mấy huynh đệ, hẳn biết Lâm Khang Bình có làm ăn ở Kinh Thành, trước kia, vẫn không cơ hội vào kinh, giờ phút này, hẳn liền nghĩ, làm sao lấy được nhiều chỗ tốt ở trên người Lâm Khang Bình hơn.

Suy nghĩ một chút, Lâm Khang Tường hỏi: “Lão Tam, lần này cha vào kinh, nghỉ ngơi ở đâu vậy? Chúng ta thật là đối với Kinh Thành hai mắt như mù, chỉ có thể dựa cả vào người.”

Lâm Khang Bình nhìn hẳn một cái, suy nghĩ một chút, nói: “Nghe nói Bác Thảo Đường ở Kinh Thành không tệ, chúng ta vẫn là tìm khách sạn gần đó ở trọ trước, sáng sớm ngày mai, đi mời đại phu thật sớm.”

Lâm Khang Tường nghe xong có chút thất vọng, hỏi: “Không phải nói người có sản nghiệp ở Kinh Thành? Sao còn phải đi ở khách sạn? Ở nhà mình chẳng phải tiện hơn, tội gì còn phải tốn thêm một phần tiền nữa? Chẳng lẽ người cho thuê phòng ở rồi?”

Thực ra, căn nhà lần trước Tử Tình bọn họ đến đã ở kia, Lâm Khang Bình đã tặng cho Vương Tài, hơn nữa, ở gần đó mua một căn không xê xích bao nhiêu tặng Vương Hỉ, còn lại chỉ là cửa hiệu mặt tiền.

Nhà mới bên kia Tử Hỉ bọn họ xây, Lâm Khang Bình khẳng định không muốn dẫn bọn hắn qua, cũng không rõ vì sao, Lâm Khang Bình chỉ là không muốn để cho bọn họ biết nội tình nhà mình, còn có địa vị của Tăng gia, sợ đưa tới phiền toái không cần thiết.

Cho nên, Lâm Khang Bình cười nói: “Nhị ca, ta có thể có bao nhiêu sản nghiệp? Phòng ở kia, đã sớm bán, còn chút việc làm ăn kia của ta là cùng người khác kết phường, tùy tiện dẫn các người tới, ta lo bọn họ cũng không tiện, chúng ta ấy à, vẫn là ở khách sạn tự tại hơn.”

“Thế cũng ta đi xem sản nghiệp của người, việc này cũng có thể chứ? Ta chỉ là có vài phần tò mò, rốt cuộc Tam đệ là làm cái gì vậy?” Lâm Khang Tường vẫn không từ bỏ ý định.

“Có thể có cái gì? Bán chút hàng thực phẩm miền nam thực phẩm miền bắc, chỉ là hùn vốn cùng người khác, kiếm chút tiền tiêu vật. Nhị ca muốn xem mà nói, cũng không phải không thể.” Lâm Khang Bình nói.

Vào thành, đã là đầu giờ Dậu buổi chiều, ý của Lâm Khang Bình là tìm khách sạn trọ trước, dù sao Lâm Diệu Tổ cũng là chịu xóc nảy mấy canh giờ, mặc dù đã dùng chăn bông bao quanh, nhưng đối với một bệnh

nhân mà nói, hai ba canh giờ này cũng không phải dễ chịu như vậy.

Lâm Khang Kiện bọn họ tất nhiên không có ý kiến, chẳng qua là, vừa thu xếp ổn thỏa, lão Nhị đã muốn đi xem phồn hoa bên ngoài, không dễ dàng tới đây, cũng không thể trở về người ta vừa hỏi, “Kinh Thành có cái gì?” Hẳn một câu cũng không trả lời được.

Lão đại Lâm Khang Kiện nghe xong nói: “Muốn đi các người đi thôi, ta ở lại chăm sóc cha.”

Lão Tam Lâm Khang Dũng nói: “Muốn đi các người đi, ta cũng không muốn động, sáng sớm ngày mai còn muốn đi mời đại phu đấy.”

Lâm Khang Bình nhìn lão Nhị, lão Nhị sờ sờ cái mũi của mình, ập a ập ứng nói: “Thế, bỏ đi, chỉ một mình ta đi ra ngoài cũng không có ý nghĩa gì. Dù sao Tam đệ có sản nghiệp ở Kinh Thành, khi nào muốn tới thì tới, tốt nhất là một nhà Tam đệ chuyển đến Kinh Thành, ta cũng có chỗ đặt chân ở Kinh Thành.”

Lâm Khang Bình nghe xong nhàn nhạt cười cười, thu xếp ọi người ăn cơm xong, liền nghỉ ngơi thật sớm.

Giờ phút này, Tử Tình ở Lâm gia, cũng là trần trọc khó ngủ, một là địa phương xa lạ, hơn nữa Lâm Khang Bình không ở bên cạnh, Tử Tình có chút sợ người lạ; hai là lo lắng bệnh của Lâm đại gia, cũng không biết có thể chữa được hay không, nói đến bệnh, lại nghĩ tới bệnh của Hạ Ngọc, đại phu nói, muốn khỏi hẳn là không thể, chỉ là dùng thuốc điều dưỡng trước.

Cứ như vậy, Tử Tình lúc thì nghĩ tới Hạ Ngọc ở An Châu, lúc thì nghĩ tới Lâm Diệu Tổ bên này, ép buộc đến ép buộc đi, trời chưa sáng Tử Tình mới ngủ.

Tiểu Tử bọn họ là biết rõ thói quen của Tử Tình, thích ngủ nướng, nhưng là, đây dù sao cũng là Lâm gia, có vẻ như Tử Tình còn gán lấy thân phận Tam nàng dâu, nào có làm lão nhân đã rời giường rồi, làm văn bối còn ngủ tít mít?

Tiểu Tử đi ra ngoài vòng một vòng, thấy các nữ nhân Lâm gia đều đã thức dậy, đến cả Mã thị và Khương thị các nàng cũng đã tới đây bắt đầu nấu cơm rồi, bèn đi đánh thức Tử Tình dậy.

Chờ khi Tử Tình tỉnh táo lại, điểm tâm đã dọn xong rồi, Dư thị bày một khuôn mặt nghiêm túc, Khương thị ở sau Dư thị khoát khoát tay, Tử Tình cũng không biết là có ý gì, Mã thị cười nói: “Vẫn là Tam đệ muội có phúc khí tốt, vừa nhìn là biết là không có phụng dưỡng cha mẹ chồng, đây cũng khó trách có thể ngủ đến mặt trời đã lên đến giữa trời.”

“Tam đệ muội khẳng định là mới đến, không quen, hơn nữa một đường bốn ba, còn chưa có trở lại bình thường đâu, ngủ dậy muộn một chút cũng không quan trọng, dù sao trong nhà cũng không có người ngoài. Người nói phải không, nương?” Hồ thị nhìn Tử Tình một cái, nói.

“Đúng vậy, Tam tẩu nhất định là mệt muốn chết rồi, chạy liên tục hơn mười ngày đường đấy. Nương muốn nếm thử tay nghề của Tam tẩu một chút, khi nào thì không được?” Khương thị nói.

Tử Tình vừa nghe, Dư thị còn không phải mẹ chồng thực sự của mình đâu, ra cái vẻ gì? Muốn cho Tử Tình nấu cơm cho nàng, tật xấu này cũng không thể nuông chiều. Bằng không, về sau còn không lấy kiểu cách mẹ chồng, bảo Tử Tình cũng đi theo hầu hạ, có thể gặp phiền toái rồi.

414. Chương 418: Tâm Tư Nhỏ Của Dư Thị

Tử Tình suy nghĩ một chút, liền nói: “Quả thật là chưa trở lại bình thường, chẳng qua, thường ngày ở nhà, nương ta thường nói ta, ‘tật xấu toàn dựa vào nữ tể nuông chiều, sau khi thành thân ngược lại còn thoải mái hơn so với khi làm nữ nhi, may mà người không có gia bà, bằng không, hẳn là ghét bỏ người rồi. ’ ”

“Gia bà người nói là bà bà sao?” Mã thị hỏi một câu, nhìn Dư thị một cái.

Dư thị trầm mặt xuống, vốn, hôm qua thấy Lâm Khang Bình thu xếp muốn dẫn lão đầu đi Kinh Thành khám bệnh, cùng mấy nhi tử chia đều tiền thuốc, nàng nghĩ, Lâm Khang Bình dù sao vẫn là niệm vài phần

tình cũ, không bằng cứ nắm chặt lấy hắn, coi như nhi tử mà đối đãi, không thiệt thòi, ai ngờ Tử Tình không nhượng bộ một chút nào, muốn ăn bữa cơm nàng dâu cũng không được.

“Ừm. Đúng rồi, Đại nương, hôm nay ở nhà chúng ta muốn làm cái gì ư? Sao không thấy mấy đứa Thư Hưng?” Tử Tình hỏi.

Mặt Dư thị buồn lúng lúng vài phần, nói: “Khang Bình không phải là còn có một Đại tỷ sao? Hôm qua vội vàng, cũng không đón tới nhìn một cái, nàng còn không biết các người đã trở lại, bởi vậy hôm nay, để ấy đứa Thư Hưng đi đón một nhà Đại cô hẳn trở về ở vài ngày.”

Tử Tình vừa nghe, thì ra còn nhớ tới lễ gặp mặt của mình đây?

Nghĩ tới lễ gặp mặt của Tử Tình, về mặt của Dư thị tốt lên rất nhiều, nói: “Đại tỷ hẳn mấy năm nay cũng chưa gặp được Khang Bình, trong lòng nhớ thương lắm. Khang Bình đúng là đã trở về hai lần, nhưng mỗi lần ngay cả nửa canh giờ cũng không chờ đủ, đứa nhỏ này, cũng không biết đang làm những cái gì?”

Tử Tình cười nói: “Đại nương không nói ta còn quên mất, là sơ suất của ta, sớm nên đi đón rồi.” Lễ gặp mặt này, nên cho vẫn là phải cho, còn không bằng chủ động một chút, để cho Dư thị cao hứng hơn, về phần muốn làm gia bà của Tử Tình, đó là không có khả năng.

Tử Tình còn chưa kịp buông bát đĩa, đã thấy trong sân tiến vào một đoàn người, Tử Tình đoán được người tuổi lớn nhất kia chính là Đại nữ nhi Lâm gia. Tên là gì Tử Tình nhất thời còn không nhớ ra được, cũng may cũng không cần gọi tên, trực tiếp gọi một câu: “Chào Đại tỷ.”

Ai ngờ Lâm Hồng Anh tiến lên mấy bước, kéo Tử Tình lại. Hết sức thân thiết cười nói: “Tam đệ muội vẫn là trắng nõn như vậy, ta thường xuyên nhắc tới, Tam đệ cũng là có phúc khí. Cưới một nàng dâu trắng nõn mượt mà như vậy.”

Trắng nõn mượt mà là bảo có phúc khí? Tử Tình thật đúng là không thể hiểu nổi, trên tay Lâm Hồng Anh đều là vết chai, vuốt ve tay nhỏ bé của Tử Tình thật là có vài phần thô ráp khó chịu, chủ yếu nhất là, hình như là vừa cho lợn ăn xong rồi tới đây, cảm bà gì đó còn dính ở trên tay, toàn mùi thức ăn cho lợn. Tử Tình vừa rút ra, lại bị đối phương nắm lại.

Tử Tình vừa thấy đối phương, nghĩ là vội vàng tới, cũng không thay quần áo gặp khách, chính là cái loại vải xanh thô sơ tự mình dệt. Trên đầu trâm bạc cũng không có, Tử Tình hình như nhớ được điều kiện nhà nàng coi như tốt, lần đầu tiên gặp mặt, người vừa nhanh nhẹn bọn nhỏ cũng nhìn không tệ, bây giờ vừa thấy, thế nhưng so với lần gặp mặt đầu tiên kém hơn không ít.

Tử Tình cũng không biết tâm tư của đối phương, lần đầu tiên gặp mặt, Lâm Hồng Anh chứa vài phần tâm tư so sánh, tất nhiên phải ăn mặc tử tế một phen. Mười năm trôi qua. Lâm Hồng Anh lại sinh hai đứa nhỏ, lão Đại đón dâu, tiêu phí không ít, cuộc sống so với Tử Tình lần đầu tiên gặp, quả thật là kém hơn một chút. Cũng không có nghèo túng như Tử Tình thấy, chủ yếu là lần này. Lâm Hồng Anh tự biết bản thân không so nổi, còn không bằng giả bộ nghèo, có lẽ, còn có thể vờ vét được nhiều chỗ tốt hơn? Cho nên, liền mặc quần áo làm việc ở nhà của mình đến.

Một nhà Lâm Hồng Hà cũng tới rồi, thì ra là Dư thị, thấy Tiểu Tử bọn họ mua đám thịt và xương này, còn có cá, liền nghĩ hộ nông dân nhà người một năm cũng không ăn được mấy bữa cơm ngon như vậy, liền gọi cả hai nữ nhi của mình đến, cũng coi như kiếm bữa ăn ngon.

Tử Tình thấy đám tiểu bối này cũng không nhận ra, chẳng qua, có hai nam nhân cần phải chào hỏi một tiếng, một người là Lâm tỷ phu, một người là Lâm muội phu, Tử Tình vội dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Tử, Tiểu Tử vào nhà lấy đồ, Tử Tình nhân cơ hội giải phóng tay mình, có đám vải dệt bằng máy hoa này, Lâm Hồng Anh cũng không cần lôi kéo tay Tử Tình nữa rồi.

Cũng không biết chỗ Lâm Diệu Tổ thế nào? Nếu có thể chống đỡ được một hai tháng, Tử Tình vẫn là mang theo bọn nhỏ vào Kinh thôi, thật không chịu nổi.

Không phải là Tử Tình già mồm cãi láo, ghét bỏ dân quê, chính Tử Tình cũng là từ nông thôn đi ra, nhận thức của Tử Tình là, người có thể nghèo, có thể tàn phế, nhưng là, phải sạch sẽ, làm người phải cần cù, có rất nhiều đứa nhỏ nông thôn mặc quần áo đầy mảnh vá, nhưng là, quần áo này, may vá sạch sẽ chính

tê, người khác vẫn coi trọng người. Điều này, Thắm thị là làm không tẻ, mấy người Tử Tình hồi nhỏ, đám quần áo cũ kia, Thắm thị đều vá đẹp giặt sạch sẽ, hàng xóm thấy, ai không khen Thắm thị khéo tay?

Bởi vì mọi người đều nghèo, trong một thôn, giàu chỉ là hai ba nhà, có mấy nhà đứa nhỏ không mặc quần áo mang mụn vá? Cho nên, thật đúng là không có bởi vì quần áo mang mụn vá mà bị kỳ thị, chỉ có bởi vì bẩn, bởi vì lười thôi bị người ta nói ra nói vào.

Hai nhà Lâm Hồng Anh và Lâm Hồng Hà bởi vì đi gấp, cũng chưa ăn điểm tâm, Dư thị bưng thịt kho tàu hôm qua lên, phỏng chừng là Hồ thị cất riêng, chắc là đã sớm tính toán rồi.

Ánh mắt Mã thị cũng là hung hăng mà khoét bát thịt kho tàu này, hôm qua mấy đứa con nàng cũng là chưa ăn đủ đâu, nào biết Hồ thị này còn giấu đi một bát, liền than thở một câu: “Đúng là tiện nghi người ngoài.”

Mà Dư thị lại thính tai, nghe thấy được, muốn mắng nàng vài câu, thấy hai nữ nhi nhà mình, vẫn là nuốt lời lại, thâm nghĩ, vợ lão Nhị này là càng ngày càng ly tâm với nàng rồi.

Chẳng qua, đứa nhỏ Lâm gia quy củ tốt, cho dù muốn ăn như thế nào, vào bàn, cũng sẽ không tranh cướp, dẫn theo mấy đứa Thư Duệ đi chơi.

Tử Tình ngẩng đầu nhìn mặt trời, mặt trời thật sự sắp lên đến giữa trời, cũng không biết Lâm Khang Bình bọn họ lúc này đang làm cái gì đây?

Thật ra, Lâm Khang Bình bọn họ đang chạy về, đại phu đã khám, cũng kê đơn thuốc rồi, lấy thuốc, nói là cái gì mà phong hàn chữa lâu không dứt dẫn đến phát ho, phát ho rồi lại khạc ra máu, phổi hư nhược, tóm lại, vừa nói một hồi như thuộc lòng trong sách thuốc, mấy người Lâm gia cũng không nghe hiểu lắm, chẳng qua, cũng là xác định Lâm Diệu Tổ sẽ không lập tức về trời, chỉ là, muốn khỏi, cũng là không có khả năng. Chỉ có thể kéo dài, điều dưỡng.

Đương nhiên, đại phu cũng không nói thật với mấy huynh đệ Lâm gia, chuyện liên quan đến mạng người này, ai cũng không dám đoán bừa, chỉ nói là điều dưỡng cẩn thận.

Mấy huynh đệ Lâm gia vui vui vẻ vẻ đưa Lâm Diệu Tổ trở về, Dư thị vừa nghe lão đầu có chữa trị, có thể khỏe, vui mừng vội niệm “Bồ tát phù hộ”, Đám nữ nhi nàng dâu Lâm gia nghe xong, cũng rút rít thay bằng biểu cảm vui mừng, chỉ có một mình Mã thị hình như có chút rầu rĩ không vui.

Mã thị nghĩ là, bệnh này có thể chữa, còn không phải ba ngày hai lượt vào kinh lấy thuốc, bạc còn không như nước chảy? Mã thị cũng là có ba nhi tử hai nữ nhi, Lão đại này, năm nay mười bảy, cũng nên làm mai rồi, Đại nữ nhi cũng mười lăm, chỗ nào không cần dùng bạc?

Một chuyến này, lấy mười ngày thuốc, đại phu nói nếu là chuyển biến tốt, lại uống hai mươi ngày, tiền thuốc bốn mươi lượng bạc này, hẳn là đủ rồi, mấy nữ nhân vừa nghe, đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Diệu Tổ thấy trong nhà có những người này tới, có chút kinh ngạc, Dư thị vội giải thích vài câu, đơn giản là tới thăm Lâm Khang Bình và Tử Tình vân vân và mây mây, Lâm Diệu Tổ nhìn Dư thị một cái, nói: “Về nhà cả đi. Việc đồng áng còn bận rộn đấy, sao có thể nhàn rỗi như chúng ta?”

Thật ra, ăn xong điểm tâm, hai nữ tể Lâm gia đi luôn rồi, nói là muốn ra đồng làm việc, Tử Tình cũng không biết bây giờ mùa vụ bên này phải làm những việc gì, cũng không mở miệng hỏi.

Dư thị nói: “Các cô gia ra đồng rồi, khuê nữ cũng không có đại sự gì, đây không phải vừa vặn, mấy đứa nhỏ nhà Khang Bình muốn lên gia phả, trong nhà muốn bày rượu, vừa vặn đón bọn họ qua đây, giúp đỡ chút việc.”

Lão đầu nghe xong không lên tiếng, cũng không có sức nói chuyện, biết chút tâm tư nhỏ này của Dư thị, cũng lười bóc trần, một chuyến này, đã hành hạ hắn quá rồi, chẳng qua, nghe nói bệnh có thể chữa khỏi, lão đầu cũng là cố lên vài phần tinh thần.

Buổi chiều nấu cơm, bởi vì trong nhà đông người, đều cùng ăn cơm gạo, Tử Tình liền không để cho Tiểu Tử một mình nấu bếp riêng nữa, tóm lại là không hòa hợp lắm. Chủ yếu là Tử Tình nghe xong bệnh của lão đầu, không có đáng ngại, có nghĩa bọn họ rất nhanh có thể vào kinh rồi, thôi cứ vài ngày như vậy, thế nào cũng có thể tạm qua.

Đồ ăn lên bàn rồi, mùa này, rau phương Bắc có thể ăn thật đúng là không nhiều lắm, một chậu cải trắng còn thừa lại năm trước, một chậu cải củ muối hầm thịt, một chậu cá, mấy đĩa Thư Duệ bọn họ, cũng là không phải dạng soi mói lắm, có cơm gạo, lại có mấy loại món ăn, cũng có thể tạm ăn no, chỉ là Yên Nhiên kém hơn một chút, dù sao, nàng còn nhỏ, Tử Tình chưa từng huấn luyện đặc biệt với nàng, cho nên, mỗi một miếng ăn, đều nuốt vô cùng vất vả.

Mấy người Dư thị các nàng thấy vẻ mặt ăn cơm của Yên Nhiên, đều cười nói: “Đứa nhỏ này, nhất định là đứa có phúc, đúng là một chút uất ức cũng không chịu.”

Ăn cơm xong, Lâm Diệu Tổ gọi mấy nhi tử đi vào, nói là muốn thương nghị chuyện ấy đứa Thư Duệ vào gia phả.

Tử Tình thì cùng mấy chị em dâu và đại cô tiểu cô ở trong sân nói chuyện phiếm, thế mới biết, thôn trang này gọi là Lâm trang, có hơn một trăm hộ, cũng có người họ khác, ít hơn, là chuyển đến sau.

Tập tục lên gia phả bên này thông thường là vào mừng năm tháng giêng, phải dùng tam sinh tế bái, chẳng qua, Lâm Khang Bình tình huống đặc thù, cho nên, phải đi mời lão nhân trong tộc, tộc trưởng còn có lí chính... thương nghị, xem có thể đặc biệt vì Lâm Khang Bình mở từ đường một lần hay không.

Buổi tối trước khi ngủ, Tử Tình và Lâm Khang Bình thương lượng, nếu đã định ở Kinh Thành hai ba năm, không bằng chờ tháng giêng sang năm lại nhập cũng là như thế, tội gì làm ọi người khó xử?

“Thế cũng được. Việc này, vốn chính là cho Đại gia ta thoải mái, muốn làm trước khi hấn đi. Bây giờ đã biết hấn không có việc gì, tự nhiên là theo quy củ làm là tốt nhất. Nếu biết chúng ta muốn ở Kinh Thành một đoạn thời gian, chỉ sợ, hấn sẽ càng cao hứng. Chỉ là, người cần phải bái phỏng, ngày mai chúng ta vẫn là đi một chuyến trước, chờ xong việc rồi, ta đưa các người đi Kinh Thành, đã nhiều ngày vất vả người rồi.” Lâm Khang Bình suy nghĩ một hồi, nói.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Khang Bình mang theo Lâm Hưng đi lên trấn một chuyến, mua vài thứ, một nhà hai bao diêm tâm hai cuộn vải bông, ngoài ra còn năm cân thịt lợn, ở dưới sự hướng dẫn của Lâm Khang Kiện, lần lượt thăm viếng ngũ đại trưởng lão trong thôn, tộc trưởng, lí chính..., thương định xong chuyện tháng giêng sang năm lên gia phả.

Lâm Diệu Tổ tuy rằng có chút thất vọng, chẳng qua, biết được một nhà Lâm Khang Bình muốn ở lại Kinh Thành vài năm, cũng là thật sự vui vẻ lên không ít, hỏi chút việc nhà của Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình suy nghĩ một chút, chỉ là nói, phụ mẫu huynh đệ của Tử Tình lúc này đều ở Kinh Thành, muốn đi tìm bọn họ nương tựa.

415. Chương 419: Gặng Hỏi

Lâm Khang Tường ở một bên nghe được Lâm Khang Bình là muốn đi Kinh Thành tìm thê cữu (anh em vợ) nương tựa, liền hỏi: “Tam đệ, người không phải là ở Kinh Thành cũng có sản nghiệp của mình sao? Sao còn muốn tìm người khác nương tựa?”

Lâm Diệu Tổ cũng nhìn Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình không muốn nói ra chuyện của Tăng gia, chỉ đành phải hàm hồ nói: “Tiểu cữu ta muốn dẫn mấy đứa Thư Duệ ở lại Kinh Thành đọc sách vài năm, nói là điều kiện bên này tốt hơn ở nông thôn, phòng ở cũng chuẩn bị cho chúng ta xong rồi, mọi người ở cùng một chỗ cho gần gũi hơn một chút.”

“Tam đệ, người nói thật, tiểu cữu người là làm cái gì? Vì sao hấn muốn dẫn theo cháu ngoại trai đọc sách ở Kinh Thành, việc này cần tiêu tốn bao nhiêu? Tiểu cữu người phát đạt rồi? Hay là người phát đạt rồi?” Lâm Khang Tường có sức dẻo dai rất lớn, không hỏi ra được cái gì quyết không bỏ qua.

Vốn, ở Kinh Thành cũng đã lỡ mất cơ hội, muốn xem xem của cải của Lâm Khang Bình, có thể thuê nổi hạ nhân, có thể có xe ngựa, ra tay còn hào phóng, ít nhất cũng là một tiểu tài chủ.

Lâm Khang Kiện nghe xong cũng hỏi: “Tam đệ, người thật muốn ở Kinh Thành, nghỉ ngơi ở đâu? Sau này thuốc của cha, làm sao bây giờ? Ta đi lấy hay là người đưa tới?”

“Ta còn không biết địa phương cụ thể, còn chưa có đi xem qua nhà cửa kia đâu. Thuốc của Đại gia, ta sẽ đúng hạn đưa tới đây.” Lâm Khang Bình trả lời.

“Vậy lúc người đi, ta đưa người đi Kinh Thành nhé? Lần này vào kinh, ta cũng không kịp nhìn ngắm cẩn thận một cái, công toi một lần lên Kinh Thành, ta đã nhiều năm không đi. Vừa vặn, cũng biết cửa biết nhà người.” Lâm Khang Tường nói.

“Đúng vậy, ta cũng là mới từng đi một lần, cũng sắp hai mươi năm rồi, Tam đệ muội, không bằng ta cũng đi theo ở mang tầm mắt, dù sao nhà người cũng có xe ngựa, rất tiện. Chúng ta không ở lâu, cũng chỉ ở hai ba ngày thôi.” Mã thị nói.

“Ta còn chưa có thu xếp nhà cửa đâu, vẫn là chờ mấy ngày đi, huống chi, Đại gia này cũng không thể thiếu người trông, việc đồng áng cũng không thể để không.” Lâm Khang Bình nói.

“Đúng vậy, việc trong nhà người định để lại cho ai? Còn đạo Kinh Thành, việc trong ruộng không được thu xếp. Cha người này, còn không có người hầu hạ? Thành thật an phận chút đi.” Dư thị trừng mắt nhìn Mã thị một cái, nói. Nàng cũng không hi vọng Mã thị đến gần Tử Tình.

Dư thị nói xong cười tủm tỉm nhìn Tử Tình, nói: “Vợ lão Tam. Người cũng thật là có mệnh tốt, đệ đệ này nhà người, thật đúng là nhớ tới tỷ hửn, không chỉ nhớ tới tỷ hửn, ngay cả con của tỷ hửn cũng nhớ tới, muốn ta nói, không chỉ đệ đệ người tốt. Đệ muội nhà mẹ đẻ người cũng là một người tốt, có những người lòng dạ hẹp hòi, trông thấy miếng thịt trong miệng cháu ngoại trai, đều hận không thể cạy trong miệng hửn ra, nhét vào miệng con mình.”

Dư thị nói xong cười tủm tỉm nhìn Mã thị một cái, Tử Tình nhớ tới câu than thở “tiện nghi người ngoài” kia của Mã thị, thì ra là bị Dư thị nghe được, bởi vậy lúc này. Mượn cơ hội mỉa mai Mã thị.

“Nhưng mà, rốt cuộc đệ đệ nhà mẹ đẻ người là làm cái gì? Thật có thể mang theo mấy đứa Thư Duệ bên người đọc sách? Cái khác ta không biết, chi phí của việc đọc sách này cũng thật không nhỏ.” Dư thị liếc mắt nhìn Mã thị một cái. Vừa cười mỉa hỏi Tử Tình.

Tử Tình còn chưa có nghĩ ra trả lời thế nào, Lâm Hồng Hà nói: “Nương, người hỏi thăm những cái này làm gì? Có liên quan gì với chúng ta?”

“Làm sao không liên quan? Ngộ nhỡ, cha ta nếu còn đi Kinh Thành chữa bệnh, cũng không thể ở khách sạn mãi chứ? Ở nhà Tam đệ vài ngày, bớt cho cha đi đi lại lại một mỗi, đây không phải là chuyện tốt sao? Bình thường chúng ta cầu người bao nhiêu khó khăn đấy? Có sẵn quan hệ không cần thì uống phí.” Mã thị lĩnh hội ý tứ của bà bà, vì lập công chuộc tội, vội nói thay Dư thị.

Tử Tình vừa muốn mở miệng nói chuyện, Lâm Khang Bình nói: “Ta không phải để lại địa chỉ cho Đại ca sao? Có việc đi lên Kinh Thành đến chỗ Vương chưởng quỹ kia tìm ta. Đại gia thật muốn ở Kinh Thành mấy ngày, ta tìm phòng ở cho Đại gia, yên tâm đi.”

Dư thị thấy Lâm Khang Bình và Tử Tình nhất định không nói chuyện nhà mẹ đẻ, đúng là cũng có vài phần tò mò, chuyện càng muốn biết càng hỏi không được, trong lòng giống như con mèo gãi gãi ngứa. Khó chịu cực kỳ.

Lâm Khang Bình thấy mọi người đều ở đây, bèn nói: “Còn có chuyện, nói ọi người một tiếng, Đại gia đã không có bệnh gì lớn, ta chuẩn bị ngày mai dẫn theo bọn nhỏ đi tế bái cha nương ta, ngày kia, chúng ta sẽ trở lại Kinh Thành.”

“Ồ thêm mấy ngày nữa đi, khó khăn lắm mới đến một chuyến, giữa chị em dâu chúng ta còn chưa có nói mấy câu nghiêm chỉnh đâu, giờ muốn đi ngay? Chẳng lẽ là đệ muội ghét bỏ địa phương nông thôn chúng ta?” Hồ thị nói trước.

“Đại tẩu nói cái gì thế? Nhà ta cũng là ở nông thôn đi ra, có khác ở đây bao nhiêu? Ta có thể ghét bỏ nhà mình sao? Chẳng qua là muốn đi trước thăm người nhà mẹ đẻ ta một chút, một năm rồi cũng chưa gặp mặt,

có chút nhớ nhưng bọn họ, chờ có rảnh lại tới đây là được, bây giờ cũng gần, muốn đến còn không phải là việc nhấc chân?” Tử Tình cười nói.

“Tam đệ muội, người nhà mẹ đẻ người thật đúng là lợi hại, từ một thôn nhỏ ở phương Nam xa xôi, thoáng cái cắm rễ đặt chân ngay ở Kinh Thành, còn có thể đón tất cả nhà đến, thật đúng là khó lường. Người cứ việc nói thẳng, rốt cuộc người nhà mẹ đẻ người là làm cái gì? Chúng ta thật đúng là tò mò, cũng không phải việc gì không gặp được người, người còn nhất định muốn giấu diếm, chẳng lẽ là sợ chúng ta tới cửa tông tiền?” Mã thị hỏi tiếp.

Đến lúc này, Tử Tình cũng không thể bưng bít qua nữa, suy nghĩ một chút nói: “Đệ đệ ta là có xuất thân đọc sách, bây giờ ở Kinh Thành có một phần mua bán, cũng mua nhà ổn định cuộc sống. Bởi vậy lúc này, nghĩ cha nương ta bọn họ cũng chưa từng ra khỏi nhà đi xa, không bằng cũng đón đến, thấy cảnh đời một chút, dù sao cũng là dưới chân Thiên tử, sau này trở về, chỉ e người trong thôn còn không phải hâm mộ hồng mắt? Cha nương ta bọn họ đến, đương nhiên, các ca ca đệ đệ nhà mẹ đẻ ta cũng đều đến, muốn xem thử ở Kinh Thành, đọc sách hai năm, có thể có chút tiến bộ hay không?”

“Thế đã như vậy, người còn vội đi làm gì, dù sao cha nương người bọn họ nhất thời cũng sẽ không đi, các người ở Kinh Thành còn không phải ở nhiều năm, mấy đứa nhỏ này đọc sách, cũng không phải việc ngày một ngày hai, muốn ta nói, ở lại qua Đao Ngộ hẵng đi.” Hồ thị nghe xong khuyên nhủ.

Tử Tình nhìn thoáng qua bọn nhỏ, cách Đao Ngộ còn có đến nửa tháng đấy, thời gian này, phải làm sao qua đây? Còn có Yên Nhiên, mỗi lần đều mở bếp riêng cho nàng, cũng không thể nào nói nổi, Lâm gia còn có tiểu hài tử khác đấy. Quyết định chủ ý, Tử Tình đang muốn từ chối.

Dư thị cũng là nhìn vẻ mặt Tử Tình vào trong mắt, biết Tử Tình cùng mấy đứa nhỏ này đều không thích ứng, nhất là đứa út kia, hai ngày này cũng đã nhìn ra, nha đầu kia, rất kén chọn, bèn nói: “Trở về nhìn xem trước cũng được, không bằng chờ Đao Ngộ, lại đến bên này ăn tết? Cả đại gia đình chúng ta đoàn viên, náo nhiệt một chút, để cho lão đầu tử cũng vui vẻ một chút.”

“Đại gia, đại nương, cái này cũng không nói trước được, tận lực đi. Chẳng qua, ta nhất định sẽ thường xuyên trở về thăm Đại gia.” Lâm Khang Bình sợ Tử Tình ngại từ chối, liền nói.

“Tam đệ, ta phát hiện người cũng quá đông dài rồi, lần đầu tiên thấy người dẫn Tam đệ muội đến, ta đã nói với người điếm này rồi, làm sao đã qua mười năm, người vẫn còn như vậy? Làm cái gì cũng không lưu loát, hỏi người cái gì, cũng không thống khoái ột câu, cái gì cũng là ậm à ậm ờ, một chút cũng không giống hán tử.” Lâm Khang Tường cuối cùng cũng không nhịn được, đứng lên nổi cáu với Lâm Khang Bình.

Lâm Khang Kiệt dù sao cũng là lão đại, nghe xong vội khuyên nhủ: “Nhị đệ nói chuyện cũng quá thẳng thắn rồi, sao Tam đệ không giống hán tử? Nếu không phải là Tam đệ đến, muốn mang cha ta vào thành tìm đại phu, chúng ta mấy ngày nay, còn không phải đang lắc lư trong trấn? Người có năng lực mang cha vào thành này à?”

“Ta cũng không nói Tam đệ không tốt, ta chỉ là nói tính tình Tam đệ quá yếu đuối rồi, Đại ca người cũng không phải không biết, con người ta chính là tính tình nóng nảy, không chịu nổi nhất những người việc gì nói chuyện cũng giữ lại ba phần, chúng ta là ai? Còn không phải là huynh đệ hán sao? Là huynh đệ của Tam đệ mà?”

“Nhị ca, người không trải qua những đau khổ ta từng chịu, đương nhiên không thể hiểu được vì sao tính tình ta là như thế này? Đối với một người từ nhỏ đã bị bán vào nhà người ta làm nô tài, có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn nói cái gì thì nói cái đó, nói thẳng tính giống như người, chỉ sợ đã sớm không sống được rồi, không phải là lại bị bán chính là bị dạy dỗ ngoan ngoãn nghe lời, bằng không, ta còn có thể ngồi ở chỗ này, nói chuyện với các người ư?” Lâm Khang Bình chậm rãi nói.

“Hóa ra người vẫn là đang trách cha nương ta năm đó bán người? Ta biết mà, người căn bản là còn nhớ thù hận của quá khứ đi? Căn bản không coi chúng ta là huynh đệ, ta coi như hiểu rồi, thì ra chúng ta chính là lấy mặt nóng của chúng ta đi dán vào móng lạnh của người?” Lâm Khang Tường nói.

“Ta cũng không nói mọi người không phải là huynh đệ, Đại gia vĩnh viễn là Đại gia của ta, bằng không, ta cũng sẽ không nhận thư của Đại ca, ngàn dặm xa xôi chạy đến. Chẳng qua là, chúng ta mặc dù là huynh

đệ, dù sao mấy năm nay thời gian ở cùng nhau rất ít, cũng không khác người xa lạ nhiều lắm, cho dù là huynh đệ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hẳn cũng có lúc ngôn ngữ bất hòa chứ?” Lâm Khang Bình nói.

Lâm Diệu Tổ nghe xong, thất thần hồi lâu, hẳn là nhìn ra, đứa nhỏ ốm yếu lúc nhỏ kia, bây giờ có chủ kiến của mình. Lâm Khang Bình và bọn họ không phải là một lòng, không coi nơi này trở thành nhà của hắn, đối với hắn, cũng chỉ là một phần trách nhiệm, dường như không có tình thân gì rồi, kiếp này, Lâm Diệu Tổ cũng không quên được Lâm Khang Bình khi bị bán vô cùng đáng thương lôi kéo vạt áo của mình hỏi: “Cha, lúc nào người tới đón ta về nhà?” Lúc bị người dẫn đi còn một bước ba lần ngoái đầu nhìn mình, nhắc nhở mình đừng quên đón hắn về nhà.

Khi đó Lâm Diệu Tổ không dám đối mặt với ánh mắt trong suốt của Lâm Khang Bình, chỉ là ngồi xỏm trên mặt đất ôm đầu. Lần này cho rằng mình phải đi rồi, cơ hồ nhắm mắt lại là nhớ đến một màn kia, cho nên, Lâm Khang Kiệt mới có thể gửi cho Lâm Khang Bình lá thư này, không nghĩ tới, Lâm Khang Bình quả thực chạy đến.

Lâm Diệu Tổ nghĩ tới những thứ này, cũng rơi vài giọt nước mắt, nói: “Đại gia biết, người là người làm việc lớn, Đại gia sẽ không mù quáng làm chậm trễ thời gian của người, người có thể đến một chuyến này, trong lòng Đại gia là vui mừng, biết trong lòng người có Đại gia, vẫn nhận Đại gia này, Đại gia đã biết đủ rồi, ta cho dù đi, cũng có cái nói cho cha mẹ người.”

“Đại gia ngàn vạn lần đừng nói như vậy, chờ ta thu xếp xong xuôi công việc ở Kinh Thành, ta đón Đại gia đi Kinh Thành ở vài ngày, cũng nhìn xem phồn hoa của Kinh Thành. Chẳng qua, Đại gia nên dưỡng bệnh tốt trước đi, nhớ đúng hạn uống thuốc. Còn có, tiền thuốc về sau của Đại gia, cứ giao cho ta, coi ta như hiếu kính Đại gia, mấy năm nay cũng không làm được cái gì cho Đại gia.” Lâm Khang Bình thấy Lâm Diệu Tổ rơi lệ, vội nói.

416. Chương 420: Buông

Editor: Trạch Mỗ

Tử Tình nghe xong thở dài, con người luôn có một mặt mềm lòng, bởi vậy, người Lâm gia gắng hỏi vấn đề này hồi lâu, Lâm Khang Bình nhất định không nói ra, vài giọt nước mắt của Lâm Diệu Tổ, lập tức đã động được trái tim Lâm Khang Bình.

Lâm Khang Bình nghĩ đến Lâm Diệu Tổ là trưởng bối có quan hệ huyết thống duy nhất còn ở trên đời của mình, tương đương với nửa phụ thân của mình, bây giờ cũng là người sắp xuống mồ, mình còn so đo với bọn họ cái gì đây? Cùng với chờ tương lai có một ngày hối hận, không có đối xử tử tế với hắn, không bằng thuyết phục bản thân sớm buông xuống, tính kế cũng được, tình thân cũng được, cũng chỉ là một hồi này.

Lâm Diệu Tổ nghe thấy đầu tiên là đón hắn đi ở, kinh ngạc đối với sự chuyển biến đột nhiên của Lâm Khang Bình, chẳng qua, tóm lại là chuyện tốt, gạt đầu mấy cái liên tục, nói được, sau lại nghe nói tiền thuốc là Lâm Khang Bình bao, coi như hiếu kính hắn, muốn thu lại câu “được”, đã không còn kịp rồi, lão đầu ngây ngẩn cả người, có chút quẫn, nghĩ đến những chuyện cũ Lâm Khang Bình nói, nhìn Lâm Khang Bình nói: “Ta không phải là ý đó.”

“Cha, người cho dù là ý đó, cũng không có người chê cười người, nói đã nói rồi, lúc này lại ngại thừa nhận, đây cũng là một mảnh hiếu tâm của Tam đệ, người nên thành toàn.” Mã thị cười nói, nghe nói không cần móc bạc nữa, tâm tình của Mã thị không phải là tốt bình thường.

Mọi người của Lâm gia cũng đều nở nụ cười, nhất là nhi tử và con dâu, cảm giác thân thể nhẹ đi không ít, ngay cả Dư thị cũng là ý cười đầy mặt, luôn miệng nhận lời.

“Tam đệ, thể này mới đúng, làm người nè, phải vui vẻ một chút, nhìn về phía trước, không thể cứ gây khó dễ ỉn, cuộc sống bây giờ của người, cũng là hơn mọi người chúng ta nhiều, còn nghĩ đến những việc không thoải mái đó làm cái gì, có phải hay không?” Lão Đại Lâm Khang Kiệt nói.

“Đúng vậy, Tam đệ, người cuối cùng cũng thống khoái một lần, Nhị ca xin lỗi người chỗ không phải, Nhị ca không phải là thành kiến với người, chỉ là nghe người nói chuyện, lúc nào cũng ậm à ậm ờ, trong lòng Nhị ca sôi ruột, người đừng so đo với Nhị ca.” Lâm Khang Tường cũng vội cười nói.

“Người biết cái gì. Tam đệ là sợ người da mặt dày, muốn tới cửa tổng tiền, cho nên mới không thể nói thật với người, người còn không biết điều đâu.” Mã thị cười nói.

“Nhị tẩu nói đùa. Chúng ta mặc dù không phải là gia đình giàu có bao nhiêu gì, nhưng là, các huynh đệ muốn đi, một bữa rượu vẫn là lo nổi.”

“Nhìn xem, lời này của Tam đệ muội ta thích nghe, đều là huynh đệ, đánh gãy xương còn liền gân dấy. Ta đi ăn mấy bữa có thể như thế nào?” Lâm Khang Tường cười nói.

“Nhị ca nói chuyện chính là không biết điều, Tam ca là làm việc nghiêm chỉnh, người không trồng trọt ruộng vườn nhà người cho tử tế, còn cứ muốn đi Kinh Thành địa phương xa như vậy ăn trực cơm.” Lâm Hồng Hà nói.

“Tiểu muội không có chuyện gì, Nhị ca người cũng là nói đùa thôi, trước kia là ở khá xa, bây giờ ở gần, đang nghĩ chờ thu xếp ổn thỏa rồi. Đón Đại gia đi xem, Tiểu muội nếu có thời gian mà nói, không bằng đi chơi cùng. Nếu đến, Tam ca sẽ dẫn người đi chơi.” Lâm Khang Bình nói với Lâm Hồng Hà.

Lâm Hồng Hà cảm kích nhìn Lâm Khang Bình, nói: “Đa tạ Tam ca, bộ dạng này của ta, vẫn là đừng ra khỏi cửa. Những chuyện này của cha, đã tốn của tam ca không ít rồi, đi Kinh Thành một chuyến, chi phí khẳng định cũng không ít được, muội tử không thể giúp Tam ca việc gì, sẽ không đi theo thêm phiền.”

Lâm Khang Bình nghe xong trong lòng ấm áp. Muốn sờ sờ đầu Lâm Hồng Hà, vẫn là thu bàn tay lại, mấy năm nay, hắn cũng chỉ thân mật với Tử Tình, đối với người khác, thật đúng là không thích ứng. Chẳng qua. Lâm Khang Bình vẫn là nói: “Tiểu muội yên tâm đi, Tam ca không thiếu chút ấy.”

Lâm Hồng Anh thì là hai mắt lóe sáng, nhích đến bên cạnh Lâm Khang Bình, hỏi: “Tam đệ, người ở Kinh Thành làm buôn bán cái gì? Dù sao vẫn là cần nhân thủ đi? Người xem cháu ngoại trai người này, đã thành thân rồi, cũng không có thu nhập. Không bằng người dẫn theo hắn đi, người cứ yên tâm dùng đi, người nhà mình, chắc chắn sẽ không động tâm nhân không chính đáng gì với người, so với người ngoài không phải hơn gấp trăm lần?”

Mã thị nghe xong vội nói: “Đại tỷ, Đại cháu ngoại trai đã thành thân rồi, dẫn ra ngoài cũng không tiện đâu? Chẳng lẽ phải mang theo cả vợ của cháu ngoại trai đi cùng, cũng không có lý này mà? Tam đệ muốn dùng người, tiểu tử của Lâm gia có rất nhiều, đều chưa thành thân, vừa vặn đi theo Tam thúc hắn ra ngoài học chút bản lĩnh, cũng kiếm chút bạc cưới vợ.” Mã thị nói xong liền đẩy hai nhi tử lớn hơn của mình ra.

Lâm Khang Tường nghe xong cũng sáp tới, vỗ bả vai Lâm Khang Bình nói: “Tam đệ, Nhị ca cũng không thích trồng trọt, không bằng, cũng đi theo Tam đệ đi ra ngoài mở mang kiến thức, người cũng đừng xem nhẹ Nhị ca người, đầu óc của Nhị ca linh hoạt lắm đó.”

Lâm Khang Bình thấy vậy vội nói: “Thật sự là ngại quá, việc làm ăn nhà ta là kết phường với người khác, nhân thủ đã sớm đủ rồi, tạm thời nếu đề xuất thay đổi người cũng không thích hợp, lại nói, người ta còn cho rằng ta không tín nhiệm hắn, tất cả đều thay người nhà mình, đây là một điều tối kỵ nhất trong kinh doanh.”

Lâm Diệu Tổ nghe xong nghiêm mặt nói: “Các người cũng đừng làm khó Khang Bình, tiền thuốc này cũng không phải là một khoản nhỏ. Còn có, hắn trở về một chuyến này, trong nhà ngoài nhà, tiêu tốn cũng không ít, nhà hắn còn mấy đứa nhỏ này, đọc sách, đón đầu việc nào không cần bạc? Người ta cũng có khó xử của người ta, các người chỉ có thấy hắn thoải mái tiêu tiền, vất vả kiếm tiền các người ai thấy? Hôm nay đây đủ người, ta để lại lời này, về sau, mấy người các người ai cũng không được đánh chủ ý lên Khang Bình, tự mình sống cuộc của mình, Khang Bình không nợ chúng ta, là chúng ta nợ Khang Bình.”

Lời này của Lâm lão đầu vừa nói ra, ai cũng không dám nhắc lại yêu cầu gì, nói đến thời tiết năm nay, nói đến việc đồng áng..., đề tài rõ ràng đã thoải mái hơn rất nhiều, nói cười liên tục.

Ngày thứ hai, Dư thị chủ động chuẩn bị đồ dùng tế bái cho Lâm Khang Bình, dùng một cái rổ đựng, Lâm Khang Bình bế Yên Nhiên, Thư Duệ xách theo rổ, Tử Tình dẫn Thư Vĩ, cả nhà đến mộ phần. Mộ phần

vừa thấy giống như mới sửa chữa gần đây, phỏng chừng là người Lâm gia lúc Thanh Minh tế bái đã sửa lại, điều này, Tử Tình và Lâm Khang Bình đối với mấy huynh đệ Lâm gia vẫn là có chút cảm kích, nhất là Lâm Khang Bình.

Thư Vĩ hỏi: “Nương, nằm ở bên dưới này chính là a công a bà ta sao?”

“Đúng rồi, các người vẫn là lần đầu tiên đến đó, suy nghĩ xong muốn nói cái gì với a công a bà chưa?” Tử Tình vuốt đầu tiểu Thư Vĩ hỏi.

“Ta nghĩ xong rồi, muốn nói cho a công a bà, ta muốn kiếm thật nhiều bạc, xây một ngôi nhà thật to.” Thư Ngọc nói.

“Ngu ngốc, người kiếm bạc xây nhà, a công a bà cũng không dùng đến không ở được, có ý nghĩa gì?” Thư Ngạn bĩu môi.

“Thế ta đến dùng, ta đến ở.” Thư Vĩ cười nói.

“Người nghĩ mà đẹp, người muốn không làm mà hưởng, làm ký sinh trùng đáng xấu hổ sao?” Thư Ngọc hỏi. Bởi vì Tử Tình thường ngày hay kể cho bọn nhỏ về ký sinh trùng đáng xấu hổ, bọn nhỏ đều nhớ kỹ.

“Người mới muốn làm ký sinh trùng ỷ! Có cái gì ghê gớm, bạc ta cũng sẽ biết kiếm, nương sẽ nói cho ta kiếm như thế nào, ta với nương kết phường, nhất định đánh bại người.” Thư Vĩ nhảy lên nói, vì mình nghĩ ra chủ ý hay mà hoan hô.

“Thế ta với cha kết phường, phụ thân chúng ta kiếm tiền, nương tiêu tiền, ngu ngốc, người chắc chắn thua.” Thư Ngọc thổi mạnh vào mũi Thư Vĩ, cười nói.

“Hai người phụ trách kiếm tiền, ta cùng đại ca phụ trách tiêu tiền, cứ quyết định như vậy đi, người không thấy nhà cừu cừu cũng là tiểu cừu phụ trách kiếm tiền sao? Đại ca, người nói có phải hay không?” Thư Ngạn chớp mắt với Thư Duệ cười nói.

“Ừm, cứ định như vậy đi, ta cùng Thư Ngạn chăm chỉ đọc sách, hai đứa nhỏ các người phụ trách kiếm tiền, chúng ta hãy nói cái này với a công a bà đi?” Thư Duệ cũng hướng về phía Thư Ngạn cười nói.

“Tiền tiền, ta có.” Yên Nhiên đột nhiên lấy ra hai đồng tiền từ trong túi áo của mình, đưa cho Thư Duệ.

Tử Tình cũng không biết tại sao trong túi áo của đứa nhỏ này có thể có tiền đồng, vẫn là Thư Ngạn nói: “Đó là khi lão ngoại bà chúc thọ, muối muối nhạt, sau đó, vẫn luôn mang bên người, lúc thay quần áo cũng không quên đòi mang lại, muối muối chính là đồ tiểu tham tiền.”

Tử Tình nhớ tới hồi mình còn nhỏ, mấy người Tử Phúc bọn họ cũng là cả ngày chê cười mình tham tiền, bây giờ lại đến lượt Yên Nhiên, không khỏi mỉm cười.

Lâm Khang Bình bày đồ cúng tế xong, để cho Thư Duệ đốt dây pháo tết trước, mình thấp hương, trước tiên thỏ dài, rồi quỳ xuống, Tử Tình dẫn theo bọn nhỏ cũng đều quỳ xuống, Lâm Khang Bình nói trước tiên: “Cha nương, ta cùng nàng dâu mang theo bọn nhỏ đến thăm các người. Cha, vợ ta rất lợi hại, một hơi sinh bốn nhi tử cho ta, các người có bốn tôn tử, còn có một tôn nữ bảo bối, Lâm gia chúng ta cuối cùng cũng khai chi tán diệp rồi, cha nương, các người vui mừng không?”

Tử Tình cũng dập đầu lạy ba cái, nói: “Cha nương, con dâu bất hiếu, mấy năm nay cũng không qua đây gặp các người, thật sự là xin lỗi, xin nhị lão hãy tha thứ.”

Thư Duệ cũng là dập đầu xong nói: “Tổ gia, tổ nương, tôn nhi cũng bất hiếu, mới đến gặp các người, nếu như các người trên trời có linh, xin hãy phù hộ cha nương và chúng ta người một nhà đều khỏe mạnh cường tráng, không bệnh không nạn, còn có, ta nhất định đọc sách thật giỏi, làm vinh dự cạnh cửa Lâm gia chúng ta.”

Thư Duệ mới đến hai ngày, đã nhớ kỹ Thư Hưng bọn họ gọi là tổ Gia tổ Nương, cho nên, dùng ngôn ngữ bên này, trò chuyện một hồi. Đứa nhỏ này, tâm tư có chút nặng, còn nhỏ tuổi lại có thể chủ động muốn gánh vác trọng trách làm vinh dự cạnh cửa Lâm gia, hẳn biết mình là trưởng tử, Lâm Khang Bình là xuất thân nô tịch, cạnh cửa của Lâm gia, chỉ có thể dựa vào mình thi cử một đường.

Lâm Khang Bình nghe xong, sờ sờ đầu Thư Duệ, không nói chuyện.

Thư Ngạn nghe xong lời Thư Duệ, nói tiếp: “Tổ Gia, tổ Nương, ta sẽ cùng ca ca, giúp đỡ ca ca cùng chấn hưng Lâm gia chúng ta.”

Thư Ngọc và Thư Vĩ cũng bắt chước nói theo vài câu, ngay cả Yên Nhiên cũng nghiêm trang dập đầu chào hỏi theo, mọi người mới đứng lên. Tế bái xong, trên đường trở về, gặp mấy tiểu tử Lâm gia, là tới đây tìm Thư Duệ bọn họ đi chơi.

Tử Tình hỏi Lâm Khang Bình: “Ồ gần đây chẳng lẽ không có học đường hoặc tư thực sao? Sao đứa nhỏ nhà ca người và đệ người, cũng không đưa đi đọc sách? Ta thấy cuộc sống của bọn họ cũng không tính là kém mà?”

“Hắn là có, chẳng qua là, đứa nhỏ nhà nông có mấy ai muốn đưa đi đọc sách, Thư Hưng không phải là học vài năm, cũng không học ra cái gì, người khác ai còn có thể bỏ được tiền bạc? Huống hồ, tư thực này lại không giống cái của cha ta, là vì người trong thôn mới mở, không vì kiếm tiền, tiền học phí này cũng là một khoản phí tổn không nhỏ.”

Lâm Khang Bình nói xong nhìn nhìn mấy đứa nhỏ này, từ năm sáu tuổi đến mười hai mười ba, đều có, cũng là thớ dài, nếu mình không bị bán đến Văn gia, nếu không có gặp được Tử Tình, một đời này, không phải cũng chính là giống như bọn họ sao? Có vài mẫu đất, có mấy gian phòng ở, có một đầu kháng nóng, sinh mấy đứa nhỏ, làm việc vòng đi vòng lại, còn chưa chắc có thể cho người một nhà no bụng, nào dám hy vọng xa vời khác?

Nghĩ đến đây, Lâm Khang Bình may mắn mình đáp ứng chữa bệnh cho Lâm Diệu Tổ, báo đáp công ơn dưỡng dục mấy năm đó của hắn, bằng không, đây chung quy là một tâm bệnh của mình, sớm buông sớm thoải mái. Hắn quay đầu nhìn Tử Tình, dắt tay Tử Tình.

417. Chương 421: Nhà Mới Ở Kinh Thành

Editor: Trạch Mỗ

Từ biệt mọi người Lâm gia lên đường, trong lòng Tử Tình có chút khẩn trương, không biết phía trước sẽ có cái gì không biết chờ đợi mình?

Lâm Khang Bình chắc là đã biết tâm sự của Tử Tình, nắm tay Tử Tình, cơ hồ không có buông ra. Trong xe chen chúc chật ních, chỉ nghe thấy tiếng bọn nhỏ lú lú rú rú, Tiểu Tử chỉ có thể ngồi xuống tấm ván gỗ ngang bên ngoài, cũng may đường sá không tính là xa xôi.

Vào thành, rất dễ dàng tìm được chỗ, Tử Tình bọn họ xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn lên, bọn họ vào tận cùng của một ngõ hẻm, ngõ hẻm này rộng chừng có thể chứa được một chiếc xe ngựa, trước mắt hai tòa nhà lớn bằng gạch xanh chính tề, trong đó một căn nhà nhìn tường khá rộng, rõ ràng là lớn hơn một chút, lúc này, Trương Sơn Trương Phong trông cửa thấy Tử Tình bọn họ đã trở lại, một đứa đi ra đón người, một đứa đi vào gọi người, không đến một lúc, Tiểu Phấn bọn họ chạy vội đi ra, Tử Tình lúc này mới biết đây là nhà của mình và Tử Vũ, nhà của bốn người Tử Phúc, cửa lớn mở ở một mặt ngõ hẻm khác.

Bố cục căn nhà này, không khác nhà giữa của Tĩnh viên là mấy, vào cửa là môn phòng và đảo tọa phòng, nhiều hơn một ảnh bích điêu khắc bằng gạch xanh, sương phòng hai bên cũng mỗi bên năm gian, phía sau mỗi bên còn có một loạt phòng hạ nhân ở, năm gian nhà giữa, nội viện là phân tán vài cái tiểu viện độc lập, không có nhà giữa, đá cuội trải thành đường mòn, hành lang là đường xi măng, khắp nơi cảnh xuân tươi đẹp, thật đúng là không tệ, xem ra, Tử Hỉ suy tính đến phòng ở cho Thư Duệ bọn họ sau này thành thân, chẳng qua là, sau này, mỗi sân ít nhất phải giao ột đại nha hoàn một tiểu nha hoàn, bằng không, việc quét dọn cũng sẽ không phải là một việc nhẹ nhàng.

Có một cái hành lang thông suốt nam bắc, tận cùng hành lang là một cửa Nguyệt Nha, Tiểu Phấn nói, phía sau cửa kia, là hoa viên dùng chung, mỗi nhà đều có thể đi, như vậy, tương đương với việc không cần ra cửa lớn cũng có thể đi thông tới các nhà, qua lại hết sức tiện lợi.

Tử Tình đang xem, còn chưa kịp đi tới, đã nghe thấy tiếng nữ nhân cười nói, soàn soạt tiến vào một đồng lớn người.

Lưu thị cười nói trước: “Muội muội à, cũng là trông ngươi tới được rồi, ngươi không biết. Cả một năm này. Chúng ta thế nhưng có bao nhiêu nhớ ngươi. Đại ca ngươi còn nói, không nghe được tiếng cười sang sảng của ngươi, cứ cảm thấy dường như thiếu cái gì?”

Tử Tình hỏi: “Ta còn tưởng rằng Đại tẩu sẽ đến Quan nha ở, thì ra là các ngươi cũng ở nơi này, Đại ca đâu?”

“Đại ca ngươi bình thường ở Quan nha, dăm ba ngày lại trở về. Ta cũng dăm ba ngày thì đi qua, lúc này là do mấy ngày nay cha nương đến thôi.” Lưu thị nói.

Nói đến Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, Tử Tình không thấy được bóng dáng của bọn họ, Trần thị vội nói: “Cha nương ở chỗ tiểu muội. Bụng của tiểu muội lớn rồi, cha nương không yên lòng, ở cùng bọn họ. Lúc này đáng lẽ phải đến rồi?”

Quả nhiên, Trần thị vừa dứt lời, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cùng Tử Vũ tới đây, Tăng Thụy Tường đầu tiên là hỏi Lâm Khang Bình chút chuyện của Lâm gia, mọi người cũng không nghĩ đến một nhà Tử Tình có thể trở về nhanh như vậy.

“Đại tỷ. Ta còn tưởng rằng ngươi phải qua một thời gian nữa mới có thể trở về cơ, nha hoàn nhà ngươi chắc chắn là không đủ rồi, ta vốn mua mấy đứa thay ngươi, nhưng là, lại sợ ngươi không thích, nghĩ vẫn là chờ ngươi đến, tự mình đi chọn mấy đứa đi.” Phó thị nói.

Tử Tình thấy chỉ có đám nữ nhân, Lưu thị thấy Tử Tình quét một vòng, nói: “Đại ca ngươi cùng Tiểu Tứ đang đi trực. Người khác, ở thư viện đọc sách, bình thường không trở lại, trong nhà chỉ có mấy người phụ nhân chúng ta đương gia, ngươi cũng là không biết, chúng ta thế nhưng nhàn mồi meo rồi, chỉ chờ ngươi đến thôi.”

“Chờ ta, chờ ta tới làm cái gì?” Tử Tình cười hỏi.

“Chờ ngươi đến đương nhiên là mồi meo cùng chúng ta. Buổi tối, ta mời khách. Đón gió cho ngươi. Là đi ra ngoài ăn, hay là ăn ở nhà. Tùy ý ngươi.” Lưu thị nói.

“Vẫn là ở nhà đi, mấy ngày này cũng không có được nghỉ, ta chỉ muốn tắm rửa mặt một phen, lại nói, phòng ở ta còn chưa có xem qua kỹ càng đâu.” Tử Tình nói.

Lưu thị nghe Tử Tình nói như thế, nói cho Tử Tình giờ Dậu ăn cơm, rồi dẫn theo mọi người đi trước, để cho Tử Tình thu xếp ổn thỏa một chút.

Tử Tình chờ mọi người đi rồi, đang muốn thương lượng với Lâm Khang Bình, mình ở viện nào, Lâm Khang Bình nhìn thoáng qua, cười nói: “Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, nhà giữa này chính là để lại cho chúng ta. Kiến trúc sân này, là hình một đóa hoa mai, bên cạnh năm viện tỏa ra, không phải là năm cánh hoa sao?”

Tử Tình nghe xong, cũng không kịp tham quan chỗ khác, đi thẳng vào viện chính giữa, bên trong là năm gian nhà giữa, chẳng qua nhỏ hơn nhà giữa ở tiền viện không ít, cũng có sương phòng hai bên, Tử Tình vào nhà giữa, phòng thứ nhất phía đông phòng khách, dựa vào tường là một cái kháng lớn, bên trên bày các loại đệm dựa, bàn trên kháng, bình phong trên kháng, là cái thư phòng kiêm phòng khách nho nhỏ, hẳn là chuẩn bị cho người nhà, gian phòng thứ hai, mới là phòng ngủ chính của Tử Tình, cũng là kháng, hòm xiềng linh tinh, Tiểu Phấn đã sửa sang lại tốt rồi. Chẳng qua là trên kệ bác cổ các phòng cũng đều trống không, cái này, để lại cho Tử Tình quyết định.

Nhĩ phòng nhỏ bên cạnh làm phòng tắm, Tử Tình biết bọn nhỏ ở Lâm gia mấy ngày này, cũng không có tắm rửa tử tế, liền phân phó bọn nhỏ lần lượt chuyển vào viện của mình, trước giao ột nha hoàn, chủ quản quét dọn thu thập phòng ở, là từ trong nhà mang đến. Về phần Yên Nhiên, Tử Tình vẫn là mang theo bên người mình.

Rửa mặt xong xuôi, Tử Tình mang theo Yên Nhiên ngủ bù, trong lúc mơ màng, nghe thấy có người gọi “Tỷ, tỷ”, như là thanh âm của Tử Hi.

Tử Tình nghe thấy Lâm Khang Bình nói một câu, “Vẫn là không quy củ như vậy.”

Quả nhiên là Tử Hỉ xông vào, thấy Tử Tình cười nói: “Tỷ, tỷ, người đến rồi?”

Lâm Khang Bình liếc hần mắt, nói: “Đây không phải vô nghĩa sao?”

Tử Tình cười ngồi dậy, nhìn ủng đen áo Quan của Tử Hỉ, cười nói: “Quả nhiên là Phật dựa vào kim trang người dựa vào ăn mặc, một thân trang phục này của Tiểu Tứ, vẫn là rất có thể dọa người.”

Tử Hỉ nghe xong ngồi vào trên mép giường, nói: “Tỷ, đây không phải là nhớ người à. Ta vừa vào cửa, nghe thấy các người đến, chạy thẳng tới đây luôn, buổi tối qua chỗ ta ăn cơm đi? Người giờ còn phải thu dọn vài ngày đấy, phòng ở có vừa lòng không?”

“Đại tẩu đã nói, đi bên kia trước, phòng ở cũng không tệ, ta đúng là không nghĩ tới, có lớn như vậy, của các người, cũng như vậy?”

“Nào có, chỗ Tiểu muội nhỏ nhất, nàng cũng không khả năng ở cùng chúng ta lâu dài, chẳng qua cũng có tam tiến, cho dù người nhà chồng nàng tới, cũng là ở đủ. Bốn người chúng ta không khác nhau nhiều lắm, phòng ở này kèm với mua đất, tầm tầm bảy tám trăm lượng bạc, cộng thêm gia cụ, nhà người mất hơn một ngàn, lát về ta đưa sổ ghi chép tới cho người.” Tử Hỉ nói.

Đang nói, mấy đứa Thư Duệ đi vào, bọn họ cũng là nghe được tiếng của Tử Hỉ nên qua đây.

“Tiểu cữu, thư viện của tìm xong chưa? Ta đã có một tháng không đi đến học đường rồi.” Thư Duệ hỏi trước.

“Tìm xong rồi, người học cùng Vĩnh Tùng đi, chẳng qua, người ta cũng là muốn kiểm tra, người chuẩn bị tốt chưa? Còn có, phải ở tại trong thư viện, người nếu đồng ý mà nói, ngày mai ta dẫn người đi qua.” Tử Hỉ nói.

Thư Duệ nghe xong cười gật đầu, Thư Ngạn vội hỏi: “Tiểu cậu, thế còn chúng ta?”

“Yên tâm đi, đều sắp xếp xong rồi, ngay tại ngõ hẻm cách đó không xa.” Tử Hỉ cười nói, rồi nói lại lai lịch của nơi này một lần.

Tử Tình thế mới biết, thì ra phòng ở của bọn họ tiền thân là một kênh nước thối, vùng này chỉ có hai ba nhà phân tán, Tử Hỉ chạy một lượt cả Kinh Thành, muốn thực hiện ý tưởng cả đại gia đình ở cùng một chỗ, chỉ còn chỗ đất này là có kích cỡ phù hợp, cũng may nơi này cũng còn rẻ, tốn bao nhiêu chi phí nhân công, cũng đã dọn dẹp ra.

“Thế phụ cận chỗ này chẳng phải là rất loạn?” Tử Tình hỏi, vừa nghĩ cũng biết, chỗ như vậy khẳng định không phải là quan to quý nhân ở, chỉ có dân chúng bình dân mới có thể ở tại địa phương hỗn loạn như vậy.

“Tỷ, không có, người hiểu sai rồi, nơi này là có mấy nhà phân tán, chúng ta mua hết cả mấy nhà của bọn họ, bọn họ cũng đã chuyển đi rồi, người nơi này, đại đa số là gia đình tương đối giàu có, chúng ta vừa chuyển đến, bọn họ vẫn là tương đối hoan nghênh, ít nhất, nơi này không còn có cái loại dơ dáy bẩn thỉu kia, đều để cho chúng ta thu thập sạch sẽ rồi.”

Tử Tình nghe xong thở phào nhẹ nhõm, lúc này, nha hoàn của Lưu thị là Xuân Đào tới đây mời Tử Tình bọn họ đi qua, Tử Hỉ về nhà trước đi thay bộ quần áo, Tử Tình bọn họ đi theo Xuân Đào qua cửa Nguyệt Lượng, trước mắt rộng rãi sáng sủa, giữa hoa viên này là một ao nước, bên trên có một đình ngồi, có thể thả câu, Xuân Đào nói, chỗ này cũng nuôi đủ loại cá đấy.

Không chỉ như thế, Tử Tình còn thấy có một mảnh đất trồng rau, còn có một mảnh cây ăn quả giống như là rừng cây nhỏ, Tử Tình cười nói: “Vườn không lớn, nhưng là tận dụng không tệ, đáng tiếc không có gà vịt ngỗng, bằng không, còn tưởng rằng là một nông trang. Người ngoài mà đến, nhất định chê cười chúng ta, suy cho cùng là xuất thân nông dân, đi đến đâu cũng không quên được bản sắc nông dân, hoa viên tươi đẹp như thế, vậy mà dùng để trồng rau trồng cây ăn quả.”

Xuân Đào nói: “Cô nãi nãi có điều không biết, vốn khi xây nhà không phải như thế, Tứ lão gia cũng nói học theo người trong thành một phen, làm hoa viên, là lão gia chúng ta nói, trong viện các nhà đã có không ít hoa hoa cỏ cỏ, hậu hoa viên này, thông thường cũng không người ngoài tiến vào, không bằng cứ làm chút vườn rau, người trong nhà còn tiện một chút, cũng không phải vì tiết kiệm tiền, chính là muốn thuận tiện, muốn ăn, lúc nào cũng có thể có. Bên kia là hơn mười gốc táo, còn có hơn mười gốc hạnh, cũng là lão gia

chúng ta nói, vừa có thể ngắm còn có cái ăn, cũng là một công đôi việc, Tứ lão gia cũng chỉ đành phải đồng ý. Lão thái gia thấy cũng nói được.”

Thực ra, Xuân Đào còn có một lý do quan trọng chưa nói ra, chính là đất chỗ này màu mỡ, Tử Phúc cũng không muốn lãng phí, nếu theo ý của hắn, chỉ sợ còn muốn làm một mảnh ruộng thí nghiệm trong vườn này đây. Chẳng qua là, nội viện này không tiện để cho nam nhân bên ngoài tiến vào, đám bà tử trồng rau cũng còn có thể miễn cưỡng ứng phó, thực để cho bọn họ trồng, chỉ sợ có chút việc vẫn là không làm nổi.

Tử Tình vừa nghe nở nụ cười, vừa mới vào Thành, bồi phận của Tăng Thụy Tường đã tăng thêm, thành lão thái gia rồi, mấy người Tử Phúc bọn họ đều thành lão gia, Lâm Khang Bình hỏi Tử Tình cười cái gì.

Tử Tình nói, Lâm Khang Bình cười nói: “Mỗi lần người nghe người khác nói, đều có thể lược qua trọng điểm, chuyên nghe những chỗ vô dụng.”

Đang lúc nói chuyện, Xuân Đào dẫn theo mọi người đến một cửa ngõ ba, nói: “Phía Đông nhất là cửa lão gia chúng ta, tiếp theo là cửa Nhị lão gia Tam lão gia bọn họ, bên này này, là đi nhà tiểu cô nãi nãi.”

Tử Tình bọn họ dọc theo hành lang cũng là đi đến một cửa Nguyệt Lượng, đi vào đó là nội viện nhà Tử Phúc, giống nhau cũng là vài cái tiểu viện phân tán, ở giữa lớn nhất là chủ viện, bên trên có một tấm bảng hiệu, viết “Xuân Huy đường”, Tử Tình vừa nhìn là biết, đây là chỗ ở của Tăng Thụy Tường và Thẩm thị.

Tử Tình đang nghiên cứu chỗ ở của Tử Phúc, Lưu thị bọn họ đã đều từ một gian sương phòng bên hành lang đi ra đón.

418. Chương 422: Tiệc Đón Gió

Chương 422,

Thì ra, mấy gian sương phòng này chính là cho người một nhà dùng để vui chơi nghỉ ngơi, bên trong có bàn mặt chược, cũng có kháng lớn cho người nằm nghiêng, Lưu thị cười nói: “Muội muội người là không biết, ta phát hiện kháng lớn phương Bắc này thật đúng là bớt việc, mùa đông không cần phải nói, mặc dù là mùa hè, trải chiếu lên, nằm cũng như thế, nhưng là bớt không ít tâm tư, làm giường La Hán gì đó, làm giường, còn phải vất vả đi tìm gỗ tốt nè, còn đây, đúng là bớt tiền lại bớt việc.”

“Chẳng qua, Đại tẩu cũng là tổn tâm tư làm mấy cái bàn mặt chược, mỗi phương còn đều lắp thêm một ngăn kéo nhỏ, thuận tiện ọi người để tiền bạc, suy nghĩ của Đại tẩu thật là khéo, làm khó năng làm sao nghĩ ra được?” Trần thị thấy Tử Tình ngồi ở trên bàn mặt chược, liền giải thích vài câu, Tử Tình lúc này mới phát hiện, ngăn kéo nhỏ này quả là thật tinh xảo, không chỉ như thế, Lưu thị còn làm một tấm chăn chiên đỏ thẫm, trải trên mặt bàn.

“Đại tẩu bây giờ nhàn rồi, người cũng đông đủ hết, có phải chỉ toàn suy nghĩ chơi mặt chược hay không?” Tử Tình cười hỏi.

“Còn nói sao, mấy ngày nay vận bài của Đại tẩu cực kỳ vượng, cũng là lừa chúng ta không ít bạc rồi, chúng ta cũng chỉ chờ người đến thu thập năng thôi.” Phó thị cười nói.

“Cái này thì chẳng oán được ai, người không biết, năm nay ta cũng là đốt cho Thần Tài lão gia một cây hương cao ngất, cả một năm trước, ta thế nhưng thua một năm. Lại thua tiếp, đồ cưới của mấy nữ nhi ta cũng chỉ trông vào mấy thúc thúc nàng phụ trách.” Lưu thị cũng cười nói.

Tử Tình không thấy Tử Phúc, bèn hỏi một câu, Lưu thị nói: “Đã phái người đi nói cho hắn rồi, có lẽ đã ở trên đường rồi.”

Tử Tình nhìn cái bụng to của Tử Vũ, hỏi: “Thai này của Tiểu muội đại khái khi nào thì sinh?”

“Ôi, đừng nói nữa, tầm tầm đầu tháng sáu, nóng chết người, ta phải làm sao bây giờ?” Tử Vũ nhắc tới cái này là sầu muộn.

Tử Tình nói: “Năm đó ta sinh Thư Vĩ, lúc đó chẳng phải là thời điểm nóng nhất, khê cắn môi, cũng gắng gượng qua.”

Bây giờ nghĩ lại đến là đơn giản, Tử Tình còn nhớ lúc đó. Thiếu chút nữa mắc phải chứng trầm cảm sau sinh, liền có chút lo lắng cho Tử Vũ, cũng không biết Hạ Cam Vinh có nhẫn nại như Lâm Khang Bình hay không.

Đang nói, Tử Hỉ thay xong quần áo đã tới. Tử Phúc cũng vào nhà, Tử Tình mang theo bọn nhỏ tiến lên chào hỏi qua, Tử Phúc tự đi thay quần áo, Lưu thị dẫn theo mọi người ra khỏi cổng trong, đến tiền viện, trong phòng khách đã dọn xong hai bàn, người lớn một bàn. Bọn nhỏ một bàn.

Tử Phúc nói: “Tình nhi tới thật đúng lúc, ngày mai ta mộc hưu, nói đi, muốn đi đâu chơi, Đại ca mang người đi. Cha nương ta cũng chưa ra ngoài, nói là chờ người đến cùng ra ngoài.”

Tử Tình thế mới biết, thì ra là quan lại ở cổ đại cũng là có nghỉ ngơi, bọn họ là nghỉ ngơi một ngày cuối cùng mỗi tuần. Còn có, mỗi khi gặp Thanh minh, Đoan Ngọ, Trung Nguyên (rằm tháng bảy), Trung thu, Hàn y (ngày lễ cúng mộ 1/10), Đông chí nghỉ phép ba ngày, cộng thêm một tháng nghỉ Tết. Một năm này cũng có hơn tám mươi ngày nghỉ.

Bọn nhỏ nghe nói sắp ra ngoài đi chơi, đều hoan hô lên, chẳng qua, Tử Hỉ nói: “Sáng sớm ngày mai ta muốn dẫn Thư Duệ đi Văn Sơn thư viện, chờ ta trở lại rồi đi nhé, phỏng chừng Đại tỷ cũng là muốn ngủ nướng.”

Tử Tình đang ngồi ở bên cạnh Tử Hỉ, nghe vậy đá hấn một cái, Tử Hỉ nhảy dựng lên, nói: “Đại tỷ, người không ngủ nướng rồi? Ngày mai ta qua nhà người sớm tìm người.”

Tử Tình cười nói: “Cút.”

“Cái này không được rồi.” Tử Hỉ lại ngồi xuống.

Tử Phúc hỏi Thư Duệ: “Thư Duệ không nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa? Một đường này. Có mệt hay không?”

Thư Duệ lắc đầu, Tử Hỉ liền bảo Tử Tình chuẩn bị tốt quần áo, bút mực và sách, Văn Sơn thư viện này là một tháng mộc hưu ba ngày.

Tử Tình đột nhiên hỏi: “Văn Sơn thư viện này, có quan hệ gì với Văn gia ư?”

“Người không nói ta còn quên mất, Văn Sơn thư viện này chính là của Văn gia, người mộ danh đến còn không ít. Con cháu Văn gia cũng quá nửa là đọc sách ở bên trong.” Tử Hỉ nói.

Tử Tình vừa nghe, nhớ tới Văn Tinh Vực, cứ như vậy, Văn gia chẳng phải sẽ biết một nhà mình vào kinh rồi, chẳng qua, nói trở lại, chỉ sợ cũng là không giấu giếm được, không nói Văn gia bên này, chỉ sợ Chu chương quây bên kia cũng sẽ thông báo cho bên này một tiếng.

Quên đi, trốn tránh Văn gia vẫn là không cần thiết, dù sao việc buôn bán qua lại của Văn gia và Tăng gia cũng là hết sức mật thiết, lại nói Vĩnh Tùng đã ở nơi đó, sớm muộn gì cũng sẽ biết. Vừa vặn bớt cho Tử Tình thông báo cho bọn họ, lỡ như mùa hè năm nay bọn họ lại chạy tới An Châu, có thể không chơi vui rồi.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình còn đang thất thần, bèn nhéo tay Tử Tình một cái, nói: “Để cho Tiểu Tứ dẫn hần đi đi, ngày mai ta còn muốn đi gặp thiếu gia.”

Tử Tình liền hiểu ý tứ của hần, không rồi rắm nữa. Tốt nhất Văn Tam còn có thể dặn dò nhi tử của hần vài câu, không cần nói cho người khác mấy người Tử Tình vào kinh.

Tử Phúc nhìn Tử Tình cười nói: “Tình nhi, Đại ca thật là muốn mời người một ly rượu, nếu không có người, đại gia đình chúng ta, nói cái gì cũng là không dám nghĩ, có thể ở Kinh Thành ổn định xuống, từ thôn nhỏ Đông Đường kia, thoáng cái nhảy tới Kinh Thành, nếu đổi lại hai mươi năm trước, chỉ sợ cha nương là nằm mơ cũng không dám nghĩ đi?”

Thẩm thị nghe xong nói: “Đúng vậy, hai mươi năm trước, chúng ta vừa mới mua chỗ ở kia, ngay cả đi An Châu phủ an cư cũng không nghĩ tới đâu, đừng nói Kinh Thành.”

Tăng Thụy Tường cũng cười nói: “Các người là nên mời Tình nhi một chén, chuyện trước kia không nói, lần này chuyện Kinh Thành, cũng là ít nhiều có nàng và Khang Bình, tiện nghi này, đúng là chiếm lớn rồi.”

“Cha nương, các người cũng không phải không biết, ta không có tửu lượng, một hồi uống thêm mấy chén, say rượu làm loạn lên, các người cũng đừng chê cười ta.” Tử Tình nói.

“Ta nói một câu công bằng, mỗi người chúng ta mời tử ta một ly rượu, tử ta có thể uống một ngụm là được, còn lại, là do tử phu uống thay rồi, các người nói thế nào?” Tử Hỉ cười nói.

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói với Tử Hỉ: “Đồ hẹp hòi, người không phải là muốn chuốc cho ta quá chén sao? Còn không nhất định là ai ngã xuống trước đâu.”

“Muội phu đã nói như vậy, Tiểu Tứ, người và Đại ca người dù không có năng lực này, cũng phải liều một phen, thua người không thua trận. Đáng tiếc, Nhị đệ và Tam đệ không ở đây, không biết có thể do Nhị đệ muội và Tam đệ muội thay thế hay không đây?” Lưu thị rõ ràng muốn xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện.

Thẩm thị nghe xong vội ngăn lại nói: “Không được, đều có đứa nhỏ đang bú sữa đây.”

“Ôi, hết lần này tới lần khác Tiểu muội lại không thể uống rượu, Hạ muội phu cũng không ở đây, đúng là tiện nghi Lâm muội phu.” Lưu thị đứng lên rót rượu ọi người, cười nói.

“Hôm nay này không tính, chờ Đoan Ngọ, mọi người đều ở đây, chúng ta lại hợp lại một trận tử tế, ta cũng không tin, bốn huynh đệ chúng ta còn không thắng được hần, còn ở nhà ta, ta nói trước rồi nhé.” Tử Phúc cười nói.

“Người có mắt mắt hay không, dùng sức nghiêng răng nói ra, còn là bốn huynh đệ cùng lên, ta còn tưởng rằng là người muốn bắt cứ giá nào chứ?” Lưu thị cười nói.

“Đại ca, ta còn chờ hôm nào đó đón gió ột nhà muội muội đây.” Trần thị nói.

“Ngày mai sẽ đi nhà người, về sau, chúng ta dứt khoát, mỗi nhà ăn một ngày, còn cho phòng bếp bớt việc, người nhiều, còn náo nhiệt, các người nói, được không?” Lưu thị đề nghị nói.

“Vậy các người sẽ thiệt rồi, nhà ta nhiều người, ăn cũng nhiều, nhà tiểu muội cùng nhà Tam đệ muội ít người nhất.” Tử Tình cười nói.

“Tỷ tỷ, chúng ta là người đuôi mù kia sao? Cứ quyết định như vậy đi.” Tử Vũ nói.

“Ta cũng không có ý kiến.” Dương thị vội tỏ thái độ.

Tăng Thụy Tường nhìn thoáng qua mọi người, nói: “Thỉnh thoảng như vậy còn được, chỉ là, chỗ Tử Tình tương đối nhiều việc, vẫn là nhà nào qua nhà nấy đi, muốn tụ tập, mấy ngày mộc hưu hàng tháng kia, người trong nhà đông đủ, ở chung một chỗ nói nói cười cười, là được rồi.”

Lời nói của Tăng Thụy Tường phù hợp với quan niệm của người hiện đại, người một nhà dù cho thân mật hơn nữa, cũng là cần không gian của riêng mình.

“Vậy ngày mai ta đón gió ột nhà muội muội trước, lúc mộc hưu lại nói.” Trần thị cười nói.

Tử Hỉ đột nhiên đề nghị nói: “Như vậy đi, về sau tụ hội lúc mộc hưu, chúng ta bắt thăm, bắt đến nhà ai chính là nhà đó, cũng đừng người tranh ta đoạt, hoặc là lần lượt tới lần lượt đi, có lẽ như vậy thú vị hơn.”

Tử Phúc nghe xong cười nói: “Chủ ý này không tệ, chờ mấy nhà các người đón gió cho Tình nhi xong, chúng ta sẽ đến bắt thăm.”

Thẩm thị cười nói: “Đã là người mấy chục tuổi rồi, làm việc lại giống như tiểu hài tử.”

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Tùy bọn chúng náo loạn đi, dù sao nhà ai cũng không thiếu chút tiền bạc này.”

“Thế nhà ta sẽ chờ ngày kia đón gió cho Đại tỷ.” Dương thị nói.

Cứ lần lượt như vậy, mấy ngày này Tử Tình đều không cần ở nhà ăn cơm, đang suy nghĩ, Lưu thị nói: “Một ngày này trừ ăn ra, hình như không có việc gì khác, chúng ta làm chút gì không được sao?”

“Làm cái gì? Chơi mạt chược?” Phó thị hỏi.

“Xùy, ta là người không có việc nghiêm chỉnh kia sao? Trừ ăn ra, chính là chơi mạt chược?” Lưu thị cười nói.

“Thật đúng là không nhìn ra, người còn có việc nghiêm chỉnh gì khác?” Tử Hỉ cười nói.

“Hai người các người cũng không cần hợp nhau để bắt nạt ta, ta thật sự muốn nói một việc nghiêm chỉnh, lúc này Tử Tình cũng tới rồi, người cũng đông đủ, ta nghĩ, không bằng sáu nữ nhân chúng ta, cũng kết phường làm chút gì, kiếm chút tiền tiêu vặt, cũng có chỗ trông vào, bằng không, cả ngày trừ ăn và chơi ra, thật đúng là không tìm được việc làm.” Lưu thị nói.

Lưu thị nói xong, Tử Phúc sờ sờ trán Lưu thị, nói: “Không nóng lên mà? Làm sao lại giống như đổi thành một người khác?”

Lưu thị một phát hất tay Tử Phúc ra, tất cả mọi người cười to.

“Đại tẩu đã nghĩ muốn làm cái gì chưa?” Trần thị hỏi.

“Ta đâu biết làm cái gì? Không phải là nghĩ có người và Tử Tình sao? Để cho hai người mang theo mấy người chúng ta kiếm chút tiền tiêu vặt.” Lưu thị nói.

“Không ngờ người vẫn là cái gì cũng không làm, chính là muốn nhập cổ, chỉ chờ chia hoa hồng?” Tử Phúc cười hỏi.

“Cái gì chứ? Ta có thể làm chút việc cụ thể, chủ ý lớn phải nhờ vào hai người các nàng, còn có Tứ đệ muội, ta thấy cũng được, ba người chúng ta, chỉ chờ chạy chân thôi.” Lưu thị nói.

“Ta không thể được, ta chỉ là kêu to vợ vẫn ở nhà, tướng công nói, ta chả khôn khéo tí nào, bảo ta quyết định, còn không chờ thu lỗ sạch.” Phó thị vội xua tay.

“Ta hỏi trước một chút, các người là muốn xuất bạc từ trong tiền riêng của mình hay là muốn lấy tiền từ trong tiền nhà?” Tử Tình hỏi.

“Ta không có tiền riêng, ta vẫn là phải thương lượng với tướng công.” Dương thị vội nói.

Tử Tình thở dài, thầm nghĩ, Dương thị này vẫn là thật thà như vậy, một chút biến báo cũng không hiểu. Cũng may đều là người nhà mình, mọi người cũng đều đã biết tình huống của nàng, nếu Tử Thọ ngộ nhỡ thi đỗ, phải làm quan, phải xã giao, Dương thị này thật đúng là không đỡ nổi.

Mộc lưu: ngày nghỉ phép

419. Chương 423: Thương Nghị

Chương 423,

Lưu thị hỏi Tử Tình: “Cần bao nhiêu bạc? Còn hỏi có vốn riêng hay không, ta hỏi người trước, người có bao nhiêu bạc vốn riêng?”

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Tiền bạc nhà ta, đều là của Tình nhi, không có vốn riêng hay vốn chung như vừa nói.”

Lưu thị nghe xong trợn mắt lườm Tử Tình một cái, nói: “Hóa ra người là tới dò xét xem chúng ta có bao nhiêu bạc vốn riêng? Thiếu chút nữa bị người moi ra rồi, ta có bao nhiêu bạc vốn riêng, ngay cả Đại ca người cũng không biết.”

“Bạc vốn riêng của ta nhiều nhất, chỗ bạc từ nhà mẹ đẻ, đều là vốn riêng của ta, ta đã nói trước với tướng công rồi. Bây giờ, bạc vốn riêng trong tay ta còn nhiều hơn vốn chung, tỷ tỷ mau nghĩ biện pháp, để cho ta quảng bạc ra ngoài, tốt nhất là có thể giống như thủy tinh, vậy ta cũng thật kiếm được gấp bội.”

Tử Tình khinh bỉ lườm nàng một cái, nói: “Nếu có chuyện tốt như vậy, ta còn không sớm thành đại tài chủ rồi, còn chờ hôm nay? Bạc của người, có thể cân nhắc mua chút ruộng đất và cửa hàng, vừa bớt lo vừa bớt việc, còn bớt cho bạc trong tay người mồi meo.”

Tử Vũ nhìn Tử Tình một cái, như có vài phần tủi thân, chẳng qua, Tử Tình không để ý lắm, nàng hiện tại đối với việc kiếm tiền như thế nào thật đúng là không có nhiều hứng thú lắm, tiền hoa hồng xưởng thủy tinh cộng thêm thuyền vận của Lâm Khang Bình, thu nhập một năm của Tử Tình thật đúng là không ít, đạo lý cây to đón gió Tử Tình vẫn là hiểu được.

Cơ mà, Tử Tình cũng là nghĩ tới một chuyện khác, nói với Trần thị: “Nhị tẩu, nhà mẹ đẻ người bọn họ rốt cuộc có ý nghĩ mở một cái Phong Di cư ở Kinh Thành hay không?”

“Hắn là không có, trái lại nghe nói, bọn họ muốn đi Xương Châu mở một cái, chúng ta cũng mới đến Kinh Thành, còn nói không chính xác khi nào thì trở về đâu?” Trần thị cười nói.

“Nếu như thế, người mở luôn một Phong Di cư ngay tại Kinh Thành, bớt cho Đại tẩu các nàng không có việc gì làm, làm mới không bằng làm quen, tốt xấu gì tiệm cơm là người đã từng làm qua. Vừa vặn còn có thể giúp Nhị ca và Tam đệ bán chút tác phẩm thư pháp và tác phẩm điêu khắc.” Tử Tình nói.

“Mở quán cơm ngay tại Kinh Thành này?” Trần thị hỏi, nàng không phải không nghĩ tới vấn đề này, chỉ là, nàng lo lắng Tử Lộc không đồng ý nàng xuất đầu lộ diện, dù sao. Tình huống trong nhà bây giờ cùng với hồi mới thành thân, có cách biệt như trời với vực.

“Mở quán cơm tốt mà. Ta cũng từng nghĩ ở Kinh Thành mở một quán ăn hương vị quê nhà, mỗi lần cùng đồng nghiệp tụ hội, đều là đi quán ăn Phương Bắc. Lúc đó đã nghĩ, nếu Phong Di cư cũng mở một cái ở Kinh Thành thì tốt rồi. Nhị tẩu, cứ quyết định như vậy nhé, nhà mẹ đẻ Nhị tẩu đã không làm, thì do Nhị tẩu dẫn đầu làm nên. Tốt nhất cũng có thể hưng thịnh giống như ở phủ An Châu.” Tử Hỉ nói.

“Đó là có mấy thực đơn Đại muội muội cho, còn có mấy chủ ý hay Đại muội muội cho, có thể không hưng thịnh sao? Chẳng qua là. Kinh Thành này, thật đúng là khó mà nói, chờ tướng công ta trở về, lại thương lượng đi.” Trần thị nói.

Thẩm thị nghe xong nói: “Tiểu Tam cũng không ở đây, vẫn là chờ đông đủ người lại thương nghị đi.”

Thẩm thị biết Dương thị cũng là người không thể làm chủ, sợ nàng khó xử, liền nói ra.

Cơm nước xong xuôi, mọi người ngồi quây quần cùng nhau. Nói đến những chuyện ở quê nhà đã hơn một năm này, Tử Phúc chủ yếu là quan tâm bệnh tình của Hạ Ngọc cùng với sức khỏe của Hà thị, nghe nói Tiểu Văn định vào tháng năm mới thành thân. Tử Phúc còn thở dài: “Đáng tiếc xa quá, bằng không, vẫn có thể trở về giúp nàng chống đỡ mặt mũi một chút. Thôn kia của nàng, chú trọng những cái này nhất. Mà chúng ta lại đều không thể đi, thân thể Nhị cô cũng không biết có thể chống đỡ nổi hay không?”

Lời này, Thẩm thị có chút không thích nghe, lườm Tử Phúc một cái, nói: “Xa xôi như vậy còn muốn trở về chống đỡ mặt mũi cho Nhị cô người, làm sao Thẩm gia chúng ta có việc, cũng không nghe thấy người nói muốn đi chống đỡ mặt mũi?”

“Nương. Ta chỉ là thuận miệng nói thế, Thẩm gia nếu có việc gì, ta chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn rồi.” Tử Phúc vội nói.

Mọi người nghe xong đều ha ha mà cười, Tử Tình có chút hoài nghi Thẩm thị có phải đến thời kỳ mãn kinh hay không, nàng trước kia, cũng không miễn cảm như vậy.

Bởi vì ngày mai Thư Duệ còn muốn vào học. Thẩm thị dặn mọi người giải tán sớm, Tử Tình mới biết được, Tử Vũ cũng là vừa chuyển qua, trước kia nàng cùng Dương thị, Trần thị vẫn ở nhà Tử Hỉ, Lưu thị là ở tại Quan nha. Nhà này là chuyển vào trước Tết, lễ mừng năm mới là mọi người ở cùng một chỗ, bởi vì trong nhà bên này đều chỉ dẫn theo một nha hoàn đi qua, một căn nhà lớn như vậy, không có mấy đứa hạ nhân, cũng không thu dọn xong nổi. Lại nói, ít người, ở cũng sợ hãi đó.

Bởi vậy, biết Thẩm thị và Tăng Thụy Tường bọn họ muốn đến, mấy người Lưu thị đi tới chỗ người môi giới vài lần, chọn người nhiều lần, có người gác cổng, phu xe, gã sai vặt, bà tử làm việc nặng, trù nường, nha hoàn lớn nhỏ..., trên cơ bản mỗi nhà đều mua mười mấy người, lúc này mới ổn định cuộc sống riêng của mỗi nhà.

Tử Tình và Lâm Khang Bình sau khi về nhà, đi đến viện của Thư Duệ trước, giúp hẩn thu thập đồ cần dùng vào học, mấy đứa nhỏ bày tỏ, bọn họ không đồng ý mỗi người ở một chỗ, vẫn là mấy huynh đệ cùng ở chung. Bởi vì phòng ở quá lớn, bọn họ sợ hãi.

Tử Tình vừa nghĩ, đúng là toàn là đứa nhỏ, cũng không cần thiết tách ra sớm như vậy, liền đồng ý bọn họ đến ở sương phòng của chủ viện mình. Bằng không, ngân này phỏng ở, sưởi ấm mùa đông thật đúng là một phiền toái.

Cuối cùng cũng thu xếp xong xuôi, trước khi ngủ, Tử Tình còn đang tính toán, nhà mình ít nhất phải mua năm sáu nha hoàn, hai bà tử, một người phòng châm tuyền, vừa tính toán, than thở với Lâm Khang Bình, một hồi, liền tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tử Hỉ đi lại tìm Thư Duệ, đưa sổ sách và ngân phiếu đến, Tử Tình chỉ đành phải nước mắt rưng rưng tiến bước Thư Duệ, người làm mẫu thân này, lúc nào đối với con mình cũng là canh cánh trong lòng.

Sau bữa điểm tâm, Lâm Khang Bình mang theo Tiểu Mạch đi cửa hàng tuần tra, dặn dò Tử Tình, hẩn còn muốn ra khỏi thành đi hai thôn trang một chuyến, trở về, đại khái phải giờ Dậu.

Lâm Khang Bình đi rồi, Tử Tình mang theo mấy đứa nhỏ đi thỉnh an Thẩm thị và Tăng Thụy Tường, vừa vặn cũng đi thăm Tử Vũ một chút, hai tỷ cũng là một năm không nói chuyện tử tế rồi.

Lúc Tử Tình đi vào, mấy người Lưu thị đã ở đó, thấy Tử Tình cười nói: “Mấy người chúng ta còn đang đánh cuộc đó, xem người lúc nào có thể tới đây, không nghĩ tới hôm nay người đến còn không muộn.”

“Tiền đặt cược là cái gì?” Tử Tình hỏi.

“Còn chưa kịp đặt cược đâu, người đã tới đây rồi.” Phó thị nói.

“Khang Bình nhà người ra ngoài rồi?” Thẩm thị hỏi.

Tử Tình gật đầu, Lưu thị nói với Tử Tình: “Đại ca người còn muốn dẫn bọn người đi đâu chơi đó? Người đã nghĩ xong chưa?”

Tử Tình thật đúng là chưa nghĩ ra, nàng là có thể không đi ra ngoài liền cố gắng hết sức không đi ra ngoài, cũng là một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng. Lời này, nghe qua có lẽ có chút già mồm cái lão, dù sao Tử Tình đã là hai mươi bảy rồi, mẫu thân của năm đứa nhỏ, nói một chút cũng không thấy già đó là khen tặng, dù bảo dưỡng tốt thế nào, tiểu cô nương mười mấy tuổi cùng với nữ nhân hơn hai mươi tuổi, khẳng định là không thể so sánh. Bởi vì, thanh xuân, là không thể phục chế.

Tử Tình đang suy nghĩ, Phó thị nói: “Trong thành có cái gì chơi vui, cũng không có hội chùa gì đó, không bằng hãy đi ra ngoài thành, chúng ta cũng đi đạp thanh một chút.”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Người không nói sớm, tỷ phu người vừa lúc đi thôn trang rồi, nhà ta có một thôn trang, đều là trồng hoa, dùng để làm xà phòng, không bằng dẫn theo người đi, cũng còn thuận tiện.”

Phó thị nghe xong nói: “Tỷ phu cũng thật là, sao hôm qua không nói? Ta đâu biết nhà người còn có thôn trang như vậy?”

“Muội muội, đây là người không phải, không bằng, người báo ra chi tiết những sản nghiệp nhà người có trước, về sau, chúng ta muốn làm cái gì trong lòng cũng có tính toán.” Lưu thị cười nói.

“Người nghĩ mà đẹp, không phải là có một câu nói, không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương.” Tử Tình cười nói.

“Chỉ sợ sản nghiệp của tỷ phu nhiều, chính tỷ tỷ cũng không rõ ràng đi?” Phó thị cười nói.

“Ta còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng cười của các người, nói cái gì thế? Náo nhiệt như vậy?” Tử Phúc đi vào.

“Ép hỏi muội tử người đấy, hỏi nhà nàng có những sản nghiệp gì?” Lưu thị nói.

“Người đến cả chuyện nhà mình cũng không rõ, còn muốn làm rõ chuyện nhà người ta, nhà nàng có sản nghiệp gì, chỉ sợ nàng còn phải về nhà giữ sổ sách ấy chứ.” Tử Phúc nói.

“Vì sao vậy?” Lưu thị hỏi.

“Thật dần, nhiều quá, ai có thể nhớ được? Bằng mấy cái cửa hàng kia của chúng ta người còn không nhớ hết được đâu.” Tử Phúc cười nói.

“Điều này cũng đúng.” Lưu thị nghe xong cũng không giận.

Thẩm thị thấy âm thầm gật đầu, muốn nói đến tu dưỡng tính tình gì gì đó, Lưu thị này đúng là hơn Phó thị một chút, tình tình Phó thị quá hiếu thắng rồi.

Một ngày này, rốt cuộc cũng không ra cửa, chủ yếu là Tử Tình không muốn đi ra ngoài lắm, trong thành cũng là đạo phố, ngoài thành nàng là vừa trở về, mọi người cũng là không có bắt buộc. Nhưng là cùng mấy người các nàng chơi vài vòng mặt chược, Tử Tình cũng mới biết được, bọn họ cũng sửa lại thói quen ăn uống theo, cũng là một ngày hai bữa rồi.

Tử Tình hỏi Thẩm thị có thể quen hay chưa, Thẩm thị cười nói: “Bây giờ lại không làm việc, buổi tối ngủ tương đối sớm, ăn nhiều cũng là không tốt, ta thật đúng là cảm thấy hai bữa này không tẻ, tựa như chúng ta ở nhà ăn tết nghỉ lễ, có cái gì không thích ứng được? Thật sự đói bụng, không phải là có điểm tâm sao?”

Vấn đề này, Tử Tình còn muốn về nhà thương lượng cùng Lâm Khang Bình và Tiểu Tử, tốt nhất cũng là sửa lại, bằng không, không nhất trí với người khác, ra ngoài làm việc cũng không tiện.

Buổi chiều, Tử Tình ở nhà xem sổ sách Tử Hỉ đưa tới, Tử Hỉ tiến vào, nói Thư Duệ đã tiến vào Văn Sơn thư viện, ở cùng Vĩnh Tùng, cũng không để ang theo gã sai vặt.

Nói xong cái này, Tử Tình đột nhiên hỏi Tử Hỉ: “Phó gia và Tần gia thành thông gia, người biết chưa?”

“Biết, nhạc phụ gởi thư nói, Tần gia này là Tri phủ An Châu, cái khác, ta cũng không biết, bên trong còn có nội tình gì ta không biết sao?” Tử Hỉ thấy vẻ mặt ngưng trọng của Tử Tình, hỏi.

Tử Tình kể chuyện Tần gia, Phó gia, còn có Hạ gia một năm này, Tần gia thăm dò, Phó gia từ lúc mới bắt đầu cảnh giác và phản đối, cùng với chuyện tốt của hai nhà sau này, còn có sự tham lam của Hạ thái thái, Tử Tình đều nhất nhất chuyển cho Tử Hỉ.

Tử Hỉ nghe xong hồi lâu không nói chuyện, hẳn tất nhiên là tin được Tử Tình, hơn nữa, vẫn đều cho là, Phó đại nhân coi như một người đứng đắn, Phó phu nhân cũng vậy, không xu lợi giống như Hạ thái thái, bằng không, năm đó cũng sẽ không coi trọng Tử Hỉ.

“Hạ gia còn dễ nói, không dậy nổi bao nhiêu sóng gió, chỉ là Tần gia này, thật thành quan hệ thông gia, chúng ta cũng cách hẳn rất xa, chẳng lẽ còn có thể đuổi tới Kinh Thành hay sao? Về phần Tiểu Dục người nói kia, lai lịch của hẳn, chỉ sợ là có chút kỳ quái, không chừng thật đúng là không thoát nổi liên quan với Hoàng tộc, bằng không, Tần phu nhân này cũng sẽ không chỉ chú ý đến đồ hẳn tặng. Nói thật ra, đến bây giờ ta cũng không phân rõ, hai cái có cái gì khác nhau, trừ phi là nhìn lạc khoản.” Tử Hỉ nói.

Tử Tình vừa muốn mở miệng, Lâm Khang Bình đã trở lại.

420. Chương 424: Tử Phúc Nhắc Nhở

Chương 424,

Tử Tình hỏi mấy câu chuyện cửa hàng và trong thôn trang, Lâm Khang Bình nói không có đại sự gì xảy ra, nhưng là Tử Hỉ, muốn mời Lâm Khang Bình đi xuống thủy tinh làm tổng quản sự, nói dù sao Lâm Khang Bình nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.

Lâm Khang Bình nói: “Ta cũng không đi, trước kia thế nào vẫn là thế đó, việc vặt vãnh của Kinh Thành bên này cũng nhiều, hơn nữa, ta cũng không có tin tức chính xác nhất định, nói rồi đi là rồi đi luôn, cửa hàng này dễ nói, thôn trang này, ta cũng là phải tốn chút tâm tư đến chỉnh đốn, tỷ người biết, bây giờ ta là nông dân đúng chuẩn rồi.”

“Muốn trộm lười cũng không thành, đúng rồi, người nếu muốn ra ngoài, lúc đi ngang qua Hàng Thành, đi qua xem xét một cái, cái này chu toàn chứ?” Tử Hỉ nói.

Lâm Khang Bình đáp ứng, lúc này, Vĩnh Bách qua đây gọi mọi người đi dùng bữa, sau khi ăn xong, ba người Lâm Khang Bình và Tử Phúc cùng với Tử Hỉ ngồi ở đình hóng mát trong hoa viên dùng trà tán gẫu, phỏng chừng là chuyện có liên quan tới Phó gia Tàn gia.

Tử Tình bọn họ từ cửa sau nhà Tử Lộc đi ra, Phó thị thấy vẻ mặt mấy người Tử Phúc, hỏi: “Đại ca bọn họ hình như đang thương nghị chuyện gì đó?”

Lưu thị nói: “Yên tâm, nhất định là chuyện trên quan trường, không có liên quan với chúng ta, có liên quan mà nói, người không muốn biết cũng sẽ nói cho người.”

Tử Tình nói: “Đã như vậy, chúng ta cũng không đi qua quấy rầy nữa, chúng ta vẫn trở về nhà Nhị tẩu chơi vài vòng mặt chược.”

Tử Tình vừa ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện, trên cửa Nguyệt Nha nhà Tử Lộc còn có hai chữ, là “Thính phong”, vào cửa, là “Văn hương”, Tử Tình nói: “Không bằng, trên cửa nhà ta cũng mời Nhị ca viết mấy chữ, ta đã nghĩ xong rồi, sẽ dùng bốn chữ ‘Tạc vân’ ‘Bạn nguyệt’.”

(thính phong – nghe gió, văn hương – ngửi hương; tạc vân – đục mây, bạn nguyệt – bầu bạn với trăng)

Phó thị nghe xong hỏi xuất xứ, Tử Tình cũng không nhớ, hình như là xem qua từ chỗ nào đó. Có chút ấn tượng mơ hồ, nào có thể nói ra được.

Buổi tối về nhà, Lâm Khang Bình nói, thôn trang bên này. Cũng muốn thử trồng một năm dưa hấu xem sao, xem xem toàn là đất cát, trồng lúa mạch sản lượng vẫn không cao. Cho nên, cuộc sống của nông dân trong thôn trang này vẫn không tốt lắm, ngay cả ẩm no cũng khó ứng phó.

“Nhưng là, mùa trồng dưa hấu, không phải là hơi muộn rồi sao? Lúa mì còn chưa có thu ư?” Tử Tình hỏi.

“Còn có tới hai mươi ngày nữa, năm nay là không còn kịp nữa rồi, thu hoạch xong lúa mì bọn họ trồng một quý ngô. Ta vẫn nói với quản sự, bảo bọn họ trồng khoai tây, nhưng là bọn họ không nghe, nói khoai tây không lấp no bụng, vẫn có mấy nhà trồng. Cũng chỉ là một hai mẫu như vậy, không làm nên trò trống gì.”

“Người không phải là có một xưởng miến sao? Bọn họ chẳng lẽ không biết có thể bán khoai tây đi mua lương thực?”

“Bọn họ chỉ nhận lương thực, quan niệm nào có dễ thay đổi như vậy, ta lại không thể tước đoạt đất đai từ trong tay bọn họ, mấy ngày nay, đành phải chịu khó đi, tìm người trẻ tuổi linh hoạt một chút, nói cặn kẽ cho bọn họ, không trồng khoai tây. Trồng chút lạc liếc gì đó cũng được.” Lâm Khang Bình thở dài.

Hai vợ chồng nói chút việc nhà, một ngày hai bữa, chuyện mua người..., Lâm Khang Bình nhất nhất đáp ứng.

Mấy ngày kế tiếp, mấy đứa Thư Ngạn bọn họ cũng vào học, Lâm Khang Bình mua sáu tiểu nha đầu đến, đều là bảy tám tuổi. Mới từ trong nhà bán ra, mới học quy củ mấy ngày, đây cũng là ý của Lâm Khang Bình, nha đầu như vậy dễ dạy dỗ hơn một chút. Đương nhiên, còn mua hai trù nường nấu cơm cho hạ nhân, hai bà tử chuyên môn phụ trách lấy phân trồng rau, hoa hoa cỏ cỏ trong viện thì là việc của Lâm Hưng, hẳn vốn chính là làm việc này ở Tỉnh viên.

Tử Tình để cho Tiểu Phấn và Tiểu Bạch mang theo mấy người các nàng học quy củ vài ngày, rồi mỗi người phân ra một viện làm việc nặng. Tử Tình mang theo Tiểu Phấn, dọn dẹp lại đồ mang đến từ trong nhà

một lần, nên bày lên đều bày lên, vào sổ tạo sách, đồ còn thiếu đều ghi lại, giao cho Lâm Khang Bình đi tìm kiếm.

Bận năm sáu ngày, mới làm xong xuôi việc trong nhà, hạ nhân trong nhà cũng tạo sách vào sổ, phân cấp bậc xong, định tiền công xong, đương nhiên, cũng định quy củ xong rồi.

Đảo mắt, cũng sắp đến cuối tháng, Tử Tình còn ngóng trông mấy đứa Thư Duệ bọn họ trở về, ai ngờ Tử Hỉ nói, lập tức là đến Đoan Ngọ rồi, hai kỳ nghỉ hợp lại làm một, bọn họ phải vào buổi chiều mừng ba tháng năm mới có thể trở về.

Ngày hôm đó, Lâm Khang Bình trở về thần sắc không đúng, Tử Tình thấy rất nhiều gói thuốc Đông y trong tay hắn, mới nhớ tới nên đưa thuốc đi cho Lâm gia rồi.

“Sao thế? Tình huống của Đại gia không tốt?” Tử Tình hỏi.

Lâm Khang Bình gật gật đầu, nói: “Lần này, ta tìm đại phu kê đơn thuốc lần trước hỏi thăm căn bệnh tình của Đại gia ta một chút, đại phu kia vẫn còn có ấn tượng với Đại gia ta, dù sao cũng là mời đến khách sạn xem bệnh, nói, Đại gia ta, thực ra, cho dù điều dưỡng tốt hơn nữa, cũng không còn bao nhiêu thời gian rồi, ngày đó, ở trước mặt Đại gia ta, hắn cũng không thể nói những lời không may này, hôm nay thấy là một mình ta, mới nói, lão nhân muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn làm cái gì thì làm cái đó, để cho hắn vui vẻ một chút.”

Tử Tình cũng không biết rốt cuộc Lâm đại gia này là bệnh gì, đến ngay cả mấy người Lâm Khang Bình bọn họ cũng không nói rõ, đại phu nói như sách thuốc cả nửa ngày, mấy người bọn họ nào có nghe hiểu cái này hư nhược cái kia hư nhược?

“Đã như vậy, mấy đứa nhỏ lên gia phả, vẫn là sớm làm thôi. Cũng không phải không thể dàn xếp, không đợi đến sang năm nữa.” Tử Tình nói.

Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, nói: “Ta cũng là ý tứ này, vừa vặn Đoan Ngọ mấy đứa Thư Duệ bọn họ cũng nghỉ phép, chúng ta trở về ăn tết Đoan Ngọ cùng bọn họ, thuận tiện lo chuyện lên gia phả, nếu có thể, đón Đại gia ta tới xem xem, để cho hắn cũng được hưởng phúc mấy ngày, được không?”

Điều này, Tử Tình cũng chỉ có thể là đồng ý, mặc dù không ưa cách làm người của hai vợ chồng lão Nhị Lâm gia, nhưng là, Lâm đại gia này đã như vậy rồi, Tử Tình không muốn Lâm Khang Bình có tiếc nuối trong lòng.

Buổi tối mừng ba, không chỉ Thư Duệ cùng Vĩnh Tùng đã trở lại, ngay cả ba người Tử Lộc và Tử Thọ cùng với Hạ Cam Vĩnh cũng trở về, cả đại gia đình, sum vầy ở nhà Tử Phúc.

Trong bữa tiệc, Tử Phúc muốn lôi kéo mấy người Tử Lộc cùng rượu với Lâm Khang Bình, Tử Tình nghe xong vội nói: “Vẫn là lần sau đi, sáng sớm ngày mai, một nhà chúng ta muốn chạy về Lâm gia, muốn ấy đứa Thư Duệ bọn họ lên gia phả, thuận tiện ăn tết Đoan Ngọ ở bên kia.”

Tử Phúc nghe xong có chút bất ngờ, hỏi: “Không phải là định vào tháng giêng sang năm sao? Làm sao còn đổi đến đổi đi?”

Tử Tình chỉ đành phải nói ra tất cả bệnh tình của Lâm Diệu Tổ, cùng với mục đích làm như vậy của mình, còn có, Lâm Khang Bình muốn đón người đến ở một đoạn thời gian, Thẩm thị và Tăng Thụy Tường nghe xong, vội nói: “Nên vậy, dù sao, coi như là nửa phụ thân của Khang Bình rồi.”

Nhưng là Tử Phúc thận trọng, hỏi: “Người đón hắn đến không sao, dù sao cũng là hạ nhân trong nhà hầu hạ, có phòng khách ở, nhưng là, người có nghĩ tới hay không, nếu, hắn ở nhà người thân thể càng ngày càng kém, mà mấy nhi tử kia của hắn không biết tình hình thực tế, còn tưởng rằng là người động tay động chân gì đó, người định giải thích như thế nào? Ta đã làm Tri huyện nhiều năm, cũng đã gặp phải việc khó chơi như vậy, nếu đến lúc đó, bọn họ trả đũa, người thật đúng là không chỗ đi nói lý, tự tìm phiền toái. Dù sao, người không phải là nhi tử ruột của hắn, khó tránh khỏi sẽ có ngăn cách.”

Vấn đề này, Tử Tình thật đúng là chưa suy nghĩ đến, Tử Phúc nhắc tới, mọi người đều nói: “Đúng là lời này, không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người, thà rằng nói trước, cũng đừng để sau đó dây dưa không dứt.”

Lâm Khang Bình nói: “Ta đã biết, ta sẽ dẫn mấy người đường ca ta bọn họ một mình tới gặp đại phu này, mọi người yên tâm đi, ta biết làm như thế nào. Vẫn là nói đến chuyện khác vui vẻ hơn đi.”

“Chuyện vui vẻ? Vậy chuyện kiếm tiền đi, vừa vặn hôm nay người cũng đông đủ hết, Nhị đệ, Tam đệ, sáu nữ nhân chúng ta muốn mở một tiệm cơm, các người đồng ý không?” Lưu thị hỏi.

Tử Phúc nhìn Lưu thị cười nói: “Đạo này phát hiện hứng thú của người đối với việc kiếm tiền tăng nhiều, người dù sao cũng phải để cho hai vợ chồng người ta thương lượng riêng một chút, người nói gió chính là mưa, trước kia cũng không thấy người gấp gáp như vậy?”

“Đại ca người là không biết, đại tẩu đã ngóng trông Tử Tình muối muối suốt một năm, là muốn để cho Tử Tình muối muối mang theo mấy người chúng ta kiếm chút tiền riêng.” Trần thị cười nói.

“Các người còn muốn tiền riêng, bạc trong nhà còn chưa đủ cho các người tiêu? Chẳng qua, kiếm tiền ta là không có ý kiến, tính cả ta một phần.” Tử Thọ nghe xong là kết phùng cùng Tử Tình, ngay cả suy xét cũng không thêm suy xét một cái.

“Các người nhìn Tiểu Tam, vừa nghe kết phùng cùng Tình nhi, không cần suy nghĩ đã đồng ý luôn, thế còn mấy người các người?” Tử Phúc cười nói.

“Tất nhiên là không có ý kiến.” Tử Lộc và Hạ Cam Vinh vội nói.

“Sai rồi, lần này cũng không phải là theo ta, là theo Nhị tẩu, Nhị tẩu đi đầu, ta chỉ là ra chút chủ ý theo mà thôi, chuyện nhọc lòng đừng tìm ta.” Tử Tình vội xoa tay nói.

“Chuyện nhọc lòng ta cùng Tứ đệ muối đến làm, Nhị đệ muối là tổng quản, người cứ ở nhà nghĩ chủ ý hay là được, còn có, đám sổ sách chi bằng người hạch toán.” Lưu thị nói.

Yêu cầu này Tử Tình đồng ý, Lâm Khang Bình nói: “Nhà ta sẽ không nhập cổ, năm người các người cứ làm, chúng ta ăn không phải trả tiền mấy bữa là được.”

“Không được, không nhập cổ, nòng sẽ không dụng tâm nữa.” Lưu thị cười nói.

“Như vậy, ta cùng nhà Đại tỷ mỗi nhà chiếm một thành, bốn nhà các người mỗi nhà chiếm hai thành, chúng ta ở xứ thủy tinh chiếm nhiều cổ phần, bên này thôi ít đi chiếm một thành.” Tử Hỉ nói.

“Như vậy rất tốt, ta thấy được.” Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nói.

Cứ như vậy, cuộc sống của Tử Thọ hẳn là có thể dư dả một chút, bằng không, bấy nhiêu hạ nhân trong nhà, tiêu dùng một năm cũng không ít, Thẩm thị thật là có chút lo lắng cho Tử Thọ, dặn Tử Thọ cầm hoa hồng xong là nhanh chóng đặt mua cửa hàng và ruộng đất ngay. Nhưng là cửa hàng và ruộng đất cũng không phải nói có là có ngay, phải gặp được cơ hội thích hợp.

Quyết định xong chuyện cổ phần, Tử Tình bảo Trần thị liệt kê ra, cần phải làm cái gì trước, chẳng hạn như, ăn thử tiệm cơm của nhà khác, nắm được khẩu vị đại khái, giá, định vị tiệm cơm của mình, là hạng sang hay là hạng thường? Chọn khu vực xong, mua cửa hàng hoặc thuê cửa hàng, phong cách trang hoàng, cùng với phục vụ đồng bộ, đầu bếp..., Tử Tình một hơi nói ra, mấy người Lưu thị sững sốt một chút.

Phó thị cười nói: “Khó trách Đại tẩu nói là phải đợi Đại tỷ đến, mấy thứ này, chúng ta đúng là một chút đầu mối cũng không có, Đại tỷ nói đến cũng là một tổng thể, chỉ là không nhớ kỹ.”

“Còn đừng nói các người, ta làm quán sù vài năm, cũng không phải không có đầu mối, ta cũng không nhớ lúc trước ta bắt đầu như thế nào?” Trần thị vỗ trán cười nói.

Vẫn là Tử Phúc nói: “Còn không mau đi lấy giấy bút viết xuống, còn chờ cái gì đấy?”

Lưu thị lấy giấy bút, Tử Hỉ nhận lấy, nói: “Đại tẩu, việc ăn thử này, ta còn có thể hỗ trợ.”

Lưu thị nghe xong cười hì hì nhìn Tử Hỉ, Tử Hỉ sờ sờ đầu mình, trong lòng có chút sợ hãi, cảm giác Lưu thị này khẳng định không có lời hay, xoay người rời đi.

421. Chương 425: Lên Gia Phả

“Cút, mấy năm nay cũng không thấy người thêm chút tiền đồ, thực không trách nương ta gọi người là đồ ăn hàng đầu! Chuyện chữ bát còn chưa có chỗ đứng lên, người lại chỉ nhớ đến ăn uống. Người vừa nói cái này, ta cũng là nhớ tới trước kia, mỗi lần người từ học đường trở về, đều phải chạy đến nhà Tình nhi, mỗi lần đều hỏi, ‘Tỷ, hôm nay ăn cái gì?’” Lưu thị cười bắt chước giọng điệu của Tử Hỉ nói.

Lưu thị nói xong, Tử Lộc và Tử Thọ đều cười, nói: “Thật đúng là như vậy.”

“Đại tẩu, người khoan hãy nói tới cái khác, việc ăn này, cũng chỉ Tiểu Tứ có thể đảm nhiệm, người khác ăn xong không nói ra được cái gì, Tiểu Tứ ăn xong tốt xấu gì có thể nói ra cho người mùi vị, không ăn không.” Lâm Khang Bình cười nói.

Tử Hỉ nghe xong vỗ bả vai Lâm Khang Bình, cười nói: “Tỷ phụ, đạt đến một trình độ nào đó, vẫn là tỷ phụ hiểu ta, ăn chia làm rất nhiều loại, một loại vì no bụng, một loại vì đỡ thèm, còn có một loại, chính là thưởng thức, văn hóa ẩm thực, đó cũng là một loại văn hóa cao nhã, người bình thường họ không hiểu.”

Lưu thị nghe xong vội vàng cầm cái chân gà, vài bước đến trước mặt Tử Hỉ, bỗng chốc nhét luôn vào miệng Tử Hỉ, cười nói: “Ta cũng không tin không bịt được miệng người.”

Mọi người thấy cười to. Sau khi cười xong, mấy người Lưu thị lại tiếp tục thương nghị chính sự, Tử Tình nói với Tử Lộc và Tử Thọ: “Tay nghề của hai người các người không có vấn đề gì chứ? Mở quán cơm này, tác phẩm thư pháp và tác phẩm điêu khắc đều cần không ít, tốt nhất là có vài món tượng điêu khắc gỗ hoặc chạm ngọc lớn, có thể tô điểm bên ngoài.”

Tử Lộc và Tử Thọ nghe xong đều nói: “Trong nhà còn có một ít, lại làm gấp một chút cũng còn kịp.”

Từ nhà Tử Phúc trở về, Tử Tình nói ấy đưa nhỏ chuyện ngày mai muốn đi Lâm gia, Thư Ngọc nghe xong nhú mày nói: “Nương, thực sự là ta không muốn ở chỗ đó, cũng không muốn ăn cơm ở đó.”

Tử Tình còn chưa có trả lời, Thư Duệ nói trước: “Tam đệ ngoan, chúng ta phải đi vài ngày, trở về lại để cho nương làm cho chúng ta đồ ăn ngon, người sẽ cảm thấy, làm con của nương, có bao nhiêu tốt.”

Lâm Khang Bình nghe xong buồn cười. Gõ đầu Thư Duệ một cái, nói: “Làm con của cha chẳng lẽ không tốt sao?”

“Phụ thân, thích.” Yên Nhiên nghe xong vươn hai tay về phía Lâm Khang Bình muốn bế, Lâm Khang Bình đón qua. Dán lên mặt Yên Nhiên, nói: “Vẫn là khuê nữ ta tri kỷ.”

Tử Tình nhìn cười nói: “Người mấy chục tuổi, còn như một đứa nhỏ.”

Lần này đi Lâm gia, từ Kinh Thành mang theo chút điểm tâm, thịt, rau, đồ ăn..., bởi vì nghĩ tới muốn lên gia phả, việc tương đối nhiều còn lặt vặt. Tử Tình vẫn là mang Tiểu Tứ qua.

Người Lâm gia tựa hồ không nghĩ tới một nhà Tử Tình thật sự tới ăn tết, cánh nam nhân còn đang làm việc ngoài đồng, cánh nữ nhân ở nhà gói bánh chưng, mấy người Dư thị thấy Tử Tình bọn họ, vội cười nói: “Đúng là vừa vặn, xong ngay đây, một hồi nữa là được ăn rồi.”

Lâm Khang Bình đỡ đồ xuống, đi vào nhà tìm Lâm Diệu Tổ. Nói đến chuyện lên gia phả, Lâm Diệu Tổ nghe xong có vài phần buồn bực, hỏi: “Sao người lại thay đổi rồi? Không phải nói để ở tháng giêng sang năm sao?”

“Là như vậy. Đại gia, ta ở nơi khác còn có chút công việc, nói không biết khi nào thì sẽ phải đi xa, ta về nhà cùng nàng dâu thương lượng một chút, vẫn là có thể sớm không thể trễ, dù sao ngày ấy các trưởng lão cũng đồng ý rồi, hôm Đoan Ngọ, cũng sẽ mở từ đường.”

“Thế cũng được, người bảo Đại ca người dẫn người đi tìm bọn họ bàn bạc, ngày mai mọi người đều phải ở nhà ăn tết. Chuyện mời khách, người hỏi bọn họ một chút đi.” Lâm Diệu Tổ nói.

Lâm Khang Bình đi ra, mang theo mấy đứa Thư Duệ, cầm đồ đi nhà tộc trưởng trước, cũng không biết Lâm Khang Bình cùng tộc trưởng nói những cái gì, tộc trưởng tự mình cùng Lâm Khang Bình đi đến nhà mấy vị trưởng lão. Sau đó mới là nhà lí chính, chuyện lên gia phả này, đã định xuống, ngay vào mừng năm

tháng năm, tiệc rượu cũng mời luôn một thể, bàn tiệc định vào giữa trưa, không ảnh hưởng tới mọi người cùng người nhà ăn tết. Dùng lời của lí chính mà nói, còn có thể tiết kiệm cho nhà mình chút rượu và thức ăn đó.

Bởi vì là muốn mời nam tử toàn thôn ăn cơm, Lâm Khang Bình hỏi qua rồi, có tầm ba mươi bàn, bởi vì thôn trang này khá lớn, còn may, cũng có vài người chuyên môn phụ trách làm tiệc rượu, chỉ là, bát đĩa cần phải đi mượn các nhà.

Tử Tình nghe xong chắc lưỡi, hỏi: “Ái chà, chỉ mời nguyên nam nhân đã ba mươi bàn, nếu trong nhà có việc vui, mời toàn thôn, cộng thêm nữ nhân và đứa nhỏ, còn không bảy tám mươi bàn, khó trách Đại tẩu bọn họ phát sầu, bạc cho đứa nhỏ thành thân cần không ít đâu.”

“Sao có thể đến cả? Bình thường là một nhà một người. Lên gia phả không giống, tất cả nam tử đều đến, cho nên, một số nhà điều kiện kém một chút, đều là chờ đứa nhỏ trưởng thành, mấy đứa nhỏ cùng lên gia phả, bằng không, cơm này, thật đúng là không mời nổi. Bốn đứa nhà chúng ta cùng lên, đúng là cũng tiết kiệm.” Lâm Khang Bình cười nói.

Bởi vì thời gian tương đối gấp, Dư thị bên kia sai một tôn tử đi ra đồng gọi người trở về, bên này lập tức sai ba con dâu đi các nhà mượn bát đĩa, Tử Tình thấy bọn họ ăn cơm dùng bát đựng thức ăn, đáy bát đều đánh chữ, giống như Tử Tình hồi nhỏ từng thấy ở nhà cũ, cũng là không sợ nhà ai cầm nhầm.

Lâm Khang Kiện bọn họ trở về, Dư thị vừa bảo lão Đại dẫn Lâm Khang Bình đi mời người phòng bếp, quan trọng nhất là chủ bếp, xếp thực đơn; vừa bảo lão Nhị mang theo Lâm Hưng tính toán trước mì, gạo, thực phẩm, dầu mua về trước, bởi vì đứa nhỏ của Lâm gia đều đã lên gia phả rồi, tất nhiên biết số lượng đại khái những thứ này; vừa lại phân phó lão Tam chuẩn bị bó củi, mượn bàn.

Dư thị bỏ lại việc trong tay của mình, phân phó đại tôn nữ trông lửa phòng bếp, bản thân nhào một cục bột, nói là muốn lên men làm bột nở, chuẩn bị hấp bánh bao. Tử Tình thế mới biết, mời khách không làm cơm, là hấp bánh bao.

Không nói tới cái khác, Tử Tình thật là có vài phần bội phục Dư thị này, vừa thấy chính là đương gia, trong lòng có tính toán riêng, gặp chuyện không hoảng loạn chút nào, phân công lên cũng là đầu vào đấy, khó trách mấy con dâu đều rất phục nàng, mặc dù có chút mâu thuẫn nhỏ, cũng là nói nhỏ vài câu sau lưng. Còn có, một điểm quan trọng nhất, nàng hiểu được thu phóng, khi nào thì nên hỗ trợ nên duỗi tay, không hàm hồ một chút nào. Bởi thế, nếu theo tính tình của Tăng Thụy Khánh và Chu thị bên nhà Tử Tình kia, chuyện của lão đầu lão thái cần bọn họ ra sức cũng không muốn ra sức đâu, nào còn có thể giúp đỡ cháu trai thu xếp những việc này, còn không chuyên chờ làm chướng quấy phải tay?

Căn cứ vào điểm này, Tử Tình thật đúng là cảm thấy Đại gia Đại nương này của Lâm Khang Bình so với nhà mình thì hơn một chút, đương nhiên, việc bị bán không tính ngoài. Thực ra, nói đến cũng không kém nhiều lắm, Tử Tình có cha có nương, bị bệnh không đồng dạng bị nhốt vào chuồng heo như vậy? Có thể hơn chỗ nào?

Đang miên man suy nghĩ, mấy đứa Thư Hưng giúp đỡ cánh nữ nhân khiêng bát trở về, mấy đứa Thư Duệ thấy, cũng biết tiến lên giúp một tay, Tử Tình thì là giúp đỡ đếm.

Cả đại gia đình hỗ trợ thoảng cái đến buổi trưa, cuối cùng xem xem rồi, chỉ còn sáng sớm ngày mai thức dậy đi chợ, mua thịt và rau, cái này, chỉ sợ phải bắt xe trâu đi.

Cơm chiều chính là canh cháo bột và bánh chưng, còn có mấy món rau trộn, cũng may Tử Tình mang từ Kinh Thành đến mấy món kho còn có hai con gà quay, Lâm gia chuyển cả mấy cái bàn đến trong sân, cánh nam nhân chè chén.

Cánh nữ nhân ăn xong liền bắt đầu nặn bột, bánh bao này, Tử Tình cũng không chắc cần hấp bao nhiêu, người trong thôn vốn là không có nhiều chất béo, lượng cơm ăn tất nhiên là lớn, huống chi vẫn là ngày thường được ăn cực ít bánh bao bột trắng đây?

Ngày hôm sau, trời vừa tảng sáng, Lâm Khang Bình bọn họ đã thức dậy, bên ngoài đã có động tĩnh, bốn huynh đệ cùng Lâm Hưng, bắt xe trâu đi họp chợ, cánh nữ nhân Lâm gia cũng đều thức dậy, chuẩn bị hấp bánh bao.

Tiểu Tử không dám chậm trễ, vội gọi Tử Tình dậy, Yên Nhiên thì giao ấy đứa Thư Duệ, việc trong phòng bếp, Tử Tình chỉ biết nhóm lửa, nhìn Tử Tình che miệng ngáp liên tục mà nhóm lửa, đến cả Dư thị cũng cười, nói: “Thật sự nuôi người thành thân thể tiểu thư rồi, thiếu ngủ một lúc cũng không được, mau vào đi thôi, người cũng không giúp được việc gì.”

Tử Tình vừa nghe, thái độ của Dư thị này sao lại tốt hơn ngày đó nhiều? Chẳng qua nói tới nói lui, Tử Tình cũng là không dám đi thật, dù sao, đây là mọi người đang ra sức giúp một nhà mình mà.

“Không có việc gì, Đại nương, một lúc thì tốt rồi.” Tử Tình trả lời.

Dư thị thấy Tử Tình không đi, vừa cắt bánh bao, vừa cùng Tử Tình tán gẫu việc nhà, chủ yếu là hỏi tình huống cha nương của Tử Tình, tình huống trong nhà cùng với tình huống nhà cũ bên kia, Tử Tình cũng nhặt chút chuyện có thể nói để nói.

“Mấy ngày này, Đại gia người nói chuyện hình như thông thuận hơn một chút, ta nhìn cơm cũng có thể ăn thêm một ngụm, chỉ là, đi vẫn là không có sức, nói là không nhắc chân lên nổi, aiz, thuốc này nên uống đến khi nào thì mới khá hơn đây?”

Tử Tình vừa nghe chuyện này, chỉ đành phải khuyên nhủ: “Đại nương, tục ngữ nói, bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, nào có thấy hiệu quả nhanh như vậy? Huống chi, Đại gia cũng nằm vài tháng rồi, thân thể này, dĩ nhiên phải chậm rãi tĩnh dưỡng.”

“Điều này ta biết, nhưng là, gia đình nông dân như ta, thật sự là không chậm trễ nổi nha! Lần này, còn may mà có các người hỗ trợ, trong lòng Đại nương hiểu, người cũng là đứa hiểu chuyện.” Dư thị nói.

Tử Tình nghe xong có chút là lạ, Dư thị này có phải cũng thay đổi lộ số, thay đổi đi đường lối ôn nhu hay không? Dù sao ngày đó lão gia tử nước mắt vừa chảy, Lâm Khang Bình cũng là lập tức mềm lòng, đáp ứng bỏ ra tiền thuốc cho lão đầu.

“Xem Đại nương nói kìa, Đại gia chỉ cần tĩnh dưỡng tử tế là được, tiền thuốc, tướng công nhà ta đã nói ra, nhất định là sẽ thực hiện, Đại nương cũng không cần lo lắng.”

Dư thị nghe xong quả nhiên cười nói: “Cũng không phải vì tiền bạc, chỉ là chẳng lẽ nhìn lão đầu bị tội bản thân không khó chịu?”

Lúc này, Hồ thị các nàng đi vào, tiếp nhận công việc trong tay Tử Tình, sai Tử Tình đi thay quần áo mới cho bọn nhỏ, một hồi, Lâm Khang Bình bọn họ đã trở lại, cũng là muốn cùng nhau đi từ đường.

Tử Tình vừa muốn ra cửa, Dư thị gọi Tử Tình lại, nói: “Còn phải chuẩn bị mấy cái hồng bao, viết tên, xướng tên, còn có mở cửa, đốt pháo, vân vân, đều phải đưa hồng bao, mỗi cái bên trong có mười văn hai mươi văn đều tùy người, nếu không có tiền đồng, lấy từ chỗ ta trước đi, đúng rồi, ta còn muốn tìm giấy đỏ cho người đây.”

Tử Tình nghe xong nói: “Tiền đồng thì có, chỉ là giấy đỏ thật đúng là không có.”

Dư thị nói xong để cho Tử Tình về phòng chuẩn bị trước, bản thân một lát nữa sẽ đưa đi cho nàng.

Tử Tình vừa cho bọn nhỏ mặc quần áo mới, Lâm Khang Bình bọn họ cũng đã trở lại, Dư thị vội phân phó cánh nữ nhân chuẩn bị điểm tâm, cánh nam nhân giúp đỡ đỡ đỡ.

Điểm tâm rất đơn giản, một người một cái bánh chưng, một quả trứng vịt muối, Tử Tình vừa thấy trên cửa, đã sớm cắm lá ngải cứu cùng cây xương bồ lên rồi, trẻ con nơi này không có tập tục bôi rượu hùng hoàng, nhưng là ối một đứa trẻ mỗi đứa treo cái túi thơm, dùng sợi tơ ngũ sắc bện thành dây, làm thành hình dạng khác nhau, kết thành một chuỗi, muôn hình muôn vẻ, cũng là rất đặc biệt.

Xương bồ cỏ xương bồ, mọc ở vệ sông vệ suối, mùi thơm sắc, dùng làm thuốc được. Tục cứ mừng năm tháng năm lấy lá xương bồ cắt như lưới gươm treo ở cửa để trừ tà gọi là bồ kiếm .

422. Chương 426: Một Màn Ở Từ Đường

Dư thị đại khái đoán được Tử Tình không có chuẩn bị, liền lấy ra năm cái, tự mình đeo lên ấy đứa Thư Duệ, cười nói: “Xem Đại tôn tử này, mặc bộ đồ mới, lại đeo túi thơm Tổ nương làm này, liền càng dễ nhìn, thật có sức sống.”

Thư Duệ bọn họ cảm ơn Dư thị, đi theo Thư Hưng bọn họ bưng mấy loại cống phẩm đi từ đường trước, từ đường bên kia đã mở cửa, có nam tử bắt đầu đang quét dọn vệ sinh, bày bàn gò đó.

Lâm gia bên này, bắt đầu nhặt rau rửa rau, một hồi, chủ bếp dẫn theo vài người vào cửa, Tử Tình muốn đi từ đường bên kia nhìn xem, thấp giọng hỏi Khương thị một câu, Khương thị nghe xong sợ tới mức lắc đầu nguây nguẩy.

Xem ra, Nam Bắc đều giống nhau, đều là trọng nam khinh nữ, nữ tử đều không thể đi vào từ đường. Thật ra, Khương thị không có nói cho Tử Tình là, nữ nhân nơi này vào từ đường, bình thường là bị phạt, là phạm vào tội lớn thất xuất, cần phải đuổi ra khỏi bốn gia (họ nội), mới có thể để cho nữ tử vào từ đường, nhận thẩm lí và phán quyết của các trưởng lão trong tộc. Cho nên, Khương thị vào lúc nghe thấy Tử Tình muốn vào từ đường mới có thể sợ tới mức lắc đầu mãnh liệt. Đương nhiên, đây là sau này Khương thị nói cho Tử Tình.

Từ đường bên kia, Lâm Khang Bình dẫn theo Thư Duệ bọn họ đã lạy bài vị phụ mẫu, dâng hương khói lên, giữa giờ Tỵ, nam tử trong tộc ở cửa từ đường ấn theo bố phận xếp thành hàng, nghênh đón tộc trưởng cùng chúng trưởng lão vào từ đường, trong từ đường đã bố trí thỏa đáng, mời bài vị tổ tiên sớm nhất của Lâm gia ra, có người chuyên môn điều khiển nghi thức buổi lễ xướng từ, tộc trưởng tự mình nâng chén, trưởng lão cầm bình, sau khi dâng ba ly rượu, lại dâng các loại trái cây thức ăn, thấp hương tế bái, trong lúc nhất thời, đông nghìn nghịt người quỳ trên đất.

Tế bái xong, nên ấy đứa Thư Duệ lên gia phả, sớm có người chấp sự bưng qua cuốn sổ đóng buộc chỉ đã ngã vàng, lật đến một cột của phụ mẫu Lâm Khang Bình, lúc này mới phát hiện. Thế mà ngay cả Lâm Khang Bình cũng chưa lên gia phả.

Phỏng chừng là năm đó Lâm gia rất nghèo, sau khi đem bán Lâm Khang Bình cuộc sống mới chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, nhưng là, thời điểm Lâm Diệu Tổ cho ba nhi tử mình lên gia phả. Ấy thế mà không có viết một nét bút lên cho Lâm Khang Bình. Thế mà mấy năm này, cũng không có người nhắc tới, nếu không phải là lần này mấy đứa Thư Duệ muốn lên gia phả. Chỉ sợ Lâm Khang Bình đời này cũng sẽ không biết đến.

Tộc trưởng nhìn tình huống này, bàn bạc cùng mấy vị trưởng lão một chút, phái người đi khiêng Lâm Diệu Tổ đến.

“Lâm Diệu Tổ, ta hỏi người, Lâm Khang Bình đến tột cùng có phải con cháu Lâm gia hay không?” Tộc trưởng hỏi trước.

“Làm sao không phải? Là huyết mạch ruột thịt của đệ đệ ta, còn có thể giả? Năm đó đệ đệ ta từ bên ngoài trở về, các người cũng hẳn là còn nhớ rõ. Đệ muội kia của ta là có thai, lúc đó, vẫn là Mã bà tử trong thôn trang chúng ta đỡ đẻ, Mã bà tử vẫn còn đó, không tin. Có thể gọi nàng đến đối chứng.” Lâm Diệu Tổ nói một hơi không ít, đại khái là trong lòng sốt ruột, ho khan lên.

“Sao ta lại nhớ, năm đó người nói đứa nhỏ của đệ đệ người là bệnh nặng không khỏi, làm sao hôm nay lại chạy tới một đứa cháu? Nếu như thế, năm đó vì sao người không cho đứa nhỏ lên gia phả?” Một trưởng lão hỏi.

Câu hỏi này có chút bén nhọn, mặt Lâm Diệu Tổ bỗng chốc đỏ bừng, Lâm Khang Kiện đỡ hán ngồi ở ghế tựa, qua một hồi lâu. Lâm Diệu Tổ mới nói: “Năm đó đệ muội ta khó sinh, sinh ra đứa nhỏ này rồi đi, đệ đệ ta dưới cơn thương tâm bệnh không dậy nổi, tiêu hết tích cốp trong nhà, cuối cùng, ném đứa nhỏ mới mấy tháng cho ta. Đứa nhỏ cũng là ba ngày hai trận bệnh, đại phu nói là vốn sinh ra đã kém cỏi, sau này phải bồi bổ tử tế, mà điều kiện nhà ta lúc đó, mọi người cũng đều rõ ràng, mấy đứa nhỏ nhà mình còn ăn không đủ no, nào còn chịu nổi một bệnh nhân ép buộc? Bởi vậy, khó khăn lắm mới nuôi nấng đến năm tuổi, thật sự là không có cách nào, nhờ người bán vào một gia đình giàu có ở Kinh Thành. Khi đó ta cũng là sợ

mọi người nói ta vô tình vô nghĩa, lại nói đứa nhỏ đã bán rồi, đâu còn hy vọng xa vời còn đòi về nữa? Đời này, cũng chỉ có thể là người nhà người ta, chỉ coi như Lâm gia chúng ta không có con cháu này nữa.”

Lâm lão đầu nói nhiều như vậy, thở hổn hển vài hơi, Lâm Khang Kiện vội đưa lên ột ly trà, nghỉ ngơi một hồi, tiếp tục nói: “Sau này, ta cũng không nghĩ tới, đứa nhỏ này mệnh tốt, chẳng những thân thể từ từ đường tốt lên, còn làm người hầu cho thiếu gia, thiếu gia thương xót hẳn, để cho hẳn thoát khỏi nô tịch, cưới vợ sinh con. Mấy năm nay hẳn vẫn luôn ở bên ngoài, bây giờ ta cũng là bệnh thành như vậy, nghĩ đến mình sẽ phải đi gặp đệ đệ ta rồi, trước khi đi, nghĩ đến ta còn có chuyện chưa có làm xong, ta muốn để cho bọn họ vào gia phả Lâm gia chúng ta, dù sao cũng là con cháu Lâm gia chúng ta, tóm lại muốn nhận tổ quy tông, bằng không, trong lòng ta có thẹn nha, không có mặt mũi đi gặp đệ đệ đã mất của ta, ta chính là một tội nhân mà!”

Nói xong lời cuối cùng, Lâm Diệu Tổ vậy mà gào khóc, nói mình có lỗi với đệ đệ mình, có lỗi với Lâm Khang Bình, cô phụ giao phó của đệ đệ, nghiệp chướng nặng nề....

Đều nói lời người sắp chết đều hướng thiện, gia đình nghèo cuộc sống không qua nổi, bán nhi bán nữ có rất nhiều, lời sám hối của Lâm Diệu Tổ làm các trưởng lão đang ngồi có chút động dung. Chẳng qua là, tư vị trong lòng Lâm Khang Bình cũng là không nói nên lời, năm đó lúc Lâm Diệu Tổ bán hẳn, cũng là do hẳn nói, nhất định sẽ đi đón hẳn trở về, nhưng là, không nghĩ tới, vì chính thanh danh của hẳn dễ nghe hơn một chút, thế nhưng nói Lâm Khang Bình là bệnh lâu không khỏi, điều này làm cho Lâm Khang Bình làm sao chịu nổi?

Thư Duệ dù sao lớn hơn vài tuổi, cũng đọc không ít sách, dĩ nhiên nghe hiểu lời nói của Lâm Diệu Tổ, đã biết quần cảnh năm đó cùng với khó chịu bây giờ của Lâm Khang Bình, muốn an ủi Lâm Khang Bình vài câu, cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ đành phải cầm lấy tay Lâm Khang Bình, bởi vì hẳn biết, mỗi khi phụ thân có chuyện buồn, mẫu thân sẽ cầm lấy tay hẳn, hoặc là ôm hẳn, dỗ dành hẳn.

Mọi người bàn bạc riêng một hồi, đồng ý ở dưới tên Lâm Diệu Tiên viết tên Lâm Khang Bình xuống trước, rồi lại viết mấy đứa Thư Duệ. Lúc này một nhà Lâm Khang Bình, cuối cùng cũng nhận tổ quy tông rồi.

Lâm Diệu Tổ nhìn người chấp bút viết lên một nét cuối cùng rồi, thổi khô mực nước, nói: “Lúc này ta dù cho đi rồi, cũng có thể nhắm mắt.” Nói xong đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

Lâm Khang Kiện bị dọa vội ôm lấy Lâm Diệu Tổ, phân phó Lâm Khang Tường đi mời đại phu trong trấn, Lâm Khang Tường đẩy mọi người ra cất bước chạy ra bên ngoài, người bên ngoài không biết xảy ra chuyện gì, có chút rối loạn, vẫn là Thư Duệ đẩy đẩy Lâm Khang Bình đang ngu ngơ, nói: “Cha, để cho xe ngựa đi đón đại phu đi.”

Lâm Khang Bình lúc này mới cũng cất bước chạy ra bên ngoài, về nhà lồng xe ngựa lên đuổi theo Lâm Khang Tường, Tử Tình cùng Dư thị các nàng thấy Lâm Khang Bình vội vàng hấp tấp lồng xe ngựa lên rồi đi luôn, không biết xảy ra chuyện lớn gì, đều chạy ra cửa viện nhìn về phương hướng từ đường, một hồi, chỉ thấy Lâm Khang Kiện đã ôm Lâm Diệu Tổ trở lại.

Dư thị biết được Lâm Diệu Tổ hôn mê bất tỉnh, cũng là lão đảo một cái, còn may, Hồ thị đỡ nàng, nữ nhân Lâm gia bắt đầu sốt ruột chờ đợi đại phu đến, mà Tử Tình lúc này, cũng từ miệng Thư Duệ biết được hết thấy chuyện ở từ đường.

Sau nửa canh giờ, đại phu đến, sờ sờ mạch, nói bệnh nhân là nôn nóng bị thương công tâm, mới có thể đột nhiên ngất, châm cứu mấy châm, Lâm Diệu Tổ qua một hồi, đã tỉnh rồi.

“A di đà phật, còn may, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi.” Mã thị nói.

Lời này thế nào nghe có chút kỳ quái, Dư thị nhìn nàng một cái, muốn răn dạy nàng vài câu, lúc này, tộc trưởng cùng chúng trưởng lão cũng vào cửa đến xem Lâm Diệu Tổ thế nào.

Lâm Diệu Tổ nói: “Ta không sao rồi, các người đi tiếp tục đi, còn chưa có giết tam sinh cầu khẩn tổ tiên đâu.” (tam sinh: ba loại gia súc dùng để cúng tế bò, dê, lợn)

Tộc trưởng nói: “Chuyện trong quá khứ cũng đừng nghĩ nhiều nữa, cẩn thận dưỡng bệnh đi.”

Lâm Diệu Tổ chỉ là gật đầu đáp ứng, dường như cũng không còn hơi sức nói chuyện, tộc trưởng thấy không có gì đáng ngại, liền dẫn mọi người đi ra ngoài, Lâm Khang Kiện liên tục hỏi đại phu bệnh tình của Lâm Diệu Tổ, biết được tạm thời không có gì đáng ngại, lúc này mới đi theo bọn họ vào từ đường.

Buổi trưa, nghỉ lễ ở từ đường bên kia đã hoàn thành cả rồi, mọi người ngồi dùng trà chờ tiệc rượu bắt đầu, rồi rít nói đến bệnh tình của Lâm Diệu Tổ, nói đến những chuyện đã qua của Lâm gia, nói đến phụ thân của Lâm Khang Bình.

Thì ra, Tổ gia của Lâm Khang Bình qua đời sớm, năm đó phụ thân của Lâm Khang Bình cũng là học vài năm tư thực, không muốn ở nhà làm ruộng, làm học đồ ở Kinh Thành, cưới vợ an gia, cũng tích cóp được chút tiền bạc, bèn muốn về nhà mua vài mẫu đất, cũng nhân tiện phụng dưỡng lão mẫu, ai ngờ thê tử lại gặp phải khó sinh, sinh con xong rồi mất, Lâm Diệu Tiên dưới đau thương, nào còn có tâm tư mua đất, người cũng ngã bệnh, bạc tiêu như nước chảy, cuối cùng chả còn lượng bạc nào, gửi gắm Lâm Khang Bình cho Lâm Diệu Tổ.

Lâm Diệu Tiên vừa đi, lão thái thái người đầu bạc tiễn người đầu xanh, nào còn có thể chịu đựng được? Không đến hai tháng, cũng đi rồi.

Lâm Diệu Tổ ở dưới tình huống đó, nuôi một nhà già trẻ, cũng thật là không dễ, nếu không phải là năm đó Lâm Khang Bình thân thể yếu ớt, chỉ sợ, Lâm Diệu Tổ cũng sẽ không thể đồng ý ý tưởng muốn bán Lâm Khang Bình của Dư thị, chẳng qua, chuyện đã qua cả rồi, nói những chuyện này cũng chỉ biết cảm khái mà thôi.

Những lời này, là tộc trưởng cùng mấy vị lão nhân đặc biệt nói cho Lâm Khang Bình, tộc trưởng cuối cùng dùng lời nói thâm thía nói: “Khang Bình, ngươi là người làm việc ở bên ngoài, tâm tư tất nhiên thông thấu hơn chúng ta, con người ấy à, ai có thể chưa từng có sai lầm? Đại gia người năm đó là làm sai, chẳng qua, tốt xấu gì hấn còn nhỏ tuổi mà nuôi nấng cha người khôn lớn, còn đưa cha người đi học vài năm, đối với người, cũng là từng có công ơn dưỡng dục. Lại căn cứ vào tình hình hôm nay mà xem, những năm này, chỉ sợ hấn cũng là không dễ chịu. Người đã nhận tổ quy tông rồi, Đại gia người cũng đã gần đất xa trời rồi, chuyện quá khứ này, hãy buông xuống đi.”

“Dạ, tộc trưởng.” Lâm Khang Bình cung kính trả lời, đối với một người sắp sửa xuống mồ, nhiều ân oán hơn nữa, cũng nên theo gió tan đi.

Giờ Ngọ hai khắc, bắt đầu chạy món ăn, giữa buổi trưa, tiệc rượu bắt đầu, trừ mấy huynh đệ Lâm gia tâm tư nặng nề ra, người ngoài bắt đầu vui chơi giải trí, đồ ăn hôm nay là đồ thông thường, bởi vì ý kiến của mọi người trong tộc, lo lắng đến trong thôn trang vẫn là người nghèo nhiều, không thể nâng cấp bậc tiệc rượu lên, tạo thành gánh nặng cho người khác. Cho nên, đồ ăn trong tiệc rượu đều không chênh lệch bao nhiêu, khác là, đồ ăn hôm nay lượng khá lớn, bánh bao cũng là bột mì, cho nên, lúc này thấy rượu và thức ăn trên bàn, có mấy người còn có thể nhớ tới Lâm Diệu Tổ té xỉu vừa rồi?

Huynh đệ Lâm gia dù không cao hứng cỡ nào, cũng phải đè nén khó chịu ở trong lòng, ba huynh đệ Lâm Khang Kiện cùng Lâm Khang Bình đi mời rượu, Thư Duệ cầm bình. Một vòng xuống dưới, Lâm Khang Kiện dặn dò Lâm Khang Bình vài câu, rồi về nhà thăm lão đầu.

Lâm Khang Tường uống vài ly rượu, nói với Lâm Khang Bình: “Tam đệ, Nhị ca thay cha ta bồi cái không phải cho người, hôm nay thấy cha ta nói những chuyện này, là cha ta có lỗi với người, trong lòng ta thật sự thật là khó chịu. Thì ra, cha ta vẫn luôn hối hận năm đó bán người, một ta còn cho là, năm đó không có cha ta bán người, người làm sao có thể có phong quang như bây giờ? Ta thậm chí còn từng thăm oán, năm đó cha ta bán vì sao không phải là ta chứ? Người nói, ta có phải đồ heo chó không bằng hay không?”

Lâm Khang Tường nói xong là khóc luôn, người trên bàn đều có chút ngây người, nhìn hai huynh đệ bọn họ.

Giải thích thêm: - Lồng xe ngựa: khi đỗ xe ngựa, người ta thường thả ngựa ra khỏi xe cho nó nghỉ ngơi, nhà LKB đã đến Lâm gia được mấy ngày nên chắc chắn ngựa một nơi xe một nơi nên phải lồng xe ngựa lên trước mới đi được.

- Chạy món ăn: bưng đồ ăn lên, như là chạy cỗ bên mình ý

423. Chương 427: Lịch Sử Tương Tự

Lâm Khang Bình nghe xong lời nói của Lâm Khang Tường, trong lòng thật là có chút kinh ngạc, thấy mọi người đều nhìn hai huynh đệ bọn họ, bèn đỡ Lâm Khang Tường ra khỏi từ đường, nói: “Nhị ca, người uống say rồi, ta đỡ người về nhà nhé.”

“Nhị ca say là không có say, trong lòng rất rõ ràng, khó trách người còn có phòng bị với chúng ta, nói chuyện luôn giữ lại ba phần, nhưng là, ta làm Nhị ca thế nhưng không thông cảm cho người, vậy mà còn phát giận. Cha ta nói rất đúng, người không nợ chúng ta, là chúng ta nợ người. Tức nhất là, ta vậy mà ỷ vào là Nhị ca người, ỷ vào cha nương ta từng nuôi người năm năm, muốn để cho người lôi kéo huynh đệ một phen, người nói, ta có phải là súc sinh không có nhân tính hay không?”

Lúc này, Lâm Khang Kiện cùng Lâm Khang Dũng cũng từ trong nhà chạy về, thấy lão đầu nhắm mắt dưỡng thần, hai người bọn họ lo lắng tình huống bên này, lại quay lại từ đường. Vừa vặn gặp Lâm Khang Tường và Lâm Khang Bình cù cưa cù nhằng.

Lâm Khang Tường thấy Lâm Khang Kiện, cười nói: “Đại ca, ta đang xin lỗi Tam đệ đó, Tam đệ mấy năm nay chịu khổ rồi, chúng ta những người làm huynh đệ này, không giúp đỡ được một chút việc gì, hổ thẹn mà! Cha ta đều bởi vì chuyện cũ này mà bị bệnh, ta còn như người không có chuyện gì, suy nghĩ làm sao để cho Tam đệ giúp ta một phen, Đại ca, người nói, ta có phải là súc sinh heo chó không bằng hay không? Đại ca, người nói, cha ta sẽ không có chuyện gì chứ?”

Lâm Khang Kiện nói với Lâm Khang Dũng: “Dù Nhị ca người trở về, ta và Tam ca người còn muốn vào xem một chút.”

Lâm Khang Dũng đỡ lấy Lâm Khang Tường, Lâm Khang Tường còn đang lải nhải không ngừng, Lâm Khang Kiện vỗ vỗ bả vai Lâm Khang Bình, cái gì cũng không nói, hai huynh đệ lại vào từ đường.

Tiệc rượu ở từ đường kéo dài đến đầu giờ Thân, lúc này, nữ nhân Lâm gia đã thu dọn trong nhà xong, cơm chiều cũng không cần làm đặc biệt, phòng bếp để lại cho một ít, lão gia tử xảy ra chuyện như vậy, người một nhà cũng không có lòng dạ nào ăn cơm, hưởng chi, cánh nam nhân còn đã ăn cả ở từ đường rồi.

Tử Tình mang theo Yên Nhiên chơi ở trong sân, dạy nàng phân biệt mấy loại rau xanh trong vườn rau cạnh góc tường, lúc này. Hồ thị đi tới, Hồ thị bế lấy Yên Nhiên thuận miệng khen vài câu, đột nhiên hỏi: “Đệ muội, người nói thật cho đại tẩu. Có phải cha ta, thân thể không xong hay không, bằng không, các người làm sao có thể đang êm đẹp lại vội vàng lên gia phả? Không phải đã nói sang năm sao?”

Tử Tình không biết Lâm Khang Bình nói với mấy huynh đệ bọn họ thế nào, cho nên, lúc này, cũng không có cách nào nói thật. Bèn nói: “Đại tẩu, ta có thể biết cái gì? Ta nghe Khang Bình, hắn nói sớm làm sớm để cho Đại gia yên tâm, bởi vậy, liền trở lại.”

Hồ thị thấy Tử Tình không chịu nói thật, cũng không truy vấn nữa, thở dài, nói: “Nếu nói như vậy. Có lẽ Đại tiểu tử nhà ta nên sớm thành thân chút thôi, thứ nhất xung hỉ cho lão đầu, thứ hai. Tránh cho chậm trễ ba năm.”

Tử Tình thế mới biết, thì ra trưởng tôn để tang cũng phải ba năm, cái này, Tử Tình cũng là không có cách nào nói rồi, ngộ nhỡ nữ này vào cửa không được vài ngày, Lâm lão đầu mà đi, có những người không nói đạo lý nói người ta là tang môn tinh, điều này làm cho người ta làm sao sống yên ở Lâm gia?

Lúc này, cánh nam nhân Lâm gia đều đã trở lại. Lâm Khang Kiện và Lâm Khang Bình vào nhà báo lại tình huống ở từ đường cho Lâm lão đầu, nói là hết thầy đều rất thuận lợi, chúng hàng xóm láng giềng cũng đều rất vừa lòng....

Lâm lão đầu gật gật đầu, nói: “Thế thì tốt, ta cũng không còn gì thấp thỏm nữa rồi.” Nói xong tựa hồ rất mệt mỏi.

“Cha” “Đại gia” Lâm Khang Kiện và Lâm Khang Bình đồng thời hô, trong lòng chợt lạnh. Lời nói của lão đầu giống như là di ngôn lúc chia tay.

“Khang Bình, nếu như người ở Kinh Thành, nhớ lấy hàng năm mang theo bọn nhỏ trở về tế tổ, những năm này, đều là Đại ca người thay người hoàn thành, người nếu cách xa nhà, thật chẳng lo nổi, Đại ca người cũng sẽ thay người, chẳng qua là suy cho cùng không tốt bằng mình tự đến.” Lâm Diệu Tổ nói.

Lâm Khang Bình nghe xong chính thức bái Lâm Khang Kiện một cái, nói: “Đa tạ đại ca.”

“Người trong nhà không cần phải nói những lời khách khí này, đó là Nhị thúc Nhị thẩm của ta. Đại ca cũng không có bản lĩnh khác, hồi nhỏ không chăm sóc người tốt, bây giờ có thể làm, cũng chỉ có những việc đó. Người không ghi hận Đại ca, Đại ca đã vô cùng cảm kích rồi.” Lâm Khang Kiện đỏ hồng mắt nói.

Trong lòng Lâm Khang Bình cũng là ngu vụng tạp trần, không biết nên trả lời như thế nào.

Bên kia, cánh nữ nhân Lâm gia đều ở bên thềm giếng, rửa bát đĩa, trong thôn cũng có mấy bà nương tới hỗ trợ, Tử Tình cũng không biết. Chẳng qua, thấy người ta giúp mình làm việc, Tử Tình vẫn là chủ động cười chào hỏi người ta, những người này mới bảy miệng tám lời mà nói chuyện.

Tử Tình từ trong đó nghe được một tin tức hữu dụng duy nhất, đó là, ở trong thôn nhân duyên của Dư thị coi như không tệ, xem ra, Dư thị làm người cũng tất có chỗ đáng khen, chỉ là, đối với Lâm Khang Bình lạnh bạc hơn một chút.

“Ôi, điều này cũng không lạ, nhà ai không xót con mình? Người làm nương, không phải đều là như vậy sao?” Thôn phụ Giáp nói.

“Cũng đúng là lời này, đã ăn không đủ no, ai còn có thể có thừa tiền đi nuôi một con ma ốm?” Thôn phụ Ất nói.

Có mấy thôn phụ nói những ví dụ như thế này, đại khái là về nhà nghe nam nhân nhà mình nói chuyện Lâm Khang Bình, đều có vài phần cảm khái, hoặc là giải vây cho Dư thị vài phần.

Chỉ có một thanh âm nói: “Hồi đó bán là không có bệnh, ai cũng không trách hấn. Nhưng là, Tổ gia của Thư Hưng không nên nói dối, nói là bệnh mất rồi. Sau này điều kiện tốt hơn, chẳng lẽ không nghĩ tới đi chuộc lại? Đó cũng là cốt nhục duy nhất của đệ đệ hấn để lại mà, hấn cứ nhẫn tâm sao? Cả nhà mình ngồi vây quanh ở trước bàn náo náo nhiệt ăn cơm, nhớ tới đứa nhỏ đáng thương kia, trong lòng không bớt sợ hãi, còn có thể nuốt trôi sao?”

Lời này nói còn có một chút hiểu biết và lương tri, Tử Tình muốn nhìn người nói chuyện kia một cái, ai ngờ người ta căn bản không ngẩng đầu, Tử Tình cũng không không biết xấu hổ đáp lời.

Buổi tối, Lâm Khang Bình và Tử Tình nằm ở trên kháng, Tử Tình nói tới lời nói của Hồ thị, hỏi Lâm Khang Bình: “Người giải thích với đại ca bọn họ thế nào?”

“Còn chưa nói đâu, hôm nay ta cũng là sợ hãi, thân thể Đại gia ta, nhất thời tốt hơn vẫn là không nên di chuyển, ta sợ, thực ép buộc xảy ra chuyện gì, ta cũng không có cách nào bàn giao cho bọn họ.”

Trong bóng đêm, Tử Tình nắm tay Lâm Khang Bình, nói: “Đại gia người là tâm bệnh, hôm nay hấn ngay trước mặt người của một thôn thừa nhận sai lầm của mình, cũng là việc đáng khen, không có mấy người có phần dũng khí này.”

“Hấn bán ta là không có biện pháp, con người đều là ích kỷ, ta cũng không hận. Nhưng chỉ là nghe được hấn năm đó sợ người khác trách cứ hấn, nói dối tuyên bố ta đã chết, chuyện này, làm cho trong lòng ta rất khó chịu, thật sự rất khó chịu. Nhưng là nhìn Đại ca Nhị ca như vậy, ta cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Bỏ đi, ngày mai chúng ta về nhà.” Lâm Khang Bình nói xong ôm thật chặt lấy Tử Tình, một hồi, Tử Tình liền cảm giác quần áo của mình nóng ướt một mảng.

Ngày hôm sau, Tử Tình bọn họ ăn một bữa điểm tâm ở Lâm gia, thấy thần sắc Lâm Diệu Tổ khá hơn hôm qua nhiều, bèn nói muốn vào thành, bởi vì mấy đứa Thư Duệ đều vào học rồi.

Lâm Diệu Tổ nghe xong nói với mấy đứa Thư Duệ: “Đi đi, đọc sách cho tốt, làm vinh dự bậu cửa Lâm gia chúng ta, năm đó thân tổ gia ngươi cũng từng đọc sách qua, chẳng qua là, sau này trong nhà nghèo khó, học không nổi, Tổ gia ngươi khi đó còn khóc đấy, ta làm sao cảm thấy dường như chỉ là ngày hôm qua, khi đó, Tổ gia ngươi cũng chỉ lớn như Thư Duệ, Thái Tổ gia ngươi đi rồi, cũng là bệnh mất, cái nhà này, bỗng chốc liền nghèo khó. Aiz, đều là mệnh!”

Năm đó Lâm Diệu Tổ cũng chỉ mười sáu mười bảy, lại phải chống đỡ một gia đình, mang theo một đệ đệ gần mười tuổi, hai tỷ tỷ đã xuất giá cũng là ốc còn không mang nổi mình ốc, cuộc sống có thể tưởng tượng cũng là gian nan, cũng may còn có một mẫu thân có thể dựa vào, ít nhất trên tinh thần không phải là cô độc.

Lúc Tử Tình bọn họ muốn đi, Lâm Khang Kiện kéo Lâm Khang Bình sang một bên, hỏi vài câu bệnh tình của lão đầu, xem ra, Hồ thị cũng là rất sốt ruột, muốn chọn ngày thành thân cho nhi tử đây.

Lâm Khang Bình nào có lời chắc chắn? Ngay cả đại phu cũng không có lời chắc chắn, Lâm Khang Bình cũng chỉ là suy đoán ra, cho nên, lại là ậm ở mấy câu.

Trở về trong nhà, tắm đi một thân mệt nhọc, Tử Tình trèo lên kháng, không đến vài phút đã tiến vào mộng đẹp.

Tử Tình lại trở lại nhàn hạ lúc đến Tình viên, mỗi ngày đi thỉnh an Thẩm thị và Tăng Thụy Tường, mọi người nói giỡn một hồi, Lưu thị các nàng mấy ngày này, đang vội vàng chuẩn bị mở tiệm cơm, Kinh Thành Lưu thị và Phó thị đều tương đối quen thuộc, buổi chiều mỗi ngày, mấy người này đều sẽ tìm một tiệm ăn thử ăn, xem hình thức món ăn, giá cả, hương vị, quan sát món ăn nào tương đối được hoan nghênh, Tử Tình thấy mấy người các nàng làm không biết mệt, cũng không có người đến quấy rầy mình, buổi chiều mỗi ngày, Tử Tình đều rút ra thời gian để viết sách.

Ngày hôm đó, Tử Hỉ hạ triều trở về, tức giận đầy mặt, Tử Tình thấy vội hỏi: “Sao thế? Trong triều có đại sự gì à?”

“Aiz, bây giờ ta mới biết được, thực ra, làm quan cũng không phải dễ dàng như vậy, làm quan cũng không dễ dàng, làm Hoàng đế, thì lại càng không dễ dàng, chuyện phải lo nghĩ nhiều lắm, còn không thể có tức giận trong chốc lát, aiz, làm Hoàng đế cũng có lúc nghẹn khuất.”

Tử Tình nghe xong không hiểu ra sao cả, hỏi: “Ngươi có thể nói trọng điểm hay không? Trên đời này, ai cũng có lúc không như ý, ngươi cho là Hoàng đế là không có à?”

“Tỷ, ngươi không biết, vùng biển bên cạnh chúng ta, có một nước Oa, là không an phận nhất, mỗi khi tới lại gây hấn bởi chuyện, lúc tiên hoàng còn, đã từng gặp phải, chẳng qua, sự việc cũng không lớn, Tiên hoàng cũng đều hung hăng đánh trả vài lần, nước Oa mới thành thật vài năm. Lúc này, thấy Tân hoàng vừa đăng cơ, căn cơ chưa ổn, liền lại bắt đầu khiêu khích ở vùng duyên hải, ngươi nói có đáng giận hay không?”

“Đây có cái gì? Nếu Tiên hoàng cũng có thể đánh lại, Hoàng đế này chẳng lẽ không thể sao?” Tử Tình hỏi, lịch sử này, luôn có chỗ tương tự đáng kinh ngạc.

“Ngươi không biết, nước Oa này, ý vào trong tay có bạc, từ chỗ người Tây Dương mua không ít súng pháo, quốc khố của chúng ta, còn trống rỗng đấy. Bởi vậy, trong triều vì thế cũng là rối rít bàn bạc, hôm nay Hoàng đế còn hỏi Văn thượng thư đó, từ trong quốc khố có thể rút ra bao nhiêu ngân lượng? Cơ mà năm nay phương Bắc có nạn hạn hán, ngươi không thấy Đại ca đều lo bạc cả tóc, thu hoạch lúa mạch, cũng không biết có thể thu hơn mấy phần?”

Chuyện này, Tử Tình cũng là không giúp được gì, “Đúng rồi, Hoàng thượng không có hỏi ngươi, xưởng thủy tinh của chúng ta một năm có thể kiếm được bao nhiêu bạc sao?” Tử Tình đột nhiên nghĩ tới chuyện này, hỏi.

“Thế thì không có, cũng không có đạo lý tịch thu sản nghiệp của chúng ta sung công, còn chưa tới một bước kia đâu. Bản thân ta là tán thành, chúng ta cũng mua chút súng pháo từ trong tay người Tây Dương, còn có, ta thật đúng là muốn đi những quốc gia Tây Dương kia nhìn xem, rốt cuộc mạnh hơn chúng ta ở chỗ nào? Ta còn nhớ thời điểm tiên triều, khác biệt còn không lớn, làm sao mới mấy thập niên này, bọn họ đã nổi lên rồi?” Tử Hỉ nói.

“Chuyện này còn không dễ dàng, người dâng sổ con lên, đề nghị với Hoàng đế, mặt khác, lại phái một nhóm học sinh trẻ tuổi có kiến thức, đưa đến chỗ người Tây Dương nghiên cứu học hỏi, chỉ mua súng pháo có bao nhiêu triển vọng? Học được người ta chế tạo súng pháo như thế nào, đây mới là bản lĩnh thật sự, hướng chỉ, quốc gia chúng ta hẳn là cũng có cao thủ chế thuốc nổ nhỉ? Tìm tất cả bọn họ đến, tập trung nghiên cứu, tập hợp sở trường của nhiều nhà, luôn có thể có đột phá.”

Tử Tình vừa nói xong, Tử Hỉ hỉ chạy như một làn khói, nói là trở về viết sổ con.

424. Chương 428: Người Lâm Gia Vào Cửa

Việc này, qua vài ngày, cũng không có nghe được Tử Hỉ nói lại, Tử Tình cũng không tiện hỏi thăm nhiều, không phải là Tử Tình không yêu nước, nhưng là, một hạng nữ lưu như Tử Tình, trừ có thể đóng góp chút ít tiền tài ra, cái khác, thật đúng là không thể giúp.

Đúng rồi, muốn nói một chút cũng không giúp được cũng không đúng, ít nhất, Tử Tình là học hóa chất, làm thuốc nổ gì đó vẫn là có thể, nhưng là, thời đại này đã có người làm hỏa dược, Tử Tình sẽ không ra mặt, bằng không, trùng hợp quá nhiều sẽ không phải là trùng hợp nữa.

Chẳng qua, Tử Tình cũng đã hỏi qua Lâm Khang Bình, thuyền nhà mình có gặp phải người nước Oa quấy rối hay không, Lâm Khang Bình nói: “Trên thuyền của chúng ta có lựu đạn mua từ trong tay người Tây Dương, nếu thật có người quấy rối hoặc gặp phải hải tặc gì đó, ta sẽ để cho bọn họ dùng sức ném, ném lựu đạn xong liền ôm gối nhảy xuống nước, bọn họ đều là hảo hán biết bơi.”

Tử Tình nghe xong thở dài trong lòng, cũng không biết sổ con này của Tử Hỉ trình lên sẽ là hiệu quả gì, Hoàng đế này có thật sự sáng suốt như vậy sao? Nghe nói, Hoàng đế tiền triều thế nhưng vẫn luôn đi lại gần với người Tây Dương, bằng không, khoa học kỹ thuật cũng sẽ không thể phát triển hơn so với cùng thời kỳ trong lịch sử đời trước của Tử Tình.

Mấy ngày này Lâm Khang Bình cũng là có chút bận rộn, nghe nói trong thôn trang phải gặt lúa mạch rồi, Lâm Khang Bình trừ phải đi thôn trang, đồng thời, mỗi mười ngày còn phải đi đưa thuốc cho Lâm Diệu Tổ một lần, chẳng qua là, bệnh của Lâm Diệu Tổ cũng không có khởi sắc gì, ngược lại càng ngày càng không tốt.

Ngày hôm đó, Lâm Khang Bình từ Lâm gia trở về, nói Thư Hưng vẫn là định vào ngày hai mươi sáu tháng sáu thành thân, Lâm Diệu Tổ biết được trái lại có vẻ rất cao hứng, nói là có thể nhìn thấy Đại tôn tử mình thành thân, cũng coi như đáng giá.

Tử Tình nghe xong cũng là một trận thổn thức, đồng thời, cũng có chút phát sầu, Thư Hưng này thành thân. Một nhà Tử Tình khẳng định là phải đi rồi, khẳng định phải ở Lâm gia hai ba ngày, ngày hè, vài ngày không tắm rửa. Không riêng gì Tử Tình, đến cả bọn nhỏ cũng không chịu nổi.

“Còn có gần một tháng đấy, người đã lo trước rồi. Vẫn là nghĩ tặng một phần lễ gặp mặt gì cho nàng dâu mới đi.” Lâm Khang Bình cười nói.

“Lễ gặp mặt gì? Ta còn phải thương lượng với mấy người Nhị tẩu các nàng nhà người nữa đấy. Ta cũng không thể đánh vào mặt các nàng.” Tử Tình cười nói.

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đang nói những chuyện này, Tử Phúc vào cửa, Tử Tình đúng là có nhiều ngày không gặp hẳn rồi, vội hỏi: “Đại ca, không phải là nghe nói đang gặt lúa mạch sao? Sao người còn có thời gian mặc hươ?”

“Ai nói cho người gặt lúa mạch thì ta không thể mặc hươ? Chẳng lẽ còn phải tự mình ra đồng làm việc hay sao?” Tử Phúc cười nói.

“Đúng rồi, nghe Khang Bình nói, mùa màng năm nay không được tốt lắm. Trong thôn trang thu hoạch không cao, chỗ người thế nào?” Tử Tình hỏi, Tử Tình cũng là còn nhớ khi đó lúc Tử Phúc đến, Hoàng đế

thế nhưng đối với hắn đặt kỳ vọng tương đối cao, mà lại là vào lúc thiếu tiền này. Không gặp được một mùa màng tốt.

“Ta vì việc này tới tìm ngươi, quả là không tính là thượng hạng, chẳng qua, bên kia ta có một bãi sông lớn, là đất cát, còn có một mảnh núi hoang lớn, ngươi xem, các ngươi có muốn mua nó lại hay không, lại làm một cái Khang trang. Trồng cây ăn quả trồng khoai tây đều tùy các ngươi, các ngươi chỉ cần mua lại, từ trong thôn thuê nhiều người hoặc mua những người đó, cũng có thể giải quyết được cái no cho không ít người, thế nào?” Tử Phúc nói.

Tử Tình nghe xong, nhìn Lâm Khang Bình một cái. Lâm Khang Bình không phải là muốn trồng dưa hấu và khoai tây sao? Đất cát không phải là vừa vặn, chẳng qua, phải đường vài năm.

Lâm Khang Bình hỏi: “Có bao nhiêu?”

“Nơi ấy có rất nhiều, núi hoang đất hoang, nơi này mùa đông rất lạnh, một năm thời gian có thể làm việc tương đối ngắn, cho nên, bọn họ cũng không vỡ được bao nhiêu đất hoang, nhất là núi hoang, càng là không có người hỏi thăm, tự các ngươi suy nghĩ cho kỹ.”

“Ta thấy được, mua núi hoang luôn, trồng cây ăn quả nuôi gà, cũng không cần suy nghĩ nhiều lắm, vẫn là đường cũ, ngày mai ta sẽ đi với ngươi nhìn xem.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Tình cũng muốn đi theo xem, núi phương Bắc này, cùng phương Nam rốt cuộc có những chỗ nào không giống nhau?

Sáng sớm hôm sau, Lâm Khang Bình đánh thức Tử Tình dậy thật sớm, qua loa thu thập một chút, rồi đi theo Tử Phúc ra khỏi cửa thành, thì ra, chỗ Tử Phúc nói này, là phía Đông Kinh Thành, ra khỏi Kinh Thành ước chừng một canh giờ, là thấy một con sông nhỏ uốn lượn, đáng tiếc, nước trong con sông nhỏ này không nhiều lắm, khắp nơi đều lộ ra từng bãi từng bãi đá cuội nhỏ, tùy ý có thể thấy được đồi nhỏ, xa xa, chính là núi đen liên miên rồi.

Tử Phúc nói: “Tới đây thôi, xa hơn nữa, sẽ không tiện, trên núi này, trừ bụi gai ra, hình như cũng không có loại khác sinh trưởng, ngươi nói, xem có phải lãng phí hay không?”

“Đại ca, thế có gì lãng phí? Ta nghe nói, người phương Bắc thông thường đều thích trồng cây dương, cây dương này tỉ lệ sống sót cao, thời gian trưởng thành cũng nhanh, lại không cần quản lý nhiều lắm, cũng tốt hơn để cho nó hoang mà?”

Tử Phúc nghe xong nói: “Như thế là một con đường chết, người bình thường sẽ không nghĩ tới trồng cây dương, cũng không đáng giá lắm, đều là hoang dại nhiều.”

Mấy người Tử Tình lại đi một vòng từ trên núi, từng cái từng cái đồi nhỏ, có rất nhiều, Tử Tình đã sớm nói qua, thôn xóm phương Bắc thôn thông thường khá tập trung, không giống phương Nam, trong núi có khi bốn năm hộ gia đình cũng là một thôn, nơi này thì không, có khi đi hơn nửa ngày, cũng không thấy một thôn xóm.

Tử Phúc nói, hiệu suất sử dụng đất đai ở phương Bắc thấp, ruộng đất như nhau, người có thể nuôi sống dĩ nhiên là ít hơn, thế vẫn là tốt đó, nghe nói, đi xa hơn nữa về hướng Bắc, ruộng đất có, chỉ có thể trồng một quý, người càng ít rồi, trời băng đất tuyết, một năm người chết rét cũng không biết có bao nhiêu?

Điều này Tử Tình lại biết, mật độ dân cư phương Bắc luôn thấp hơn phương Nam, đương nhiên, Tử Tình nói là nông thôn.

Tử Tình thật đúng không biết, núi phương Bắc có thể trồng những cái gì, nhưng là hình như nhớ được, hồi học đại học, có một vị bạn học người Hà Bắc từng đem theo hạt để quê nhà bạn ấy, còn rất ăn ngon, trồng thế nào, Tử Tình lại không biết.

Về nhà, Tử Tình nói đến cái này cho Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình cười nói: “Biết có thể làm gì là được, còn người, ta đi trong thôn tìm kiếm, chung quy có thể tìm được một người biết việc chứ? Còn có, đất cát phụ cận bãi sông kia, không bằng mua về trồng dưa hấu, ta lại làm một thôn trang nữa, vừa hợp với tâm ý của chúng ta, chẳng phải là càng bớt việc một chút?”

Tử Tình cười cười, đang nói chuyện, A Lan đi tới nói, phải ăn cơm rồi, hôm nay là ngày mọi người tụ hợp, Tử Vũ rút được thăm, nên nhà nàng nấu cơm.

Một nhà Tử Tình vào cửa nhà Tử Vũ, mấy người Lưu thị còn chưa tới, Tử Tình hỏi Vĩnh Liên, Vĩnh Liên cười nói: “Nương ta cùng mấy thím đi xem cửa hàng, nói là nếu thấy được rồi, để cho Đại dưỡng ra mặt đi mua.”

“Nha, nhanh như vậy, thử ăn đã xong rồi? Ta còn tưởng rằng mấy người các nàng đùa giỡn cơ, không nghĩ tới, thật đúng là kiên trì tiếp được.” Tử Tình cười nói.

“Ai nói chúng ta đùa giỡn? Ta cũng là nghiêm chỉnh hết mức, đây là lần đầu tiên ta thực sự nghiêm túc làm một việc, các người đừng đả kích ta được không?” Lưu thị cười từ ngoài cửa đi vào.

Phó thị đi theo sau cũng nói: “Đại tỷ, hôm nay chúng ta thật đúng là tìm được một chỗ, không bằng ngày mai người cùng tỷ phu đi nhìn một cái, nếu thích hợp, chúng ta tìm người mua.”

Tử Tình cười nói: “Ta cũng không hiểu cái này, Nhị tẩu hẳn là rõ ràng. Ta chỉ chuẩn bị lấy bạc ra góp tiền là được.”

Lúc này, Tử Hỉ đi vào, từ sau ngày Tử Hỉ nói qua chuyện trình sổ con lên với Tử Tình, bây giờ đã qua nửa tháng, Tử Tình kéo Tử Hỉ thấp giọng hỏi Hoàng đế trả lời thế nào, Tử Hỉ lắc đầu.

Rất nhanh đã đến cuối tháng năm, Lâm Khang Bình lấy thuốc từ hiệu thuốc, hỏi đại phu, nói uống thuốc thời gian dài như vậy, có phải cũng nên mang bệnh nhân tới đây khám lại một chút hay không? Thực ra, theo ý Lâm Khang Bình, là mời đại phu đi chuyển này, nhưng là đại phu vừa nghe, buổi tối còn phải ở lại Lâm gia một đêm, liền chết sống không chịu đi.

Không có cách nào khác, chỉ có thể mời bệnh nhân đi một chuyến nữa, Lâm Khang Bình hỏi Tử Tình: “Nếu đến, thì mời bọn họ vào trong nhà xem một chút? Hay là đi chỗ khác tìm chỗ ở?”

“Theo người, người nếu muốn cho bọn họ vào nhà, cũng được, nói như thế nào cũng là thân thích hẳn hoi, nếu biết chúng ta ngay cả nhà cũng không chịu để cho người ta vào, tựa hồ không thích hợp lắm, chẳng qua, nếu bọn họ có việc gì quá đáng, ta cũng là không thuận theo. Còn có, Đại gia người ở chỗ chúng ta chữa bệnh, phải có Đại ca bọn họ đi cùng, nếu có chuyện gì khác, ta có thể không nói rõ được.” Tử Tình nói.

“Điều này là tất nhiên, người yên tâm đi.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình, hẳn biết trong lòng Tử Tình có khúc mắc, có người như Chu thị và Xuân Ngọc trước đây, Tử Tình tất nhiên lo lắng người Lâm gia đến lúc đó cũng có như vậy, cũng là tự mình chuốc lấy cực khổ rồi.

Bởi vì chỗ ngồi trên xe ngựa có hạn, lần này, Lâm Khang Bình chỉ mang theo Lâm Diệu Tổ và Dư thị cùng với ba huynh đệ Lâm gia tới đây, Tử Tình sắp xếp ở tại phòng khách ở tiền viện.

Huynh đệ Lâm gia và Dư thị nơi nào từng thấy phòng ở tốt như vậy, đi lòng vòng mà khen, chẳng qua, hậu viện Tử Tình cũng không dẫn bọn họ tham quan, nói nữ quyến nhà mẹ đẻ mình có thể bắt chột tới tìm mình, phòng ở đều không khác nhau nhiều lắm.

Mấy người Lâm Khang Kiện nghe xong vội nói: “Nên thế, chúng ta chỉ là mấy người thô lỗ, thực va chạm quý nhân cũng không tốt, có khi còn làm cho người ta chê cười chúng ta không hiểu quy củ.”

Tử Tình vừa nghe lời này, vẫn là tương đối đáng tin, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, tiệc đón gió Tăng Thụy Tường và Thẩm thị còn đặc biệt đến, thế nào cũng là trưởng bối của Lâm Khang Bình, thể diện này, vẫn là phải cho.

Dư thị thấy Thẩm thị, ngay từ đầu có chút e sợ, chủ yếu là thấy Thẩm thị mặc đều là chất liệu tốt nàng chưa từng thấy, nói thật ra, Tử Tình ở chỗ Dư thị, vì không khiến mọi người chú ý, mặc đều là xiêm y của tiểu tức phụ nông thôn, cho nên Dư thị đột nhiên gặp Thẩm thị, ít dám ngẩng đầu.

Thẩm thị lại cười vắn an, hỏi chút bệnh tình của Lâm Diệu Tổ, lại hỏi một chút mấy đứa nhỏ Lâm gia, chủ đề của cánh nữ nhân, hơn phân nửa là trượng phu và con cái, vừa nói một chút, Dư thị này cũng liền thả lỏng, thỉnh thoảng còn có thể cao giọng cười vài câu.

Bình phong bên kia bàn cho nam, thật là có chút quạnh quẽ, Lâm Diệu Tổ không có lên bàn, chỉ có thể ăn một chút ở trên kháng, Lâm Khang Kiện và Lâm Khang Dũng đều là ít nói, còn lại Lâm Khang Tường, cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Chủ yếu là, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, Lâm Khang Bình có thể ở tại trong căn nhà như thế này, trong nhà nha hoàn gã sai vặt một đồng lớn, đồ ăn này, là tinh xảo chưa bao giờ từng ăn, bát đĩa này, cũng là xinh xắn nói không nên lời, bưng ở trong tay cũng sợ không cẩn thận bóp nát, nhà mẹ đẻ của Tử Tình, rốt cuộc là làm quan hay là làm buôn bán?

Thực ra, bọn họ cũng chưa từng thấy gia đình giàu có thực sự, tất nhiên cho là nhà Tử Tình là nhà quan hoặc nhà giàu? Nói thật ra, nhà Tử Tình, đặt ở đất Kinh Thành này, thật đúng là cái gì cũng không phải.

425. Chương 429: Di Ngôn Của Lâm Diệu Tổ

Chương 429,

Sáng sớm hôm sau, Lâm Khang Bình và mấy người Lâm Khang Kiện bọn họ mang Lâm Diệu Tổ đi y quán, Tử Tình ở nhà nói chuyện cùng Dư thị, không đến một hồi, mấy người Lưu thị vài cái tới đây, các nàng cũng là nghe nói Đại gia Đại nương của Lâm Khang Bình đến, liền tới đây chào hỏi một cái.

Dư thị cũng không làm sao dám ngẩng đầu, chẳng qua là bị quần áo và trang sức trên đầu của mọi người lắc cho hoa mắt, lập tức, đối với Tử Tình cũng chứa vài phần kính sợ và cảm kích, bởi vì sự phú quý của người nhà mẹ đẻ Tử Tình là nằm ngoài sức tưởng tượng của Dư thị, khó được là bọn họ cư xử tử tế với thân thích của Lâm Khang Bình.

Bên kia, mấy người Lâm Khang Bình từ y quán đi ra, Lâm Khang Kiện lấy cớ đi lấy thuốc, quay lại tìm đại phu một lần nữa, cẩn thận hỏi bệnh tình của Lâm Diệu Tổ, thế mới biết, Lâm Diệu Tổ đã xem như là bệnh nguy kịch rồi.

Sau khi đi ra, Lâm Khang Kiện hỏi Lâm Khang Bình: “Tam đệ, khó khăn lắm mới đến, Kinh Thành nào có chỗ nào cảnh đẹp chơi vui, dẫn cha đi nhìn xem, có lẽ, cha một khi cao hứng, bệnh còn có thể nhanh tốt lên.”

Lâm Khang Bình thấy vẻ mặt của Lâm Khang Kiện, liền biết Lâm Khang Kiện đã biết được tình hình thực tế, suy nghĩ một chút, nói: “Được, không bằng về nhà trước đã, ngày mai dẫn theo Đại nương cùng đi, chúng ta ra ngoài ăn quán.”

Lâm Khang Tường nghe xong vui mừng vỗ đầu bứt tai, cười nói: “Thế tất nhiên là được.”

Lâm Diệu Tổ cũng không nói cái khác, hẳn chỉ là nhìn Lâm Khang Kiện và Lâm Khang Bình một cái, trong lòng lão đầu vẫn là có một chút trực giác, chỉ là, cũng không nhấn tâm quét đi hứng của bọn họ, dù sao, đây là một mảnh hiếu tâm của bọn nhỏ.

Ngày hôm sau ra ngoài, bởi vì có Dư thị, Tử Tình cũng phải đi cùng nàng, đi chùa Long Hựu trước, cầu thần bái phật, lại đi quảng trường phồn hoa nhất, sau đó nhìn đại môn Hoàng cung từ xa xa một cái. Cuối cùng, còn đi dạo chợ đêm một vòng, ăn chơi, đều lần lượt thử lần. Mấy người Lâm Khang Kiện thay phiên nhau cõng Lâm Diệu Tổ.

Buổi tối về nhà, Tử Tình mệt gần chết, đang muốn đi nghỉ ngơi. Lâm Diệu Tổ đột nhiên gọi: “Nương Thư Duệ, người cũng tới đây, ta có mấy câu muốn nói với các người.”

Tử Tình nghe xong đành phải ngồi xuống, Dư thị cùng huynh đệ Lâm gia cũng đều ngồi xuống, Dư thị còn cười hỏi một câu: “Lão già này, đi dạo một ngày, cũng không ngại mệt. Còn có tinh thần muốn nói chuyện.”

Lâm Diệu Tổ nhìn mọi người, nói: “Nhờ phúc của Khang Bình, hôm nay những thứ mới mẻ lão đầu tử ta chưa từng xem chưa từng ăn, cũng đã nếm thử cả rồi, đời này. Cũng đáng.”

Lâm Khang Bình nghe xong vội nói: “Đại gia, nên vậy mà.”

“Ta biết, ngươi là đứa nhỏ hiếu thuận, Đại gia biết. Ta muốn nói chính là, ngày mai chúng ta hãy về nhà thôi, trong ruộng còn có không ít việc phải làm, ra ngoài cũng ba ngày rồi.”

Mấy người Dư thị nghe xong, đều cảm giác có chút đột nhiên, chẳng qua. Đều không có xen mồm, Lâm Diệu Tổ lại nói: “Lão đại, ta hôm nay lại nói cho huynh đệ các ngươi một lần nữa, nhà lão Tam sống tốt, không có quan hệ với các ngươi, mấy người các ngươi hãy cứ trồng trọt. Chăm sóc hoa màu của mình cho tốt, đừng vọng tưởng ham muốn đồ của người khác, bị phú quý của người khác mê mắt, biến thành người không ra người quý không ra quý, bất cứ lúc nào, nông dân chúng ta cũng không thể đánh mất bản phận của mình.”

Mấy người Lâm Khang Kiện nghe xong vội nói: “Cha, chúng ta đều biết được, yên tâm đi.”

Lâm Diệu Tổ gật gù đầu, lại nói với Tử Tình và Lâm Khang Bình: “Còn có hai người các ngươi, trừ lễ tiết bình thường, về sau, không cần cho mấy người bọn họ tiền bạc, cách ngôn cũng đã có câu, thăng gạo ân đầu gạo thù, các ngươi cũng đã nghe qua rồi chứ? Ta cũng đã gặp không ít huynh đệ tỷ muội vì vậy mà trở mặt. Ta không hy vọng bốn huynh đệ các ngươi, cũng bởi vì tiền bạc, cuối cùng phân tâm. Các huynh đệ ở cùng nhau, là phúc phận mấy đời đã tu luyện được.”

Dư thị nói: “Ôi, người lão đầu này, mệt mỏi cả một ngày rồi, cũng không nghỉ ngơi một chút, còn lải nhải những lời đó làm gì? Mấy người bọn họ, muốn làm thế nào, là chuyện của mấy người bọn họ, người tổn những tâm tư này làm gì? Chẳng lẽ trong lòng bọn họ có thể không có tính toán sao?”

“Ngươi biết cái gì? Còn có người, cũng nhớ kỹ, không được tìm Khang Bình đòi tiền. Năm đó nếu không phải là bán Khang Bình, chúng ta có thể có hôm nay sao? Còn có cha của Khang Bình, mười hai tuổi đi làm học đồ, toàn bộ tiền bạc, đều đưa về cho ta, một nhà chúng ta, đều mắc nợ Nhị đệ ta. Vừa nghĩ tới những thứ này, trái tim này của ta, liền như dao khoan. Cuộc sống của mấy huynh đệ bọn họ bây giờ cũng không tệ rồi, có phòng ở có đất đai, con người ấy à, quá tham lam, là không có báo ứng tốt. Các ngươi nhớ kỹ những lời này của ta đi.” Lâm Diệu Tổ nói xong, liền phát tay ý bảo mọi người giải tán.

Trở về phòng, Tử Tình nói với Lâm Khang Bình: “Cảm giác Đại gia hình như là đang dặn dò hậu sự. Nghe những lời này trong lòng ta có chút ẽ ẩm, hẳn có phải đã biết cái gì rồi hay không?”

“Cho dù không biết, cũng có thể đoán được, Đại ca ta ấy à, là người thật thà phúc hậu nhất, không phải vạn bất đắc dĩ, là sẽ không muốn ra cửa, càng miễn bàn vui chơi. Lúc này lại muốn dẫn lão đầu du ngoạn, trong lòng lão đầu còn có thể không rõ?”

Tình cảm của Lâm Khang Bình đối với Lâm Diệu Tổ khá phức tạp, Lâm Diệu Tổ bây giờ ngậm miệng không nói tới chuyện ân tình đối với cha con Lâm Khang Bình, chỉ nói ân tình của cha con Lâm Khang Bình đối với bọn họ, như vậy, ngược lại làm cho Lâm Khang Bình rất khó thực sự hận hắn.

Thực ra, Tử Tình cảm thấy Lâm Diệu Tổ vẫn là tương đối hiểu lý lẽ, ít nhất, không hy vọng con cái mình đều thành ký sinh trùng, thành phế vật, con người chính là như vậy, vừa có tham niệm, là trở nên gàn bướng ngay, cuối cùng lại càng không thể vấn hồi, tựa như Xuân Ngọc và Chu thị.

Lâm Diệu Tổ mới vừa đi không đến vài ngày, mấy đứa Thư Duệ bọn họ đều nghỉ phép trở về, chẳng qua là, ba người Tử Lộc bọn họ tháng sau phải về Xương Châu thi Hương, mọi người cũng không tiện làm chậm trễ thời gian của hai người bọn họ, liền không tụ tập nhiều, hơn nữa bụng Tử Vũ cũng lớn, ngày trở dạ là mấy ngày này, cũng không dám để cho nàng tùy ý đi lại.

Ngày hôm đó, Lâm Khang Bình đi thôn trang, Tử Tình đang nói chuyện cùng Tử Vũ và Thẩm thị, đột nhiên, Tiểu Phấn chạy đến, nói người Lâm gia tới đưa tin, Lâm lão đầu sắp không xong rồi, Lâm Hưng đi thôn trang tìm hắn rồi, phỏng chừng bọn họ là từ bên kia đi thẳng qua.

Tử Tình sợ hết hồn, lúc này mới qua mười ngày, hơn nữa, còn có hơn nửa tháng, Thư Hưng cũng sẽ thành thân, mấy ngày này cũng không thể đợi?

Tử Tình nghe xong chạy nhanh về nhà, thay đổi bộ quần áo màu xanh lơ, mang theo mấy đứa Thư Duệ, muốn để cho bọn họ gặp mặt một lần. Yên Nhiên quá nhỏ, lại là nữ hài, Tử Tình liền để nàng lại cho Thẩm thị chiếu cố, hơn nữa có Tiểu Phấn ở đó, hẳn là không có vấn đề quá lớn.

Lúc mấy người Tử Tình bọn họ chạy tới, Lâm Khang Bình đã đứng ở trước kháng, còn có những người chí thân của Lâm gia, Lâm Diệu Tổ đã tiến vào bên bờ hấp hối, trong phòng vây quanh một đồng người, tiếng nức nở, tiếng khóc lóc, tiếng sụt sùi đều có, Tử Tình vừa thấy trận thế này, nước mắt cũng lăn xuống.

Lâm Diệu Tổ biết mấy đứa Thư Duệ đến rồi, cũng là cố gượng mở mắt ra, nhìn Thư Duệ một cái, muốn nói cái gì đó, nhưng không nói ra được, Thư Duệ suy nghĩ một chút, tiến lên nói: “Đại tổ gia, người yên tâm, ta nhất định chăm chỉ đọc sách, giành vinh quang cho Lâm gia chúng ta, làm vinh dự cạnh cửa Lâm gia chúng ta.”

Lâm Diệu Tổ giật giật mí mắt, tỏ vẻ hần nghe được, muốn nở ra một nụ cười, nhưng cũng chỉ là giật giật khóe miệng, không đến một hồi, liền nhắm hai mắt lại.

Tiếp theo thu xếp tang sự, trong thôn có người chuyên môn tới đây hỗ trợ, Lâm Khang Bình thay bộ tang phục, chẳng qua cũng không có buộc dây thừng bên hông giống như mấy người Lâm Khang Kiện.

Hồ thị cũng tìm một mảnh vải trắng cho Tử Tình làm bộ tang phục đơn giản giúp Tử Tình, nói: “Người tới chậm, Tam đệ cũng tới hơi chậm, lời nói cuối cùng của lão gia tử, đều là nói cho các người, người xem hẩn, vẫn là đợi được Thư Duệ đến mới đi.”

Thực ra, bắt đầu từ tối hôm qua, Lâm Diệu Tổ đã ăn không vào rồi, Lâm Khang Kiện liền biết không ổn, mấy huynh đệ trông coi lão đầu một đêm, sáng sớm liền phái người đưa tin cho Lâm Khang Bình.

Trước khi Lâm Khang Bình đến, lão đầu vẫn dặn dò bọn họ suốt, Lâm Khang Bình là cháu, không cần buộc dây thừng để tang, không cần làm gia tế cùng mấy huynh đệ bọn họ, bạc dùng cho tang sự cũng không thể để cho Lâm Khang Bình lấy ra, Lâm Khang Bình chỉ cần lấy ra tiền lễ cúng tế nhà mình.

“Tam đệ muội, người là không biết, mấy ngày nay, cha cứ nhắc tới người và Tam đệ suốt, nói các người phúc hậu, nhớ tình xưa, mấy năm nay không dễ dàng, dặn dò mấy người chúng ta, không được vô cớ vay tiền các người, hỏi các người đòi tiền, không được vô cớ tới cửa quấy rầy, nói hẩn nhớ Nhị thúc, nhớ Tổ nương ta, lúc này, cuối cùng có thể an tâm đi tìm bọn họ rồi.” Hồ thị vừa nói vừa dùng khăn tay lau nước mắt.

Tử Tình nghe Hồ thị lải nhải nửa ngày, Hồ thị mới vừa đi, Dư thị lại lôi kéo Tử Tình nói, nói cái gì mà người chết như đèn tắt, bảo Tử Tình và Lâm Khang Bình không cần ghi hận nữa, về sau, mọi người qua lại giống như thân thích bình thường.

“Cả đời của lão đầu cũng không dễ dàng, chuyện năm đó bán Khang Bình, vẫn luôn là một cái gai trong lòng hẩn, sau khi các người thành thân tới đây, lão đầu mới cao hứng được vài ngày, nhưng là, mấy năm nay người và Khang Bình, lại không có tin tức, cũng không biết các người sống như thế nào, lão đầu suốt ngày nhắc tới những việc này, khó khăn lắm Khang Bình nói là đến Kinh Thành làm việc, đi ngang qua hai lần, mới biết được người có mấy nhi tử, lão đầu muốn gặp mặt một lần, lại không dám nói, sợ các người chạy đi chạy lại, phí bạc, cũng chậm trễ công việc của các người, lần này, nếu không phải là biết mình không xong, muốn nhìn các người một cái, muốn để cho mấy đứa nhỏ nhận tổ quy tông, còn không chịu quấy rầy các người đâu.”

Dư thị cũng là vừa khóc vừa nói, Tử Tình chỉ đành phải khuyên nhủ: “Đại nương, người yên tâm, trong lòng chúng ta đã sớm không ghi hận rồi, thật sự, Khang Bình hiểu, chuyện năm đó, các người cũng là vạn bất đắc dĩ.”

Dư thị nghe xong lôi kéo tay Tử Tình, gào khóc lên, khiến cho Tử Tình cũng là chua xót không thôi, xem ra, đại đa số người đã làm sai chuyện, trong lòng đều sẽ có gánh nặng hoặc nhiều hoặc ít, mong đợi người khác tha thứ. Thí dụ như Lâm Diệu Tổ, thí dụ như Dư thị, cũng thí dụ như A công của Tử Tình, Tăng lão gia tử.

Tử Tình lúc này nhớ tới Điền thị, không biết trong lòng Điền thị, có thể cũng có gánh nặng như vậy? Mong đợi Tăng Thụy Tường tha thứ không? Sẽ có một ngày như vậy ư?

Bởi vì thời tiết quá nóng, tang sự định vào hai ngày sau, Tử Tình và Lâm Khang Bình thương lượng, mấy đứa Thư Duệ bọn họ vẫn là trẻ con, lại là chất tôn (cháu của anh em ruột), ở lại đây cũng không cần thiết, âm i, cũng không trông được, không bằng đưa bọn họ về nhà. Lâm Khang Bình nghe xong cũng đồng ý, nói một tiếng cho Dư thị và mấy người Lâm Khang Kiện bọn họ, rồi sai Lâm Hưng đưa bọn họ trở về.

Hai ngày sau, tang sự xong xuôi, Lâm Khang Bình còn chưa thể đi, Lâm trang bên này có chú trọng, làm cháu cũng phải ở đây đến cúng tuần đầu tiên, ngày thứ ba còn phải treo giấy quanh mộ phần, Tử Tình cũng không nghe hiểu lắm.

Chẳng qua, Lâm Khang Bình vẫn bảo Tử Tình đi trước, trong nhà còn có đứa nhỏ, Yên Nhiên cũng đã nhiều ngày không gặp Tử Tình, còn có Tử Vũ, chỉ sợ cũng sinh rồi.

Ngày tháng sáu, tựa như nét mặt trẻ con, lúc Tử Tình bọn họ đi được gần nửa đường, đang đi tới, bỗng nhiên nổi lên cuồng phong, sấm sét vang dội, ngựa bị kinh sợ, Tiểu Mạch là đứa nhỏ không có nhiều kinh nghiệm đánh xe, bỗng chốc hoảng loạn lên, mất khống chế một cái, xe ngựa liền bay vút lên rồi lật ngược lại, Tử Tình và Tiểu Mạch đều từ trên xe ngựa văng xuống, lăn xuống dưới chân núi, hôn mê bất tỉnh.

426. Chương 430: Ân Nhân Cứu Mạng

Mưa hè, đến nhanh, đi cũng nhanh, rơi được nửa canh giờ, là trời sáng sau cơn mưa rồi. Qua một hồi lâu, xa xa, trên đường mấy người cưỡi ngựa chạy như bay mà đến, thấy xe ngựa lật ngược ven đường, chân chờ một chút, người cầm đầu phân phó nói: “Mấy người các người, đi xuống nhìn xem, nếu người còn sống, coi như là cứu người một mạng, Gia hôm nay cao hứng.”

Mấy người bộ dáng thị vệ nghe xong liền xoay người xuống ngựa, ở trên sườn dốc lưng chừng núi tìm được Tiểu Mạch đang hôn mê, Tử Tình thì rơi xuống dưới chân núi, bị đụng rách đầu.

“La gia, tìm được rồi, là một nữ nhân cùng một tiểu hài tử, còn có hơi thở, chỉ là ngất đi thôi.”

“Cái này, cũng không thể đưa bọn họ đi biệt viện đâu? Chủ tử mà biết, còn không phạt ta? Nhưng là, đây là hai mạng người, cũng không phải việc nhỏ, việc này thật đúng là ra đề khó cho ta. Thôi được, ta nhìn qua một cái, nếu là người thành thật phúc hậu, thì cứu hẳn một mạng.”

Người được gọi là La gia, xuống ngựa đi tới trước mặt Tiểu Mạch, nói: “Vẫn là một đứa trẻ, chỉ mới mười ba bốn tuổi, hẳn là không có gì vấn đề đâu nhỉ?”

Ngược lại nhìn về phía Tử Tình, phẩy phẩy tay, nói: “Xúi quẩy, lại còn là một nữ nhân vội về chịu tang, còn là nữ nhân nông thôn ngu xuẩn, bỏ nàng xuống, chúng ta đi thôi.”

“La gia, hẳn là không phải nữ nhân nông thôn, nữ nhân nông thôn nào có da mịn thịt mềm như vậy? Nhìn cũng có hai mươi lăm hai mươi sáu rồi, dung mạo thật đúng là không tệ.” Thị vệ ôm Tử Tình lên để nàng xuống nói, cũng không biết thế nào mà nhìn mặt Tử Tình lại động vài phần tình cảm trắc ẩn.

“À, phải không? Ta nhìn kỹ xem.” La gia đến gần Tử Tình, ngồi xuống dưới, đẩy sợi tóc trên mặt Tử Tình ra, chỉ cảm thấy nữ nhân trước mặt hình như đã từng quen biết, bèn nói: “Kỳ quái, sao ta cảm thấy hình như đã từng gặp nàng ở nơi nào rồi?”

Thì ra, La gia này, chính là La Trì cùng mấy người Văn Tam ở trong tiệm cơm năm đó, hẳn không chỉ từng gặp Tử Tình, còn cảm bức họa của Tử Tình truy xét hơn hai mươi ngày, chỗ không giống là. Đây là Tử Tình mười năm sau.

“Vậy làm sao bây giờ? La gia, chủ tử còn chờ đấy, người này, rốt cuộc chúng ta mang hay là không mang theo?” Thị vệ hỏi.

“Mang. Ta tuyệt đối đã từng gặp nàng. Một nữ nhân mà thôi, sợ cái gì?” La Trì nói xong, tự mình ôm lấy Tử Tình, đặt lên xe ngựa, cũng tìm được con ngựa ngay ở phụ cận.

La Trì mang theo Tử Tình bọn họ đi được hơn nửa canh giờ, Lâm Khang Bình chạy tới đây, hẳn thấy bên ngoài sấm sét vang dội. Vô cùng hối hận để cho Tử Tình đi ra ngoài, Tiểu Mạch là một đứa trẻ, vừa học biết đánh xe không bao lâu, cũng không biết hai người này có tìm được chỗ trú mưa hay không. Nhưng xe

ngựa đã chạy ra ngoài cả rồi, trong thôn trang cũng không có nhà khác có xe ngựa, nhưng là có mấy nhà có xe trâu xe lừa, Lâm Khang Bình sốt ruột trong lòng, liền cười một con lừa đi ra.

Lâm Khang Bình đi được gần nửa quãng đường. Không phát hiện bóng dáng Tử Tình, trời đã sẩm tối, cũng không nhìn thấy dấu vết xe ngựa đổ trên mặt đất. Liên cho rằng Tử Tình đã vào thành rồi, hẳn lúc này đuổi theo, cửa thành cũng đã đóng, không bằng về Lâm trang trước, dù sao ngày mai Lâm Hưng cũng phải tới đó tìm hắn.

La Trì mang theo Tử Tình đi được nửa canh giờ, vào một tòa biệt viện, Tử Tình còn chưa tỉnh lại, La Trì gọi hai nha hoàn qua, nói: “Giúp nàng xử lý vết máu và vết thương dưới người, ngoài ra. Rửa mặt chải đầu cho nàng một chút, thay quần áo. Ta đi tìm đại phu.”

Trong viện này chỉ có một đại phu, còn là ngự y, La Trì ngẫm nghĩ, đi thẳng đến hậu hoa viên, quả nhiên. Chủ tử đang đánh cờ cùng ngự y.

“Đã trở lại?”

“Dạ, đã trở lại, trên đường còn cứu hai người, ta để cho mang về đây, một người là nữ nhân, một người là đứa nhỏ mười hai mười ba tuổi, xe ngựa lật, rơi xuống sườn núi, còn đang hôn mê, ta muốn mời Trần thái y đi nhìn một cái.”

“À, người chừng nào thì làm việc lỗ măng như vậy?”

“Không phải, chủ tử, nói đến cũng lạ, nữ nhân này, ta thấy quen mặt, ta dám khẳng định ta đã từng gặp nàng, chỉ là nghĩ không ra là ai?” La Trì giải thích.

“Nợ phong lưu của người còn thiếu sao?”

“Không phải, chủ tử, đây là một người phụ nữ đang hoàng, không biết là muốn đi vội về chịu tang, hay là vội về chịu tang xong trở lại?”

“Hửm?” Ngự khí rõ ràng lạnh đi vài phần, là điềm báo tức giận.

“Không phải, chủ tử, ta thật sự đã từng gặp, có lẽ, là rất nhiều năm trước, thật sự rất xinh đẹp, người khiến cho người ta nhìn thoáng qua, là có thể nhớ kỹ.” Trên đầu La Trì bắt đầu đổ mồ hôi rồi.

“Trần thái y, người đi nhìn một cái. Tỉnh dậy, đuổi nàng ra ngoài.”

“Vâng.” Trần thái y hỏi rõ địa phương, rồi đi luôn.

“Nghĩ ra chưa?”

La Trì nghe xong lau mồ hôi, “Chưa.”

Một lát sau, Trần thái y đến, nói: “Nội tạng không có gì đáng ngại, chẳng qua là đầu bị va chạm, muốn tỉnh lại, chỉ sợ còn phải một hai ngày.”

“Đã như vậy, sáng sớm ngày mai, từ nơi nào nhặt được, thì bỏ vào đấy. Chỉ sợ người nhà nàng cũng đã đi ra ngoài tìm nàng rồi.”

“Vâng.”

“Nhưng là, ta thấy nữ nhân này, hình như là nữ tử phương Nam, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, kỳ quái, làm sao có thể chạy đến trong khe núi nhỏ này để vội về chịu tang?” Trần thái y hỏi La Trì.

“Hử?” Nữ nhân phương Nam, chạy đến nơi này để vội về chịu tang, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, bộ dạng còn vô cùng xinh đẹp, Lí Hân trong tay còn cầm một quân cờ đột nhiên linh quang chột lóe, nghĩ tới cái gì đó, đứng dậy bước đi.

La Trì cùng Trần thái y hai mặt nhìn nhau, chỉ đành phải đi theo phía sau, Lí Hân vào nhà, chạy vội tới trước giường Tử Tình, quả thật là nàng.

“Trần thái y, cẩn thận khám lại một cái, có thể có đáng ngại? Không được có bất kỳ sơ xuất nào.”

“Dạ.” Trần thái y ngạc nhiên, chỉ đành phải cong thắt lưng, lại bắt mạch cho Tử Tình.

“Bẩm chủ tử, vẫn là những lời này, chẳng qua là, ngoại thương trên đầu, cần xử lý lại một chút. Mặt khác, nữ tử này bắt đầu phát sốt, nguy hiểm hay không nguy hiểm thì xem tối nay có thể bớt sốt hay không, bên này không có thuốc hạ sốt. Còn có vết trầy trên mặt, bên này không có thuốc mỡ.” Trần thái y đáp.

“Cần cái gì, cầm lệnh bài của La Trì, lập tức phái người trở về lấy.”

Trần thái y đáp ứng vội tìm người đi, La Trì quát lui nha hoàn đang hầu hạ, La Trì nhìn nhìn Tử Tình, lại nhìn nhìn Lí Hân, hỏi: “Chủ tử, rốt cuộc người này là ai? Chẳng lẽ người cũng quen?”

“Hừ, một người còn cảm bức họa người ta đuổi theo hơn nửa tháng, người đưa đến trước mặt người, người cũng không nhận ra à?”

La Trì nghe xong vỗ đầu mình, “Ôi, thì ra là nàng, chẳng trách ta nói nhìn quen mắt. Làm sao ngài thoát cái đã nhận ra ngay được? Thật đúng là khéo, ta còn nhớ rõ ta năm đó có nói một câu, cho dù mười năm, ta chỉ cần tìm được nàng, thì nhất định đưa đến trước mặt ngài, không nghĩ tới, thật đúng là tìm mười năm. Chủ tử, ta cũng coi như đưa nàng đến trước mặt người rồi đấy nhé?”

“Là người tìm được sao?”

La Trì nghe xong không nói gì.

“Chủ tử, ta đi xem, thuốc đưa tới hay chưa?” La Trì nói xong, thấy Lí Hân không nói chuyện, liền tự động lui ra ngoài.

Lí Hân thấy trong phòng không còn người rồi, ngồi xuống trước giường, nâng tay, đưa về phía mặt Tử Tình, đột nhiên, hần do dự, nhớ tới lời nói của Tuệ Quang đại sư, ngày đó ở tĩnh thất, Tuệ Quang nói chuyện cùng hần đến nửa canh giờ.

Hần còn nhớ được rõ ràng, khi đó Tuệ Quang đại sư cũng là đặc biệt nhắc tới Tử Tình, “Ta biết thí chủ chưa hẳn sẽ nghe lời lão nạp, chẳng qua, lão nạp vẫn là muốn cho thí chủ một lời khuyên, hai lần ân cứu mạng chẳng lẽ còn không bù được một chấp niệm trong lòng thí chủ? Chẳng lẽ thí chủ muốn vì một nữ nhân mà làm hỏng khổ tâm kinh doanh bao năm của mình?”

Tuệ Quang đại sư thấy Lí Hân không nói gì, thở dài, nói: “Thôi được, để giảm bớt tội nghiệt của thí chủ, lão nạp lại cho thí chủ một lời khuyên, nữ tử này là có chút lai lịch, nàng có một thân tri thức hiểu biết, giống như một tòa bảo tàng, sẽ toàn lực một lòng dạy dỗ cho con cái, người nhà của nàng, tương lai sẽ là lương đồng của người, nữ nhi của nàng, nói vậy người cũng biết. Nếu thí chủ kiên quyết khăng khăng làm theo ý mình, nàng đối với thí chủ, cũng chỉ là một nữ nhân vô tâm mà thôi. Mà người nhà của nàng, không phải là chết thì là quy ẩn núi rừng, cái gì nhẹ cái gì nặng tự trong lòng thí chủ hiểu rõ. Thí chủ, buông tay đi.”

Nếu nói Lí Hân năm đó đối với lời nói của Tuệ Quang đại sư, là nửa tin nửa ngờ, thì hôm nay, đã là hoàn toàn tin phục, bởi vì quá nửa đã được nghiệm chứng.

Bảo tàng, Lí Hân nghĩ tới tòa núi quặng Tử Tình mua kia, nghe nói hàm lượng vàng bạc đồng cũng không thấp, vừa vặn tháo gỡ “lửa xém lông mày” trước mắt.

Lần này, Lí Hân không có chần chờ, đưa tay sờ sờ cái trán nóng bỏng của Tử Tình, nhìn từng đường vết trầy trên mặt Tử Tình, nhẹ nhàng mà vuốt ve một lần, thì thảo thì thầm nói: “Thì ra là cảm giác này, ta lại có thể vì người mà cảm thấy đau lòng. Nhưng là, ta không muốn nổi người, cũng không thể muốn người, bằng không, ta sẽ thành người bị khắp thiên hạ phỉ nhổ, dù cho ta là Thiên Tử địa vị cao quý, cũng là có “không thể làm gì” rất nhiều. Không chỉ như thế, ta còn muốn tính kế người, chỉ mong tương lai sau khi người biết được, chớ nên trách tội ta. . .”

Cũng không biết trải qua bao lâu, Trần thái y bưng thuốc đến, gặp La Trì canh ngoài cửa, hết sức nghi hoặc, hỏi: “La đại nhân vì sao không trông chừng ở trong phòng? Có nam quả nữ, truyền ra ngoài, chẳng phải đánh mất uy nghi của chủ tử?”

“Đại nhân, ta cũng là mới ra ngoài, đang muốn đi nhìn người một cái, sao thuốc này còn chưa tới?” La Trì vội hỏi.

Trần thái y tin là thật, đi theo La Trì muốn vào cửa, La Trì đột nhiên lớn tiếng ho khan một cái, Trần thái y vội hỏi: “La đại nhân có gặp lạnh hay không? Để tiểu nhân bắt mạch cho Đại nhân một chút?”

“Không sao, thân thể của ta rất khỏe mạnh.” La Trì nói xong đẩy cửa ra trước.

Trần thái y bưng thuốc tiến vào, Lí Hân đã đứng ở bên cửa sổ, Trần thái y xử lý vết thương trên đầu cho Tử Tình, nói: “La đại nhân có lẽ nên gọi hai nha đầu tới đây, thuốc này, là muốn bôi lên vết thương trên mặt, còn có, một lát nữa phòng bếp đưa chén thuốc tới đây, cũng là phải bón.”

“Đã biết, Trần đại nhân vất vả rồi, đi xuống trước đi.” La Trì liếc mắt nhìn Lí Hân một cái, nói.

“Gọi hai nha đầu kia vào đi.”

“Vâng.”

La Trì nói xong liền đi ra ngoài tìm hai nha đầu kia đi vào bôi thuốc cho Tử Tình, lúc này, bà tử phòng bếp đưa chén thuốc tới cho Tử Tình uống, nha hoàn căn bản không dứt vào được, Lí Hân thấy, đành phải nâng Tử Tình lên, nắm cằm Tử Tình, làm cho Tử Tình mở miệng ra, nha hoàn thấy cả kinh run run rẩy rẩy, thiếu chút nữa làm đổ chén thuốc, chén thuốc đổ ra ngoài không ít, Lí Hân đành phải nhận lấy chén thuốc, tự mình bón thuốc vào trong miệng Tử Tình.

Hai nha hoàn nơm nớp lo sợ vừa ra khỏi cửa phòng, Lí Hân nói: “Cho các nàng uống chút thuốc cầm, giữ lại một cái mạng.”

La Trì nghe xong đi ra ngoài, thầm nghĩ hôm nay chủ tử mềm lòng rồi, xem ra lực ảnh hưởng của nữ nhân này vẫn không thể khinh thường.

Mẫu truyện vui ngày 20-11:

Hôm nay hỏi hai đứa em 3 tuổi mới đi học mẫu giáo của mình, thằng anh:

Tôi: Hôm nay Đăng trốn học à?

Đăng: Không phải!!! Hôm nay cô giáo cho em nghỉ, cả thứ 5 thứ 7 nữa c...ơ...ơ!!!

Tôi: Thế tại sao lại được nghỉ?

Đăng: Tại vì...vì... hôm nay tặng hoa cho cô giáo !!!!!

Tôi:....

Con em:

Tôi: Hôm nay Thư nghỉ để làm gì?

Thư: Đểđể để....

Tôi: Để làm gì nào?

Thư: Để ... để cho cô giáo đi lấy kính!!!!!!!!!!!!

Tôi + cả nhà:

Cười điên cuồng

427. Chương 431: “ơn” Cứu Mạng

Trời đã sáng, Lí Hân mới từ trong phòng đi ra, thấy La Trì còn canh ngoài cửa, nói: “Lần này, người cũng coi như lập được một công, chuyện ưu sầu mấy ngày nay, lúc này, cũng giải quyết được một việc.”

“Tạ chủ tử khích lệ. Chẳng qua là, rốt cuộc là việc nào?” La Trì tò mò hỏi.

“Như vậy, bây giờ người phái người đi Tăng gia ở Kinh Thành, chính là Tăng Tử Hỉ Thám Hoa lang kia, cái người bây giờ ở Hộ bộ đó, đi đưa tin, hãy nói tỷ tỷ hẳn bị thương, bảo tỷ phu hẳn tới đón người.”

“Chủ tử, người suy nghĩ kỹ rồi?” La Trì nghe xong vui vẻ, vội hỏi. Đang phát sầu khuyển chủ tử buông tay như thế nào đây, dù sao thân phận của chủ tử nay khác với xưa, không nghĩ tới tự chủ tử nghĩ thông suốt, La Trì thật đúng là thở phào nhẹ nhõm.

Lí Hân liếc xéo La Trì, hỏi: “Người coi trầm thành loại người nào?”

“Chủ tử, ta sai rồi. Bây giờ phái người đi thông báo cho hẳn luôn.” La Trì nói xong lập tức muốn đi.

“Trở về, việc này, cũng là người ra mặt mới tốt.” Lí Hân nói xong thấp giọng dặn dò vài câu với La Trì, La Trì đầu tiên là khiếp sợ, sau là bất ngờ và vui mừng, sau đó gật đầu không thôi, xoay người rời đi.

Bỗng nhiên, có thị vệ đến nói cho La Trì, nói là tiểu hài tử kia tỉnh rồi, đang khóc tìm chủ tử hẳn.

La Trì nghe xong cười nói: “Đúng là bớt việc.”

La Trì từ trong miệng Tiểu Mạch đã biết Lâm Khang Bình ở Lâm trang, cùng với vị trí đại khái của Lâm trang, liền phân phó hai thị vệ đi tìm người.

Nói Lâm Khang Bình ở Lâm gia, cũng là cơ hồ một đêm không ngủ, cứ cảm thấy tâm thần khó yên, trời vừa sáng, đã thức dậy, nghĩ vẫn là tự mình đi Kinh Thành xác nhận một lần Tử Tình có bình an hay không.

Lâm Khang Bình là cưỡi con lừa đi, mặc dù thức dậy sớm, nhưng tốc độ của con lừa tất nhiên chậm hơn xe ngựa rất nhiều. Chờ Lâm Khang Bình vào thành, một đường cũng không gặp Lâm Hưng hoặc Tiểu Mạch đi ra, liền có chút cảm giác không tốt lắm.

Mà một canh giờ trước, có hai thị vệ vào Lâm gia tìm Lâm Khang Bình. Biết được Lâm Khang Bình đã vào thành, để lại lời nhắn, rồi đi trở về.

Đợi Lâm Khang Bình vào nhà. Lúc biết được Tử Tình một đêm chưa về, thân thể tựa như bị kéo ra, có trong nháy mắt đó, cơ hồ không có ý thức. Giờ khắc này, Lâm Khang Bình mới triệt để cảm nhận được cái gì là tâm hoảng ý loạn, cái gì là hoang mang lo sợ, cái gì là hối tiếc không kịp. Sống hơn ba mươi năm, từ trước tới nay không khó qua giống như giờ khắc này, phẳng phất ngàn vạn con kiến đang gặm nhấm trái tim mình.

“Chủ tử, có phải đã xảy ra chuyện hay không?” Tiểu Phấn hỏi.

“Phụ thân, bé bé.” Thanh âm của Yên Nhiên làm cho Lâm Khang Bình hồi hồn. Bé Yên Nhiên hôn một cái, giao cho Tiểu Phấn, nói với Tiểu Phấn: “Trông đứa nhỏ cho tốt, chờ ta trở lại hẳn nói.”

Lâm Khang Bình nói xong, dắt ngựa trong nhà ra cửa, chạy thẳng đến ngoài thành, xem xét ở chỗ con dốc hôm qua Tử Tình lật xe kia, bởi vì hẳn suy tính Tử Tình ở trước khi mưa nhỏ, cũng cũng chỉ có thể đi đến gần đây. Hơn nữa, phụ cận chỗ này, cũng chỉ con dốc này là nguy hiểm nhất rồi, Lâm Khang Bình quả nhiên nhìn ra dấu vết lật xe, đang muốn xuống núi điều tra nghe ngóng, Lâm Khang Tường cưỡi con lừa tìm đến.

“Tam đệ. Sao người lại ở đây? Mau, có người truyền tin cho chúng ta, nói là có việc gấp, bảo người cần phải trước khi trời tối chạy tới nhà hẳn, nhà hẳn có bảo bối người muốn nhất.” Lâm Khang Tường nói.

Lâm Khang Bình vừa nghe chỗ đó, là cách đây không xa, nghĩ tới Tử Tình, thế nhưng đối phương vậy mà biết Tử Tình là bảo bối quý giá nhất của hẳn, xem ra, cũng không phải người bình thường, lại nói, người bình thường cũng sẽ không thể lấy phương thức này truyền tin như vậy.

Lâm Khang Bình một mình chạy tới trang viện, lúc thị vệ đi thông báo, Lâm Khang Bình đánh giá một chút trang viện này, một cái cửa lớn tầm thường, không có hoành phi không có tên, lại canh phòng nghiêm ngặt, bốn phía không có nhà nào, tường vây nhìn không tới tận cùng, khắp nơi lộ ra thần bí, tìm Lâm Khang Bình “thùng thùng” nhảy dựng lên.

La Trì biết Lâm Khang Bình đã đến, dẫn thị vệ sau một khắc đồng hồ dẫn hần tới phòng khách nhỏ ở thiên sảnh, La Trì nói xong vội vàng đi thông báo cho Lí Hần.

Lúc Lâm Khang Bình đi vào, La Trì đang ngồi ở trên ghế tựa phòng khách dùng trà, Lâm Khang Bình cảm thấy La Trì có chút quen mặt, hần trước kia đi theo sau Văn Tam đã từng gặp vài lần, chỉ là nhất thời không nghĩ ra là công tử nhà ai.

Chẳng qua, Lâm Khang Bình lúc này cũng chẳng quan tâm cái khác, ôm quyền gửi lời cảm tạ, cúi đầu hành một đại lễ, nói: “Đa tạ công tử trượng nghĩa cứu giúp chuyết kinh, tại hạ vô cùng cảm kích, không biết tình hình chuyết kinh như thế nào, có thể cho tại hạ nhìn qua một cái trước hay không?”

“Kỳ quái, ta có nói cứu nương tử nhà ngươi sao? Ta chỉ nói qua, nhà ta có bảo bối của ngươi, hay là, bảo bối của ngươi chính là nương tử ngươi? Nương tử ngươi bao nhiêu tuổi? Trông có xinh đẹp hay không?” La Trì chờ Lâm Khang Bình hành lễ xong mới chậm rãi mở miệng nói.

Lâm Khang Bình nghe xong cả kinh, nhìn La Trì, nói: “Chẳng lẽ không phải là chuyết kinh? Nương tử ta năm nay hai mươi bảy, lúc đó mặc tang phục.”

“Xúi quẩy, ta có thể cứu một nữ nhân già như vậy sao? Lại còn mặc tang phục? Ngươi cho là bản đại gia là người không có thương thức như thế à?” La Trì chỉ vào cái mũi của mình hỏi.

Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Thực xin lỗi, quấy rầy rồi.” Sau đó xoay người đi luôn.

“Này, ngươi quay lại, ta đây có bảo bối ngươi muốn, sao ngươi không hỏi một tiếng là cái gì, ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, lại muốn đi ngay, ngươi cũng quá không để ý chuyện Đại gia ta làm rồi, ta cũng nói cho ngươi, đại gia ta một khi tức giận, hậu quả cũng là rất nghiêm trọng đó.”

Lâm Khang Bình nói: “Thực xin lỗi, La công tử, bây giờ ta muốn đi tìm thê tử ta, bảo bối gì ta cũng không có hứng thú.”

Lâm Khang Bình nhìn thần thái và giọng điệu nói chuyện của La Trì, giống La Hạo Viêm như đúc, cuối cùng nhớ tới, đây là La Đại công tử tiếng tăm lừng lẫy ở Kinh Thành năm đó.

“Ồ, ngươi biết ta? Ta hình như không báo danh hào nhỉ? Chẳng lẽ tên tuổi của bản đại gia ta đã như sấm bên tai rồi?” La Trì đứng lên hỏi.

Lâm Khang Bình không muốn cùng hần dây dưa tiếp nữa, liền đi ra ngoài, La Trì gọi: “Đứng lại, ta dám cam đoan, hôm nay ngươi nếu đi ra khỏi cánh cửa này, ngươi sẽ hối hận cả đời, bảo bối này, ngươi nếu không cần, cũng là có người muốn.”

Lâm Khang Bình nghe xong quay người lại, vội vàng hỏi: “La đại gia, phiền toái ngươi có thể cho ta một cái thống khoái hay không, có phải chuyết kinh ở trong tay ngươi hay không?”

“Ngươi nói cho ta trước, ngươi làm sao mà biết ta là ai?” La Trì không chút hoang mang truy hỏi.

“Ta đã từng là gã sai vặt bên người Văn Tam thiếu gia, từng gặp đại gia vài lần, vừa mới bắt đầu không nhớ ra, sau lại, thấy ngươi nói chuyện thần thái rất giống với thiếu gia nhà ngươi, lúc này mới nghĩ tới.”

“Nhi tử ta, làm sao ngươi có thể có cơ hội gặp nhi tử ta?”

“Mùa hè năm ngoái La thiếu gia cùng Văn thiếu gia ở nhà ta một tháng, tất nhiên biết.” Lâm Khang Bình sờ dĩ nói ra những chuyện này, chẳng qua là muốn để cho La Trì nể phần đã từng giúp hần ta nuôi nhi tử một tháng, cho Lâm Khang Bình một cái thống khoái.

“Thì ra cô cô hần nói, là nương tử nhà ngươi? Ngươi nói thử, nước trôi qua miếu Long Vương, dạo qua một vòng, lại vẫn là người trong nhà, lúc này dễ nói rồi, nghe nói nhà ngươi có một nữ nhi, vì nàng, Văn gia lại có thể còn cùng. . .” La Trì còn chưa nói xong, trong phòng phía sau cửa đột nhiên giống như là có cái gì gõ xuống vách tường.

La Trì bỗng nhiên ý thức được mình đã lạc đề, vội nghiêm mặt nói: “Đã là người quen, ta cũng sẽ không quanh co lòng vòng với ngươi nữa, ta nói thẳng thôi, hôm qua đi ngang qua, ta đúng là cứu một nữ tử, cũng quả thật là mặc một thân đồ tang, chẳng qua, có phải nương tử nhà ngươi hay không, ta cũng không biết.”

“Đa tạ La gia, nhất định là chuyết kinh. Nàng sao rồi? Ta có thể nhìn nàng một chút trước hay không?” Lâm Khang Bình sau khi vái dài tạ ơn hỏi.

“Người trước hết không cần gấp gáp tạ ơn, nàng cũng rất tốt. Cứu người ấy à, người nói một chút, cũng không thể để Đại gia ta ra tay một lần không công, có phải hay không? Ân cứu mạng, người chuẩn bị báo đáp ta thế nào đây? Ta là chân tiểu nhân, cho tới bây giờ không làm mua bán lỗ vốn.” La Trì phát phất quạt xếp trong tay, quạt mấy cái.

“Nên vậy, chẳng qua là ta biết mấy loại đồ bình thường của ta La gia cũng không nhìn vừa mắt, không biết La gia liệu có yêu cầu cụ thể gì hay không, tại hạ cũng tiện cân nhắc mà làm.” Lâm Khang Bình vội hỏi, trong bụng chỉ là sốt ruột muốn nhìn Tử Tình một chút mà thôi.

“Dễ bàn, là người hiểu chuyện, ta cũng không làm khó dễ người nữa. Người đã luôn miệng nói, nàng là bảo bối người yêu mến nhất, ta cũng muốn xem xem, nàng ở trong lòng người rốt cuộc có bao nhiêu cân nặng? Người lấy ra thứ đáng giá nhất nhà người đến đổi lại, người thấy có được hay không? Một mạng người, còn có khuê dự của nàng, người phải biết rằng, hôm qua lúc ta cứu nàng, là bị nước mưa xối vào, cả người ướt đầm. . .” La Trì còn định nói tiếp.

“La gia, ta hiểu được, người không cần nói nữa, sản nghiệp đáng giá nhất nhà ta không có cái nào hơn được thuyền vận ở Việt Thành, người nếu vừa mắt, người cứ lấy đi, trước mắt có ba chiếc thuyền lớn cố định, chuyên môn chạy hải ngoại, làm buôn bán cùng người Tây Dương.”

“Mấy cái thuyền nát, ta muốn để làm gì? Vừa nhìn đã biết người không có thành ý.”

“La gia, đây không phải là thuyền nát, mấy cái thuyền này, cũng là tổn của ta sáu vạn lượng bạc đặt làm, lợi nhuận ròng một năm, cũng có ba bốn vạn lượng, đối với tại hạ mà nói, đã là gia sản đáng giá nhất rồi.” Lâm Khang Bình nói.

“A, thật sự đáng giá như vậy? Còn làm ra tiền như vậy? Người dễ dàng giao nó cho ta như vậy, người đã suy nghĩ kỹ chưa, người xác định sẽ không hối hận? Muốn ta nói, không bằng người cầm số bạc này, tái giá mười người tám người, chẳng phải là càng tuyệt vời hơn? Làm sao người lại là loại nam nhân cố chấp này? Thật sự là đánh mất mắt mũi nam nhân chúng ta. Nương tử nhà người cũng đã là loại rau cúc vàng rồi, bên ngoài cô nương trẻ trung xinh đẹp có rất nhiều, người cần gì vì một nữ nhân mà táng gia bại sản?”

La Trì cầm quạt xếp, chỉ vào Lâm Khang Bình vô cùng đau đớn trách cứ một phen, đột nhiên, lại như là bình tĩnh đại ngộ, dậm chân hỏi: “Hay là, trong tay người còn có sản nghiệp đáng giá hơn, người không có nói thật?”

“La gia, ta thật sự không có sản nghiệp đáng giá nữa, còn có vài cái nông trang, cũng chỉ là hai, ba ngàn lượng bạc mua về, tiền thu cũng không lớn, người khẳng định không vừa mắt. Lại có, chính là một cái xưởng thủy tinh cùng thê cữu kết phưởng, nói vậy người cũng có nghe thấy, cái đó, cổ phần của ta cũng không nhiều, người nếu muốn, cũng có thể cho người. Làm ra tiền nhất, chính là thuyền vận ở Việt Thành, đã lúc này rồi, ta làm sao còn có thể đùa giỡn với người? Ta cảm kích người còn không kịp nữa là.” Lâm Khang Bình cầu xin nói, nói đến sau này, thanh âm đều có chút run run, càng kéo dài, trong lòng càng không chắc.

Từ tiếng động gõ tường vừa rồi xem ra, phòng ở cách vách này còn có một người, sẽ là ai đây? Hẳn nhớ tới công tử nhà giàu theo đuổi Tử Tình kia, bỗng nhiên không rét mà run

428. Chương 432: Cò Kề Mặc Cả

“Nhưng là, ta cảm thấy nương tử nhà người hẳn là trị giá một trăm vạn lượng bạc trắng, bởi vì có người ra giá một trăm lượng bạc trắng mua nương tử nhà người, ta nể phần các người là nguyên phối, cho người một lần cơ hội, người nếu như không lấy ra được một trăm vạn lượng ngân phiếu, ta cũng không có cách nào, ta chỉ có thể thu người khác một trăm vạn, phải không? Ai cũng không thể hơn được bạc, có phải hay không?” La Trì hỏi.

Lâm Khang Bình thấy La Trì hôm nay nói rõ chính là một bộ dáng vô lại, hơn nữa, không giống như là đòi bạc đơn giản như vậy, suy nghĩ một chút, hần nhìn La Trì hỏi: “La gia biết rõ ta không có khả năng lấy ra một trăm vạn lượng bạc, mà cố ý mở miệng đòi một trăm vạn lượng, làm khó dễ tại hạ như vậy, chắc là đã suy nghĩ trước muốn tại hạ làm cái gì đi? Chỉ xin La gia hãy chỉ rõ, nếu tại hạ có thể làm được, vượt lửa băng sông, quyết không chối từ.”

“Ai nha, ta muốn người có thể làm cái gì? Người nhà ta còn không có cả đồng? Ta muốn thật sự chỉ là bạc mà thôi.”

Lâm Khang Bình nhìn La Trì không giống như là đùa, nghĩ nghĩ nói: “Có thể cho tại hạ một kỳ hạn hay không, năm năm, trong vòng năm năm, một trăm vạn lượng cả vốn lẫn lãi dâng lên.”

“Năm năm? Không được, ta chỉ muốn thấy được trước mắt? Ta dựa vào cái gì tin tưởng người năm năm có thể kiếm được một trăm vạn? Thuyền vận cũng là lúc nào cũng có nguy hiểm, một khi vô ý, gặp phải hải tặc giặc Oa gì đó, táng gia bại sản cũng là nhẹ, ngay cả mạng cũng phải góp vào. Ta nói người cũng là suy nghĩ chậm chạp, trong nhà có sẵn núi vàng núi bạc, lại còn chạy lang thang đi kiếm tiền như vậy?”

“Núi vàng núi bạc? Nhà ta ?” Lâm Khang Bình ngây ngẩn cả người.

La Trì vừa thấy biểu cảm của Lâm Khang Bình không giống làm bộ, trong nháy mắt cũng có chút nghi hoặc, lăm băm một câu: “Chẳng lẽ là chủ tử nhớ lầm.”

Tuy rằng thanh âm cực thấp, nhưng là cũng bị Lâm Khang Bình chộp được, Lâm Khang Bình cẩn thận tìm tòi một lần. Đột nhiên nhớ tới cái mỏ đã mua hai năm không làm gì kia, nhưng là Tử Tình nói là mỏ đồng.

Lâm Khang Bình còn chưa có suy nghĩ cẩn thận, liền nghe La Trì hỏi: “Nhà người không có mỏ gì đó? Người chắc không phải là không bỏ được chứ? Đau lòng ư? Người nếu không bỏ được, ta cũng không làm khó dễ người. Quân tử không đoạt thứ tốt của người khác, ta mặc dù là chân tiểu nhân, có thể có lúc. Ta cũng là chính nhân quân tử. Người tới, tiễn khách.”

La Trì thấy Lâm Khang Bình trầm tư một chút, là biết nói trúng rồi, tin tức của chủ tử còn có thể giả?

“La gia, tại hạ chưa nói không cho, chỉ là, ngọn núi kia. Nói thật ra, sau khi ta mua, vẫn luôn quên khuấy đi mất, người nếu không nói, ta thật đúng là không nghĩ ra. Khế đất này, để ở nhà cũ ở An Châu rồi, ta căn bản không mang đến. Nếu La gia mở miệng, ta đây sẽ phái người trở về An Châu mang tới cho người, chẳng qua là, ta có thể nhìn nương tử nhà ta trước một chút hay không?” Đã biết mục đích của đối phương, Lâm Khang Bình liền thở phào nhẹ nhõm.

“Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Thực sự bỏ được? Nói thật ra, đại gia ta rất ít bội phục ai? Chẳng qua gặp người coi tiền tài như cặn bã như người, ta còn chưa từng gặp. Huynh đệ. Nữ nhân này thật sự tốt như vậy? Một ngọn núi vàng người cũng không cần?”

“Không liên quan tốt hay là không tốt, chỉ vì nàng là thê tử của ta, thê tử chỉ có một, là duy nhất, ở trong mắt ta, đó là cả đời. Bạc không có có thể tìm cách kiếm lại. Thê tử không có, cả đời này, cũng không có, bạc có tác dụng gì?” Lâm Khang Bình từng chữ từng câu nói.

Lời nói của Lâm Khang Bình, làm hai người ở trong phòng ngoài phòng đều rung động, tình cảm mãnh liệt như vậy, cả đời này, bọn họ có thể gặp được ư?

“Được, ta tin người, nhìn ra được, người là một hán tử, thê tử người người mang đi đi, đại phu đã khám rồi, không có đáng ngại. Khế đất kia, hi vọng người sớm ngày đưa tới. Người phải biết rằng, đối ý là không có ích lợi gì, người không trốn thoát được lòng bàn tay của chúng ta.”

“La gia yên tâm, xin người hãy chuyển lời cho chủ tử người, trong thiên hạ chẳng lẽ không phải là vương thổ, đã là vương thổ, mỏ này, muốn trực tiếp lấy là được, không cần lãng phí quanh co như vậy.” Lâm Khang Bình ngấm lại, liền rõ ràng cửa ngõ trong đó.

“Im miệng, rõ ràng chính là ta mơ ước núi vàng nhà người, người liên hệ lung tung cái gì?” La Trì quát.

“Thực xin lỗi, coi như ta cái gì cũng chưa nói, một tháng sau, khế đất dâng lên. Xin hãy dẫn ta đi thăm thê tử ta, đúng rồi, còn có một đứa nhỏ mười ba mười bốn tuổi, các người gặp được không?” Lâm Khang Bình cũng không muốn dây dưa nữa.

“Gặp được, hẳn đã tỉnh, đúng là hẳn nói với ta người ở Lâm trang.” La Trì nói xong mang theo Lâm Khang Bình ra cửa, mới vừa đi đến cửa viện Tử Tình ở, có một thị vệ thì thầm vài câu với La Trì, La Trì hình như có chút khó xử nhìn thoáng qua Lâm Khang Bình, chỉ đành phải gạt đầu.

“Huynh đệ, ách, người cái đó, ta. . .” La Trì tựa hồ có chút ngượng ngùng mở miệng.

“La gia cứ nói đừng ngại.” Lâm Khang Bình đã làm chuẩn bị tốt, không phải là bạc sao? Chủ tử sau lưng La Trì, Lâm Khang Bình cũng đoán được là ai, Lâm Khang Bình có lực lượng gì đi đối kháng với hẳn?

“Là như vậy, ta cảm thấy người nói thủy vận kia cũng không tệ, người cũng biết, quốc khổ bây giờ đúng là thời điểm khó khăn, ta ra mặt, thay người xin chỉ Triều đình, lập kế hoạch xây dựng một đội thuyền vận lớn, phong người làm Hoàng thương, phụ trách buôn bán cùng người Tây Dương, người cảm thấy như thế nào?”

Quốc gia này cũng có không ít buôn bán với nước ngoài, trước kia, hơn phân nửa là từ Tây Vực, những năm gần đây, người Tây Dương từ trên biển tới đây, mở một con đường mới, chẳng qua, thương mại hải ngoại này, đều nắm giữ ở trong tay quan to thương nhân lớn, Lâm Khang Bình chẳng qua là từ trong kẽ ngón tay người khác lọt ra ngoài một chút, vẫn là dựa vào quan hệ cá nhân với Đại Vệ.

Cho nên, khi nghe nói La Trì muốn Lâm Khang Bình phụ trách lập kế hoạch xây dựng thuyền vận, kinh sợ này không thể nói là không lớn, vui mừng trái lại không thấy đâu.

“Ta có thể hỏi một tiếng vì sao không? Một kẻ xuất thân nô tài nho nhỏ như ta, làm sao có thể đảm nhiệm được? Huống chi, ta cũng không có đọc sách bao nhiêu năm.” Lâm Khang Bình thế nào cũng nghĩ không ra, “chuyện tốt” như vậy làm sao có thể đột nhiên nện vào mình? Đây là công việc béo bở bao nhiêu quyền quý đều nhìn chằm chằm đó?

“Thực ra, là nhìn trúng phẩm tính của người, đối với một người vì thế tử tào khang (*), có thể không chút do dự bỏ qua một ngọn núi vàng, thật đúng là chưa từng thấy, người như vậy, chắc là sẽ không có tham niệm. Cho dù núi vàng là thấy được sờ không được, nhưng là, người có thể lấy ra thuyền vận nhà người đến trao đổi trước tiên, có thể thấy được ở trong lòng người, chữ tín là đệ nhất, người cũng không phải một kẻ tham lam ác độc, làm ăn với người như người, là yên tâm nhất.” La Trì nói.

(*)Thê tử tào khang: Tào khang chỉ thê, tào khang là cám bã, chỉ nghèo khó, tào khang chỉ thê chỉ người vợ khi còn nghèo khó.

“Ta có thể một mình gặp chủ tử người hay không? Ta đoán, hẳn là cũng là cố nhân nhỉ?” Lâm Khang Bình suy nghĩ một chút, hỏi.

“Cố nhân?” La Trì có vài phần buồn bực, đột nhiên, nghĩ tới nhi tử nhà mình từ An Châu trở về, nói những chuyện của Tiểu Dục, còn có, lần đó chủ tử nói gặp nạn, là có người cứu hẳn, chẳng lẽ là người trước mắt?

“Được rồi, ta hỏi một chút.” La Trì thấy Lâm Khang Bình nhìn hẳn, không trả lời, chỉ đành phải nói.

La Trì dẫn Lâm Khang Bình đi vào nhìn Tử Tình trước, Lâm Khang Bình nhìn Tử Tình nằm ở trên giường, còn tưởng rằng Tử Tình đang ngủ, đưa tay nhẹ nhàng mà vuốt vết thương trên mặt Tử Tình, giờ khắc này, mới cảm thấy lục thần (**) về vị trí, lẩm bẩm: “Thực xin lỗi, đều là lỗi của ta, ta không nên để cho người đi một mình, lúc đó, trong lòng người sẽ có bao nhiêu sợ hãi, ta hận bản thân ta, vì sao không ở bên cạnh người. . .”

(**)Lục thần: tim, phổi, gan, thận, lách, mật; còn chỉ tinh thần

La Trì nói cho Lí Hân thỉnh cầu của Lâm Khang Bình, Lí Hân suy nghĩ một lát, nói: “Cũng được, cũng chỉ là gặp mặt, ta cũng là muốn xem, hẳn muốn nói yêu cầu gì? Trẫm còn thiếu hẳn hai hứa hẹn.”

“A? Thế chủ tử vẫn là không cần gặp, ngộ nhỡ, hẳn sử dụng hứa hẹn của chủ tử, lại đổi ý, vậy không phải bận rộn vô ích một hồi?” La Trì nghe xong nói.

Lí Hân nhìn La Trì một cái, không lên tiếng, La Trì ý thức được tự mình nói sai, chủ tử đã chịu gặp, trong lòng đều có tính toán, chủ tử cũng là khôn khéo hơn hẳn nhiều.

La Trì thấy Lí Hân không nói nữa, đành phải lui ra ngoài, dẫn Lâm Khang Bình đến.

Sau khi Lâm Khang Bình tiến vào, quỳ xuống với Lí Hân, nói: “Thảo dân Lâm Khang Bình bái kiến Ngô hoàng vạn tuế.”

“Bình thân. Thân phận của Trẫm, làm sao mà biết được?” Lí Hân nhìn nhìn La Trì, La Trì lắc đầu.

“Ngọc bội của Bệ Hạ, còn có danh hào của Đương kim Thánh thượng, vừa mới đoán được.” Lâm Khang Bình vẫn là quỳ đáp lời.

“A? Vừa mới?”

“La đại nhân không có khả năng bởi vì cứu chuyết kinh, liền mở miệng yêu cầu mở nhà ta, nói thật ra, mở nhà ta, trừ ta và chuyết kinh ra, còn có Tiền lão đầu, cũng không có người thứ tư biết được. La đại nhân vốn không quen biết tại hạ, hẳn không có khả năng trước đó đã điều tra qua tình hình nhà ta, mà nhà ta duy chỉ một lần ngoài ý muốn, chính là bệ hạ. Mà trong thiên hạ, có thể sai khiến La đại nhân mở miệng, nói vậy chính là đương kim Thánh thượng rồi. Ta cũng là cả gan suy đoán như vậy.” Lâm Khang Bình cúi đầu trả lời.

“À? Người đã đoán được là trẫm, có yêu cầu gì hãy nói, nhớ kỹ, suy nghĩ cho kỹ, chỉ có hai lần cơ hội.”

“Được, thứ nhất, ta chỉ làm công ba năm cho bệ hạ, ba năm sau thả ta tự do, mỗi bên không quấy rầy nhau. Thứ hai, cam đoan an nguy tính mạng của người một nhà ta, sở cầu của thảo dân, cũng chỉ là người một nhà bình an mà thôi. Bệ hạ đáp ứng ta hai điều này, ngọc bội và khế đất cùng dâng. Bệ hạ xin yên tâm, thảo dân không phải là người lắm miệng.”

Lâm Khang Bình biết mình không có khả năng giữ lấy ơn huệ áp chế đương kim Thiên tử, duy nhất có thể làm, là cho mình một kỳ hạn. Bởi vì một khi đáp ứng rồi, cùng Tử Tình, sẽ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng là hẳn không có biện pháp, chỉ có thể dùng thời gian ba năm, để mua tự do cho quãng đời còn lại của mình.

“Được, Trẫm đáp ứng người, chẳng qua, người phải ở trong vòng ba năm này, kiếm về một ngàn vạn lượng bạc cho Trẫm. Đương nhiên, người nếu trong vòng hai năm có thể kiếm về, hai năm sau, người là có thể chạy lấy người ngay, có điều kiện gì người cứ việc nói.” Lí Hân nghĩ tới lời nói của Tuệ Quang đại sư, cũng muốn khảo nghiệm Tử Tình một cái.

“Tiền vốn, quản sự, chưởng quầy, tất cả người đều từ bệ hạ ra, ta chỉ phụ trách tổng quản sự, việc cụ thể người của các người đi làm, nhưng là ta có quyền quyết sách tuyệt đối, kỷ luật nghiêm minh.” Lâm Khang Bình ngẫm nghĩ, nói, cũng chỉ có thể bắt cứ giá nào rồi, vì tự do.

“Chuyện này không thành vấn đề, người trở về viết một sổ con, để cho Tăng Tử Hỉ trình lên, cụ thể thao tác như thế nào, sẽ có người phối hợp với người.”

“Đa tạ bệ hạ. Thảo dân cáo từ.” Lâm Khang Bình dập đầu tạ ơn, đứng dậy cáo từ.

Lâm Khang Bình trở về phòng ôm lấy Tử Tình, Tử Tình vẫn chưa tỉnh dậy, Lâm Khang Bình có chút buồn bực, sờ sờ trán Tử Tình, thấm mồ hôi, ướt nhèm nhẹp, sao giấc ngủ này hôm nay sâu như vậy?

429. Chương 433: Tử Tình Tỉnh Lại

Chương 433,

“À, ngự y đã xem qua rồi, thuốc cũng uống, nói là đã hạ sốt, không có đáng ngại, đại khái đêm nay hoặc sáng ngày mai là có thể tỉnh lại, vết thương trên mặt, cũng dùng thuốc cho rồi, nói là tuyệt đối sẽ không để lại sẹo.” La Trì thấy Lâm Khang Bình hình như có nghi vấn, chủ động giải thích nói.

Nói thật, biểu hiện hôm nay của Lâm Khang Bình thật sự khiến cho La Trì rất ngoài ý muốn, những năm này, hẳn chưa từng gặp người trọng tình như Lâm Khang Bình, hẳn tin tưởng, chỉ cần là vì Tử Tình, táng gia bại sản, Lâm Khang Bình chắc chắn sẽ không tiếc. Nữ nhân được một nam tử yêu sâu sắc như vậy, sẽ là

hạnh phúc bậc nào? Nhưng là nói đi thì nói lại, nữ tử có thể được một nam tử như Lâm Khang Bình yêu sâu sắc, nữ tử này, nói vậy cũng là có nàng chỗ hơn người. Bằng không, năm đó hân cũng sẽ không thể liếc mắt một cái rồi coi trọng Tử Tình mà làm ra chuyện về sau, thiếu chút nữa phá hủy cả đời của hai người.

“Trời sắp tối rồi, hôm nay các người là ở lại hay là..?” La Trì hỏi.

“Không cần, đa tạ, ta lập tức mang nàng đi ngay, phiền toái người đi gọi gã sai vặt tới giúp ta, lỏng xe ngựa lên.” Lâm Khang Bình nói xong, cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Tử Tình, phảng phất ôm trân bảo yêu quý nhất trong đời hân.

Lâm Khang Bình không nhìn thấy, phía sau hân, có hai ánh mắt, một mực đuổi theo hân, nhìn hân lên xe ngựa, mới thở dài một tiếng. Cả đời này, ai là báu vật trong lòng bàn tay ai?

Bởi vì tối rồi, cũng không kịp trở về trong thành, nhưng Lâm Khang Bình cũng không muốn mang Tử Tình về Lâm gia, đến lúc đó, lắm người nhiều miệng, truyền ra ngoài, chỉ sợ đối với khuê dự của Tử Tình cũng có ảnh hưởng, cho nên, Lâm Khang Bình bảo Tiểu Mạch dừng xe ngựa ở trong rừng cây, mình một mực ôm Tử Tình ngồi đến hừng đông, lại đem những việc trải qua mấy năm nay từng li từng tí nhớ lại một lần.

Trở về nhà, Lâm Khang Bình dặn dò Tiểu Mạch vài câu, bảo Lâm Hưng đi tìm đại phu đến, tự mình lau chùi sạch sẽ cho Tử Tình, kiểm tra vết thương trên người Tử Tình, lúc này mới phát hiện, không riêng gì trên mặt, trên người Tử Tình cũng có vết xước ở mức độ khác nhau, có lẽ bởi vì đại phu là nam. Cũng không có cách nào xem xét, cho nên, cũng không có dùng thuốc, cũng may La Trì tặng hân thuốc mỡ của ngự y mang đi.

Đại phu xem mạch qua cho Tử Tình. Kê đơn thuốc, nói: “Nói lý ra, vị nương tử này hôm qua đã nên tỉnh lại, có thể là uống thuốc ngủ gì đó hoặc là nguyên nhân gì khác, nhưng cũng không sao, chậm nhất, sáng sớm ngày mai hân là cũng có thể tỉnh lại.”

Thì ra. Lí Hân này lo lắng Tử Tình tỉnh lại, không biết đối mặt với mình như thế nào, mà mình cũng không thể ngồi ở bên cạnh nàng trông chừng nàng, bèn bảo Trần thái y cho Tử Tình uống thuốc ngủ, cũng tiện cho mình kê cận nàng.

Đương nhiên, Tử Tình tất nhiên không biết hết thấy chuyện này, Lâm Khang Bình cũng là đoán được đối phương có lẽ sợ Tử Tình xấu hổ, cũng là vì kéo dài thời gian. Tiện cho việc bàn điều kiện với Lâm Khang Bình.

Bọn nhỏ thấy Tử Tình đã trở lại, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, đều rất lo lắng. Ai cũng không chịu rời đi, nhưng là khi mấy đứa Vĩnh Tùng bọn họ tìm tới cửa, mọi người thế mới biết Tử Tình đã xảy ra chuyện.

Lâm Khang Bình thấy Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cùng với Lưu thị bọn họ đều tới đây, nhất là Thẩm thị, vào cửa thấy Tử Tình nằm ở trên kháng không nhúc nhích, nước mắt liền tuôn ra, một tay nắm tay Tử Tình, một tay vuốt mặt Tử Tình, khóc nói: “Đứa con đáng thương của ta, lúc nào cũng lắm tai nhiều nạn. Lúc này mới sống ngày lành được mấy năm, người lại muốn hù dọa nương rồi, người nếu thực sự có mệnh hệ gì, bảo nương làm sao cho phải?”

Thẩm thị vừa khóc, Tăng Thụy Tường cũng đỏ vành mắt, cầm tay kia của Tử Tình. Mấy người Lưu thị thấy vậy, cũng đều rút khăn tay ra.

Mấy đứa nhỏ vốn cho rằng nương mình chỉ là ngủ, nghe đám người lớn vừa khóc, lúc này cũng ào ào nước mắt lên.

“Nương, ngài đừng khóc, đại phu đã nói, Tình nhi không sao rồi, đêm nay không tỉnh, sáng sớm ngày mai chắc chắn tỉnh, nương yên tâm đi.” Lâm Khang Bình đành phải khuyên nhủ.

Khuyên Thẩm thị xong, Lâm Khang Bình lại nhờ mấy người Lưu thị mang theo bọn nhỏ đi ra ngoài, lúc này, Tiểu Phấn bưng thuốc tới, Lâm Khang Bình tiến bước mọi người, một mình mình bón thuốc cho Tử Tình.

Tử Hỉ hạ triều trở về, nghe chuyện Tử Tình bị thương, cũng là ngay cả quan bào cũng chưa thay, chạy tới luôn, đáng tiếc, Tử Tình vẫn còn chưa tỉnh.

Lâm Khang Bình một ngày này cũng không động chỗ nào, không phải là ôm Tử Tình thì là nắm tay Tử Tình, dùng cách này để xác định, Tử Tình còn ở bên cạnh hắn, không có rời đi.

Tử Hỉ tất nhiên muốn hỏi nguyên do sự việc, Lâm Khang Bình lúc này không muốn nói, cũng không có lòng dạ mà nói, chỉ nói, hết thấy chờ Tử Tình tỉnh lại hãy nói.

Nếu không phải là Lâm Khang Bình đuổi người, Tử Hỉ nhất định muốn ở lại chờ Tử Tình tỉnh lại, nhưng là, Lâm Khang Bình chỉ muốn một mình mình ở bên Tử Tình, cho dù Tử Tình không nghe thấy, cũng giống như ngày thường, nói những lời nhẹ nhàng với Tử Tình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tử Hỉ trước khi lâm triều còn tự mình đến xem một lần, thấy Tử Tình còn đang mê man, chỉ đành phải lưu luyến không rời rời đi, sau khi trời sáng hẳn, Thẩm thị và tất cả mọi người vây quanh qua đây, sốt ruột chờ.

Tử Tình mãi đến đúng giờ Tỵ mới mở mắt, trong lúc, Tử Hỉ phái mấy lượt người tới hỏi thăm.

Tử Tình thấy người đầy phòng, còn có chút sợ hãi, bởi vì Tử Tình cảm giác mình giống như có một giấc mộng thật dài, trong mộng thế nhưng có ba mẹ hiện đại, có người thân hiện đại, Tử Tình lúc thì cầm lấy tay Lâm Khang Bình khóc không nước mắt rời đi, lúc thì ôm ba mẹ mình khóc rầm rức bù lu bù loa. Cho nên, đột nhiên thấy người đầy phòng, Tử Tình thật là có chút không thích ứng, cũng có chút thất vọng nho nhỏ, thì ra, chỉ là một giấc mộng mà thôi, còn tưởng rằng mình thật sự trở lại hiện đại rồi cơ.

Thẩm thị nhào tới đầu tiên, khóc nói: “Nữ nhi à, người cũng dọa chết nương rồi, người rốt cuộc là thế nào? Người đứa nhỏ này, đang êm đẹp, làm sao có thể từ trên xe ngựa ngã xuống? Nghe nương, Lâm gia gì đó kia, về sau ta cũng không đi nữa.”

Mấy người Lưu thị nghe xong muốn cười, cảm thấy Thẩm thị này, cũng quá có chút không phân rõ phải trái, chuyện này liên quan gì tới Lâm gia? Nhưng là ngay lúc này, ai cũng không dám so đo với Thẩm thị, trái lại cảm thấy, Lâm gia kia, không đi cũng được.

Thẩm thị vuốt ve khuôn mặt và cổ Tử Tình, Tử Tình cảm giác được tình yêu thương thấm thiết của một người mẫu thân, nhưng là, người mẹ kiếp trước, muốn sờ sờ mặt mình, cũng là không bao giờ có thể nữa, nghĩ đến đây, Tử Tình rơi nước mắt như mưa.

Thẩm thị thấy cuống cuống nói: “Đau ở đâu? Nói cho nương, nương xoa xoa cho người, hay là gọi đại phu đến, khám lại tử tế cho người một chút.”

Tử Tình chỉ là lắc đầu, ôm Thẩm thị khóc, mà nói không ra lời, Lâm Khang Bình thấy vội ôm chặt lấy Tử Tình một cái, vỗ sau lưng Tử Tình, thấp giọng dùng lời nói nhỏ nhẹ mà nói “Tình nhi, ta ở đây, ” “Tình nhi, không sao rồi, ” “Tình nhi đừng khóc, Tình nhi thực xin lỗi”, vân vân mây mây.

Tử Tình lúc này mới chậm rãi ngừng lại, Lưu thị tự mình múc nước tới rửa mặt cho Tử Tình, cười nói: “Người đây vừa khóc là không sao rồi, người đầy phòng đều vì người mà xiết chặt tim, đại ca người là không biết, nếu biết còn không bay về? Đáng tiếc, ta không mang một cái chậu đến.”

“Đại tẩu muốn chậu làm cái gì?” Trần thị hỏi.

“Đón nước mắt của muội muội, hôm nay chúng ta làm canh, cũng là tiết kiệm muối thả rồi.” Lưu thị cười nói.

Lời nói của Lưu thị, làm cho đám người Thẩm thị cuối cùng cũng nở nụ cười, Phó thị cười nói: “Nhìn tỷ phu đỡ dành tỷ tỷ như đỡ tiểu hài tử, ta cũng muốn khóc, thật sự là quá cảm động rồi.”

“Hôm mộ cái gì? Về nhà bảo Tiểu Tứ ôm người đỡ đi.” Lưu thị cười nói, làm cho mặt Phó thị đỏ chót.

Tử Tình nhìn thoáng qua, không thấy được Tử Vũ, bèn hỏi: “Tiểu muội sinh rồi?”

“Đúng vậy, lại sinh nhi tử, mới hai ngày, cũng là đang sốt ruột, muốn qua đây ghé thăm người một chút, bị ta ngăn cản.” Thẩm thị nói, thấy Tử Tình bình phục lại, lôi kéo tay và chân Tử Tình, muốn nhìn vết thương của Tử Tình.

Tử Tình biết không để cho nàng xem, nhất định sẽ càng không yên lòng, lòng người làm mẫu thân này, Tử Tình sao lại không rõ? Bền chủ động kéo tay áo lên trên, Thắm thị thấy chỉ có chút vết thương ngoài da, cũng là yên tâm nhiều.

Chốc lát, mọi người thấy Tử Tình vừa tỉnh, có chút hứng thú rã rời, nói vậy vẫn là tương đối mệt mỏi, liền rối rít cáo từ rồi đi.

Mấy đứa Thư Duệ biết cha nương có chuyện muốn nói, ở bên người Tử Tình mè nheo một hồi, liền chủ động mang theo đệ đệ muội muội đi chơi.

Lâm Khang Bình nâng mặt Tử Tình, hỏi: “Lúc đó sợ hãi không?”

Tử Tình gật gật đầu, nói: “Thời gian cũng không quá dài, lúc đó, chỉ là nghĩ, ta nếu đi rồi, người làm sao bây giờ? Chuyện sau đó, thì cái gì cũng không biết.”

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình hỏi chuyện sau này, ngẫm nghĩ, việc này, sớm muộn gì cũng phải nói, không chỉ mở này không còn, mấu chốt là mình còn ra ngoài làm việc, còn phải đi An Châu một chuyến, những việc đó, vô luận như thế nào cũng là không giấu giếm được.

Lâm Khang Bình đóng cửa lại, ôm Tử Tình kể tỉ mỉ tất cả những chuyện đã xảy ra, chỉ là, không có nói Hoàng đế kia chính là người mình đã cứu đó ra, bởi vì hấn cảm giác, Hoàng đế kia, chính là người năm đó hại bọn họ hốt hoảng rời Kinh, hấn không muốn để Tử Tình lo lắng. Cuối cùng nói: “Người yên tâm, mặc dù không có mở kia, ta cũng có thể cho người sống cuộc sống áo cơm không lo, ta không dám nói phú quý bức người, ít nhất, tiểu phú an khang khẳng định là không thành vấn đề.”

Tử Tình nghe xong cũng không nói chuyện, chỉ là đưa tay đến trong tay Lâm Khang Bình, nói: “Hấn cũng là gấp đến điên rồi, nghe Tiểu Tứ nói, bây giờ quốc khổ trống rỗng, mà vị Hoàng đế này lại là người hiểu thẳng, muốn làm điều gì cũng là giật gấu vá vai.”

Lúc này, Tử Hỉ ở bên ngoài đập cửa, hô: “Tỷ, tỷ phu, mở cửa, ta tới thăm người, ta là Tiểu Tứ.”

Lâm Khang Bình nghe xong oán giận nói: “Thật đúng là biết chọn thời điểm.”

Lâm Khang Bình xuống kháng, quay đầu lại thấy Tử Tình dựa vào đầu kháng đặt gần lò sưởi, mỉm cười nhìn hấn, nhện không được quay trở lại ôm Tử Tình cọ cọ một hồi, mới không tình không nguyện đi mở cửa cho Tử Hỉ.

Lâm Khang Bình vừa mở cửa ra, Tử Hỉ đã xông vào bên trong ngay, Lâm Khang Bình kéo hấn lại, nói: “Tỷ người không sao rồi, người đi gọi Đại ca đến, ta có lời muốn nói, là việc lớn.”

Tử Hỉ liếc xéo Lâm Khang Bình một cái, nói: “Dù cho việc to lớn bằng trời, ta cũng phải nhìn tỷ ta một cái trước đã.”

Lâm Khang Bình nghe xong nói lỏng tay, Tử Hỉ chạy thẳng vào trong phòng, người còn chưa có nhìn thấy, thanh âm tới trước, hô: “Tỷ, người thế nào rồi? Quả thực tốt rồi?” Vào phòng đặt mông ngồi ở bên cạnh Tử Tình.

Tử Tình cười nói: “Không sao rồi, chỉ có chút đau, cũng không biết những vết thương trên người này có để lại sẹo hay không?”

“Để lại sẹo sợ cái gì? Đến lúc đó, ta đi tìm thuốc tốt cho người, ta chỉ cần người người không có việc gì, thật tốt, thì ta cái gì cũng không sợ.” Tử Hỉ nói xong, mắt cũng đỏ. Một ngày này, toàn nghĩ về Tử Tình, cái gì cũng không muốn làm, tâm thần không yên.

Tử Tình vừa sờ sờ đầu của hấn, nói: “Tỷ không sao rồi, người nhìn người nè, cũng chạy ra một thân mồ hôi rồi.”

Lâm Khang Bình liền nói: “Được rồi, tỷ người vừa khỏe, người cũng đừng trù ẻo nàng, mau mau mà làm chính sự đi.”

Tử Hỉ vừa đi, Tử Tình trợn mắt nói: “Người đuổi hấn làm cái gì? Người cứ ghen tuông với hấn cái gì?”

430. Chương 434: Sổ Con

Chương 434,

Editor: Trạch Mỗ

“Cái gì chứ? Việc này đâu có như việc kia? Ta bảo hần tìm Đại ca đến, thương lượng sổ con này viết như thế nào? Ta lúc đó chỉ nghĩ đến muốn sớm trở về cùng người, nên có ước hẹn ba năm, ai ngờ hần giáo hoạt hơn ta, lại định một ngàn vạn cho ta, lúc đó trong lòng chỉ có người, đầu óc nóng lên, đáp ứng luôn, lúc này nghĩ tới, mới có chút nghĩ mà sợ, thời gian ba năm, ta kiếm một ngàn vạn bạc từ chỗ nào?”

“Tuy nói ép báo đáp ơn, làm cho trong lòng người ta có vài phần không thoải mái, nhưng là, nể phần hần cũng là suy nghĩ vì quốc gia và dân chúng, ta cũng sẽ không so đo với hần. Nước không mạnh, dân không giàu, tất nhiên phải chịu bất nạt, cho nên, việc cấp bách, đó là xoay bạc mua súng pháo. Chẳng qua, ta cũng là tán thành dùng sức mạnh với nước Oa, dân tộc kia, chỉ có dùng thực lực nói chuyện.” Tử Tình nói xong, liền kể lại một đoạn lịch sử cận đại mình biết cho Lâm Khang Bình.

“Ta nói chửi trách người đối với bọn họ có cảm xúc lớn như vậy, thì ra là có ngọn nguồn, người vừa nói cái này, ta biết làm như thế nào rồi, dù không thành được việc gì, ta cũng là nam nhân, có thể để cho bọn họ tùy tiện bắt nạt? Ta suy nghĩ xong rồi, không chỉ phải làm thuyền vù, còn phải làm công thương nghiệp, chính là công thương nghiệp hưng quốc người nói cho ta đó, tốt xấu gì, thân là con dân Đại Phong, ta dù sao cũng phải ra chút sức, không chỉ ta muốn ra sức, ta còn muốn kêu gọi mọi người cùng ra sức, ta kiên quyết không thể để cho đoạn lịch sử kia tái diễn ở nơi này.”

Hai người đang thương lượng phải làm những cái gì để kiếm một ngàn vạn lượng bạc này, Tử Phúc cùng Tử Hỉ đã trở lại, Tử Phúc đọc theo đường đi nghe Tử Hỉ nói chuyện Tử Tình bị thương, vào phòng cũng là đi thẳng đến đầu kháng đặt gần lò sưởi Tử Tình nằm, nhìn nhìn vết thương trên đầu Tử Tình, lại hỏi nhiều vấn đề, như là thế nào mà bị thương, đầu còn đau không? Còn có nơi nào không thoải mái hay không....

Tử Tình nhất nhất trả lời hần.

Lâm Khang Bình dẫn Tử Phúc Tử Hỉ vào thư phòng của Tử Tình, cũng đóng cửa lớn viện tử lại. Tử Phúc và Tử Hỉ thấy Lâm Khang Bình cẩn thận như thế, là từ trước đến nay chưa từng có, tất nhiên biết mức độ nặng nhẹ của sự việc, sắc mặt cũng không khỏi ngưng trọng vài phần.

Lâm Khang Bình nhất nhất kể lại Tử Tình gặp nạn như thế nào. Được cứu như thế nào, cái giá phải trả cho ơn cứu mạng, vân vân và vân vân. Đương nhiên, cũng lược đi hần đã từng cứu mạng của Hoàng đế.

Tử Phúc và Tử Hỉ vừa nghe, việc này lại còn liên quan đến Hoàng thượng, Tử Hỉ thiếu chút nữa thì trượt móng từ trên ghế xuống, nói: “Cục cưng của ta, ta không là đang nằm mơ chứ? Tỷ ta ngã một cái, lại có thể ngã tới trong biệt viện của Hoàng thượng?”

“Tiểu Tứ đừng bậy bạ. Chuyện này, ai cũng không thể nói, trở về cùng đệ muội một chữ cũng không thể nói ra, bằng không, khó tránh khỏi có đại họa lâm đầu. Nhớ kỹ chưa?” Tử Phúc trịnh trọng căn dặn Tử Hỉ.

“Đại ca. Ta có thể không biết sao? Gia hòa (vợ) mà biết, chẳng khác nào Phó gia cũng biết, Phó gia mà biết, việc này, còn không truyền ra? Ta là người không biết nặng nhẹ đó sao?” Tử Hỉ trả lời.

“Ta cũng là ngay cả cha nương cũng không dám nói cho, tìm các người đến, là muốn thương thảo một chút, nên làm như thế nào? Ta viết kế hoạch xong, Tiểu Tứ trình sổ con lên. Đây là ý của Thánh thượng. Ta còn muốn tự mình trở về An Châu một chuyến, khế đất của mô kia, ta không mang đến, thời gian có chút gấp gáp, rốt cuộc nên làm như thế nào, các người ra chủ ý cho ta với.”

Thực ra. Thành An Châu Lâm Khang Bình cũng có thể phái người khác trở về một chuyến, nhưng là, hóc nhỏ để khế đất kia, chỉ có hần và Tử Tình biết, huống hồ, chỗ đó còn để mấy vạn lượng ngân phiếu, một đồng lớn khế đất và khế ước cửa hàng, nếu thật để cho người ngoài về lấy, khó bảo đảm nhất thời không nổi lòng tham, cho nên, một chuyến này, đành phải tự mình Lâm Khang Bình chạy. Huống chi, hần còn có

chuyện muốn đi Việt Thành một chuyến, giao cho A Thủy rời bến lần này, phải mua mấy máy quay sợi của người Tây Dương trở về, đương nhiên, còn có nhân viên kỹ thuật của bọn họ.

Lâm Khang Bình trước tiên là nói tính toán của hắn, lấy danh nghĩa Hộ bộ, chiêu mộ người giỏi tay nghề từ khắp nơi, mở một cục chế tạo, bố trí xây dựng xưởng đóng tàu, xưởng máy móc, xưởng hỏa dược, xưởng súng pháo, mỏ quặng...

“Tên ta cũng nghĩ xong rồi, hãy gọi là cục chế tạo Đại Phong, là cục chế tạo đầu tiên của Đại Phong triều chúng ta, về sau, còn có phân cục các nơi, Tiểu Tứ, xưởng thủy tinh và xưởng xi măng của chúng ta, cũng có thể lái đi theo cái đó, cùng đắp một chuyến xe.” Lâm Khang Bình cười nói.

“Tỷ phu, bút tích này cũng là không nhỏ, người có thể ứng phó được sao?” Tử Hỉ hỏi.

“Không cần ta ứng phó, Hoàng gia ra người, ta chỉ phụ trách quản lý chung, việc còn lại, phỏng chừng có người Hộ bộ các người ra mặt. Còn có, ta muốn tìm một chỗ ở Giang Nam, xây dựng một xưởng dệt, máy móc là mua từ trong tay người Tây Dương, chẳng qua là, gieo trồng bông vải này, ta có ý tưởng, mảnh đất Tây Vực kia, nghe nói thích hợp trồng bông vải, chỉ là nơi đó hoang vắng, ta nghĩ, đem áp giải phạm nhân trong lao đi nơi đó, khai khẩn đất hoang, gieo trồng bông vải, thứ nhất có nhân lực, thứ hai, chúng ta bên này các nơi cũng tiết kiệm lương thực, các người nói được không?”

“Nhưng là, chỉ những cái đó, thời gian ba năm có thể kiếm được một ngàn vạn lượng bạc?” Tử Phúc tỏ vẻ hoài nghi.

“Ta và Tình nhi thương lượng rồi, lấy cách làm xà bông thơm và xà phòng nhà ta ra, lấy danh nghĩa Hộ bộ mở vài xưởng lớn, cái này, về sau, chúng ta sẽ không cần mua từ chỗ người Tây Dương nữa, nếu có thể, đem bán xà phòng của chúng ta cho những quốc gia du mục phía bắc và phía tây, còn có vải vóc, việc buôn bán này, tự chúng ta sẽ không làm rồi.” Lâm Khang Bình nói.

Không nói Lâm Khang Bình và mấy người Tử Phúc thương nghị, Tử Tình cũng đang vắt hết óc, còn có thể có biện pháp nào giúp Lâm Khang Bình ở trong vòng ba năm kiếm về số bạc này? Mậu dịch hải ngoại này, mặc dù lợi nhuận lớn, nhưng chung quy là phiêu lưu quá lớn, không bằng làm công thương nghiệp vững chắc, cho nên, Tử Tình mới dặn dò Lâm Khang Bình không thể đặt trứng gà ở trong cùng một ổ.

Lúc Tử Tình đang tập trung suy nghĩ kỹ càng, cửa lớn vang lên, đến giờ cơm rồi, cơm nước xong xuôi, Tử Tình vịn Thư Duệ, dẫn mấy đứa bọn họ đi thăm Tử Vũ, ba người Lâm Khang Bình bọn họ, còn đang thảo luận ở trong thư phòng.

Tử Vũ thấy Tử Tình, hỏi: “Tỷ, người sao rồi? Thương thế trên đầu tốt hơn chưa? Tỷ phu cũng thật là, người xảy ra chuyện, sao cũng không phải người đến nói cho chúng ta biết một tiếng?”

Tử Tình cười nói: “Người có biết cũng chỉ là lo lắng suông cho ta, cũng không giúp được việc gì, tội gì kéo lên người.”

Thấy Hạ Cam Vĩnh không ở đây, Tử Tình đuổi bọn nhỏ đi chơi, hỏi: “Gia bà người những ngày này viết thư đến, nói đến những cái gì?”

“Cũng không có gì, chỉ là nhắc đến muốn nhờ tỷ phu ta dẫn tỷ phu hắn làm chút buôn bán, muốn bảo chúng ta nói giúp một chút, ta không đồng ý, nói với tướng công, việc của tỷ phu, tự có tỷ phu sắp xếp.”

“Tướng công người không có nói cái khác?” Tử Tình hỏi.

“Hắn coi như biết điều, nói tỷ phu hắn vốn cũng không phải người biết làm buôn bán, hưởng chi, bản thân chúng ta, mượn ánh sáng nhà mẹ còn miễn cưỡng nói qua, nào có nhà mẹ để ta còn phải giúp ta đi lôi kéo người nhà chồng ta? Cho nên, ta cũng không nói những chuyện này cho người. Con người của gia bà ta, nếu nói xấu, cũng là không hẳn, chẳng qua là quá khôn khéo, đối xử với ta trái lại cũng không tệ lắm.” Tử Vũ nói.

Tử Tình cùng Tử Vũ nói ra những chuyện này, cũng là thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng không muốn bởi vì một người ngoài, khiến cho tỷ muội nhà mình xa lạ. Hạ thái thái kia, Tử Tình thật đúng là không có ý định hỗ trợ.

Thẩm thị ở một bên nghe xong cũng nói: “Ta cũng cảm thấy cự tuyệt là tốt, bằng không, Khang Bình cũng không dễ làm người, đừng nhìn là thân thích, nhưng hắn ta đã không phải là khối nguyên liệu tốt, ngộ nhờ nếu như thua lỗ, còn không biết oán giận Khang Bình thế nào đâu? Đến lúc đó, ngay cả thân thích cũng không làm được. Ta thấy ý à, mấy người này, ai cũng không đơn giản, nhất là Tần phu nhân tới sau này kia, càng không có chuyện tốt, một đám, đều muốn tính kế chúng ta, chúng ta vào Kinh, cuối cùng cũng tránh ra rồi, ta cũng là lười ửng phó.”

Thẩm thị nói đến ba vị phu nhân thái thái kia, cũng là một bụng ý kiến, vốn là, nàng vẫn là rất có thiện cảm với Phó phu nhân, Tần gia tìm Tử Tình, rõ ràng là có mục đích, nhưng Tần Phó hai nhà vẫn thành quan hệ thông gia, trong lòng Thẩm thị liền có chút không thoải mái.

Tử Tình vừa định nói chuyện, mấy người Lưu thị đến, vào cửa liền cười nói: “Chúng ta mới từ nhà Đại muội muội đến, không nghĩ tới còn chụp hụt, có thể thấy được muội muội là thật sự khỏi rồi, ta cũng là an tâm.”

“Đúng rồi, tỷ, mấy người Đại ca cùng tỷ phu bọn họ ở trong phòng, đang thương lượng đại sự đấy, lại còn đóng cửa lớn nữa, đúng là chuyện chưa có bao giờ, thần thần bí bí như vậy.” Phó thị nói.

Thẩm thị vừa nghe vội hỏi: “Đại sự gì? Ta cũng không chịu nổi bị dọa nữa đâu.”

Tử Tình vội nói: “Nương, mấy người bọn họ thương lượng, nhất định là có liên quan đến triều đình, chúng ta có đại sự gì?”

Thẩm thị vừa nghe có liên quan đến triều đình, cũng không hỏi nữa, nhưng là Trần thị hỏi: “Muội muội, ngày mai muốn mời người đi xem cửa hàng chúng ta nhìn trúng, chỗ đó là không tệ, phòng ở cũng đủ lớn, chẳng qua là người ta thế nào cũng phải kèm cả hậu viện cùng bán cho chúng ta, chúng ta có chút không nắm chắc, phần hậu viện này còn không nhỏ. Chỉ cho bọn tiểu nhị ở, còn có chút lãng phí, nếu không, thì xem thử cái khác?”

Thẩm thị nhìn Tử Tình một cái, hỏi: “Có thể ra ngoài không? Bằng không, chờ thêm một ngày nữa cũng không sao?”

“Việc này, ngày mai hãy nói.” Tử Tình lúc này, cũng là cố chống đỡ đến thăm Tử Vũ, vết thương trên đầu và trên người, còn có chút đau, đi, cũng là cảm giác có chút lung lay.

Trần thị nghe xong vội nói: “Vây chờ thêm hai ngày, là ta sơ sót.”

Mọi người vây quanh Thẩm thị, nói đùa một hồi, mấy người Lưu thị, liền đưa Tử Tình về nhà,

Biết cánh nam nhân có chính sự, cũng không vào nhà quấy rầy.

Lâm Khang Bình và Tử Phúc, Tử Hỉ, tốn mấy canh giờ, mới thảo luận ra một bản sơ thảo. Chờ lúc Lâm Khang Bình cầm sơ thảo đến tìm Tử Tình thảo luận, Tử Tình đã tiến vào mộng đẹp rồi.

Ý nghĩ của Lâm Khang Bình là xây dựng chế độ cực chế tạo trước, tìm người tay nghề giỏi, đặt làm thuyền lớn, xưởng đóng tàu này chỉ có thể đặt ở phụ cận vùng duyên hải Hàng Thành, có thể cân nhắc xây một xưởng đóng tàu và bến tàu cỡ lớn, về sau không chỉ dùng cho riêng mình, còn có thể bán ra. Đồng thời, lần này ra biển, từ hải ngoại mua máy dệt tiên tiến, cũng ở phụ cận Hàng Thành, xây một xưởng dệt cỡ lớn, vân vân và vân vân

Xem ra, Lâm Khang Bình lần này muốn mượn danh nghĩa của Hoàng đế, làm một chút việc thực chân chính, tiến cử máy dệt này, Tử Tình biết hắn đã suy nghĩ rất lâu rồi, nhưng là, chỉ dựa vào thân phận địa vị của một nhà mình, là vô cùng khó khăn, nhiều người nóng mắt, phiền toái nhà mình cũng là nhiều. Nhưng là, lần này lấy danh nghĩa Hoàng gia, tất nhiên không ai dám nhớ thương rồi.

Tử Tình xem xét suy tư một hồi, nói: “Không biết đây có tính là nảy sinh kinh tế dân tộc tư bản chủ nghĩa hay không?”

Lâm Khang Bình tất nhiên không biết như thế nào là tư bản chủ nghĩa, Tử Tình cũng là biết đại khái, bèn giải thích đại khái cho hắn, Lâm Khang Bình nghe xong có chút sáng tỏ thông suốt, cười nói: “Chả trách Tiểu Tứ nói muốn đi quốc gia Tây Dương xem thử, ngay cả ta cũng muốn cùng đi xem thử, quả nhiên là phát triển hơn chúng ta.”

431. Chương 435: Di Nương Văn Gia

Hai ngày sau, mấy người Lưu thị tìm đến Tử Tình, hỏi Tử Tình có thể đi xem cửa hàng hay không, Tử Tình biết Lưu thị các nàng chỉ sợ là sốt ruột, cửa hàng khu vực tốt, luôn là có thể ngộ nhưng không thể cầu, ai ngờ Lâm Khang Bình ở một bên nghe xong nói: “Không bằng ta mua nó lại, các người nếu không thích hợp, ta lấy nó cho người khác thuê.”

Lưu thị cười nói: “Muội phụ quả nhiên là tài đại khí thô, kẻ có tiền nói chuyện chính là không giống. Cửa hàng kia, đằng trước là cửa hàng, đằng sau còn có một đại viện tử, chào giá ba ngàn lượng bạc.”

Phó thị cười nói: “Chúng ta khó khăn lắm mới tìm được chỗ đó, người thế nhưng muốn nhặt sẵn, vẫn là để cho tỷ tỷ xem xong hẵng nói.”

Tử Tình nói: “Nếu tốt thì mua luôn, đại viện tử, không bằng mấy người các người xây thành tiểu viện tử, chuyên dùng để chiêu đãi khách quý, không riêng gì ăn cơm, còn có chơi mát chược, tắm rửa gì đó, phía trước cửa hàng là đại chúng hóa, phía sau có thể làm tinh xảo hơn một chút, đương nhiên, giá cả này, tất nhiên cũng là cao lên, chẳng qua có một việc, viện tử này, tìm vài người hiểu biết, làm mới mẻ một chút.”

Nếu thiết kế tốt, hẳn là có thể làm một cái phòng tắm hơi, cả ăn lẫn chơi kèm theo tắm rửa, việc làm ăn hẳn là sẽ không tệ đâu nhỉ? Tử Tình thầm nghĩ.

Trần thị vừa nghe là hiểu ngay, nói: “Vẫn là chủ ý của muội muội tốt, cứ quyết định như vậy nhé, chúng ta đi mua nhà trước. Quay về lại bàn tiếp.”

Mấy người Lưu thị các nàng vừa mới đi, Tử Hỉ và Tử Phúc cũng vào cửa, Tử Tình thấy bọn họ có chính sự thương lượng, bên một mình ở trong phòng suy tư, phòng tắm hơi này, có phải nhà mình xây một cái thử xem trước hay không?

Lâm Khang Bình, Tử Phúc cùng Tử Hỉ, ba người bận rộn ước chừng năm buổi tối, mới hoàn thành sổ con này, trong thời gian này, Lâm Khang Bình còn đi Lâm trang một chuyến. Đầu thất của Lâm Diệu Tổ.

Tử Hỉ vừa trình sổ con lên, Lâm Khang Bình liền lập tức rời kinh về An Châu, chuyện đã đáp ứng, chung quy là phải thực hiện.

Lâm Khang Bình mới vừa đi. Yên Nhiên chuyển đến ở cùng Tử Tình, mấy đứa Thư Duệ bọn họ liền chuyển vào phòng của Yên Nhiên, cũng không ra ngoài nhiều. Mỗi ngày cười đùa cùng Tử Tình, Tử Tình muốn ra ngoài, Thư Duệ tất nhiên đi cùng.

Một lần hai lần, Tử Tình còn chưa có phát hiện lắm, ngày hôm đó, mấy người Lưu thị đến kéo Tử Tình đi xem nhà mới mua, Thư Duệ cũng nhất định đòi đi theo. Tử Tình lúc này mới cảm thấy không thích hợp, hỏi Thư Duệ nói: “Nhi tử, nương chỉ là cùng mấy cữu nương người đi ra ngoài một chuyến, cũng không đi xa, vì sao người không yên lòng với nương như thế?”

“Nương. Trước khi cha đi đã nói với ta, ta đã trưởng thành, những ngày hần rời nhà ở bên ngoài, ta nhất định phải ở bên cạnh người, bất kể xảy ra chuyện gì, có ta ở cạnh người, người liền sẽ không lại sợ hãi nữa rồi.” Thư Duệ nói, thì ra, trước khi Lâm Khang Bình rời nhà, thế nhưng nói với Thư Duệ không ít. Vô luận như thế nào, không thể để cho Tử Tình một mình đối mặt với hiểm cảnh nữa.

Tử Tình nghe xong trong lòng tràn đầy cảm động, ôm Thư Duệ vào trong lòng mình, lấy tay ra dấu xuống, rưng rưng nói: “Nhi tử thực sự trưởng thành rồi, đã vượt qua cổ nương. Có nhi như thế, phu còn cầu gì hơn?”

Tử Tình biết một chốc một lát cũng khó mà thay đổi ý nghĩ của Thư Duệ, bèn nắm tay kéo Thư Duệ lên xe ngựa, dặn dò Tiểu Phấn vài câu.

Nhà mới mua cách trung tâm thành còn có hai con phố, vị trí cũng coi như không tệ, phụ cận phần lớn là chỗ ở của quan lại quyền quý, chủ nhân ban đầu của ngôi nhà phạm phải tội, người trong nhà cần bạc gấp để lo lót, bởi vì khu vực tốt, liền ra giá ba ngàn lượng bạc, bằng không, giá nhà thông thường không có cao như vậy.

Đằng trước căn nhà là một cửa hàng hai tầng lầu, vốn là kinh doanh hiệu sách và tranh chữ, đằng sau là chủ nhân ở, vì thế cũng là sửa sang lại đình đài lầu các, hoa cỏ cây cối, cái gì cần có đều có, đầy rẫy mới lạ. Tổng cộng có tam tiến, Tử Tình nhìn thoáng qua, nói: “Chủ viện này, nếu phá đi thì rất đáng tiếc, không bằng, tìm một chỗ khác đi, không cần nhất định phải ở trong thành, nếu có đất thích hợp tự mình xây, ngược lại tốt hơn một chút.”

“Vậy nhà này thì làm sao bây giờ?” Phó thị hỏi.

“Các người không muốn có người muốn, ta muốn. Chẳng qua, tiệm cơm vẫn là tìm chỗ khác đi.” Tử Tình nói.

Lưu thị ngẫm nghĩ, nói: “Không bằng đến hỏi Tứ Đệ, Tứ Đệ hỏi đó xem không ít chỗ, hẳn là biết nơi nào có đất? Nhà này, ta là không cần, nhất thời không có chỗ ngân lượng này.”

Trần thị nói: “Trong nhà ta chỉ có hai nhi tử, căn nhà kia cũng là đủ ở, tương lai, tương công hơn phân nửa là muốn về quê, ta vẫn là đặt nhiều sản nghiệp ở quê.”

Dương thị càng là xua tay, nói: “Ta cũng không cần.”

Tử Tình nói: “Các người cũng đừng vội vàng từ chối, trở về cùng người trong nhà thương lượng cho kỹ rồi lại nói.”

Phó thị nghe xong cũng không lên tiếng, suy nghĩ một lát, nói: “Ta thực là có chút muốn, có lẽ tương lai cha nương ta cũng sẽ vào Kinh. Còn có, còn nhớ tương công hình như từng nói, ngay tại phụ cận nhà chúng ta, có một chỗ đất trống, có thể xây một tòa nhà tam tiến, tỷ tỷ cảm thấy nơi đó như thế nào?”

Tử Tình vừa nghĩ, chỗ mình ở, cách trung tâm thành có một đoạn khoảng cách, phụ cận cũng quá nửa là gia đình giàu có bậc trung trở lên, vốn là, định vị tiệm cơm này chính là hướng tới bọn họ, bởi vì tiệm cơm của Văn gia ngay ở trung tâm thành, hơn nữa, nhà hắn tất nhiên là mỗi ngày quan lại quyền quý, hương thân thương nhân lớn tập hợp, Tử Tình không muốn tranh giành khách hàng với nhà họ, cũng không tranh nổi, chẳng qua là, những cái này, không thể nói rõ với mấy người Lưu thị, bèn giải thích phân tích phía trước cho mọi người.

Trần thị nghe xong nói: “Nếu như thế, bây giờ cũng không cần gấp gấp trở về xem, chờ khi về nhà lại xem cũng kịp, nếu thích hợp, liền để cho Tứ Đệ đi mua. Hôm nay khó khăn lắm mới ra ngoài, không bằng mọi người đi dạo, tí nữa ta mời mọi người đi tiệm ăn.”

Tử Tình nghĩ quần áo của mấy đứa nhỏ đều hơi chật rồi, vả lại, trước kia lúc ở nhà, vì không khiến mọi người chú ý, Tử Tình làm quần áo cho mấy đứa nhỏ hơn phân nửa là vải bông thuần chất bình thường. Kinh Thành không thể so với như ở nông thôn, nếu bọn nhỏ vẫn là quần áo này, chỉ sợ rất khó dung nhập vào với mọi người. Không bằng xem thử, có vật liệu may mặc gì thích hợp cho tiểu hài tử mua mấy tấm, nhất là mùa đông, liền đồng ý đi dạo.

Vừa đi dạo, đã có chừng hơn một canh giờ, mỗi người đều hoặc nhiều hoặc ít mua vài thứ, đương nhiên Tử Tình nhiều nhất, chủ yếu là Tử Tình bình thường không ra ngoài nhiều lắm, Thư Duệ và Lâm Khang Bình khẩn trương nằng như vậy, về sau, tốt hơn vẫn là cố gắng không ra ngoài. Cho nên, một lần đồ muốn mua cố gắng hết sức mua đầy đủ hết.

Đang nghĩ tới những chuyện này, Tử Tình ôm một đồng lớn đồ trong tay, lúc xoay người không ngờ lại đụng phải một nữ nhân, đồ rơi tan tác trên mặt đất, Tử Tình còn chưa kịp nói chuyện, một nha hoàn bên cạnh quát: “Lớn mật, biết chủ tử chúng ta là ai không? Đụng hỏng rồi người đền nổi sao?”

Tử Tình vừa thấy đối phương che chở bụng mình, thì ra là một thai phụ, vốn là mình sai trước, vội xin lỗi, ngồi xổm xuống nhặt đồ, ai ngờ đối phương vậy mà dẫm lên một mảnh vải của Tử Tình, nói: “Thực xin lỗi, ta cũng không phải cố ý.”

Thư Duệ thấy, cũng dùng chân cọ vào làn váy đối phương, nói: “Nương ta cũng đã nhận lỗi với người rồi, người làm sao còn được lý không buông tha người?”

“A, ta chính là được lý không buông tha người, người muốn thế nào? Thằng nhãi người, người lại còn dám làm bẩn quần áo ta, người có biết một bộ này của ta bao nhiêu bạc không? Người đền nổi không? Đồ quê mùa.” Đối phương cũng là đánh giá quần áo của mấy người Tử Tình, nhìn lạ mắt, nhiều lắm cũng chỉ là nhà quan lại bình thường ra ngoài, nhất là Thư Duệ, bởi vì là lâm thời ra ngoài, vẫn là một thân quần áo vải bông. Cho nên, liền lớn lối mấy phần.

Tử Tình đánh giá đối phương một cái, người trông cũng không tệ, mày liễu mắt phượng, đầu đầy châu ngọc, một thân quần áo la sa thượng hạng màu hồng đào, chỉ là tính tình lớn lối này, tuyệt đối không như là đương gia nãi nãi gia đình giàu có, hơn phân nửa là tiểu thiếp gì đó, ở nhà bị chọc tức, ra ngoài tìm cân bằng rồi.

Tử Tình nghĩ vậy, liền cười nói: “Vị tiểu nương tử này, ta đừng phải người là ta không đúng, ta đã nhận lỗi với người, nhưng là, người dẫm đồ của ta, đó là người không đúng, con ta dẫm quần áo của người, ta đền người là được, chẳng qua, người có phải nên đền đồ của ta trước hay không đây?”

“Tiểu nương tử cái gì, người mới là tiểu nương tử ý, cô nãi nãi ta vốn tâm tình tốt, không muốn so đo với người, nhưng là, người vừa gọi tiểu nương tử này, trong lòng ta liền khó chịu, trong lòng ta đây vừa khó chịu, con ta liền ăn không ngon ngủ không tốt, con ta ăn không ngon ngủ không tốt, chỉ sợ, sẽ không phải là người có thể chịu trách nhiệm nổi đâu?” Đối phương phát khẩn lên nói với Tử Tình.

Tử Tình vừa nghe, liền trong lòng có nắm chắc, quả nhiên là tiểu thiếp, chẳng qua là, Kinh Thành này nước sâu, rốt cuộc là nhà ai đây? Nghĩ nghĩ, bèn hỏi: “Việc này, theo người, thì là như thế nào đây?”

Nha đầu của đối phương mang ghé dựa đến, để cho nàng ta ngồi xuống, nữ nhân này nhìn thoáng qua Tử Tình đang ôm Thư Duệ, nhãn châu chuyển động, nói: “Theo ta nói, cũng dễ làm, người cho con người, quỳ xuống dập đầu ba cái cho ta, ta liền tha cho các người.”

“Tuyệt đối không có khả năng.” Tử Tình cự tuyệt nói.

Lúc này, chưởng quầy vội đi lên chào hỏi: “Triệu di nãi nãi hôm nay làm sao lại tự mình tới đây, muốn cái gì, phái người đến nói một tiếng, chúng ta đưa đến Văn phủ là được rồi.”

Chưởng quầy thấy Tử Tình mua không ít đồ, lúc này thấy Tử Tình khó xử, bèn đi lên chỉ điểm một tiếng, ám chỉ đối phương là người Văn gia, để cho Tử Tình suy nghĩ mà làm, không nghĩ tới, Tử Tình vừa nghe là Văn gia, trái lại an tâm, cũng tìm cái ghế dựa lôi kéo Thư Duệ ngồi xuống.

Nha hoàn bên cạnh chỉ vào Tử Tình quát: “Người còn hiểu chút quy củ không? Chủ tử chúng ta nói để cho con người dập đầu, các người lại còn ngồi xuống. Ta cũng nói thật cho các người biết, đặc tội chủ tử chúng ta, Gia chúng ta một khi tức giận, các người cũng đừng mong lẩn lộn ở Kinh Thành này.”

“Có thể hỏi một chút danh hào của Gia các người không?” Tử Tình không nhanh không chậm hỏi, Lưu thị cùng Phó thị muốn mở miệng, Tử Tình khoát tay dừng lại.

“Hừ, nói ra dọa chết người, không có nghe chưởng quầy nói, chúng ta là người Văn gia, Gia chúng ta chính là Tam gia Văn gia nổi tiếng Kinh Thành, Văn gia chúng ta, trong Kinh Thành ai không biết ai không hiểu?” Một nha hoàn nói.

Tử Tình vừa nghe là nhà Văn Tam, liền vui vẻ, Văn Tam này, ánh mắt cái quái gì, lại có thể để một nữ nhân như vậy ở bên người, Tử Tình có chút đồng tình với thê tử của Văn Tam.

Tử Tình đứng lên, vỗ vỗ quần áo nói: “Thì ra là hần à, trở về nói cho Gia các người một tiếng, cứ nói, ta nói, về sau, quần áo tốt các người rồi hãy thả ra ngoài, không có lại bôi nhọ hần. Đúng rồi, nhà mẹ đẻ ta họ Tăng, nhà chồng họ Lâm, người vừa nói, hần sẽ biết ngay.”

Tử Tình nói xong, nhìn thoáng qua đối phương, mặt lúc thì đỏ lúc thì trắng, nha hoàn còn muốn nói cái gì, bị nàng ta quát ngừng. Nữ nhân trong gia đình giàu có cho tới bây giờ cũng không ngốc, Tử Tình đã dám báo danh hào, dám nói như vậy, vậy thì không phải là nàng ta có thể đắc tội nổi.

432. Chương 436: Tiểu Dực Tặng Người

“Vị nãi nãi này, vừa rồi là ta không phải, ta lỗ mãng rồi, nha hoàn không hiểu chuyện, mong rằng nãi nãi đại nhân đại lượng, chớ chấp nhặt với chúng ta.” Triệu di nương này nói xong thì lễ với Tử Tình.

Tử Tình nói: “Thực ra, người nên nhận lỗi là con ta, con ta còn nhỏ tuổi, bị người hù dọa như vậy, lá gan này mà bị dọa hỏng, về sau, làm thế nào mới tốt? Người cũng là một người sắp sửa làm mẫu thân, người nói nếu người khác đối với con người như vậy, người nói, người sẽ thế nào?”

“Vị tiểu thiếu gia này, còn nhỏ tuổi đã biết che chở nương người, là tốt, cũng là lỗi của ta, ta cũng nhận lỗi với vị tiểu thiếu gia này.” Triệu di nương cũng thì lễ tương tự với Thư Duệ.

Tử Tình có chút nghi hoặc, thái độ của Triệu di nương này trước sau tại sao chênh lệch nhiều như vậy, ngay cả mấy người Lưu thị các nàng cũng có chút không hiểu ra sao cả, còn đừng nói chừng quây miệng há hốc có thể nhét vào một quả trứng gà.

Thực ra, Triệu di nương cũng là bị Tử Tình hù dọa, cho rằng thế lực của nhà chồng và nhà mẹ đẻ của Tử Tình không nhỏ, có giao tình sâu với Văn gia, bằng không, cũng sẽ không thể tùy ý báo ra danh hào của mình như vậy.

Cũng là Tử Tình không hiểu những quy củ trong quan trường này, hơn nữa quan hệ cá nhân với Văn Tam không tệ, cho nên, mới dám nói chuyện tùy ý như vậy, nếu đối phương biết, trạng phu của Tử Tình chỉ là gã nô tài từ Văn gia đi ra, không biết sẽ là biểu cảm kinh ngạc đến ngần người gì?

Tử Tình đương nhiên không nghĩ tới những điều này, Lưu thị lại nhìn ra vài phần, thấy Tử Tình chiếm thượng phong, bèn vội nói: “Mọi người đã nói rõ rồi, nên đến đây thôi. Chúng ta hay là trở về đi thôi?”

Tử Tình cũng không phải người không phân rõ phải trái, thấy đối phương nhận lỗi rồi, cũng nhận lỗi với Thư Duệ, còn có cái gì không thể bỏ qua. Hôm nay may mắn là đụng phải tiểu thiếp của Văn Tam, nếu đối lại một người khác, chỉ sợ cũng không dễ qua cửa như vậy, ai biết Kinh Thành nhà nào nước sâu?

Từ trong cửa hàng đi ra. Tử Tình bọn họ cũng không có tâm tình đi ăn cơm, trực tiếp về nhà, mấy người Lưu thị các nàng đưa Tử Tình vào nội viện. Vừa đi còn vừa nói sự việc ngày hôm nay.

“Muội muội, hôm nay coi như vận khí tốt, may mà là Văn gia, nếu đụng phải nhà người khác, còn không biết sẽ có chuyện gì đâu?” Lưu thị khuyên nhủ.

“Cho nên ta mới không muốn ra khỏi cửa, ai biết sẽ đụng tới người nào?” Tử Tình có chút mệt mỏi nói, mỗi lần ra cửa đều có thể xảy ra chút chuyện. Ngã một cái cũng vậy, lại có thể nhắc lên quan hệ với Hoàng gia, hại mình không chỉ đến một ngọn núi quặng, còn thêm vào thời gian ba năm của Lâm Khang Bình.

“Tỷ tỷ cũng không cần để ở trong lòng, dù sao. Cũng không phải mỗi lần đều có thể đụng vào người, vả lại, cho dù đụng vào, không phải lúc nào cũng gặp người không phân rõ phải trái như vậy, lần đó ta dẫn tiểu muội ra ngoài, cũng đụng phải người ta, đối phương vừa thấy chính là phu nhân nhà quan, chẳng phải chuyện gì cũng không có?” Phó thị khuyên nhủ, mấy người ai cũng không để trong lòng, Yên Nhiên bỗng chốc chạy tới. Ôm lấy hai chân Tử Tình, ngựa đầu, cười đòi Tử Tình bế.

Tử Tình thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ đỏ bừng, đầu đầy mồ hôi, vừa muốn giơ tay bế, Thư Duệ bế Yên Nhiên lên. Nói: “Muội muội ngoan, thân thể nương còn chưa khỏi, để ca ca bế.”

“Đứa nhỏ này, chơi với ai, đầu đầy là mồ hôi.” Tử Tình rút khăn ra lau mồ hôi cho Yên Nhiên, sắc giọng.

“Cô cô, là ta, ta đã đứng cả nửa ngày rồi, các người ai cũng không phát hiện ra ta?” Tiểu Dực nói.

Vốn là, hần đã sớm muốn tiến lên chào hỏi, chẳng qua là nghe lời nói của mấy người Lưu thị, biết Tử Tình ở bên ngoài bị bắt nạt, liền muốn nghe đầu đuôi, cho nên, lúc này mới từ trong bóng cây tiến lên trước.

“Tiểu Dực? Sao người lại tới đây? Biết chúng ta ở đây?” Tử Tình hỏi.

Mấy người Lưu thị cũng nhìn Tiểu Dực, tuy vài lần nghe được tên đứa nhỏ này, đã ăn điểm tâm nhà hân, chẳng qua là không biết thân thế của hân.

“Cô cô còn không biết xấu hổ mà nói à? Đến Kinh Thành lâu như vậy rồi, cũng không phải người đến nói cho ta một tiếng, Phương quản gia nhà ta không phải là biết các người ở đây sao? Còn có, ta đã để cho Phương quản gia để lại phương thức liên hệ cho Tử Hỉ cứ cữu cữu.” Tiểu Dực nhìn Tử Tình, có vài phần bất mãn và âm ỉ.

Tử Tình ôm chầm lấy Tiểu Dực một cái, so tay một chút, nói: “Đã sắp đến bữa cơm rồi, so với năm ngoái cũng là lớn hơn nhiều. Mỗi ngày có kiên trì uống sữa dê hay không?”

“Có, từ khi cô cô dạy ta, sớm tối mỗi ngày ta đều sẽ uống một chén, ngay cả bà vú ta cũng nói, sữa dê này cũng không có uống vô ích.” Tiểu Dực thấy Tử Tình ôm hân, cũng ngẩng đầu nhìn Tử Tình, hai mắt lóe sáng, Tử Tình nhìn trong lòng như nhũn ra, cũng hôn trán hân một cái.

Lúc này, Tiểu Phấn tới đây hỏi: “Chủ tử đã ăn cơm chưa?”

Lưu thị nói trước: “Chưa đâu, bảo phòng bếp làm một ít thức ăn cho chúng ta, thật là đói chết ta rồi, cũng lười đi về, dù sao cũng phải nổi lửa một lần.”

Tử Tình hỏi Tiểu Dực: “Người đã ăn chưa?”

“Ăn ở nhà cô cô rồi, Yên Nhiên muội muội còn bón cho ta nữa nhé.” Tiểu Dực nói.

Tử Tình không thấy được mấy đứa Thư Ngạn, vừa hỏi, còn đang nghịch ngợm cùng Vĩnh Tùng bọn họ ở trong hậu hoa viên.

“Sao người không chơi cùng bọn họ?” Tử Tình hỏi Tiểu Dực.

“Chúng ta là đang chơi cùng nhau đấy, bởi vì muội muội là cả một đầu đầy mồ hôi, ta bèn dẫn muội muội trở về.” Tiểu Dực nói.

Tử Tình lôi kéo hân, hỏi chút sinh hoạt, học tập linh tinh của hân trong một năm này, lúc này, Tiểu Phấn tới đây nói cơm chín rồi, mấy người Tử Tình liền đi phòng bếp, Tiểu Dực vẫn chơi cùng Yên Nhiên. Giữa tiểu hài tử với nhau, rất nhanh đã quen thuộc rồi.

Mấy người Lưu thị ăn xong, vừa muốn trở về, Tử Hỉ qua đây thăm Tử Tình, Lưu thị liền hỏi Tử Hỉ đất trống xung quanh đây có còn không, cùng với thuật lại lời nói vừa rồi của Tử Tình, Tử Hỉ nghĩ nghĩ nói: “Mảnh đất kia cũng là không thành vấn đề, nhưng là, tiệm cơm này, mở ở đây, có thể được không?”

“Có cái gì không được? Ở xung quanh đây, cũng đều là gia đình tương đối giàu có, muốn ăn cơm, phụ cận cũng không có tiệm cơm loại tốt, vẫn là phải đi rất xa. Trung tâm thành tiệm cơm nhiều như vậy, chúng ta cũng không cạnh tranh nổi với người ta. Làm buôn bán, chẳng phải cần lối tắt ít ai đi khác? Thực ra, làm người cũng giống như vậy, gặp phải vấn đề khó khăn, ngàn vạn lần đừng để tâm vào chuyện vụn vặt, đó là gây khó dễ cho mình.” Tử Tình nói.

Tử Hỉ vỗ đầu mình, cười nói: “Tỷ tỷ lúc nào cũng có đạo lý, người vừa nói cái này, ta trái lại nghĩ tới một vấn đề khó khăn, ta cũng là muốn hỏi người một chút, người nói, người nước Oa là dựa vào súng kíp của người Tây Dương quấy rối chúng ta ở vùng duyên hải, cướp đoạt tài vật của chúng ta, chúng ta không có súng tốt, nên ứng chiến thế nào?”

“Hân là có thể dùng cung tiễn hoặc nỏ chứ? Trên mỗi mũi tên đều cuốn bông len, tẩm dầu len, vụn tên cùng bắn, thuyền của người nước Oa kia có thể không cháy sao? Đương nhiên, nếu có sự phụ làm thuốc nổ, buộc thuốc nổ lên thì càng tốt.” Tử Tình thuận miệng nói.

Vốn là, tầm bắn của cung tiễn hân là xa hơn tầm bắn của súng kíp nhỉ? Tử Tình cũng chỉ là có chút ấn tượng mơ hồ.

“Còn có, cho dù cái này không được, các người không phải là cũng đang tìm cách, mua súng pháo? Đúng rồi, các người có thể tìm hiểu một chút, người nước Oa dùng cái gì kiếm bạc trắng mua súng pháo? Các người từ chỗ này tốn chút tâm tư, tốt nhất làm cho việc làm ăn của bọn họ không thành, tự nhiên không có thừa bạc đi mua súng pháo kiểu mới rồi.” Tử Tình hình như nhớ được tài nguyên bản địa của bọn họ là

có hạn, bằng không, cũng sẽ không nghĩ tới xâm lược quốc gia khác xung quanh, cướp đoạt tài nguyên của người khác.

Tử Hỉ nghe xong không lên tiếng, đại khái là suy xét lời nói của Tử Tình có mấy phần khả thi. Tiểu Dục hỏi: “Cô cô, chúng ta làm như vậy, có phải không về vang mấy hay không?”

Tử Tình sờ sờ đầu của hân, nói: “Đối với loại cường đạo đã ức hiếp tới cửa, nếu người còn giảng đạo nghĩa, giảng nhân tính với họ, kết quả cuối cùng chỉ có thể có một, đó chính là người chết hân sống.”

Tiểu Dục nghe xong cái hiểu cái không, Thư Duệ trợn mắt lườm hân một cái, nói: “Ngu ngốc, đối với người xấu, chỉ có thể là ăn miếng trả miếng.”

“Ai nha, ta nói mấy người các ngươi lao tâm khổ trí làm gì, những đại sự quốc gia này, há là mấy người các ngươi có thể thương lượng giải quyết? Ta nghe như lọt vào trong sương mù, tốt rồi, ta cũng trở lại bình thường rồi, không bằng chúng ta đánh vài vòng mạt chược nhé.” Lưu thị cười nói.

Tử Hỉ nói: “Mấy người các ngươi chơi đi, ta muốn đi tìm Đại ca thương lượng chút chuyện.”

Tử Tình vội nói: “Tiểu Tứ, ta vừa mới nói cũng là nói bậy, một nữ nhân như ta, suốt ngày ở nhà nhàn rỗi, có thể biết cái gì? Hình như còn là nhìn thấy bản sách cổ nào nói, có nói hồi Tam quốc, Gia Cát Lượng giao tranh với Tào Tháo, đánh không thắng Tào Tháo, bèn đốt thuyền của Tào Tháo, đúng rồi, chính là gọi hỏa thiêu Xích Bích đó.”

“Nương, cái đó ta biết, người từng giảng, đó là người nước Ngụy không am hiểu thủy tính, nhưng người nước Oa này cũng không khả năng nói thuyền thành một mảnh.” Thư Duệ nói.

“Cái đó, ý của ta có thể tìm cách tham khảo, thuyền của người nước Oa cũng không nhiều thì phải? Có thể ít đi một chiếc là một chiếc, bọn họ quấy rối là thuyền dân nhĩ? Các ngươi không biết đem thuyền quân giả thành thuyền dân? Cách gần, còn có thể dùng lựu đạn đó. Ai nha, ta không nói nữa, ta cũng chỉ là lý luận suông mà thôi, ta có thể biết cái gì? Việc này, vẫn là để lại cho các ngươi lo nghĩ đi.” Tử Tình ôm Yên Nhiên hôn một cái.

Tử Tình tất nhiên không biết, lời thuận miệng của mình, khiến cho Tử Hỉ thực sự đi tìm vài đồng liêu còn có mấy võ tướng chủ chiến, thương thảo tính khả thi, đương nhiên, những thứ đó cũng không phải là Tử Tình có thể quan tâm rồi.

Tử Tình đang phát sầu vì chuyện trước mắt đây, thì ra, Tiểu Dục biết Tử Tình ra đường bị bắt nạt, sau khi về nhà càng nghĩ càng lo lắng, Tử Tình ở Kinh Thành, có thể dựa vào Tử Phúc và Tử Hỉ, chức quan cũng không lớn, Tử Phúc mới là chính lục phẩm, ở Kinh Thành quan viên ngũ phẩm trở lên, cũng là túm một phát được cả nắm, ngộ nhỡ, hôm nay gặp được không phải là Văn gia, hôm nay nên thoát thân như thế nào? Về sau, chẳng phải là còn có thể gặp được chuyện như vậy, lại nên thoát thân như thế nào? Còn có, Tử Tình bị thương lần này, nghe nói chính là bởi vì đánh xe là tiểu hài tử, kinh nghiệm không đủ, bằng không, cũng sẽ không thể gặp chuyện không may.

Tiểu Dục tìm đến Phương quân gia, Phương quân gia ra chủ ý, tặng Tử Tình hai nha hoàn hai thị vệ hai ma ma, vừa vặn, còn có thể dạy Yên Nhiên chút quy củ, nhìn Yên Nhiên lớn lên.

Tiểu Dục nghe xong nói: “Không bằng nha hoàn này cũng tìm hai đứa biết võ công, tránh cho lúc cô cô ta bị người bắt nạt không thể đánh trả. Ma ma kia thì không cần tìm, đưa Hoa ma ma bên cạnh ta đi.”

Phương quân gia làm việc hiệu suất cực cao, không đến một canh giờ đã đưa người đi, hai thị vệ giả làm gã sai vặt, hai nha hoàn đều là mười lăm tuổi, đều là trong phủ đã dạy dỗ tốt, hơn nữa, đều là người khá thân cận bên cạnh Tiểu Dục.

433. Chương 437: Tiểu Văn Gửi Thư

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Dực liền dẫn người tới Lâm trạch, Tử Tình nào muốn những người này, mặc dù nói người trong nhà là không quá đầy đủ, nhất là đại nha hoàn thiếu hụt. Nhưng là, Tử Tình không nghĩ cũng biết, những người này từ nhà Tiểu Dực đi ra, đó là gia đình nào? Bọn họ có thể an tâm ở nhà mình làm việc? Chỉ sợ bản thân đến lúc đó không sai sử được, còn uổng phí tâm ý của Tiểu Dực.

Tiểu Dực dù sao cũng là một đứa trẻ, đại khái là không nghĩ tới những cái đó, chỉ là khẩn thiết nói với Tử Tình: “Cô cô, ta thấy nhà người ít người không đủ dùng, còn có, mấy người bọn họ tương đối quen thuộc Kinh Thành, hai gã sai vặt này, còn có chút công phu, về sau bắt kẻ ra ngoài hay là việc khác, người đều mang theo, bằng không, ta không yên lòng, ngộ nhỡ cô cô lại xảy ra chuyện gì, Tiểu Dực cũng sẽ khổ sở. Cô cô, ngay cả tâm ý của Tiểu Dực người cũng muốn cự tuyệt sao?”

Phương quản gia hôm nay cùng theo tới, hẩn nhìn ra bản khoản của Tử Tình, nói: “Nãi nãi yên tâm, ta mang cả văn tự bán mình đến. Những người này, đều đã dạy dỗ tốt lắm, nếu bọn họ dám cả gan có hai lòng, bất kính với một nhà nãi nãi, ta bảo đảm bọn họ chết không có chỗ chôn.”

Năm người kia nghe xong, đồng loạt quỳ xuống dập đầu với Tử Tình, nói: “Về sau, nãi nãi chính là chủ tử của chúng ta, đối với chủ tử, tuyệt không dám có hai lòng.”

Tử Tình chỉ đành phải nhận lấy văn tự bán mình, hỏi nguyên danh của bọn họ, một người tên là Đại Giang một người tên là Đại Hà, hai nha hoàn, một người tên là Thái Vân, một người tên là Truy Nguyệt, Hoa ma ma kia, Tử Tình vừa thấy, tựa hồ có chút thân phận, vội nâng nàng dậy trước.

“Cô cô, Hoa ma ma này, là người nhìn ta lớn lên, là bồi gả của mẫu thân ta, tình thông tất cả tặc vụ trong nhà, cô cô cứ yên tâm để nàng giúp đỡ quản lý, còn có, ta muốn cho nàng làm ma ma của Yên Nhiên muội muội, được không?” Tiểu Dực hỏi.

Tử Tình vừa nghĩ, mình vừa vặn không quen thuộc quy củ của gia đình lớn, tương lai của Yên Nhiên, còn là không biết, làm chút chuẩn bị sớm, cũng không có gì không tốt. Bèn vui vẻ cười nói: “Việc này có cái gì không được? Ta vừa vặn thiếu một người như vậy. Còn có thể giúp ta dạy dỗ đứa nhỏ, thật sự là đa tạ rồi.”

Tiểu Dực nghe xong vui mừng đứng lên, nhào tới trên người Tử Tình, cười nói: “Cô cô thật tốt.”

Tử Tình nghe xong dùng ngón trỏ chọt trán Tiểu Dực một cái, cười nói: “Cô cô nhận tình của người, để cho người tổn kém rồi. Chính là cô cô tốt, nếu không, cô cô sẽ không phải là cô cô tốt à?”

Hoa ma ma thấy lại rút khăn ra, xoa xoa khóe mắt. Nói: “Nãi nãi vừa thấy chính là thật lòng thương tiểu chủ của chúng ta, lão bà tử thay tiểu thư cảm tạ nãi nãi.”

Tử Tình chuyển một vòng, mới hiểu được tiểu thư trong miệng Hoa ma ma, chính là thân nương của Tiểu Dực, không khỏi cũng có vài phần chua xót, ánh mắt nhìn Tiểu Dực càng dịu dàng thêm vài phần.

Mấy người Hoa ma ma bọn họ là giữ lại như vậy, hai người Thái Vân Truy Nguyệt. Một người theo Tử Tình, một người theo Yên Nhiên, Hoa ma ma kia cũng vậy, cơ hồ thành bảo mẫu toàn chức của Yên Nhiên, vì thế, đặc biệt tiến vào nội viện, Tử Tình phân riêng cho nàng một tòa viện tử, ý tứ của Hoa ma ma là mang theo Yên Nhiên và Truy Nguyệt vào ở cùng nhau, lại từ trong đám tiểu nha đầu chọn hai đứa ra làm việc nặng. Chẳng qua Tử Tình cảm thấy Yên Nhiên còn nhỏ, không nỡ để nàng cách mình quá xa, liền không đồng ý.

Tử Tình cũng là không nghĩ tới, mấy người này thật đúng là rất tận chức tận trách, khó được nhất là Thái Vân kia, mỗi lần ra ngoài, cơ hồ một tác cũng không rời theo sát mình, cũng không nói nhiều, hoặc ra vẻ khinh cuồng.

Tử Hỉ mua lại mảnh đất trống bên cạnh. Tìm Đồng tiên sinh bắt đầu thiết kế xây phòng. Trung tuần tháng bảy, Lâm Khang Bình còn chưa có trở về nhà. Nhưng là ba người Tử Lộc bọn họ xuất phát đi Xương Châu đi thi rồi.

Ba người Tử Lộc bọn họ mới vừa đi không đến hai ngày, Tử Tình bọn họ nhận được thư từ quê nhà gửi tới, thế mới biết Hạ Ngọc bệnh nặng, thư là Tiểu Văn viết đến, nghe nói là trước ngày Tiểu Văn thành thân một ngày, cả nhà Xuân Ngọc qua, Tăng Thụy Khánh bọn họ mang theo Diên thị cũng đi qua, Chu thị và Xuân Ngọc thấy Hạ Ngọc lại có thể có hạ nhân, còn có, thuốc uống và đồ ăn thức uống của Hạ Ngọc, đều

có Thạch bà tử tận tâm quản lý, liền có vài phần khó chịu. Nhất là biết được Hạ Ngọc lại là do nhân sâm dưỡng mệnh, hơn nữa lại là từ chỗ Tăng Thụy Tường định kỳ phải người đưa thuốc, một đám liền ghen tị.

Ý tứ của Xuân Ngọc, Hạ Ngọc đã có Tăng Thụy Tường bên này nuôi rồi, ngay cả nhân sâm cũng có thể được ăn, nào còn không thể rò ra một chút cho mấy đứa nhỏ nhà nàng? Ý tứ của Chu thị là nhà Hạ Ngọc đã có bà tử rồi, hẳn là để cho Hạ Ngọc cũng hầu hạ Điền thị một ít ngày, Điền thị này suy cho cùng cũng là thân nương của Hạ Ngọc.

Mà lại vào ngày hôm đó, nhà Thu Ngọc có việc, định ngày chính thứ hai mới đi, nào biết nhà Hạ Ngọc xảy ra những chuyện nào lòng này, Hạ Ngọc vốn thân thể chính là toàn dựa vào nhân sâm níu giữ, cộng thêm mới bị những chuyện này đè nén, bỗng chốc liền lại ngã bệnh.

Một việc vui đang êm đẹp, lại để cho bọn họ làm cho gà bay chó sủa, vẫn là ngày hôm sau, Thu Ngọc đi, ở dưới sự ra sức ngăn cản của hai người Thu Ngọc và vợ Tiểu Văn, cuối cùng làm cho một nhà Xuân Ngọc rời đi, chỉ là Điền thị này, nhưng mà vẫn là giữ lại. Thứ nhất là Hạ Ngọc không đành lòng nhìn thân nương mình chịu tội, thứ hai cũng là muốn tận hiếu vài ngày, đại khái cũng là biết thời gian của mình không còn nhiều lắm đi.

Nhưng là, Điền thị không phải là một người an phận, nàng ở nhà Hạ Ngọc tự mình thấy Lâm An đưa thuốc tặng đồ cho Hạ Ngọc, Thạch bà tử lấy tiền mình ra xử lý đồ ăn cho Hạ Ngọc, bèn nghĩ tới là Tăng Thụy Tường hoặc Tử Tình dặn.

Vì thế, Điền thị thương lượng với Hạ Ngọc, muốn cho Hạ Ngọc chiếu cố Xuân Ngọc vài phần, dù sao, cuộc sống bây giờ của Hạ Ngọc là không lo, ăn mặc có bảo đảm, ngay cả tiền thuốc có người bao tất.

Hạ Ngọc tất nhiên không chịu, Điền thị liền không vui trong lòng, suốt ngày nhắc mãi Hạ Ngọc cũng là kẻ lòng dạ sắt đá, lại có thể nhìn một nhà tỷ ruột mình ăn trầu nuốt rau, mà mình lại mỗi ngày nhân sâm canh thịt không ngừng, Hạ Ngọc nghe xong chỉ đành phải lấy nước mắt rửa mặt.

Vẫn là nàng dâu mới Thủy Hoa khuyên Tiểu Văn tiến bước Điền thị, bằng không, Hạ Ngọc nhất định tâm tình không tốt, bệnh này còn dưỡng thế nào? Cho nên, Tiểu Văn và cha hẳn làm chủ, đưa Điền thị về chỗ Chu thị, vì thế, còn cùng Chu thị tranh cãi âm ỉ một trận, phỏng chừng về sau, huynh muội cũng không làm được rồi.

Tăng Thụy Tường xem xong thư, tức giận đến vỗ bàn mắng to, mắng Xuân Ngọc không có tính người, mắng Hạ Ngọc yếu đuối, chẳng qua, đối với Điền thị, hẳn thật không có nói cái gì, mặc dù đó không phải là thân nương của hắn, cũng là dưỡng mẫu của hắn, tất nhiên là muốn mắng, nhưng mắng không ra miệng, chỉ là thở dài một tiếng.

Buổi tối thanh an, mọi người chủ yếu đều là vào cùng một thời gian tụ tập ở nhà ở Tử Vũ, bởi vì hiện tại Tăng Thụy Tường và Thẩm thị ở tại nhà Tử Vũ, Dương thị nhất gan, dọn đến ở cùng Trần thị.

Tử Phúc xem xong thư của Tiểu Văn, thở dài: “Đáng tiếc, ta không được rảnh rồi, bằng không, ta cũng là thật muốn trở về thăm Nhị cô ta một chút, cũng không biết còn có thể gặp mặt một lần nữa không?”

Tử Phúc vừa dứt lời, Thẩm thị trừng hắn một cái, nói: “Ăn giò à? Có người nói chuyện như người?”

Thẩm thị nói xong nhìn Tăng Thụy Tường một cái, Tăng Thụy Tường khoát tay, cũng là thở dài: “Không cần kiêng dè ta, thực ra, trong lòng ta cũng là nghĩ như vậy, chỉ sợ, gặp mặt một lần nữa, thật đúng là không gặp được. Cũng không biết lúc này Khang Bình ở nơi đó, có thể đi nhìn một cái hay không?”

Tử Tình nhìn về mặt Tăng Thụy Tường, chỉ sợ cũng là muốn tự mình đi nhìn một cái, mà ý tứ trong thư Tiểu Văn viết, nói vậy cũng là Hạ Ngọc muốn gặp người bên này một chút, bèn nói: “Cha, người nếu muốn đi, không bằng ta tìm người đưa người trở về một chuyến.”

Tăng Thụy Tường nhìn nhìn Thẩm thị, Thẩm thị nói: “Ta không ngăn cản người, người nếu như muốn đi, thì đi đi, ta biết, trong lòng người cũng là không bỏ xuống được nàng. Không gặp mặt một lần này, người cũng khó an lòng, còn có Hạ Ngọc, chỉ sợ cũng chờ người gặp mặt một lần.”

Tử Hỉ ngẫm nghĩ nói: “Ngày mai ta xem có thể xin nghỉ vài ngày cùng cha trở về một chuyến hay không, vừa vặn, ta còn có chút việc muốn xử lý.”

Một chuyến này của Tử Hỉ, muốn đi xem thử mộ Tử Tình mua, nghe ý tứ của Thánh thượng, là muốn khai thác mỏ, việc này do Hộ bộ quản lý, Tử Hỉ cũng là có thể mượn cơ hội trở về xem trước một chút, công tác chuẩn bị dù sao cũng phải phải làm.

Ai ngờ ngày hôm sau khi Tử Hỉ đương triều, cấp trên không có cho phép nghỉ, nói là Tử Hỉ phải chuẩn bị cục chế tạo Đại Phong kia, công việc chọn địa điểm, xây phòng ..v..v. đều giao cho Tử Hỉ và công bộ cùng phụ trách làm, Tử Hỉ cũng là vội chân không chạm đất, nào còn có thể dành ra thời gian cùng Tăng Thụy Tường về An Châu?

Không có cách nào khác, Tử Tình chỉ đành phải để cho Đại Giang đi cùng Tăng Thụy Tường một chuyến này, Đại Giang thấy không có cách nào cự tuyệt, chỉ đành phải dặn dò Đại Hà, không thể để cho Tử Tình ra ngoài một mình, cũng dặn dò Tử Tình, không có việc gì cố gắng hết sức không cần ra khỏi nhà.

Tử Tình vội nói: “Cha ta kia, phiền toái người lo lắng rồi, cố gắng đừng để cho hấn thương tâm quá độ, còn có, nhà ta nếu có mấy người muốn gây chuyện, phiền toái người đuổi đi. Không cần kiêng dè thể diện.”

Đại Giang tất nhiên luôn miệng đáp ứng, Tử Tình bọn họ nhìn Tăng Thụy Tường bọn họ càng đi càng xa, Thẩm thị thở dài: “Lúc này mới đi ra ngoài được vài ngày, giày vò cái gì chứ?”

“Đúng vậy, a bà ta cũng là, mọi khi không phải là rất thương yêu Nhị cô sao? Làm sao lúc này còn muốn ép chết nàng? Nếu thật là Nhị cô có mệnh hệ gì xảy ra, a bà ta không hối hận sao? Nhị cô cuối cùng là thân sinh của nàng chứ?” Tử Tình hỏi.

“Đây là tất nhiên, chẳng qua là, tính tình a bà người quá gần bướng rồi, nàng không phải là muốn bức Nhị cô người, là muốn thông qua nàng đến bức chúng ta, biết chúng ta mềm lòng đối với Nhị cô người, không thể thấy chết không cứu, liền muốn thông qua Nhị cô người tới bắt chẹt chúng ta, đạt tới mục đích của nàng. Một nhà Đại cô người, là không cứu được rồi, cũng không biết bây giờ Tứ Mao ở nơi nào? Một nhà này, chỉ có thể dựa vào hấn thôi.” Thẩm thị thở dài.

Nhưng là, muốn nuôi cả một gia đình này, Tứ Mao chỉ sợ là có chút cố sức, bằng không, Tứ Mao cũng sẽ không thể đem ngân lượng bản thân vất vả vài năm kiếm được, tất cả đều dán vào, gia đình này một chút thay đổi cũng không có. Mấu chốt là nhóm người này là sói mắt trắng không biết cảm ơn, đã đánh mất năng lực lao động kiếm tiền, chính là một đám há mồm chờ người khác cho ăn, bằng không, Tứ Mao cũng sẽ không lại lần nữa xa xứ tha hương, một chút tin tức cũng không có.

Tăng Thụy Tường đi rồi, Tử Phúc cũng là chừng mấy ngày khó được có một khuôn mặt tươi cười, tình cảm của hấn và Hạ Ngọc tương đối thâm hậu, Hạ Ngọc không lớn hơn Tử Phúc bao nhiêu tuổi, hồi còn nhỏ, từng ở cùng nhau chơi đùa cùng nhau, hơn nữa, Tử Phúc còn từng đặc biệt nhắc tới, lúc Hạ Ngọc sức khỏe tốt, sẽ giúp đỡ hấn trông nom Tử Lộc và Tử Tình bọn họ một chút, bởi vì Thẩm thị khi đó phải làm rất nhiều việc nhà, mấy đứa nhỏ căn bản không lo nổi.

“Nếu không là thật sự không đi được, ta thật sự rất muốn trở về gặp mặt nàng một lần, cả đời này, nàng cũng quá đáng thương, nào có qua được mấy ngày thư thái, lúc này mới bao nhiêu tuổi? Mới ba mươi mấy tuổi thôi mà?” Tử Phúc thở dài.

Tử Tình vừa muốn nói chuyện, Tiểu Hòa tới đây đưa một cái bái thiếp cho Tử Tình.

434. Chương 438: Văn Gia Cho Mời

Editor: Trạch Mỗ

Tử Tình cầm bái thiếp có chút ngoài ý muốn, Kinh Thành cũng không có người quen nào, làm sao có thể có người đưa bái thiếp cho nàng chứ? Bái thiếp này vừa nhìn là tương đối cao cấp, chế tác tinh xảo tự không cần phải nói, trên giấy lại còn có hoa văn phức tạp, có chút giống thiếp chúc mừng hiện đại, Tử Tình chưa từng thấy qua, cho nên, cầm ở trong tay lần qua lộn lại nhìn mấy lần.

Phó thị thấy Tử Tình cầm bái thiếp nghiên cứu, cười nói: “Tỷ tỷ thật đúng là cổ quái, không nhìn xem người đưa tin trước, lại cầm bái thiếp nghiên cứu hoa văn trước.”

Thực ra bái thiếp vừa nhìn là chuyên dụng của Văn gia, còn chưa có mở ra, mặt bìa bên ngoài đã đánh lên một chữ “Văn”, Tử Tình tất nhiên là biết là Văn gia rồi.

”Lâm Tăng thị Tử Tình phương giám: (phương: tốt đẹp, tiếng thơm; giám: xem cho – dùng trong thư từ)

Được nghe muội vô tình gặp được hạ nhân nhà ta, bởi vì ăn nói sinh hiềm khích, muội thay ta quản giáo, cũng dặn bảo ta vài câu, tỷ suy nghĩ mãi, cảm kích khôn cùng, biết được phu quân của muội, là cố nhân của Văn gia ta, cho nên mời muội tụ họp một chút, đơn giản có rượu nhạt một ly, tạm biểu lộ cần ý[1]. Thuận chúc hạ an. Văn Mạnh thị Thanh Phỉ thư.”

[1]Cần ý: Xin dâng cần ý chính là ý hiến rau cần. Cổ đại rau cần vừa mới truyền vào Trung Quốc, không ai dám ăn. Có một người ăn, cảm thấy không tệ, bèn lấy đi hiến tặng cho người khác, ý tứ chính là vật này tâm thường, chính mình nếm cảm giác không tệ, cũng không biết ngãi cảm giác thế nào. Những lời này là lời nói khiêm tốn, hình dung mình đưa cho ngãi đồ không tốt, ngãi xin thông cảm nhiều hơn. Tựa như tự xưng là kẻ hèn, gia đình là hàn xá, không coi là thật. Thuận chúc hạ an: thuận tiện chúc mùa hạ yên bình

Mạnh Thanh Phỉ này, phỏng chừng chính là Tam nãi nãi Văn gia, Tử Tình không nghĩ tới Triệu di nương này lại kể lại những việc đã xảy ra cho nàng ta, Tử Tình cảm giác Văn tam nãi nãi này không giống như là muốn cảm tạ Tử Tình thật, mà như là muốn thay Triệu di nương này lấy lại danh dự, bằng không, cũng sẽ không thể cố ý chỉ ra, Lâm Khang Bình chính là cố nhân của Văn gia, thực ra không phải là muốn nói, là hạ nhân của Văn gia sao?

Tử Tình tất nhiên không biết, Triệu di nương này chính là thân thích một chi họ quảng tám sào cũng không tới của Văn gia lão phu nhân, từ nhỏ đi theo lão phu nhân lớn lên, hầu hạ lão phu nhân nhiều năm, rất được lòng của lão phu nhân, cho nên, bây giờ dựa vào trong người có thai, càng là đồ lão phu nhân xoay quanh.

Ngày ấy sau khi tìm di nương trở về, kể cho lão phu nhân đoạn âm ức này, hỏi thăm phẩm cấp đại thần họ Tăng họ Lâm trong triều. Lão phu nhân nghe xong sau cũng để bụng, phái người hỏi thăm, lại có thể là Tử Tình nổi lên xung đột với Triệu di nương, điều này thật kinh khủng? Tử Tình này cũng quá không để Văn gia vào mắt rồi.

Triệu di nương này càng là. Biết nhà chồng Tử Tình lại có thể là xuất thân nô tài Văn gia, trong lòng quá nôn mửa, thiếu chút nữa thì vịn đứt khăn lụa trong tay rồi. Khẩu khí này không ra, nàng làm sao đặt chân ở Văn gia? Lại có thể nhận lỗi với một đứa nô tài, dầu gì, nàng cũng là di nương Văn gia? Còn là thân thích của lão phu nhân đó?

Cho nên, liền có phong thư Tử Tình nhận được này, thực ra, ban đầu. Theo ý tứ của Triệu di nương, nàng ta chỉ muốn tìm nha hoàn đến thông báo cho Tử Tình đi một chuyến là xong. Chẳng qua là Văn tam nãi nãi không đồng ý, tiểu thiếp làm sao có thể đại biểu Văn gia chứ? Phía sau Tử Tình, tốt xấu gì còn có Tăng gia đấy.

Mạnh Thanh Phỉ cũng không biết quá khứ của Tử Tình và Văn Tam, lão phu nhân nhưng là còn nhớ rõ năm đó Tử Tình cự tuyệt vào Văn gia. Nàng đúng là có vài phần tò mò đối với Tử Tình, biết Tử Tình ở Kinh Thành, liền nghĩ nhân cơ hội này nhìn một cái, cũng làm giảm bớt nhuệ khí của Tử Tình. Lời nói của lão phu nhân, Văn tam nãi nãi dĩ nhiên không dám không vâng theo.

Tử Tình cũng là vạn phần không muốn vào Văn gia, vừa nghĩ cũng biết không có chuyện tốt gì, đi vào, bản thân, Tử Tình là địa vị thấp. Đi, còn có thể có sắc mặt tốt mà nhìn? Đây không phải là đưa lên cửa tìm ngược sao?

Tử Tình không muốn đi, nhưng là Lưu thị và Phó thị nghe xong, nói: “Cái này không được tốt đi? Văn gia cũng là nhà có uy tín danh dự, người ta đặc biệt hạ bái thiếp cho người, chính là cho mặt mũi. Người nếu không đi, đó là đánh vào mặt Văn gia, truyền ra ngoài, về sau, ở Kinh Thành, là không có cách nào đặt chân rồi.”

Thẩm thị cũng khuyên nhủ: “Tốt xấu gì nữ tể còn là từ nhà họ đi ra, nếu như thế, về lý nên tới cửa chào hỏi.”

Tử Tình không có cách nào khác, sau khi về nhà liền có chút rầu rĩ không vui, Hoa ma ma từ chỗ Thải Vân đã biết từ đầu đến cuối chuyện này, tới đây ngồi xuống cùng Tử Tình, nói: “Nãi nãi không cần lo lắng, lão bà tử theo nãi nãi đi một lần này, có lão bà tử ở đó, tất nhiên sẽ không để cho nãi nãi bị làm khó.”

Tử Tình nghe xong nắm tay Hoa ma ma, hỏi: “Thật sự? Quả thực như thế ta sẽ không sợ nữa, ta chỉ lo lắng vừa vào Văn gia, có phải để cho ta dập đầu cho người ta khắp nơi hay không?”

Tử Tình lo lắng là việc này, trước kia, Lâm Khang Bình chỉ sợ là động một tí là dập đầu, chẳng qua là, bây giờ thoát tịch rồi, nhưng ngọn nguồn vẫn rành rành ra đây, bọn họ dù không yêu cầu Tử Tình dập đầu, còn có Triệu di nương kia, còn không tìm lại danh dự?

“Việc này, theo ta nói, nãi nãi dập đầu một cái cho Văn lão phu nhân, cũng là không quá đáng, lão phu nhân dù sao cũng là nhất phẩm phu nhân đương triều, tuổi tác cũng rành rành ở đó, nãi nãi nếu thật sự không muốn cũng được. Những người khác, nãi nãi cũng là không cần dập đầu, yên tâm, có lão bà tử ta nhắc nhở, còn có ngày mai, mang cả Thải Vân Truy Nguyệt đi, hai nàng tự sẽ che chở nãi nãi. Nãi nãi xin hãy yên tâm nghỉ ngơi đi.” Hoa ma ma vỗ vỗ tay Tử Tình, nói.

“Như thế, liền đa tạ ma ma rồi.” Tử Tình đứng lên tiễn Hoa ma ma ra cửa, Hoa ma ma trước khi ngủ, còn muốn đi nhìn Yên Nhiên một cái.

Ngày hôm sau, sau bữa điểm tâm, Hoa ma ma đích thân chải một búi tóc cho Tử Tình, chọn tam vĩ châu thoa trân châu ngọc bích giống nhau cắm ở bên trái mặt trước, mặt sau là một cây bộ điều khiển phỉ thúy đỏ chạm rồng khắc hoa mai, khuyên tai, nhẫn cũng là ngọc bích, còn có một chuỗi vòng tay ngọc bích, những đồ trang sức này đều là Lâm Khang Bình đặt làm cho Tử Tình, đều là nguyên bộ. Tử Tình từ trong gương nhìn lên, là búi tóc ngang phước tạp, cài một vòng hoa lan nhỏ, cộng thêm mấy thứ trang sức làm đẹp, cũng là có vẻ trang trọng hào phóng.

Bởi vì là mùa hè, ma ma tìm cho Tử Tình mặc một bộ áo thân đối dài đường viền tơ tằm nền hoa hồng trắng, dưới thân là một chiếc váy đỏ thắm, vừa có vẻ mát mẻ lại không mất cấp bậc lễ nghĩa.

Bởi vì lo lắng phải cấp lễ gặp mặt cho tiểu hài tử của đối phương, ma ma cho bọn nha hoàn đeo mấy cái hầu bao, bên trong có thoi vàng nhỏ, về phần lễ gặp mặt cho lão phu nhân, ma ma tìm một chuỗi phật châu tử đàn, dùng một cái hộp gỗ tinh xảo đựng. Lễ gặp mặt cho những phu nhân nãi nãi Văn gia khác, ma ma cũng chuẩn bị cho một phần, cũng không nhất nhất liệt kê ra nữa.

Tử Tình thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngày thường chỉ vì tặng lễ mà phát sầu, không nghĩ tới Hoa ma ma làm những chuyện này, thật là thành thạo.

Đại Hà đánh xe, Thải Vân đỡ Tử Tình cùng Hoa ma ma lên xe, trong lòng Tử Tình còn có vài phần bất an, lần này tới Văn gia, không giống với lần hơn mười năm trước, lần đó, Tử Tình chỉ là cùng Văn gia bàn chút chuyện làm ăn, không cầu gì họ, nhưng là, lần này, Tử Tình phải đối mặt là lão phu nhân cùng một đồng nữ nhân Văn gia, nữ nhân trong gia đình nhà cao cửa rộng có mấy ai là người dễ đối phó?

Xe ngựa đến, Đại Hà đi trước đưa báii thiếp, Tử Tình xuyên qua khe hở rèm cửa xe ngựa, nhìn thoáng qua một cái, quả nhiên là cửa sơn nhà cao, ngay cả môn biển cũng là sơn đen mạ vàng, ba chữ “Đại phu đệ” [2] đại khí hào hùng, phía dưới còn hình như có một hàng chữ nhỏ, đáng tiếc cách hơi xa, Tử Tình không nhìn rõ. Cửa còn có một đôi sư tử bằng đá lớn, ngay cả hạ nhân trông cửa cũng có hẳn sáu người.

[2]Đại phu: chức quan to ngày xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ; đệ: nơi ở.

Qua một hồi lâu, mới thấy hai bà tử dẫn hai gã sai vặt áo xanh đẩy một chiếc xe nhỏ rèm lụa xanh đi ra, Thải Vân đỡ Tử Tình lên xe, cùng Truy Nguyệt một trái một phải theo sát xe nhỏ, từ cửa hông đi vào, ma ma xoay người thì thầm vài câu với Đại Hà, Đại Hà liền đánh xe rời đi.

Tử Tình biết, cửa chính gia đình giàu có không dễ dàng mở ra, trong lòng cũng là Yên Nhiên, chỉ là trong ngực, có chút nhảy thình thịch, nói không khấn trương là giả, Tử Tình từng làm hai việc quá giới hạn nhất, thứ nhất là năm mười ba tuổi, đi cùng Chu chương quây vào cửa lớn Văn gia An Châu, lúc đó, Văn lão gia là nhân rồi ở nhà, Tử Tình cũng là niên thiếu ngây thơ, Văn lão gia cũng không chấp nhặt với một đứa trẻ

ranh. Việc thứ hai đó là năm đó đi Phó gia tìm hiểu thái độ của Phó gia đối với Tử Hỉ, Thẩm thị cùng Phó phu nhân là ngang hàng mà đến cả quan thoại cũng không biết nói, tất nhiên không có cách nào đi, chỉ có thể là Tử Tình ra mặt.

Cảm giác đi được năm sáu phút, mới đến cửa trong, gã sai vặt đi xuống, Thái Vân vén màn xe lên, đỡ Tử Tình xuống xe.

Vào cửa trong, có một con đường đá rộng gần hai thước, hai bên hoa cỏ cây cối, Tử Tình phần lớn là gọi không ra nổi tên, đi được đại khái chừng mười thước, chính phòng lớn nằm gian rộng rãi, bằng hiệu là chữ triện, Tử Tình chỉ nhận ra chữ thứ hai, thứ ba là “Thụy đường”, chữ thứ nhất, Tử Tình đoán là “Huyền”, chữ “Thụy” này vẫn là bởi vì Tử Tình từng thấy Tăng Thụy Tường từng dùng chữ triện viết tên của mình, bằng không, Tử Tình là tuyệt đối sẽ không biết. Cầu đôi trên hai cột cửa cũng là chữ triện, Tử Tình nhìn lướt qua, mười phần không nhận ra.

Bà tử dẫn đoàn người Tử Tình rẽ qua chính phòng, là một tiền sảnh đi hướng nam bắc, có hai nha hoàn ở đó đang chờ, bà tử giao Tử Tình cho nha hoàn, Hoa ma ma cho bà tử một khối bạc vụn nhỏ, bà tử mặt mày hớn hở tiếp nhận, quỳ gối hành lễ, rồi lui xuống.

Hai nha hoàn cười nói với Tử Tình: “Lâm nãi nãi mời đi cùng hầu gái, lão phu nhân chúng ta nghe nãi nãi chúng ta nói có khách nhân từ quê tới, hết sức tò mò, muốn gặp một lần, nãi nãi chúng ta các nàng đều ở trong phòng của lão phu nhân chờ đó.”

Tử Tình chỉ đành phải cười nói: “Vây xin tỷ tỷ dẫn đường.”

Tử Tình đi theo nha hoàn quanh quanh quẩn quẩn nửa ngày, liên mơ mơ màng màng, nghĩ là Văn gia này gia đại nghiệp đại, diện tích tòa nhà này vậy mà còn rộng hơn sáu nhà Tử Tình bọn họ cộng lại, cũng không biết lão phu nhân này có phải cố ý muốn ra oai phủ đầu với Tử Tình hay không, vì để cho Tử Tình thôn cô chính cống này nhận thức một chút nhà cao cửa rộng chân chính.

Khó khăn lắm mới tiến vào một tòa viện tử, Tử Tình cũng không có hứng thú đánh giá, vào chính phòng, chỉ thấy nữ nhân màu sắc rực rỡ đầy phòng vây quanh một lão thái thái tóc bạc, Tử Tình nhìn cảnh tượng này, rất là có vài phần quen thuộc, cũng là có vài phần tương tự với Cổ mẫu[3] ra sân trên TV.

[3]Cổ mẫu, hay còn gọi là Sử thái quân, một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng, tổ mẫu của Cổ Bảo Ngọc, cũng là ngoại tổ mẫu của Lâm Đại Ngọc.

Tử Tình thấy trước mặt lão phu nhân sớm có chuẩn bị bồ đoàn, bèn đi tới trước mặt, quỳ xuống, nói: “Lâm Tăng thị Tử Tình thỉnh an lão phu nhân, thuận chúc lão phu nhân thân thể an khang, sống lâu trăm tuổi.”

Lão phu nhân đánh giá Tử Tình một chút, nói: “Ta già rồi, trong ngày thường trừ mấy tôn tử tôn nữ tôn tước, cũng không có gì tiêu khiển, nghe cháu dâu ta nói người là từ An Châu đến, nghĩ nhiều năm không về quê rồi, liền muốn gặp mặt một lần, nghe người nói chút giọng nói quê hương, coi như giải chút nỗi nhớ quê cho lão bà tử ta, người không có ý kiến chứ?”

Tử Tình trả lời: “Thưa lão phu nhân, tất nhiên không có.”

“Nếu như thế, ngẩng lên để cho ta nhìn xem, An Châu chúng ta cũng là địa phương sản sinh ra mỹ nữ.” Lão phu nhân nói.

Tử Tình chỉ đành phải ngẩng đầu lên, nhìn thẳng với lão phu nhân, lão phu nhân dường như quên bảo Tử Tình đứng lên, chỉ lo nhìn Tử Tình cười nói: “Quả nhiên không kém, nói vậy hồi trẻ càng non mịn hơn.”

“Ánh mắt Lão tổ tông tất nhiên không kém, hồi lão tổ tông còn trẻ, nghe nói là mỹ nữ số một trong thành An Châu, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú cũng là mọi thứ tinh thông, sau này đến Kinh Thành, cũng là đương gia phu nhân Văn gia tiếng tăm lừng lẫy.” Có một nãi nãi trong trang phục thiếu phụ cười nói.

435. Chương 439: Văn Gia

Editor: Trạch Mỗ

Tử Tình thấy mọi người chỉ lo nói giỡn, tựa hồ không có người còn nhớ nàng còn quý, liền quay đầu nhìn thoáng qua Hoa ma ma.

Chỉ thấy Hoa ma ma đưa hộp trong tay cho một nha hoàn bên cạnh, nói: “Đây là lễ gặp mặt nãi nãi chúng ta tặng lão phu nhân, là được đại sư Trụ trì Phổ Đà tự khai khang rồi, nghe nói lão phu nhân tin Phật, thật đúng là cực kỳ thích hợp.”

Nha hoàn nghe xong bê hộp đi lên, người bên người lão phu nhân nhận lấy hộp, mở ra, lão phu nhân liếc mắt nhìn một cái, không có biểu cảm gì.

Lúc này, một người khác trong trang phục kiểu nãi nãi nhìn Hoa ma ma hỏi: “Vị ma ma này làm sao ta nhìn có vài phần quen mắt?”

“Văn tam nãi nãi đúng là quý nhân hay quên chuyện, nô tì trước kia là người của Phương gia, chủ nhân trước của nô tì cùng nãi nãi là khăn tay qua lại, chẳng qua là chủ tử trước của nô tì không có cái phúc phận này, thế nhưng bỏ lại con cái buông tay rồi, vị Lâm nãi nãi này là cô cô mới nhận của tiểu chủ chúng ta, Lâm nãi nãi mới đến, cũng không hiểu quy củ ở Kinh Thành, tiểu chủ chúng ta lo lắng Lâm nãi nãi ở Kinh Thành sẽ bị kẻ dui mù bắt nạt, bèn phái nô tì vào Lâm phủ, cũng tiện che chở cho cô cô của tiểu chủ một chút hai.” Hoa ma ma nhìn Văn tam nãi nãi cười nói.

Văn tam nãi nãi nghe xong phút chốc thay đổi sắc mặt, nhìn thoáng qua Tử Tình, thì thầm vài câu với Văn lão phu nhân, Văn lão phu nhân nhìn Tử Tình, có vài phần nghiên cứu xem xét kỹ.

Tử Tình cũng là có vài phần tò mò đối với thê tử của Văn tam, nhưng là, lúc này khi thấy lão phu nhân đánh giá bản thân, cũng không thể không biết xấu hổ ngẩng đầu nhìn nàng ta.

“À, ngược ngược, con người tuổi tác lớn, chính là trí nhớ không tốt, lại còn quên khách nhân còn đang quý trên đất, Thanh Phi, khách nhân người mời đến, cũng không nhắc nhở ta hai câu.” Lão phu nhân tựa như mới nhớ tới. Nói.

Thanh Phi chỉ đành phải cười theo nói: “Ai bảo lão tổ tông hôm nay gặp người cùng quê, nhất thời cao hứng chứ.”

Tử Tình nghe xong thừa thế đứng lên, nhìn thoáng qua đối phương, một đầu tóc xanh đen nhánh vẫn thành bánh quai chèo vòng ở đỉnh đầu. Trâm phượng châu ngọc, diện mạo còn hơn Triệu di nương kia một chút, phỏng chừng hồi trẻ cũng là đại mỹ nữ vang danh Kinh Thành. Chỗ duy nhất có chút không đủ là đoạn trang có thừa, mặc dù là cười, cũng thiếu chút chân thật, đại khái là không muốn để cho người ta nhìn ra ý nghĩ nội tâm nàng cũng có thể là làm đương gia nãi nãi nhiều năm, uy nghiêm quen rồi.

Lúc này, nha hoàn để bỏ đoàn tới trước mặt một nữ nhân hơn ba mươi tuổi, nói: “Đây là Văn gia đại nãi nãi chúng ta.”

Tử Tình chỉ là quý gối hành lễ. Nha hoàn có vài phần ngạc nhiên sững sờ nhìn Tử Tình, Văn gia đại nãi nãi cũng là mày nhíu lại, mặt phần chứa uy nghiêm, nhìn Tử Tình cười như không cười, kế tiếp Văn gia nhị nãi nãi, tam nãi nãi. Tử Tình đều là theo lệ, nhưng là không có nhìn thấy Thượng thư phu nhân, về phần mẫu thân của Văn Tam, đại khái là theo phu quân đi nhậm chức rồi.

Trong lòng Văn lão phu nhân có vài phần không được thoải mái, cảm thấy Tử Tình này ý vào có người chống lưng, tựa hồ có chút kiêu căng rồi, một nô tài đi ra từ Văn phủ, vào thành, theo lý nên chủ động vào cửa thỉnh an vãn an cho các chủ tử. Tử Tình này còn là đưa bái thiếp mời đến, mời đến cũng không biết dập đầu, còn bày tác phong đáng tởm gì, lão phu nhân thấy trong bụng không ưa, thầm nghĩ may mà năm đó không cho Tử Tình vào cửa, lại không nghĩ rằng. Là Tử Tình người ta không muốn vào cửa Văn gia.

Không khí nhất thời có chút bế tắc, lúc này, Văn Tinh Vực chạy vào, vãn an xong, thấy Tử Tình cùng đứng ở một bên, vội nhích đến trước mặt Tử Tình, vui mừng nói: “Cô cô, quả thật là người? Ta nghe La Hạo Viêm nói cô cô đến Kinh Thành rồi, hẳn đến hẹn ta đi thăm cô cô, ai ngờ Tiểu Phấn tỷ tỷ nói cô cô tới nhà của ta rồi, ta chỉ đành phải vội vàng trở về, Yên Nhiên muội muội khỏe không? Ta cũng không nhìn được

nàng một cái. Đúng rồi cô cô, La Hạo Viêm còn ở bên ngoài chờ cô cô đó, nói là để cho cô cô nhìn xem, hai chúng ta ai cao đây. ”

Văn Tinh Vực ba la ba la nói nhiều như vậy, lại làm cho mọi người hồ đồ rồi, Văn Tinh Vực này khi nào thì thêm một cô cô?

Lão phu nhân nhíu nhíu đầu lông mày, ngắt lời Văn Tinh Vực, nói: “Tinh Vực, người nhận một cô cô lúc nào, sao ta không biết?”

Thanh Phỉ nghe xong cũng vội hỏi: “Tinh Vực, cô cô cũng không phải là gọi vậy, người không phải nói thiếu gia La gia tới rồi sao? Mời hẳn vào đây đi, cũng là đứa nhỏ. Lão tổ tông còn chờ hẳn tới vấn an đấy.”

Văn Tinh Vực nghe xong chạy ra ngoài nhanh như chớp, một lát, đã dẫn theo La Hạo Viêm tiến vào, La Hạo Viêm quy củ dập đầu vấn an cho lão phu nhân, đối với mấy vị nãi nãi Văn gia chỉ là cúi đầu vấn an, sau đó cũng là nhích đến trước mặt Tử Tình, nói: “Cô cô, người sờ sờ ta, ta có phải cao hơn năm ngoái rất nhiều hay không?”

Tử Tình kéo hẳn đến trước mặt mình, so tay một chút, cười nói: “Đúng vậy, đã vượt qua cô cô rồi.”

Văn Tinh Vực cũng chen tới, hỏi: “Cô cô, còn ta?”

Tử Tình cũng là so tay một chút, nói: “Người cũng là sắp vượt qua cô cô rồi.”

La Hạo Viêm đẩy Văn Tinh Vực ra, hỏi Tử Tình: “Cô cô, người đến Kinh Thành khi nào? Cô cô, không bằng thế này, người muốn đi nơi nào chơi, ta mang người đi, tiểu gia ta biết đồ ăn nơi nào ăn ngon, điểm tâm nơi nào nổi tiếng.”

“Lăn qua một bên, người chỉ có biết ăn thôi, tự cô cô làm còn ăn ngon hơn bên ngoài, không bằng chúng ta cùng đi đến nhà cô cô, để cho cô cô làm cho chúng ta?” Văn Tinh Vực đẩy La Hạo Viêm ra nhìn Tử Tình hỏi.

“Người không phải là cũng chỉ biết ăn? Còn không biết xấu hổ nói ta.” La Hạo Viêm kéo Văn Tinh Vực ra.

Văn gia đại nãi nãi cười nhìn thoáng qua Văn tam nãi nãi, nói: “Tam đệ muội, người không biết chuyện đột nhiên vừa nhìn, còn tưởng rằng Thất thiếu gia Văn gia này là nhi tử của vị Lâm nãi nãi này đây.”

Văn tam nãi nãi nghe xong mặt khẽ trầm một chút, hô: “Vực nhi, đến chỗ nương.”

Văn Tinh Vực nghe xong vội quay lại bên cạnh Thanh Phỉ, Thanh Phỉ ôm Văn Tinh Vực, hỏi: “Vực nhi, nói cho nương, sao người quen biết cô cô này?”

“Nương, là cha mang chúng ta đi, cha nói, bảo ta gọi nàng là cô cô, là ta gọi cô cô trước, sau lại, La Hạo Viêm và Tiểu Dực cũng đều gọi cô cô theo, nương, ta không phải là từng nói với người sao? Ta có một cô cô, sao người lại quên chứ?” Lời nói của Văn Tinh Vực có chút nói không hết ý, đối với việc mẫu thân không để chuyện của mình ở trong lòng cũng có vài phần bất mãn.

Thanh Phỉ nghe xong lời nói của nhi tử, hình như có chút không vui, chẳng qua, cũng không biểu lộ ra, sờ sờ đầu nhi tử, muốn hỏi cái gì, nhìn nhìn người đầy phòng, vẫn là đề xuống nghi ngờ của mình.

Lúc này, một tiểu cô nương bảy tám tuổi nhảy ra, nói với La Hạo Viêm: “Viêm ca ca, người muốn đi đâu chơi, mang theo ta được không?”

Văn đại nãi nãi nói: “Mẫn nhi không được vô lý.”

Tử Tình thấy trường hợp có chút loạn, bản thân cũng không muốn tiếp tục ở lại nữa, bèn nói: “Lão phu nhân, hôm nay lần đầu gặp mặt, có chỗ thất lễ, xin lão phu nhân hãy tha thứ nhiều hơn, tiểu nữ tử đi ra ngoài cũng có chút thời gian, sẽ không quấy rầy nhâ hững một nhà lão phu nhân nữa.”

Đứng ở đây nửa ngày, ngay cả chỗ ngồi cũng không có, Tử Tình đã sớm không còn kiên nhẫn rồi, người ở trong cả cái phòng lớn này, Tử Tình cũng không nhận biết toàn bộ, rốt cuộc là có bao nhiêu chủ tử có bao nhiêu nô tài, chẳng qua, Tử Tình nghĩ, Văn gia này, mình hẳn là sẽ không đến nữa.

Văn lão phu nhân nhìn thoáng qua Thanh Phỉ, Thanh Phỉ nói: “Khó được hôm nay gặp mặt một lần, mới biết Lâm nãi nãi cùng nhi tử ta thế nhưng còn có một đoạn quan hệ, không bằng ở lại, ăn bữa cơm rau dưa, cũng là mọi người quen biết một hồi.”

“Đa tạ Văn nãi nãi, tiểu nữ tử vốn là người hương dã, vừa mới đến, cũng không hiểu quy củ gì, tốt hơn vẫn là không nên ở lại, chờ sau này có cơ hội, nhất định bái tạ.” Tử Tình cười nói.

Thanh Phỉ nói với Hoa ma ma: “Có Hoa ma ma ở đây, Lâm nãi nãi còn lo lắng cái gì chứ?”

Hoa ma ma trả lời: “Tam nãi nãi thật đúng là làm giảm thọ nô tì rồi, chủ tử chúng ta đã muốn đi, về sau có rất nhiều cơ hội gặp mặt, kính xin Văn lão phu nhân tha thứ.”

Văn lão phu nhân nói: “Khó khăn lắm mới trông tới người cùng quê, sau này, có cơ hội hãy thường xuyên lui tới một chút.”

Văn lão phu nhân nói với một người bộ dáng nha hoàn bên cạnh: “Đi mang bộ đồ trang sức san hô đưa tới từ nước Trảo Oa tới cho vị nãi nãi này làm lễ gặp mặt.”

(nước Trảo Oa: nước Java, tên cổ của Indonesia)

Nha hoàn nhận lệnh mà đi, phút chốc đã quay trở lại, trong tay bưng một cái hộp gỗ, đưa cho Tử Tình, Thái Vân bên cạnh vội nhận lấy, Tử Tình đáp lễ nói: “Đa tạ lão phu nhân.”

Vẫn là hai nha hoàn mang theo Tử Tình bọn họ đi ra, Văn Tinh Vực và La Hạo Viêm vốn định đưa ra, bị kéo lại. Mới ra cửa lớn rẽ qua một chỗ ngoặt, có mấy nữ nhân đang ngồi ở một cái đình hóng mát tiền sảnh, đình hóng mát này là đường chắn chắn phải qua.

“Lâm Tăng thị, người thật to gan, lại dám ở trước mặt ta giả thần giả quỷ, làm nửa ngày, nam nhân nhà người lại là gã sai vặt nhà chúng ta, Tăng gia các người, cũng chỉ là một tiểu quan lục phẩm, người là ai, người lại dám trêu đùa ta, hại ta nhận lỗi với hai nương con các người.” Triệu di nương mở miệng nói.

Tử Tình nghĩ, còn kỳ quái Triệu di nương này có thể an phận như vậy? Thì ra là không lên được mặt bàn, không trách được ở chỗ này chờ đây.

“Xin hỏi Triệu di nãi nãi, người lại là cái thứ gì vậy?” Tử Tình hỏi.

Hoa ma ma ngăn cản Tử Tình nói: “Chủ tử, chúng ta đi thôi, tranh luận với nàng, chớ để mất thân phận. Có lời gì, nô tì thay ngài nói là được.”

Tử Tình nghe xong nhắc chân muốn đi, Triệu di nãi nãi này lại cứ là công kích mạnh hơn, thấy Hoa ma ma ở ngay trước mặt đám nha hoàn hạ thấp thể diện của nàng, bèn đưa mắt ra hiệu, mấy nha hoàn liền ngăn cản Tử Tình.

“Thống khoái đập đầu nhận sai cho chủ tử chúng ta, chủ tử chúng ta một khi cao hứng, tâm tình thuận rồi, các người liền có thể dời đi.” Một nha hoàn áo lục nói.

Thái Vân nói: “Vậy cũng phải chủ tử các người có bản lĩnh ngăn được này.”

“Phải không? Ý của người, các người còn dám đánh ngay ở Văn phủ này? Xin khuyên mấy kẻ quê mùa các người một câu, cũng đừng không biết trời cao đất rộng, thật coi Văn phủ chúng ta là sơn thôn nhỏ của các người kia à.” Một nha hoàn áo tím hoàn khinh miệt nói.

“Có phải hay không cũng phải thử qua mới biết được, gần đây vốn cũng không có cơ hội luyện tập rồi.” Truy Nguyệt nói xong, nhắc chân thử thử.

“A ha, thật đúng là dám lấy Văn phủ chúng ta làm sân đập lúa nhà người rồi, hôm nay ta cũng muốn nhìn thử, hai nha đầu các người, làm sao từ Văn phủ chúng ta đi ra ngoài?” Triệu di nương phảng phất nghe được chuyện cười lớn, cười run rẩy hết cả người, đưa mắt ra hiệu, mấy bà tử tiến lên vây quanh Tử Tình các nàng.

“Dừng tay.” Lúc này, vội vã chạy vào một người, Tử Tình vừa thấy, lại có thể là Văn Tam.

“Gia, người cuối cùng đến rồi, lần trước chính là nữ nhân này, ở trong cửa hàng hại ta mất mặt, hôm nay đến đây, vẫn là kiêu ngạo như vậy, ngay cả cái đầu cũng không chịu đập cho ta, Gia, người cần phải lấy lại

danh dự cho ta.” Triệu di nương lúi kéo ống tay áo của Văn Tam làm nũng.

436. Chương 440: Thư Của Tăng Thụy Tường

Văn Tam thấy Tử Tình nhìn như đùa cợt mà nhìn hẩn, giãy khỏi Triệu di nương, đi đến trước mặt Tử Tình hỏi: “Thế nào, muốn đi à? Người nhà ta có làm người khó xử hay không?”

“Còn tốt.” Tử Tình nói.

“Chuyện của người, ta là mới biết được, sao rồi? Thương thế của người khỏi cả chưa?” Văn Tam hỏi.

“Khỏi rồi, đa tạ đã nhớ đến.”

“Người không nên trách Thánh thượng, hẩn cũng là hành động bất đắc dĩ.” Văn Tam nói.

Triệu di nương nghe mây mù dày đặc, nhưng là, nữ nhân ngu dốt hơn nữa, cũng biết lúc này người Văn Tam quan tâm là Tử Tình, mà không phải là Triệu di nương nàng ta, nhưng là, ở trước mặt Văn Tam, nàng ta tất nhiên không dám lẩm miệng, cho người bên cạnh một ánh mắt.

Văn Tam hỏi Tử Tình Lâm Khang Bình bây giờ làm cái gì, hỏi việc làm ăn ở Việt Thành như thế nào, cũng hỏi tính toán sắp tới của Tử Tình.

Hai người cũng chưa nói được mấy câu, Mạnh Thanh Phỉ biết được sự việc bên này, chạy đến, thấy Văn Tam đang nói chuyện cùng Tử Tình, chần chờ một chút, đi tới cười nói: “Gia đã trở lại? Sao không đi vào nói chuyện? Ta muốn giữ Lâm nãi nãi lại ăn bữa cơm rau dưa, Lâm nãi nãi chết sống không chịu. Lão tổ tông còn nói, khó khăn lắm mới gặp được người cùng quê, muốn nghe xem giọng nói quê hương, bảo Lâm gia nãi nãi thường xuyên đến đó.”

Văn Tam nghe xong nói: “Ta cùng Tăng gia muội muội quen biết từ nhỏ ở An Châu, từ biệt nhiều năm, không nghĩ tới hôm nay gặp mặt ở chỗ này, cho nên hỏi thăm một chút. Đúng rồi, tướng công nhà nàng cũng là bạn cũ.”

Tử Tình nghe giọng điệu của Văn Tam, dường như đang giải thích vài câu, vừa định nói chuyện, Mạnh Thanh Phỉ nói: “Chả trách Vực nhi gọi cô cô, thì ra là thế. Cũng là bạn cũ, về sau kính mời Lâm gia muội tử vẫn là thường xuyên qua lại một chút.”

“Cô cô đúng là thực không đảm đương nổi, bọn nhỏ cũng là thuận miệng mà gọi, chỉ là xưng hô mà thôi. Nãi nãi cũng không cần tin thật.” Tử Tình cười nói.

“Ngay cả đương kim. . .” Mạnh Thanh Phỉ vừa mở miệng, Văn Tam nói: “Nương tử đưa tiễn Tăng gia muội muội đi.”

“Tam nãi nãi mời trở về đi.” Hoa ma ma vội ngăn lại nói.

Mạnh Thanh Phỉ thấy hai người đồng thời ngăn cản lời của nàng, nhìn thoáng qua Văn Tam, Tử Tình hỏi: “Không biết Văn Tam nãi nãi muốn nói cái gì vậy?”

“À. Không có gì, ta nói ngay cả tỷ tỷ của đương kim Thám hoa lang cũng có thể làm, còn có thể không làm nổi cô cô của Vực nhi nhà chúng ta?” Mạnh Thanh Phỉ nói xong. Thấy Hoa ma ma cùng Văn Tam đều tựa như nhẹ nhàng thở ra, liền biết mình đoán đúng rồi. Tử Tình này, quả nhiên không biết lai lịch của Tiểu Dục.

Từ Văn gia đi ra, Tử Tình hỏi Hoa ma ma: “Ma ma, làm sao ta cảm thấy lời nói vừa rồi của Văn Tam nãi nãi, có vài phần không thích hợp nhỉ?”

“Chủ tử nghe lầm chăng? Ta thật là không có nghe ra được cái gì, không tin. Chủ tử hỏi hai người Thái Văn các nàng là biết.” Hoa ma ma trả lời.

“Ai nha, chủ tử là nghĩ nhiều rồi, nãi nãi gia đình thế gia này, nói chuyện đều phải suy đi nghĩ lại, chủ tử về sau sẽ biết.” Truy Nguyệt trả lời.

“Còn nói ư. Vừa rồi nếu không phải là Văn tam gia chạy tới, chẳng lẽ người thật sự muốn đánh nhau với các nàng? Đánh thắng được chúng ta cũng hòa thượng chạy được không chạy được được miếu, có ích lợi gì?” Tử Tình cười nói với Truy Nguyệt.

“Yên tâm đi, chủ tử, có Hoa ma ma nhìn chăm chăm đấy, không có nghe Hoa ma ma nói nương của tiểu chủ chúng ta là khăn tay qua lại với Văn Tam nãi nãi, dù sao cũng phải cho Hoa ma ma vài phần thể diện, phải không Hoa ma ma?” Thái Vân nói.

Tử Tình vừa nghĩ, cũng có chút đạo lý. Chẳng qua, chỉ sợ hơn phân nửa là mặt mũi của Tiểu Dục đi.

Tử Tình bọn họ vào nhà, Tiểu Dục đến rồi, đang chơi đùa cùng mấy đứa Thư Duệ bọn họ, thấy Tử Tình vào cửa, bọn nhỏ đều chạy vội tới. Thư Duệ hỏi: “Nương, sao giờ mới trở về? Có làm khó dễ người hay không?”

Tử Tình ôm cổ Yên Nhiên, xoa xoa đầu bọn nhỏ, nói: “Không có việc gì, nương không phải đã êm đẹp trở lại sao?”

Lúc này, Tiểu Trúc đi tới nói: “Nãi nãi, vừa rồi An Châu Bảo nhị gia đến, thấy chủ tử không có ở nhà, đi thăm lão phu nhân rồi.”

Tử Tình sửng sốt một chút, mới biết là Thẩm Bảo Phúc đến, xem ra, hẳn là Lâm Khang Bình phái hẳn mang đồ tới, hẳn từ An Châu đi Việt Thành rồi.

Tử Tình dặn mấy đứa nhỏ vài câu, rồi từ hậu hoa viên đi đến nhà Tử Vũ, Thái Vân đi theo, vừa ra khỏi cửa trong, đã nghe thấy Thẩm Bảo Phúc lớn giọng hô: “Thực sự ăn no rồi, cô cô. Ta không lừa người, cha ta nói, hồi này thân thể bà vẫn nhanh nhẹn, còn có thể tự mình động tay giặt áo lót của mình đấy.”

Tử Tình vào phòng bếp, quả nhiên gặp Thẩm Bảo Phúc vừa ăn cơm, vừa nói chuyện cùng Thẩm thị, Thẩm thị chủ yếu là hỏi chút chuyện Hà thị, biết thân thể Hà thị còn tốt, liền yên tâm.

“Muội muội, người đã trở lại. Muội phu phái ta mang đồ tới, nói là rất quan trọng, phải đích thân giao cho người, ta đành phải đến đây một chuyến.” Thẩm Bảo Phúc nói xong móc từ trong giày mình ra một phong thư đã bao kín.

Tử Tình niết niết, nhìn độ dày này, chỉ sợ không chỉ là một tờ khế đất, nhưng là Tử Tình cũng không tiện mở ra ngay tại chỗ, sợ Thẩm thị truy hỏi, bởi vì Thẩm thị cũng không biết Tử Tình bởi vì cú ngã này, đã tổn thất những cái gì.

Thực ra, Tử Tình không ngã một lần này, mổ này cũng không giữ được, chẳng qua là không biết Lí Hân sẽ có loại phương thức nào lấy đi mà thôi. Điều này, Tử Tình vẫn là rõ ràng, một ơn cứu mạng này, vừa khéo cho đối phương một cái cớ.

Tử Tình nói chuyện với Thẩm Bảo Phúc một lát, liền hỏi chuyện Hạ Ngọc hẳn biết cái gì không.

“Bản thân ta là biết Lâm An đi đưa thuốc trở về, nói lão cữu bà ta ở tại đó, cái khác, ta cũng không hỏi nhiều, người cũng biết, ta và bọn họ bình thường không qua lại, chẳng qua, ta trái lại biết, nhà Đại cha người hình như muốn thu xếp làm mai cho Tử Toàn, tú tài lần này Tử Toàn vẫn là không thi đỗ.” Thẩm Bảo Phúc nói.

Thẩm thị nghe xong hỏi: “Muốn nói là loại gia đình nào biết không?”

“Cái này còn không biết.”

Tử Tình cảm thấy đứa nhỏ Tử Toàn này, nhìn từ đối xử của hắn với Điền thị, bản chất so với Tăng Thụy Khánh tốt hơn một chút, chẳng qua là bị Chu thị làm hư, không có chỉ dẫn tốt, hơn nữa đọc sách, thật đúng là không phải thể mạnh của hắn, cái này cường cầu không được. Tìm định vị tốt cho mình, sống yên ổn trông coi mấy mẫu ruộng đất Tăng Thụy Khánh cho hắn, tiểu phú không dám nói, chưa hẳn không thể qua được ngày lành cơm no áo ấm.

Tử Tình nói chuyện cùng một lúc, nghĩ đến nội dung trong thư, liền cáo từ về nhà, vào nhà, Tiểu Dực đã đi rồi, Tử Tình về phòng mở ra xem, trừ bỏ khế đất ngọn núi quặng kia, còn có một phong thư của Lâm Khang Bình, báo hẳn đi Việt Thành làm chuyện gì, còn có, khế đất mau chóng giao cho Tử Hỉ chuyển lên, bởi vì thời hạn một tháng sắp đến rồi.

Buổi tối, mọi người tụ họp ở chỗ Thẩm thị, nói giỡn, Tử Tình gọi Tử Hỉ vào thư phòng nhà mình, bởi vì Tử Tình nghĩ tới một phương pháp tài chính rất tốt, lấy danh nghĩa Hộ bộ thành lập ngân hàng tư nhân của mình, Hộ bộ đại biểu cho Hoàng gia, dân chúng còn có thể không tín nhiệm Hoàng gia?

Đây không phải là cùng một tính chất với ngân hàng nhà nước hiện đại sao? Có thể gửi bạc được lợi tức cũng có thể vay bạc ra lợi tức.

Tử Hỉ nghe xong hỏi: “Tỷ, người từ đâu nghĩ đến?”

“Ôi, đây không phải là nhàn rỗi sao? Nghĩ đến bạc nhà ta ở trong ngân hàng tư nhân để không cũng là để không, người giống như khăng định còn không ít, nếu là đặt ở ngân hàng tư nhân của Hộ bộ, nhất thời cũng không chờ bạc cần dùng gấp, thật sự có cần dùng gấp, có thể từ nơi khác chuyển đến, quốc khố không phải là có thể cho mượn bạc trước sao?” Tử Tình nói.

Tử Hỉ nghĩ nghĩ, nói: “Việc này, liên lụy quá lớn, ta còn phải cẩn thận suy nghĩ, tìm mấy đồng liêu nghiên cứu thảo luận một chút. Như vậy đi, ta tìm Đại ca thương lượng một chút trước đã.”

“Nhớ lấy, đối với người ngoài cũng không được nhắc tới ta. Cứ nói là tự người nhận được gợi ý từ ngân hàng tư nhân.” Tử Tình dặn dò nói.

Tử Hỉ đáp ứng rồi đi.

Thời gian càng ngày càng mát, Thẩm Bảo Phúc ở Kinh Thành vòng vo bảy tám ngày, rồi về An Châu, nửa tháng sau, Thư Duệ bọn họ vào học đường, cuộc sống của Tử Tình liền nhàn rỗi đi rất nhiều. Khế đất cũng chuyển lên rồi, cũng không nghe thấy có động tĩnh gì.

Nhưng là quán ăn của Lưu thị các nàng, đã xây xong phần cứng rồi, chỉ chờ lắp đặt thiết bị. Thì ra căn nhà kia, vẫn là để lại cho Tử Hỉ, chủ yếu là Phó thị muốn, phỏng chừng nàng cũng là nghĩ nhờ người nhà mẹ đẻ nàng vào Kinh, cũng tiện có chỗ ở đi.

Mấy người Lưu thị các nàng cũng bận rộn lên, phải mua người, phải chọn gia cụ, phải chọn rèm cửa linh tinh, mỗi ngày sau bữa điểm tâm là ra ngoài luôn, cũng lôi kéo Tử Tình nhìn vài lần, chủ yếu là xem mấy cái tiểu viện tử đằng sau, vừa có thể ăn cơm cũng có thể rửa mặt còn có thể vui đùa, phòng tắm quả thực làm phòng nhỏ thủy tinh tương tự nhà tắm hơi, mặt đất trải đá cuội lên, bên cạnh có một thùng gỗ lớn, ống sắt đưa hơi nước từ bên ngoài vào, đáng tiếc, chính là không có van chốt mở, chỉ có thể đốt tới trình độ nhất định rồi tắt lửa. Chẳng qua mùa đông tắm rửa khăng định không lạnh.

Bởi vì mùa đông trời lạnh, mỗi viện tử đều có kháng lớn, ăn cơm chơi bài đều có thể ngồi ở trên kháng. Tử Tình nhìn thoáng qua, nói: “Mỗi viện tử, chẳng phải cần năm sáu gã sai vặt hầu hạ?”

Trần thị nói: “Nhóm lửa, quét dọn, thu dọn, hoa tượng mỗi loại một người, còn có bốn người ở lại hầu hạ, tổng cộng chuẩn bị tám người.”

“Nhìn điệu bộ này, hẳn là trước đầu lễ mừng năm mới có thể khai trương rồi.” Tử Tình cười nói.

“Là tính toán như vậy, muội muội vẫn là phải hỗ trợ nghĩ xem có chỗ nào không có làm tốt hay không? Đại ca người còn nói đó, không nghĩ tới chúng ta làm bạo tay như vậy. Cái này tổng cộng tiêu tốn, đại khái cần ba ngàn lượng bạc, còn không biết có đủ hay không đây?” Lưu thị cười nói.

Trần thị nói: “Chỉ sợ không đủ, còn có bạc mua người, còn có chuẩn bị chi phí lưu động, tổng cộng bốn ngàn lượng, hẳn là rất đủ rồi.”

Mọi người thương nghị cũng lập một khế ước, liền đem bạc riêng của mình ra, cũng không còn chuyện gì của Tử Tình nữa rồi.

Đầu tháng tám, cuối cùng cũng nhận được thư của Tăng Thụy Tường, Hạ Ngọc vẫn là đi rồi, chẳng qua, Tăng Thụy Tường cuối cùng cũng không đến đây một chuyến vô ích, vẫn là gặp mặt được một lần, Hạ Ngọc

đại khái không nghĩ tới, Tăng Thụy Tường có thể vì nàng đặc biệt trở về, cũng không biết có phải gặp được Tăng Thụy Tường hay không, trong lòng ngược lại không có nhớ mong, cho nên, đêm hôm đó liền đi rồi.

Diễn thị nghe nói là khóc đến ngất đi, đại khái nàng cũng là không nghĩ tới, chẳng qua là bức Hạ Ngọc vài lần, để cho nàng lôi kéo một nhà Xuân Ngọc một chút, nàng không đồng ý cuối cùng cũng không giải quyết được gì rồi, làm sao lại ép chết nàng chứ? Còn có Xuân Ngọc, nghe nói cũng là khóc chết đi sống lại, cũng không biết là khóc cho bản thân từ nay về sau bớt đi một chỗ tổn tiền, hay là hối hận mình ép chết muội tử ruột của mình, những cái đó, Tăng Thụy Tường là không có hứng thú biết, tim của hắn, đã sớm bị bọn họ làm tổn thương triệt để rồi.

Tăng Thụy Tường trông coi hậu sự của Hạ Ngọc an bày thỏa đáng, nói là muốn ở An Châu đến khi Tử Lộ bọn họ thi xong, cùng nhau chờ yết bảng.

437. Chương 441: Thánh Chỉ Đến

Tử Tình xem xong thư của Tăng Thụy Tường, cũng là thốn thức khôn xiết, không nghĩ tới mình tổn nhiều tinh lực và tiền bạc như vậy, vẫn là không thể giữ lại mạng của nàng ấy, có thể thấy được, trên đời có có nhiều việc không thể làm gì, không phải sức người có thể giải quyết.

Tử Phúc biết được cũng là thật lâu không nói chuyện, vành mắt đỏ, Tử Hỉ, Tử Vũ còn kém một ít, dù sao không sinh hoạt cùng nhau, tình cảm không sâu, nhưng là cũng vì cuộc đời ngắn ngủi của nàng mà rơi một phen nước mắt đồng tình.

Thẩm thị cũng thở dài: “Thật ra thân thể nàng đã sớm không qua được, hơn nửa năm này cũng toàn dựa vào nhân sâm kéo dài, nếu không phải là muốn nhìn con mình thành thân, phỏng chừng, đã sớm không chống đỡ nổi nữa rồi, đây cũng là một tấm lòng của người làm nương.”

“Nếu nói như vậy, vì sao không đợi Tiểu Văn sinh đứa nhỏ rồi hẵng đi?” Tử Tình hỏi.

Thẩm thị vuốt đầu Tử Tình nói: “Sao có thể cái gì cũng theo ý mình? Đứa nhỏ, người không thể tranh với mệnh, cũng không thể tranh với trời, phải của người, trốn không thoát, không phải của người, cố giữ không được.”

Lời nói của Thẩm thị, làm cho Tử Tình nghĩ tới tòa mồ mình mua kia, hóa ra chỉ là vì trả ơn cứu mạng, nghe nói đã bắt đầu tiến vào chiếm giữ rồi, muốn thăm dò kỹ càng một lần nữa.

Mọi người đang xót xa than thở, Tử Hỉ đột nhiên nói: “Ta có một tin tức tốt nói cho các người, năm nay hoa hồng của chúng ta khẳng định cao hơn năm trước, xi măng tồn đọng một năm này bán cả ra ngoài còn không đủ, phụ cận Hàng Thành cũng muốn mở lại một xưởng xi măng, bởi vì muốn ở phụ cận Hàng Thành xây một phân cục chế tạo Giang Nam, thủy tinh xi măng cũng không đủ bán rồi, còn muốn đầu tư xây dựng công trình thứ hai.”

Tử Hỉ cũng là thấy mọi người tâm tình buồn bực, cho nên lấy ra tin tức này chia sẻ sớm, đây là Lâm Khang Bình đã sớm thương lượng trước với Tử Hỉ.

Thẩm thị nghe xong nói: “Ta còn tưởng rằng là cuộc thi của Nhị ca Tam ca người có manh mối rồi chứ? Chẳng qua, người vậy cũng coi như là tin tức tốt, hai năm này còn may nhờ nhà máy gì đó kia của các người, bằng không Tiểu Nhị và Tiểu Tam, cũng không có cuộc sống tốt đẹp hôm nay.”

Tử Phúc nghe xong nói: “Nương, Tiểu Nhị cũng là không kém, nhà mẹ đẻ bên kia còn có hoa hồng, một năm cũng có chừng một ngàn lượng. Nếu không có nhà máy này, cuộc sống không tốt nhất là ta và Tam đệ.”

“Nói đến chuyện này, quán cơm của mấy nữ nhân các người làm đã xong chưa?” Thẩm thị hỏi.

“Còn sớm mà, nương người yên tâm. Bữa cơm đầu tiên khẳng định là người một nhà mình ăn thử.” Lưu thị nói.

“Được, ta đúng là chỉ chờ mấy người các người kiếm tiền hiếu kính ta, ta cũng tiêu bạc cho mấy nàng dâu kiếm.” Thẩm thị nói. Nếu năm đó mình cũng có phần quyết đoán này, mấy đứa nhỏ của mình cũng không đến mức chịu những đau khổ đó, Thẩm thị thở dài trong lòng.

Từ nhà Tử Vũ trở về, Tử Tình nằm ở trên炕, vừa nhắm mắt. Là phảng phất thấy được khuôn mặt gầy yếu của Hạ Ngọc, cũng không biết Chu Thiên Thanh có thể tìm một kế mẫu cho Tiểu Văn hay không? Thực ra, mấy năm nay, Chu Thiên Thanh đối với Hạ Ngọc cũng coi như là tốt, ở cổ đại nam tử như vậy, thật đúng là hiếm có, trong nhà ngoài nhà, cơ bản đều là một mình hắn lo liệu. Còn phải hầu hạ thê tử thường xuyên ốm đau, cũng không gặp hắn từng có câu oán hận gì.

Từ Chu Thiên Thanh nghĩ tới Lâm Khang Bình, nếu lần này không phải là mình mạng lớn. Thật sự bỏ lại cái nhà này, Lâm Khang Bình lại nên thu xếp bản thân như thế nào đây? Nghĩ đến đây, một tòa mồ đối một cái mạng mình, vẫn là đáng giá. Đương nhiên Tử Tình cũng không biết, đối phương thế nhưng thiếu nhà mình hai lần ân cứu mạng.

Hoàn hảo, Lâm Khang Bình trở về trước tết Trung thu hai ngày, nói là triều đình đã hạ chỉ, phạm nhân giam giữ ba năm trở lên ở các địa phương đều phải áp giải đi Tây Vực khai hoang gieo trồng bông vải, còn có, cục chế tạo Giang Nam đã chọn được địa điểm. Nói là ngay tại một làng chài nhỏ bên bờ biển cách phủ Tùng Giang không xa, hiện tại đã bắt đầu xây bến tàu và kho hàng cỡ lớn, đương nhiên, đồng thời xây dựng còn có xưởng xi măng Tăng gia, tương lai xưởng dệt cũng chuẩn bị xếp đặt ở nơi đó.

Tử Tình vừa nghe, xem ra có hi vọng tạo ra ra được một Thượng Hải khác. Động tác của Hoàng đế này vẫn là rất nhanh.

“Ngân lượng lần này ta không mang về, giao cho A Thủy bọn họ đi mua máy dệt vải rồi, mua máy dệt vải về, chúng ta bán lại cho Hộ bộ. Qua tết trung thu, ta có thể còn phải ra ngoài một chuyến.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Tình nghe xong cũng chỉ là thở dài một hơi, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều là nằm trong dự liệu.

Ngày hôm sau, Lâm Khang Bình nói là muốn tìm Văn Tam một chuyến, ra cửa rất sớm. Tử Tình mới từ chỗ Thẩm thị thỉnh an trở về, La Hạo Viêm và Văn Tinh Vực đã vào cửa, Tử Tình vẫn còn nhớ người Văn gia tựa hồ không muốn mình cùng Văn Tinh Vực đi lại quá gần, bằng không, mấy ngày nay cũng không thấy hắn vào cửa, lúc này làm sao có thể đến vậy?

“Cô cô, ta là vợ tới tặng lễ tết cho người, cha ta nói, Yên Nhiên muối muối là nàng dâu của ta, ta chính là nữ tể của cô cô, làm nữ tể là phải tặng lễ tết cho nhạc mẫu, cha ta nói, người nhất định hiếu.” Văn Tinh Vực nói.

Quả nhiên, bên ngoài còn có người Văn gia chờ, nâng một cái rương gỗ đi vào, Tử Tình vừa nghe lửa giận vọt thẳng lên, phân phó Đại Hà cùng Tiểu Mạch khiêng hòm đi ra ngoài, nói cho Văn Tinh Vực: “Trở về nói cho cha người, đưa một lần ta ném một lần, còn có người, cô cô không phải là đã nói với người, không cho nói Yên Nhiên muối muối là nàng dâu của người, còn nói như vậy, cô cô không cho người vào cửa.”

Tử Tình đang mắng, Tiểu Dục tới cửa, cũng là mang theo không ít lễ vật tiến vào, đại khái là nhìn thấy Tử Tình đang phát giận, liền hỏi Hoa ma ma xảy ra chuyện gì.

Tiểu Dục sau khi nghe xong đi đến bên cạnh Tử Tình, nói: “Cô cô, ta cũng không phải là vì Yên Nhiên muối muối mà tặng, ta tặng vì cô cô, đương nhiên cũng có đồ của Yên Nhiên muối muối, cô cô, là văn bối hiếu kính cô cô không phải là nên làm sao? Trước kia là cách xa, cô cô không đồng ý ta tặng, giờ cách gần, cô cô cũng không muốn nhận tâm ý của Tiểu Dục sao? Mấy thứ này thật sự là của bản thân Tiểu Dục, cô cô chính là như người thân của Tiểu Dục, chẳng lẽ Tiểu Dục không phải là người thân của cô cô ư?”

Tử Tình vừa nghe lời này, thật đúng là không tiện cự tuyệt, Hoa ma ma ở một bên cũng khuyên nhủ: “Nãi nãi hãy xem ở một mảnh thành tâm của tiểu chủ chúng ta, giữ lại đi. Ta là nhìn tiểu chủ chúng ta sinh ra, nãi nãi đối xử với tiểu chủ chúng ta như vậy, nãi nãi nhìn thường xuyên nhớ tới tiểu thư chúng ta, dường như từ trên người nãi nãi luôn có thể nhìn thấy bóng dáng của tiểu thư, nãi nãi hãy thương xót tiểu chủ chúng ta là đứa nhỏ không có nương thương yêu, chiếu cố tiểu chủ chúng ta một hai, lão bà tử ta dập đầu cho nãi nãi.”

Hoa ma ma nói xong muốn quỳ xuống, Tử Tình vội vàng ngăn cản nàng, nói đã nói đến nước này, đồ, Tử Tình chỉ có thể để lại rồi.

Văn Tinh Vực vừa thấy Tử Tình nhận đồ của Tiểu Dục, liền cúi thân đầy mặt nhìn Tử Tình, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cũng không nói chuyện, chỉ là nhìn Tử Tình, vẫn là La Hạo Viêm nói: “Cô cô, Tiểu Vực cũng là thành tâm, hẳn không biết nói chuyện, tặng chính là vì cho cô cô, ai bảo chúng ta đều thích cô cô chứ? Ta cũng muốn tặng cho cô cô đó, chẳng lẽ cô cô cũng không thể nhận sao? Tiểu Vực, người nói đúng không?”

Văn Tinh Vực nghe xong gật đầu liên tục, nói: “Cô cô, là ta sai rồi, về sau ta không nói loạn muội muội là nàng dâu của ta nữa đâu, chờ muội muội trưởng thành lại nói. Bây giờ, người chính là cô cô của ta, cũng không được ư?”

Tử Tình nghe xong có chút đau đầu, La Hạo Viêm kia thì thầm với gã sai vặt của hắn vài câu, gã sai vặt nhanh như chớp mà chạy, phỏng chừng cũng là trở về chuẩn bị lễ vật rồi.

Tử Tình đang khó xử, Hoa ma ma nói: “Nãi nãi cũng đừng để một đứa nhỏ khó xử, không bằng nãi nãi giữ đồ lại, nó thì xem chuẩn bị một phần đáp lễ là được, tốt xấu gì Văn thiếu gia cũng là gọi nãi nãi một tiếng cô cô, qua lại giữa thân thích bằng hữu cũng là luôn có.”

Tử Tình nghe xong, chỉ đành phải giao việc này cho Hoa ma ma xử lý, mang theo mấy đứa nhỏ vào nội viện, mấy đứa Thư Duệ bọn họ đúng lúc ở nhà, còn có mấy đứa Vĩnh Tùng bọn họ, một nhóm nam hài tử tất cả đều đi đến hậu hoa viên chơi, còn hình như là muốn dựng tháp đốt, một đám người này thương lượng tiết mục muốn diễn năm nay, Tử Tình cũng không đi lẫn cùng rồi.

Yên Nhiên lúc la lúc lắc cũng muốn đi theo, Tiểu Dục vừa muốn vươn tay, Thư Duệ vút qua ôm lấy nàng.

Lâm Khang Bình là trở về sau giờ Ngọ, Tử Tình hỏi hắn, hắn nói là tìm Văn Tam thương lượng chút chuyện. Tử Tình thấy hắn không muốn nhiều lời, nói vậy cũng là có liên quan đến Hoàng gia, bèn không có lăm miệng hỏi nữa.

Tử Tình nào có biết, Lâm Khang Bình đi tìm Văn Tam trả miếng ngọc bội kia, việc này, Lâm Khang Bình cũng không thể thông qua Tử Hỉ, Tử Hỉ nếu biết được, chỉ sợ Hoàng đế có lòng nghi ngờ, vốn là hắn thiếu ơn không trả đã không nói, còn tính toán Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, nói ra ngoài, đối với uy nghiêm và thể diện Hoàng gia rất khó coi, ngộ nhỡ ngày nào đó mất hứng một cái, giận chó đánh mèo đến Tử Hỉ, thì là họa lớn rồi.

Lâm Khang Bình phòng ngừa chu đáo, nghĩ tới những điều đó, bèn đi tìm Văn Tam, Văn Tam là người rõ ràng nhất sự kiện đã qua. Những lời này, hắn đương nhiên không thể nói với Tử Tình, chỉ có thể buồn bực ở trong lòng mình.

“Đúng rồi, ở cửa hình như có mấy gã sai vặt, những ai tới?” Lâm Khang Bình hỏi.

Tử Tình liền kể lại sự việc ban sáng, La Hạo Viêm kia thuần túy như là quấy rối, cũng bảo người trong nhà tặng một rương đồ tới đây. “La gia kia, chính là người cứu người, người trả lại cho một phần lễ đi.” Lâm Khang Bình nói.

“Hoa ma ma đã giúp ta chuẩn bị thỏa đáng rồi, bọn nhỏ còn chưa đi đâu, đều ở hậu hoa viên, thần thần bí bí, cũng không biết muốn làm gì.”

Lâm Khang Bình kéo Tử Tình ngồi xuống, nói: “Hôm nay cũng hiến cách điều chế xà phòng ra ngoài rồi, xưởng của chúng ta phải ngừng sản xuất, ý của thiếu gia là đưa những người có kinh nghiệm của chúng ta đến nhà xưởng, ta đồng ý rồi, đối với bọn họ mà nói, cũng là một sinh kế tốt.”

Tử Tình đang muốn nói chuyện, bọn nhỏ đều đã trở lại, Văn Tinh Vực nói muốn ở lại ăn một bữa cơm Tử Tình làm, Tử Tình chỉ đành phải vào phòng bếp.

Ngày thứ hai, mười lăm tháng tám, Tử Phúc đã nói trước, ngày tết ngày lễ phải tụ hợp ở nhà hắn. Cho nên Tử Tình bọn họ sáng sớm đã đi nhà Tử Phúc, sau khi ăn xong, mọi người ngồi bên nhau nói nói cười cười. Đột nhiên, Thái Vân chạy tới, hô: “Nãi nãi, thánh chỉ đến, mau, mau đi tiếp chỉ.”

Tử Tình nhìn Thái Vân, hỏi: “Là cho nhà chúng ta hay là cho Tăng gia? Chẳng lẽ là đi nhầm cửa?”

Lâm gia chỉ là nhà bạch đình, thánh chỉ ở đâu đến? Một tòa mả, chẳng lẽ Hoàng đế còn có thể thưởng cho Lâm gia một thân phận? Tử Tình còn đang nghi hoặc, Tử Phúc đẩy Tử Tình một cái, nói: “Thất thần làm cái gì, còn không đi mau?”

Lúc một nhà Tử Tình chạy tới, Hoa ma ma đã bày xong hương án, Truy Nguyệt mang theo Tiểu Hòa Tiểu Trúc các nàng đang chiêu đãi thái giám chấp sự.

438. Chương 442: Việc Vui Liên Tục

Lâm Khang Bình và Tử Tình thay quần áo mới, quỳ xuống tiếp chỉ, chỉ nghe thái giám đọc: “Hoàng đế sắc viết: quốc gia thi nhân, dưỡng dân vi thủ. Kim Uy quốc duyên hải nhiều dân, trí bách tính hoàng hoàng, trầm tâm ưu lự, hữu tâm bị chiến, nại thiên bất tác mĩ, đa xử kiên hạn, cơ cận giả chúng, quốc khổ tu sấp, nhĩ Kinh Châu Lâm Khang Bình, đức huệ nghiêm tể, từ ái bố thí, năng quyền kim quang, trợ Hoàng ân vu triêm túc chi ngoại, đại nghĩa khả gia, trầm tâm thậm úy. Tư đặc sắc nhĩ thất phẩm nghĩa quan đại sĩ, lĩnh hộ bộ hoàng thương nhất chức, nhữ thê Lâm Tăng thị, hiền thực ôn lương, tặng vi thất phẩm an nhân, gia nhĩ quan vinh, vĩnh tích thiên ân.

Sắc mệnh vĩnh an nhĩ niên bát nguyệt thập ngũ nhật chi bảo”

(“Hoàng đế sắc viết: quốc gia thực thi nhân ái, nuôi dân đứng đầu. Nay nước Oa quấy nhiễu dân chúng vùng duyên hải, gây cho dân chúng hoảng sợ, trầm tâm sầu lo, có lòng chuẩn bị chiến tranh, làm sao trời không tốt, nhiều chỗ khô hạn, nhiều người mất mùa đói kém, quốc khổ khó xử, người Lâm Khang Bình Kinh Châu, đức huệ cứu tế rộng rãi, từ ái bố thí, có thể quyền mỏ vàng, giúp Hoàng ân mưa móc đầy đủ khắp bên ngoài, nghĩa lớn đáng khen, trầm lòng rất an ủi. Bấy giờ đặc biệt sắc phong người Thất phẩm Nghĩa Quan đại sĩ, tiếp nhận chức Hộ bộ Hoàng thương, nhữ thê Lâm Tăng thị, hiền thực ôn lương, tặng làm thất phẩm An Nhân, quan vinh nhà người, thiên ân ban cho vĩnh viễn.

Sắc mệnh ngày mười lăm tháng tám năm Vĩnh An thứ hai”)

Đại đa số lời nói Tử Tình cũng không có nghe hiểu, chỉ là biết Lâm Khang Bình và mình đều được phá lệ khai ân, phong thất phẩm, Lâm Khang Bình nhận chức Hộ bộ Hoàng thương, thái giám nói, bắt đầu từ sang năm, phụ trách làm mua sắm các khoản cho Hoàng cung, thật đúng là công việc béo bở.

Sau khi tạ ơn, Hoa ma ma dứt hồng bao cho mấy vị thái giám, vừa tiễn bọn họ đi, Văn Tam cùng La Trì vào cửa, bọn họ là đặc biệt đến chúc mừng.

Tử Tình lúc này mới gặp ân nhân cứu mạng của mình, vội thi lễ nói lời cảm tạ.

“Vị tiểu tẩu tử này, vừa nói ân nhân cứu mạng này, thật là có chút làm ta giảm thọ rồi, trong lòng người không oán trách ta, ta đã biết đủ rồi.” La Trì nghe xong có chút hồ thẹn nói. Tuy rằng cứu Tử Tình một mạng, nhưng hẳn thật không nghĩ tới sẽ hại Tử Tình tổn thất một tòa mả, còn có vấn đề khó khăn một ngàn vạn lượng bạc của Lâm Khang Bình nữa.

“La gia khách khí rồi, trong thiên hạ chẳng lẽ không phải là vương thổ, đã là vương thổ, mả này nói là của Hoàng gia cũng không quá đáng, việc này không liên quan đến La đại nhân. Huống hồ triều đình cũng là vì cứu dân chúng đang trong nước sôi lửa bỏng, có tiền ra tiền, có sức ra sức, mới không uống ân điển của Hoàng thượng với dân chúng.” Tử Tình nói.

“Phu thê các người nói ra sao mà giống nhau vậy? Quả thực người là nghĩ như vậy, cũng không uống công ta cứu người một lần. Thực ra, tiểu nhi về nhà thường khen người, ta cũng là đã sớm muốn gặp một chút là dạng nữ tử nào thu phục được tiểu nhi?” La Trì cười nói.

Tử Tình lạnh nhạt cười nói: “Khiến cho La đại nhân thất vọng rồi. Thực xin lỗi, tiểu nữ tử có việc trong người, để ngoại tử (chồng) tiếp hai vị.”

Tử Tình tìm cớ cáo từ, nếu không phải là đối phương có ơn cứu mạng. Tử Tình cũng không đi ra gặp khách.

Thẩm thị Lưu thị bọn họ còn đều chờ ở nội viện. Biết là chuyện tốt, nhưng là nghi ngờ trong lòng Thẩm thị nhiều lắm, những vấn đề như Lâm Khang Bình mua một ngọn núi vàng lúc nào? Lâm Khang Bình có thể nhắc lên quan hệ cùng Hoàng Gia? Còn có, Hoàng thượng làm sao mà biết Lâm gia có núi vàng... .

Bởi vậy, Tử Tình vừa mới vào phòng, Thẩm thị liền kéo Tử Tình vừa thông suốt gặng hỏi. Tử Tình nói: “Nương, Hoàng thượng muốn đồ của ai, còn không phải chuyện một câu nói? Núi kia, cũng là đúng dịp mua. Chúng ta cũng không dám khai khoáng, bây giờ biết triều đình thiếu tiền, hiển ra ngoài cũng tốt, còn bớt cho người khác nhớ thương.”

Tử Phúc cũng vội nói: “Đúng vậy, nương, tiền tài quá nhiều, cũng không phải chuyện gì tốt. Lúc nào cũng có người nhớ thương, không làm tốt một cái, làm mất cả người lẫn tài, vẫn là muội muội và muội phu thông thấu, lúc này hiển ra ngoài, có thể đổi một chuyện tốt, đổi một cái sắc mệnh Thất phẩm, cũng là đáng giá rồi.”

“Đúng vậy, nương. Đại ca nói rất đúng, tỷ phu ta lúc này đã có thể ưỡn thẳng thắt lưng làm người rồi, cũng là Hoàng thượng thất phẩm, không thể hơn một mỏ vàng? Phải biết rằng mỏ vàng này nếu lộ ra ngoài, tỷ ta bọn họ, có thể có cuộc sống yên ổn sao?” Tử Hỉ khuyên nhủ.

“Ôi, ta chưa nói núi vàng này không thể quỳen, ta chỉ là nghĩ, núi vàng này hiển ra ngoài cũng không sao. Nhưng là được Hoàng gia vừa tuyên dương. Người không biết nguồn gốc, cho là nhà tỷ người còn có núi vàng núi bạc gì là hỏng rồi. Phải biết rằng, con người sợ nổi danh lợi sợ béo, ai biết ai có tâm nhân xấu đâu?” Thẩm thị nói.

Thẩm thị nói cũng chính là chuyện Tử Tình đang lo lắng, nàng thật đúng là không nghĩ tới Hoàng đế đến một lần này, cái này, không nhớ ra tên cũng không có khả năng, dù sao, Đại Phong quốc bởi vì hiển mỗ mà thụ phong, chỉ sợ chỉ có một nhà Tử Tình.

Tử Tình nhìn Tử Hỉ, nói: “Tiểu Tứ, không bằng ngươi dâng lên một đạo sổ con, hãy nói, mỏ này vốn chính là sản vật dưới đất, về lý nên thuộc về sở hữu của nhà nước.”

Tử Hỉ nghe xong lắc đầu, nói: “Việc này không dễ làm, phí sức không thu được kết quả tốt, khó khăn quá lớn, hơn nữa, người dính dáng nhiều lắm, không chuẩn bị cho tốt một cái, ta sẽ bị điền vào trong rồi.”

Thế cũng phải, ai bằng lòng nhỏ miếng thịt béo ăn đến miệng ra? Huống hồ, giờ có mỏ, hơn phân nửa là những quan to thương nhân lớn, căn cơ nhà ai không sâu hơn Tăng gia?

“Cũng là ta nghĩ quá đơn giản rồi, vậy thì về sau khoáng sản còn chưa có bị phát hiện hết thấy cá nhân không được phép khai thác, việc này hẳn là có thể làm được chứ?” Tử Tình cười nói.

“Muốn ta nói, muội muội người quan tâm hay không quan tâm, dù sao mỏ nhà người đã hiển ra ngoài rồi, còn cần nhắc chuyện này để làm gì? Vẫn là nghĩ làm sao kiếm được nhiều bạc mới phải, bù lại một ít tổn thất.” Lưu thị cười nói.

“Vẫn là lời của dâu cả có lý, chuyện quá khứ cũng đừng nhắc tới, đồ của nhà người khác không liên quan đến chúng ta.” Thẩm thị nói.

Đang nói, Lâm Khang Bình tiến vào, Lưu thị cười nói: “Muội phu hôm nay đại hỉ, nên mời mọi người ăn một bữa ra trò, hại chúng ta mất công lo lắng cho các người.”

“Nên vậy, Đại tẩu nói lúc nào thì được?” Lâm Khang Bình trả lời.

“Bọn họ tới đây, không có gì khác? Chỉ là chúc mừng?” Tử Hỉ hỏi.

“Còn tặng một phần hạ lễ, Hoàng thượng tặng ta một mảnh núi hoang đất hoang, nói là có hơn một ngàn mẫu.” Lâm Khang Bình nói.

“Hoàng thượng cũng không có thành ý gì, đã muốn tặng, còn không tặng một cái thôn trang, mà lại còn tặng một mảnh núi hoang đất hoang, nói rõ là để cho các người làm cu li rồi.” Trần thị cười nói.

“Đúng vật, chỉ là mấy ngàn lượng bạc, mà như là ân điển lớn lắm ý.” Lưu thị nói.

“Người biết cái gì, đây không phải là mấu chốt, mấu chốt là sau này sản phẩm nhà tỷ tỷ, đều có thể đưa vào trong cung, thân phận Hoàng thượng này, vẫn là có chút ưu việt, trong cung mua sắm một năm, phải tốn bao nhiêu bạc?” Tử Hỉ nói.

Tử Tình vừa nghe, không phải khác Khang trang An Châu không nhiều lắm, sản phẩm của Khang trang đều đưa vào phủ nha An Châu, vừa bớt lo còn có thể bán thêm chút tiền bạc, thật đúng là một chuyện tốt. Xem ra, Hoàng thượng này cũng không phải kém cỏi lắm. Vẫn là có một chút xiu chỗ đáng khen.

“Nhưng là trong cung không phải là có Hoàng trang riêng sao?” Phó thị hỏi.

“Thế mới bao nhiêu? Chỉ đủ các chủ tử trong cung, đám cung nữ thái giám ma ma gì đó, đều là mua từ bên ngoài, còn có sơn phấn cùng vật liệu may mặc của bọn họ hàng năm, cũng là một khoản chi không nhỏ.” Tử Hỉ giải thích nói.

Mọi người đi rồi, Lâm Khang Bình cầm khế đất này ghé vào trên bàn trên kháng nghiên cứu, nghĩ rất cuộc là quy hoạch thế nào mới tốt? Lâm Khang Bình đã quản lý Khang trang nhiều năm, cũng coi như không hề ít kinh nghiệm, có thể tận mắt thấy một phiến đất hoang biến thành ruộng tốt, trong lòng vẫn là rất có cảm giác thành tựu.

Cơm chiều là ăn ở nhà Tử Phúc, cơm nước xong xuôi, theo ý Thẩm thị, cả nhà ngắm trăng ở đình nghỉ mát ở hậu hoa viên, trời còn chưa tối, ba đứa Tiểu Dục bọn họ đều đến, mấy đứa nhỏ này đã hẹn trước muốn đốt thắp ở hậu hoa viên, vui đùa âm ỉ.

Thẩm thị nhìn trăng tròn trên trời, thở dài: “Cũng không biết cha người một mình hẩn ở nhà, hôm nay có thể ăn được những cái gì?”

“Cha cũng là, bảo hẩn trở về một mình, nhất định muốn chờ Nhị ca bọn họ, một lần chờ này, cũng chính là hai tháng đấy.” Tử Tình nói.

“Qua hai ngày nữa, Nhị ca bọn họ cũng nên đi ra rồi, lúc này, chỉ sợ đang chịu khổ đấy. Phải đợi yết băng, chỉ sợ còn phải một tháng, cha một thân một mình ở nhà, có phải sợ lúc báo tin vui trong nhà không có người hay không?” Tử Hỉ cười nói.

“Nếu thật như vậy, cũng là tốt, hai người bọn họ mấy năm nay, cũng là chịu không ít khổ đọc sách, có thể trúng Cử nhân, thật đúng là Bồ Tát phù hộ rồi.” Hai bàn tay Thẩm thị hợp thành chữ thập thì thầm.

Tử Tình ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, trăng tròn nhàn nhạt tô điểm trên bầu trời tối mờ mờ, đúng là có vài phần ấm áp trong ngày thường không có, trăng sáng có biết, không biết có thể nói cho Tử Tình người nhà kiếp trước bình an hay không?

Lâm Khang Bình là biết khúc mắc của Tử Tình, lặng lẽ cầm tay Tử Tình, đột nhiên, trong góc truyền đến tiếng cười của bọn nhỏ, gọi mấy nữ hài Vĩnh Liên đi qua.

“Thấy bọn họ đốt thắp, cứ nhớ tới hồi ta còn nhỏ, mang theo mấy người các người đi chơi, nhoáng một cái, đã hai mươi mấy năm trôi qua, Vĩnh Liên nhà ta lại cũng sắp đến tuổi làm mai rồi.” Tử Phúc cảm thán nói.

Tử Tình vừa nghĩ, ừ phải, Vĩnh Liên năm nay đã mười ba rồi, bèn cười nói: “Khó trách Đại tẩu cứ sốt ruột kiếm tiền, thì ra là vì thêm đồ cưới cho chất nữ?”

Lưu thị cười nói: “Đúng là lời này, bây giờ không thể so với chúng ta năm đó, có mấy chục lượng bạc đã là khó lường rồi. Làm cha nường, luôn muốn tìm nhà tốt cho đứa nhỏ, đồ cưới này khẳng định là không thể ít, bằng không, sau khi vào cửa làm sao đứa nhỏ đặt chân được?”

“Đại tẩu, người yên tâm, còn có hai ba năm đấy, hai ba năm này, ta cam đoan làm cho mỗi nhà ít nhất lấy được một vạn lượng bạc, đủ làm đồ cưới cho chất nữ ta chứ?” Tử Hỉ cười nói.

“Một vạn lượng?” Dương thị hỏi.

“Một vạn lượng chỉ hơn không kém, năm ngoái một năm còn được chia ba ngàn lượng, hai ba năm này nếu không chia được một vạn lượng, vậy là Tiểu Tứ độc chiếm rồi.” Lâm Khang Bình cười nói.

“Tứ đệ, có thể hỏi thử trước hay không, năm nay nếu như chia hoa hồng xong, còn mang theo chúng ta đi tiêu tiền hay không?” Lưu thị cười nói.

Tử Hỉ nghe xong hỏi: “Đại tẩu hỏi thăm sớm như vậy làm cái gì?”

“Ta muốn suy nghĩ thật kỹ, làm sao bắt chẹt được của người một khoản đó mà?” Lưu thị cười nói.

“Người xem người chút tiền đồ này, không nói bản thân quản lý tiệm cơm cho thật tốt, kiếm chút bạc ra, lại chỉ nghĩ tới tìm có tổng tiền người khác?” Tử Phúc lắc đầu cười nói.

“Đó không giống, ta kiếm là ta kiếm, Tứ đệ hiểu kính là Tứ đệ hiểu kính.” Lưu thị nói.

“Nói đến cái này, Tiểu Tứ, tranh chữ Tống Huy Tông người đáp ứng ta đâu rồi?” Tử Tình hỏi.

“Tỷ, thứ này, không phải dễ gặp như vậy, người yên tâm, hễ là ta gặp được, nhất định mua về cho người.” Tử Hỉ hướng Tử Tình ôm quyền.

Người một nhà nói nói cười cười, bất giác trăng đã lên giữa trời, bọn nhỏ đều giải tán, vây quanh tới đây, Tử Tình và Lâm Khang Bình tự mình đưa mấy người Tiểu Dực bọn họ đi ra ngoài, giao cho thị vệ và gã sai vặt của bọn họ. Lâm Khang Bình và Tử Tình tay nắm tay lại trở lại trong hoa viên, hai người cũng không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng mà tựa sát vào nhau, nhìn vầng trăng tròn kia trên trời.

Sau Trung thu, Lâm Khang Bình vội vàng mua người thuê người xử lý núi hoang, đặc biệt mang theo Lâm Hưng ở bên người, làm quân sự trong trang. Tử Tình vẫn là mỗi ngày đi đến chỗ Thẩm thị thỉnh an, trở về liền chơi cùng Yên Nhiên, thỉnh thoảng mấy người Tiểu Dực bọn họ sẽ đến thăm Tử Tình một chút, phần lớn thời gian, Tử Tình đều nhàn rỗi ở nhà, xem, viết viết sách, làm chút thêu thùa may vá, ngày cũng là trôi qua rất nhanh.

Ngày hôm đó, Tử Hỉ từ trong triều trở về, một đường chạy như bay, vào nhà Tử Vũ trước, hô: “Nương ơi, nương, chuyện tốt, Nhị ca Tam ca trúng rồi, còn có muội phu cũng trúng rồi.

439. Chương 443: Cử Nhân Trở Về

Thẩm thị nghe xong vội từ trong phòng đi ra, sợ mình nghe lầm, hỏi: “Tiểu Tứ, người lập lại lần nữa, ai trúng?”

“Nương, Nhị ca Tam ca đều trúng, còn có muội phu cũng trúng rồi.” Tử Hỉ lại lập lại một lần.

Thẩm thị nghe xong vội niệm Phật, mấy năm nay, nàng cảm thấy trong lòng thua thiệt nhất chính là Tử Tình và Tử Lộc, Tử Tình đối với gia đình này cống hiến lớn nhất, nhưng Tăng gia hồi báo cho Tử Tình ít nhất, xuất thân của Lâm Khang Bình vẫn luôn là một đề tài mọi người kiêng dè, may mà Tử Tình bây giờ có trạng phu yêu thương, nữ tể có năng lực, gia cảnh giàu có, lại được Hoàng thượng phong thưởng, cũng coi như thay đổi cảnh cửa, trong lòng Thẩm thị còn thoáng an ủi vài phần.

Về phần Tử Lộc, hồi nhỏ hắn chịu khổ nhiều nhất, hai năm vừa ở riêng kia, việc đồng áng toàn dựa vào hắn hỗ trợ, mỗi khi nhớ thân mình nhỏ nhỏ của hắn đi theo sau mình, gieo giống, giẫy cỏ, cấy mạ, thu gặt, đốn củi, v.v., gần như tất cả việc nhà nông đều đã làm, Thẩm thị liền xót xa không thôi.

Không nghĩ tới ông trời cuối cùng cũng mở mắt, Tử Lộc cũng trúng Cử nhân, Thẩm thị vui quá đổi mà khóc, nói: “Cuối cùng ta cũng có thể an tâm rồi, biết việc này, ta cũng đi cùng cha người trở về, bày mấy bàn rượu, mời người trong thôn.”

Nghe ý của Tử Hỉ, bởi vì ân khoa đợt trước bị hủy bỏ, sớm định ra mỗi Trung Thu tỉnh một trăm danh cử tử (Cử nhân), ân khoa đợt này lấy tăng năm mươi danh, cũng là mở rộng Tử Lộc và Tử Thọ còn có Hạ Cam Vinh tiến vào.

(Trung Thu tỉnh: tên quan thự đầu mỗi trực thuộc Hoàng đế cổ đại, ngành đầu mỗi năm quyền chính quyền Phong kiến, gọi tắt là tỉnh)

Lưu thị nghe xong vội hỏi: “Là lão gia gọi thư sao? Đệ đệ ta cũng là năm nay Hạ tràng (thi Hương), cũng không biết như thế nào rồi?”

“Không phải, ta là kiểm tra từ Lễ bộ, các tỉnh đã báo danh sách lên rồi, xin lỗi, ta cũng không biết đệ đệ người năm nay Hạ tràng, cũng không biết tên của hân. Nội đệ (cậu em vợ) ta là không trúng. Chẳng qua, hân cũng mới học lên hai năm.” Tử Hỉ nói.

Phó thị nghe xong đệ đệ nàng không trúng, có vài phần mất mát, chẳng qua. Ngược lại vừa nghĩ, quả thực mới lên hai năm, Tử Lộc bọn họ đều là lần thứ tư đi thi mới trúng. Trong lòng liền cân bằng rất nhiều.

“Xem ra, vẫn là Tiểu Tứ tìm tiên sinh tốt, không phí công dẫn dắt hai năm.” Tử Tình biết được tin tức chạy tới đây, cười nói.

“Cũng không phải là lời này, trở về, còn phải để cho hai người bọn họ đi tặng một phần hậu lễ cho tiên sinh.” Thẩm thị vội nói.

Không nói Kinh Thành bên này Tăng gia mọi người đoàn tụ một phòng, An Châu bên kia. Tử Lộc, Tử Thọ cũng là có chút sống một ngày bằng một năm, bọn họ mới từ trường thi đi ra, không nghĩ tới Tăng Thụy Tường tự mình tới đón, thế mới biết Hạ Ngọc đi rồi.

Ba người trở về An Châu, Tử Lộc và Tử Thọ còn đặc biệt đi bái tế Hạ Ngọc một cái. Thế mới biết. Một nhà Thu Ngọc cũng đoạn giao với Xuân Ngọc rồi, nếu như không phải là Điền thị còn đó, chỉ sợ cùng Tăng Thụy Khánh bên này, cũng phải chặt đứt qua lại rồi. Nghĩ đến năm huynh muội Tăng Thụy Tường bọn họ, bây giờ làm thành như vậy, Tử Lộc và Tử Thọ trừ thở dài một tiếng, thật đúng là nói không ra được cái gì.

Cuộc thi lần này trừ có Phó gia, Lưu gia, còn có Dương gia, trừ Trần gia, các thông gia của Tăng gia đều có người Hạ tràng. Cho nên, mấy người này thường tụ tập cùng nhau, nói chút tin đồn thú vị trường thi, cũng nói chút thử luận, kinh nghĩa sách luận, sau đó, vô cùng lo lắng bất an chờ đợi thông báo.

(Kinh nghĩa sách luận: hai loại thể văn quan trọng trong thi cử cổ đại; kinh nghĩa: lấy câu chữ Kinh thư làm đề, người dự thi viết văn tỏ rõ nghĩa lý trong đó; Sách luận: Nghị luận vấn đề chính trị trước mắt, nêu đối sách bằng văn chương; Thử luận là kiến giải trên lĩnh vực ngữ văn, thử thảo luận, trình bày, phân tích.)

Khi biết được trúng cử lần này có Lưu gia và Dương gia Hạ gia. Chỉ không có Phó gia, Phó phu nhân và Phó đại nhân bàn bạc một chút, không bằng cũng đưa Phó Gia Viễn đến Kinh Thành, nhờ Tử Hỉ tìm thư viện cho, không hơn học ở An Châu?

Lưu gia cùng Dương gia, Hạ gia, bởi vì đầu xuân sang năm muốn thi kỳ thi mùa xuân, tự nhiên cũng là đi theo cùng Tử Lộc bọn họ vào Kinh, đều muốn nhờ Tử Hỉ tìm tiên sinh chỉ điểm một hai, hiệu quả há chẳng lớn hơn so với mình ở nhà tự đọc sách?

Cho nên, khi Tăng Thụy Tường mang theo nhóm người này vào cửa, quả là dọa mọi người giật mình, Thẩm thị cười nói: “May mà là Tiểu Tứ xây nhà lớn, bằng không, những người này có thể đi đâu ở?”

Trần thị thấy duy chỉ có Trần gia bọn họ không có một người đọc sách nào, trong bụng âm thầm có chút tự ti mặc cảm, dù sao trong đám người này, duy chỉ có nhà mẹ đẻ nàng thân phận thấp nhất, nghĩ đến đây, lại nghĩ tới một màn năm đó Tăng gia mở tiệc chiêu đãi thông gia kia, nhớ tới một thân áo dài kỳ quái của Trần phụ cùng với tiếng cười nhạo của Dương phụ, tâm tình Trần thị càng sa sút.

Tử Tình nhìn ra tâm tư của Trần thị, lôi kéo Trần thị cười nói: “Nhị tẩu, người không cần hâm mộ bọn họ, vất vả lắm Nhị ca ta trúng cử, người không vui vui mừng mừng mà nói bày rượu mời mọi người ăn một bữa, ngược lại ở nơi này nghĩ tới những thứ không có này? Người nếu như vậy, tướng công nhà ta chẳng phải càng mất mát hơn? Hân nhưng là đến cả một người cha nường huynh đệ cũng không có, ta cũng là nhớ được có một câu châm ngôn, phía Đông không sáng phía Tây sáng, người xem nhà mẹ đẻ người bọn đệ đệ tuy rằng đọc sách không thành, nhưng là xử lý tiệm cơm không tệ, toàn bộ phủ An Châu có mấy người không biết? Nói ra, cũng không tính là bôi nhọ Trần gia các người.”

Trần thị nghe xong cười nói: “Vẫn là muội muội biết nói chuyện, ta nghe xong trong lòng lập tức thoải mái hơn, chẳng qua là, sao ta chưa từng nghe qua câu châm ngôn gì mà phía Đông không sáng phía Tây sáng?”

“Nhị tẩu chưa từng nghe qua còn nhiều. Chúng ta à, vẫn là phải học biết thỏa mãn vui vẻ, không thể tự mình tiến vào ngõ cụt không thoát ra được, đó là làm khó cho mình, người không vui, Nhị ca ta tự nhiên cũng không vui vẻ, bọn nhỏ cũng không vui theo, tội gì chứ? Cuộc sống bây giờ cũng không tệ rồi.” Tử Tình khuyên nhủ.

Trần thị kéo tay Tử Tình, cười nói: “Yên tâm, muội muội, ta sẽ không vậy, ta còn muốn làm tốt làm lớn Phong Di cư ở Kinh Thành. Tương lai các con ta nói đến, cha ta là Cử nhân, nường ta cũng rất tài giỏi, Phong Di cư kia, chính là nường ta làm lên, phải không?”

Tử Tình nghe xong cười ha ha, lại hấp dẫn mấy người Lưu thị tới đây, cười nói: “Hai người các người tránh ở một bên nói cái gì đấy? Vui vẻ như vậy?”

“Hai người chúng ta đang nói, nhà nào có những Cử tử này, mỗi nhà mời một ngày, cũng có thể mấy ngày không cần nổi lửa rồi.” Tử Tình cười nói.

Phó thị vội nói: “Nhà ta cũng không có chuyện tốt gì, muốn nói vẫn là nhà Tam ca và Tam tẩu, đây chính là song hỷ lâm môn, thực nên mời mọi người một bữa ra trò.”

Dương thị ở một bên nghe xong vội nói: “Nên vậy, không bằng ngay ngày mai đi.”

Tử Thọ cười nói: “Người gấp cái gì? Từ đầu kia lần lượt tới, cũng không tới được chúng ta trước, chúng ta vẫn là ăn nhà người khác trước đi.”

Tử Phúc đá Tử Thọ một phát, cười nói: “Trúng cử tử, vẫn là không có tiền đồ như vậy. Lúc này ấy, vẫn là đến nhà người trước.”

“Dựa vào cái gì chứ? Đại ca người không nói đạo lý?” Tử Thọ kêu lên.

“Dựa vào nhà người lúc này là hai phần.” Lưu thị cười nói.

“Đại ca, Đại tẩu, các người thật đúng là cả nhà nói chuyện.” Tử Thọ cười nói.

Thẩm thị thấy cũng cười lắc đầu, nói: “Tiểu Tam, nhà người thì nhà người đi. Những ngày này người không có ở đây, bọn họ chăm sóc Tam nàng dâu cũng không ít đâu, người cũng mời những ca ca tẩu tẩu tỷ tỷ tỷ tỷ phu này đi.”

“Đúng vậy, nường, ta chỉ là chọc cười với Đại ca thôi mà.” Tử Thọ vội đáp lại.

“Tam ca, còn có chúng ta đây, chúng ta cũng ra sức không ít.” Tử Hỉ hô.

“Làm trò, người bận rộn như vậy, người có thể ra sức gì?” Tử Thọ nói rõ không tin.

“Tam ca, ta cũng đi bồi Tam tẩu nói chuyện giải buồn không ít, không tin, người hỏi Tam tẩu.” Phó thị ở một bên cười nói.

Dương thị vội kéo quần áo Tử Thọ cười nói: “Chúng ta cứ định ngày mai đi, người không có ở nhà, tất cả mọi người đều rất chiều cổ chúng ta.”

“Nghe đi, vẫn là Tam đệ muội là người hiểu chuyện.” Lưu thị cười nói.

Tăng Thụy Tường quét một vòng, không thấy được Lâm Khang Bình, bèn hỏi: “Sao Lâm nữ tể không ở đây?”

“Cha, Khang Bình hẩn ra ngoài rồi, đi phủ Tùng Giang, cách Hàng Thành không xa.” Tử Tình nói.

Lần này Lâm Khang Bình phải đi xem bến tàu mới cùng chuẩn bị xây dựng nhà xưởng, còn có xây dựng thêm xưởng thủy tinh xưởng xi măng nhà mình, nghe nói, xà bông thơm ở Kinh Thành, xưởng xà phòng cũng đang chuẩn bị xây dựng, ý tứ của Lâm Khang Bình là ở Trung thư tỉnh giàu có cũng xây một cái, lượng tiêu dùng thứ này vẫn là khá lớn, về sau, chẳng những không định nhập khẩu, còn tính toán xuất khẩu một ít đến những nước nhỏ xung quanh.

Tăng Thụy Tường nghe xong không lên tiếng, lúc hẩn đi, Lâm Khang Bình đi An Châu và Việt Thành, hẩn đã trở lại rồi, Lâm Khang Bình này lại đi Hàng Thành cùng phủ Tùng Giang gì đó, thương nhân ấy à, lúc nào cũng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

“Đúng rồi, cha, người còn không biết, chúng ta còn có một chuyện đại hỉ sự, tỷ phu ta được Hoàng thượng tứ phong thất phẩm nghĩa quan, nhận chức Hoàng thượng, tổng lĩnh mua bán lo liệu các khoản cho Hoàng cung, còn có tỷ ta, cũng là thất phẩm An nhân.” Tử Hỉ nói.

“A? Đây là thật sự? Chuyện khi nào vậy? Bởi vì sao được phong?” Tăng Thụy Tường nghe xong ngẩng đầu hỏi.

“Bởi vì tỷ phu hiến một tòa mỏ cho triều đình, triều đình khen thưởng tỷ phu.” Vẫn là Tử Hỉ nói.

Tăng Thụy Tường nhìn về phía Tử Tình, hỏi: “Các người làm sao có thể có mỏ?”

“Là Lâm Khang Bình lúc ra ngoài thỉnh thoảng mua vài ngọn núi, nào có biết chính là mỏ gì, chỉ là đúng dịp mà thôi.” Tử Tình nói.

Tăng Thụy Tường tất nhiên không tin, thấy đông người, cũng không tiện hỏi kỹ, nhưng là Hạ Cam Vĩnh nhớ tới lời nói của Tuệ Quang đại sư, nói: “Chả trách năm đó tỷ tỷ gặp Tuệ Quang đại sư, đại sư đã nói, vật vàng bạc, nên bỏ vẫn là phải bỏ, thì ra ứng nghiệm ở đây. Xem ra, Tuệ Quang đại sư này quả thật là có chút tu vi.”

Thẩm thị nghe xong vỗ tay nói: “Đúng vậy? Sao ta lại quên mất vụ này, đã là chỉ dẫn của Tuệ Quang đại sư, ta cũng an tâm rồi, nghe lời đại sư, chắc chắn không sai được.”

Tăng Thụy Tường và Hạ Cam Vĩnh đều nghĩ tới lời tiên đoán của Tuệ Quang đại sư với Yên Nhiên, hay là, Yên Nhiên này, quả thật là có tạo hóa lớn?

Nghĩ tới chỗ này, Tăng Thụy Tường nhìn thoáng qua mọi người, nói: “Lời này, đến đây dừng lại, ngàn vạn lần đừng nhắc tới nữa, lại càng không được nói ra ngoài.”

Tử Tình và mấy người Tử Phúc vừa được nhắc liền thông suốt, vội dãn dò người bên cạnh vài câu, Tử Tình thì đối với người nhà mình tương đối yên tâm, nhưng là, đang ngồi còn có vài người ngoài, lòng người ấy à, ai có thể nắm được chắc chắn?

Trở lại nhà mình, Tử Tình vẫn nghĩ tới chuyện của Yên Nhiên, Thái Vân đỡ Tử Tình, thấy Tử Tình rầu rĩ không vui, hỏi: “Chủ tử, chẳng lẽ là nhớ tới Gia rồi?”

Tăng gia có quy củ, lúc thỉnh an tụ hội, mọi người nói chuyện, bọn nha hoàn đều không ở bên cạnh, cho nên, Thái Vân cũng không biết xảy ra chuyện gì, hướng chi, vừa rồi, Tăng Thụy Tường cũng không nói ra tên Yên Nhiên, chỉ là mấy huynh muội Tăng gia ăn ý ngầm hiểu lẫn nhau.

Những lời này, Tử Tình tất nhiên không thể nói với một nha hoàn, liền cười nói: “Ừ, đúng vậy, cũng không biết một đường này hần thuận lợi hay là không thuận lợi? Nghe nói, tặc Oa ở chỗ thuộc phủ Tùng Giang là hung hăng ngang ngược nhất.”

Thái Vân trả lời: “Chủ tử yên tâm, gia nhất định có thể bình an trở về, ngài nghỉ đi, Gia phải làm nhiều việc như vậy, Hoàng thượng sao có thể không phái người đi theo Gia, bảo vệ Gia? Gia nếu có nguy hiểm, Hoàng thượng tìm ai đòi một ngàn vạn lượng bạc đây?”

Tử Tình nghe xong bật cười, cái mỏ kia, nếu khai thác hoàn toàn, nhưng là nhiều cái một ngàn vạn cũng có.

440. Chương 444: Lâm Gia Làm Công Nhật

Editor: Trạch Mỗ

Một nhà Tử Thọ quả thực vào ngày thứ hai mời khách, đáng tiếc, lễ Hàn y tới, bởi vì Lâm Khang Bình không ở nhà, Tử Tình muốn dẫn Thư Duệ đi đưa quần áo rét cho tổ tiên Lâm gia, Thẩm thị là cực kỳ không muốn để cho Tử Tình đi Lâm gia nữa, nhưng là, việc đưa quần áo rét này, việc liên quan đến tế tự tổ tiên, cũng không có cách nào ngăn cản không cho đi, chỉ đành phải dặn dò Đại Giang và Đại Hà đánh xe, còn có Thái Vân Tử Tình mang đi, ngàn vạn lần phải để ý Tử Tình một chút.

Từ khi Lâm đại gia đi rồi, Tử Tình vẫn là lần đầu tiên đến Lâm trang, Dư thị nhìn thần sắc so với lúc trước kém đi không ít, Lâm Khang Kiện cũng tựa hồ còn chưa có từ trong nỗi bi thống tang phụ đi ra, Hồ thị

cũng không nói cười giống như dĩ vãng, còn có Thư Hưng, cuộc hôn nhân này rốt cuộc vẫn là không thành, nếu chờ, phải tới ba năm sau rồi. Chẳng qua, Tử Tình cũng không có nhìn thấy bóng dáng Thư Hưng.

Nhìn thấy Tử Tình, Dư thị bọn họ đầu tiên là có chút ngoài ý muốn, sau lại mới nghĩ tới là lễ Hàn Y rồi, Lâm Khang Kiện nói: “Tết Trung Thu không tới đây, ta đã nghĩ đến là Tam đệ ra ngoài rồi, đệ muội sợ là đã quên, chúng ta đã tế bái cùng luôn rồi. Lúc này cũng giống thế, không nghĩ tới trời lạnh như vậy, đệ muội còn khẳng khẳng chạy đến.”

Tử Tình vừa nghe thăm nghĩ hồ thẹn, Tết Trung Thu Lâm Khang Bình không ở nhà, bản thân đúng là thực sự quên mất, lúc này, nếu không phải là Hoa ma ma nhắc nhở, Tử Tình chỉ sợ lại là không nhớ ra, bởi vì quê nhà An Châu của Tử Tình bên kia, cũng không có tập tục lễ Hàn Y này, đây là thứ nhất, thứ hai, Tử Tình nhiều năm không tế bái phụ mẫu của Lâm Khang Bình, nhất thời thật đúng là không quen lắm. Tử Tình ở trong lòng nói với công bà (cha mẹ chồng) tiếng “thực xin lỗi.”

Đồ đều là Hoa ma ma giúp chuẩn bị cho Tử Tình, hai phụ thê Lâm Khang Kiện và Tử Tình cùng đến mộ phần, nói: “Hôm qua chúng ta đã đốt một phần cho Nhị thúc luôn rồi, chẳng qua, Nhị thúc nếu biết các người tự mình đến. Chỉ sợ sẽ càng vui vẻ hơn.”

Tử Tình dẫn Thư Duệ quỳ xuống, nói: “Cha nương, con cháu xin lỗi, không có làm hết bổn phận của con cháu. Vẫn là lần đầu tiên tới đưa quần áo rét cho hai vị, hai vị muốn trách thì trách con cháu, không liên quan tới tướng công. Tướng công đi xa nhà rồi. . .”

Tử Tình ba la ba la giải thích vài câu, Thư Duệ nói: “Tổ gia tổ nương, không phải là nương ta sai, nương ta cho tới bây giờ chưa từng làm những việc này, năng không biết. Về sau, nương ta đã biết rồi, nhất định sẽ không quên.”

Thư Duệ nói xong đỡ Tử Tình lên. Nói: “Nương, trên đất lạnh, Tổ gia Tổ nương biết được, sẽ đau lòng người.”

“Đệ muội thật sự là phúc khí tốt, không chỉ có Tam đệ che chở. Người làm con này, còn nhỏ tuổi, đã biết nghĩ cho nương hân, là đứa hiếu chuyện, Nhị thúc Nhị thẩm nếu biết, sẽ cao hứng bao nhiêu.” Hồ thị nói.

Tử Tình vui mừng sờ sờ đầu Thư Duệ, cũng cười.

Trở lại Lâm gia, Mã thị và Khương thị biết Tử Tình đến, cũng đều tới. Dư thị biết Tử Tình bọn họ đi đường nửa ngày, lúc này chỉ sợ đã sớm đói bụng, cho nên, cùng Mã thị Khương thị ở phòng bếp nấu cơm.

Tử Tình rửa tay xong, vào phòng bếp giúp đỡ nhóm lửa, Dư thị vội ngăn lại nói: “Ấy đừng. Ta biết, người ở nhà đều là nha hoàn bà tử hầu hạ, ở chỗ ta, ăn không ngon ở không tốt, còn muốn bắt người làm việc, thật đúng là uất ức người rồi.”

Tử Tình cười nói: “Đại nương, hồi ta còn nhỏ ở nhà cũng là phải làm việc, không có yếu ớt như vậy.”

“Đại nương biết, người và Khang Bình đều là người mềm lòng, Đại gia người vừa đi, còn tưởng rằng các người sẽ không qua lại với chúng ta nữa đấy? Lại nói tiếp, chuyện năm đó cũng trách ta, nếu không phải là ta xúi giục, suốt ngày ở trước mặt Đại gia người nhắc tới, Đại gia người cũng sẽ không động tâm tư muốn bán người. Cũng là vừa vặn, vừa vặn nhà ta có bà con xa, là gã buôn người, hẳn hỏi thăm Kinh Thành có gia đình giàu có nào muốn mua người, liền đến thông báo cho chúng ta một tiếng, cứ như vậy mà đem bán Khang Bình vào Văn gia. Đại nương thừa nhận, cuộc sống khi đó gian nan, cả nhà đều ăn không đủ no, lòng riêng của Đại nương quấy phá, động ý nghĩ bán Khang Bình, nhưng trên đời này, có mấy người làm nương không thương con mình?” Dư thị nói xong, liền khóc.

Mã thị tiến lên khuyên nhủ: “Nương, Tam đệ muội cũng chưa nói trách người, còn nói những chuyện cũ năm xưa làm cái gì?”

Tử Tình cũng không muốn nghe bọn họ sấm hối, bèn nói: “Đúng vậy, Đại nương, chuyện quá khứ đã trôi qua rồi.”

Lúc này, Tiểu nhi tử của Khương thị Thư Đạt chạy vào, lôi kéo tay Khương thị, nói: “Nương, Thư Duệ ca ca biết đọc sách biết chữ, ta cũng muốn đi học, học đọc sách biết chữ được không?”

Khương thị vượt đầu đứa nhỏ, nói: “Được, Thư Đạt của chúng ta cũng biết muốn tiến tới rồi. Đầu xuân sang năm nương sẽ chuẩn bị lễ đi tìm tiên sinh cho người, chẳng qua, nương nói trước cho người, đi học phải chăm chỉ theo tiên sinh học, không được ham chơi, lãng phí tiền bạc.”

Mã thị nghe xong cười nói: “Muốn ta nói, Tứ đệ muội vẫn là đừng lãng phí tiền bạc, Thư Hưng cũng không phải đọc sách bao nhiêu năm, không phải là còn đang làm ruộng sao? Có lẽ, nhà Tứ đệ muội như nhà Tam đệ muội, tiền bạc vẫn là dư dả, coi như ta lắm miệng.”

Khương thị nghe xong lạnh nhạt cười, nói: “Đứa nhỏ muốn học, để cho hắn đi thôi, cùng lắm mùa đông, ta làm thêm chút đồ thêu, cha đứa nhỏ làm công nhật thêm mấy ngày, chịu đựng một chút, cũng sẽ qua thôi.”

Tử Tình lúc này mới nhớ tới, đồ thêu năm đó của Khương thị, vẫn là mình chỉ điểm nàng mấy ngón, liền hỏi: “Tứ đệ muội bây giờ làm là đồ thêu lớn hay là đồ nhỏ?”

“Chẳng qua là khâu hầu bao thêu mấy tấm khăn, thứ lớn ta thêu không tốt, còn hại mắt.” Khương thị nói.

Tử Tình biết, món nhỏ hầu bao và khăn này, quen tay một ngày cũng chỉ có thể làm hai cái, thông thường có thể kiếm được hai mươi văn tiền đã coi như không tệ rồi, một mùa đông, cũng có thể kiếm được hai lượng bạc, tiền học phí cho đứa nhỏ hẳn là đủ.

Lúc ăn cơm, Tử Tình không thấy được Lâm Khang Tường và Lâm Khang Dũng còn có Thư Hưng, liền hỏi: “Nhị ca và Tứ đệ bọn họ làm cái gì vậy? Sao không đến ăn cơm?”

Hồ thị nói: “Đi ra ngoài làm làm công nhật rồi, ngay ở trên đường các người đến, nghe nói có một chỗ người ta, đang thu dọn núi hoang đất hoang, nhận người xung quanh đấy. Ai nha, nương ta, nghe nói mảnh đất kia rất lớn, nguyên cái tường viện bằng rào kia đã có mấy dặm đất rồi, chắc chắn, một miếng đất lớn này, nếu là ruộng tốt thì thật tốt, người nói nhà ai có bạc dùng không đi mua mấy mảnh đất tốt, lại cứ muốn sửa sang núi hoang cái gì cũng không mọc ra được, cũng không biết những người có tiền đó rốt cuộc muốn làm gì?”

Tử Tình vừa nghe, cũng không phải chính là đất nhà mình sao? Chẳng lẽ là gần đây? Bèn hỏi: “Cách đây xa không?”

“Có hơn mười dặm đường thì phải? Mấy người bọn họ đều là trời vừa sáng đã vội vàng bắt xe lừa đi, tiền công một ngày được đến ba mươi văn, còn bao hai bữa cơm, xem như phúc hậu rồi.” Khương thị nói.

Tử Tình thật đúng là không biết thôn trang nhà mình ở phụ cận ngay đây, phỏng chừng Lâm Khang Bình cũng không nghĩ tới, lại có thể để cho đường ca đường đệ nhà mình đi làm làm công nhật, bởi vì Lâm Khang Bình giao việc cho Lâm Hưng còn có hai người Vương Tài, không được mấy ngày đã rời nhà rồi, đâu có biết chuyện thuê người?

Nhưng là, việc này, về sau muốn giấu giếm chỉ sợ cũng không giấu giếm được, nghĩ nghĩ, Tử Tình nói: “Không biết chỗ Đại tẩu nói kia có phải của nhà ta hay không? Ta thật đúng là chưa từng đi xem, nhưng là biết Lâm Khang Bình nhờ người mua một vùng núi, hẳn cũng là vội vàng vàng nhìn thoáng qua, giao việc cho quản gia, rồi đi luôn, phỏng chừng lúc đó cũng là không nghĩ tới, để cho Nhị ca bọn họ ở bên trong làm công nhật gì đó.”

Dư thị nghe xong sững sốt, Mã thị nghe xong trái lại vui mừng, nói: “Vậy thì dễ làm rồi, đã là nhà Tam đệ, thay người trong nhà trông coi, làm quản sự gì đó là được, không cần dốc sức khuân vác rồi.”

Lâm Khang Kiện liếc ngang nàng ta một cái, nói: “Lời dặn của cha lúc gần đi người đã quên rồi? Đừng nói Tam đệ muội còn chưa xác định rốt cuộc có phải của nhà nàng hay không, cho dù phải, cũng không liên quan tới chúng ta, chịu khó làm công nhật của chúng ta, cầm phần tiền công kia của chúng ta, kiếm cơm bằng sức lao động của mình, không mất mặt.”

Dư thị nghe xong liếc mắt nhìn Đại nhị tử một cái, không lên tiếng, trái lại Khương thị nói: “Tam tẩu, ta không có yêu cầu khác, có thể nói cho quản sự một tiếng hay không, nếu có việc làm, hãy cứ thuê khẩu tử (chỉ bạn đời, chồng hoặc vợ) nhà chúng ta, hẳn làm việc không lười biếng, rất thành thật, thật sự, chủ nhà xung quanh đây đều biết đến, có việc đều muốn tìm đến hắn.”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Đương nhiên không thành vấn đề, lát ta hỏi thăm một chút, dặn quản gia vài câu.”

Dư thị nghe xong nói: “Tử Tình, nói lý ra, người làm nương như ta không nên cầu tình cho bọn nhỏ, nhưng là, mấy người này một mùa nông nhàn, cũng quả thật nên ở bên ngoài tìm chút việc làm, nhi tử khuê nữ một đám cũng đã lớn, chỗ cần dùng tiền nhiều lắm. Nhà ngươi đã thuê người, thuê ai mà không phải là thuê? Không bằng cũng mang Đại ca ngươi đi, con người Đại ca ngươi, làm việc cang là một tay lành nghề, không tin, ngươi thử xem sẽ biết.”

Tử Tình nghe xong, yêu cầu này thật đúng là không cao, hướng hồ, Lâm Khang Kiện này, vừa nhìn là biết chính là người làm việc nhiều, nói chuyện ít, vội nói: “Liên theo Đại nương, ta hỏi rõ rồi, sẽ để cho Đại ca đi qua.”

Tử Tình gọi Đại Hà tới hỏi, quả thật là đất của Lâm Khang Bình, liền sai hần đi tìm Lâm Hưng nói một tiếng.

Lâm Khang Kiện thấy vui mừng xoa tay lên tục, nói: “Giờ thì tốt rồi, ta cũng có thể có chút tiền thu, trong nhà còn có thể bớt miệng ăn, đa tạ đệ muội.”

Mã thị nghe xong nói: “Nhi tử nhà ta cũng đã mười lăm rồi, không bằng cũng mang đi làm công vài ngày, tốt xấu gì cũng kiếm được một ít tiền trợ cấp.”

Dư thị liếc nàng ta một cái, nói: “Đứa nhỏ nhà ngươi còn nhỏ, người đến người đi lộn xộn, không để ý một cái, đứa nhỏ có sơ xuất, ai chịu trách nhiệm? Chờ đứa nhỏ lớn hơn một chút rồi nói sau. Cũng đừng chỉ rình lấy Đại tử (một loại tiền đồng lớn) của người ta, cũng phải suy nghĩ phân lượng của mình có được không chứ?”

Tử Tình vừa nghe, lời này của Dư thị thật đúng là dùng được, Mã thị lập tức không lên tiếng nữa, cũng là bớt cho Tử Tình khó xử.

Mọi người ở Lâm gia này, trước mắt xem ra, chỉ hai phu thê Mã thị này hay giở trò khôn vặt, mấy người khác vẫn còn khá tốt, không có ý nhất định đòi Tử Tình nâng đỡ, kiếm cơm bằng sức lao động của mình, lúc nào cũng có khí phách.

Buổi tối mấy người Lâm Khang Tường trở về, tới đây thỉnh an Dư thị trước, thế mới biết Tử Tình đến, tất nhiên cũng biết bọn họ đang giúp nhà Tử Tình làm việc, Lâm Khang Dũng còn không nói gì, Lâm Khang Tường nghe xong hỏi: “Một vùng núi lớn đó, không biết mấy ngàn lượng bạc mới có thể mua lại? Không biết Tam đệ chuẩn bị làm cái gì vậy?”

“Việc này, ta thật đúng là không rõ, ta chỉ là nghe hần nhắc tới nói mua một vùng núi lớn, ta còn chưa có đi xem qua đâu, nếu không phải là nghe Đại tẩu nói tới, ta cũng không nghĩ đến.” Tử Tình nói.

Lâm Khang Tường hỏi: “Tam đệ ra ngoài rồi? Còn phải bao lâu mới có thể trở về? Sao ta cho tới bây giờ chưa từng gặp hần ở đó? Ta cũng là nghe nói, muốn xây một căn nhà lớn ở nơi đó, đã bắt đầu khởi công rồi, đệ muội các ngươi định tới đó ở sao?”

441. Chương 445: Nghiên Cứu Thảo Luận

Lâm Khang Tường thoáng cái hỏi nhiều như vậy, Tử Tình thật đúng là không biết rốt cuộc hần là có ý gì, Tử Tình vốn đối với hần không có ấn tượng tốt gì, chẳng qua là nghe Lâm Khang Bình kể một màn hần uống say ở từ đường kia, cảm thấy hần vẫn là người có chút lương tri.

“Nhị ca, tướng công khi nào trở về ta thật đúng là không biết, ta nghĩ, căn nhà kia, cũng là vì tiện cho lúc có đôi khi mang đứa nhỏ ra ngoài chơi ở đi.” Tử Tình nói. Thực ra hần là Lâm Khang Bình cảm thấy mỗi lần về Lâm trang đều phải ở chỗ Dư thị, Tử Tình rất không quen, đại khái Lâm Khang Bình đã sớm cân nhắc muốn xây nhà đi? Tử Tình chỉ là buồn bực, sao hần không về quê xây nhà?

“Tam đệ muội, ta cũng là biết, nhà địa chủ ở trong trang bên cạnh vỡ một mảnh đất hoang trồng đào, là một loại đào mật, chuyên bán cho người trong thành ăn, nghe nói còn không rẻ, đệ muội người không bằng cũng thử xem?” Lâm Khang Kiện nói.

“Tam tẩu, ta biết cách đây không xa, còn có một thôn Lê Hoa, Tam tẩu không bằng cũng phái người đi nhìn xem, có thể trồng hay không?” Lâm Khang Dũng cũng nói.

“Vốn là, ta còn muốn lúc làm việc trộm chút thời gian lười biếng, đã là nhà Tam đệ, Nhị ca ta sẽ không thể lười biếng dùng mảnh lời rồi, đệ muội ta nói cho người, bờ rào kia vẫn là dùng bụi gai gia cố một chút, bằng không, nhà người đến lúc đó bắt kẻ trồng cái gì nuôi cái gì, người ngoài một khi sờ soạng là nhảy vào được, bên ngoài tốt nhất là trồng một ít thứ trẻ con không muốn hái, giống như những quả đào, quả lê gì gì đó kia, bọn nhỏ thấy có mấy đứa không thèm? Một khi thèm nhất định tìm cách chui vào, hái vài quả đào chuyện cũng không lớn, hàng rào nhà người mà bị thủng, người nào con nào cũng có thể chui vào, gieo tai họa.” Lâm Khang Tường nói.

Tử Tình thấy huynh đệ Lâm gia ào ào ra chủ ý, đại khái cũng là lo lắng cả vùng núi lớn này của Tử Tình không có thu hoạch gì, tiền bạc này cũng là lãng phí rồi. Trong lòng cũng là có một tia âm áp, xem ra, người Lâm gia này đúng là không giống như suy nghĩ của mình, cũng không có ý muốn dấn lên. Tử Tình cũng liền thở phào nhẹ nhõm, cùng mọi người nói cười một hồi, mọi người Lâm gia cũng liền nhà nào về nhà nấy.

Sáng sớm ngày hôm sau. Lúc Tử Tình thức dậy chuẩn bị trở về thành, mấy huynh đệ Lâm gia đã đi làm rồi, Hồ thị chuẩn bị một ổ trứng gà cho Tử Tình, nói: “Tẩu tử cũng không có thứ tốt gì cho người, đây là một ổ trứng hai lòng, ta chọn riêng ra, người cầm đi cho bọn nhỏ ăn cái mới mẻ. Lời dư thừa tẩu tử cũng không nói nữa. Có thời gian rảnh thường xuyên qua đây thăm.”

Tử Tình thấy hết sức hiếm lạ, khéo léo từ chối nói: “Đại tẩu vẫn là giữ lại đi bán lấy mấy đồng đi, thứ này ít, có hiếm lạ.”

“Đệ muội cũng đừng từ chối, đây là một đám trứng gà cuối cùng trước khi vào đông. Vốn chính là giữ lại cho các người, đoán rằng các người cũng nên đến một chuyến. Mỗi lần các người đến cũng không đi tay không, chúng ta cũng không có thứ gì tốt, vừa khéo chọn ra được một ổ trứng hai lòng, nghĩ thứ này cho các người cầm đi vừa vặn, cũng là tâm ý của chúng ta.”

Hồ thị đã nói như vậy, Tử Tình chỉ đành phải mang đồ đi, Dư thị thấy nói: “Vốn đang muốn lấy chút dưa chua cho người, nhớ năm đó tới người còn rất thích ăn. Đáng tiếc, bây giờ còn chưa chua, chờ chua rồi, ta để cho bọn họ đưa đi cho quần gia người.”

“Vay đa tạ đại nương rồi.” Tử Tình vội nói, mùa đông rau thiếu, chỉ ăn thịt cũng không được. Dưa chua còn rất giải ngấy.

“Người có thể đến, chính là còn nhận đại nương là ta này, người một nhà cũng không nói những lời sáo rỗng này, mau sớm đi đi thôi, trời này, ta thấy có chút âm u, đừng để một lát nữa tuyết rơi xuống, trên đường không an toàn.” Dư thị nhìn nhìn sắc trời, nói.

Tử Tình nhớ tới lần trước gặp phải ngày giông tố, cũng không dám trì hoãn nữa, vội từ biệt mọi người lên xe.

Nói thật ra, lần này ở Lâm gia, Tử Tình vẫn là có vài phần ngoài ý muốn đối với sự chuyển biến của Lâm Khang Tường, Tử Tình còn nhớ rõ tình cảnh lần đó lúc hắn ép hỏi Lâm Khang Bình, tìm hiểu chi tiết nhà Tử Tình, hết sức hùng hổ dọa người.

Thư Duệ thấy Tử Tình đang trầm tư, bèn hỏi: “Nương, người đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Tử Tình vuốt đầu Thư Duệ, nói: “Đang suy nghĩ mấy người Đại gia và các thúc thúc người, ta cho rằng bọn họ sẽ nói ra yêu cầu gì, không nghĩ tới chỉ là muốn đi làm công, xem ra, bọn họ đều nhớ kỹ lời nói của Đại tổ gia người, không được trông chờ tiền tài không làm mà hưởng, tuân thủ bốn phận của mình.”

Nếu năm đó mấy đứa nhỏ nhà Xuân Ngọc cũng có thể như vậy, bi kịch của một nhà Xuân Ngọc có phải là có thể tránh khỏi rồi hay không, đáng tiếc, không gặp phải một đôi cha nương tốt.

Khi được được một nửa đường, quả nhiên hạt tuyết nhỏ rơi xuống, rơi xuống đất lập tức chảy ra, Thái Vân nhìn thoáng qua, nói: “Chủ tử đừng lo lắng, có chúng ta đây, kỹ thuật đánh xe của Đại Giang bọn họ nãi nãi xin cứ yên tâm.”

Thư Duệ nghe xong, nắm tay Tử Tình, Tử Tình cười cười, cảm thấy bình yên.

Lúc Tử Tình vào nhà, thấy ba chiếc xe ngựa đỗ ở cửa, chắc là ba đứa nhỏ kia lại tới cửa rồi, thư viện vừa nghỉ phép, là hay chạy tới nhà Tử Tình, La Hạo Viêm kia cũng vậy, Tử Tình cũng không có cách nào đuổi người, dù sao cũng là con của ân nhân cứu mạng mình, thực ra, Tử Tình không muốn tiếp đãi nhất chính là Văn Tinh Vực, vừa nghĩ đến những quý phụ nhân Văn gia kia, Tử Tình luôn có loại cảm giác không rét mà run.

Tiểu Phần thấy Tử Tình, cười nói: “Nãi nãi đã trở lại rồi, phu nhân đã phái người đến hỏi mấy lần.” Nói xong vội phân phó Tiểu Hòa đi qua nói một tiếng.

Tử Tình thấy trên mặt đất đã có một tầng tuyết mỏng như sương trắng, nghĩ tới hôm nay trời lạnh, cũng không biết Lâm Khang Bình ở bên ngoài thế nào rồi? Quần áo mùa đông có mang đủ hay không?

Tiểu Dục thấy Tử Tình, vội chạy tới, nói: “Cô cô, hôm nay chúng ta ăn lẩu đi? Trong trang tặng cho ta mấy con dê tới, ta lấy một con cho cô cô, còn có, ta muốn ăn đùi dê cô cô nướng, Thư Ngạn nói ăn khá ngon.”

Hoa ma ma ở một bên nói: “Dê đã xử lý sạch sẽ rồi, nãi nãi nghỉ ngơi một lát trước đã, có việc gì phái nô tì đi làm là được.”

Tử Tình thấy bọn nhỏ tương đối đầy đủ, nghĩ có lẽ khá nhiều đứa thích ăn đùi dê nướng, bèn nói: “Vẫn là tự ta đi thôi, cũng không coi là mệt, ngồi lâu quá, vừa vận hoạt động một chút.”

Cạnh ao ở hậu hoa viên có một phòng có kháng, nghe ý của Tử Hỉ là chuyên dùng để ăn món quay nướng, Tử Tình sai Tiểu Bạch dẫn một bà tử đi nhóm lửa hong kháng, bên này, phân phó Tiểu Tử cắt thịt, hai cái chân trước, Tử Tình đều ướp lên, còn lại để cho Tiểu Tử cắt cả thành lát cắt, xương và dê tạp đều nấu lên, mới nhớ tới bảo Tiểu Trúc đi các nhà nói một tiếng, hôm nay ăn thịt dê ở trong hoa viên.

Một hồi, thấy Lưu thị cùng tới đây, nói: “Hôm nay vốn nên là nhà ta mời khách, người lại tranh trước, đồ ta đều chuẩn bị rồi.”

“Thời tiết này, đặt ở bên ngoài cũng không hỏng được, mấy đứa nhỏ nhà ta muốn ăn, Đại tẩu nếu không muốn đến, ta cũng không có ý kiến.” Tử Tình cười nói.

“Đức hạnh, ta không chỉ muốn đến, còn muốn mang cả nhà đến.” Lưu thị nói xong liền cười rời đi.

Hôm nay vừa vặn là ngày mộc hưu của Tử Phúc và Tử Hỉ, cho nên, một hồi người đã đầy đủ hết, than lửa, lưới sắt đều chuẩn bị hết rồi, mấy người Lưu thị chơi mạt chược ở phòng bên cạnh trước, Tử Hỉ cười nói: “Tỷ, may mà lúc đó ta nhớ tới tình hình năm đó ăn thịt nướng ở nhà người, mới đặc biệt giữ lại một cái như vậy, không tệ chứ?”

“Người cũng chỉ nhớ ăn thôi.” Tử Phúc cười nói.

“Ai nói? Bây giờ ta tốt xấu gì cũng là trọng trách trên vai, aiz, nói đến đây, cũng không biết chỗ tỷ phụ có thuận lợi hay không, mấy đệ gì đó kia cũng không biết có mua được hay không? Các người nói, vì sao người Tây Dương có thể ở trong vài thập niên này tiến bộ thần tốc như vậy? Ta thật đúng là muốn đi xem.” Tử Hỉ nói.

“Muốn đi, người không thể xin chỉ với Hoàng thượng? Hẳn là sẽ cho phép đi? Dù sao, hiện tại phải nhập vào không ít kỹ thuật của người Tây Dương, có thể tận mắt xem, đi theo học hỏi, khẳng định hơn đồng của làm xe nhiều.” Tử Tình nói.

(Đóng cửa làm xe: đóng cửa làm xe không quan sát đường xá, ý chỉ theo ý chủ quan của mình mà làm việc, không cần biết đến thực tế khách quan)

“Nhưng là, người biết tiếng của người Tây Dương sao?” Tử Phúc hỏi.

“Tỷ phụ hẳn là biết một ít, thời gian hẳn giao tiếp với người Tây Dương dài nhất.” Tử Hỉ nói.

“Đúng là thật trùng hợp, tỷ phu người cũng muốn đi đó? Nếu không phải là không yên lòng ta, hẳn đã sớm đi rồi.” Tử Tình cười nói.

“Phải không? Thế ngày mai ta lại một lần nữa viết sổ con, tỷ, ta cam đoan trong vòng hai năm nhất định trở về, người yên tâm.” Tử Hỉ nói.

“Lời này của người vẫn là nói cùng vợ người đi, Khang Bình nhà ta không đi.” Tử Tình nói.

“Cô cô, người Tây Dương có những chỗ nào mạnh hơn chúng ta?” Tiểu Dục hỏi.

“Cái này, cũng không dễ nói, công nghiệp của người Tây Dương phát triển hơn chúng ta, chủ yếu thể hiện ở luyện kim, hóa chất, vải bông dệt len, đương nhiên còn có súng pháo chúng ta muốn, kỹ thuật thuốc nổ. Nhưng là, đồ thêu, gốm, tơ lụa, đồ sứ ... những kỹ thuật cổ xưa của chúng ta, bọn họ phần lớn là không biết.” Tử Tình thuận miệng nói.

“Tình nhi, những cái đó người từ nơi nào biết được?” Tử Phúc hỏi.

Tử Tình thấy người cả phòng nhìn mình, đều mang theo tò mò và nghiên cứu, vội hỏi: “Đây có cái gì? Người không thấy Khang Bình nhà ta qua lại với người Tây Dương bao nhiêu, trở về nghe hẳn nhắc tới lỗi tai ta cũng mọc kén rồi, nhà ta có bao nhiêu đồ của người Tây Dương, phân tích một cái, không phải rõ ràng?”

Lý do này coi như đã nói qua, mọi người bình tĩnh đại ngộ, Tử Hỉ vỗ bả vai Tử Tình nói: “Tỷ ta là ai? Đó là nữ tử dung tục bình thường sao? Không giống có người, suốt ngày cũng chỉ biết chơi mặt chước.”

Tử Hỉ nói xong liếc mấy người Lưu thị một cái, Lưu thị cười nói: “Ta đề nghị, mấy tẩu tử chúng ta đánh Tiểu Tứ một trận, các người đồng ý không?”

“Ta là không có ý kiến, chỉ cần Tứ đệ muội không có ý kiến.” Trần thị cười nói.

Vừa vặn lúc này, thịt dê cũng chín, Tử Tình sợ đùi dê không đủ, lại cắt rất nhiều sườn dê, một hồi mùi thơm đã xông vào mũi rồi, Tử Hỉ cùng bọn nhỏ ăn trước, mấy người Lưu thị giải tán, vây quanh đi qua.

Người càng nhiều, người cướp ta cũng cướp, ăn càng ngon, cộng thêm tay nghề của Tử Tình vốn đã trải qua vô số lần kiểm nghiệm thực tiễn, La Hạo Viêm vừa ăn vừa khen: “Cô cô, ăn ngon thật, ngày mai chúng ta còn tới, cô cô còn làm nữa có được hay không?”

La Hạo Viêm nói xong, thấy Tiểu Dục và mấy đứa Thư Duệ nhìn hẩn, vội bồi thêm một câu: “Ngày mai nhà ta ra dê.”

“Đi, nhà cô cô không lấy ra nổi một con dê sao? Ta chỉ là sợ cô cô mệt.” Tiểu Dục nói.

“Vây chờ mấy ngày nữa, thời điểm mọc hươu lần sau, được không cô cô?” Văn Tinh Vực hỏi.

Tử Tình nghe xong chỉ đành phải đáp ứng, La Hạo Viêm vội nói: “Cô cô, trở về ta đưa hai con dê đến, một con dê những người này không đủ chia.”

Tử Hỉ nghe xong vỗ bả vai của hẩn cười nói: “Đủ ý tứ, cứ định như vậy.”

Tử Phúc nhìn hẩn cười nói: “Ăn no rồi còn không viết sổ con của người đi?”

442. Chương 446: Gặp Lại Lí Hẩn

Mùa đông phương Bắc thật đúng là đến sớm, vừa mới vào tháng mười, cũng đã rơi mấy trận tuyết nhỏ rồi, ý của Thẩm thị là trời lạnh rồi, thỉnh an buổi sáng liền miễn, ăn xong cơm chiều mọi người cùng tụ tập trò chuyện cũng không sao, trước khi trời tối liền trở về nhà mình.

Tử Tình vẫn xem như là thể chất thiên về tính hàn, sợ lạnh, một khi cảm lạnh thì là ho khan không dứt, càng là hận không thể cả ngày làm tổ ở trên炕.

Bởi vậy, không cẩn thận một cái, lại bị nhiễm phong hàn, đến cả thỉnh an buổi tối cũng miễn. Cũng là Tiểu Dực thấy Tử Tình ngã bệnh, vừa phát sốt vừa ho khan, bèn dẫn theo một đại phu chẩn bệnh cho Tử Tình, nào là thuốc thang nào là thuốc viên, ép buộc Tử Tình khổ không thể tả, hết sức nhớ nhung Lâm Khang Bình, đối với Hoàng đế không khỏi cũng sinh ra vài phần hận ý, thường thường nói lảm nhảm ở trong lòng, lầu bầu vài câu.

Ngày hôm đó, Tử Hỉ hạ triều trở về thăm Tử Tình, sắc mặt vui mừng, nói: “Tỷ, hoàng thượng cuối cùng cũng đồng ý ta đi tìm hiểu quốc gia Tây Dương rồi.”

“Phải không? Khi nào thì đi?” Tử Tình hỏi.

“Đầu xuân sang năm, chẳng qua là, tỷ, người đừng trách ta, Hoàng thượng còn đặc biệt chỉ định tỷ phụ đồng hành.”

“Cái gì? Một mình người đi không tính, còn muốn kéo theo một người nữa, vốn những ngày này, hắn đã không ở nhà được mấy ngày, người còn ngại hắn cách ta không đủ xa, còn muốn sai hắn đi ra nước ngoài?” Tử Tình cầm lấy gối ôm bên cạnh ném ngay về phía Tử Hỉ.

“Tỷ, tỷ, không phải là ý của ta, là ý của Hoàng thượng, ý của Hoàng thượng ta có thể phản bác sao?” Tử Hỉ tiếp tiếp gối ôm nói.

Lúc này, Thái Vân tới đây nói, Văn Tam đến.

Tử Tình vừa nghĩ, hắn là có liên quan đến việc Lâm Khang Bình ra nước ngoài, liền cùng Tử Hỉ đi ra ngoài gặp Văn Tam, Văn Tam nhìn thoáng qua Tử Hỉ, nói với Tử Tình: “Nói vậy người đã biết đến rồi, Hoàng thượng chuẩn bị để cho Khang Bình cùng với Tăng thám hoa đi tìm hiểu các quốc gia Tây Dương?”

“Vừa mới biết được, Khang Bình nhà ta cũng không phải đại thần chính thức trong triều, việc đi nước ngoài này có cần thiết phải hắn đi sao? Còn có, hắn không phải là còn có rất nhiều việc phải làm sao? Bằng không, một ngàn vạn lượng bạc này bốc ra ở đâu? Đến lúc đó một khi phạm tội khi quân. Chúng ta làm sao nhận nổi?” Tử Tình tức giận hỏi.

“Việc này, các kế hoạch của Khang Bình vô cùng cặn kẽ, thánh thượng đã giao công việc cho ta phụ trách, dù sao Khang Bình cũng chuẩn bị các hạng công việc được bảy tám phần rồi. Ý của Thánh thượng, sau khi Khang Bình xuất ngoại lần này trở về, sẽ chấp thuận cho hắn triệt tiêu khẩu trừ thời gian ba năm kia, nói cách khác, hắn có thể tự do rồi.” Văn Tam giải thích nói.

Tử Tình nghe xong rất là không nghĩ ra, hỏi: “Hắn chỉ là một kẻ bạch đình, à. Không đúng, cũng chỉ là một thất phẩm nghĩa quan, chỗ nào cần hắn đi ra ngoài?”

“Thánh thượng biết được Khang Bình giao tiếp nhiều năm với người Tây Dương, đối với ngôn ngữ và lễ tiết của người Tây Dương đều thông hiểu nhiều. Thực xin lỗi, là ta nói đến những điều này với Thánh thượng, ta cũng là muốn phân ưu cho Thánh thượng. Thánh thượng hứa hẹn, nếu như bọn họ an toàn trở về, chắc chắn lại có ban thưởng nữa.” Văn Tam nói.

“Ban thưởng cũng không dám hy vọng xa vời. Hi vọng hắn nhớ được hứa hẹn của hắn là được.” Tử Tình nói.

Đừng đến lúc đó lại tới một cái lý do gì đó tìm người đến dùng mấy năm, từ xưa tới nay khó cân nhắc nhất đó là tâm tư của đế vương, bất kể hắn nói cái gì. Làm cái gì, lời đình mưa móc đều là Hoàng ân, người khác chỉ có phần thừa nhận và cảm ơn.

Tử Hỉ trở về phòng, nói với Tử Tình: “Tỷ, ta còn tưởng rằng là do ta, thì ra là hắn đề cử, tỷ, người trách lầm ta rồi phải không?”

Tử Tình cũng nghĩ không thông, trong này có việc gì của Văn Tam? Đang êm đẹp, nhất định muốn nói đến những điều này với Hoàng đế. Tử Tình vừa nghĩ tới phải cùng Lâm Khang Bình xa cách hai ba năm, trong lòng liền vạn phần không muốn, lúc này vừa đi hai ba tháng Tử Tình còn nhớ nhung không thôi, phải hai ba năm, còn là cách vạn lý trùng dương, hai người từ sau khi đính hôn. Cũng là chưa bao giờ tách ra thời gian dài như vậy, không riêng gì thời gian không gian, mấu chốt là một đường này, ai biết có thể có biến số gì?

Lâm Khang Bình là đầu tháng mười một trở về, lòng tràn đầy vui mừng trở về muốn cùng Tử Tình qua cái Tết đoàn viên, ai ngờ một cú sét đánh to đùng nện vào trên đầu, Lâm Khang Bình cũng là bỗng chốc u mê rồi.

Nói thật ra, Lâm Khang Bình là muốn đi ra ngoài tăng thêm kiến thức, chẳng qua, mấy năm nay hắn vẫn luôn bôn ba ở bên ngoài, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đối với Tử Tình, áy náy của hắn không ít, cho nên, hắn nghĩ, chờ thêm hai năm, bọn nhỏ lớn hơn một chút, hắn mang theo Tử Tình đi cùng, coi như hai người đi du lịch. Hắn biết Tử Tình nhất định là vui mừng, bởi vì Tử Tình từng nói, đời trước bởi vì điều kiện trong nhà không tốt, chỗ muốn đi rất nhiều, nhưng là đều không có bắt tay vào một cuộc hành trình nào.

Lâm Khang Bình nói: “Không bằng, người cùng đi với ta? Bọn nhỏ có Hoa ma ma và nương bọn họ chăm sóc, hắn là không thành vấn đề, chúng ta mang Yên Nhiên theo.”

Tử Tình lắc lắc đầu, nói: “Lần này các người đi ra ngoài, là việc công, mang theo ta và con không thích hợp, lại nói, bọn nhỏ cũng hơi nhỏ, Thư Duệ mới mười tuổi tròn, Thư Vĩ mới tròn bốn tuổi, ta làm sao nhẫn tâm?”

Lâm Khang Bình cũng vậy, người còn chưa đi, trong lòng đã bắt đầu nảy sinh thấp thỏm, không khỏi cũng có vài phần hận ý, sớm biết như thế, năm đó, bỏ đi, không nói, nói ra lại là đại nghịch bất đạo.

Bởi vì phải đi ít nhất hai năm, Tử Tình muốn làm quần áo cho Lâm Khang Bình, ngày liền bận rộn lên, Lâm Khang Bình cũng vậy, nơi nào cũng không muốn đi, cả ngày cùng Tử Tình làm tổ ở trên kháng, Lâm Hưng cũng là trở về vài lần, nói tiến độ xây dựng lại trong trang, đáng tiếc, Lâm Khang Bình cũng không có hứng thú đi xem một cái.

Tử Tình nói với hắn chuyện huynh đệ Lâm gia làm công ở trong trang, Lâm Khang Bình nghĩ nghĩ, nói: “Tùy bọn họ đi thôi, nhớ được về sau lúc có việc thông báo cho bọn họ một tiếng, chúng ta vẫn là đừng quản quá nhiều. Cuộc sống của bọn họ so với nông dân bình thường vẫn là tốt hơn một ít, đại gia ta cũng nói, để cho bọn họ tay làm hàm nhai.”

“Đúng vậy, cuộc sống đơn giản có vui vẻ của đơn giản. Như chúng ta, tiền là có, gia nghiệp cũng lớn hơn trước rất nhiều, nhưng người lại càng ngày càng bận, đều là lỗi của ta, đang yên đang lành nhất định mua mỏ cái gì, cho ta một ngọn núi vàng, cũng phải giữ được nha?” Tử Tình thở dài.

Lâm Khang Bình nghe xong vuốt mặt Tử Tình cười nói: “Núi vàng là vật chết, người là vật sống, ta giữ người là được, cái khác, ta đều không cần.”

Hai người nói giỡn cũng liền tạm thời quên đi nỗi buồn ly biệt, bắt đầu trao đổi đến việc nhà, Lâm Khang Bình nếu đi, khẳng định bên người phải dẫn theo một người tin cậy, ý tứ của hắn là vẫn như trước kia, mang theo Lâm Phúc cùng Thẩm Bảo Phúc, công việc ở An Châu, chỉ có thể giao cả cho Lâm An rồi.

“Người gửi thư báo cho bọn họ chưa?” Tử Tình hỏi.

Lần ra ngoài này cũng là muốn chuẩn bị vài thứ, đâu phải chuyện nhắc chân là đi luôn? Còn có, ý của Tử Tình là mang theo Đại Giang đi nữa, đáng tiếc Lâm Khang Bình không đồng ý.

Hai người đang nói, Văn Tam lại tới nữa, bảo Lâm Khang Bình cùng hắn đi ra ngoài một chuyến, hai người vội vội vàng vàng mà thẳng bước đi.

Thì ra, là Lí Hân muốn gặp mặt Lâm Khang Bình một lần, vốn là, hắn cũng có thể hạ chỉ triệu Lâm Khang Bình tiến cung, chẳng qua, nghĩ tới hai lần ơn cứu mạng của Lâm Khang Bình, nghĩ tới tình nghĩa của Lâm Khang Bình đối với Tử Tình, cũng nghĩ đến kính dẫu của Lâm Khang Bình đối với triều đình, người như vậy bên cạnh hắn thật đúng là không có. Hắn bỗng nhiên có chút muốn kết giao với Lâm Khang Bình, lấy một thân phận người quen cũ, mà không phải quân thần hôm nay.

Cho nên, hắn thay đổi thân thường phục xuất cung, phái Văn Tam tìm Lâm Khang Bình đến, nếu không phải là sợ dọa đến Tử Tình, phỏng chừng hắn đã tới cửa rồi.

Lí Hân tìm Lâm Khang Bình, phần lớn là hỏi thăm chút chuyện người Tây Dương, hắn muốn hiểu rõ hơn những chuyện của người Tây Dương, cũng biết bản thân không đủ kinh nghiệm, đại thần trên triều rất ít

có lời thật, Lí Hân hi vọng có thể từ miệng Lâm Khang Bình nghe được chút ít lời nói thật.

Lâm Khang Bình nói đại khái một lần kinh nghiệm những năm này của mình, sự việc hiểu biết, trong lúc đó, cũng trộn lẫn một ít quan điểm của Tử Tình, thứ Tử Tình dạy hắn biết, tỷ như, kết cấu sản xuất, nông nghiệp là trụ cột, là quan trọng nhất, nhưng là chỉ có nông nghiệp, không có công nghiệp, chắc chắn là sẽ lạc hậu, kết quả của lạc hậu đó là bị động bị đánh. Tây Phương đang ở vào giai đoạn nảy sinh tư bản chủ nghĩa, công nghiệp được phát triển nhanh vùn vụt, cũng đang tìm kiếm mở rộng ra nước ngoài, Đại Phong quốc vừa vận mượn cơ hội này, xây dựng công nghiệp dân tộc của mình, như vậy, mới không đến mức bị bỏ lại quá xa.

Còn có, trừ Việt Thành ra, nên mở cửa phủ Tùng Giang hiện tại đang xây dựng, như vậy, hấp dẫn càng nhiều người nước ngoài tiến vào buôn bán, cũng có thể đưa phủ Tùng Giang phủ thành Việt Thành thứ hai, làm cho kinh tế Đại Phong quốc phát triển.

Những lời này, là mấy người Lí Hân và Văn Tam, La Trì bọn họ chưa từng được nghe qua, ngay cả Văn Tam cũng nói: “Chả trách người ta thường nói, sĩ cách ba ngày làm thay đổi cách nhìn triệt để mà đối xử, người hôm nay, không ngờ lộ ra học vấn còn sâu hơn ta, xem ra, kiến thức những năm này thật đúng là tăng lên không ít.”

Thực ra, Văn Tam trái lại nghĩ tới Tử Tình, lấy hiểu biết của hắn đối với Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình không có khả năng có kiến thức sâu như vậy, chẳng qua, hắn lo lắng Lí Hân cũng đoán ra được Tử Tình, cho nên, giành trước một bước chúc mừng Lâm Khang Bình, tính qua loa cho đi.

Nội tâm của Lí Hân cũng không thể nói không rung động, là một thế hệ đế vương trẻ tuổi, ai có thể không có chút dã tâm? Ai không mong muốn đất nước mình phồn vinh hưng thịnh, không mong muốn con dân mình cơm no áo ấm? Cho nên, Lí Hân mới có thể vô cùng sốt ruột như vậy, mới có thể dùng chút thủ đoạn đoạt mỏ của Lâm Khang Bình.

Nghĩ đến hai lần ơn cứu mạng của Lâm Khang Bình đối với mình, chuyện này mình làm, đúng là làm không chính đáng, Lí Hân nói với Lâm Khang Bình: “Chuyện hai lần trước, là ta không đúng, người không có trách ta, ngược lại nói với ta lời nói này, có thể thấy được người là người thẳng thắn vô tư, ta không có nhìn lầm người.”

Lâm Khang Bình thấy Lí Hân dùng “Ta” để nói lời nói này, thật là có chút sợ hãi, quỳ xuống nói: “Thánh thượng không cần như thế, là lỗi của thảo dân, thảo dân biết rõ Thánh thượng bởi vì sao mà sầu lo, mà không có sớm hiển mả ra, là lỗi của thảo dân.”

Lí Hân phát phát tay, nói: “Đã ra ngoài rồi, mọi người cũng không cần câu nệ, ta và Văn Tam cùng với La Trì là cùng lớn lên từ nhỏ, bọn họ biết tính cách của ta, về sau, dần dần, gặp thêm vài lần, người sẽ rõ ràng. Ta đã chịu xuất cung tới gặp người, đó là không muốn làm cho người khó xử, lại nói tiếp, người vẫn là ân nhân cứu mạng của ta, so sánh với nhau, ta còn cái gì cũng chưa làm cho người. Người có yêu cầu gì, không ngại nói ra.”

Lâm Khang Bình ngẫm nghĩ, nói: “Người nhà bình an, còn có, về sau, chỉ muốn cùng chuyết kinh sống yên ổn, không muốn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều như vậy nữa.”

443. Chương 447: Thêm Phiên

Lí Hân nghe xong nói: “Việc này không thành vấn đề, ta đồng ý với người. Nói thật, là một nam nhân, ta thật sự là có vài phần hâm mộ người, có thể có một nữ nhân, làm cho người khẳng khẳng một mực như vậy, vô luận làm cái gì, đều vui vẻ chịu đựng, đời ta là không có phúc khí này.” Lí Hân nói xong còn đặc biệt liếc Văn Tam và La Trì một cái.

Sắc mặt Văn Tam lập tức quẫn, quay đầu đi, La Trì trái lại cười hi hi.

Lâm Khang Bình về nhà, Tử Tình bị mấy người Lưu thị kéo đi xem tiệm cơm, tiệm cơm đã trang hoàng xong toàn bộ, theo như ý của Trần thị, muốn khai trương vào ngày mười tám tháng mười một, bởi vậy lúc này, mấy cổ đông tập hợp toàn bộ, ngay cả Tử Vũ cũng bị kéo ra ngoài, nhìn xem còn có chỗ nào muốn cải tiến.

Tử Tình vừa nhìn, trên bảng hiệu là “Lục Hoa cư”, nhìn nhìn Trần thị, Trần thị nói: “Nhị ca người nói, Phong Di cư là bảng hiệu của Trần gia chúng ta, tiệm cơm này là sáu nhà chúng ta, sẽ không chiếm tiện nghi của Trần gia, ngộ nhờ ngày nào đó người nhà mẹ đẻ ta còn muốn đi lên Kinh Thành để làm Phong Di cư thì sao? Cho nên, liền sửa lại danh hào này. Ngày đó tìm người không có ở nhà, mấy người chúng ta quyết định luôn.” Trần thị nói.

“Ngày mai mừng mười, ngày mai đại gia đình chúng ta ăn thử, tắm thử, mỗi nhà một viện tử, tự mang nha hoàn, đương nhiên, nhà ai muốn uyên ương nghịch nước, chúng ta cũng không có ý kiến.” Lưu thị nói xong tự mình cười luôn.

Lời này, cũng là nhắc nhở Tử Tình, “Đại tẩu, không bằng chúng ta giữ lại riêng một viện tử, chuyên dùng để chiêu đãi nữ quyến, toàn bộ người hầu dùng nha hoàn, Đại tẩu và Tứ đệ muội thỉnh thoảng có xã giao với phu nhân thái thái nhà quan cũng có thể mang vào, đây không phải đem danh tiếng truyền ra ngoài.”

“Việc này ta cũng là đã nghĩ tới, để lại một cái, vốn là chuẩn bị cho người nhà chúng ta dùng, nha hoàn cũng đã chuẩn bị mấy đứa rồi.” Trần thị nói.

Mấy người đang nói giỡn, Lâm Khang Bình tìm đến. Lưu thị cười nói: “Nhiều năm trôi qua như vậy, muội phu vẫn là một chút tiền đồ cũng không tăng lên, một lúc không thấy được muội muội cũng là không được, cũng không biết những ngày người đi xa nhà làm sao chịu đựng được?”

“Đại tẩu cũng biết ta rời nhà ở ngoài không dễ dàng. Tốt xấu gì lúc này thông cảm cho chúng ta nhiều hơn một chút, bớt phân công công việc cho Tình nhi nhà ta.” Lâm Khang Bình cũng cười trả lời.

“Các người nghe xem lời hấn nói này, may mà ta còn chưa có sai nằng làm cái gì đâu?” Lưu thị tay cầm khăn chỉ vào Tử Tình nói.

“Đại tẩu. Muội phu đã nói như vậy rồi, từ nay về sau, chúng ta cũng phải thực sự tìm nhiều việc làm cho muội muội một chút.” Trần thị cũng cười nói.

Bỗng nhiên, mấy người Tử Phúc đều tới đây, nói: “Từ rất xa đã nghe thấy tiếng của các người, nói cái gì vậy? Náo nhiệt thế.”

“Đại tẩu đang oán giận Đại ca không xốt nằng, cho tới bây giờ không có đi tìm nằng. Hóa ra Đại ca có Thuận Phong Nhi, nghe được, bởi vậy, chạy nhanh đến rồi.” Tử Tình cười nói.

Tử Phúc nghe xong gõ đầu Tử Tình một cái, nói: “Đến cả Đại ca người cũng trêu ghẹo. Càng lớn càng không có quy củ, Đại ca là tới tuần tra.”

Tử Tình nhìn Tử Lộc, Tử Lộc nói: “Nhị ca là tới kiểm tra, xem xem tác phẩm thư pháp ta viết có đủ hay không?”

Tử Thọ không đợi người khác hỏi, vội hỏi: “Ta là đến hỗ trợ, nhìn xem còn cần lấy thêm mấy thứ đồ trang trí đến hay không.”

Tử Hỉ hì hì cười nói: “Ta là đến thị sát, nhìn xem có cần ăn thử hay không.”

Tử Hỉ nói xong, mọi người đều cười vào Mai uyển gần đây, trong viện trồng vài gốc hoa mai. Đáng tiếc, còn chưa tới mùa mai nở. Ba gian nhà giữa, treo dây thi từ ca phú về vịnh mai, đều là tác phẩm thư pháp Tử Lộc viết, phía dưới có một mẫu nhãn nhỏ ghi giá bán.

Phòng lớn là phòng tiếp khách, bên trái phòng là một dãy kháng lớn. Bàn trên kháng lớn, bảy tám cái đệm bông, bên phải là bàn tròn lớn, theo sở thích của khách.

Mấy người Tử Phúc nhìn một vòng, nói: “Nuôi những người này một ngày tiêu tốn cũng không ít, còn có các hạng thuế má, giá đồ ăn các người đã tính toán xong chưa?”

Trần thị nói: “Bên này thu phí tất nhiên phải cao hơn một ít, chúng ta cũng là mò ra, tham chiếu quán cơm đồng hương của nhà khác định ra.”

Tử Phúc và Tử Hỉ vẫn là xã giao ở bên ngoài nhiều hơn một chút, đề ra mấy điểm đề nghị, Trần thị nhất nhất nhớ kỹ, thời gian ăn thử định vào ngày hôm sau, rồi nhà nào về nhà nấy.

Ngày Lục Hoa cư khai trương, cánh nữ nhân Tăng gia đều không có ra mặt, Tử Lộc và Tử Thọ còn có Lâm Khang Bình và Hạ Cam Vĩnh ở đây giữ thể diện, không biết có phải quảng cáo ở cổ đại không phát triển hay không, tin tức tương đối chậm, cũng không có xuất hiện cảnh sôi động như trong dự liệu.

Mấy người Lưu thị biết được hơi có chút thất vọng, Trần thị trái lại không cho là đúng, nói: “Lúc Phong Di cư nhà ta vừa mới bắt đầu cũng như vậy, sau này, người đã ăn qua đều cảm thấy không tệ, dần dần danh tiếng tốt lên, kinh doanh mới tốt.”

Lâm Khang Bình nghe xong hết sức đồng ý, nói: “Nhị tẩu rất cuộc là đã có kinh nghiệm, là người biết việc, không chỉ tiệm cơm, làm kinh doanh đều như vậy, sao có thể một ngum ăn thành người mập? Danh tiếng này, nhân mạch này, nhân khí này..., đều phải dựa vào từ từ hình thành.”

Sau khi tiệm cơm chính thức buôn bán, mấy người Lưu thị ngược lại nhàn rồi, có chương quầy quản lý, mấy người Lưu thị cứ ra ra vào vào cũng không thích hợp, mỗi ngày chương quầy đưa sổ sách đến chỗ Trần thị, Trần thị tự mình làm sổ, Tử Tình triệt để nhàn rồi, bắt đầu làm quần áo ra ngoài cho Lâm Khang Bình.

Lâm Hưng nói công việc trang viên bên kia cũng đã ngừng lại, mặt đất đã đóng băng rồi, hàng rào đã hoàn công, đều dùng bụi gai gia cố, công việc còn lại phải chờ tới đầu xuân. Đông chí khi Lâm Khang Bình trở về tể tổ, nhân tiện đi xem một cái, trở về hình như dạo dò Lâm Hưng vài việc, Tử Tình cũng không hỏi đến.

Ngày hôm đó, Lâm Khang Bình nhận được thư của A Thủy, nói máy dệt đã vào tới phủ Tùng Giang rồi, đang chạy thử, giống như dự tính của Tử Tình, quả nhiên là mua được từ Đại Anh quốc, đồng thời còn có hai nhân viên kỹ thuật của bọn họ.

Trong thư của A Thủy còn nhắc tới một việc, chính là uy lực lựu đạn của người Tây Dương không lớn, đội tàu của bọn họ đã từng gặp phải người nước Oa, thiếu chút nữa là mất cả người lẫn của, may mắn bọn họ gặp được thủy quân phủ Tùng Giang tuần tra, đối phương chỉ có bốn chiếc thuyền, cuối cùng là đám thủy quân bắn tên đốt một con thuyền của nước Oa, đối phương không có tiếp tục dây dưa, lúc này mới cứu được bọn họ, Tử Tình đột nhiên nghĩ đến, thuốc nổ đời sau phần lớn là Nobel phát minh, mà thời không này, chỉ sợ còn không có nitroglycerine cùng nitrocellulose đâu, đừng nói gì đến TNT.

Xem ra, Tử Tình thật đúng là phải nghĩ cách nghiên cứu một chút thuốc nổ và lựu đạn, không vì cái gì khác, chính là Lâm Khang Bình và Tử Hỉ ra ngoài cũng là phải mang theo một ít, an toàn, uy lực còn lớn hơn, để ngừa vạn nhất.

Tử Tình vừa thấy thời gian còn lại cũng không nhiều, bèn bảo Tử Hỉ từ xưởng thủy tinh đặt một bộ dụng cụ thủy tinh phòng thí nghiệm, Lâm Khang Bình từ chỗ thợ rèn cũng đặt một ít dụng cụ chuyên dụng, từ một góc hẻo lánh ở hoa viên, tìm gian phòng, Lâm Khang Bình giúp nàng mua đủ đồ dùng cần thiết, Tử Tình mang theo Lâm Khang Bình cùng nghiên cứu.

Đơn giản nhất là lựu đạn, hai mươi mấy năm không tiếp xúc mấy thứ này, Tử Tình thật đúng là không thạo rồi, gần như đã quên trước kia mình là học cái gì, chỉ có thể tự mình mò mẫm.

Không đến vài ngày, đã là ngày mồng tám tháng chạp, bọn nhỏ đều nghỉ phép về nhà, Tử Tình cũng không thể vào phòng thí nghiệm nữa, thuốc nổ kia cũng không có tiến triển gì.

Bởi vì mấy ngày nay Thẩm thị nhiễm phong hàn, ăn cơm không có khẩu vị, đối với rau cải trắng, củ cải phương Bắc thật sự không dậy nổi cơn thèm ăn, Tử Tình liền buông chuyện thuốc nổ xuống, đổi thành nghiên cứu nhà ấm nuôi cấy rau xanh.

Cái khác không có, tối nhỏ hành lá Tử Tình thật đúng là dùng chậu hoa trồng ra một ít, tốt xấu gì làm cho Thẩm thị thấy chút màu xanh biếc, về phần lều rau xanh gì đó kia, Tử Tình thì là hết đường xoay sở, cũng liền bỏ qua.

Cũng may không đến vài ngày, khi Văn gia đưa cam vào kinh, mang giúp đến cho Tử Tình bên này một xe hàng, không chỉ có cam và chân giò hun khói thật khô..v..v..., khó được là còn có nữa xe rau xanh các loại, tuy có chút héo có chút đông lạnh hỏng, nhưng mà cũng tháo gỡ khẩn cấp của Thẩm thị.

Hai mươi tháng chạp, Tử Phúc và Tử Hỉ nghỉ phép, Tử Hỉ kiểm kê sổ sách xưởng thủy tinh xưởng xi măng, mỗi cổ phần chia năm ngàn lượng bạc, Tử Hỉ giao sổ sách cho Tử Tình, hai năm này, là để cho Tử Tình quản lý giùm.

Hai ngày sau, A Thổ bọn họ hồi kinh, cũng mang đến cho Tử Tình một chồng ngân phiếu thật dày, nhưng là nhiều ngân phiếu hơn nữa, cũng không tiêu tan được nỗi buồn ly biệt nồng đậm trong lòng Tử Tình và Lâm Khang Bình.

Bởi vì Lâm Khang Bình và Tử Hỉ đều muốn vào sau tết âm lịch đi xa, lại là lần đầu tiên đoàn tụ ở nơi đất khách quê người, ý của Tử Phúc các nhà luân phiên nấu cơm, sáu nhà ăn cùng nhau, mọi người tất nhiên không có ý kiến, mỗi ngày người lớn trẻ nhỏ qua lại như con thoi hò hét loạn lên không ngừng, một lát cũng không được yên tĩnh, Tử Tình cái gì cũng không làm được.

Ngày hai mươi ba tháng chạp, đến phiên nhà Tử Tình làm nhiệm vụ nấu cơm, Hoa ma ma nói là ngày tết Ông Táo, Tử Tình mới nhớ tới, không giống với quê nhà, phải nhập gia tùy tục. Sáng sớm, Tử Tình ở phòng bếp giúp việc, Tiểu Dục sẽ đưa một xe lễ đến, Tử Tình đang cùng Tiểu Dục nói chuyện thử bộ đồ mới, lúc này, Văn Tam mang theo nhi tử của hắn đến, tận mắt nhìn thấy Tử Tình mặc quần áo cho Tiểu Dục.

Văn Tam oán giận nói với Tử Tình: “Nghe nói nhi tử ta đến tặng lễ tết, người đẩy ra ngoài, hại nhi tử ta về nhà thương tâm một trận, nói người thích Tiểu Dục, thiên vị hắn, hôm nay xem ra, quả thật là như thế.”

“Bây bạ cái gì đấy? Đó có thể giống nhau sao? Nhi tử người đi vào đã nói tặng lễ tiết cho trượng mẫu nương (mẹ vợ), ai dám thu? Bằng nhà người, nữ nhi của ta có thể đi vào? Cho dù đi vào, có thể có cuộc sống tốt? Còn Tiểu Dục lại vẫn luôn thật sự coi ta là cô cô, mới không có những tâm tư nhỏ như người, đứa nhỏ mới bao lớn, người xem người đã dạy những cái gì?” Tử Tình nói đến những cái này, thật là có chút tức giận.

“Không sai, Văn gia không phải là chốn đi gì, còn không bằng La gia chúng ta đâu! Ta thường thức Lâm nghĩa quan nhà người, không bằng, kết thân với La gia chúng ta đi? Ta cũng mang nhi tử ta tới tặng lễ tết. Xem ra, nữ oa nhà người còn rất chạy hàng, ở nhà ta đã dặn dò con ta rồi, phải tiên hạ thủ vi cường, Khang Bình, Lâm thái thái, chúng ta cũng nói trước, công bằng một chút, tương lai nữ nhi nhà người thích ai, chính là người đó.” La Trì cười nói.

La Trì nói xong về mặt bốn cột nhìn Tiểu Dục và Văn Tinh Vực, sau đó vỗ bả vai La Hạo Viêm cười nói: “Nhi tử, người cần phải thay cha người kiểm khẩu khí, muối muối này, người không phải là cũng thích sao?”

“Người thêm loạn cái gì? Còn chê nhà ta không đủ loạn phải không? Ta nói cho các người, mấy người các người ai nữ nhi của ta cũng không gả, tương lai, ta mang nàng về An Châu, ở An Châu tìm một người môn đăng hộ đối.” Tử Tình nói.

“Lâm thái thái, việc này, chỉ sợ cũng không phải do người. Ba nhà chúng ta chỗ nào không hợp ý người? Nhi tử ta, nhìn diện mạo, nhìn gia thế, nhìn nhân phẩm, chỗ nào không tốt? Khó được là còn là thanh mai trúc mã với nữ nhi nhà người, người yên tâm, nữ nhi người vào cửa lớn La gia ta, ta bảo đảm nàng hài lòng như ý, cũng không bị ai chọc tức.” La Trì cười nói, vẫn là cái vẻ mặt vô sỉ kia.

444. Chương 448: “tranh Giành Cô Dâu”

Văn Tam tức giận nhìn hắn một cái, nói: “Cút đi qua một bên, quấy rối cái gì, lúc trước người không phải nói muốn lấy Mẫn Nhi nhà Đại ca ta sao? Lúc này lại đổi ý rồi, không lo Đại tẩu ta tìm người tính sổ.”

“Thế có cái gì, nói miệng không bằng chứng, ta đã đặt lễ đính hôn rồi sao? Lại nói, nhi tử ta cũng không phải chỉ có thể cưới một người.” La Trì chỉ vào cái mũi của mình nói.

Tử Tình liếc mắt nhìn cái bộ dạng vô lại kia của hắn, liền có vài phần không vui, Lâm Khang Bình thấy cũng tức giận nói: “Nhi tử nhà ngươi thích cười mấy người thì cười mấy người, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta, đừng nói những lời này ở nhà ta. Mời trở về đi.”

Ai ngờ La Hạo Viêm liếc mắt một cái nhìn thấy quần áo của Tiểu Dực, không giống với trang phục thường ngày của hắn, trong tay Tử Tình còn cầm áo bành tô lông của Tiểu Dực nữa cơ, liền đi tới hỏi: “Cô cô, quần áo của Tiểu Dực là cô cô làm à? Cô cô, ta cũng muốn.”

Tử Tình đan cho Tiểu Dực một cái áo len cao cổ màu hồng đào, áo khoác là làm từ vải ca rô ô lớn Scotland, len sợi và vải nỉ đều là A Thủy mang về từ hải ngoại, Tử Tình gửi cho mấy nhà Tử Phúc một chút, mấy đứa nhỏ nhà mình mỗi đứa một chiếc, ngay cả Yên Nhiên cũng có một chiếc áo bành tô ca rô nhỏ và váy ca rô, nguyên liệu còn lại liền làm một chiếc cho Tiểu Dực, phối với quần dài Đa la màu đen trắng, thoát nhìn, thật là có vài phần hương vị người hiện đại.

Văn Tinh Vực thấy hỏi: “Quần áo trong tay cô cô cũng là cô cô làm cho Tiểu Dực đi? Hàng năm cô cô đều làm quần áo cho Tiểu Dực, cũng không có nhớ tới ta một lần sao?”

Tử Tình nhìn ánh mắt Văn Tinh Vực, nhất thời thật đúng là không biết nên nói cái gì an ủi đứa nhỏ này, La Trì nói: “Lâm thái thái, đây là người không phải, đều đứa nhỏ lớn như nhau, đều gọi người cô cô. Sao người có thể có xa có gần chứ? Hay là bây giờ người đã chấm Tiểu Dực rồi? Lấy sính lễ đến xem xem, chúng ta đây sẽ không tham gia náo nhiệt này nữa.”

“Bây bạ cái gì, nữ nhi nhà ta mới bao nhiêu tuổi? Ai cũng không chấm.” Lâm Khang Bình nói.

“Vậy còn chưa kết rồi? Thanh mai trúc mã, ai là thanh mai của ai còn không nhất định đâu? Dựa vào cái gì lại không cho con ta cơ hội?” La Trì hỏi.

Lại cứ lúc này Yên Nhiên mặc một thân quần áo ca rô đi ra tìm Tử Tình. Trên đầu còn mang theo một cái mũ lông màu hồng đào, trên tay là bao tay chân vệt cùng màu, trên chân là giày nhỏ da hươu màu vàng. Bộ trang phục này cũng là Tử Tình nhất thời nổi tính, nghĩ đứa nhỏ cũng không ra ngoài, ngay ở trong nhà, lại là vật liệu may mặc nhập khẩu, làm loại Hán phục kia thật đúng là không thích hợp lắm, bèn dựa theo ý nghĩ của chính mình diện cho Yên Nhiên một chút, ai có thể nghĩ đến. Lúc này trong nhà lại có khách nhân đến, đúng lúc, đứa nhỏ lại đi ra tìm nàng.

Yên Nhiên có thể là vừa chơi tuyết cùng Thư Duệ bọn họ trở về, trên lông mi dài còn dính hạt tuyết, con người lớn giống như che một tầng hơi nước. Trên mặt còn đỏ bừng, chiếc mũi thanh tú cũng đông lạnh đỏ, chạy thẳng tới chỗ Tử Tình, phía sau còn đi theo Truy Nguyệt. Thấy Tiểu Dực, Yên Nhiên dừng lại, lại còn quỳ gối hành lễ, nói: “Chào Tiểu Dực ca ca.”

La Trì là lần đầu tiên gặp Yên Nhiên, trông mắt cũng không chuyển nhìn chăm chăm Yên Nhiên, ngồi xổm người xuống. Vươn tay nói: “Người chính là tiểu Yên Nhiên muội muội sao? Thúc thúc bế người một cái được không?”

Yên Nhiên nhìn nhìn La Trì, nhìn nhìn Tử Tình, lắc đầu, lại gật gật đầu, La Trì cũng không quản mọi việc, bế phất Yên Nhiên lên. Nói: “Con dâu này ta định rồi. Ngày mai ta sẽ phái người đưa sính lễ đến, nhi tử, người nói được không?”

“Dựa vào cái gì chứ? Là cha ta định Yên Nhiên muội muội trước.” Văn Tinh Vực nói.

Văn Tam cũng là nhất thời nhìn đến ngây người, đã sớm biết Tử Tình tâm tư thông minh, không nghĩ tới vật nhỏ này thoát nhìn cũng là cổ linh tinh quái, tuyệt không thua kém Tử Tình năm đó, chủ yếu là Tử Tình năm đó mặc tương đối giản dị, là một bộ trang phục tiểu thôn cô, cùng phong cách Tây của Yên Nhiên hôm nay tất nhiên không thể sánh nổi.

Văn Tam nghĩ thông suốt trở lại, liếc xéo La Trì một cái, nói: “Lẽ vật đính hôn ta đã sớm đưa cho rồi, còn chờ người hôm nay?”

La Trì nghe xong kêu lên: “Ồ đâu chứ? Nói miệng không bằng chứng, mắt thấy mới là thật.”

Tử Tình nghe xong cũng không tranh chấp với bọn họ, giật nhẹ quần áo Lâm Khang Bình, bảo hắn đón Yên Nhiên lại, Tử Tình bế Yên Nhiên vào luôn nội viện, thất lễ hay không thất lễ cũng không quan tâm nữa.

Lúc này, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị bọn họ đều tới đây, toàn bộ tụ tập ở trong viện tử của Tử Tình nói chuyện, Lưu thị nhìn quần áo của Yên Nhiên hỏi: “Muội muội, tiểu y phục này thật đúng là xinh đẹp, lại là từ trên thuyền nhà ngươi xuống đây à? Cuộn vải ngươi cho ta kia, ta cũng không nỡ bỏ ra làm, không nghĩ tới ngươi cho một đứa nhỏ mặc vào? Thực sự bại gia, sang năm khẳng định không mặc vừa nữa, quá đáng tiếc.”

Vĩnh Chi nhà Phó thị mới hơn một tuổi, Phó thị nghe xong lời nói của Lưu thị, cười nói: “Thế có cái gì, không phải là còn có Vĩnh Chi nhà ta sao? Chất liệu vải này dày như vậy, nhà ta nhặt sẵn là được, tiết kiệm tiền còn bớt việc, nhà tỷ tỷ còn đều là quần áo tốt.”

“Nữ nhi của ta còn lớn hơn nhà ngươi một ít, muốn nhặt, cũng là nhà ta nhặt trước, nhà ngươi tốt xấu gì cũng là tiểu thư nhà quan, làm sao có thể mặc xiêm y cũ được?” Tử Thọ chậm rãi nói.

“Đúng, Tứ đệ muội, nhà ngươi một năm cũng được chia hơn một vạn lượng bạc, còn để ý một bộ quần áo này?” Lưu thị cũng cười nói.

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Một bộ quần áo cũ, các người cũng tranh đến tranh đi, không biết, còn tưởng rằng là bảo bối thế nào đấy.”

Tử Phúc nhìn Tử Hỉ cười nói: “Năm nay cha nương đều ở đây, người cũng đầy đủ hết, ngươi không có ý định mời chúng ta mua chút gì à?”

Tử Hỉ nhìn nhìn mọi người, nói: “Không thành vấn đề, nhưng mà nói trước, trừ cha nương và Đại tỷ. Quy củ cũ, một trăm lượng bạc là mức cao nhất, tiểu hài tử không quản.”

Tử Phúc nghe xong kéo kéo ống tay áo, cười nói: “Ta cần phải cẩn thận suy nghĩ, thư phòng nhà ta còn thiếu cái gì?”

Lưu thị nghe xong đẩy hần, cười nói: “Thực không có tiền đồ, ngươi còn là Đại ca đấy!”

Tử Phúc cười nói: “Ai bảo nhà chúng ta nghèo đây? Đúng rồi, còn có Tiểu Tam, Tiểu Tam, ngươi suy nghĩ xong chưa?”

Trần thị cười nói: “Đồ của Tam đệ một tháng này cũng bán hơn ba mươi lượng bạc, tiếp một năm, cũng có thể kiếm được một hai trăm lượng rồi.”

Tử Phúc nghe xong cả kinh, nói: “Nói như vậy, chúng ta sau này chỉ ta nghèo nhất rồi?”

Lưu thị liếc xéo hần một cái, cười nói: “Ngươi cho là gì?”

Tử Tình liếc mắt nhìn mọi người một cái, nói: “Không bằng năm nay ta móc bạc mua chút lễ vật cho mọi người nhé?”

“Vẫn là để Tiểu Tứ đi, một năm ngươi cho chúng ta không ít đồ, còn đều là thứ tốt, cũng trị giá không ít bạc.” Thẩm thị nói.

“Đúng vậy tỷ, ngươi tranh đoạt với ta làm cái gì? Ta nếu không có bạc, ta nhất định sẽ tìm người đòi.” Tử Hỉ cười nói.

Người một nhà nói đi là đi, mới ra khỏi cổng trong, mới phát hiện mấy người La Trì và Văn Tam còn chưa đi, bỗng chốc gặp những người này đi ra ngoài, Văn Tam bước lên phía trước chào hỏi cùng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, nói: “Tăng lão gia, Tăng phu nhân thời gian qua vẫn khỏe chứ? Không nghĩ tới nhiều năm không gặp, Tăng lão gia cùng Tăng phu nhân vẫn là trẻ khỏe như vậy.”

Tăng Thụy Tường nhìn Văn Tam, không nhận ra được, nhưng là Thẩm thị nhớ tới, nói: “Người chính là thiếu gia Văn gia kia đi? Đột nhiên vừa gặp, thật đúng không dám nhận, nhìn xem, thời gian trôi qua thật nhanh, khi đó ngươi tới nhà ta, cũng lớn tầm nhi tử ngươi bây giờ thôi nhỉ? Mới mấy năm? Một đám đều thành người lớn rồi, người cũng thành quan lão gia rồi.”

La Trì nghe xong nói: “Tăng lão gia, Tăng phu nhân, lần đầu gặp mặt, ta tên là La Trì, đây là nhi tử ta, có lẽ các người cũng đều biết? Hôm nay mang theo con ta vội tới đưa lễ tết cho Lâm nghĩa quan, không nghĩ tới ngưỡng cửa Lâm gia cao, còn chưa có đưa vào được.”

Tăng Thụy Tường nghe xong nhìn nhìn Lâm Khang Bình, lại nhìn nhìn Văn Tam, Tiểu Dực hỏi: “Cô cô, người muốn ra ngoài sao?”

“Ừm, một nhà cô cô muốn ra phố mua chút đồ, Tiểu Dực về nhà trước được không?” Tử Tình hỏi.

“Ta theo cô cô ra phố, sau đó ta sẽ về nhà, cô cô yên tâm, ta có gã sai vặt đi theo.” Tiểu Dực ngửa cổ hỏi, cơ hội hẳn được ra phố rất ít rất ít, càng miễn bàn một đám người dạo phố, lòng hiếu kỳ của trẻ con đều rất nặng, lúc này sao có thể dễ dàng đáp ứng về nhà?

La Trì nghe xong cười nói: “Nhi tử, người cũng đi, vừa vặn mua cho vợ người một vật làm lễ vật đính hôn, cứ chọn cái đắt nhất mà mua, chúng ta có rất nhiều bạc.”

Văn Tinh Vực cũng sáp đến trước mặt Tử Tình, nói: “Cô cô, ta cũng đi, ta cũng muốn mua lễ vật cho Yên Nhiên muội muội.”

Tiểu Dực thấy nói: “Đi thì đi, ai cũng không được gây phiền phức cho cô cô.”

Tử Tình nói: “Ai cũng không được đi, đều về nhà đi thôi, hôm nay là cả nhà ta tụ hội, ngưỡng ngưỡng, thứ cho không tiếp đãi người ngoài.”

Thẩm thị hỏi: “Tình nhi, đây là có chuyện gì?”

“Nương, không có gì, chỉ là nói đùa thôi.” Tử Tình trả lời.

“Đã là nói đùa, ba đứa nhỏ mà thôi, còn đuổi cái gì?” Thẩm thị thấy khuôn mặt trẻ con đầy hăm mộ của Tiểu Dực nhìn Tử Tình, trong bụng liền có vài phần không đành lòng.

Hoa ma ma cũng đi ra, nói: “Nãi nãi mang theo tiểu chủ của chúng ta, không có gì đáng ngại, ta phái Thái Vân Truy Nguyệt cùng đi theo, yên tâm.”

La Trì thấy Hoa ma ma, đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó cười ha ha, lôi kéo Văn Tam nói: “Chúng ta vẫn là đi thôi, để cho ba đứa chúng nó tranh giành đi, có trò hay xem, không xem mới lạ, càng loạn mới càng xem thích đấy.”

Tử Tình vừa thấy La Trì này là biết không có ý tốt, thuần túy là tới thêm phiền, nếu không phải là e ngại ơn cứu mạng, Tử Tình đã sớm muốn đuổi hẳn ra ngoài.

Văn Tam và La Trì vừa đi, ba đứa nhỏ này, Tử Tình không muốn mang theo cũng không được, nói: “Ba đứa các người nhớ kỹ, ai cũng không được tiêu tiền mua đồ, bằng không, về sau, các người cũng đừng gọi ta là cô cô, cũng đừng đến nhà ta nữa.”

Ba đứa nhỏ vội gật đầu ứng, cũng may Thư Duệ bọn họ đều không đi, chỉ là Yên Nhiên nhất định đòi đi theo, Tử Tình cũng không có cách nào khác, chỉ đành phải mang theo.

Một chuyến đi ra ngoài này, không nghĩ tới lại là oan gia ngõ hẹp, ở cửa hàng bạc, cư nhiên lại đụng phải người Văn gia, chẳng qua, lần này là Văn gia đại thiếu nãi nãi, Tử Tình không nhận ra được nàng ta, là tiểu cô nương bên cạnh nàng nhảy ra, tóm lấy ống tay áo của La Hạo Viêm nói: “Viêm ca ca, người không phải là đáp ứng mang ta ra ngoài chơi sao? Sao người không đến nhà ta tìm ta?”

Tử Tình lúc này mới nhìn kỹ một cái, nhớ tới một màn tới Văn gia kia, Văn gia đại nãi nãi nhìn thoáng qua Tử Tình, thấy bốn đứa nhỏ bên cạnh Tử Tình, Tiểu Dực dắt Yên Nhiên, Văn gia đại nãi nãi chú trọng nhìn Tiểu Dực và Yên Nhiên một cái, lại nhìn hai đứa La Hạo Viêm và Văn Tinh Vực, quả là có vài phần không giải thích được.

Tử Tình thấy đối phương nhìn mình, liền chào hỏi, thăm nghĩ, nữ nhân gia đình giàu có ở cổ đại không phải là không ra ngoài sao? Minh tổng cộng mới ra phố được hai lần, làm sao đều đụng phải chứ?

445. Chương 449: Xuất Dương

Thực ra, vẫn là Tử Tình không hiểu biết nếp sống của Đại Phong Quốc này lắm, tiền triều là thiên hạ của người Mông Cổ, người Mông Cổ giữ giang sơn bốn trăm năm, nếp sống của người Hán, thật đúng là thay đổi không ít, nữ tử, nhất là nữ tử phương Bắc, nhiễm vài phần tính hào khí tùy tiện của nữ nhân Mông Cổ, không giống Tống triều, nhất là Nam Tống, chịu ảnh hưởng của Trình Chu lý học (link), địa vị của nữ tử tương đối thấp, cửa chính không ra cổng trong không bước. Cho nên, nữ tử nhà đại hộ cũng sẽ thường xuyên ra ngoài đi dạo, thỉnh thoảng cũng sẽ mời mấy người bạn khăn tay ra ngoài tụ tập nhỏ.

Đại nãi nãi Văn gia này chính là mang theo con mình ra ngoài đi dạo, sắp đến Tết, trên đường phố ở Kinh Thành tất nhiên là náo nhiệt phi phạm, tiểu hài tử há có thể không muốn ra ngoài chơi?

Văn đại nãi nãi này nhìn Tử Tình, cười như không cười, nói: “Lâm nãi nãi quả nhiên tính tình tốt, mới vào kinh mấy tháng, mấy công tử đại thế gia ở Kinh Thành này lại có thể thành khách quen của Lâm gia các người. Vào Văn phủ chúng ta một chuyến, Triệu di nương người yêu thích trong lòng lão phu nhân lại có thể bị Tam gia vắng vẻ mấy tháng, biết được là Triệu di nãi nãi đắc tội Lâm nãi nãi, không biết chuyện còn tưởng rằng là Triệu di nãi nãi đắc tội Văn tam gia chúng ta.”

Mấy năm nay Thẩm thị cùng Phó phu nhân và Tần phu nhân Hạ thái thái qua lại vài năm, cũng học được chút đoán ý qua lời nói và nét mặt, mi cao mắt thấp, ở một bên nghe xong lời nói này, cảm thấy rất không vui, nói: “Tính tình của nữ nhi nhà ta có được hay không, không liên quan đến vị nãi nãi này nhỉ? Vị nãi nãi này nếu không vui, cũng có thể mang đứa nhỏ Văn gia người về, còn có, di nương của Văn phủ các người chịu vắng vẻ, tự có nguyên nhân nàng chịu vắng vẻ, lại có liên quan gì đến nữ nhi ta đâu?”

“Vị thái thái này, ta hình như là đang khen nữ nhi nhà người đi? Chẳng lẽ vị thái thái này không có nghe ra?” Văn đại nãi nãi nhìn thoáng qua Thẩm thị, cười nói.

Tiểu Dục nói: “Tăng phu nhân đã sớm là ngũ phẩm cáo mệnh phu nhân, không phải là thái thái gì.”

Văn đại nãi nãi nghe xong nhìn xem Thẩm thị. Tự hồ không tin tưởng lắm.

Tử Tình cười nói: “Văn đại nãi nãi thật hăng hái, ta nghe không giống như là khen ta, mà như là muốn ra mặt thay Triệu di nãi nãi, Tử Tình không biết. Thì ra Văn đại nãi nãi lại có thể giao hảo cùng Triệu di nãi nãi. Ta và Triệu di nương cũng chỉ là gặp mặt một lần, đắc tội là vụn vặt lần không dám, tục ngữ nói. Không nhìn mặt Tăng cũng phải nhìn mặt Phật, dầu gì tướng công nhà ta cũng là đi ra từ Văn gia, Văn gia không đến làm khó hạng thăng đầu tiểu dân(*) như chúng ta, chúng ta nên đốt hương lớn rồi, nào còn dám đi đắc tội quý nhân Văn gia?”

(*)Thăng đầu tiểu dân: Thăng đầu ví dụ cho số lượng nhỏ, thăng đầu tiểu nhân chỉ những gia đình ăn bữa nào mua bữa nấy, không có lương thực dự trữ. Thăng đầu tiểu dân chỉ những người dân bình thường.

Lời nói của Tử Tình, Văn đại nãi nãi nghe xong hết sức tức giận, Tử Tình ám chỉ một chủ tử như nàng ta giao hảo cùng với một nô tài. Chẳng phải là hạ thấp nàng? Tử Tình tự nhận Lâm Khang Bình là đi ra từ Văn gia, đó là để bản thân vô cùng thấp, nhưng là làm cho nàng ta nhất thời không nói được câu nào đáp lại.

Nha hoàn bên cạnh thấy chủ tử mình khó xử, vừa định dạy bảo Tử Tình vài câu, bị mấy đứa nhỏ bên cạnh Tử Tình dọa dừng lại. Mặc dù không biết Tiểu Dục, nhưng La Hạo Viêm cùng thiếu gia nhà mình có thể không biết sao?

Tử Tình cũng không phải người được lý không buông tha người, thấy Văn đại nãi nãi có vài phần xấu hổ, bèn nói: “Ngượng ngừng, Văn đại nãi nãi, cả nhà chúng ta còn muốn đi nơi khác xem thử, sẽ không quấy rầy nhũ hính của đại nãi nãi nữa.”

Từ cửa hàng bạc đi ra, Tử Tình có chút hứng thú rồi, mỗi lần ra ngoài đều có thể gặp phải chuyện không thoải mái. Xem ra, thật đúng là nhân phẩm của mình vấn đề, khắp Kinh Thành này, Tử Tình cũng không quen biết bao nhiêu người, xác suất này, thật đúng là có chút lớn.

Trái lại mấy tiểu hài tử. Văn hưng phấn rất cao đi theo Tử Tình, giúp Tử Tình tư vấn đồ muốn mua, cuối cùng, chọn trúng một đôi bình lớn tai cá Thanh Hoa hoa văn cảnh mẫu đơn quần của tiền triều, bởi vì Tử

Tình không có mang đồ sứ từ phương Nam tới đây, vì thế đồ sứ trang trí trong nhà thật đúng là không đến hai kiện, lần này, mượn ánh sáng của Tử Hỉ, ra ngoài chọn một đôi, tốn của Tử Hỉ hai trăm lượng bạc.

Đã ra ngoài rồi, Tử Tình liền nghĩ tới mua chút lễ vật cho ba đứa nhỏ này, dù sao, lễ Tết mấy người bọn họ đưa, Tử Tình còn chưa có xem, cũng chưa trả lễ đâu.

La Hạo Viêm nghe nói Tử Tình muốn mua đồ cho bọn họ, liền nhảy nhót hỏi: “Cô cô, ta có thể tự chọn không?”

“Đương nhiên không thành vấn đề, người thích cái gì, cô cô tặng người, nhưng mà, mua xong rồi, các người ai về nhà này, hôm nay cô cô muốn ở bên người trong nhà.” Tử Tình nói.

Văn Tinh Vực nhìn thử Tử Tình, nhìn thử Tiểu Dục, Tiểu Dục nói: “Cô cô, không bằng người tặng ta một khối đá, nhờ Tử Thọ cừu cừu khắc thành con dấu cho ta, cô cô nghĩ danh hào cho ta.”

Tử Tình đáp ứng, La Hạo Viêm nói: “Cô cô, ta cũng muốn con dấu như thế, danh hào của ta tự mình lấy, ừm, ta gọi là, gọi là, ”

Tử Tình thấy bộ dáng rối rắm của hắn, bèn nói: “Không bằng hãy gọi là Ngọc Diện Tiểu Phi Hiệp.”

Lời này trùng ngay tình kết anh hùng của La Hạo Viêm, mừng đến vội gật đầu trả lời, “Đúng đúng, chính là Ngọc Diện Tiểu Phi Hiệp.”

Tử Tình thấy Văn Tinh Vực mở to đôi mắt đen nhìn mình, bèn nói: “Người gọi là Ngọc Diện Tiểu Đạt Ma, văn võ song toàn, thiếu niên tuấn mỹ.”

Văn Tinh Vực nghe xong cười nói: “Cứ theo ý cô cô, thế còn Tiểu Dục?”

Tử Tình ngẫm nghĩ, nói: “Vậy gọi là Ngọc Diện. . .”

Tử Tình còn chưa có nghĩ ra được, Tiểu Dục nói: “Cô cô, ta có, trở về tự ta nói cho Tử Thọ cừu cừu.”

Lưu thị thấy cười nói: “Không nghĩ tới muối muối đồ đứa nhỏ cũng là có thủ đoạn, lúc này trái lại tìm không ít việc cho Tam đệ, Tam đệ, nói trước nhé, Đại tỷ người nếu không trả tiền, người sẽ không khắc cho.”

Tử Thọ nhìn nhìn Tử Tình, nói: “Tỷ ta còn có thể để ta chịu thiệt ta hay sao?”

“Vẫn là lời này nói rất hay, ý tứ là để cho Tình nhi xem thử cho, nhất định còn thích hợp hơn yêu cầu của mình, xong rồi hắn còn để lại thanh danh tốt, sao ta không phát hiện Tiểu Tam người học thông minh lanh lợi như vậy rồi?” Tử Phúc cười nói.

“Ta căn bản là không có ý tứ gì, người lại cứ một mực suy nghĩ nhiều, không phải là muốn gây xích mích giữa ta và tỷ tỷ sao?” Tử Thọ cho Tử Phúc một cái liếc mắt xem thường, bị Tử Phúc tàn hại một trận.

Tử Tình chọn cho ba đứa nhỏ ba khối đá Thọ Sơn từ một tác đến hai tác vuông, màu sắc giống như nhựa thông, Tiểu Dục lại nhất định đòi thêm một khối, Tử Tình cũng không biết có ý gì, nhưng vẫn là theo hắn.

Cuối cùng cũng đuổi ba đứa nhỏ đi rồi, Tử Tình cùng Thẩm thị bọn họ vào cửa hàng bạc, nghĩ thầm mua mấy món trang sức nữa cho Thẩm thị, Kinh Thành này tất nhiên không thể so với nông thôn An Châu, quá mức tùy ý người không biết còn tưởng rằng là trong nhà không lấy ra nổi, sinh lòng khinh thị.

Mua xong trang sức, Phó thị nói: “Không bằng lại mua áo da cho nương, các phu nhân ở Kinh Thành này đều xem trọng mặc hàng da.”

Lưu thị cười nói: “Đúng vậy, đệ muội không nói, ta còn quên mất, quần áo da này ta mua cho nương, các người đều hiểu kính rồi, đâu cả như ta còn chưa có tặng nương cái gì đâu?”

Cuối cùng dạo qua một vòng, Lưu thị mua một chiếc áo choàng lông cáo bạc cho Thẩm thị, mua áo dài lông cáo đen cho Tăng Thụy Tường, hai loại này, cũng tốn của Lưu thị một trăm lượng bạc, Thẩm thị thấy đau lòng không thôi.

Mấy người Trần thị thấy, cũng đều tự mua vài thứ cho Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, Trần thị là hai chiếc áo ngoài cộc tay lông chồn tía cho Thẩm thị và Tăng Thụy Tường, những thứ khác có quần áo có trang sức còn có tranh chữ Tăng Thụy Tường thích.

Tử Tình mặc dù chưa từng đi nước Anh, chẳng qua, tiểu thuyết cũng là xem không ít, khí hậu bên kia ẩm ướt âm u lạnh lẽo, bên cũng chuẩn bị hai bộ quần áo da dày cho Lâm Khang Bình và Tử Hỉ.

Một cái Tết Âm lịch này, tuy rằng là ở nơi đất khách quê người, nhưng mà, dầu gì Tăng gia coi như là đại đoàn viên, cho nên, vui mừng nồng đậm phủ lên, nỗi nhớ quê nhà nhợt nhạt kia liền có một chút không đáng nói đến rồi.

Nếu nói Tết âm lịch này có cái gì khác với trước đây mà nói, đó là ngày Đại niên ba mươi, Thẩm thị nhận được thánh chỉ, là Thánh thượng khen ngợi Thẩm thị dạy con có cách, ôn lương cung kiệm, thưởng Thẩm thị ngọc như ý một thanh, biểu lễ mừng sáu đoàn, những thứ khác có đồng hoa Cung chế (làm ra cho người trong cung dùng), quả tử bao nhiêu, cùng với một bàn tiệc rượu Ngự chế (làm ra cho Hoàng đế dùng).

Đồ mặc dù không quý trọng, suy cho cùng là một phen tâm ý của Thánh thượng, có thể ở đêm trừ tịch nghĩ đến Tăng gia, toàn bộ Kinh Thành cũng không có mấy nhà, cũng là vinh quang chưa bao giờ có, trên trên dưới dưới Tăng gia đều vui vẻ ra mặt, chỉ có Tử Tình và Lâm Khang Bình nghĩ tới một tòa mồ của mình, mới đổi được một bàn tiệc rượu, Hoàng đế này cũng thật tiết kiệm chi li.

Tâm tư của Lâm Khang Bình càng nặng, Hoàng đế này đối với Tăng gia và Lâm gia quá mức quan tâm rồi, hẳn sẽ không tự chủ được nghĩ đến có phải Hoàng đế này còn có tâm gì với Tử Tình hay không? Nhưng là, nếu Hoàng đế này không chăm sóc Tăng gia và Lâm gia, Lâm Khang Bình lại lo lắng Tăng gia có thể bởi vậy mà gặp họa hay không.

Từ xưa tới nay phúc họa theo cùng, Lâm Khang Bình cũng là không yên tâm, hận không thể mang Tử Tình đi cùng. Lâm Khang Bình đoán rằng, Tiểu Dực này tám phần là nhi tử của Hoàng đế, bởi vì Lí Hân cùng La gia Văn gia đều qua lại rất gần, hẳn liên tưởng đến ba đứa Tiểu Dực và Văn Tinh Vực La Hạo Viêm, không khác Lí Hân, Văn Tam, La Trì năm đó bao nhiêu.

Lâm Khang Bình sợ dĩ không nói suy đoán này cho Tử Tình, thứ nhất là không muốn để Tử Tình đa nghi, thứ hai là hi vọng lỡ như Tử Tình hoặc Tăng gia có chuyện gì, Lí Hân có thể nể phần Tiểu Dực, bỏ qua cho Tăng gia và Lâm gia.

Mười sáu tháng giêng, Lâm Khang Bình cùng mấy vị đại quan sự trao đổi một ngày ở thư phòng, Vương Tài là tổng quản sự, phụ trách tiền thuê cửa hàng và thôn trang các nơi cùng với tiền thu cửa hàng nhà mình, Vương Hỉ, phụ trách các mục mua sắm trong cung, mỗi tháng đưa sổ sách cho Tử Tình một lần; Lâm Hưng, phụ trách cải tạo quy hoạch trang viên, bạc lấy từ trong tay Tử Tình, cũng là mỗi tháng báo sổ một lần. A Thổ và A Thủy, đều tự phụ trách kinh doanh xuất khẩu và nhập khẩu của Lâm gia.

Công việc sắp xếp xong xuôi, Lâm Khang Bình cũng không ra ngoài nữa, mỗi ngày chỉ ở bên Tử Tình ở bên người nhà, yên lặng chờ đợi điều động của Hoàng gia.

Hai mươi tháng giêng, nha môn mở án làm việc, sau khi Tử Hỉ từ nha môn trở về, báo cho biết Lâm Khang Bình, chuẩn bị vào mồng hai tháng hai ngày Long Sĩ Đầu(*) xuất phát đi phủ Tùng Giang trước, từ phủ Tùng Giang khởi hành, trừ mười danh quan viên Hộ bộ và Công bộ đi theo ra, còn có ba mươi danh học sinh ưu tú chọn lựa ra từ Quốc Tử Giám.

(*)Lễ Long Sĩ Đầu: tên khác: lễ Xuân Long, lễ Xuân Hoa, một trong ngày lễ dân gian truyền thống Trịnh Châu. Dân gian truyền rằng vào thời kỳ Võ Tắc Thiên cầm quyền, bởi vì đắc tội Ngọc Hoàng đại đế mà bị phạt ba năm không có mưa, nhân gian sông ngòi kênh rạch khô kiệt, cây khô mầm chết, mọi người khó có thể sinh nhai. Long Vương ty quan Thiên hà không đành lòng, vào ngày mùng hai tháng hai âm lịch tự mình là mưa cho nhân gian, cho nên bị trách phạt. Mọi người dùng hoa ngô, đậu xào chín kính dâng Long Vương, báo đáp ơn cứu mạng kia, vì vậy cảm tạ Ngọc Hoàng đại đế, cho phép Long vương tiếp tục làm mưa xuống cho nhân gian.

Thẩm thị nghe được tin tức này, lôi kéo tay Tử Hỉ, rơi nước mắt, mấy ngàn câu muốn nói, cũng là nói không nên lời, ngay cả cơm nước cũng không màng. Tử Tình cũng vậy, ôm Lâm Khang Bình không nỡ buông tay, ngay cả buổi tối ngủ, cũng không thể an ổn, thường thường sờ sờ, người bên cạnh kia còn ở đây?

Cho dù Tử Tình có nhiều không nỡ hơn nữa, cũng không ngăn cản được bước chân của thời gian, ngày mồng hai tháng chạp mắt đã đến. Tử Tình và Lâm Khang Bình cơ hồ một đêm không ngủ, trời sắp sáng,

Tử Tình bị ép buộc đến kiệt sức, bị Lâm Khang Bình bón chút nước, ngủ mê man, vừa ngủ một giấc, đã là buổi trưa, Lâm Khang Bình đã sớm ra khỏi thành rồi.

Tử Tình ảo não một trận, trong lòng Lâm Khang Bình còn không biết thất vọng với mình bao nhiêu đâu, loại thời điểm này, bản thân lại có thể ngủ.

446. Chương 450: Hội Sen

Sau khi Lâm Khang Bình đi, Tử Tình rất lâu cũng không trở lại được bình thường, mấy người Lưu thị cũng là thường xuyên đến tìm Tử Tình nói chuyện giải buồn, Lưu thị từng cười nói: “Tứ đệ cũng đi rồi, cũng không thấy Tứ đệ muội giống người, suốt ngày như mất hồn.”

Có điều nói tới nói lui, mấy người Lưu thị vẫn là mỗi ngày qua đây, Tử Lộc và Tử Thọ bọn họ thì vào mừng tám tháng hai vào trường thi, tâm tư của Thẩm thị bị hai người bọn họ phân tán, cũng là tạm thời quên việc đi xa của Tử Hỉ và Lâm Khang Bình.

Đáng tiếc, lần thi hội này, Tử Lộc và Tử Thọ bọn họ đều không có qua, trái lại đệ đệ của Lưu thị trúng cống sĩ, sau thi đình, ban thường xuất thân đồng tiến sĩ, về quê thăm viếng người thân rồi, ba tháng sau vào Hàn Lâm viện thực tập ba năm, giống như Tử Phúc năm đó.

Hạ Cam Vĩnh và đệ đệ của Dương thị thi vào Quốc Tử giám, đệ đệ của Phó thị vào Văn Sơn thư viện, mọi người đều tìm được vị trí của mình, Tử Lộc và Tử Thọ suy đi nghĩ lại, dù sao Tử Hỉ và Lâm Khang Bình đi chuyến này cũng phải hai ba năm, hai ba năm này Tăng Thụy Tường và Thẩm thị sẽ không bỏ lại Tử Tình và Phó thị về An Châu, không bằng bọn họ cũng tận dụng thời gian ba năm này, ở nhà vừa học lại, vừa quản lý công việc của Lục Hoa cư, ba năm sau có cơ hội thử lại một lần, cũng là một tâm nguyện của mình.

Chờ những thứ này đều yên ổn xuống, khó khăn lắm đã là ngày hè rồi, Tử Tình mới giặt mình, Lâm Khang Bình đã là đi được nửa năm rồi.

Ngày hôm đó, Tử Tình đang ở trong phòng lật xem thư của Lâm Khang Bình, thư là A Thủy mang về, biết Lâm Khang Bình bọn họ đã bình an đến Đại Anh Quốc, cũng biết sáng hôm đó, Lâm Khang Bình bón thuốc ngủ cho Tử Tình, hẳn không đành lòng để cho Tử Tình tiễn hân, nhìn bóng lưng hân rời đi, ly biệt bao giờ cũng là tràn đầy bất đắc dĩ cùng với ưu thương.

Tử Tình vừa xem thư xong, Tiểu Phấn đi vào, đưa tới một tờ bái thiếp cho Tử Tình, Tử Tình vừa thấy, lại có thể là La đại nãi nãi muốn ở biệt viện ngoài thành tổ chức hội thưởng sen gì đó, mời Tử Tình mang theo Yên Nhiên đi tham gia.

Tử Tình lật tờ bái thiếp này, La đại nãi nãi này, Tử Tình đối với nàng ta cũng không có ấn tượng tốt gì, hai tháng trước. Nữ nhi La gia đánh Thư Duệ, còn bắt nạt Yên Nhiên, Tử Tình nói nàng vài câu, bị La đại nãi nãi biết được. Thế mà tìm tới cửa, muốn khiêu chiến Tử Tình, cùng Tử Tình định cái gì mà ước hẹn ba năm, để cho Yên Nhiên và nữ nhi của nàng so tài cầm kỳ thư họa gì đó, những thứ thi từ ca phú này là môn đại gia khuê tú nhất định phải học, Tử Tình không để ý nàng ta, nhưng là không nghĩ tới. Đại nữ nhi kia nhà nàng trái lại không tệ, ấy thế mà còn tới cửa vài lần muốn dạy Yên Nhiên đánh đàn.

Hoa ma ma nhìn ý tứ của Tử Tình không muốn đi lắm, bèn nói: “Chủ tử, La nãi nãi cũng là người sáng khoái, cũng không mang thù với người. Trong Kinh Thành này, hàng năm đều sẽ tổ chức các loại hội hoa xuân, nói là hội hoa xuân ư, thực ra cũng là đám phu nhân thái thái tiểu thư các nhà tụ hội. Đám phu nhân ở chung một chỗ, không được ngoài là nhìn xem, tiểu thư nhà ai bao nhiêu tuổi. Trông xinh xắn hay không, học thức được không, gia thế được không, phu nhân tiểu thư vào cửa chính La gia này, cũng không phải là người bình thường, cho nên, nãi nãi nếu nghe lão bà tử, hãy mang theo tiểu thư đi xem một chút cũng được, tốt xấu gì cũng lãnh hội một chút khuê tú ở Kinh Thành đang thịnh hành những cái gì.”

Vừa nói lý do này, Tử Tình cũng có vài phần động tâm. Cũng không vì cái gì khác, Vĩnh Liên nhà Tử Phúc năm nay mười bốn rồi, cũng nên dẫn nàng vào xem, mở mang kiến thức một chút dù sao vẫn không ăn thiệt thòi.

Tử Tình nghĩ vậy, bèn hỏi: “Ma ma, ta muốn là mang Vĩnh Liên Vĩnh Dung đi. Chắc hẳn không có vấn đề gì chứ?”

“Cái này tất nhiên, nhà ai không có mấy thân thích đây? Còn nhiều thái thái tiểu thư không lên được mặt bàn hoặc là không nhận được bái thiếp nghĩ cách nhờ người thân cầu bạn bè mà mang vào cửa, chỉ để đến lúc đó bày ra tài nghệ của mình, nhận được ưu ái của những phu nhân thái thái đó, cho nên, nãi nãi cứ yên tâm mang theo đi.” Hoa ma ma nói.

Tử Tình nghe xong, liền cầm bái thiếp tìm đến Lưu thị, Lưu thị nghe xong tất nhiên vui mừng, nói: “Đã sớm nghe nói trong Kinh Thành có hội hoa xuân như vậy, đáng tiếc, phẩm cấp của Đại ca người hơi thấp, chúng ta vẫn không nhận được bái thiếp, đã như thế, người mang chút nữ người đi nhé.”

“Mấy năm nay Vĩnh Liên đã học những thứ gì, người gọi nàng đến đây, bản thân ta muốn kiểm tra nàng một chút.” Tử Tình nói.

“Điều kiện của chúng ta rành rành ở đây, có thể học được cái gì, đứa nhỏ này, cũng không phải tốt lắm, nhưng là cái gì cũng biết chút ít, đáng tiếc, chính là không có dạng nào có thể thành sở trường. Ta cũng là không trông cậy vào nàng gả đến nhà giàu nhà cao cửa rộng gì, nhưng dù sao vẫn muốn điều kiện hai nhà tương đương, bằng không, nhà trai còn không cho là đứa nhỏ nhà chúng ta không ai thèm lấy đó?” Lưu thị thở dài.

Con cái lớn rồi, cũng phát sầu, nhất là nữ hài tử, trước mười tám tuổi nếu không lập gia đình, sẽ bị người chê cười là bà cô già, thông thường đều là mười sáu tuổi là thành thân. Cho nên Lưu thị đã lo lắng từ rất sớm.

Bây giờ có tiệm cơm này, một tháng, cũng có cố định một trăm, tám mươi lượng thu vào, đủ tiêu dùng một tháng của cả nhà nàng còn có dư, tiền hoa hồng xứng thủy tinh thì có thể đặt mua thêm chút sản nghiệp, giữ cho bọn nhỏ làm đồ cưới.

Vĩnh Liên Vĩnh Dung đi ra, Tử Tình nhìn hai đứa nhỏ này, Vĩnh Liên đã là bộ dáng đại cô nương rồi, duyên dáng yêu kiều, mắt ngọc mày ngài, coi như là tiểu giai nhân thanh tú rồi, Vĩnh Dung thì còn chưa thoát được nét trẻ con, thoát nhìn nhiều hơn Vĩnh Liên một chút linh khí, mọi người đều nói Vĩnh Dung giống Tử Tình hơn một chút.

Tử Tình hỏi vài câu, bèn mang các nàng về nhà, giao cho Hoa ma ma dạy dỗ một chút quy củ, bản thân Tử Tình cũng không biết lắm, nhưng là tuổi tác của Tử Tình còn rành rành ra đấy, xuất thân cũng rành rành ở đây, cũng không đi uất ức mình. Nhưng là, hai nàng dù sao coi như là tiểu thư nhà quan hầu, nếu thật sự bêu xấu, đến lúc đó sẽ bị người khác cười nhạo.

Hoa ma ma dạy các nàng hai ngày, Tử Tình cũng là đi theo nhìn thoáng qua, nói chung hành lễ ai cũng biết, mấu chốt là tư thế tiêu chuẩn hay không, ưu nhã hay không, còn có tư thế đi, khi nói chuyện cùng người ánh mắt nên nhìn về phía nào, tay nên để như thế nào, vân vân mây mây.

Mùng sáu tháng sáu, Tử Tình mặc trang phục mới hoàn toàn, dẫn theo Vĩnh Liên Vĩnh Dung và Yên Nhiên cùng với Thái Vân Truy Nguyệt và thiếp thân nha hoàn của Vĩnh Liên Vĩnh Dung, do Đại Giang đưa đi biệt viện của La phủ.

Biệt viện của La phủ này thực ra cách chỗ lần trước Tử Tình gặp tai nạn không xa, cũng cách trang viên nhà Tử Tình không xa, ra khỏi thành một canh giờ đã đến rồi.

Tử Tình gặp từng chiếc từng chiếc hương xa bảo mã (xe thơm ngựa quý) đi qua bên cạnh mình, mùi son phấn lúc đậm lúc nhạt bay tới, Tử Tình bỗng nhiên cảm giác không phải là tốt lắm, La đại nãi nãi này, sẽ không phải là muốn làm khó mình chứ?

Vào sân, lập tức có người đón đoàn người Tử Tình đi vào, rẽ qua nghi môn(1), đó là một mảnh ruộng sen rộng lớn, cũng là thực ứng với câu thơ, tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhập hà hoa khác loại diêm(2), bởi vì còn thêm chút hoa trắng, hồng, tím, cho nên một chữ “hồng” còn không đủ để hình dung. Gió nhẹ

lướt qua, đưa tới hương sen thoang thoảng, diện tích so với Tình viên thì lớn hơn. Có điều, Tử Tình đã ngắm hồ sen nhà mình nhiều rồi, trái lại cũng không ngạc nhiên nhiều lắm.

(1) Nghi môn: cửa nghi lễ, cửa chính dùng để làm đẹp ở bên trong cửa lớn hoặc cửa ngách, cửa sau.

(2) Trích từ bài “hiếu xuất Tịnh Từ tự tổng Lâm Tử Phương” của nhà thơ Nam Tống Dương Vạn Lí. (Chú thích thêm bên dưới)

Ở giữa ruộng sen, có một tòa đình hóng mát, từ trên cầu bầy khúc đi tới, liền giống như đi ở trên sóng xanh.

Lúc Tử Tình các nàng đến, đã đến không ít phu nhân tiểu thư rồi, Tử Tình chỉ nhận ra Văn gia đại nãi nãi và tam nãi nãi, cùng với mấy tiểu thư Văn gia.

La Sở Sở thấy Tử Tình và Yên Nhiên, liền tiến lên hành lễ, một tay dắt Yên Nhiên qua, khom người nói với Yên Nhiên: “Chào tiểu muội muội, tỷ tỷ dắt người đi chơi.”

Văn tam nãi nãi nhìn Yên Nhiên cười nói: “Đây là nha đầu nhà người? Khó trách tiểu tử nhà ta hay nhắc tới, quả nhiên không tệ.”

Yên Nhiên búi song nha kế, phía trước là tóc mái bằng, một thân quần áo màu cam, một đôi mắt nhân rất to, nhìn cái gì cũng là thần sắc tò mò, vừa nhìn là biết là một đứa cổ linh tinh quái, làm cho người thích.

La đại nãi nãi nghe xong vội nói: “Ừ đúng là không tệ, ngay cả tiểu tử kia nhà ta cũng là thích vô cùng.”

Văn đại nãi nãi nghe xong, sắc mặt bỗng chốc thay đổi một chút, nhìn nhìn Mẫn Nhi nhà nàng, tiểu nha đầu đang cùng La Tổ Tổ ghé vào trên lan can thăm thì cái gì đó, Văn đại nãi nãi liền nhẹ nhàng thở ra.

Tử Tình liếc mắt nhìn Yên Nhiên, đứa nhỏ này đối với sự tình ở Tình viên đã không còn ấn tượng gì, cho nên, thấy hoa đỏ, hồng, trắng, lá xanh này, đáng vẻ đưa tay muốn với tới, nói: “Tỷ tỷ, thật xinh đẹp.”

La Sở Sở nghe xong liền dẫn nàng, còn có mấy người Vĩnh Liên và Vĩnh Dung, muốn ngồi thuyền đi hái sen, Tử Tình vừa thấy Truy Nguyệt đi theo, liền yên tâm rồi.

La đại nãi nãi từ ánh mắt Tử Tình nhìn lại, hỏi: “Hai nha đầu lớn hơn kia là nhà ai? Cũng không tệ.”

Tử Tình cười nói: “Là chất nữ của ta, không ra cửa mấy, hôm nay mang theo ra ngoài gặp gỡ cảnh đời.”

Tử Tình nói xong, thấy Văn tam nãi nãi có chút tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, bèn cười nói: “Tam nãi nãi có việc sao?”

Mạnh Thanh Phỉ cười nói: “Nghe ngoại tử và khuyển tử đều nhắc tới muội muội, cảm thấy có chút tò mò, muốn kết giao với muội muội, nhưng là, việc vất vả trong nhà quá nhiều, tỷ tỷ ta không ra cửa được, mà muội muội lại cũng là người chân lười, cũng không đến thăm tỷ tỷ.”

Từ lần trước Tử Tình vào Văn phủ, Triệu di nương bị vắng vẻ, thời gian Văn Tam ngủ ở trong phòng nàng nhiều hơn, nói lý ra, nàng phải là cao hứng, nhưng cứ cảm thấy trong lòng có cái gai, bởi vì mấy chị em dâu Văn phủ nói giỡn, nói Triệu di nương này là đặc tội Tử Tình mới có ngày hôm nay, đây không phải nói, sức nặng của Tử Tình ở trong lòng Văn Tam nặng hơn Mạnh Thanh Phỉ nàng? Cho nên nói, tâm tư của nữ nhân thật sự là khó có thể suy xét.

Mạnh Thanh Phỉ nhớ tới mấy năm vừa thành thân kia, Văn Tam đối với nàng vẫn luôn không nóng không lạnh, sau này, năm ấy nhi tử được sáu bảy tuổi, mang theo nhi tử ra ngoài một chuyến, sau khi trở về phảng phất thay đổi một người khác, đối với nàng cũng bắt đầu săn sóc quan tâm, phu thê hai người mới tốt lên, cũng có nói có cười, đương nhiên, trừ mấy tiểu thiếp bên cạnh, mấy năm nay, Mạnh Thanh Phỉ thật đúng là trôi qua rất hài lòng.

Tử Tình tất nhiên không biết những việc này, chẳng qua, không nói Văn Tam Tử Tình muốn tránh né, của chính Văn Phủ, Tử Tình cũng thực sự không muốn sải bước đi vào, lão phu nhân kia, mở miệng một tiếng là muốn nghe giọng nói quê hương, sao nàng ta không dùng “giọng nói quê hương” nói chuyện, còn không phải là muốn cho mọi người thấy chê cười Tử Tình? Tử Tình cũng không có ham mê đưa lên chịu ngược đầu.

“Tam nãi nãi quý nhân bận rộn, chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo, cũng không có việc đứng đắn gì, vẫn là không đến cửa quấy rầy mới tốt.” Tử Tình hào phóng nói.

“Đúng rồi, Tử Tình, người nói hai đứa nhỏ kia, có phải nhà Đại ca người hay không, chính là người làm Tri huyện Kinh huyện đó, nghe nói Thánh thượng đặc biệt nhắc tới hắn, năm ngoái Kinh huyện bị thiên tai nghiêm trọng, nhưng là, dân chúng Kinh huyện đói chết, lạnh chết so với châu huyện khác xung quanh ít hơn nhiều, ta nghe tướng công nhà ta nói, Thánh thượng đúng là khen hắn không ít, phỏng chừng kiểm tra đánh giá cuối năm nay nhất định không kém.” La đại nãi nãi thấy Tử Tình và Mạnh Thanh Phỉ nói không hợp nhau, bèn lôi kéo Tử Tình hỏi.

Chú thích thêm: Nguyên văn tác phẩm:

，
，

Hiếu xuất Tịnh Từ tự tổng Lâm Tử Phương

Tất cánh tây hồ lục nguyệt trung , phong quang bất dữ tứ thì đồng .

Tiếp thiên liên diệp vô cùng bích , ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng

Dịch nghĩa:

- (1) Mặt trời vừa mới dâng lên, ở chùa Tịnh Từ tiền Lâm Tử Phương
- (2) Rốt cuộc Tây Hồ giữa tháng sáu,
- (3) phong cảnh không giống bốn mùa.
- (4) Lá sen như chạm vào bầu trời xanh vô cùng vô tận
- (5) Hoa sen dưới ánh mặt trời đỏ đến vô cùng xinh đẹp.

Hai câu thơ (4), (5) Tử Tình dùng bởi vì có nhiều loại hoa sen nên thay thế từ “hồng” (đỏ) bằng từ “diễm”(tươi đẹp)

447. Chương 451: Vô Tình Gặp Lí Hân

Tử Tình có chút kỳ quái thái độ của La đại nãi nãi, lần trước nàng ta đến nhà Tử Tình, còn là một kiểu phu nhân Kinh Thành, hôm nay đối với Tử Tình trái lại hòa ái không ít.

Tử Tình tất nhiên không biết, La đại nãi nãi này cũng là xuất thân danh môn, trong nhà ca ca một đồng lớn, con dòng chính chỉ có một tiểu muội là nàng, từ nhỏ được nuông chiều, cũng là có vài phần tâm tính của tiểu hài tử, nhất là bao che khuyết điểm, tính tình vừa nổi lên, nói gió chính là mưa, cho nên, mới có chuyện tới cửa tìm Tử Tình tính sổ.

Nhưng hôm nay, Tử Tình coi như là khách nhân của nàng, nói lý ra, Tử Tình bây giờ thật đúng là không vào được cửa nhà nàng, nhưng là, La Hạo Viêm và La Trì đều nói không ít lời khen ngợi Tử Tình, nàng cũng là đối với Tử Tình có vài phần tò mò, muốn nhìn một chút một kẻ thôn cô như Tử Tình rốt cuộc ứng đối với vòng tròn người giàu có này như thế nào.

Lúc này, Tử Tình nghe xong lời nói của La nãi nãi, cười nói: “Đúng vậy, chính là đứa nhỏ nhà Đại ca ta, đứa nhỏ nhà chúng ta chưa từng thấy cảnh đời gì, kính xin Đại nãi nãi tha thứ nhiều hơn.”

“Được rồi, đừng há mồm ngậm mồm là chưa từng thấy qua cảnh đời gì, nhưng ta nghe nhi tử nhà ta nói, so với nam tử thông thường người hiểu biết còn nhiều hơn, vừa có thể dẫn bọn họ chơi, cũng có thể làm tiên sinh của bọn họ, dạy bọn họ nhiều thứ lý kỳ cổ quái, ngay cả vài món xiêm y người làm, nhi tử nhà ta yêu thích không thôi, cũ rồi chật rồi cũng không chịu bỏ, còn cất giữ như bảo bối.” La nãi nãi cười nói.

“Thì ra xiêm y đó là muối muối làm, Vực nhi nhà ta cũng có, cũng là cất giữ như bảo bối, việc này càng nói ta thật đúng là càng tò mò rồi, muối muối, người đã dạy bọn họ những cái gì vậy?” Văn Tam nãi nãi hỏi.

“Có thể có cái gì, chỉ là chút vui thú thôn quê nhà nông bọn nhỏ chưa từng thấy, ham mới mẻ mà thôi.” Tử Tình cười nói.

“Đúng vậy, nông dân có thể dạy dỗ được thứ gì tốt? Người có thể trông cậy thôn cô dạy bọn nhỏ tứ thư ngũ kinh, thi từ ca phú sao?” Một nữ tử bên cạnh thấy La đại nãi nãi và Văn Tam nãi nãi đều vây quanh Tử Tình nói chuyện, nàng là phụ nhân nhà quan hãnh hoai mà lại bị vắng vẻ, nhìn nửa ngày, mới nói ra những lời này.

Lúc này, mấy người La Sở Sở các nàng đã đã trở lại, Vĩnh Liên nghe xong lời phụ nhân này nói. Cảm thấy thật bất bình thay cho Tử Tình, nói: “Cô cô ta mới không phải là nữ nhân nông thôn cái gì cũng không biết đâu, ngay cả cha ta cũng nói, cô cô ta nếu là nam tử. Chắc chắn có thể thi được công danh, ngay cả võ lòng của Tứ thúc ta đều là cô cô ta tự mình dạy, Tứ thúc ta nói, không có cô cô ta, hẳn không thể nào thuận lợi như vậy.”

“Tiểu cô nương, Tứ thúc người là ai vậy?” Một phụ nhân khác hòa ái hơn hỏi.

Vĩnh Liên nhất thời nóng lòng nói một phen thay Tử Tình, lúc này bị người khác hỏi một câu. Ngược lại có chút ngượng ngùng, liền cúi đầu, Vĩnh Dung nói tiếp: “Tứ thúc ta ở Hộ bộ, là Thám Hoa Lang kỳ thi trước, hiện tại mang theo đội tàu xuất dương rồi.”

Phụ nhân gật đầu nhìn nhìn Vĩnh Liên và Vĩnh Dung, nhìn nhìn lại Tử Tình, La đại nãi nãi lôi kéo Tử Tình giới thiệu nói: “Vị này là Đại tẩu tử nhà mẹ đẻ ta, đúng rồi. Người còn không biết đi, nhà mẹ đẻ ta họ Chung, khuê danh của ta một chữ “Doanh”. Người gọi ta là Chung Doanh cũng được, chẳng qua ta lớn hơn người hai tuổi, gọi tỷ tỷ cũng không ngại. Đó là Ngô phụ nhân, Ngô đại nhân cũng là lang trung Hộ bộ, cũng là đồng liêu với lệnh đệ.”

Tử Tình vừa nghe, chức quan của Ngô đại nhân này cao hơn Tử Hỉ, nhìn tuổi tác Ngô phụ nhân này, cũng chỉ tầm ba mươi hai ba mươi ba, xem ra, bối cảnh trong nhà này cũng không thấp. Trách không được bị vắng vẻ có vài phần không vui.

Tử Tình vừa thấy, hôm nay phụ nhân đến có hơn mười đến chừng hai mươi người, các tiểu thư cũng là có mấy chục, ba người một tùm, năm một người một tùm, La đại nãi nãi đi tiếp đón khách nhân rồi. Tử Tình thật đúng là không biết ai, hội hoa xuân này, đúng là một chút thú vị cũng không có, sớm biết như thế, còn không bằng không đến.

Lúc này, Yên Nhiên cầm đài sen trong tay, đưa cho Tử Tình, nói: “Nương, ăn hạt sen.”

Tử Tình nhận lấy đài sen, ôm lấy Yên Nhiên, lau mồ hôi cho nàng, hỏi: “Chơi vui không?”

“Chơi vui, nương, ta muốn ngủ trên lá sen, nhưng các tỷ tỷ nói không được, nương, vì sao ạ?” Yên Nhiên hỏi.

La Tổ Tổ đã đứng ở một bên, nghe thấy được, liền bật cười, nói: “Ngu ngốc, người nằm trên đó thử xem chẳng phải sẽ biết?”

“Người mới ngu ngốc, người chính là tỷ tỷ xấu.” Yên Nhiên còn nhớ rõ La Tổ Tổ.

La Tổ Tổ chỉ vào một tiểu cô nương bảy tám tuổi đứng đối diện bên cạnh Yên Nhiên nói: “Mai tỷ tỷ, người biết không, Dục ca ca rất thích tiểu nha đầu này, ngày ngày chạy đến nhà nàng, cũng không đi tìm người chơi đi?”

Mẫn nhi Văn gia nói: “Đúng vậy đúng vậy, ta còn thấy Dục ca ca nắm tay nàng, dẫn nàng đi chơi đó.”

Tử Tình nghe xong nhìn thoáng qua mấy cô nương này, thầm nghĩ, tiểu nha đầu ở cổ đại này trưởng thành cũng quá sớm đi, đứa nhỏ bé tí như vậy, đã biết người chơi với ta, ta tốt với người, trái tim tiểu cô nương, thật không tổn thương nổi.

Lúc này, La đại nãi nãi tập hợp tất cả đám nữ hài tử ở trên bãi đất trống dưới triền núi, để cho các nàng đều tự chọn một thể loại mình am hiểu, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, còn có phần thưởng dành cho người thắng cuối cùng.

Tử Tình lúc này mới biết, thì ra tiểu thư khuê các ở Kinh Thành chính là bình phán ra tài nữ như vậy, chẳng trách hôm nay tiểu cô nương đến thật đúng là không ít, Tử Tình dặn dò Vĩnh Liên và Vĩnh Dung vài câu, bảo Thái Văn cẩn thận đi theo, rồi tìm một chỗ tốt, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Ai ngờ không chớp mắt một cái, Yên Nhiên đã không thấy đâu rồi, Tử Tình nhìn một vòng, ngay cả Truy Nguyệt cũng không thấy, Tử Tình thấy trên núi hình như có người, có đình hóng mát, phỏng chừng là thiếu gia công tử nhà giàu La đại nãi nãi mời đến chẳng.

Tử Tình đoán chừng Yên Nhiên chắc là tò mò đi lên trên rồi, lấy sức chân của nàng, cũng không đi được bao xa, Tử Tình bèn muốn đi gọi con về.

Dọc theo đường mòn Tử Tình đi lên trên, quả nhiên, lúc đi đến giữa sườn núi, nghe được tiếng Yên Nhiên nói chuyện, bởi vì rừng cây quá rậm, bèn hô lên: “Yên Nhiên, người ở nơi nào?”

“Nương, ta ở chỗ này nè.” Tử Tình nghe được thanh âm, rẽ vòng qua, liền thấy được một cái đình hóng mát, có hai thị vệ đứng dưới đình, Truy Nguyệt đã đứng ở một bên, có một nam tử bé Yên Nhiên, Tử Tình chỉ nhìn thấy một cái bóng lưng, hình như không quen. Bên cạnh nhưng là còn có hai người, Tử Tình nhận ra là Văn Tam và La Trì.

Nam tử kia xoay người, Tử Tình nhìn thoáng qua, trong bụng giật mình, lại có thể là người Lâm Khang Bình đã cứu kia.

Lúc này, Tử Tình cách bọn họ cũng chỉ là năm sáu thước, Văn Tam và La Trì đều cười chào hỏi Tử Tình rồi, Tử Tình lúc này đi, thật đúng là không thích hợp, vả lại, Yên Nhiên còn ở trong tay hắn nữa.

Tử Tình chỉ đành phải đi lên phía trước, quỳ gối hành lễ, La Trì vung tay lên, thị vệ và Truy Nguyệt đều cách xa mấy trượng.

Lí Hân thấy Tử Tình, hỏi: “Thì ra là nữ nhi của tiểu tẩu tử, trách không được đáng yêu như vậy. Lại nói tiếp tiểu tẩu tử còn là ân nhân cứu mạng của ta, đáng tiếc, ta còn chưa có đi chào hỏi ân nhân, không biết tại hạ có thể có vinh hạnh này không?”

“Vị công tử này nói đùa, tướng công nhà ta chỉ là có duyên gặp phải, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ mà thôi, ba chữ ân cứu mạng mong rằng đừng nhắc, thật là không dám nhận,” Tử Tình suy đoán thân phận của đối phương không thấp, tội gì tìm phiền toái cho mình?

“Nghe nói tướng công của tiểu tẩu tử rời nhà đi xa, tiểu tẩu tử nếu có chỗ sai khiến không tiện, cứ nói đừng ngại. Ta nếu không giúp được gì, hai người bọn họ cũng sẽ có thể giúp đỡ.” Lí Hân chỉ vào Văn Tam và La Trì nói.

“Đa tạ. Cũng không nhọc đến mấy vị đại nhân bận tâm, tiểu nữ tử còn bận việc, cũng không quấy rầy nhả hứng của các vị đại nhân nữa. Yên Nhiên, xuống đây, đến chỗ nương nè.” Tử Tình ngoác tay với Yên Nhiên.

“Đúng rồi, Tử Tình, đã đến rồi, không ngại ngồi xuống trò chuyện, cũng khó gặp mặt một lần.” Văn Tam thấy Lí Hân nhìn hắn một cái, bèn nói.

“Tặng gia muối muối, người còn chưa có cảm tạ ta đâu? Tốt xấu gì, ta cũng là ân nhân cứu mạng của người? Người gặp ân nhân cứu mạng là giả vờ không phát hiện như vậy? Người bảo ta về sau còn có cứu người hay không?” La Trì hô.

“La đại nhân nói đùa, ơn cứu mạng này, tiểu nữ tử hình như đã tạ ơn nhiều lần rồi, nếu La đại nhân không chê phiền toái mà nói, ngày khác tiểu nữ tử viết một phong thư cảm tạ công khai cho La đại nhân, cảm tạ La đại nhân vào lúc tiểu nữ tử gặp nạn ra tay cứu giúp, để cho người cả Kinh Thành đều biết đến nghĩa cử của La đại nhân.” Tử Tình nói.

“A, không biết phương pháp công khai như thế nào?” Lí Hân nhìn Tử Tình, hỏi.

“Dán đến trên tường thành Hoàng cung, còn có dán đến cửa của các đại nha môn, để cho đương kim Hoàng thượng còn có mọi người đang làm việc ở các đại nha môn đến nhìn xem, không phải đạt tới hiệu quả La đại nhân mong muốn sao?” Tử Tình nói.

“Chẳng lẽ ngươi không cần khuê dự của mình sao? Ôn cứu mạng, lấy thân báo đáp nhưng cũng có không ít?” La Trì vẻ mặt cười xấu xa vội hỏi.

Tử Tình nhìn hắn một cái, nói: “Vì sao ta phải viết tên mình lên? Ba chữ người vô danh không phải là có sẵn đấy sao?”

La Trì vừa nghe cam chịu rồi, nhưng là Văn Tam nhìn Tử Tình ánh mắt mang theo ý cười, còn có Lí Hân kia, cũng không biết là có phải duyên cớ ngày thường quá ít cười hay không, vậy mà khóe miệng co rút mấy cái.

“Đúng rồi, Tử Tình, thật là có một việc chính sự muốn hỏi ngươi, ta mới từ phủ Tùng Giang trở về, xưởng xà phòng và xưởng dệt đều đã bắt đầu đưa vào sản xuất rồi, chẳng qua là, sản lượng của cây bông rất thấp, cần bản không có bao nhiêu người muốn trồng, ngươi có biện pháp gì nâng cao sản lượng bông không?” Văn Tam hỏi.

Tử Tình thật đúng là biết cái này, bèn nói: “Ngươi để cho nông dân trồng bông vào thời điểm mọc được ba bốn cành có quả, bấm cành chính đi, như vậy, sản lượng bông vải có thể nâng cao không ít, cái khác, bảo bọn họ tận tâm trông nom là được.”

“Bấm cành chính đi, vì sao vậy?” Văn Tam hỏi.

“Việc này ta cũng không biết, chỉ là hồi ở An Châu đã thử, ngươi yên tâm đi, chắc chắn không sai được.” Tử Tình nói xong, bảo Yên Nhiên xuống dưới.

“Đúng rồi, Tăng gia muối muối, ta nghe nhi tử ta nói, đùi dê nhà ngươi nướng ăn cực kỳ ngon, hơn đầu bếp nhà ta làm nhiều, nói ta cũng có chút động tâm, ngươi biết không? Con người ta á, cũng không có ham thích khác, chính là ăn ngon, ta có thể mặt dày hỏi một tiếng hay không, ngươi có thể làm một chút cho ta hay không?” La Trì hỏi.

Tử Tình nói: “Ngượng ngùng, ngoại tử không ở nhà, tiểu nữ tử không tiện chiêu đãi ngoại nam.”

La Trì sờ sờ mũi, nói: “Vậy đến tiệm cơm nhà ngươi, lúc này chu toàn chứ? Ta tiêu tiền còn không được sao?”

“Được, đa tạ chiếu cố.” Chẳng qua, Tử Tình cũng không định tự mình đi làm.

Tử Tình thấy Lí Hân còn bế Yên Nhiên không buông tay, liền có vài phần mất hứng, nói với Yên Nhiên: “Yên Nhiên còn chưa xuống đây? Ngươi không muốn nhìn xem các tỷ tỷ đánh đàn sao?”

Yên Nhiên giãy dụa từ trên người Lí Hân xuống dưới, chạy đến trước mặt Tử Tình, hướng Lí Hân vẫy vẫy tay, cười nói: “Tạm biệt, thúc thúc.”

448. Chương 452: Thuốc Nổ

Lúc Tử Tình mang theo Yên Nhiên trở lại dưới chân núi, Vĩnh Liên các nàng đã tẩy thí xong rồi, Tử Tình vốn cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, chỉ là mang theo đứa nhỏ ra ngoài tăng thêm kiến thức mà thôi.

Cho nên, vừa thấy vẻ mặt thất vọng của hai người, Tử Tình bèn nắm tay hai nàng, cười nói: “Chúng ta chẳng qua là ra ngoài chơi, mấy thứ kia chỉ là hư danh.”

Thực ra Tử Tình vốn còn muốn nói, cho dù vì vậy gả vào nhà cao cửa rộng, cũng chưa chắc có thể đạt được hạnh phúc, cuộc sống này, là việc vất như nước chảy mãi, mà không phải là cả ngày cầm kỳ thư họa không hỏi tục sự. Chẳng qua, vừa thấy những phu nhân tiểu thư ở đây, Tử Tình vẫn là vội vàng ngậm miệng.

Lúc Tử Tình mang theo bọn nhỏ cáo từ, La đại nãi nãi lôi kéo tay Tử Tình hỏi: “Nháy mắt đã không thấy bóng dáng của người đâu, vốn là, các nàng còn nói, muốn tìm người làm thơ vẽ tranh, đành phải lần sau rồi.”

Tử Tình vừa nghe, may mà mình chạy được, nếu không, còn không bêu xấu, không nói không làm ra được thi họa, cho dù chữ của Tử Tình, cũng là tương đương với không có sở trường gì. Vừa nghĩ như vậy, không vui khi gặp mấy người Văn Tam cũng là trôi qua rất nhanh.

Trên đường về, Vĩnh Liên cùng Vĩnh Dung lúu rúu, nói kết giao mấy bằng hữu, trong đó có cả La Sở Sở kia, còn hẹn sẵn lúc nào tới cửa đến chơi, Tử Tình thấy hai đứa nhỏ rất vui vẻ, một chuyến này, cũng là không có đi vô ích.

Không đến hai ngày, Thư Duệ Thư Ngạn bọn họ đều được nghỉ, Tử Tình thấy thời tiết quá nóng, cũng không muốn Tiểu Dực bọn họ cứ tới cửa đến tìm Yên Nhiên, bèn thương lượng với Thẩm thị, một nhà mình muốn đi đến trang viên nghỉ mát, phòng ở nơi đó, đã xây xong rồi, gia cụ cũng đầy đủ hết rồi.

Thẩm thị không yên lòng một mình Tử Tình mang theo đứa nhỏ, nói là muốn đưa Tử Tình đi qua, giúp đỡ nàng thu dọn xong ở hai ngày rồi trở về.

Tử Tình dẫn theo Hoa ma ma. Thái Vân, Truy Nguyệt, còn có mấy nha hoàn Tiểu Bạch Tiểu Tử ..., Tiểu Phấn ở lại giữ nhà, Đại Giang Đại Hà đều mang đi.

Hồi Thanh minh khi từ Lâm trang trở về. Tử Tình từng mang theo Thư Duệ đến xem thôn trang này, chủ yếu là đề ra chút cải thiện đối với bài trí trong phòng và thiết kế phòng tắm, có điều. Lúc đó, trong trang là cái gì cũng không có.

Tử Tình bọn họ vào cửa chính, quan sát dọc đường, hai bên đường đều là đậu nành, lạc, khoai lang, khoai tây, cao lương, ngô ..., còn có một ruộng dưa hấu. Vừa mới bắt đầu dương đất, sản lượng sẽ không cao, chất lượng cũng không phải tốt lắm, dưa hấu phát triển không to, xem ra. Giống dưa này, năm nay còn phải chuyển từ An Châu đến.

Đi vào trong chừng một trăm thước, chính là hai hàng phòng ở chính tề, không khác Khang trang An Châu nhiều lắm, là cho nhóm nông dân trong trang ở, đi tiếp vào bên trong, mới là một tòa đại viện tử, là chỗ Tử Tình bọn họ ở, viện tử là nhị tiến. Trong nội viện rải rác mấy tiểu viện, cũng là chuẩn bị cho khách đến ở.

Phòng ở là phong cách nhà nông điển hình, tất cả đồ dùng đồ trang trí đều là phong cách cổ xưa thực dụng làm chủ, đều là một dãy kháng lớn, cũng đơn giản.

Tiểu Bạch các nàng dẫn theo nha hoàn thu dọn quét dọn, bọn nhỏ tự đi chơi. Tử Tình cùng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đi một chút ở trong trang, trên núi đã trồng các loại cây giống, Kinh Thành có chỗ này tốt, vườn ươm sẵn có, muốn cây giống gì, cơ bản đều có thể mua được, không như An Châu.

Ngọn núi có một con sông uốn lượn xuống dưới, xuyên qua trang viên của Tử Tình, trái lại tiện cho nông dân trong trang tưới tiêu, cũng tiện cho nông dân trong trang nuôi gà vịt ngỗng, cá bò dê.

Tăng Thụy Tường cười nói: “Cũng lớn hơn Khang trang An Châu, qua hai ba năm nữa, nơi này cũng sẽ náo nhiệt lên.”

Tử Tình quản lý nơi này gọi là Khang viên, trước mắt mua mấy người có kinh nghiệm, chuyên trông coi cây ăn quả, hoa cảnh, gia cầm, gia súc, nông dân trồng trọt là từ trong thôn phụ cận thuê tới làm công dài hạn, còn có chính là cô nhi không nhà để về, hoặc lão nhân trong nhà không có người phụng dưỡng, Lâm Hưng đều nhận tới đây, chẳng qua đều ký trước văn tự bán mình, xác định quy củ xong rồi, có khuôn mẫu tham khảo có sẵn của Khang trang, Tử Tình trái lại không cần quan tâm.

Tử Tình tới nông thôn ở, phẳng phất như về tới Tình viên, cũng khôi phục sáng sớm mỗi ngày đi các nơi một vòng, buổi tối khi mặt trời lặn về phía tây, ở trong rừng đi dạo một chút, cảm giác giấc ngủ đã tốt lên rất nhiều, xem ra bản thân, cũng chỉ có thể thích ứng cuộc sống điền viên này.

Thẩm thị bọn họ ở vài ngày, thấy người bên cạnh Tử Tình không ít, yên lòng, bèn trở về trong thành.

Ngày hôm đó, Tử Tình thấy ngọn núi bên này rất trống trải, lại còn có một căn nhà tranh, đột nhiên nghĩ đến thuốc nổ mình mới nghiên cứu được một nửa, nhưng là, thứ này, Tử Tình thật đúng là không yên lòng để cho Đại Giang bọn họ trở về lấy, dù sao, bọn họ là người của Tiểu Dực, Tử Tình không muốn để cho bọn họ biết.

Đồ của Tử Tình, là được Lâm Hưng một tay mua, bèn phái Lâm Hưng và Tiểu Tử đi lấy đồ đến, lén lút giấu vào trong nhà tranh, mỗi ngày, Tử Tình làm bộ như đi tản bộ, mang theo Thư Duệ, vào nhà tranh, Tử Tình nói cho Thư Duệ chút tri thức hóa học đơn giản, hẳn từng làm cùng với Tử Tình và Lâm Khang Bình ở phòng thí nghiệm, đứa nhỏ này cũng không hỏi Tử Tình là từ đâu biết được, Lâm Khang Bình cũng đã dặn dò hẳn việc trong nhà, không thể nói ra bên ngoài.

Nitrat hoá sợi này là cửa ải khó khăn Tử Tình muốn phá được đầu tiên, bởi vì không có a xít nitric, chỉ có quặng kali nitrat, cũng may bọn họ có a xít sunfuric, Lâm Hưng nói gọi là Lục Phàm Du gì đó, cũng không biết hẳn lấy được từ nơi nào cho Tử Tình.

Đèn cồn là Tử Tình đặt làm từ xương thủy tinh, cồn là Tử Tình chiết xuất trước kia, Tử Tình dùng a xít sunfuric sản xuất ra a xít nitric, chẳng qua là chiết xuất a xít nitric nồng độ cao gặp rất nhiều khó khăn, cũng may Tử Tình cũng chậm rãi giải quyết được, mất một tháng, cuối cùng sản xuất ra nitrat hoá sợi, bao thuốc nổ đầu tiên làm ra được, Tử Tình vẫn là có vài phần hưng phấn, chẳng qua là không biết uy lực như thế nào.

Tử Tình và Thư Duệ mang theo bao thuốc nổ nhỏ vào núi, đương nhiên không phải trong trang viên của mình, Tử Tình tự mình châm lửa, kíp nổ cũng đủ dài, cũng cũng đủ cho Tử Tình chạy xa, không nghĩ tới, là quả pháo lép, xem ra, vẫn là nồng độ a xít nitric và a xít sunfuric không đủ, nghiên cứu lại thoáng cái đi vào cục diện bế tắc.

Đáng tiếc, không đến hai ngày, Thư Duệ bọn họ phải vào học rồi, Tử Tình không thể không trở lại trong thành.

Vừa vào cửa nhà, Tiểu Dực đã tới đây rồi, nói: “Cô cô, người đi đến trong trang cũng không mang theo Tiểu Dực, vừa đi còn lâu như vậy, người cũng không nhớ Tiểu Dực ư?”

Tử Tình sờ sờ đầu của hắn, nói: “Lần sau cô cô đi mang theo người.”

Thực ra, Tử Tình không biết là, hành vi của mình đã dẫn tới sự nghi ngờ của Đại Giang bọn họ, chẳng qua, bọn họ không nghĩ tới Tử Tình muốn nghiên cứu là thuốc nổ, chỉ là biết Tử Tình ở làm một việc tương đối quan trọng, cho nên, không để cho Tiểu Dực đi qua quấy rầy nàng.

Nhưng là, thí nghiệm tiến hành đến giai đoạn mấu chốt, Tử Tình thật đúng là ngứa ngáy trong lòng, lúc này nếu không tiến hành tiếp nữa, a xít nitric đậm đặc a xít sunfuric đậm đặc này thế nhưng đều sẽ bay hơi nha? Đến lúc đó không phải là mình vất vả vô ích hồi lâu?

Cho nên, Tử Tình tìm cách nói dối Thẩm thị, để lại Tiểu Tử nấu cơm cho Thư Ngạn bọn họ, lại dẫn theo nhân mã ban đầu đến trong trang. Chẳng qua, lần này, người Tử Tình mang theo đi tản bộ là thành Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng chỉ là ở bên ngoài canh gác và trợ thủ, nàng cũng không biết Tử Tình đang làm những cái gì.

Lần này lại dùng một tháng, thí nghiệm bốn năm lần, mới chính thức trên ý nghĩa làm ra một bao thuốc nổ. Nổ thử cũng là Tử Tình và Tiểu Bạch đi, lúc nổ tung, Tử Tình và Tiểu Bạch nằm sấp cách bốn năm mươi thước đều cảm giác được chấn động mãnh liệt, núi bị nổ một cái hố, Tiểu Bạch cũng bị dọa đến choáng váng.

Tử Tình sợ có người nghe được tiếng động chạy tới, liền kéo Tiểu Bạch bỏ chạy, trở lại trong nhà tranh sửa sang lại số liệu thí nghiệm, a xít đậm đặc còn lại, Tử Tình đều làm thành nitrat hoá sợi, cũng làm thành bao thuốc nổ cất kỹ, lúc này mới mang theo đám người liên quan trở về thành.

Tử Tình không biết là, mình mới từ trong trang viên trở về, liền có người lén vào ngôi nhà tranh kia, chỉ là, cũng không có tìm được thứ gì hữu dụng, nhưng là lục ra được mấy bao nhỏ vuông vắn như là bọc chăn bông nhỏ, còn có một sợi kíp nổ thật dài, bọn họ trộm một cái lấy đi, còn lại giấu đi như cũ.

Sau hơn một canh giờ, Lí Hân thấy được bao thuốc nổ này, nhìn đi nhìn lại, cũng không nhìn ra được cái gì, hỏi: “Người tự mình nghe thấy tiếng động?”

“Đúng vậy, chủ tử, quả thực có thể dùng long trời lở đất để hình dung, không tin, nô tài cầm đi thử xem, chủ tử theo sát xa xa sẽ biết.”

“Tìm Đại Giang Đại Hà đến, hỏi thử bọn họ biết những cái gì?”

“Chủ tử, ta đã hỏi rồi, bọn họ căn bản không biết, đồ do người gọi là quân gia Lâm Hưng kia mua giúp nàng.”

Lí Hân nghe xong không nói, hồi lâu mới hỏi: “Rốt cuộc nàng muốn làm gì?”

“Việc này, nghe Hoa ma ma nói, hình như là có một lần, hạ nhân nhà vị Lâm nãi nãi này nói, thuyền bọn họ gặp phải giặc Oa, thiếu chút nữa thì bị thua thiệt. Sau đó, vị Lâm nãi nãi này liền bảo Lâm Hưng vội trộm đi mua vài thứ, đều lách qua Đại Giang và Đại Hà, tránh ở trong phòng gần một tháng, chỉ là, không thấy động tĩnh, những thứ này, nghe nói tốn hơn hai tháng mới làm được, cũng là thất bại rất nhiều lần.”

“Giặc Oa? Như vậy, người gọi Văn Tam và La Trì đến.”

Một lúc lâu sau, Văn Tam và La Trì tới, ba người mang theo thị vệ, đi đến chỗ Tử Tình thí nghiệm, nhìn hồ to trên đất, nhìn lại cái bọc trong tay, Văn Tam và La Trì cũng không biết có ý gì, đều nhìn Lí Hân.

Lí Hân nhìn thị vệ đốt kíp nổ, mới mang theo bọn Văn Tam chạy đi, đột nhiên nổ một tiếng “Oành”, Văn Tam và La Trì giật nảy mình, chờ khói tiêu bụi tan, mấy người mới lại trở lại chỗ kia, lại một cái hồ to.

Mất thấy mới là thực, Lí Hân vẫn còn trầm ổn, nhưng La Trì vui sướng hỏi: “Chủ tử, thuốc nổ lợi hại như vậy, thật đúng là lần đầu tiên trông thấy, ai làm ra? Lợi hại như vậy, ta muốn gặp hẳn.”

Thị vệ mang theo mấy người bọn họ vòng qua cửa trang viên, từ phía sau núi vào nhà tranh, bên trong trừ một đồng bình thủy tinh kỳ kỳ quái quái và xoong chảo chum vại, còn lại chính là một đồng bông vải.

Thị vệ tìm ra bao thuốc nổ, Lí Hân bảo hân xé mở một miệng nhỏ, bên trong chính là thứ như bông vải, ba người nhìn ta, ta nhìn người, đều mang theo nghi vấn, nói: “Điều này sao có thể chứ?”

Vẫn là Văn Tam phản ứng lại, hỏi: “Trang viên này có phải của Lâm gia hay không? Đây là Tăng Tử Tình làm ra?”

Lí Hân nhìn Văn Tam, hỏi: “Làm sao người biết là nàng làm ra?”

“Đây là trang viên của Lâm gia, chẳng lẽ còn có người khác? Thánh thượng yên tâm, Tử Tình chỉ là lo nghĩ chuyện của triều đình, nàng nhất định không thể là có bất mãn gì đối với Thánh thượng.” Văn Tam vội vàng giải thích nói.

“Không thể chứ? Một nữ nhân như nàng, cửa lớn không ra cửa trong không bước, có thể làm ra được thứ lợi hại như vậy?” La Trì hỏi ngược lại.

449. Chương 453: Lời Mời Ngoài Ý Muốn

“Cả một mùa hè này nàng đều tránh ở chỗ này, Tiểu Dực tìm nàng không được, Đại Giang đưa Tăng phu nhân trở về thành, Tiểu Dực muốn theo tới, Đại Giang nói Tăng Tử Tình này hình như đang bận chuyện quan trọng gì đó, không cho Tiểu Dực đi quấy rầy, ta lúc này mới để tâm, tìm người lén lút đi theo nàng, nàng rất cẩn thận, ngay từ đầu, chỉ là nhử từ nàng đi theo, sau lại, nhử từ nàng đi thư viện, mới tìm nha hoàn nàng mang từ An Châu đến đi theo, việc này cũng không làm cho ta không sinh nghi rồi. Chẳng qua là, các người đoán nàng nghiên cứu cái này làm gì?” Lí Hân hỏi.

La Trì lắc đầu, Văn Tam nghĩ nghĩ nói: “Có phải nhà nàng kết thù với ai hay không? Muốn đi trả thù lại? Nhưng là không có nghe nói nàng kết thù với ai mà?”

La Trì nghe xong nhìn nhìn Lí Hân, hỏi: “Không phải là ta chứ? Ta không có đòi đồ nhà nàng mà?”

Lí Hân trừng mắt nhìn hấn một cái, nói: “Hai người các người đi tìm hiểu rõ ràng.”

Tử Tình tất nhiên không biết hết thấy những việc này, nàng đang bận vô cùng, sau khi về nhà, mới biết được sắp đến tết Trung thu rồi, Thư Duệ về nhà, Tử Tình vội lôi kéo Thư Duệ xem thành quả nghiên cứu của nàng, giảng quá trình chế tạo cho hấn.

Thư Duệ cũng không có bất ngờ lẫn vui mừng như trong dự liệu, chỉ là nhìn Tử Tình, mím môi tức giận, Tử Tình thấy vậy kỳ quái hỏi: “Duệ nhi, sao người không vui?”

Thư Duệ hướng Tử Tình hô: “Nương, sao người có thể làm như vậy? Người có biết đây là việc có bao nhiêu nguy hiểm, người còn một mình đi làm. Nếu lỡ như người có cái gì ngoài ý muốn, người bảo chúng ta và cha làm sao bây giờ? Trước khi cha đi, thế nhưng hết lần này tới lần khác dặn dò ta, không cho người ra ngoài một mình, không cho một mình người đi đụng vào những thứ nguy hiểm kia, người đã quên cả sao? Nương, người cứ như vậy, bảo ta ở thư viện làm sao an tâm đọc sách?”

Thư Duệ nói xong vành mắt còn đỏ hoe, một đứa trẻ như hấn, mới mười hai tuổi, vốn cũng là tuổi thích náo nhiệt, nhưng mà phụ thân không ở nhà, mẫu thân còn thường thường làm ra chút tình huống, trời sanh tính tản mạn tùy ý, hấn là trưởng tử trong nhà, tuổi nhỏ đã phải quản giáo đệ muội. Che chở mẫu thân, Tử Tình như vậy, hấn thật lòng cảm thấy ảm ức.

Tử Tình vội một phát ôm chầm lấy Thư Duệ, nói: “Duệ nhi ngoan. Đừng giận, nương về sau cam đoan không đi nữa, nhé? Sau này, nương không có người ở cạnh, không đi thật, nương thề, đi nữa. Nương sẽ biến thành một con chó nhỏ, được không? Người ở thư viện an tâm đọc sách, không tin, người để tiểu muội nhìn nương, được không?”

Thư Duệ vừa nghe nín khóc mỉm cười, nói: “Nương, người từng thấy ai thề sẽ biến thành con chó nhỏ?”

Tử Tình sững sờ, hồi còn nhỏ đời trước. Anh cả mỗi lần chọc Tử Tình tức giận, nói nhiều nhất một câu, đó là “Em gái, thật sự không lừa người, lừa người nữa, anh trai sẽ biến thành một con chó.” Không nghĩ tới lúc này Tử Tình lại thốt ra .

Thư Duệ thấy Tử Tình lại sững sờ, liền thở dài, lôi kéo Tử Tình ra khỏi phòng, đi chơi cùng Thư Ngạn bọn họ.

Vừa vặn, Lưu thị lúc này tìm đến, nói: “Muội muội, ngày mai Trung thu vẫn đi nhà ta. Đại ca người nói, Trung thu năm nay không thể đoàn viên, nhưng là, vì không để cho cha mẹ cảm thấy vắng lạnh, hấn nói, để cho bọn nhỏ mỗi người biểu diễn một tiết mục. Trong nhà nhiều trẻ con như vậy, biết xướng biết nhảy biết đánh đàn, đều được, cũng là Vĩnh Liên các nàng ra ngoài trở về học, thì ra, tiểu thư nhà giàu trong thành, thứ học thật đúng là không ít, Đại ca người nói, đứa nhỏ của chúng ta chuẩn bị trước, ở nhà luyện tập trước một chút, về sau đi ra ngoài sẽ không luống cuống.”

Tử Tình nghe xong nói: “Đại tẩu cũng không đi nói sớm, trong lúc vội vã này, mấy đứa nhỏ nhà ta nhưng là dạy cái gì mới được?”

“Ôi, người một nhà mình chơi với nhau, sợ cái gì? Đúng rồi, nói sớm, nói sớm cũng không thấy được bóng dáng của người, người không nói ta còn quên mất, một mình người tránh ở nông thôn làm cái gì? Hỏi nha hoàn nhà người, nàng cũng nói không biết.”

Tử Tình vừa nghe, vội đẩy Lưu thị ra ngoài, nói: “Đại tẩu, ta khó khăn lắm mới trở về, người để ta nghỉ một lát, sáng sớm ngày mai nhất định đi nhà người, đêm nay, ta dạy mấy đứa chúng nó chơi trò chơi.”

“Có thể chọc người cười mới được, bằng không, ta là không chịu đâu.” Lưu thị vừa nói vừa đi.

Tử Tình bỗng nhiên thâm nghĩ, mình không ở nhà, cũng không biết mấy nhà kia có người đến đưa lễ tết quấy rối hay không, vừa định tìm Tiểu Phần hỏi một chút, Tiểu Dực đã đi vào.

“Cô cô, người cuối cùng đã trở lại, ta thế nhưng phách người đến hỏi vài lần, còn tưởng rằng cô cô là vì không nhận lễ tết của ta mà trốn đến nông thôn đó.” Tiểu Dực hỏi.

“Sao có thể chứ? Cô cô chẳng phải đã trở lại rồi.” Tử Tình nói.

“Thế cô cô có thể nói cho Tiểu Dực, cô cô là đi làm cái gì hay không.” Tiểu Dực hỏi.

Tử Tình đang nghĩ nên giải thích cho hẳn như thế nào, bên ngoài lại truyền đến tiếng của La Hạo Viêm và Văn Tinh Vực, còn chưa vào cửa, đã nghe thấy hai người bọn họ gọi: “Cô cô, cô cô, người đã trở lại chưa? Chúng ta đưa lễ tết đến.”

Tử Tình còn chưa có đi ra ngoài, hai người này đã đi vào, nói: “Tiểu Dực, sao người lại nhanh hơn chúng ta một bước?”

Tiểu Dực nói: “Bởi vì ta thành tâm, ta nhớ cô cô.”

La Hạo Viêm làm một cái biểu cảm khinh thường, Văn Tinh Vực lại đưa cho Tử Tình một tờ bái thiếp, thì ra là Văn gia hai mươi tám tháng tám muốn tổ chức một cuộc tụ hội ngắm cúc, mời Tử Tình mang theo nữ nhi tham gia.

Văn Tinh Vực thấy Tử Tình nhìn mình, bèn nói: “Cô cô, là ý của tầng tổ mẫu ta, chắc là nương ta cùng mấy người Đại nương thương lượng, đúng rồi, đây còn có hai tờ, là cho hai vị cữu nương.”

Tử Tình nhận lấy nhìn qua, là cho Lưu thị và Phó thị, cũng là mang theo nữ nhi tham gia, Tử Tình phân phó Tiểu Bạch đi mời Lưu thị và Phó thị đến.

Hoa ma ma tiếp nhận danh mục quà tặng của hai nhà, đi trước chuẩn bị đáp lễ, Lưu thị và Phó thị tới đây, Tiểu Dực bọn họ biết Tử Tình có việc thương lượng, tự đi tìm mấy người Thư Duệ bọn họ chơi.

Lưu thị và Phó thị nhìn thiếp mời, hỏi: “Làm sao có thể mời chúng ta đến? Cấp bậc của chúng ta cũng không đủ mà? Huống hồ thường ngày lại không có qua lại.”

“Đúng là lời này, ta cũng không biết là ý tốt hay là ý xấu, ngưỡng cửa Văn gia này, thật sự là có chút cao, người nói, bọn nhỏ nhà chúng ta đi, cũng không có mấy sở trường đúng đắn, chẳng phải là chỉ làm cho người ta chế giễu? Hay là người ta vốn chính là muốn xem trò cười của chúng ta?” Tử Tình bần khoản nói.

Không phải Tử Tình lòng dạ hẹp hòi, mà là mấy phụ nhân Tử Tình từng tiếp xúc qua ở Văn gia kia, thật đúng là không có một người dễ nói chuyện, thê tử của Văn Tam Mạnh Thanh Phỉ coi như tốt, nhìn còn tương đối hòa khí hơn, chỉ là có chút suy nghĩ không ra.

Thực ra Tử Tình vẫn là không biết những nữ nhân trong đại trạch môn này, lần này mời mấy người Tử Tình, thật đúng là chủ ý của Mạnh Thanh Phỉ, chủ yếu là Mạnh Thanh Phỉ thấy La gia đã mời một nhà Tử Tình, thân phận của La gia không thấp, La gia là xuất thân võ tướng, Văn gia là văn thần, một văn một võ này đều là lương đồng của Đại Phong Quốc, Hoàng thượng đối với nhà ai cũng không thiên vị. Bây giờ La gia đã lấy lòng Tử Tình rồi, Văn gia tất nhiên phải suy nghĩ đến mặt mũi của La gia, cho nên, Mạnh Thanh Phỉ này bèn đề nghị với lão phu nhân.

Huống hồ, Mạnh Thanh Phỉ tiếp xúc với Tử Tình hai lần, đối với sự thẳng thắn vô tư và tùy tính của Tử Tình thật là có mấy phần thưởng thức, bằng hữu bên người nàng thật đúng là không có ai như Tử Tình, không bởi vì thân thế của mình mà tự ti mặc cảm, tự coi nhẹ mình, cho dù là thân ở chỗ thấp, chỗ thấp cũng có thể nở ra được đóa hoa trong veo thơm ngát.

Văn lão phu nhân còn nhớ Tử Tình đó, khẩu khí này của Triệu di nương còn chưa có ra, Văn đại nãi nãi lại tổ cáo một trận, đang nghĩ tới làm sao tìm về mặt mũi, há có lý không thuận theo? Đến lúc đó chỉ chờ chế giễu rồi.

Tử Tình nghĩ nghĩ, nói: “Vừa vặn, ngày mai chúng ta không phải là muốn làm một hoạt động sao? Không bằng, chúng ta dạy bọn nhỏ xướng mấy bài hát, để cho Thư Duệ đánh đàn, đáng tiếc không có người biết thổi tiêu.”

Tử Tình vừa dứt lời, Tiểu Dực tiến vào, nói: “Cô cô, ta biết.”

Văn Tinh Vực cũng nói: “Cô cô, ta cũng biết.”

La Hạo Viêm nói: “Hình như ai không biết, ta cũng đi.”

“Cô cô, chúng ta xướng bài gì?” Tiểu Dực hỏi.

Yên Nhiên nói: “Nương, ta biết rồi, ta biết xướng, ngoài trường đình, bên đường cổ. . .”

Tử Tình vừa nghe sững sốt, bởi vì Lâm Khang Bình đi xa, Tử Tình không có việc gì liền ngâm nga bài hát này, không nghĩ tới này Yên Nhiên ở một bên lại có thể học được, hơn nữa, nghe qua thanh âm của đứa nhỏ này, trong veo như âm thanh của tự nhiên.

Phó thị nghe Yên Nhiên xướng xong, ấy thế mà lau nước mắt một phen, nói: “Tỷ tỷ tên bài ca gọi là gì, thật đúng là dễ nghe.”

“Bài này tên là đưa tiễn, là Lâm Khang Bình từ nơi khác nghe được, ta cũng học được theo.”

Đã muốn xướng, Tử Tình bảo mấy người các nàng học tử tế, Lưu thị gọi mấy người Vĩnh Liên đến, học cùng, Thư Duệ đánh đàn, Tiểu Dục thổi tiêu. Vĩnh Tùng, Vĩnh Bách Thư Ngạn ... còn có La Hạo Viêm và Văn Tinh Vực cũng cùng đứng vào đội ngũ hợp xướng, nói là cũng muốn tham gia tụ hội buổi tối ngày mai của Tăng gia.

Tử Tình nhìn thoáng qua Lưu thị, dù sao, mấy người Vĩnh Liên đã không nhỏ nữa, mà La Hạo Viêm và Văn Tinh Vực cũng có mười hai tuổi rồi, Lưu thị cười cùng mấy đứa Vĩnh Liên nói chuyện, xem ra, nàng cũng không có để ý. Tử Tình nghĩ, tất cả đều là mấy đứa nhỏ thôi, thường ngày lại qua lại gần với mấy đứa Thư Duệ, liền không đẩy bọn họ đi ra ngoài.

Tử Tình căn bản không thạo nhạc phổ ở thời đại này, là mấy đứa Thư Duệ nghe xong ca khúc dịch lại.

Ngày hôm sau, Tử Tình đi đến chỗ Tử Phúc, đi ngang qua hậu hoa viên, gặp mấy đứa Vĩnh Liên đang luyện xướng, còn có Yên Nhiên cũng ở đó, bèn cười nói: “Có dụng tâm như vậy, năm đó học cái gì không học giỏi đây?”

Vĩnh Liên nói: “Cô cô, chúng ta năm đó cũng không có tiên sinh tốt dạy, chúng ta cũng chỉ biết học may vá, đâu có thể nghĩ được đến hôm nay, nghĩ đến có thể đi đến Kinh Thành?”

Lời này cũng là nói thật, khi Tử Phúc làm tri huyện, Vĩnh Liên năm sáu tuổi, lúc đó tình huống trong nhà còn không phải là tốt lắm, Tử Phúc cũng nhất thời không nghĩ tới xa như vậy, chỉ bận rộn công việc. Lưu thị cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày an cư ở Kinh Thành, nghĩ bọn nhỏ ở thị trấn hoặc phủ thành, cũng coi như khá lắm rồi.

Tử Tình nhìn đến mấy đứa nhỏ Vĩnh Lăng, Vĩnh Huyền, Vĩnh Cầm cũng ở đây, theo mấy đứa lớn học nhạc thiếu nhi, bèn cười nói: “Người thật đúng là đầy đủ hết.”

“Nương, ta đang học xướng ca cùng các tỷ tỷ đó.” Yên Nhiên nhào tới.

Tử Tình vừa nghe vui vẻ, cười nói: “Phải không? Nương nghe một chút, các ngươi học cái gì?”

“Nhưng là, ta còn chưa có học xong.” Yên Nhiên nghiêng cổ, thần sắc có chút ảo não, làm cho Tử Tình nhin không được ôm nàng hôn mấy cái.

Chiều hôm đó, Tăng gia vừa ăn xong cơm chiều, ba đứa Tiểu Dục bọn họ đã vào cửa rồi, năm nay không có đốt tháp, nhưng là ở trên bãi đất trống bên hồ nước đốt một đồng lửa trại, tổng cộng có hơn mười một đứa trẻ, vây quanh lửa trại, một đám người lớn Tăng Thụy Tường và Thẩm thị thì ngồi ở trên bờ đoàn, chờ xem bọn nhỏ biểu diễn.

450. Chương 454: Đêm Trung Thu

Yên Nhiên một thân áo kép sa tanh màu hồng đào, váy kép, đầu bánh bao nhỏ, cùng ba nhóc Vĩnh Huyền, Vĩnh Cầm đồng thời biểu diễn, tay cầm tay xướng điệu hát dân ca Giang Nam “khúc hái sen” Vĩnh Liên dạy các nàng, “Đường như bên bờ suối có cô gái hái sen, cười cách hoa sen hòa cùng tiếng người, ánh sáng mặt trời tân trang sáng đầy nước, tay áo thơm tung bay lên không trung. . .”

Tử Tình vừa thấy, ba đứa nhỏ, trừ ngay từ đầu Vĩnh Cầm có chút khấn trương, Yên Nhiên có chút lệch điệu, ấy thế mà cũng có hình có dạng, vừa xướng vừa nhảy, vội hối hận không ngừng. Sớm biết như thế, mình còn dạy bọn họ xướng cái gì mà đưa tiễn, lúc này khúc không cũng đã có, chỉ là Tử Tình không tiếp xúc mà thôi.

Thì ra là mấy đứa Vĩnh Liên lần trước đi hội ngắm sen ở La gia về, mấy bằng hữu mới kết giao ở chung một chỗ, nói đến các nàng đều ở nhà học những cái gì. Vì thế, Lưu thị đặc biệt mời một nữ tiên sinh đến dạy mấy đứa Vĩnh Liên đánh đàn, cho dù chỉ luyện tốt một thủ khúc, đến lúc đó cũng có thể lấy ra được sở trường.

Song song với học đàn, cũng không quên học cờ vây, ngoài ra còn có thi họa, thơ cổ, từ, giám định và thưởng thức..., trừ bỏ ba đứa Vĩnh Liên, ngay cả Vĩnh Huyền nhà Tử Lộc và Vĩnh Cầm nhà Tử Thọ đều vào học cùng, mất mấy tháng, coi như là có chút thành tích rồi.

Tử Tình tất nhiên không biết mình ở nông thôn hơn hai tháng, trong nhà lại có thể mở tư thực, nói đến học đàn, Yên Nhiên thật đúng là không có thiên phú gì, La Sở Sở đã từng đến dạy Yên Nhiên hai lần, nhưng đứa nhỏ này căn bản không ngồi được, lại nói, Tử Tình nhìn đứa bé nhỏ như vậy gầy dầy đàn, cho dù mang theo chỉ sáo, cũng là có vài phần không đành lòng, bèn không cho đứa nhỏ học tiếp nữa, nghĩ qua hai năm trưởng thành rồi hẵng nói.

Thư Duệ vừa thấy Tử Tình thất thần, vội hỏi: “Nương, đến lượt chúng ta rồi.”

Khi nói chuyện mấy đứa Thư Duệ đi tới trong sân, mấy đứa bọn họ là đàn tiêu hòa khúc, Thư Duệ, Thư Ngạn, Vĩnh Tùng, Vĩnh Bách đánh đàn. Ba đứa Tiểu Dục thổi tiêu, diễn tấu một khúc bình hồ thu nguyệt cũng là hợp với tình hình. Tử Tình giương mắt nhìn lại, trăng thu sáng tỏ êm dịu chiếu sáng, gió đêm lướt nhẹ, một đầm nước ao lặn tẩn. Con sóng lấp lánh ánh sáng, hoa cỏ, cây cối, đình đài, lầu các. Ở dưới ánh trăng phẳng phất phủ thêm một tầng lụa mỏng, phiêu dật mà êm ái, toàn bộ viện tử lộ ra vẻ bình thản vô cùng.

Tử Tình không khỏi nhớ tới giờ này năm ngoái, tình cảnh mình và Lâm Khang Bình tựa vào nhau ngắm trăng, nghĩ đến giờ này khắc này, Lâm Khang Bình cũng sẽ ở dưới vầng trăng tròn, từ nơi xa gửi nỗi nhớ với Tử Tình đi?

Một khúc xong. Tiếng vỗ tay như nước thủy triều, đệ đệ Phó thị Phó Gia Viễn cười nói: “Vẫn là thư viện ở Kinh Thành tốt, đúng là hơn ở An Châu nhiều.”

Tử Tình sớm biết, thư viện ở đây giống như Bạch Lộ thư viện, cảm kỳ thư họa đều dạy. Thư Ngạn nửa năm này cũng đi theo Thư Duệ vào Văn Sơn thư viện, cộng thêm lúc đầu ở An Châu cũng học chút trụ cột, cũng là không quá tốn công bất kíp.

Vừa lúc Phó thị nói: “Chúng ta đây còn có hai người đi ra từ Bạch Lộ thư viện, nghe nói, Bạch Lộ thư viện cũng là cảm kỳ thư họa cái gì cũng dạy, không bằng cũng gọi hai người bọn họ diễn tấu khúc gì đó.”

Lưu thị cười nói: “Bọn họ đều là người lớn, người chọc ghẹo bọn họ làm cái gì?”

“Ai nói là người lớn? Còn chưa có thành thân thì không tính chứ?” Trần thị cười nói.

“Chưa thành thân, Gia Viễn nhà Tứ đệ muội cũng chưa thành thân đâu, không bằng cũng lên cùng đi?” Lưu thị cũng là người thích xem náo nhiệt. Huống chi, cũng không có người ngoài, chỉ là một nhà mình tiêu khiển.

Phó thị cười nói: “Đệ đệ ta cũng không phải ra từ Bạch Lộ thư viện, ý ta là Bạch Lộ thư viện đến một người, cùng Văn Sơn thư viện tỷ thí một chút, nhìn xem rốt cuộc cái nào mạnh hơn.”

Tử Tình cười nói: “Nếu như thế. Đại ca cũng lên, Đại ca cũng là Bạch Lộ thư viện, cũng đừng làm cho Bạch Lộ thư viện mất mặt đấy?”

Thẩm thị đẩy Tử Tình một cái, nói: “Người cũng là đứa nghịch ngợm, Đại ca người đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dù sao cũng là chơi, chỉ là cả nhà cùng tham gia náo nhiệt.” Tử Tình cười nói.

“Ta cũng thật sự không được, ta đã có mười năm không sờ mấy thứ này rồi, nào còn có thể nhặt lên.” Tử Phúc xua tay.

Không nghĩ tới đệ đệ Lưu thị cũng là thích náo nhiệt, một phát kéo Tử Phúc đứng lên, cười nói: “Tỷ phu, hôm nay Trung thu, chơi náo nhiệt mà thôi. Khúc người chọn lựa, nhạc khí người chọn lựa, thế chu toàn chứ?”

Tử Phúc đi tới cạnh đàn, ngồi xuống, thử thử dây, thanh âm tinh tinh tang tang vang lên, thử không đến một khắc đồng hồ, Tử Phúc nói: “Được rồi, chơi đùa cùng mấy người các người, liền đánh một bài dương quan tam điệp đi, bài này còn đơn giản một chút.”

Tử Tình vừa nghe trình độ ba người này, thực không bằng mấy tiểu hài tử kia đâu, nói vậy cũng là nguyên nhân thật lâu không có luyện tập, hai năm này không quen tay rồi, nhất là Tử Phúc, gầy gầy lại quên điệu, không hợp được với tiếng tiêu, bản thân không chống đỡ được cười một trận trước tiên, vốn là là nòng đậm ly biệt đau thương, lại để cho hắn làm ra hiệu quả hài kịch, làm cho người lớn trẻ nhỏ cười vang, Tử Phúc cũng là không tức giận, cười nói: “Ta vốn nói ta đã quên rồi, các người cứ nhất định không tin.”

Lưu thị cười nói: “Người mau đi xuống đi, đừng chậm trễ người khác, vẫn là nghe tiếng ca của mấy nữ hài tử của chúng ta đi.”

Lần này, là hai đứa Vĩnh Liên và Vĩnh Dung đánh đàn, Vĩnh Lăng và Vĩnh Huyền, Vĩnh Cầm cùng với Yên Nhiên chủ xướng, các nàng xướng là đưa tiễn, bởi vì không chỉ khúc này dễ nghe, ca từ cũng rất đẹp, rất có ý cảnh, “Gió đêm lướt qua cây liễu tiếng sáo tàn, trời chiều núi ngoài núi” “Một bình rượu đục tận cuộc vui, đêm nay đừng mộng hàn” ..., làm cho hai đứa Vĩnh Liên và Vĩnh Dung tuổi nhỏ nhỏ, cũng cảm nhận được một loại biệt ly bất đắc dĩ và ưu thương, không khỏi liền thích ngay.

Bài này, Tử Tình không nghĩ tới tiếng trẻ nhỏ xướng lên sẽ có hiệu quả độc đáo như vậy, dường như càng có thể mang người ta vào trống trải như vậy, địa phương xa xôi, tịch dương, trường đình, đường núi cổ, cầm rượu khuyến khích tiến lên, vẫy tay đưa tiễn..., học trò nhỏ xướng xong một lần rồi, Tử Phúc ngại chưa đã nghiệm, mấy nam hài tử Thư Duệ cũng cùng đi lên, muốn thể hiện một khúc hợp xướng.

Tử Lộc nói: “Cũng chưa có thổi sáo, vẫn là không cần đánh đàn, người ta không phải nói tiếng sáo tàn sao? Hay là thổi tiếng sáo đi?”

Tử Phúc nhìn một vòng, Hạ Cam Vĩnh nói hắn biết thổi sáo, tiếp theo hòa tấu thử hai lần, bèn nói được rồi.

Nhưng là, khúc này vừa thổi, Thẩm thị và Tăng Thụy Tường cũng không khỏi nhớ tới Tử Hỉ cùng Lâm Khang Bình đã đi xa, cũng không biết bọn họ lúc này ở nơi nào? Nhưng là cũng có một vầng trăng sáng cùng chiếu? Câu cửa miệng nói, trăng là sáng cổ hương, người đi xa ở ngoài, sợ nhất chính là ngày đoàn viên, bằng không, cũng sẽ không có những bài “nhớ nhà” nổi tiếng lưu truyền thiên cổ rồi.

Trước khi tan cuộc, vì làm cho Tăng Thụy Tường và Thẩm thị vui vẻ, Tử Tình đề nghị bọn nhỏ đứng một hàng, chơi một trò chơi, chính là đến một câu thơ từ cổ, trong thơ từ cổ nhất định phải có chữ “nguyệt”, người thua phạt rời sân, một người cuối cùng còn trên sân, chính là tài tử tài nữ đêm nay, thưởng một cái hầu bao Tử Tình làm, ngoài ra còn có năm lượng tiền tiêu vặt.

Bọn nhỏ vừa nghe liền hưng phấn hẳn lên, bởi vì không chỉ Thư Duệ bọn họ, ngay cả Vĩnh Tùng bọn họ cũng là hàng tháng có bạc cố định, một tháng mới hai lượng, tiểu hài tử ở bên ngoài đọc sách, nào có không muốn tiền tiêu vặt?

Thư Vĩ nhỏ nhất, Tử Tình để hắn xếp ở đầu tiên, tiếp theo là Vĩnh Lăng, nàng mặc dù lớn hơn Thư Ngọc một tuổi, chẳng qua, nàng là nữ hài tử, không đọc sách thời gian dài như nam hài tử, về phần Yên Nhiên cùng mấy đứa Vĩnh Huyền, Tử Tình trực tiếp loại bỏ các nàng xuống, ai ngờ ba đứa này còn không chịu, Yên Nhiên chấp tay sau lưng nói: “Nương, ta biết đọc thuộc lòng, ta biết ‘Sàng tiền minh nguyệt quang.’ ”

Mọi người vừa nghe đều vui vẻ, Thẩm thị vội nói: “Mau để ngoại tôn nữ của ta đứng đầu tiên.”

Tử Tình chỉ phải đành xếp ba đứa Yên Nhiên, Vĩnh Huyền, Vĩnh Cầm phía trước, sau đó mới là ba đứa Vĩnh Lăng, Vĩnh Dung, Vĩnh Liên, kế tiếp, mới là mấy nam hài tử, ần theo số tuổi đứng theo thứ tự.

Yên Nhiên đầu tiên, đọc: “Sàng tiền minh nguyệt quang.”(Ánh trăng chiếu đầu giường)

Vĩnh Huyền cũng đã nghĩ xong, hai tháng này đi theo tiên sinh đọc hai câu thơ cổ, bèn nói: “Cử đầu vọng minh nguyệt ” (Ngẩng đầu nhìn trăng sáng)

“Minh nguyệt bao lâu có.” “Nâng chén mời minh nguyệt” . . .

Một vòng xuống dưới, Yên Nhiên lại đọc một câu: “Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên” (trăng hạ quạ kêu sương đầy trời), mà hai đứa Vĩnh Huyền Vĩnh Cầm lại bởi vì nhất thời không nghĩ ra mà đào thải đi xuống, Trần thị hướng Tử Tình cười nói: “Không nghĩ tới muội muội là một tài nữ, ngoại sinh nữ này cũng giống muội muội, lại có thể hơn hai tỷ tỷ nàng một chút.”

Vĩnh Huyền, Vĩnh Cầm cũng chỉ là năm sáu tuổi, đứa nhỏ năm sáu tuổi nào biết được nhiều? Không giống Yên Nhiên, mấy đứa Thư Duệ không nói, ngay cả Tiểu Dục đến, không có việc gì cũng sẽ lôi kéo Yên Nhiên dạy nàng đọc vài câu thơ Đường.

Tử Tình cười lại nói: “Đây cũng không có cách nào, tiên sinh của Yên Nhiên nhà ta tương đối nhiều.”

Đương nhiên, Tử Tình cũng chỉ là nói đùa, Yên Nhiên vòng thứ ba liền đào thải xuống dưới, một đứa nhỏ bốn tuổi, có thể đọc thuộc mấy bài thơ Đường, cũng đã không tệ rồi.

Làm cho Tử Tình ngoài ý muốn là, cuối cùng đoạt giải nhất lại có thể là Tiểu Dục, theo như Tử Tình biết, Tiểu Dục này, cũng không có vào thư viện đọc sách, chắc là ở trường tư thực trong nhà khổ đọc đi, hẳn dù sao cũng nhỏ hơn Thư Duệ Văn Tinh Vực La Hạo Viêm hai tuổi, không nghĩ tới học vấn này thật đúng là chẳng phân biệt được tuổi tác.

Tử Tình đã nói tất nhiên phải thực hiện, năm lượng bạc này Tiểu Dục cũng không để ý, để ý là hầu bao Tử Tình tặng, hẳn đã sớm thấy mấy đứa Thư Duệ bọn họ dùng, tay nghề của Tử Tình tất nhiên là không cần phải nói, chế tác cực kỳ tinh xảo, hoa văn cũng rất khác biệt, đưa Tiểu Dục là một cái có hoa văn con trâu nhỏ, hẳn và Thư Ngạn đều là cầm tinh con trâu. Hầu bao cho mấy đứa Thư Duệ bọn họ Tử Tình đều là dựa theo cầm tinh của bọn họ mà làm.

Tiểu Dục cầm năm lượng bạc và hầu bao, mấy đứa Vĩnh Tùng cười nói: “Tiểu Dục, người đoạt giải đầu, thế nào cũng phải ăn mừng một chút nhỉ? Nói đi, mời mấy người chúng ta làm cái gì?”

“Ừm, không bằng, cầm năm lượng bạc này, đi Lục Hoa cư, ta mời mọi người ăn một bữa cơm.” Tiểu Dục cũng là thống khoái.

“Được, quyết định luôn vào ngày mai đi.” La Hạo Viêm cũng là hay náo nhiệt.

“Ngày mai thì ngày mai, phải sớm một chút, trước giờ Dậu buổi chiều, chúng ta phải về đến thư viện.” Vĩnh Tùng cười nói.

Thẩm thị nghe xong nói: “Mấy đứa các ngươi không được bắt nạt trẻ con, Tiểu Dục người ta khó khăn lắm mới được năm lượng bạc, mấy đứa các ngươi lại mưu tính lên, có bản lĩnh, tự mình sao không lấy giải nhất?”

Vĩnh Tùng nói: “A bà, cái này không trách ta, muốn trách thì trách cô cô, chỉ mới dự tính một giải thưởng.”

Tiểu Dục vội nói với Thẩm thị: “Bà ngoại, không sao, ta ăn cơm ở nhà cô cô bao nhiêu lần, Tiểu Dục còn chưa có mời cô cô ăn cơm đâu. Vừa vặn mọi người đều ở đây, ngày mai đều đi.”

Lưu thị cười nói: “Tiểu Dục, người vẫn là mang theo mấy huynh đệ các ngươi đi thôi. Chúng ta đi cả, năm lượng bạc này của người sẽ không đủ rồi.”

Tiểu Dục nhìn Lưu thị nghiêm cẩn nói: “Cửu nương, ta có bạc tiêu, thật sự.”

Lưu thị nghe xong cười nói: “Thì ra người còn là một kẻ có tiền mà, đi, chúng ta theo ý người một lần thôi. Ngày nào đó người đến, cửu nương cũng làm đồ ăn ngon cho người, người còn chưa có hưởng qua tay nghề của cửu nương ta đâu nhỉ? Nhưng ta nói cho người biết, tay nghề của Nhị cửu nương người còn tốt hơn.”

Tiểu Dục cười gật đầu, nói: “Được, đa tạ cửu nương.”

451. Chương 455: Nói Chuyện Cùng Hoa Ma Ma

Tử Tình tổng Tiểu Dục bọn họ trở về, bản thân lại hoàn toàn không buồn ngủ, ở trong sân đi bộ, không nghĩ tới làm Hoa ma ma tỉnh giấc, Hoa ma ma về phòng lấy hai cái đệm bông, cùng Tử Tình ngồi xuống ghế đá.

“Nãi nãi, nhớ gia à?” Hoa ma ma hỏi.

Tử Tình cười nói: “Không sợ ma ma chê cười, thật là có chút.”

“Lại nói tiếp, lão bà tử thật là có chút hâm mộ nãi nãi, nam nhân này, có thể toàn tâm toàn ý với một nữ nhân, quá khó được rồi. Chẳng qua, lão bà tử nhìn mấy người nhà mẹ đẻ nãi nãi, cũng đều không có tiểu thiếp, việc này, thật đúng là khó có được.”

“Cái này không có gì, cha nương ta từng nói, chúng ta đều là xuất thân nông dân, nông dân không cho phép điều này, còn có, trong nhà có tiểu thiếp, cả ngày cãi nhau, người tính kẻ ta, ta tính kẻ người, cuộc sống trôi qua còn cái gì thú vị? Cho nên, đại ca của ta bọn họ đều nghe lời nương ta, không có đi nương tiểu thiếp.” Tử Tình nói.

“Nha, vẫn là nhà phu nhân dạy tốt, nam nhân này, có mấy người có thể ổn định? Còn không đều là được voi đòi tiên, trái một người phải một người, bằng nhân vật như nàng tiên đặt ở trước mặt, cũng chỉ mới mẽ được mấy tháng, có thể dài lâu đến đâu?” Hoa ma ma cảm thán nói.

Tử Tình cảm thấy Hoa ma ma có thể là có cảm xúc mà phát ra, phỏng chừng là nghĩ đến mẫu thân của Tiểu Dục, Tử Tình thử thăm dò hỏi một câu: “Ma ma là nghĩ đến tiểu thư người? Lại nói tiếp, ta và Tiểu Dục quen thuộc như vậy, còn chưa bao giờ từng hỏi chuyện nhà hần, ta nhìn hần không phải muốn nói lắm. Ma ma có thể nói cho ta một chút hay không, mẫu thân của Tiểu Dục là người như thế nào?”

Hoa ma ma nhìn nhìn Tử Tình, nói: “Nói lý ra, chuyện của chủ tử, làm nô tài không thể xen mồm, nhưng hôm nay nãi nãi đã hỏi. Ta liền nói một chút. Tiểu thư của chúng ta, năm đó đúng là cùng Văn tam nãi nãi, La đại nãi nãi còn có Nhuận vương phi sau này gả vào Nhuận vương phủ, được gọi là Kinh Thành tứ đại mỹ nữ. Tuổi tác tứ đại mỹ nữ này xê xích chỉ một hai tuổi. Đều là con gái nhà quyền quý trong Kinh, tất nhiên đều tâm cao khí ngạo. Tiểu thư của chúng ta gả vào nhà chồng, vốn cũng qua cuộc sống tốt như keo như sơn được một năm. Đáng tiếc, bên người cô gia chúng ta, di nương có danh có phận còn có bốn người.”

Tử Tình vừa nghe, vậy không phải là càng nhiều không danh không phận, cha Tiểu Dục này, xoay sở được hết sao?

Quả nhiên, nghe Hoa ma ma tiếp tục nói: “Không danh không phận ta cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu. Tiểu thư của chúng ta, lại là người hiếu thắng, cũng sẽ không giống như các nàng cả ngày giả hồ mị tử dụ dỗ người, dần dần dụ dỗ cô gia và tiểu thư chúng ta ly tâm, sau khi tiểu thư có mang. Cô gia chúng ta càng là khó được vào phòng tiểu thư một lần, tiểu thư chúng ta trong lòng có khổ nói không nên lời, chỉ biết rơi lệ với lão nô, nhưng lão nô có thể như thế nào? Từ xưa tới nay nam nhân không chống lại được như vậy, vốn trông cậy vào tiểu thư sinh nhi tử xong, thân thể khôi phục nguyên dạng rồi, sẽ lôi kéo cô gia chúng ta về lại. Ai ngờ tiểu thư chúng ta sinh con, lại bị người khác âm toán, Hồ Mị Tử kia có một nhi tử. Thấy tiểu thư chúng ta là chính thất, sinh nhi tử chẳng phải đoạt vinh hiển của nhi tử nàng ta? Đáng thương tiểu thư của chúng ta mới có đôi mươi tuổi hoa, lại cứ ra đi như vậy.”

Hoa ma ma nói đến chỗ này khóc rống lên, Tử Tình vừa nghĩ, cuộc sống của đại trạch môn này quả nhiên là không yên ổn, ngẫm lại đáng thương Tiểu Dục. Ngay cả mặt thân nương cũng là không nhớ được, lớn lên trong gia đình phức tạp như vậy, phải hạng tâm tư nhanh nhẹn như thế nào mới được?

Hoa ma ma khóc một hồi, lau nước mắt, còn nói thêm: “Tiểu thư chúng ta, liệu mạng sinh hạ tiểu chủ tử, cô gia chúng ta cũng rõ ràng chuyện gì xảy ra, cuối cùng xử lý hồ mị tử kia, chẳng qua, nhi tử của nàng ta nhưng là giữ lại, giao cho di nương khác nuôi. Tiểu chủ chúng ta, thì do mấy người chúng ta che chở, một đường đi đến hôm nay.”

Tử Tình hình như còn nhớ, Tiểu Dục còn có một tỷ tỷ, bèn hỏi: “Vậy cô gia các người sau này lại tục huyền đi? Ta hình như nghe nói, Tiểu Dục còn có một tỷ tỷ.”

“Nãi nãi thật sự là trí nhớ tốt, tiểu thư chúng ta quả thật còn có một nữ nhi, năm nay đã mười ba rồi, qua hai năm nữa, cũng nên làm mai rồi, chỉ mong có thể tìm được một gia đình tốt.”

“Ma ma, chỉ có gia đình tốt đâu được? Phải có một người biết lạnh biết nóng thương yêu nàng mới được. Tục ngữ nói, vạn lượng hoàng kim dễ có, tri tâm một người cũng khó cầu.”

“Nãi nãi nói rất đúng, đúng là ý này, vẫn là nãi nãi có học vấn, nói chuyện rất cuộc không giống.” Hoa ma ma cười nói.

Hoa ma ma nói xong, nhìn nhìn Tử Tình, hỏi: “Lời của nãi nãi, đúng là ứng nghiệm đến trên người gia, chẳng qua là, ta nghe nói, gia chúng ta là vì quyền một tòa núi vàng cho đương kim hoàng đế, mới đổi được một chức thất phẩm nghĩa quan và hoàng thương, đang yên lành, gia làm sao có thể bỏ được hiến núi vàng ra ngoài? Chẳng lẽ là bị hoàng gia uy hiếp? Hay là bởi vì cái khác?”

Tử Tình biết ngày ấy khi tuyên chỉ, hạ nhân trong nhà đều ở đây, Hoa ma ma tất nhiên là biết nguyên do, bèn cười nói: “Đây không phải là nghe nói triều đình muốn cùng người Tây Dương mua súng pháo không có bạc, hoàng thượng phát sầu, lúc này mới hiến núi ra ngoài, dù sao chúng ta cũng là một kẻ bạch đình, nếu khai thác thật, chỉ biết rước lấy ghen ghét và đổ mắt của người khác, tội gì tìm việc cho mình làm chứ? Chúng ta cũng không phải bạc không đủ tiêu, có thể tiêu bao nhiêu? Bọn nhỏ nếu thành người có tài, người không để lại gia sản cho bọn họ, tất nhiên có thể tự kiếm, bọn nhỏ nếu không nên thân, người để lại bao nhiêu gia sản, cũng là có ngày nào đó lụi bại hết.”

Hoa ma ma nghe xong cười nói: “Nãi nãi quả thật là người thông thấu, người trên đời này nếu đều suy nghĩ như nãi nãi, thì tốt rồi, nào sẽ làm ra những chuyện bẩn thỉu bất nháo, những chuyện xấu xa như vậy.”

Tử Tình biết nàng ta sống ở trong đại trạch môn nhiều năm, cảm xúc tất nhiên khác sâu hơn Tử Tình nhiều, bèn cười cười.

“Có điều là, ta thấy tính tình nãi nãi là tâm từ diện nhuận, không biết trong lòng nãi nãi có thể có người thù hận hay không?” Hoa ma ma hỏi.

Người thù hận, Tử Tình nghĩ một chút, thật đúng là không có, những tổn thương gặp phải trong quá trình trưởng thành chẳng qua là cái giá của sự trưởng thành, nguyên nhân vì có những tổn thương đó, mới làm cho Tử Tình càng quý trọng tốt đẹp của hiện tại.

Tử Tình nghĩ nghĩ nói: “Thật đúng là không có người đặc biệt thù hận gì, chuyện không thoải mái nhưng là có vài chuyện, chẳng qua muốn nói đến thù hận, thật đúng là không đáng nói. Chúng ta chỉ là nhà dân chúng bình dân, nơi nào sẽ có thâm cừu đại hận gì?”

“Đúng rồi, nãi nãi người hận người nước Oa sao? Bằng không, vì sao lại hiến mỏ cho triều đình mua súng pháo?” Hoa ma ma bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, hỏi.

Việc này Tử Tình thật đúng là không tiện nói tỉ mỉ với Hoa ma ma, bèn nói: “Nói lý ra, ta là chưa từng tiếp xúc với bọn họ, không thể nói rõ có hận hay không, nhưng là, nghe A Thủy bọn họ nói đến, đám giặc oa này cũng là đủ đáng hận, không yên lành ở quốc gia của bọn họ sống của sống của bọn họ, cứ mơ ước đồ của người khác, đốt giết cướp bóc, người nói có đáng hận hay không? Nếu thật cứ kéo dài tiếp như vậy, chúng ta càng ngày càng yếu, người ta sẽ càng ngày càng mạnh, càng ngày càng không kiêng nể gì, cho nên, việc này cũng là đáng lo.”

Hoa ma ma nghe xong cười nói: “Lời nãi nãi lão bà tử ta tuy rằng không hiểu lắm, nhưng là cũng biết đó là hành vi cường đạo, những kẻ này đáng chém ngàn đao, là nên trừng trị bọn chúng thật nhiều.”

Tử Tình ngẩng đầu nhìn nhìn ánh trăng trên trời, Hoa ma ma nói: “Đêm khuya sương nặng, nãi nãi vẫn là về phòng nghỉ ngơi đi.”

Hoa ma ma đưa Tử Tình vào phòng, hầu hạ Tử Tình rửa mặt chải đầu nằm xuống xong mới đi. Tử Tình thả lỏng tâm tình, cũng là rất nhanh tiến vào giấc mộng đẹp.

Tử Tình tất nhiên không biết, thực ra, cuộc nói chuyện của nàng và Hoa ma ma, đều bị người nghe xong báo lại nguyên xi cho Lí Hân, không phải là Lí Hân đa tâm, thử nghĩ, một người có thể làm ra thuốc nổ uy lực lớn như vậy, Lí Hân nếu không để tâm mới là lạ đấy. Người nắm chính quyền, cho tới bây giờ là không dám an ổn mà yên tâm ngủ ngon, bằng không, mười dặm giang sơn này là không ngồi được.

Lí Hân nghe xong lời nói của Tử Tình, thế mới biết Tử Tình thế nhưng thật sự là lo nước do dân thay hân, mà Lâm Khang Bình cũng là vì hân mà vượt trùng dương xa xôi, Lí Hân nghĩ tới những điều này, lại nghĩ đến ơn cứu mạng của Lâm Khang Bình, bèn nói: “Rút đi, về sau, không được đi quấy rầy nàng nữa.”

Tử Tình tất nhiên không biết những việc này, lúc này, còn đang trong mộng đẹp đó.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Dục đã tới rồi, ở nhà Tử Tình ăn xong điểm tâm, Tử Tình sắp xếp quần áo đến trường cho Thư Duệ, Thư Ngạn, mấy đứa Thư Duệ mang theo Yên Nhiên ngồi ở trên kháng đọc sách, Thư Duệ đột nhiên hỏi: “Nương, người muốn dẫn muội muội đi hội hoa cúc gì đó, nếu đến lúc đó các nàng làm khó dễ người thì làm sao bây giờ? Người cũng không biết làm thơ vẽ tranh, cầm kỳ thư họa, thì từ ca phú, người đúng là một mục cũng không biết.”

Thư Ngạn cũng nói: “Đúng vậy, nương, không bằng người vẫn là không cần đi là được, chờ muội muội trưởng thành, muội muội biết người lại mang nàng đi.”

Tử Tình nghe xong gõ đầu hai người bọn họ cười nói: “Hóa ra ở trong mắt các người, nương chỉ vô dụng như vậy thôi à?”

“Không phải nói nương vô dụng, mà là chính nương trở về nói, ở trên hội ngắm hoa sen, thiếu chút nữa đã bị người bắt đi làm thơ vẽ tranh, người quên rồi?” Thư Ngạn nhắc nhở Tử Tình nói.

Vấn đề này, Tử Tình thật đúng là không nghĩ tới, đến lúc đó phải tìm có gì từ chối đây?

Tiểu Dục nói: “Cô cô, người không cần lo lắng, đến lúc đó ta đi cùng cô cô, cô cô không biết làm thơ, ta làm thay cô cô.”

Thư Duệ xem liếc mắt nhìn Tiểu Dục, nói: “Người được không? Người biết?”

Tiểu Dục ưỡn ngực, nói: “Sao không biết? Không được chúng ta tỷ thí một chút.”

Tiểu Dục từ sau khi đạt giải đầu đêm qua, lòng tin tràn đầy, lúc này, mấy người Lưu thị đến tìm Tử Tình chơi mạt chược, nói là hôm nay không cần nấu lửa nấu cơm rồi.

Tử Tình mang theo mấy người các nàng vào phòng chơi mạt chược, Tử Tình hỏi Lưu thị và Phó thị nói: “Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, hai người biết loại nào? Có lấy ra sở trường được không?”

Lưu thị liếc mắt nhìn Tử Tình, hỏi: “Muội muội làm sao lại hỏi như vậy?”

Tử Tình lặp lại đề tài vừa rồi một lần nữa, Lưu thị nói: “Ta chỉ là nghe nói các tiểu thư ngâm thơ vẽ tranh, còn chưa từng nghe nói các phụ nhân cũng phải ngâm thơ vẽ tranh? Khi ta còn là cô nương, cha ta dạy ta biết chút chữ, đọc thuộc chút thơ từ, lúc này, tất cả đều trả lại cho cha ta rồi, đây không phải là làm khó người sao? Ta cũng không đi, người mang theo bọn nhỏ đi thôi.”

Phó thị nói: “Ta cũng là học tỷ bà vài năm, nhưng là nhiều năm như vậy không luyện cũng ngượng tay rồi, sau khi thành thân, cũng chưa từng đánh mấy lần, còn không như Đại ca tối qua. Cái khác ta cũng không biết, làm thơ vẽ tranh học hai năm, không học ra được cái gì.”

Dương thị cười nói: “Nhìn cái dạng khó xử này của mấy người các người, về sau, nữ hài của chúng ta đúng là thật phải học thật tốt chút thứ này thứ nọ.”

Tử Tình cười nói: “Thật sự phải như vậy.”

Bốn người đang nói giỡn, Trần thị phái người nói, có thể đi tiệm cơm rồi.

452. Chương 456: Tiểu Dục Mời Khách

Mấy người Tử Tình các nàng ra cửa phòng thoáng nhìn, tất cả mọi người đều đến nhà Tử Tình tập hợp, âm ỉ một mảnh, bởi vì đường sá không xa, chỉ là ra khỏi cửa ngõ, qua một ngã rẽ tới ngã tư đối diện, nhóm nữ quyến ngồi xe ngựa, nam tử đều đi bộ.

Tử Tình bế Yên Nhiên muốn lên xe, ai ngờ này tiểu nha đầu nhất định đòi đi theo mấy đứa Thư Duệ, đại khái cũng là nguyên nhân rất ít đi lại ở bên ngoài, chỉ cần vừa ra khỏi cửa, liền hưng phấn không thôi, nhảy nhót liên tục, đứa nhỏ mới bốn tuổi, Tử Tình cũng không nhẫn tâm trách móc nàng nặng nề, bốp chét thiên tính của trẻ nhỏ.

Tiểu Dục dắt Yên Nhiên, bất tri bất giác, Tiểu Dục đã thấm thấu đến trong cuộc sống của một nhà Tử Tình, mấy đứa Thư Duệ và Thư Ngạn cũng không đề phòng Tiểu Dục như vậy nữa, tục ngữ nói, chỉ có ngàn ngày làm tặc, nào có ngày hôm trước phòng tặc? Xem ra vẫn là có đạo lý nhất định.

Trần thị để lại sẵn cho một cái đại viện tử, tiểu hài tử ở trên kháng bày hai bàn, Thẩm thị mang theo nàng dâu nữ nhi ngồi một bàn, Tăng Thụy Tường mang theo nhi tử còn có ba ngoại nam Lưu gia, Dương gia, Phó gia ngồi một bàn ở phòng đối diện.

Tử Tình vừa thấy tư thế này, năm lượng bạc này thật đúng là không đủ, bèn dặn Trần thị một câu, “Nhị tẩu, người quay lại dặn dò một tiếng, chỉ thu năm lượng bạc, còn lại khấu trừ trong tiền hoa hồng của ta.”

Đây là quy củ Trần thị đưa ra khi chưa mở tiệm, bất kể là nhà ai đến tiệm cơm ăn cơm, vì để công bằng, đều là ghi ở trên trương mục của các nhà, mỗi tháng khấu trừ từ trong hoa hồng, như vậy, liền phòng ngừa nợ chết, sổ nợ rối mù.

Đang muốn mở tiệc, Văn Tinh Vực và La Hạo Viêm đi tới, nói: “Các người cũng đến quá sớm, cũng không chờ chúng ta một chút.”

Thư Ngạn nói: “Còn chờ các người, không phạt các người đã không tề rồi.”

“Phạt chúng ta? Cũng được, không bằng cũng phạt ta làm chủ. Ngày khác cũng mời mọi người ăn cơm.” La Hạo Viêm một mặt không sao cả.

“Cái này cũng không có ý nghĩa, phạt người, phải phạt một việc khó khăn lớn hơn một chút.” Thư Duệ nói.

“Ta biết phạt cái gì rồi, cô cô ta thích ăn nhất là lươn. Sau khi đến phương bắc cứ nhắc tới muốn ăn không có, không bằng phạt hắn đi bắt một sọt lươn đến.” Vĩnh Tùng cười nói.

“Hình phạt này còn có chút ý nghĩa, cứ làm như vậy đi.” Tiểu Dục cũng cười nói.

“Cái gì chứ? Ta đi đâu tìm kiếm đây? Quá khó khăn rồi. Đổi một cái.” La Hạo Viêm hô.

Người phương bắc thông thường không ăn lươn, Tử Tình đến đã hơn một năm, chưa từng thấy có bán, trong trang nhà mình cũng không có, nhưng là thật sự có chút thèm rồi.

“Còn ta đây?” Văn Tinh Vực hỏi.

“Người, người, ta nghe nói mùa này cua mập. Không bằng người kiếm mấy sọt tới đây, để cho mọi người chúng ta nếm thử.” Thư Ngạn nói.

Thư Ngạn cũng là ở thư viện nghe bạn cùng trường khác nói, Tăng gia còn chưa có tập tục ăn cua, chủ yếu là hồi ở An Châu, không có cua to. Chỉ có loại cua đồng không xê xích một đồng tiền bao nhiêu, một tí thịt cũng không có, chỉ có thể chiên, bổ sung canxi cũng là còn được.

“Chủ ý này tốt.” Vĩnh Tùng, Vĩnh Bách cười nói, bọn họ cũng là có nghe thấy, chưa từng đích thân nếm thử.

“Việc này cũng không khó.” Văn Tinh Vực cười nói.

“Người là không khó, không bằng hai ta đổi một cái, người kiếm lươn, ta kiếm cua?” La Hạo Viêm lấy cánh tay chọt chọt Văn Tinh Vực nói.

“Không đổi.” Văn Tinh Vực cũng là rõ ràng. Ra cửa lập tức gọi một gã sai vặt, dặn dò vài câu, gã sai vặt liền đi rồi.

Mọi người chỉ lo nói giỡn, ai cũng không để ý, một lát, bắt đầu chạy đồ ăn. Hai bàn này của bọn nhỏ, so với người lớn còn náo nhiệt, lại muốn giải đổ vung quyền, cũng không biết thư viện này đã dạy mấy đứa nhỏ này cái gì, cũng là loại gì cũng đầy đủ hết.

May mà là Tử Tình hạn chế bọn họ, không cho uống nhiều rượu, một người không được vượt quá ba chén, người khác dễ nói, duy chỉ La Hạo Viêm là đứa không chịu quản thúc, dụ dỗ Thư Ngọc Thư Vĩ còn có mấy đứa nhỏ Vĩnh Nam Vĩnh Chương Vĩnh Phong đem tất rượu cho hắn, một hồi, liền đỏ mặt rồi. Tử Tình lúc này mới phát giác, cướp cái chén của hắn.

“Cô cô, làm sao người còn ghê gớm hơn cả nương ta? Nương ta cũng không quản ta uống rượu.” La Hạo Viêm than thở nói.

“Vậy người trở về nhà mình uống đi, muốn uống bao nhiêu uống bấy nhiêu, không có người ngăn cản người.” Tử Tình nói.

“Cô cô, người chính là bất công, người đối với Tiểu Dục cho tới bây giờ đều là lời nói nhỏ nhẹ, vẻ mặt ôn hoà, duy chỉ đối với ta cùng Văn Tinh Vực, đều là đến kêu đi hét, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị. Làm đồ cũng vậy, mỗi khi có hắn không có chúng ta, có chúng ta khẳng định là có hắn.” La Hạo Viêm đứng ở trên kháng nói.

“Chính là, đừng nhìn Tiểu Dục nhỏ tuổi hơn chúng ta, nhưng tâm nhãn tuyệt không ít, cô cô, không tin, người chờ coi.” Văn Tinh Vực uống hai ly rượu, lá gan cũng lớn, nói ra lời nói trong lòng mình.

Tử Tình nghe xong sững sốt, La Hạo Viêm không nói, Tử Tình thật đúng là chưa từng ngẫm nghĩ, chắc hẳn là trong đầu luôn cảm thấy Tiểu Dục là đứa nhỏ không có nương thương yêu, cộng thêm buổi nói chuyện tối hôm qua của Hoa ma ma, cha Tiểu Dục có nhiều nữ nhân như vậy, đứa nhỏ cũng khẳng định không thể ít, đến lượt Tiểu Dục này, còn có thể chia được bao nhiêu tình thương của cha?

Kể từ đó, Tử Tình càng nhận định Tiểu Dục là đứa nhỏ đáng thương, tuổi còn nhỏ, dựa vào ma ma cùng quần gia che chở, mới có thể tránh thoát những mưu tính ngầm ngầm kia, lớn đến hôm nay, đúng là không dễ, người xuất thân từ gia đình như vậy, tâm nhãn khẳng định không thể thiếu, tâm tư cũng vô cùng thông thấu.

Chẳng qua, tâm nhãn nhiều hơn nữa, hắn cũng dù sao cũng là tiểu hài tử, khát vọng cha mẹ người nhà yêu thương, Tử Tình vẫn là có thể từ trong ánh mắt của hắn nhìn ra tình cảm của đứa trẻ với phụ mẫu của hắn đối với mình, cho nên, Tử Tình mới có thể dung túng hắn ngày ngày sống ở nhà mình, sống ở bên cạnh Yên Nhiên.

Tiểu Dục nghe xong lời nói của Văn Tinh Vực và La Hạo Viêm, nói với Tử Tình: “Cô cô, hai người bọn họ uống say, nói bậy đó.”

Lưu thị cười nói: “Đều là Tử Tình chọc họa, rượu chưa uống được mấy chén, ngược lại uống lên dấm chua, bản thân ta là lần đầu tiên gặp mấy đứa nhỏ ghen vì tranh một cô cô, các người nếu như vậy, những chất tử chất nữ đứng đắn chúng ta càng nên ôm lấy bình dấm chua mà uống rồi.”

Lời nói của Lưu thị rất nhanh đưa tới hướng ứng, mấy đứa Vĩnh Tùng cười nói: “Chẳng phải vậy, đó là cô cô của ta hẳn hoi, chúng ta còn chưa có tìm người nói rõ lí lẽ đâu, người lại còn oán giận lên. Nếu như thế, đó là cô cô của chúng ta, các người về nhà tìm cô cô của các người đi, đừng dính mãi ở bên cạnh cô cô ta.”

“Ta mới không đi đâu? Ta nếu đi rồi, còn không phải lợi cho người nào đó, nhân lúc bắt tâm người nào đó, ta không đi. Cha ta còn trông vào ta cười tiểu nha đầu này về nhà đấy.” La Hạo Viêm chỉ vào Yên Nhiên khinh thường nói.

Lời này chọc giận nhiều người, mấy đứa Thư Duệ bọn họ xóc La Hạo Viêm ngã vào trên kháng, mấy người kết hội cù hắn, Thư Duệ cùng Thư Ngạn đè hắn lại, Thư Ngọc đặt móng gối ở trên người La Hạo Viêm, dùng sức đánh móng hắn, ngay cả Văn Tinh Vực cũng đá hắn mấy đá.

“Các người lấy nhiều nạt ít, coi là bản lĩnh gì? Có năng lực, chúng ta một chọi một.” La Hạo Viêm hô.

“Chúng ta cứ lấy nhiều nạt ít đây, người bắt nạt muội muội ta chính là không được, ta nói cho người biết, về sau, người nếu nói hươu nói vượn, chúng ta còn đánh người.” Thư Ngạn nói.

“Văn Tinh Vực, Văn thất thiếu gia, Văn thất công tử, ta là đang giúp người, sao người tốt xấu chẳng phân biệt được?” La Hạo Viêm hô.

“Người muốn cướp vợ ta, đó gọi là giúp ta?” Văn Tinh Vực nhìn hắn một cái, cũng không có tiến lên giúp hắn.

Tử Tình thấy mấy đứa Thư Duệ còn có đúng mực, cũng là đánh đánh cái mông của La Hạo Viêm cù cù ngứa gì gì đó, nên cũng không có tiến lên, ai bảo miệng hắn không cần nói hươu nói vượn? Cũng nên chịu chút dạy dỗ.

Vĩnh Liên bọn họ xem náo nhiệt, còn dọn ra một chỗ riêng, Tiểu Dục cũng bế Yên Nhiên đến đuôi kháng, xem bọn họ chơi đùa ầm ĩ.

Lúc này, nha hoàn hầu hạ ngoài cửa tiến vào hỏi Trần thị nói: “Có người đưa tới hai sọt cua, đưa đi đâu?”

Trần thị sững sốt, nhìn xem Tử Tình, Tử Tình nhìn xem Văn Tinh Vực, hiệu suất này cũng quá nhanh đi?

Văn Tinh Vực nói: “Cầm đi phòng bếp nấu rồi đưa lên.”

Mấy đứa Thư Ngạn nghe nói có cua ăn, mới buông La Hạo Viêm ra, nói: “Hôm nay nể phần con cua, tha cho người trước.”

Ai ngờ La Hạo Viêm lại cứ không cảm kích, ngồi dậy gào lên: “Có ý gì? Các người là nói tiểu gia ta còn không quan trọng bằng con cua?”

Thư Duệ liếc xéo hắn một cái, nói: “Bằng không người cho là gì?”

La Hạo Viêm oa oa kêu to, nắm Thư Duệ một cái, kêu lên: “Người thật tức chết ta rồi, ngày mai ta đưa một sọt cho người, để cho chúng nó đi đầy ở trên giường người.”

“Vậy ta nấu rồi ngồi ở trên giường người ăn.” Thư Duệ cười nói.

“Đúng vậy, còn có hai huynh đệ chúng ta, chúng ta bốn, người mới một người.” Vĩnh Bách vỗ tay cười nói.

“Cô cô, ta sai lầm rồi còn không được sao? Người xem, bọn họ đều đến bắt nạt ta, người cũng không quản một chút.” La Hạo Viêm hô.

Trần thị cười nói: “Thật sự là một đám trẻ con, xem cãi nhau cũng là vui vẻ.”

“Cũng chỉ Tình nhi có nhẫn nại này, nhà mình một đồng tử trẻ con còn đỡ không đủ, còn gọi từ bên ngoài ba đứa đến, còn đừng nói, nhìn mấy đứa nhỏ này, phẩm tính thật đúng là không tệ.” Lưu thị cười nói.

Khi nói chuyện cua đã bùng lên, Tử Tình vừa thấy, quả thật con rất lớn, thật đúng chưa từng ăn, không chỉ Tử Tình, Thẩm thị bọn họ cũng chưa từng ăn, có loại cảm giác không biết xuống tay từ đâu, vẫn là Tiểu Dục nhu thuận, cầm cua từ bụng tách ra, con thứ nhất đưa cho Thẩm thị, Văn Tinh Vực thấy cũng tách ra đưa tới cho Tử Tình, La Hạo Viêm tách một con, nghĩ nghĩ, đưa đi cho Tăng Thụy Tường bên kia, Tăng Thụy Tường nhận cua, khen nói: “Đứa nhỏ này, thực hiểu chuyện, là đứa không tệ.”

La Hạo Viêm cười hì hì trở lại, nói: “Cô cô, ta làm đúng không?”

Tiểu hài tử học này học nọ đều nhanh, Thư Duệ bọn họ nhìn một lần, liền biết xuống tay từ đâu, tách xong đưa tới cho Lưu thị, đưa đi cho Vĩnh Liên, mà Tiểu Dục, đã sớm bắt đầu bón Yên Nhiên ăn rồi, tiểu Yên Nhiên miệng đầy gạch cua bóng nhẫy, Tiểu Dục nhẹ nhàng mà dùng khăn tay lau đi.

Thẩm thị nhìn nói: “Tiểu Dục đối với Yên Nhiên, thật đúng là dụng tâm.”

Lưu thị cười nói: “Nương người không có nghe hai đứa nhỏ kia nói, trong ba đứa đừng nhìn hắn nhỏ nhất, nhưng tâm nhân nhiều nhất, im hơi lặng tiếng, bắt cóc ngoại sinh nữ này rồi, người không thấy Yên Nhiên cùng hắn bây giờ khá tốt, ra khỏi nhà đều để cho hắn dắt.”

Tử Tình nghe xong cũng nhìn về phía bọn họ, phần quan tâm của Tiểu Dục đối với Yên Nhiên, như cả bọn Thư Duệ, không biết còn thật cho rằng Yên Nhiên là thân muội muội của hắn, Tử Tình nghĩ hơn một năm

này, hình như trừ mùa hè đi đến trong trang mấy tháng ra, Tiểu Dục không nói mỗi ngày đến, cũng gần như là cách một ngày là muốn đến thăm, có khi thời gian nán lại cũng không dài, nói chuyện cùng Tử Tình và Yên Nhiên mấy câu rồi đi ngay, có khi sẽ ở lại ăn bữa cơm, bởi vì mấy người Thư Duệ bọn họ đều vào học rồi, trong nhà bình thường người thật đúng là không nhiều lắm, Yên Nhiên và Tiểu Dục rất nhanh liền quen thuộc, Yên Nhiên thấy Tiểu Dục, cũng là gọi ca ca ca ca, Tử Tình thật đúng là không suy nghĩ nhiều lắm.

453. Chương 457: Hội Hoa Cúc

Nói đến Tử Tình nghe xong lời nói của Lưu thị, để tâm, giờ phải làm thế nào mới có thể xa cách với Tiểu Dục hơn? Để Tử Tình nói nặng lời với một đứa nhỏ, Tử Tình thật đúng là không làm được, chẳng lẽ lại phải trốn tránh ở nông thôn? Nhưng là trời này rất lạnh, cũng không tiện.

Càng nghĩ, cũng chỉ có chờ thêm hai năm, Lâm Khang Bình trở lại, mang theo Yên Nhiên trở về An Châu, theo tâm tính của trẻ con, đến lúc đó tự nhiên sẽ phai nhạt. Dù sao Yên Nhiên bây giờ mới bốn tuổi, Tiểu Dục cũng mới mười tuổi, có thể có bao nhiêu kiên nhẫn?

Bởi vì mấy đứa Thư Duệ bọn họ muốn đi thư viện, cho nên, cua này, cũng chỉ vội vội vàng vàng gặm mấy con, rồi về nhà lấy đồ đi, mấy người bọn họ làm bạn đi, Tử Tình cũng là yên tâm, Tử Tình bọn họ thì tận hứng mà giải tán, không đề cập tới.

Sáng sớm ngày hai mươi tám, vẫn là Hoa ma ma rửa mặt chải đầu trang điểm cho Tử Tình một phen, Lưu thị mang theo ba đứa Vĩnh Liên, nữ nhi của Phó thị quá nhỏ, mới tròn hai tuổi, bèn không mang theo trên người.

Lưu thị liếc nhìn trang phục của Tử Tình, cười nói: “Muội muội lúc này vừa nhìn, cũng là có vài phần khí chất phú quý, ta coi cũng không có gì khác các nàng rồi.”

Tử Tình nói: “Khác nhau lớn đó, ở trong mắt các nàng, người ta là quý tộc đứng đắn, chúng ta ấy à, dù cho có nhiều tiền tài hơn nữa, cũng vẫn là thôn cô quê mùa nông thôn, không thoát được chữ tục.”

“Lời nói của nãi nãi sai lầm rồi, nãi nãi bây giờ cũng là cô cô của tiểu chủ chúng ta, về sau ấy à, cũng là gia đình phú quý nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, ai dám gây khó dễ cho nãi nãi? Chẳng phải là gây khó dễ cho tiểu chủ chúng ta?” Hoa ma ma cười nói.

“Chẳng lẽ tiểu chủ nhà ngươi còn là hoàng thân quốc thích hay sao? Nay nhận Tử Tình làm cô cô, Tử Tình của chúng ta cũng đi theo nhờ rồi, thành hoàng thân quốc thích hay sao?” Lưu thị cười nói.

“Đại cữu nãi nãi hay nói giỡn, không bằng, ta tới chải tóc cho ba tiểu thư nhà ngươi.” Hoa ma ma sững sốt một cái chớp mắt. Mới nói.

“Thế tất nhiên là tốt, làm phiền Hoa ma ma rồi.” Lưu thị vội đẩy Vĩnh Liên lại.

Lúc Tử Tình đang mặc quần áo cho Yên Nhiên, Tiểu Dục đi tới, trong tay còn cầm cây tiêu. Tử Tình cười nói: “Không nghĩ tới người thật đúng là đến, người thật sự có thể đi cùng chúng ta? Không phải nói là cuộc tụ hội của nữ tử sao?”

“Đó là cô cô không có để ý, thực ra cũng có nam tử. Chẳng qua, bọn họ đều là ở sân bãi bên kia mà thôi, ta chỉ là mới mười tuổi, đi theo cô cô cũng không ngại.” Tiểu Dục nói.

Hắn vừa nói như vậy, Tử Tình cũng là nhớ tới, lần trước cũng nhìn thấy mấy nam hài tử bảy tám tuổi cùng đi theo truy đuổi đùa giỡn.

Hội hoa cúc của Văn gia ngay tại hậu hoa viên Văn phủ, chỉ có một cửa lớn ra vào. Cùng cửa chính lần trước Tử Tình tới không ở trên một con đường, có thể thấy được diện tích của Văn phủ có bao lớn, Lưu thị Phó thị là lần đầu tiên tiến vào gia đình như Văn phủ, bình thường tuy rằng cũng có qua có lại với những phu nhân nhà quan kia, chẳng qua cơ bản đều là đồng cấp. Sự chênh lệch của mọi người sẽ không quá lớn, mà Văn phủ lại là nhà quan nhất phẩm đương triều, nói không khấn trương, là khả năng không lớn, hướng

chi, hôm nay sẽ gặp các vị phu nhân tiểu thư, đều là nhân vật nổi tiếng trong vòng xã giao ở Kinh Thành, là người trong truyền thuyết trong ngày thường.

Tử Tình lúc này lực chú ý trái lại không có ở đây, nàng vẫn luôn tò mò. Nữ nhân Văn gia sẽ lấy loại phương thức nào tới gây khó dễ bản thân gây khó dễ người nhà của mình, nói thật, nếu như không phải vì Lưu thị cùng Phó thị còn có Vinh Liên các nàng, Tử Tình hôm nay có lẽ còn sẽ không đi một chuyến này. Đối với nàng mà nói, dù sao sớm muộn gì là phải về An Châu, tùy ý tìm cái cơ không vào Văn phủ. Sự việc thật đúng là không lớn, dù sao đi nữa Lâm Khang Bình cũng không nhập sĩ. Nhưng là đối với Tử Phúc cùng Lưu thị bọn họ mà nói, sẽ không giống nhau rồi, còn có Vinh Liên các nàng, nếu tiếp tục nán lại ở Kinh Thành, hôn sự này, cũng chỉ có thể là giải quyết ở Kinh Thành rồi.

Tử Tình một đường nghĩ những điều này, xe rất nhanh đã vào hoa viên Văn phủ, sớm có mấy gã sai vặt mười hai mười ba tuổi đi lên, hầu hạ Tử Tình bọn họ xuống xe, chỉ phương hướng cho Tử Tình bọn họ, dẫn xe ngựa tới nơi khác nghỉ tạm.

Vào cửa là một khối ảnh bích thật dài, rẽ qua ảnh bích, mới là hành lang dài, đã có nha hoàn chờ ở đây, Tử Tình dõi mắt nhìn lại, đối diện là trạch viện Văn phủ, chỉ nhìn thấy bờ tường cao cao cùng ngói đen trên nóc nhà cao cao, bên phải là một con dốc nhỏ không lớn, dưới dốc là một con hồ nhỏ sóng lấp lánh trong vắt, có cầu nhỏ nối thẳng giữa hồ, giữa hồ là một cái đình hóng mát, còn có hai gian phòng ở. Bên trái là một ít hoa và cây cảnh, khắp nơi một mảnh muôn hồng nghìn tía, giống hoa cúc vốn là phong phú đa dạng, màu sắc khác nhau, hơn nữa khách đến một đám đều ăn mặc loè loẹt, người đến người đi, Tử Tình đều phân không rõ là hương hoa hay là hương người.

Nói là thưởng cúc, thực ra, Tử Tình thấy bên trong vườn còn có mấy gốc hoa quế vừa lúc nở, đại khái là sợ hương hoa quế quá nhiều mùi hương thoang thoảng của hoa cúc, trên bãi đất trống bên hồ, bày một cái đài, hoa cúc này, mỗi giống đều chọn một hai bồn tập trung ở trên đài, cao cao thấp thấp, chẳng chịt có thứ tự.

Chỗ cách đài chỉ hai thước, để một dãy bàn cao ghé tựa cao, bàn cao ở giữa, ngồi vây quanh một đồng người, đó chính là nhất phẩm lão phu nhân Văn phủ.

Văn tam nãi nãi thấy Tử Tình xa xa tiến vào, chần chờ một chút, thì thầm vài câu với Văn lão phu nhân, vẫn là đón tới đây, cũng không biết nàng có phải thấy được Tiểu Dục hay không. Tử Tình tất nhiên muốn dẫn nhóm Lưu thị đi qua hành lễ, lần này, Tử Tình không có quỳ nữa, dù sao, Lưu thị các nàng cũng chưa từng chịu ân huệ gì của Văn gia.

Tiểu Dục nhưng là muốn hành lễ vấn an Văn lão phu nhân, lão phu nhân vội vàng ngăn cản, ân cần thăm hỏi hai câu, Tiểu Dục bị Văn tam nãi nãi Mạnh Thanh Phỉ kéo lại, dặt tay hỏi hẩn, làm sao nhiều ngày không thấy hẩn đến, đọc sách có mệt hay không, còn nói vốc người lớn thật nhiều..., nói đến sau này, nghĩ đến mẫu thân Tiểu Dục, vành mắt Mạnh Thanh Phỉ đỏ hoe.

Lúc này, tiểu cô nương gọi là Mẫn nhi kia dẫn một nữ oa bảy tám tuổi đi đến bên cạnh Tiểu Dục, hỏi: “Dục ca ca, sao ngươi không đến tìm chúng ta chơi, cũng không đến thăm chúng ta?”

Mạnh Thanh Phỉ kéo nữ oa qua bên cạnh, hỏi: “Mai nhi, sao ngươi không gọi người?”

Tử Tình thể mới biết, Mai nhi này cũng là Văn gia, lần trước hình như nhớ được, Tiểu Dục chơi cùng đứa gọi là Mai nhi này cũng không tệ, còn có La Tổ Tổ kia, cũng là bởi vì Tiểu Dục đối tốt với Yên Nhiên mới đẩy ngã Yên Nhiên, Tử Tình vừa nghĩ đến những mối quan hệ loạn thất bát tao này lại đau đầu.

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến, đang nghĩ tới La Tổ Tổ, một nhà La đại nãi nãi đã đến, La Tổ Tổ thấy Tiểu Dục, vội chạy tới, hỏi: “Dục ca ca, sao ngươi lại tới đây?”

“Ta theo cùng cô cô đến.” Tiểu Dục nhàn nhạt nói.

Mẫn nhi lôi kéo La Tổ Tổ còn có đứa gọi là Mai nhi kia nói: “Dục ca ca, mấy người chúng ta qua bên kia chơi đi? Hoa cúc này có cái gì đáng xem đâu, chúng ta qua bên kia xem câu cá đi thôi?”

Tiểu Dục nghe xong, đi lại hỏi Yên Nhiên, “Ca ca mang người đi xem câu cá, được không?”

Yên Nhiên gật gật đầu, Tiểu Dực dắt tay Yên Nhiên, đi theo mấy người các nàng rời đi, bên này, mấy đứa Vĩnh Liên đã cùng La Sở Sở còn có mấy tiểu thư khác Tử Tình không biết tán gẫu. Tử Tình nhìn các nàng vừa nói vừa cười, cũng không uống công mình mang các nàng đi ra ngoài một lần.

Tử Tình cùng Lưu thị Phó thị vây quanh hoa cúc cũng nhìn một vòng, hình như có mấy giống đã từng quen biết, “Tình nhi, người xem loại xanh thẫm và trắng thuần kia, hình như ta từng thấy ở nhà người?” Lưu thị hỏi.

“Vị phu nhân này, một loại người chỉ tên là Mặc Mẫu Đơn, một loại tên là Bạch Mẫu Đơn, loại màu trắng bên cạnh gọi là Bạch Liên.” Bên cạnh có một vị phu nhân nói.

Tử Tình thấy đối phương gật đầu với mình, cũng vội đáp lễ, bỗng nhiên nhớ tới, đây chính là Đại tẩu tử nhà mẹ đẻ của La đại nãi nãi, Chung đại nãi nãi.

Tử Tình vội giới thiệu cho Lưu thị Phó thị Chung đại nãi nãi, Chung đại nãi nãi nhìn xem Lưu thị, cười nói: “Thì ra lần trước gặp chính là lệnh thiên kim, khó trách nhìn thanh tú xinh đẹp như vậy, xem ra là giống mẫu thân nàng.”

Lưu thị vội nói: “Chung đại nãi nãi nói đùa, chúng ta chỉ là tiểu gia tiểu hộ, cũng chưa từng thấy cảnh đời gì, đâu thể vào mắt Chung đại nãi nãi?”

Chung đại nãi nãi cười nói: “Mỗi loại hoa vào mỗi loại mắt, ta nhìn lại đẹp, hôm nay coi như là biết nhau, ngày khác có thời gian, mọi người cùng ngồi một chút.”

Tử Tình nghe xong lời này có chút kỳ quái, Chung đại nãi nãi này làm sao có thể nghĩ tới bảo Lưu thị ngồi một chút, chẳng lẽ là coi trọng Vĩnh Liên? Chung gia này, sau này Tử Tình hỏi thăm Hoa ma ma một chút, Chung gia là xuất thân võ tướng, người chưởng môn Chung gia bây giờ là tướng quân gì đó, trấn thủ bên ngoài, mà La gia, chính là tổ phụ của La Trì là đại thần dẫn dắt thị vệ bên trong, gia đình như vậy hẳn là chưởng mắt Vĩnh Liên.

Không nói Tử Tình, đến ngay cả Lưu thị cũng là có vài phần không giải thích được, chẳng qua, nàng cũng không biểu hiện ra ngoài, cười trừ cho qua, gia đình như vậy, tốt nhất không nên vọng tưởng. Trong lòng Lưu thị vẫn là có vài phần tự mình biết mình.

Một lát, chỉ thấy Văn đại nãi nãi vỗ tay ý bảo, bọn nha hoàn dẫn mọi người ngồi xuống, Văn đại nãi nãi mới nói: “Lại đã đến hội thưởng cúc mỗi năm một lần, hôm nay Văn phủ chúng ta may mắn mời các vị phu nhân tiểu thư đến, ta biết mọi người đều là danh môn khuê tú, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, tạo nghệ sâu, chỉ chờ hôm nay khai triển kỳ tài. Năm nay, Văn phủ chúng ta đưa ra một trò mới mẻ, chính là mời mỗi nhà đến giữa sân đưa ra một tiết mục, hoặc đánh đàn hoặc ca xướng, hoặc thơ hoặc họa, có được hay không?”

Tử Tình vừa nhìn người đến hôm nay, tựa hồ so với mừng sáu tháng sáu khi đó còn nhiều hơn, nghe Phó thị nói, thì ra hội hoa cúc Văn gia này là một năm một lần, Kinh Thành bốn mùa đều có hội hoa, mùa xuân mẫu đơn, mùa hè hoa sen, mùa thu hoa cúc, mùa đông hoa mai, là tứ đại gia tộc của Kinh Thành luân phiên tổ chức, hàng năm ở bốn lần hội hoa này đoạt giải nhất, sẽ được ca tụng toàn Kinh Thành, phong làm tài nữ, đến lúc đó, chính là đối tượng cho danh môn công tử các nhà theo đuổi. Khó trách nhiều người chen chúc tới như vậy, chỉ vì mai kia thành danh, gả vào nhà cao cửa rộng. Đương nhiên, cũng có chút hội hoa loại nhỏ, chẳng qua không có tiếng tăm vang như vậy thôi.

Tử Tình biết được, ngược lại hưng trí bớt đi rồi, dù sao, Tử Tình chỉ có một mình Yên Nhiên, đứa nhỏ còn nhỏ như vậy, đâu thể nói đến tương lai? Huống hồ, môn hộ nhà Tử Tình thấp như vậy, người ở đây, ai cũng không phải là lương xúng.

Đang nói, Tiểu Dực mang theo Yên Nhiên cũng đã trở lại, thì ra là biết bên này sắp bắt đầu rồi.

Tử Tình thấy nữ hài các nhà ào ào tiến lên, nào là đàn cổ nào là đàn tranh nào là tỳ bà đều tựa như nước chảy mây trôi nhẹ nhàng vui vẻ, đều không thấy một tia ngại ngùng, lại hoặc đề bút làm thơ vẽ tranh, hơi làm trầm tư, liền đề bút hành văn liền mạch lưu loát, thật đúng là bội phục, có lẽ là trong bụng thật sự là có vốn. Vĩnh Liên là đánh đàn, Vĩnh Lăng ca hát, Vĩnh Dung khiêu vũ, chính là khúc hai sen ngày ấy từng

luyện, thanh âm của Vĩnh Lăng thì còn có vài phần xuất sắc, Vĩnh Liên cùng Vĩnh Dung thì biểu hiện bình bình.

Cuối cùng, người trên sân đều biểu diễn xong rồi, Văn đại nãi nãi nhìn Tử Tình đột nhiên nói: “Còn bỏ sót một vị khách nhân, Lâm nãi nãi cũng mang theo lệnh ái đến, không biết là lệnh ái lên sân khấu hay là Lâm nãi nãi tự mình lên sân khấu, quy củ của chúng ta là mỗi nhà đều phải đưa ra một tiết mục.”

Mọi người nghe nói, đều theo tầm mắt của Văn đại nãi nãi nhìn về phía Tử Tình, Tử Tình chỉ biết không để qua cửa như vậy, thì ra là chờ ở chỗ này đây.

454. Chương 458: Đặt Cước

Văn đại nãi nãi thấy mọi người nhìn về phía Tử Tình, bèn cười nói: “Ta giới thiệu một chút cho mọi người Lâm nãi nãi này, Lâm nãi nãi cùng một quê với lão phu nhân của chúng ta, lão phu nhân của chúng ta cũng đã nói, An Châu cũng là địa phương tốt sinh ra tài nữ, Lâm nãi nãi chính là bảo tỷ của thám hoa lang kỳ thi trước Tăng Tử Hỉ, nghe nói từ nhỏ hiểu biết chữ nghĩa, mọi người có muốn xem thử văn thái của Lâm nãi nãi hay không?”

Tử Tình mỉm cười mà nhìn về phía Văn đại nãi nãi, nói: “Văn đại nãi nãi nâng đỡ rồi, Văn lão phu nhân mới là đệ nhất tài nữ An Châu, tiểu nữ tử chẳng qua là sơ sơ nhận biết mấy chữ mà thôi, nào dám múa rìu trước cửa Lỗ Ban? Nhưng mà, tiểu nữ tử đối với Văn lão phu nhân cũng là kính ngưỡng vô cùng, biết Văn lão phu nhân nặng tình nhớ quê, cố ý soạn một tiểu khúc, cứ để cho tiểu nữ xướng cho lão phu nhân nghe thử, xem còn có thể lọt vào tai hay không?”

Tử Tình nói xong, ngồi xổm xuống nói với Yên Nhiên: “Yên Nhiên, ngươi cùng Tiểu Dục ca ca đi lên xướng “ngoài trường đình” nương dạy cho người, được không?”

Tiểu Dục nói: “Cô cô yên tâm, ta thổi tiêu, muội muội xướng ca, ta ở bên cạnh muội muội, muội muội nhất định không sợ hãi.”

Tiểu Dục dẫn Yên Nhiên đi tới trước đài, Văn đại nãi nãi ngạc nhiên nhìn Tiểu Dục, không chỉ nàng, còn có Văn lão phu nhân, Văn gia thượng thư phu nhân, vài vị nãi nãi Văn gia khác, thực ra, trừ Văn gia cùng La gia, người khác cũng không biết thân phận của Tiểu Dục, nhà bình thường còn tưởng rằng là nhi tử của Tử Tình đấy.

Tiểu Dục ngồi xổm xuống, thì thầm vài câu với Yên Nhiên, Yên Nhiên gật gật đầu, Tiểu Dục buông tay ra, rút tiêu đang đeo ra, tiếng tiêu du du dương dương vang lên, vắng lặng, mang theo một chút ưu thương ly biệt nhàn nhạt, giọng trẻ con non nớt cũng vang lên, trong trẻo, tinh khiết, ngọt ngào, thoáng cái đã chinh phục rất nhiều người đang ngồi ở đây.

Ngay cả Văn lão phu nhân vẫn hiếm có biểu cảm cũng lộ ra biểu cảm kinh ngạc cùng tán dương, mấu chốt là mới lạ, chưa từng nghe từ khúc như vậy, hơn nữa trang phục và diện mạo của Yên Nhiên, cũng là cực kỳ đáng yêu, búi tóc đơn giản, chỉ dùng dây màu cùng màu với quần áo quấn quanh. Không có trang sức dư thừa gì. Mặt trắng thuần, một thân y phục áo kép gấm đỏ thắm, khoác ngoài một chiếc áo ba lỗ bông bằng lụa mỏng màu thiên thanh.

Tiểu Dục lại càng không cần phải nói, áo dài gấm màu lam bảo thạch, cũng là áo ba lỗ màu thiên thanh, toàn thân khí phái tiểu công tử quý tộc. Hai người đứng ở một chỗ, thật đúng là ứng với bốn chữ kim đồng ngọc nữ.

Văn đại nãi nãi thấy không làm khó được Tử Tình, cũng không tiện ra tay nữa, bằng không. Những người này nhận thấy, ngược lại có vẻ nàng hẹp hòi rồi, bèn cười nói: “Lâm nãi nãi quả thực là lợi hại, không nghĩ tới lệnh ái còn nhỏ tuổi đã dạy dỗ xuất sắc như thế, tương lai, không đến vài năm, cũng có thể nổi tiếng khắp Kinh Thành rồi.”

Thốt ra lời này. Nhiều người nhìn về phía Tử Tình và Yên Nhiên, có tò mò, có hâm mộ, tất nhiên cũng có không phục, cũng có hỏi thăm thân phận của Tử Tình, Tử Tình một mực vờ như không nghe thấy, chỉ là trong lòng âm thầm hạ quyết định, lần sau có chuyện như vậy nữa, kiên quyết không tới.

La đại nãi nãi trái lại không làm khó Tử Tình. Nhưng lại có người không phục, đứng lên nói: “Mới vừa rồi Văn đại nãi nãi nói, vị Lâm nãi nãi này là từ An Châu đến, là đồng hương của lão phu nhân, ta cũng là nghe nói, năm đó lão phu nhân chính là đệ nhất tài nữ An Châu đó, ai bảo chúng ta sinh sau vài năm, không đuổi kịp phong thái của lão phu nhân năm đó, không bằng. Hãy để cho vị Lâm nãi nãi này thay mặt lão phu nhân. Biểu diễn một chút cho chúng ta, cũng cho chúng ta xem đã mất sướng tai. Mọi người nói được không?”

Tử Tình vừa thấy, người này chính là Ngô phu nhân đứng phải ở hội hoa sen La gia ngày đó, thật đúng là đi đến nơi nào cũng có làm người ta chán ghét.

Tử Tình cười nói: “Đều nói tài nữ Kinh Thành khắp nơi đều có, tới từ địa phương nhỏ như An Châu chúng ta, đâu có bản lĩnh gì? Vẫn là các vị chơi đùa tận hưởng đi, ta sẽ không trước cửa Quan công đùa dỡn đại đao nữa.”

“Xem ra, ý của Lâm nãi nãi là muốn để chúng ta lên trước? Văn đại nãi nãi, không bằng, chúng ta đấu lại, những phu nhân nãi nãi đang ngồi đây cũng đều là hai ba mươi tuổi, nhớ năm đó cũng là chơi thật náo nhiệt, không bằng, chúng ta cũng làm mấy cái thể, tới bắt thăm, bắt được cái gì, một hồi sẽ biểu diễn cái đó, Văn đại nãi nãi thấy được không?”

Đang ngồi cũng có người tài nghệ bình bình, bèn nói: “Chúng ta cũng đều lớn tuổi rồi, nhiều năm không động đến mấy thứ này, vẫn là thôi đi.”

Văn đại nãi nãi nói: “Nếu như thế, cũng không làm khó mọi người, liền ra một đề mục, hôm nay vốn chính là thưởng cúc mà đến, mỗi người giao một bài thơ về hoa cúc, hoặc ngũ ngôn hoặc thất luật, không hạn vận, thể không khó chứ?”

“Như thế rất tốt, cũng không khó, mọi người vừa cùng vui, lại thưởng thức thơ hay, theo ta nói, cũng được.” La đại nãi nãi cười nói.

“Ai như La đại nãi nãi, năm đó cũng là đại tài nữ Kinh Thành, muốn bao nhiêu thơ hay là có bấy nhiêu thơ hay, chúng ta chẳng qua là tục nhân, có thể biết mấy chữ mà thôi, ước này à khô này à(1), vẫn là giữ lại cho các người chơi đi.” Một vị phu nhân hơn ba mươi cười nói.

(1) Ví dụ một loại niêm luật đối chữ của thơ từ (ước đối với khô)

“Người sợ cái gì? Không phải là còn có đứa nhỏ nhà người sao?” Người khác cười nói.

“Bọn nhỏ đã tỷ thí qua rồi, cũng thôi. Theo ta nói, các phu nhân các nãi nãi ai muốn bộc lộ tài năng, thì bộc lộ tài năng, chúng ta cũng không ép buộc làm khó người khác.” Văn tam nãi nãi nói.

Rất nhiều phu nhân thái thái nãi nãi đang ngồi đây cũng là suốt ngày lo liệu việc nhà cùng con cái, bao năm không làm thơ rồi, há có lý không đồng ý? Vội gật đầu nói phải.

Lưu thị nhìn Tử Tình, Tử Tình nhìn Phó thị, cười nói: “Không trâu bắt chó đi cày, ta là không thể rồi, các người làm đi.”

Lưu thị cười nói: “Ta còn nghĩ tới ai thay ta đây? Muội muội, người làm một bài, tranh thủ xuất sắc, cũng cho ra hơi ác khí này, đại tấu tin tưởng người.”

Tử Tình cười nói: “Người tin tưởng ta, ta còn không biết tin tưởng ai đây?”

Việc làm thơ này, Tử Tình đâu có biết? Chẳng qua nói đến vịnh cúc, Tử Tình cũng nhớ được bài thơ vịnh cúc giành giải nhất của Lâm Đại Ngọc trong vườn Đại Quan, Tử Tình là người mê Đại Ngọc, bài vịnh cúc kia của Đại Ngọc, Tử Tình vẫn là nhớ khắc sâu. Chẳng qua là, Tử Tình lo lắng viết ra, nếu thật nổi danh ngược lại không tốt, về sau còn hội hoa, Tử Tình chẳng lẽ còn có vận khí tốt như vậy?

Còn nữa, Tử Tình căn cơ không sâu, đối với những danh môn khuê tú chính cống này mà nói, Tử Tình tựa như một kẻ xâm nhập ngoại lai, vốn đã bị người ghi hận, lại làm ra chút tài hoa gì nữa, còn không một đám

đều xem như đoạt danh tiếng thế gia của các nàng, hận không thể đào sạch tổ tông gia thế của Tử Tình ra, đối với Tử Tình và Tăng gia đúng là một chút lợi ích cũng không có.

Nghĩ tới những điều này, Tử Tình rất an phận mà ngồi, chỉ cùng mấy người Yên Nhiên Tiểu Dực Lưu thị các nàng nói giỡn vài câu, có mấy vị phu nhân thái thái nài nãi đã chen đến trước đài cùng nhau bình phán thảo luận câu thơ của nhau rồi, cũng có không ít người ngồi yên như Tử Tình, chỉ là nói đùa.

Tử Tình không biết là, trong gian phòng giữa hồ, Lí Hân cùng La Trì, Văn Tam lại xúm lại với nhau, xem động tĩnh bên này.

“Chủ tử, có nhìn trúng không?” Văn Tam hỏi.

“Muốn ta nói, phí sức làm cái gì? Trong cung tổ chức một yến hội, mời tất cả tiểu thư mấy nhà này đi, chủ tử xem ai được, quyết định là được.” La Trì nói, nghĩ mãi không rõ vì sao nhất định đòi gương mặt mà nấp ở chỗ này ngó nghiêng.

“Người biết cái gì? Thế có thể nhìn ra được cái gì? Nữ tử vào cung, có mấy người là lấy ra bộ mặt thật?” Văn Tam nói.

“Điều này cũng đúng, thực ra, muốn ta nói, chỉ là nữ nhân, tài nữ hay không tài nữ gì, cuộc sống trôi qua lâu, ai còn có thể có sự nhân hạ thoải mái kia? Tất đèn, còn không phải đều giống nhau? Mụ kia nhà ta, đã bao nhiêu năm, cũng không thấy nàng ngâm thơ vẽ tranh nữa, suốt ngày quần đống quần tây, nhưng mà là một cái bình dấm chua.” La Trì oán giận nói.

“Nữ nhân này, có mấy ai không phải là bình dấm chua?” Văn Tam cũng cảm khái một câu.

“Không có đạo lý không biết làm thơ mà? Chẳng lẽ vừa rồi thủ khúc kia thực không phải là nàng làm ra được?” Lí Hân thì thảo luận bầm.

Văn Tam cùng La Trì ngây ra một lúc, hiểu Lí Hân nói là cái gì, hóa ra không phải vì tuyển tú mà đến? La Trì cùng Văn Tam nhìn nhau một cái, lắc lắc đầu.

Văn Tam nghĩ nghĩ, nói: “Gia, nàng vẫn luôn sống ở nông thôn, chẳng qua đi theo cha nàng học chữ vài năm, sao có thể thật sự là tài nữ gì đây? Lúc ta quen nàng, nàng vẫn là một bộ dáng tiểu thôn cô đó. Cũng chỉ là sau này điều kiện trong nhà tốt lên, mặc mới tốt hơn một chút. Khúc kia, hơn phân nửa là nàng từ nơi khác nghe tới.”

La Trì cũng hiểu dụng ý của Văn Sơn, vội nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nàng nếu thật sự có bản lĩnh, còn không sớm bộc lộ tài năng rồi, còn có thể chờ người khác chế giễu?”

Lí Hân liếc xéo hai người bọn họ một cái, hỏi: “Các người cũng tìm một khúc như vậy tới thử xem?”

Văn Tam cùng La Trì tắt tiếng rồi, bỗng nhiên, La Trì vỗ vỗ đầu mình, nói: “Ta từng nghe một bài, hình như là dưới cây liễu bên hồ nước, rất đơn giản.”

Lí Hân nhìn hẩn một cái, nói: “Còn không phải con người học cùng nàng?”

La Trì đột nhiên cười gian nói: “Gia, tiểu nha đầu kia cũng không tệ nhỉ? Nhìn cũng cổ linh tinh quái, tương lai chắc còn hơn nương nàng một chút. Ta nhìn trúng rồi, chuẩn bị đặt lễ đính hôn đó, để cho nhi tử ta cưới nàng, nhi tử ta ba ngày hai lượt chạy đến nhà nàng, tình cảm thanh mai trúc mã chắc không tệ được.”

Lí Hân nhìn La Trì, nói: “Trẫm nghĩ tới, biên cảnh Thổ Phiên quốc bên kia những ngày gần đây rất không yên ổn, không bằng phái người qua trấn thủ mười năm, đặc biệt cho phép người mang theo gia quyến.”

La Trì nghe xong nhảy dựng lên, gào lên: “Gia, không phải chứ? Ngài làm thật? Tốt xấu gì chúng ta cũng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, ta đi theo gia cũng là lo trước liệu sau, không có công lao cũng có khổ lao. Thế nào cũng phải có một cơ hội cạnh tranh công bằng, Tăng gia muội muội nói, tương lai nữ tử này, phải do nữ nhi nàng đích thân chọn, không bằng chúng ta đánh cược một cái, xem tương lai đứa nhỏ này “hoa rơi vào nhà nào?””

“Đúng vậy đó, gia, tốt xấu gì cũng cho con ta một cơ hội, không sử dụng tự quyền.” Văn Tam thấy hôm nay tâm tình Lí Hân không tệ lắm, bèn cả gan tranh thủ một cơ hội cho con hẩn.

Lí Hân nhìn La Trì, nói: “Được, đặt cược là cái gì? Vậy các người cứ chờ xem, xem các người thua tâm phục khẩu phục như thế nào.”

“Đặt cược tất nhiên chính là Yên Nhiên tiểu thư này, thắng tất nhiên ôm mỹ nhân về, thua, cũng không được oán giận, còn có một điều, chúng ta đều không được phép nhúng tay.” La Trì xấu xa cười nói.

Ba người bao nhiêu năm không thoải mái mà cười đùa như vậy rồi, phẳng phất lại trở về những năm tháng thiếu niên trước kia.

455. Chương 459: Lí Linh Tới Cửa

Đoàn người Tử Tình từ Văn gia trở về, Lưu thị cười nói, cuối cùng cũng kiến thức tiểu thư khuê các chân chính cổ đại, đã biết chèn lệch của mình, cũng là không uống chuyển này.

Phó thị cười nói: “Đại tẩu đúng là nên lo nghĩ rồi, tiên sinh này mới cũng không tệ lắm, ta coi hôm nay đứa nhỏ của chúng ta cũng không phải xếp cuối, xem ra, mấy tháng này coi như có chút thu hoạch.”

Lưu thị nhìn Tử Tình, hỏi: “Tình nhi, người nói, đứa nhỏ của chúng ta nếu gả vào gia đình như vậy, có thể sống tốt sao? Có thể vui vẻ sao? Hôm nay ta nghe các nàng nói chuyện, nhà ai cũng có tiểu thiếp có thông phòng, còn không bằng như gia đình chúng ta, mặc dù không có đại phú đại quý, nhưng rất cuộc là một nhà hoà thuận vui vẻ.”

“Vấn đề này, thật đúng là khó mà nói, nhìn vào sự theo đuổi của cá nhân, cuộc sống sau khi thành thân, như người uống nước, ấm lạnh tự biết, Vinh Liên cũng không nhỏ, hẳn là sẽ có ý nghĩ của chính mình, người không ngại thảo luận kỹ càng với nàng một chút, cũng đừng học những cụ già cổ hủ kia, nhất định nói cái gì mà lệnh phụ mẫu lời mai mối, suy nghĩ của con cái, nên nghe thì phải nghe, năm đó lúc nương ta cưới mấy nàng dâu các người, đều là hỏi qua ý kiến của bọn họ.” Tử Tình nói.

Lưu thị nghe xong không lên tiếng, đại khái cũng là nghe vào lời Tử Tình, con của Phó thị còn nhỏ, cũng là không lo tới đó, lại nói, cha nàng cũng là có hai tiểu thiếp, đệ đệ muội muội thứ xuất cũng là có hai người, chẳng qua tình cảm không sâu.

Nàng trái lại thật đúng là không nghĩ tới, Tử Hỉ những năm này vẫn không cần tiểu thiếp, chỉ dựa vào điều này, nàng cũng rất có hảo cảm với gia bà gia ông, bởi vì là dưới sự dạy dỗ của Thẩm thị, nam tử Tăng gia hết thấy không được nạp thiếp, chính là bởi vì như vậy, một đại gia đình này mới có thể hòa thuận như thế, chị em dâu tiểu cô đều thân như tỷ muội.

Ngày hôm đó, Thẩm thị nhận được thư từ quê nhà. Nhớ tới người nhà ở An Châu xa xôi, nhất là Hà thị, đã là tám mươi một tuổi rồi, mỗi lần gởi thư đều nói tốt. Cũng không biết rốt cuộc thế nào, ra ngoài cũng đã hơn một năm, muốn trở về một chuyến. Mà sự nghiệp của mấy người Tử Phúc đều ở Kinh Thành, mấy đứa Vinh Tùng đã ở Kinh Thành đọc sách, chỉ hai người bọn họ trở về, cũng không có ý nghĩa gì, nghĩ vậy, Thẩm thị liền có chút không thoải mái.

Buổi tối lúc thảnh thơi, mọi người tụ tập cùng một chỗ. Tử Phúc nói: “Cha nương, ngày mai chính là tết Trùng Dương, con vừa vận mộc hưu một ngày, không bằng con dẫn mọi người ra ngoài chơi một ngày, nghe nói lá đỏ trên núi Tây Giao rất đẹp. Nương người nói thế nào?”

Tử Tình nghe được liền nói: “Nương, vừa vận ta cũng muốn đi xem, một nhà chúng ta đi hết.”

Thẩm thị nhìn thoáng qua trẻ con khắp phòng, nói: “Trẻ con nhiều lắm, cũng không trông nom được.”

Tử Vũ vội nói: “Nương, đứa nhỏ ta không mang đi theo, có bà vú cùng nha hoàn trông. Ta cũng đi cùng nương.”

Tăng Thụy Tường nói: “Nhiều người như vậy, muốn ta nói, còn không bằng đi Khang viên nhà Tình nhi. Ăn ở chơi cũng đều thuận tiện, người lớn trẻ con cũng đều có thể mang theo.”

Lưu thị nghe xong cười nói: “Vừa vặn, ta còn chưa có đi vườn nhà muối muối xem thử, nghe nói thế nhưng có hơn một ngàn mẫu, vừa vặn đi dạo một chút.”

Tử Tình cười nói: “Dĩ nhiên không có ý kiến.”

Ai ngờ sáng sớm ngày hôm sau, đang muốn ra cửa. Thái giám chấp sự đưa tới một phần hạ lễ cùng một phần khẩu dụ của Hoàng thượng cho Thẩm thị, ý tứ là đương kim Thánh thượng là người thuần hiếu, thể nhân hạ sĩ (nhân từ khuất thân kết giao với hiền sĩ), nay ngày Trùng Dương, niệm Tăng Tử Hỉ đi xa ở ngoài, không thể tần một chút hiếu đạo cho phụ mẫu, cho nên thánh ân chiếu cố, đặc biệt ban thưởng Thẩm thị một số hạ lễ.

Tạ ơn xong, thái giám chấp sự thấy nhóm người Thẩm thị đều là một bộ trang phục muốn ra ngoài, bèn thuận miệng hỏi vài câu, Tử Phúc ở một bên thay mặt trả lời, thái giám nhận trà xong, hầu bao trong tay áo Lưu thị đưa lên, liền trở về phục mệnh.

Chờ Thẩm thị bọn họ một lần nữa thu dọn đồ đạc, lúc chuẩn bị ra ngoài, Văn Tam cùng La Trì tới cửa, đến là nhà Tử Tình.

Tử Tình không muốn đi gặp bọn họ, để Tử Phúc thay nàng đi ra ngoài chiêu đãi khách nhân.

Tử Phúc gặp hai người bọn họ cười nói: “Khó khăn lắm mới chọn một ngày, muốn dẫn người nhà đi vườn nhà xá muối xem thử, mà lại chưa ra được khỏi cửa, hai vị đại nhân có chuyện gì?”

“Không có việc gì, chẳng phải là Trùng Dương rồi, đến thăm Tăng phu nhân, ngày thường công vụ bận rộn, nghĩ đến cũng không có thời gian.” Văn Tam nói.

Tử Phúc cố ý nói: “Gia mẫu vẫn luôn ở cùng tại hạ, đây là nhà xá muối.”

Văn Tam nghe xong có vài phần xấu hổ, nhưng là La Trì, đỉnh đạc nói: “Thế có ngại gì, chúng ta với người không quen, khuyến tử gọi lệnh muối là cô cô suốt, chúng ta cũng không coi lệnh muối là người ngoài, Tăng gia muối muối ở trong lòng chúng ta, cũng giống như là thân muối tử, tất nhiên qua bên này trước.”

Luận tranh cãi cùng càn quấy, Tử Phúc đâu phải là đối thủ của La Trì, La Trì vừa nói lời này, Tử Phúc ngược lại không biết nói gì cho phải.

Nhưng là Văn Tam hỏi: “Trùng Dương leo núi, người Kinh Thành chỉ thích Tây sơn, vì sao các người ngược lại đến trong trang nhà Tử Tình?”

“Bởi vì người nhà khá nhiều, đứa nhỏ có nhiều bất tiện, cho nên mới bỏ gần cầu xa, nói đến trong trang nhà xá muối đi dạo một chút, dù sao bên kia cũng là có núi có thể ngắm.” Tử Phúc trả lời.

“Ôi, một cái tiết Trùng Dương, chẳng qua là lễ kính lão, mấy người làm con các người mang theo Tăng lão gia cùng Tăng phu nhân đi lên núi nhìn xa, gửi gắm hoài niệm cũng không sao, nữ nhân và bọn nhỏ muốn ta nói, mang đi cũng là gánh nặng.” La Trì nói.

Tử Phúc nhìn về phía đối phương, La Trì đỉnh đạc nói: “Tập tục nhà ta chính là như vậy, ngày này hàng năm mấy người cha ta, cùng tổ phụ tổ mẫu ta đi Tây sơn du ngoạn một ngày, nói là cái gì, cái gì, đúng rồi, ôn lại kỷ niệm lúc còn trẻ.”

Tử Phúc vừa nhìn sắc trời này, phỏng chừng là không ra cửa được rồi, bèn nói: “Xem ra, chỉ có thể chờ sang năm thôi, hôm nay cho dù đi, buổi tối cũng là không về kịp.”

“Đúng rồi, sao các người không ra cửa sớm?” Văn Tam hỏi.

“Vừa rồi muốn ra cửa, Thánh thượng tặng hạ lễ cho nương ta, nên mới trì hoãn đến bây giờ.” Tử Phúc nói.

Văn Tam cùng La Trì đồng kéo tây kéo cùng Tử Phúc ngồi một hồi, mới nhớ tới nói muốn đi thăm Thẩm thị, Tử Phúc chỉ đành phải phai người đi mời Thẩm thị, Thẩm thị đang ở hậu viện nhà Tử Tình.

Chờ tiễn bước Văn Tam cùng La Trì, đã là buổi trưa rồi, Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường cũng không có hứng ra ngoài, Tử Tình nói: “Nếu như thế, cũng lười nổi lửa, chúng ta đi Lục Hoa cư, ghi vào trường mục của ta. Sau khi ăn xong, ta mời nương đi ra phố dạo một chút, nương xem có muốn không?”

“Ăn cơm vẫn là ghi trên trường mục của ta. Mua đồ tùy ý người, xem xem nương có muốn cái gì hay không?”
Lưu thị vội hỏi.

Một cái tiết Trùng Dương êm đẹp, cứ bị quấy nhiễu như vậy, Tử Tình vẫn cảm thấy rất là đáng tiếc, nhưng là cũng không nghĩ tới cái khác.

Hai ngày sau, Tử Tình đang ở trong nhà xem Tiểu Tử phơi rau khô, bởi vì mùa đông năm ngoái trừ cái trắng cải củ, thật sự không có gì có thể ăn, Tử Tình liền dẫn theo Tiểu Tử thu rau trong vườn, phơi một ít rau khô, như là đậu đũa, rau muối khô, cà tím, ớt..., trong cửa hàng của Vương Tài cũng đưa tới chút măng khô mang từ quê tới, nấm nui, cộng rau muống..., năm nay chuẩn bị đầy đủ hơn năm ngoái nhiều.

Đột nhiên, Tiểu Dục cùng một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi đi vào, vừa vào cửa thấy Tử Tình liền vui mừng hô: “Cô cô, đây là tỷ tỷ ta, tên là Lí Linh, nàng cũng đến thăm cô cô.”

Tử Tình thấy tiểu cô nương đang đánh giá mình, ánh mắt nhìn không giống tâm tư đơn thuần của một tiểu nha đầu, làm cho người ta cảm thấy rất trầm ổn, không giống như Vinh Dung các nàng không biết thế sự, nói thật, Tử Tình không phải là thích loại đánh giá này lắm, cũng không phải thích loại tính cách này lắm, nàng luôn cho rằng trẻ con nên là tâm tính của trẻ con, cho nên, nàng cố gắng hết sức không để cho Thư Duệ bọn họ bị gánh nặng tinh thần, lúc nhàn hạ cố gắng hết sức chơi đùa vui vẻ cùng bọn họ.

Tiểu cô nương này mặc một chiếc áo gấm mỏng vật xéo cổ dựng đường viền màu tím nhạt, đường thêu phức tạp, mặc dù không phô trương, nhưng Tử Tình vừa nhìn là biết không rẻ, là cái loại xa hoa điệu thấp này, dưới thân là một cái váy dài màu tím đậm, đường thêu phức tạp tương tự. Đầu song nha, trang sức trên đầu không nhiều lắm, chỉ cắm một đôi bướm bướm rên từ vàng lá, chế tác tương đối tinh xảo, thoạt nhìn rất nhã nhặn lịch sự, đương nhiên, diện mạo cũng là tương đối khá, mày như liễu mắt như mực, có vài phần tương tự với Tiểu Dục.

Tiểu cô nương hành lễ với Tử Tình, trước tiên là nói: “Đã sớm nghe xá đệ nói nhận một cô cô, đối với hần quan ái có thừa, mấy năm nay, ta thấy nụ cười trên mặt Dục nhi càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng hiểu chuyện, Lí Linh vạn phần cảm kích, cô cô xin nhận Linh nhi một lạy.”

Tử Tình thấy Linh nhi gì đó này thật sự muốn quỳ gối hành đại lễ với Tử Tình, vội đưa tay giữ nàng lại, nói: “Chỉ là một đứa trẻ, có thể quen biết đó là hữu duyên, nhà ta đông con, mấy đứa bọn họ thường chơi đùa cùng nhau, ta cũng không câu thúc bọn chúng lắm, dù sao cơ bản không sai lầm là tốt rồi, người không trách ta dẫn theo Tiểu Dục tự do buông thả, ta đã biết đủ rồi, cảm ơn với không cảm ơn, chúng ta không nhắc tới.”

Lí Linh nhìn Tử Tình, tựa hồ có chút không hiểu lời Tử Tình lắm, Tử Tình chỉ đành phải giải thích nói: “Ta vẫn cảm thấy sự trưởng thành của một đứa trẻ, đến đoạn tuổi nào, thì nên làm cái đó, tiểu hài tử nên là tâm tính tiểu hài tử, nên chơi thì chơi, lúc nên học, cũng phải nỗ lực.”

Lí Linh nghe xong có chút hiểu rồi, nói: “Đa tạ cô cô chỉ điểm.”

Tử Tình mang theo Lí Linh cùng Tiểu Dục vào nội viện, Yên Nhiên bỗng chốc nhào tới, thấy Tiểu Dục, nói: “Ca ca, bế bế.”

Tử Tình lúc này mới phát hiện Yên Nhiên trực tiếp lược bớt tên, gọi thẳng Tiểu Dục là ca ca, Tiểu Dục bế lấy Yên Nhiên, nói với Lí Linh: “Tỷ, đây là Yên Nhiên.”

Lí Linh nhìn Yên Nhiên, trong ánh mắt có ngạc nhiên lẫn vui mừng rõ ràng, cũng đưa tay về phía Yên Nhiên, hỏi: “Tỷ tỷ bế người một cái được không?”

Yên Nhiên cũng nhìn Lí Linh, đột nhiên cười nói: “Tỷ tỷ không phải là tỷ tỷ xấu.”

Tử Tình vừa nghe, đưa tay chọc Yên Nhiên một cái, cười nói: “Không được cứ nói người khác là tỷ tỷ xấu. Lần sau lại không nhớ được, nương đánh mông người.”

Yên Nhiên nghe xong chân mày nhỏ nhéo một cái, hai ngón trỏ cuốn vòng vòng với nhau, nói: “Nương, nàng ta vốn chính là tỷ tỷ xấu.”

Lí Linh nhìn Tiểu Dục, Tiểu Dục nói: “Nàng nói là La Tổ Tổ, nha đầu kia từng bắt nạt nàng, nàng ghi thù.”

Lí Linh cười nói: “Yên Nhiên ngoan, lần sau tỷ tỷ thay người đánh nàng ta, nàng ta sợ tỷ tỷ lắm.”

Yên Nhiên nghe xong mặt mày hớn hờ rồi, nhào về phía Lí Linh, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trên mặt Lí Linh cọ một cái, Lí Linh nhìn Tử Tình sững sờ.

Tiểu Dục cười nói: “Tỷ, nàng là thích người rồi, người không thích, nàng mới không hôn đâu!”

Lí Linh nghe xong cũng dán một cái ở trên mặt Yên Nhiên, nói với Tử Tình: “Cô cô, ta cũng thích nàng, ta có thể mang nàng tiến..., ta có thể mang nàng về nhà chơi một ngày không? Ta cam đoan sẽ không để nàng khóc, sẽ không để cho người ta bắt nạt nàng.”

Việc này lại làm Tử Tình khó xử rồi, nào có đạo lý người vừa đến cửa đã muốn dẫn đứa nhỏ nhà người ta đi, Lí Linh này, xem ra cũng là quen tùy tính rồi.

456. Chương 460: Hạ Gia Gửi Thư

Tử Tình vừa định mở miệng cự tuyệt, bởi vì bản thân đối với gia đình Tiểu Dục hoàn toàn không biết gì cả, huống hồ, nghe ý tứ của Hoa ma ma, trong nhà kia một đồng di nương tiểu thiếp, mối quan hệ trong gia đình khẳng định phức tạp, Yên Nhiên đi, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Lời Tử Tình còn chưa nói ra, Tiểu Dục bỏ nhào vào trên người Tử Tình, nói: “Cô cô, người để cho ta mang muội muội đi chơi một ngày đi? Ta cam đoan nhất định trông muội muội thật tốt, không để cho nàng rụng một sợi tóc, với lại, sáng mai, ta sẽ đưa muội muội về.”

Tử Tình nói: “Việc này thực không được, muội muội người còn nhỏ, còn chưa từng rời khỏi ta đâu, ngộ nhỡ nửa đêm làm ầm ĩ lên, muốn tìm ta, các người cũng không đỡ được nàng.”

“Cô cô gạt người, thời gian cô cô ở quê túc trực bên linh cữu, muội muội ở nhà một mình, đều là ta đến chơi với nàng.” Tiểu Dục lắc lắc tay Tử Tình nói.

Lúc này, Hoa ma ma đi ra, thấy Lí Linh sững sốt, chào hỏi qua, nói với Tử Tình: “Nãi nãi, lão bà tử cũng cầu tình thay tiểu tiểu thư và tiểu thiếu gia của chúng ta, bọn họ suốt ngày ở nhà câu thúc quen rồi, cũng không có mấy người nói chuyện, khó được hợp ý với tiểu thư Yên Nhiên của chúng ta, để cho bọn họ mang về ở một ngày, cũng náo nhiệt một chút, ta cùng Truy Nguyệt theo cùng, nãi nãi nếu không yên tâm, cứ để Tiểu Phấn đi theo.”

Lí Linh thấy Tử Tình còn chưa có đồng ý, bèn nói với Yên Nhiên: “Tiểu muội muội, tỷ tỷ thích người, người cùng tỷ tỷ về nhà ở một ngày được không? Còn có cùng ca ca.”

Yên Nhiên nhìn Tử Tình, nhìn Tiểu Dục, nhìn Lí Linh, Tiểu Dục vội hỏi: “Muội muội không sợ, ca ca ở cạnh người, còn có ma ma cùng Truy Nguyệt tỷ tỷ.”

Yên Nhiên đặt tay ở khóe miệng, gật gật đầu.

Tử Tình chỉ đành phải nói: “Chỉ lần này, lần sau cũng không được nữa. Sáng sớm ngày mai đưa về ngay, bằng không. Ta không phải là cô cô người nữa.”

Tiểu Dục nghe xong mừng đến gật đầu không ngừng, Hoa ma ma cùng Truy Nguyệt đi theo, Tử Tình rất cuộc vẫn không yên tâm, để Tiểu Phấn đi theo. Dặn dò Tiểu Phấn cơ trí hơn một chút, Tử Tình có chút tò mò, rốt cuộc Tiểu Dục có phải người Hoàng gia hay không?

Tổng bọn nhỏ đi rồi. Tử Tình đi qua thăm Thắm thị, Thắm thị bây giờ ở tại nhà Tử Phúc, lúc Tử Tình đến, nghe thấy trong viện tử truyền đến tiếng đàn thoan thai, xem ra, Lưu thị là thật sự để tâm rồi, yêu cầu cải tạo nữ hài tử trong nhà một phen.

Lúc Tử Tình đến. Thắm thị đang nói chuyện cùng Tử Vũ, thì ra Tử Vũ vừa nhận được thư từ quê nhà gửi đến, vốn là muốn cả nhà về Hạ An Châu ăn Tết, ai ngờ Hạ thái thái gửi thư nói, một nhà Hạ gia muốn tới Kinh trước tết âm lịch.

Tử Tình nghe xong hỏi: “Hạ lão gia không làm quan nữa sao?”

“Không phải. Gia bà nói, gia ông có chuyện gì đó muốn vào Kinh, thuận tiện cả nhà đoàn viên mừng năm mới ở Kinh Thành, dù sao chúng ta cũng có phòng ở.”

“Nhà người không phải là còn có một tổ mẫu sao? Tuổi tác lớn như vậy, cũng không thể ném một mình ở nhà chứ?” Tử Tình vẫn là không hiểu rõ.

“Đây có cái gì? Lão thái thái mặc dù qua bảy mươi, nhưng là thân thể còn khỏe đó, nói là nhớ Văn Xương cũng nhớ tôn tử của chúng ta, còn có Văn Lâm chưa từng thấy mặt, lão nhân gia nàng không ngồi xe ngựa được thời gian dài. Gia bà ta cùng nàng ngồi thuyền đến trước, qua vài ngày nữa sẽ đến rồi.”

Tử Tình vừa nghe Hạ thái thái muốn đến, thật đúng là không có tâm tình tốt, không nghĩ tới các nàng thật đúng là có thể đuổi tới Kinh Thành, trực giác khẳng định là có chuyện gì đó xảy ra.

Tử Vũ đi rồi, Tử Tình nói với Thẩm thị: “Muội phu tuổi cũng không nhỏ nữa. Hấn lớn tầm Tiểu Tứ, nhưng là đến bây giờ, còn chưa từng thấy hấn kiếm được một văn tiền, hấn định đọc sách tới khi nào?”

Thẩm thị nói: “Việc này, có Hạ gia đi lo, chúng ta cũng không thể quản nhiều, dù sao tiêu dùng của bọn họ bây giờ vẫn là Hạ gia cấp đó. Người phải nhớ kỹ, không được hỏi bọn họ những việc này, ba năm sau, xem bọn họ nói như thế nào.”

“Ta chỉ hỏi một câu vu vơ thôi, đâu có đi lo nghĩ những việc này của bọn họ? Nương người yên tâm đi.” Tử Tình vội trả lời, Tử Lộc và Tử Thọ mặc dù không ra ngoài làm việc, nhưng dù sao, một năm dựa vào bán chữ bán tác phẩm điêu khắc, cũng có thể nuôi dưỡng gia đình.

Thẩm thị không thấy Yên Nhiên, liền thuận miệng hỏi một câu, Tử Tình nói đi nhà Tiểu Dực ở một ngày, Thẩm thị vội hỏi: “Đang yên lành đi nhà người ta làm cái gì? Người cũng có thể yên tâm?”

“Có Hoa ma ma cùng Truy Nguyệt còn có Tiểu Phấn đó, sáng sớm ngày mai sẽ đưa về.”

Thẩm thị nghe xong không lên tiếng, Tử Tình hỏi: “Cha ta đâu?”

“Ở chỗ Nhị ca người, hình như là nghiên cứu viết tác phẩm thư pháp gì đó.”

“Nương, không bằng ta và người đi ra ngoài dạo đi? Vừa vặn ta cũng không có việc gì.” Tử Tình thấy Thẩm thị tựa hồ tâm tình không tốt lắm, mình cũng là cảm thấy Yên Nhiên không ở nhà, trong lòng vắng vẻ, bèn đề nghị nói.

Tử Tình vừa dứt lời, Lưu thị vào cửa. “Vừa khéo, ta muốn đi xem có chất liệu dày cho mùa đông gì không, hôm nay mất thấy sắp lạnh rồi, còn có nương này, cũng nên thêm hai bộ mới.” Lưu thị nói.

“Các người đi mua đi, ta còn có không ít đâu, còn đều là Hoàng thượng ban thưởng, ta với cha người đều có rồi, hôm nay cũng không muốn ra ngoài.” Thẩm thị nói.

“Vậy ta liền cùng nương đi dạo hoa viên một chút, cứ ngồi không động cũng không tốt.” Tử Tình nói.

Tử Tình quay đầu nói với Lưu thị: “Đại tẩu muốn đi, không bằng ngày khác đi, ta phỏng chừng Tử Vũ cũng có muốn mua đồ, Hạ thái thái cùng Hạ lão thái thái sắp đến, Tử Vũ nhất định là phải mua thêm đồ.”

Lưu thị hỏi: “Bọn họ tới làm cái gì?”

“Nói là đến bên này mừng năm mới, còn có nhìn xem Văn Lâm chưa trông thấy mặt, còn có Hạ đại nhân cuối năm cũng muốn vào kinh.”

Lưu thị nghe xong cũng hỏi: “Hay là xảy ra chuyện gì nhỉ?”

“Việc này, người hỏi Đại ca ta một chút xem biết không?” Tử Tình nói.

Tử Tình đi bộ cùng Thẩm thị ở trong hoa viên, Tử Tình biết, Thẩm thị cũng là có chút nhớ nhà rồi, Thẩm thị càng là không thể thích ứng với ẩm thực phương bắc, vừa đến mùa đông, không thấy được một chút rau cỏ màu xanh biếc, hơn nữa trong nhà còn có Hà thị, tuổi tác đã cao, sao có thể không nhớ tới ?

“Nương, không bằng, chờ qua Tết xong, ta mang theo Yên Nhiên cùng người trở về một chuyến? Người nói được không?”

“Nhưng là, bọn họ không phải đều ở đây sao? Chỉ hai ta trở về, cũng không có ý nghĩa gì.” Thẩm thị nói.

“Trở về ở mấy tháng lại đi, cũng giống như vậy, vừa vặn ngắm nhìn phong cảnh ven đường, lúc chúng ta đi, quá vội vàng rồi.”

“Để nói sau, quay về thương lượng với cha người một chút.” Thẩm thị tựa hồ có chút động tâm.

Hai nương con dọc theo đường mòn hoa viên đi tầm vài vòng, Tử Tình thấy tâm tình Thẩm thị tốt lên rất nhiều, bèn đưa nàng trở về.

Buổi tối, Thư Ngọc cùng Thư Vĩ về nhà, biết Yên Nhiên ấy thế mà đi nhà Tiểu Dục, đều có chút bất mãn. Làm cho Tử Tình trong lòng không yên, gần như một đêm không ngủ được. Khó khăn lắm thấy trời vừa hửng sáng, liền càng không ngừng nhìn quanh ra bên ngoài, Yên Nhiên là được đưa về vào giờ Thìn. Tiểu Dục không theo tới, nói là vào thư phòng rồi.

Tử Tình bế Yên Nhiên, hỏi: “Nhà ca ca chơi vui không?”

Yên Nhiên gật đầu. Tử Tình tức giận đến chỉ vào đầu Yên Nhiên nói: “Lần sau thì không được đồng ý đi, cũng không biết nương lo lắng thôi rồi, đã gặp những ai?”

“Tỷ tỷ, ca ca, ừm, thúc thúc.” Yên Nhiên bẻ ngón tay nói.

Tử Tình vừa nghe thúc thúc thì sửng sốt, thúc thúc ở đâu ra? Trong đầu Tử Tình hiện ra bóng dáng Lí Hân.

Hoa ma ma nói: “Nhờ phúc của tiểu thư Yên Nhiên. Ngày hôm qua tiểu thư cùng tiểu thiếu gia đúng là thực vui vẻ, ngay cả gia chúng ta cũng khó lộ mặt một lần, quan tâm đến tiểu thư cùng thiếu gia của chúng ta.”

Tử Tình vừa nghe, thì ra là phụ thân của Tiểu Dục, liền hỏi: “Chẳng lẽ ngày thường gia các người không ở cùng bọn nhỏ sao?”

“Gia chúng ta nhiều việc. Cả ngày không có lúc nào thanh nhàn, hơn nữa trong nhà phòng ốc quá lớn, nữ nhân đứa nhỏ cũng nhiều, đâu thể luôn nhớ tới thiếu gia cùng tiểu thư của chúng ta.” Hoa ma ma thở dài.

Tử Tình cảm thấy việc này liên quan đến gia đình **, liền không lẩm miệng nữa, tìm riêng cơ hội hỏi Tiểu Phấn, ai ngờ Tiểu Phấn nói, cũng không biết rõ đến con phố nào, chỉ thấy tường vây rất cao. Mà bọn họ là từ một cái cửa nhỏ đi vào, cũng không có biển hiệu gì.

Đang nói, Tử Vũ đi tới, hẹn Tử Tình đi thăm Dương thị, nói Dương thị mang thai rồi, đây chính là việc vui lớn. Tử Thọ bây giờ cũng mới có hai hài tử, là có chút thừa thớt, ngày thường Thẩm thị không ít lần nhắc tới cùng Tử Tình.

Tử Tình đành phải bỏ việc này xuống, từ chỗ Tử Thọ trở về, tìm vài món quần áo cũ của đứa nhỏ cho Dương thị, nhớ tới quần áo mùa đông cho bọn nhỏ còn chưa có chuẩn bị, Tử Tình liền chuyên tâm xử lý quần áo mùa đông cho mấy đứa Thư Duệ. Ngày cũng là thắm thoát trôi qua. Mùa đông phương bắc đến sớm, dường như chỉ trong một đêm, lá cây bay hết xuống xuống sân, trước mắt nhìn lại, đúng là có vài phần thê lương, giống như tâm tình của Tử Tình.

Lúc Tiểu Phấn đưa thư của Lâm Khang Bình tới, Tử Tình đang ở dưới tàng cây làm sinh nhật hai mươi tám tuổi cảm ngộ.

Thư của Lâm Khang Bình phỏng chừng là đã sớm để cho A Thủy mang tới rồi, chẳng qua là đặc biệt dặn dò Vương Tài đưa tới vào ngày này, Tử Tình mở phong thư ra, nhìn thấy bốn chữ hàng đầu “Tình nhi vợ ta”, nước mắt liền một giọt một giọt rơi ở trên giấy viết thư, nhòe ra.

Ừ ừ cạc cạc đi đến triều đại không giải thích được này, trong lòng Tử Tình luôn cực độ khuyết thiếu cảm giác an toàn, vốn cho rằng mình tìm được cuộc sống ruộng vườn trong lý tưởng, cuộc sống tiểu phú nhàn hạ tiêu dao lại tự tại. Nhưng là bây giờ, gia nghiệp mặc dù lớn, nhưng hai phụ thê chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cuộc sống như vậy thật sự là mình muốn sao?

Lúc Tử Tình đang ăn năn hối hận, Thư Duệ tiến vào, hắn thấy Tử Tình cầm thư trong tay rơi lệ, biết đó chắc là thư phụ thân gửi, trong lòng cũng là sinh đau, đi tới, ôm vai Tử Tình, nói: “Nương, người nói, phụ

thân lúc này có phải cũng đang nhớ người hay không đây? Nếu hẳn biết nương cả ngày nhớ hẳn rơi lệ, có phải cũng không có lòng dạ nào làm việc hay không?”

Tử Tình thấy nhi tử, rất nhanh ổn định cảm xúc, Thư Duệ rút khăn ra, lau nước mắt cho Tử Tình, Tử Tình vội nhận lấy tự mình lau, hỏi: “Bây bạ cái gì đó? Ta chỉ là nhất thời cảm khái mà thôi. Tháng này còn chưa tới ngày, sao đã trở về rồi?”

“Đây không phải ta nhớ nương, trở về thăm nương một chút.” Thư Duệ trả lời.

“Ngạn Nhi đâu? Sao không thấy hẳn?” Tử Tình hỏi.

“Bọn họ phải ngày mai mới có thể nghỉ phép, ta nghĩ ngày mai cần phải cùng nương đi Lâm trang đưa áo lạnh, bèn xin tiên sinh nghỉ nửa ngày hôm nay.” Thư Duệ nói.

Hai mẫu tử trò chuyện, Tử Tình hỏi một chút chuyện của Thư Duệ ở thư viện, đang muốn đuổi Thư Duệ đi rửa mặt, Yên Nhiên chạy vội tới, nhất định đòi Thư Duệ bế nàng xoay quanh, hai người lại ỉ ôi hồi lâu.

Từ Lâm trang trở về, Tử Tình bỗng nhiên nhớ tới bao thuốc nổ của mình, cũng không biết có bị ẩm hay không, có mất đi hiệu lực hay không, liền bảo Đại Giang rẽ đến trong trang đi xem, Đại Giang nói: “Nãi nãi, hôm nay cũng đã muộn, không bằng chúng ta trực tiếp trở về thành, bằng không, hôm nay sẽ không về kịp, phải ở trong trang một ngày, bọn họ cái gì cũng không chuẩn bị, nhất thời cũng sợ không tiện.”

“Không sao, chúng ta chỉ đi xem xét, lấy chút gà vịt về nhà, hôm nay trời lạnh, thứ này cũng có thể để được.”

Một năm này, thu hoạch của trong trang còn chưa đủ nuôi những người này, nghiệp trồng trọt còn chưa có thấy hiệu quả lợi ích, nghiệp nuôi dưỡng gà vịt ngỗng .v.v. cũng bắt đầu đưa vào trong cung. Ngoài ra, Lâm Hưng nói muốn chắn lưới nuôi cá, nói là nuôi cá vùng nước chảy, thịt cá càng ngon hơn. Chỉ có điều, phỏng chừng chờ cá nuôi trưởng thành, còn không phải chờ hai năm sau?

457. Chương 461: Gặp Phải Chuyện Rồi

Đại giang nghe Tử Tình nói muốn lấy chút gà vịt, bèn nói: “Nãi nãi, lúc này đi, gà vịt cũng không có giết xong, không bằng ta đưa các chủ tử về nhà trước, chờ nãi nãi nghĩ xong muốn cái gì, ta đi riêng tới lấy cũng được. Cũng tiện để cho bọn họ chuẩn bị đầy đủ một chút.”

Thư Duệ nghe xong cũng nói: “Đúng vậy, nương, chúng ta vẫn là về nhà đi. Nhị đệ bọn họ còn ở nhà chờ chúng ta đó, hôm nay cũng không tiện, kéo dài tiếp nữa, chúng ta có thể thật sự không vào được thành rồi.”

Thư Duệ cũng là lo lắng Tử Tình ở ngoài không an toàn, huống hồ, hôm nay cũng thật là lạnh, gió bắc thổi vù vù, Thư Duệ cũng không muốn Tử Tình chịu tội.

Tử Tình nghe thấy lời Thư Duệ, chỉ phải phải bỏ đi ý nghĩa này, về nhà. Vừa vào cửa, Tiểu Phấn đã nói: “Tổ mẫu cùng mẫu thân của Hạ cô gia hôm qua đến rồi, đại cữu gia nói buổi tối đón gió cho các nàng ở nhà hẳn, nãi nãi đã trở lại thì đi thôi.”

Tử Tình nghe xong, thăm nghĩ, không nên tới thật đúng là đã tới rồi.

Sau khi Tử Tình rửa mặt chải đầu một phen, mang theo mấy đứa Thư Duệ đi nhà Tử Phúc, còn chưa có vào cửa, đã nghe thấy giọng nói của Hạ thái thái: “Đâu có biết chỉ bởi vậy, còn bị bắt lỗi, nghe nói, nhà bọn họ cũng là tính toán cuối năm vào kinh tìm kiếm biện pháp.”

Thẩm thị thở dài: “Đang yên lành, giầy vò vớ vẩn cái gì đây? Hôn sự của bọn nhỏ không có chịu ảnh hưởng chứ?”

Tử Tình nghe mơ hồ, vào cửa, Hạ thái thái vội im miệng, Tử Tình chào hỏi qua, cũng không thấy Hạ lão thái thái, liền hỏi: “Sao không thấy lão thái thái?”

“Một đường có chút không quen khí hậu, vào nhà liền có chút không thoải mái, bởi vậy, ở nhà nghỉ ngơi rồi.”

Đang nói, Tử Vũ bế Văn Lâm, Hạ Cam Vĩnh đỡ lão thái thái đến, Tử Tình cũng thỉnh an vãn an cho, Xuân Đào dâng trà. Thăm thị cùng bọn họ nói chuyện. Yên Nhiên cùng Vĩnh Huyền Vĩnh Cẩm đang chọc Văn Lâm chơi, Tử Tình rẽ đến phòng khách bên kia, Lưu thị đang sắp xếp nha hoàn bày bàn.

Tử Tình cũng không tiện hỏi thăm cái gì, Lưu thị thấy Tử Tình cười nói: “Đại ca người ở thư phòng đấy. Ta còn chưa kịp hỏi.”

Tử Tình cười nói: “Thôi, biết rồi cũng không giúp được việc gì, không được càng khó chịu. Còn không bằng không biết.”

“Lời này rất phải. Đúng rồi. Mấy người Nhị đệ muội các nàng ở thư phòng nhỏ đối chiếu sổ sách, người giúp đỡ đi xem một chút, hoa hồng tháng trước nên chia rồi.” Lưu thị cười nói.

“Thôi, càng miễn bàn đối chiếu sổ sách, bây giờ ta vừa thấy sổ sách là đau đầu, đám sổ sách nhà ta còn chưa đủ đâu ta đau à? Còn có xưởng thủy tinh, mỗi tháng đều một chồng to thật dày. Chút sổ sách ấy. Vẫn là để cho các nàng làm đi.” Tử Tình nói.

“Đúng rồi, nói đến cái này, năm nay Tiểu Tứ cùng muội phu đều không ở đây, xưởng thủy tinh này rất cuộc thế nào? Ta còn trông vào nó đặt mua đồ cưới cho nữ nhi ta đấy.” Lưu thị cười nói.

“Yên tâm đi, không thể thiếu của người. Năm nay mấy nhà máy lớn vừa xây. Chỗ nào không cần xi măng và thủy tinh? Còn có bến tàu bên kia, năm ngoái mới làm một nửa, lúc này đã tầm tầm rồi, kho hàng cũng xây không ít.” Tử Tình nói.

Kho hàng bến tàu phủ Tùng Giang này, Văn Tam còn đặc biệt để lại hai cái cho Tử Tình, hàng hóa nhà Tử Tình đều xếp tới quay vòng, cũng là bớt được một khoản tiền thuê lớn.

“Một năm nay, chỉ một khoản mua sắm trong cung, nhà người hẳn là có thể có không ít tiền thu nhỉ?” Lưu thị cười nói.

“Góp nhặt. Một tháng cũng là không đến hai ngàn lượng, không tính những đồ đặt trọn bộ.” Tử Tình tính ra, chức Hoàng thương này, một năm nhiều nhất mang đến cho Tử Tình bốn vạn lượng tiền lãi, Hoàng đế này, vẫn là khá tiết kiệm.

Lưu thị nghe xong đang muốn nói chuyện. Mấy người Trần thị đi ra, nhìn thấy Tử Tình, sắc giọng: “Muội muội đến cũng không giúp đỡ tính sổ, biết rõ ta làm cái này chậm hơn người nhiều.”

“Đã luyện mấy năm nay rồi, cũng nên có chút tiến bộ chứ?” Tử Tình cười nói.

“Ngượng ngùng, thật đúng là không có.” Trần thị cười nói.

Phó thị đưa cho Tử Tình một tờ ngân phiếu năm mươi lượng, nói: “Tháng này hơn tháng trước mười lượng, xem ra trời lạnh, nhiều người tới đây tắm rửa hơn, chương quỹ nói bọn họ đều ngại viện tử của chúng ta ít đó, cũng không biết còn có thể xây thêm mấy gian không?”

Tử Tình suy nghĩ một chút viện tử kia, hình như đất trống không còn nhiều, chen thêm mấy viện tử nữa, thì có chút chằng ra cái gì cả, dù sao, khi người ta thiết kế đều suy xét kỹ khoảng cách giữa các gian rồi, bèn nói: “Tốt nhất vẫn là không nên, phá hủy mỹ cảm, ngược lại có vẻ hẹp hòi.”

Dương thị cười nói: “Ta cũng là ý này.”

Dương thị nói chuyện bình thường không có lực ảnh hưởng gì, lúc này thấy Tử Tình nói giống nàng, tất nhiên cao hứng rồi.

Lưu thị nói: “Đi mời người ra đi, bàn đã dọn xong rồi.”

Tử Tình thấy, liền đi thư phòng gọi Tử Phúc, không nghĩ tới Tử Lộc và Tử Thọ đều ở đây, liền cười nói: “Mấy người các người đang nói cái gì vậy?”

“Có thể có cái gì? Chỉ là hỏi bài học của bọn họ, người tới làm cái gì?” Tử Phúc hỏi.

“Đại tẩu gọi các người ăn cơm đó.” Tử Tình cười nói.

Tử Lộc cùng Tử Thọ đứng lên đi trước, Tử Phúc cùng Tử Tình vừa đi vừa hỏi: “Hạ gia bởi vì sao mà đến người có biết không?”

“Không có, ta chỉ là lúc vừa mới vào cửa nghe thấy được một câu, hình như là đã xảy ra chuyện gì? Có thể ảnh hưởng đến Phó gia cùng Tần gia?” Tử Tình hỏi.

Tử Phúc đứng lại, nói: “Ta còn chưa có hỏi thăm rõ ràng, chẳng qua, ba nhà bọn họ đều không thoát khỏi liên can, chuyện cụ thể có bao lớn, hiện tại còn không rõ ràng lắm.”

“Nhưng là bên ta mới gặp Tứ đệ muội, giống như là bình thường, không thấy nàng có vẻ lo lắng gì.” Tử Tình nói.

Tử Phúc đang muốn nói chuyện, Xuân Đào gọi: “Gia, chỉ chờ các người thôi.”

Tử Phúc bèn nói: “Trở về rồi nói sau.”

Sau khi ăn xong, Tử Tình cùng Thẩm thị và Hạ thái thái cùng với Hạ lão thái thái nói chuyện một lúc, Hạ thái thái nói tàu xe mệt nhọc, mang theo lão thái thái trở về nghỉ ngơi trước. Tử Tình vội hỏi Thẩm thị rốt cuộc Hạ gia đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra, Tần đại nhân nhân cùng Phó đại nhân là quan hệ thông gia, Tần đại nhân liền cùng tri phủ Lư Châu đổi chỗ một chút, vừa khéo, triều đình muốn khai thác mỏ đồng ở Lư Châu, phủ nha tất nhiên chiếm tiên cơ, Tần đại nhân bí mật cũng mua vài ngọn núi ở phụ cận, muốn chờ sau này lên khai thác.

“Nhưng là, việc này cùng Phó gia và Hạ gia có quan hệ gì đâu?” Tử Tình hỏi.

“Tần gia cảm thấy một nhà phiêu lưu quá lớn, bèn cũng kéo cả Phó gia và Hạ gia xuống nước, bây giờ, triều đình biết được việc này, nghe nói, Thánh thượng lời đình giận dữ, về phần xử lý như thế nào, thật đúng là không dễ nói, phỏng chừng, cuối năm bọn họ đều cần phải vào Kinh rồi.” Thẩm thị thở dài.

Tử Phúc nói: “Thì ra là chuyện này, ta nói sao một chút tiếng gió ta cũng không có nghe được? Nếu chuyện tham ô nhận hối lộ khác, Lại bộ là có thể biết được ngay.”

Tử Tình cười nói: “Chẳng lẽ bọn họ không biết, núi này là chúng ta quyền sao?”

“Việc này, ta không nói cho các nàng, quan tâm nàng đâu. Làm quan yên lành không làm, cứ nghĩ tới tiền tài ngoài luồng, may mà chúng ta không ở An Châu, bằng không, còn không lời kéo chúng ta cùng mua, việc này, có thể gặp phiền toái rồi.” Thẩm thị nói.

“Phỏng chừng mũ cánh chuồn là khó bảo toàn rồi, xem tâm tình của Thánh thượng, nghe nói, trước đó vài ngày nhóm súng pháo mua đầu tiên về đến, bạc kia, vẫn là từ thuyền vận của Lâm Khang Bình bọn họ kiếm được, xuống dệt ở phủ Tùng Giang cũng bắt đầu làm ra tiền rồi, tâm tình của Thánh thượng hẳn là cũng không tệ nhỉ?” Tử Phúc nói.

“Tâm ý của Thánh thượng, các người làm thần tử, ngàn vạn lần không được đi phỏng đoán, một khi không vừa ý, đại họa lâm đầu cũng không biết đến như thế nào? Còn có, mấy nhà bọn họ phỏng chừng sẽ tìm người đi cầu tình, bởi vì Tiểu Tứ không ở đây, người cũng cần thận suy nghĩ kỹ đi.” Tăng Thụy Tường nói với Tử Phúc.

Tử Phúc trả lời: “Cha, yên tâm đi, chút sâu cạn này ta còn có thể không biết.”

“Thế Tứ đệ muội biết chưa?” Tử Tình hỏi.

“Hẳn là không biết, Tiểu Tứ không ở đây, nàng có thể dùng sức gì? Chỉ là thêm phiền lòng vô ích mà thôi.” Thẩm thị nói.

Tử Tình trở về nhà, nghĩ tới lòng người, quả nhiên là tham, Trần gia vừa phạm phải tội, bị giáng chức đến Mai Châu, không nghĩ tới Tần phu nhân còn chưa rút ra bài học, lại cứ một mực kéo Phó gia cùng Hạ gia xuống nước, xem ra, thế sự này quả nhiên khó liệu, nhớ ngày đó, khi Tử Hỉ cùng Phó gia đề nghị kết thông gia, Tăng gia còn cái gì cũng không phải, lúc này mới vài năm, Phó gia lại trì trệ không tiến.

Ý của Tử Phúc, chuyện của ba nhà này, muốn nói lớn cũng không lớn, bởi vì triều đình còn chưa có văn bản quy định rõ ràng, dân chúng không được mua núi khai thác mỏ, nhưng chỉ có thời cơ không đúng, triều

đình gióng trống khua chiêng khai thác mỏ, người vì tư lợi của mình, lợi dụng chức quan chiếm tiên cơ, hiển nhiên không đúng lúc.

Bởi vì Hạ thái thái, Tử Tình ít tới nhà Tử Vũ chơi, thông thường đều là lúc thỉnh an ở nhà Tử Phúc hỏi vài câu, Hạ thái thái nói tiền căn hậu quả của chuyện này cho Phó thị, Phó thị còn có chút không tin tưởng lắm, khóc mấy trận, lại cứ việc gì cũng không giúp được, muốn viết thư cho Tử Hỉ, đối phương ngay cả địa chỉ cố định cũng không có, muốn nhờ một người thăm dò ý tứ của Hoàng thượng, nhưng mấy nhà phu nhân thái thái bình thường hay qua lại, cấp bậc đều thấp, hoàn toàn là không có người có thể nhìn thấy Hoàng thượng.

Phó thị giống như con ruồi không đầu đụng vào vách tường vài ngày, Tử Phúc khuyên nàng không bằng chờ phụ mẫu nàng đến mới quyết định, dù sao phụ thân nàng làm quan bao nhiêu năm nay, dù sao cũng còn có chút người quen đồng liêu.

Phó thị nghe xong cũng chỉ đành thôi, lúc này, khó khăn lắm hai tháng lại trôi qua rồi.

Tiến vào tháng mười hai, rơi xuống vài trận tuyết lớn, Tử Tình càng là chân không bước ra khỏi nhà, cả ngày ôm một cái lò sưởi tay dựa vào trên炕, đánh cờ, chơi đùa cùng Yên Nhiên, Tiểu Dực bây giờ cũng không tới mỗi ngày nữa, có khi ba bốn ngày mới đến một lần, đại khái cũng là trời lạnh không tiện ra ngoài.

Tử Tình đến cả hàng Tết cũng lười đi làm, tháng trước An Châu đưa một xe đồ tới đây, Tiểu Thanh Tiểu Lam biết được bên này thiếu rau xanh, phơi đây mấy sọt lớn rau khô tới đây, đủ cho Tử Tình ăn được một thời gian rồi. Cái khác, trong thôn trang bên này cũng có, nào là thỏ, hoẵng, dê, lợn...v.v., trong thôn trang đều nuôi.

Tử Phúc bọn họ tiến vào tháng mười hai, khảo hạch quan viên cũng bắt đầu, cũng là bận rộn khủng khiếp, gần như rất ít về nhà.

Lưu thị mấy ngày nay cứ tìm Tử Tình chơi mạt chược, Tử Tình cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Bốn người các người không phải là vừa vặn sao? Nhất định lôi kéo ta là sao?”

Lưu thị cười nói: “Tứ đệ muội nào có tâm tình? Người không thấy nàng từ sáng đến tối, thăm dò xung quanh sao? Bạc đúng là tiêu không ít. Tam đệ muội mang thai cũng không thể ngồi mãi, chỗ tiểu muội ta lười đi tìm nàng, bằng không Hạ thái thái nghe được muốn chen vào một chân, ta còn phải ứng phó nàng, mấy người các người lần lượt đến.”

“Này, sự việc của Tứ đệ muội, ta thật đúng là không biết, ta cũng chỉ là buổi tối mỗi ngày đi qua thăm cha nương một chút, trời lạnh ta không thích ra khỏi cửa. Đại ca không phải là khuyên nàng rồi sao? Lại đi ra ngoài mò mẫm giày vò cái gì?” Tử Tình hỏi.

“Nàng là người có tính nôn nóng, lúc này lại đến cuối năm rồi, nàng sợ người Lại bộ gây khó dễ, nghĩ tới chuẩn bị trước một chút.” Lưu thị nói.

Lại bộ, Tử Tình nghĩ tới Văn Tam, có ý đi tìm hắn hỏi một chút, lại lo lắng thêm phiền toái cho hắn, huống hồ, mấy lần có việc đều là hắn đến tìm Tử Tình, Tử Tình muốn tìm hắn, thật đúng là không dễ.

458. Chương 462: Hoàng Đế Xử Trí

Lưu thị nói xong nhìn Tử Tình, hỏi: “Người không phải quen biết Tam gia Văn gia kia, hắn không phải là người Lại bộ sao, người nói đệ muội cũng thật là, nhất định muốn bỏ gần cầu xa.”

Tử Tình đang muốn đáp lời, vừa khéo, Phó thị từ bên ngoài đi vào, nghe thấy được những lời này, nói: “Tỷ tỷ, ta thật đúng là đến cầu tỷ tỷ. Hôm nay, ta hỏi thăm, bọn họ nói, Văn tam gia ở Lại bộ tuy rằng là lang trung, nhưng là hắn có quan hệ gần với Hoàng gia, kính xin tỷ tỷ giúp ta hỏi thăm một chút.”

Tử Tình nghe xong có chút khó xử, chuyện của Phó đại nhân mặc dù không muốn quản, nhưng dù sao cũng liên lụy đến Phó thị, liên lụy đến Tử Hỉ, Tử Tình ngẫm nghĩ, nói: “Đệ muội bình tĩnh chờ nóng, chờ thêm

vài ngày, Thư Duệ bọn họ nghỉ phép, thiếu gia Văn gia đến, ta nhờ hắn gửi lời nhắn, bởi vì ta thật sự không có cách nào đi tìm người ta.”

Lưu thị nghe xong nói: “Đúng vậy, chờ người ta đến rồi, nhờ hắn hỏi thăm một chút, người bảo Tử Tình đi tìm Văn tam gia thế nào?”

Phó thị nghe xong cũng chỉ đành như thế, lại cứ lúc này Tiểu Dục tới cửa, đưa một đùi hươu tươi tới đây, đại khái đứng ở cửa một hồi, nghe được lời nói của Tử Tình và Phó thị, bèn nói: “Cô cô, xảy ra chuyện gì sao?”

Tử Tình nhìn Tiểu Dục, thật là không muốn để cho hắn nhảy vào hồ nước đục này, bèn nói: “Không có chuyện lớn gì, trẻ con không cần quan tâm những chuyện đó.”

“Cô cô, ta tuy là trẻ con, nhưng ta cũng biết, cô cô đi tìm Văn tam gia là không đúng, cô cô, chẳng lẽ người muốn bị người nắm được nhược điểm bàn tán sao?” Tiểu Dục trịnh trọng nói.

Tử Tình nhìn Tiểu Dục, Tiểu Dục rất nghiêm túc nhìn Tử Tình, Lưu thị vội nói: “Cô cô người sẽ không đi tìm hắn, là muốn nhờ Văn thiếu gia giúp đỡ hỏi một chút.”

Tiểu Dục nghe xong thở phào nhẹ nhõm, nói: “Cô cô, chuyện Văn gia có thể làm được. Ta cũng có thể làm được, cô cô không nghĩ tới ta sao?”

Tử Tình nghe xong, kéo Tiểu Dục qua, nhắ nạt nói: “Cô cô biết nhà người lai lịch không nhỏ. Nhưng là, cô cô nói, người vẫn là một đứa nhỏ. Cô cô không muốn người tiếp xúc với những chuyện của người lớn quá sớm, việc này đối với người mà nói, rất tàn nhẫn. Cô cô hi vọng người có thể thật vui vẻ mà trưởng thành.”

Hoa ma ma ngoài cửa nghe được lời nói này của Tử Tình, lau mắt, tiến vào nói: “Nãi nãi thật sự là một lòng một dạ suy nghĩ cho tiểu chủ chúng ta, nô tì thay ta tiểu thư của chúng ta dập đầu cho nãi nãi.”

Tử Tình không đợi Hoa ma ma quỳ gối, liền ngăn cản nàng. Nghiêm mặt nói: “Hoa ma ma vạn vạn lần không được, tiểu thư các người là thân phận tôn quý bậc nào, ta chẳng qua là một kẻ xuất thân thôn cô, sẽ giảm thọ.”

Tử Tình không cần nghĩ cũng biết mặt này, là không nhận nổi.

Hoa ma ma nói: “Không thay tiểu thư chúng ta. Lão bà tử dập đầu cho nãi nãi.”

Tử Tình cũng không để nàng dập xuống, nhìn nhìn người trong phòng, Tử Tình không muốn nói những chuyện này cho Tiểu Dục lắng, Hoa ma ma nhìn ra tâm tư của Tử Tình, nói: “Lão bà tử là không hiểu những việc này, chẳng qua, đã là chuyện của Tứ cữu nãi nãi, nãi nãi cũng khẳng định không thể buông tay mặc kệ, để cho tiểu chủ đi hỏi thăm một chút giúp nãi nãi cũng không có gì.”

Phó thị nghe xong còn thiếu chút nữa thì ôm Tiểu Dục khóc. Tiểu Dục thoát khỏi nàng, nói: “Ta không vì người, ta chỉ vì cô cô, người trước hết là nói xem chuyện gì đi.”

Tiểu Dục lúc này, tự có một phen khí thế không thể khinh thường, làm cho Tử Tình có chút hồ đồ rồi. Đây là Tiểu Dục cả ngày ở trước mặt Tử Tình làm nũng tranh thủ tình cảm kia ư?

Phó thị nói ra sự việc, Tiểu Dục nghe xong chỉ nói ba chữ: “Đã biết rồi.”

Phó thị nhìn Tử Tình, Tử Tình lắc đầu, nói: “Về sau không cần ra ngoài cầu người lung tung nữa, chờ tin tức đi.”

Phó thị khóc nói: “Phụ mẫu ta bọn họ đã vào kinh rồi, còn có Tần gia, Hạ gia, năm nay cần phải kiểm tra đánh giá, nghe nói Hoàng thượng tự mình hỏi đến việc này, vốn còn tưởng rằng năm nay khảo hạch có thể thăng một cấp, việc này khẳng định không trông chờ gì rồi.”

Lưu thị thấy Phó thị khóc lên rồi, Tiểu Dục ở một bên, nhìn Tử Tình, Lưu thị kéo quần áo Phó thị, truyền một ánh mắt, Phó thị lau nước mắt nói: “Ta đi về trước, tỷ tỷ hao tâm tổn trí rồi.”

Mấy người Lưu thị cũng nhân cơ hội cáo từ, tất cả mọi người đi rồi, thấy Tử Tình xụ mặt, Tiểu Dục hỏi: “Cô cô, ta làm sai rồi sao?”

Tử Tình nghĩ nghĩ, nói: “Tiểu Dực, ta vẫn luôn coi ngươi là một đứa trẻ mà yêu thương. Mấy năm nay, cô chưa bao giờ hỏi đến việc nhà ngươi, bởi vì cô không muốn để cho ngươi cảm thấy, cô đối tốt với ngươi là có mục đích, cho nên, cô vẫn luôn nói với người khác, không biết thân thế của ngươi, sợ tìm tới phiền toái cho ngươi. Nhưng ngươi hôm nay thì tốt rồi, ta không nói gì, chính ngươi cứ nhất định đòi đâm vào. Ngươi xót cô cô, muốn che chở cô cô, chia sẻ ưu sầu cho cô cô, những thứ đó cô cô đều hiểu rõ. Nhưng là, ngươi đã nghĩ, ngươi làm như vậy có hậu quả thế nào chưa? Về sau, nếu bọn họ lại có chuyện mà nói, ta còn giúp hay không? Giúp, ta không có năng lực, không giúp, bọn họ sẽ cho rằng ta lạnh bạc.”

Tiểu Dực nghe xong hồi lâu mới nói: “Cô cô, ta sai lầm rồi, ta hiểu được, ta nên bí mật nói với ngươi, việc này liền dễ làm rồi.”

Tử Tình ôm chầm lấy Tiểu Dực, vuốt đầu của hắn, nói: “Về sau nhớ kỹ, tiền tài không thể lộ ra ngoài, thân thế này, cũng không thể tùy ý lộ ra ngoài, đừng tìm phiền toái cho mình.”

“Cô cô, ta biết, nếu là người khác, ta sẽ không mở miệng, ta chỉ là không muốn cô cô khó xử, cô cô, ngươi nói chuyện này làm sao mới tốt?” Tiểu Dực ngẩng đầu hỏi.

“Đó là ý chỉ của Hoàng thượng, chờ Hoàng thượng gặp bọn họ rồi lại nói, cô cô chỉ có một nguyện vọng, không muốn họa vào cả nhà họa vào con cháu, cái khác, ta cũng không có sở cầu. Mỗi người đều phải vì việc mình làm sai mà chịu trách nhiệm.” Tử Tình nói.

Tiểu Dực đi rồi, Tử Tình bỗng nhiên nhớ tới sự việc ở Việt Thành năm đó, không chừng chính là Tiểu Dực ra tay, bằng không, Trần tri phủ làm sao có thể yên lành rút lui cổ phần, cũng tra ra hắn tham ô, bị giáng chức đây?

Tử Tình lôi kéo Hoa ma ma hỏi, Hoa ma ma nói: “Việc này, lão bà tử chưa bao giờ hỏi tới, nãi nãi nếu muốn biết, chỉ có thể hỏi tiểu chủ thôi.”

Đáng tiếc, Tiểu Dực mấy ngày không tới, một nhà Phó đại nhân cùng Tần gia trái lại vào kinh rồi, chờ chỉ yết kiến. Hạ đại nhân còn chưa tới cấp bậc gặp được Hoàng thượng, chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà chờ tin tức.

Chắc hẳn Phó thị nói cho phụ mẫu nàng chuyện Tiểu Dực nhúng tay vào, Phó phu nhân đặc biệt tới cửa đến thăm Tử Tình, lôi kéo tay Tử Tình, nói: “Thật sự là nhờ có ngươi, mà nữ tể lại không ở nhà. Lão gia nhà ta cũng là hồ đồ, chuyện của Hoàng gia, cũng là chuyện chúng ta có thể chen một tay sao? Bạc nơi nào không dễ kiếm, nhất định muốn tranh bạc với Hoàng thượng, giờ cũng thật là ứng với câu nói kia, thông minh một đời hồ đồ nhất thời, nhưng nhất thời này là đòi mệnh một đời rồi.”

Tử Tình cũng không biết nên khuyên nàng thế nào, kể từ sau khi trải qua chuyện Tần phu nhân, Tử Tình đối với Phó phu nhân cũng phai nhạt nhiều, nếu không phải vì Tử Hỉ cùng Phó thị, Tử Tình chắc chắn không thể để cho Tiểu Dực hỏi tới những chuyện này.

Ngày mồng tám tháng chạp qua rồi, mười lăm cũng qua rồi, mắt thấy sẽ đến hai mươi, Phó đại nhân còn chưa có được triệu kiến, trong lòng luôn lo sợ bất an, bởi vì hai mươi sẽ phong ấn, các cửa nha môn cũng không làm việc nữa.

Mười sáu tháng chạp, Tử Phúc được Hoàng thượng triệu kiến, đặc biệt thăng chính ngũ phẩm, làm tri châu Kinh châu, vẫn là phụ trách thuỷ lợi đồng ruộng. Thuận tiện hỏi hắn quan điểm đối với việc Phó gia cùng Tần gia.

Tử Phúc nghĩ nghĩ nói: “Nếu nhìn từ góc độ luật pháp, bọn họ cũng không sai, triều ta cũng không có quy định cá nhân không được mua núi khai thác mỏ, nếu bàn từ tư tâm, bọn họ chẳng những không phân ưu cho Thánh thượng, còn lợi dụng chức vụ, hại công lợi tư, vợ vét của cải cho mình, là không thể tha thứ.”

Tử Phúc nói xong cũng không dám ngắt đầu, thật lâu không có động tĩnh, Tử Phúc cũng không dám đứng dậy, thật lâu sau, chỉ nghe Hoàng thượng mở miệng nói: “Cũng được, trăm lần nể phần trung thành của một hộ Tăng gia các ngươi, tha cho bọn họ lần này.”

Lúc Tử Phúc đi ra, phía sau lưng ướt cả, biết người trong nhà đều chờ mình, vội trở về báo tin, Phó đại nhân nghe được tin tức Tử Phúc mang đến, cũng buông một hơi thật dài.

Tử Phúc vừa mới vào cửa không bao lâu, thái giám chấp sự tới cửa tuyên chỉ, Phó đại nhân tiến cung yết kiến.

Xử trí Phó đại nhân là giữ nguyên chức quan tòng ngũ phẩm, chẳng qua, bị sung quân đến Quỳnh Châu, khai hoang đồn điền tích trữ lương thực, bởi vì lúa nước Quỳnh Châu có thể trồng ba quý. Tần đại nhân cũng giữ nguyên chức vị, bị điều đến chủ quản Tây Vực quản lý ruộng bông, để xem biểu hiện về sau.

Về phần Hạ đại nhân, niệm hán tuổi tác đã cao, chức vụ cách đi, về quê dưỡng lão. Hạ thái thái nghe xong tuy có chút tiếc hận, chẳng qua, cũng là vừa lòng nàng. So với Phó gia cùng Tần gia đi đến đất man di đó mà nói, vẫn là khá hơn một chút, dù sao, Hạ đại nhân qua tuổi năm mươi rồi. Thực sự ép buộc đi những địa phương đó, đâu còn đường sống?

Phó Tần hai nhà vội vàng định ra hôn kỳ, vừa khéo Phó thị mua trước phòng ở có sẵn, Phó gia chuyển vào, chuẩn bị hôn sự cho Phó Gia Viễn.

Tử Tình vừa nghe hai nhà này bị sung quân xa như vậy, một nơi cực lạnh, một nơi là cực nóng, điều kiện đều rất khổ, chẳng qua chức vị cùng phẩm cấp vẫn giữ nguyên, cũng coi như Hoàng thượng chiếu cố rồi. Phương diện này Tử Tình không biết là lời nói của Tử Phúc có tác dụng hay là lời nói của Tiểu Dực ảnh hưởng đến phán quyết của Hoàng đế, bằng không, theo khổ cảnh trước mắt của hắn, hắn là sẽ không dễ dàng tha cho mấy người bọn họ.

Hạ thái thái cùng Hạ đại nhân thương lượng xong rồi, dứt khoát ở lại Kinh Thành cùng nhi tử nàng dâu luôn, có sẵn phòng ở, cũng là bớt lo. Về phần Phó gia, Tần gia, nghe Thẩm thị nói, Tần phu nhân cùng Phó phu nhân tạm thời không đi, phỏng chừng cũng là không chịu nổi nơi đó khổ cực đi. Đương nhiên, đây là nói sau.

Mười chín tháng chạp, Lưu thị đang thương lượng với Thẩm thị chuyện hai mươi sáu tháng chạp đưa hạ lễ chúc mừng con cái hai nhà Phó gia cùng Tần gia, bên ngoài đến một đồng người nườm nượp, thái giám cung nữ quan chấp sự..., thì ra là Lưu thị thụ phong làm ngũ phẩm nghi nhân, mà Thẩm thị, thì bởi vì cần kiệm khắc kỷ, ôn lương đôn hậu, có khả năng dạy con làm tấm gương tốt, thăng làm tứ phẩm cung nhân.

Tăng gia nhất thời không khỏi đều vui sướng, trước cửa xe ngựa chúc mừng tặng lễ nói liền không dứt, không chỉ có đồng liêu mới cũ của Tử Phúc, còn có đồng liêu của Tử Hỉ, suốt ngày mở tiệc chiêu đãi không ngừng, tương phản rõ ràng với Phó gia cùng Hạ gia trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Hạ thái thái ở nhà thấy, không khỏi có chút nản lòng thêm trong lòng mất thăng bằng, lúc này không cho rằng Hạ đại nhân bị xử trí hợp ý rồi, cho là Tăng gia đã có thể được Thánh quyền ân sủng, vì sao không thể cầu tình cho bọn họ, ít nhất, bảo vệ quan chức, nàng mới có thể tiếp tục làm quan phu nhân của nàng, mới có thể tiến vào vòng quan hệ của quan phu nhân, bây giờ thì tốt rồi, Hạ đại nhân một kẻ bạch đinh ở nhà, không công chờ mọc meo.

Tử Phúc tất nhiên không biết những chuyện này, Tử Vũ mặc dù từ chỗ Hạ thái thái cố ý hay vô tình nghe được vài câu, cũng không dám về nhà nói, sợ chỉ làm cho Thẩm thị ngọt ngào, nghĩ tới nghĩ lui, liền đến tìm Tử Tình.

459. Chương 463: Nước Mắt Của Tiểu Dực

Nói đến Tử Tình sau khi nghe Tử Vũ kể, cười lạnh nói: “Đây mới là được voi đòi tiên đấy! Lúc trước nàng khóc nói thế nào với nương cùng Đại ca còn có ta, chỉ cầu một nhà bình an, chuyện xấu của Hạ đại nhân không được cũng không sao, chỉ cần không họa tới con cháu, ta mới nói ra với Tiểu Dực.”

“Thì ra là tỷ tỷ giúp, ta còn buồn bực đây. Ôi, nàng nói với ta nhiều lần như vậy, muốn để cho ta cầu tình Đại ca cùng tỷ tỷ, ta cũng là lười đáp lại nàng, dù sao nàng nói cái gì, ta đều đáp, chẳng qua, vào tai trái ra tai phải mà thôi.” Tử Vũ cười nói.

“Người bướng bỉnh tình khôn, người cũng là bớt lo rồi. Sau đó nàng không làm khó dễ người?”

“Nàng dám? Ta có trai có gái, nhà mẹ đẻ thực lực mạnh, bản thân lại có đám bạc vốn riêng đó, ta tại sao phải uất ức chính mình? Ta chẳng qua là đến tìm tỷ tỷ nói một chút lời nói trong lòng mà thôi.” Tử Vũ nói.

“Cũng đúng, nương ta trước kia luôn uất ức mình, cuối cùng, trừ con cái đi theo bị khinh bỉ chịu tội ra, đến cả một chỗ tốt cũng không được.” Tử Tình nghĩ tới cuộc sống của Thẩm thị những năm đó, thở dài.

Xem ra, tính tình của Tử Vũ cũng có vài phần cương liệt, nàng sau khi sinh, cũng chưa từng chịu khổ gì, lại là đứa nhỏ nhất trong nhà, tự nhiên nuông chiều vài phần, cũng may Thẩm thị và Tăng Thụy Tường cũng có chừng mực, hơn nữa thời gian nàng đi theo Tử Tình dài nhất, cũng là hiểu chuyện, cũng không có hình thành tính tình ương ngạnh.

“Muội phu đối với người thế nào? Có bị kẹp ở giữa khó xử hay không?” Tử Tình đột nhiên hỏi.

“Hắn vẫn còn là người biết lễ phải, biết mấy năm nay, chúng ta giúp Hạ gia bao nhiêu, cũng thường xuyên khuyên nương hắn vài câu, chẳng qua là, gia bà ta không nghe vào.”

“Thế thì tốt, người cũng đừng thường xuyên nổi nóng, để hắn ở giữa khó xử. Còn có, đối với gia bà người. Nàng nói cái gì, người nghe là được, có làm hay không là ở người, chẳng qua là. Người ngàn vạn lần đừng âm ỉ với nàng, bằng không, sai chính là người. Chuyện gì mình muốn trong lòng nắm chắc. Đừng ngu ngốc mà bị lừa đi.” Tử Tình dặn dò vài câu.

“Biết rồi, không phải là bằng mặt không bằng lòng sao? Giống suy nghĩ của ta nhỉ, không hổ là hai tỷ muội. Ta mới lười âm ỉ với nàng đó, dù sao nàng ở đây, nàng đương gia, cho ta cái gì thì ăn cái đó, không muốn ăn thì về nhà mẹ đẻ ăn. Ta cũng lười quan tâm, ta muốn cái gì, mình có bạc, ta còn mừng bớt lo.” Tử Vũ vỗ tay nói.

Thì ra, khi Tử Vũ đi lên Kinh Thành Hạ gia cho một ngàn lượng bạc. Mua phòng ở còn chưa đủ, Hạ Cam Vĩnh tất nhiên không thể cứ dùng vốn riêng của Tử Vũ mãi, khi về quê đi thi đòi trong nhà một ngàn lượng bạc làm đồ gia dụng, khấu trừ hơn ba trăm lượng Tử Vũ ứng ra khi mua phòng cùng hơn hai trăm lượng sống năm thứ nhất, còn lại dùng để qua ngày, bây giờ cũng không quá ngoài hai trăm lượng, Tử Vũ mang cả bạc kèm sổ sách cho Hạ thái thái, bản thân còn khỏi phải quan tâm chi phí trong nhà.

“Nói người quý tinh, người thật đúng là quý tinh. Người thật đúng là làm ra được.” Tử Tình mặc dù cổ vũ Tử Vũ giữ lại chút tâm nhân. Nhưng cũng không bảo nàng quá coi trọng bạc, chung quy vẫn là người một nhà.

“Tỷ, người không biết, người là không có gia bà. Không phải là ta nhất định muốn như vậy, nàng vừa tới đã hỏi cái này hỏi cái kia, lại là oán giận nhà của ta nhỏ. Đại ca thiên vị rồi. Oán giận ta tiêu nhiều tiền, tiêu tiền như nước, không chừng trong bụng còn hoài nghi ta trợ giúp bạc cho nhà mẹ đẻ đó, ta tội gì bị oán trách này, trực tiếp giao sổ sách cho nàng, nàng chính là ý này. Nàng tiếp nhận đã không nói rồi, người ta chủ động để lại, nói là ta mang theo đứa nhỏ, bảo ta bớt quan tâm. Giống như ai hiếm lạ mấy lượng bạc nhà họ vậy?”

Lời này, Tử Tình không có quyền lên tiếng, con người Hạ thái thái, Tử Tình vẫn là hiểu biết vài phần, làm người khôn khéo không nói, còn quen tính kẻ người khác, bèn không khuyên Tử Vũ nữa, như thế là tốt.

Tử Vũ nói xong trong lòng thoải mái, bản thân vỗ vỗ tay về nhà rồi.

Tử Tình dọn dẹp một chút, nghĩ cũng nên sai người đưa một phần hạ lễ cho Phó gia cùng Tần gia, hai ngày nay Lưu thị vẫn luôn bận rộn mời khách dự tiệc, lúc này cũng không biết có nhân rồi hay không, vừa vặn cũng đi thăm Thẩm thị một chút.

Lúc Tử Tình đi vào vừa vặn nghe được Thẩm thị nói: “Đúng vậy, các người cũng nên đi về nhà rồi. Cũng mời cha nương các người mừng sáu tới đây uống rượu tết, lát nữa ta bảo Tử Phúc gửi bái thiệp cho các nhà.”

“Ta đây cũng không làm phiền Đại ca, ta trở về nói cho cha nương ta là được. Còn có, cha nương ta cũng muốn mời mọi người uống rượu tết, mấy năm nay thường hay nói, vẫn không thực hiện được, bây giờ có thể tụ tập một chỗ, nương xem ngày nào đó thích hợp, chúng ta chuẩn bị trước.” Hạ Cam Vĩnh hỏi.

“Được, là nên náo nhiệt một chút. Việc này, nói cho nương người một tiếng, trừ mừng sáu, các người xem mà quyết định, chúng ta đều đi. Mà nói trước, mừng sáu ở nhà ta, năm nay mấy nhà các người, có chút

không thông thuận, ta muốn mọi người tụ tập một chút, về sau, muốn tụ tập cũng không dễ dàng.” Thẩm thị nói.

“Nhạc mẫu ta cũng là ý này, sớm thả lời rồi, ai nếu không đi, nàng nhưng là muốn tới tận cửa để mời.” Phó Gia Viễn nói.

Tử Tình thấy bọn họ đang nói chuyện, rẽ qua chỗ ngoặt, đi tìm Lưu thị trước, lại cứ Lưu thị còn không có ở đây, Tử Tình cùng mấy đứa Vĩnh Liên nói đùa một chút, rồi trở về tìm Thẩm thị, quả nhiên bọn họ đều đi rồi.

“Nương, đang yên lành nghĩ như thế nào mời đến rượu tết rồi?” Tử Tình hỏi.

Ý của Tử Tình là cuộc sống của người ta cũng không thuận lợi, chỉ nhà mình nhiều việc vui, giờ nếu tới, nhìn trong lòng còn không được dễ chịu lắm, nào còn lòng dạ uống rượu, nếu không đến đây, trên mặt tình cảm lại không thể nào nói nổi, chẳng phải là làm người ta trái phải đều khó xử?

“Chẳng phải là nhìn mấy nhà bọn họ xảy ra chút chuyện, bị tổng đến nơi xa như vậy, dù sao cũng là thân thích một hồi, nói bày mấy bàn rượu, mọi người tụ tập. Tạm thời làm tiệc tiễn biệt cũng được, ai biết sau này gặp lại phải đợi đến năm nào?” Thẩm thị xoa nắn tay Tử Tình nói, nàng biết Tử Tình sợ lạnh, mới từ bên ngoài đi vào nên tay lạnh.

Tử Tình nghe xong không lên tiếng, tiệc tiễn biệt thì tiệc tiễn biệt đi, bằng không, người ta còn tưởng rằng là Tăng gia điệu bộ, chứng mất người ta, tóm lại, nhân tình này, làm như thế nào cũng có thể lựa ra được khuyết điểm.

“Sao người đến cả lò sưởi tay cũng không mang? Nha hoàn đi theo cũng không nghĩ tới.” Thẩm thị hỏi.

Tử Tình trò chuyện cùng Thẩm thị một lúc, hỏi mấy người Lưu thị tặng lễ đại khái bao nhiêu, rồi trở về nói cho Hoa ma ma đi chuẩn bị, còn mình tập trung làm quần áo mới mừng năm mới cho bọn nhỏ.

Hai mươi sáu tháng chạp, Tử Tình bọn họ từ Phó gia ăn cưới trở về, biết được A Thổ A Thủy đã trở lại, mang đến thư của Lâm Khang Bình, cũng mang đến sổ sách một năm này cùng một chồng ngân phiếu và một xe hàng ngoại.

“Năm nay sao trễ như vậy?” Tử Tình hỏi.

“Ôi, đừng nói nữa, đám giặc Oa chết tiệt, đại khái là biết chúng ta cuối năm phải về nhà, hàng hóa trên thuyền nhiều bạc cũng nhiều, toàn canh giữ ở trong biển đó. Chúng ta là vận khí tốt, trên thuyền có lựu đạn, cũng có súng, chạy được, có nhà vận khí không tốt, bị bọn họ nắm được, chỉ sợ người có thể trở về đã không tề rồi.” A Thủy trả lời.

“Nhưng là, không phải nói triều đình mua súng pháo rồi, chẳng lẽ bọn họ đều về nhà mừng năm mới hay sao?” Tử Tình hỏi.

“Thế thì còn không có, có thủy binh tuần tra, nếu không, giặc Oa này chẳng phải càng hung hăng ngang ngược hơn rồi?” A Thổ nói.

Tử Tình thở dài, nhớ tới thuốc nổ của mình, nếu vụng trộm nổ bến tàu và thuyền bè của người nước Oa, quá đã nghiền, đáng tiếc, mình là nữ, nghĩ ra thêm chút sức, còn không biết bắt tay vào làm từ chỗ nào, mà không làm cho người khác nghi ngờ?

Tử Tình cho bọn họ lui xuống, đang xem đồ A Thủy mang đến, Đại Giang từ Lâm trang đưa lễ tết đã trở lại, mang hộ một hũ dưa chua Dư thị bọn họ làm, còn có nửa túi nấm rừng khô.

Tử Tình nói: “Lão thái thái có khỏe không?”

“Khỏe, lão thái thái nói, đa tạ nãi nãi nhớ tới bọn họ, ngày lễ ngày tết đều phái người đưa quà lễ đến, một năm này, bọn họ trừ trồng trọt, làm công nhật ở Khang viên của nãi nãi, cũng kiếm được không ít, cuộc sống dư dả hơn nhiều.” Đại Giang trả lời.

Tử Tình nghe xong cười nói: “Quay về dặn dò Lâm Hưng một tiếng, đầu xuân có việc làm, vẫn là phái người gọi bọn họ một tiếng.”

Người Lâm gia không đến cửa tổng tiền, trong lòng Tử Tình cũng xem trọng bọn họ hơn, có công việc gì, Lâm Hưng đều nghĩ tới bọn họ, đương nhiên trừ Đại tỷ Lâm gia kia. Mà nghe ý Lâm Hưng, mấy huynh đệ này làm việc thật đúng là nghiêm túc, không có kiêu căng dùng mách lới, Tử Tình cũng là nghĩ tới đến Tết phải người đi đưa một phần lễ tết.

Không nói Lâm gia, Tử Tình đang bối vật liệu may mặc A Thủy bọn họ mang đến, cùng một ít sản phẩm bằng đồng Tây Dương, sản phẩm thủy tinh, phân chia cho mấy nhà Tử Phúc, Tiểu Dục vào cửa.

“Cô cô, quần áo mới của ta đâu?” Tiểu Dục hỏi.

“Còn nói sao? Mấy ngày nay ra cửa rồi? Sao không thấy người tới đây?” Tử Tình hỏi, kể từ khi nói xong chuyện Phó gia, Tử Tình liền không gặp lại Tiểu Dục nữa, cho nên có câu hỏi này.

“Cũng không tính là, chỉ là trong nhà xảy ra chút chuyện.” Tiểu Dục cúi đầu nói.

Tử Tình nhìn thấy tâm trạng đứa nhỏ không tốt, liền lôi kéo hần hỏi: “Đã qua rồi sao?”

“Cô cô, người tin ta là người xấu không?” Tiểu Dục ngửa cổ hỏi Tử Tình.

Tử Tình nhìn ánh mắt khát vọng được thừa nhận của Tiểu Dục, ôm chầm lấy hần, nói: “Cô cô đương nhiên không tin, Tiểu Dục của chúng ta nhu thuận như vậy, đáng yêu như vậy, hiểu chuyện như vậy, làm sao có thể là người xấu đây?”

Tử Tình nói xong, Tiểu Dục đột nhiên ôm lấy Tử Tình khóc òa lên, Tử Tình chỉ đành phải vỗ phía sau lưng hần, kéo dài thật lâu, Tiểu Dục mới nói: “Tiểu đệ nhà ta trúng độc, mẫu thân ta cùng Đại ca ta bọn họ nhất định nói là ta làm, nhưng cô cô, thực sự không phải là ta làm, cha ta nhốt ta lại, mãi cho đến hôm nay.”

Tranh đấu bên trong đại gia đình này, thật đúng là tàn nhẫn, Tử Tình là một chút việc cũng không giúp được. Chỉ đành phải khuyên nhủ: “Có lẽ, cha người là tin tưởng người, hần nhốt người lại, vì bảo vệ người, bằng không, người cũng bị bọn họ hại, cha người chẳng phải là mất nhiều hơn được?”

Tiểu Dục nghe xong hỏi: “Phải không? Phụ... phụ thân ta tin tưởng ta?”

Lúc này, Thư Duệ bọn họ dẫn Yên Nhiên đi ra, Yên Nhiên thấy Tiểu Dục khóc, nói: “Ca ca, không khóc.” Lại còn rút khăn của mình ra, muốn lau nước mắt cho Tiểu Dục, nghĩ là Tiểu Dục thường hay lau cho nàng rồi.

Tử Tình lau nước mắt cho hần, ôm quần áo mới làm ra cho hần, giữ hần lại ăn cơm, rồi đưa hần trở về.

Tử Tình vừa nghĩ tới quên hỏi hần chuyện Việt Thành, ai ngờ sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Dục hết sức phấn khởi vào cửa, ôm Tử Tình cười nói: “Cô cô, ta trở về hỏi phụ thân ta rồi, hần nói hần tin tưởng ta, nhốt ta lại, tất nhiên là vì bảo vệ ta. Còn nói, sau bất kể xảy ra chuyện gì, hần đều tin tưởng ta, bảo ta cũng tin tưởng hần.”

Nói xong Tiểu Dục lại khóc.

460. Chương 464: Lí Hần Tới Cửa

Tử Tình cười nói: “Đứa nhỏ này, hôm qua đau lòng cũng khóc, hôm nay vui mừng cũng khóc, khóc nữa, cũng thật sự thành mèo hoa nhỏ rồi.”

Yên Nhiên ở một bên vỗ tay cười nói: “Mèo hoa nhỏ, meo meo meo.”

“Cô cô, ta là nghĩ đến, phụ thân ta, thực ra cũng không dễ dàng, cô cô, người có thể giúp hần một chút không?”

“Thật đúng là tâm tính tiểu hài tử, cô cô cồng lớn không ra cồng trong không bước, đâu có năng lực đi giúp người khác?” Tử Tình hỏi cũng không hỏi đã cự tuyệt luôn.

Tiểu Dục nhìn Tử Tình, muốn nói cái gì, vẫn là không có nói ra miệng, Tử Tình trái lại bỗng nhiên nhớ tới, hỏi: “Đúng rồi, có một việc, cứ quên hỏi người, người nói thật cho cô cô, mấy năm trước, lúc người ở An Châu, biết việc kinh doanh của nhà cô cô ở Việt Thành xảy ra chuyện, có phải người ra tay giúp cô cô hay không?”

Tiểu Dục nhìn Tử Tình, có chút thấp thỏm gật gật đầu, Tử Tình thở dài, để tay trên bả vai hắn, hỏi: “Lúc đó người mới bao nhiêu tuổi? Sao đã hiểu những việc này?”

“Ta không hiểu, ta chỉ biết là có người bắt nạt dương, bắt nạt dương chính là bắt nạt cô cô, ta để cho thị vệ đi hỏi thăm ra được, ta để thị vệ ra mặt giải quyết.” Tiểu Dục nhìn Tử Tình nói.

Cuối cùng chân tướng rõ ràng rồi, khó trách Tần phu nhân vẫn luôn xoay quanh nhà Tử Tình tìm chứng cứ, quả thật là Tiểu Dục ra tay, xem ra, Tần phu nhân thật đúng là tâm nhân nhiều, Tử Tình cần phải cách xa nàng một chút.

Đang nghĩ tới muốn cách Tần phu nhân xa một chút, Phó phu nhân tới cửa, thấy Tiểu Dục, đi lên liền lôi kéo tay Tiểu Dục, muốn vuốt ve đầu Tiểu Dục, vô cùng thân thiết, chắc là Phó thị về nhà nói cho mẫu thân nàng, là Tiểu Dục giúp đỡ nói hộ cho, chẳng qua là, không biết nàng đối với kết quả này còn hài lòng hay không?

Tiểu Dục tránh thoát khỏi vuốt ve của Phó phu nhân. Lôi kéo Yên Nhiên tránh lên trên kháng chời.

“Phó phu nhân, hôm nay nên là ngày tân nương tới cửa, sao lại có thời gian rảnh tới nhà ta?” Tử Tình hỏi.

“Cơm của tân nương cũng ăn xong rồi, lúc này nghĩ đến thăm nương người. Trò chuyện, ai ngờ nàng cùng mấy người đại tẩu người đi ra ngoài rồi, ta liền chuyển tới nơi này của người.”

“Nha? Hôm qua nghe đại tẩu ta nói. Hình như hàng tết còn thiếu một ít, mấy nhà chúng ta là muốn luân phiên làm cơm, nói vậy đi ra ngoài chợ rồi?” Tử Tình nói.

Người phương Nam ăn tết chú trọng nhất là phải có một con gà hiến, nhưng gà trống phương Bắc đều không hoàn, ba mươi tết lại không thể ăn gà mái, Thẩm thị cũng là có chút không quen, chỉ đành phải sai Lưu thị đi mua hai con gà trống. Còn có cá cũng vậy, phải cá sống, ngoài ra còn có móng lợn, sườn lợn rán..., bởi vậy, mấy người Lưu thị nhàn rỗi không có việc gì liền mang theo bà tử đi dạo chợ. Đây cũng là thói quen đã hình thành nhiều năm, người ngoài nhất định không hiểu.

“Aiz, Tử Tình, người nói, lúc trước ở An Châu, mấy người chúng ta thật tốt, muốn nói cái gì nói cái đó, muốn làm cái gì làm cái đó, kể từ khi Tần phu nhân tới. Mới làm ra những việc này, khiến cho người và ta cũng xa lạ rồi. Nhưng là người có biết, trong lòng ta vẫn luôn gần gũi với các người.” Phó phu nhân thở dài.

Cái này, Tử Tình vẫn còn tin tưởng, ngay từ đầu khi Tần phu nhân muốn tính kế Tử Tình, Phó phu nhân còn từng nhắc nhở vài lần. Nhưng con người đều là ích kỷ, vừa thấy quan hệ thông gia cùng Tần gia có rất nhiều ưu việt, Phó phu nhân liền lập tức đứng ở trận tuyến của Tần gia, muốn dựa vào cả hai bên, mình cũng không chịu thiệt gì. Aiz, thiệt cho Tử Tình vẫn còn cho rằng Phó phu nhân là nữ tử thẳng thắn, nhanh nhẹn, tuyệt không xu lợi cơ đây.

“Ta biết trong lòng Phó phu nhân gần gũi với chúng ta, ta cũng vẫn khá thân thiết với phu nhân kia mà. Chỉ là sau này đến Kinh Thành, mọi người hiếm có cơ hội ở chung một chỗ.” Lời hay ai chả biết nói.

“Như thế thì tốt, Tử Tình, người có thể giúp ta hỏi thăm một chút hay không, Quỳnh Châu này, chúng ta phải đi mấy năm? Nói thật ra, địa phương đó nghe nói điều kiện tương đối gian khổ, trên đảo trừ tội phạm lưu đầy thì là thôn dân bản xứ, ngay cả ngôn ngữ chúng ta cũng không thạo, chuyến đi này, cũng ngàn vạn lần đừng không ra được nha?” Phó phu nhân nói xong rút khăn ra.

“Phó phu nhân, cái này, ngưng ngưng, ta thật đúng là không làm được. Người cũng biết, việc này, là Thánh thượng khâm định, người khác, ai dám hỏi? Hơn nữa, Thánh thượng há lại muốn gặp là có thể gặp được?” Tử Tình từ chối.

“Điều này cũng đúng, thôi, không nói những chuyện này. Khang Bình nhà người tết này có nhờ mang thư về không?” Phó phu nhân hỏi.

Điểm này Phó phu nhân hơn người khác một chút, vừa thấy Tử Tình không đồng ý, bèn không có nhắc lại, thuận miệng hỏi những chuyện khác, thấy Tử Tình hưng trí không cao, ngồi không tới nửa canh giờ, rồi đi.

“Cô cô, ta có phải thêm phiền toái cho người hay không?” Tiểu Dục thấy Phó phu nhân đi rồi, đi ra hỏi.

Tử Tình nghe xong vội nói: “Phải là cô cô thêm phiền toái cho người, về sau nhớ kỹ, mọi việc không thể can thiệp vào.”

Tiểu Dục gật gật đầu, đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, nói: “Cô cô, người còn chưa có đi xem lễ tết ta đưa cho người, có rau xanh tươi. Người không phải thường nói, bà ngoại ăn không quen cải trắng bên này sao? Phòng ẩm trong trang nhà ta trồng ra mấy loại rau xanh, ta đưa tới một chút cho các người.”

“Hử? Nhà người có phòng ẩm? Còn có thể mùa đông trồng ra rau xanh?” Tử Tình hỏi, đây không phải là kỹ thuật lâu lớn sao? Tử Tình thế nhưng suy nghĩ hai năm rồi, một chút đầu mối cũng không có.

Tiểu Dục nhìn Tử Tình, có chút kỳ quái hỏi: “Cô cô, gia đình nhà giàu nhà ai không xây phòng ẩm trồng mấy bồn hoa? Chẳng qua trồng rau cũng không có mấy nhà, nghe nói là rất tốn tiền. Ngay cả phụ... phụ thân ta cũng nói tốn tiền.”

Tử Tình vừa nghe nghĩ rau luôn rồi, đến cả nhà Tiểu Dục cũng ngại tốn tiền, có thể thấy được không có một chút khả thi nào.

Tử Tình đi theo Tiểu Dục đến ngoại viện, nhìn thấy một rổ tỏi lá vàng cùng tỏi lá xanh, hành lá, cái khác cũng là không có gì, hóa ra, không phải là rau cỏ lá xanh tươi, hại Tử Tình kích động vô ích nửa ngày.

Chẳng qua, Tử Tình trái lại nghĩ tới một biện pháp, nhà mình là mở xưởng thủy tinh, không bằng làm một nhà thủy tinh, trồng rau ở bên trong, là hiệu quả gì đây? Tử Tình rất muốn thử một lần.

Tết này, vẫn ăn uống chơi bời như trước, Tử Tình cũng là gặp được nữ nhi Tần gia tân nương Phó gia rồi, ngồi rất là đoan trang văn nhã, không phải thích nói đùa lắm, có lẽ là nguyên nhân không quen thuộc, không phải là hợp mắt Tử Tình lắm.

Qua mừng bầy, Phó gia cùng Tần gia là lên đường rồi, bởi vì đường xá thật sự quá mức xa xôi. Tử Tình thế mới biết, Phó phu nhân cùng Tần phu nhân đều không đi, hai người các nàng kết bạn đi An Châu, thu dọn đồ châu báu trong nhà, phỏng chừng cũng là muốn an cư ở Kinh Thành đi? Nói thật ra, Tử Tình thật đúng là đánh giá hai người này cao rồi, phu thê vốn là phải là đồng cam cộng khổ, họa phúc đều bên nhau, hai người này thì tốt rồi, đều lấy cơ muốn ở chỗ này quản lý gia nghiệp, đẩy tiểu thiếp đi cùng rồi.

Từ đó về sau, Tử Tình đối với Phó phu nhân cũng càng không thích, Thẩm thị càng là như thế, ở trong mắt nàng, trượng phu chính là trời, nào có lý có thể chỉ lo bản thân hưởng phúc mà không đi theo đi hầu hạ? Trải qua những việc này, Thẩm thị đối với Phó phu nhân cũng phai nhạt đi rất nhiều, mối quan hệ của mấy nhà so với ở An Châu, cũng là kém rất nhiều. Đương nhiên, đây là nói sau.

Mà nói đến hiện tại, mùa xuân đến, xuân về hoa nở, Tử Tình nghĩ tới mang Yên Nhiên đi Khang viên, cảm thụ hơi thở của thiên nhiên, Lâm Hưng nói, đào trong Khang viên sắp nở hoa rồi, Tử Tình càng có hứng thú, vừa hỏi, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cũng có ý này, cũng muốn đi cùng Tử Tình ở nông thôn một ít ngày.

Lại cứ lúc gần ra cửa, Vĩnh Chi nhà Phó thị bỗng cảm phong hàn, Tử Hỉ lại không có ở nhà, Thẩm thị đâu thể rời đi vào lúc này, liền bảo Tử Tình mang theo Yên Nhiên đi trước, chớ bỏ lỡ thời kỳ ra hoa.

Tử Tình cũng không tiện rời đi, điều kiện chữa bệnh của thời không này kém, trẻ con ngã bệnh đều là chuyện lớn, Tử Tình sao có thể không sốt ruột theo, an tâm rời đi? Huống chi, Tử Tình vẫn luôn nặng lòng với Tử Hỉ hơn một chút.

Đứa nhỏ quá nhỏ, lên cơn sốt, sốt đến vẻ mặt đỏ bừng, mà thuốc đại phu kê lại không uống vào, Phó thị nôn nóng khóc không ngừng. Tử Tình tìm thuốc viên Tiểu Dục cho, nghiền nát bón cho đứa nhỏ, lại cùng Phó thị trông đứa nhỏ hai ngày hai đêm, thấy nhiệt độ cuối cùng cũng giảm, lúc này mới yên tâm về nhà ngủ một ngày, ngày hôm sau liền mang theo Yên Nhiên cùng Thái Vân Truy Nguyệt Hoa ma ma... ra cửa, lúc này, cũng là ba ngày sau, đã là mười lăm tháng ba rồi.

Vừa vào vườn, suy cho cùng là cây nhiều người ít, trong không khí tràn ngập hương hoa, ánh nắng tươi sáng, làm cho tâm tình người ta không tự chủ được sáng lên, Tử Tình vừa để lễ vật xuống, bọn nha hoàn đang thu dọn phòng ở.

Văn Tam vào cửa, Tử Tình cười nói: “Ta vừa mới vào cửa, hóa ra người đi theo sau chúng ta tới đây?”

Văn Tam nói với Tử Tình: “Có người muốn tìm người nói chuyện, người xem nơi nào thích hợp?”

Tử Tình thấy Văn Tam vẻ mặt nghiêm túc thái độ khác thường, trong bụng cũng có vài phần quái dị, nghĩ nghĩ, nói: “Thư phòng đi, để cho Hoa ma ma đi cùng.”

Ngoại viện viện tử này, Tử Tình cũng làm một cái thư phòng, đó là chuẩn bị chỗ cho Lâm Khang Bình và các quân sự bàn công việc.

Văn Tam nói: “Đi, không cần người theo cùng, người đuổi những người không liên quan đi trước đã.”

Tử Tình suy tính trong bụng, xem ra, người tới này còn rất thần bí, tất nhiên là không muốn để cho người ngoài biết, Tử Tình nghĩ tới người Lâm Khang Bình cứu đó, nếu đối phương đã tìm tới cửa, không gặp là không thể nào, bèn nói: “Vậy thư phòng đi, ta phái Tiểu Bạch đi trông cửa.”

Văn Tam nhìn Tử Tình một cái, nói: “Vẫn là Hoa ma ma đi, người để nàng ở bên ngoài trông. Nhớ phải cách xa một chút.” Hẳn dù sao cũng phải suy nghĩ cho danh tiết của Tử Tình.

Tử Tình tìm cơ đuổi Tiểu Tử bọn họ đi, xe ngựa bên ngoài vào thẳng cửa lớn, chạy thẳng đến nhà giữa, trong viện tử chỉ có Hoa ma ma trông coi, Tử Tình ở thư phòng đun nước pha trà, trong lòng cũng là nghi ngờ không ngừng.

Lát sau, vén rèm cửa, tiến vào một người, Tử Tình vừa nhìn, quả nhiên là người Lâm Khang Bình đã cứu kia, Văn Tam cùng La Trì thì đứng ở ngoài cửa.

Tử Tình đứng dậy thi lễ, tự mình dâng một chén nước trà lên, cũng không nói chuyện trước, suy đoán ý đồ đến của đối phương.

Lí Hân nhận nước trà, đánh giá thoáng qua Tử Tình, Tử Tình chỉ là một thân váy bông thường ngày, không dùng phấn trang điểm, tóc nối lỏng rũ xuống tết thành bím tóc hình bánh quai chèo búi lên, tất cả đồ trang sức đều không có, nhưng là rất thích hợp với nhà nông. Lí Hân vừa nhìn là biết Tử Tình thường ngày ở nhà tùy ý quen rồi, không biết vì sao, nhìn quen oanh oanh yển yển bên cạnh, ngược lại cảm thấy Tử Tình như vậy thoải mái nhất, hợp mắt nhất, nữ tử như vậy vừa nhìn là biết tâm tư tinh thuần, nói vậy, đây mới là sinh hoạt ở nhà đi.

Tử Tình thấy Lí Hân nhìn mình có phần ngây người, trong bụng không vui, bèn hỏi: “Không biết vị gia này tới đây tìm tiểu nữ tử có gì chỉ giáo?”

Lí Hân hoàn hồn, trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên không biết nói cái gì cho phải, không biết nên mở miệng như thế nào, cứ cảm thấy đối với một nữ tử tâm tư đơn thuần như vậy dùng những thủ đoạn và mưu kế kia, tựa hồ có phần mất thân phận.

461. Chương 465: Có Điều Cầu

Suy nghĩ một chút, Lí Hân nói: “Vốn đã chuẩn bị nhiều cơ và lý do, gặp người bỗng nhiên cảm thấy đều không cần rồi, ta vẫn là nói thẳng thôi. Hi vọng người không nên trách tội ta.”

Tử Tình nhìn đối phương, chờ hần nói tiếp, trách tội hay không trách tội, cũng phải nghe tiếp mới có thể bình phán.

Lí Hân thấy Tử Tình không tiếp lời, bèn nói: “Thực ra, ta là vì thuốc nổ của người mà đến, nói thẳng nhé, chuyện người nghiên cứu thuốc nổ, ta đã biết rồi, cũng lấy đi một mẻ rồi. Thực xin lỗi, không nói với người trước một tiếng. Ta cũng là nhất thời tò mò, muốn tận mắt nhìn thấy một chút về uy lực của nó. Người

có biết, trước mắt, triều đình đang cần những thứ này, người đã chịu phân ưu cho triều đình, nghiên cứu những thứ này, vì sao không công hiến công thức ra?”

Tử Tình nghe xong đứng lên, hỏi: “Người là ai? Người dựa vào cái gì giám thị ta? Theo dõi ta?”

“Người thật sự không biết ta là ai sao? Tướng công nhà người chưa từng nói cho người?” Lí Hân hỏi lại Tử Tình.

Tử Tình lắc đầu, nghĩ tới sự thần bí cùng bị vài lần bị đuổi giết của người này, cũng nghĩ đến năm ngoài mình vài lần muốn về Khang viên, rốt cuộc vẫn là không có rồi trở về thành, thì ra là vì vậy. Chỉ sợ lúc này, thấy thật sự không cần được, mới có thể vội vàng tới cửa đến tìm Tử Tình đi?

Vừa nghĩ đến đây, Tử Tình liền hỏi: “Chẳng lẽ, người là người Hoàng gia?”

Tử Tình cũng từng đoán người nọ có phải là Hoàng đế hay không, nhưng là, một vị Hoàng đế, thế nào cũng không khả năng chạy đến nhà Tử Tình, hơn nữa là ở trang viên nông thôn. Bởi vì Hoàng đế, ở trong mắt vạn dân thiên hạ, đó là tồn tại giống như Trời, làm sao lại có thể tùy tiện xuất cung chạy đến trong nhà dân chúng? Những câu truyện Hoàng đế cải trang đi tuần trong TV diễn, trước kia xem qua chuyện gia bình luận, mười phần đều là bịa đặt.

Lí Hân nghe xong lời nói của Tử Tình. Ngược lại nở nụ cười, nói: “Ta là người của Hoàng gia, cho nên, mới có thể có hứng thú đối với thuốc nổ của người. Thực ra. Ta thật đúng là không phải cố ý tìm người giám thị người, người yên tâm. Ta chỉ là rất tình cờ mà biết được người mua chút đồ kỳ kỳ quái quái, liền tò mò. Lúc này mới chú ý, cũng thấy được uy lực thuốc nổ của người, thực ra, ta vẫn chờ người dâng công thức ra, đợi nửa năm không có động tĩnh, lúc này mới nghĩ tới tìm người. Ta suy nghĩ thật lâu, cần phải tìm người để nói chuyện này như thế nào. Nói thật, thật đúng là khó xử.”

“Đã khó xử, không đến là được.” Tử Tình tức giận trả lời.

“Ta làm người khó xử sao?” Lí Hân nhìn vẻ mặt Tử Tình, hỏi.

Tử Tình nhất thời cũng không biết nên nói cái gì? Có thể phủ nhận không phải là mình nghiên cứu ra sao? Nhưng là người ta rõ ràng đã nắm được chứng cứ rồi, nhưng là thừa nhận sao. Ngộ nhớ đối phương hỏi mình làm sao mà biết được? Mình nên giải thích như thế nào?

Tử Tình đang ở trong rối rắm, ngoài cửa La Trì liếc Văn Tam một cái, làm biểu cảm buồn tay lắc đầu, Văn Tam cũng lắc đầu, thực ra, hắn đã sớm muốn đưa tin cho Tử Tình, nhưng là, còn chưa có kịp tìm cơ hội, đâu có biết chủ tử lúc này đã vội vàng vội vội đuổi tới cửa rồi?

“Người yên tâm. Ta sẽ không đẩy người ra, cũng sẽ không hỏi người nguyên do.” Lí Hân nhìn ra khó xử của Tử Tình.

Tử Tình nhìn nhìn Lí Hân, hỏi: “Người nói chuyện có thể giữ lời? Có thể đại biểu Hoàng thượng?”

Lí Hân cảm thấy giấu giếm tiếp nữa, tựa hồ càng không có thành ý, bèn nói: “Trẫm nói chuyện, tất nhiên giữ lời.”

Tử Tình vừa nghe “Trẫm”. Trợn tròn mắt, nửa ngày “Người người người, ” không có nói ra được từ khác.

“Là trẫm, trong thiên hạ, ai dám giả mạo?”

Khí thế này, cũng là nhất thời khôi phục sự uy nghiêm và lãnh tình của Đế vương, Tử Tình thoáng cái cũng tỉnh táo rồi, đột nhiên nhớ tới tòa mồ kia của mình, chính là bị người trước mắt tính kế đi, phải biết rằng, Lâm Khang Bình thế nhưng cứu mạng hắn hai lần đó?

“Tiểu nữ tử ngu dốt, có một vấn đề muốn thỉnh giáo, ở trong mắt Hoàng thượng, trong thiên hạ, mạng người nào đáng giá nhất?” Tử Tình hỏi.

“Đương nhiên là trẫm rồi.” Lí Hân không cần nghĩ ngợi trả lời.

“Tiểu nữ tử hết sức chấp nhận, đã là mạng Hoàng thượng đáng giá nhất, như thế một mạng của tiểu nữ tử trị một ngàn vạn lượng bạc cộng thêm một tòa mồ, không biết hai cái mạng của Thánh thượng nên trị giá bao nhiêu?” Tử Tình hỏi.

“Ha ha, vấn đề này người hỏi thật hay. Mạng của người, ở trong mắt ta, trị giá số ngân lượng đó, nhưng là ở trong mắt tướng công người, lại là vật báu vô giá, cho nên, hẳn không chút do dự từ bỏ vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay mà lựa chọn người. Việc này, người không trách ta được, chẳng những như thế, người còn phải cảm kích ta, nếu như không phải là ta, làm sao người biết được trọng lượng của người ở trong lòng hẳn lại nặng như thế? Lại nói tiếp, ta còn có chút bội phục hẳn.” Lí Hân nói, đại khái là quen nói ngắn, nói xong một đoạn dài này, chính Lí Hân cũng có chút không quen rồi.

Lời của Lí Hân làm Tử Tình không còn lời để đáp lại, chẳng lẽ nói, Lâm Khang Bình nên cần bạc không cần Tử Tình? Chẳng phải là ám chỉ Tử Tình hi vọng giao nàng cho Lí Hân? Không nói trong lòng Tử Tình nghĩ như thế nào, đối phương cũng chỉ sợ sẽ là âm thầm nhạo báng ý chứ? Chỉ có thể nói, đối phương còn giáo hoạt hơn hồ ly, Tử Tình chắc chắn không phải là đối thủ của hẳn.

Đã biết thân phận của đối phương, tiếp tục dây dưa, đối với mình sẽ chỉ hại không có lợi. Tử Tình bèn nói: “Công thức ta có thể cho người, nhưng là ta có một điều kiện, đối ngoại không được nói là ta làm ra, còn có một điều, ta muốn trải qua cuộc sống yên bình.”

“Được, ta đáp ứng người.” Lí Hân nói.

Tử Tình vừa vặn mang đồ đến, định có thời gian sửa sang cải tiến lại một chút nữa, liền về phòng tìm đồ đến, dặn dò nói: “Mấy thứ đồ này rất nguy hiểm, ta đã đánh dấu rồi, không thể dùng tay chạm vào, lúc làm phải mang khẩu trang, bao tay. Quy trình kỹ thuật ta đã vẽ xong viết xong rồi, chi tiết ta đều đánh dấu quan trọng rồi, người bảo bọn họ cẩn thận nhìn rõ ràng rồi mới bắt tay vào làm, bằng không, nhẹ thì bị thương da thịt thối rữa, nặng thì nguy hiểm đến tính mạng, nhớ lấy.”

“Khẩu trang? Cái gì là khẩu trang? Bao tay ta biết.”

Tử Tình chỉ đành phải lại tìm một cái khẩu trang, đeo làm mẫu, nói: “Thứ này, mùi khá gay mũi.”

Lí Hân nhận lấy khẩu trang, nhìn Tử Tình, nói: “Ta nợ phu thê các người rất nhiều. Người có yêu cầu gì không?”

“Không có.” Tử Tình trả lời rất rõ ràng. Nghĩ nghĩ, lại bổ thêm một câu: “Nếu thật sự không học được, hãy cứ tới tìm ta đi.”

Hóa học không giống chế tạo máy móc, đồ chưa từng tiếp xúc, chỉ xem, là có thể bắt đầu làm ra được, còn cái này bên trong liên quan đến rất nhiều vấn đề như nhiệt độ, nồng độ, hẳn không phải là chỉ xem là có thể học được.

“Ta có thể hỏi một câu vì sao không?”

“Ta nói rồi, ta chỉ muốn cuộc sống yên bình, nhưng là, ta cũng không muốn Đại Phong quốc bị ngoại tộc khi nhục, dân chúng trải qua loại cuộc sống lang bạc kỳ hồ. Đây cũng là một chút kỳ vọng của ta đối với Hoàng thượng.” Tử Tình nói, nhớ tới từng nhìn thấy cảnh tượng thê thảm tám năm kia trong TV, Tử Tình thật sự hi vọng Hoàng đế có thể có thành tựu lớn.

Lí Hân nhìn Tử Tình một cái thật sâu, đột nhiên nhớ tới lời nói của Tuệ Quang đại sư, nữ tử này là một người mang tình cảm thương xót, hi vọng hẳn đối xử tử tế với nàng, hôm nay xem ra, quả thực như thế.

Lí Hân mừng vì mình không có làm tổn thương Tử Tình, nhận lấy đồ rồi đi, Văn Tam cùng La Trì đi theo ra ngoài, cảm xúc trong lòng hai người cũng là rất nhiều.

Tử Tình đưa tặng cách làm thuốc nổ rồi, trong bụng cũng không yên, mình nhất thời nghĩ đến chuyện nghiên cứu thuốc nổ bị Hoàng đế biết được, cuộc sống sau này, còn có thể yên ổn sao? Tử Tình thật sự không biết.

Nhưng là, nếu Đại Phong quốc thật sự bị Oa quốc khi nhục, lịch sử tương tự tái diễn một lần tại Đại Phong quốc này, chỉ sợ, Tử Tình cũng không thể bình yên được. Vốn là, mình chỉ là một tiểu phụ nhân ở nông thôn, khi nào thì, những đại sự quốc gia này lại đã vướng mắc mọc rễ ở trong lòng mình rồi? Chẳng lẽ, đây là “đại yêu” Tuệ Quang đại sư nói?

Tử Tình lúc này cũng nhớ tới lời nói của Tuệ Quang đại sư, năm đó, đại sư đã khuyên bảo nàng phải có đại yêu, có tấm lòng thương xót, phải bỏ được vật vàng bạc, không nghĩ tới vài năm sau, những cái này đều ứng

nghiệm rồi. Tử Tình đột nhiên muốn gặp Tuệ Quang đại sư này, trên đời thực sự có kỳ nhân như vậy sao?

Tử Tình nghĩ đến Tuệ Quang đại sư, đột nhiên nhớ tới lời phán của Tuệ Quang đại sư với Yên Nhiên, chẳng lẽ Yên Nhiên thật sự phải gả vào Hoàng gia? Tiểu Dục này, thật sự là nhi tử của Hoàng đế? Đúng rồi, Lí Linh là tỷ tỷ của Tiểu Dục, đại danh của Tiểu Dục gọi là Lí Dục đi? Thật đúng là họ của Hoàng gia.

Trong lòng Tử Tình đột nhiên nhảy thình thình, cảm giác mình sắp đến gần đáp án rồi, bỗng nhiên chân mềm nhũn, ngồi xuống trên kháng.

Hoa ma ma thấy Văn Tam bọn họ đều đi rồi, Tử Tình còn chưa có đi ra, liền vào phòng để nhìn xem Tử Tình, thấy Tử Tình ngồi ở mép giường ngẩn người, ánh mắt thẳng tắp, Hoa ma ma cũng sợ hết hồn, vội tới nâng Tử Tình hỏi: “Nãi nãi đây là làm sao?”

Tử Tình lấy lại tinh thần, vừa muốn mở miệng hỏi Hoa ma ma một chút, Tiểu Dục có phải là hoàng tử hay không, lại nuốt lời trở về, bởi vì Tử Tình còn chưa có suy nghĩ ra, nếu Tiểu Dục thật sự là hoàng tử mà nói, mình nên đối mặt với Tiểu Dục như thế nào? Còn có Yên Nhiên, nên làm thế nào để tình thân của hắn với Yên Nhiên phai nhạt?

Tử Tình nghĩ tới những thứ này, đầu đầu không thôi, trước kia cũng từng đoán Tiểu Dục có phải người Hoàng gia hay không, Tử Tình cho rằng, quá lắm chỉ là tôn thất nhân tần, bởi vì ai từng thấy hoàng tử có thể nhân tần như Tiểu Dục? Động cái là chạy đến nhà người khác chơi, coi nhà Tử Tình như hoa viên mình đi dạo? Không nói hoàng tử ra ngoài, Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng ra ngoài một chuyến, người đi theo cũng có bảy tám, về trong vườn nhà mình một chuyến bên cạnh cũng có bốn năm người đi theo, thế mà lão thái thái còn không yên tâm, một hoàng tử ra ngoài, thế phải phô trương bao nhiêu?

Tử Tình thật lòng ngổn ngang rồi, không biết nên ứng đối như thế nào? Hoa ma ma đỡ Tử Tình vào nội viện, Tử Tình thấy Tiểu Bạch đang ném bao cát cùng Yên Nhiên, thấy Tử Tình, Yên Nhiên chạy tới, cười nói: “Nương, ta theo giúp tỷ tỷ ném bao cát đó!”

Tử Tình ngồi xổm xuống, vuốt xuôi tóc cho nàng, nói: “Là tỷ tỷ theo giúp người chơi bao cát, người phải cảm ơn tỷ tỷ.”

Yên Nhiên vuốt mặt Tử Tình, hỏi: “Nương, khi nào thì chúng ta trở về? Ta nhớ các ca ca rồi.”

“Yên Nhiên nói cho nương, nói người nhớ ca ca nào?” Tử Tình hỏi.

“Ừm, ta nhớ Đại ca, nhớ Nhị ca, còn có Tiểu Dục ca ca, còn có Tam ca Tứ ca, còn có. . .” Yên Nhiên bẻ ngón tay mình buồn rầu tính, bởi vì một bàn tay không đủ dùng.

Tử Tình vừa nghe, Tiểu Dục lại có thể xếp trên Thư Ngọc và Thư Vĩ, bởi vì Thư Ngọc và Thư Vĩ cùng Yên Nhiên chênh lệch không bao nhiêu, hai người không giống như Thư Duệ và Thư Ngạn cái gì cũng nhường nàng, chăm sóc nàng, tất nhiên cũng không khả năng giống như Tiểu Dục, mọi chuyện đều theo nàng, hận không thể nâng nàng trong lòng bàn tay cứng chiều nàng. Cho nên, ở trong lòng nàng, Tiểu Dục đã chiếm cứ vị trí rất quan trọng.

462. Chương 466: Lễ Vật Đặc Thù

Tử Tình mang theo Yên Nhiên tiếp tục ở Khang viên, có khi đi trong rừng nhìn xem biển hoa hoa rụng đầy đất, có khi sẽ đi bờ sông nhặt đá cuội xinh đẹp, có khi sẽ mang theo đứa nhỏ đi lấy chút rau dại, ngày từng ngày trôi qua, nụ cười trên mặt Yên Nhiên càng ngày càng ít.

Cuối tháng lúc mộc hưu, bốn đứa Thư Duệ đều tới, năm người cùng Tử Tình dựng giàn đỗ dưa ở trong viện, đây là rau Tử Tình tự mình trồng. Yên Nhiên đột nhiên hỏi: “Đại ca, Tiểu Dục ca ca vì sao không đến thăm ta?”

Thư Duệ cũng không suy nghĩ nhiều, nói: “Hắn không biết chúng ta còn có một chỗ ở này đâu? Người nếu nhớ Tiểu Dục ca ca, chờ nương mang người trở về thành rồi nói sau.”

Thư Ngọc nín lấy búi tóc bánh bao của Yên Nhiên, cười nói: “Tiểu muội, Tam ca không ở đây, người nhớ Tam ca hay không? Tam ca còn mang điểm tâm đến cho đó.”

Thư Ngạn đá Thư Ngọc một cước, nói: “Cút ngay, chỗ điểm tâm này rõ ràng là ta cùng Đại ca móc tiền mua, bạc thàng của người, cũng không biết người làm cái gì rồi?”

“Nhị ca, ta biết, bạc của Tam ca đều giấu đi rồi, hắn nói muốn cốp tiền mua, mua. . .” Thư Vĩ vuốt đầu mình, nói: “Ta quên rồi.”

Tử Tình nghe xong nhìn về phía Thư Ngọc. Thư Ngọc mới chín tuổi cả tuổi mẹ, có thể làm gì?

Thư Ngọc thấy Tử Tình nhìn mình, vội nói: “Nương, người yên tâm, ta chắc chắn không phải là làm chuyện xấu, thật sự.”

“Không phải là chuyện xấu, người có nói hay không, người làm cái gì, không được làm nương lo lắng.” Thư Duệ nghiêm khắc nói.

Thư Ngọc chỉ đành phải nói: “Nương, ta chỉ là đi hiệu sách tìm sách cũ, tìm sách hay có giá trị sưu tầm, ta liền mua lại, sau đó thì bán cho người cần, từ đó ta có thể kiếm được một khoản chênh lệch giá.”

“Người không chăm chỉ đọc sách, còn nhỏ đã suy nghĩ đến những thứ này. Bạc nương đưa cho người không đủ dùng sao? Sau này không được đi nữa.” Tử Tình giáo huấn Thư Ngọc.

Nói xong Tử Tình quay đầu đồng thời nói với mấy đứa nhỏ: “Nương không phải là thường nói với các người, việc bây giờ các người có thể làm, chính là đọc sách và chơi đùa, việc khác hết thảy không cần phải tốn tâm tư. Chờ các người lớn. Muốn làm cái gì, nương sẽ không ngăn cản các người, nhớ chưa?”

Mấy đứa Thư Duệ vội gật đầu. Tử Tình thấy Thư Ngọc tựa hồ có chút ảm ức, nghĩ vừa rồi giọng điệu của mình có chút nghiêm khắc, bèn kéo tay hắn qua, nhỏ giọng hỏi: “Ngọc nhi nói cho nương, người cần bạc làm cái gì?”

Thư Ngọc nhìn Tử Tình, thấy Tử Tình không tức giận nữa, nói: “Nương không phải là luôn muốn mua tranh chữ của Tống Huy Tông sao? Bên cạnh trường tư thực của chúng ta có một hiệu sách. Ta không có việc gì thường đi dạo một chút, hỏi thăm tranh chữ của Tống Huy Tông, hắn ta nói hắn ta có thể mua được, rẻ nhất cũng phải một ngàn lượng bạc, ta muốn cốp tiền mua tặng cho nương. Mà bạc thàng của ta quá ít, liền nghĩ tới kiếm tiền như thế nào, vừa khéo nhìn thấy nhà hắn ta luôn có người đưa sách cũ đến bán, cũng luôn có người đến tìm sách cũ, ta bèn chọn sách cũ một lần, có người muốn ta hãy lên bán cho người ta.”

Tử Tình vuốt đầu đứa nhỏ nói: “Người còn nhỏ, nương là lo lắng người lỡ như bị người lừa gạt đi, bạc là chuyện nhỏ, con ta mới là chuyện lớn. Người nếu xảy ra chuyện gì, nương có thể làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, Tam đệ, cần bạc có thể mở miệng với nương, đây là chuyện tốt, nương còn có thể không ủng hộ người? Chờ người kiếm được một ngàn lượng bạc. Tranh chữ kia đã sớm bị người khác mua đi rồi.” Thư Ngạn nói.

“Tốt cái gì mà tốt, người có thể cam đoan không phải là tranh giả? Một tiểu hài tử như hắn, lừa gạt còn không dễ dàng? Đại ca nói sau này không được đi nữa, bạc cũng không cần người kiếm.” Thư Duệ nghiêm nghị nói.

“Tam đệ, nào, nói cho Nhị ca, người kiếm được bao nhiêu bạc rồi?” Thư Ngạn cười hỏi.

Thư Ngọc thật ngượng ngùng cúi đầu nói: “Mới mười lượng, cộng thêm ta cốp, có hai mươi lượng.”

Tử Tình cười nói: “Không nghĩ tới Ngọc Nhi nhà ta lợi hại nhất, lại có thể kiếm được mười lượng bạc.”

“Nương, ta lợi hại nhất thật?” Thư Ngọc ngẩng đầu hỏi.

“Ừ, chỉ là lời hôm nay nương nói với người, người cũng phải nhớ kỹ, về sau không được lỗ mắng nữa. Chờ người trưởng thành, người muốn làm cái gì, lại thương lượng với nương, hiện tại, có cha nương ở đây, người đọc sách cho tốt, vui vui vẽ vẽ lớn lên, nương đã vui vẽ rồi.” Tử Tình nói.

“Dạ biết, nương.” Thư Ngọc vui vẻ trả lời.

Tử Tình bọn họ nói xong, lại bắt đầu dựng giàn, đang làm, không nghĩ tới rú rít đến một đám người, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị còn có Tử Phúc, Lưu thị bọn họ tất cả đều tới đây, Tử Phúc và Tử Lộc thấy Tử Tình mang theo bọn nhỏ dựng giàn, vội cuốn ống tay áo lên cười nói: “Bao nhiêu năm không có làm cái này rồi, hôm nay vừa vận thử xem.”

“Cha nương, còn có Đại ca Nhị ca, sao các người đều đến đây?” Tử Tình hỏi.

“Chẳng phải là sắp đến sinh nhật của Yên Nhiên rồi, Đại ca người bọn họ định làm vào mừng một, không có thời gian đến, vừa vận hôm nay mộc hưu, cũng chưa từng tới vườn nhà người, cùng nhau tới đây nhìn một cái.” Thẩm thị cười nói.

“Đúng đó, muối muối, chỗ nhà người lớn như vậy, có núi có sông, giống như là một thế ngoại đào nguyên.” Lưu thị cười nói.

“Người biết cái gì gọi là thế ngoại đào nguyên, cũng không cho nói bậy.” Tử Phúc nói.

“Ai nha, các người tranh luận cái này làm cái gì? Có thể lấp đầy bụng sao? Tỷ, vẫn là nấu cơm trước đi. Cơm cho nhiều người như vậy, còn không bận rộn một hồi.” Tử Thọ cười nói.

“Làm sao Tiểu Tứ vừa đi, người lại thành đồ ăn hàng rồi?” Tử Phúc cười nói.

Tử Tình nghe xong vội phái Tiểu Tử đi làm, Tiểu Bạch, Tiểu Mễ đều đi theo đi hỗ trợ.

Tử Tình vừa muốn đưa mọi người vào trong phòng dùng trà, bên ngoài lại là một trận tiếng vó ngựa, lần này là Tiểu Dực đến, người khác còn chưa có kịp phản ứng, Yên Nhiên lập tức vui mừng chạy tới, ôm lấy hai chân Tiểu Dực, hỏi: “Ca ca, sao người giờ mới đến? Ta còn tưởng rằng người không chơi cùng ta nữa?”

Tiểu Dực ôm lấy Yên Nhiên, nói: “Ca ca cũng phải đọc sách, vừa được nghỉ phép là đến thăm muối muối luôn, muối muối hình như gầy rồi?”

Câu nói sau cùng, Tiểu Dực là nói với Tử Tình, Tử Tình nói: “Có lẽ là ở nông thôn điều kiện hơi kém, tiểu ný tử không chịu được ăn cái gì.”

“Cô cô, người mang muối muối trở về trong thành đi? Các người ở chỗ này, ta nhớ cô cô cũng không thể thường xuyên đến thăm cô cô.” Tiểu Dực nói.

“Hôm nay người đến cũng thật đầy đủ hết, chắc không có khách nhân đến nữa đâu nhỉ?” Phó thị bế Vĩnh Chi cười nói.

“Phải đó, muốn đến đều đến cả rồi, thường ngày chỉ hai nương con chúng ta, quá quanh quệ rồi, ước gì có người đến thăm chúng ta, theo cùng chúng ta, ai ngờ các người hôm nay lại đầy đủ hết, so với gửi thiệp mời còn đầy đủ hơn.” Tử Tình cười nói.

“Không phải là Đại ngoại sinh nữ ta năm tuổi rồi sao? Thứ tốt không có, quần áo giày tất dù sao cũng phải chuẩn bị một phần, cũng là tâm ý của chúng ta.” Lưu thị cười nói.

Lưu thị nói xong, nhận lấy một gói đồ từ trong tay Xuân Đào, đưa cho Tử Tình, mấy người Trần thị các nàng cũng đều là một bộ đồ mới, khá tốt, có trang phục mùa xuân có trang phục hè, ít nhất quần áo nửa năm không cần làm rồi.

Lưu thị nhìn Tiểu Dực cười nói: “Không biết Tiểu Dực của chúng ta tặng cho muối muối thứ tốt gì?”

“Không có thứ tốt gì, cũng là quần áo, là tỷ ta đích thân làm, còn có mấy thứ đồ chơi nhỏ ta cho muối muối.”

Tử Tình vừa nghe là Lí Linh làm, bèn nói: “Chính tỷ người vẫn là một đứa nhỏ đó, sao không biết xấu hổ để cho nàng làm?”

Chẳng qua nghĩ lại, Tử Tình lại có chút hoài nghi phán đoán của mình, một công chúa mười bốn tuổi có thể tự mình làm quần áo? Còn là cho một tiểu nha đầu mới gặp mặt một lần, việc này có chút khó giải thích, chẳng lẽ chỉ là họ hàng? Tử Tình nhìn Tiểu Dực, không biết nghĩ những gì.

Tử Tình dẫn mọi người vào phòng, Tiểu Dực kéo Yên Nhiên qua một bên, trịnh trọng nói: “Ca ca có đồ tặng người.”

Yên Nhiên cũng không có để ý, đòi Tiểu Dực cho nàng nhiều lắm, lễ vật hay không lễ vật, nàng cũng không hiểu lắm.

Tiểu Dực từ trong túi tay áo lấy ra một cái hộp gỗ tử đàn nhỏ, còn không có lớn bằng bàn tay, chẳng qua chạm trổ không tẻ, mở hộp ra, bên trong là một con dấu, Tiểu Dực nói với Yên Nhiên: “Muội muội, đây là một con dấu, về sau, muội muội có việc tìm ca ca, cứ dùng con dấu này đóng vào, phái Truy Nguyệt tỷ tỷ hoặc người nào đưa tới, ta biết ngay là muội muội tìm ta, nhớ chưa? Bất kể chuyện gì, nhất là người gặp phải vấn đề khó khăn hoặc nguy hiểm, nhớ phải để cho Truy Nguyệt tỷ tỷ tìm ca ca.”

Tiểu Dực đã xuyên con dấu bằng sợi dây nhỏ rồi, đeo lên cổ Yên Nhiên, bỏ vào trong cổ áo, sau đó lại xác nhận một lần với Yên Nhiên.

Yên Nhiên cái hiểu cái không gật gật đầu, Tiểu Dực ôm Yên Nhiên hôn xuống trán, sau đó dẫn nàng vào nhà, Lưu thị trên ghẹo nói: “Người cùng muội muội ở bên ngoài thăm thì cái gì đấy? Nửa ngày này, có phải vụng trộm tặng lễ vật cho muội muội rồi hay không?” Bởi vì trong tay Yên Nhiên còn cầm chiếc hộp tử đàn nhỏ kia, cho nên Lưu thị có câu hỏi này.

Tiểu Dực chỉ đành phải cười nói: “Cái gì cũng không thể gặt được ánh mắt của Đại cữu nương. Ta chỉ là cho muội muội một món đồ nhỏ.”

Tử Tình nghe xong nói: “Lại tiêu tiền lung tung gì đấy? Nàng chỉ là một đứa trẻ, đâu có biết cái gì tốt xấu?”

Tiểu Dực cười nói: “Đồ năm nay là tự ta nghĩ, không tốn một văn tiền.”

Tử Tình nhận lấy cái hộp nhỏ trong tay Yên Nhiên hỏi: “Đây là Tử Thọ cữu cữu người làm?”

“Vâng, vật liệu gỗ là ta đưa cho hắn, không nghĩ tới tay nghề của Tử Thọ cữu cữu còn rất khá.”

Tử Tình nhận lấy mở ra vừa nhìn, bên trong là trống không, có chút hồ nghi nhìn về phía Tiểu Dực, Yên Nhiên không biết có ý gì, từ trong cổ áo mình kéo con dấu kia ra, cười nói: “Nương, đồ ở đây.”

Tử Tình cầm trong tay nhìn lướt qua, đúng là đá Thọ Sơn lần trước mình mua cho hắn, chẳng qua là không có chữ, là một cái đồ án, là một đóa mẫu đơn nở rộ, làm Tử Tình nhớ tới thẻ bói kia, đó cũng là một đóa mẫu đơn đỏ thắm nở rộ, chỗ khác biệt là, cánh hoa phức tạp của mẫu đơn trên thẻ bói Tử Tình cũng không có để ý, nhưng cánh hoa mẫu đơn trên con dấu của Yên Nhiên là ba vòng, vòng tâm hoa là năm cánh hoa, giữa là mười cánh hoa, vòng ngoài là mười lăm cánh hoa, chạm trổ rõ ràng, Tử Tình không biết có phải là có ngụ ý gì hay không?

Đương nhiên, Tiểu Dực không phải là vô duyên vô cớ tặng con dấu này cho Yên Nhiên, hắn là nghĩ năm nay Yên Nhiên năm tuổi, thời điểm mười tuổi có thể đính hôn rồi, bằng không, sẽ bị người cướp đi, thời điểm mười lăm tuổi, là có thể thành thân rồi, đương nhiên, những cái đó chỉ là ý tưởng trong lòng Tiểu Dực, lúc này, hắn cũng không dám nói ra.

Tử Tình nhìn Tiểu Dực, Tiểu Dực nói: “Tặng đá này là của cô cô mua, cô cô còn nhớ chứ? Con dấu là Tử Thọ cữu cữu khắc, cho nên nói, ta không tốn một văn tiền.”

“Không ngờ như thế người là sớm ngắm ngắm mưu tính rồi, người đã sớm có chủ ý à?” Lưu thị cười nói.

463. Chương 467: Tiểu Dực Nói Thân Thế

Tiểu Dực vội nói: “Ta là thấy muội muội không có con dấu, mới muốn cô cô mua, đâu có biết cữu cữu làm rất tốt, ta thật đúng là không nghĩ tới Tử Thọ cữu cữu chạm khắc tốt như vậy, thật sự là chậm mà chắc, ta vừa nghĩ, vừa vụng vụng phải sinh nhật của muội muội, liền mượn hoa hiến Phật tặng, chính ra ta chỉ đưa ra vật liệu gỗ làm hộp.”

Tử Tình nghe giọng điệu này, rõ ràng là sợ Tử Tình không nhận, sợ Tử Tình làm tưởng hắn là đã sớm áp ủ tâm tư này, vội ngắt lời cười nói: “Nếu như thế, giữ lại cho Yên Nhiên chơi đi.” Một đứa nhỏ năm tuổi, hắn không tính là cho và nhậm lên đi?

Tiểu Dục thấy Tử Tình không trách cứ hắn, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, việc này, liền bỏ qua. Đi theo Thư Duệ bọn họ chơi, nói là muốn đi lên núi nhìn xem, ba tiểu cô nương Vĩnh Lăng, Vĩnh Huyền, Vĩnh Cầm cũng cùng đi ra ngoài, Tử Tình thấy Yên Nhiên cũng đuổi theo đi ra ngoài, Tiểu Dục đang muốn dắt tay Yên Nhiên, Tử Tình hô: “Thư Duệ, mấy đứa lớn các người chỉ lo chạy, cũng không mang theo tiểu muội người.”

Thư Duệ nghe xong xoay người bế Yên Nhiên lên, Tiểu Dục mở to hai mắt, nhìn Tử Tình, tựa hồ có chút không hiểu, cũng có chút bị thương, ừ ừ mà đi theo ra ngoài, trong lòng Tử Tình còn rất không đành.

Thẩm thị tựa hồ cũng nhìn ra không giống trước, chẳng qua, nhiều người ở đây như vậy, nàng không hỏi ra, chỉ là thở dài, thực ra, nàng đã sớm nhắc nhở qua Tử Tình, muốn để cho Tiểu Dục cách Yên Nhiên xa một chút, chẳng qua, Tử Tình vẫn luôn cảm thấy Yên Nhiên chỉ là con nít miệng đầy hơi sữa, không có để vào trong lòng lắm, hôm nay cũng không biết bởi vì sao?

Tử Tình lúc này cũng không rảnh suy nghĩ những thứ đó, phải thu xếp ăn ở cho những người này, phòng ở đều phải một lần nữa thu dọn một chút, đệm chăn gì đó đều phải lập tức tìm lập tức phơi lập tức trải, cũng may các nhà đều mang nha hoàn đến, mỗi nhà một viện tử, Tử Tình để cho các nàng tự quét dọn.

Không nói Tử Tình bên này rồi ren, Thư Duệ bế Yên Nhiên một lúc, Yên Nhiên giẫy dụa muốn xuống dưới, Thư Duệ vừa thả nàng xuống dưới, nàng liền đi tới bên cạnh Tiểu Dục, hai người lại dắt tay, Thư Duệ cũng không để ý, bởi vì Thư Ngạn lôi kéo hắn muốn luyện kiếm. Nói trong rừng này đặc biệt thích hợp luyện kiếm. Hai người các nhặt cành cây làm kiếm khoa tay múa chân.

Lâm Khang Bình không ở nhà, bọn họ lại ở tại thư viện, công phu trên tay đều xa lạ rất nhiều, cho nên, Thư Duệ cũng nổi hứng chơi đùa thật đã với hắn, mấy đứa Vĩnh Tùng ở một bên vây xem ủng hộ.

Về phần mấy đứa Vĩnh Lăng. Thì cùng Yên Nhiên đi tìm con thỏ, hái nấm, người thoáng cái đã phân tán rồi, Tiểu Dục còn đang rối rắm thái độ vừa rồi của Tử Tình. Suy nghĩ một chút hỏi Yên Nhiên: “Cô cô có nói cùng muội muội, bảo muội muội không chơi cùng ca ca nữa hay không?”

Yên Nhiên dù sao còn nhỏ, đâu có hiểu những thứ này? Lắc đầu.

“Cô cô có nói Tiểu Dục ca ca không tốt hay không?” Tiểu Dục ôn nhu hỏi nói.

Yên Nhiên nói: “Ca ca tốt.”

Tiểu Dục như là nói với Yên Nhiên hoặc như là tự nhủ: “Ca ca không tốt, ca ca lừa cô cô, ca ca là thật sự thích cô cô, cũng là thật sự thích Yên Nhi, nhưng là. Cô cô sẽ không thích thân phận của ca ca, ca ca cũng không biết nên làm cái gì bây giờ? Ca ca cũng không muốn giấu cô cô nữa, nhưng cô cô nếu không cho ta tìm người chơi, nên làm cái gì bây giờ? Cô cô rõ ràng là không muốn ta tới cửa rồi, bằng không, cũng sẽ không thể một mực tránh ở nông thôn này, đúng, chắc chắn chính là như vậy, cô cô không muốn ta quá gần người. Cho nên mang theo người né tránh ta.”

Tiểu Dục dù sao cũng vẫn là một đứa trẻ, nói lời lộn xộn, Yên Nhiên trái lại nghe hiểu Tiểu Dục nói thích nàng, vênh miệng trả lời: “Ta cũng thích ca ca, nhưng là, nương không cho ta vào thành tìm ca ca chơi.”

Tiểu Dục hỏi đến nửa ngày không có được đáp án, lúc này Yên Nhiên đột nhiên xông ra, Tiểu Dục vội hỏi: “Cô cô có nói, vì sao không cho người tìm ca ca chơi hay không?”

Yên Nhiên ngẫm nghĩ. Lắc đầu. Lúc này, Vĩnh Lăng bọn họ tìm được một bãi nấm tươi đẹp. Đang gọi Yên Nhiên lấy rổ đi đựng đây.

Yên Nhiên lôi kéo Tiểu Dục đi qua xem một chút, vội xua tay nói: “Cái này có độc, không có thể ăn, nương nói, nấm xinh đẹp, có độc.”

Yên Nhiên nói xong tự mình tìm kiếm, tìm được một bãi nấm thông, Vĩnh Lăng hỏi: “Cô cô còn dạy người cái gì nữa?”

Yên Nhiên bẻ ngón tay đếm: “Ta biết nhận chữ nè, biết đọc thuộc Tam Tự Kinh, còn có, biết đọc thuộc thơ Đường, biết chơi cờ nhảy, biết đếm nè.” Lại là năm ngón tay dùng hết cả rồi.

Đang nói, Truy Nguyệt tìm đến, bảo mọi người trở về ăn cơm.

Tiểu Dục dắt Yên Nhiên, cùng Truy Nguyệt đi ở cuối cùng, Truy Nguyệt cũng không biết ngày đó xảy ra chuyện gì, chỉ biết là Tử Tình đột nhiên tâm tình rất không tốt, hỏi Hoa ma ma, Hoa ma ma cũng không nói rõ ràng.

“Chủ tử, ta cảm thấy nãi nãi là phát hiện thân phận của chủ tử, không bằng, chủ tử hay là thẳng thắn với nãi nãi đi? Theo cá tính của nãi nãi, hẳn là sẽ không trách tội chủ tử, bằng không, chờ chủ tử trưởng thành rồi, thời gian càng dài, chỉ sợ lại càng không dễ giải thích. Nãi nãi cũng không phải vì vinh hoa phú quý mới đối tốt với chủ tử.” Truy Nguyệt khuyên nhủ.

“Đây chính là chỗ phiền não của ta, cô cô nếu như vì những thứ đó, ta còn dễ làm, nhưng là cứ như vậy, nàng cũng không phải cô cô tốt của ta.”

Truy Nguyệt nghe xong không lên tiếng, một nô tài như nàng, nói quá nhiều, ngược lại không tốt, qua một lúc, Tiểu Dục lại nói: “Thôi được, ta chờ qua sinh nhật của tiểu thư mới đi, đến lúc đó lại xem xét.”

Tử Phúc bọn họ đi vào ngày hôm sau, Thư Duệ bọn họ cũng đi cùng rồi, bởi vì ngày hôm sau đều phải vào học, cho nên, sinh nhật của Yên Nhiên đã ăn mừng trước một ngày rồi.

Tăng Thụy Tường và Thẩm thị ở lại, bọn họ cũng vẫn là quen cuộc sống ở nông thôn này, cũng muốn ở cùng Tử Tình, ở nhà chỉ là cùng Hạ thái thái, Phó phu nhân các nàng thỉnh thoảng chơi ván bài, chẳng qua là tâm tình mọi người đều khác hồi ở An Châu rất lớn, nhất là Hạ thái thái, cứ trong lời ngoài lời ám chỉ Hạ Cam Vinh chỉ có thể dựa vào Tăng gia, hi vọng Tăng gia nể mặt Tử Vũ quan tâm nhiều hơn, số lần nhiều, Thẩm thị khó tránh khỏi phản cảm, nhưng là nể mặt Tử Vũ, cũng không thể xé rách mặt. Cho nên, nàng cũng muốn ở chỗ Tử Tình trốn vài ngày thanh tĩnh.

Tiểu Dục cũng ở lại, hẳn nói với Tử Tình muốn lưu lại cùng qua sinh nhật của Yên Nhiên, Tử Tình cũng không có cách nào chối từ.

Tử Phúc bọn họ đi rồi, Tử Tình mới có thời gian xử lý đám quần áo các nhà đưa tới, lúc này mới thấy bộ đồ mới Lí Linh làm cho Yên Nhi, vải dệt là gấm kim hai màu vô cùng diễm lệ phức tạp, hoa văn là tranh cá chép hoa sen, trên vẩy cá chép đều là sợi bạc dệt thành, Tử Tình đang vuốt vẩy cá trên y phục này, Tiểu Dục tiến vào, ngồi ở bên cạnh Tử Tình. Lúc này, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị mang theo Yên Nhiên đi ra ngoài tản bộ rồi.

“Cô cô, người có cái gì nói muốn hỏi ta không?” Tiểu Dục nhìn Tử Tình nói.

Tử Tình nhìn Tiểu Dục, hỏi: “Người có cái gì muốn nói với cô cô không?”

Tiểu Dục cúi đầu, đột nhiên quỳ xuống, Tử Tình cả kinh, vội nâng hân dậy, ai ngờ Tiểu Dục nhất định không chịu đứng lên, nói: “Cô cô hãy nghe ta nói xong đã, cô cô nếu tha thứ cho ta, ta lại đứng lên không muộn.”

Tử Tình chỉ đành phải nói: “Người đứng lên nói trước đã, bằng không, trong lòng cô cô sẽ bất an, cô cô cũng đại khái biết người muốn nói với cô cô cái gì, cô cô không nhận nổi người như vậy, người nếu là còn nhớ ta là cô cô người, người hãy đứng lên đi.”

Tiểu Dục vẫn là quỳ, nói: “Người đã là cô cô ta, là nhận nổi. Cô cô hẳn là đoán được ta là người Hoàng gia, không sai, ta là đương kim Nhị hoàng tử Lí Dục, nhiều năm luôn giấu cô cô như vậy, thật là bất đắc dĩ. Thật ra hai lần trước ta đi nhà cô cô, đều là tị nạn, quá trình này ta cũng không phải rõ ràng lắm, chỉ là biết phụ thân ta giao phó ta cho Văn thúc thúc, đưa ta ra ngoài, lúc đó, tất nhiên không tiện nói ra chân tướng. Sau này, phụ thân ta thành phụ hoàng rồi, ta ra ngoài, vẫn có thể gặp phải nguy hiểm, phụ thân dặn dò ta thân thể không thể tiết lộ ra ngoài, người xuất thân như chúng ta, từ nhỏ trải qua những thứ đó, cô cô cũng không tưởng tượng nổi. Sau này, ở An Châu, qua lại gần với cô cô, không phải là Dục Nhi phải muốn gạt cô cô, có khi, cũng là suy nghĩ cho cô cô, không muốn mang đến phiền toái cho cô cô.”

Tiểu Dục thấy Tử Tình đối với lời nói của hắn cũng không quá nhiều bất ngờ, liền nói tiếp: “Cô cô vào Kinh Thành, ta đã nghĩ tới, nên nói cho cô cô thân thể của ta, nhưng là, ta sợ sau khi ta nói, cô cô sẽ yêu cầu ta rời đi, ta luyến tiếc cô cô, cũng luyến tiếc người nhà cô cô, nhất là Yên Nhiên muội muội. Ta đã coi người nhà cô cô như người nhà ta rồi, trừ phụ hoàng ta và tỷ tỷ ta, chính là người nhà cô cô thân nhất rồi.”

Không thể không nói, Tiểu Dục vẫn là khá hiểu Tử Tình, biết nói gì, mới có thể xúc động mẫu tính của Tử Tình, chỉ có như vậy, Tử Tình mới có thể mềm lòng, mới có thể tha thứ cho hắn.

Quả nhiên, Tử Tình thở dài, hỏi: “Người không phải là còn có người nhà ngoại công sao? Chẳng lẽ bọn họ đối với ngươi cũng không thân?”

Tử Tình vẫn nhớ được lời nói của Hoa ma ma, nhà ngoại của Tiểu Dục cũng là không kém, không có đạo lý nhìn thấy đứa nhỏ không nương không đau lòng?

“Cũng không phải không đau lòng, chẳng qua, bọn họ mỗi ngày rót ở bên tai ta ta phải tìm niềm vui cho phụ hoàng như thế nào, làm cho phụ hoàng phong ta làm thái tử, bởi vì nương ta năm đó mới là chính thất, mặc dù được truy làm hoàng hậu, nhưng là mẫu hậu hiện tại cũng có hai nhi tử, bọn họ lo lắng một mình ta, không đầu lại bọn họ, cho nên, mới có thể bảo ta tìm niềm vui cho phụ hoàng. Nhưng là cô cô không giống với bọn họ, cô cô chính là thuần túy thương yêu Dục nhi, coi Dục nhi là con mình mà yêu thương, còn dạy Dục nhi làm người như thế nào, cho nên nói, cô cô là người quan trọng thứ ba của Dục nhi.” Lí Dục nói xong, liền nằm ở trên đầu gối Tử Tình, khóc lên.

Tử Tình nghe xong trong lòng cũng là ê ẩm, một đứa nhỏ mới mười một tuổi, lại phải gánh vác nhiều thứ như vậy, người bên cạnh, còn đều đủ loại tâm tư, muốn tìm một chút thân tình thuần túy, cũng là khó khăn.

Tử Tình vỗ sau lưng Tiểu Dục, nhớ tới tình cảm cùng đứa nhỏ này những năm gần đây, cũng không thua kém với Vinh Tùng bọn họ, nếu thật bỗng chốc vứt đi, Tử Tình cũng là khó chịu như móc tim, nhưng là Yên Nhiên phải làm sao bây giờ? Nếu không có Yên Nhiên, Tử Tình thương hắn thêm một chút, cũng là thôi, nhưng là để cho Yên Nhiên tiến cung, Tử Tình là vạn vạn lần không nỡ. Nghĩ tới những thứ này, Tử Tình cũng là có chút khó khăn.

Nhưng là bất kể thế nào, Tử Tình đều phải suy nghĩ cho Yên Nhiên, tính toán cho Yên Nhiên, cho nên, Tử Tình lau nước mắt cho Tiểu Dục, đỡ hắn đứng lên, nói: “Nói lý ra, người nói những chuyện này cho cô cô, cô cô nên là hiểu và tha thứ cho người, tiếp tục thương người, nhưng là, cô cô chỉ có một nữ nhi là Yên Nhiên, người đối với Yên Nhiên như vậy, cô cô lo lắng là cái gì, người cũng biết, ta là không thể để nàng vào địa phương kia với người.”

464. Chương 468: Hứa Hẹn Của Lí Dục

Lí Dục nghe xong thần sắc tối sầm lại, nói: “Cô cô quả nhiên vẫn là không thương ta, cô cô đối tốt với, ta đối tốt với cô cô và muội muội, tất nhiên là nên. Chuyện tương lai, ai cũng không nắm được, cô cô nói đúng không? Ta chưa bao giờ dám nói, ta muốn cưới muội muội, muội muội còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, ta chỉ là đơn thuần thích nàng, thương nàng, cưng chiều nàng. Như vậy cũng không được sao?”

“Không được, thời gian dài như vậy, nàng sẽ ỷ lại người. Ta chỉ hy vọng, tương lai nàng có thể giống như ta, tìm được một người thật lòng thích nàng, sống cuộc sống đơn giản. Người còn nhỏ, tương lai những gì người gặp phải chỉ sợ sẽ còn mạo hiểm hơn những gì người đã trải qua gấp mười gấp trăm lần, chẳng lẽ người hi vọng Yên Nhiên trở thành nhược điểm của người sao? Cho nên, đứa nhỏ ngoan, nghe lời cô cô, cách chúng ta xa một chút, kinh doanh cuộc đời của người thật tốt, cô cô cũng không giúp được người cái gì, nhưng cô cô cũng không thể kéo chân sau người.”

“Ta không trông vào cô cô giúp ta, ta chỉ hy vọng khi ta mệt mỏi, có thể có một chỗ, để cho ta có thể chân chính thả lỏng, không cần phòng bị cả thể xác và tinh thần, có thể có một người, để cho ta cảm động và nhớ nhung đến một phần tinh thần và yêu mến thuần túy, cái khác, ta thật sự không có suy nghĩ tới, cô cô lo lắng nhiều rồi.”

Tử Tình nhìn Lí Dục, hỏi: “Ý của người là đối với Yên Nhiên không có tâm tư khác, chỉ là đơn thuần mà coi là muội muội muốn cưng chiều nàng?”

Tử Tình làm sao cũng cảm thấy lời này có độ tin cậy một chút cũng không cao đây? Cũng không giống một đứa nhỏ mười một tuổi có thể nói ra. Khó trách Văn Tinh Vực nói Lí Dục này tâm nhãn nhiều, Tử Tình thật là có vài phần tin rồi.

“Cô cô, chuyện tương lai ta không dám cam đoan, ta chỉ là nói, ít nhất trước mắt là như vậy. Cô cô, ta mới mười một tuổi, người nói tâm tư gì đó kia, ta cũng không phải hiểu lắm, mơ mơ hồ hồ hiểu chút ít, muội muội mới mấy tuổi? Ta mới mấy tuổi? Hơn nữa, cô cô người cảm thấy một đứa nhỏ như ta, đến cả bản thân ta tương lai cũng không có thể cam đoan, ta làm sao dám dễ dàng hứa hẹn tương lai của người khác? Cô cô, không bằng như vậy, ta biết sau khi dưỡng trở về. Các người là muốn đi An Châu. Kinh Thành này, cũng chẳng đến hai năm, hai năm qua đi, ta chỉ mới mười ba, muội muội cũng chỉ mới bảy tuổi, về sau. Muội muội đi An Châu, ta không đi quấy rầy nàng. Nhưng là, nếu quả có một ngày, ta có thể tự chi phối tương lai của mình. Nếu ta đi tìm muội muội, nếu muội muội còn nhớ rõ ta, xin cô cô hãy thành toàn. Nhưng là, nếu muội muội đã quên ta, có hạnh phúc riêng, ta chắc chắn không quấy rầy nàng. Ta lấy mẫu thân đã mất của ta ra thề, ta nhất định có thể làm được.”

Lí Dục nói lời nói này bằng vẻ mặt trịnh trọng. Tử Tình cũng là khó xử, Lí Dục đã nói đến nhường này rồi, sau khi Tử Tình về An Châu, liền không quấy rầy một nhà Tử Tình nữa, lúc đó, Yên Nhiên hẳn là có thể quên Lí Dục rồi nhỉ? Huống hồ, Lí Dục có đại sự riêng phải làm, đâu thể chú ý đến Yên Nhiên quá nhiều? Nam nhân này, hơn phân nửa là yêu giang sơn quan trọng hơn yêu mỹ nhân. Sức nặng của Yên Nhiên ở trong lòng Lí Dục, cũng không nặng bằng giang sơn, hơn nữa, theo Tử Tình biết, nữ nhi Văn gia và La gia đều phải chuẩn bị tiến cung rồi, gia thế Yên Nhiên thấp như vậy, không có khả năng tiến vào, hai nhà kia cũng sẽ cản trở bằng mọi cách.

Nghĩ tới những điều đó, Tử Tình nói: “Được. Ta đáp ứng người. Hi vọng người hết lòng tuân thủ lời hứa hôm nay, bằng không. Cô cô sẽ thất vọng đối với người.”

“Yên tâm. Ta tuy nhỏ, cũng biết nam tử hán một lời nói đáng giá ngàn vàng. Cô cô đã đáp ứng ta rồi, những ngày cô cô ở Kinh Thành, ta vẫn là có thể đi thăm cô cô chứ? Đúng rồi, ta còn nhớ cô cô cùng La gia có một ước định, muội muội bây giờ cũng năm tuổi rồi, ta tìm một tiên sinh cho muội muội, dạy muội muội cầm kỳ thư họa, bất kể thế nào, muội muội học vài thứ chung quy là không có chỗ xấu.” Tiểu Dục cẩn thận từng li từng tí nói.

Lúc này Tử Tình vừa định cự tuyệt, nhìn ánh mắt Tiểu Dục, đột nhiên mềm lòng, dù sao đi nữa cũng chỉ là một tiên sinh, dù sao, tương lai Yên Nhiên có khả năng sẽ giống như Tử Tình không lớn, tốt xấu gì cũng là một xuất thân nghĩa quan, là nên học chút gì đó.

Lúc này, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị mang theo Yên Nhiên đã trở lại, thấy Tử Tình và Lí Dục ánh mắt đều hồng hồng, Thẩm thị cũng không tiện lắm miệng hỏi cái gì, để Yên Nhiên lại, rồi cùng Tăng Thụy Tường đi nghỉ ngơi. Ngược lại là Yên Nhiên, một tay lôi kéo Tử Tình, một tay lôi kéo Tiểu Dục, nhìn lại nhìn, hỏi: “Nương, không khóc, ca ca, không khóc, bà ngoại nói, phụ thân sẽ trở lại.”

Ở trong lòng Yên Nhiên, Tiểu Dục và Thư Duệ bọn họ không có gì khác nhau lắm, bởi vì Tiểu Dục đối với nàng, cùng Thư Duệ bọn họ như nhau, một đứa nhỏ năm tuổi (tuổi mụ), là không có khả năng có tâm tư gì khác, cho nên, nàng mới có thể cho là, Tiểu Dục giống như Thư Duệ bọn họ, nhớ phụ thân nàng.

Lí Dục nghe xong nín khóc mỉm cười, nói: “Cô cô, người xem, muội muội cũng chỉ là coi ta là ca ca, cũng giống như Thư Duệ ca ca, cô cô, chúng ta chỉ là trẻ con, đâu có tâm tư gì?”

Lời này cũng đúng, nói một đứa nhỏ mười một tuổi có tâm tư gì với một đứa nhỏ năm tuổi đúng là hơi gượng ép, chẳng qua, Lí Dục từ nhỏ lớn lên ở Hoàng gia, không nên biết đều biết, Tử Tình cũng không dám phỏng đoán bừa thêm.

Sau khi Lí Dục ăn xong mì trường thọ của Yên Nhiên vào ngày hôm sau, liền trở về thành. Tử Tình và Yên Nhiên cùng với Tăng Thụy Tường và Thẩm thị tiếp tục ở lại.

Chẳng qua Tử Tình suy đi nghĩ lại, không có nói thân phận Lí Dục cho Tăng Thụy Tường và Thẩm thị, Tử Tình lo lắng là, lỡ như bọn họ biết được, lấy tư tưởng trung hiếu của bọn họ, còn không nhìn thấy Lí Dục

liền nơm nớp lo sợ, để cho người ngoài nhìn ra được, đối với Lí Dục cũng là không tốt, còn không bằng cứ theo Lí Dục, dù sao Tử Tình cũng là không đến hai năm nữa sẽ về An Châu .

Kỳ hoa nở của Khang viên qua rồi, cây bừa vụ xuân cũng kết thúc, năm nay chủ yếu vẫn là lấy đường đất làm chủ, phần lớn là trồng đỗ, ngoài ra, trong viên lại mới vào một ít cô nhi, là Tử Phúc đưa tới, trong nhà thật sự là khó khăn, bắt buộc dĩ bán mình vào Khang viên, không khác với tình huống của Lâm Khang Bình năm đó nhiều lắm.

Tử Tình thấy bọn họ, vô cùng nhớ mấy đứa nhỏ nhà mình, đột nhiên nghĩ đến, mình vì trốn thanh tĩn, mang theo Yên Nhiên ở tại nông thôn, lại xem nhẹ giáo dục Thư Ngọc và Thư Vĩ, có phải có chút mất nhiều hơn được hay không? Hơn nữa, hai năm sau, Tử Tình mang theo Yên Nhiên về nhà, hai đứa nhỏ này hơn phân nửa sẽ ở lại đi học, như vậy, thời gian Tử Tình và hai đứa nhỏ này ở chung, có thể có bao nhiêu? Ở trong quá trình trưởng thành của đứa nhỏ, phụ thân bắt buộc dĩ xa nhà, lúc cần tình thương của mẫu thân nhất, mình ở nơi nào?

Nghĩ tới những thứ đó, Tử Tình có chút ngồi không yên, thương lượng với Tăng Thụy Tường Thẩm thị, bọn họ cũng đã sớm muốn trở về, chẳng qua là vì bận tâm Tử Tình mà thôi. Dù sao, nơi đó mới là cả gia đình, vốn là, mục đích bọn họ đến đây vì đoàn tụ cùng con cái.

Ba người vừa nói xong, Tử Tình liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, Yên Nhiên nghe nói sắp về thành, cũng là hưng phấn mà nhảy nhót không ngừng, lại bẻ ngón tay đếm năm ca ca này một lần.

Tử Tình vừa về nhà, Lưu thị biết được liền qua ngay, nói: “Đang muốn sai người đi mời muối muối trở về, ta đây thật là có việc tìm muối muối thương lượng.”

Thì ra, trước đó vài ngày, lúc Tử Tình ở nông thôn, nhà mẹ đẻ La đại nãi nãi, Chung đại nãi nãi gửi thiệp mời cho Lưu thị và Phó thị, mời các nàng đi tham gia một hội hoa loại nhỏ, Chung đại nãi nãi lôi kéo Vĩnh Liên khen nửa ngày, Lưu thị thật sự có vài phần không hiểu, không có đạo lý bọn họ có thể coi trọng Vĩnh Liên mà?

“Ca người hiện nay chỉ là ngũ phẩm, tuy rằng không kém Chung đại gia là bao nhiêu, nhưng là, Chung gia là gia cơ gì? Tăng gia là gia cơ gì? Người ta là thế gia chân chính, chúng ta chỉ là tiểu quan ngũ phẩm mới nổi, cái này sao so nổi.” Lưu thị sầu nói.

“Đại tẩu, cái này, người hỏi Vĩnh Liên hay chưa? Nàng muốn tìm một gia đình như thế nào? Đứa nhỏ năm nay cũng mười lăm rồi, cần phải bắt đầu làm rồi.”

“Đúng vậy, bằng không, ta cũng sẽ không phát srau đến nước này. Bản thân ta là muốn nàng tìm một gia đình đơn giản, nhưng nhân duyên thứ này, thật đúng là không nói chính xác được.” Lưu thị thở dài.

Chẳng hạn như chính nàng, là vạn vạn lần không ngờ tới, sẽ có một ngày gả vào nhà nông, cũng may tướng công không chịu thua kém, sớm trúng đồng tiến sĩ, phái ra ngoài, mới chín năm, chức quan đã đến ngũ phẩm, vào Kinh Thành rồi định cư, so với những người bạn khấn tay chơi đùa hồi nhỏ của nàng, mệnh nàng xem như tốt nhất, tướng công đối với nàng, cũng xem là không tệ.

Cho nên, trong lòng Lưu thị là hi vọng Vĩnh Liên giống như mình, cũng chọn một người đọc sách, nhưng là, Chung gia này, nếu thật có thành ý, Lưu thị cảm thấy bỏ lỡ, có vài phần đáng tiếc, người làm nương nào không mong con mình gả được tốt?

Rối rắm của Lưu thị trong lòng Tử Tình cũng hiểu, tựa như Lí Dục, Lí Dục thực sự có tâm tư kia, đối với Yên Nhiên nhất định không kém rồi, nhưng là gia thế của Lí Dục không phải là Yên Nhiên có thể với được, đã không đủ trình độ, chắc chắn không phải là lương xứng.

Nhưng là, tình huống của Tử Phúc không giống với Lâm Khang Bình, cho nên, Tử Tình nói: “Chức quan của Đại ca cũng coi như tốt rồi, qua vài năm nữa, khẳng định còn có thể thăng chức nữa, hai người hần và Tiểu Tứ, tương lai ở Kinh Thành này nhất định là có một chỗ ngồi, cho nên Đại tẩu cũng không cần tự coi nhẹ mình.”

Chỉ bằng vào mồ cùng đám tiền bạc Tử Tình giao cho kia, còn có công thức thuốc nổ, Lí Hân đối với Tăng gia, không thể quá bạc bẽo, huống chi, hai người bọn họ vẫn là thực sự phân ưu cho Hoàng đế đó.

“Muội muội nói cũng đúng, ta đánh giá bọn họ phải có tâm tư này, chỉ sợ La đại nãi nãi sẽ tìm tới người hỏi thăm, muội muội người giúp Đại chất nữ người mò mẫm ý tứ của Chung gia.” Lưu thị nói.

Tử Tình tất nhiên đáp ứng, Lưu thị đi rồi, Tử Tình thu dọn đồ đạc, lát sau, Thư Ngọc và Thư Vĩ tan học về nhà, vừa mới vào cửa, đã thấy Đại Giang, biết được Tử Tình trở lại, chạy một mạch vào hậu viện, gọi: “Nương, muội muội, các người trở lại rồi?”

Tử Tình kéo hai đứa nhỏ vào trong lòng, hỏi: “Nhớ nương rồi?”

“Vâng, nhớ.” Hai đứa nhỏ đều nhìn Tử Tình dùng sức gật đầu.

Tử Tình đau xót mũi, thổi vào lỗ mũi hai người bọn họ hỏi: “Nhớ nương còn không gửi thư cho nương?”

“Đây không phải là biết nương mang theo muội muội có việc sao? Sợ làm chậm trễ nương.” Thư Ngọc cầm tay Tử Tình, cọ mặt mình, nói.

Bất kể như thế nào, giờ khắc này, Tử Tình cảm thấy quyết định của chính mình là đúng. Trước đó vài ngày, thật sự có chút cảm giác càng sống càng nhỏ lại, dường như đã trở thành một người bản địa hoàn toàn rồi, làm việc bó tay bó chân, có chút lẩn lộn đầu đuôi rồi.

Vì một tương lai không biết của Lí Dục, lời này hình như có chút khó đọc, nói ngắn gọn, đó là vì tương lai không xác định, đã xem nhẹ sự trưởng thành của hai nhi tử mình, chỉ là một mực muốn trốn tránh, thậm chí ngay cả dũng khí thăm dò chân tướng cũng không có, cũng không suy nghĩ, chủ động giải quyết vấn đề.

465. Chương 469: Hôn Sự Của Vĩnh Liên

Một buổi tối này, Tử Tình cùng ba đứa nhỏ chơi đùa hồi lâu, trong phòng không ngừng truyền đến tiếng cười, khiến cho Hoa ma ma xoa xoa nước mắt, cuối cùng nhìn thấy Tử Tình khôi phục thái độ bình thường rồi.

Từ sau khi Tử Tình gặp qua Lí Hân, Tử Tình vẫn luôn tâm tình không tốt, Hoa ma ma không biết Lí Hân có phải làm khó Tử Tình hay không, chẳng qua là thật lòng quan tâm Tử Tình, chung đụng đã hơn một năm này, Hoa ma ma coi Tử Tình là chủ tử của mình, tất nhiên hi vọng Tử Tình trôi qua thoải mái rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tử Tình tự mình thức dậy, chuẩn bị bữa sáng cho hai nhi tử, đưa bọn họ đến trường, nhìn nụ cười vui vẻ trên mặt hai nhi tử, Tử Tình cũng cảm thấy bản thân hạnh phúc tràn đầy.

Tử Tình về phòng, thấy Hoa ma ma sửa sang lại phòng ở cho mình, liền lôi kéo Hoa ma ma ngồi xuống, muốn hỏi một chút chuyện Chung gia, hỏi một chút cách nhìn của Hoa ma ma đối với Chung gia, dù sao, nàng đối với vòng tròn quý phụ Kinh Thành vẫn là rất hiểu rõ.

Hoa ma ma thấy Tử Tình cư xử với nàng như thường, liền lau nước mắt nói: “Nô tì cho rằng nãi nãi biết chuyện của tiểu chủ, có thái độ với nô tì, không nghĩ tới nãi nãi vẫn là coi nô tì là người một nhà mà đối đãi, phần tâm ý này của nãi nãi, lão bà tử thật sự là không có gì để hồi báo, chỉ biết càng tận tâm hầu hạ Yên Nhiên tiểu thư hơn.”

“Ma ma yên tâm, ta biết người cũng không phải cố ý, cũng là thân bất do kỷ thôi. Hai chữ nô tì thì ngàn vạn đừng nói nữa, ngay cả Tiểu Dục đều tôn xưng người làm ma ma, đối với người cung kính có thừa.” Tử Tình nói, không riêng Lí Dục, ngay cả Lí Linh cũng là như thế, có thể thấy được địa vị của Hoa ma ma tuyệt đối không thấp.

“Chẳng phải là lời này, thân bất do kỷ, vẫn là nãi nãi hiểu tâm tư của chúng ta. Thực ra không riêng gì lão bà tử ta, đến ngay cả tiểu chủ chúng ta đối với nãi nãi, cũng không phải cố ý lừa gạt. Hân cũng là thân bất do kỷ mà. Hân vừa không muốn cho người biết thân phận của hân, sợ mang đến phiền toái cho nãi nãi. Lại không muốn nãi nãi bị người ức hiếp, một lòng muốn che chở nãi nãi, hân cũng chỉ là một đứa trẻ, có thể như thế nào? Ngày ấy. Nếu không phải là nãi nãi nói không dám đi hội hoa cúc Văn gia, tiểu chủ cũng

không đến mức mạo hiểm đi cùng nãi nãi, phải biết rằng. Bao nhiêu ánh mắt đều nhìn chăm chăm đó. Tiểu chủ chúng ta, đối với nãi nãi, cũng coi như có lòng rồi.” Hoa ma ma thở dài.

Lời này, làm cho Tử Tình rung động rất lớn, nàng thật đúng là không nghĩ tới, chỉ một câu nói đùa của mình, thế nhưng làm cho một đứa nhỏ mười tuổi khó xử. Cũng không nghĩ tới, sau lưng, Lí Dục vậy mà vì nàng làm nhiều như vậy, chẳng hạn như chuyện Việt Thành, hơn nữa. Rõ ràng là không muốn để cho Tử Tình biết, không muốn để cho Tử Tình cảm kích hẳn. Còn có chuyện của Phó gia sau này, hẳn cũng là không muốn thấy Tử Tình khó xử.

Aiz, nếu hẳn không phải là thân phận này, sẽ thật tốt, đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy, lại che chở Tử Tình che chở Yên Nhiên như vậy, Tử Tình thật là có vài phần tâm động rồi.

Hoa ma ma thấy Tử Tình không nói chuyện, bèn nói: “Khúc mắc của nãi nãi. Nô tì cũng không phải không biết, có lẽ là nghe nhiều Văn tam gia cùng La đại gia nói đùa, đa nghi, cho là tiểu chủ chúng ta đối với tiểu thư Yên Nhiên cũng là như thế. Thực ra, nói trắng ra là, tiểu chủ mới bao lớn. Có thể biết cái gì? Văn thiếu gia cùng La thiếu gia lớn hơn tiểu chủ hai tuổi, cũng chỉ là trẻ con nói giỡn, đâu có cho là thật? Nãi nãi không thấy La thiếu gia đối với tiểu thư Yên Nhiên vẫn luôn là kính nhi viễn chi, đến ngay cả Văn thiếu gia, cũng không thấy hẳn có tâm tư kia với tiểu thư Yên Nhiên, hẳn chẳng qua là từ nhỏ nghe lời nói của phụ thân hẳn, cho rằng tiểu thư chính là nàng dâu của hẳn, là thuộc về hẳn, tất nhiên phải che chở vài phần, nhưng là, hẳn đâu có biết nàng dâu là dùng để làm gì?”

“Nhưng là, không phải nói công tử gia đình đại hộ đến độ tuổi nhất định, là phải an bài thông phòng gì đó, trong nhà nha hoàn nhiều như vậy, chưa chừng xảy ra chuyện gì.” Tử Tình hỏi, thật sự là có chút tò mò.

“Nãi nãi nói đùa, dù thế nào cũng phải sau mười lăm tuổi, có gia đình phải đợi mười sáu đó, nào có giống như nãi nãi nói? Đứa nhỏ nhà ai chưa trưởng thành làm cha nương có thể chịu để hẳn giày xéo thân thể mình? Còn có, nha đầu kia nếu không được chủ tử đồng ý mà trèo lên giường, đó gọi là dụ dỗ chủ tử, hơn phân nửa là sẽ bị loạn côn đánh chết hoặc bán ra, nhưng mặc dù như vậy, cũng là có người động những tâm tư này, có mấy nữ nhân không vì phú quý mê mất đây?” Hoa ma ma thông thả nói, chắc là đang nhớ lại chuyện nhà Lí Dục đi?

Tử Tình nghe xong cả kinh, trách không được Lâm Khang Bình nói, nội viện gia đình đại hộ này, còn nhiều chuyện thối nát bát nháo, may mắn, hẳn gặp một chủ tử tốt.

Chẳng qua, lời nói của Hoa ma ma cũng là có vài phần đạo lý, La Hạo Viêm không cần phải nói, xem chỉ là tâm tính đứa nhỏ, đối với Yên Nhiên thật đúng là không có tâm tư gì, còn có Văn Tinh Vực, cũng không thấy hẳn đối với Yên Nhiên có bao nhiêu để bụng hoặc yêu thương, nhưng là Lí Dục này, thực có thể so sánh với Thư Duệ, từ lúc Thư Duệ vào thư viện, hẳn gần như tiếp nhận hết thấy những việc Thư Duệ trước kia làm cho Yên Nhiên, bao gồm bón cơm, bao gồm dạy Yên Nhiên nhận chữ đọc thuộc thơ.... Cho nên, Yên Nhiên mới có thể gần gũi với hẳn như thế, coi là người một nhà rồi.

Hoa ma ma nói xong rồi đi, Tử Tình mới nhớ tới, vốn là hỏi chuyện Chung gia, thế nào tán gẫu nửa ngày, còn chưa có hỏi vấn đề chính, liền lôi kéo Hoa ma ma ngồi xuống một lần nữa.

“Tổ thượng Chung gia là tông nhất phẩm tướng quân, thấp hơn La gia một cấp, Đại gia Chung gia hiện thời là nhị đẳng thị vệ, là người bên cạnh Hoàng thượng, nãi nãi đã biết, ta sẽ không giấu giếm nãi nãi, hơn phân nửa là Chung gia biết Hoàng thượng coi trọng Tăng gia, muốn xin cưới nữ nhi Tăng gia, cũng không có gì đáng ngại, Đại gia Chung gia hiện thời là chính tứ phẩm, cao hơn Đại ca nãi nãi hai cấp, lại nói tiếp, khác biệt cũng không lớn, Đại ca nãi nãi suy cho cùng còn trẻ hơn mấy tuổi đấy.”

Tử Tình nghe xong, trong lòng cũng có chút ngọn ngành rồi, xem ra, Hoàng thượng nhìn trúng Tử Phúc cùng Tử Hỉ, cũng không phải bí mật gì, cả triều văn võ đều biết đến. Nếu nhi tử Chung gia là người tốt, cũng là vẫn có thể xem là một cửa lương xứng, Vĩnh Liên dù sao cũng là tiểu thư nhà quan đứng đắn, không giống như Tử Tình, cũng không giống như Yên Nhiên.

“Thế nhi tử Chung gia kia rốt cuộc như thế nào? Ma ma có thể biết được vài phần?” Tử Tình hỏi.

“Cái này, lão bà tử mấy năm nay không gặp được, thật đúng là không dám nói mò, nãi nãi muốn hỏi thăm thì tìm La thiếu gia cùng tiểu chủ chúng ta, đều biết được một hai.”

Tử Tình vừa muốn hỏi lại, Thái Vân nói, La đại nãi nãi đến rồi.

Tử Tình chỉ đành phải đi ra ngoài đón khách, La đại nãi nãi chỉ dẫn theo một thiếp thân nha hoàn vào cửa, vào cửa liền sẵn giọng: “Người thật đúng là chịu trở lại rồi? Sẽ không phải là cố ý né tránh chứ? Nghe nói người không muốn đi tham gia hội hoa gì đó nữa, có phải nguyên do này hay không?”

Tử Tình cười nói: “Nãi nãi nói ở đâu ra? Người ta chịu mời ta, đó là cho ta tình cảm và thể diện, ta là người không biết phân biệt kia sao?”

“Lời này cũng là phải. Bình thường người ta cũng sẽ không mời người, nếu không phải là con ta luôn nói tốt cho người, ta cũng sẽ không nghĩ đến mời người rồi.” Lời nói của La đại nãi nãi vẫn là rất thẳng thắn, làm cho Tử Tình xấu hổ một chút nhỏ nhỏ.

“Không biết hôm nay La đại nãi nãi đến để nói chuyện gì?” Tử Tình trực tiếp hỏi, cũng không muốn xã giao tiếp nữa.

“À, ta là nghĩ, hai nhà chúng ta đi lại cũng coi như thân cận, cho nên, đặc biệt đến mời người hỗ trợ, chuyện là như thế này, Đại tẩu ta nhìn trúng đại chất nữ nhà người, nói tiểu cô nương nhìn thanh thanh tú tú, văn văn nhã nhã, nàng rất là thích.”

Tử Tình âm thầm buồn cười, La đại nãi nãi này nói chuyện quả nhiên là tư duy của người La gia, thật lòng không thương nổi. Lâm gia cùng La gia cũng coi như thân cận? Mời người hỗ trợ là thái độ này?

“Nhưng là, theo ta được biết, chất nữ nhà ta cầm kỳ thư họa không phải là giỏi lắm, vì sao chứ?” Tử Tình hỏi.

“Người không biết? Đại tẩu nhà ta từ nhỏ đã chán ghét những thứ đó, nói những thứ này là ăn no rồi việc, nhàn rồi không có việc gì tiêu khiển, đâu thể làm chính sự? Từ lâu nàng đã nói muốn tìm một người biết quản gia, con dâu hợp tiêu chuẩn, cho nên mới nhìn trúng chất nữ nhà người, hai nhà cũng coi như miễn cưỡng môn đăng hộ đối, Tăng gia các người, không cần vài năm nữa, cũng nhất định là sẽ lên.”

Lý do này, Tử Tình thật đúng là không biết, xem ra, người với người thật đúng là không giống nhau, chỉ bằng điểm này, Vĩnh Liên vào Chung gia cũng sẽ không khó xử.

Tử Tình cười nói: “La đại nãi nãi tới rồi, không bằng ta mời tẩu tử ta đến, mọi người cùng nhau nói một chút, chẳng phải là càng tốt hơn?”

Việc này Tử Tình dù sao không phải là Lưu thị, đâu có biết Lưu thị để ý nhất là cái gì, muốn nghe được là cái gì.

“Tất nhiên được, ta cảm thấy nói chuyện cùng với người thoải mái hơn người khác, quả nhiên người và ta là một loại người, ta cũng phiền chán những thứ ông ọo kia.”

Tử Tình nghe xong âm thầm oán thầm, ta mới không phải cùng một loại người với người.

Lưu thị lôi kéo Phó thị cùng đến, hàn huyên vài câu liền tiến vào chủ đề chính, công tử Chung gia này tên là Chung Thiếu Bân, năm nay mười tám, theo con đường văn cử, trước mắt đọc sách ở Quốc Tử Giám, từ nhỏ thích “múa văn chơi mực”, cho nên mới không học tổ tiên đi con đường võ cử.

Lưu thị vừa nghe cái này thì có chút vừa lòng, nàng đối với võ tướng muốn trấn thủ biên quan gì gì đó kia, trong lòng vẫn là có vài phần mâu thuẫn.

Những việc còn lại không liên quan đến Tử Tình, hai nhà các nàng giao tiếp, chẳng qua, Tử Tình vẫn hỏi thăm Tiểu Dục về Đại thiếu gia Chung gia, Tiểu Dục nói bình luận nghe đâu cũng không tệ lắm, nghe nói toán học không tồi, Tử Tình cũng yên lòng rồi.

Nói đến học nghiệp của mấy đứa nhỏ, Tử Tình mới nhớ tới, hình như mình còn chưa bao giờ hỏi bọn họ yêu thích của từng người, chỉ là bảo bọn họ một mực mà đọc sách, có phải cũng nên dạy bọn họ chút tri thức hiện đại hay không?

Yên Nhiên thì còn dễ nói, từ sau khi trở về, buổi sáng mỗi ngày đi theo Vĩnh Huyền các nàng lăn lộn hơn một canh giờ, học một ít nhận chữ và thi từ, giám định và thưởng thức, Tử Tình trái lại không nghĩ tới đứa nhỏ này thật đúng là ngồi yên được, có hình có dạng.

Nhưng là, nói đến đánh đàn, đứa nhỏ này thật đúng là không có hứng thú, cũng không có thiên phú, tiếng đàn gãy ra, đều có thể làm cho cả nhà bật tai, phí hoài tiên sinh tốt Lí Dục tìm cho.

Mỗi lần Tử Tình thấy tiên sinh tức giận đến phát khổ, thế nhưng cũng không dám quát lớn với Yên Nhiên, đành phải liềm mạng lắc đầu, Tử Tình liền rất không phúc hậu mà bật cười, tiên sinh này đâu phải là tới dạy đàn, rõ ràng là tới chịu tra tấn.

Nói chuyện không đến hai ngày, đã Đoan Ngọ rồi, Thư Duệ bọn họ đều đã trở lại, cả đại gia đình tụ tập ở nhà Tử Phúc, Tử Tình thừa dịp mọi người đang nói giỡn, vụng trộm hỏi Lưu thị, chuyện Chung gia này, rốt cuộc là có quan điểm gì.

“Đại ca người đi Quốc Tử Giám nghe ngóng rồi, chàng trai này dáng dấp trông cũng còn được, nhân phẩm nghe nói cũng không tệ, chẳng qua là, ý Đại ca người xem xét lại, ngưỡng cửa Chung gia, thật sự là hơi cao. Bản thân ta là vẫn tương đối vừa lòng, khó được là Chung gia mong muốn trước, đề xuất trước, không phải chúng ta đuổi theo tìm bọn họ.” Lưu thị nói.

Trong tận xương Lưu thị này vẫn là có chút tự ti xuất thân tiểu hộ, cho nên, đối với nữ nhi có thể gả vào cao môn như Chung gia, vẫn là có vài phần hướng tới, cứ như vậy, tương lai hôn sự của mấy đứa Vĩnh Dung, Vĩnh Lăng tất nhiên cũng sẽ đi theo nước lên thì thuyền lên, hơn nữa, hôn sự này, đối với Tử Phúc cũng là có ích, dù sao, đối phương là người bên cạnh Hoàng thượng, có gió thổi cỏ lay gì, thì sẽ báo trước cho Tử Phúc một tiếng.

466. Chương 470: Có Chí Hướng Khác Nhau

Tử Tình cùng Lưu thị đang nói, nha hoàn đỡ Dương thị đi tới, Tử Tình vừa thấy nàng mang thai, vội hỏi: “Tam đệ muội sẽ không phải là song bào thai chứ? Ta thấy thế nào cũng lớn hơn hai thai trước của người đó?”

“Ta cũng không biết, trước kia cũng lớn, chẳng qua là mặc quần áo mùa đông không lộ rõ, từ khi bắt đầu mang thai, cảm thấy rất háu ăn, một lúc là đôi bụng, tướng công còn nói, may mà là bây giờ, nếu để vào trước kia, còn không nuôi nổi ta đâu.” Dương thị bởi vì tâm tình tốt, cũng nói đùa.

“Hai người các người vừa nói cái này, thật đúng là không chừng phải đó, Tam đệ muội người phải chú ý một chút, bên cạnh không thể rời khỏi người. Hình như cũng sắp sinh rồi nhỉ? Bà đỡ tìm xong chưa?” Lưu thị hỏi.

“Đã tìm xong rồi, Đại tẩu yên tâm. Đúng rồi, các người vừa hỏi cái này, ta ngược lại quên mất chuyện chính, tiểu muội cũng có thể là mang thai rồi, vừa phải người đưa tin đến cho cha nương.” Dương thị cười nói.

Tử Vũ bởi vì người Hạ gia đều ở đây, ngày tết tụ hội của Tăng gia không tiện tới rồi, nghe được tin tức này, Tử Tình cười nói: “Năm nay chuyện tốt cũng không ít, nào là sinh con trai nào là làm mai, quả thực Tam đệ muội sinh song bào thai, chúng ta cũng là lần đầu tiên bắt đầu, ta nhất định tặng phần đại lễ.”

“Chỉ dựa vào đại lễ của Đại tỷ, Tam tẩu cũng muốn sinh ra được một đôi. Ta cũng cho thêm một phần.” Phó thị tiến vào nghe được lời nói của Tử Tình, cười nói.

Phó thị nhận được thư của phụ thân nàng, Phó đại nhân ở Quỳnh Châu đã thu xếp ổn thỏa rồi, cuộc sống tuy rằng kham khổ, nóng bức khó chịu, nhưng mà, vẫn một lòng khai hoang cày ruộng. Sau khi Phó thị biết được tất nhiên cao hứng, chỉ cần phụ thân nàng chịu an tâm phân ưu cho Thánh thượng, sau khi Tử Hỉ trở về, cầu tình với Thánh thượng, có lẽ phụ thân nàng sẽ có thể trở về rồi.

Những thứ đó, Tử Tình các nàng tất nhiên không biết, chỉ là thấy hôm nay vẻ mặt Phó thị sáng sủa hơn trước kia nhiều, liền cũng vui mừng lây, vây quanh cùng nói cười.

Tử Tình hình như nhớ được song bào thai về mặt di truyền rất lớn, liền hỏi Dương thị nhà nàng có tiền lệ song bào thai hay không.

“Nhà mẹ đẻ ta bên kia cũng là từng có, con nhà di ta đã sinh một đôi song bào thai, ta lúc này thật đúng là hi vọng là phải.” Dương thị nói.

Lúc này, Trần thị tiến vào. Cười nói: “Nương còn chờ các mấy người người đi thăm tiểu muội, các người lại trốn ở trong phòng nói giỡn, chuyện tốt gì vậy?”

“Nhị tẩu, Tam tẩu nếu sinh song bào thai. Chúng ta đều quyết định tặng một phần đại lễ, còn người?” Phó thị cười nói.

“Song bào thai? Ai nói? Thật vậy chẳng?” Trần thị lôi kéo tay Dương thị, đánh giá cái bụng to của Dương thị.

“Đâu có nói chính xác được, chỉ là Đại tỷ đoán trước, trước hết chờ đi nói cho cha nương, ta sợ đến lúc đó không phải, cha nương sẽ thất vọng.” Dương thị vẫn là khá tỉnh tể.

“Thế cũng phải. Dù sao cũng không còn mấy ngày nữa là sinh rồi. Đi thôi, đi thăm tiểu muội.” Lưu thị nói.

Lúc Tử Tình bọn họ đi qua, Tử Vũ đang nằm ở trên giường, Hạ thái thái cùng Hạ lão thái thái đều là sắc mặt vui mừng, ân cần thăm hỏi Tử Vũ.

Thẩm thị nhìn ở trong mắt, đối với điểm này của Hạ thái thái cũng có chút cảm kích, bất kể thế nào, Hạ gia cũng là không có bạc đãi Tử Vũ. Cho nên, Thẩm thị giảm đi một phần bất mãn những ngày qua đối với Hạ thái thái, nói giỡn với Hạ thái thái một hồi.

Tử Tình về đến nhà. Mấy đứa Thư Duệ đã sớm trở về rồi, đều ở trên kháng, đọc sách, luyện chữ, chơi cờ, Tử Tình nhớ tới hỏi: “Bốn người các người cũng đều vào học rồi, có thể nói một chút cho nương, trong lòng các người thích học cái gì hay không?”

Thư Duệ là lão đại, Thư Ngạn bọn họ đều nhìn hấn, Thư Duệ ngẫm nghĩ. Nói: “Nương, ta thích toán học, đối với công trình thủy lợi hơi cảm thấy hứng thú, ta cũng muốn học Đại cửu, làm một chút việc thực sự, còn có. Sang năm ta muốn thi Hương, nếu ta trúng tú tài, hi vọng đến lúc đó nương đáp ứng ta một việc.”

Tử Tình nhìn hấn, liên tưởng đến những thí nghiệm mình mang theo hấn làm, nói cho hấn biết đó là ngành học Tây Dương, tâm niệm vừa động, hỏi: “Người sẽ không phải là muốn bảo nương đồng ý cho người đi Tây Dương học tập vài năm chứ?”

“Thật sự là hiếu con không ai bằng nương, cái gì cũng không thể gạt được ánh mắt nương. Kính xin nương thành toàn.” Thư Duệ nói xong lần đến trong lòng Tử Tình.

“Việc này, tạm thời nương không thể đáp ứng người, chờ cha người trở về thương nghị sau, nếu triều đình sẽ cử người đi ra ngoài học tập, chọn trúng người, việc này nương không lời nào để nói.” Tử Tình không muốn đả kích Thư Duệ quá mức, liền suy nghĩ một biện pháp điều hòa. Chủ yếu là đứa nhỏ đi một mình không yên lòng, khoảng cách quá xa xôi.

“Được, nương nói lời phải giữ lời. Ta nhất định có thể thi được tú tài, cũng có thể thi được xuất dương.” Thư Duệ đứng thẳng nói.

Tử Tình nhìn Thư Ngạn, Thư Ngạn nói: “Ta cũng thích toán học, ta cũng muốn đi theo Đại ca ra ngoài tăng thêm kiến thức, ta thích toán học Tây Dương ngày thường nương nói với ta, còn có, ta đối với nền công nghiệp Tây Dương nương nói với ta cũng có hứng thú. Cho nên, ta cũng muốn đi xem nền công nghiệp phát triển của Tây Dương.”

Tử Tình nghe xong có chút đau đầu, xem ra, bọn nhỏ lớn rồi, đều có chủ ý của mình rồi.

Thư Ngọc nhu thuận chui vào trong lòng Tử Tình, nói: “Nương, ta không rời khỏi người, ta sẽ ở gần nương, ta muốn xây dựng nhà xưởng của mình, chính là công nghiệp dân tộc gì đó nương nói đó, ta không xuất dương, nhất định cũng có thể làm được.”

Thư Vĩ cũng xán lại, nói: “Ta muốn giúp Tam ca, ta muốn học phụ thân, kiếm thật nhiều nhiều bạc, cho nương tiêu.”

Tử Tình cũng là không nghĩ tới, chí hướng của bốn đứa nhỏ này đều cao xa như vậy, ôm mấy đứa nhỏ, Yên Nhiên cũng bò tới, nói: “Nương, nương, người còn chưa có hỏi ta đâu?”

Tử Tình nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên, cười nói: “Thế Yên Nhiên nói cho nương, người thích cái gì, lớn lên rồi muốn làm cái gì?”

“Ta, ta, ta không biết, ta thích các ca ca, còn có nương, ta cũng muốn làm đại sự, kiếm bạc, cho nương tiêu.” Yên Nhiên chớp chớp mắt, nói.

Thư Vĩ thổi mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên cười nói: “Tiểu muội xấu hổ, nói mạnh miệng ba hoa, nữ nhân không thể ra ngoài kiếm tiền làm đại sự.”

Yên Nhiên tức giận đến trừng to mắt nói: “Người nói vậy, ta sẽ làm đại sự, ta sẽ kiếm bạc cho nương tiêu, không cho người tiêu.”

Thư Duệ cùng Thư Ngạn bu lại, cười nói: “Cho Đại ca (Nhị ca) tiêu không?”

Yên Nhiên một phen ôm lấy cổ Thư Duệ, nói: “Cho, Đại ca Nhị ca, ca ca, chính là không cho Tứ ca, Tứ ca hư.”

Thư Ngọc nghe xong vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên hỏi: “Muội muội ngoan, còn Tam ca? Tam ca chưa nói xấu người nhỉ?”

Xem ra, mọi người đều biết ca ca trong miệng Yên Nhiên là chỉ Lí Dục rồi, Tử Tình thầm thở dài, đây rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Qua Đoan Ngọ, Văn Tam cùng La Trì tới cửa, thì ra là nitrat hoá sợi này, bọn họ vẫn là không làm được, đều là pháo lép, muốn mời Tử Tình đi chỉ điểm bọn họ một phen.

Vì che giấu tai mắt người khác, Tử Tình thay đổi một thân nam trang, ở trên xe dùng khẩu trang che mặt kín đáo, mang theo Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng thay đổi một thân trang phục giống như Tử Tình, đi theo Văn Tam cùng La Trì ra cửa thành.

Địa điểm ngay tại biệt viện lần trước Tử Tình đi qua, cũng là trong nhà tranh ở một góc chân núi hẻo lánh, đặt mua một bộ thiết bị giống như nhà tranh của Tử Tình.

Văn Tam tìm hai người đến, nói là tới từ cục chế tạo Đại Phong, trước kia chính là làm hỏa dược, thế thì tốt, Tử Tình dạy bọn họ nguyên lý của lựu đạn, để cho tự họ đi suy nghĩ, Tử Tình cũng bớt lo rồi, dù sao, năng lực cùng kinh nghiệm làm việc của bọn họ, khẳng định hơn Tử Tình nhiều.

Hai người này nghe xong, đều vui mừng lập tức muốn đi làm thí nghiệm, phái tùy tùng đi cửa hàng thợ rèn tìm xỉ, vụn sắt, vẫn là Tử Tình ngăn cản, dù sao Tử Tình ra ngoài một chuyến không dễ dàng, vẫn là giải quyết nitrat hoá sợi này trước đã, việc còn lại, tự bọn họ tìm tòi sáng tạo.

Nhưng là Văn Tam cùng La Trì biết được, lập tức phái người đi làm, đồng thời, cũng phái người đi báo cáo lại cho Lí Hân.

Lúc Lí Hân tới, Tử Tình vừa vặn đã giảng giải làm mẫu xong rồi, còn lại bước ngâm, Tử Tình chỉ là dặn dò một chút thời gian là được rồi, cho nên, lúc Tử Tình đi ra ngoài từ cửa sau, Lí Hân vừa vặn tiến vào từ cửa trước, hai người không gặp nhau.

Tử Tình tất nhiên không biết Lí Hân chạy tới, nàng đối với hắn vẫn là có vài phần e ngại, dù sao, Tử Tình xem nhiều TV và tiểu thuyết, đều nói gần vua như gần cọp, thay đổi như chong chóng là như cơm bữa, thực lực của đối phương quá cường đại, cấp bậc kém quá nhiều, tính khiêu chiến căn bản không có một chút, cho nên, có thể không gặp cố gắng hết sức không gặp.

Lí Hân biết được Tử Tình đi rồi, cũng là có vài phần tiếc nuối, chẳng qua, hắn cũng không có nói để cho người ta tìm trở về, tìm trở về thì có thể thế nào? Hắn cẩn thận hỏi hai người này cũng học rõ ràng rồi, còn có lựu đạn gì đó kia, bọn họ tranh thủ thời gian nghiên cứu.

Không thể không nói, hai người Văn Tam tìm đến này thật đúng là cao thủ, không đến mấy ngày, trước tiên nghiên cứu chế tạo ra lựu đạn, không đến hai tháng, cũng tìm tòi ra quy trình công nghệ chế tạo ra nitrat hoá sợi hoàn chỉnh, đương nhiên, đây là nói sau.

Tử Tình bây giờ, đang vây quanh ở nhà Tử Thọ nóng ruột xoay quanh, Dương thị khó sinh, bụng quá lớn, cục cứng không sinh ra được, Thẩm thị ở bên trong cùng Dương thị, phỏng chừng Dương thị cũng là sắp tuyệt vọng rồi.

Lúc này, Hoa ma ma mang theo Yên Nhiên đến tìm Tử Tình, thấy tình hình này, kéo Tử Tình đến một bên, nói: “Nãi nãi, không bằng hay là tìm tiểu chủ đi, từ trong cung tìm bà đỡ và ngự y kinh nghiệm phong phú.”

“Nhưng là, ta nhất thời đi đâu tìm Tiểu Dục?” Trong cung này là nói vào là có thể vào sao? Ngay cả Hoa ma ma bây giờ cũng không dễ vào được rồi.

“Có, nãi nãi làm sao quên rồi, tiểu chủ cho tiểu thư một con dấu, nãi nãi viết phong thư cho chủ tử, đóng con dấu lên, để cho Đại Giang đưa đi.” Hoa ma ma nhắc nhở nói.

Giờ phút này, Tử Tình đâu còn để ý truy cứu hỏi kỹ, vội vàng viết phong thư, đóng dấu ở trên phong thư, sai Đại Giang đưa đi, sau đó là sốt ruột mà chờ đợi.

Còn may, Lí Dục không có làm cho Tử Tình thất vọng, tự mình dẫn theo hai người tới, ngự y này chính là Trần đại nhân từng xem bệnh cho Tử Tình, một thân thường phục, còn có một bà tử, bà tử đi vào trước, không đến một khắc đồng hồ đi ra, bảo Trần đại nhân đi vào, một lúc, lại đi ra bảo người đưa chút lát nhân sâm đi vào, Tử Tình lấy lát nhân sâm đang muốn đi vào, Hoa ma ma nhận lấy.

Vốn là Dương thị đã hôn mê rồi, Trần đại nhân đâm cho Dương thị mấy châm, thấy Dương thị mở mắt rồi, liền bỏ lát nhân sâm vào miệng nàng. Việc còn lại, liền giao cho bà tử.

Bà tử rất có kinh nghiệm đỡ đẻ, một mực làm xoa bóp cho Dương, giằng co tầm một canh giờ, Dương thị cuối cùng sinh ra một nhi tử, lại qua nửa canh giờ, mới sinh ra đứa thứ hai, vẫn là nam hài, Dương thị lúc này, biết con bình an, liền hôn mê bất tỉnh, Thẩm thị thì đi ra trực tiếp đến trước tượng Phật trong thánh đường dập đầu.

467. Chương 471: Lời Khuyên Nhủ Của Đại Sư

Buổi tối, Tử Tình về tới nhà, mới nhớ tới con dấu trong cổ Yên Nhiên kia, Tử Tình cầm ở trong tay nhìn hồi lâu, hỏi Yên Nhiên: “Lúc ca ca cho người cái này, có nói cái gì không?”

Yên Nhiên lắc lắc đầu, một đứa nhỏ năm tuổi, đâu thể biết cái gì? Tử Tình chỉ đành phải gợi ý nói: “Ca ca có nói, con dấu này có tác dụng gì hay không?”

Yên Nhiên dùng sức ngẫm nghĩ, nói: “Nguy hiểm, con dấu, đưa ca ca.”

Tử Tình cũng là hiểu rồi, đây là một hứa hẹn Lí Dục giành cho Yên Nhiên, không thể không nói, Lí Dục đối với Yên Nhiên, cũng coi như thật lòng yêu thương rồi.

Dương thị một hơi sinh hai nhi tử, chẳng qua là cũng tổn hại thân thể, về sau, đại khái là không dễ có nữa rồi, chẳng qua Tử Thọ chẳng hề để ý lắm, hiện tại có ba nhi tử một nữ nhi, đã sớm là nam nữ song toàn rồi.

Thẩm thị thấy Dương thị cuối cùng cũng mẫu tử bình an, chuẩn bị hai phần lễ tạ thật hậu để cho Tử Tình đưa cho đại phu và bà tử, ngoài ra, bản thân ăn chay ba ngày, lại định mồng một tháng sáu muốn đi Linh Âm Tự ngoài thành thắp hương bái Phật, nghe nói Quan Âm nơi đó linh nhất.

Hạ thái thái thấy hâm mộ không thôi, cười nói: “Nếu Tử Vũ của chúng ta cũng có thể một hơi sinh hai tôn tử, ta nha, đừng nói ăn chay ba ngày, chính là ba mươi ngày cũng là đồng ý. Chẳng qua nói đến bái Phật, không bằng ta cũng đi cùng thông gia phu nhân, bái một cái cho Tử Vũ của chúng ta cũng khỏe mạnh, phù hộ Tử Vũ của chúng ta bình an sinh hạ đứa nhỏ này.”

Hạ thái thái đã nói muốn đi cầu bình an cho Tử Vũ, Thẩm thị đâu tiện cự tuyệt, lại cứ lúc này Tần gia cùng Phó gia biết được tin tức, cũng đi cùng nhau tới tặng hạ lễ, nghe nói Thẩm thị muốn đi Linh Âm Tự

bái phạt, liền đều nói: “Vừa vặn cùng đi ra ngoài dạo một chút, mọi người cũng lâu không tụ tập với nhau rồi, chúng ta cũng cùng đi cầu thử.”

Vốn Tử Tình còn muốn đi theo Thẩm thị ra ngoài đi dạo. Thấy ba nhà các nàng đều muốn đi, liền bỏ đi ý nghĩ này.

Vừa vặn, Lưu thị tìm đến Tử Tình, nói là cùng Chung gia thỏa thuận ngày xem tướng rồi. Muốn nhờ Tử Tình đi cùng góp ý một chút, đương nhiên, không phải là trực tiếp đi Chung gia. Cũng là định mồng một tháng sáu khi thấp hương ở trong miếu gặp nhau, đến lúc đó Chung gia mang Chung Thiếu Bản cùng tới, như vậy, cho dù không vừa ý, mọi người cũng không xấu hổ.

Tử Tình vừa nghe thấp hương trong miếu, bèn nói: “Không bằng cũng đi Linh Âm Tự, vừa vặn nương ta cũng đi. Mọi người chúng ta đi hết.”

Lưu thị vừa nghe, bèn nói: “Ta cũng là không có ý kiến, lát nữa thương lượng với bọn họ một chút, người nói, đang yên lành cứ nhất định muốn đi miếu. Ngày cực nóng này, đến nơi còn không một thân mồ hôi.”

Tử Tình nghe xong bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Đại tẩu, ngày đó ngàn vạn lần đừng để cho Vĩnh Liên bôi cái gì lên mặt, ngày cực nóng này, nếu trên mặt vừa ra mồ hôi, đều thành loang lổ, cũng không dễ nhìn, dù sao nha đầu của chúng ta có làn da trắng nõn, cũng nhẫn nhịn. Mặt mộc không sợ.”

Lưu thị nghe xong vỗ tay hỏi: “Muội muội, cũng là người tâm tư nhanh nhạy, nghĩ tới đó, bằng không ta còn vẫn nghĩ mãi mà không rõ đi chùa miếu gì đó. Hoàn hảo, nha đầu của chúng ta thường ngày cũng không hay dùng phấn, ta còn đang muốn tìm người để đòi chút phấn tốt đó. Lúc này cũng không cần rồi.”

Tử Tình tất nhiên không biết, một ý niệm trong đầu trong lúc vô tình, thế mà lại đánh trúng, Chung đại thiếu gia này chính là không thích nữ hài tử tô son trát phấn, cho nên mới đợi đến mùa hè, đề xuất muốn đi miếu xem tướng, nhìn xem trên mặt nữ hài có sạch sẽ hay không, có thật sự thiên sinh lệ chất hay không.

Hai nhà định xong rồi, Lưu thị lén báo cho Thẩm thị một tiếng, chẳng qua, Hạ gia cùng Tần gia, Phó gia đều không biết, đến ngay cả Phó thị cũng không biết Lưu thị bọn họ muốn đi xem tướng, bởi vì Lưu thị sợ đến lúc đó xem tướng không thành công, Phó thị biết được, Phó gia cũng biết, truyền ra ngoài đối với thanh danh của Vĩnh Liên cũng không tốt.

Sáng sớm mồng một tháng sáu, Thẩm thị dẫn theo Lưu thị, Trần thị cùng Phó thị cùng với Vĩnh Liên, Vĩnh Huyền Vĩnh Cẩm..., Tử Tình dẫn theo Yên Nhiên, còn có Thái Vân Truy Nguyệt, Đại Giang Đại Hà đánh xe, nói là đi dâng hương, thực ra biến thành người một nhà du ngoạn, hơn nữa Tần gia cùng Phó gia, tổng cộng sáu chiếc xe ngựa, trước sau ra khỏi cửa ngõ.

Xe ngựa một mạch đến chân núi, nghe nói Linh Âm Tự ở lưng chừng núi, tổng cộng có chín trăm chín mươi chín bậc thềm đi lên, Thẩm thị thì không sao cả, ngày thường ở nhà cũng không phải không hoạt động chút nào, vườn rau ở hậu hoa viên còn có một mảnh là Thẩm thị tự mình trồng, nhưng ba người Phó phu nhân các nàng còn kém một ít, đám thái thái nhà quan này làm quen rồi, trừ ra ngoài dâng hương, gần như cũng không leo núi, cho nên, đi một chút dừng một chút.

Lưu thị cũng không biết Chung gia đã tới chưa, nghĩ vẫn là đi lên lấy hơi trước, nghỉ ngơi sơ qua, lại xem tướng, cũng sẽ không chật vật như vậy.

Ai ngờ Lưu thị vừa định nói một tiếng với Thẩm thị, Chung đại nãi nãi mang theo nhi tử nàng, La đại nãi nãi mang theo La Sở Sở cùng La Tổ Tổ cũng đều chạy tới, mấy nhà vừa nói chuyện, tất nhiên là cùng lên núi rồi.

Tử Tình nhìn thoáng qua Chung Thiếu Bản, không thể không nói, đứa nhỏ này thật đúng rất gây chú ý, đáng người tầm 1m8, mặt mày hẹp dài, vẻ mặt lạnh lùng từ chối người ở ngoài ngàn dặm, mắt lạnh quét Vĩnh Liên một cái. Tử Tình trực giác người như vậy, không phải là dễ dàng thỏa hiệp dễ dàng khống chế như vậy.

Mấy nhà kết bạn lên núi, Vĩnh Liên đỡ Thẩm thị, một mực không kêu khổ, một bộ dáng nhu thuận mềm mại, mãi cho đến cửa lưng chừng núi, trừ khi vừa gặp mặt liếc mắt nhìn Chung đại thiếu này một cái, sau này vẫn không có nhìn hân nữa, sắc mặt Chung Thiếu Bản này mới ôn hòa hơn một chút.

Thì ra, Chung Thiếu Bân dùng thủ đoạn này xem tướng ở trong vòng luẩn quẩn Kinh Thành vài lần rồi, những nữ hài kia hoặc là gia thế tương đương, vừa nhìn là biết ở nhà được nuông chiều, leo núi hoặc là oán giận, nếu không thì là bị mồ hôi làm mặt loang lổ, nếu không thì là gia thế kém một chút, muốn gả vào Chung gia, làm ra vẻ thẹn thùng, một đường nhìn lên Chung Thiếu Bân. Giống như Vĩnh Liên không chỉ có không oán trách, còn biết dịu dẽ lão nhân, hơn nữa còn chốc chốc chiếu cố đệ đệ muội muội, vẫn là người đầu tiên.

Đến trên núi, trên khắp khuôn mặt nhẵn nhụi như đồ sứ của Vĩnh Liên là mồ hôi dày đặc, cùng với mấy vết tàn nhang nhỏ hai bên cánh mũi, vậy mà làm cho Chung Thiếu Bân thấy thuận mắt như vậy, khẽ gật gật đầu với Chung đại nãi nãi, cáo lỗi với đoàn người Thẩm thị, liền đi vào đi thu xếp bữa ăn trước.

Thẩm thị ngay từ đầu đối với Chung Thiếu Bân có vài phần không thích, cảm thấy đứa nhỏ này quá kiêu căng, cho đến sau này, thấy hấn chấp lễ với mình rất cung kính, chủ động đi thu xếp bữa ăn, ngược lại nhất thời hồ đồ rồi.

Vẫn là Tử Tình phản ứng nhanh, thì thầm với Thẩm thị vài câu, nói đây là nhìn trúng Vĩnh Liên rồi. Người như vậy, một khi chiếm được sự chấp nhận của hần, hần là sẽ lấy thành ý đối đãi nhỉ?

Suy nghĩ trong lòng Lưu thị và Tử Tình không khác nhau nhiều lắm, Lưu thị kéo Vĩnh Liên đến một bên, nhỏ giọng hỏi ý kiến Vĩnh Liên, Vĩnh Liên chỉ là cúi đầu, nói một câu: “Hết thấy do nương làm chủ.”

Lưu thị cũng đã biết ý của Vĩnh Liên rồi, gia thế cùng tướng mạo như vậy, thật đúng là hiếm có không nhìn trúng.

Phó thị cũng nhìn ra chút manh mối, lôi kéo Tử Tình hỏi: “Tỷ, Đại tẩu có phải mang theo Vĩnh Liên tới xem tướng hay không? Trước đó vài ngày ta đúng là nghe nói hình như hôn sự của Vĩnh Liên có chút đầu mối, có phải chính là Chung gia này hay không?”

“Hần vậy, người cảm thấy chàng trai này thế nào?” Tử Tình hỏi.

“Người trái lại không tệ, Đại tẩu cũng thật là, ngay cả chúng ta cũng gặt.” Phó thị có chút không vui rồi.

“Nói nhỏ chút, ngay cả Nhị tẩu cũng không biết, ta chẳng qua là La gia nhờ ta từ giữa hoà giải, bằng không, Đại tẩu đâu thể nói ra ngoài, việc này lỡ như truyền ra ngoài, nữ hài tử da mặt mỏng, người bảo Đại tẩu bàn giao cho đứa nhỏ như thế nào?” Tử Tình giải thích vài câu.

Phó thị vừa nghe đến cả Trần thị cũng không biết, rốt cuộc thắng bằng hơn một chút, nói: “Đúng vậy, thôi, trở về sẽ tìm Đại tẩu tính sổ.”

Lúc này, không ít người đến dâng hương rồi, lục tục ra vào từ đại điện, đi vào có mặt ủ mày chau, đi ra tựa hồ đều một thân thoải mái.

Đoàn người Tử Tình dâng hương ở đại điện, bái Quan Âm, cúng tiền nhan đèn, thì ra Quan Âm Bồ Tát này lại là ngàn tay ngàn mắt, khó trách mọi người đều nói Quan Âm nơi này linh nhất. Ở trong Phật giáo, chỉ cần thành kính thờ phụng Quan Âm ngàn tay, thì có bốn chỗ tốt “Tức tai” (dừng tai họa), “Tặng ích” (thêm lợi), “Kính ái” (kính yêu), “Hàng phục”, nói cách khác, bất kể chúng sinh là muốn khẩn cầu tài phú, hay là muốn tiêu tai tránh bệnh, Quan Âm ngàn tay đều có thể đại phát từ bi, giải trừ nhiều loại khổ nạn, quảng thí trăm loại ích lợi và vui mừng. Nhiều người thờ phụng, cho nên hương khói mới hưng thịnh như thế.

Thân Phật hần là mạ vàng, trang nghiêm túc mục, người vừa quỳ bên dưới, cảm giác không phải là nhỏ bé bình thường, phảng phất bản thân chỉ là một con kiến trong chúng sinh.

Tử Tình mang theo Yên Nhiên thành kính quỳ xuống, không vì cái gì khác, chỉ vì một đời bình an của đứa nhỏ.

Thẩm thị bọn họ từ đại điện đi ra, Tần phu nhân hỏi thăm thiên điện bên cạnh có phù bình an đã khai quang ở trước Phật hay không, còn có đại sư đang giảng kinh hay không, muốn đi xin một cái cho Tần đại nhân. Phó gia Hạ gia tất nhiên không có ý kiến, trong nhà nhiều chuyện hồng bút, uống ngụm nước lã cũng sẽ mắc răng, đang muốn đi giải xui.

Thẩm thị cũng không có ý kiến, đang nghĩ tới xin hai cái cho hai đứa bé, vì thế phần phật một đám người vào thiên điện, Lưu thị là muốn rút thẻ, hỏi một chút về hôn sự của Vĩnh Liên.

Tử Tình vốn cũng muốn xin một cái phù bình an cho Yên Nhiên, bể Yên Nhiên quyên mười lượng bạc, đang muốn đưa tay lấy một cái, ai ngờ đại sư đang nhắm mắt tụng kinh ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn bên cạnh đột nhiên nói: “Vị tiểu thí chủ này, người không cần cái này, để lại cho người thực sự cần.”

Tử Tình đột nhiên nhớ tới, trên người Yên Nhiên đã có ngọc bội cung phụng trước Phật Tổ rồi, tất nhiên là không cần phù bình an này. Nhưng là, sao ông ta lại biết? Tử Tình nhớ tới Tuệ Quang đại sư, chẳng lẽ đây cũng là đại sư tiên đoán thần kỳ gì đó sao?

Tử Tình để Yên Nhiên xuống, nhìn về phía đại sư, quỳ gối hành lễ, hỏi: “Không biết tiểu nữ tử có thể hỏi đại sư mấy câu hay không? Xin đại sư hãy giải thích nghi hoặc cho tiểu nữ tử.”

“Trong lòng thí chủ đã sớm biết được đáp án rồi, chẳng qua là không cam lòng mà thôi, đâu còn cần bản tăng giải thích nghi hoặc? Chẳng qua, bản tăng cũng là có một câu tặng cho thí chủ, trong mệnh có thì tất sẽ đến, trốn là trốn không ra. Người thông minh có tuệ căn là thuận thế mà làm, chỉ có người ngu dốt mới có thể nghịch thế cưỡng cầu, vọng tưởng thay đổi mệnh cách, chỉ có thể rước lấy tai họa lớn hơn nữa.”

Đại sư nói xong không nhìn Tử Tình và Yên Nhiên nữa, vẫn là tay trái gảy đẩy lần tràng hạt, tay phải gõ mõ, miệng lầm bầm.

Tử Tình không dám người ta quấy rầy nữa, trong lòng đã có đáp án. Thẩm thị tất nhiên biết Tử Tình muốn hỏi là cái gì, chẳng qua, lúc này, nàng nhìn vẻ mặt tò mò của mấy vị phu nhân thái thái nãi nãi, liền cười nói: “Không có điều khác, nữ nhi của ta muốn hỏi một chút nữ tử có thể bình an trở về hay không, lúc này, đã đi được một năm rồi, làm cho người ta rất nhớ nhưng lo lắng.”

“Không đúng rồi, đại sư nói là Yên Nhiên không cần phù bình an, vì sao không cần? Chẳng lẽ nàng là quý nhân gì đó, đi đến chỗ nào đều có Phật Tổ phù hộ?” La đại nãi nãi hỏi, nàng vẫn luôn là người thẳng tính.

468. Chương 472: Cọ Cơm

Thẩm thị nghe xong vội nói: “Quý nhân gì đó, Phật Tổ phù hộ gì đó, cũng là không thể nói bừa, ngoại tôn nữ nhà ta muốn cầu phù bình an cho cha nàng, cha nàng có thể bình an trở về, tất nhiên không cần phù bình an rồi.”

Tử Tình cũng cười nói: “Lời sau của đại sư có ý, là nói với ta trong mệnh có cuối cùng sẽ có, trong mệnh không có chứ cưỡng cầu, cho nên, làm người không cần quá tham lam, là của mình tránh không khỏi, không phải là của mình cưỡng cầu không được.”

Lời giải thích của Thẩm thị và Tử Tình đều có chút gượng ép, chẳng qua, mọi người cũng không tiện truy vấn tiếp nữa, dù sao cũng là Phật môn tịnh địa, tranh cãi cũng là bất nhã. Hơn nữa bên kia Lưu thị rút được một thẻ tốt nhất, gọi Thẩm thị đi qua nghe giải.

Mọi người không có để ý, đại sư đang niệm kinh kia mặc dù không có mở mắt, chẳng qua lại tựa hồ dừng lại một chút, khóe miệng hơi hơi rút hai cái, tiểu hòa thượng bên cạnh trông thấy, cũng là mở to hai mắt mà nhìn.

Hạ thái thái tất nhiên là không tin, nàng còn vẫn luôn nhớ đến mệnh phú quý của Yên Nhiên đó, chẳng qua, lúc này, nàng là không dám nhắc lại kết thân oa nhi gì gì đó nữa, nhi tử nàng bây giờ đến cả Tiên sĩ cũng không thi được, mà Lâm Khang Bình đã là thất phẩm nghĩa quan chính mệnh Hoàng thượng ngự phong, còn là Hoàng thượng, đi theo Tử Hỉ xuất dương rồi, đó là loại vinh quang nào?

Hôm nay nàng cũng mang theo Hạ Văn Xương, đứa nhỏ đó tuy rằng cũng trắng trẻo mập mạp, hơn Yên Nhiên mấy tháng, chẳng qua, nhìn Yên Nhiên chăm sóc hẩn, rõ ràng không phải là đúng nhịp.

Chẳng qua, Yên Nhiên cũng còn nhỏ, Hạ thái thái còn có thời gian, hết thấy chờ Hạ Cam Vĩnh trúng tiến sĩ, có lẽ sẽ không giống với lúc trước nữa.

Hạ thái thái tất nhiên cũng biết, nhà Tử Tình còn có ba thiếu gia nhà giàu gọi Tử Tình là cô cô, chẳng qua, Hạ thái thái cho rằng gia đình như vậy, Yên Nhiên là không vào được. Trừ phi là làm thiếp, mà nhìn Tử Tình cưng chiều Yên Nhiên, ắt hẳn sẽ không dễ dàng chấp nhận hôn ngọc quý trên tay mình đi làm thiếp.

Ở sương phòng dùng một bữa ăn chay, ngồi tạm nghỉ ngơi một lát. Rồi muốn về thành, Chung đại nãi nãi cùng Lưu thị đều là cảm thấy mỹ mãn, hai người đều rút được một thẻ tốt nhất. Cửa hôn sự này là càng thích hợp hơn rồi, phỏng chừng sau khi trở về không lâu hai nhà sẽ thương lượng đặt lễ đính hôn, Chung Thiếu Bân kia cũng là khó được mà lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Sau khi từ Linh Âm Tự trở về, Tử Tình không bắt Yên Nhiên không được kề cận Lí Dục nữa, cũng không mặt lạnh đối với Lí Dục nữa, hết thấy thuận theo tự nhiên, xem tạo hóa tương lai của Lí Dục.

Người khác còn dễ nói. Lí Dục cùng Hoa ma ma đều cảm nhận được sự thay đổi của Tử Tình, đều thở phào nhẹ nhõm, nhất là Hoa ma ma, còn lôi kéo Tử Tình hỏi thăm ở trong chùa xảy ra chuyện gì, biết được tiền căn hậu quả. Liền trực tiếp đi chính sảnh dâng hương cho Bồ Tát, cảm tạ Bồ Tát chỉ điểm, làm cho Tử Tình trông thấy vừa buồn cười lại vừa áy náy.

Chẳng mấy chốc, Thư Duệ bọn họ đã nghỉ phép trở về, Tử Tình muốn mang bọn nhỏ đi Khang viên, lần này, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị lại không đi, bởi vì Dương thị ở cũ, đứa nhỏ còn nhỏ. Tử Vũ lại có mang, Phó thị là một người mang theo con nhỏ, Lưu thị kia, Tử Phúc cũng là ba ngày hai lượt không về nhà được, cho nên, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị ở lại.

Chung gia tuy rằng còn chưa có chính thức đặt lễ đính hôn. Chẳng qua, Chung đại nãi nãi và La đại nãi nãi cũng là thường tìm Lưu thị để chơi mạt chược, thì ra hai người các nàng cũng là cao thủ trên bàn mạt chược, lại thấy Lưu thị tính cách xem như ngay thẳng, mà đã là Ngũ phẩm cáo mệnh, cũng không tính bồi nhọ các nàng, cho nên, liền thường xuyên hẹn nhau chơi bài, có La đại nãi nãi cùng Chung đại nãi nãi dẫn dắt, Lưu thị rất nhanh đã đánh vào vòng tròn quý phụ ở Kinh Thành rồi, đương nhiên, cũng không bỏ sót Phó thị, dù sao tiền đồ của Tử Hỉ rành rành ra đó, trở về nhất định là được đặc biệt đề bạt.

Không nói bọn họ, lại nói Tử Tình mang theo mấy đứa nhỏ kèm thêm nha hoàn ma ma vào Khang viên, Tử Tình nhớ tới sớm nên dạy bọn nhỏ tri thức hiện đại, liền sửa sang lại phía sau nhà tranh lại một lần, rút mấy cái lông ngỗng vót thành bút lông ngỗng, chờ lúc đồ đã chuẩn bị xong hết, Lí Dục đột nhiên đến, nói là cũng muốn ở lại Khang viên.

Tử Tình nghĩ tới là chủ ý của quý Hoàng đế Lí Hân kia, biết mình vào Khang viên, sợ Tử Tình lại có thứ gì mới muốn nghiên cứu chế tạo.

Tử Tình đương nhiên không biết, lựu đạn kia bỏ thêm xỉ vụn sắt hiệu quả cực kỳ tốt, lực sát thương lớn, phí tổn còn thấp, đã trang bị lên thủy binh ở phủ Tùng Giang phủ bên kia rồi, lần đầu tiên đánh cho giặc Oa chủ động lui binh, bình tĩnh mấy ngày, đại khái cũng là đi nghiên cứu chế tạo vũ khí kiểu mới gì đó. Về phần bao thuốc nổ kia, nhất thời còn chưa thể sản xuất với số lượng lớn, còn đang trong tìm tòi nghiên cứu.

Lí Hân thu được khoái báo tám trăm dặm của phủ Tùng Giang, làm sao có thể không nở gan nở ruột đây? Quét qua bị động và buồn bực của mấy năm gần đây, trong bụng quả là cảm kích Tử Tình. Chẳng qua, hẳn đã đáp ứng không đẩy Tử Tình ra ngoài, cũng đã đáp ứng không hỏi Tử Tình nguyên do, hẳn nhớ lời nói của Tuệ Quang đại sư, biết Tử Tình là người có lai lịch, về phần lai lịch gì, đại sư không nói, hẳn mặc dù cũng từng hiếu kỳ, chẳng qua, nhưng cũng biết, mình không nên biết, hỏi cũng là tổn thương đối với Tử Tình.

Đương nhiên, đánh chết Lí Hân cũng không nghĩ đến, Tử Tình có thể là kỳ ngộ như vậy, là linh hồn đến từ mấy trăm năm sau, hẳn nhận thức không ở ngoài là Tử Tình có kỳ ngộ gì đặc biệt, phía sau có cao nhân gì chỉ điểm, đã là cao nhân, cao nhân đều có cổ quái nhất định, cũng không phải là có thể tùy ý quấy rầy.

Không nói Lí Hân, nói tới Lí Dục đi tới Khang viên, Tử Tình muốn dạy bọn nhỏ học vài thứ, cũng không thể tránh hẳn, dù sao Lí Hân cũng biết Tử Tình là có chút bản lĩnh, hướng hồ, học chút tri thức hiện đại, đối với tương lai Lí Dục hẳn là cũng sẽ có trợ giúp, vì thế, Tử Tình trịnh trọng mà nói với Lí Dục, đó chính

là “Những thứ cô cô dạy người một chút không được lộ ra ngoài, bằng không sẽ mang đến cho cô cô phiền toái.”

Lí Dực há có lý không đáp ứng? Mấy đứa nhỏ nhà Tử Tình đã sớm dặn dò rồi, huống hồ, chữ số Ả Rập này, bọn họ đã sớm học xong, trên đồng hồ để bàn trong nhà cũng có.

Làm việc và nghỉ ngơi ở Khang viên rất có quy luật, giống thời khóa biểu thời đi học của Tử Tình, đúng giờ Mãn rời giường, bọn nhỏ đi ra ngoài luyện võ, đầu giờ Thìn thì là bữa sáng, buổi sáng giảng bài một nửa canh giờ, chủ yếu là toán học, từ cộng trừ nhân chia giảng đến bảng cửu chương 9x9, đến giải toán theo chiều dọc, lại nào là làm sao lập danh mục làm một ít kế toán đơn giản, ngoài ra, Tử Tình còn giảng một ít hóa học và vật lý căn bản, dưới điều kiện hiện có, làm một ít thí nghiệm đơn giản, về phần lịch sử và cổ văn gì đó, thì không ở trong phạm vi năng lực của Tử Tình.

Thời gian buổi chiều, bình thường là thí nghiệm, chơi đùa, Tử Tình còn cường điệu giới thiệu phương pháp luyện đồng ứốt, kiến thức hoạt tính hóa học của kim loại..., đương nhiên Tử Tình dạy bọn họ đều là những kiến thức thường gặp nhất dễ hiểu nhất cũng là thực dụng nhất.

Buổi tối, Tử Tình thông thường sẽ mang theo bọn họ chơi trò chơi ở trong sân, hoặc đi bắt đom đóm ở trong bụi cỏ, hoặc là đếm sao, tìm kiếm Bắc Đẩu Thất Tinh, cũng sẽ xướng một ít đồng dao đơn giản.

Thư Vĩ và Thư Ngọc tiếp nhận kém hơn một chút, bọn họ chỉ là học chút toán học đơn giản, lúc khác, là để cho bọn họ đi ra ngoài chơi cùng Yên Nhiên.

Ngày bận rộn phong phú luôn trôi qua rất nhanh, một tháng này, trừ nửa đường bởi vì đứa nhỏ của Dương thị đây tháng mà trở về một chuyến, Tử Tình mang theo Thư Duệ bọn họ ở Khang viên, thật đúng là qua một đoạn thời gian vô cùng vui vẻ, nhất là đối với Lí Dực mà nói, loại vui vẻ đơn giản này là không dễ nhất.

Xế chiều hôm đó, bởi vì nghỉ tới qua hai ngày nữa sẽ trở về thành rồi, Tử Tình kết thúc chương trình học sớm, mang theo bọn nhỏ tìm một chỗ rộng rãi ở bờ sông, chuẩn bị cùng nhau ăn cơm dã ngoại, nướng trên giá là cá, sườn cừu, thịt ba chỉ, ngô, gà là gà ăn mỳ, lần này không có người ngoài, ngay cả nha hoàn cùng ma ma cũng không tới cùng, bọn thị vệ canh chừng ở cửa đại môn cùng với canh chừng trong chỗ tối.

Tử Tình mang theo một đám trẻ con, ở trong ánh chiều tà tịch dương bận rộn nói cười, hoàn toàn không có nghĩ tới, trên bờ sông cách đó không xa có ba người đang đứng, nhìn bọn họ hồi lâu, cho đến khi Tử Tình hô lớn, có thể bắt đầu ăn rồi, người bên cạnh sốt ruột rồi, “Gia, chúng ta cũng đi xuống đi, ta cũng đói bụng rồi.”

Văn Tam cười nói: “Sao người với nhi tử người giống nhau thế, nhìn tiền đồ này của người kìa.”

“Gia, không nói nhi tử ta ta còn quên mất, gia người không thể như vậy, vụng trộm đưa nhi tử tới, cũng không nói cho chúng ta biết một tiếng, sớm biết như vậy, ta cũng cho nhi tử ta tới, gia làm việc này cũng không nói.” Xuất cung, La Trì nói chuyện cũng tùy tính hơn, ở trong cung, hẳn là vụn vặt lần không dám như vậy.

“Đúng vậy, không nói ta còn quên mất đó. Đáng thương nhi tử ta đi Lâm gia hai lần, đều nói không có người.” Văn Tam cũng oán giận nói.

“Là tự hấn muốn đến.” Lí Hân chỉ nói một câu này, rồi dẫn đầu đi xuống, hướng về phía sau phát phát tay, bọn thị vệ đều cách xa xa, không có cùng tới.

Vẫn là Yên Nhiên phát hiện người tới trước, nàng đang tìm châu chấu ở trong bụi cỏ đấy, cho nên trông thấy bọn họ, thấy Lí Hân, Yên Nhiên cảm thấy quen mặt, suy nghĩ một lúc, thấy Lí Hân đưa tay muốn bế nàng, liền nhận ra hấn, uốn gối kêu một tiếng: “Chào thúc thúc.”

La Trì ở một bên hô: “Còn có ta đây, còn có ta đây.”

Yên Nhiên nhìn hấn một cái, lại nhìn Văn Tam, gọi Văn Tam một câu trước: “Chào Văn thúc thúc.”

Tử Tình nhìn thấy động tĩnh bên này, khẽ cau mày, tâm tình tốt gì đều không còn rồi.

La Trì mới mặc kệ những thứ đó, nói: “Tăng gia muối muối, người cũng quá keo kiệt rồi, muốn ăn một chút cơm người tự tay làm, thật đúng không dễ dàng.” Nói xong liền rút một con cá đưa vào miệng, vừa ăn vừa

giơ chân, hô: “Nóng quá, bỏng chết ta rồi.”

Văn Tam cười nói: “Đáng đời, ai bảo người nóng vội như con khỉ?”

Chẳng qua La Trì nói tới nói lui, miệng cũng không dừng lại, ăn xong một con cá, liền rất nhanh cầm lấy một cái sườn cừu, lúc này, Văn Tam mới ý thức được mình chậm rồi, cũng không nói chuyện, tự mình cầm lấy một cây sườn cừu cắn lên.

Sườn cừu này, Tử Tình đã là ăn định trước, buổi tối khuya, ăn nhiều thịt cũng không tốt, Tử Tình liền mời người một cây ướp trước, lúc này, đi đâu tìm sườn cừu thừa ra đây?

Lí Dục trái lại biết, đưa cái của mình cho Lí Hân rồi, Tử Tình thấy, dùng lá xà lách bọc một miếng thịt ba chỉ, cuộn xong đưa cho Lí Dục, trong Khang viên này trồng không ít rau cỏ phương nam, giống như xà lách, rau muống, dây mướp..., đều là Tiểu Thanh nhờ mang rau từ phương Nam tới trồng, Tử Tình tự mình trồng hồi mùa xuân.

Lí Dục mang theo chút nghi hoặc bỏ lá rau vào trong miệng, nhai nào nhai nào, đột nhiên, mắt sáng rực lên, nói: “Cô cô, ăn ngon thật.”

Lí Hân tựa hồ có chút không thích ứng cách ăn cơm này. Đương nhiên, nhiều năm trước, hắn cũng từng ở trên đường đi gấp rút và chạy trốn chết, từng ăn thức ăn còn nhếch nhác hơn những thứ này. Chẳng qua là, đại đa số thời gian, hắn vẫn là quen có người hầu hạ, không cần tự mình làm, chẳng hạn như, lúc này, để cho tự hắn lấy lá rau đi bọc thịt, hắn thật là có chút do dự.

469. Chương 473: Khẩn Cấp Hồi Hương

Lí Dục vẫn là để ý tới hắn, thấy hắn chần chờ, vội đặt một cái mình đã cuộn xong vào trong tay hắn, La Trì thấy trong lòng có chút khinh bỉ hắn, giả vờ nhả nhặn cái gì, những chuyện còn lỗ mãng hơn thế này cũng không phải chưa từng làm. Chẳng qua hắn cũng không dám nói ra, hưởng hồ, cái miệng của hắn, lúc này cũng không nhàn rỗi.

Thư Duệ bọn họ thấy bọn họ ăn ngon miệng như vậy, cũng động thủ cuộn lại, Tử Tình cuộn một cái cho Yên Nhiên, để cho tự nàng cầm ăn, chiếu cố Yên Nhiên xong, Tử Tình vừa muốn chiếu cố Thư Vĩ, còn muốn làm thêm đồ ăn mới cho mọi người, bởi vì Tử Tình vốn là chuẩn bị theo sức ăn của mấy đứa nhỏ, đâu biết đột nhiên có ba con sói đói đến.

Thì ra, Lí Hân này là mang theo Văn Tam bọn họ đến biệt viện nghỉ hè, chẳng qua là ngẫu nhiên nhớ tới Lí Dục ở Khang viên của Tử Tình, liền nghĩ tới sang đây nhìn xem, cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải bữa cơm, đây là Văn Tam giải thích.

Thông qua miệng Văn Tam, Tử Tình cũng biết chuyện thủy quân dùng lựu đạn đánh bại giặc Oa, nghĩ đến, đây cũng là một trong những lý do Lí Hân bọn họ chạy tới đi, dù sao cũng là Tử Tình chỉ điểm bọn họ, cho nên, có tin tức tốt nên nói cho Tử Tình một tiếng.

Cũng may Văn Tam bọn họ ăn xong, ngồi một lát là đi ngay, Tử Tình mang theo bọn nhỏ dọn dẹp một chút rồi về nhà, cũng không có tâm tình chơi đùa nói giỡn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tử Tình liền mang theo bọn nhỏ trở về thành, cách làm người của Lí Hân này Tử Tình thật đúng là không biết, Tử Tình không chắc chắn hắn còn tới đây hay không, tóm lại mình cứ tránh né chút là được rồi.

Tử Tình về nhà, đi thăm Tăng Thụy Tường và Thẩm thị trước, Thẩm thị thấy Tử Tình đã trở lại, cười nói: “Cuối cùng cũng chịu trở lại rồi, mọi người đều nói rất nhớ người.”

“Nương, vẫn là ở nông thôn tốt, muốn ăn cái gì. Trong vườn đều có sẵn.”

“Lời này cũng phải, nói đến cái này, rau xanh phương nam trong vườn nhà người cũng là không tẻ, ăn lại có chút hương vị quê nhà.” Tăng Thụy Tường thở dài. Xem ra, hẳn cũng là nhớ nhà, không biết trong lòng hẳn đối với ân oán trong quá khứ đã buông xuống hay chưa?

Thực ra. Tăng Thụy Tường nói nhớ nhà, cũng không phải, những người quan trọng trong nhà nhất đều ở Kinh Thành, Hạ Ngọc đi rồi, ở quê trừ Thu Ngọc cùng Tam bà bà còn có thể để cho hẳn lo lắng vài phần, người khác, cũng không có gì. Chẳng qua. Con người đều như vậy, ra khỏi nhà ở bên ngoài, nỗi nhớ nhà là không gạt đi được, tựa như mọc rễ ở trong đầu, thỉnh thoảng lại nảy mầm nhô ra. Đây chính là cái gọi là nỗi nhớ quê, một trong những chủ đề vĩnh hằng của văn nhân thi khách, một cái khác tất nhiên là tình yêu rồi.

Tử Tình đang rối rắm nỗi nhớ quê này, Thẩm thị đột nhiên hỏi: “Người nhìn qua hai tiểu oa nhi nhà Tiểu Tam kia chưa? Trông cũng cũng thật là đáng yêu, gần như là giống nhau như đúc, ta là không phân biệt được.”

“Còn chưa có đâu, lúc này vừa trở về, đến thăm nương trước. Đại tẩu đâu?” Tử Tình trả lời.

“Đi ra ngoài, lúc này. Nghe nói ở đâu đó có thôn trang gì muốn bán, muốn mua chuẩn bị cho Vĩnh Liên.” Thẩm thị nói.

“Chuyện Chung gia, nói chắc chưa?” Tử Tình hỏi, một tháng không ở nhà, tin tức cũng không linh thông.

“Tầm tầm, tám tháng đặt lễ đính hôn. Phỏng chừng thành thân phải sang năm rồi.” Thẩm thị nói.

“Đúng rồi, Tình nhi, đầu xuân sang năm Nhị ca người bọn họ muốn cùng Vĩnh Tùng trở về đi thi, ta và nương người cũng muốn đi theo, dù sao bà ngoại người quá lớn tuổi rồi, người thế nào? Ta không biết lúc đó Khang Bình có thể trở về hay không, còn có, Thư Duệ nhà người, hình như phải về nguyên quán thi, người cũng chỉ có thể ở lại bên này nhỉ?” Tăng Thụy Tường hỏi.

Chuyện này, Tử Tình thật đúng là không nghĩ tới, chẳng qua, Thư Duệ thi, nàng chắc chắn là không thể rời đi, muốn về An Châu, thế nào cũng phải chờ Lâm Khang Bình trở về.

Thẩm thị nghe xong bèn nói: “Tình nhi chậm chút thời gian rồi nói sau, thế nào cũng phải chờ Thư Duệ thi xong, lúc đó, đã tháng sáu rồi, có lẽ chúng ta không có việc gì, đã lại quay về rồi.”

Tử Tình cùng Thẩm thị và Tăng Thụy Tường nói chút việc nhà, Tử Tình sau khi đi ra rẽ qua thăm hai đứa nhỏ của Dương thị, vừa vận dụng phải Trần thị cùng Phó thị, mọi người nói đùa một lúc, lại cùng đi thăm Tử Vũ, một vòng này, trời cũng tối rồi.

Trở về trong thành, Tử Tình vẫn giống như trước kia, cơ bản rất ít ra ngoài, nhất là mấy ngày nay, Tử Tình muốn chuẩn bị quần áo đến trường cho Thư Duệ bọn họ, trừ sớm tối ra ngoài đi thỉnh an, cơ bản chính là ở nhà thêu thùa may vá, mệt mỏi, mang theo mấy đứa nhỏ, đi hậu hoa viên dạo một chút. Lưu thị mấy ngày nay cũng bề bộn nhiều việc, thường xuyên không thấy bóng người, nghe nói là chuẩn bị đồ tháng tám đính hôn, trang sức vật liệu may mặc vân vân mây mây.

Tử Tình tổng bọn nhỏ vào thư viện, Yên Nhiên ban ngày cũng đi theo Vĩnh Liên các nàng lên lớp, Tử Tình nhàn rồi, thu vào sổ sách chồng chất mấy tháng, bắt đầu kiểm tra, xướng thủy tinh là phần chính, mỗi tháng đều có mấy xấp thật dày, chờ đến khi Tử Tình làm rõ ràng phần chính rồi, thời gian nửa tháng đã trôi qua.

Ngày hôm đó, Tử Tình còn ở thư phòng sửa sang lại sổ sách nhà mình, nha hoàn bên người Thẩm thị Tiểu Hoàng đi tới, nói là có việc tìm Tử Tình thương lượng.

Lúc Tử Tình đi qua, Thẩm thị đang rơi lệ, thì ra là Thẩm Kiến Nhân gửi thư, mấy ngày nay sức khỏe Hà thị không tốt lắm, người tầm tuổi này, Thẩm Kiến Nhân cũng không dám cam đoan cái gì.

“Ta và cha người đã thương lượng rồi, chúng ta thu thập đồ đạc, sáng sớm ngày mai về nhà luôn, Nhị ca người trở về cùng chúng ta, Tiểu Tam thì thôi, hai nhà tử cũng quá nhỏ, vẫn là để lại hẳn đi. Bằng không, Đại ca người bận rộn, Tiểu Tứ không ở đây, bên này cũng không có nam nhân đương gia, ngộ nhỡ có chuyện gì, cũng không có người ứng đối, người nói như thế nào?”

Tử Tình ngẫm nghĩ, nói: “Nương, ta và các người cùng nhau trở về, ta cũng muốn nhìn bà ngoại một cái. Ta mang theo Yên Nhiên, bên này để lại Tiểu Phấn, ta mang theo Thái Vân Truy Nguyệt trở về.”

Tăng Thụy Tường nói: “Mấy đứa nhỏ kia có thể được không? Thư Vĩ mới bảy tuổi, người không ở bên cạnh, ai quản?”

“Ta để Hoa ma ma lại, có Thư Ngọc đó, Thư Ngọc đã khá hiểu chuyện rồi. Nếu bà ngoại khỏe lên, ta sẽ trở về ngay.” Tử Tình trả lời.

“Nếu như thế, người đi thu thập đồ đạc đi, căn dặn bọn nhỏ cho rõ ràng.” Tăng Thụy Tường dặn nói.

Tử Tình về nhà, trước tiên triệu tập quần gia hạ nhân đến một chỗ, ngoài ra lại sai người mời mấy vị quan sự đến, nên dặn dò đều dặn dò rõ ràng, chức trách của từng người đều phân công cụ thể, việc trong nhà, chủ yếu là Hoa ma ma cùng Tiểu Phấn phụ trách, Đại Giang ở lại, Đại Hà đi cùng Tử Tình.

Buổi chiều Thư Ngọc cùng Thư Vĩ về nhà, Tử Tình lại dặn dò hai đứa nhỏ một phen, vừa nói nguyên do hồi hương, Thư Ngọc đối với Hà thị còn có ấn tượng, biết sự việc liên quan trọng đại, vỗ bộ ngực nói: “Nương, người yên tâm đi, ta nhất định trông tiểu đệ thật tốt, quyết không cho hắn làm một chút việc xấu.”

Tử Tình nhìn cái vẻ mặt kia của hắn, cười nói: “Không bằng người cam đoan trước người không làm một chút việc xấu.”

“Nương, người yên tâm, ta sẽ trông ca ca, không cho hắn tiêu tiền lung tung.” Thư Vĩ cũng vỗ bộ ngực nói.

An bài xong hết thấy, Tử Tình lại bắt đầu thu dọn hành lý, Hoa ma ma tiến vào, nói: “Nãi nãi, người vừa đi chuyến này, cũng không biết khi nào thì trở về, không bằng nói cho tiểu chủ chúng ta một tiếng, bằng không, hắn biết nãi nãi đi rồi, đến chào hỏi cũng không có, nhất định sẽ đau lòng.”

“Nhưng là, đã tối rồi, không bằng như vậy, ta để lại một phong thư cho hắn, giải thích một chút.” Tử Tình nghĩ nghĩ, nói.

“Cũng được, cũng chỉ có thể như vậy.” Hoa ma ma thở dài.

Tử Tình thu dọn đồ đạc xong, để lại năm trăm lượng bạc làm chi phí trong nhà cho Hoa ma ma, bản thân thức đêm xem xong sổ sách còn lại, chỉnh lý xong, chỗ có vấn đề cũng đánh dấu riêng rồi, chuẩn bị sáng sớm ngày mai đưa Tiểu Phấn, giao cho Vương Tài bọn họ.

Một đêm này, Tử Tình gần như không chợp mắt, sáng sớm đã thức dậy làm bữa sáng cho Thư Ngọc Thư Vĩ, tự mình đưa bọn họ đến cửa lớn, lúc này, Thái Vân các nàng đã mang hành lý lên xe ngựa rồi.

Thẩm thị bên kia chỉ dẫn theo Tiểu Hoàng, xe ngựa và xa phu đều là của Tử Phúc, bởi vì Tử Phúc nói, xa phu nhà hắn nhiều kinh nghiệm ra ngoài làm việc, vẫn là dùng hắn thì yên tâm hơn, Tăng Thụy Tường cũng muốn đường xá thuận lợi hơn, liền đồng ý.

Đoàn người Tử Tình bọn họ mới ra khỏi cửa thành, đằng sau đã có người cưỡi ngựa đuổi theo, thì ra là Lí Dục sáng sớm biết được tin tức Tử Tình muốn đi, nhất định muốn chạy tới đưa tiễn một đoạn đường.

Tử Tình xuống xe, thấy thị vệ ôm Lí Dục xuống ngựa, Tiểu Dục một mặt đỏ bừng nóng vội, trên mặt còn toàn là mồ hôi, trong bụng có chút không đành lòng, vội rút khăn ra lau cho hắn, Lí Dục một phen đẩy tay Tử Tình ra, trong mắt rừng rừng nhìn Tử Tình.

Tử Tình đành phải nói: “Cô cô cũng là có việc gấp, nhất định không thể không trở về một chuyến, cho nên chưa kịp nói cho người, ta để lại một bức thư cho người ở chỗ Hoa ma ma rồi.”

“Thật sự? Người không gạt người? Người còn có thể quay lại? Người không phải vì né tránh ta?” Lí Dục hỏi.

“Thì ra người không biết vì sao cô cô về nhà? Là vì bà ngoại cô cô bệnh nặng rồi, cô cô muốn trở về nhìn nàng một cái, cô cô từ nhỏ lớn lên cùng nàng, người không muốn để cô cô làm một người bất hiếu chứ?” Tử Tình chỉ đành phải giải thích nói.

Lí Dục nghe xong lúc này mới lau nước mắt, nói: “Ta cho là sau này ta không thể bất cứ lúc nào cũng được nhìn thấy cô cô nữa rồi, trong lòng lập tức sốt ruột, liền chạy vội tới, cũng không có nghe rõ ràng. Nếu như

thế, cô cô người đi đi. Cô cô người hãy nhớ, nếu như có việc gì khó khăn, người viết xong, đóng con dấu ta cho muội muội lên, phái Đại Hà đưa đi chỗ Tri phủ An Châu kia, cô cô yên tâm, ta đã có thể che chở người rồi.”

Tử Tình nghe Lí Dục một mặt dặn dò trịnh trọng, kéo hẳn vào trong lòng, sờ sờ đầu của hắn, vuốt ve mặt hắn, nói: “Được, cô cô nhớ kỹ. Người cũng ghi nhớ lời nói của cô cô, việc người không nên quản, trước hết không cần quản, phải hiểu được ẩn dấu, không nên quá bộc lộ tài năng, học tri thức thật tốt, tương lai có một ngày sẽ dùng tới.”

Đứa nhỏ này, đối với Tử Tình quá mức nặng lòng, Tử Tình lo lắng hắn không cẩn thận bị người nắm lấy bím tóc, thân phận kia của hắn, nhưng là không chấp nhận được hắn làm ra một chút sai lầm, ít có sai lầm, tan xương nát thịt cũng đều có khả năng, từ mấy lần gặp nạn của Lí Hân năm đó là có thể nhìn thấy dấu vết.

Lúc này, Yên Nhiên cũng xuống xe, vươn tay để cho Lí Dục ôm, Lí Dục ôm lấy nàng, vật nhỏ bĩu môi nói: “Ca ca, người đi cùng chúng ta được không? Nếu không, không có ai chơi với ta.”

Lí Dục nghe xong nhìn Tử Tình, Tử Tình vội đỡ dành nói: “Yên Nhiên nghe lời, ngoan, ca ca còn có sách phải đọc, Đại ca Nhị ca bọn họ đều không phải là phải đọc sách sao? Bình thường cũng không không có ai chơi cùng người sao?”

“Nhưng là, có Huyền tỷ tỷ, Cẩm tỷ tỷ còn có Vĩnh Chương ca ca bọn họ chơi với ta mà, ta muốn về nhà, bọn họ chẳng ai đi cả.” Yên Nhiên bĩu môi như cũ. Ở trong nhận thức trẻ thơ của nàng, ở nhà có một đồng lớn trẻ con chơi cùng, nhưng là, lần ra ngoài này, chỉ một mình nàng, ngay cả bạn cùng lứa tuổi nói chuyện cũng có không có, thật sự không tình nguyện.

“Đứa nhỏ ngoan, bà ngoại bọn họ đều đang sốt ruột chờ rồi, nghe lời, lên xe, chờ qua tết, nương sẽ dẫn người trở về, người có thể nhìn thấy ca ca tỷ tỷ bọn họ.” Tử Tình đón lấy Yên Nhiên, bảo Lí Dục đi trước, Lí Dục không chịu, khăng khăng phải nhìn Tử Tình đi trước.

Tử Tình chỉ đành phải ôm đứa nhỏ lên xe.

470. Chương 473: Khẩn Cấp Hồi Hương

Lí Dục vẫn là để ý tới hắn, thấy hắn chần chờ, vội đặt một cái mình đã cuốn xong vào trong tay hắn, La Trì thấy trong lòng có chút khinh bỉ hắn, giả vờ nhả nhận cái gì, những chuyện còn lỗ mãng hơn thế này cũng không phải chưa từng làm. Chẳng qua hắn cũng không dám nói ra, huống hồ, cái miệng của hắn, lúc này cũng không nhàn rồi.

Thư Duệ bọn họ thấy bọn họ ăn ngon miệng như vậy, cũng động thủ cuốn lại, Tử Tình cuốn một cái cho Yên Nhiên, để cho tự nàng cầm ăn, chiếu cố Yên Nhiên xong, Tử Tình vừa muốn chiếu cố Thư Vi, còn muốn làm thêm đồ ăn mới cho mọi người, bởi vì Tử Tình vốn là chuẩn bị theo sức ăn của mấy đứa nhỏ, đâu biết đột nhiên có ba con sói đói đến.

Thì ra, Lí Hân này là mang theo Văn Tam bọn họ đến biệt viện nghỉ hè, chẳng qua là ngẫu nhiên nhớ tới Lí Dục ở Khang viên của Tử Tình, liền nghĩ tới sang đây nhìn xem, cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải bữa cơm, đây là Văn Tam giải thích.

Thông qua miệng Văn Tam, Tử Tình cũng biết chuyện thủy quân dùng lựu đạn đánh bại giặc Oa, nghĩ đến, đây cũng là một trong những lý do Lí Hân bọn họ chạy tới đi, dù sao cũng là Tử Tình chỉ điểm bọn họ, cho nên, có tin tức tốt nên nói cho Tử Tình một tiếng.

Cũng may Văn Tam bọn họ ăn xong, ngồi một lát là đi ngay, Tử Tình mang theo bọn nhỏ dọn dẹp một chút rồi về nhà, cũng không có tâm tình chơi đùa nói giỡn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tử Tình liền mang theo bọn nhỏ trở về thành, cách làm người của Lí Hân này Tử Tình thật đúng là không biết, Tử Tình không chắc chắn hân còn tới đây hay không, tóm lại mình cứ tránh né chút là được rồi.

Tử Tình về nhà, đi thăm Tăng Thụy Tường và Thẩm thị trước, Thẩm thị thấy Tử Tình đã trở lại, cười nói: “Cuối cùng cũng chịu trở lại rồi, mọi người đều nói rất nhớ người.”

“Nương, vẫn là ở nông thôn tốt, muốn ăn cái gì. Trong vườn đều có sẵn.”

“Lời này cũng phải, nói đến cái này, rau xanh phương nam trong vườn nhà người cũng là không tệ, ăn lại có chút hương vị quê nhà.” Tăng Thụy Tường thở dài. Xem ra, hân cũng là nhớ nhà, không biết trong lòng hân đối với ân oán trong quá khứ đã buông xuống hay chưa?

Thực ra. Tăng Thụy Tường nói nhớ nhà, cũng không phải, những người quan trọng trong nhà nhất đều ở Kinh Thành, Hạ Ngọc đi rồi, ở quê trừ Thu Ngọc cùng Tam bà bà còn có thể để cho hân lo lắng vài phần, người khác, cũng không có gì. Chẳng qua. Con người đều như vậy, ra khỏi nhà ở bên ngoài, nỗi nhớ nhà là không gạt đi được, tựa như mọc rễ ở trong đầu, thỉnh thoảng lại nảy mầm nhô ra. Đây chính là cái gọi là nỗi nhớ quê, một trong những chủ đề vĩnh hằng của văn nhân thi khách, một cái khác tất nhiên là tình yêu rồi.

Tử Tình đang rối rắm nỗi nhớ quê này, Thẩm thị đột nhiên hỏi: “Người nhìn qua hai tiểu oa nhi nhà Tiểu Tam kia chưa? Trông cũng cũng thật là đáng yêu, gần như là giống nhau như đúc, ta là không phân biệt được.”

“Còn chưa có đâu, lúc này vừa trở về, đến thăm nương trước. Đại tẩu đâu?” Tử Tình trả lời.

“Đi ra ngoài, lúc này. Nghe nói ở đâu đó có thôn trang gì muốn bán, muốn mua chuẩn bị cho Vĩnh Liên.” Thẩm thị nói.

“Chuyện Chung gia, nói chắc chưa?” Tử Tình hỏi, một tháng không ở nhà, tin tức cũng không linh thông.

“Tầm tầm, tám tháng đặt lễ đính hôn. Phỏng chừng thành thân phải sang năm rồi.” Thẩm thị nói.

“Đúng rồi, Tình nhi, đầu xuân sang năm Nhị ca người bọn họ muốn cùng Vĩnh Tùng trở về đi thi, ta và nương người cũng muốn đi theo, dù sao bà ngoại người quá lớn tuổi rồi, người thế nào? Ta không biết lúc đó Khang Bình có thể trở về hay không, còn có, Thư Duệ nhà người, hình như phải về nguyên quán thi, người cũng chỉ có thể ở lại bên này nhỉ?” Tăng Thụy Tường hỏi.

Chuyện này, Tử Tình thật đúng là không nghĩ tới, chẳng qua, Thư Duệ thi, nàng chắc chắn là không thể rời đi, muốn về An Châu, thế nào cũng phải chờ Lâm Khang Bình trở về.

Thẩm thị nghe xong bèn nói: “Tình nhi chậm chút thời gian rồi nói sau, thế nào cũng phải chờ Thư Duệ thi xong, lúc đó, đã tháng sáu rồi, có lẽ chúng ta không có việc gì, đã lại quay về rồi.”

Tử Tình cùng Thẩm thị và Tăng Thụy Tường nói chút việc nhà, Tử Tình sau khi đi ra rẽ qua thăm hai đứa nhỏ của Dương thị, vừa vận dụng phải Trần thị cùng Phó thị, mọi người nói đùa một lúc, lại cùng đi thăm Tử Vũ, một vòng này, trời cũng tối rồi.

Trở về trong thành, Tử Tình vẫn giống như trước kia, cơ bản rất ít ra ngoài, nhất là mấy ngày nay, Tử Tình muốn chuẩn bị quần áo đến trường cho Thư Duệ bọn họ, trừ sớm tối ra ngoài đi thỉnh an, cơ bản chính là ở nhà thêu thùa may vá, mệt mỏi, mang theo mấy đứa nhỏ, đi hậu hoa viên dạo một chút. Lưu thị mấy ngày nay cũng bề bộn nhiều việc, thường xuyên không thấy bóng người, nghe nói là chuẩn bị đồ tháng tám đính hôn, trang sức vật liệu may mặc vân vân mây mây.

Tử Tình tổng bọn nhỏ vào thư viện, Yên Nhiên ban ngày cũng đi theo Vĩnh Liên các nàng lên lớp, Tử Tình nhân rồi, thu vào sổ sách chồng chất mấy tháng, bắt đầu kiểm tra, xướng thủy tinh là phần chính, mỗi tháng đều có mấy xấp thật dày, chờ đến khi Tử Tình làm rõ ràng phần chính rồi, thời gian nửa tháng đã trôi qua.

Ngày hôm đó, Tử Tình còn ở thư phòng sửa sang lại sổ sách nhà mình, nha hoàn bên người Thẩm thị Tiểu Hoàng đi tới, nói là có việc tìm Tử Tình thương lượng.

Lúc Tử Tình đi qua, Thẩm thị đang rơi lệ, thì ra là Thẩm Kiến Nhân gửi thư, mấy ngày nay sức khỏe Hà thị không tốt lắm, người tầm tuổi này, Thẩm Kiến Nhân cũng không dám cam đoan cái gì.

“Ta và cha người đã thương lượng rồi, chúng ta thu thập đồ đạc, sáng sớm ngày mai về nhà luôn, Nhị ca người trở về cùng chúng ta, Tiểu Tam thì thôi, hai nha tử cũng quá nhỏ, vẫn là để lại hẳn đi. Bằng không, Đại ca người bận rộn, Tiểu Tứ không ở đây, bên này cũng không có nam nhân đương gia, ngộ nhỡ có chuyện gì, cũng không có người ứng đối, người nói như thế nào?”

Tử Tình ngẫm nghĩ, nói: “Nương, ta và các người cùng nhau trở về, ta cũng muốn nhìn bà ngoại một cái. Ta mang theo Yên Nhiên, bên này để lại Tiểu Phấn, ta mang theo Thái Vân Truy Nguyệt trở về.”

Tăng Thụy Tường nói: “Mấy đứa nhỏ kia có thể được không? Thư Vĩ mới bảy tuổi, người không ở bên cạnh, ai quản?”

“Ta để Hoa ma ma lại, có Thư Ngọc đó, Thư Ngọc đã khá hiểu chuyện rồi. Nếu bà ngoại khỏe lên, ta sẽ trở về ngay.” Tử Tình trả lời.

“Nếu như thế, người đi thu thập đồ đạc đi, căn dặn bọn nhỏ cho rõ ràng.” Tăng Thụy Tường dặn nói.

Tử Tình về nhà, trước tiên triệu tập quần gia hạ nhân đến một chỗ, ngoài ra lại sai người mời mấy vị quan sự đến, nên dặn dò đều dặn dò rõ ràng, chức trách của từng người đều phân công cụ thể, việc trong nhà, chủ yếu là Hoa ma ma cùng Tiểu Phấn phụ trách, Đại Giang ở lại, Đại Hà đi cùng Tử Tình.

Buổi chiều Thư Ngọc cùng Thư Vĩ về nhà, Tử Tình lại dặn dò hai đứa nhỏ một phen, vừa nói nguyên do hồi hương, Thư Ngọc đối với Hà thị còn có ấn tượng, biết sự việc liên quan trọng đại, vỗ bộ ngực nói: “Nương, người yên tâm đi, ta nhất định trông tiểu đệ thật tốt, quyết không cho hắn làm một chút việc xấu.”

Tử Tình nhìn cái vẻ mặt kia của hắn, cười nói: “Không bằng người cam đoan trước người không làm một chút việc xấu.”

“Nương, người yên tâm, ta sẽ trông ca ca, không cho hắn tiêu tiền lung tung.” Thư Vĩ cũng vỗ bộ ngực nói.

An bài xong hết thấy, Tử Tình lại bắt đầu thu dọn hành lý, Hoa ma ma tiến vào, nói: “Nãi nãi, người vừa đi chuyến này, cũng không biết khi nào thì trở về, không bằng nói cho tiểu chủ chúng ta một tiếng, bằng không, hẳn biết nãi nãi đi rồi, đến chào hỏi cũng không có, nhất định sẽ đau lòng.”

“Nhưng là, đã tối rồi, không bằng như vậy, ta để lại một phong thư cho hắn, giải thích một chút.” Tử Tình nghĩ nghĩ, nói.

“Cũng được, cũng chỉ có thể như vậy.” Hoa ma ma thở dài.

Tử Tình thu dọn đồ đạc xong, để lại năm trăm lượng bạc làm chi phí trong nhà cho Hoa ma ma, bản thân thức đêm xem xong sổ sách còn lại, chỉnh lý xong, chỗ có vấn đề cũng đánh dấu riêng rồi, chuẩn bị sáng sớm ngày mai đưa Tiểu Phấn, giao cho Vương Tài bọn họ.

Một đêm này, Tử Tình gần như không chợp mắt, sáng sớm đã thức dậy làm bữa sáng cho Thư Ngọc Thư Vĩ, tự mình đưa bọn họ đến cửa lớn, lúc này, Thái Vân các nàng đã mang hành lý lên xe ngựa rồi.

Thẩm thị bên kia chỉ dẫn theo Tiểu Hoàng, xe ngựa và xa phu đều là của Tử Phúc, bởi vì Tử Phúc nói, xa phu nhà hắn nhiều kinh nghiệm ra ngoài làm việc, vẫn là dùng hắn thì yên tâm hơn, Tăng Thụy Tường cũng muốn đường xá thuận lợi hơn, liền đồng ý.

Đoàn người Tử Tình bọn họ mới ra khỏi cửa thành, đằng sau đã có người cưỡi ngựa đuổi theo, thì ra là Lí Dục sáng sớm biết được tin tức Tử Tình muốn đi, nhất định muốn chạy tới đưa tiễn một đoạn đường.

Tử Tình xuống xe, thấy thị vệ ôm Lí Dục xuống ngựa, Tiểu Dục một mặt đỏ bừng nóng vội, trên mặt còn toàn là mồ hôi, trong bụng có chút không đành lòng, vội rút khăn ra lau cho hắn, Lí Dục một phen đẩy tay Tử Tình ra, trong mắt rừng rưng nhìn Tử Tình.

Tử Tình đành phải nói: “Cô cô cũng là có việc gấp, nhất định không thể không trở về một chuyến, cho nên chưa kịp nói cho người, ta để lại một bức thư cho người ở chỗ Hoa ma ma rồi.”

“Thật sự? Người không gạt người? Người còn có thể quay lại? Người không phải vì né tránh ta?” Lí Dực hỏi.

“Thì ra người không biết vì sao cô về nhà? Là vì bà ngoại cô bệnh nặng rồi, cô muốn trở về nhìn nàng một cái, cô từ nhỏ lớn lên cùng nàng, người không muốn để cô làm một người bất hiếu chứ?” Tử Tình chỉ đành phải giải thích nói.

Lí Dực nghe xong lúc này mới lau nước mắt, nói: “Ta cho là sau này ta không thể bất cứ lúc nào cũng được nhìn thấy cô nữa rồi, trong lòng lập tức sốt ruột, liền chạy vội tới, cũng không có nghe rõ ràng. Nếu như thế, cô người đi đi. Cô người hãy nhớ, nếu như có việc gì khó khăn, người viết xong, đóng con dấu ta cho muội muội lên, phái Đại Hà đưa đi chỗ Tri phủ An Châu kia, cô yên tâm, ta đã có thể che chở người rồi.”

Tử Tình nghe Lí Dực một mặt dặn dò trịnh trọng, kéo hẳn vào trong lòng, sờ sờ đầu của hắn, vuốt ve mặt hắn, nói: “Được, cô nhớ kỹ. Người cũng ghi nhớ lời nói của cô, việc người không nên quản, trước hết không cần quản, phải hiểu được ẩn dấu, không nên quá bộc lộ tài năng, học tri thức thật tốt, tương lai có một ngày sẽ dùng tới.”

Đứa nhỏ này, đối với Tử Tình quá mức nặng lòng, Tử Tình lo lắng hắn không cẩn thận bị người nắm lấy bím tóc, thân phận kia của hắn, nhưng là không chấp nhận được hắn làm ra một chút sai lầm, ít có sai lầm, tan xương nát thịt cũng đều có khả năng, từ mấy lần gặp nạn của Lí Hân năm đó là có thể nhìn thấy dấu vết.

Lúc này, Yên Nhiên cũng xuống xe, vươn tay để cho Lí Dực ôm, Lí Dực ôm lấy nàng, vật nhỏ bĩu môi nói: “Ca ca, người đi cùng chúng ta được không? Nếu không, không có ai chơi với ta.”

Lí Dực nghe xong nhìn Tử Tình, Tử Tình vội vã đành nói: “Yên Nhiên nghe lời, ngoan, ca ca còn có sách phải đọc, Đại ca Nhị ca bọn họ đều không phải là phải đọc sách sao? Bình thường cũng không có ai chơi cùng người sao?”

“Nhưng là, có Huyền tỷ tỷ, Cẩm tỷ tỷ còn có Vĩnh Chương ca ca bọn họ chơi với ta mà, ta muốn về nhà, bọn họ chẳng ai đi cả.” Yên Nhiên bĩu môi như cũ. Ở trong nhận thức trẻ thơ của nàng, ở nhà có một đồng lớn trẻ con chơi cùng, nhưng là, lần ra ngoài này, chỉ một mình nàng, ngay cả bạn cùng lứa tuổi nói chuyện cũng có không có, thật sự không tình nguyện.

“Đứa nhỏ ngoan, bà ngoại bọn họ đều đang sốt ruột chờ rồi, nghe lời, lên xe, chờ qua tết, nương sẽ dẫn người trở về, người có thể nhìn thấy ca ca tỷ tỷ bọn họ.” Tử Tình đón lấy Yên Nhiên, bảo Lí Dực đi trước, Lí Dực không chịu, khăng khăng phải nhìn Tử Tình đi trước.

Tử Tình chỉ đành phải ôm đứa nhỏ lên xe.

471. Chương 474: Hà Thị Tán Tài

Tử Tình bọn họ một đường chạy không ngừng nghỉ, khi đến An Châu, đã là mười ba tháng tám rồi, Tử Tình bọn họ đến cả nhà cũng chưa về, đi phủ thành An Châu nhà Thẩm Kiến Nhân trước, biết được bọn họ tất cả đều đi về quê rồi, liền chạy thẳng tới thôn Bạch Đường.

Vào thôn, trời đã tối, Tử Tình bọn họ đứng ở trước cửa Thẩm gia, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì không phát hiện có màn trắng gì đó, là có ý nghĩa, Hà thị còn chưa đi.

Tử Lộc tiến lên gõ cửa, Thẩm Kim Phúc mở cửa ra, thấy là Tử Tình bọn họ, vội quay đầu hô: “Nương ơi, cô ta bọn họ đã trở lại rồi.”

Thẩm thị run run kéo Thẩm Kim Phúc lại, hỏi: “Bà người sao rồi?”

Thẩm Kim Phúc lắc đầu, nói: “Lúc tốt lúc xấu, phần lớn thời gian không nhận ra người.”

Thẩm thị nghe xong lão đảo một cái, may mà, Tăng Thụy Tường đỡ nàng, lúc này, trong phòng ào ào ra một đồng người, Triệu thị lôi kéo Thẩm thị nói: “Muội muội, người có thể trở lại rồi, nương ta, nàng đang đợi người đó.”

Hà thị cũng không có ở nhà mới bên này, nàng vẫn là ở tại nhà cũ, bên kia đã rất nhiều năm không có người ở, nhưng đó là nàng cùng ông ngoại Tử Tình hai người cực cực khổ khổ tích góp từng tí từng tí bạc xây lên, ông ngoại của Tử Tình chính là đi ở bên kia, cho nên Hà thị đại khái là đoán chừng mình cũng sắp đi đến cuối rồi, nhất quyết đòi chuyển vào.

Tử Tình bế Yên Nhiên, Tăng Thụy Tường đỡ Thẩm thị, lại chạy tới nhà cũ, nhìn thấy ánh đèn mờ nhạt xuyên qua cửa sổ nhà cũ, Thẩm thị kích động, bổ nhào vào trên cửa, mở cửa là Thẩm Kiến Sơn, thấy Thẩm thị, đầu tiên là cả kinh, tiếp theo nói: “Muội muội, đến xem nương một chút, xem xem nương còn có thể nhận ra người không?” Lúc này, Thẩm Kiến Thủy cùng Thẩm Kiến Nhân cũng đều vây quanh tới đây, thì ra, ba nhi tử này vẫn luôn ở cùng Hà thị.

Tử Tình giao Yên Nhiên cho Truy Nguyệt. Còn mình đỡ Thẩm thị vào phòng, Hà thị nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, trên mặt một mảnh bình thản. Thẩm thị gọi: “Nương ơi, nương, ta đã trở về. Ta trở về tới thăm người rồi. Nương, nương ơi, ta trở về tới thăm người rồi.”

Tử Tình cũng ở một bên hô: “Bà ngoại ơi, bà ngoại, ta là Tử Tình, ta cũng trở về thăm người rồi.”

“Bà ngoại, ta là Tử Lộc nha? Ta cũng trở về thăm người rồi.” Tử Lộc nói.

“Nương. Ta là Ngọc Mai, nương, mở to mắt nhìn ta, nương, ta là Ngọc Mai mà.” Thẩm thị khóc nói.

Hà thị chậm rãi mở mắt. Nhìn Thẩm thị, nhìn Tử Tình, Yên Nhiên cũng mở to mắt nhìn Hà thị, Hà thị nhìn Yên Nhiên, nói với Yên Nhiên: “Ngọc Mai, người để ai bế người thế? Mau xuống đây, lát nữa cha người mà biết người nghịch ngợm, sẽ đánh mông người, đúng rồi. Cha người đâu, không nhìn thấy cha người?”

Tử Tình thế mới biết, Hà thị đã lẫn rồi, Thẩm Kiến Sơn ở một bên nói: “Nương lúc thì lẫn lúc thì tỉnh táo, nàng là nhớ cha ta rồi, cả ngày tìm cha ta đó.”

“Ăn cơm thế nào? Đại phu nói như thế nào?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Chỉ có thể ăn chút cháo loãng. Đại phu nói nương lớn tuổi rồi, khó tránh khỏi một ngày này. Chỉ bảo chúng ta trông nom cho tốt.” Thẩm Kiến Nhân nói.

“Trước khi nương phát bệnh không nói tới cái khác?” Thẩm thị hỏi. Thông thường con người đều có dự cảm, sẽ dặn dò trước việc nhà hoặc cái gì đó.

“Cũng nói, nói chút chuyện cũ của nàng và cha ta, chúng ta cũng là đứt quãng gom góp lên, không có chuyện lớn gì. Đúng rồi, nương nói, nàng đi rồi, những thứ đáng giá trên người nàng, là các người đặt mua cho, bảo mấy nhà chúng ta mỗi nhà giữ lại một thứ làm kỷ niệm, còn lại thì trả lại cho các người.” Thẩm Kiến Sơn nói.

“Đại ca nói gì vậy? Đồ của muội tử không phải là đồ, còn muốn trả lại, chẳng phải là làm cho người ta chê cười?” Thẩm thị nói.

“Chê cười cái gì, gia đình nông dân như bọn họ, mấy thứ này không dùng được, người trở lại vừa lúc, nương còn có lời muốn nói với người đó.” Hà thị đột nhiên nói.

Thẩm thị nghe xong vui vẻ, vội thò người ra hỏi: “Nương, người nhận ra ta rồi? Ta là ai?”

“Người là ai ta có thể không biết? Trở về lúc nào, còn có Tử Tình cũng đã trở lại rồi?” Hà thị nhìn Tử Tình hỏi.

Tử Tình vội ngồi xuống bên giường, nắm tay Hà thị, trả lời: “Bà ngoại, chúng ta trở về thăm người rồi.”

“Được, được, đều gặp được rồi, đúng là mấy ngoại tôn kia của ta, đúng rồi, Lộc nhi đã trở lại, Lộc nhi của chúng ta cũng đã là cử nhân, bà ngoại thật cao hứng, mấy người bọn họ có tốt không?” Hà thị hỏi.

“Nương, đều tốt mà, Phúc nhi lại thăng chức rồi, bây giờ là ngũ phẩm, ngay cả Đại tước phụ bây giờ cũng là ngũ phẩm cáo mệnh rồi, Vinh Liên thăng này đính hôn, cho nên Đại tước phụ cũng không về được, Tiểu Tứ

xuất dương rồi, là Thánh thượng khâm điểm, đúng rồi, nhà Tiểu Tam vừa sinh một đôi nhi tử sinh đôi, còn không đến hai tháng, Tử Vũ cũng có mang, bằng không, bọn họ cũng đều muốn trở về thăm người.” Thẩm thị đơn giản nói qua những chuyện tốt của Tăng gia.

“Đúng rồi, bà ngoại, nương ta bây giờ là tứ phẩm cáo mệnh phu nhân, đồng cấp với Tri phủ phu nhân đó.” Tử Tình bổ sung thêm.

Hà thị cười nói: “Tốt, các người đều tốt, ta cũng yên tâm rồi. Nhân lúc các người đều ở đây, lão Đại, gọi mấy nàng dâu cùng tôn tử đến, ta có lời muốn nói.”

Thẩm Kiến Sơn biến sắc, cũng chỉ đành đáp ứng, đi ra ngoài gọi người, ào ào đến một đồng người, trừ Thẩm Bảo Phúc đi theo Lâm Khang Bình xuất dương ra, con cháu Thẩm gia đều đông đủ.

Hà thị bảo Thẩm thị giúp nàng lấy đồ ra, Thẩm thị đi đến cuối giường, mở ngăn ngầm ra, bên trong có hai cái hộp gỗ, Hà thị ý bảo Thẩm thị mở ra, một cái bên trong là chút bạc cùng trang sức bạc, một cái khác bên trong là một đồng trang sức vàng, đều là Tử Tình cùng Thẩm thị bọn họ hiếu kính.

Hà thị bảo Tử Tình đỡ nàng ngồi dậy, nhìn ba con dâu nói: “Trâm cài này, các người mỗi người chọn một cây, còn lại đều trả cho Ngọc Mai, các người cũng biết, đều là của Tử Tình cùng Ngọc Mai các nàng hiếu kính, các người đồng ý không?”

Hai người Hứa thị vội nói: “Nương, đồng ý, chúng ta cũng không cần, toàn bộ cho muội muội và ngoại sinh nữ đi.”

“Cho các người lấy một thứ thì lấy một thứ, cũng là một cái để nhớ tới.” Hà thị nói.

Hứa thị các nàng nghe xong, chỉ đành phải tiến lên tùy tiện cầm một thứ, bằng vào của cái trước mắt của các nàng, một cây trâm cài cũng là mua được, chẳng qua là ở nông thôn, không cần thiết mà thôi, huống hồ mấy năm nay, Tăng gia vẫn luôn đối với Thẩm gia chăm sóc có thừa, nào còn có thể để ý một cây trâm cài?

Lúc này, Hà thị chọn từ trong đồng đồ bạc ra một chút, lấy ra mấy thứ đồ, cho Thẩm thị hai thứ, còn lại chia ra cho ba nhi tử, nói: “Bạc này không đáng giá lớn, nhưng tốt xấu gì là cha các người để lại cho ta, cho các người giữ lại một cái để nhớ về.”

“Mấy thứ trang sức bạc này, mấy vợ tôn tử các người chia nhau.” Hà thị chỉ vào trang sức bạc còn lại trong hộp nói.

Thẩm gia tổng cộng có mười tôn tử, dựa theo thứ tự từ lớn đến bé, mỗi người chọn một thứ, vợ tôn tử này có cần thận chọn, có tùy tiện cầm, chẳng qua các trưởng bối cũng đều không có để ý.

Trong hộp cũng còn không ít ngân lượng, Hà thị giao cho Thẩm Kiến Sơn, nói: “Số bạc này, có hơn một trăm lượng, đa phần là mấy ngoại tôn ngoại tôn nữ hiếu thuận, còn ta, liền chia ra cho ba nhà các người, vàng ngọc này, thì để cho Ngọc Mai lấy về, các người xem có thể được không?”

Mấy người Thẩm Kiến Sơn vội nói: “Nương, người giữ lại dùng đi, chúng con đều có, không thiếu chút ấy.”

“Biết các người không thiếu, nhưng bạc nhiều không cần tay, cầm mua chút ruộng đất, mấy năm đầu, các người cũng giúp Ngọc Mai không ít, trong lòng nương đều rõ ràng, đám bạc này cho các người, cũng là phải.” Hà thị nói.

Thẩm Kiến Sơn chỉ đành phải nhận lấy hộp, ánh mắt Hà thị dạo qua một vòng, dường như đang tìm thứ gì đó, Tử Tình hỏi nàng cũng không để ý tới, vẫn là Thẩm Kiến Sơn hiểu, nói: “Lấy gậy của nương tới.”

Thẩm Kiến Sơn vội tìm tới, Hà thị nhận lấy ôm vào trong ngực, nói với Tử Tình: “Gậy này, ta là thực thích, ta nghe Bảo Phúc nói, là Khang Bình tốn bảy tám chục lượng bạc mua về, bà ngoại đi rồi, cái gì cũng không mang, chỉ mang theo cái gậy này, bà ngoại nói với người một tiếng, bà ngoại biết người không thiếu chút này.”

Tử Tình nghe xong khóc nói: “Bà ngoại, người nói cái gì đều theo người, chỉ cầu người tốt lành, ở thêm cùng Tình nhi vài năm.”

“Được, bà ngoại theo người, liền ở cùng người thêm hai ngày.” Hà thị nói xong, tựa hồ mệt mỏi, nhắm hai mắt lại.

Thẩm Kiến Sơn phát phát tay, mọi người rón rén đi ra ngoài, Thẩm Kiến Sơn bảo Thẩm thị đến ở nhà mới bên kia, Thẩm thị không chịu, nói: “Đại ca, ta cũng là lớn lên ở trong ngôi nhà này, ta vẫn ngủ ở giường trước kia của ta.”

Thẩm Kiến Sơn nghe xong, chỉ đành phải tùy nàng, Tiểu Hoàng vội đi theo đi quét dọn. Tử Tình thì đi theo đến nhà mới bên kia, qua loa ở lại.

Sáng sớm hôm sau, Tử Tình dẫn Truy Nguyệt vài câu, liền mang theo Thái Vân đi nhà cũ, Hà thị đã thức dậy rồi, nhìn Tử Tình, nói: “Ngọc Mai, không phải là bảo ngươi ngủ thêm một lát, làm sao lại dậy rồi? Khó khăn lắm mới trở về nhà mẹ đẻ, còn không tỉnh dưỡng thật tốt, trở về nào có ngày thanh nhàn? Đừng khóc, nương nói ta nhịn thêm chút nữa, nữ nhân đều phải chịu đựng qua một ngày như thế, chờ ở riêng rồi, nương để mấy ca ca người giúp người một chút, nữ nhi đáng thương của ta.” Hà thị nói xong lôi kéo tay Tử Tình, cẩn thận xem xét.

Tử Tình vừa thấy, Hà thị lại lần rồi, ngày hôm qua lúc chia đồ, thế nhưng rất minh mẫn, sao mới một đêm, lại trở thành như trước rồi?

Tiêu thị nhìn Tử Tình nói: “Bộ dạng này có gần một tháng rồi, đang nói chuyện với người rất tốt, có thể lại lần ngay, tìm bao nhiêu đại phu đến, cũng là không có tác dụng.”

Tử Tình hỏi: “Nhạc phụ của đường đệ Tử Tân ta, không phải nói y thuật không tệ, có tìm hắn đến xem hay không?”

“Chúng ta không biết hắn, không biết tìm không có tìm, các người biết nhiều người, không bằng lại tìm đại phu tốt đến khám thử?” Tiêu thị nói.

Tử Tình nghe xong, tìm giấy bút viết bái thiếp cho Tử Tân, phái Đại Hà đi vào thành An Châu đón người, lúc này, Tử Lộc cũng đi tới, nói: “Không bằng ta đi cùng một chuyến, người làm nhà người đối với An Châu cũng không quen thuộc.”

Đang nói, Thẩm thị bưng bồn nước ấm đi tới, tắm rửa cho Hà thị, Hà thị nhìn Thẩm thị hỏi: “Ngọc Mai, ngươi trở về lúc nào?”

Tử Tình vừa thấy, trong đầu Hà thị có bóng dáng của nữ nhi trong các thời kỳ, bất chợt giao nhau, cho nên nàng mới có thể nhìn thấy Yên Nhiên cũng gọi Ngọc Mai, nhìn thấy Tử Tình cũng gọi Ngọc Mai, hỏi Thẩm thị vừa ở riêng, cũng tầm tuổi Tử Tình bây giờ, hẳn là còn trẻ hơn mấy tuổi, chẳng qua Tử Tình bây giờ không làm việc nhà, có vẻ so với hồi đó Thẩm thị còn trẻ hơn một chút.

Thẩm thị tự mình gội đầu cho Hà thị, rửa sạch thân thể, ngồi ở dưới mặt trời lau khô tóc cho Hà thị, lúc này, Tử Lộc bọn họ đã trở lại rồi.

472. Chương 475: Hà Thị Mất

Tử Tân tự mình cùng trượng nhân (nhạc phụ) hắn tới, vẫn an Thẩm thị trước, thấy Tử Tình, cười nói: “Tỷ tỷ cũng đã trở lại? Khí hậu Kinh Thành quả nhiên dưỡng người, tỷ tỷ đi vài năm, một chút không thấy già.”

Tử Tình cười nói: “Y thuật không biết tăng lên hay không, mồm mép trái lại tăng lên rồi.”

Tăng Thụy Tường thấy hắn, hỏi: “Bà ngươi còn khỏe mạnh chứ? Chúng ta trở về còn chưa kịp về nhà xem trước.”

“Lão nhân gia nàng sức khỏe vẫn luôn không tệ, một ngày còn muốn đi ra vườn rau mấy lần, không làm chút việc nhà nông trong lòng không được tự nhiên.” Tử Tân cười nói.

Lão đại phu hàn huyên cùng Tăng Thụy Tường bọn họ hai câu, rồi bắt mạch cho Hà thị, Hà thị đột nhiên nói: “Không cần xem, lãng phí bạc vô ích.”

Thẩm Kiến Sơn dõ dảnh nói: “Nương, không tiêu tiền, là cháu của mọi phu đến.”

“Lão nhân gia, không cần tiền, ta chỉ xem mạch tượng của ngươi một chút.” Lão đại phu nói.

Hà thị không nói chuyện nữa, im lặng để cho đại phu bắt mạch, đại phu chẩn mạch xong, lại xem mắt và tựa lưỡi của Hà thị, đứng lên, Hà thị nói: “Cha bọn nhỏ, đưa tiền người ta đi, đưa phí khám bệnh cho người ta, lão nhân gia ra ngoài một chuyến không dễ dàng, chúng ta không thiếu chút này.”

Lúc này lại lần rồi, coi con thành trượng phu, chẳng qua, ai cũng không cười, Thẩm Kiến Sơn đáp ứng, mời đại phu đến trong phòng, đại phu lắc đầu, nói: “Vẫn là chuẩn bị đồ trước đi, không cần uống thuốc nữa rồi.”

Thẩm Kiến Sơn cũng biết có ý gì, nhiều đại phu đều đã nói như vậy, xem ra, là không có hi vọng rồi, dù sao, thời không này, có thể sống đến hơn tám mươi, đúng là không dễ.

Tiến bước đại phu, Thẩm thị muốn đi về lấy đồ, quy củ là nữ tử chuẩn bị quần áo, nữ nhi chuẩn bị đệm chăn, mấy thứ này, Thẩm thị đã sớm chuẩn bị xong.

Tử Tình và Tử Lộc đều cùng Thẩm thị về nhà, Tử Tình là muốn trở về tắm rửa tử tế một cái, gấp rút đi đường, đến Thẩm gia, cũng không có điều kiện này. Cho nên, cũng mang theo Yên Nhiên trở về.

Tử Tình trở về Tình viên, một phen rửa mặt chải đầu bận rộn không cần phải nói. Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường trở về nhà, cũng là như thế. Ai ngờ bọn họ vừa thu thập xong. Lúc đang chuẩn bị đi ra, Tử Toàn tới cửa.

Thẩm thị rất là kỳ quái, hỏi: “Làm sao Tử Toàn lại biết chúng ta trở lại?”

“Tiểu nương, trong thôn có người nhìn thấy, đã truyền ra, ta biết được, liền tới đây thăm tiểu nương một chút.” Tử Toàn nói.

“A Bà ngươi còn khỏe không? Cha ngươi nương ngươi cũng đều tốt chứ?” Thẩm thị nhìn Tăng Thụy Tường một cái. Hỏi.

“A bà ta vẫn là như cũ, từ khi Nhị cô ta mất, tính khí nàng càng tệ, động một cái là mắng chửi người, nương ta nàng, nương ta nàng cũng không chịu quan tâm bà lắm, hiện tại, cũng chỉ Tiểu cô ta còn chịu hầu hạ bà. Có đôi khi Tiểu cô ta bận không qua được, ta cũng giúp đỡ bà rửa ráy.” Tử Toàn nói.

“Ngươi tới đây, cha ngươi nương ngươi biết không?” Tăng Thụy Tường hỏi.

Tử Toàn nghĩ nghĩ. Vẫn là gật gật đầu, nói: “Nương ta bảo ta đến, nói là ta thành thân các ngươi không tới kịp, vừa vặn đưa nhỏ nhà ta ngày kia là đầy tháng, mời các ngươi đi uống rượu.”

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Uống rượu chúng ta sẽ không đi, chẳng qua Tiểu cha chúc mừng ngươi, lần này chúng ta trở về, cũng là bởi vì bà ngoại của Tử Phúc đại ca ngươi bệnh nặng, cho nên, chúng ta sẽ lập tức chạy qua đó luôn.”

Tử Toàn nghe xong cúi đầu không lên tiếng. Nhìn chân mình.

Thẩm thị thở dài, hỏi: “Sinh nam hài hay là nữ hài?”

“Nam hài.” Tử Toàn trả lời.

Thẩm thị nghe xong vào nhà, tìm một bộ vòng bạc cho tiểu nam hài tử, đi ra cho Tử Toàn, nói: “Tiểu nương ta sẽ không đi, cái này ngươi cầm đi. Hạ lễ Tiểu nương cho. Chúc mừng ngươi.”

Mặc dù biết rõ, Chu thị phái Tử Toàn đến, chính là muốn để cho Thẩm thị đưa một phần hạ lễ, nhưng Thẩm thị không có xung đột và mâu thuẫn gì với Tử Toàn, lại nói, một vẫn bối như Tử Toàn qua đây, Thẩm thị nhiều ít cũng phải cho chút mặt mũi, chỉ bằng vào Tử Toàn còn có thể chịu chăm sóc Diên thị một hai phần, đứa nhỏ này bản chất không xấu. Chẳng qua, Thẩm thị cũng sẽ không thể bởi vậy mà thật sự dính vào, khó khăn lắm mới chặt đứt quan hệ, Thẩm thị cũng không muốn lại dây dưa không rõ.

Tử Toàn không đưa tay nhận đồ, ngẩng đầu hỏi: “Tiểu cha, Tiểu nương, thật sự không thể hòa hảo với cha nương ta sao? Cha nương ta làm việc, có đôi khi là không đúng, nhưng các ngươi tốt xấu gì cũng là huynh đệ ruột, tiểu cha không thể nể mặt a công, tha thứ cha ta sao?”

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Đứa nhỏ, người mau trở về đi thôi, việc của người lớn, nói với người cũng không nói rõ được, lúc này, cũng không có thời gian lý luận với người những việc đó, chúng ta muốn chạy đến thôn Bạch Đường rồi.”

Tử Toàn nghe xong chỉ đành phải chào đi, Thẩm thị nhét đồ vào trong tay hắn, hắn cầm vòng cổ, cúi đầu nói: “Đa tạ tiểu nương. Hồi đó ta không hiểu chuyện, chỉ biết làm bậy, không biết chăm chỉ đọc sách, cô phụ tâm tư của Tiểu cha.”

Tăng Thụy Tường nói: “Những việc đó không cần phải nói nữa, bây giờ người cũng thành gia có con cái, sống thật tốt hiểu thuận trưởng bối mới là chính đạo.”

Tử Toàn đi rồi, Tăng Thụy Tường thở dài: “Rốt cuộc là thành thân rồi, nhìn ổn trọng hơn hồi nhỏ chút rồi.”

Thẩm thị nói: “Chỗ nào là ổn trọng? Ta thấy thế nào cũng không thấy một chút vui sướng khi được làm cha, trái lại nhìn giống như là, như là, tóm lại, chính là không có một chút tinh khí thần.”

Thẩm thị suy nghĩ nửa ngày, cũng không tìm thấy một từ thích hợp, cuối cùng nói một cái không có tinh khí thần.

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Chả trách ta cảm thấy là lạ ở chỗ nào, thì ra là sa sút tinh thần như người nói, chỗ nào giống một chàng trai trẻ vừa thành thân vừa làm cha? Nói vậy mấy năm nay chịu chút khổ rồi? Lẽ ra không đến nỗi này mà?”

Trong ấn tượng của Tăng Thụy Tường, Tử Toàn vẫn là thiếu niên mập mạp không hiểu nhân sự, chỉ biết ăn uống chơi bời, tinh lực quá mức dồi dào, một lúc không để ý là trèo lên cây, bằng không, cũng sẽ không thể khiến cho Chu thị đại náo học đường rồi.

Tử Lộc nghe xong nói: “Ngày hôm qua cùng Tử Tân ở trên xe ngựa, hình như nói bà nương của Tử Toàn là người nào đó nhà em dâu nhà mẹ đẻ Đại nương, Đại cha cùng Đại nương thanh danh không tốt, gia đình bình thường không chịu gả nữ nhi vào, Tử Toàn làm mối hai năm cũng không được, cuối cùng là cứu nương hắn nói nhà mẹ đẻ có một người thích hợp, liền vội vàng định xuống, ai ngờ cưới trở về vừa thấy, lại là cái người què, chẳng những việc nhà không làm được bao nhiêu, tính tình còn vô cùng nóng nảy, Đại nương vừa nói nàng ta, nàng ta lấy a bà ra nói chuyện, nói Đại nương làm dâu cũng không quan tâm bà, dựa vào cái gì đến nàng ta lúc này lại phải khác nhau? Bây giờ, nhà Đại nương là một ngày âm ỉ ba trận nhỏ ba ngày âm ỉ một trận lớn, nhà không có ngày yên tĩnh, nên Tử Toàn mới trở thành như vậy đi?”

Tử Tình vừa lúc đi tới, nghe lời Tử Lộc nói, hỏi: “Chẳng lẽ lúc xem tướng không nhìn ra được? Đại nương làm sao chịu thiệt lớn này?”

“Lúc đó là ngồi, Đại nương nghe nói vì cái này, chặt đứt qua lại với huynh đệ nhà mẹ đẻ nàng, ta chỉ biết nhiều đó, vẫn là hôm qua Tử Tân nói, nói là cả thôn đều biết rồi.” Tử Lộc nói.

Thẩm thị nghe xong thở dài: “Cho nên nói, con người làm cái gì, ông trời đều đang nhìn đó. Chúng ta nha, cũng là không quản được những việc này.”

Thẩm thị nói xong, ôm đồ, cả nhà lại chạy về thôn Bạch Đường.

Vừa mới vào nhà cũ Thẩm gia, đã nghe thấy thanh âm của Hà thị, nói: “Các người giấu người đi đâu rồi? Ngọc Mai của ta còn nhỏ như vậy, các người mau đi tìm nàng trở về.”

Thẩm Kiến Sơn thấy Thẩm thị, vội kéo qua, nói: “Nương, người xem, muội muội không phải là đã trở lại sao?”

“Đừng lừa ta, đây là bà ngoại người.” Hà thị vội vàng gọi Thẩm thị là nương.

Đột nhiên, Hà thị nhìn thấy Yên Nhiên, vội bỏ qua Thẩm thị, muốn ôm Yên Nhiên, nói: “Con của ta, nương cũng tìm được người rồi.”

Tử Tình vội dẫn dò Yên Nhiên vài câu, cũng may đứa nhỏ này còn không sợ, một hồi hỗn loạn cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.

Ngày hôm sau mười lăm tháng tám, Hà thị sáng sớm thức dậy đã cực kỳ tỉnh táo, nói với Thắm Kiến Sơn là muốn qua một cái tết trung thu đoàn viên, dặn Thắm Kiến Sơn tập trung người ở nhà cũ bên này, bày năm sáu bàn, người tràn đầy một phòng, tiếng nói chuyện của người lớn, tiếng trẻ con vui đùa ầm ĩ, Hà thị nhìn quả thực vui mừng, một mực ngồi ở trên ghế bành cười tùm tùm nhìn.

Tử Tình mặc dù ít kinh nghiệm, nhưng là cũng biết có một từ gọi là hồi quang phản chiếu, không chỉ Tử Tình, Thắm Kiến Sơn bọn họ đại khái đều đoán trước được rồi, đặc biệt vây quanh lão thái thái nói đùa những việc thú vị. Sau bữa cơm chiều, Hà thị cùng mọi người ngắm trăng một lúc, nói với mấy người Thắm Kiến Sơn: “Ta mệt rồi, ta muốn đi nghỉ ngơi, các người tốt đẹp, nương cũng yên tâm rồi. Chỉ là đáng tiếc, Thắm gia chúng ta không ra một người đọc sách, đều là gà mờ đọc vài năm, chẳng qua, cuộc sống của các nhà cũng cũng không tệ, ta cũng không tham lam nữa.”

“Đúng đó, a bà, người đã có những ngoại tôn biết đọc sách làm quan kia rồi, người ngoài nói đến, ai không hâm mộ đâu?” Vương thị nói.

Thắm Kiến Nhân trừng mắt nhìn nàng một cái, quay đầu nói với Hà thị: “Nương, con biết sai rồi, là con không có năng lực, không nuôi ra được một nhi tử tốt, để cho nương thất vọng rồi.”

Thắm Kiến Sơn cũng nói: “Nương, người yên tâm, những tôn tử tăng tôn tử kia, hễ là ai có một chút ngộ tính, chúng ta nhất định sớm đưa hần đến chỗ muội phụ, cũng dính được một chút văn phong tốt nhà muội phụ.”

Hà thị nghe xong nói: “Như thế thì tốt, chẳng qua, chúng ta là gia đình nông dân, ruộng đất có thể mua thêm một ít, vẫn là mua thêm một ít đi.”

Mấy người Thắm Kiến Sơn đều gật đầu đáp ứng, Hà thị trông giống như rất mệt mỏi, run run rẩy rẩy đứng lên, Thắm Kiến Sơn bế lão thái thái vào phòng, Thắm thị cùng Tử Tình hầu hạ nàng nằm xuống, Hà thị đột nhiên nói với Tử Tình: “Tình nhi, bà ngoại có một câu dặn người, con người sinh ra là mệnh gì chính là mệnh đó, phải là của người, chạy cũng vô ích.”

Tử Tình biết là chỉ chuyện của Yên Nhiên, Hà thị còn nhớ lời phán của Tuệ Quang đại sư kia. Tử Tình nghĩ nàng một bó to tuổi, mạo diệt chi niên (người già trên 70) từng trải, đối với nhân sự tự nhiên hiểu thấu triệt, cho nên, mới có thể nghĩ tới trước khi đi, cho Tử Tình một lời khuyên.

Tử Tình vội nói: “Bà ngoại, Tình nhi nhớ kỹ.”

“Nhớ kỹ là tốt rồi, bà ngoại cũng không theo được các người, nương người có mấy người các người, bà ngoại cũng an tâm rồi.” Hà thị nói xong nhất quyết đuổi Thắm thị và Tử Tình đi, nói nàng muốn ngủ một lát, không được quấy rầy.

Thắm thị cùng Tử Tình đành phải ra ngoài, đổi mấy người Thắm Kiến Thủy bọn họ nhỏ giọng đi vào, đêm nay, ai cũng không dám ngủ, đều canh giữ ở nhà cũ. Khi mặt trăng đến giữa bầu trời, Hà thị cuối cùng cũng ra đi.

Chờ tang sự Hà thị xong xuôi, khi Tử Tình bọn họ về nhà, đã là mười ngày sau đó, Tử Tình cùng Thắm thị đều giống như hư thoát, vào nhà rửa mặt chải đầu một phen rồi ngã luôn xuống giường.

Lúc cơm tối, Thu Ngọc đến, hơn hai năm không gặp, Thu Ngọc tựa hồ trông già đi không ít, vào cửa nhìn thấy Tăng Thụy Tường, còn chưa có mở miệng, nước mắt đã rơi xuống trước rồi.

473. Chương 476: Tăng Thụy Tường Ván An Điền Thị

Tăng Thụy Tường thấy Thu Ngọc còn chưa có mở miệng đã rơi lệ, trong bụng cũng là có vài phần chua xót, Thắm thị vội lôi kéo Thu Ngọc vào phòng, Thu Ngọc hỏi: “Nhị ca, Nhị tẩu, các người sau này còn đi không?”

Cái này Thẩm thị nhất thời thật đúng là không dễ nói, liền nhìn nhìn Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường nói: “Lần này trở về rất vội vàng, bà ngoại Tử Phúc hẳn đi rồi, chúng ta là trở về gấp đưa lão nhân gia nài một đoạn đường, chuyện sau này, bây giờ còn chưa tính đến.”

Thu Ngọc khóc nói: “Nhị ca, ta cũng chỉ có một người thân là ngươi, ngay cả Nhị tỷ cũng đi rồi, ta cũng không còn ai che chở nữa.”

Thẩm thị vội nói: “Nói vậy bực gì đấy? Nương ta không phải là vẫn còn sao?”

Thu Ngọc nghe đến Thẩm thị nhắc tới Điền thị, tức nỡ nói: “Nương ta, nương ta hiện tại chính là một hoạt tử nhân, muốn chết còn không chết được, còn sống chính là bị tội, Đại ca Đại tẩu bọn họ, cũng quá không phải là người rồi, xứng đáng báo ứng đến trên người Tử Toàn.”

Lời nói của Thu Ngọc có chút độc ác, Tử Tình nhìn Thẩm thị, Thẩm thị cũng nhíu nhíu mày, Thu Ngọc nói: “Nhị tẩu, ngươi là không biết, Đại ca bây giờ là việc trong nhà hết thấy không mớ tay, trông cả vào Đại tẩu cùng Tử Toàn, ta cũng chưa từng thấy người lòng dạ sắt đá như vậy.”

Thì ra, Tăng Thụy Khánh bởi vì hôn sự của Tử Toàn bị lừa, giận chó đánh mèo đến Chu thị, thiếu chút nữa thì làm ra trò hề hư thê, vẫn là Chu thị dập đầu nhận sai, cũng chủ động đề xuất chặt đứt qua lại với người nhà mẹ đẻ, lúc này mới được ở lại Tăng gia.

Có Tăng Thụy Khánh bởi vì tâm tình không tốt, trong lòng thường xuyên buồn bực, đi ra ngoài, cứ cảm thấy người ngoài đều đang chỉ trích ở phía sau hẳn, vốn hẳn chính là một người lòng dạ cực cao, liền tiếp bị vài lần dă kích, dứt khoát đến cả cửa cũng lười ra. Chỉ biết tránh ở trong nhà uống rượu, phiền muộn lấy Chu thị ra trút cơn giận.

Tử Toàn từ nhỏ chưa từng chịu khổ, việc ruộng vườn hết thấy không biết. Đọc sách không đọc thành, nhưng là học xong một thân tính tình thiếu gia, một chút việc nhà cũng không chống đỡ nổi, bây giờ bị buộc cùng Chu thị ra đồng làm việc. Hai người đều là khổ không thể tả, dưới loại tình huống này, Chu thị nào còn có tâm tư chú ý đến Điền thị một phần?

Tăng Thụy Khánh cũng không nhớ tới Điền thị. Trong lòng hẳn cũng hận Điền thị, oán giận Điền thị bạc đãi Tăng Thụy Tường, bằng không, Tăng Thụy Tường làm sao có thể bỏ lại nàng đi đến Kinh Thành xa xôi? Nếu Điền thị không bạc đãi Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Tường chịu nghe lời Điền thị, như vậy, công việc ở phủ nha của Tăng Thụy Khánh đâu thể mất? Há chẳng phải hẳn có thể làm người nhà quan? Đâu còn như bây giờ. Liều chết liều sống mà làm việc ở ngoài đồng, đi đến nơi nào cũng có người chỉ trích?

Bởi vậy, Tăng Thụy Khánh thấy Chu thị đối xử với Điền thị không quản không hỏi, chẳng những không có trách tội Chu thị, ngược lại ở một bên nói mát. Nói Điền thị bỏ nhi tử có tiền có thế như Tăng Thụy Tường không đi nịnh bợ, ngược lại nhất định muốn ở lại nhà hẳn chịu khổ.

Tử Tình vừa nghe, có thể tưởng tượng cuộc sống bây giờ của Điền thị có bao nhiêu khó khăn, Thu Ngọc nếu một ngày không đi, có lẽ, một ngày này, nàng sẽ không ăn được một ngụm cơm nóng, có khi, là Tử Toàn thấy nàng đáng thương. Còn biết đưa chút thức ăn cho nàng.

“Tiểu cô, sao ngươi không đón a bà về nhà ngươi đi?” Tử Tình hỏi.

“Đã đón qua ở, nhưng cũng không thể ở nhà của ta mãi, danh không chính ngôn không thuận, cũng không phải không có nhi tử, lại nói. Đại cha ngươi còn không vui, nói là sợ người ngoài nhạo báng.” Thu Ngọc nói.

“Chuyện bị người ngoài nhạo báng nhiều rồi, còn để ý một việc này?” Tăng Thụy Tường cười lạnh nói.

Thẩm thị nghe xong hỏi: “Đúng rồi, Mọc Mọc thế nào? Thành thân rồi chứ?”

Thẩm thị không muốn nghe Thu Ngọc nói chuyện Điền thị nữa, biết được còn không bằng không biết, không ảnh hưởng tâm tình. Trưởng tử trưởng nữ này, đều để cho Điền thị nuông chiều sai lệch rồi, có thể oán được ai?

“Lúc này, còn chưa có đâu, định mừng mười tháng chín, Nhị ca Nhị tẩu ở lại ăn rượu mừng rồi hẵng đi nhé?” Thu Ngọc hỏi.

Thẩm thị nói: “Để Nhị ca người đi thôi, nương ta mới vừa mất, đi không thích hợp. Để cho Tử Lộc cùng Tử Tình đi qua.”

Thu Ngọc nghe xong, biết không thể miễn cưỡng, nói: “Vậy Nhị tẩu nghỉ ngơi tử tế, hồi phục lại sức khỏe.”

Tử Tình tiến bước Thu Ngọc, Thẩm thị hỏi Tăng Thụy Tường: “Trở về một chuyến, không đi bên kia lộ mặt, thích hợp sao?”

Tăng Thụy Tường cũng là rối rắm, không đi, thật sự không thích hợp, dù thế nào Điền thị còn mang thân phận mẫu thân, đi, thuận tụy là đi tìm khó chịu.

Tử Lộc nói: “Cha nương, các người đừng khó xử, ngày mai ta cùng Tình nhi đi thăm đi, chúng ta đi thăm một chút là được.”

Tử Tình cũng biết một chuyến này là nhất định phải, bằng không, người trong thôn và trong trấn đều biết Tăng Thụy Tường đã trở lại, ngay cả mặt mũi cũng không ngoảnh một cái, thật sự không thể nào nói nổi. Người ngoài cũng chẳng quản những ân oán đó.

Ngày hôm sau, Tử Tình chuẩn bị lễ vật, chỉ là chút điểm tâm hoa quả khô, cầm cái khác, phỏng chừng cũng là không đến nổi miệng Điền thị, cũng có một rổ trứng gà, một miếng thịt, coi như là đi thăm vợ con Tử Toàn một chút.

Tử Tình mang theo Thái Vân, cầm đồ trở về nhà mẹ đẻ, Tăng Thụy Tường cũng thay xong quần áo đi ra, nói là muốn đi cùng.

“Ta cũng không thể để cho các người đi chịu nắng thay ta mãi, đi thôi.” Tăng Thụy Tường thấy Tử Tình ngăn người, nói.

Thẩm thị cùng Thạch bà tử còn có Tiểu Hoàng, suốt đêm làm gấp một bộ quần áo mới cho Điền thị, còn là bằng lụa, Tăng Thụy Tường nói thẳng lãng phí, Tử Tình cười nói: “Cha, đâu có lãng phí? Nếu xiêm y vải bông thông thường, ai biết là chúng ta cho? Lại nói, chúng ta đều mặc đẹp, chỉ cho a bà vải thô, a bà cũng sẽ mất hứng.”

Tăng Thụy Tường nghe xong không lăm mồm nữa, nhận lấy xiêm y, Tử Lộc tự mình gánh một gánh gạo, bốn người đi tới phố nhỏ, đúng lúc gặp phải Tam bà bà từ vườn rau trở về, thấy Tăng Thụy Tường, lôi kéo tay Tăng Thụy Tường, khóc nói: “Tường tể, người cũng chịu đã trở lại rồi, Tam nương cho rằng cũng không nhìn thấy được người nữa đấy.”

Tăng Thụy Tường đành phải giải thích một phen lý do trở về lần này, Tam bà bà nghe Hà thị đã yên giấc rồi, bèn nói: “Đây là người có phúc đấy, một chút khổ cũng không phải chịu, người bình thường ai có phúc khí này? Đây là kiếp trước tích đức tích thật là tốt, giống như nương người, bây giờ, aiz, ta cũng không nói nữa, người đi thăm một chút đi, tốt xấu niệm ở phần mẫu tử một hồi, người đừng ghi hận nàng nữa.”

Tăng Thụy Tường nghe xong từ chối cho ý kiến, Tam bà bà thấy vậy, nói: “Thôi được. Ta cũng không quản được những việc này, ta biết người có chuyện gì đó gặt ta, bằng không, người tuyệt đối sẽ không không đếm xỉa đến sống chết của nàng, chẳng qua là, Tam nương hi vọng người suy nghĩ kỹ, tương lai đừng hối hận.”

“Tam nương, chúng ta không có không đếm xỉa đến sống chết của nàng, lương thực cùng xiêm y hàng năm, ta đều có dặn người đưa qua. Chẳng phải bây giờ, lần này trở về, lại đưa tới cho nàng. Ta như vậy, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.” Tăng Thụy Tường nói.

Lúc này, Tăng Thụy Phát nghe thấy động tĩnh bên ngoài đi ra, thấy là Tăng Thụy Tường, nhất định muốn lôi kéo đi vào trò chuyện tử tế, “Nhị ca, nói cho ta một chút, Kinh Thành là bộ dáng gì? Nhìn thấy Hoàng đế không? Hoàng cung lớn không?”

Tam bà bà vội giáo huấn: “Người lớn như vậy, cũng không có tí nhân lực, Nhị ca người là muốn đi thăm thăm người, người để cho hắn đi trước đã, quay về có bao nhiêu lời không nói được.”

Tăng Thụy Phát nghe xong cười xấu hổ nói: “Nương nói rất đúng, con sợ ý rồi.”

Tăng Thụy Tường nói: “Tam nương, ta quay về lại đến thăm người, Ngọc Mai nói, nàng còn chưa có qua hiếu kỳ, bảo ta nói với người một tiếng, xin người đừng trách tội nàng.”

“Không có việc gì, Tam nương là người lớn tuổi thế này, còn sợ những thứ đó, như vậy đi, mấy ngày nay, chỉ sợ tâm tình nàng cũng không tốt, ta đi khuyên giải nàng một chút.”

“Như thế không còn gì tốt hơn rồi, đa tạ Tam nương.”

Tục ngữ nói, cận hương tình khiếp, đến cổng chính nhà Tăng Thụy Khánh, Tăng Thụy Tường nhìn bốn chữ to phía trên cửa lớn nhà Tăng Thụy Khánh, liền nhớ tới tình cảnh Tăng Thụy Khánh tìm hắc đề chữ năm đó, “Nhị đệ, chúng ta là huynh đệ, nhà ngươi là Tường Viên Phúc Cư, nhà ta là Khánh Viên Phúc Cư, người ngoài vừa thấy, là biết ngay đây là hai huynh đệ. . .”

Một hồi liền lại nghĩ tới: “Cái gì mà huynh đệ hay không huynh đệ, Tăng gia Hạ gia Chu gia La gia, huynh đệ trong thiên hạ đều là một nhà.”

Tăng Thụy Tường đang đắm chìm ở trong chuyện cũ, thím Lưu cửa đối diện nhìn thấy, vội hỏi: “Tú tài lão gia từ Kinh Thành đã trở lại rồi? Kinh Thành có lớn hay không? Nghe nói nhà của Hoàng thượng đều là dùng vàng làm, người có từng thấy hay không? À, đúng rồi, người là tới thăm nương người, người là không biết, người không có ở nhà, nương người chịu khổ ghê lắm, may muối tử người ngày ngày đến, aiz, mệnh người, trên kia nhìn lại? Trước kia, chúng ta đều nói, mệnh thím Tăng gia tốt nhất, nhưng. . .”

Lúc Lưu thím còn đang ba la ba la, Tử Tình đẩy cửa lớn đang khép hờ ra, lúc này, Thu Ngọc bưng bồn nước đi ra, thấy Tăng Thụy Tường kích động hô một câu: “Nhị ca, người là tới thăm nương ta?”

Tử Lộc gánh gạo đi vào, Thu Ngọc thấp giọng nói: “Hồi mùa xuân đưa qua rồi, nương có thể ăn bao nhiêu, còn không đều lợi cho bọn họ, ta nếu không ghê gớm một chút, gạo trắng này, nương còn không ăn được đâu.”

Tăng Thụy Khánh thấy bên ngoài có động tĩnh, đi ra nhìn một cái, thấy là Tăng Thụy Tường, cũng là ngây ngẩn cả người, giật giật khóe miệng, vẫn là không nói được gì, Tăng Thụy Tường chỉ đành phải kêu một câu: “Đại ca.”

“Đừng, đừng gọi Đại ca, ta bây giờ là một con quỷ nghèo, đâu có xứng làm Đại ca người?” Tăng Thụy Khánh xua tay nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong không lên tiếng, Thu Ngọc vội nói: “Vào đi, nương nằm ở trong phòng, ta đang muốn bế nàng ra ngoài phơi nắng một chút.”

Thu Ngọc chuyển ghế bành mây đến, từ trong phòng bế Diên thị ra ngoài, Tử Tình nhìn sức lực lưu loát kia của Thu Ngọc, trong lòng đau xót, chắc là hàng năm luyện ra được, có thể thấy được, Thu Ngọc mấy năm nay cũng thật sự là không dễ dàng.

“Nương.” Tăng Thụy Tường theo thói quen mà gọi một tiếng, giống như lúc gặp Tăng Thụy Khánh.

Diên thị mới đầu còn chưa để ý có người đứng bên ngoài, vừa nghe một câu: “Nương” này chợt ngẩng đầu nhìn Tăng Thụy Tường, trong mắt tựa hồ muốn ăn thịt Tăng Thụy Tường.

“A, Đại hiếu tử này của ta đã trở lại? Đã mấy năm rồi? Từ khi cha ngươi đi, ngươi cũng chưa từng bước vào cánh cửa này, ta còn tưởng rằng ngươi có bản lĩnh, từ đó không gặp ta nữa đấy! Thế nào? Mặc dù trong lòng ngươi không vừa ý, ngươi vẫn là phải gọi ta một tiếng nương, ta chết rồi, ngươi vẫn phải dập đầu cho ta. Ta còn tưởng rằng ngươi có bản lĩnh, có thể đi thật lâu thật xa luôn rồi, từ đây không bước vào cánh cửa này nữa.” Diên thị trào phúng nói.

Thu Ngọc nghe xong khuyên nhủ: “Nhị ca khó khăn lắm mới nghĩ thông suốt, chịu bước vào cánh cửa này, nương người tội gì chứ, mấy năm nay chịu khổ chịu tội, ngươi còn chưa hiểu được sao?”

“Hừ, ngươi cho là hắc đề là vì lòng tốt mà đến thăm ta? Hắc đề đây là không thể không tới cửa, vì thanh danh tốt của hắc đề, vì con hắc đề phải làm quan, ngươi cho là hắc đề là người tốt gì? Đúng rồi, Đại ca người nói, bất luận thế nào, hắc đề cũng là con ta, mấy năm nay vứt bỏ ta không nuôi, ta có thể đi cửa nhà môn kiện hắc đề, lão Đại, là ý này hả?” Diên thị hỏi.

474. Chương 477: Trước Mặt Mọi Người Vạch Trần Bí Mật

“Là như vậy, nương.” Tăng Thụy Khánh nói.

Tăng Thụy Tường nhìn hai người bọn họ nói: “Nuôi hay không nuôi, trong lòng các ngươi rõ ràng, lương thực xiêm y hàng năm ta đều phải người đưa tới, có người làm chứng, còn có, trong tay ta còn có khế thư của Đại ca, đã nói trước về sau là do Đại ca phụng dưỡng, lúc đó có lí chính cùng các di nương cữu cữu ở đây, có cần lấy ra trình lên công đường làm chứng hay không?”

“Đó mới mấy đồng? Còn có tiền thuốc này, người cho là nương bị bệnh mấy năm nay, không cần tiêu tiền?” Tăng Thụy Khánh hỏi.

Tăng Thụy Khánh cũng là hỏi thăm rõ ràng, Phó gia đã đi rồi, tri phủ An Châu này là năm nay vừa tới, khẳng định không quen biết Tăng Thụy Tường, bất kể kiện cáo thắng thua, có thể làm cho Tăng Thụy Tường bị bắt đi cửa nhà môn thẩm vấn, hơn nữa còn là vì bất hiếu lão mẫu, việc này bất luận thật giả, chính nó đã đủ oanh động, đủ mất mặt xấu hổ, mà Tăng Thụy Khánh thì khác, hắn chỉ là một kẻ bình dân, chân trần tất nhiên không sợ mang giày.

Tăng Thụy Tường còn chưa nói, Điền thị nói: “Nếu người chịu cung kính dập đầu cho ta ba cái, ta vẫn là có thể bỏ qua cho người.”

Tăng Thụy Tường tâm như tro tàn rồi, nói: “Xem ra, vẫn là ta sai lầm rồi, ta thật sự đánh giá cao các ngươi. Các ngươi tùy tiện đi. Ta đi đây, một chuyến này, ta đã tới, hết lòng mình rồi, cũng không sao, đừng hòng gây khó dễ ta nữa.”

Tăng Thụy Tường nói xong xoay người muốn đi, Thu Ngọc bước lên phía trước giữ chặt, lúc này, trong phòng có một nữ nhân chân thấp chân cao đi ra, tóc búi qua loa lên, ngáp một cái, mắng: “Ầm ỉ cái gì mà ầm ỉ, ầm ỉ chết mất, còn có để cho người ta ngủ hay không? Không biết tối hôm qua ta dỗ con ta, một đêm không ngủ?”

Tử Tình nghe xong không nhận được nở nụ cười, hóa ra lão bà Tử Toàn là hình tượng này, là phụ đức này? Thật đúng là đảo điên nhận thức của Tử Tình đối với người xưa, đây cũng thật là ứng với câu nói kia, ác nhân còn có ác nhân trị.

Nữ nhân này lúc này mới thấy trong sân đứng một đồng người, trên đất còn có một đồng đồ, vội tập tễnh đến gần, nói: “Đây là đến thăm ta đi? Đưa tới cho con ta, nể mặt mấy thứ này, ta sẽ không so đo với các ngươi.”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Ngươi vẫn là so đo đi. Mấy thứ này thật đúng là không phải đưa cho ngươi. Là cho a bà.”

Tăng Thụy Khánh nghe xong nói: “Cũng không nhìn xem mình là cân lượng gì, lại còn muốn sán lại.”

Xem ra, Tăng Thụy Khánh đối với nàng dâu này, thật sự là nhìn không vừa mắt, trước mặt người ngoài, đến giả bộ một chút cũng lười.

Nữ nhân này nghe xong đứng dậy. Nói: “Ta biết, Tăng gia các ngươi đều chướng mắt ta, nhưng có thể như thế nào? Ta khai chi tán diệp cho Tăng gia các ngươi, ta lại không có phạm tội thất xuất. Các ngươi cũng không thể hù ta, ta so sánh với cha nương, ta vẫn còn lương thiện chán.”

Tăng Thụy Tường cũng lười đi nghe những lời này, xoay người đi luôn, Tử Tình cùng Tử Lộc vội vàng đuổi theo, đột nhiên, Điền thị ném cây lược gỗ trong tay về phía Tăng Thụy Tường. Nói: “Hôm nay ngươi nếu ra khỏi cánh cửa này, chúng ta sẽ gặp nhau tại cửa nhà môn.”

Lúc này, cửa lớn đột nhiên bị đẩy ra, mẫu tử Tam bà bà đi đến, Tử Tình lúc này mới phát hiện, ngoài cửa ấy thế mà vây quanh một vòng người.

“Đệ muội, việc này, ta cần phải nói chuyện tử tế, ta nói Tường tế ngoan ngoãn của ta làm sao có thể mặc kệ người. Thì ra người chính là đối xử với hắn như vậy? Khó trách hắn có thể lạnh tâm. Ta thấy người chính là bị mờ heo che tim rồi, tốt xấu chẳng phân biệt được. Người muốn gặp nhau ở cửa nhà môn, ta mang theo cả mấy nhi tử nàng dâu ta, gọi cả người trong thôn đến, còn có hàng xóm láng giềng này, các ngươi vừa

rồi cũng nghe thấy, lão thái bà này là đối xử với tiểu nhi tử như thế nào? Các người nhìn một cái, tới cửa tặng đồ, còn đưa ra không phải. Đưa ra bất hiếu. Ngày thường. Các người còn nói, là tiểu nhi tử này bạc đãi nàng. Mấy năm không về nhà, nhưng là, người ta cũng không quên đồ, hàng năm đều phái người đưa tới, nhưng còn nàng, lại có thể buộc con quỳ xuống dập đầu, bằng không sẽ đi cửa nha môn kiện con ngỗ nghịch bất hiếu, các người nghe một chút, đây giống một người làm nương nên nói sao?” Tam bà bà nói.

Tam bà bà cũng là tức giận rồi, mới có thể không quan tâm mặt mũi Điền thị, nàng nghĩ tới Điền thị không thích Tăng Thụy Tường, nhưng là không nghĩ tới Điền thị sẽ khất khe Tăng Thụy Tường như vậy, đây đâu phải là mẫu tử, rõ ràng là kẻ thù ý chứ?

Điền thị cũng không dám làm lớn chuyện, dù sao, nàng còn thiếu thân mẫu Tăng Thụy Tường một cái mạng, nếu thật vỡ lở ra, nàng còn có thể diện gì? Nàng cũng không muốn thật sự đi kiện Tăng Thụy Tường, chẳng qua là nghĩ tới Tăng Thụy Tường có thể mềm lòng, sẽ đón nàng đi nuôi vài năm, nàng cũng không trông cậy vào Thẩm thị đi hầu hạ nàng, có Thạch bà tử là được. Mấy năm nay, nàng cùng Tăng Thụy Khánh và Chu thị, cũng là quá đủ rồi, còn có bà nương Tử Toàn mới cưới, cũng không phải dạng vừa, duy chỉ có khổ Thu Ngọc thôi.

Cho nên, Tam bà bà dẫn người tiến vào, nàng cũng không có lo lắng, nói: “Hắn bỏ lại ta mấy năm nay, chính là đúng sao? Nhà ai nuôi nhi tử không phải vì dưỡng già?”

“Người cũng không phải chỉ có một đứa con này, người còn có trưởng tử, lúc trước cũng là đã nói trước là hắn nuôi, lại nói, Tường tể là thiếu người ăn hay là thiếu người mặc? Lão Đại không ra tiền ra chút sức cũng không được? Làm người phải bằng lương tâm, chẳng qua mấy năm nay, người cũng không có thứ đó, sớm cho chó ăn rồi. Bằng không, mấy năm nay, lão Đại không ra tiền không ra sức, vẫn là nhi tử tốt, lão Nhị vừa ra tiền, còn ra sức, vẫn là con bất hiếu.” Tam bà bà mồm mép nhanh nhẹn, nói đến cãi nhau, chốn này ít có đối thủ.

Tăng Thụy Khánh nghe xong, trên mặt có vẻ tức giận, quát Tam bà bà: “Người là cái thứ gì, đến lượt người đến nhà ta để khoa tay múa chân? Ta chẳng qua là gọi người một tiếng Tam nương, người đừng tưởng rằng đắc ý rồi, ý vào bối phận cao, liền đến nói hưu nói vượn, bại hoại thanh danh ta.”

Lời này, thật sự là khó nghe, Tăng Thụy Phát bắt kể rồi, tiến lên cho Tăng Thụy Khánh một quả đấm, mắng: “Đồ heo chó không bằng, nương ta là ai? Nương ta là Tam nương người, trong mắt người còn có trưởng bối sao?”

Một đấm này, đánh cho Tăng Thụy Khánh bốc lửa, vốn hắn đã ghen một bụng tức, vừa vặn gặp Tăng Thụy Phát đưa lên, hai người liền bắt đầu đánh nhau, Tăng Thụy Tường che chở Tam bà bà lui về phía sau, Thái Vân ở một bên đã sớm không nhìn được rồi, nàng mặc dù nghe không hiểu, nhưng là nhìn hiểu được, không đợi Tử Tình phân phó, bèn đi lên “bốp bốp” hai cái, đá Tăng Thụy Khánh ngã xuống đất, mắng: “Chủ tử chúng ta có Đại gia như người, thật đúng là lãng phí thanh danh của chủ tử chúng ta.”

Tăng Thụy Tường thấy Tăng Thụy Phát không có chịu thiệt, liền lôi kéo Tăng Thụy Phát nói: “Đi thôi, về nhà ta trước.”

Mà Tăng Thụy Phát cũng là người ghê gớm, ngạnh cổ nói: “Hắn dám mắng nương ta, ta đánh chết hắn.”

“Người đánh chết hắn, người cũng phải đền mạng, người không sợ nương người khóc chết?” Tăng Thụy Tường nói.

“Ta mới không ngốc, ta không biết đánh cho hắn còn lại nửa cái mạng?” Tăng Thụy Phát liếc xéo trông mắt nói.

Tam bà bà quát: “Tốt xấu gì người cũng phải gọi hắn một tiếng Đại ca, cùng cùng một tổ tiên, hắn không giữ chút khẩu đức cho mình, người cũng không được học hắn, chẳng lẽ chó cắn người, người cũng muốn cắn lại?”

Tam bà bà xoay người nói với Tăng Thụy Tường: “Nương người là người hồ đồ, nhưng người nghe Tam nương một câu, sau này, nên đưa gạo vẫn đưa gạo, người tận hết tâm của mình, cũng không sao. Bất kể thế nào, nàng cũng là nương sinh người nuôi người.”

Điền thị nhất thời không nhin được, cười lạnh nói: “Ta cũng không có phúc khí này, có thể sinh ra được nhi tử tốt như vậy.”

Tam bà bà nghe xong, nhìn Tăng Thụy Tường hỏi: “Nương người cũng thật là hồ đồ, nói mê sảng đấy?”

Tăng Thụy Tường nói: “Không phải là mê sảng, là nói thật.”

“Nói thật? Nàng không phải là nương người? Làm sao có thể? Mấy năm nay ta nhưng là một chút bóng dáng cũng chưa từng nghe qua?” Tam bà bà một mặt không tin.

“Ta nói bậy đó, vừa rồi là ta nhất thời hồ đồ, nói hươu nói vượn.” Điền thị vội nói, vừa rồi lời vừa ra khỏi miệng, liền hối hận ngay, giấu diếm mấy năm nay, hàng xóm láng giềng ai mà không nói nàng tính khí tốt, nhân phẩm tốt?

“Tam nương còn nhớ được, năm đó khi dựng ta mở tiệm bánh nướng, có một bà con xa tìm đến cậy nhờ hẳn?” Tăng Thụy Tường hỏi.

“Dựng người, mở tiệm bánh nướng, chuyện bao nhiêu năm trước?” Tam bà bà hỏi.

“Hơn năm mươi năm, lúc đó cô ta còn trẻ, chân răng cũng tốt, vừa mới sinh hai nữ nhi, phỏng chừng Tam nương lúc đó, cũng vừa mới sinh Đại tỷ đi?” Tăng Thụy Tường nhắc nhở nói.

“Hồi đó, hơn năm mươi năm trước, ta nào còn nhớ rõ chuyện xa xôi như vậy?” Tam bà bà không có ấn tượng rồi.

“Aiz, vừa nói cái này, ta cũng là nhớ đến, khi đó có một quả phụ, bộ dáng tính tình cũng không tệ, sau này, không phải là bị dựng người thu làm thiếp sao? Gọi là gì ấy nhỉ, ta ngẫm lại. . .” Chu bà bà ở cửa đối diện nói, năm nay nàng cũng có tám mươi tuổi rồi.

“Nàng ấy à, không phải là Tiểu Tuệ đó sao? Muốn nói nàng, ta còn có thể không có ấn tượng? Lúc đó, còn có người nhờ ta đi nói vun vào, đáng tiếc, dựng người không đồng ý.” Tam bà bà vỗ tay giạt mình nói.

“Chính là nàng, nàng chính là thân mẫu ta. Sau này ta sẽ nói cho người cận kề.” Tăng Thụy Tường vành mắt đỏ rồi, cũng không phải là bản thân không dám thừa nhận sự thật, chẳng qua là định giữ chút mặt mũi cho lão gia tử.

Tử Tình vội đỡ Tăng Thụy Tường đi ra ngoài, nơi này, tiếp tục ở lại, sẽ gặp không dứt người thăm dò câu đố thân thể của Tăng Thụy Tường, tam cô lục bà ngày thường nhàn rỗi là muốn nói chút nhà này dài nhà kia ngắn, lúc này đã có sẵn bí mật lớn kinh thiên, còn không ngứa ngáy khó chịu như trong lòng có mấy ngàn con kiến bò?

Thu Ngọc đuổi theo nói với Tăng Thụy Tường: “Nhị ca, thật sự là xin lỗi người, người yên tâm, trong lòng ta đều biết. Đến đâu, ta cũng sẽ không che giấu lương tâm nói chuyện.”

Tăng Thụy Tường nói: “Người trở về đi, ta vốn muốn chừa chút tình cảm cho nàng, là nàng không muốn. Về sau, nói rõ cũng tốt, ta cũng không cần gánh vác nhiều như vậy nữa rồi.”

Tam bà bà chết sống kéo Tăng Thụy Tường vào nhà nàng, chuyện này không hỏi rõ ràng, Tam bà bà làm sao có thể an tâm? Chỉ sợ đến cả cơm cũng là ăn không vào. Tử Lộc đi cùng, Tử Tình về nhà trước, Thẩm thị ở nhà còn lo lắng đó.

“Sao đi lâu thế?” Thẩm thị hỏi.

Tử Tình kể lại chuyện đã xảy ra, đến ngay cả thân thể của Tăng Thụy Tường bị vạch trần trước mặt mọi người cũng nói, Thẩm thị nghe xong thở dài: “Như vậy cũng tốt, bớt cho cha người rõ ràng có thân nương của mình còn không dám nói, cũng bớt cho cha người sau này đi bên kia nữa rồi, vừa nói chuyện này ra ngoài, cũng là làm cái kết thúc cho cha người, bằng không, cha người cũng không bỏ xuống được nàng, cứ lo lắng công cái danh con bất hiếu, ảnh hưởng tới các người.”

“Chẳng phải là lời này, lúc này đều biết cha không phải là a bà sinh, hẳn là không có người lại bới móc lý lẽ nhỉ? Dù sao, không phải là cha không muốn hiểu thuận, người không gặp a bà nàng, lại có thể muốn buộc cha dập đầu cầu tình cho nàng, tức nhất là, lại còn ném lược vào đầu cha ta, may mà cha cách khá xa, không đập trúng, thật sự là quá độc ác.” Tử Tình nhớ tới biểu cảm kia của Điền thị, liền một trận lạnh

run không thôi.

475. Chương 478: Quyết Định

Nói đến Tam bà bà nghe xong tự thuật của Tăng Thụy Tường, tức giận vỗ đùi, nói: “Người nên nói sớm, nói sớm hồi ở riêng ta đã làm chủ cho người rồi. Chả trách ta nói nàng vẫn luôn đối với người một tí tình cảm cũng không có, ta cứ cảm thấy là lạ chỗ nào, nhưng các người mấy năm nay giấu giếm không lộ một chút tiếng gió, ta đi đâu biết được?”

Tăng Thụy Phát ở một bên cũng nói: “Nhị ca, về sau người vẫn là cách bọn họ xa một chút, đều là một đám sói mắt trắng ăn sống nuốt tươi. Người xem Đại ca người họ, những năm này trong mắt hắn từng có ai? Còn có Ngũ nương, chưa từng nghĩ tới một chút thể diện của người? Muốn ta nói, ngay cả gạo cũng không cần đưa đi cho nàng, người đưa, bọn họ cũng không có người nói người tốt.”

Tăng Thụy Phát còn ghi hận Tăng Thụy Khánh mắng Tam bà bà, không nói cái khác, Tam bà bà đúng là trưởng bối trong năm đời trực hệ của Tăng Thụy Khánh hẳn hoi, sao có thể há mồm mắng chửi người?

Thực ra, nói lý ra Tăng Thụy Khánh cũng là không đến mức hồ đồ như thế, hắn không nghĩ tới là bên ngoài tụ tập nhiều hàng xóm như vậy, loại việc nhà này, giấu còn không giấu được, ai muốn để người ngoài biết được, không công để cho người ta chê cười? Hết lần này tới lần khác Tam bà bà còn chuyên chọn khuyết điểm của Tăng Thụy Khánh tuyên dương, khắp nơi bảo vệ Tăng Thụy Tường, Tăng Thụy Khánh nhất thời xúc động, liền có chút không lựa lời mà nói.

Tam bà bà nghe xong vỗ con hai cái, nói với Tăng Thụy Tường: “Người đừng nghe hắn ăn giòi, người cũng không thiếu chút ấy, muốn đưa chút đồ ăn thì đưa chút đồ ăn, không vì cái gì khác, chỉ xem nàng là lão nhân, còn có, muối tử Thu Ngọc của người, mấy năm nay cũng là không dễ dàng, người xem thử có thể giúp thì giúp. Về phần đệ muội kia của ta, về sau người cũng đừng đi thăm nàng nữa, không cần thiết, Tam nương người để lời này rồi, người nương kia của người, đến chết, cũng sẽ không thể tỉnh ngộ, tùy nàng đi thôi. Người nếu ngại ở nhà khó chịu, nghe Tam nương. Không bằng người cứ trở lại Kinh Thành đi, tốt xấu gì cũng là cả nhà cốt nhục đoàn viên, Tam nương lúc này cũng không khuyên người nữa. Người yên tâm, nàng mơ tưởng bại hoại thanh danh của người. Tam nương có đám con cháu này, sẽ không mặc cho bọn họ làm bậy.”

Tăng Thụy Tường nghe xong trả lời: “Đa tạ Tam nương, ta trở về ngắm lại.”

“Nhị ca còn nghĩ cái gì. Người như thế, nên cách thật xa.” Tăng Thụy Phát khuyên nhủ.

Tăng Thụy Tường nghe xong không lên tiếng, sau khi về nhà, Thẩm thị cũng không có hỏi cái gì. Nhưng là không đến một lúc, trong nhà đến rất nhiều người, đầu tiên là Tăng Thụy Ngọc nghe được tin tức chạy đến, sau đó là lí chính cùng vài vị trưởng lão trong thôn. Một là muốn nghe Tăng Thụy Tường nói một chút tin tức ở Kinh Thành, hai là muốn hỏi một chút Tăng Thụy Tường còn đi hay không. Đương nhiên, sự việc buổi sáng, bọn họ đều có nghe thấy, nhất là thân thể của Tăng Thụy Tường. Cho nên, lúc này đến nhìn xem Tăng Thụy Tường có ý tưởng gì.

Tăng Thụy Tường còn chưa kịp thương lượng với Thẩm thị, lúc này đâu thể có ý tưởng gì?

Lí chính thấy Tăng Thụy Tường chần chờ, bèn nói: “Tú tài lão gia yên tâm, mấy năm nay ai đúng ai sai, trong lòng chúng ta như gương sáng, Tú tài lão gia chỉ cần yên tâm ở lại là được, kể từ sau khi người đi, người đến học đường thực là ít đi rất nhiều. Một mình Tử Văn căn bản không lo hết nổi.”

Thực ra, là trưởng lão trong thôn tìm lí chính thương lượng, muốn giữ Tăng Thụy Tường lại, Tăng Thụy Tường không phải là muốn làm thư viện gì đó sao? Thư viện nếu thành lập rồi, danh khí thôn Đông Đường cũng truyền ra ngoài, hưởng hồ. Đệ tử bản thôn cũng có thể có nhiều cơ hội đọc sách hơn, việc này đối với bản thôn mà nói, đúng là một chuyện rất tốt. Chẳng qua, những lời thể này, lí chính cũng không tiện nói thẳng.

Tử Lộc ở một bên nói: “Các vị trưởng lão, nương ta vừa trải qua nỗi đau tang mẫu, cha ta cũng bận rộn mấy ngày nay, thân thể cha nương ta đều còn chưa trở lại bình thường, việc này, chờ sau này rồi nói sau, cũng không nóng lòng chốc lát này.”

Lí chính nhìn mấy vị trưởng lão, nói: “Là chúng ta mất suy nghĩ rồi. Chúng ta cáo từ trước, mấy ngày nữa sẽ đến thăm các người.”

Tử Tình ở trong phòng thấy bọn họ đi rồi, hỏi Thẩm thị: “Chỉ sợ bọn họ là hi vọng cha ở lại làm thư viện, nương là nghĩ như thế nào?”

“Ta vốn là muốn ở nhà chờ Vĩnh Tùng thi tú tài xong rồi hẵng nói, Vĩnh Liên phỏng chừng muốn mùa thu thành thân, ta thế nào cũng nên đi đưa tiễn nàng. Nhưng hôm nay, thôi, nhìn ý tứ của cha người, thư viện này, nhất thời chỉ sợ khó làm nổi rồi.”

Tăng Thụy Tường tiến vào nghe được lời Thẩm thị nói, nói: “Lúc này ta đúng là không có ý nghĩ ở lại làm thư viện. Tình nhi khẳng định là muốn trở về rồi, Tiểu Nhị cùng Tiểu Tam còn muốn trở lại Kinh Thành tham gia kỳ thi mùa xuân, không bằng vẫn là đi thôi. Bằng không, chỉ ở lại hai người chúng ta, có ý nghĩa gì?”

“Ta cũng là ý này, lúc trước ta còn lo lắng người vì thanh danh muốn ở lại chăm sóc nàng vài năm, không nói cái khác, để cho Thạch bà tử hầu hạ nàng vài năm chu toàn, bây giờ xem ra cũng không cần. Như thế càng tốt, người cũng không cần ở thế khó xử, suy tính đến suy tính đi.” Thẩm thị thở phào nhẹ nhõm, nói.

“Thế ngày Mộc Mộc thành thân, chúng ta còn có đi hay không? Đại cha bọn họ khẳng định đi rồi, đến lúc đó, chỉ sợ sẽ lại khó chịu, không bằng chúng ta vẫn cho một phần lễ, người sẽ không đi, sớm lên đường, còn bớt cho trời lạnh trên đường không dễ đi.” Tử Tình nói.

Thẩm thị nói: “Việc này thì không được, thế nào cũng phải chờ bà ngoại người qua cúng thất tuần.”

Tử Tình tính toán, còn có hơn một tháng, đến lúc đó mấy thứ cam và Lạp xưởng nhà mình cũng cần phải đưa đi Kinh Thành, vừa vặn thừa dịp mấy ngày nay ở nhà, sửa sang chỉnh tề khoản mục mấy năm nay.

Lâm An gom tất cả sổ sách và bạc mấy năm nay đến cho Tử Tình, nói: “Nãi nãi, phủ nha An Châu thay đổi người rồi, Phó đại nhân cũng đi rồi, sản phẩm trong trang của chúng ta, bây giờ chỉ có thể đưa cho người môi giới, một mục này, một năm kiếm được ít đi một hai ngàn bạc, nãi nãi có phải nghĩ biện pháp hay không, nhờ Đại cữu gia tìm chút quan hệ?”

Tử Tình vừa nghe, bèn nói: “Thôi, cũng không thiếu chút ấy. Mảnh núi mới mua kia sửa sang như thế nào rồi?”

“Cây đã trồng đầy rồi, chỉ là còn chưa có nở hoa, chẳng qua, nuôi gà cùng thỏ còn có dê, cũng là có tiền thu.”

Hai người đang nói, Bảo Phượng đến, Tử Tình vội đi ra ngoài đón, cười nói: “Thực là nên đi thăm người trước, mà quản gia lại đem sổ sách mấy năm nay cho ta chỉnh lý một chút.”

“Không sao, ta cũng là mới biết tỷ tỷ trở về.” Bảo Phượng cười nói.

Tử Tình dặt tay nàng ngồi xuống, hỏi chút tình hình gần đây của nàng.

“Tỷ tỷ yên tâm, cuộc sống bây giờ của ta rất tốt. Nam nhân nhà ta chịu làm việc, trừ công việc nhà mình, công việc nhà tỷ tỷ cũng không chậm trễ, hiện tại, nhà ta đã có được năm mẫu ruộng nước, ruộng cạn mười mẫu, đều là đất hoang khai khẩn ra, ăn mặc một năm không nói, còn có thể còn dư hơn mười lượng bạc, đại tiểu tử nhà ta, cũng vào học đường nhà tỷ tỷ rồi.” Bảo Phượng nói đến nam nhân của nàng, cũng là tự hào đầy mặt.

Tử Tình cười nói: “Lúc này mới mấy năm, con cái của chúng ta đều lớn cả rồi, chỉ sợ chờ mấy năm nữa gặp lại, ta đã làm a bà rồi, muốn không nói già cũng không được.”

“Tỷ tỷ còn muốn đi sao?” Bảo Phượng nghe Tử Tình nói qua mấy năm gặp lại, hỏi.

“Đúng vậy, bọn nhỏ đều không trở về, đều ở Kinh Thành đọc sách, cha đứa nhỏ xuất dương rồi, ta cũng không thể cứ bỏ lại đám con mãi. Lần này là vì ta bà ngoại đặc biệt trở về gấp, hoàn hảo, còn kịp đưa lão nhân gia nàng một đoạn đường.”

“Ta nói trong Viên cũng không thấy mấy nha hoàn, thì ra đều ở lại Kinh Thành. Tỷ tỷ cũng đừng quá thương tâm, bà ngoại lão nhân gia nàng ta nhớ phải có hơn tám mươi rồi, là người có phúc khí, bằng không, có mấy bà bà có thể sống đến số tuổi đó?”

Tử Tình vừa định mở miệng, Thẩm thị mang theo Yên Nhiên đi tới, Bảo Phượng cười chào hỏi Thẩm thị, lại muốn đưa tay bế Yên Nhiên, Thẩm thị ngồi tiếp một hồi, hỏi chút tình huống mấy hộ lão nhân trong thôn, Tử Tình không quen biết lắm, cũng không có hứng thú nghe gì.

Chẳng qua, Tử Tình cũng là đã biết, Chu thị cùng đệ đệ nhà mẹ đẻ nàng chặt đứt qua lại, cuộc sống của đệ đệ nhà mẹ nàng không dễ chịu, cuộc sống của Chu thị cũng không quá dễ qua, vốn là, nhà đệ đệ nhà mẹ đẻ nàng đông con, ruộng thì ít, không đủ ăn, dựa vào giúp Chu thị làm chút việc đồng áng, Chu thị còn có thể tiếp tế hẳn một hai, bây giờ hai nhà không còn qua lại, Chu thị cũng không thể đi tiếp tế hẳn rồi.

Công việc đồng áng của Chu thị hiện giờ toàn dựa vào nàng và Tăng Thụy Khánh cùng với con gà mờ Tử Toàn, mà Chu thị lại còn không nỡ tiêu tiền thuê người làm việc, lại nói hộ gia đình nông dân bình thường cũng ít có thuê người, mà một hai năm này ngày mùa vụ Tăng Thụy Khánh không đến vạn bất đắc dĩ, còn không hay xuống ruộng, chỉ có hai người Chu thị cùng Tử Toàn quanh năm làm việc, cũng thực sự vất vả.

“Đúng rồi, người không nói ta còn quên hỏi, cữu nương của Tử Toàn sao nhẩn tâm như vậy, lại có thể tìm một nữ hài như vậy cho Tử Toàn? Tốt xấu gì, nàng cũng là nhìn Tử Toàn lớn lên, biết Đại nương ta đối với Tử Toàn có bao nhiêu nặng lòng.” Tử Tình hỏi.

“Tỷ tỷ là không biết, Tử Toàn làm mai nghe nói hai năm rồi, cũng không có một người thích hợp, cô nương nhà tốt một chút, sau khi nghe ngóng nhà bọn họ cùng nhà các người chặt đứt qua lại, ai chịu gả tới? Kém một chút, Đại nương người lại chướng mắt, đây không phải vừa vạn bị lợi dụng, tân nương tử vào cửa mới biết được chân có tật xấu, vốn cho rằng vấn đề không lớn, bỏ hôn này cũng chỉ đành ngậm, ai biết qua cửa mấy tháng, trong bụng có đứa nhỏ, bản tính lộ ra, mới biết là người như vậy.” Bảo Phượng thở dài.

Thẩm thị cũng thở dài, nàng đối với Tử Toàn vẫn là khá tiếc hận, đứa nhỏ này bản tính không xấu, chỉ là hồi nhỏ, bị Chu thị cùng Tăng Thụy Khánh bọn họ nuông chiều quen rồi, hơn nữa Tăng Thụy Khánh cùng Tăng Thụy Tường ghen một hơi, nhất định muốn bồi dưỡng Tử Toàn thành một người đọc sách, một chút việc nhà nông không làm. Bây giờ giấc mộng tan biến rồi, Tử Toàn từ một thiếu gia không làm việc đồng áng đột nhiên biến thành một anh nông dân cả ngày làm việc ở trong ruộng, khó khăn trong lúc này có thể nghĩ, khó trách Thẩm thị nói hẳn thoát nhìn không có một chút tinh thần phấn chấn.

“Đại cha người, tuổi tác càng lớn, làm sao càng bướng bỉnh? Cứ tiếp tục như vậy, cuộc sống chỉ sợ sẽ càng ngày càng khó khăn.” Thẩm thị nói.

“Không chỉ riêng Đại cha, a bà không bướng bỉnh? Đại cha Đại nương đều đối với nàng như vậy, không phải là vẫn muốn hợp nhau lại tính kế chúng ta? Còn có Đại cô ta cũng đã làm tức chết a công rồi, a bà không phải là vẫn muốn thông qua tính kế Nhị cô ta mới tính kế chúng ta? Cả đời này, cũng không thể nghĩ tới tự mình nuôi sống mình?” Tử Tình tức giận nói.

Bảo Phượng thấy Tử Tình nói đến những chuyện nhà này, không tiện nói tiếp, đứng dậy cáo từ, Bảo Phượng mới vừa đi, một nhà Thu Ngọc vào cửa rồi, Uyển Tình đã lớn thành đại cô nương rồi, mi thanh mục tú, vừa thấy đã biết chưa từng xuống đất làm việc nhà nông, nghe nói đã đính hôn, ngày thành thân cũng định rồi, ngay tại mùa xuân sang năm.

Mấy năm nay, Thu Ngọc mặc dù chăm sóc Điền thị vất vả một chút, chẳng qua, cuộc sống của nhà Thu Ngọc là càng ngày càng tốt, Mộc Mộc đọc sách cũng không tệ, Uyển Tình cũng tìm được một nhà chồng tốt, nhà trai từng là bạn cùng trường của Mộc Mộc, tuy rằng không trúng tú tài, nhưng mà trong nhà còn có mấy chục mẫu ruộng đất, là tiểu địa chủ, đối phương cũng là nhìn trúng thể lực của Tăng gia, biết Thu Ngọc vẫn qua lại thân thiết với Tăng Thụy Tường, chủ động tới cửa cầu thân.

476. Chương 479: Tác Hợp

Thu Ngọc nói với Tăng Thụy Tường: “Nhị ca, chuyện hôm nay, ta cũng không có mặt mũi để xin Nhị ca tha thứ, không phải là ta làm nữ nhi nói chuyện khó nghe, nương ta thật sự là người hồ đồ, bây giờ ta mới hiểu được, vì sao cha muốn ở trước khi đi, nói ra thân thể của người.”

“Tiểu muội, người tới vừa đúng lúc, ta cùng Nhị tẩu người quyết định rồi, chờ qua cúng thất tuần của nhạc mẫu, chúng ta quay trở lại Kinh Thành, việc trong nhà, ta có thể làm, chính là hàng năm vẫn phái người đưa qua một gánh gạo, cái khác, ta cũng không giúp được người cái gì.” Tăng Thụy Tường nói.

“Nhị ca, hôm nay ta đến không phải vì những thứ đó, cuộc sống bây giờ của ta cũng không tồi rồi, hồi trẻ là ta không hiểu chuyện, luôn muốn dựa vào người khác để giúp đỡ mình, thiếu chút nữa là giống như Đại tỷ, sau này, vẫn là Nhị ca mắng tỉnh ta, mấy năm nay, chúng ta dựa vào chính mình cũng vực dậy được cuộc sống. Hôm nay ta đến, là tìm Khang Bình giúp đỡ hỏi thăm Tứ Mao một chút, nghe nói Tứ Mao ở Việt Thành bên kia chạy thuyền, cưới một bà nương bản địa, Khang Bình nếu có cơ hội trông thấy hắn, kính xin Khang Bình chiếu cố hắn một ít. Đứa nhỏ này, cũng quá đáng thương, đến cả nhà cũng không dám trở về.” Thu Ngọc nói.

“Tiểu cô làm sao mà biết hắn ở Việt Thành? Làm sao đến cả nhà cũng không dám về?” Tử Tình hỏi.

“Hắn đã từng nhờ người mang về hộ một phong thư, cũng mang cho Đại cô người chút ngân lượng, ai ngờ Đại cô người biết được, cho rằng hắn ở bên ngoài phát tài to rồi, dẫn theo cả đại gia đình đi đến nương tựa Tứ Mao, Tứ Mao đâu thể nuôi nổi cả đại gia đình này? Trong cơn tức giận, đưa vợ con về nhà mẹ đẻ, hắn đi chạy thuyền, các người nói một chút, đây không phải là nghiệp chướng sao? Ngộ nhờ Tứ Mao lại có nguy hiểm, đáng tiếc một đứa trẻ tốt này.” Thu Ngọc thở dài.

Đây chính là một tin tức lớn, Tử Tình bọn họ thật đúng là không biết một nhà Xuân Ngọc đi cả Việt Thành rồi, không thể không bội phục, đôi này, thật đúng là quỷ hút máu, dính vào, vậy cũng không vậy ra được.

“Hồ đồ, đây không phải là ép đứa nhỏ đi chết sao? Ở nhà thì không thể trồng trọt yên được? Bao nhiêu người không phải là đều sống như vậy?” Tăng Thụy Tường mắng.

“Ruộng đất nhà họ, không phải là ở trong tay lão bà Đại Mao sao? Nàng nào chịu lại lấy ra nuôi dưỡng gia đình, bản thân còn có năm đứa nhỏ chờ nuôi sống đấy? Nàng đến cả Đại Mao cũng không cần. Còn có thể chịu cần những người này.” Thu Ngọc bĩu môi nói.

Việc này. Tử Tình cảm thấy thật đúng là không trách người ta được, ai bảo lúc trước một nhà Xuân Ngọc nhất định đòi đuổi người ta ra ngoài? Dựa vào cái gì hắn muốn quay đầu là quay lại được, Tử Tình còn có chút bội phục Vương thị này, một nữ nhân mang theo năm đứa nhỏ, hình như cuộc sống trôi qua rất tốt.

“Không có ruộng đất, không biết đi thuê một ít. Tứ Mao không phải là còn đưa bạc cho, cũng không biết mua vài mẫu đất cát trước? Cái gì cũng đừng nói, về sau những chuyện thối nát nhà nàng, đừng nói cho ta. Nghe xong là khó chịu, còn không bằng không biết.” Tăng Thụy Tường ôm ngực thuận khí mấy cái.

“Được, ta biết rồi, ta nhờ người đi hỏi thăm một chút.” Tử Tình vội đáp, không vì ai khác, chỉ vì Tứ Mao.

Một nhà Thu Ngọc đi rồi, cơn giận trong lòng Tăng Thụy Tường còn chưa nguôi. Một đại gia đình này làm thành như vậy, có thể trách ai? Còn không bằng tránh thật xa, mắt không thấy tâm không phiền.

Thẩm thị đột nhiên hỏi: “Toàn nói chuyện nhà Xuân Ngọc, Tiểu Văn trôi qua như thế nào cũng quên hỏi thăm một chút? Đứa nhỏ đó, cũng rất đáng thương.”

Tử Lộc nói: “Nếu không, ngày mai ta cùng muội muội đi thăm Nhị nương?”

Tử Tình nói: “Được, nên thế.”

Ai ngờ ngày thứ hai, Tử Tình cùng Tử Lộc đang muốn ra cửa, Thạch bà tử ôm một bao lớn ra giao cho Tử Tình. Nói là quần áo làm cho Chu Thiên Thanh, Tử Tình nhìn Thạch bà tử, chẳng lẽ Thạch bà tử này có

tình cảm với Chu Thiên Thanh? Nhưng là, Thạch bà tử thế nhưng hơn Chu Thiên Thanh phải đến một hai tuổi ý chứ? Hơn nữa, nàng là lúc nào có tâm tư này? Hạ Ngọc có biết hay không?

Thạch bà tử thấy Tử Tình đánh giá nàng, trái lại rất thản nhiên nói: “Cô nãi nãi yên tâm, nô tì không có tâm tư khác, chính là trước khi Nhị cô thái thái đi, nhờ ta chăm sóc nam nhân nàng. Ta không có cách nào. Mới gặt đầu.”

Tử Tình chỉ đành phải cười nói: “Nếu như thế, đa tạ đã lo lắng.”

Dọc theo đường đi. Tử Tình cùng Tử Lộc nghiên cứu thảo luận tính khả thi của việc đem gả Thạch bà tử cho Chu Thiên Thanh, ai ngờ Tử Lộc không đồng ý, nói là từ trong lòng không tiếp nhận được, dù sao Thạch bà tử vẫn là một hạ nhân, làm sao có thể làm kế thất của dưỡng kế mẫu của Tiểu Văn? Chẳng lẽ là làm tiểu lão bà? Thế không phải càng chê cười?

Tử Tình trầm nghĩ, người xưa cũng là bảo thủ, có cái gì không tiếp nhận được? Chỉ đành phải nói: “Nhị ca, nếu đến nhà Nhị dưỡng, Nhị dưỡng có ý này, không bằng cứ để cho Thạch bà tử qua, tốt xấu gì cũng là thành toàn hai người. Vả lại, Khang Bình cũng không phải là xuất thân nô nô tịch đấy sao? Chẳng lẽ các người đều chứng mất hần?”

Vừa hỏi câu này, hỏi khó Tử Lộc rồi, nói: “Bỏ đi, ta cũng không quản nữa, người trở về thương nghị lại với nương đi.”

Bởi vì Tiểu Văn còn chưa qua hiếu kỳ, cho nên Tiểu Văn cũng không ra ngoài học y, vừa lúc ở nhà cùng Chu Thiên Thanh, may mắn, Thủy Hoa ở trước khi Hạ Ngọc đi, đã có thai, cho nên, trong nhà có một nữ hài hai tuổi, cũng là giảm chút ưu phiền cho Chu Thiên Thanh.

Lúc Tử Tình bọn họ vào cửa, vừa vặn gặp Thủy Hoa đang hái rau ở trong viện tử, thấy Tử Tình, hết sức vui mừng, nói: “Thực ra cha đứa nhỏ biết các người đã trở lại, muốn tới cửa thăm, ai ngờ biểu ca cùng biểu tỷ lại đến trước rồi, mời vào.”

Chu Thiên Thanh ở trong phòng nghe thấy được động tĩnh, ôm đứa nhỏ cũng đi ra, nói: “Đến là tốt rồi, đến là tốt rồi, đáng tiếc, Nhị cô người rất cuộc không nhìn thấy được các người nữa rồi.”

Lời này, nói làm Tử Tình đau xót trong lòng, ánh mắt liền mơ hồ, Tử Tình ở trên người Hạ Ngọc tốn tâm tư nhiều nhất, nhìn nhà ở Tử Tình ra tiền hỗ trợ xây trước mắt, cùng với cây ăn quả giúp đỡ nàng trồng, đồ còn đấy, mà người đã đi.

Tử Lộc không nhìn thấy Tiểu Văn, Thủy Hoa nói: “Hắn đi lên núi hái thuốc, việc đồng áng cũng không biết làm lắm, chỉ đành phải cho người khác thuê ruộng, hắn liền tìm cái nghề hái thuốc này, nói không uống phí hắn học vài năm ở hiệu thuốc.”

Tử Tình lúc này mới thấy thứ hình rẽ cây phơi trong cái nong to ở trên ghế ngoài cửa, hóa ra đây là thảo dược à?

Tử Tình trước tiên hỏi có nguy hiểm hay không, tiếp lại hỏi tình hình thu vào, Thủy Hoa cười nói: “Vẫn được, cũng là khá hơn trồng trọt một chút, tỷ tỷ yên tâm, núi sâu hắn cũng không đi. Hai năm nay trông vào cái này, còn thêm được hai mẫu ruộng nước.”

Tử Tình nhìn rau cùng gà vịt đầy sân, thu thập gọn gàng ngăn nắp, biết Thủy Hoa này cũng là người nhanh nhẹn chịu khó, bèn nói: “Còn sau này, hắn còn định đi hiệu thuốc không?”

“Đi, sao lại không đi? Bây giờ trong thôn có chút người tật bệnh nhỏ, cũng sẽ tìm tới cửa, để cho hắn tìm thảo dược uống, hắn nói, chờ qua hiếu kỳ, mới chăm chỉ học vài năm, rồi về nhà để tự mình làm thầy lang quê, vừa hái thuốc, vừa xem bệnh cho người ta, cũng có thể nuôi sống gia đình.” Thủy Hoa cười nói.

Không riêng gì Thủy Hoa, nhà mẹ đẻ Thủy Hoa đối với cửa hôn sự này, cũng đều là càng ngày càng vừa lòng, Thủy Hoa gả tới đây không bao lâu đã đương gia làm chủ rồi, vừa bắt đầu nương nàng còn có chút lo lắng bệnh của Hạ Ngọc sẽ một chết nữ nhi, ai ngờ căn bản không cần nữ nhi quan tâm, Hạ Ngọc cũng không kéo dài bao lâu liền đi. Nhìn nữ tử là người văn nhược, không nghĩ tới còn có một ngón nghề, nhận biết thảo dược, cuộc sống của đôi phu thê là càng ngày càng tốt.

Tử Tình vừa nghe lời này, liền biết Thủy Hoa là người biết điều, cũng không uống khi đó mình chọn trứng nòng, còn tặng nòng một cây trâm cài.

Tử Tình đi theo vào phòng, giao bao đồ trong tay cho Chu Thiên Thanh, Tử Tình nói: “Nhị dưỡng, đây là quần áo mùa đông Thạch bà tử làm cho ngươi, nhờ ta đưa tới cho ngươi. Ngươi xem còn thiếu cái gì, trở về ta nói với nòng một tiếng.”

Chu Thiên Thanh vội nói: “Không cần, ngươi nói cho nòng, ta còn có xiêm y mặc, dù không tốt, không phải còn có con dâu sao?”

Thủy Hoa cũng nói: “Thực không cần phiền toái người nhà tỷ tỷ, xiêm y của cha ta, ta cũng định làm cho đây.”

“Nhị dưỡng, ý của cha nương ta, chờ bà ngoại ta qua cúng thất tuần, vẫn cùng chúng ta trở lại Kinh Thành, một mình Thạch bà tử ở lại nhà ta, cũng không có ý nghĩa gì, không bằng ta vẫn phái nòng tới đây, giúp đỡ ngươi lo liệu việc nhà, ngươi thấy thế nào?” Tử Tình hỏi.

“Cái này không được, người ngoài nhìn giống cái gì, trước kia là có Nhị cô ngươi, bây giờ trong nhà chỉ mấy người chúng ta, con dâu lại là người có năng lực, chút việc nhà ấy, đâu còn cần mời người ngoài đến giúp đỡ?” Chu Thiên Thanh vội xua tay nói.

Tử Tình nghe xong, cũng không tiện khuyên nữa, lời này, không dễ nói nữa, Tử Tình dù sao cũng phải lo lắng đến cảm thụ của Tiểu Văn.

Nghe nói Tử Văn phải trời tối mới có thể trở về, Tử Tình cũng không đợi nữa, trò chuyện cùng Chu Thiên Thanh và Thủy Hoa, ở lại ăn bữa cơm trưa, rồi quay về.

Sau khi về nhà, Tử Tình đưa ra chuyện Thạch bà tử với Thẩm thị, Thẩm thị nói: “Việc này không tốt, ngươi cũng không thể nói những việc này với dưỡng ngươi trước, lỡ như Tiểu Văn hiểu lầm ngươi là hồng rồi, dù sao Thạch bà tử ở nhà bọn họ, cũng làm hạ nhân thời gian dài như vậy.”

Tử Tình vừa nghe, chỉ đành phải từ bỏ.

Ai ngờ ngày hôm sau, Tiểu Văn cùng Thủy Hoa tới cửa, vào cửa dập đầu cho Tăng Thụy Tường và Thẩm thị trước, vừa muốn dập đầu với Tử Tình, Tử Tình vội đỡ hấn dậy, Tiểu Văn khóc nói: “Cái dập đầu này của tỷ tỷ, về lý nên được, những năm này tỷ tỷ đối với nương ta, đệ đệ xem ở trong mắt, ghi ở trong lòng. Nương ta vẫn luôn nhắc tới, không có tỷ tỷ, nòng đã sớm. . .”

Câu nói kế tiếp, Tiểu Văn không nói tiếp, Thẩm thị khuyên nhủ: “Đừng khách khí như thế, nương ngươi là ai? Cũng không phải thân nhân của chúng ta sao?”

“Lời tuy nói như thế, thân nhân và thân nhân, cũng là không hề giống nhau.” Tiểu Văn nói.

Lời này, cũng là chân lý, chẳng qua, ai cũng không muốn nhắc tới những chuyện không thoải mái này, Tăng Thụy Tường hỏi tới sinh kế mấy năm nay của Tiểu Văn, cùng với tình trạng sức khỏe của Chu Thiên Thanh, cái khác, hấn cũng không muốn quan tâm.

Tiểu Văn đột nhiên nói: “Nhị cữu, Nhị cữu nương, Tiểu Văn có chuyện, muốn trưng cầu ý kiến của các ngươi, hôm qua tỷ tỷ cũng nói, Nhị cữu cùng cữu nương còn muốn đi Kinh Thành, tỷ tỷ nói, đưa Thạch bà bà cho cha ta, cha ta không đồng ý. Thực ra, lúc nương ta đi, đã giao phó cha ta cho Thạch bà bà, nói là đời này nòng liên lụy cha ta rồi, bảo cha ta tìm người thân thể khỏe mạnh hầu hạ hấn vài năm, đối người khác, nương ta còn lo lắng đối với chúng ta không tốt, chẳng qua, nếu là Thạch bà bà thì nòng an tâm rồi.”

Tăng Thụy Tường nghe xong ngạc nhiên, nói: “Hồ đồ, chủ ý quái quỷ gì thế? Nương ngươi lúc đó hồ đồ, ngươi cũng hồ đồ theo sao?”

477. Chương 480: Băn Khoản Của Thạch Bà Tử

Tử Tình nhìn Thẩm thị cười trộm, Thẩm thị trợn mắt nhìn Tử Tình một cái, nói với Tăng Thụy Tường: “Người đừng vội, ý của cháu ngoại trai, cũng là tìm người bầu bạn cho muội phu, dù sao muội phu mới bao nhiêu tuổi? Huống hồ, kỳ giữ tang cũng qua rồi. Hạ Ngọc đã suy nghĩ cẩn thận, những năm này muội phu cũng quả thật rất khổ, muốn ta nói, không bằng cứ theo ý nàng, dù sao Tiểu Văn cũng có không ý kiến.”

“Dạ phải, cứ vâng, ta đồng ý, Thạch bà tử đối với nương ta, vẫn rất tận tâm, chỉ dựa vào điểm này, ta cũng cảm kích nàng.” Tiểu Văn nói.

“Vả lại, nghe nói Tiểu Văn qua ít ngày nữa còn muốn đi hiệu thuốc, chẳng lẽ chỉ để lại vợ của cháu ngoại trai cùng muội phu ở lại trong nhà? Người ngoài nhìn vào cũng không thành chuyện, mang vợ của cháu ngoại trai vào trong thành, thuê nhà cũng là một chuyện khó, một mình muội phu ở nhà cũng là cô đơn, không bằng thành toàn bọn họ, cũng là một cộc chuyện tốt. Con người Thạch bà tử người còn không yên tâm sao? Ở cùng chúng ta nhiều năm, vẫn luôn cẩn thận tuân thủ bổn phận.” Thẩm thị bổ sung vài câu.

Lời Thẩm thị nói rất đúng trọng điểm, đúng vậy, không có đạo lý để con dâu cùng gia ông cô đơn ở lại trong nhà, người ngoài sẽ nói ra nói vào, tuổi Chu Thiên Thanh cũng không tính là già, mới không đến bốn mươi lăm tuổi, Tăng Thụy Tường nghĩ vậy, cũng do dự rồi.

“Cha, Nhị cô khi còn sống cùng Tiểu Văn cũng không có ý kiến, người ngoài như chúng ta, vẫn là không cần quản quá nhiều, theo ta nói, cũng là một chuyện tốt.” Tử Tình khuyên nhủ.

Tăng Thụy Tường nghe xong phải tay nói: “Các người ép buộc đi, ta mặc kệ.”

Thẩm thị liền gọi Thạch bà tử đến, Thạch bà tử thấy Tiểu Văn, sững sốt, nghe xong lời Thẩm thị nói, trái lại không thấy một chút kinh ngạc, phỏng chừng lời giống vậy, Tiểu Văn đã nói với nàng rồi.

Bởi vì là chủ nhà mở miệng, cũng không biết là tư tưởng tôn ti của Thạch bà tử làm cho nàng không thể không nghe theo, hay là bản thân nàng đối với việc này cũng không phải là quá bài xích. Chỉ là nói: “Phu nhân quyết định, nô tì không dám tự tiện làm chủ.”

“Nếu như thế, ta trả lại văn tự bán mình cho người, người liền đi theo bọn họ. Để cho muội phu ta đặt mấy bàn rượu, mời mấy vị người trong tộc, qua đường công khai rồi. Về sau, người cũng có cái nhà của mình rồi.” Thẩm thị nói.

Thạch bà tử nghe xong dập đầu lạy Thẩm thị ba cái, nói: “Phu nhân không cần vội vã đuổi nô tì đi, nô tì cảm thấy, vẫn là chờ cô thái thái đi được ba năm rồi nói sau.”

Lời này vừa nghe, Thẩm thị hỏi: “Đây lại là vì sao?”

Thì ra, tập tục ở đây. Thê tử mất rồi, nam tử chỉ cần giữ đạo hiếu một năm, thậm chí còn chưa tới một năm đã cưới tiếp, cũng là có, mà Hạ Ngọc đã đi hai năm rồi. Chu Thiên Thanh cưới tiếp, ai cũng không nói ra cái gì.

Thạch bà tử cúi đầu không lên tiếng, Tử Tình hỏi: “Chẳng lẽ người không đồng ý? Người nói thẳng, chúng ta sẽ không bắt buộc người.”

“Bằng lòng hay không bằng lòng, ta cũng không nói được. Ta sợ, nếu ta qua, lão thái thái bọn họ sẽ làm âm ỉ, cô lão gia là người thành thật, đến lúc đó. Chu gia khẳng định sẽ rủi ro tiêu tai, có lão thái thái cùng Đại cô phu nhân ở đó, cô lão gia cũng khó có ngày sống yên ổn.” Thạch bà tử cả gan nói.

Thạch bà tử vừa nói xong, mọi người nhìn ta, ta nhìn người, Điền thị là không đi được. Nhưng là có Chu thị cùng Tăng Thụy Khánh, khó bảo đảm không ra chủ ý quái quỷ gì, khi Hạ Ngọc vẫn còn không phải đã ném Điền thị cho Hạ Ngọc sao? Điền thị cũng vẫn luôn trông mong có Thạch bà tử chăm sóc nàng, nhưng là, nàng không vào được cửa nhà Tăng Thụy Tường, nếu Thạch bà tử gả vào Chu gia, thì không giống rồi, nàng có thể lấy cơ thăm ngoại tôn, vào Chu gia ở.

Lúc này, Thủy Hoa nói: “Thạch bà tử yên tâm, có ta ở đây, ta đương gia, ta sẽ không để cho bọn họ ức hiếp người.”

Tiểu Văn cũng nói: “Bà ngoại kia, lễ tiết cần phải có, chúng ta cũng chưa từng thiếu, cái khác, cũng đừng suy nghĩ.” Hạ Ngọc chết, đối với Tiểu Văn kích thích rất lớn, đối với Diên thị cùng Xuân Ngọc các nàng, cũng gần như chặt đứt qua lại.

Thẩm thị nhìn Thạch bà tử, Thạch bà tử nói: “Vây chờ các phu nhân đi rồi lại nói.”

Thẩm thị cũng không tiện cố ép nữa, vội đáp ứng. Tiểu Văn thấy, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, như vậy, hẳn cũng có thể yên tâm mà đi An Châu học tập y thuật .

Ngày hôm đó, Tử Tình từ Khang trang trở về, gặp Thẩm thị cùng Tú Thủy đang nói chuyện, Tử Tình cười nói: “Ta nói ta dường như đã quên việc gì chưa làm, thì ra là quên đi thăm người, nên đánh, nên đánh.”

“Chẳng phải là đáng đánh, nếu không phải là nể tình người ngày xưa đối với ta coi như hiếu kính, người cho là ta không đánh người? Đã trở lại không nói đến thăm ta một chút, cũng không phái người nói cho ta một tiếng. Đây cũng là dưỡng người nghe nói, ta vội vàng đến thăm người.” Tú Thủy nói.

Thẩm thị biết Tú Thủy nói chuyện quen tùy ý, cũng không so đo với nàng, Tử Tình cười tiến lên ôm Tú Thủy, nói: “Cô cô tốt, lát nữa ta tìm một bộ quần áo mới xinh đẹp cho người, lập công chuộc tội, thế nào?”

Quả nhiên Tú Thủy bật cười, chọc trán Tử Tình, nói: “Người coi ta vẫn là loại người không hiểu chuyện lúc trước, chỉ biết trang điểm không thạo việc nhà sao? Thực nói cho người, mấy năm nay ta cũng tiến rất xa rồi, cũng biết quản gia rồi, tiền không cần phải tiêu tuyệt đối không tiêu loạn.”

Tử Tình làm bộ kinh ngạc đến ngây người, hỏi: “Đây là người sao? Ta không có nghe sai chứ? Hôm nay mặt trời mọc từ bên kia?”

Thẩm thị cũng không nhịn được cười nói: “Được rồi, được rồi, các người vừa thấy mặt đã cấu véo, nhi tử Tú Thủy thành thân rồi, Tú Thủy trực tiếp giao quyền quản gia ra, bây giờ con dâu đương gia đó, nàng muốn tiêu cũng phải được con dâu đồng ý.”

Tử Tình vừa nghe, vội lôi kéo nàng ngồi xuống, nói: “Con dâu này nhà người đáng tin không? Mới thành thân bao lâu, người đã giao gia sản cho người ta, đến lúc hai đứa sau của người thì làm sao bây giờ?”

Tú Thủy tổng cộng sinh bốn đứa nhỏ, đại nữ nhi đã gả ra ngoài, Đại nhi tử này cũng đã thành thân, cũng còn một trai một gái, lỡ như nàng dâu này sinh ngoại tâm, cuộc sống tương lai trôi qua thế nào?

“Người yên tâm, ta cũng không ngốc, chẳng qua là trong túi có tiền, là muốn ra ngoài tiêu lung tung, cho nên ta mới để cho nàng đương gia, còn có nhi tử nữ nhi ta bọn họ ở một bên trợ giúp đỡ, bọn họ từ nhỏ lo lắng cho ta, đã sớm học xong tính sổ xem sổ rồi, quan hệ của hai nhi tử ta rất tốt, gia sản của hai người bọn họ, ta đã bàn giao cho bọn họ rõ ràng rồi, bớt cho còn tồn tâm tư nhớ tới.” Tú Thủy tùy tiện mà ngồi xuống.

“Đây thật đúng là người ngốc có phúc của người ngốc, người làm nương như người không đứng lên, trái lại làm mấy đứa nhỏ trưởng thành lên.” Tử Tình cười nói.

“Cho nên nói, cũng không hoàn toàn là chuyện xấu. Người không biết, con dâu này của ta, so với ta biết tính toán hơn nhiều, một tháng, sinh hoạt ít nhất có thể tiết kiệm vài trăm đồng tiền lớn, ăn còn tốt hơn ta thu xếp, ta không phục cũng không được, dứt khoát nhường cho người có tài.” Tú Thủy hì hì cười một tiếng.

Tử Tình không thấy được tiểu nữ nhi nhà nàng, liền hỏi sao không dẫn đứa nhỏ tới.

“Nàng cùng tẩu tử nàng ở nhà trông cửa hàng, cửa hàng nhà ta mở rộng rồi, mua thêm bên cạnh. Ta để cho nàng làm thêm một năm nữa, chờ Nhị ca nàng cưới bà nương, nàng cũng nên làm mai rồi. Đúng rồi, không nói cái này ta còn quên mất, người từ Kinh Thành mang theo đồ trang sức tốt gì trở về? Đại nữ nhi nhà ta xuất giá không ít đồ là người chuẩn bị, Lão nhị người cũng đừng quên?” Tú Thủy cười nói.

Tử Tình sững sốt, lần này trở về, quả vội vàng, thật đúng là không mang đồ trang sức hoa cài gì, chỉ đành phải dẫn Tú Thủy vào phòng, mở hộp gương của mình ra, để cho nàng chọn mấy thứ.

“Cái này không thể được, những thứ này của người đều là thứ tốt đứng đắn, ta chỉ là muốn chút tiện nghi chút hoa cài gì đó, mấy thứ này, còn không làm hoa mất các nàng, cửa nhỏ nhà nghèo, cũng không dùng

được, bán còn rất đáng tiếc.” Tú Thủy nói.

Giao tình của Tử Tình và Tú Thủy sâu nhất, không nói ơn cứu mạng của Tú Thủy với Lâm Khang Bình, chính là lúc Tử Tình vừa tới thời không này, Tú Thủy cũng chiếu cố Tử Tình không ít, làm cho Tử Tình tránh bao nhiêu ngày đói bụng, Tú Thủy cùng Tử Tình, cũng chưa bao giờ làm kiêu, Tử Tình cho Tú Thủy chút đồ, Tú Thủy cho tới bây giờ cũng không từ chối, tại sao hôm nay lại khác thường?

Tú Thủy thấy Tử Tình nhìn nàng, nói: “Ta không phải là khách khí với ngươi, là không dùng đến, hồi trẻ, ta thích trang điểm, cũng không nghĩ đến hoàn cảnh của mình, sau này, đến tình cảnh đó, nếu không phải là ngươi kéo một phen, ta còn không biết xin cơm ở nơi nào đâu? Cho nên, các con của ta, ta không muốn bọn chúng lặp lại con đường cũ của ta, trâm cài vấy vãi, cũng không có gì không tốt.”

Tử Tình thấy Tú Thủy khẳng khái không lấy, liền chọn mấy thứ trang sức bạc, mấy mảnh vải vải bông, còn có hai mảnh bằng lụa, nói: “Cái này, giữ lại cưới con dâu dùng đi.” Nói xong lại cầm một cây thoa vàng cùng trâm vàng: “Hai thứ này, giữ lại thêm trang cho tiểu nữ nhi, cuộc sống làm dâu gian nan, đến vạn bất đắc dĩ, còn có thể cầm bán đổi chút bạc qua ngày, không phải là ta rửa nàng, lo trước khỏi họa cũng tốt hơn đến lúc đó hai tay trống trơn.”

“Lời này cũng phải, ta là người tốt xấu chẳng phân biệt được như vậy sao? Ngươi yên tâm, nàng còn không đến mức ngốc như ta, vào nhà chồng muốn cái gì đều cho, nói đến cái này ta liền tức giận bản thân.” Tú Thủy nói.

Tử Tình cười nói: “Ai bảo ngươi hồi đó còn cho rằng mình là tiểu thư? Thì ra cũng là thân tiểu thư mệnh nha hoàn.”

Lời này của Tử Tình đổi lấy một trận cầu véo của Tú Thủy, hai người đang náo loạn, Thu Ngọc tiến vào, Tử Tình còn chưa kịp thu dọn đồ cho Tú Thủy, bày đây một bàn.

Thu Ngọc tất nhiên nhìn thấy, cũng đại khái đoán được, nhất là cây thoa vàng cùng trâm vàng kia, trong bụng nói không ghen tị là không có khả năng, ít nhất cũng đáng hơn hai mươi lượng bạc đó. Chẳng qua, Thu Ngọc cũng không phải là Thu Ngọc năm đó, cũng biết mỗi người có duyên phận của mỗi người. Cười nói: “Tú Thủy sao có rảnh qua đây rồi?”

Tử Tình thấy nàng vào thẳng nội viện, hỏi: “Nương ta không có ở bên ngoài?”

“Tẩu tử mang theo Yên Nhiên đi dạo ở trong vườn. Nói ngươi ở nhà đó, ta liền vào đây. Đúng rồi, Mộc Mộc đã trở lại, nói chuyện với cha ngươi ở phòng khách đấy.” Thu Ngọc nói.

Tú Thủy cho là Thu Ngọc có chuyện muốn nói, liền muốn đi, Thu Ngọc giữ lại nói: “Tú Thủy khó khăn lắm mới đến, không bằng ở hai ngày, ngày kia nhĩ tử ta thành thân, ở lại uống ly rượu mừng nhé.”

Tử Tình lúc này mới nhớ tới, thì ra đã là mừng tám tháng chín rồi, Mộc Mộc là xin phép riêng trở về thành thân, thư viện châu học, hình như không có nghĩ thu hoạch vụ thu.

Thu Ngọc muốn giữ Tú Thủy lại, cũng là có suy nghĩ của nàng, một nhà Hạ Ngọc không thể tới, Tiểu Văn còn chưa có qua hiếu kỳ, một nhà Xuân Ngọc ở Việt Thành còn chưa có trở lại, cho dù đã trở lại, Thu Ngọc cũng không muốn mời bọn họ, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị không thể đi, nhà mẹ đẻ bên này chỉ còn Tăng Thụy Khánh, ít người cũng không dễ nhìn.

Tú Thủy đâu có biết những thứ đó, chẳng qua, nàng là người thành thật, nếu cự tuyệt mà nói, còn sợ Thu Ngọc cho rằng nàng không bỏ được phần tiền mừng kia, bèn cười đáp ứng rồi. Nói: “Dù sao phòng ở nhà Tử Tình nhiều, ở hai ngày thì ở hai ngày.”

478. Chương 481: Thất Vọng

Thu Ngọc thấy Tú Thủy đáp ứng rồi, liền hỏi Tử Tình: “Tử Bình về nhà mẹ đẻ, nàng đã tới chỗ các người chưa?”

Tử Bình, Tử Tình lập tức nhớ tới phụ nhân Tử Bình quần áo lam lũ kia, thật đúng là không có đi thăm nàng, Tăng Thụy Khánh đã như vậy rồi, Tử Tình bọn họ ai còn có thể có suy nghĩ đi quan tâm Tử Bình?

Thu Ngọc thấy Tử Tình lắc đầu, nghĩ nghĩ nói: “Ta phỏng chừng nàng hẳn là sẽ đến khóc than, Huy Huy năm ngoái thành thân rồi, trong nhà cũng đã nghèo như thế, không nghĩ tới trái lại cưới một nàng dâu hiền, cũng là có thể chịu khổ được giống như Tử Bình, chỉ là không có gặp được một nam nhân tốt.”

Tử Tình hỏi: “Vậy làm sao có thể gả cho Huy Huy?”

“Cũng là trong nhà nhèo, lúc nhặt đồ ăn ăn quen biết Tử Bình, Tử Bình gom mấy lượng bạc cưới người trở về, nói là đã quét sạch cửa cải rồi, lúc này, Hoan Hoan cũng đã đến tuổi làm mai rồi.” Thu Ngọc thở dài, tình cảm của nàng và Tử Bình sâu hơn Tử Tình, cũng là thường xuyên cảm thán Tử Bình không có mệnh tốt.

“Người vừa nói cái này, chân tỷ phu tốt lên hay chưa? Còn có, Đại cha tha thứ tỷ phu hay chưa?” Tử Tình hỏi.

“Vẫn là không cho hẳn vào cửa, con người Đại cha người, quá mang thù, đã hai mươi năm trôi qua rồi, một chút cũng không thấy buông lỏng, ta là không biết tìm hẳn là làm từ cái gì. Chân tỷ phu người tốt rồi, cũng đi ra ngoài tìm chút việc làm, chẳng qua là có hôm nay không ngày mai, đâu thể chống đỡ nổi cái nhà này? Còn không phải dựa vào Tử Bình một chết một sống trồng chút rau đi bán, trong nhà lại nuôi thêm chút gà vịt, bằng không, ngày cũng không biết qua như thế nào.” Thu Ngọc thở dài.

Những lời này, Tử Tình cũng không tiện nói cái gì nữa, Tử Bình lần trước đến, khóc nói nam nhân nhà nàng chân có tật xấu, phải hai mươi lượng bạc mới có thể chữa khỏi, Tử Tình không nói hai lời móc ra hai mươi lượng bạc, sau này. Cũng chẳng có đoạn sau nữa rồi.

Tử Tình thấy Thu Ngọc tựa hồ còn có lời muốn nói, bèn hỏi: “Tiểu cô muốn nói cái gì, nói thẳng đi?”

“Không có gì, chỉ là nhớ tới Tử Bình có chút cảm khái.” Thu Ngọc nói.

Thực ra. Thu Ngọc đến, là muốn hỏi một chút Tử Tình có cần mua nha hoàn hay không, Quế Anh một hơi sinh bốn nha đầu. Đâu thể nuôi sống nổi, nghĩ Tử Tình có thể mua người từ bên ngoài, liền nhờ Thu Ngọc đến cầu tình, tốt xấu gì là biết gốc biết rễ.

Nhưng Thu Ngọc lúc này gặp Tử Tình, không muốn mở miệng, Tử Tình đối với Tử Bình còn không muốn chiếu cố, nào còn có thể chiếu cố Quế Anh? Quế Anh còn làm bỏng hai chân Tử Tình. Những năm này, Tử Tình cũng không để ý đến Quế Anh. Nghĩ vậy, Thu Ngọc lại thở dài.

Thu Ngọc đi rồi, Tú Thủy hỏi: “Tiểu cô người có phải muốn bảo người cho Tử Bình chút bạc hay không? Nói thật, ta không thích Tử Bình. Đừng nhìn chúng ta tuổi tác không chênh lệch nhau lắm, hồi còn nhỏ, ta cũng không chơi được với nàng ta.”

Hai người đang nói, Thẩm thị mang theo Yên Nhiên trở lại, nghe nói chuyện Tử Bình, Thẩm thị cũng không đồng tình giống như trước kia, gật gật đầu không lên tiếng.

Ngày hôm sau, Tử Tình mang theo Tú Thủy đi vào trong thành An Châu đi dạo, chủ yếu là đi cùng Tú Thủy. Tú Thủy nói đã nhiều năm không vào phủ thành An Châu rồi.

Từ phủ thành An Châu trở về, nghe Thẩm thị nói, một nhà Tử Bình đã tới, xem ra, cuộc sống vẫn là không có khởi sắc gì, nhưng là không khóc than nghèo. Tử Tình hỏi: “Nàng mang theo nàng dâu mới đến, người không cho một phần lễ gặp mặt?”

Thẩm thị nói: “Thật sự là cái gì cũng không thể gặt được người, cho một đôi vòng tay bạc, người ta vừa tới đã đập đầu cho ta, sao ta có thể nhận không lễ của người ta? Nhìn con người nàng dâu mới này cũng không tệ, là người biết việc, chỉ là Huy Huy, vẫn là không nên thân, lãng phí một cô nương tốt người ta.”

Con người gặp gỡ, ai có thể nói rõ ràng, nếu không luôn có người nói, một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu, cũng có người nói trai tốt không có vợ tốt, trai tồi cưới được nhàn hoa, Tử Toàn và Huy Huy vừa so sánh, cũng là xác minh những lời này.

Tử Tình là ngày hôm sau gặp được một nhà Tử Bình ở nhà Thu Ngọc, đương nhiên còn có Chu thị cùng nàng dâu của Tử Toàn cùng với một nhà Quế Anh.

Chu thị gặp Tử Tình, trái lại chủ động chào hỏi, hỏi: “Nghe nói người cùng cha người đến nhà ta, ngày ấy Đại cha người cũng là tâm tình không tốt, người đừng so đo với Đại cha người, có rảnh, lại đến nhà Đại nương.”

Tử Tình nói: “Ta cũng không dám, ngưỡng cửa nhà Đại cha cao, ta là không còn mặt mũi rồi, đi một lần đuổi một lần, mặc cho chúng ta còn không có đi tay không.”

Người bên cạnh có biết nguồn gốc, nghe xong liền cười nói: “Đáng tiếc sao ta không có thân thích tốt này.”

Chu thị nghe xong có chút mất tự nhiên có chút xấu hổ, vội xoay người tìm người bắt chuyện. Tử Tình cười cười liền lôi kéo Tú Thủy tìm chỗ ngồi. Hôm nay Thái Vân cũng nhất định theo đến, ngày ấy thấy trận hỗn loạn ở nhà cũ kia, nàng cũng không dám lơ là lấy thoải mái, lỡ như Tử Tình xảy ra chuyện gì, nàng cũng không cách nào bàn giao cho Tiểu Dục.

Tử Bình thấy Tú Thủy khê sững sốt, nàng cũng là nhiều năm không gặp Tú Thủy rồi, thấy giờ đây Tú Thủy đang mặc áo kép bằng lụa hoa văn chìm hoa hồng tím phối với một cái váy gấm xanh, trong lòng đang nghi hoặc cuộc sống của nhà Tú Thủy khi nào thì cũng tốt như vậy rồi? Chợt nghe Thu Ngọc nói: “Tử Tình, bộ xiêm y này, người mặc cũng vẫn còn vừa người.”

Ánh mắt Tử Bình nhìn về phía Tử Tình, liền có vài phần oán trách và bất mãn, Tử Tình cũng bực Thu Ngọc nói ra lời này, quá không cho Tú Thủy mặt mũi, cũng may Tú Thủy là người tính tình tùy tiện, cười nói: “Muốn tới tham gia tiệc cưới của nhi tử biểu tỷ, thế nào cũng phải mặc đẹp một chút.”

Thu Ngọc nghe xong lời này, nhìn về phía Tử Bình cùng Hoa Quế đang cúi người trong góc, thở dài một hơi, nếu năm đó các nàng không làm khó Tử Tình, hôm nay, những chỗ tốt này có thể đến trên người một người ngoài như Tú Thủy sao? Phải biết rằng, nghiêm khắc mà nói, Tú Thủy cùng Tử Tình nhưng là một chút quan hệ huyết thống cũng không có.

Nghĩ đến Tử Bình cùng Hoa Quế, Thu Ngọc lại nghĩ đến mình, có lẽ năm đó mình đối với một nhà Thẩm thị thêm chút quan tâm, không nói tới cái khác, giống như Hạ Ngọc vậy, Tử Tình đối với Thu Ngọc, cũng sẽ khác đi? Đáng tiếc, trên đời không có thuốc hồi hận mà uống, năm đó, Điền thị vẫn luôn dạy dỗ các nàng, liên tục nhắc nhở, làm cô nương chính là được nuông chiều, việc nhà là phải nàng dâu làm, giờ thì hay rồi, chỗ tốt có sẵn lợi cho người ngoài.

Tử Tình đâu có biết Thu Ngọc lúc này còn có thể cảm khái những chuyện đó, nàng cùng Tú Thủy ngồi ở trong góc, hai người chỉ lo nói giỡn, hoàn toàn quên Thái Vân bên cạnh một chút cũng nghe không hiểu.

Biểu cảm ngốc ngốc ngơ ngác của Thái Vân, cũng là khiến cho người khác chú ý, người khác cũng không biết nàng là một nha hoàn, bởi vì so với người bình thường ở đây nàng ăn mặc tốt hơn rất nhiều, bộ dạng cũng không tệ, mặt mày sạch sẽ xinh đẹp, liền cho rằng nàng là nữ nhi của Tú Thủy, có một số lão nhân vẫn là nhớ được Tiêu gia, liền rối rít cùng nhau tới.

Biết được Thái Vân chỉ là một nha hoàn nhà Tử Tình, cũng là lắc đầu thở dài, đáng tiếc một nữ hài tử trắng trẻo nõn nà như vậy, vậy mà lại là nha hoàn, cũng có người cảm khái, ngay cả nha hoàn cũng mặc đẹp như vậy, cuộc sống của nhà Tử Tình có thể thấy được là có tiền biết bao nhiêu.

Mà Thu Ngọc xót đỏ mắt của Tử Tình tiện nghi cho người ngoài, liền nói với Hoa Quế, bồi lễ xin lỗi Tử Tình, xem thử Tử Tình có thể nhớ vài phần tình thân hay không, “Người thấy nha hoàn bên cạnh nàng hay chưa? Cũng hơn nữ hài tử nhà bình thường nhiều lắm.”

Thu Ngọc nói xong thở dài, ai ngờ Tam nữ nhi của Hoa Quế tuy rằng mới bảy tám tuổi, là đứa lanh lợi nhất, ở nhà chịu khổ những năm này, nghe nói làm nha hoàn ở nhà biểu di cũng có thể mặc được quần áo đẹp như vậy, cũng không để ý còn có bao nhiêu người ngoài ở đây, phịch một tiếng quỳ đến trước mặt Tử Tình, làm cho Tử Tình sợ hết hồn.

“Mau đứng lên nói chuyện, người là đứa nhỏ nhà ai?” Tử Tình hỏi, Tử Tình thật đúng là không biết mấy đứa nhỏ nhà Hoa Quế.

Tiểu nha đầu dập đầu cho Tử Tình, nói: “Biểu di, người dẫn ta đi đi, ta sẵn lòng đi làm nha hoàn, chỉ cầu có thể ăn cơm no, giống như tỷ tỷ này, cũng có quần áo xinh đẹp mặc.”

“Tử Tình, đây là đứa nhỏ nhà ta, ta thật sự không nuôi nổi nàng, tốt xấu gì nể tình thân thích, dẫn nàng theo đi, thưởng cho nàng một chén cơm ăn.” Quế Anh cũng đi tới cầu Tử Tình.

“Người mau đứng lên, nhà ta cũng không cần nha hoàn.” Tử Tình vừa nghe là đứa nhỏ của Quế Anh, liền lạnh xuống.

Tử Tình đưa mắt ra hiệu cho Thái Vân, Thái Vân muốn nâng tiểu nha đầu dậy, tiểu nha đầu này là một đứa bướng bình, nói Tử Tình không đáp ứng nàng sẽ không đứng lên. Thái Vân chỉ phải dùng sức xách nàng lên.

Tiểu nha đầu tránh thoát xuống dưới, nói với Thu Ngọc nói: “Di bà ngoại, người giúp ta van cầu biểu di được không? Người không phải nói biểu di đối với người ngoài đều tốt sao?”

Tử Tình vừa nghe là đến chủ ý từ Thu Ngọc, nhớ tới ngày ấy Thu Ngọc gặp Tử Tình cho Tú Thủy đồ, trong bụng liền có vài phần hiểu rõ, cơm này cũng không muốn ăn, nói: “Tiểu cô, trong nhà ta còn có chút việc, ta đi về trước.”

Tú Thủy thấy Tử Tình muốn đi, liền cũng đứng dậy nói: “Biểu tỷ, ta cũng đi trước, mấy ngày không về nhà rồi, trong nhà cũng sẽ nhắc tới rồi.”

Thu Ngọc lúc này hối hận muốn chết, không có việc gì dính vào những việc này làm chi, lôi kéo Tử Tình đến một bên nói: “Người ngồi thêm một lát, là ta hồ đồ rồi, ta thấy một nhà Quế Anh thật sự đáng thương, nghĩ người đối với người ngoài cũng là thiện tâm, bố thí không ít, huống chi là thân nhân của mình. Quế Anh không giống với Đại cô người, nàng không phải là lừa, là trong nhà đông con, cũng không có hai mẫu đất bạc màu, ta cũng là nhất thời động lòng trắc ẩn, tiểu cô cam đoan, về sau chuyện như vậy, tuyệt sẽ không tái phạm.”

“Không được, tiểu cô, ngồi xuống tiếp nữa, không biết còn có chuyện gì, dù sao ta cũng đã tới rồi, lát nữa nói một tiếng với Mộc Mộc, biểu tỷ ngày khác mời hân ăn cơm.” Tử Tình kiên trì muốn đi, bằng không, một lát nữa nữ nhi của Hoa Quế tập thể quỳ xuống với Tử Tình, Tử Tình đuổi cũng không đuổi được.

Mặc dù thất vọng, Tử Tình cũng coi như rõ ràng, dù thế nào đi nữa, Thu Ngọc cũng vẫn là thương đứa nhỏ của Xuân Ngọc, đây là thói quen cho phép, cũng là chẳng trách Điền thị, đã là một loại quán tính khắc vào trong xương rồi.

Lúc này, Uyển Tình mời Chu Vân Giang đến, Chu Vân Giang biết được nguyên nhân, muốn quát Thu Ngọc mấy câu, hôm nay lại là ngày tốt, thật sự không thích hợp cãi nhau, chỉ đành phải khuyên nhủ Tử Tình: “Tử Tình, Tiểu cô người vẫn luôn nói chuyện không có đầu óc, người đừng chấp nhặt với nàng. Người nếu thật muốn đi, đừng tiền người.”

Chu Vân Giang cũng là rất hiểu phẩm tính người nhà Xuân Ngọc, lỡ như lát nữa lại làm ra chút chuyện gì, chỉ sợ lại càng không dễ kết thúc, huống hồ, bên cạnh còn có một nhà Tử Bình đang như hổ rình mồi.

Tử Tình cùng Tú Thủy từ Chu gia đi ra, Tú Thủy nói: “Thứ gì vậy? Cho rằng như vậy có thể bắt chẹt được người?”

“Thật sự là ngược ngùng, hại người mất trắng một phần tiền biểu, đến cả cơm cũng không ăn được.” Tử Tình cười nói.

“Đúng thế, mau về nhà làm món ăn ngon bồi thường ta đi.” Tú Thủy cười nói.

Vào nhà, Thẩm thị đã biết tình hình rồi, cũng là có chút thất vọng, nói: “Dù không tốt thế nào, cũng là tiểu cô người thương cháu ngoại trai cháu ngoại gái nhiều năm rồi, chuyện của Đại Mao, ta đã nhìn ra rồi, chúng ta là không có cách nào so sánh với bọn họ. Thôi, đừng nói cho cha người, hân biết được, trong lòng sẽ lại càng không thoải mái.”

Thẩm thị nói giống như Tử Tình nghĩ, ai ngờ Tăng Thụy Tường đã vào cửa rồi, nghe được được khái sự việc xảy ra.

479. Chương 482: Hồi Kinh

Tử Tình thấy Tăng Thụy Tường vào cửa, cũng không biết hắn nghe được bao nhiêu, bèn nói: “Cha tiểu dưỡng nói, ngày mai Mộc Mộc sẽ dẫn tân nương tử tới đây dập đầu cho người và nương.”

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Bảo nương người xem chuẩn bị chút gì là được.”

Tử Tình vừa nghe lời này, Tăng Thụy Tường đại khái là đã nghe hết cuộc nói chuyện vừa rồi của mình và Thẩm thị, chẳng qua, Mộc Mộc tốt xấu gì cũng ở bên Tăng Thụy Tường đọc sách nhiều năm, Tăng Thụy Tường đối với Mộc Mộc đúng là ôm chút hi vọng, vẫn luôn nói hắn đọc sách có vài phần ngộ tính, liền xem thi Hương sang năm rồi.

“Người thời gian qua không phải rất dễ tâm hán sao, làm sao cũng phải tặng một phần đại lễ?” Thẩm thị cố ý hỏi.

“Đại lễ không phải là đã đưa qua sao? Còn chưa đủ?” Tăng Thụy Tường hỏi, Mộc Mộc thành thân, Tăng Thụy Tường tặng hắn năm mươi lượng bạc, nói là đến cả bạc thi hương cũng đủ rồi, lễ này quả thật không nhẹ.

“Đúng rồi, nương, hôm nay các người không phải đi thôn Bạch Đường sao? Sao trở về sớm như vậy?” Tử Tình bỗng nhiên nhớ tới, hôm nay là cúng bầy ngày đầu tiên của Hà thị, Tăng Thụy Tường sáng sớm đã đi cùng Thẩm thị, Tử Tình còn tưởng rằng bọn họ sẽ ăn xong cơm trưa mới trở về.

Thẩm thị vừa muốn mở miệng, Tú Thủy thu dọn xong đồ đạc đi ra, nhất quyết đòi trở về, Tử Tình biết nàng ra ngoài mấy ngày rồi, cũng không dám cố giữ nàng, chỉ đành phải phái Đại Hà đưa nàng.

Tử Tình lưu luyến không rời đưa nàng đến cổng, lúc sắp lên xe, Tú Thủy đột nhiên nói: “Lẽ ra, ta không phải là thân thích chân chính của người, không nên nói với người lời này, huống chi, ta cũng biết, cuộc sống bây giờ của người cũng tốt hơn rồi, không thể so với trước. Chẳng qua là, ta thật lòng chướng mắt mấy thân thích kia nhà người, hồi các người còn nhỏ, cha người kiếm bạc vốn cũng không ít, nhưng là nương người vẫn cũng không tiêu được. Tuy như vậy bọn họ còn chê các người đông trẻ con, ăn nhiều. Sau này cuộc sống nhà người tốt hơn rồi, bọn họ một đám đều bu lại tính kế, không dứt. Nếu là ta, người càng tính kế ta, ta lại càng không cho. Người đối với ta không tốt, ta dựa vào cái gì đối tốt với người? Bây giờ ta đối với người nhà chồng ta là như vậy.”

Tử Tình biết năm đó đồ cưới của Tú Thủy đều bị gia bà tính kế đi, hết sạch rồi bị đuổi ra ngoài, nếu không phải là Tử Tình. Có lẽ bây giờ còn chưa lật được thân, cho nên, sau khi cuộc sống tốt lên, Tú Thủy cũng không đi nhà chồng nữa, nàng là người đơn giản, ân oán rõ ràng, thanh danh cái gì, phụ đức cái gì, chưa bao giờ đi lo lắng.

Tử Tình tiến bước Tú Thủy, đang muốn trở lại, thấy Tử Lộc đã trở lại rồi. Tử Lộc không biết Tử Tình đi về trước, hỏi: “Tình nhi, ta còn tìm người đó, sao nhanh như vậy đã trở về rồi?”

Tử Tình chỉ đành phải lại giải thích một lần sự việc vừa rồi cho hắn, Tử Lộc nói: “Trở về là đúng, người là không biết, ta cũng sớm ngồi không yên rồi, một bên là đường tử phụ một bên là biểu tử phụ, còn có Huy Huy Tử Toàn..., một lúc là người này nói trong nhà nhiều đứa nhỏ không nuôi sống nổi, một lúc người kia nói sinh kế gian nan, Tử Toàn cúi đầu rầu rĩ ngồi, đại nương còn cứ véo sau thắt lưng Tử Toàn, bảo Tử Toàn mở miệng, cho là ta không nhìn thấy à? Ta vừa thấy, dứt khoát tránh né, nếu biết người về, ta cũng đi cùng rồi. Tiệc chính buổi chiều ta cũng không đi.”

“Còn may, cha mẹ và bọn họ đã chặt đứt qua lại, giờ nếu không chặt đứt, ngại từ chối, thật có thể thảm rồi.” Tử Tình thở dài.

Hai huynh muội vừa nói vừa vào nhà. Tử Tình thấy Tăng Thụy Tường tâm tình không tốt, cùng Tử Lộc thu xếp chơi vài vòng mạt chược cùng bọn họ một chút, nói nói cười cười cũng đã qua.

Ngày hôm sau, Chu Vân Giang và Thu Ngọc cùng Mộc Mộc và tân nương vào cửa. Thu Ngọc trước tiên giải thích một phen với Tăng Thụy Tường và Thẩm thị sự việc ngày hôm qua, nói: “Nhị ca Nhị tẩu, ta thật

sự không phải là cố ý, ta đâu có biết đứa nhỏ của Quế Anh có thể làm cho Tử Tình sượng mặt mặt ở trước bao nhiêu người, ta chỉ là nghĩ tới cuộc sống của Quế Anh quả là khó khăn, Tử Tình ngay cả Tú Thủy cũng có thể nhớ vài phần, Quế Anh nói như thế nào cũng là biểu tỵ của nàng? Tóm lại, Nhị ca Nhị tẩu, việc hôm qua, là ta hồ đồ, không suy nghĩ chu toàn.”

Thẩm thị nghe xong nhìn Tăng Thụy Tường một cái, Tăng Thụy Tường nói: “Việc này nói nữa một chút ý nghĩa cũng không có.”

Thẩm thị cười nói với tân nương: “Ta là Nhị cữu nương của Mộc Mộc, bởi vì trong nhà có việc không tiện tham gia hôn lễ của các người, chắc hẳn nguyên nhân Mộc Mộc cũng đã giải thích qua cho người rồi.”

Tân nương ngại ngùng cười nói: “Biết ạ, cữu nương, đa tạ cữu nương, trước khi đến Mộc Mộc đã nói, trừ cha nương, Nhị cữu đối với hân trợ giúp và ảnh hưởng lớn nhất, bảo ta có cơ hội hiếu thuận Nhị cữu cùng Nhị cữu nương thật tốt.”

Tân nương nói xong, cùng Mộc Mộc cung kính dập đầu lạy ba cái cho Thẩm thị cùng Tăng Thụy Tường. Tử Tình vừa nghe, nàng dâu mới này còn rất biết nói chuyện, bộ dạng cũng cũng không tệ. Đáng tiếc, Tăng Thụy Tường nghe xong lời của nàng, nói: “Hiếu thuận chúng ta thì không cần, hiếu thuận cha nương thật tốt mới là thật.”

Thu Ngọc ở một bên nghe xong, biết Tăng Thụy Tường còn đang vì chuyện hôm qua mà giận nàng, trong bụng càng thêm hối hận, Chu Vân Giang cũng muốn giải thích với Tăng Thụy Tường vài câu, thấy Tăng Thụy Tường không có hứng muốn nghe, liền dừng lại. Tăng Thụy Tường vẫn hỏi Mộc Mộc chút bài vở, lúc này, Truy Nguyệt mang theo Yên Nhiên tới.

“Nương, Thanh tỷ tỷ mời nương cùng ông ngoại bà ngoại đi ăn cơm.” Yên Nhiên vừa vào cửa đã bỏ nhào vào trong lòng Tử Tình.

Mộc Mộc vừa nghe liền đứng lên trước, tiếp theo Thu Ngọc bọn họ cũng đều muốn nói muốn đi, khéo léo từ chối lời mời cơm của Thẩm thị và Tử Tình, Thu Ngọc nói trong nhà còn có thân thích chưa đi, hôm nay trong họ còn có không ít khách nhân. Thẩm thị cũng biết nàng nói là tình hình thực tế, cũng không cố giữ lại nữa.

Tử Tình cười nói: “Lúc này, cũng có thể qua vài ngày thanh tịnh nhỉ?”

“Aiz, con người ấy à, lúc ở bên ngoài liều mạng muốn về nhà, trở về nhà vừa gặp những chuyện phiền lòng này, liền lại nghĩ đến ở bên ngoài là tốt như thế nào, dù thế nào, chờ đến lại ra cửa, vẫn là giống nhau, nên nhớ nhà vẫn là nhớ nhà.” Thẩm thị nói.

“Nương, người cái này gọi là nỗi nhớ quê, quá đối bình thường mà, rời nhà tha phương ở bên ngoài, đều từng thể hội, chẳng qua người ta nói dễ nghe hơn người, đều viết thành thơ cùng văn chương, lưu truyền xuống.” Tử Tình cười nói.

“Hóa ra còn có người chuyên viết thơ về cái này? Chẳng qua, người vừa nói nỗi nhớ gì đó này, trái lại có một chút ý này ở trong đầu, chẳng lẽ ta cũng là người có khả năng làm thơ?” Thẩm thị suy nghĩ một hồi, nói.

Tử Tình cùng Tử Lộc nghe xong cười ha ha, đối lấy một trận gõ của Thẩm thị.

Những ngày kế tiếp, Tử Tình cùng Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đi Tuệ sơn mấy lần, hoa và cây cối đều lớn lên không tệ, vừa thấy là biết thường xuyên chăm sóc, Tăng Thụy Tường thở dài: “Thư viện này, trong vòng năm năm là khó làm nổi.”

Tử Lộc nói: “Cha, chờ Vĩnh Tùng Vĩnh Bách đọc sách thêm vài năm, không cần chúng ta theo cùng nữa, ta nhất định cùng cha trở về xây dựng thư viện này, cha, người tin tưởng ta.”

“Cha, yên tâm, đến lúc đó, còn có ta cùng trở về với các người.” Tử Tình cũng trịnh trọng nói.

Thẩm thị cười nói: “Để nói sau, các tôn tử tôn nữ đều quá nhỏ, đâu bỏ xuống được? Thực ra Kinh Thành cũng không tệ, mọi người đều ở cùng một chỗ, phúc phận bao lớn đó. Cái khác đều dễ nói, chỉ là mùa đông không có rau xanh là thật không dễ chịu.”

Lời Thẩm thị nhắc nhở Tử Tình, trở về suy nghĩ dựng một cái nhà kính ở nhà, thử xem có thể trồng ra được rau xanh hay không.

Sau khi cúng thất tuần của Hà thị, Thẩm thị nói lời từ biệt với ba ca ca nhà mình, Thẩm Kiến Sơn làm tiệc tiễn biệt Thẩm thị, Tử Tình nói: “Ba năm sau, các cữu cữu cữu nương cùng lên kinh, cũng kiến thức một chút sự phồn hoa của Kinh Thành.”

Thẩm Kiến Sơn được: “Được, chỉ dựa vào lời mời của cháu ngoại gái, ta cũng muốn khỏe mạnh cường tráng mà sống đến khi đó.”

Thẩm thị nghe xong rưng rưng nói: “Đại ca nếu nói như vậy, muội tử sẽ đau lòng, có chuyện gì giải quyết không được, tìm quản gia nhà Tử Tình, hắn sẽ gửi thư đến cho chúng ta. Còn có, các ca ca tẩu tẩu xin hãy yêu quý bản thân mình nhiều hơn, ba năm sau đừng quên vào kinh đến thăm muội muội.”

Một phen nói xong mấy người Thẩm Kiến Sơn cũng là ê ẩm rồi, Thẩm Kiến Sơn đã là người qua sáu mươi tuổi, lúc này huynh muội từ biệt, gặp lại ai biết ở tuổi nào rồi?

Từ thôn Bạch Đường trở về, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị nói lời từ biệt với một nhà Tam bà bà, Tử Tình cùng Tử Lộc cũng đi nhà Thu Ngọc một chuyến, Thu Ngọc chạy tới gặp Tăng Thụy Tường, tất nhiên là có một phen không nở. Sáng sớm hai mươi sáu, Tử Tình bọn họ liền lại bước trên con đường vào kinh.

Vốn Tử Tình muốn một đường vừa đi vừa du ngoạn, nhưng là càng đi về phương bắc, thời tiết càng ngày càng lạnh, hơn nữa Tử Tình cũng quả thực nhớ thương mấy đứa nhỏ trong nhà, một đường cũng không dám kéo dài, cuối cùng chạy vào kinh trước khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống.

Về nhà, Tử Tình vừa rửa mặt chải đầu xong, Lưu thị đã phái nha hoàn tìm đến, nói là cơm chiều ăn ở nhà nàng, tẩy trần cho mọi người.

Tử Tình mang theo bọn nhỏ đi qua, đến cả cả nhà Tử Vũ cũng tới rồi, Hạ thái thái biết Tăng gia cùng Chung gia định thân, nói chuyện cùng Lưu thị trên mặt chất đầy ý cười, lời kéo tay Vĩnh Liên cũng là khen nửa ngày, vẫn là Tử Tình thấy Vĩnh Liên cúi đầu sớm không được tự nhiên rồi, thì thầm với Yên Nhiên vài câu, Yên Nhiên đi qua, lời kéo tay Vĩnh Liên nói: “Tỷ tỷ chơi với ta đi.”

Vĩnh Liên vừa nghe, vội lời kéo Yên Nhiên né tránh, Lưu thị nhìn Tử Tình cười thầm, lắc đầu, lúc này, hai người Phó phu nhân cùng Tần phu nhân cũng tới rồi, thì ra là Lưu thị cảm thấy gia bà Tử Vũ ở cùng nhau, không gọi không tốt, nhưng gọi Hạ thái thái, không có đạo lý không gọi Phó gia, cũng không thiếu Tần phu nhân, bèn gọi cả đến.

Phó phu nhân và Tần phu nhân, Hạ thái thái cùng Thẩm thị nói chuyện, cùng Thẩm thị chảy nước mắt một lúc, Xuân Đào nói cơm đã bày lên bàn rồi.

Cả nhà đang muốn ăn cơm, Tiểu Dục chạy đến, thấy Tử Tình hai mắt lóe sáng, nói: “Cô cô quả thực đã trở lại, muội muội đâu?”

Yên Nhiên ở trong phòng nghe thấy được, bỏ lại Vĩnh Liên chạy ra, chạy thẳng tới Tiểu Dục, hô: “Ca ca, ca ca, ta mang cho ngươi lễ vật rồi đấy.”

Lưu thị cười nói: “Cháu ngoại gái này, Đại cữu nương phí công thương người rồi, cũng không nói mang chút gì đến cho cữu nương.”

Yên Nhiên quay đầu cười nói: “Cữu nương cũng có, là cam.”

“Vậy ngươi mang cho ca ca là cái gì?” Lưu thị hỏi tiếp.

Yên Nhiên nói: “Là lông nhím, không thể ăn, đâm người được.”

“Thế ta muốn lông nhím không cần cam, được không? Ta còn chưa từng thấy lông nhím đâu.” Phó thị ở một bên cười nói.

Yên Nhiên nhìn Phó thị, nhú mày, có chút khó xử nói: “Nhưng là, ta chỉ có năm cái, là cho các ca ca.”

Tiểu Dục đầy mắt đều là ý cười nói: “Được, một lát nữa cho ca ca nhìn một cái.”

Hạ Văn Xương ở một bên nghe thấy được, đi tới nói: “Cũng cho ca ca một cái được không?”

Yên Nhiên nhìn hắn, chớp chớp mắt, nói: “Người không phải là ca ca.”

Hạ Văn Xương nghe xong nóng nảy rồi, tay đẩy Yên Nhiên, dậm chân nói: “Ta chính là ca ca ngươi, chính là, chính là, dựa vào cái gì cho hắn không cho ta?”

Tiểu hài tử cũng không biết cái gì là lông nhím, chỉ là đơn thuần cảm thấy, Yên Nhiên có thể cho một người ngoài như Tiểu Dực, dựa vào cái gì không cho hắn? Tử Tình cảm thấy từ sau khi Hạ thái thái đến, đứa nhỏ Văn Xương này càng ngày càng được nuông chiều rồi, động một tí là ăn vạ, liền nhìn Tử Vũ một cái.

480. Chương 483: Người Đàn Bà Chanh Chua Tử Tình

Tử Vũ quát đứa nhỏ: “Người không nói người là ca ca, phải nhường muối muối một chút, ngược lại muốn giành đồ với muối muối, người xem ca ca nào giành đồ với muối muối?”

Hạ thái thái nghe xong cũng ngồi xổm xuống đỡ dành Văn Xương nói: “Đại tôn tử ngoan, nghe a bà nói, người phải nhường Yên Nhiên muối muối, nếu không, muối muối sẽ chơi cùng người khác không chơi với người, người không thích chơi cùng muối muối sao?”

Lời Hạ thái thái nói, Tử Tình nghe thực khó chịu, ngại cho mặt mũi Tử Vũ, cũng lười so đo với nàng ta, cũng may Yên Nhiên và Văn Xương, vẫn luôn không thân lắm, còn không bằng mấy đứa Vĩnh Tùng bọn họ, Tử Tình cũng yên tâm.

Lí Dực nghe xong lời này, sớm dẫn Yên Nhiên sang một bên rồi, hỏi Lưu thị nói: “Đại cữu nương, Tiểu Dực có thể nếm thử tay nghề của cữu nương không?”

Lưu thị phản ứng lại, cười nói: “Đương nhiên là có thể, cữu nương ăn cơm của người rồi, còn chưa có mời lại người đâu, nào, người ngồi đây, ngồi cùng Yên Nhiên.” Lưu thị cười thu xếp chỗ ngồi cho Lí Dực.

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi nói đùa một hồi, biết Thẩm thị một đường mệt nhọc, cũng là không có nấn lại lâu, Tử Tình cũng sớm mang theo bọn nhỏ về nhà.

Ngày hôm sau, Tử Tình vừa gặp mặt mấy vị quản sự Vương Tài xong, chỉnh lý sổ sách xong, Tiểu Dực lại mang theo một tiên sinh đi tới, nói là muốn dạy Yên Nhiên cầm kỳ thư họa, Tử Tình kéo Tiểu Dực đến một bên hỏi: “Sao lại đổi tiên sinh?”

“Muội muội nói không thích người kia.”

“Nàng còn không thích? Sao không hỏi xem tiên sinh có thích nàng hay không? Không được chiều tật xấu này của nàng.” Tử Tình là lo lắng đổi đi đổi lại, sau này sẽ không ai dám tới cửa nữa, tiên sinh là tiên sinh tốt, nhưng học sinh, chưa hẳn là hạt giống tốt.

“Cô cô yên tâm đi, trong lòng ta đều hiểu.” Tiểu Dực nói.

Tử Tình còn muốn nói hai câu, Dương thị phái người đến tìm hai viên thuốc, nói là hai vật nhỏ bị lạnh, phỏng chừng là hôm qua bế bọn họ đến chỗ Lưu thị bị gió thổi trúng.

Tử Tình vừa nghe, cũng chẳng để ý tiên sinh này, vội tìm thuốc viên tự mình đưa qua, giúp đỡ Dương thị bón vào cho đứa nhỏ, lúc này, Thẩm thị cùng mấy người Lưu thị các nàng cũng đều tới đây.

“Nương, đại phu nói đứa nhỏ không có đáng ngại, uống thuốc rồi, ngủ một giấc, ra mồ hôi, là sẽ tốt lên ngay. Nương hôm qua vừa mới trở về, lúc này chỉ sợ còn chưa có trở lại bình thường, vẫn là trở về nghỉ ngơi đi.” Dương thị nói với Thẩm thị. Dương thị vẫn không nói nhiều lắm, nhưng là cẩn thận.

Thẩm thị tự mình sờ trán Vĩnh Ngô Vĩnh Đồng, thấy quả thật không tính là quá nóng, mới thoáng yên tâm, Phó thị ở một bên nói: “Thuốc viên nhà Đại tỷ quả thật là dùng tốt, lần trước Vĩnh Chi nhà ta uống hai viên là tốt lên ngay. Đại tỷ, thuốc viên nhà người là mua được từ tiệm thuốc nào?”

Tử Tình chỉ đành phải nói: “Không phải là mua, là Tiểu Dực đưa tới cho, nhà bọn họ có phòng thuốc riêng, lúc chế thuốc liền phối thêm một ít.”

Phó thị nghe xong cười nói: “Đứa nhỏ này, thật đúng là đứa hiểu chuyện, đồ là đồ người là người, sao ta không nhặt được một đứa cháu như vậy?”

Trần thị cười nói: “Ta cũng muốn nhặt một đứa, đi đâu nhặt?”

Lưu thị cười nói: “Chúng ta ấy à, vẫn là đừng trông vào nhặt được, quản tốt mấy đứa nhà mình đã nên đốt hương to rồi, đâu có thời gian và hơi sức đi quản đứa nhỏ nhà người khác? Mấy đứa nhà ta đã đủ cho ta bận tâm rồi.”

Đứa nhỏ lớn nhất của Lưu thị, nữ hài tử đã làm mai rồi, chỉ là chuẩn bị đồ cưới đã là một việc rất rườm rà, điều kiện bây giờ dù sao không thể so với khi Lưu thị xuất giá năm đó, Chung gia lại là gia đình lớn, tất nhiên phải tốn chút tâm tư và tiền bạc. Cũng may tiền hoa hồng xưởng thủy tinh còn tương đối khả quan, hơn nữa tiền hoa hồng cửa hàng cùng ruộng đất một năm cũng có chừng một ngàn lượng, bằng không, mua sắm đám đồ cưới này, chỉ sợ thật đúng là không lấy ra được.

Tuy như vậy, Lưu thị vẫn là lo lắng Chung gia chướng mắt, dù sao gia sản của Tử Phúc rành rành ra đây, cũng chỉ mấy năm nay mới khá lên. Tử Tình thấy vậy, liền thương lượng trước cùng mấy nhà cùng bọn họ, bên ngoài mỗi nhà cho Vĩnh Liên một ngàn lượng bạc áp đáy hòm, còn lại thì tùy ý, sau này mỗi nhà thành thân đều làm theo như vậy.

Từ nhà Tử Thọ đi ra, Lưu thị lôi kéo Tử Tình cùng Trần thị Phó thị, muốn đi phố phường xem thử có vật liệu may mặc và trang sức gì mới không.

“Đại tẩu, lại xem vật liệu may mặc? Người đã mua nhiều đó còn chưa đủ?” Trần thị oán giận nói.

“Người biết cái gì, nghe nói những gia đình chú trọng một chút, khi gả nữ, phải chuẩn bị toàn bộ vật liệu may mặc cho cả đời nữ nhi, ta lúc nào mới đến đó được?” Lưu thị có chút buồn rầu nói.

“A? May mắn ta chỉ có một nữ nhi, bằng không, còn không lo nghĩ chết, chỉ mua vật liệu may mặc đã muốn chạy gãy chân.” Tử Tình kêu khổ nói.

“Người còn buồn phiền? Nhà người dám vật liệu may mặc tốt hàng ngoại có sẵn, trong nhà cửa hàng đồ ngoại lại mở sẵn, chúng ta là không so được.” Phó thị cười nói.

Đang nói, mấy người vào Thụy Cẩm phường nổi tiếng nhất trong phố, vật liệu may mặc nơi này đều là từ phương Nam tới, bao gồm bốn loại gấm nổi tiếng là gấm Hàng (Hàng Châu), gấm Thục (Tứ Xuyên), gấm Vân (Vân Nam), gấm Tô (Giang Tô và Tô Châu), còn có những thứ khác tất cả lẫn (lụa mỏng), la (vải dệt thưa), trù (lụa tơ tằm), đoạn (gấm), là nơi quý phụ trong kinh yêu thích nhất, đương nhiên, giá cũng không phải là người bình thường có thể tiếp nhận rồi.

Tử Tình vẫn là lần đầu tiên tới nơi này, bởi vì trong kho nhà Tử Tình quả thật không hề thiếu vật liệu may mặc, trừ hàng ngoại, những thứ đó cũng đều có, sẵn là hoàng thương, mua sắm cho trong cung, Vương Tài bọn họ cũng sẽ mang tới một ít cho Tử Tình.

Tử Tình thấy Lưu thị vừa vào cửa, tiểu nhị liền nhiệt tình mà tiến lên đón, chất đầy ý cười, giới thiệu các loại hàng mới cho Lưu thị. Xem ra, Lưu thị đã là khách quen của nơi này rồi.

Quy củ của quán lớn đúng là tốt, Tử Tình các nàng được dẫn đến một gian phòng đơn nhỏ, tiểu nhị đưa nước trà lên cho, sau đó ôm một đống vật liệu may mặc tới cho Lưu thị chọn, thì ra đây là nhã gian chuẩn bị cho các phu nhân nãi nãi, dùng tấm ván gỗ ngăn cách, đỡ phải đứng ở trong đại đường bị người nhìn, không quá lịch sự.

Mấy người Tử Tình đang giúp Lưu thị lục xem, những loại gấm tốt, một cuộn lớn phải mười lượng bạc trở lên, Trần thị thấy lú lười không ngừng, thấp giọng cười nói: “Đây nếu là bản thân ta, căn bản vào cũng không dám vào nơi này.”

Lưu thị liếc xéo nàng một cái, đang muốn mở miệng nói chuyện, lúc này, gian đơn bên cạnh cũng có người tiến vào, chỉ nghe một vị phụ nhân oán giận nói: “Cháu ngoại trai nhà ta, thật sự là càng ngày càng lảm nhảm rồi, hồi còn nhỏ, vừa rảnh rỗi, là chạy tới nhà ngoại hân, giờ thì hay rồi, mười ngày nửa tháng thường

không nhìn thấy bóng người, làm cho lão phu nhân nhà chúng ta ở nhà mỗi ngày nhắc tới, còn cho là chúng ta lạnh nhạt với hân, các người nói một chút, chúng ta ai dám lạnh nhạt với hân?”

“Chẳng phải là lời này? Chuyện tương lai, đâu thể nói chính xác? Ta thấy, vị trí này...” Một thanh âm khác nói.

“Lời này cũng không thể tùy ý nói, dừng lại.” Vẫn là thanh âm của phụ nhân đầu tiên.

“Ta cũng nghe nói, cháu ngoại trai nhà ngươi không phải là nhận một cô cô gì đó sao? Gọi đúng là rất thân thiết, ta thấy còn thân hơn cô cô đứng đắn đấy. Lần trước ta thấy ở Văn gia, người khác không biết, còn tưởng rằng là con nhà đó đấy? Ta cũng là sau này tìm Nhị nãi nãi nhà ngươi mới nghe được tình hình thực tế.” Phụ nhân thứ ba nói, thanh âm này, Tử Tình nghe xong có chút quen tai.

Lưu thị các nàng nghe xong nhìn về phía Tử Tình, Tử Tình khoát tay, muốn nghe xem phía sau còn có cái gì.

“Ta cũng là biết hân nhận một cô cô gì đó, không phải là tỷ tỷ của Thám Hoa Lang Tăng gia kia sao? Chờ có cơ hội, ta cũng sẽ gặp nàng, cũng muốn nhìn một cái, dùng thủ đoạn gì, lừa gạt cháu ngoại trai ta đi mất, muốn nhận, cũng nên nhận theo tử của Thám Hoa Lang làm cô cô, nói ra ngoài còn dễ nghe một chút, nhận một nữ nhân ở nông thôn rách nát nào đó, có thể có tác dụng gì?” Tử Tình thế mới biết, hóa ra đây là cừu nường của Tiểu Dục.

“Mai nãi nãi còn đừng nói, không biết, thật đúng là không nhìn ra là nữ nhân ở nông thôn, chẳng qua là, nghe nói hình như không thể làm thơ từ, lúc ấy, ta muốn buộc nàng ta xấu mặt, ai ngờ bị nàng thần nhiên thừa nhận không thể làm, lại bị Nhị nãi nãi nhà ngươi chu toàn cho nàng vài câu, lúc này mới để cho nàng tránh khỏi.”

Phụ nhân này nói xong, Tử Tình nhớ tới phụ nhân làm khó mình ở Văn gia kia, hình như là Hộ bộ, phẩm cấp cao hơn Tử Hỉ, hình như nghe La đại nãi nãi nói họ Ngô. Phụ nhân thay Tử Tình nói chuyện kia thì ra là Nhị cừu nường của Tiểu Dục, nhưng là, Tử Tình khi đó không thấy được Tiểu Dục chào hỏi nàng ta, chẳng lẽ là không muốn để cho người ngoài biết?

Tử Tình tất nhiên không biết, bối cảnh trong nhà Ngô phu nhân này cũng là khá cứng rắn, nhà mẹ đẻ là Quang Lộc tự khanh, chuyên quản mã chính quốc gia cùng với xe ngựa Hoàng gia khi khi Hoàng gia xuất hành, là tông tam phẩm, nhà chồng là Diêm Vận Sử Hoài Nam, trong nhà cái khác không nhiều lắm, chỉ là bạc nhiều, bằng không, cũng sẽ không thể giao hảo với Mai gia nhà ngoại của Tiểu Dục.

“Người như vậy, có thể dạy dỗ ra được cái gì tốt? Ta cũng là nghe đệ muội nhà chúng ta nói, nhà nàng có một tiểu nữ oa, thân nhất với Dục nhi nhà ta, hai người hợp xướng một thủ khúc, còn rất dễ nghe.” Cừu nường của Tiểu Dục nói.

“Còn đừng nói, tiểu nha đầu kia, vừa nhìn là biết chính là một mặt giống hồ my, tuổi nhỏ như vậy đã biết dụ dỗ người, dỗ tiểu gia nhà ngươi vây xoay quanh nàng, chắc chắn, người là không thấy được, hai người này rất thân, luôn luôn tay nắm tay. Ta còn tưởng rằng là hai huynh muội đấy. Ta xem nha, nữ nhân kia chỉ sợ cũng không có tâm tư gì tốt, chỉ sợ đã sớm tính kế lên rồi, hai mẫu nữ cùng ra trận, lừa một đứa nhỏ còn không phải một bữa ăn sáng. Mai nãi nãi đúng là phải để ý rồi, bằng không, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn.” Ngô phu nhân nói.

Tử Tình vừa nghe lời này, tức giận đến lông mày dựng thẳng, bưng một ly trà nóng đi qua luôn, đám người Lưu thị vội muốn cản, Tử Tình nói: “Ai cũng đừng ngăn cản, ta cũng muốn lĩnh giáo một chút, một nữ nhân hất nước bắn lên người một đứa nhỏ năm tuổi, có thể cao thượng đến đâu?”

Ngoài cửa của đối phương có hai nha hoàn canh giữ, gặp Tử Tình không nhận ra, tựa hồ người đến không tốt, hỏi: “Vị thái thái này, xin hỏi người muốn tìm ai?”

“Phiền toái người mời Ngô phu nhân bên trong đi ra, ta có một câu muốn hỏi nàng.” Tử Tình nói.

Tiểu nha hoàn cũng không biết thân phận của Tử Tình, người ở bên trong nghe thấy động tĩnh bên ngoài, hỏi một tiếng, nha hoàn chỉ đành phải đi vào thưa lại, lúc này, Thái Vân ngoài cửa thấy Tử Tình bưng một chén nước trà thờ phỉ phỉ đi ra, bèn hỏi: “Chủ tử, xảy ra chuyện gì.”

Tử Tình nói: “Không có việc của người, người kéo nàng ta ra, để cho ta đi vào.”

Thải Vân đẩy một phát, Tử Tình liền bưng nước trà đi vào, hất luôn vào Ngô phu nhân bên trong, bởi vì các nàng chẳng ai nghĩ tới, Tử Tình sẽ động thủ, cho nên đều không có phòng bị, nhưng là làm bỏng đầy ngực Ngô phu nhân, giậm chân giữ đầy nước từ trên người xuống.

Mai nãi nãi thấy Tử Tình lạ mặt, liền quát: “Người đàn bà chanh chua từ đâu đến, người chết kia, còn không kéo ra ngoài, biết chúng ta là ai không? Cũng dám giương oai ở chỗ này?”

481. Chương 484: Vi Mẩu Yếu Cường (làm Mẹ Phải Mạnh Mẽ)

“Ngượng ngùng, ngài hình như là Mai nãi nãi nhỉ? Ta chính là tỷ tỷ của Thám Hoa Lang các người vừa mới nói, cũng là cô cô Tiểu Dục đã gọi nhiều năm. Ngài cũng là một vị mẫu thân, nghe thấy người khác vũ nhục con mình, nói vậy cũng sẽ không thể thờ ơ nhỉ?”

Tử Tình nói xong không đợi Mai nãi nãi nói chuyện, chuyển hướng Ngô phu nhân nói: “Hôm nay ta mới coi là linh giáo Ngô phu nhân rồi, thì ra Ngô phu nhân lúc bốn năm tuổi đã biết dụ dỗ nam nhân như thế nào, hiểu được những thứ hồ mỹ nói mê sảng đó, bằng không, làm sao có thể phỏng đoán được tâm tư của một đứa nhỏ bốn năm tuổi như tiểu nữ như thế chứ? Ta cũng là muốn biết, Ngô phu nhân lúc bốn năm tuổi, đã biết những cái gì?”

Ngô phu nhân lúc này mới hiểu, lời vừa rồi bị Tử Tình nghe được, vừa là xấu hổ lại là tức giận, sắc mặt một hồi đỏ một hồi trắng, nhưng là vừa nghĩ đến mình tốt xấu gì cũng là một đường đường ngũ phẩm cáo mệnh phu nhân, bị một nữ nhân ở nông thôn như Tử Tình hất nước trà, truyền ra ngoài, nàng làm sao đặt chân ở trong vòng quý phụ Kinh Thành ?

Nghĩ tới những điều này, Ngô phu nhân nói: “Quả nhiên là nữ nhân ở nông thôn, không sửa được bản tính người đàn bà chanh chua, nơi này há là chỗ người có thể giương oai, người có biết người vũ nhục một mệnh phụ triều đình là chịu tội gì không? Nhẹ thì đình trượng hai mươi, nặng thì giải vào đại lao, người cho là có chỗ dựa vững chắc, là có thể tha thứ cho người làm loạn sao?”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Ta trái lại nhớ được vừa rồi có người nói, ‘Hai mẫu nữ cùng ra trận, lừa gạt một đứa nhỏ còn không phải một bữa ăn sáng’, xin hỏi, người so sánh ai với món ăn sáng đây? Hẳn nếu là món ăn sáng, vậy ai lại là món chính đây? Tội này cần tính thế nào đây?”

Ngô phu nhân không nghĩ tới Tử Tình bắt được chỗ sơ hở trong lời nói của nàng, đánh chết nàng cũng không thể thừa nhận, Tiểu Dục là một bàn ăn sáng, Hoàng thượng là một bàn món chính, cho dù là ví dụ, cũng không thể dùng đến Hoàng gia nha! Việc này nếu truyền đến trong lỗ tai Hoàng thượng, ai dám cam đoan hậu quả là cái gì?

Lúc này, Mai đại nãi nãi mở miệng nói: “Cũng là lớn lên một bộ nhanh mồm nhanh miệng, nhưng cho dù Ngô phu nhân nói chuyện có chỗ nói sai, một thôn phụ như người, lại dám lấy trà hất một mệnh phụ, cái này gọi là dĩ hạ phạm thượng, truy cứu lên, hậu quả này, chỉ sợ không phải là người có thể gánh chịu nổi, đây cũng thật là ứng với câu nói kia, người vô tri không biết sợ. Mặt khác, xin khuyên người một câu, nước Kinh Thành sâu lắm, lần sau trước khi động thủ, tốt nhất suy nghĩ cẩn thận, người đối mặt là ai?”

Ngô phu nhân vừa nghe Mai đại nãi nãi nói chuyện bênh vực mình, bèn nói: “Aiz, ta luôn luôn thiện tâm, không nhìn được người ta khó xử. Việc hôm nay, nếu muốn giải quyết riêng, cũng không phải không thể, người quỳ xuống dập đầu cho ta ba cái, sau đó, hất nước trà lên người mình một cái, ta sẽ tha cho người, như thế nào?”

Ngô phu nhân cũng không muốn náo chuyện này quá lớn, dù sao còn có Tử Phúc, Tử Hi, tuy rằng phẩm cấp không lớn, nhưng Hoàng thượng coi trọng, nếu hai nhà xé rách mặt thật, chỉ sợ không phải là dễ kết thúc, nhưng trường hợp này, nàng dù sao cũng phải tìm trở về thể diện, dù sao, truyền ra ngoài, mặt mũi nàng ở đâu? Cho nên, nàng mới có thể nghĩ đến để cho Tử Tình dập đầu nhận sai, dù sao, ở trong ý thức

của nàng, một nữ nhân ở nông thôn, dập đầu cho một mệnh phụ như nàng, còn không phải việc hiển nhiên? Nàng cho là đây là cho Tử Tình bậc thêm xuống đó.

Lưu thị không biết thân phận của Tiểu Dục, cũng không biết Tử Tình có nắm chắc trong lòng, nàng là biết Ngô phu nhân, biết gia thế của Ngô phu nhân không phải là Tăng gia có thể chống lại, nhưng là, nàng cũng kiên quyết không thể nhìn Tử Tình chịu nhục dập đầu, liền nói: “Vị Ngô phu nhân này, việc này, dù sao cũng là người gây nên, muội muội này của ta vì nữ nhi của mình xả một hơi, cũng không đáng chỉ trích nặng, chúng ta đều là người làm mẫu thân, đều nói làm mẫu thân thì phải mạnh mẽ, đâu có người làm mẫu thân nghe được người ngoài ức hiếp con mình còn có thể ngồi im? Muốn ta nói, không bằng mỗi người lui một bước, việc này, đến đây thôi.”

“Tăng phu nhân, ta biết người cũng là nữ phẩm phu nhân, bây giờ thành quan hệ thông gia với Chung gia, nhưng việc hôm nay việc, không liên quan đến người, tiểu cô nhà người vào cửa không nói hai lời, đã lấy nước trà đổ lên người ta, người nhìn một cái, trên mặt ta, chỉ sợ đã bỏng đỏ rồi, còn có quần áo trên người, người xem, việc này truyền ra ngoài, sau này ta đặt chân như thế nào?” Ngô phu nhân giữ quần áo ướt sũng trên người nói.

Tử Tình cười lạnh nói: “Đáng tiếc, nước trà này đã ngấm một hồi rồi, bằng không, cũng là có thể để lại cho Ngô phu nhân một ít ấn ký, lần sau Ngô phu nhân mới có thể nhớ được giữ đức trong miệng, lần này là gặp được ta, coi như người may mắn, lần sau, đổi lại người khác, chỉ sợ không dễ qua cửa như vậy.

“A, ta vốn đang muốn khuyên Ngô phu nhân tha nhẹ cho người, không nghĩ tới người còn có khí phách rồi, không buông tha, cho là chúng ta không thể làm gì người ư? Người tới, bắt nàng lại, bản thân ta là muốn nhìn một cái, miệng người cứng rắn, hay là bàn tay của nha hoàn nhà ta cứng rắn.” Mai đại nãi nãi oán giận Tử Tình chiếm đoạt Tiểu Dục, đã sớm muốn xả một hơi, lúc này bèn nghĩ tới hù dọa Tử Tình một chút, muốn xem thử Tử Tình có phải thật sự không biết sợ hay không.

Lúc này, người ngoài tiến vào hai người, một người là Thái Vân, một người là nha hoàn trông cửa vừa rồi, còn có một người đứng ở bên cạnh Mai đại nãi nãi, nghe thấy Mai đại nãi nãi hét to, liền muốn tới gần Tử Tình, Trần thị và Phó thị vừa thấy, cũng vội tới gần Tử Tình, không cho nha hoàn động thủ với Tử Tình.

Thái Vân phủ tay một cái, trước tiên quật ngã nha hoàn bên cạnh, rồi qua đi một cước gạt ngã đứa kia, quát: “Làm càn, ai dám động thủ với đại nãi nãi của chúng ta?”

Ngô phu nhân thấy Thái Vân che chở Tử Tình, nhìn trang phục là thân phận nha hoàn, cười lạnh nói: “A, thật là có cái loại chủ tử gì, liền có loại nha hoàn đấy, chủ tử này không biết trời cao đất rộng bản thân chịu một không nói, liền lụy đến nha hoàn không biết sâu cạn, tặng uống tính mạng, lúc này mới oan đấy.”

“Lời này Ngô đại nãi nãi nói đúng, đúng là có loại chủ tử gì, liền có loại nha hoàn đấy, một kẻ làm nha hoàn như nô tì, đương nhiên chỉ biết trung tâm hộ chủ.” Thái Vân cười hì hì nói.

Tử Tình tất nhiên không biết, không riêng gì Tiểu Dục, đến cả Lí Hân cũng tự mình dẫn dò mấy người Thái Vân Truy Nguyệt, Tử Tình nếu có sơ xuất gì, xách đầu đi gặp. Có lời này của Hoàng đế làm chỗ dựa, Kinh Thành này, Thái Vân sợ ai?

Mai đại nãi nãi nhìn Thái Vân quen mặt, Thái Vân nói: “Đại cữu nãi nãi, tiểu gia chúng ta để cho ta đi theo Lâm đại nãi nãi, chính là sợ Kinh Thành có người không mở mắt, bắt nạt đại nãi nãi của chúng ta. Sự việc vừa rồi, nô tì cũng đại khái rõ ràng chân tướng, thật muốn truy cứu lên, chỉ sợ không phải là Ngô đại nãi nãi này có thể thừa nhận nổi, nô tì suy nghĩ cho Ngô đại nãi nãi, vẫn là sớm làm, nhận lỗi cho đại nãi nãi của chúng ta, cũng liền thôi.”

“Người không phải là người bên cạnh Dục Nhi đó sao? Làm sao chạy đến nơi này? Dục Nhi đến sao?” Mai đại nãi nãi cuối cùng cũng nhận ra Thái Vân rồi.

“Bẩm cữu nãi nãi, sau khi tiểu gia chúng ta đưa ta cho vị Lâm đại nãi nãi này, chủ tử của ta chính là Lâm đại nãi nãi, tiểu chủ nói, Lâm đại nãi nãi nếu có sơ xuất gì, nô tì tự kết thúc là được.” Thái Vân nói.

Ngô phu nhân vừa nghe Thái Vân là nha hoàn bên cạnh Lý Dục, hướng hồ nghe lời nói của nha hoàn này, Lý Dục đối với Tử Tình không phải là để tâm bình thường, liền không dám tỏ mạnh, thân phận của nàng,

cũng chỉ ức hiếp Tử Tình một chút, ai ngờ lại đụng phải nghịch lân của người ta, Tử Tình ngay tại cách vách trùng hợp nghe thấy được.

Lúc này, vị phu nhân bên cạnh vẫn luôn không mở miệng nói: “Lời nói vừa rồi, đúng là Ngô phu nhân hơi quá mức, một đứa nhỏ bốn năm tuổi, có thể biết cái gì? Chúng ta đều là người làm mẫu thân, ai nghe xong không tức giận?”

Lưu thị vội nói: “Chẳng phải là lý này? Lại nói tiếp, muội tử này của ta vẫn luôn là người tính tình tốt, bao nhiêu năm nay, ta thật đúng là lần đầu tiên thấy nàng tức giận như vậy, động thủ với người khác. Các người ngẫm lại, tượng đất cũng có ba phần thổ tính, huống chi liên quan đến thanh danh con mình? Đối lại ai, ai cũng không nhịn được.”

Lưu thị cũng là thấy Tử Tình tựa hồ chiếm thượng phong, liền không khuyên Tử Tình nữa, kệ Tử Tình nào đi, dù sao có Thái Vân che chở.

Trần thị và Phó thị bởi vì thân phận khá thấp, trường hợp này, thật sự không thích hợp hai nàng mở miệng, nhất là Trần thị, cũng chưa từng qua lại với phu nhân nhà quan, lại càng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể bảo vệ ở bên cạnh Tử Tình, Tử Tình thấy hành động vừa rồi của các nàng, trong bụng âm áp.

Thái Vân nhìn chằm chằm Ngô phu nhân, đến cả Mai đại nãi nãi cũng không nói chuyện thay nàng nữa, Ngô phu nhân không thể không cúi đầu, quỳ gối hành lễ cho Tử Tình, nói: “Lời vừa rồi, đúng là ta thiếu suy nghĩ, ta nhận lỗi với Lâm nãi nãi, cũng xin lỗi Lâm gia tiểu thư.”

“Thế là được rồi, nói ra rồi, đến đây bỏ qua. Về sau, chúng ta còn ở trong một thành, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, chúng ta ấy à, cũng được gọi là không đánh nhau thì không quen biết, còn Lâm nãi nãi, đại nhân không chấp tiểu nhân, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Có lẽ, sau này còn có lúc hỗ trợ lẫn nhau. Các người nói có đúng hay không? Trước tiên ta là nói một chút về bản thân ta, ta là đệ tức (em dâu) nhà mẹ đẻ Mai đại nãi nãi, người ta gọi là Thường đại nãi nãi.” Thường đại nãi nãi nói.

Thường đại nãi nãi này vừa nói, vừa đứng lên, đưa mắt ra hiệu cho Mai đại nãi, Mai đại nãi nãi cũng cười nói: “Đúng vậy, Lâm nãi nãi đã là cô cô của Dục nhi, chúng ta cũng liền xem như quen biết. Ngày khác cùng ngồi một chút.”

Nữ nhân trong quan trường này, giỏi nhất là tùy mặt gửi lời, thấy gió lái theo, vừa thấy sức nặng của Tử Tình trong lòng Lí Dục, ai dám dễ dàng đắc tội?

“Mai đại nãi nãi, Tử Tình cũng không dám, miệng Tử Tình cũng không có cứng rắn như tay của nha hoàn của Mai đại nãi nãi.” Tử Tình còn ghi hận chuyện Mai nãi nãi muốn đánh nàng vừa rồi, mặt nữ nhân này, thay đổi có chút nhanh rồi.

Thực ra, Mai gia này, cũng không phong quang như Tử Tình nghĩ, mẫu thân của Lí Dục chết sớm, hoàng hậu bây giờ đổi thành người khác, đối với Mai gia, đã sớm nhìn không vừa mắt, khắp nơi bởi móc chèn ép. Bên cạnh Hoàng thượng, cơ thiếp đông đảo, chỗ nào còn có thể để ý Mai gia? Áp bảo (loại đồ để đánh bạc) bây giờ của Mai gia, chỉ có thể đặt ở trên người Lí Dục, trông cậy vào sẽ có một ngày Lí Dục có thể ngồi lên vị trí kia, chiếu cố Mai gia vài phần.

Nhưng Hoàng hậu bây giờ thế đang mạnh, người ta còn có hai nhĩ tử ruột thịt, nhà mẹ đẻ thế lực cũng không yếu, có thể trợ mắt nhìn Lí Dục uy hiếp đến lợi ích con mình sao? Cho nên, mới có thể sự kiện hạ độc lần đó thăm dò, ai biết sự thật rốt cuộc như thế nào? Đương nhiên, những chuyện đó sẽ không phải là một người ngoài như Tử Tình có thể biết được.

Cho nên, Mai đại nãi nãi sau khi thấy Thái Vân, mới hiểu được, Tử Tình này, là không tùy tiện đắc tội được, Lí Dục đã dám đưa đám người Thái Vân cho Tử Tình, Thái Vân đã dám nói chuyện như vậy, nói vậy, những điều này đều là qua con đường sáng của Hoàng đế, Hoàng đế là biết sự tồn tại của Tử Tình, cũng là tán thành sự tồn tại của Tử Tình, bằng không, làm sao có thể cho phép nhĩ tử mình làm vậy như vậy?

482. Chương 485: Tặng Vật Liệu May Mặc

Lưu thị nghe xong lời Tử Tình nói, kéo Tử Tình một cái, cười nói: “Được rồi, chúng ta cũng đi ra ngoài hơn nửa ngày rồi, cũng nên trở về, sẽ không quấy rầy nhã hứng của các vị phu nhân nữa.” Lưu thị nói xong liền lôi Tử Tình đi ra muốn đi ra ngoài.

Tử Tình nói: “Việc chính chúng ta còn chưa có làm đâu, vật liệu may mặc còn chưa có chọn xong.”

Phó thị vuốt ngực nói: “Đại tẩu, người đã sắp hù chết chúng ta rồi, còn có tâm tình mua đồ?”

“Đúng vậy, tìm ta, bây giờ còn đập không ngừng, cũng hù chết ta rồi. Lúc đó đã nghĩ, sau khi ra ngoài, chúng ta vẫn là nhanh chóng về quê đi. Kinh Thành này, thật đúng là không thể nán lại thêm.” Trần thị cũng nói.

“Yên tâm đi, được rồi, vì an ủi cho các người, vật liệu may mặc chỗ này, ba người các người mỗi người chọn một tấm, coi như ta tặng các người.” Tử Tình nói.

“Thế này còn không kém nhiều lắm.” Trần thị cùng Phó thị cười nói.

Lưu thị liếc xéo Tử Tình một cái, cười nói: “Trước hết sờ sờ trên người người mang bạc không?”

Tử Tình vừa nghĩ, đúng vậy, hôm nay là tạm thời ra ngoài, trên người thật đúng là không mang ngân phiếu, bèn cười nói: “Ta biết trên người Đại tẩu chắc chắn có, không bằng mượn một trăm lượng trước, trở về liền sai người đưa trả người.”

“Đức hạnh, thôi đi, là ta lôi kéo người tới, đâu thể để cho người một bụng tức, lại để cho người tiêu pha đây?” Lưu thị cười nói.

“Đại tẩu chưa từng nghe nói, nữ nhân vừa tức giận, là thích ra phố mua đồ, tiêu hết bạc rồi, cũng là thoải mái ngay.” Tử Tình nói.

Mấy người Lưu thị cũng biết Tử Tình không thiếu chút ấy, liền không tranh luận với Tử Tình nữa. Mấy người nói xong, liền lại lần nữa đi vào gian đơn vừa rồi, bắt đầu chọn vải vóc, Tử Tình chọn riêng cho Thẩm thị và Tăng Thụy Tường một cuộn gấm Tô màu thiên thanh trúc lan, nghĩ nghĩ, cũng chọn cho Dương thị và Tử Vũ một cuộn gấm Thục đỏ thắm chim khách treo mai, chường quây tự mình thay một ấm trà nóng đi vào, tranh cãi ầm ĩ vừa rồi, hẳn tất nhiên là nghe thấy được, nhưng là, người tới nơi này, một người hẳn cũng không đắc tội được, chỉ có thể trốn.

Từ Thụy Cẩm phường đi ra, mấy người lại đi một chuyến đến cửa hàng bạc, dứt khoát chọn mấy mẫu trang sức mới ra, tóm lại, một trăm lượng ngân phiếu của Tử Tình, là tiêu sạch sẽ, số lẻ còn lại, mua cho bọn nhỏ chút điểm tâm của Thập Cẩm Trai trở về.

Vào cửa nhà, Tử Tình nói với Lưu thị: “Đại tẩu, sau này này dạo phố, vẫn là không cần gọi ta nữa, mỗi lần đi ra ngoài, luôn có thể gặp phải chút chuyện không thoải mái.”

Lưu thị cười nói: “Tình nhi, người đây nếu gọi là không thoải mái, vậy hôm nay Ngô phu nhân mới gọi là nôn đấy! Một đường đường ngũ phẩm cáo mệnh như nàng, nhà chồng và nhà mẹ đẻ thế lực cũng không yếu, người bắt đầu đã hắt một chén nước trà cho người ta, còn bắt người ta chịu lỗi cho người, người ta còn không biết tìm ai xả cơn giận này đâu?”

“Đó ai bảo nàng ta không giữ đức trong miệng, nữ nhi thanh thanh bạch bạch của ta, dựa vào cái gì để cho nàng ta hắt nước bẩn? Ta nếu là có mấy người Thái Vân, ta vả thẳng vào mồm nàng ta rồi.” Trong lòng Tử Tình còn cảm thấy chưa hết giận.

Thải Vân ở một bên cười nói: “Được rồi, nãi nãi cũng đừng tức giận nữa, cữu nãi nãi nói rất đúng, nàng chỉ sợ trong lòng càng nôn mửa đấy, nãi nãi yên tâm, lần sau nếu có người còn dám nói xấu tiểu thư, nô tì trút giận thay nãi nãi, trước hết vả vào mồm ả một cái.”

“Được, nhưng đừng làm lung tung. Nếu thật làm cho không xuống đài được, chỉ sợ chúng ta về quê cũng không thể về.” Trần thị vừa nghe sợ hãi.

Phó thị cười nói: “Nhị tẩu sợ cái gì, dù sao có Đại tỷ mà. Không thấy Đại tỷ luôn luôn có phúc tinh trên cao chiếu vào sao? Lần trước ở trong tiệm, cãi nhau với Văn gia, cuối cùng cũng là Văn gia nhận lỗi, hôm nay cũng là có kinh hãi nhưng không có nguy hiểm, ta coi như đã nhìn ra, Kinh Thành này, Đại tỷ đúng là đi ngang rồi.”

Phó thị cùng Lưu thị đều ẩn ẩn đoán được thân phận của Lí Dực hân là Hoàng gia, Lưu thị là đối với sự việc Mai gia hiểu biết một ít, Phó thị tuy là đoán, chẳng qua, cũng không muốn tìm Tử Tình xác nhận, tất nhiên không thể nói với Trần thị. Cảm thấy như vậy tốt hơn, còn chưa có gánh nặng gì trong lòng.

“Đi ngang cũng là không dám, chẳng qua là, ta thật đúng là không nghĩ tới, những người này lại có thể hất nước bắn lên người một đứa nhỏ bốn năm tuổi, các nàng nhưng là tiểu thư khuê các từng chịu dạy dỗ một cách nghiêm khắc nha, chỉ đức hạnh này?” Tử Tình hỏi.

“Đại tỷ, đây tính cái gì, việc bắn thử trong trạch môn nhiều lắm, người cho là các nàng đi ra ngoài ôn hòa lịch sự, mặt mũi hiền lành, liền cho rằng các nàng ở nhà cũng như vậy, đó mới gọi là nhìn nhầm. Đại tỷ là chưa từng chịu thiệt của các nàng, thường ngày cuộc sống đơn giản, khi nào chịu thua thiệt, người sẽ biết sự “tay đen tim cũng đen” của các nàng.” Phó thị nói.

Phó thị năm ngoái vì chuyện của Phó đại nhân, bên ba khắp nơi không ít, chịu rất là nhiều đau khổ, cho nên, cũng coi như có cảm xúc mà phát ra đi.

“Người khác ta là không biết, dù sao ta ra đường là sẽ lôi kéo Tử Tình, có náo nhiệt hay ho, còn có đồ miễn phí, sao lại không làm?” Lưu thị cười nói.

Tử Tình cười trả lời: “Phi, không ngờ ta đã sinh một bụng khó chịu như thế, còn phải tiêu pha. Không đi.”

Tử Tình về nhà lấy ngân phiếu, nghĩ tự mình đi đưa vật liệu may mặc cho Thẩm thị bọn họ, thuận tiện đi thăm Thẩm thị và Tăng Thụy Tường. Thẩm thị thấy đồ, tất nhiên nói tốn kém, nói Tử Tình lại lãng phí tiền bạc, Tử Tình liền cùng nói giỡn giải thích một hồi.

Tử Tình đưa đi cho Dương thị, Dương thị cũng là một phen dùng lời khiêm tốn, đến nhà Tử Vũ, Hạ thái thái đang nói chuyện cùng Tử Vũ, thấy Tử Tình, vẻ mặt tươi cười, nói: “Tử Tình thật đúng là mấy hôm chưa đến nhà ta rồi, đến đến, mau ngồi.”

Tử Tình cười nói: “Hạ thái thái, ta từ quê trở lại mới hai ngày, đây cũng đã là lần thứ hai tới cửa rồi.”

Tử Vũ thấy vật liệu may mặc trong tay Tử Tình, hỏi: “Đại tỷ đi dạo phố?”

Tử Tình đưa vật liệu may mặc cho Tử Vũ, nói: “Lúc này, đi theo Đại tẩu các nàng đi Thụy Cẩm phường, mua cho mấy người các người mỗi người một chất vải.”

“Tỷ tỷ lại tiêu pha rồi. Bộ dạng này của ta, còn mặc cái gì chứ?”

Hạ thái thái nghe xong nhận vật liệu may mặc từ chỗ Tử Vũ, mở ra cẩn thận sờ sờ, xem xem, nói: “A, chất liệu này đúng là rất tươi sáng. Ta cũng là nghe nói vải vóc nơi đó, rẻ nhất không có mười lượng bạc một cuộn là không lấy được, chắc chắn, còn có trên trăm lượng bạc một cuộn đấy, ai ya, vẫn là Tử Tình của chúng ta ra tay hào phóng, rốt cuộc là người có tiền, muốn ta nói, tỷ muội này chính là tỷ muội, tới khi nào, người làm tỷ tỷ, cũng vẫn là nhớ tới muội tử của mình, Tử Vũ, cũng đừng quên, cái tốt của tỷ tỷ người.”

Một năm Hạ gia thu vào chỉ là hơn một ngàn lượng, ở trong thành An Châu coi như hương thân phổ thông, giờ vào kinh, cũng chỉ là người hạ đẳng, Hạ thái thái lúc này, càng hi vọng nhi tử mình có thể thi đỗ, không nói có thứ tự tốt, kém nhất cũng phải giống như Tử Phúc, trúng đồng tiến sĩ, như vậy, mới có thể nhập sĩ, về sau, dựa vào Tăng gia, mới có thể từ từ nâng lên.

Còn có, Tử Tình này, cũng không thể xem nhẹ, một người buôn bán như Lâm Khang Bình vậy mà cũng được Hoàng thượng đối xử đặc biệt, chẳng những cho phép hân theo quan viên xuất dương, còn cho phép Lâm gia một thân phận Hoàng thương, lại là thất phẩm nghĩa quan gì đó, đây rõ ràng là điếm báo muốn trọng dụng Tăng gia.

Tử Tình cùng Hạ thái thái vẫn luôn là không thềm nói nhiều hơn nửa câu, thấy vậy, liền đứng lên, mà nha hoàn lúc này lại mang theo Văn Xương Văn Lâm tiến vào. Văn Xương thấy Tử Tình, nhào tới, hỏi: “Di nương, muội muội đâu? Làm sao ta đi tìm nàng, cũng không tìm được?”

Tử Tình không thể có thái độ gì đối với một đứa nhỏ, huống hồ, còn là con của Tử Vũ, bèn sờ mặt hắn, nói: “Muội muội bận đi học đó. Bây giờ nàng đều chơi cùng Vĩnh Huyền các nàng, Tiểu Văn Xương của chúng ta chuẩn bị khi nào thì vào học đây?”

“Nương ta đã dạy ta đọc thuộc lòng Tam Tự Kinh rồi, đó chính là đi học sao? Muội muội biết đọc thuộc lòng không?” Văn Xương ngửa cổ hỏi.

Tử Tình cảm thấy đứa nhỏ này giờ khắc này cũng rất đáng yêu, dứt khoát bế hắn lên, nói: “Muội muội cũng học đây, ngày khác các ngươi tỷ thí một chút.”

Không nghĩ tới Hạ thái thái ở một bên nghe xong lời này, nói: “Thế Văn Xương buổi tối mỗi ngày đều phải thật cố gắng, mỗi ngày tìm muội muội tỷ thí một lần, nếu thua, a bà sẽ đánh mông ngươi.”

Tử Tình vừa nghe lời này, liền đặt Văn Xương xuống, nói: “Văn Xương, di nương chỉ là một câu nói đùa, muội muội chỉ học được vài câu, đâu biết tỷ thí cái gì? Muội muội còn nhỏ mà, di nương cũng không bắt nàng, muốn chơi thì chơi đi.”

Tử Tình nói xong, liền cáo từ về nhà, Hạ thái thái để cho Tử Vũ đưa ra ngoài, Tử Vũ cười nói: “Tỷ tỷ không nhịn được rồi à?”

Tử Tình nhỏ giọng dặn dò nói: “Đức hạnh, còn không phải là vì ngươi. Đứa nhỏ này ngươi để tâm nhiều một chút, đừng để cho nàng dẫn dắt sai lệch.”

Tử Tình trở về nhà, Thư Ngọc đang cùng Thư Vi dạy Yên Nhiên đặt bút viết chữ, thấy Tử Tình, vội bỏ lại công việc trong tay, một đám nhào tới ôm ấp Tử Tình, kể chút tin đồn thú vị một ngày ở học đường, cùng với tiên sinh lại dạy những thứ gì, bọn họ hiểu đúng hay không, đây là một quy củ định ra từ khi Thư Duệ đọc sách đã bắt đầu hình thành.

Sau đó, Tử Tình thật đúng là không không ra khỏi nhà nhiều lắm, ở trong phòng nghĩ tới việc làm nhà kính, bởi vì là giai đoạn thí nghiệm, Tử Tình cũng không muốn bỏ vốn quá lớn, để cho Lâm Hưng tìm một thợ mộc, trên mặt đất làm cái lằng gỗ, làm mấy cái khung gỗ cao năm thước, đương nhiên, ở giữa chia ra rất nhiều ô nhỏ, nóc nhà, tất nhiên cũng là bốn khung gỗ có thể hoạt động một thước vuông, ở giữa đều gắn thủy tinh lên, như vậy, bất luận từ góc độ nào đều có thể nhận chiếu sáng, giữa trưa lúc mặt trời nóng nhất, còn có thể lấy nóc nhà xuống, để cho rau xanh thông gió, tiến hành sự quang hợp. Đương nhiên, nếu gặp phải ngày có tuyết, sẽ trải một tầng rơm rạ lên.

Tử Tình tự mình khom lưng tưới nước ấm lên mảnh đất nhỏ ở trong nhà kính này, cày rồi, rắc chút hạt giống cải dầu đã ngâm qua nước ấm, bởi vì Tử Tình biết cải dầu này là dễ sống nhất. Đến buổi tối, Tử Tình còn muốn treo mảnh cỏ cho nhà kính này, trải một tầng rơm rạ lên cho đất trồng rau, đặt một cái lò sưởi ở giữa nhà.

Hoa ma ma thấy cười nói: “Nãi nãi, thì ra phòng ấm này, không thể bớt việc hơn cái ở địa phương chúng ta, một ngày mấy lần tỉ mỉ hầu hạ, đám rau này nếu không lên được, tâm tư của nãi nãi có thể bị uống phí rồi.”

Như vậy qua chừng mười ngày, Tử Tình cuối cùng cũng nhìn thấy có mầm xanh nhỏ xồng ra, nhưng là lá tỏi và hành lá Tử Tình trồng ở trong chậu hoa, ban ngày để ở trong nhà kính, buổi tối bưng vào trong phòng, đã dài được hai ba tấc rồi.

Thẩm thị biết Tử Tình làm phòng ấm bằng thủy tinh, không có việc gì cũng sang đây nhìn xem, giúp đỡ Tử Tình chăm sóc cải dầu trong nhà, xem ra con đẻ bụng hơn cả Tử Tình, đương nhiên tò mò không chỉ một mình Thẩm thị, còn có Tăng gia mọi người hầu hết đều đã đến tham quan, cải dầu còn chưa có mọc ra, đã bị mọi người nhớ thương lên rồi.

483. Chương 486: Khang Bình Về Nhà

Cả một mùa đông này, Tử Tình gần như không ra khỏi nhà nữa, một là thật lòng ngại lạnh, hai là mình cũng không có gì cần mua, đồ ăn, cơ bản đều là trong trang đưa tới, phương bác cũng có một ưu điểm lớn, tất cả loại thịt, đều bọc kỹ trong tuyết bỏ đó, có thể ăn được mấy tháng.

Cải dầu nhà Tử Tình cũng là mọc ra không ít, nhưng là rất mảnh khảnh, còn chưa đủ cho một mình Thẩm thị, Tử Tình bọn họ, cũng chỉ là lúc nấu cho đứa nhỏ chút mì sợi hoặc vằn thắn có thể thả vào một chút.

Tiểu Dục biết được, còn đặc biệt muốn cầm một nắm về nhà, nói là muốn cho hân cha ném thử rau xanh tươi mới, Tử Tình cũng không có cách nào cự tuyệt tấm lòng hiếu thảo của một đứa nhỏ.

Hai mươi sáu tháng chạp, Tử Vũ sinh nam hài, coi như sinh sản thuận lợi, Hạ thái thái cùng Hạ lão thái thái vui mừng cười không khép miệng lại được, bày rượu một ngày, đặc biệt mời Tăng gia, Phó gia, Tần gia ba nhà ngồi một chút, đương nhiên, Phó đại nhân cùng Tần đại nhân Tết cũng không thể về nhà, Phó phu nhân cùng Tần phu nhân nhìn phu thê nhà khác đoàn tụ, chỉ hai nhà nàng trời ngăn đất cách, còn không biết chuyện gì xảy ra đâu, trong lòng hơi có chút không phải tư vị gì.

Đương nhiên, Tết này, Lâm Khang Bình và Tử Hỉ cũng vẫn là chưa trở về, Hoàng đế cũng vẫn là vào ngày trừ tịch tặng một phần hạ lễ và một bàn tiệc rượu cho Thẩm thị, chẳng qua tháng giêng này, Lưu thị cũng bận rộn hơn năm ngoái rồi, giữa các phu nhân đón đến đưa đi, nếu không chính là ở nhà bày rượu mời khách, nếu không chính là đi ra ngoài dự tiệc, ngay cả Tử Phúc cũng cười nàng: “Một phụ nhân như ngươi, còn bận rộn hơn cả ta, khó khăn lắm ta mới được nghỉ vài ngày, cũng không thấy ngươi ở nhà ăn cơm mấy bữa.”

Lưu thị nghe xong mới hơi thu liễm chút ít, từ chối một ít tụ hội không quen biết lắm, mấy gia đình mình thay phiên nhau làm chủ mời cơm mấy ngày.

Tử Lộc cùng Trần thị vào ngày mừng hai tháng hai mang theo Vĩnh Tùng về An Châu đi thi, kèm thêm Vĩnh Huyền cùng Vĩnh Sam, Trần thị ra ngoài vài năm rồi, cũng muốn về nhà thăm phụ mẫu một chút, bèn để lại Vĩnh Bách ở lại đọc sách, mang theo mấy đứa nhỏ khác trở về quê.

Nguyên quán của Thư Duệ tuy là Kinh châu, nhưng không ở Kinh huyện, là huyện Hoài ở phụ cận, Tử Tình chỉ đành phải tự mình dẫn theo hân đi huyện Hoài tham gia huyện thử, từ huyện Hoài trở về, Thư Duệ lại bận rộn ứng đối phủ thử, còn may, hai mục sau, đều là ở trong Kinh Thành.

Tử Tình đi theo Thư Duệ một đường thi xuống, cơ hồ còn khấn trương hơn Thư Duệ, cũng có chút hiểu được khi thi đại học, tâm tình của bậc cha mẹ chờ chực dưới ánh mặt trời chói chang ngoài cổng trường. Thi lại thi, thẩm thoát, lại đến ngày hạ rồi.

Cũng may Thư Duệ còn rất không chịu thua kém, mỗi lần thi xếp hạng đều khá gần phía trước, một lần viện thử kém cõi nhất, cũng là xếp thứ chín, trực tiếp vào Quốc Tử Giám học theo (dành cho các học sinh nhỏ tuổi có thành tích thi xuất sắc, không chính thức, chỉ được dự thính).

Thực ra, theo ý Thư Duệ, là muốn trực tiếp đi Tây Dương, Tử Tình không đáp ứng, thứ nhất là tuổi quá nhỏ, Tử Tình không yên lòng, thứ hai, Lâm Khang Bình đến bây giờ còn chưa có về nhà, chuyện bên ngoài, bàn luận thế nào, Tử Tình hoàn toàn không biết gì cả, đâu thể tùy ý để đứa nhỏ đi ra ngoài?

Mùa hè này, Tử Tình vẫn mang theo bọn nhỏ qua Khang viên, Thư Ngọc ở đầu năm cũng đi theo Thư Ngạn vào Văn Sơn thư viện, Thư Vĩ liền mỗi ngày cùng Vĩnh Chương, Vĩnh Nam đến trường, giữa hai bên hết sức thân mật, Tử Tình liền cũng đưa Vĩnh Chương cùng Vĩnh Nam đi Khang viên, đương nhiên, còn có Vĩnh Bách còn có Vĩnh Dung, Vĩnh Lăng cùng Vĩnh Cẩm, là Yên Nhiên mời riêng. Vĩnh Liên là ở trong nhà chuẩn bị gả, đã định là ngày tốt mười sáu tháng mười rồi.

Chẳng qua làm Tử Tình đau đầu là, còn có ba đứa Tiểu Dục cùng Văn Tinh Vực, La Hạo Viêm cũng bị đưa tới. Tóm lại toàn bộ Khang viên, trẻ con tất cả lớn nhỏ là có mười ba đứa, còn không tính nha hoàn cùng gã sai vặt đi theo, Tử Tình tất nhiên cũng không có khả năng sẽ đi dạy bọn nhỏ thứ gì mới mẻ, nhưng là dạy bọn họ không ít tri thức trồng trọt, nhận biết không ít cây nông nghiệp, tự mình tham dự một số việc đồng áng đơn giản.

Tử Tình vẫn luôn than vãn mình chính là một giáo viên nhà trẻ số khổ, mỗi ngày giúp đỡ xử lý cơm canh, chơi đùa cùng bọn nhỏ, thời gian một ngày này cũng đủ bận rộn.

Ngày hôm đó, đã mừng mười tháng bảy rồi, bọn nhỏ lại đi ra sông mò cá, Tử Tình nói buổi tối sẽ nướng cá cho mọi người, cá nuôi trong nước chảy này quả nhiên so với cá nuôi trong hồ nước thường ngày ngon hơn một chút, không chỉ Tử Tình thích ăn, bọn nhỏ cũng đều thích ăn, nước sông mùa hè không sâu, bọn nhỏ đều thích chơi đùa ở trong sông, đối với việc mò cá bắt cá vẫn là làm không biết mệt.

Một mình Tử Tình ngủ trưa ở trong phòng, bỗng nhiên, nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài, Tử Tình đầu tiên là sững sờ một hồi, chờ hiểu được rồi, liền vội vàng hấp tấp bò dậy, còn chưa có mặc quần áo tử tế, đã bị người tiến vào cực nhanh ôm đầy ngực rồi.

Nước mắt vui sướng một giọt một giọt rơi ở trên quần áo của Lâm Khang Bình, cũng rơi vào trong lòng hắn, “Thực xin lỗi, lần này, đi thật sự hơi lâu. Ta cũng đã quên, hương vị trên người người rồi.”

Tử Tình vừa nghe, đưa tay nhéo ngang hông Lâm Khang Bình vài cái, nói: “Thành thật khai báo, trên người có mùi của nữ nhân khác hay không?”

“Người ngửi thử, ngửi kỹ vào, chẳng qua, ta phải ngửi mùi trên người người trước.” Lâm Khang Bình nói xong liền muốn cởi áo cho Tử Tình.

Lúc này, Thư Duệ bọn họ chạy vào sân, hô: “Nương, có phải cha đã trở lại hay không, có phải cha đã trở lại hay không.”

Hoa ma ma canh giữ ở cửa cổng trong, không biết nói cái gì với Thư Duệ bọn họ, bên ngoài không có động tĩnh rồi, Tử Tình đẩy Lâm Khang Bình nói: “Đi thăm bọn nhỏ trước, bọn họ đã hơn hai năm không gặp người rồi, nữ nhi chỉ sợ cũng không nhớ được bộ dáng của người nữa.”

Lâm Khang Bình thở dài, theo lời đi ra ngoài, Tử Tình theo sau tựa vào trên khung cửa, thấy mấy đứa Thư Duệ hưng phấn mà bổ nhào vào trên người Lâm Khang Bình, thấy Lâm Khang Bình lần lượt ôm đứa nhỏ ném lên, bên tai vang lên tiếng thét chói tai đầy hạnh phúc của bọn nhỏ, Tử Tình giương mắt nhìn lên đỉnh đầu, buổi chiều ngày hạ, khê cười. Thì ra, cảm ngộ hạnh phúc bình thường chỉ là trong một cái chớp mắt nào đó.

Lúc ăn cơm chiều, Lâm Khang Bình bế Yên Nhiên, vẫn không chịu buông tay, rốt cuộc là thiên tính phụ nữ (cha và con gái), một hồi là quen thuộc ngay rồi. Lâm Khang Bình kể chút hiểu biết về hải ngoại cho bọn nhỏ, Tử Tình thể mới biết, nhóm học sinh Quốc Tử Giám đi theo bọn họ xuất dương vẫn ở lại nước ngoài, muốn học thành trở về, chỉ sợ còn phải hai năm nữa.

“Cha, người nói với nương, ta cũng muốn đi Tây Dương học tập, cha, ta muốn học kỹ thuật của người Tây Dương, người cũng nói, kỹ thuật của bọn họ, có rất nhiều là mạnh hơn chúng ta.” Thư Duệ nói.

“Việc này, cha thật đúng là không quyết định được, nghe nương người nói, người không phải là tú tài sao? Khó khăn lắm thi được vào Quốc Tử giám, vì sao muốn đi quốc gia Tây Dương? Phải biết rằng, một đường bốn ba, khổ sở này, người bình thường đều không chịu nổi.” Lâm Khang Bình nói.

Thư Duệ nhìn Lâm Khang Bình nói: “Cha, ta không sợ, người và nương không phải là thường dạy chúng ta, không có bất kỳ thứ gì là có thể không trả giá nỗ lực mà có được, ta còn trẻ, đi ra ngoài học vài năm, trở về lại hiếu kính các người thật tốt cũng giống thế.”

Tử Tình vội nói: “Được rồi, được rồi, chờ mấy ngày nữa rồi nói sau. Khó khăn lắm cha người mới trở về, cả nhà đoàn tụ rồi, người lúc này nói muốn đi, cha người cũng sẽ không nỡ. Ngoan nào, chờ mấy ngày nữa sẽ bàn lại.”

Văn Tinh Vực và La Hạo Viêm nghe xong đều nói: “Không bằng chúng ta cũng đi xem xem, nghe nói người Tây Dương là tóc vàng mắt xanh, chúng ta muốn đi cùng, cô cô khẳng định có thể yên tâm.”

Hai đứa nhỏ này, năm nay cũng đều thi Hương rồi, thành tích của Văn Tinh Vực còn tốt hơn Thư Duệ chút ít, là xếp thứ sáu, La Hạo Viêm là mười tám, cũng là đi theo con đường văn cử. Cho nên, hai đứa nhỏ này mới có thể nói, cũng muốn đi Tây Dương kiến thức một chút, tầm tuổi này, nào có người không tò mò đối với thế giới bên ngoài?

Tử Tình nghe xong trái lại không nhiều lời, nếu mấy nhà này đi chưa hẳn không phải là chuyện tốt, đối với bản thân đối với quốc gia đều có ích, không cần phải nói, tương lai Lí Dục nếu ngồi lên vị trí kia, Văn gia và La gia, khẳng định đều là trọng thần.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình cúi đầu trầm tư, bèn nói: “Các người muốn đi ra ngoài, đều có cơ hội, Tử Hỉ cứ cứ đã bàn xong với Đại Anh Quốc rồi, về sau hàng năm chúng ta đưa ba mươi đứa nhỏ đi qua chỗ họ học tập, bọn họ cũng hàng năm đưa ba mươi đứa nhỏ tới đây học tập văn hóa phương Đông, cái này gọi là trao đổi sinh gì đó, một nhóm người Tây Dương đầu tiên theo sau đến ngay, việc này, năm ngoái Hoàng thượng đã chấp thuận rồi. Chúng ta cũng là chờ Hoàng thượng hồi âm, bằng không, đã sớm trở về rồi.”

Thư Duệ vừa nghe vui vẻ rồi, nhìn Văn Tinh Vực và La Hạo Viêm nói: “Được, chúng ta hãy bằng bản lĩnh của mỗi người, xem ai có thể thi được, tốt nhất, chúng ta đều có thể đi.”

Tử Tình chú ý tới Tiểu Dục ở một bên hình như có chút rầu rĩ không vui, xem ra, cũng là vì thân phận của mình mà buồn rầu, hẳn là không có khả năng được đi ra ngoài.

Tử Tình kéo hẳn ngồi xuống bên cạnh mình, thấp giọng nói: “Mỗi người từ nhỏ đều có sứ mệnh và trách nhiệm của chính hắn, sứ mệnh và trách nhiệm của người không giống với người khác, hơn nữa, sứ mệnh và trách nhiệm của người liên quan đến tình trạng sinh tồn của ngàn vạn người, cho nên, cô cô hi vọng người, ánh mắt có thể phóng xa một chút. Người yên tâm, cho dù không ra khỏi biên giới, người nếu muốn học mà nói, có người có thể dạy người như thế.”

Tiểu Dục cho là Tử Tình có thể dạy hắn, nghe xong lời Tử Tình nói, cười dùng sức gật đầu, Tử Tình biết hắn hiểu lầm rồi, bèn nói: “Người nghĩ, Quốc Tử Giám sau này không phải là có người Tây Dương rồi sao? Có cái gì không hiểu, tìm bọn họ xin chỉ bảo không phải là giống nhau sao, tội gì bỏ gần cầu xa.”

Tiểu Dục nghe xong cười khỏ, đột nhiên nghĩ tới Văn Tinh Vực bọn họ vừa đi là vài năm không trở lại, đến lúc đó, bên cạnh Yên Nhiên chỉ có hắn, trái lại cũng không tồi, bèn lại cười rồi.

Tử Tình thấy hắn nở nụ cười liền yên tâm hơn, đâu có biết trong lòng hắn nghĩ cái gì?

Bởi vì Tử Tình nhớ Tử Hỉ, cho nên, ngày hôm sau đã mang theo bọn nhỏ trở về thành, lúc Tử Tình đi, Tử Hỉ đã tiến cung rồi, còn chưa có về nhà. Một nhà Tử Lộc cũng là đã trở lại.

Tử Tình nghe xong oán giận nói: “Hoàng đế này cũng không để cho người ta nghỉ một lát, mới trở về đã tìm đi rồi.”

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Tiểu Tứ đi một chuyến này trở về, trái lại nhìn chừng chặc hơn trước kia nhiều. Ta nghe hắn nói, Hoàng thượng cũng sốt ruột lắm, có rất nhiều chuyện, cũng muốn đích thân hỏi hắn đi?”

Nhi tử xuất dương có thể an toàn trở về, lại nhận được sự coi trọng của Hoàng thượng, trong lòng Thẩm thị đương nhiên vui vẻ.

“Nhị ca, các người trở về khi nào? Sao không có người đưa tin cho chúng ta? Vĩnh Tùng thì như thế nào?” Tử Tình hỏi.

“Cũng không tệ, là Lãm sinh, hơn ta năm đó nhiều.” Tử Lộc cười nói.

“Chúng ta cũng là ngày hôm qua vừa đến, thật khéo, lại có thể đụng phải Tiểu Tứ bọn họ ở ngoài thành. Năm nay chuyện vui của chúng ta nhất định không ít rồi.” Trần thị nói.

Đang nói, Phó phu nhân vào cửa, nàng cũng là biết nữ tể vừa trở về, lẽ ra, phải là ở nhà chờ nữ tể tới cửa vấn an nàng, nhưng là, nàng biết Tử Hỉ tiến cung rồi, cũng không chờ được nữa, vội vàng chạy tới.

484. Chương 487: Bán Dầu Giá

Tử Hỉ là vào gần giờ Dậu mới vào nhà, lúc vào cửa hớn hở đầy mặt, vừa thấy Phó phu ở đây, vẫn an xong, biết Phó phu nhân muốn hỏi cái gì, liền nói trước: “Nhạc mẫu, hôm nay Thánh thượng không nhắc tới sự việc của nhạc phụ, một mực hỏi ta những trải qua hai năm này, ta cũng không tìm được cơ hội nói chen vào, chờ lần sau đi.”

Phó phu nhân nghe xong, đành phải nói: “Vây chờ lần sau đi, nữ tể cần phải để tâm nhiều hơn, ta duy nhất có thể trông vào, cũng chỉ có người thôi. Kính xin nữ tể để ở trong lòng.”

Lời này, Tử Hỉ nghe xong không vui, nói: “Nhạc mẫu, ta không có không để ở trong lòng, chẳng qua là, hôm nay là quân thần lần đầu tiên gặp mặt, Hoàng thượng rất có hứng hỏi mắt thấy tai nghe hai năm này, ta đâu thể quét đi hững hờ của Hoàng thượng?”

Phó thị ở một bên nghe xong, cũng khuyên Phó phu nhân nói: “Nương, yên tâm đi, tướng công trong lòng đều biết, dù sao cũng phải tìm cơ hội thích hợp, bằng không, còn không bằng không mở miệng.”

Lời này nghe, Phó thị vẫn là hiểu lẽ, Tử Hỉ liền xoa dịu một chút, nói: “Ta biết nhạc mẫu cũng là quan tâm sẽ bị loạn, ta sẽ tìm cơ hội tốt, thăm dò ý tứ của Hoàng thượng.”

Lúc này, Lưu thị phái người đến nói, hôm nay ở nhà nàng, đón gió tẩy trần cho Tử Hỉ và Lâm Khang Bình, bảo mọi người đều đi qua. Tử Hỉ nghe nói Tử Tình đã từ trong trang trở lại, thay quần áo, liền cùng Phó thị đi qua, Phó phu nhân tự đi về nhà rồi.

Tử Tình thấy Tử Hỉ, lời kéo nhìn nửa ngày, nói: “Quả nhiên thành thực ổn trọng rồi, chẳng qua là gầy đi nhiều, càng có vẻ thanh tú, trái lại như thanh niên đôi mươi.”

Tử Hỉ nghe xong kêu khổ nói: “Tỷ, người là không biết, người Tây Dương này ăn những thứ gì, chúng ta đâu có ăn nổi? Ta vốn đã không thích ăn đồ làm bằng bột mì, cái bánh mì gì đó kia, đâu thể làm cơm ăn? Cũng không có xào rau, nấu lung tung một cái, hai năm này, thật là khổ chết ta rồi, người là không biết, ngày hôm qua vừa vào nhà, việc đầu tiên chính là nài nương làm cho ta một bữa cơm, cũng làm ta no hỏng rồi.”

“Chắc là người quá soi mói rồi, ta thấy muội phu còn tốt mà, cũng không có gầy lắm?” Lưu thị cười nói.

“Tỷ phu người nọ ta cũng không so được, trừ nhớ nhà, cái khác hẳn vẫn còn thích ứng, người ta đến nơi nào cũng có thể thành công, một chuyến này, hẳn còn làm không ít việc tư, bàn mấy vụ làm ăn. Ta cũng phát hiện, tỷ phu thật sự là thiên tài kinh thương, ánh mắt nhìn người cũng tốt, thủ hạ kẻ thì đảm đương kẻ thì sử dụng, không có một người nào là phé vạt.” Tử Hỉ cười nói.

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Không nói một mình người già mồm cãi láo, con người ở dưới điều kiện gì nói cái đó, đồ không có, người cũng không thể để cho người ta biến ra.”

“Không nói những thứ đó, ta khá tò mò, người từ đâu nhìn ra Khang Bình là thiên tài kinh thương, Khang Bình đều đã làm những vụ buôn bán gì, nói nghe một chút.” Tử Phúc hỏi.

Việc này, Tử Hỉ nhìn thoáng qua Khang Bình, thấy Khang Bình không có ý phản đối, bèn nói: “Là cái gì tỷ phu làm cho ta bội phục, các người biết không? Hẳn từ Giang Nam mua tất cả các tác phẩm thêu của rất nhiều phường thêu có tiếng, nhất là loại lớn, cũng không chiếm chỗ, đến nước ngoài, bởi vì chúng ta ở Đại Anh quốc thời gian dài, tỷ phu tìm vài thợ mộc tốt tại bản xứ, mua vật liệu gỗ tốt một chút, dựa theo kích cỡ của những bức tranh thêu cỡ lớn này, hoặc là bình phong lớn, hoặc là bình phong trên kháng, hoặc là đồ trang sức,..v.v., tất cả đều phối xong rồi, sau đó, mời người Tây người ta giúp hẳn làm một cái hội đấu giá gì đó, cục cưng của ta, các người biết bức tranh thêu lớn nhất kia, tỷ phu tốn năm trăm lượng bạc mua về, cộng thêm gỗ làm bình phong, cũng không quá sáu trăm lượng bạc, tỷ phu bán bao nhiêu bạc, các người đoán xem? Đoán trúng có thưởng.”

“Một ngàn.” Lưu thị nói.

“Một ngàn nhất định không chỉ có thế, Tứ đệ kinh ngạc như thế, giá nhất định là cao, ta đoán năm ngàn lượng.” Trần thị nói.

“Không thể chứ, năm ngàn lượng, cũng quá đen tối rồi, ta đoán ba ngàn lượng.” Đây là Dương thị.

Kế tiếp, có đoán hai ngàn, ba ngàn, năm ngàn, đoán cao nhất tám ngàn, là Tử Phúc.

Tử Hỉ nhìn Tử Tình, hỏi: “Tỷ, tỷ phụ nói cho người hay không?”

Tử Tình lắc đầu, nói: “Người nói bức tranh thêu đó có bao nhiêu lớn trước? Ta sẽ đoán một con số.”

“Thêu hai mặt, mặt thêu là thanh minh thượng hà đồ của Trương Trạch Đoan” Tử Hỉ nói.

Tử Tình vừa nghe cái này, bèn nói: “Ít nhất hẳn là có thể bán được hai vạn lượng bạc.”

“Tỷ, các người thật đúng là một nhà, người còn chưa có đoán chuẩn, tỷ phụ bán ba vạn lượng bạc, ba vạn lượng đó? Cứ buôn đi bán lại như vậy, đủ chúng ta tiêu dùng cả đời rồi. Còn có một chiếc bình phong gấp mười sáu cánh, lại cũng bán hai vạn tám, một chuyến này, tỷ phụ thật là không có phí công đi, chỉ những bức tranh thêu này, đã đủ cho tỷ phụ ăn cả đời nhỉ? Ta thế mới biết, những bức tranh thêu người Tây mua về từ chỗ chúng ta, có thể kiếm được bao nhiêu bạc rồi?”

“Vậy đám tơ lụa và bức tranh thêu các người mang đi đâu?” Tử Tình hỏi.

“Chúng ta tất nhiên cũng học tỷ phụ, vòng mấy thành thị và quốc gia, mới bán hết, một chuyến này, chúng ta cũng kiếm được hai trăm vạn lượng bạc trắng, chẳng qua đều đổi thành súng pháo và máy móc, sớm đã mang về rồi.” Tử Hỉ nói.

Trong lúc nói chuyện, Xuân Đào nói cơm đã dọn xong, mọi người ngồi xuống.

Bàn nam bên kia, Tử Phúc hỏi Lâm Khang Bình nói: “Muội phụ một chuyến này làm thành vài nét bút buôn bán, Thánh thượng sẽ không giận chó đánh mèo người chứ? Có phải giống như Phó gia và Tần gia hay không?”

Tử Hỉ nói: “Đây sẽ không, tỷ phụ là mua đồ ở Giang Nam, đồ của chúng ta là đã sớm mua xong rồi. Còn có, bức tranh thêu này, có thể bán ra những giá đó, toàn bộ may nhờ có biện pháp của tỷ phụ, Thánh thượng đã biết rồi, ngợi khen còn rất nhiều. Việc này tính chất không giống, mở là của quốc gia, cũng là quốc gia cần, dùng xong sẽ không còn. Bức tranh thêu này chỉ cần người còn, là có thể có, hơn nữa, chúng ta cuối cùng cũng hành diện một phen, nhưng là kiếm bạc của người Tây Dương, rất nhiều rất nhiều.”

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Cây to đón gió, chỉ sợ Kinh Thành đều sẽ truyền khắp rồi. Khang Bình tốt nhất vẫn là yên tĩnh hai năm, chờ tiếng gió qua, lại làm chút gì đó.”

Tử Thọ cười nói: “Tỷ phụ, đồ của ta bán ra bao nhiêu? Ta cũng trông vào cái này nuôi con đấy!”

Thì ra, Tử Thọ và Tử Lộc cũng đem tác phẩm điêu khắc và tác phẩm thư pháp bên mình nhờ Lâm Khang Bình mang đi không ít, muốn xem thử có thể được ưa thích hơn ở trong nước hay không, coi như là thử nước đi?

“Yên tâm, bán cả rồi, chỉ nhiều không ít, người là hơn bốn trăm lượng bạc, tác phẩm thư pháp của Nhị ca bán năm trăm lượng bạc.” Lâm Khang Bình thuận miệng nói.

“Không nghĩ tới trí nhớ của tỷ phụ tốt như vậy, há hôm nói luôn được.” Hạ Cam Vĩnh cười nói.

“Mấy năm nay chỉ ghi nhớ sổ sách, chút ấy nếu không nhớ được, chẳng phải là chỉ chờ bị lừa gạt?” Lâm Khang Bình cười nói.

Bàn nữ bên này, Lưu thị cười nói: “Muội muội tốt, Tình nhi tốt, Đại chất nữ ruột thịt của người còn có ba tháng nữa là xuất giá rồi, người không phải là nên thêm chút gì?”

Tử Tình nghe xong kéo ống tay áo, run run tay, Trần thị thấy cười nói: “Muội muội không nói lời nào, chỉ run tay làm cái gì?”

“Ta thấy nổi lên một tầng da gà, liền run run. Lời nói của Đại tẩu, thật là làm cho người ta không chịu được.” Tử Tình cười nói.

Người trên bàn một trận cười vang, Lưu thị thấy đập đũa một cái, hất quai hàm nghiêm nghị nói: “Tử Tình, chất nữ người sắp xuất giá rồi, nên chuẩn bị những gì người xem rồi làm. Ta là nên nói như vậy?”

Lưu thị nói xong chính mình cũng không nhịn được cười, mọi người thấy càng cười ghê gớm, có ngã ngửa, có nằm sấp ra bàn, có nằm sấp lên ghế tựa, cuối cùng ngay cả Tử Phúc bọn họ đều kinh động rồi, chạy tới, hỏi: “Các người làm cái gì mà vui vẻ như vậy?”

Tử Tình ôm bụng cười nói: “Đại ca, người đã tới. Đại tẩu bắt nạt ta đó!”

“Bắt nạt người người còn có thể cười thành như vậy?” Tử Phúc không hiểu.

“Thật sự, Đại tẩu bảo Tử Tình thêm trang cho Vĩnh Liên đó! Đại tẩu lôi kéo muội muội nói hay nói tốt, Tử Tình mặc kệ.” Trần thị cười nói.

“Muội muội, nói cho Đại ca, người chuẩn bị thêm cái gì?” Tử Phúc cười hỏi.

“Đại ca, người cũng không thể như vậy. Ta chuẩn bị cho Vĩnh Liên một bộ bức tranh thêu, đã thêu có hơn một năm rồi, không có nghe Tiểu Tứ nói, có thể bán hơn vạn lượng bạc trắng, thế này còn chưa đủ?” Tử Tình cười nói.

“Nha, khi ta thành thân muội muội còn tặng một bức đấy, không bằng, chờ muội phu khi nào đi quốc gia Tây Dương, cũng bán giúp ta, ta chỉ cần một vạn lượng bạc là được.” Trần thị cười nói.

Trần thị vừa nói lời này, mấy người Lưu thị rồi rít hưởng ứng, bởi vì khi bọn họ thành thân, Tử Tình tặng mỗi nhà một bức, một vạn lượng bạc trắng, ai không đi đổi?

Tử Tình nghe xong đứng lên, vỗ cái bàn một cái nói: “Vô lương tâm quá, chẳng lẽ tình ý của ta đối với các người, còn kém hơn một vạn lượng bạc kia sao? Lại có thể không một người nghĩ tới giữ làm kỷ niệm, làm cho một tấm lòng son của ta làm sao chịu nổi?”

“Đức hạnh, người ngay tại bên cạnh chúng ta, quay đầu lại mỗi người tặng chúng ta một món cũng được? Nhỏ một chút cũng được, ta nhất định giữ lại làm kỷ niệm.” Lưu thị cười nói.

“Được, xem ở phần thành tâm như vậy của Đại tẩu, mỗi nhà cho một cái khăn.” Tử Tình nói xong ngồi xuống.

Mấy người Lưu thị đi đến trước mặt Tử Tình, ấn Tử Tình lại, cù buồn Tử Tình, Thẩm thị thấy cười nói: “Tình nhi, người theo các nàng đi, nhìn các nàng một đám đáng thương, khó khăn lắm mới dám cãi lại, một nhà cho thêm một thứ, cho hai cái khăn tay.”

“Được, ta nghe nương, cho hai cái khăn, còn không thả ta?” Tử Tình thật sự không chống đỡ được rồi, vội vàng cầu xin tha thứ.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận huyên náo, thì ra là tuyên chỉ đến, ngay buổi trưa ngày mai sau khi hạ triều, Lâm Khang Bình đi cùng Tử Hỉ tiến cung.

“Hoàng thượng là muốn gặp tỷ phu, tỷ phu đêm nay suy nghĩ thật kỹ, ngày mai có cái gì muốn nói, còn có, một lát nữa ta đi tìm người, cùng nhau nghĩ một phần sổ con. Hôm nay Thánh thượng còn giao cho ta vài việc, Đại ca lát nữa cũng đi, ra chút chủ ý.” Tử Hỉ nói.

Vừa nói cái này, mọi người không còn tâm tư gì náo loạn nữa, cơm nước xong xuôi, mấy người Tử Hỉ liền vào thư phòng nhà Tử Phúc, mấy người Tử Tình vẫn nói giỡn cùng Thẩm thị.

Lúc này, Hạ thái thái cũng tiến vào, hôm nay Tăng gia mở gia yến, khó khăn lắm một nhà mới đoàn tụ, nàng cũng không có không biết xấu hổ tới quấy rầy, lúc này đánh giá tâm tâm rồi, liền tìm tới đây, cũng muốn nghe một chút Tăng gia có những chuyện tốt gì?

Hạ thái thái vừa vào cửa đã cười nói: “Thật náo nhiệt, từ rất xa đã nghe thấy tiếng cười bên này, ta không nhịn được, cũng tới tham gia náo nhiệt một chút. Đúng rồi, thông gia phu nhân, ngày mai nhà ta bày mấy bàn rượu, đón gió cho tỷ phu và Tứ ca Tử Vũ nàng, để cho nhà ta cũng náo nhiệt một chút, thêm chút nhân khí.”

Trần thị nghe xong vội cười nói: “Hạ thái thái, ngày mai đến lượt nhà ta, đã nói trước rồi, ngày kia sẽ đến nhà Tình muội muội, mấy nhà chúng ta luân phiên.”

Hạ thái thái nghe xong nhìn về phía Thẩm thị nói: “Thông gia phu nhân cho một câu, mấy nhà chúng ta cũng là nhiều ngày không có ngồi chung một chỗ, sao không bảo bọn họ lui hai ngày sau?”

485. Chương 488: Người Nghe Có Ý

Thẩm thị nói: “Vẫn là thôi đi, bọn nhỏ lập tức phải vào học đường rồi, chờ bọn chúng vào học đường, chúng ta lại tụ tập cũng không muộn, dù sao mỗi ngày đều ở cùng nhau.”

Thẩm thị mặc dù không thích Hạ thái thái, nhưng Hạ Cam Vĩnh cũng là nữ tể của mình, cũng không thể tiếp tục lâu dài như vậy, lần này nếu không trúng nữa, đúng là nên để cho các con nghĩ biện pháp thay hẳn. Đương nhiên, đây là tính toán trong lòng Thẩm thị, còn chưa có nói cùng bất luận kẻ nào.

Thẩm thị lên tiếng rồi, Hạ thái thái cũng không tiện cưỡng cầu, chẳng qua nhìn một vòng, không nhìn thấy nhi tử mình, liền hỏi một câu.

“Nương, tướng công đi theo ca ta bọn họ đi thư phòng rồi, Tứ ca ta muốn nghỉ thánh chỉ, Đại ca bảo bọn họ đều đi theo đi nghe một chút, cũng tiện biết tình huống mới nhất của triều đình, tương lai thi Hương lúc làm sách luận có lẽ còn cần dùng đến.” Tử Vũ nói.

“Được được, sớm nên như thế.” Hạ thái thái nghe xong tươi cười đầy mặt.

Bởi vì có Hạ thái thái, mấy người Tử Tình các nàng vài cũng không thể tùy ý như vậy nữa, Hạ thái thái hỏi một chút Lưu thị tình hình chuẩn bị gả cho Vĩnh Liên, Vĩnh Liên vốn là ngồi ở phòng khách, nghe thấy Hạ thái thái hỏi cái này, liền đi vào phòng, thuận tiện kéo Tử Tình đi, muốn cho Tử Tình xem xem giá y nàng thuê.

Giá y này, Lưu thị vẫn là rất tốn nhiều tâm tư, chất liệu không cần phải nói, chỉ là thuê, nhiều chỗ, đều là chỉ vàng bạc, một khoản này tiêu phí đã đạt tới trên trăm lượng bạc, bởi vậy có thể thấy được, sự coi trọng của Lưu thị đối với cửa hôn sự này.

Tử Tình lôi kéo tay Vĩnh Liên ngồi xuống, hỏi: “Người đối với nhà bọn họ còn vừa lòng không?”

Vĩnh Liên cúi đầu, ngượng ngùng mà gật gật.

Tử Tình hỏi: “Nếu, cô cô nói là nếu, tình huống nhà bọn họ không giống như chúng ta, hẳn nhất định phải muốn cưới thiếp, bên người không có khả năng chỉ có một mình người, người có thể dễ dàng tha thứ những thứ đó sao?”

“Cô cô, nương ta cũng từng nói với ta cái này, cha ta và các thúc thúc là vì đi ra từ nhà nông, a bà không cho cưới thiếp, nhưng gia tộc lớn đứng đắn, nhà ai không có những thứ đó? Nương ta, bảo ta đừng một mực so đo những thứ này, ta là chính thất, chính thất phải có khí độ của chính thất, nương ta còn sắp xếp cho bốn nha hoàn hồi môn, cô cô, cái gì là khí độ của chính thất?” Vĩnh Liên hỏi.

Tử Tình thật đúng là bỗng chốc bị hỏi ngây ngẩn cả người, nghĩ nghĩ, nói: “Cái này cô cô thật đúng là không dễ nói, chính là hẳn ở nhà có thể không chỉ một mình người, một tháng luôn có vài ngày đi phòng người khác, người không thể tranh cãi âm ỉ với hẳn, nhưng là nếu hẳn đi ra bên ngoài chơi bởi lâu lóng, người vẫn là phải khuyên nhủ hẳn thật tốt. Nữ nhân tới khi nào, cũng không thể quá thuận theo nam nhân, bằng không, càng đi về phía sau, người ở trong lòng hẳn càng không có địa vị. Người đến nhà bọn họ, nhất định sẽ không để cho người đương gia, chẳng qua, gia đình nhỏ của mình vẫn là phải quản lý tốt, đồ cưới nương người cho người người vẫn là phải tự xử lý tốt.”

Tử Tình dặn dò vài câu, cái khác, mình cũng không thể nghĩ được, lại nói: “Không bằng, người mỗi ngày đi tìm Hoa ma ma, nhờ nàng tốn một canh giờ nói những chuyện trong đại trạch môn cho người, cô cô cũng không rõ lắm, người cũng biết, cuộc sống của cô cô, luôn luôn đơn giản.”

Vĩnh Liên gật gật đầu, lúc này Yên Nhiên đi vào tìm Tử Tình, nói là Lâm Khang Bình tìm nàng về nhà.

Yên Nhiên thấy giá y của Vĩnh Liên đặt ở trên kháng thì mở to hai mắt lạch bạch chạy tới, nói: “Bộ đồ mới của tỷ tỷ thật xinh đẹp, Yên Nhiên cũng muốn?”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Người mới bao lớn, tỷ tỷ là giá y, chờ người trưởng thành rồi, tự mình làm đi. Chẳng qua nói đến cái này, nương cũng nên dạy người thêu thùa rồi.”

Yên Nhiên gần đây vẫn luôn đi theo La Sở Sở học đàn, rốt cuộc tiến bộ một chút, có thể là bị La Sở Sở ảnh hưởng, cô gái nhỏ này thích cầm kỳ thư họa, Lí Dực lại tìm riêng cho nàng tiên sinh thi họa, cớ vậy hơn phân nửa là Lí Dực tự mình dạy.

Yên Nhiên vừa nghe học thêu thùa may vá, bĩu môi lên, Tử Tình ôm lấy nàng cười nói: “Người xem quần áo nương làm cho các người đẹp không? Người xem xiêm y của tỷ tỷ xinh đẹp không? Chờ người học xong, người muốn làm xiêm y xinh đẹp gì mà chả được? Nương còn có thể dạy người thêu hoa, người không phải nói, hầu bao nương làm xinh đẹp sao?”

Tiểu nha đầu quả thực không cần dụ dỗ, nghe được xiêm y xinh đẹp là động tâm luôn, Tử Tình bế nàng vào phòng khách, Lâm Khang Bình vội đón qua, tiểu nha đầu ôm cổ Lâm Khang Bình nói: “Cha, ta muốn học thêu thùa may vá, làm xiêm y xinh đẹp cho cha.”

Lâm Khang Bình nghe xong vui mừng ôm Yên Nhiên hôn không ngừng, mấy đứa Thư Duệ trong góc cũng chạy tới, hỏi: “Còn ta? Còn ta?”

Lưu thị nhìn cười nói: “Tương lai Yên Nhiên nhà người nếu xuất giá rồi, đồ cưới này, còn không gánh mười dặm xa, cũng cho chúng ta nhìn xem mười dặm hồng trang chân chính.”

“Phải đó, chỉ bằng vào cửa cải của Đại tỷ và tỷ phụ, mười dặm hồng trang còn không phải một bữa ăn sáng, trong nhà tỷ tỷ nhiều đồ tốt lắm đó.” Phó thị cười nói.

“Tỷ phụ tìm kiếm thứ tốt xung quanh, đã sớm bắt đầu chuẩn bị đồ cưới cho cháu ngoại gái của ta rồi, tương lai cũng không biết đứa nào có phúc có được.” Tử Hỉ ở một bên góp vui nói.

Người khác nghe xong còn được, chẳng qua là một câu nói đùa, hết lần này tới lần khác Hạ thái thái quá nhạy cảm, nhìn Yên Nhiên ngứa ngáy trong lòng.

Mà Tử Phúc lại còn nói thêm: “Vừa nói cái này, ta cũng muốn bắt đầu tìm một thứ tốt nghiêm chỉnh cho Đại cháu ngoại gái của ta, các người cũng để ý một chút, ta cũng đã đặt lời trước rồi, qua cửa của ta trước, không tốt ta là không bỏ qua cho đâu.”

Mấy người Tử Lộc còn có cái gì không rõ, nhân tình bọn họ nợ Tử Tình, là nợ lớn, rồi rít cười nói, nên vậy.

Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Vậy cứ để cho Đại cữu đưa nhỏ nàng tính toán kỹ trước đã, phân công nhiệm vụ cho các nhà, chúng ta về trước.”

Trở về nhà, đuổi bọn nhỏ đi ngủ, Tử Tình mới nhớ tới hỏi: “Hôm qua sao không nói cho ta chuyện các người ra ngoài?”

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Hôm qua nào có thời gian nói những thứ đó? Chờ đến lúc ta muốn nói, người đã một ngủ rồi.”

Tử Tình vừa nghe, mặt đỏ lên, “Hừ, ai hỏi người những cái đó? Ta muốn hỏi là một chuyện này chúng ta rốt cuộc thu vào bao nhiêu tiền?”

Lâm Khang Bình thấy, trực tiếp bế Tử Tình lên kháng, thổi đèn, ậm ậm ờ ờ nói: “Có cái gì muốn hỏi, ngày mai lại nói.”

Ngày hôm sau tỉnh lại, đã là giờ thìn rồi, bởi vì Lâm Khang Bình muốn cùng Tử Hỉ tiến cung, Tử Tình liền chịu đựng đau nhức, rửa mặt chải đầu diện trang phục cho hẵn, tóc đều là Tử Tình đích thân búi cho hẵn, dùng một cây trâm phi thúy hồng, phối với một thân áo thân trắng màu tím nhạt, đai lưng khổ rộng màu tím nhạt cùng với hầu bao màu tím nhạt và ngọc bội, cùng với khăn chút đầu cùng màu.

Tử Tình quan sát vài lần, cười nói: “Trang phục này, trái lại cũng giống công tử gia nhà giàu rồi.”

Lâm Khang Bình nghe xong khẽ nhéo má Tử Tình, cười nói: “Chúng ta vốn chính là nhà giàu rồi, ta là công tử gia nhà giàu, người là nãi nãi nhà giàu, chờ ta từ trong cung trở về, mới nói tỉ mỉ cho người.”

Lâm Khang Bình nói xong hôn một cái ở trên mặt Tử Tình, cười rồi đi.

Lâm Khang Bình đi rồi, Tử Tình thấy mấy đứa Thư Duệ đang chuyển đồ, bèn hỏi: “Duệ nhi các người làm cái gì đấy?”

Thư Duệ nói: “Nương, ta mang theo bọn đệ đệ thu dọn đồ, ngày mai ta phải đi Quốc Tử Giám đọc sách rồi, bọn đệ đệ cũng phải đi thư viện rồi.”

Đang nói, Hoa ma ma tiến vào, nói: “Nãi nãi, muốn ta nói, mấy ca có thể chuyển đến viện tử bên ngoài ở, để lại hai nha hoàn gác đêm ở phòng ngoài, tiểu thư Yên Nhiên thì do ta và nha đầu Truy Nguyệt ở cùng, cũng đến ở trong viện tử của nàng đi.”

Tử Tình biết ý của Hoa ma ma, bây giờ Lâm Khang Bình đã trở lại, bọn nhỏ ở cách vách, lỡ như không cẩn thận làm ra chút tiếng động gì, thật đúng là không thỏa đáng.

“Nương, muội muội cũng đừng tách riêng một viện tử, không bằng cứ ở cùng chúng ta, muội muội ở đến cách vách của chúng ta, nương yên tâm, chúng ta sẽ chăm sóc tốt muội muội.” Thư Ngạn vội nói.

Tử Tình nói: “Đang yên lành chuyển cái gì? Ngày mai đã đi rồi.”

Thư Duệ nói: “Nương, Hoa ma ma nói rất đúng, chúng ta lớn tuổi rồi, ở cùng cha nương, người ngoài biết sẽ chê cười, còn có, Hoa ma ma nói, gia đình đại hộ nghiêm chỉnh, nam hài tử đầy mười tuổi là phải đến ngoại viện ở, nương, ta đã mười bốn rồi, không bằng nhân lúc hiện tại chuyển thôi?”

Tử Tình vừa nghe liền hiểu ý Thư Duệ, nói: “Gọi Tiểu Phấn và Tiểu Bạch tỷ tỷ giúp các người thu dọn.”

Hoa ma ma nghe xong cười nói: “Vẫn là ta đến giúp bọn họ bày biện dọn dẹp phòng ở một chút, bảo đảm thỏa đáng.”

Tử Tình vừa nghe cái này, lại nhớ tới Vĩnh Liên, nói: “Ma ma, ta còn một việc cầu ma ma đấy, Vĩnh Liên không phải sắp thành thân sao? Ta muốn nhờ Hoa ma ma giúp đỡ dạy dỗ mấy ngày, ma ma xem có thể được không?”

“Cái này có cái gì mà được hay không được, gọi nàng đến, ta cũng đang muốn để cho tiểu thư Yên Nhiên học chút quy củ.”

“Nói đến học quy củ, ta cũng muốn bắt đầu dạy nàng học chút thêu thùa may vá, không nói đến cái khác, tương lai xiêm y của mình và trượng phu là phải làm.” Tử Tình nói.

“Như thế là phải, không bằng, bây giờ ta dạy nàng trước, dù sao ta cũng nhàn rồi, tay nghề của nãi nãi tuy tốt, nhưng mà nãi nãi nhiều việc, chờ nàng biết lại cùng nãi nãi học thêu hoa cũng như thế.” Hoa ma ma vừa nghe Tử Tình đồng ý cho Yên Nhiên chuyển ra ngoài, liền nghĩ phải bắt đầu dạy dỗ đứa nhỏ như thế nào.

Tử Tình thấy không có việc gì, liền đi thỉnh an Thẩm thị, lúc Tử Tình đi vào, Lưu thị bọn họ đều ở đây, thấy Tử Tình đều cười nói: “Hôm qua về nhà có đếm bạc hay không? Một chuyến này muội phu đi ra ngoài rồi cuộc kiếm được bao nhiêu?”

Tử Tình cười nói: “Đếm rõ rồi cũng không thể nói cho các người, không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhớ thương.”

Lưu thị đang muốn mở miệng, Hạ thái thái đi đến, mấy người vội đổi một đề tài khác nói giỡn, Hạ thái thái nhìn về phía Tử Tình, hỏi: “Tử Tình, nghe Tử Vũ nói, Yên Nhiên có một tiên sinh, chuyên dạy nàng chữ, vẽ, còn có một tiểu thư dạy đàn, ta nghĩ Văn Xương nhà ta và Yên Nhiên tuổi ngang nhau, không bằng để cho hai người bọn họ cùng học, so sánh học vấn cho nhau, tiến bộ cũng lớn hơn một chút, người thấy được không?”

Tử Tình nghe xong, đặc biệt nhìn thoáng qua Tử Vũ, Tử Vũ hướng về phía Tử Tình xua tay, cười khổ một cái, Tử Tình liền biết không phải là chủ ý của Tử Vũ, bèn cười nói: “Ngại quá, thật đúng là không được.”

Yên Nhiên cũng đi theo mấy đứa Vĩnh Huyền Vĩnh Cầm ở trong tư thực nhà Đại tỷ ta đọc sách đấy, tiên sinh kia nhà ta, chẳng qua là mang theo Yên Nhiên chơi, học tập chữ, vẽ, không phải là vào học nghiêm chỉnh, Văn Xương là nam hài tử, cũng nên đi theo mấy đứa Vĩnh Chương, Vĩnh Nam bọn họ đi tư thực rồi, Thư Vĩ nhà ta cũng có thể dẫn dắt hẳn

Thẩm thị tất nhiên hiểu tâm tư của Hạ thái thái, cũng nói: “Tử Tình nói cũng đúng, Văn Xương cũng sáu tuổi rồi, sao có thể lẫn lộn cũng nữ hài tử, là nên đi vào học rồi. Ta hình như nhớ được Tiểu Tứ nhà ta chính là sáu tuổi vào học, bằng không, đâu có cuộc sống tốt hôm nay?”

486. Chương 489: Thụ Phong

Hạ thái thái không nghĩ tới Tử Tình và Thẩm thị sẽ trực tiếp cự tuyệt, chỉ đành phải cười nói: “Cũng là ta thiếu suy nghĩ, ta nghĩ chờ đầu xuân mới đưa hẳn vào học, chỉ là khoảng thời gian mấy tháng này, không câu nệ nơi nào đối phó một chút.”

Lưu thị nghe xong vội nói: “Vậy đưa đến nhà ta đi, dù sao mấy đứa trẻ con bọn họ, đều học ở nhà ta đây.

Hạ thái thái nghe xong cười nói: “Như thế, thì đa tạ đại cữu nương hẳn rồi.”

Tử Tình cùng Thẩm thị nói đùa một hồi, đang muốn rời đi, Xuân Đào từ bên ngoài đi vào, nói: “Gã sai vật của Tứ lão gia trở về nói, bảo Tứ phu nhân chuẩn bị về nhà tiếp thánh chỉ, còn có lão phu nhân, cũng phải thay một thân mệnh phục, còn có, nhà Lâm cô gia bên kia cũng có thánh chỉ đến.”

Mọi người vừa nghe, ào ào rối loạn, vẫn là Lưu thị có kinh nghiệm, nói: “Nương đi thay quần áo trước, Tứ đệ muội cũng đi thay một thân trang phục mới. Mọi người trước tiên đi nhà Tiểu tứ chờ xem.”

Tử Tình đứng dậy nói: “Ta đi về trước, có chuyện tốt gì, phái người đến nói một tiếng.”

Lúc Tử Tình vào nhà, mấy người Hoa ma ma các nàng đã biết tin tức rồi, đang trải thảm đỏ chuẩn bị tiếp chỉ.

Tử Tình thay một thân xiêm y đỏ tươi tắn, cũng cho mấy đứa Thư Duệ thay quần áo mới, nghĩ lần này, sẽ là cái gì đây?

Tử Tình đứng ở trước cửa sổ, nhìn đám người bận rộn qua lại như con thoi trong sân, vậy mà có vài phần cảm giác không chân thật, thứ đã từng cho rằng xa không thể với tới, chẳng hạn như tài phú, chẳng hạn như địa vị, chẳng hạn như tình yêu, chẳng hạn như năm đứa con, không nghĩ tới một đời này đều chồng chất đến trước mắt mình.

Thư Duệ lặng lẽ tiến vào, thấy Tử Tình đang ngăn người, bèn đi tới, hỏi: “Nương, người đang suy nghĩ cái gì?”

Tử Tình nhìn Thư Duệ, đã cao bằng mình rồi, cười nói: “Nương nghĩ đến, dường như trong một đêm, các con của ta đều trưởng thành rồi, tựa như nương hồi còn nhỏ, nhìn ca ca đệ đệ trong nhà từng người từng người rời nhà đi học, nhìn nếp nhăn trên mặt bà ngoại người càng ngày càng nhiều, bây giờ cũng đến lượt ta rồi.”

“Ngày tốt lành như vậy, nương lại nghĩ đến những thứ này, đi thôi, phụ thân chắc về nhà rồi.” Thư Duệ nói xong kéo Tử Tình đi ra ngoài, quả nhiên gặp Lâm Khang Bình từ ngoài cửa xuống ngựa đi vào.

Lâm Khang Bình một mặt hớn hở đi đến trước mặt Tử Tình, hỏi: “Người cũng biết rồi?”

“Cái gì?”

“Chuyện Thánh thượng tứ phong, lần này vài vụ việc trọng đại gom lại một khối, Thánh thượng cho chúng ta một ân điển cực lớn.”

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình một mặt hồ đồ, liền lôi kéo Tử Tình vào nội thất, hỏi: “Thuốc nổ và lựu đạn kia là người làm được đi? Ta nghe nói, bến tàu và thuyền của nước Oa đều bị phá nổ rồi, lúc từ phủ Tùng Giang lên bờ ta cũng có chút nghi hoặc, nơi đó đồn đãi rất nhiều, dân chúng rời bến bắt cá nói, trên mặt biển không còn có người nước Oa quấy rối nữa rồi.”

“Thật tốt quá, thật sự phá nổ bến tàu và thuyền của bọn họ?” Cuối cùng cũng không phụ Tử Tình mạo hiểm một phen.

“Ừm, người của chúng ta đã trở lại rồi, nước Oa phải mua thuyền một lần nữa, ít nhất, chúng ta có thể có một đoạn thời gian bình tĩnh nhỉ? Thánh thượng ngợi khen bọn họ, tự nhiên nghĩ tới người, chẳng qua hẳn không có nói tên, nói là nợ người một nhân tình lớn.”

Tử Tình nghĩ thầm, hôm nay thật đúng là một ngày tốt, bèn hỏi: “Không có sắp xếp việc gì cho người nữa chứ?”

“Đương nhiên không có, chúng ta sau này, cứ yên tâm làm Hoàng thượng của chúng ta, cái khác, hết thấy mặc kệ, mấy nhà máy kia, nghe nói đều đã làm ra tiền rồi, cũng không cần chúng ta nữa, lúc này, không lo bạc cho quốc khố rồi.”

Hai người đang nói, bên ngoài một trận huyên náo, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình vội đi ra, quả nhiên là người tuyên chỉ tới rồi, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình quỳ xuống tiếp chỉ, nội dung phía trước không khác lần trước nhiều lắm, phần sau phong cho Lâm Khang Bình một chức ngũ phẩm nghĩa quan, Tử Tình tất nhiên là ngũ phẩm cáo mệnh rồi.

Thăng chức còn rất nhanh, thoáng cái nâng lên ba cấp, cũng là có chút ngoài dự tính, chẳng qua, nói thật ra, đây còn không phải là ý định ban đầu của Lí Hân, ý của Lí Hân, phong cho Tử Tình một chức nhất phẩm cũng không quá đáng, nhưng là, giải thích cho đám thần tử như thế nào cũng là một vấn đề khó? Đành phải uất ức Tử Tình rồi.

Lâm Khang Bình tự mình tiếp thái giám và quan chấp sự dùng trà, Tử Tình thì ở trong phòng, vuốt ve bộ mệnh phục ngũ phẩm ở trên kháng này, giống như của Thẩm thị năm đó, đều là bộ phục gấm hoa cổ tròn, vạt phải song phượng cành vòng tạp bảo, còn có một chiếc áo gấm hoa cổ giao, vạt phải rộng, tay áo cành vòng tạp bảo, váy xếp gấm nâu hoa văn hoa cổ cùng với váy dài gấm hoa tứ Hợp Vân.

Lúc này, Tử Hỉ phái người tới đây nói, Tử Hỉ cũng là nâng lên ngũ phẩm, cũng phong cho Phó thị ngũ phẩm cáo mệnh phu nhân.

Tử Tình bên này còn tốt, Lâm Khang Bình không phải là người trong quan trường, không tới đón tiễn đi gì, dù sao chỉ là nghĩa quan, không có chức vụ thực. Hơn nữa Tử Tình lại ít có bằng hữu qua lại, cho nên, trừ La đại nãi nãi cùng Văn tam nãi nãi phái người tặng một phần hạ lễ, thật đúng là không có người khác.

Tử Hỉ bên kia thì không giống, đồng liêu bình thường ào ào tới cửa chúc mừng, ai chẳng biết lần này xuất dương trở về, Thánh thượng long tâm cực kỳ vui mừng, cộng thêm sự việc nước Oa, rửa sạch sỉ nhục trước đây, ngợi khen Tử Hỉ là tất nhiên rồi. Phó thị ngày thường cũng có chút phu nhân thái thái qua lại, hồi trước, khi Phó đại nhân rủi ro thì rồi rít tránh né, lúc này cũng đều tới cửa tặng hạ lễ.

Phó thị cho dù không muốn hơn nữa, cũng không thể đuổi khách nhân tới cửa ra ngoài, dù sao Tử Hỉ còn muốn lẫn lộn ở trong quan trường, chuyện trong quan trường đâu có chắc chắn? Ba năm Hà Đông ba năm Hà Tây, nhân tình âm lạnh Phó thị cũng là thâm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ rồi.

Không nói Tử Hỉ bên này ngựa xe như nước, chỗ Tử Tình, cũng là đến ba khách nhân nhí, Lí Dục cùng Văn Tình Vực và La Hạo Viêm, bọn họ nói chuyện cùng Tử Tình một lúc, rồi lôi kéo Thư Duệ đi viện tử của hắn, thì thầm thương lượng chuyện gì đó, Tử Tình đoán là chuyện xuất dương du học.

Lâm Khang Bình tiễn bước người ngoài, liền tiến vào xem Tử Tình, cười nói: “Không biết phu nhân đối với kết quả này có vừa lòng hay không?”

Tử Tình nghe xong thì lễ với Lâm Khang Bình, cố ý lấy nhíp lấy điệu nói: “Đa tạ phu quân thành toàn, ta bây giờ cũng thành phu nhân nhà quan rồi.” Nói xong chính mình không nhịn được cười nói: “Không được, ta đã nổi cả da gà rồi, thôi, ta là không học được cách nói chuyện của những tiểu thư khuê các kia.”

“Được rồi, không nói chuyện tào lao nữa, đứng đắn chuẩn bị mấy bàn cơm khách, người khác không mời, cả nhà tụ tập vẫn là cần thiết.” Lâm Khang Bình nói.

“À, còn có một chuyện, ngày kia chính là sinh nhật của người, cũng không nói qua hay không qua, chúng ta cần phải về nhà tế tổ rồi, không bằng bây giờ chúng ta đi nói với cha nương ta một tiếng.” Tử Tình bỗng nhiên nghĩ tới.

Tử Tình đang muốn đi, Lâm Khang Bình kéo nàng lại, ôm vào trong lòng, nói: “Vẫn là tính nôn nóng như vậy, buổi tối khi ăn cơm, có bao nhiêu lời không nói được?”

Tử Tình nghe xong thoáng nghĩ, cũng phải, bèn thành thật làm ỏ ở trong lòng Lâm Khang Bình, hai phu thê đồng thời nghĩ tới một đường cùng nhau đi tới những năm này, thật đúng là không nghĩ tới, sẽ có vinh quang hôm nay, lẽ ra, Lâm Khang Bình chỉ là một kẻ xuất thân nô tịch, đâu có dự đoán được có thể được tứ phong làm ngũ phẩm nghĩa quan? Chẳng qua là Hoàng thượng vì đáp tạ ân tình của hai người bọn họ, nghĩ cách tăng lên địa vị xã hội của hai người, cũng coi như hao tổn tâm huyết rồi, bởi vì Lâm Khang Bình là một nghĩa quan duy nhất của triều đại này.

Tử Tình và Lâm Khang Bình đều không biết, bởi vì xuất thân của Lâm Khang Bình, thật đúng là rất làm Lí Hân khó xử vài ngày, cho dù hắn là Hoàng thượng địa vị cao quý, làm chuyện gì cũng phải có đầy đủ lý do, không được tùy ý bốc đồng. Vẫn là tình cờ có một cơ hội, lật sách sử tiền triều, phát hiện một người bởi vì cứu trợ thiên tai quyên góp lương thực được phong làm đại địa chủ nghĩa quan, gợi ý Lí Hân, cho Lâm Khang Bình một chức thất phẩm nghĩa quan.

Người xuất dương trở về lần này, điều luận công ban thưởng rồi, đương nhiên cũng không thể bỏ sót Lâm Khang Bình, vì cho Tử Tình một chức cáo mệnh, chỉ có thể cho Lâm Khang Bình một chức ngũ phẩm, dù sao là nghĩa quan, không có thực quyền, người khác còn không có quá để ý.

“Ta ra ngoài một chuyến này, kiếm được đại khái có chừng một trăm vạn lượng bạc... Ôi ”

Tử Tình vừa nghe nhất thời kích động đứng lên luôn, quên mất mình đang ở trong lòng Lâm Khang Bình, dúi đầu vào cằm Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình thấy vẻ mặt Tử Tình, cười nói: “Có đến mức như vậy không?” Bèn lại lần nữa lôi kéo Tử Tình ngồi xuống.

Thì ra, hàng thêu Lâm Khang Bình mang đi từ Hàng Thành, phần lớn là tinh phẩm khổ lớn ít có loại nhỏ, qua mấy lần bán đấu giá, là có thu vào không nhỏ, vốn là, Lâm Khang Bình còn muốn mang một đám đồ sứ tinh xảo từ trấn Cảnh Đức, đáng tiếc, quan thuyền của Tử Hỉ bọn họ bao toàn bộ, không bán ra ngoài.

Sau khi Lâm Khang Bình nghe nói, liền thay đổi sách lược, từ Giang Nam góp nhặt chút đồ sứ cổ cùng với tranh chữ cổ, để cho A Thủy đóng một thuyền, đi theo mình, thuyền khác chính là lá trà, vẫn là Lâm An bọn họ thu mua từ trong núi, về phần tơ lụa, cơ bản là quan thuyền bao hết rồi.

Những món đồ sứ và tranh chữ đó còn rất được người Tây hải ngoại theo đuổi tán dương, bởi vì ở trong nhận thức của bọn họ, quốc gia cổ Hoa Hạ phương Đông này là rất thần bí, đây cũng là một trong những nguyên nhân mấy lần bán đấu giá này thành công đi. Cuối cùng vừa cộng sổ, Lâm Khang Bình vậy mà kiếm được năm mươi vạn lượng.

Sau này, Lâm Khang Bình dùng năm mươi vạn lượng này, buôn bán đồ từ quốc gia này đến quốc gia khác, cũng kiếm được vài khoản nhỏ, dọc đường càng không ngừng buôn bán hàng hóa, còn dùng nửa thuyền vải bông từ Tích Lan (Sri Lanka) đổi về hai thùng đá quý lớn, từ phủ Tùng Giang lên bờ, trực tiếp đưa đi cho Văn gia, đổi lấy một đồng ngân phiếu.

“Cực cưng của ta, khó trách Tiểu Tứ nói người là thiên tài kinh thương, thời gian hai năm rưỡi này, người vậy mà kiếm được một trăm vạn lượng? Bạc này cũng tới quá dễ dàng rồi.” Tử Tình cảm thán nói.

Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Người nghe là dễ dàng, cơ hồ là dùng mạng đổi lấy. Dù sao ta là không có ý định làm tiếp nữa. Lần này là vận khí tốt, đi theo quan thuyền, còn có vũ khí cùng binh lính, nếu không, sớm bị hải tặc cướp đi rồi, hải ngoại không có ngân phiếu của chúng ta, người là không có thấy ta nơm nớp lo sợ trông coi mấy thùng vàng bạc này, không riêng gì ta, còn có Tiểu Tứ bọn họ, cơ hồ là bị ép đổi thành hàng hóa cực nhanh, bằng không, ai không nhớ tới mấy cái thùng kia?”

“Được, không làm càng tốt, dù sao chúng ta cũng đủ tiêu rồi, sau này để cho A Thủy bọn họ đi lặn lội chút ít, cầm đi mua chút điền sản, chỉ chờ thu tô thôi, đúng rồi, nói đến A Thủy, Tiểu Phấn cũng mỗi năm mỗi lớn, không bằng phối nàng cho A Thủy hoặc A Thổ, trong nhà còn có một đứa Tiểu Lục nữa đấy.”

Hai phu thê đang nói những việc nhà riêng tư này, Lưu thị và Dương thị đi vào, cười nói: “Trái chờ không đến, phải chờ không đến, nương đành phải sai ta sang đây xem thử, rõ ràng là chuyện cực tốt, không vội mà truyền tin báo hỉ cho chúng ta, ngược lại trốn ở trong phòng thì thầm cái gì, buổi tối đóng cửa, có bao nhiêu riêng tư không nói được?”

487. Chương 490: Xây Tổ Trạch

Tử Tình nghe xong vợ nói: “Đang muốn đi qua đây, phỏng chừng các người đang bận rộn ở nhà Tiểu Tứ, Nhị tẩu lại phải bận rộn chuẩn bị cơm chiều, cũng không đi qua thêm phiên.”

Tử Tình nói xong liền đi theo Lưu thị các nàng đi ra ngoài, đến thẳng nhà Tử Lộc. Lúc Tử Tình đi vào, đang nghe Tử Phúc cười nói: “Một vòng tiệc đón gió này còn chưa có ăn xong, một vòng tiệc chúc mừng tiếp theo lại phải bắt đầu rồi.”

“Đại ca khi nào thì giống như Tiểu Tứ, chỉ nghĩ đến ăn.” Lâm Khang Bình vào cửa nghe được những lời này của Tử Phúc, cười nói.

Thẩm thị thấy Tử Tình, nói: “Tình nhi đến chỗ nương này.”

Tử Tình ngồi xuống bên cạnh Thẩm thị, Thẩm thị lôi kéo tay Tử Tình, nói: “Tình nhi nhà ta cũng cuối cùng cũng chịu đựng ra rồi, cũng có một ngày này, nương an tâm rồi, thật sự an tâm rồi, nữ tể thật đúng là không tồi.”

“Người ta chọn còn có thể kém sao?” Tăng Thụy Tường ở một bên cười nói.

“Đa tạ lời khen của cha nương, nữ tể có thể có ngày hôm nay, vẫn là ít nhiều có Tình nhi.” Lâm Khang Bình vợ nói.

“Được rồi, các người cũng đừng ở đây khen đến khen đi, hay là làm chút việc thật sự trước đi?” Lưu thị cười nói.

Thẩm thị nhìn nàng hỏi: “Việc thật sự gì?”

“Nhiều mà, khi nào thì mời mọi người ăn cơm, Vĩnh Liên của chúng ta xuất giá thêm chút trang sức gì, tranh thêu nợ chúng ta khi nào thì trả?” Lưu thị nói xong nhìn Trần thị cười nói: “Ta chỉ nghĩ đến những việc đó, còn lại người tới bổ sung.”

Lâm Khang Bình nghe xong hỏi: “Tranh thêu gì?”

Tử Tình cười kể lại chuyện trên bàn cơm hôm qua, Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Cái này không thể bán được số bạc đó, quá nhỏ, một hai ngàn lượng trái lại có thể. Mấy bức lớn kia của ta, thế nhưng là trần điểm chỉ bảo của người ta, tốn hai ba năm mới làm xong.”

Thẩm thị nghe xong vợ nói: “Tình nhi bây giờ cũng không thiếu bạc dùng, cũng đừng làm cái đó, hai ba năm trôi qua, mắt sẽ chịu đựng hỏng rồi.”

“Nương yên tâm đi, ta sẽ trông nàng, không cho thêu tấm lớn.” Lâm Khang Bình trả lời.

Tử Tình cười nói: “Yên tâm, khăn đáp ứng các người vẫn là có thể làm được. Đúng rồi, ngày mai nhà ta phải về Lâm trang tế tổ, vụ mời khách chỉ có thể để ba ngày sau rồi.”

Mọi người lại nói cười một lúc, Tử Tình nhìn lướt qua, không thấy Tử Hỉ cùng Phó thị, liền hỏi một câu.

Dương thị nói: “Nương Tứ đệ muội đến, Tứ đệ hình như có khách.”

Thẩm thị vừa nghe, nhúu nhúu mày, chẳng qua nhìn các nàng dâu trong phòng, không nói cái gì.

Tử Phúc hỏi Lâm Khang Bình nói: “Hôm nay diện thánh, có thể nói được sự việc Phó gia?”

“Nào có cơ hội nói việc này? Vừa mới bàn xong chính sự, Thánh thượng phát tay một cái, chúng ta liền nhanh chóng đi ra, bên ngoài còn có người chờ đấy.”

“Muốn ta nói cũng là không dễ, kết quả tốt nhất là chờ khảo hạch sang năm, có công trạng, Hoàng thượng một khi cao hứng, có lẽ liền để cho bọn họ trở về, trong lòng Hoàng thượng rõ ràng không cho Tiểu Tứ mở miệng, Tiểu Tứ nếu vội vàng mở miệng, chẳng phải là làm Hoàng thượng khó xử?” Tử Phúc nói.

Tăng Thụy Tường nghe xong nói: “Người nói một chút lợi hại liên quan cho Tiểu Tứ, đừng làm cho thần tử đang có công lớn, làm sai làm cho Hoàng thượng cất chứa nghi ngờ ở trong lòng, suy nghĩ nhiều là không tốt.”

“Yên tâm đi, Tiểu Tứ hiểu mà.” Lâm Khang Bình cười nói.

Tử Phúc vừa muốn mở miệng, Tử Hỉ cùng Phó thị dẫn bọn nhỏ tới đây rồi, mọi người liền thay đổi một đề tài khác.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tử Tình thu dọn đồ đạc, cả nhà liền đi Lâm trang, lần này đi Lâm trang, còn có một việc lớn, Lâm Khang Bình dù sao cũng là ngũ phẩm nghĩa quan rồi, nên mở từ đường tế tổ còn có Thư Duệ cũng là một tú tài, coi như là Lâm gia sinh ra một người đọc sách, cũng cần phải tế bái tổ tiên một chút.

Tử Tình bọn họ trực tiếp đi mộ phần trước, ở mộ phần tế bái xong rồi lại về Lâm gia. Dư thị bọn họ biết được, tất nhiên là vui mừng lau nước mắt nói: “Đáng tiếc Đại gia người không đợi được một ngày này.”

Lâm Khang Kiện bọn họ thì vội vàng đi mời trưởng lão cùng lí chính trong thôn, không đến nửa canh giờ, các trưởng lão cùng lí chính đã tụ tập ở phòng khách Lâm gia, bàn bạc chuyện mở từ đường tế tổ ngày mười lăm tháng bảy, đều nói nên vậy, chuyện vinh quang như vậy, là phải ghi vào gia phả.

Đang ngồi có một vị lão nhân đã đọc sách vài năm, hỏi Lâm Khang Bình nói: “Đã là ngũ phẩm nghĩa quan, cũng coi như thay đổi cạnh cửa một chi các người, không bằng trong trang cho các người một mảnh đất, xây dựng tổ trạch, nói như thế nào, đây cũng là quê của các người, là cội nguồn của các người, khi tế tổ hàng năm, các người cũng là phải trở về.”

Lâm Khang Bình nghe xong đứng dậy chấp tay thi lễ nói: “Tại hạ đang có ý này, trước kia không nhắc tới chuyện này, là vì muốn chờ khuyến tử một ngày kia thay đổi cạnh cửa lại đến xây nhà tổ này, không nghĩ tới Hoàng ân mệnh mong cuồn cuộn, thế nhưng không so đo xuất thân của ta, thưởng cho ta một chức nghĩa quan, vậy mà còn là ngũ phẩm, cũng không coi là bồi họ tổ tiên.”

Lí chính ở một bên nói: “Quan trạch này thế nào cũng phải lớn hơn dân trạch một chút, chỗ đất trống đầu phía Tây thôn đại khái có năm sáu mẫu, không bằng cho người tất, cách mộ phần của cha nương người còn gần một chút. Người thấy thế nào?”

“Như thế rất tốt. Chính hợp ý ta, chẳng qua là, cái này, ta không thể lấy không, không bằng sau khi ta xây nhà xong, để lại cho trong trang dùng làm học đường, dù sao thời gian chúng ta trở về cũng ít, cũng coi như ta vì bọn nhỏ trong trang tần một phần tâm ý, tiên sinh tự chúng ta tiêu tiền mời đến, hề là đứa nhỏ trong trang đọc sách, hết thấy không thu tiền, chỉ mong mọi người giúp ta trông nom nhà cửa tử tế.” Lâm Khang Bình nói.

Lí chính nghe xong kích động đứng lên, hỏi: “Lời này thật không? Quả đúng như thế, đứa nhỏ trong tộc ta cũng coi như gặp được quý nhân rồi.”

“Đương nhiên là thật, mọi người đang ngồi ở đây chứng kiến. Ngày mai đi huyện nha làm khế đất luôn, tháng tám bắt đầu khởi công xây nhà, đầu xuân sang năm, bọn nhỏ là có thể vào học rồi.” Lâm Khang Bình nghiêm nghị nói.

Mấy vị trưởng lão run rẩy đứng dậy, nước mắt tuôn đầy mặt muốn cúi đầu cho Lâm Khang Bình, bị Lâm Khang Bình ngăn cản, nói: “Cái này thì ngàn vạn lần không được, làm giảm thọ ta rồi.”

Mấy huynh đệ Lâm gia cũng ở một bên khuyen nhủ, Dư thị cùng mấy chị em dâu Lâm gia đang ngồi trên kháng nói chuyện cùng Tử Tình, thấy động tĩnh bên ngoài, người khác còn dễ nói, duy chỉ nàng dâu của lão Nhị lại động tâm tư, hỏi: “Tam đệ muội, mấy năm nay Tam đệ lại phát lên nhỉ? Chậc chậc, xây nhà không cho trong thôn làm học đường không tính, còn dùng bạc trắng mời tiên sinh, một năm này, không phải mấy chục lượng bạc? Đáng tiếc, Tam đệ không làm học đường sớm chút nữa, mấy đứa nhỏ nhà ta lớn cả rồi, cũng quen buông thả, đâu phải nguyên liệu đọc sách? Không biết Tam đệ có thể dẫn chúng nó đi ra ngoài cũng trông thấy cảnh đời hay không?”

Tử Tình cười nói: “Tương công ta đi ra ngoài vài năm rồi, không bao giờ muốn sống cái loại cuộc sống bận rộn bên ba này nữa, đem tiền bạc mua vài mẫu ruộng đất, chúng ta sau này chỉ chờ thu địa tô mà sống thôi.”

Dư thị nghe xong nói: “Theo ta nói, như vậy càng tốt, tuổi Khang Bình cũng không còn nhỏ, bạc là kiếm không hết, sống yên lành qua vài năm thanh nhàn mới là thỏa đáng, cũng không phải thiếu ăn thiếu mặc.”

Tử Tình vừa nghe lời này, còn giống một lão nhân nên nói, bèn cười đáp ứng.

Dư thị lại nói với mấy chị em dâu Hồ thị: “Các người cũng là giống như vậy, hai năm qua không có nhàn rồi, trong tay cũng có mấy đồng bạc rồi, đứng đắn cưới mấy con dâu, ta cũng sớm một ngày nhìn trông thấy tăng tôn.”

Dư thị nói xong nhìn thoáng qua nàng dâu của Thư Hưng, Thư Hưng là tháng ba năm nay thành thân, bây giờ còn không có động tĩnh, Dư thị có chút sốt ruột rồi.

Mã thị cười nói: “Chẳng phải chính là vì cưới nàng dâu, bằng không ai bận tâm những thứ này? Việc cưới dâu chi phí lớn, nương cũng không phải không biết.”

Dư thị nhìn Mã thị một cái, nói: “Lớn cái gì mà lớn? Có bao nhiêu bát ăn bao nhiêu cơm, mò của cải của mình đến.”

Mã thị vừa nghe, liền không lên tiếng nữa.

Lúc này, người bên ngoài cũng thương lượng tầm tầm rồi, Lâm Khang Bình tiễn khách trở về, hỏi Dư thị muốn đồ đã chuẩn bị trước, Thư Duệ đặt bút ký xuống, rồi cả nhà liền trở về Khang viên ở.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Khang Bình dặn dò Lâm Hưng đi đặt mua đồ, một mình mình chạy về Lâm trang, cùng lí chính đi nha môn làm khế đất.

Sáng sớm mười lăm, cả nhà Tử Tình chạy tới Lâm trang, cánh nam nhân ở từ đường tế tổ, nữ nhân ở nhà chuẩn bị đồ ăn, lần tế tổ này mặc dù không giống như lần trước Thư Duệ bọn họ vào gia phả phải mời nam tử toàn thôn, chẳng qua, cũng phải mời các lão nhân trong thôn, dù sao, là vì riêng một chi Lâm Khang Bình mà mở gia phả ra ghi vài nét bút.

Bởi vì Thư Duệ bọn họ sáng sớm ngày mười sáu là phải vào học, sau khi tế tổ xong, cũng không kịp ăn cơm, để cho Đại Giang đưa mấy huynh đệ bọn họ về nhà, Hoa ma ma mang theo Yên Nhiên cũng đi trước rồi, chỉ để lại Lâm Khang Bình và Tử Tình cùng với Thải Vân.

Buổi tối, khi Lâm Khang Bình và Tử Tình trở về Khang viên, đã là đầy trời đầy sao, Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình, thông thả dạo bước trong vườn, hỏi: “Tình nhi, ta làm đúng không? Ta không thương lượng với người, đã quyết định lấy nhà tổ ra làm học đường, người sẽ không trách ta chứ?”

Tử Tình sắc giọng: “Đây là chuyện tốt tạo phúc cho hậu thế, sao ta có thể trách người? Một năm cũng không dùng được bao nhiêu bạc, chỉ là mời một vị tiên sinh, hỏi chúng ta ở Tình viên, mời một nhà Lương tiên sinh, một năm cũng chỉ là hai mươi lượng bạc.”

“Ừ, ta cũng là nghĩ như vậy, năm đó khi người hỏi ta trong thôn có tư thực hay không, ta đã động tâm tư này, chẳng qua là, khi đó ta cái gì cũng không phải, cũng không tiện ra mặt, không nghĩ tới ông trời thật đúng là cho ta cơ hội này.”

“Đã muốn xây nhà, không bằng người nhờ Đại ca bọn họ giúp người trông nom, dù sao cũng là phải nhờ người, mấy người Đại ca bọn họ mấy năm nay ở Khang viên đã làm không ít việc, nghe Lâm Hưng nói, cũng đều không tệ. Bọn họ có tiền thu, chúng ta cũng bớt lo lại yên tâm, người nói đi?” Dù sao cũng là huynh đệ

Lâm gia, có thể chăm sóc một ít, Tử Tình vẫn là muốn chăm sóc một ít, hôm nay nghe Dư thị nói, dường như là hiểu lý lẽ hơn nhiều rồi.

Lâm Khang Bình tất nhiên không có lý không đồng ý, hai người nói nói cười cười, Tử Tình lại hỏi Lâm Khang Bình chút chuyện ở hải ngoại, Lâm Khang Bình cũng nhặt một số chuyện thú vị mà kể, thấy Tử Tình hình như buồn ngủ, liền bế Tử Tình trở về phòng.

Ngày hôm sau trở về thành, Tử Tình không nghĩ tới, đến cả Phó gia cùng Tần gia cũng tặng hạ lễ cho mình, đương nhiên còn có Hạ gia, Tử Tình cùng Thẩm thị thương lượng, liền cũng lo liệu mấy bàn rượu, lúc Tử Tình vừa tụ tập mọi người, bên kèm thêm mấy nhà, lười lại mời riêng bọn họ.

Về phần La đại nãi nãi cùng Văn tam nãi nãi, Tử Tình hỏi qua Hoa ma ma, mời khách không cần, nhưng là về lại một phần lễ, từ trong đám hàng ngoại Lâm Khang Bình mang về chọn hai loại đưa đi. Tử Tình không nghĩ tới là, bởi vì một cuộn vải dạ Anh, trái lại làm cho mình cùng La đại nãi nãi qua lại thân thiết.

488. Chương 491: Thư Duệ Du Học

Tử Tình đáp lễ cho La đại nãi nãi có một cuộn dạ caro Anh quốc màu hồng đào, màu sắc rất vừa vặn, hết sức kiều diễm, chính Tử Tình cũng cực kỳ thích, năm ngoái không chỉ làm một chiếc áo bành tô cho mình, cũng làm một chiếc cho Yên Nhiên và Lí Linh, đáp lễ là bộ quần áo Lí Linh làm cho Yên Nhiên.

Chất liệu dày như vậy, lại là màu sắc đẹp như thế, La đại nãi nãi cũng là liếc mắt một cái đã nhìn trúng, chính là kiểu dáng quần áo này lại có chút rối rắm rồi, La Sở Sở thấy nói: “Nương, ta từng thấy Lâm nãi nãi cùng Yên Nhiên muội muội mặc, làm xiêm y không giống với bối tử chúng ta hay mặc, đây là hàng ngoại, Lâm nãi nãi nói là kiểu dáng Tây Dương, kiểu mẫu vẫn là cha Yên Nhiên nàng mang về, nương người đi xem là biết ngay.”

La đại nãi nãi này cũng là người yêu thích cái đẹp, cộng thêm bản tính rộng rãi, cũng không suy nghĩ nhiều lắm, vừa vặn còn có chuyện tìm Tử Tình thương lượng, liền tới cửa tìm, đi cùng còn có La Sở Sở.

Trong lòng Tử Tình mặc dù cảm thấy buồn cười, nhưng mà cũng không từ chối, trái lại lục quần áo của mình ra, thực ra chỉ là một chiếc áo bành tô cổ nhỏ bẻ, chẳng qua Tử Tình hơi thu eo một chút, một chiếc đai lưng dạ đen rộng sườn bên trái thắt một cái nơ con bướm, Yên Nhiên thì là phía sau có một cái nơ con bướm đen to cổ định.

“La đại nãi nãi, chất liệu này phẳng, sau khi làm xong ừ một chút định hình, làm một chiếc cho tiểu thư Sở Sở rất phù hợp.”

“Thì ra ý của người là ta mặc không thích hợp? Ta đã già rồi, không thể mặc màu sắc đáng yêu như vậy? Người đây lại là cái gì?” La đại nãi nãi nhìn Tử Tình hỏi, trong tay còn áo bành tô của Tử Tình.

Tử Tình cười nói: “Ta là nói, trang phục cho mẫu nữ phù hợp, người xinh đẹp như tiểu thư Sở Sở phối với màu sắc cũng là vừa vặn, tuy rằng chúng ta là có chút già rồi, cũng phải mặc tươi tắn một chút, còn có vẻ trẻ tuổi hoạt bát hơn một chút.”

“Nương, người xem người, mỗi lần đều không chờ người nói hết lời đã nóng nảy rồi, lại hiểu lầm người ta phải không? Ta cảm thấy lời Lâm cô cô nói có chút đạo lý.” Sở Sở nói.

“La đại nãi nãi cái gì, về sau cứ gọi ta là Chung Doanh đi, nếu không gọi tẩu tử cũng được, nhi tử ta không phải là vẫn gọi người cô cô sao? Nữ nhi của ta cũng là tiên sinh của nữ nhi người, hai nhà chúng ta quen thân như vậy, đứng rồi, nhi tử ta còn muốn cùng nhi tử xuất dương đấy? Nói là người đồng ý rồi? Tiểu tử thối kia nhà ta, người nói còn có tác dụng hơn ta, hôm nay ta đến, còn có một việc, người có thể khuyên nhủ nhi tử nhà ta hay không, đừng đi quốc gia Tây Dương gì đó, trôi nổi trên biển thời gian dài như vậy, có thể là dễ chịu?” La đại nãi nãi này cũng không phải người cố chấp, chiều hướng vừa chuyển, tỏ vẻ tán thành Tử Tình rồi.

“Tẩu tử, việc này, ta thật đúng là không dám cam đoan, ta ngay cả chính nhi tử ta cũng không quản được. Nghe nói hần muốn đi khảo hạch, cũng không biết khi nào thì khảo hạch này bắt đầu, ta cũng lo lắng lắm đấy.”

“Người còn không biết? Ta cũng nghe nói, còn là Thám Hoa Lang nhà người dân sở con đấy. Năm nay vừa vặn là năm thi hương, tính toán từ trong đám tú tài năm nay chọn ba mươi người, đưa đi nước ngoài học ba năm, ba năm sau trở về tham gia thi hội, nếu trúng, Thánh thượng đúng là muốn trọng dụng bọn họ, ngay cả thi hương cũng không cần, trực tiếp chính là thân phận cử tử, mừng một tháng tám, Quốc Tử Giám bắt đầu thi chọn lựa đấy, qua Trung thu sẽ đi. Nghe nói Văn gia cũng có ý này, Gia nhà ta nói để cho bọn họ đi xông xáo.”

Tử Tình nghe xong sửng sốt, mừng một tháng tám thi, qua Trung thu sẽ đi, thời gian đâu còn mấy ngày?

Tử Tình nghe xong ngồi không yên, muốn đi Quốc Tử Giám xem Thư Duệ một chút, La đại nãi nãi nói: “Xem có ích lợi gì? Lúc này đang đóng cửa đọc sách đấy.”

Tử Tình còn muốn nói điều gì, vừa lúc Yên Nhiên học bài với tiên sinh xong đã trở lại, thấy Sở Sở, quy củ hành lễ vấn an, sau đó mới dính ở bên người Sở Sở.

La đại nãi nãi thấy cười nói: “Đây cũng là kỳ lạ, nha đầu kia nhà ta, gặp nha đầu nhà người còn thân hơn muối muối của mình, không biết còn tưởng rằng đứa này nhà người mới là ruột thịt.”

Tử Tình nghe xong giật mình, thử hỏi: “Cô nương nhà người cũng rất hợp ý với ta, có lẽ, nên là người nhà ta.”

Tử Tình nói xong cười khanh khách nhìn La đại nãi nãi, La đại nãi nãi đầu tiên là sửng sốt, lúc nghĩ lại liền hiểu ý Tử Tình, muốn nói cái gì, nhìn Sở Sở một cái, lườm Tử Tình một cái.

Thực ra, nếu đổi lại trước kia, Tử Tình cũng không dám tùy tiện mở miệng, bây giờ trong nhà tốt xấu gì cũng là nhà quan ngũ phẩm, giá trị con người cũng có trên trăm vạn, cũng không coi là thua kém, nghĩ như vậy, dường như rất có chút cảm giác nhà giàu mới nổi, Tử Tình cười thầm ở trong lòng một chút.

Chẳng qua, Thư Duệ quả thực khá ưu tú, Tử Tình xem chừng một chuyến xuất dương này, hần là thế ở phải đi, ba năm sau trở về, chính là thân phận cử tử, hần có một ít tri thức trụ cột Tử Tình dạy hần, tiếp nhận ngành học Tây Dương, hần là không có vấn đề, không biết thời không này có Oxford, Cambridge hay không, đứa nhỏ có thể thi được không?

Sau khi La đại nãi nãi trở về, đối với lời Tử Tình nói cũng là để tâm, Lâm gia mặc dù gia thế hơi mỏng, nhưng mà cửa cải không tệ, Thánh thượng đối với Lâm gia cùng Tăng gia có chút quan tâm, mấu chốt là Thư Duệ, vừa thấy là biết là người có thể thành châu báu, tú tài mười bốn tuổi không tính là ít, nhưng là tú tài mười bốn tuổi có thể nghĩ đến xuất dương học tập kỹ thuật tiên tiến của hải ngoại, Thư Duệ hần là xem như người đầu tiên rồi.

La đại nãi nãi lặng lẽ suy tính chuyện Sở Sở, hình như cũng là khá để bụng chuyện của Lâm gia, chẳng qua, nàng không có mở miệng hỏi cái gì.

Đảo mắt mừng một tháng tám đã đến, cuối tháng này, bọn nhỏ cũng không về nhà, khai giảng mới nửa tháng, là không có mợ hưu rồi, phải chờ tới tết Trung thu.

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình ở nhà đứng ngồi không yên, bèn trấn an nàng nói: “Thực ra, ta cảm thấy thời cơ này Thư Duệ đi ra ngoài cũng không tồi, vừa vặn ba năm sau trở về còn có thể tham gia kỳ thi mùa xuân, cũng không làm trễ nãi hần cưới vợ, thật muốn chờ hần mười tám mới đi, ba năm sau trở về đã hơn hai mươi rồi, chẳng phải là làm chậm trễ chúng ta ôm tôn tử?”

Tử Tình vừa nghe, năm nay mình không quá ba mươi tuổi, đâu đã nói tới ôm tôn tử rồi, bèn nói: “Ta mới bao nhiêu tuổi, nếu ở chỗ chúng ta, nữ nhân tuổi này còn chưa thành thân có rất nhiều, đâu có đã làm tổ mẫu rồi?”

“Phải, người còn trẻ, không làm tổ mẫu, không bằng tự chúng ta sinh thêm một đứa, người vẫn làm mẫu thân?” Lâm Khang Bình nói xong liền muốn ôm lấy nàng.

Tử Tình đầm ngực hần nói: “Bây giờ là nói chuyện của con, ta cũng không sinh, thật sự không sinh nữa.”

“Chọc người chơi đấy? Muốn sinh, cũng không thể có rồi, chẳng qua là thấy người giống như kiến bò trên chảo nóng, muốn chọc người chơi.”

Tử Tình lúc này mới nhớ tới, Lâm Khang Bình đã uống thuốc rồi, vốn là mình nhất thời nóng vội không nghĩ tới, lúc này cũng có chút xấu hổ, nam nhân này, đúng là luôn luôn đặt mình ở trong lòng. Con cái đều có một ngày sẽ rời khỏi mình, duy chỉ có hắc, sẽ luôn luôn ở bên mình.

Năm ngày sau, Thư Duệ về nhà, lần này danh sách xuất dương đã có rồi, không chỉ có hắc, còn có La gia Văn gia, ai cũng không ngờ, đi rồi trở về chính là cử tử, nhìn tư thái này, Thánh thượng khẳng định là muốn tiến hành một phen cải cách, xuất dương trở về nhất định là sẽ được trọng dụng.

Vĩnh Tùng cũng thi được rồi, việc này Tử Tình trái lại không nghĩ tới, Vĩnh Tùng đọc sách vẫn luôn tương đối khắc khổ, ngộ tính hơn Tử Lộc nhiều, chuyện này, là Tử Tình sau này nghe Tăng Thụy Tường nói, đứa nhỏ này cũng hiểu chuyện, biết tiếc nuối trong lòng phụ thân hắc là cái gì, từ nhỏ đã biết phải kiên cường vượt lên.

Nếu ván đã đóng thuyền, Tử Tình cũng không tiện ngăn cản nữa, chỉ đành phải chuẩn bị hành lý cho hắc, Tiểu Mạch đi theo hắc, Tử Tình để cho hắc mang Tiểu Bạch đi, Tiểu Bạch theo Tử Tình không ít năm, Tử Tình hứa Tiểu Bạch cho Tiểu Mạch, hai phu thê đồng thời chăm sóc cuộc sống thường ngày của Thư Duệ, ngoài ra còn thêm một gã sai vặt mười hai tuổi, làm chân chạy việc vặt, người khác Tử Tình cũng không cho mang theo, dù sao, thân phận của hắc chỉ là một học sinh.

Tử Tình gọi mấy đứa nhỏ muốn xuất dương đến ăn một bữa cơm, Lí Dục cũng đi theo đến, coi như là làm tiệc tiễn biệt cho bọn họ đi.

“Cô cô mời các người một ly rượu, mấy người các người, cùng nhau chơi đùa cũng được, đánh lộn cũng được, coi như là cùng chung một đoạn thời gian niên thiếu hồn nhiên, cô cô hi vọng các người đến nước ngoài, còn có thể giống như ở nhà, coi nhau là bằng hữu cũng được, thân nhân cũng được, chiếu cố lẫn nhau dịu dàng lẫn nhau. Ra khỏi biên giới rồi, về sau, các người chính là người lớn rồi, nhớ chưa? Cái gì nên làm cái gì không nên làm, cũng giám sát lẫn nhau, không được giấu diếm bao che.” Tử Tình nâng chén nói.

Thư Duệ, Vĩnh Tùng, Văn Tinh Vực cùng La Hạo Viêm vội đứng dậy, cung kính đáp ứng. Tử Tình nghĩ một người lớn như mình ở chỗ này, giữa bọn họ e rằng nói chuyện có nhiều bất tiện, bèn rời bàn tiệc trước. Mặc đám trẻ con này chơi đùa đi, chỉ sợ ra khỏi nhà, nhớ tới ngày hôm nay, cũng là một hồi ức tốt đẹp.

Tử Tình trở lại trong phòng, lục tìm đồ Thư Duệ muốn mang đi, càng nghĩ trong lòng càng là không nỡ, một đứa nhỏ mới tròn mười ba tuổi, đặt ở hiện đại, cũng chỉ là học sinh trung học, đã muốn trôi nổi qua đại dương rồi, người làm nương nào trong lòng không lo lắng?

Tử Tình đang cúi đầu rơi lệ, Lâm Khang Bình ở phía sau ôm thật chặt lấy nàng, “Bọn nhỏ dù sao vẫn có một ngày này, người nghĩ năm đó nương đưa Đại ca bọn họ lên kinh, lúc đó chẳng phải đi một năm, bây giờ chỉ là đi ba năm, về sau, hắc cũng sẽ không rời khỏi chúng ta nữa, nếu người nhớ hắc, ta mang theo người đi thăm hắc, humm? Ta cam đoan.

Đề nghị này tuy rằng không thực tế lắm, nhưng là thật ấm áp, Tử Tình quay người ôm lấy hắc, nói: “Được.”

Thư Duệ ở ngoài cửa sổ nhìn thấy, xoay người lại đi tìm bọn họ, vốn là, hắc cũng là lo lắng Tử Tình buồn bực trong lòng, định qua đây để an ủi Tử Tình một chút, thấy Lâm Khang Bình ở đây, liền yên tâm rồi. Tình cảm của cha nương luôn luôn rất tốt, tốt đến mức làm người ta sinh ao ước, một đời này, không biết hắc có thể có phúc khí này, cưới được một nữ tử có thể ái mộ lẫn nhau? Nghĩ đến đây, trong đầu hắc hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp, lại có thể là La Sở Sở, Thư Duệ vậy vậy đâu, vào nhà tìm bọn họ uống rượu.

Tử Tình mời tiệc rượu xong, kế tiếp chính là các nhà mời Thư Duệ cùng Vĩnh Tùng, Văn gia cùng La gia cũng đều sắp xếp tiệc tiễn biệt, chẳng qua cũng đều là bọn nhỏ tham gia, Tử Tình và Lâm Khang Bình hết thấy không tham dự.

Trung thu này, mọi người đều không có quá tốt, mấy đứa Thư Ngạn bọn họ từ thư viện trở về, biết Thư Duệ muốn đi, giữa huynh đệ đều có một phen tình cảm muốn nói trước khi chia ly, buổi tối, tất cả mọi người ngồi ở trong hậu hoa viên, Vĩnh Liên mang theo mấy đứa Vĩnh Dung, vì Thư Duệ và Vĩnh Tùng lại xướng một lần đưa tiễn, tâm tình lần này, cùng lần trước tất nhiên là có khác biệt rất lớn.

Mấy đứa Vĩnh Liên còn chia ra tặng giày tất tự tay làm cho Vĩnh Tùng cùng Thư Duệ, ngay cả Yên Nhiên nhỏ nhỏ, cũng tự tay làm cái hầu bao đầu tiên tặng cho Thư Duệ.

489. Chương 492: Vĩnh Liên Xuất Giá

Tiến bước Thư Duệ, trong lòng Tử Tình hết sức mát mát mấy ngày, bên tai cứ vang lên lời đứa nhỏ lúc gần đi ôm mình nói, “Nương yên tâm, ba năm sau ta nhất định sẽ trở về.” Lại là một cái ba năm chờ đợi dài đằng đặc.

Cũng may hôn sự của Vĩnh Liên bắt đầu chuẩn bị rồi, mấy người Lưu thị liên tục lôi kéo Tử Tình cùng Trần thị, hỗ trợ chọn mua đồ, kiểm tra chỗ nào còn bỏ sót hay không.

Lâm Khang Bình thì vẫn bận rộn về Lâm trang chuẩn bị xây dựng nhà tổ, chuyện đã đáp ứng, vẫn là mau chóng giải quyết, như vậy, mới có thể lấy được tín nhiệm của người khác, đây cũng là nguyên tắc làm người làm buôn bán Lâm Khang Bình vẫn tuân theo những năm này.

Bên người Tử Tình không có Tiểu Bạch, Tiểu Phấn đến cuối năm cũng phải xuất giá, Thái Vân tuổi tác cũng không nhỏ, Tử Tình muốn để cho nàng và Truy Nguyệt gả cho Đại Giang Đại Hà, dù sao bọn họ đều là cùng từ đi trong cung ra, cứ như vậy, nha hoàn bên cạnh Tử Tình chỉ còn Tiểu Trúc, Tiểu Hòa cùng Tiểu Mễ lại đều là đi theo Tiểu Tử làm việc nhà bếp, cho nên, mua mấy nha hoàn thích hợp đã trở thành đại sự hạng nhất.

Ai ngờ Hoa ma ma biết được, tỏ vẻ không ổn, bởi vì Thái Vân Truy Nguyệt thành thân rồi, sẽ không thể ở lại bên cạnh Yên Nhiên, huống hồ, ban đầu khi đến, là nói trước muốn che chở Yên Nhiên lớn lên, đời này không thành thân.

Tử Tình cảm thấy việc này rất không nhân tính hóa, liền thừa dịp lúc Tiểu Dực ở đây, tìm Thái Vân Truy Nguyệt đến, hai người đều bày tỏ, cả đời này không thành thân, ở bên Yên Nhiên.

Thấy Tử Tình kiên quyết cự tuyệt, Tiểu Dực nói: “Các nàng năm nay cũng chỉ mới mười sáu, mười sáu tuổi, chờ mười mười lăm tuổi, các nàng lại thành thân cũng không muộn.”

Tử Tình vừa nghe, hai mươi lăm tuổi ở đây thật đúng là gái lỡ thì rồi, đến lúc đó có thể tìm được nam tử thích hợp ở đâu, bèn nói: “Thế không thể được, như vậy đi, nhiều nhất đến hai mươi, đến lúc đó các nàng không thành thân, ta sẽ đuổi các nàng đi.”

Thái Vân Truy Nguyệt nghe xong, quỳ xuống dập đầu tạ ơn, đời này, các nàng thật đúng là không dám hy vọng xa vời có thể có gia đình của mình, năm tuổi bị bán vào vương phủ, chọn đi học võ, cả đời này chính là bán mạng cho chủ tử, đâu ngờ chọn đến để hầu hạ Tử Tình và Yên Nhiên, Tử Tình còn một lòng tính toán cho các nàng, trong lòng há có không cảm động?

“Dứt khoát ta liền làm người tốt đến cùng, trở về nói với Đại Giang Đại Hà một chút, để cho bọn họ chờ các người bốn năm.” Tử Tình cười nói.

Tiểu Dực biết Tử Tình lúc này thiếu người, để cho Phương quản gia từ trong thôn trang của hắn chọn bốn người thành thật phúc hậu cho Tử Tình, nói trước làm đến mười tám sẽ để các nàng trở về thành thân.

Tử Tình tự mình mang theo Hoa ma ma chọn tám tiểu nha đầu bảy tám tuổi từ chỗ người môi giới, để lại cho Yên Nhiên sử dụng, bởi vì Tử Tình thấy Vĩnh Liên thành thân mang theo bốn nha đầu đi qua bởi gả, nghĩ vẫn là từ nhỏ cùng nhau lớn lên tốt hơn một chút, biết gốc biết rễ, phẩm tính gì gì đó cũng có thời gian tìm hiểu, bèn mua mấy đứa trước, giao cho Tiểu Phấn dạy dỗ mấy tháng trước.

Tử Tình bận rộn xong những việc này, mới nhớ tới, hình như thi Hương đã qua rồi, cũng không biết đệ đệ của Phó thị trúng không, tốt xấu gì hắn cũng gọi mình là tỷ tỷ, hạ lễ cũng nên chuẩn bị một phần.

Nghĩ tới việc này, khi Tử Tình thỉnh an Thắm thị, bèn hỏi ra, Phó thị cười nói: “Vừa khéo hôm qua tướng công mới thấy danh sách các tỉnh báo lên Lễ bộ, trúng, không chỉ đệ đệ ta trúng, nhi tử của tiểu cô cũng trúng, hôm qua tướng công có việc trì hoãn, về trễ nên quên mất vụ này.”

Thắm thị cười nói: “Ngày nào đó hẳn trở lại, ta mở tiệc chúc mừng cho hẳn.”

Tử Tình cũng cười nói: “Đầu xuân sang năm, Mộc Mộc cũng sẽ đến rồi, trong nhà lại sẽ náo nhiệt, phụ thân sẽ cao hứng rồi.”

Tăng Thụy Tường nói: “Ta chẳng qua gánh vác xương danh tiếng cũu cũu, có bao nhiêu liên quan với ta, hẳn thay đổi là cảnh cửa Chu gia bọn hẳn.”

Tăng Thụy Tường đối với lần này Thu Ngọc kích động đứa nhỏ của Quế Anh quỳ xuống xin Tử Tình giúp đỡ, trong lòng vẫn là không có quên được, Tử Tình cũng vậy, chẳng qua, đứng ở trong lập trường của Thu Ngọc mà nghĩ, cũng không có gì đáng trách, Thu Ngọc đối với con cái của Xuân Ngọc suy cho cùng là từ nhỏ thương yêu, hơn nữa cuộc sống của Quế Anh thật là gian nan, nàng mất thấy Tử Tình tặng đồ cho một người ngoài như Tú Thủy, tự nhiên là có chút không cam lòng, chẳng qua, đại khái nàng cũng không nghĩ tới đứa nhỏ của Quế Anh sẽ tự mình quỳ xuống, Tử Tình sẽ phải tay bước đi.

Thắm thị thấy vậy nói: “Cái khác không nói, tốt xấu gì đứa nhỏ này người chiếu cố đã nhiều năm, nếu từ thật xa đến rồi, đúng là phải chiêu đãi hẳn tử tế.”

Lưu thị cười nói: “Nương yên tâm đi, trong nhà là có phòng khách.”

Tử Tình hỏi: “Đại tẩu, đồ cưới của Vĩnh Liên muốn chuẩn bị bao nhiêu gánh?”

“Ta hỏi thăm một chút, gia đình khá giả một chút ở Kinh Thành gả con gái, bình thường là một trăm sáu mươi tám gánh, sinh lễ của Chung gia là một trăm lẻ tám gánh, tiền biểu là một vạn lượng, những ngày qua ta chỉ tính toán mấy thứ này.”

Tử Tình cười nói: “Ta ra một đôi kháng bình bốn cánh bằng gỗ lim, hai gánh, lại ra một quả cải trắng bằng phi thủy, một bộ đồ trang sức bằng đá mắt mèo, vật liệu may bốn mùa mỗi loại hai cuộn, tổng cộng sáu gánh. Đây đủ tấm lòng chứ?”

Trần thị nói: “Ta không so với muội muội, chẳng qua ta cũng ra sáu gánh, hai bộ đồ trang sức, một đôi bình cao cổ lớn phần thối, hai gánh vật liệu may mặc.”

Dương thị liếc mắt nhìn Tử Thọ một cái, Tử Thọ nói: “Chúng ta có cả đồ trang trí, cũng sáu sáu gánh, lớn nhỏ cũng mặc kệ, thế còn không dễ dàng?”

Phó thị cười nói: “Chúng ta cũng sáu sáu gánh, hai bộ đồ sứ Quan Diêu, hai gánh vật liệu may mặc, hai gánh đồ trang sức.”

Tử Vũ không ở đây, Thắm thị nói: “Đoán rằng nàng không thể keo kiệt rồi, cũng phải ra sáu sáu gánh, người xem tự người lại chuẩn bị thêm những đồ gì góp đủ số.”

Lưu thị cười nói: “Bớt ba mươi sáu gánh, ta cũng bớt lo nhiều rồi, vẫn là chúng ta nhiều người dễ làm việc, ngay cả bạc áp đầy hôm cũng thoáng cái gom được sáu ngàn lượng, đến cả nương cũng cho một ngàn lượng.”

Lưu thị quả thực cảm động, mấy năm nay ở Tăng gia, phần tình thân giữa huynh đệ chị em dâu cô tẩu này, quả thật đáng quý, giữa hai bên hầu như chưa từng đổ mặt, chẳng qua xét đến cùng, vẫn là các nhà điều kiện tốt, không cần tính toán chi li.

Thắm thị kể từ sau khi lên Kinh, thu nhập trong nhà chỉ có cam và gà nuôi phía sau núi, một năm cũng không mấy trăm lượng, cho nên Tử Phúc đặt ra quy củ, trừ tịch hàng năm mỗi nhà hiếu kính cha nương một trăm lượng, nếu theo ý Tăng Thụy Tường là không cần, chẳng qua, Thắm thị suy tính đến loại tình huống như hôm nay, liền đồng ý.

Vì để cho Lưu thị dễ thống nhất tính toán, ba ngày sau, các nhà đưa đồ đến kho phòng nhà Lưu thị, vật liệu may mặc Tử Tình cho cơ bản đều là hàng ngoại, giá trị xa xỉ, còn đừng nói những thứ khác, Lưu thị thấy tất nhiên là vui mừng, lời kéo tay Tử Tình hết cảm ơn lại cảm ơn.

Cùng với ngày gần tới, trong lòng Lưu thị như cỏ mọc, không riêng gì khăn trương, trong lòng cũng cực kì không nở, nữ nhi này vừa gả thì đã là người nhà người khác, còn muốn nâng ở trong tay yêu thương là không thể rồi, cũng không biết người ta là sẽ đem nàng làm báu vật hay là làm có đại?

Mười sáu tháng chín, Chung gia đưa sính lễ tới, thì ra quy củ bên này là đưa sính lễ trước một tháng, tiện cho nhà gái thêm một chút thời gian căn cứ vào tình huống sính lễ chuẩn bị đồ cưới. Chung gia coi như là có thành ý, trừ một vạn lượng tiền biểu còn có ruộng tốt mười khoảnh (1khoảnh = 100 mẫu), ruộng đất phương Bắc chỉ có thể trồng một hai quý, cho nên so với ruộng nước phương Nam rẻ hơn chút, vậy cũng phải mười lượng bạc một mẫu, cho nên, chỉ hai loại này, đã có hai vạn lượng bạc, làm cho đám người Thẩm thị Hạ thái thái thấy lú lủi không ngừng, đây là chênh lệch giữa thế gia và gia đình bình thường.

Trần thị thấy cười nói: “Cực cưng của ta ơi, ta còn phải gắng sức kiếm tiền, bằng không, ba năm sau nhi tử ta trở về, nàng dâu ở Kinh Thành này còn không cưới nổi. May mà bốn đứa nhỏ nhà ta, ít một đứa còn tiết kiệm rất nhiều bạc.”

Dương thị cũng cười nói: “May mà đứa nhỏ nhà ta còn nhỏ, Nhị tẩu kiếm bạc mang theo ta một phần, vẫn còn kịp.”

Phó thị cười nói: “Tiệm cơm của Nhị tẩu chỉ đủ chi phí trong nhà một năm, kiếm bạc chính thức vẫn là trông vào nhà máy của chúng ta.”

Dương thị cười nói: “Chi phí trong nhà ta một năm không tiêu hết nhiều đó, tương công mỗi tháng là kiếm đủ rồi. Tiệm cơm một năm hơn hai ngàn lượng, ta đều để dành.”

Bên người Dương thị không có người nhà mẹ đẻ đến vợ vét, Tử Thọ liền để cho nàng học đường gia quản gia, cho nên, cũng biết đại khái tiêu dùng và doanh thu một năm của một nhà mình.

Mọi người đang nói đùa, Xuân Đào bưng một đĩa cam đã bóc tiến vào, nói là đệ đệ của Phó thị đệ đệ từ phương Nam trở về mang qua đây.

Tử Tình cầm một múi ném thử, trực tiếp phun ra, nói: “Đây cũng quá khó ăn rồi, có thể chua ngã người ta rồi, kém hơn nhà ta nhiều lắm.”

Phó thị cầm lấy một múi nói: “Không thể nha, ta ở nhà còn ăn, ta thấy ăn ngon mới đưa tới cho mọi người.”

Tử Tình nhìn Phó thị ăn ngon ngọt như vậy, thuận miệng hỏi một câu: “Tứ đệ muội không phải là có chứ? Cái này cũng có thể ăn vào?”

Phó thị nghe xong sững sốt, Tử Hỉ thán bầy về nhà, nguyệt sự tháng tám cũng không có tới, chẳng phải là mang thai rồi, Tử Tình thấy vẻ mặt vui sướng của nàng, cũng biết tám chín phần mười rồi.

Thẩm thị nghe xong đúng là thực vui mừng, Tử Hỉ vừa đi hơn hai năm, thật đúng là làm chậm trễ sinh đứa nhỏ, Lưu thị cười nói: “Tứ đệ muội cũng học Tam đệ muội một chút, một mạch sinh hai đứa, dù sao cũng là đau một lần.”

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Cái đó là phúc phận, là cầu không được. Chẳng qua nói lại, cũng quá hung hiểm rồi, thà rằng như nước chảy đá mòn còn hơn.”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Nương, người làm triết lý cơ đấy, còn nước chảy đá mòn? Thế chảy tới khi nào thì là đến điểm cuối?”

Thẩm thị cũng ý thức được lời này của mình có chút không ổn, cũng không nhin được cười.

Chuyện Phó thị mang thai, truyền đến Phó gia, Phó phu nhân tất nhiên cao hứng, một năm này, cũng coi như chuyện tốt không ít, nhi tử trúng cử, nàng dâu vừa sinh tôn tử, bây giờ nữ nhi lại có thai, duy nhất không được hoàn mỹ đó là Phó đại nhân đang ở Quỳnh Châu một nhà không được đoàn tụ.

Thẩm thị nghe nói Phó phu nhân được tôn tử rồi, không thiếu được mấy nhà thương lượng tặng một phần hạ lễ, Phó gia lại bày một ngày rượu, mời mấy nhà tụ tập, vừa bận rộn mấy việc này, ngày lành xuất giá của Vĩnh Liên đã đến.

Thư Ngạn bọn họ tất cả đều xin nghỉ một ngày về nhà, bọn họ là muốn đi đưa thân. Không chỉ có như thế, mấy đứa Thư Ngạn còn chuẩn bị một phần hạ lễ cho Vĩnh Liên, là một đôi oa nhi nhỏ bằng ngọc, mập mạp

còn rất vui vẻ, Thư Ngạn cố ý dằn dò, là ý của Thư Duệ, đồ đã sớm chọn xong rồi, bạc là tiền thàng của bốn huynh đệ bọn họ tiết kiệm được, làm cho Vĩnh Liên cảm động đến rơi lệ, không nghĩ tới Thư Duệ còn cẩn thận như vậy

Tử Tình không nghĩ tới Tiểu Dực cũng tới, biết được Yên Nhiên cũng muốn đi đưa thân, hẳn cũng nhất định phải đòi đi, Lưu thị cười nói: “Đồng nam đồng nữ xinh đẹp có sẵn, đỡ cho ta hao tâm tổn trí tìm rồi.”

Lưu thị nói xong liền cho Tiểu Dực và Yên Nhiên một cái hầu bao, lại dằn dò nói: “Lát đến Chung gia cũng nhớ phải chia tay đòi hồng bao.”

490. Chương 493: Thăm Dò La Gia

Ai ngờ Tử Hỉ ở một bên nghe thấy được, cười nói: “Không nói ta còn quên mất, lát nữa các người cứ đi canh ở cửa cổng chính, thấy tỷ phu vào cửa, nhanh chóng đòi hồng bao, ai đòi được nhiều hồng bao, phúc khí của người đó sẽ lớn, không có hồng bao đừng để cho hắn vào cửa.”

Tử Tình nghe xong cười nói: “Người làm như hắn giống tỷ phu người, lấy ra một giỏ hồng bao tới cửa đón dâu, lát nữa trên người người ta không chuẩn bị, người bảo người ta lập tức về nhà lấy hay sao?”

“Sợ cái gì, chơi như vậy mới vui, dù sao bên cạnh hắn có rất nhiều người, thật sự không được thì đánh cướp đồ trên người hắn.” Tử Hỉ cười nói

Thẩm thị nói: “Đừng quá càn quấy, lỡ như làm cho người ta sợ hãi, giận thì có thể không tốt rồi.”

Suy nghĩ của Thẩm thị chính là suy nghĩ của Lưu thị, đối phương dù sao cũng là xuất thân đại hộ, cũng không hiểu rõ tính tình phẩm tính, lỡ như thực sự làm quá rồi, thì có thể chơi không vui rồi.

Tiểu Dực lần đầu tiên cầm một cái hồng bao hai mươi văn tiền, trong lòng đang mới lạ đấy, dâu chịu buông tha cho cơ hội chơi vui như vậy, bèn nói: “Bà ngoại yên tâm đi, chúng ta đều nắm chắc trong lòng. ”

Thẩm thị còn muốn dằn dò vài câu, bên ngoài nào là chiêm trống nào là pháo, Lí Dực nắm chặt tay Yên Nhiên, đi theo Thư Ngạn bọn họ đi ra ngoài đòi hồng bao.

Chung Thiệu Bân vừa xuống ngựa, bỗng nhiên ào ào một đám trẻ con vây quanh, một đám chìa tay hỏi hắn đòi hồng bao, may mắn khi hắn ra cửa, tạm thời mang vài cái, nhưng cũng không đủ chia, đang muốn nói vài câu, Tiểu Dực cười nói: “Chung gia ca ca cũng quá keo kiệt rồi, cưới Vĩnh Liên tỷ tỷ cũng không mang hồng bao đến, không bằng, mấy người chúng ta không lấy hồng bao, cởi hầu bao và ngọc bội của Chung gia ca ca đi?”

Chung Thiệu Bân tất nhiên nhận ra Lí Dực, chỉ đành phải cười khổ nói: “Sao không có người đến cho ta biết một tiếng, quy củ nhà các người là như vậy.”

Thư Ngạn cười nói: “Quy củ của phương nam chúng ta chính là như vậy, tiểu cữu ta nói, năm đó khi cha ta cưới nương ta, đúng là xách một giỏ hồng bao to đến đến, đã như vậy tiểu cữu ta còn chưa có mở cửa cho hắn, cuối cùng là nhét hai tấm ngân phiếu vào mới dùng được, tỷ phu, người đừng nói chúng ta không nhắc nhở người đừng một hồi còn có một cửa của Tân nương kia nữa đấy”

Chung Thiệu Bân nghe xong cười khổ, sớm có gã sai vặt bên cạnh nhanh chóng cười ngựa trở về lấy hồng bao rồi, Lí Dực mới mặc kệ những chuyện đó, chỉ chìa tay, nói: “Tiểu cữu cữu nói, ai được nhiều hồng bao phúc khí người đó sẽ nhiều, cho dù bên trong chỉ có một văn tiền, đó cũng là một cái hồng bao nha?”

Chung Thiệu Bân chỉ đành phải cởi ngọc bội trên người đưa đến tay Lí Dực, Lí Dực thuận tay đưa cho Yên Nhiên, đột nhiên nghĩ đến không ổn, liền lại muốn rút về, thuận tay cho Thư Ngọc, nói với Yên Nhiên nói: “Người nếu thích, ca ca cho người ”

Yên Nhiên lắc đầu, nói: “Ca ca cho rất nhiều rồi.”

Chờ đồ trên người Chung Thiếu Bân đều chia cắt sạch sẽ rồi, hồng bao cũng lấy đến rồi, Chung Thiếu Bân cũng không dám chia hết, một người cho một cái, xách theo giỏ vào cổng chính, Thư Ngạn bọn họ đã sớm nhanh chóng trở về canh cửa tân nương rồi, kết quả cuối cùng tất nhiên là giỏ không mới cho hắn đi vào

Tân nương tử ra cửa, người đưa thân cũng đều đi theo rồi, Lưu thị mới thở phào nhẹ nhõm, nước mắt cũng rơi thẳng xuống, mấy người Tử Tình hết sức nói đùa khuyên giải một hồi.

Nói đến Chung gia thấy Lí Dực tự mình đưa thân đến, trong bụng tất nhiên là kinh ngạc, chẳng qua nhìn đám trẻ con này chơi đùa xô đẩy, hắn là không biết thân phận của Lí Dực, Chung gia cũng không dám vọng động, hoàng tử tự mình tới cửa đưa thân, hồng bao này, đâu thể sử dụng tiền đồng, tất cả đều thay quả vàng nhỏ mới nhất, Lí Dực cướp được hơn mười cái hồng bao, tất cả đều để trong hầu bao cùng với trong túi áo Yên Nhiên, nói: “Đây là phúc khí ca ca cho muội muội.”

Yên Nhiên lắc đầu, chia một nửa cho Lí Dực, nói: “Đây là phúc khí muội muội cho ca ca.”

Lí Dực nhận lấy, vẫn để lại chỗ nàng, nói: “Phúc khí của ca ca là ở cùng một chỗ với muội muội, thập toàn thập mỹ, muội muội giữ lại cẩn thận. ”

Yên Nhiên cũng không biết hàm nghĩa của những lời này lắm, chỉ là gật gật đầu.

Thư Ngạn bọn họ ở Chung gia ăn bữa cơm, người Chung gia tự mình hộ tống bọn họ trở về, bởi vì nơi này có Lí Dực, bọn họ không dám khinh thường, hộ vệ của Lí Dực vẫn luôn ở bên cạnh hắn, mọi người không để ý mà thôi.

Tử Hỉ thấy bọn họ tiến vào, cười nói: “Đến đến đến, đến chỗ ta nè, xem xem hôm nay các người đã có thu hoạch gì?”

Thẩm thị nghe xong cười nói: “Đã hơn hai mươi rồi, sao còn làm âm ỉ như một đũa nhỏ?”

Thư Ngạn cười nói: “Nhà tỷ phu hào phóng, hồng bao là quả vàng nhỏ, ta có năm cái, cộng thêm mấy cái bên này, đủ cho ta tiêu vặt một tháng rồi.”

Thư Ngạn nói xong mở hồng bao ra cho mọi người nhìn quả vàng nhỏ một cái, là một chỉ (1 chỉ = 1/10 lượng) một cái, một quả vàng nhỏ này tương đương với một lượng bạc, khó trách Thư Ngạn nói tiền tiêu vặt một tháng đủ rồi.

Đến cả đũa nhỏ được ít nhất cũng có hai cái hồng bao, Thư Ngọc nói: “Nương, người xem này, là Tiểu Dực cướp đến cho ta.”

Thư Ngọc đưa một khối ngọc bội ra, là Dương Chi bạch ngọc thượng hạng, ước chừng cũng phải trên trăm lượng bạc, Tử Hỉ nhận lấy nhìn một cái, cười nói: “Không tệ, là thứ tốt đứng đắn, cởi từ trên người hắn?”

“Vâng, ta cởi hầu bao của hắn, Vĩnh Tùng cởi túi hương của hắn, còn có Vĩnh Chương cởi cung thao của hắn.” Thư Ngọc cười nói

Thẩm thị nghe xong nói: “Muốn chết, các người thực sự làm như vậy? Tiểu Tứ, tôn nữ tể nếu không cao hứng người xem ta không lột da người?”

Tử Hỉ nghe xong vội nói: “Nương, ngày đại hỉ, chút độ lượng ấy nếu không có, cũng không xứng cưới nữ oa của Tăng gia chúng ta, kịp thời đưa người về.”

Tử Phúc nói: “Bây bạ cái gì đấy? Người cũng biết ngày đại hỉ?”

Tử Hỉ vội nói: “Đại ca, ta đây không phải là một câu nói chơi sao?”

Lưu thị thấy đám trẻ con này đều đang hết sức phấn khởi mà đếm hồng bao, cười nói: “Không nghĩ tới cao hứng nhất lại có thể là đám trẻ con này, phát được một khoản tiền tài nhỏ đã vui mừng thành như vậy?”

Tử Tình nói: “Thư Ngọc, chờ sau khi tỷ phu lại mặt thì trả ngọc bội, cái khác của người ta thì thôi. ”

Thư Ngọc “vâng” một tiếng, Phó thị cười nói: “Nào có hồng bao ngày thành thân này cho ra rồi còn thu lại, không tốt đi? Một miếng ngọc bội mà thôi, cháu rể không phải là người nhỏ mọn như vậy.”

Lí Dực nghe xong nói: “Tiểu cử nương nói rất đúng, hưởng hồ, lúc đó ta đòi cưới, ta biết Thư Ngọc đang có tiền, liền cho hẳn.”

“Ồ, đồ của người luôn không phải là cho muội muội? Lúc này có thứ tốt làm sao có thể nghĩ tới Thư Ngọc đây?” Thư Ngạn hỏi

Yên Nhiên nghe xong lục hầu bao và túi áo ra, hồng bao quả vàng nhỏ có mười cái, hồng bao bình thường mười mấy cái, cộng lại có hơn mười lượng bạc, nói: “Đây đều là ca ca cho.”

Lúc này, Thái Vân tiến vào thì thăm với Tử Tình, Tiểu Dực cần phải hồi cung rồi.

Tử Tình vội hỏi Lí Dực, Lí Dực lấy cái băng trong ngực ra nhìn một chút, liền cáo từ mọi người.

Tử Phúc nhìn cái băng trong lòng Tiểu Dực, nói: “Cái băng nhỏ này cũng thật tinh xảo.”

Tiểu Dực nói: “Cô cô tặng.”

Tiểu Dực đi rồi, Tử Phúc nhìn về phía Tử Tình, Tử Tình nói: “Đó là hàng Tây Dương Khang Bình mang về, ta thấy Tiểu Dực tặng ta không ít đồ, không có gì tốt để đáp lễ, nghĩ đó là một thứ mới lạ, bèn cho hẳn, nếu như Đại ca muốn, trở về xem thử xem cửa hàng có còn không?”

Tử Hỉ ở một bên nói: “Một trăm lượng bạc một cái, ta bán cho người một cái.”

Tử Phúc nghe xong nói: “Người thống khoái mà đưa đồ cho ta, coi như tết năm nay người hiếu kính ta, ta sẽ không tìm người mua đồ nữa.”

Tử Hỉ vội nói: “Đại ca người không thể chơi xấu như vậy, ta đó là cho cha, cha không cần, nói hẳn cũng không ra ngoài, cứ nhất quyết bảo ta để lại.”

Mọi người thấy cái vẻ đáng thương của hẳn, đều cười lên ha ha, cũng hòa tan vài phần không nở gả con gái của Lưu thị.

Ngày thứ ba Vĩnh Liên lại mặt, Tử Tình bọn họ đều sớm đi qua giúp Lưu thị chuẩn bị, Lưu thị là sáng sớm đã thức dậy, cũng không nhìn quanh ra bên ngoài, giờ Tỵ qua rồi, chỗ người gác cổng có người gọi: “Tân cô gia cùng cô nãi nãi vào cửa rồi!”

Lưu thị vội ba bước hợp thành hai bước ra cửa, đứng ở trước ảnh bích, đám nha hoàn đỡ Vĩnh Liên xuống kiệu, Lưu thị quét mắt nhìn Vĩnh Liên một cái, thần sắc trên mặt hình như xấu hổ còn vui mừng, lúc này trái tim mới thả lại trong bụng, thấy tân cô gia cũng là một mặt tươi vui, vội xoa xoa nước mắt, lúc này, Tử Tình bọn họ cũng ra ngoài đón rồi.

Trần thị nói với mấy người Tử Tình: “Nhìn bộ dạng này của Đại tẩu, tương lai khi chúng ta gả nữ nhi, chỉ sợ còn không bằng nàng dâu, Đại tẩu tốt xấu gì còn có ba nữ nhi, chúng ta cũng chỉ có một đứa.”

Lời này, thật đúng là xúc động đến Tử Tình rồi, Yên Nhiên nếu gả vào một gia đình bình thường, Tử Tình còn có thể thỉnh thoảng đến thăm nàng một cái, nếu gả vào Hoàng gia thật, đời này, còn có thể gặp được mấy lần? Nhưng lời của đại sư và bà ngoại, đã là thiên mệnh không thể trái, đây thật sự là thiên mệnh của Yên Nhiên sao? Nếu, Tiểu Dực không có tâm tư kia, chỉ làm một vương gia nhàn tản, Tử Tình còn không đến mức rối rắm như thế.

Nhưng là nói lại, ở vị trí kia, chỉ sợ Tiểu Dực không tranh, cũng sẽ không có kết quả tốt, dù sao hẳn là thân phận trưởng tử hẳn hoi, không phải là thứ xuất, bản thân này đã chứng mất những người khác rồi, cần trở con đường của những người đó.

Xong xuôi công việc của Vĩnh Liên, Tử Tình trừ mỗi ngày sau bữa cơm chiều đi thỉnh an Thẩm thị và Tăng Thụy Tường, cơ bản không ra khỏi nhà, cả một mùa đông, Lâm Khang Bình cũng không rời khỏi nhà, trừ mấy lần đi Lâm trang nhìn xem tiến triển xây nhà tổ, thời gian còn lại chính là cùng Tử Tình làm tổ ở trên kháng, Tử Tình không làm thêu thùa may vá, thì là viết viết sách, Lâm Khang Bình thì là ở một bên xử lý sổ sách, xử lý những việc làm ăn, không có người ngoài đến quấy rầy, hai người phẳng phất lại về tới đoạn thời gian yên tĩnh ở Tình viên kia.

Đảo mắt đã tiến vào thảng chập, Tử Tình vì đáp tạ Sở Sở đã hết lòng dạy dỗ Yên Nhiên, tặng Sở Sở một chiếc áo len màu hồng nhạt cùng một chiếc áo lông đỏ thẫm, ai ngờ Sở Sở mặc về nhà, La đại nãi nãi biết được, tới cửa tìm Tử Tình.

“Người rót cuộc là ý gì? Bắt đầu từ ngày mai nữ nhi của ta, sẽ không đến nhà người nữa, người tâm tư bất chính!” La đại nãi nãi vừa vào cửa đã hỏi Tử Tình.

“Ta tâm tư bất chính như thế nào? Nữ nhi nhà người dạy nhà nữ nhi của ta rất nhiều ngày rồi, tặng xiêm y thì như thế nào? Chẳng lẽ ta nên cái gì cũng không tặng, người còn không nói ta vô tình vô nghĩa không biết tốt xấu?”

“Người rõ ràng là muốn thay nữ tử người ** nữ nhi của ta, người nói thẳng có phải hay không?”

“Nhi tử ta không ở nhà, nhi tử ta ở nhà cũng mới mười bốn tuổi, nữ nhi nhà người mới mười một, người không biết là nói những chuyện này còn hơi sớm sao? Đương nhiên, người nếu không ngại sớm, ta cũng không có ý kiến, nói thật, ta thật đúng là thích Sở Sở nhà người, chỉ là không biết nhi tử ta thích hay không.” Tử Tình cười hì hì nói, mấy ngày nay, nàng cũng ít nhiều hiểu biết chút ít phẩm tính của Chung Doanh, hơn nữa, nàng còn là thực sự cảm thấy La Sở Sở này không tệ.

491. Chương 494: Tin Tức Của Tử Mao

“Người, người thực vô lại, nữ nhi của ta xuất sắc như vậy, nhi tử người dựa vào cái gì mà không thích?” Chung Doanh vừa nghe Tử Tình nói còn muốn xem Thư Duệ có thích hay không mới quyết định, nhất thời tức giận, nói lẫn rồi.

Quả nhiên nghe Tử Tình cười nói: “Được được, ta vô lại, nghe ý người là đồng ý rồi?”

“Ai nói ta đồng ý? Ta đồng ý chỗ nào?”

“Ồ, người không phải mới vừa nói, nhi tử ta dựa vào cái gì mà không thích? Người nếu không đồng ý, nữ nhi nhà người xuất sắc hơn nữa, nhi tử ta có thích hay không có liên quan gì với người đâu? Người đây không rõ ràng là giống rồi. Được rồi, xin bớt giận, ngồi xuống nghe ta nói cho người một chút.”

Tử Tình lôi kéo Chung Doanh ngồi xuống, Thái Vân dâng trà, rồi chào hỏi nha hoàn của đối phương cùng lui xuống.

Thực ra ngay từ đầu Tử Tình thật đúng là không nghĩ như vậy, chỉ là đơn thuần muốn tặng xiêm y cho Sở Sở, dù sao Thư Duệ mới mười bốn tuổi, Tử Tình đã sớm nói, hôn sự của các con, còn phải chính bọn họ gật đầu. Ai ngờ một hồi này bị đối phương tìm tới cửa, dứt khoát liền đâm lao phải theo lao.

Tử Tình còn nhớ có một lần hỏi qua Thư Duệ, có thích La Sở Sở này hay không, lúc đó Thư Duệ làm mặt đỏ chót, Tết năm nay, nghe Yên Nhiên nói, có một lần Thư Duệ trở về, nghe lên La Sở Sở đánh đàn, gặp La Sở Sở lại ngây người, Tử Tình xem chừng đứa nhỏ này, không chừng động tâm vài phần, trái tim niên thiếu ngây thơ là không tổn thương được nhất.

“Người xem, căn cơ nhà ta mặc dù hơi kém, nhưng là nhi tử ta cũng không kém, hơn nữa, nhà ta có một ưu điểm mà nhà khác không có, đứa nhỏ nhà ta tương lai không cưới thiếp, người nhìn mấy huynh đệ nhà mẹ đẻ ta là biết, hơn nữa, huynh đệ nhà mẹ đẻ ta bọn họ đều là vừa thành thân đã ở riêng, ta cũng tính toán làm như vậy, vừa gả vào là ở riêng ngay, tự mình sống cuộc sống của mình, lại không cần hầu hạ cha mẹ chồng, tính tình phẩm tính này của ta người còn không hiểu biết sao? Của cải nhà ta mặc dù không giàu có như La gia các người, dù sao vẫn có thể bảo đảm bọn họ cả đời áo cơm không lo, hưởng hồ, nhà ta cũng có không ít sản nghiệp. Nữ nhân ấy à, cả đời ham muốn cái gì, người nói đi?”

Chung Doanh nghe xong lời Tử Tình nói, nói không động tâm là giả, mê người nhất là Tử Tình đáp ứng đứa nhỏ không cưới thiếp, nhìn Lâm Khang Bình và Tăng gia là biết, đây không phải là một lời nói suông, Tử Phúc cùng Tử Hỉ làm quan ở trong triều, điều này, vẫn luôn được người khen ngợi.

Cửa cải của Tử Tình, nàng biết nhất định là không kém, chỉ mua sắm trong cung một năm cũng có mấy vạn lượng bạc, huống hồ, còn có thuyền vận cùng xưởng thủy tinh, đất đai cùng cửa hàng đó là tiền trình, một năm nàng đoán Tử Tình đại khái có chừng mười vạn lượng bạc tiền thu, thực ra, La gia cũng chỉ như vậy, đến bây giờ bọn họ còn chưa có ở riêng, vẫn lĩnh bạc tháng qua ngày đấy. Ít nhất, trước mắt, trong tay nàng còn không dư dả bằng Tử Tình, đồ cưới nhà mẹ đẻ còn phải để lại làm của hồi môn cho nữ nhi mình, sao có thể tùy tiện tiêu?

Về phần gia thế của Lâm Khang Bình, hiện tại tuy rằng hơi thấp, chẳng qua tốt xấu gì cũng là ngũ phẩm nghĩa quan, có Tăng gia, có Tiểu Dực, không cần đến vài năm, hẳn là cũng có thể thăng chức, huống hồ, nghe ý tứ thì tử nàng, Lâm Thư Duệ này, đọc sách một chút cũng không kém bọn họ, tương lai, có Lí Dực ở đây, cũng không thoát được một tiền đồ tốt.

Tử Tình thấy La đại nãi nãi cúi đầu trầm tư, bèn nói: “Ta chỉ là đề nghị, hiện tại định ra còn sớm, như vậy, ba năm sau, thì tử ta trở lại, nếu nữ nhi nhà ngươi còn chưa có tìm được nhà thích hợp, ngươi không ngại suy nghĩ kỹ đề nghị của ta, thế cũng được chứ? Thành ý của ta đầy đủ chưa?”

“Lời này thật không? Ba năm sau, ta nếu như không tìm được nhà thích hợp, liền tới tìm ngươi? Lời ngươi còn có thể giữ lời?”

“Đương nhiên giữ lời, ngươi yên tâm, ta chắc chắn không nói ra ngoài.” Tử Tình trịnh trọng nói.

La đại nãi nãi nghe xong cười nói: “Được, chúng ta cũng học đám nam nhân, vỗ tay làm lời thề, không được đổi ý.”

Tử Tình nghe xong cười, theo lời cùng nàng ta vỗ tay làm lời thề, nghĩ nghĩ, lại dặn dò một câu: “Đứa nhỏ nhà ngươi cũng đừng chỉ học cầm kỳ thư họa, cũng nên học chút tục vụ, lo liệu việc nhà cũng nên biết, Thư Duệ nhà ta là trưởng tử.”

La đại nãi nãi nghe xong vui vẻ, nói: “Đây là tất nhiên.”

Tiến bước La đại nãi nãi, Tử Tình về phòng kể lại chuyện này cho Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Lá gan ngươi thật đúng là không nhỏ, lại dám đánh chủ ý lên La gia? Tổ thượng nhà hắc thế nhưng là nhất phẩm võ quan nghiêm chỉnh, tổ phụ của La Hạo Viêm, bây giờ còn là tướng quân, đóng ở Tây Vực bên kia, La Trì, trước mắt là nhất đẳng hộ bên bên người Hoàng thượng, so với Chung gia cấp bậc còn cao hơn, ngươi đúng là người không biết không sợ, bội phục, lại còn dám cầu thân La gia.”

Tử Tình nghe xong nói: “Thế thì như thế nào, nàng không phải là cũng do dự rồi, Thư Duệ nhà ta cũng không kém, nhất phẩm không dám nói, tương lai cũng có thể làm được tam phẩm nhị phẩm, Thư Duệ nhà ta không cưới tiểu lão bà, của cải của chúng ta không tính là mỏng, một nữ nhân, đời này ham muốn cái gì? Trừ căn cơ kém một ít, thứ nào kém?”

Lâm Khang Bình biết phương thức tư duy của Tử Tình vẫn là không giống với bọn họ, chẳng qua, thấy Tử Tình hưng trí hừng hực, cũng không nhẫn tâm dội nước lạnh lên đầu nàng, làm một người nghe, cửa hôn sự này, La đại nãi nãi cũng không nhất định có thể làm chủ, dù sao thời gian còn có ba năm, có lẽ đến lúc đó, Tử Tình đã quên rồi.

Tiến vào tháng chạp, Lâm Khang Bình liền nhiều việc hơn, đầu tiên là nhà tổ ở Lâm trang đã hoàn công rồi, Lâm Khang Bình một mình trở về nghiệm thu, nhân tiện đem lễ Tết cho Dư thị bọn họ. Từ Lâm trang trở về, hàng tết từ An Châu bên kia đã đưa tới, Tiểu Lục đi theo tới đây, bởi vì Tử Tình đáp ứng cuối năm chờ A Thổ cùng A Thủy trở về, liền cho bọn họ thành thân.

Không đến hai ngày, xưởng thủy tinh xưởng xi măng ở Kinh Thành muốn nghỉ định kỳ, tất cả sổ sách tiền bạc phải chỉnh lý rõ ràng, sau đó, vẫn trả lại cho Tử Hỉ quản lý. Mười lăm tháng chạp, sổ sách và ngân phiếu hai nhà xưởng thủy tinh và xi măng ở phủ Tùng Giang và Hàng Thành cũng đều đưa tới, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình bận rộn hai ngày, mới làm rõ, một cổ phần được bảy ngàn lượng bạc, so với năm ngoái còn hơn hai ngàn. Mấy người Lưu thị các nàng đều vui mừng không thôi.

Hai mươi tháng chạp, A Thổ cùng A Thủy trở về, không chỉ mang theo sổ sách và ngân phiếu một năm, còn mang theo thư của Thư Duệ bọn họ, Tử Tình vội sai người đưa đi cho Trần thị. Bản thân vội vàng bóc

ra, biết được đứa nhỏ lên đường bình an, hết thấy thu xếp thỏa đáng, cũng niệm một câu: “A di đà Phật, Bồ Tát phù hộ.”

Thư Duệ còn cho mấy đứa Thư Ngạn cùng với mỗi người trong nhà một món lễ vật nhỏ, nam hài tử là dao găm, nữ hài tử là một cái mũ mang viên ren, Tử Tình sai Tiểu Trúc đi gọi người đến, để cho bọn họ từ nhỏ đến lớn xếp hàng chọn.

Tử Tình lôi kéo A Thủy hỏi kỹ càng, mới biết Thư Duệ bọn họ ngày đó ngồi thuyền quan xuất dương, bốn chiếc thuyền lớn mang đầy hàng của nhà Tử Tình cũng một đường đồng hành cùng bọn họ, tiện chăm sóc cho nhau, một đường đi một đường cập bờ tiếp nguyên liệu, liền cũng làm một chút buôn bán với người địa phương, trao đổi một chút đồ của bọn họ rồi lên đường, lúc đến Đại Anh quốc, đã là tháng mười rồi, ở Đại Anh quốc vừa tìm thương gia nhận hàng, vừa nhập hàng, vừa chờ Thư Duệ bọn họ thu xếp ổn thỏa, lúc này mới dẹp đường hồi phủ.

“Thế thuyền quan kia là cùng trở về với các người sao?” Tử Tình hỏi.

“Sớm hơn chúng ta một chút, chúng ta ở Việt Thành trì hoãn mấy ngày, nãi nãi không phải là bảo chúng ta hỏi thăm một người tên là Tứ Mao sao? Thật đúng là hỏi thăm ra được rồi.” Thủy Thổ nói.

Thì ra Tứ Mao vẫn trở lại bến tàu Việt Thành như cũ, vẫn tìm đông gia trước kia, làm hai năm, tích góp từng tí được một chút ngân lượng, cưới một nữ nhi của gia đình nghèo khổ cùng là làm công ở bến tàu, gia đình này lúc trước ở thời điểm Tứ Mao khó khăn nhất từng thu nhận và giúp đỡ hắn. Cũng coi như từng cùng nhau cam khổ, một năm sau có một nữ tử, vốn là cuộc sống cũng có chút mỹ mãn.

Nhưng Tứ Mao có nhi tử, nhớ tới người nhà của mình, bất kể nói như thế nào, cũng là cha nương sinh dưỡng mình, sao có thể thật sự bỏ lại không quản, Tứ Mao nhờ người mang về nhà một phong thư, nhắc đến tình hình gần đây của mình, cũng nhờ gửi đi năm mươi lượng bạc, để cho phụ mẫu của mình mua vài mẫu ruộng đất, sống tử tế.

Ai ngờ đôi Xuân Ngọc lại hợp kế, Tứ Mao đi ra ngoài vài năm liền có thể kiếm được một phần gia nghiệp, có thể thấy được, cuộc sống bên ngoài dễ chịu hơn trong nhà nhiều, còn mua ruộng đất gì, trực tiếp đi qua tìm hắn, chưa hẳn không thể không quản bọn họ.

Chẳng qua, năm mươi lượng bạc này cũng là không lãng phí, cho Ngũ Mao cưới một nữ nhân, còn lại chính là lộ phí chuyển nhà rồi, khi cả đại gia đình này tìm đến Việt Thành, tìm được Tứ Mao, đã là không xu dính túi chật vật không chịu nổi rồi.

Tứ Mao là biết rõ phẩm tính của người trong nhà, bến tàu là nơi bán sức lao động, những người này, trừ Ngũ Mao, còn lại chính là nữ nhân và trẻ nhỏ, đến có thể làm cái gì? Ngũ Mao cũng không phải một đứa có thể chịu khổ, cha nương mình lại là người trong lòng không có tính toán, bằng không, cũng sẽ không thể trông một cái cửa hàng đang tốt lành đến đóng cửa. Đương nhiên tính toán này không phải là tính toán kia.

Không nói lão bà của Tứ Mao, chính là Tứ Mao thấy một đồng người này, cũng là hết sức đau đầu, tiếp tục thời gian dài, đâu thể nuôi nổi?

Rơi vào đường cùng, đưa lão bà đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ, nghe nói thuyền chạy hải ngoại tiền công cao, còn có thể tự mình mang một chút hàng, bèn tự tìm một con thuyền, để lại cho cha nương mười lượng bạc rồi đi.

Xuân Ngọc bọn họ tiêu hết mười lượng bạc này, đi tìm lão bà của Tứ Mao đòi bạc, một lần hai lần, nhà vợ Tứ Mao cũng không phải giàu có gì cho cam, nhưng Xuân Ngọc mặc kệ những thứ này, nói là tiền bạc con mình kiếm, nào có không cho nương tiêu? Không cho liền âm ỉ, cuối cùng, nhà mẹ đẻ của lão bà Tứ Mao chỉ đành phải suốt đêm chuyển đi. Ngũ Mao thấy không có cơm ăn, tự mình đi bến tàu tìm việc làm, mang theo lão bà chia ra, mặc kệ chết sống của người khác.

Xuân Ngọc không có cách nào khác, chỉ đành phải đi bến tàu tìm chút công việc khâu khâu vá vá, cũng không nuôi sống nổi một đại gia đình này, thế mới biết thế giới bên ngoài không phải là dễ lẫn lộn như vậy, muốn về nhà cũng không lộ phí, đành phải vừa khổ sở chịu đựng vừa chờ Tứ Mao trở về.

Tứ Mao đi được một năm, Xuân Ngọc bọn họ một năm này cũng chịu đủ đau khổ rồi, khóc với Tứ Mao đòi năm mươi lượng bạc, nói về nhà mua vài mẫu đất qua ngày, Tứ Mao thấy bọn họ chịu về nhà, đâu thể

không thuận theo? Liền đem hết một trăm lượng bạc trong tay cho bọn họ, để cho bọn họ về nhà đặt mua vài mẫu ruộng tử tế.

“Thế Ngũ Mao đâu? Cũng đi trở về sao?” Tử Tình hỏi.

”Vâng, thấy Tứ Mao cho bọn họ bạc, liền cùng đi trở về. Sự việc phía sau thì không biết rồi. Ta theo ý nãi nãi, từ trong tay chúng ta bán chịu cho hắn chút ít hàng hóa, mở cửa hàng.

Như vậy, Tứ Mao không cần chạy thuyền, có thể ở Việt Thành thu xếp ổn thỏa, yên ổn sống cuộc sống của mình.”

Buổi tối, khi Tử Tình đi thỉnh an Thẩm thị, kể lại chuyện Tứ Mao, Tăng Thụy Tường nghe xong thở dài: “Cũng được, cứ an cư ở bên ngoài cũng không tồi, đứa nhỏ này, có thể chịu khổ, không có những thứ liên lụy kia, cuộc sống tương lai nhất định có thể phát đạt lên. Đáng tiếc, không đầu thai được ở một gia đình tốt.”

Thẩm thị nghe xong nói: “Tình cảm của phụ mẫu và con cái là không chọn được, là mấy đời đã tu luyện, là phúc là nợ, ai cũng không cưỡng cầu được.”

Bất kể thế nào, cuối cùng biết Tứ Mao bình an, mọi người cũng đều yên tâm rồi.

492. Chương 495: Yên Nhiên Lại Tiên Cung

Ngày hôm sau, Lâm Khang Bình mang theo A Thổ A Thủy đi thu dọn tân phòng, Tiểu Phấn cùng Tiểu Lục nhất trí định vào hai mươi sáu tháng chạp, nhà là Lâm Khang Bình chuẩn bị cho A Thổ và A Thủy, mỗi nhà một tòa tiểu viện nhị tiên, ngay ở phụ cận nhà Tử Tình. Mấy năm nay A Thổ cùng A Thủy giúp đỡ Lâm Khang Bình quản lý việc buôn bán ở Việt Thành, làm việc vất vả công lao lớn, Lâm Khang Bình đã sớm nghĩ xong phần thưởng cho bọn họ rồi.

Lâm Khang Bình bọn họ vừa đi, Tử Tình đang hí hoáy đồ Thư Duệ mang về, La đại nãi nãi tới cửa, nàng cũng là nhận được thư bình an của La Hạo Viêm, trong lòng nhớ nhĩ tử, tìm Tử Tình để giải sầu.

La đại nãi nãi thấy mấy đứa Thư Ngạn dẫn Yên Nhiên đi ra, Yên Nhiên đội một cái mũ dạ nhỏ màu đỏ, bên trên là một cái nơ con bướm cực lớn cùng viền ren màu trắng, còn có một chiếc áo bành tô và váy cùng màu, đều là thành phẩm lần này Thư Duệ chọn từ Đại Anh quốc, là kiểu dáng Chung Doanh chưa từng thấy.

”Nha, nữ oa nhà ai này, thật là đáng yêu, ta bế cái.

Tử Tình còn chưa có kịp nói chuyện, Chung Doanh lại nói: “Tử Tình, xiêm y này là từ đâu đến? Sao ta chưa từng thấy? Đây là người không đúng rồi, còn nói thương Sở Sở nhà ta, cũng không thấy người lấy ra những thứ tốt này.”

Tử Tình nghe xong trắng mắt liếc nàng ta một cái, cười nói: “Người nếu dám đòi, ta dám cho luôn. Đây là nhĩ tử ta mua về từ Đại Anh quốc, lát nữa ta sẽ sai người đưa đến quý phủ. Người cũng đừng nói ta không nhắc nhở người.”

Chung Doanh nghe xong cắn răng mắng: “Sao hồn tiểu tử nhà ta cũng không biết gửi chút đồ về cho người trong nhà? Phí công thương hắn.”

Tử Tình cười nói: “Nhĩ tử ta cũng chỉ là mang cho tiểu muội hắn mấy bộ quần áo, người khác thật đúng là không có, nhưng là một người mang cho một cái mũ. Trẻ con bé tí, mặc cũng không khác người, nhìn cũng là thích cái mới mẻ, chúng ta nếu mặc đi ra ngoài, chỉ sợ còn không làm cho người ta chỉ trỏ?”

Tử Tình nói là nói thật, trên đường phố Kinh Thành này, một nữ nhân mặc xiêm y quá khác người, nhất định sẽ dẫn tới sự chú ý, lần đầu tiên Tử Tình đến Kinh Thành, mặc chính là váy dài áo khoác ngoài bó eo, không phải dẫn tới sự chú ý của La Trì bọn họ sao?

Cho nên, xiêm y bây giờ của Tử Tình, tận lực phù hợp với đặc thù thời đại này, có một hai cái khác người, cũng chỉ là mặc một chút ở nhà, cũng không mặc ra ngoài. Dù sao, thân phận địa vị nhà Tử Tình rành ra đó, không muốn trêu chọc phiền toái. Bị sập một hố cũng nên nhìn xa trông rộng một chút.

Chung Doanh mới mặc kệ những thứ đó, nàng nghe nói Thư Duệ mang cho mỗi người một cái mũ, liền nài Tử Tình lấy ra cho nàng xem thử, Tử Tình không có cách nào khác, chỉ đành phải tìm từ trong phòng cho nàng, nàng thử thử, lớn nhỏ vừa vặn, liền cười nói: “Không bằng tặng ta đi, vừa vặn phối với chiếc áo dạ màu hồng phấn người tặng ta kia, ta là thực thích, ta biết người không thiếu mấy thứ này.”

“Cũng được, coi ta nhi tử ta hiếu kính trước trượng mẫu nương (mẹ vợ) hần.” Tử Tình cười nói.

“Bây bạ, người vừa nói cái này, ta cũng là nhớ tới, nữ nhi nhà người ta thấy không tệ, không bằng hứa cho nhi tử ta, lão Đại nếu ngại hơi lớn, lão Nhị nhà ta, số tuổi cũng tương đương với nàng, người cảm thấy thế nào?” Chung Doanh càng nghĩ càng có lợi, đầy cõi lòng hi vọng mà nhìn Tử Tình.

“Không được, nhi tử người lỡ như giống tính cha hần, ta cũng nghe nói, vị kia nhà người, thường nói người nào không phong lưu uống phí tuổi trẻ, ta cũng không muốn nữ nhi của ta suốt ngày vì những thứ này mà rơi lệ.” Tử Tình vừa nghĩ đến đánh giá của Hoa ma ma đối với La Tri, liền lắc đầu.

“Những chuyện này, gia đình đại hộ là khó tránh khỏi, người cho là nam nhân đều giống như người nhà các người? Trừ phi, nữ nhi nhà người cũng tìm một người của cải mỏng, nhưng của cải mỏng cũng không đảm bảo không ăn trộm thịt, nam nhân mười người bên trong có một người tốt, đã không tệ rồi.” Nói đến những chuyện này, La đại nãi nãi liền mất hứng, những năm nay, bởi vì những chuyện này, âm ỉ náo loạn cùng La Tri, cái gì cũng không thay đổi.

Tử Tình thấy nói ra một chủ đề không vui, bèn cười nói: “Cho nên nói, Sở Sở nhà người gả đến nhà chúng ta, thì sẽ không có những chuyện bực mình này.”

Chung Doanh nghe xong không lên tiếng, nói không động tâm là giả, nhưng là, nàng thật đúng là không dám nói có thể làm được.

“Ta cũng phiền người một hồi lâu, chờ qua tết, không bằng ta mời người đến nhà ta uống rượu tết, mọi người cùng náo nhiệt một chút.” Chung Doanh đứng lên muốn đi.

“Đừng mà, ta cũng không đi, quy củ nhiều lắm, không bằng ta mời người cùng Sở Sở đi.” Tử Tình cất mũ vào trong hộp quà, cùng đưa cho nàng ta.

La đại nãi nãi mới vừa đi, Lí Dục cùng Lí Linh tới cửa, Tử Tình đã biết thân phận của Lí Linh, đang suy nghĩ có cần chính thức hành lễ hay không, Yên Nhiên trở lại từ hậu hoa viên, thấy Lí Dục cùng Lí Linh, cười nói: “Ca ca, tỷ tỷ, Đại ca có lẽ vật đến.”

Nói xong liền lôi kéo bọn họ vào nhà, đồ của Thư Duệ thật là có một phần cho Lí Dục, chẳng qua không phải là dao găm, là một cái ống nhòm một lỗ, đại khái có bốn mươi lần, Tử Tình dạy Lí Dục dùng ống nhòm nhìn thử ở nơi xa như thế nào, Lí Dục thấy hiếm lạ không thôi, liên tục kinh ngạc tán thưởng. Tử Tình cũng không nghĩ tới, ống nhòm này, lại được Lí Hần nhay bên dùng đến trên lĩnh vực quân sự, đương nhiên, đây là nói sau.

Lí Dục cầm ống nhòm này, vui mừng không biết như thế nào cho phải, Lí Linh đẩy hần nói: “Cô cô, người xem hần vui mừng đến việc chính cũng quên mất, thực ra, hôm nay là phụ thân ta nhớ Yên Nhiên muội muội, muốn đón muội muội đi chơi, Tiểu Dục nói, cô cô đã biết rồi, ta cũng sẽ không giấu giếm cô cô.”

Tiểu Dục nghe xong vội nói: “Cô cô, muội muội là đi một ngày, lần trước đi, còn chưa có mang muội muội đi dạo tử tế, ta cam đoan, sáng sớm ngày mai đưa về.”

Tử Tình nghe xong thật là có chút khó xử, hai tỷ đệ này nói rõ là ý của Hoàng thượng, Tử Tình có thể cự tuyệt sao, chỉ có thể âm thầm oán thầm, người nói Hoàng đế này người gánh vác bao nhiêu thứ, nhiều quốc gia đại sự như vậy không quan tâm, lại không có việc gì nhớ tới một tiểu nha đầu sáu tuổi, việc này cũng không bình thường mà?

Tử Tình đâu có biết, chính là bởi vì năm ngoái phong ấn nghỉ phép, Hoàng đế cũng nghỉ phép, nhàn rồi không có việc gì, thấy con mình suốt ngày cứ chạy tới chỗ Tử Tình, đột nhiên nhớ tới lần trước Yên Nhiên

tiến cung, tình cảnh người một nhà nói cười hoà thuận vui vẻ ấm áp, liền có vài phần nhớ tiểu nha đầu cổ linh tinh quái này.

Lẽ ra, Lí Hân cũng có bảy tám nữ nhi, lớn tầm như Yên Nhiên cũng có năm sáu đứa, chỉ là, những đứa trẻ này hàng năm sinh hoạt ở trong cung, đã sớm hiểu được đoán ý qua lời nói và nét mặt, hiểu được lấy lòng hân như thế nào, lấy lòng hân, mà không phải là loại tình thân phát ra từ nội tâm.

Yên Nhiên không giống, Yên Nhiên từ nhỏ được che chở lớn lên, vẫn là tâm tính trẻ em hồn nhiên kia, hơn nữa Tử Tình chưa bao giờ cố ép đứa nhỏ học này học nọ, chỉ học thứ nàng cảm thấy hứng thú, cứ như vậy, so với bọn cùng trang lứa mà nói, nhận thức của nàng đối với thiên nhiên vẫn là nhiều hơn nhiều, nói chuyện cũng không rập khuôn, đây cũng là điều Lí Hân thích nhất, bằng không, sẽ không lần đầu tiên gặp mặt ở biệt viện La gia, Lí Hân đã không nhìn được bề nàng.

Lí Linh cúi đầu hỏi Yên Nhiên: “Muội muội, người lại đi theo tỷ tỷ, đến nhà tỷ tỷ ở một ngày được không? Vẫn có Hoa ma ma và Truy Nguyệt tỷ tỷ đi cùng.”

Yên Nhiên nhìn nhìn Tử Tình, nhìn nhìn Lí Dục, cũng không dám gật đầu, Lí Dục hỏi: “Muội muội không nhớ được nhà ca ca trông như thế nào sao? Có ca ca ở cùng người, được không?”

Yên Nhiên gật gật đầu, Tử Tình nói muốn thay quần áo cho nàng, ai ngờ Lí Linh nói: “Như vậy vừa vặn, ta nhìn bộ này còn rất mới lạ, muội muội mặc thật là xinh đẹp.”

“Không thay, Đại ca mua cho ta.” Yên Nhiên cũng không muốn thay, đứa nhỏ bé tí như vậy, cũng biết làm đẹp rồi, hơn nữa là Thư Duệ từ xa ơ là xa gửi về, lại càng không chịu cho cởi ra rồi.

Lí Dục bọn họ vừa mới đi, Lâm Khang Bình vào cửa, giơ một xâu kẹo hồ lô, vào cửa tìm Yên Nhiên, Tử Tình vội nói cho hân ngọn nguồn.

“Người nói nên làm cái gì bây giờ? Vừa nói muốn dẫn đứa nhỏ đi xem một chút, ta còn không thể cự tuyệt. Người nói, đứa nhỏ mỗi một ngày lớn, cứ ở cùng nhau như vậy cũng không phải chuyện tốt, nhưng lập tức về An Châu cũng không có khả năng.” Tử Tình nói.

Lâm Khang Bình sau khi trở về, sự việc thuốc nổ vừa ra, Lâm Khang Bình liền đoán được Tử Tình đã biết thân phận của Lí Hân, dứt khoát nói thẳng mọi chuyện ra, Tử Tình bèn nói thân phận của Lí Dục cho hân, xem ra, trong tối tăm hết thấy thật sự có định số, chẳng hạn như Lâm Khang Bình cứu người, chẳng hạn như Tiểu Dục đến, chẳng hạn như Tử Tình lên kinh, chẳng hạn như Tiểu Dục và Yên Nhiên hợp ý nhau....

Lâm Khang Bình nghe xong nói: “Không bằng, chúng ta chuyển đi Khang viên, Khang viên dù sao cũng là ở ngoài thành, hân cũng không có khả năng mỗi ngày chạy ra ngoài thành. Vừa vặn, vị trí của Khang viên cũng thuận tiện, người nếu phiền muộn rồi, chúng ta lại vào thành, hai nơi ở, cũng có thể ở bên con và cha nương.”

Tử Tình có chút do dự, nói: “Nhưng là Thư Vĩ phải đi học, hân mới bao lớn, chúng ta bỏ mặc hân ở nhà, không thích hợp, chờ thêm một năm, hân vào thư viện, có Thư Ngạn, Thư Ngọc ở cùng, là được rồi.”

Ai ngờ lời này bị Thư Ngạn đang muốn đi vào nghe thấy, hân suy nghĩ một chút, bèn xoay người không đi vào, đi tìm Thư Ngọc cùng Thư Vĩ.

Tử Tình và Lâm Khang Bình tất nhiên không biết Thư Ngạn ở ngoài cửa nghe lén bọn họ nói chuyện, Lâm Khang Bình lúc này đang an ủi Tử Tình, khuyên nhủ: “Đâu có lo đến xa như vậy, đứa nhỏ mới sáu tuổi, sang năm cũng mới bảy tuổi, chẳng qua, bảy tuổi không cùng bàn(*), bắt đầu từ sang năm, cần phải chú ý một chút, đừng để cho Tiểu Dục dẫn tay nàng nữa.”

(*)Bảy tuổi không cùng bàn: Ngày xưa ăn cơm là nam một bàn, nữ một bàn, trẻ em dưới sáu tuổi vẫn ngồi cùng mẹ không phân nam nữ, sau bảy tuổi thì phải chia ra riêng.

Chẳng qua là, nói thì dễ, làm như thế nào, Tử Tình thật đúng là không biết. Lần trước Yên Nhiên tiến cung, thấy địa phương xa lạ, buổi tối không chịu ngủ, thế nên Tiểu Dục vẫn luôn ở cùng nàng, chẳng qua Tử Tình không biết mà thôi.

Không nói đến Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đang phát sầu ở nhà, Yên Nhiên ở trong cung cùng ba người Lí Dục, Lí Linh và Lí Hân, nhưng là toàn tiếng nói cười của Yên Nhiên, bởi vì Yên Nhiên đang dùng câu

hỏi mẹo Tử Tình đồ nàng đi đồ Lí Hân cùng Lí Linh còn có Lí Dực.

Nguyên nhân là Lí Hân trước tiên hỏi Yên Nhiên đã học những cái gì, biết những cái gì, yêu cầu Yên Nhiên gảy một bài cho hắn, yêu cầu của trưởng bối Yên Nhiên không có cách nào từ chối, chỉ đành phải tiện tay gảy một khúc, nói thật ra, trình độ thực chẳng ra gì cả, Yên Nhiên ảo não làm Lí Hân vui vẻ, Lí Hân cười ha ha, nói: “Trình độ này của ngươi, phỏng chừng gảy vào tai trâu, trâu cũng phải ghét bỏ ngươi.”

Yên Nhiên nghe xong có chút không phục, con người chuyển vòng vòng, hỏi: “Thúc thúc, ngươi có biết gà đen lợi hại hay là gà trắng lợi hại?”

“Ừm?” Vấn đề này thật đúng là làm khó Lí Hân rồi, hắn đâu có nhìn thấy con gà được mấy lần?

Yên Nhiên thấy vẻ mặt hắn, vỗ tay cười nói: “Thúc thúc, cũng có chuyện ngươi không biết, đương nhiên là gà đen lợi hại, gà đen có thể đẻ trứng trắng, gà trắng có thể đẻ trứng đen sao?”

Suy nghĩ này thật đúng là đặc biệt, Lí Hân còn thật sự là lần đầu tiên nghe thấy, bèn hỏi: “Đây là đề mục kỳ quái gì, không tính.”

“Được, ta lại hỏi thúc thúc một vấn đề, mẫu thân của Tiểu Minh sinh ba nhi tử, đại nhi tử tên là Đại Mao, nhị nhi tử tên là Nhị Mao, tam nhi tử tên là gì?”

“Tam Mao.” Ba thanh âm nói.

“Lại sai rồi, phía trước đã nói là mẫu thân của Tiểu Minh, tam nhi tử tất nhiên tên là Tiểu Minh rồi, không gọi là Tam Mao.” Yên Nhiên vẫn là vỗ tay cười nói, tâm tính tiểu hài tử, thắng hai ván, mặt mũi trở lại rồi.

493. Chương 496: Yên Nhiên Chúc Tết

Mặt mũi Yên Nhiên là đã trở lại, nhưng là hứng thú của mấy người Lí Hân đối với loại vấn đề này rất lớn rồi, cho đến khi mọi hết những vấn đề từ trong bụng Yên Nhiên ra, mọi người cũng cười đủ rồi mới thôi, càng kiên định ý nghĩ muốn lừa Yên Nhiên thường xuyên vào cung của Lí Hân, đứa nhỏ thú vị như vậy, thật đúng là hiếm thấy, đến cả Lí Hân cũng muốn ôm vào trong ngực hôn mấy cái, đương nhiên, chỉ là nghĩ mà thôi.

Thời khắc ấm áp như vậy, ở trong cung này mà nói, thật sự là khó có được, ngay cả Lí Hân cũng không nỡ rời đi, nói là muốn chơi cờ vây với Yên Nhiên, cờ vây là Yên Nhiên học với Lí Dực, ở trong đám bạn cùng lứa tuổi coi như tốt, nhưng là đấu cờ cùng Lí Hân, kém không phải là một điểm nửa điểm. Nhưng là trình độ cờ năm quân của nàng không thấp, còn có trình độ cờ nhảy cũng không thấp, mất chuyển một cái, bèn lại cười nói: “Thúc thúc, chúng ta chơi cờ năm quân đi, cờ năm quân đơn giản, thời gian dùng cũng ngắn, một tí là có thể nhìn ra thắng thua.”

Lí Hân đâu có từng nghe qua cờ năm quân gì, mang bàn cờ lên, thấy Lí Dực cùng Yên Nhiên chơi một ván trước, cảm thấy cũng là đơn giản thú vị, liền đánh với Yên Nhiên, sau khi liên tiếp thua ba ván, Lí Hân tìm ra quy luật, một tiểu hài tử như Yên Nhiên tất nhiên không phải là đối thủ nữa rồi, liền có chút hưng trí thiêu thiêu, lại nói thời gian cũng đã muộn, đứa nhỏ cũng buồn ngủ rồi, Lí Hân mới lưu luyến rời đi.

Tử Tình đâu có biết những chuyện này, một đêm này, cùng Lâm Khang Bình cũng là trở mình trần trọc ở trên炕, xem ra, vận mệnh của Yên Nhiên chỉ sợ là khó có thể thay đổi. Nghĩ vậy, Tử Tình oán giận nói: “Nếu biết như vậy, không bằng hỏi đó chúng ta sinh thêm một nữ nhi nữa, tốt xấu gì còn có thể có một đứa ở bên người.”

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Thật sự? Không bằng ta đi tìm đại phu hỏi một chút thử xem.”

“Thôi đi, ta đã ba mươi rồi, có năm đứa này là đủ rồi, không giày vò nữa.”

“Cũng phải, sinh nữa còn không biết tiện nghi ai.” Lâm Khang Bình nghĩ tới La Trì cùng Văn Tam, vẫn luôn đang mơ ước nữ nhi nhà hắn.

Tử Tình vừa nghe lời này, phì cười, nghĩ tới một chuyện cười, nói: “Ta kể cho người một chuyện cười, nói cũng là một nhà gả nữ nhi, buổi tối, đến lúc động phòng hoa chúc, người làm cha liên tục than thở, người làm nương liền hỏi ‘đang êm đẹp không ngủ được than thở cái gì? Nữ nhi cũng xuất giá rồi, nhà chồng cùng phu tể cũng không tệ, người còn có cái gì chưa thỏa mãn?’, người cha nói: ‘ta chỉ là đau lòng nữ nhi tốt ta không công nuôi mười mấy năm đêm nay sắp bị tiểu tử kia đập hư rồi. ,”

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Chẳng phải là như vậy, vừa nghĩ đã không phục.”

Tử Tình nhéo mặt hần hỏi: “Hồi đó khi ta gả cho người, cha ta chỉ sợ cũng nghĩ như vậy đó.”

Lâm Khang Bình bật cười khanh khách: “Vậy lúc đó nương cũng là hỏi như vậy?”

“Không phải, nàng nói là, ‘nếu hần không chịu đập hư nữ nhi bảo bối của người, chỉ sợ người càng phải thở dài rồi. ,”

Lâm Khang Bình nghe xong hiểu ra, ôm đầu Tử Tình cười to, kéo vạt áo Tử Tình mở ra, Tử Tình hất tay hần, gắt giọng: “Không được đập hư ta.”

“Vì không để cho cha nương ta thở dài, người liền theo đi.” Lâm Khang Bình cười nói, tay đã tiến vào trong áo lót của Tử Tình.

Ngày hôm sau, sau bữa điểm tâm, Lí Dục mới đưa Yên Nhiên về, Lâm Khang Bình bế nữ nhi bảo bối của mình, nghĩ tới chuyện cười của Tử Tình tối hôm qua, ánh mắt nhìn Lí Dục có vài phần phức tạp.

Lí Dục vẫn luôn không thân thiết với Lâm Khang Bình, lời kéo Tử Tình nói giỡn, vừa vặn lúc này, mấy đứa Vĩnh Huyền tìm đến chơi cùng Yên Nhiên, Lí Dục liền đi tìm mấy đứa Thư Ngạn.

Bận hết công việc của Tiểu Phấn Tiểu Lục, không đến mấy ngày, cũng đã đến cuối năm rồi, cơm tất niên năm nay, vẫn là ăn ở nhà Tử Phúc, tuy rằng Lâm Khang Bình và Tử Hỉ đã bình an trở về, nhưng là thiếu Thư Duệ và Vĩnh Tùng cùng với Vĩnh Liên đã xuất giá, vẫn là cảm giác có chút không được hoàn mỹ.

Chẳng qua, nhìn con cháu đầy sảnh đường trước mắt, Tăng Thụy Tường và Thẩm thị vẫn là tương đối vui mừng.

Rượu qua ba tuần, Thẩm thị liên tiếp nhìn quanh ra bên ngoài, lẩm bầm: “Giờ này những năm trước, trong cung đã ban thưởng tiệc rượu rồi, năm nay chẳng lẽ là thấy Tiểu Tứ đã trở lại, hủy bỏ hay sao?”

Lưu thị nghe xong cũng nói: “Ta cũng đang nghĩ đến cái này, không dám hỏi ra.”

Tử Tình nghe xong trầm nghĩ, Hoàng đế này thật đúng là đủ keo kiệt, một bữa cơm mà thôi. Mình cho Lí Dục bao nhiêu thứ tốt, Yên Nhiên tiến cung một chuyến, cũng chỉ ban cho một thanh ngọc như ý, một hộp cung hoa, còn không nặng bằng quả tết Tiểu Dục cho Tử Tình hàng năm.

Chẳng qua ngọc như ý này cực kỳ tinh xảo khéo léo, mới chỉ dài tầm ba tấc, vừa thấy chính là ngọc Dương Chi thượng phẩm, khác là bốn năm tiểu hài tử chơi đùa, hoặc nằm hoặc ngửa, thần thái khác nhau, đỉnh đầu là hai đứa trẻ con nâng một quả đào to, Tử Tình đúng là cực kỳ thích, nào có biết rằng ngọc như ý này là Hoàng đế cầm ở trong tay thưởng thức hàng năm, theo hần nhiều năm, há là tiền tài có thể so sánh?

Tử Hỉ nghe xong hỏi: “Lúc ta không ở nhà, lễ mừng năm mới Hoàng thượng sẽ ban thưởng tiệc rượu?”

Thẩm thị vừa kể lại chuyện hai năm này, Tử Hỉ nhất thời kích động, nói: “Hoàng thượng cũng quá keo kiệt rồi, không biết ta còn muốn nếm thử sao?”

Tử Tình vội nói: “Lời này, nói đến trong tâm khảm ta rồi. Lần sau người có cơ hội tiến cung hỏi hần một chút.”

Tăng Thụy Tường nghe xong quát: “Một đám không biết giữ mồm giữ miệng, lời này cũng là các người có thể nói?”

“Dạ biết, cha, chẳng qua là một câu nói đùa ở nhà thôi.” Tử Hỉ vội chặn lại lời Tăng Thụy Tường, bằng không, Tăng Thụy Tường còn có thể tiếp tục dạy dỗ.

Lúc này, ở trong cung đang cử hành gia yến, Lí Hân đột nhiên hắt xì hai cái, thái giám bên cạnh đang muốn tuyên ngự y, Lí Dực cười nói: “Phụ hoàng là có người nhắc tới người rồi.”

Đây là vấn đề Yên Nhiên từng hỏi bọn họ, hắt xì một cái là có người nhớ hắt xì hai cái có người nhắc tới, hắt xì ba cái chính là cảm mạo rồi.

“Trẫm hôm nay có việc gì cần phải làm mà không có làm sao?” Lí Hân cũng khó có được nổi tâm tư nói đùa cùng bọn nhỏ.

“Không bằng hôm nay phụ hoàng cũng giống như dân gian, tự mình cho chúng ta một cái hồng bao, nói vài câu may mắn.” Lí Dực đề nghị nói, hàng năm hẳn chúc tết cho Tử Tình, Tử Tình trừ cho hẳn một cái hồng bao ra, còn có thể cho hai câu lời hay, xoa xoa đầu của hắn nữa.

Hoàng cung cũng có hồng bao, chẳng qua là bọn thái giám giúp đỡ Hoàng đế chuẩn bị, mừng một đầu năm phát tới trong tay mọi người, có thời kì còn có cho các vương công đại thần, Hoàng thượng nào sẽ đi quản những việc nhỏ này.

Lời này trái lại nhắc nhở Lí Hân, nghĩ tới Tăng Tử Tình, liền nghĩ tới Tăng gia, hỏi thái giám bên người: “Năm nay có ban thưởng ngự yến cho Tăng gia hay không?”

Thái giám khom người trả lời: “Hoàng thượng trước đây đã dặn, chờ Thám Hoa Lang về nhà là không cần thưởng yến rồi.”

“Sẽ không phải là bọn họ ở nhà mắng ta keo kiệt bủn xỉn chứ?” Lí Hân trầm nghĩ trong lòng, dựa theo cá tính của Tử Tình, là rất có khả năng, nhớ đến vẻ giận dữ của Tử Tình khi chất vấn hắn trong thiên hạ, mạng ai đáng giá hơn, cùng với ảo não khi nghe xong hắn trả lời, hắn không nhịn được khẽ cười cười.

“Ngự thiện phòng chuẩn bị một bàn tiệc yến thượng đẳng, lập tức phái người đưa đến Tăng gia.” Lí Hân phân phó nói.

Lúc Ngự yến đến, người Tăng gia đã thu dọn xong bàn ăn rồi, cả nhà vây quanh Tăng Thụy Tường Thẩm thị đón giao thừa nói đùa, đột nhiên đám thái giám truyền một bàn tiệc rượu tới đây, mọi người còn có chút ù ù cạc cạc.

Tử Hỉ cười nói: “Chẳng lẽ là hoàng thượng nghe được thanh âm của chúng ta, ban thưởng cho một bàn ăn khuya tới đây.”

“Ừ đúng là ăn khuya, buổi tối cũng bớt việc rồi.” Lưu thị cũng cười nói.

“Nhưng là, ta vẫn là muốn ăn canh gà củ cải của chúng ta, trong nhà không phải là có củ cải từ quê đưa tới sao? Hay là dùng cái kia đi.” Tử Phúc nói, hắn ăn ngự yến hai năm, cũng chỉ như thế, đâu có mùi vị ngon như đồ của quê mình, chẳng qua, lời này, hắn là vạn lần không dám nói ra.

Bởi vì không có người ngoài ở đây, Lưu thị liếc hắn một cái, cười nói: “Người ấy à, cũng quá làm kiêu rồi, ngự yến trong cung này còn kém mấy cây củ cải hay sao?”

“Buổi tối khuya, trừ thịt vẫn là thịt, vẫn là muốn ăn nhẹ một chút.” Tử Phúc vừa dứt lời, mấy người Tử Lộc cũng vội gật đầu phụ họa.

Tử Tình cùng nói đùa một hồi, rồi trở về nhà mình, dù sao đón giao thừa, là phải trông ở tòa nhà của Lâm gia.

Bởi vì Thư Duệ không ở bên cạnh, Thư Ngạn liền ở cùng Tử Tình và Lâm Khang Bình mãi cho đến đúng giờ tý mới lên kháng. Tử Tình nghe tiếng pháo bùm bùm từ xa xa truyền đến, phảng phất như thấy lịch năm lại lật một tờ, cười nói với Lâm Khang Bình: “Năm nay ta cũng ba mươi rồi, nhìn bọn nhỏ cả đám đều lớn như vậy rồi, sao cảm thấy mình vẫn chưa già nhỉ?”

“Chỉ giáo cho?” Lâm Khang Bình vuốt mặt Tử Tình hỏi.

“Chính là người ngoài cảm thấy ba mươi tuổi, hẳn là không nhỏ rồi, mà trong lòng ta cảm thấy, ta còn chưa có sống được mấy năm làm sao đã đến ba mươi rồi, thời gian trôi qua quá nhanh, tuổi tâm lý của ta còn chưa có trưởng thành, tóm lại một câu, bản thân ta cảm thấy ta vẫn mười tám đấy.” Tử Tình cũng không biết nên giải thích như thế nào cho rõ ràng.

“Ừm, không phải là mười tám, là mười sáu.” Lâm Khang Bình cười nói, mười sáu là số tuổi Tử Tình thành thân với hắn, Lâm Khang Bình từng nói, Tử Tình vĩnh viễn là tân nương của hắn.

Ngày hôm sau là mừng một đầu năm, những năm trước Tử Tình chỉ trốn ở trong nhà, năm nay có Lâm Khang Bình ở đây, người một nhà liền ra ngoài xem biểu diễn phong tục dân tộc trên phố, chơi một vòng lớn, Tử Tình nhìn vẻ mặt hưng phấn của bọn nhỏ, thậm chí có chút xót xa, hai năm kia, có chút bạc đãi bọn nhỏ rồi. Khó trách nói trong quá trình trưởng thành, tác dụng của phụ thân cũng là không thể thay thế.

Buổi chiều giờ Thân, người một nhà mới dẹp đường hồi phủ, Tử Tình không dự đoán được, trong nhà còn có thể có khách quan trọng.

La Trì thấy Lâm Khang Bình bế Yên Nhiên vào cửa, liền cười nói: “Vật nhỏ này nhìn thật đúng bảo bối, nào nào, thúc thúc bế cái, chúc tết cho thúc thúc, thúc thúc cho người thứ tốt.”

Yên Nhiên gần đây trở nên tham tiền rồi, vừa nghe còn có thứ tốt, liền hai tay hợp lại ôm quyền, nói: “Chúc La thúc thúc thuận buồm xuôi gió, song hỷ lâm môn, tam dương khai thái, bốn mùa bình an, ngũ phúc lâm môn, lục lục đại thuận, thất tinh cao chiếu, bát phương đến tài, cửu cửu đồng tâm, thập toàn thập mỹ, trăm sự hanh thông, ngàn sự cát tường, vạn sự như ý, cuối cùng một câu, hồng bao lấy ra.”

“Cái miệng nhỏ nhắn này, mở ra, nghe thật đúng là giòn giã, dễ nghe.” La Trì cười nói.

Văn Tam ở một bên nói: “Bớt qua chuyện, mau mau đưa hồng bao cho đứa nhỏ người ta.”

La Trì sờ soạng trên người nửa ngày, thật đúng là không mang hồng bao, định cúi đầu bao trên người xuống, Yên Nhiên quay đầu về mặt ghét bỏ, nói: “Muốn ngọc bội.”

Nàng còn nhớ ngọc bội Lí Dực cưỡi của Chung Thiếu Bân đưa cho nàng, sau này lại cho Thư Ngọc, liền biết ngọc bội đáng tiền hơn hầu bao nhiều, từ sau khi biết Thư Ngọc có tiền, nha đầu này cũng thích có tiền rồi.

Văn Sơn nghe xong ha ha cười nói: “Cho ngọc bội, thống khoái chút đi, không được chơi xấu.”

“Ngọc bội cũng được, chẳng qua, ngọc bội này cũng không thể lấy không, là lễ vật đính hôn.” La Trì cũng không phải là một người dễ dàng chịu thiệt.

494. Chương 497: Ngô Gia

Yên Nhiên không hiểu cái gì là lễ vật đính hôn, chẳng qua nhìn vẻ mặt của Tử Tình và Lâm Khang Bình, cũng biết không phải là cái hay ho gì, nói: “Không phải là lễ vật đính hôn, ngọc bội đổi bạc.”

Lần này, trái lại Tử Tình cùng Lâm Khang Bình nở nụ cười rồi, ngay cả Văn Tam cũng khen nói: “Người thật là có một cái đầu thông minh lanh lợi, thực sự có biện pháp chinh đốn hắn. Đã là đổi bạc, bảo hắn lấy bạc đến đổi, bằng không, liền không cho hắn, chúng ta mở miệng đọc hơn nửa ngày dễ dàng sao? Đúng rồi, đọc đến vạn sự như ý, thế nào cũng phải một vạn lượng bạc đến đổi.”

Văn Tam nói rõ xem nào nhiệt không chê lớn, tiền mừng tuổi một vạn lượng bạc, bút tích này, phỏng chừng là Hoàng thượng cũng sẽ không thể lớn như vậy.

“Một vạn lượng, người giựt tiền à?” La Trì nghe xong giơ chân.

“Cứ một vạn lượng, một văn không được thiếu.” Trong phòng có người đến nói chuyện.

Tử Tình đang nghĩ tới Hoàng thượng, lúc này, trong thư phòng đi ra một người, lại chính là Lí Hân, Tử Tình lúc này mới chú ý tới, hạ nhân trong viện tử chỉ còn lại Đại Hà cùng Hoa ma ma, người ngoài tất cả đều bị Hoa ma ma tìm cơ đuổi đi rồi. Tử Tình vội đuổi Thư Ngạn bọn họ đi vào nội viện.

“Gia, không thể như vậy chứ, hóa ra người không đau lòng. Một năm ta mới được bao nhiêu bổng lộc, một vạn lượng này, đủ cho ta dùng bao nhiêu năm.” La Trì than thở nói, đột nhiên, ánh mắt chuyển một vòng, cười nói với Yên Nhiên: “Tiểu muội muội, đến đến, chúc tết cho thúc thúc này, thúc thúc cũng có thứ tốt.”

Yên Nhiên nhìn nhìn Lí Hân, cười nói: “Thúc thúc chúc mừng năm mới, đại cát đại lợi, miệng cười luôn mở, ừm, còn có thân thể khỏe mạnh, trường mệnh trăm tuổi.”

Nói một hồi làm cho trong lòng Lí Hân cũng ấm áp, đáng tiếc hắn cũng không chuẩn bị hồng bao, cỏi ngọc bội trên người xuống muốn cho Yên Nhiên, Tử Tình sợ hết hồn, thứ này cũng không phải có thể lấy dễ dàng, cầm ở trong tay còn ngại bỏng tay, đang muốn từ chối, Yên Nhiên xua tay cự tuyệt, chỉ vào hầu bao của Lí Hân, “Ta muốn cái này.”

La Trì thấy được hỏi bằng vẻ mặt đau khổ: “Dựa vào cái gì chứ, thúc thúc này có tiền, còn giàu có hơn ta nhiều.”

“Mẫu thân nói, làm người không thể quá tham lam, thúc thúc này đã cho ta một cái ngọc như ý xinh đẹp rồi, ta không thể lại lấy đồ quý trọng như vậy nữa.” Yên Nhiên nghiêm nghị nói.

“Ngọc như ý, cho lúc nào?” La Trì vừa nghe đến cái này là hứng thú rồi.

Lí Hân nhìn thoáng qua, nói: “Trong vòng ba ngày, đưa một vạn lượng bạc đến trong tay đứa nhỏ.”

La Trì vừa nghe xong ừ rừ rồi, hỏi: “Đến thật á? Không bằng một vạn đồng tiền đi, cũng là một vạn.”

Văn Tam cùng Lí Hân đều khinh bỉ nhìn hắn một cái, hỏi: “Đường đường Kinh Thành La đại gia, người cảm thấy người có thể lấy ra?”

Một vạn tiền đồng bằng mười lượng bạc, cho một đứa trẻ làm hồng bao lẽ ra cũng không ít, chẳng qua là, Tử Tình cũng đã nhìn ra, hai người này là muốn chỉnh đốn hắn, Tử Tình cũng không thích nhìn cái bộ dạng du côn các ké của hắn, lúc này, cũng vui vẻ xem náo nhiệt.

Văn Tam lúc này giải thích nói: “Gia chúng ta ra ngoài vi hành, là thông lệ mùng một mười lăm hàng năm, năm nay nghĩ đến nhà người, cũng là bởi vì hai phu thê các người vì triều đình làm nhiều chuyện như vậy, nhưng gia chúng ta cảm thấy hồi báo cho các người quá ít, lúc này liền nghĩ đến thăm các người, không phải là quân thần mà là bằng hữu một hồi.”

Thì ra, Lí Hân này là dùng chính sách thân dân, biết thiếu Lâm gia rất nhiều, hai lần ơn cứu mạng không đề cập tới, sau lại nhà máy, mỏ, hỏa dược, lựu đạn, cái nào không phải được lợi từ chỗ Tử Tình và Lâm Khang Bình, nhưng là, phong quan cao lên nữa là kéo Tử Tình ra, Lí Hân biết, đây cũng không phải Tử Tình muốn, cho nên, hắn chỉ có thể cảm kích hai người này từ tận đáy lòng, cho rằng hắn đến Lâm gia một chuyến này, chỉ sợ so với cho Lâm gia một vạn lượng bạc còn thể diện hơn.

Trên thực tế mấy người Lâm Khang Bình và Văn Tam cũng là nghĩ như vậy, bạc Lâm Khang Bình không thiếu, nhưng là đương kim thánh thượng có thể cải trang đến nhà mình, đó là coi trọng mình, coi mình là bằng hữu, phần thể diện này, cũng không phải là một vạn lượng bạc có thể mua được.

Tử Tình đối với những thứ đó không có hứng thú, chuyện giữa đám nam nhân, nàng vẫn là không cần tham dự mới thỏa đáng. Cho nên hành lễ chào hỏi qua, liền mang theo Yên Nhiên vào nội thất, để lại Hoa ma ma cùng Thái Vân Truy Nguyệt ở bên ngoài hầu hạ.

Tử Tình không nghĩ tới, ba người này lại ở lại uống mấy chén, Tử Tình chỉ đành phải tự mình chuẩn bị chút đồ nhắm, đều là đồ sấy và đồ ngâm rượu phương nam đưa tới, nhắm rượu vừa vặn tiện lợi, mấy người bọn họ cũng chưa từng ăn mấy thứ này, nhất là cá ướp rượu và chân vịt ướp rượu, một đĩa lại còn không đủ ăn, làm cho Tử Tình lại thêm một đĩa nữa.

(Đồ ướp rượu: món ăn truyền thống của người Hán, cách làm: chọn đồ ăn (cá, chân vịt...), ướp muối, phơi nửa khô, bỏ vào trong vỏ rượu nếp ngon, đậy kín.)

Không nghĩ tới là, La Trì ăn xong rồi lại còn mặt dày đóng gói hai bình nhỏ đi, phỏng chừng là hắn đau rằng một vạn lượng bạc trắng kia, còn không nhân cơ hội lấy chút đồ đi. Đương nhiên, đây là suy đoán của Tử Tình, bởi vì Tử Tình từng nghe Chung Doanh nói, La gia không có ở riêng, dù có gia tài bạc vạn, chỉ sợ cũng ở trong tài khoản công.

Văn Tam trái lại không muốn, phỏng chừng là sau khi trở về không tiện giải thích nguồn gốc, lấy về cho lão phu nhân vừa ném thử, là biết ngay là đồ của quê nhà rồi, huống hồ, hẳn có thể sai người trong nhà mình làm, dù sao, hạ nhân nhà hắn vẫn là có không ít người từ An Châu đến.

Tử Tình không nghĩ tới, ngày hôm sau, La Trì liền phái người đưa tới một vạn lượng ngân phiếu, Tử Tình nhìn đám ngân phiếu Lâm Khang Bình cầm về này, hỏi: “Không phải là nói chơi sao? Thật đúng là đưa tới rồi?”

Lâm Khang Bình cười nói: “Người cũng quá coi thường La đại gia rồi, một vạn lượng bạc còn có thể nuốt lời? Theo ta được biết, cửa hàng dưới tên của hắn cũng có không ít.”

Tử Tình thế mới biết, trừ sự nghiệp của gia tộc, bọn họ cũng đều có sản nghiệp của mình, cũng dư dả cho bọn họ sống phóng túng. Chẳng hạn như Văn Tam, liền nghĩ tới kinh doanh phở thúy cùng tiệm cơm, vơ vét tiền cho mình.

Tử Tình giao ngân phiếu này cho Lâm Khang Bình, nói: “Không bằng dùng nó mua mấy gian cửa hàng hoặc là thôn trang, cho nữ nhi làm đồ cưới.”

Bạc này, đến cũng quá dễ dàng, Tử Tình lại nói: “Không bằng, nhìn xem trong thành có khát cái gì hay không, vẫn là để Khang viên đi thu lưu đi, tay chân đầy đủ hết, thì giữ lại làm việc, thân có tàn tật, chúng ta liền nuôi, cũng là một việc công đức.”

“Mùa đông năm ngoái, chúng ta đã nhặt năm sáu mươi người rồi, người yên tâm đi, ta vẫn luôn nhớ kỹ đấy.” Lâm Khang Bình nói.

Hai người đang nói, Thư Ngạn dẫn mấy đứa bé, đi tới hỏi: “Nương, các người còn chưa có thu thập xong, bà ngoại chắc sốt ruột chờ rồi.”

Hôm nay mừng hai, đúng là ngày về nhà mẹ đẻ, Tử Tình vội thay đổi một thân xiêm y, cùng Lâm Khang Bình đi đến nhà Tử Phúc, trừ một nhà Tử Hỉ trở về nhà mẹ đẻ, người khác đều ở đây, một nhà Tử Vũ đến còn sớm hơn Tử Tình một chút.

Lúc Tử Tình đến, đang nghe thấy Trần thị nói: “Ngày mai vẫn là đi nhà ta, náo loạn Đại tẩu ba ngày rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

Lưu thị nhìn nhìn Tử Phúc, Tử Phúc nói: “Cũng được, mấy người các người mỗi nhà một ngày, sau đó, vẫn ở nhà ta đi.”

Tử Tình nói: “Vây mừng bốn từ nhà ta, ta đây vừa vặn còn có ít thứ tốt.”

Trong nhà kính của Tử Tình, vừa vặn để lại chút ít mấy loại rau xanh, vẫn không nở ăn, để lại mời khách dùng.

Cánh nữ nhân ở cùng một chỗ nói giỡn, Tử Lộc cùng Tử Thọ còn có Hạ Cam Vinh bởi vì muốn tham gia kỳ thi mùa xuân năm nay, mấy người liền vào thư phòng của Tử Phúc, hình như đang đàm luận một vài thời sự gì đó, vừa vặn lúc này, Chung Thiếu Bân mang theo Vinh Liên cũng vào cửa, Lưu thị vội đón đi vào, Chung Thiếu Bân vẫn an một vòng, Lưu thị bèn cũng bảo hắn vào thư phòng.

Cũng không biết mấy người bọn họ thảo luận thế nào, trừ mấy người Tử Lộc, đồng thời còn có đệ đệ của Phó thị cùng đệ đệ của Dương thị, mấy người thường lôi kéo Tử Phúc cùng Tử Hỉ nói cho bọn họ một ít chính sự, chẳng hạn như lương thực, thủy lợi, công nghiệp, thuế thu, khoáng sản vân vân, nghe nói Tử Hỉ muốn noi theo phương Tây, thành lập ngân hàng tư nhân thống nhất, do Hộ bộ quản lý.

Tử Tình không nghĩ tới, ngay cả phụ tử của Vinh Liên Chung Thiếu Bân kể từ khi mừng hai tết đến Tăng gia chúc tết, biết được những người này không có việc gì liền thảo luận những việc này ở thư phòng nhà Tử Phúc, liền cũng thường xuyên mang theo Vinh Liên về nhà mẹ đẻ tụ tập, trái lại thành toàn cho Lưu thị, hai nương con thường xuyên có thể nói chút chuyện riêng tư.

Tiểu Dục cả một tháng giêng không cần đi học, gần như sống ở nhà Tử Tình, quán lấy Tử Tình dạy hắn một ít tri thức toán học mới cùng kế toán căn bản, thỉnh thoảng cũng lôi kéo Thư Ngạn cùng mấy đứa Vinh Bách đi dự thánh học vẫn Tử Hỉ cùng Tử Phúc bọn họ hướng dẫn Tử Lộc bọn họ, có khi cũng im lặng luyện chữ cùng Yên Nhiên và Thư Vĩ.

Ngày hôm đó, Lưu thị dự tiệc từ bên ngoài trở về, lôi kéo Tử Tình sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Ngô đại nhân ở Hộ bộ kia, nghe nói sắp bị Hoàng thượng điều đến phủ Tùng Giang, cụ thể chức quan gì còn không rõ ràng? Việc này người nghe nói chưa?”

“Ta một ngày cũng không ra cửa, đi đâu biết được những chuyện này? Nhưng là, năm nay không phải là còn chưa tới năm thăng chuyển sao? Sao đang yên lành đột nhiên động đến hắc? Chuyện tốt hay là chuyện xấu?” Tử Tình hỏi, đầu Tết La đại nãi nãi đến cũng không nhắc tới việc này, lúc này mới vài ngày, sao lại truyền ra tin tức này?

“Bây giờ còn không rõ ràng, chẳng qua kinh quan có mấy người muốn chuyển đi? Nghe nói là hôm trừ tịch, lúc Hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi những lão thần ở trong cung thuận miệng nói ra một câu, hỏi Hộ bộ có thể có người thích hợp chọn đi phủ Tùng Giang, không biết thế nào lại nhắc tới hắc, Tiểu Dực không nói cái gì với người?” Lưu thị càng hoài nghi thân phận của Tiểu Dực rồi, chẳng qua, lời này, không thể hỏi ra miệng.

“Không có, một đứa nhỏ như hắc, ta nói chuyện này với hắc để làm gì? Các người sẽ không phải nghĩ nguyên nhân là do Ngô phu nhân cãi nhau với ta lần trước chứ? Nhưng đây là quyết định của Thánh thượng, loại chuyện nhỏ không quan trọng của loại người nhỏ bé như chúng ta, sao có thể vào tai người ta?”

Tử Tình thấy Lưu thị muốn nói lại thôi, bèn hỏi tiếp nói: “Sẽ không phải là bên ngoài đã có lời đồn rồi? Chuyện ta và nàng cãi nhau truyền ra ngoài? Nhưng là, lẽ ra, việc này, cũng đã trôi qua hơn một năm rồi, đang yên lành ai lại lật nó lên.”

“Ai nói không phải? Sự việc cãi nhau vốn không nhiều lắm, một khoảng thời gian sau, mọi người cũng đều quên. Chẳng qua, chuyện nhà nàng vừa xảy ra, có người vừa suy nghĩ, liền suy nghĩ đến chuyện đó rồi, có kẻ nhiều chuyện sau khi nghe ngóng, lại truyền ra, đúng là đều biết đến rồi.” Lưu thị nói.

Tử Tình nghe xong, sức tưởng tượng của nữ nhân vốn đã phong phú, chuyện không thấy cũng có thể trình bày có mũi có mắt, bèn nói: “Đây cũng là từ đầu nói đến, một năm này ta cũng không dám ra đường, chỉ sợ đụng phải những người này, chọc chút cơn giận không đâu không cần thiết. Ai ngờ vẫn là không tránh thoát? Nằm ở nhà cũng có thể trúng tên mà!”

Lưu thị hỏi: “Nằm trúng tên, lời này giải thích như thế nào?”

“Người ngấm lại, người đang nằm ngủ ngon lành ở nhà, cái gì cũng không có làm, đột nhiên bị mũi tên từ bên ngoài đến bắn trúng, bị thương đến người vô tội, người cảm thấy có oan hay không?”

“Người thật đúng là lòng dạ rộng rãi, lúc này còn có tâm tình nói giỡn, ta trái lại học được một câu từ mới.” Lưu thị cười nói.

Tử Tình thật muốn lật một cái liếc mắt xem thường, chỗ nào là lòng dạ rộng rãi, rõ ràng là tự giễu mà thôi.

495. Chương 498: Vinh Quang (kết Cự)

Tử Tình trở về, lôi kéo Tiểu Dực hỏi, Tiểu Dực lắc đầu nói: “Cô cô, việc này không liên quan đến ta, cô cô không phải là đã dạy ta sao? Phải biết được ẩn dấu. Sự việc Ngô đại nhân này, thực ra là chuyện tốt, phụ thân ta, là để cho hắc đi phủ Tùng Giang thay thế cho Văn Tam, không phải là như bên ngoài suy đoán, cô cô đừng nóng vội, chờ qua Nguyên Tiêu các nha môn mở ấn sẽ biết được, mọi người tất nhiên sẽ không nghị luận việc này nữa.”

Tử Tình nghe xong nửa tin nửa ngờ, tất nhiên không biết, đây cũng là nguyên do Lí Hân phong cho Tử Tình ngũ phẩm cáo mệnh, biết thân phận của Tử Tình ở Kinh Thành quá thấp kém, khó tránh khỏi không bị người ức hiếp. Lần này ra tay thu thập Ngô gia này, cũng là mất một phen đầu óc, đợi một năm, bên ngoài không có đồn đãi gì nữa, mới ra tay. Còn không có thể một phát đánh chết, tránh cho người ta lên án, đối với Tử Tình cùng Lí Dực đều không có chỗ ích lợi. Không bằng cho hắc một chút ngon ngọt trước,

để hấn ra ngoài, cho hấn một cái gánh nặng, một năm sau, lại tìm có, sung quân hấn, cũng là có thể che tai mắt người rồi.

Việc này, Tử Tình là vụn vặt lần không thể nghĩ tới, nàng đối với Lí Hấn này, là chỉ sợ tránh không kịp, nào còn có thể nghiền ngẫm tâm tư của hấn?

Tóm lại, Tử Tình biết không liên quan đến mình, liền an tâm rồi, mấy ngày nay, đang phát sầu chuyện của Thư Vĩ, Tử Tình không nghĩ tới, khi thư viện khai giảng, Thư Vĩ cũng nhất định đòi đi theo Thư Ngọc cùng Thư Ngạn vào Văn Sơn thư viện, lý do là muốn đọc sách cùng các ca ca, muốn sớm đi vào thư viện.

Thư Ngạn bọn họ đều là mười tuổi vào thư viện, bây giờ Thư Vĩ mới chín tuổi, Tử Tình muốn để cho hấn hoãn lại một năm, nhưng đứa nhỏ tựa hồ đã quyết định chủ ý rồi.

Thực ra, đây là kết quả Thư Ngạn sau khi nghe xong Tử Tình cùng Lâm Khang Bình nói chuyện, liền tìm Thư Ngọc cùng Thư Vĩ thương lượng, ba huynh đệ ở thư viện còn có thể chiếu cố cho nhau một chút, Tử Tình và Lâm Khang Bình cũng có thể dành ra thời gian đến, muốn nghỉ ngơi ở đâu thì nghỉ ngơi ở đấy, không cần bận khoản một mình Thư Vĩ.

Tử Tình không có cách nào khác, chỉ đành phải đồng ý, vừa đưa ba đứa Thư Ngạn vào thư viện, Mộc Mộc vào kinh đi thi đã tới rồi, vào nhà Tử Phúc ở, cứ như vậy, Tăng gia liền tụ tập bảy cử tử sắp đi thi, mỗi ngày luận bàn với nhau, cũng là hết sức náo nhiệt.

Tử Hỉ bọn họ vào triều không đến vài ngày, sự việc Ngô đại nhân đã công bố ở triều đình, vừa nghe la đi nhận chức vị của Văn Tam, quản lý cục chế tạo Giang Nam phủ Tùng Giang, ai chẳng biết đó là công việc tốt và béo bở, Văn Tam là người nào chứ? Đó là thân tín của Hoàng thượng! Việc này nếu làm tốt, vài năm sau trở về, nhất định là sẽ thăng cấp, tựa như Tử Hỉ, không phải xuất dương một chuyến sao? Trở về trực tiếp từ chính lục phẩm thăng lên chính ngũ phẩm, làm cho bao nhiêu người hâm mộ?

Ngô gia giờ được phái đi, không khỏi cũng đều vui vẻ ra mặt, đặc ý, mỗi ngày gọi bằng gọi hữu chạy đi báo tin, bận rộn chính là chân không chạm đất, mấy ngày sau Ngô phu nhân liền đi theo Ngô đại nhân đi phủ Tùng Giang nhậm chức.

Ngô gia vừa đi, không ít người đổ kỵ, lời đồn đãi cũng tự nhiên biến mất, ít nhất chứng minh cho mọi người rằng, Tử Tình còn chưa đủ phân lượng, hoặc là nói Lí Dục cũng còn chưa đủ phân lượng.

Tử Tình mấy ngày này đối với những chuyện đó căn bản không để ý, Tử Lộc bọn họ vào trường thi, trong lòng Thẩm thị bắt đầu như cỏ dại mọc, Tử Tình cũng biết đối với Tử Lộc cùng Tử Thọ mà nói, thật đúng là một cơ hội cuối cùng, liền mỗi ngày đi qua cùng Thẩm thị, mọi người nín chặt tâm chú ý cái này, đâu có tâm tư ra ngoài hỏi thăm những chuyện kia.

Mà Lâm Khang Bình thì vẫn bận rộn chuyện tổ trạch Lâm trang, mùa đông năm ngoái chỉ xây nhà xong, lúc này mất thấy thời tiết mỗi ngày một ấm áp lên, hoa cỏ cây cối trong viện tử phải dời đi trồng, cũng phải thuê người xử lý, gia cụ trong phòng, bàn học của bọn nhỏ, cũng phải mua đầy đủ hết, bọn nhỏ trong thôn còn mong chờ sớm đi tựu trường đấy.

Đáng tiếc, trời không toại lòng người, lần thi này, chỉ có Hạ Cam Vĩnh cùng đệ đệ của Dương thị cùng với Chung Thiếu Bản trúng cống sĩ, xếp hạng đều tương đối ở phía sau, nhất là Hạ Cam Vĩnh, xếp hạng thứ ba đếm ngược, chẳng qua, cũng cuối cùng có danh trên bảng rồi, chỉ còn chờ tháng ba thi đình, Hạ gia vui mừng tất không cần phải nói, Thẩm thị biết được, cũng là thật lòng vui mừng cho Tử Vũ, Hạ Cam Vĩnh dù sao cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, tiếp tục học nữa, cũng là ba mươi rồi, hấn còn chưa có tự mình kiếm về một văn tiền nuôi dưỡng gia đình đâu.

Tử Lộc và Tử Thọ thất vọng là có, chẳng qua, cũng là an tâm, một người giúp đỡ Trần thị quản lý việc làm ăn của tiệm cơm, thuận tiện viết nhiều thêm chút tác phẩm thư pháp, học vẽ tranh, phụ đạo đám trẻ con trong nhà; một người là giúp đỡ Tử Hỉ, làm quản sự xưởng thủy tinh, nói là chờ bọn nhỏ lớn hơn một chút, lại về quê nhà An Châu.

Lúc Mộc Mộc đi, Tăng Thụy Tường cùng hấn nói chuyện một đêm, theo ý Tăng Thụy Tường, không bằng để cho Mộc Mộc ở lại Kinh Thành, tìm tiên sinh phụ đạo ba năm, nhưng Mộc Mộc bày tỏ đi về học hai

năm trước, cũng có thể chăm sóc phụ mẫu một chút, hai năm sau trở lại cũng là như thế, Tăng Thụy Tường nghe xong chỉ đành phải theo hần, tặng hần một trăm lượng bạc để làm lộ phí.

Mùa xuân về hoa nở, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, thì mang theo Yên Nhiên đi Khang viên, ngay cả Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cũng cùng đi, mùa xuân ở Khang viên, bây giờ thật đúng là một mảng biển hoa, so với Khang trang bên kia còn lớn hơn tráng lệ hơn, khắp nơi ong bay bướm múa, lại có thể dẫn tới không ít văn nhân tới đây đập thanh ngâm tụng, cũng là ngoài dự liệu.

Lâm Khang Bình cũng không tiện từ chối khách đến, liền dứt khoát mở rộng cửa cho tiện, ở trên sườn núi xây dựng vài toà đình viện đơn giản, còn có thể ngủ lại, còn lo cơm canh, chuyên môn có hai bà tử phụ trách thu dọn, tiền bạc nhìn mà đưa.

Không đến hai ngày, tin tức thi đình truyền đến, Hạ Cam Vinh cùng đệ đệ của Dương thị đều là đồng tiến sĩ, đều phải ở lại kinh thực tập ở Hàn Lâm Viện ba năm, rồi mới ra ngoài. Chung Thiếu Bân thì là thứ cát sĩ, tiền đồ tương lai tất nhiên không kém. Lúc này, cũng truyền đến tin vui Vinh Liên có thai, Chung gia song hỷ lâm môn, rồi rít cho rằng Vinh Liên chính là số vượng phu, càng coi trọng Vinh Liên hơn. Lưu thị biết được tất nhiên là vui mừng không thôi, lại vội vàng bắt đầu tin tưởng mười phần mà tìm kiếm phu tể tốt cho Vinh Dung. Hạ gia cũng bận rộn bày rượu ăn mừng, cuối cùng cũng chịu đựng qua, Hạ thái thái còn không muốn bốn phía chúc mừng một phen? Đáng tiếc, trừ Tăng gia cùng Phó gia, Tần gia, Hạ gia cũng không có mấy thân hữu qua lại. Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cũng là trở về thành đi tham gia tiệc rượu của Hạ gia, Tử Tình thì là phái người mang đi một phần hạ lễ.

Bởi vì lúc này, tổ trạch Lâm trang cũng hoàn thành toàn bộ, Lí Hân biết được, còn đặc biệt tặng một tấm môn biển, “Trung nghĩa chi gia”, ngày treo biển chính là ngày Hạ gia mời khách, Tử Tình tất nhiên phải lo đầu này của mình trước.

Ngày hai mươi tháng ba, Lâm Khang Bình mang theo Tử Tình cùng Yên Nhiên, còn có mấy người Thư Ngạn bọn họ cũng xin nghỉ một ngày trở về, cùng nhau trở lại Lâm trang.

Lâm trang vào ngày hôm đó náo nhiệt rồi ren, lúc gia đình Lâm Khang Bình đến, trong thôn giống như ăn tết, nào là chiêng trống nào là pháo, còn nổi lên ương ca, ngày hôm đó không riêng gì treo biển, còn là ngày học đường treo biển khai giảng, còn muốn thêm rượu lương, cho nên, người toàn thôn đều vui sướng.

(rượu lương: ngâm gạo nếp đến trình độ lấy tay cha xát là có thể nghiền nát, cho vào nồi sôi chín, nhân lúc còn nóng dùng đũa quấy tán ra, chờ cơm nguội bỏ men rượu vào, trộn đều, đậy kín, để ở chỗ ấm để lên men. Sau ba ngày, mở bình chứa ra, đổ nước đun sôi để nguội vào, đậy kín, để vào tủ lạnh dùng dần.)

Đầu buổi trưa, tri huyện, tri đồng cũng đều tới, toàn bộ đứng ở cổng tổ trạch Lâm gia, chờ Hoàng thượng phái người đưa biển tới đây, chốc lát, đã thấy được đám người thái giám chấp sự khiêng một tấm môn biển che vải vàng diễn tấu sáo và trống đã tới rồi.

Lúc tuyên thánh chỉ, Lâm Khang Bình và Tử Tình đều là một thân triều đình mệnh phục, cung kính quỳ xuống, nghe đọc: “Hoàng đế sắc viết: quốc gia thi nhân, dưỡng dân cầm đầu... Người Kinh châu Lâm Khang Bình, đức huệ quảng tế, từ ái bố thí, đại nghĩa đáng khen, trầm lòng rất an ủi.

Nay đặc biệt sắc người ‘trung nghĩa chi gia’, môn biển một tấm, khen thưởng người mĩ Vinh, lấy ân huệ cho hậu nhân, thiên ân ban cho vĩnh viễn. Sắc mệnh hai mươi tháng ba năm Vĩnh An thứ sáu chi bảo”

Tử Tình nghe thánh chỉ này cũng không khác cái trước kia nhiều lắm, lời sáo ngữ phía trước đều là giống nhau, hóa ra Hoàng đế này cũng muốn bớt việc.

Lúc môn biển treo lên, thái giám chấp sự hô: “Đều quỳ xuống đi.”

Người toàn thôn cũng dập đầu theo, quỳ đen cả một mảng lớn, tộc trưởng dẫn đầu cùng trưởng lão trong tộc, một đám đều kích động đến nước mắt tuôn đầy mặt, đây là vinh quang của cả Lâm gia, vinh quang hiếm có.

Cửa lớn từ đường hôm nay cũng mở rộng, Lâm Khang Bình mang theo mấy người Thư Ngạn đích thân thấp hương, cầu nguyện tổ tiên, sau đó, lại đi đến mộ phần của phụ mẫu, quỳ xuống khóc rống, những năm gần đây, trong lòng không phải là không ảm ức, không phải là không có tiếc nuối, có thể có hôm nay, ông trời đã đền bù hần rồi.

Yến hội buổi trưa, Lâm Khang Bình và Tử Tình đúng là tốn chút tâm tư, người trong cung đều giữ lại, tri đồng cùng tri huyện cũng đều giữ lại, hai bàn này, mở ở nhà tổ Lâm gia mới xây, do Lâm Khang Bình và trưởng lão trong tộc đích thân tiếp. Những thôn dân khác đều ở từ đường, do Lâm Khang Kiện bọn họ tiếp.

Sau khi ăn xong, tiễn bước mọi người, Lâm Khang Bình cũng có vài phần men say, lại cứ không chịu nằm yên tĩnh, nhất quyết muốn lôi kéo Tử Tình đứng ở ngoài cửa lớn, đứng ở dưới môn biển sơn đen thiếp vàng, nhìn rừng cây dương cách đó không xa, nằm ở nơi đó là phụ mẫu thân nhân của hắn.

“Ta thật sự không nghĩ tới, ta còn có thể có một ngày áo gấm về nhà này, ta cho là đời này ta là không có hi vọng, cho rằng một ngày này, cần nhờ Thư Duệ bọn họ mới có thể làm được. Nhưng là ta cưới người, là người mang đến cho ta hết thảy điều này. Tình nhi, người mới là quý nhân thực sự ta của đời ta. Không có người, cũng không có tất cả của hôm nay.” Lâm Khang Bình ôm Tử Tình cảm khái nói.

Tử Tình thấy hắn ăn say có chút không tị hiềm, trong bụng có chút sốt ruột, đành phải dễ dàng nói: “Được, trong lòng ta rõ ràng, lời này người vốn đã nói rồi, chẳng qua là, chúng ta vốn là phu thê, phu thê vốn là một thể, người chính là ta, ta chính là người, chúng ta về phòng nói nhé?”

“Được, về phòng nói đi, về sau, ta chỗ nào cũng không đi, chỉ ở bên người, ở cùng người thật tốt, sống cuộc sống người muốn sống, người nói được không?”

“Được, chẳng qua là người dừng lại không được mấy ngày, đã lại la hét đòi ra ngoài rồi.”

“Lần này thật sự sẽ không, cho dù có, cũng là công việc chỉ vài ngày, ta đã nói với Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng đáp ứng rồi, không quấy rầy chúng ta nữa, để cho chúng ta an tâm sống cuộc sống của mình. Đi, về nhà, ta mang người về Khang viên, ta muốn về Khang viên rồi.”

Tử Tình nghe xong, chỉ đành phải theo hắn, cũng may công việc bên này, cũng bàn giao tằm tằm rồi, tiên sinh đã mời tới, bà tử cũng có, là từ trong trang tìm một hộ lão nhân cô quả, nam phụ trách hoa cỏ, nữ phụ trách tạp vụ.

Lâm Khang Bình một mực nắm tay Tử Tình, vào cửa lớn Khang viên, lúc này, Yên Nhiên thò đầu ra, nói: “Cha, nương, các người xem, ánh nắng chiều thật đẹp.”

Tử Tình đột nhiên nhớ tới tình cảnh nhiều năm trước ở phía sau núi Tăng gia, Lâm Khang Bình cứ lấy cớ giúp Tử Tình làm việc, hai người tránh ở trên núi ngắm tịch dương, Lâm Khang Bình cũng là nghĩ tới chỗ này, hai người nhìn nhau cười một tiếng, xuống xe ngựa, đuổi bọn nhỏ trở về phòng.

Lâm Khang Bình nắm tay Tử Tình, mười ngón đan chặt, lưng thưng đi tới gian đình giữa sườn núi, chân trời là ánh nắng chiều rực rỡ tươi đẹp, trước mắt là hoa đào đang nở rực rỡ, dưới chân núi khắp nơi là nông dân làm việc trong đồng, phong cảnh điền viên yên tĩnh tường hòa.

“Ta muốn, cũng chỉ là như thế.” Tử Tình nói.

Lâm Khang Bình nghe xong, cũng không nói chuyện, dừng lại, ánh chiều tà tịch dương thoa lên mặt mày Tử Tình một tầng ánh sáng vàng kim nhu hòa, Lâm Khang Bình nâng mặt Tử Tình mặt, chăm chú nhìn hồi lâu, rồi nói một câu, “Được, ta ở bên người, có người ở bên cạnh ta, thật tốt.”

Tử Tình cười toét miệng, nói: “Ta cũng vậy.”

496. Chương 499: Pn1, Văn Xương Bị Thương

“Muội muội, muội muội, người ở đâu?” Yên Nhiên đang ngồi ở dưới tàng cây nhàm chán mà đếm con kiến đi ngang qua, đột nhiên nghe được tiếng gọi của Lý Dục, vội bỏ lại nhánh cây trong tay, chạy xuống núi.

“Ca ca, ca ca, sao người lại tới đây?” Yên Nhiên phát cái nhào tới trên người Lý Dục, ôm lấy hắn thật chặt.

“Lại nhàm chán rồi?” Lý Dục ôm lấy Yên Nhiên, dịu dàng hỏi.

“Ừm, Nương thật là xấu, nàng không muốn trở về thành, còn nói, còn nói. . . .” Yên Nhiên đột nhiên nhớ tới lời Tử Tình, từ trên người Lý Dục tụt xuống.

“Cô cô còn nói cái gì?” Lý Dục nghe được căng thẳng trong lòng, thiếu niên mười ba tuổi đã biết được những chuyện người này rồi, Yên Nhiên ngơ ngậy đi xuống, trong ngực trống rỗng, trong lòng cũng trống rỗng, vội vàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Yên Nhiên, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

(Chuyện người: sống chết, được mất, vui buồn, hợp tan)

“Nương ta nói, ta đã bảy tuổi rồi, sau này, không thể để người bế ta, dắt tay ta nữa rồi, Nương nói, bảy tuổi không cùng bàn.” Yên Nhiên cũng có chút buồn rầu, nàng quen được Lý Dục dắt tay và bế rồi.

“Vậy muội muội là muốn như thế nào? Là nghe ca ca, hay là nghe cô cô?”

“Ta tất nhiên muốn nghe nương ta, nếu không, nương sẽ tức giận đau lòng.”

“Nhưng là, ca ca cũng sẽ đau lòng mà, người nữ để cho ca ca đau lòng sao? Ca ca khó khăn lắm mới vụng trộm đi ra ngoài thăm muội muội một tí, muội muội nhẫn tâm để cho ca ca đau lòng sao?” Lý Dục là rất hiểu Yên Nhiên

“Ca ca, ca ca, lúc nương ta ở đây thì nghe nương ta, lúc ca ca ở đây thì nghe ca ca, người nói có được không?” Yên Nhiên bảy tuổi cứ như vậy mà bị lừa gạt rồi, chủ động kéo lại tay Lý Dục.

Lý Dục thầm nghĩ ở trong lòng: “Cô cô, xin lỗi, cô cô yên tâm, cả đời ta, nhất định sẽ đối tốt với muội muội.”

Yên Nhiên thấy Lý Dục thất thần, hỏi: “Ca ca, người đang nghĩ cái gì vậy?”

Lý Dục đưa tay lên, sửa sang lại tóc rối trên trán cho Yên Nhiên, nói: “Ca ca nghĩ tới, muội muội sắp đến sinh nhật bảy tuổi, ca ca tặng muội muội lễ vật tốt gì đây?”

“Đồ ca ca cho ta đủ nhiều rồi, ta đều nghe ca ca, để trong một rương rồi, đúng rồi, ta làm một hà bao cho ca ca, cái này, còn đẹp hơn cái của Đại ca Nhị ca, ca ca, người là người thứ ba đó.”

“Ừm, chẳng qua, lần sau ca ca hy vọng là người đầu tiên, được không?” Lý Dục khom lưng hỏi.

“Được, lần lượt, ma ma dạy ta đánh túi lưới rồi, ta học xong cái đầu tiên cho ca ca, được không?” Yên Nhiên cũng không có để ý.

Hai người tay trong tay chậm rãi từ trên núi lác lác xuống dưới, vừa xuống núi, chỉ thấy trên đường lớn nơi xa ào ào tới nhiều chiếc xe ngựa, Lý Dục dẫn Yên Nhiên đứng ở ngoài cửa viện nghênh đón.

Xuống trước là Lưu thị, sau đó Lưu thị đỡ Thầm thị đi xuống, thấy Lý Dục, cười nói: “Tiểu Dục đến đây lúc nào? Cũng tới cho sinh nhật muội muội?”

Tử Tình và Lâm Khang Bình ở trong phòng nghe được động tĩnh, cũng vội ra đón, nói với Thầm thị cùng Tăng Thụy Tường nói: “Cha nương lại chạy đến rồi, sinh nhật của một đứa nhỏ, không câu nệ qua thể nào cũng được, không nên hưng sư động chúng như vậy. Ta đang nghĩ tới trở về thành đó, trời ẩm áp rồi, mấy đứa Thư Ngạn bọn họ cũng nên về nhà lấy mấy bộ quần áo tắm rửa rồi.”

Lưu thị cười nói: “Ta cũng nói muội muội nên trở về thành rồi, nhưng Đại ca của người còn nhớ rõ trong vườn nhà người phong cảnh rất đẹp, nhất định nói muốn đến xem một chút. Còn có Tiểu Tứ, hẳn nói còn chưa từng tới đây.”

Nhóm người lớn vào nhà nói chuyện, lúc này, Thư Ngạn cùng Thư Ngọc Thư Vĩ cũng đều xuống xe rồi, Yên Nhiên vừa nhìn thấy, vội khỏi tay Lý Dục, nhào tới trong lòng Thư Ngạn, Thư Ngạn một phát nhấc Yên Nhiên lên, nói: “Muội muội lại tăng cân rồi, Nhị ca cũng không bế nổi.”

Yên Nhiên nghe xong bĩu môi, nói: “Tiểu Dục ca ca chưa bao giờ nói lời này, Nhị ca thật là xấu.”

Thư Ngọc nghe xong đỡ lấy, nói: “Tam ca thử xem. Tiểu muội của chúng ta vừa vụng như vậy, mặt tròn nhỏ nhắn thoạt nhìn mập tròn tròn, thật tốt.”

Yên Nhiên vừa tới trên người Thư ngọc, nghe được lời phía sau, hai tay véo mặt Thư Ngọc, cười nói: “Mặt Tam ca cũng mập tròn tròn.”

Lý Dực nhìn động tác qua lại lẫn nhau của Yên Nhiên và Thư Ngạn bọn họ, thật là có chút hâm mộ. Lúc này, đột nhiên thấy trên xe ngựa phía sau đi xuống một nhà Hạ thái thái, ngay cả lão thái thái và Hạ đại nhân cũng đều tới, xem ra là dốc toàn bộ lực lượng rồi.

Hạ Văn Xương vừa nhìn thấy Yên Nhiên, chạy luôn tới, nói: “Muội muội, muội muội, ta mang lễ vật cho người rồi.” Nói xong nói lỏng bàn tay của mình ra, phía trên rõ ràng là một con châu chấu màu vàng đất, thoạt nhìn, còn tưởng là thật, thì ra là một khối điêu khắc bằng Ngọc Thạch.

Yên Nhiên nhìn thoáng qua, rồi nhận lấy nói: “Là Tam cữu cữu khắc à? Tam cữu cữu tặng ta một đôi bướm.”

Yên Nhiên từ trên người Thư Ngọc tụt xuống, cầm lấy châu chấu phê bình cùng với Thư Vĩ. Lý Dực nhìn châu chấu trong tay Yên Nhiên, rất không thích, hẳn đã sớm biết tâm tư của Hạ gia, đối với Hạ thái thái đúng là một chút hảo cảm cũng không có.

Lý Dực suy nghĩ một chút, đi tới bên cạnh Yên Nhiên, nói: “Muội muội, người cũng đã có những thứ đồ chơi kia rồi, trả cái này lại cho Văn Xương đi, người nhìn hẳn, trong tay chỉ có một cái này. Đi, ca ca dẫn người đi bắt châu chấu thật, lúc về lại để cho Tam cữu cữu nhìn khắc cho người một con bằng Phỉ Thúy, màu lục, còn đẹp hơn cái này.”

Thư Ngạn cũng không có cảm tình gì với Hạ gia, bèn cũng khuyên nhủ: “Muội muội, Nhị ca mang thứ tốt cho người, trả cái này lại cho Văn Xương.”

Yên Nhiên luôn luôn nghe lời Lý Dực và Thư Ngạn, bèn trả châu chấu lại cho Văn Xương, nói: “Các ca ca của ta có thứ tốt cho ta, cái này, cứ giữ lại cho bản thân người chơi.”

Văn Xương không nhận, Lý Dực đoạt lấy, trực tiếp nhét vào trong tay Văn Xương. Dẫn Yên Nhiên chào hỏi mọi người, rồi cùng mấy đứa Thư Ngạn lên núi tìm châu chấu. Văn Xương cũng là tâm tính trẻ con, tất nhiên cũng muốn đi theo, còn có mấy đứa Vĩnh Bách Vĩnh Chương Vĩnh Nam, tất cả đều cười đuổi theo rồi.

Hạ thái thái ở một bên thấy động tác của Lý Dực, nói: “Đứa nhỏ này, cũng quá bá đạo rồi, hẳn còn trông coi Yên Nhiên lấy đồ của ai không lấy đồ của ai, hẳn cho là hẳn là người nào của Yên Nhiên thế?”

Tử Vũ nghe thấy liếc mắt nhìn Hạ Cam Vĩnh, Hạ Cam Vĩnh nói: “Nương, người bớt tranh cãi một chút, chuyện của bọn nhỏ, muốn chơi như thế nào thì chơi như thế đó.”

Hạ thái thái nói: “Không phải là thấy hẳn đi rồi, mới nói hai câu sao? Được rồi được rồi, không nói, ta đây cũng là vì người nào?”

Không nói đến những người lớn này, cũng không biết Văn Xương là bị Hạ thái thái ảnh hưởng hay là thật sự muốn chơi cùng Yên Nhiên, hẳn một mực đi theo sau Yên Nhiên, Lý Dực thấy hẳn quá chướng mắt, mặc dù biết hẳn chẳng qua cũng chỉ là một đứa nhỏ mới bảy tuổi, hẳn là không có tâm tư gì, nhưng tính độc chiếm và tính bài xích của Lý Dực hết sức mạnh, thấy hẳn theo tới, bèn dắt Yên Nhiên đi vào trong.

Văn Xương thấy vừa gọi vừa chạy: “Muội muội, muội muội, người chờ ta một chút.”

Không để ý một cái, giẫm phải một cục đá, ngã, cục đá quệt rách da, trên mặt cùng trên tay đều ra chút máu, Văn Xương đâu có từng trải qua chuyện này, lập tức bị làm cho sợ đến oa oa khóc lớn lên.

Lý Dực đành phải mang theo Yên Nhiên đi trở về, lúc này, mấy đứa Thư Ngạn cũng đều chạy tới bên cạnh Văn Xương, mọi người cũng không còn tâm tình chơi rồi, Thư Ngạn công hẳn, tất cả đều đi trở về.

Lý Dực nhìn Yên Nhiên, thở dài một hơi, đoán chừng trận mắng này, là không trốn được rồi.

Quả nhiên, Hạ thái thái vừa nhìn Thư Ngạn công Văn Xương, liền kêu lên: “Làm sao, đây là làm sao, đại tôn tử của ta, người cũng đừng hù dọa a bà, người nếu có tốt xấu gì, a bà cũng không sống nổi.”

Thư Ngạn còn chưa kịp nói chuyện, Thư Ngọc lật ra một cái liếc mắt xem thường, nói: “Hạ a bà, đệ đệ chẳng qua là bị quệt rách chút da, chúng ta thường xuyên như vậy.”

Tử Vũ vội vàng giao đứa nhỏ trong tay cho nha hoàn, tới đây kiểm tra vết thương của Văn Xương, lúc này, Tử Tình đã cầm một lọ rượu trắng tới đây, khử trùng đơn giản cho Văn Xương, lúc này, Yên Nhiên đưa qua mấy cây lô thảo hình bông liễu tới đây, nói: “Nương, dùng cái này.”

Tử Tình hỏi: “Đây là thứ gì? Mau lấy ra.”

“Nương, đây là cỏ cầm máu, là Đại Nữ trong trang nói cho ta biết, bọn họ đứt tay, đều dùng cái này cầm máu, ta đã thấy rồi, thật sự, nương, không tin ngươi thử xem.” Yên Nhiên nói.

Tử Tình biết những người nơi này nhiều ít nhận biết được một chút thảo dược thường dùng, nhất là phương diện bị thương, tật bệnh bình thường cũng sẽ không tìm đại phu, cho nên nhận lấy thảo dược trong tay Yên Nhiên đang muốn cho Văn Xương dùng, không nghĩ tới Hạ thái thái không cho, nói: “Cái này không thể được, mạng của tôn tử ta rất tinh quý, ai biết đây là loại cỏ rách nát gì, lỡ như dùng hỏng rồi, ta đi tìm ai?”

Tử Tình vừa nghe lời này, đang muốn phủi tay mặc kệ, Yên Nhiên nói: “Thật có thể dùng, lần trước ca ca làm đứt tay còn dùng qua rồi.”

Lý Dục nói: “Cô cô, đúng là có thể dùng, muội muội thật sự đã cho ta dùng rồi.”

Tử Tình nghe xong nhìn về phía Tử Vũ, Tử Vũ nhận lấy cỏ cầm máu trong tay Tử Tình, theo như phương pháp Yên Nhiên nói, vò lá xoa ở chỗ da rách của Văn Xương.

Hạ thái thái hỏi: “Đang yên lành, làm sao lại ngã? Nha hoàn này đều làm cái gì? Cũng không có một người đi theo?”

Văn Xương chỉ vào Lý Dục nói: “Hắn là người xấu, cứ lôi kéo muội muội trốn ta, ta làm sao cũng không đuổi kịp, gọi bọn họ cũng không dừng lại, đành phải chạy đuổi theo, không cẩn thận liền ngã.”

Hạ thái thái cũng không dám ngay mặt chỉ trích Lý Dục, liền nói với Yên Nhiên: “Yên Nhiên, Văn Xương ca ca là biểu ca của ngươi, biểu ca có lòng tới thăm ngươi, còn tặng ngươi quà sinh nhật, làm sao ngươi có thể trốn hắn chứ?”

Lý Dục vội nói: “Là ta mang theo muội muội đi ở phía trước, muốn mau chóng tìm được châu chấu”.

Yên Nhiên cũng nói: “Ta không có trốn hắn, ca ca dẫn ta đang tìm châu chấu mà.”

Thư Ngạn cũng nói: “Chúng ta đều chơi cùng nhau, bị ngã là chuyện thường, ngay cả Yên Nhiên cũng bị ngã không ít.”

Hạ thái thái nghe xong không tiện nói cái gì nữa, Lý Dục thấy, mang theo Yên Nhiên lôi kéo mấy đứa Thư Ngạn, đi đến trong viện tử chơi, cũng không quản người lớn trong phòng nói cái gì nữa.

Thư Ngạn thấy Yên Nhiên vẫn rầu rĩ không vui, từ trong tay Lý Dục nhận lấy Yên Nhiên, bế lên nói: “Muội muội không có sao chứ? Không có bị dọa chứ? Nhị ca nói không sợ, ngày mai Văn Xương đệ đệ sẽ tốt ngay thôi. Đi, Nhị ca dẫn ngươi đi ngồi xích đu.”

Yên Nhiên nói: “Ta không thích Hạ a bà, nàng cứ đẩy Văn Xương ca ca tới tìm ta chơi, nhưng là ta không thích chơi với hắn, Hạ a bà liền tức giận.”

Thư Ngọc nghe xong nói: “Muội muội muốn chơi cùng người nào thì chơi cùng người đó, đừng nghe bọn họ, không sợ, có cha nương che chở chúng ta đấy.”

Lý Dục nghe xong cũng nói: “Sau này, hắn lại cho ngươi đồ, ngươi cũng không cần, nhớ chưa? Muốn cái gì, nói với ca ca, ca ca không có ở bên cạnh, còn có Nhị ca Tam ca Tứ ca đó, chính là không cần của hắn.”

Yên Nhiên nghe xong gật đầu nói: “Ta nhớ rồi, ta có bạc, muốn cái gì, các ca ca giúp ta đi mua.”

497. Chương 500: Pn2, Đại Phiền Não Của Tiểu Hải Tử

Thư Vĩ và Yên Nhiên cùng với Lý Dục ngồi ở trên xích đu, Thư Ngọc cùng Thư Ngạn đẩy bọn họ, nằm người cười hì hì chơi một hồi, lúc này, Truy Nguyệt đi ra ngoài nói ăn cơm rồi.

Đám con nít bày hai bàn ở trên kháng, Hạ thái thái lo lắng Văn Xương chịu thiệt, muốn để cho Văn Xương đi theo nàng, Tử Vũ nghe thấy nàng gọi Văn Xương, liền nói: "Nương, những đứa nhỏ này đều ở cùng nhau, chỉ đứa nhỏ của chúng ta được chiều chuộng? Văn Xương còn là nam hài đấy, cũng nên rèn luyện một chút."

Hạ thái thái nghe tuy có chút mất hứng, chẳng qua cũng không tiện nói gì, cả đại gia đình này nam hài nhiều nữ hài tử ít, cho nên nữ hài tử thông thường đều tương đối tinh quý hơn, nam hài đều học xong tự lo liệu cuộc sống từ rất sớm, cho nên cùng Văn Xương đều có chút không hợp nhau, cho dù tôn quý như Lý Dục, ở dưới sự cố ý hun đúc của Tử Tình, tất cả đều là tự mình làm, không chỉ như thế, còn muốn phân tâm chăm sóc Yên Nhiên.

Lúc này, Lý Dục đang múc canh cho Yên Nhiên, Văn Xương ở một bên thấy, nói: "Ta cũng muốn ăn canh."

Ai ngờ Lý Dục ngay cả con mắt cũng không nhìn hắn một cái, Vĩnh Bách bên cạnh thấy chỉ đành phải bưng bát của hắn lên, múc một bát cho hắn, ai ngờ Văn Xương không chịu, nói: "Ta chỉ muốn hắn xới, một người ngoài như hắn, vốn tới nhà cô cô ăn trực, dựa vào cái gì không để cho hắn làm việc?"

Yên Nhiên nghe xong nói: "Hắn là ca ca của ta, không phải là người ngoài."

Văn Xương nói: "Ta mới là biểu ca đứng đắn của ngươi, hắn không phải, hắn là người ngoài."

Thư Vĩ sớm không nhịn được rồi, nói: "Có ăn hay không, không ăn đi xuống, người nhìn xem, đến cả Vĩnh Chi bọn họ cũng không ăm ỉ không làm khó, chỉ một mình ngươi nhiều chuyện."

Văn Xương nghe oa oa khóc lên, nói: "A bà, bọn họ đều bắt nạt ta."

Hạ thái thái nghe xong vội xuống bàn ba bước cũng làm hai bước chạy tới, hỏi: "Đang yên lành, đây là thế nào?"

"A bà, hắn múc canh cho muội muội, chỉ là không múc cho ta." Văn Xương chỉ vào Lý Dục nói.

Lý Dục nhú nhú chân mày, ngay cả đầu cũng không ngẩng, nếu không phải cố kỵ Tử Tình, sợ rằng, đã sớm cho Hạ gia nếm chút mùi đau khổ rồi.

Yên Nhiên ở một bên thấy hắn cau mày, bèn vươn tay, muốn xoa xoa chân mày cho hắn, Lý Dục thấy có những người này ở đây, vội ngăn cản Yên Nhiên, nắm tay Yên Nhiên để xuống.

Yên Nhiên nhìn hắn, tựa hồ có chút không hiểu, ngày thường thấy Lý Dục cau mày, vừa làm động tác này, Lý Dục sẽ vui vẻ cười một tiếng với nàng ngay, hôm nay vì sao không đồng ý rồi đây? Yên Nhiên không hiểu, cho là Lý Dục giận nàng, cho nên liền có chút rầu rĩ không vui.

Lý Dục thấy, cũng không tiện giải thích với Yên Nhiên cái gì, một đứa nhỏ bảy tuổi đâu hiểu được tị hiềm, trong lòng nàng, Lý Dục chính là ca ca. Lý Dục chỉ đành phải bày mấy món nàng thích cho Yên Nhiên, nói với Yên Nhiên: "Muội muội ngoan, ăn nhiều một chút, lát nữa ca ca sẽ dẫn ngươi đi chơi."

Yên Nhiên nghe xong biết Lý Dục không giận nàng, liền cười ngọt ngào với hắn, Văn Xương ở đối diện thấy nói: "Ta cũng muốn đi chơi cùng các ngươi."

Yên Nhiên nói: "Nhưng là ngươi không phải là bị ngã sao? Ngươi không phải là kêu đau sao?"

Hạ thái thái cũng ở một bên nói: "Đúng vậy, chờ khỏi rồi lại chơi cùng muội muội đi. Chờ muội muội về nhà, có bao nhiêu ngày không thể chơi đây, không nên tranh giành một hồi này?"

Lúc này, Tử Vũ tới đây, thay Hạ thái thái, Hạ Văn xương mới yên tĩnh hơn một chút, lúc này, bọn nhỏ đã ăn xong rồi, đi ra ngoài như ong vỡ tổ, Truy Nguyệt vội vàng đuổi theo. Chỉ chốc lát tất cả đám người lớn cũng đi ra ngoài tiêu thực, tốp năm tốp ba đi ra bờ sông, bảo là muốn đi ra bờ sông ngắm ráng chiều, có nhiều người là lần đầu tiên tới, vừa lúc xem một chút bộ dáng và kích cỡ của trang viên này, thật xa đã nghe thấy Tử Hỉ nói với Tử Tình, cũng muốn mua một mảnh núi ở bên cạnh, làm hàng xóm với Tử Tình....

Lý Dục cũng không còn tâm tư nghe những thứ này, lúc này hắn đang lôi kéo tay Yên Nhiên, tìm châu chấu ở trong bụi cỏ, chỉ nghe Lý Dục nói với Yên Nhiên: “Muội muội, ngày mai ca ca phải trở về thành rồi, lần sau tới thăm người còn không biết lúc nào, muội muội nếu như nhớ ca ca, thì nói cho Truy Nguyệt tỷ tỷ, được không?”

Thấy Yên Nhiên gật đầu, Lý Dục lại nói: “Ca ca nói cho người, trừ Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca nhà mình còn có ta, không được để cho ca ca khác ôm người, không được cho ca ca khác hoặc nam hài hôn người, còn có, cũng không được nhận đồ của nam tử khác, muốn cái gì nói cho ca ca, nhớ chưa? Nếu không, ca ca biết được sẽ không vui, người không muốn nhìn thấy ca ca không vui chứ?”

Yên Nhiên lúc này không có lập tức gật đầu, nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, có chút buồn rầu hỏi: “Phụ thân cũng không được sao? Nhưng là ta thích phụ thân.”

Lý Dục nghe được phì cười một tiếng, thuận tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên, cười nói: “Thật là một đứa nhỏ.”

Cười xong đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội bổ sung một câu: “Phụ thân là người trong nhà, dĩ nhiên không thành vấn đề, ca ca nói với người chỉ là người ngoài, chẳng qua, lời ca ca nói cho người, không được nói cho người khác biết. Nếu không, ca ca sẽ bị mắng, người không muốn nhìn thấy ca ca bị mắng chứ?”

Thấy Yên Nhiên lắc đầu thật mạnh, trong lòng Lý Dục mềm mại một mảnh, vuốt lông mày Yên Nhiên, âm thầm thở dài, muội muội phải khi nào mới có thể lớn lên đây?

Ngày hôm sau, ăn xong cơm trưa, mọi người rời rít trở về thành, Khang Viên lại trở lại vắng lạnh như trước, buổi sáng mỗi ngày Yên Nhiên đi theo tiên sinh học thi từ ca phú một canh giờ, rồi lại đi theo Tử Tình học tập quản gia quản lý tài sản và thiêu thừa may vá một canh giờ, xế chiều vẫn là cầm kỳ thư họa một canh giờ, thời gian còn lại chính là đi chơi, bên cạnh không có bạn chơi thích hợp, chỉ đành phải đi tìm bạn cùng lứa tuổi trong thôn chơi, thỉnh thoảng còn giúp bọn họ làm chút việc nhà nông, hoặc là cùng đi lên núi nhặt nấm.

Tử Tình cũng không gò bó nàng, cảm thấy Yên Nhiên như vậy ngược lại tốt hơn, tâm tính trẻ con, có đồng bạn mới, đối với Lý Dục cũng không nhớ nhung như vậy nữa, Tử Tình là vui mừng nhìn thấy thành quả, hơn nữa, Tử Tình cảm thấy, thời thơ ấu nên là lớn lên trong sơn dã, mới có thể có niềm vui thú của tuổi thơ, cả ngày vây quanh ở trong đại viện tường cao, nhìn thị phi phi hoặc là lục đục giữa người lớn với nhau, không trưởng thành mới là lạ chứ.

Yên Nhiên là không có khái niệm thời gian, ngày hôm đó, thấy Đại Nữu dùng sợi tơ năm màu muốn dệt túi lưới, nói là cho các đệ đệ muội muội dùng trong tiết Đoan Ngọ, Yên Nhiên nghe được, nhớ tới túi lưới Lý Dục đòi nàng, nàng đúng là đã sớm dệt xong rồi, liền một đường chạy về nhà, vừa vào cửa đã gọi: “Nương, nương ơi, sắp đến tiết Đoan Ngọ sao?”

Tử Tình vuốt cái đầu nhỏ của nàng cười nói: “Đúng nha, Yên Nhiên của chúng ta có cái gì muốn làm sao?”

“Nương, ta muốn trở về trong thành, ta nhớ các ca ca rồi.” Yên Nhiên ôm hai chân Tử Tình, ngửa đầu nói.

Tử Tình nghe xong trong lòng mềm nhũn, đứa nhỏ này ở nông thôn cùng với mình, cũng đúng là không dễ dàng, bèn nói: “Được, vừa lúc nương cũng muốn đi thăm ông ngoại bà ngoại người một chút, thu dọn đồ đạc đi.”

Yên Nhiên vào cửa thành, lại hỏi: “Nương, ca ca biết ta đã trở về không?”

Tử Tình vừa nghe, ca ca này chắc là Lý Dục rồi, bèn hỏi: “Yên Nhi nhớ ca ca rồi?”

“Nhớ, ca ca tốt.” Yên Nhiên gật đầu trả lời.

Thấy Tử Tình như là trầm tư, Yên Nhiên lắc lắc tay Tử Tình hỏi: “Nương, ca ca không tốt sao? Ca ca làm chuyện sai chọc nương tức giận?”

Tử Tình làm sao có thể giải thích những thứ này cho một đứa nhỏ bảy tuổi, chỉ là vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên, lắc đầu.

Lâm Khang Bình thấy, một phát bế Yên Nhiên qua ngồi trên đùi mình, hỏi: “Yên Nhiên còn nhỏ mà, ca ca là phải làm đại sự, không được quần ca ca mãi, còn có, qua hai năm, ca ca cũng nên đón dâu rồi, người cứ quần ca ca, ca ca làm sao đón dâu đây?”

Yên Nhiên còn chưa hiểu đón dâu là có ý gì, chẳng qua, câu “không được quần ca ca” trái lại nghe hiểu, trong lòng có chút mất mát, cảm thấy ca ca nếu đón dâu rồi, mình sẽ không thể chơi cùng hẳn nữa, nghĩ đến đây, Yên Nhiên trở về thành cũng không dậy nổi hứng thú gì.

Tử Tình thấy được, biết lời của Lâm Khang Bình tiểu nha đầu để tâm rồi, liền dùng những chuyện khác lái đi, hỏi Yên Nhiên về nhà có nhớ mấy người Vĩnh Huyền các nàng hay không, lần sau về Khang Viên có muốn mang một chút đồ ăn mới mẻ cho các bạn nhỏ trong trang hay không..., Yên Nhiên cũng chỉ là uể oải mà đáp trả.

Trở lại tiểu viện của mình, Yên Nhiên còn đang suy nghĩ vấn đề Lý Dục đón dâu này, tuổi nhỏ lần đầu tiên có phiền não to to, Tiểu Dục ca ca nếu như không chơi với mình, chơi cùng người khác, vậy mình phải chơi với ai nha?

Hoa ma ma cùng Truy Nguyệt thấy Yên Nhiên thần thái không bình thường, cũng không biết chuyện gì xảy ra, lúc trở về thành, các nàng ngồi ở trên một chiếc xe ngựa khác, chẳng qua, sau khi trở về thành, liền sai người đi báo cho Lý Dục rồi.

Ngày hôm sau, mấy đứa Vĩnh Huyền bọn họ đến tìm Yên Nhiên, mọi người cùng đi bắt bướm ở hậu hoa viên, chỉ một mình Yên Nhiên ngồi ở trên ghế đá, hai tay nâng cằm, nhìn bầu trời bao la nơi xa ngẩn người, cho đến khi Lý Dục ngồi xuống bên cạnh nàng mới hồi thần.

Lý Dục vừa bắt đầu cũng không để ý, thuận miệng hỏi: “Sao muội muội một mình ngồi ở chỗ này? Bọn nha hoàn đâu?”

Yên Nhiên lắc đầu, chỉ chỉ mấy nha hoàn cách đó không xa đang chơi đến cao hứng. Hoa ma ma cùng Truy Nguyệt không biết đi làm cái gì, chỉ để lại bốn tiểu nha hoàn, Yên Nhiên đặt tên cho các nàng là Đại Đào, Nhị Đào, Tam Đào, Tứ Đào, là thấy được nhà Đại Nữu bạn chơi của nàng còn có Nhị Nữu Tam Nữu, Yên Nhiên nhìn thấy hoa đào khắp núi Khang Viên, bèn gọi các nàng bằng tên này.

Bốn nha hoàn này lớn cũng chỉ là mười tuổi, nào có không nghịch ngợm? Huống chi, Tử Tình và Yên Nhiên cũng đều là tính tình tốt, chưa bao giờ từng đánh chửi các nàng, lúc này thấy Yên Nhiên tự mình ngồi đàng hoàng ở một bên, liền chạy đi bắt bướm rồi.

Lý Dục lại cười hỏi: “Sao muội muội không đi chơi? Làm sao càng sinh ra lười hoạt động rồi, có phải chờ ca ca đi bắt bướm cho người hay không?”

Thấy Yên Nhiên lại lắc đầu, Lý Dục cuối cùng cũng phát hiện Yên Nhiên không giống ngày thường, ngồi xổm đến chính diện Yên Nhiên, nhìn vào mắt Yên Nhiên hỏi: “Có chuyện khó khăn gì nói cho ca ca, có ca ca ở đây, ca ca nhất định giúp người.”

Yên Nhiên nghe xong trong mắt đột nhiên tụ nước mắt trong suốt, rưng rưng hỏi: “Ca ca, người muốn đón dâu sao? Người đón dâu rồi có phải sẽ không thể chơi cùng ta nữa hay không?”

Lý Dục thấy Yên Nhiên muốn khóc nhưng không khóc, cũng bất chấp cái gì, vội một phát ôm nàng qua, căng thẳng trong lòng, nói: “Không có, ai nói? Ca ca không đón dâu, ca ca sẽ chờ người lớn lên, ca ca sẽ không bỏ lại người không quần. Thật, ca ca bảo đảm, chỉ cần người cần ca ca, ca ca nhất định ở bên cạnh người.”

Yên Nhiên nghe xong nín khóc cười một tiếng, lời của Lý Dục nàng vẫn tin tưởng, chỉ cần Lý Dục nói sẽ không bỏ lại nàng, vậy thì sẽ không.

“Muội muội ngoan, có thể nói cho ca ca hay không, ai nói với người ca ca muốn đón dâu?” Lý Dục hỏi.

Giờ phút này trong lòng Lý Dục cũng có chút phức tạp, đứa nhỏ Hoàng gia thông thường mười bốn tuổi là sẽ an bài thông phòng, năm nay Lý Dục mười ba rồi, thật đúng là sẽ rất nhanh đối mặt với vấn đề này, Lý Dục nhất thời cũng không biết nên làm gì cho phải.

498. Chương 501: Pn3, Kỳ Hạng Ba Năm

Yên Nhiên đang muốn nói chuyện, lúc này, Vĩnh Huyền ở bên kia gọi: “Yên Nhiên muội muội, ta bắt được một con bướm nhỏ, người mau đến xem xem.”

Yên Nhiên vội kéo Lý Dục đi qua, thấy con bướm trắng nhỏ trong tay Vĩnh Huyền, cũng có tâm tư trêu ghẹo rồi, nói: “Tỷ, bướm bướm ở trang viên nhà ta mới xinh đẹp cơ, con này tính là cái gì, Đại Nữu có dùng mạng nhện đi đánh bướm bướm, tặng ta mấy con to.”

Mấy đứa nhỏ Vĩnh Chi liền muốn xem một chút, Yên Nhiên thật đúng là mang đến, bởi vì muốn học thêu hoa, Tử Tình nói để cho nàng giữ lại cẩn thận, cho nên, Yên Nhiên mang theo mọi người trở về tiểu viện của mình, lấy ra cho mọi người nhìn xem, ai ngờ này bướm bướm này lại để cùng túi lưới của Yên Nhiên.

Vĩnh Huyền các nàng đang bắt đầu học đánh túi lưới, kiểu dáng túi lưới của Yên Nhiên là Hoa ma ma dạy, hình thức mới trong cung, hết sức tinh xảo đẹp đẽ, mấy người các nàng thấy kiểu dáng túi lưới của Yên Nhiên, nào có không thích? Mọi người liền đoạt ở trong tay, yêu thích không buông tay.

Mấy người Vĩnh Huyền các nàng cùng lớn lên với Yên Nhiên từ nhỏ, vẫn khá thân thiết, lúc này thấy các nàng thích, dứt khoát tặng các nàng, mỗi người chia một cái còn không đủ đâu, cứ như vậy, túi lưới Yên Nhiên chuẩn bị cho ca ca nhà mình, đã không còn rồi.

Mấy người Vĩnh Huyền vui mừng mà rời đi, cảm về khoe khoang, Lý Dục thấy hỏi: “Muội muội, túi lưới của ta đâu?”

Yên Nhiên lúc này mới nhớ tới, vốn là đã đáp ứng tặng túi lưới cho Lý Dục, lúc này đi đâu tìm đây?

Yên Nhiên vội kéo tay Lý Dục, cười hùa nói: “Ca ca tốt, đừng nóng giận, hai ngày này ta sẽ làm gấp cho người.”

Lý Dục thấy vậy chọc mi tâm của Yên Nhiên, cười nói: “Thật là kẻ không có tim không có phổi, chỉ một lần này thôi.”

Lý Dục thấy Yên Nhiên thật sự vui vẻ buông xuống xoắn xuýt lúc mới tới, đợi một lúc, liền yên tâm hồi cung rồi, bây giờ công việc một ngày của hắn thật đúng là không ít, công khóa mỗi ngày không nói, Lý Hân cũng bắt đầu lên để cho hắn tiếp xúc một chút chính sự, hỏi giải thích cùng cái nhìn của hắn, cứ như vậy, Lý Dục chỉ có thể lợi dụng một lúc rảnh rỗi buổi trưa để đến thăm Yên Nhiên một chút.

Sau khi Lý Dục đi Yên Nhiên quy củ mà ngồi ở trên kháng đánh túi lưới, bốn đứa Đại Đào mới vừa rồi bị Truy Nguyệt dạy bảo một phen, lúc này cũng quy củ mà cùng ở trên kháng, Tử Tình đi vào, vừa lúc nhìn thấy tình cảnh này, cười nói: “Hôm nay Yên Nhiên của chúng ta biết điều như vậy, lại không đi chơi cùng các tỷ muội?”

Tử Tình cũng là thấy Lý Dục đi rồi, sang đây xem thử cảm xúc của Yên Nhiên tốt hơn chút nào không, quả thật thấy Yên Nhiên ngẩng đầu cười nói: “Nương, ta đang đánh túi lưới đó, vừa rồi Vĩnh Huyền các nàng lấy đi hết rồi, ngày mai các ca ca trở lại, ta còn không có túi lưới tặng.”

Tử Tình thở dài trong lòng, xem ra Lý Dục, sự ảnh hưởng đối với đứa nhỏ này thật sự không nhỏ, suy nghĩ một chút, Tử Tình đuổi mấy nha hoàn đi xuống, tự mình sửa sang đầu tóc cho nữ nhi, dịu dàng hỏi: “Vừa rồi Tiểu Dục ca ca đến, nói với Yên Nhiên cái gì?”

“Ừm, ca ca nói, hắn sẽ không đón dâu, sẽ không bỏ lại ta không quản, nương, ca ca vẫn có thể chơi cùng ta.” Yên Nhiên cười ngọt ngào với Tử Tình.

Tử Tình thấy vậy kéo kéo khóe miệng, thật đúng là không cười nổi, nói: “Nhưng là, ca ca có thật nhiều đại sự phải làm, Yên Nhiên cứ quẩn ca ca mãi, ca ca không có tâm tư làm việc, cha nương của ca ca cũng sẽ mắng hấn, Yên Nhiên có muốn thấy như vậy không?”

Yên Nhiên nghe xong cười nói: “Nương ta không có quẩn ca ca, ca ca cũng nói có rảnh rồi mới có thể đến thăm ta, ta không quẩn hấn, ta cũng phải đọc sách, phải đánh đàn, phải học rất nhiều thứ cùng nương.”

Tử Tình nghe lời này của Yên Nhiên, thật đúng là không dễ trả lời, vừa lúc, lúc này, mấy người Lưu thị đến tìm Tử Tình, Tử Tình chỉ đành phải đi ra ngoài.

Yên Nhiên đánh một cái túi lưới màu hồng đào trước, vừa vặn phối với ngọc bội Dương Chi bên hông Lý Dục, cái này, ngày hôm sau đã đến ngang hông Lý Dục rồi, cái khác, vừa bận rộn một ngày, mới làm xong cho mấy đứa Thư Ngạn, mấy đứa Thư Ngạn nhận được lễ vật của Yên Nhiên, tất nhiên vui vẻ không thôi, cũng mang theo nằng đi chơi một ngày, dĩ nhiên, có nha hoàn gã sai vặt đi theo.

Sau Đoan ngo, Tử Tình không có mang theo Yên Nhiên trở lại Khang Viên, một mặt là muốn định chờ mấy đứa Thư Ngạn nghỉ, một mặt là Vĩnh Dung muốn làm mai, Lưu thị một mực lôi kéo Tử Tình không cho đi, Yên Nhiên trái lại cũng không để ý.

Lúc này, mừng sáu tháng sáu năm nay, Yên Nhiên cùng mấy đứa Vĩnh Dung lại cùng nhóm người lớn vào biệt viện La gia, La đại nãi nãi thịnh tình mời, cộng thêm Lưu thị ở một bên năn nỉ mãi, Tử Tình đành phải mang theo Yên Nhiên tới góp đủ số.

“Sở Sở tỷ tỷ, Sở Sở tỷ tỷ.” Yên Nhiên thấy La Sở Sở, liền lôi kéo mấy đứa Vĩnh Huyền chạy tới, không để ý lời hỏi han giữa đám người lớn.

La Tổ Tổ ở bên cạnh thấy được, nằng mặc dù không điêu ngoa như lúc nhỏ, chẳng qua, đối với Yên Nhiên, nằng chính là không thích nổi, nói: “Đây là tỷ ta, người chiếm đoạt Tiểu Dục ca ca của ta, còn muốn tới chiếm lấy tỷ ta?”

Yên Nhiên nghe thế đứng lại, trả lời: “Ta không có quần ca ca, ca ca có việc phải làm.”

Sở Sở nghe vậy quát lên: “Trong miệng nói vậy không có che không có chặn?”

Tổ Tổ nghe xong không phục, nói: “Tỷ, người chỉ biết thiên vị nằng, ta mới là muội muội đứng đắn của người, ta biết vì sao người thiên vị, không phải là bởi vì ca ca xuất dương kia của nằng sao? Ta đã nghe nương và cha nói rồi, nương còn chưa đáp ứng đâu.”

Sở Sở nghe xong mặt lập tức đỏ, cũng may xung quanh chỉ có mấy đứa con nít, bọn nha đầu ở cách xa một chút, liền nhỏ giọng dạy dỗ: “Càng lớn càng không có đứng đắn, lời này cũng là một cô nương gia như người nên nói, người mới bao nhiêu tuổi? Còn có, làm sao người lại đi nghe lén cha nương nói chuyện, cẩn thận ta mách nương đánh mông người.”

Đối với La Tổ Tổ, La Sở Sở thật sự là không quản được, tính cách này cũng quá tùy tính nuông chiều rồi, xem ra, sau khi về nhà, thật đúng là phải bảo mẫu thân quản giáo nghiêm khắc hơn, Sở Sở thâm nghĩ.

La Tổ Tổ nghe xong, cũng biết lời vừa rồi của mình có chút quá đáng, vội ngậm miệng, đi qua ôm cánh tay La Sở Sở làm nũng.

Lúc này, mấy nữ hài Văn gia cùng bảy tám nữ hài đi tới, Yên Nhiên không nhận ra, cũng không nghĩ tới đi qua chào hỏi.

Hơn mười nữ hài tử ở chung một chỗ lúu rúu nói đùa, Mẫn nhi Văn gia đột nhiên hỏi Yên Nhiên nói: “Hôm nay người biểu diễn cái gì?”

Yên Nhiên nghe xong lắc đầu nói: “Ta chẳng diễn cái gì cả nha?”

Tổ Tổ ở một bên nói: “Nghe nói trong khoảng thời gian này tiểu thôn cô đều ở nông thôn, chỉ học trồng trọt thế nào thôi, đâu có học cái khác?”

Yên Nhiên nghe xong nhìn về phía Sở Sở, Sở Sở nói: “Một lúc nữa, mỗi đứa nhỏ đều phải đánh đàn hoặc ca hát, hoặc làm thơ hoặc vẽ tranh, nương người không có nói cho người biết?”

Thấy Yên Nhiên lắc đầu, Sở Sở nói: “Đúng rồi, chỉ sợ nương người cũng không biết, nằng có phải quên mất tỷ thí năm nay hay không?”

“Tỷ thí, tỷ thí gì?” Yên Nhiên hỏi, ba năm trước đây nằng mới bốn tuổi, nào còn nhớ rõ ở những thứ kia, không nói Yên Nhiên, Tử Tình cũng sớm vứt chuyện này đến nước Java rồi.

Yên Nhiên đang muốn đi tìm Tử Tình chứng thực, lúc này, La đại nãi nãi các nàng đã tới, nói: “Khó được hôm nay các phu nhân tiểu thư chịu thu xếp công việc bớt chút thì giờ tới tham gia hội thưởng sen nhà ta, mọi người nhất định còn nhớ rõ, ba năm trước đây, ta và Lâm phu nhân đánh cuộc, nói là ba năm sau muốn cử hành một cuộc thi, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, tùy tiện chọn lựa, xem thử nữ hài nhà ai xuất sắc hơn? Lâm phu nhân cùng Lâm tiểu thư hôm nay là bị ta lừa tới, ta chỉ muốn xem một chút, Lâm phu nhân là còn nhớ được ước hẹn ba năm hay không, Lâm tiểu thư có thực tài thực học hay không, đa tạ mọi người tới cổ vũ.”

Tử Tình vừa nghe tròn tròn mắt, lời này từ đâu nói đến, thật đúng là một chút chuẩn bị cũng không có, đào hồ người cũng không thể như vậy chứ.

La đại nãi nãi đến gần bên cạnh Tử Tình, nhỏ giọng cười nói: “Hôm nay người phải qua cửa này rồi, đứa nhỏ nhà người cũng lộ diện rồi, ta mới có thể suy xét gả nữ nhi vào Lâm gia.”

Tử Tình vừa nhìn vẻ mặt cười xấu xa của nàng ta, hận không được một phát bóp cổ nàng ta, nhưng người đầy vườn đều nhìn, Tử Tình cũng không thể đánh, chỉ đành phải cắn răng nói: “Người chờ, ta không tha cho người đâu.”

Tử Tình cố ý mang theo Yên Nhiên về nhà, Lưu thị Phó thị đều khuyên nhủ: “Lúc này về nhà chẳng phải là tuyên bố nhận thua rồi? Sau này Đại cháu ngoại gái của ta làm sao lẫn lộn được ở Kinh thành? Đứa nhỏ của chúng ta còn lẫn lộn ở Kinh thành thế nào? Dù sao hai năm qua cháu ngoại gái cũng học vài thứ, người suy nghĩ một chút, làm sao có thể mưu lợi cho đứa nhỏ, chúng ta không trông vào thắng, chẳng qua là cũng đừng thua quá khó nhìn.”

Tử Tình nói: “Đã lửa cháy đến nơi rồi, lúc này có thể nghĩ ra biện pháp gì, hết thấy nhìn tạo hóa của cô nàng này thôi.”

Yên Nhiên lúc này cũng u u mê mê rồi, ngồi xuống cùng mấy đứa Vĩnh Lăng, bên ngoài lương đình là một vòng bàn cao ghế cao, các phu nhân ngồi ở đây, đi lên trước mấy bước, tổng cộng bày hơn hai mươi chiếc bàn tròn, tất cả nữ hài tử tách khỏi mẫu thân của mình, ngồi xuống trước bàn tròn, ở giữa sân còn có một chiếc bàn tròn, phía trên bày một bàn cờ, hai mặt đối diện bày hai cái đệm.

La đại nãi nãi cười nói: “Nếu tỷ thí này là bởi vì nhà ta mà lên, cuộc so tài này, tất nhiên là do nha đầu nhà ta tới trước, vừa lúc để cho mọi người bình phẩm nha đầu nhà ta một chút, hai năm qua có tiến bộ hay không?”

Lúc này, phần phạt từ cửa đi vào một đồng người nữa, vây quanh một vị thiếu nữ chậm rãi đi tới, có người quen biết vội vàng đứng lên mặt mày tươi tắn đón chào, Yên Nhiên nhìn kỹ, lại là Lý Linh. Yên Nhiên đang muốn đứng dậy chạy tới, vừa nhìn đám người lớn này vây quanh, mình chỉ có thể nhìn thấy một vòng bắp đùi, suy nghĩ một chút, đành phải thôi.

Lý Linh cùng mọi người hàn huyên mấy câu, cũng ngồi xuống, chờ quan sát tranh tài.

Lúc này, La đại nãi nãi để cho Sở Sở ra sân, La Sở Sở hôm nay đặc biệt trang điểm một phen, một thân váy xanh nhạt, tay áo tung bay, tự có một phen linh động và phiêu dật, một khúc tri âm tri kỷ mở đầu tiếp khách, giành được cả sảnh đường ủng hộ. La đại nãi nãi cũng là nhắm vào để cho hôm nay La Sở Sở ra đủ danh tiếng, tất nhiên hết sức đắc ý.

Một khúc đàn của La Sở Sở dừng lại, La đại nãi nãi nhìn Yên Nhiên.

Yên Nhiên ngồi ở vị trí của mình, hôm nay nàng chải hai búi tóc gọn gàng, hoàn toàn không đeo nữ trang. Mặc một thân y phục màu hồng, thoạt nhìn hoạt bát đáng yêu, cũng sững mắt.

Yên Nhiên quay đầu lại nhìn Tử Tình, thấy ánh mắt quan tâm lo lắng của Tử Tình, lại nhìn xem các tỷ tỷ xung quanh, hơn phân nửa là vẻ mặt nhìn có chút hả hê. Yên Nhiên để ngón tay lên khóe miệng suy nghĩ một chút, đây là một thói quen động tác khi nàng hoạt động đầu óc, đột nhiên nói: “Ta không đấu với Sở đại tỷ tỷ, ta thích Sở Sở đại tỷ tỷ, ta muốn đấu với tiểu tỷ tỷ, Tổ Tổ tỷ tỷ còn lớn hơn ta ba tuổi đấy.”

La đại nãi nãi nghe xong cười nói: “Ta cũng không có để cho Sở Sở đấu với người. Ta biết tuổi các người chênh lệch quá nhiều, thua người cũng không chịu phục. Như vậy, hôm nay người tùy ý chọn một loại, chỉ cần người có thể thắng Tổ Tổ nhà ta, ta sẽ tính là người thắng, được không?”

499. Chương 502: Pn4, Tỷ Thí

Yên Nhiên nghe xong lòng mày cong cong, cười nói: “Được, ta chọn đánh cờ.”

Dứt lời, Yên Nhiên dẫn đầu đi tới cạnh bàn cờ ngồi xuống, La Tổ Tổ cười hì hì đi tới, hai năm qua, nàng ở nhà cũng không phải là nhàn rỗi, La đại nãi nãi cũng có ý muốn để cho nàng trở thành đại gia khuê tú chân chính, há có thể quần giảo sơ sài?

Trong lòng La Tổ Tổ đang suy nghĩ, Yên Nhiên chỉ là một tiểu nha đầu mới bảy tuổi, kỳ nghệ có thể cao đến đâu, một lát nữa nhất định phải làm cho Yên Nhiên thua khó coi hơn một chút, phun ra một ngụm ác khí trước mặt mọi người.

Bởi vì chứa tâm tư này, bố cục phần mở đầu của La Tổ Tổ liền có chút ham nhiều rồi, góc vô ích chiếm quá nhiều, phòng thủ liền lao lực, lại làm một quân hoặc mấy quân được mất dây dưa không rõ, trong lúc này, Yên Nhiên đã phán định ra tài nghệ cờ vây của La Tổ Tổ cũng sẽ không quá cao, bởi vì tính tình nàng ta khá hấp tấp, chính là tối kỵ chơi cờ vây.

Mà Yên Nhiên thì không giống, cờ vây của Yên Nhiên là Lý Dục đích thân dạy, thường đối luyện cùng Lý Dục, Lý Dục là một người khá có kiên nhẫn, gần đến thì rạng, Yên Nhiên đi theo hần thời gian dài, cờ vây này, không nói cái khác, tâm vẫn có thể tĩnh được. Tiếp tục ván này, La Tổ Tổ tất nhiên là thua.

“Không được, chúng ta lại tỷ thí đánh đàn, cầm kỳ thư họa, cầm là đặt ở vị thứ nhất, tại sao có thể không đánh đàn đây?” La Tổ Tổ nói.

“Nhưng là, mới vừa rồi nương người đã nói, chỉ cần ta có một loại thắng người, liền tính là thắng rồi.” Yên Nhiên nhìn Chung Doanh, nói.

“Nương ta nói không tính toán gì hết, ta nói mới tính, người có phải không dám đấu hay không?” La Tổ Tổ lại ăn vạ lần nữa.

Yên Nhiên cũng không có cái gì có thể nắm chắc chiến thắng, tất nhiên không muốn dây dưa cùng nàng ta tiếp nữa.

Lúc này, một nữ hài đi lên, số tuổi của đối phương hơn Yên Nhiên bốn năm tuổi, nói là Văn gia, tên là Văn Dục.

Yên Nhiên chỉ đành phải cười hỏi: “Văn tỷ tỷ muốn so cái gì?”

“Ta lớn hơn người một chút, người hãy cứ chọn trước, chọn một loại sở trường của người.”

Yên Nhiên nghe xong cười nói: “Tỷ tỷ thật tốt, không bằng chúng ta vẫn đánh cờ, chúng ta không chơi cờ vây. Ta đã ngồi lâu quá rồi, không bằng chúng ta chơi cờ năm quân đi, quy tắc rất đơn giản, ta nói một chút người sẽ hiểu ngay.”

Yên Nhiên vừa nói quy tắc cờ năm quân, Văn Dục nghe xong cũng thấy rất đơn giản, liền đồng ý, bởi vì cờ vây cũng không phải là thể mạnh của nàng, ai ngờ ván đầu tiên còn chưa nắm được cảm giác đã bị thua rồi. Yên Nhiên cũng không ép nàng, cười khanh khách nói: “Ta nhường tỷ tỷ ba ván trước, ba ván sau lại phân định thắng thua.”

Ba ván sau, Văn Dục tất nhiên vẫn là thua, nàng là mơ mơ màng màng lên đài, nghĩ tới sự che chở của Lý Dục đối với Yên Nhiên, đi lên như quỷ thần xui khiến, ai ngờ đã vậy còn bị thua quá nhanh, vừa mơ mơ màng màng mà đi xuống. Trở lại chỗ ngồi, trong bụng thật là có mấy phần kinh ngạc. Nàng là muốn nhìn một chút. Tiểu nha đầu Lý Dục tốn hết tâm tư che chở, đến tột cùng có chỗ gì khác biệt? Hồi năm sáu tuổi. Lý Dục gần như sống ở nhà nàng, ai ngờ thời gian mới mấy năm, lại nhảy ra một Lâm Yên Nhiên, từ đó về sau, nàng muốn gặp Lý Dục một lần, cũng là khó khăn. Dĩ nhiên, những thứ này Yên Nhiên cũng không biết. Ngay cả Lý Dục, cũng không biết tâm tư của Văn Dục, khi đó mới bao lớn?

Lúc này. Mẫn nhi Văn gia đi ra, nói: “Cờ thì khỏi phải chơi rồi, không bằng ta chơi đàn đi. Nghe nói đàn của Lâm gia muội muội nhưng là Sở Sở tỷ tỷ tự mình dạy, tài đánh đàn của sư phụ, mọi người chúng ta cũng nghe được rồi, cũng nên để cho đồ đệ bộc lộ tài năng.”

Yên Nhiên vừa nhìn, đại khái không tránh khỏi, bèn cười nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đều là trẻ con, không bằng, chúng ta chỉ đánh một đoạn ngắn thôi? Thời gian dài, ngón tay của ta đau.”

Mẫn nhi nghe xong hỏi: “Đánh một đoạn ngắn như thế nào?”

“Ừm, tỷ tỷ gảy một đoạn, ta cũng gảy lặp lại theo một lần, để cho mọi người bình luận ưu khuyết, dùng mười phần làm chuẩn, ngươi được bao nhiêu, ta được bao nhiêu, tính trung bình ra, sau đó ta gảy một đoạn, tỷ tỷ cũng gảy một đoạn lặp lại, cũng để cho mọi người bình phán như thế, như thế nào?” Yên Nhiên hỏi.

Mẫn nhi vừa nghe, cũng không có khuyết điểm gì, học đàn là không ngoài những khúc từ này, còn có thể khác nhau bao nhiêu? Bèn hờ hững đồng ý.

Yên Nhiên nói: “Tỷ tỷ vì lớn hơn, về lý tỷ tỷ bắt đầu trước.”

Văn Mẫn vừa nghe, liền ngồi xuống, chọn một đoạn Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ , bài này, Yên Nhiên cũng từng luyện, chẳng qua, tất nhiên không có tốt như Văn Mẫn gảy, xong một ván, Văn Mẫn là chín phần, chẳng qua Yên Nhiên cũng có bảy phần.

Đến lượt Yên Nhiên rồi, Yên Nhiên đánh một đoạn “mười tám dặm đưa tiễn” trong Lương Chúc , bài này là Tử Tình muốn nghe, cơ mà, chỉ biết ngâm nga một chút nhịp điệu chính, bèn để cho Lý Dục cho sửa đổi lại, chẳng qua, cũng chỉ là một đoạn ngắn, truyện này tuy nói là nổi tiếng, nhưng nhạc khúc này, Văn Mẫn thật lòng chưa từng học, chỉ mấy phút đồng hồ ngắn ngủi này, đâu có gảy ra được?

Cho nên, ván này, tổng hợp cho điểm, Văn Mẫn lại thua rồi.

Văn Mẫn vừa đi xuống, lại một nữ hài đi lên, Yên Nhiên nhú nhú mày, tiếp tục như vậy, khi nào có thể được, nàng đã không còn cái gì có thể mưu lợi rồi?

Đối phương là một nha đầu chi thứ hai La gia, tên là La Bân Bân, cười nói: “Hôm nay là hội thưởng sen La gia chúng ta tổ chức, La gia chúng ta cũng nên ra ngoài chống đỡ giữ thể diện, như vậy đi, thi từ thư họa thì không so, ta chờ người thêm ba ba năm nữa. Hôm nay chúng ta so xướng ca đi. Người thấy thế nào?”

Yên Nhiên vừa nghe vội vàng gật đầu, nói: “Được.” Xướng ca vẫn là dễ dàng hơn chút, huống chi, Tử Tình còn dạy nàng không ít tiểu khúc.

La Bân Bân hát trước, hát một bài Tây Giang Nguyệt , nói thật ra, giọng hát thật lòng không tệ, chẳng qua, Yên Nhiên là không có nghe hiểu nàng hát cái gì, chỉ cảm thấy rất dễ nghe, thơ ca cổ nàng còn chưa bắt đầu học làm sao bổ sung đây.

Đến lượt Yên Nhiên, Yên Nhiên suy nghĩ một chút, nhìn sóng xanh dập dờn bốn phía, hình ảnh phản chiếu trên mặt hồ, đột nhiên nghĩ đến bài để cho chúng ta khua đôi mái chèo kia Tử Tình dạy nàng, đây là Tử Tình đã dạy lúc chơi đùa trong nước ở Khang Viên.

Giọng hát của Yên Nhiên không giống với La Bân Bân, giọng hát của La Bân Bân nói như thế nào đây, tương đối quý khí, chú trọng kỹ xảo, Yên Nhiên chẳng qua là thú vui của trẻ em ở thôn quê, hát bài hát này, khá hợp thời hợp cảnh, cũng khá mới lạ, khá đơn giản, lạnh lạnh dễ đọc, người nghe vừa nghe là hiểu ngay.

Lý Linh dẫn đầu kêu một tiếng “Tốt”, công chúa miệng vàng lời ngọc vừa mở, người khác ai dám không hòa theo? Cho nên, ván này, mơ mơ màng màng Yên Nhiên lại thắng.

Không đợi người khác lên đài, Yên Nhiên nói trước: “Không so nữa, ta đã so bốn ván rồi, ta muốn đi nghỉ ngơi.”

Yên Nhiên dù sao cũng là tiểu hài tử, thoáng cái thắng bốn trận, nàng đã cảm thấy rất có thể diện rồi, tiếp tục so nữa, nàng cũng không còn cái gì có thể lấy ra được, cho nên, thời điểm nên rút lui, liền kịp thời lui xuống, tiểu hài tử, ai có thể thật sự so đo với nàng? Trong đám người này, nàng là nhỏ nhất.

Lý Linh vẫy vẫy tay với Yên Nhiên, Yên Nhiên lúc này chạy thẳng tới, Lý Linh trực tiếp bế nàng lên, ngồi chung với nàng, Yên Nhiên thì thầm kể lại mấy trận tỷ thí vừa rồi của nàng, trong lòng còn cảm thấy cảm giận bất bình đấy, bởi vì các nàng đều bắt nạt nàng.

Lý Linh nhéo khuôn mặt mập mạp của nàng, cười nói: “Người còn nói, hôm nay người đã ra hết danh tiếng, ngày mai, tên người sẽ khắp Kinh thành rồi, người còn không cao hứng?”

Bên kia, Lưu thị Phó thị cũng là cười nói với Tử Tình: “Không nghĩ tới cháu ngoại gái này lợi hại như thế, thiệt cho ta còn lo cho nàng cả buổi.”

Tử Tình cười nói: “Đâu có thực tài thực học gì, chỉ là đầu cơ trục lợi mà thôi.”

Lưu thị cười nói: “Đứa nhỏ mới bảy tuổi, người cho rằng người người đều là Tào Tử Kiến, bảy tuổi đã có thể xuất khẩu thành thơ sao? Muốn ta nói, như cháu ngoại gái này của chúng ta cũng đã rất không tệ rồi.”

Phó thị ở một bên cười nói: “Vẫn là tỷ tỷ dạy tốt, Yên Nhiên rất thông minh, mới bảy tuổi, đã biết động não, rất tốt, rất có tiềm năng hiếu thắng.”

Đây tốt cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu, Tử Tình đã không có cách nào đi suy xét rồi, tất cả những việc hôm nay, thật đúng là ngoài dự liệu, là bị Chung Doanh ép lên một bước này.

Lý Linh mang theo Yên Nhiên dời chỗ, nói muốn dẫn nàng đi xung quanh một chút, Tử Tình phỏng đoán là Lý Hân tới, chẳng qua, ngay trước mặt những người này, cũng không tiện hỏi, chỉ đành phải tùy Lý Linh dẫn Yên Nhiên đi.

Lưu thị cùng Phó thị lúc này biết Lý Linh là công chúa rồi, thấy Yên Nhiên cùng nàng hết sức quen biết, tất nhiên ít có kỳ quái, chẳng qua cũng biết lúc này, không phải lúc nói chuyện này, thân phận của Lý Dục, đã miêu tả sinh động rồi.

Lý Linh mang theo Yên Nhiên vòng qua hồ sen, rẽ vào đường núi, chính là chỗ năm ấy Yên Nhiên gặp Lý Hân, quả nhiên, lại thấy Lý Hân chờ ở đây.

La Trì vừa thấy Yên Nhiên, liền nghĩ tới một vạn lượng bạc kia, hỏi: “Tiểu muội muội, nói cho thúc thúc, một vạn lượng bạc kia, người đã làm cái gì?”

Yên Nhiên nhìn hần nói: “Nương ta mua cửa hàng mua thôn trang cho ta rồi.”

“A, nương người đã tích đồ cưới cho người sớm như vậy? Không tồi, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, cuối cùng nhi tử ta sẽ cưới người.” La Trì cười hì hì nói.

Yên Nhiên không hiểu ý lời này lắm, nhìn nhìn Lý Linh, một nữ hài tử như Lý Linh, đâu tiện giải thích những thứ này, lúc này, Lý Hân ho khan một tiếng, Văn Tam mắng: “Muốn chết, nói nhảm cũng không nhìn trường hợp một chút, công chúa ở nơi này người cũng nói bậy nói bạ.”

La Trì thấy vậy vội cho mình một bạt tai, nói: “Xin lỗi, An Hòa công chúa, tiểu nhân nhất thời hồ ngôn loạn ngữ quen rồi, người đừng chấp nhặt với tiểu nhân, tiểu nhân nhận lỗi với người.”

Lý Linh thấy vậy cũng không tiếp lời, trực tiếp dẫn Yên Nhiên tới bên người Lý Hân, Lý Hân đã nghe nói sự việc vừa rồi, đối với sự cơ trí của hài đồng bảy tuổi này hết sức thưởng thức, không hổ là Tử Tình nuôi dạy ra, thật đúng là không có để cho hần thất vọng.

Lý Hân tự mình bế Yên Nhiên lên, Văn Tam thấy vậy, không khỏi mấy phần ngán ngấm, xem ra, nhi tử của mình lại không có hi vọng rồi, chỉ bằng vào Lý Hân và Lý Dục đều thích Yên Nhiên như vậy, Yên Nhiên chín phần là phải tiến cung rồi.

La Trì thấy Lý Hân bế Yên Nhiên lên, hỏi: “Tiểu muội muội, người hát một ca khúc cho thúc thúc có được không?”

Yên Nhiên biết La Trì mới vừa nói không phải là lời hay, ngay cả Lý Linh cũng tức giận rồi, suy nghĩ một chút, hỏi: “Trả một vạn lượng bạc cho sao?”

La Trì nghe xong giậm chân, vừa muốn ồn ào, ngược lại hỏi: “Nương người không phải là đã dạy người, nói làm người không thể quá tham, sao người quên rồi?”

Yên Nhiên cũng chớp mắt một cái, cười khanh khách nói: “Nhưng là nương ta còn từng dạy ta, đối với người xấu không cần giảng đạo lý.”

Vừa thốt ra lời này, Văn Tam cùng Lý Hân cũng không nhịn được muốn cười, Văn Tam lại là trực tiếp cười ra tiếng, Lý Hân là chôn đầu ở trên bả vai Yên Nhiên, chỉ thấy bả vai Lý Hân đang rung động.

“Cái gì, ý của người là ta là người xấu? Người xấu có thể cho người một vạn lượng bạc?” La Trì giậm chân hỏi.

Đáng tiếc, Lý Hân bế Yên Nhiên ngồi xuống một bên nói chuyện, không có để ý đến hắn nữa.

500. Chương 503: Pn5, Lý Linh Gả Xa

Lúc Lý Linh mang theo Yên Nhiên trở về, Tử Tình và La đại nãi nãi đang ngửa cổ nhìn quanh, La đại nãi nãi cũng tất nhiên biết Lý Linh mang theo Yên Nhiên đi gặp người nào. Hôm nay nhìn biểu hiện của nha đầu này, thật đúng là ngoài dự liệu của các nàng, khó trách Lý Dục coi chặt nha đầu này như vậy, chẳng những Lý Dục, ngay cả Lý Linh và Lý Hân đều thích.

Đáng tiếc, nhi tử nàng không thể đi tranh giành với Lý Dục, nếu không, đứa nhỏ này lừa vào làm con dâu, thật đúng là không tệ.

Yên Nhiên thấy Tử Tình nhìn quanh, vội chạy đến bên cạnh Tử Tình, hỏi: “Nương, chúng ta có thể trở về nhà chưa?”

La đại nãi nãi nói: “Ồ lại ăn bữa cơm rau dưa đi.”

Tử Tình nghe xong nói: “Không được, chúng ta cũng nên về nhà, người trong nhà cũng đều chờ đấy.”

Tử Tình đối với chuyện hôm nay còn có chút để ý, Chung Doanh này, còn luôn miệng nói hai nhà quan hệ thân thiết, lại không nói tiếng nào đã lừa hai nàng tới, còn nhớ mãi không quên ước định quái quỷ gì đó, khi đó Tử Tình căn bản không có đáp ứng, là chính nàng ta một bên tình nguyện quyết định, sớm biết như thế, Tử Tình căn bản sẽ không mang theo Yên Nhiên đến.

Chung Doanh cũng biết tâm tư của Tử Tình, cho nên mới phải không thông báo một tiếng, nàng cũng là muốn xem thử Yên Nhiên rốt cuộc có những bản lĩnh gì, cho dù Yên Nhiên thua, lấy tu vi của một hải tử bảy tuổi, cũng không có người sẽ đi cười nhạo nàng.

“Người còn khó chịu? Người còn không vừa lòng? Hôm nay ta mới là mất mặt thật, người suy nghĩ một chút, hai nha đầu của La gia ta đều thua ở trong tay nha đầu nhà người, hôm nay danh tiếng của nha đầu nhà người cũng quá đủ rồi, không biết giống người nào, còn nhỏ tuổi mười ma chúc quý đã không ít?” La đại nãi nãi oán giận nói.

Tử Tình nghe xong, nói: “Tặng người bốn chữ, tự làm tự chịu, đáng.”

Yên Nhiên cười nói: “Nương, sai rồi, năm chữ.”

Lúc này, Lý Linh qua đây, Tử Tình không biết nên hành lễ như thế nào, nhìn Lưu thị và Phó thị, Lưu thị cũng chưa từng gặp công chúa, chẳng qua thấy người khác cũng không quý xuống, cũng chỉ khụy gối hành lễ.

Lý Linh cúi cung thao tua dài kết hình con bướm màu xanh lá mạ trên người mình xuống. Đưa cho Yên Nhiên, nói: “Cho muội muội giữ lại chơi đi.”

Yên Nhiên đang học đánh túi lưới, thấy cái của Lý Linh khá mới lạ, mặt mày hớn hở mà nhận lấy, nói: “Đa tạ tỷ tỷ.”

Một đám nữ hải tử này, thân phận căn bản đều tôn quý hơn Yên Nhiên, nhưng Lý Linh chỉ duy nhất cúi đầu từ trên người mình xuống tặng cho Yên Nhiên, ý là không cần nói cũng biết.

Cho đến khi lên xe ngựa nhà mình. Lưu thị mới cười nói: “Đến tận bây giờ ta vẫn còn chóng mặt, cháu ngoại gái này khi nào thì vào mắt công chúa rồi, chúng ta cũng coi như có người quen trong cung sao?”

Yên Nhiên nghe xong không có để ý, nàng còn đang nghiên cứu cách làm cung thao này, nghĩ tới muốn làm một cái tặng cho Tử Tình đây, bởi vì Tử Tình không biết làm những đồ này.

Yên Nhiên mới vừa vào cửa nhà, Thư Ngạn bọn họ đã được nghỉ từ thư viện trở về rồi, Yên Nhiên đành phải đi theo bọn họ lại cùng về Khang Viên nghỉ hè, còn may, người lần này đi tương đối nhiều. Trừ Tăng Thụy Tường và Thầm thị, còn có Tử Lộc và Trần thị, Tử Thọ và Dương thị. Đám trẻ con Tăng gia cơ bản đều đi, ngay cả Tử Vũ cũng mang theo ba đứa nhỏ cùng nha hoàn vào Khang Viên, nàng cũng muốn tách khỏi gia bà, sống mấy ngày thoải mái. Cho nên, chừng mười chiếc xe ngựa Tăng gia, Lâm gia này vừa vào Khang Viên, Khang Viên lập tức huyền não hẳn lên.

Lúc này quả đào trong Khang viên chín cả rồi, còn có dưa hấu. Đất đai trải qua trồng dưa và cải tạo giống ba năm, cuối cùng cũng trồng ra được dưa hấu vừa ngọt vừa bột. Trừ mỗi ngày đưa vào trong cung, còn thừa lại cũng không cần bán ra bên ngoài. Giữ lại cho cả đại gia đình mình hưởng dụng.

Tử Phúc và Tử Hỉ vào lúc mọc hươu cũng chạy tới, vừa vào cửa viên, gió nhẹ từ từ thổi qua, lập tức cảm thấy mát mẻ mấy phần, phóng tầm mắt nhìn lại, dưa hấu, ngô, lạc, khoai tây, khoai lang các loại, cái gì cần có đều có, mảng lớn mảng lớn, vừa nhìn là biết mùa màng được mùa.

Tử Phúc thấy Tử Tình liền cười nói: “Vẫn là chỗ này của người tốt, vừa có ăn lại có chơi, còn có thể nghỉ hè, khó trách người không chịu rời khỏi.”

“Ta cũng thích cái vườn này, ở trong thành đã lâu, tới nơi này thay đổi địa phương, thật đúng là không tệ.” Thầm thị cười nói. Bản chất nông dân, nhìn thấy ruộng đất, nhìn thấy được mùa, liền cảm thấy tâm tình vô cùng tốt, một năm này, cũng có hi vọng hướng tới.

Một mùa hè này Yên Nhiên cũng không tồi, tuy rằng Thư Ngạn và Vĩnh Bách sang năm phải thi Hương, một mùa hè này, đều ôn bài, không có thời gian nào chơi cùng Yên Nhiên. Yên Nhiên liền ngày ngày đi theo sau Thư Ngọc Thư Vĩ chơi, còn có Vĩnh Huyền bọn họ, thông thường cũng đều mang theo Hạ Văn Xương, Hạ Văn Lâm, chẳng qua, Yên Nhiên đối với Hạ Văn Xương, thủy chung không thân cận giống như Vĩnh Chương, lại càng không nói so sánh với Lý Dục.

Nói đến Lý Dục, năm nay Lý Dục cũng không có thời gian ở lâu ở Khang Viên, cũng là qua mười ngày nửa tháng là sẽ đi thăm Yên Nhiên và Tử Tình một chút, thấy Hạ Văn Xương ở Khang Viên, Lý Dục quả thực không thích. Cũng may hắn đã cẩn thận quan sát, Yên Nhiên cũng không thích chơi với hắn ta bao nhiêu, Hạ Văn Xương cũng không nhìn ra tâm tư gì, lúc này mới yên tâm.

Thời gian vui vẻ khoái hoạt bao giờ cũng chợt lóe mà qua, đang lúc Yên Nhiên quen loại cuộc sống sáng sớm mỗi ngày tỉnh lại liền âm ỉ ỉ, mỗi ngày chơi đùa không biết trời trăng gì nữa, đột nhiên mọi người nói muốn trở về thành, lại đến ngày Thư Ngạn bọn họ vào thư viện rồi.

Yên Nhiên cũng đi theo trở về thành, bởi vì Tử Tình muốn chuẩn bị đồ cho bọn nhỏ vào thư viện, cứ như vậy, cũng là thành toàn Lý Dục, buổi trưa mỗi ngày vội vội vàng vàng tới đây một chuyến, cũng không kịp nói được mấy câu, không tới nửa canh giờ đã phải đi rồi.

Ngày hôm đó, mắt thấy đến Trung thu rồi, Lý Dục qua đây, bảo là muốn đón Yên Nhiên vào cung ở vài ngày, lý do là Lý Linh sắp xuất giá rồi, muốn đón Yên Nhiên đi sống cùng nàng mấy ngày.

Tử Tình vừa nghe Lý Linh phải gả xa tận Triều Tiên, trong bụng kinh hãi, Triều Tiên này, vẫn luôn nước phụ thuộc của Đại Phong, làm sao còn cần gả xa tận Triều Tiên?

Lý Dục nói là gả cho Hoàng đế Triều Tiên, Hoàng đế Triều Tiên tự mình đến đây cầu hôn, thành ý mười phần, Lý Hân cũng không cách nào cự tuyệt, chung quy cũng phải trấn an những nước phụ thuộc này.

Yên Nhiên còn không biết Triều Tiên là khái niệm gì, chẳng qua nghe Lý Linh tỷ tỷ sau này sợ rằng cũng không gặp được nữa rồi, trong bụng quỳnh lên, vậy mà lại muốn khóc, lôi kéo tay Tử Tình, năn nỉ Tử Tình để cho nàng đi thăm Lý Linh tỷ tỷ một chút.

Tử Tình tất nhiên không tiện từ chối, thu gom mấy bộ quần áo tắm rửa cho Yên Nhiên, rồi để cho Lý Dực mang nạng đi.

Yên Nhiên vào ở trong cung của Lý Linh, ngay cả Lý Dực cũng vào ở, hai tỷ đệ cũng biết thời gian còn lại cho bọn họ gặp nhau không nhiều lắm, sau này gặp lại, còn không biết là năm nào?

Lý Hân cũng thường tới đây cùng Lý Linh, trong bụng cũng có mấy phần không nở, nữ nhi này luôn biết điều hiểu đại thể, hiểu đại cục, nạng gả qua chính là Hoàng hậu, Hoàng đế Triều Tiên này cũng mới hai mươi bốn tuổi, mới vừa lên nắm quyền không lâu, quốc cương không yên, lại có nước Oa ở một bên nhìn chằm chằm như hổ đói, liền muốn tìm kiếm trợ giúp của Đại Phong, vì vậy, Lý Linh đi qua muốn lung lạc trái tim của trượng phu, vẫn tương đối dễ dàng hơn một chút.

Những lời này, Lý Hân không có cách nào nói tỉ mỉ với Lý Linh, nhưng Hoàng hậu cũng không phải là mẹ đẻ của Lý Linh, cũng là tình cảm mặt ngoài, đâu có mấy phần tình cảm mẹ con thực sự? Vốn là, Hoàng hậu còn nghĩ tới để cho nữ nhi mình gả xa tới Triều Tiên đấy? Dù sao đi qua chính là Hoàng hậu, đối với nữ tử nạng tương lai cũng là có trợ giúp, bất đắc dĩ nữ nhi của nạng lớn nhất mới mười ba tuổi, thật sự không thích hợp.

Ngày hôm đó, thấy Yên Nhiên nói cho Lý Linh tính nhẩm số học như thế nào, Lý Hân vừa động tâm tư, Tử Tình này không phải là tiên sinh tốt có sẵn sao? Nghe nói Lâm Khang Bình ra ngoài mấy năm, việc làm ăn trong nhà đều là Tử Tình xử lý, để cho Lý Linh đi theo nạng học mấy ngày, đương gia chủ mẫu và quản lý hậu cung là một công việc, chẳng qua gia nghiệp hậu cung lớn hơn một chút mà thôi.

Nhìn Yên Nhiên cơ trí trước mắt, Lý Hân nghĩ tới sự thông minh của Tử Tình, có lẽ, Lý Linh sẽ còn có thu hoạch khác cũng không biết chừng. Nghĩ tới điều này, Lý Hân ngồi không yên rồi, nói với Lý Linh: “Phụ hoàng vẫn muốn tìm người dạy dỗ người thật tốt một phen, đáng tiếc mẫu hậu người đi sớm, hôm nay bản thân ta là nghĩ đến một người, người đi nhà nạng an tĩnh ở mấy ngày, học hỏi kinh nghiệm, ta tin tưởng, người sẽ có thu hoạch.”

Lý Linh thấy Lý Hân dán mắt vào Yên Nhiên, bèn nói: “Nữ nhi biết rồi.”

Trời sắp tối, Lý Linh mang theo Yên Nhiên lặng lẽ xuất cung, lặng lẽ đi tới Lâm gia, Tử Tình bị dọa giật mình, nghe Lý Linh nói rõ nguyên do, cũng chỉ đành giữ người lại.

Vì tránh tai mắt của người khác, sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Khang Bình và Tử Tình mang theo Yên Nhiên và Lý Linh vào Khang Viên.

Bởi vì thời gian tương đối ngắn, Tử Tình cũng là thương đứa nhỏ này lấy chồng ở xa, liền dốc túi giảng dạy kinh nghiệm mình quản gia quản lý tài sản hàng ngày, những thứ này, Lý Linh cũng có người dạy, chẳng qua, Tử Tình dạy nạng là lập một bộ sổ sách đơn giản như thế nào, có thể vừa xem là hiểu ngay.

Nữ nhân ở trong thâm cung, cũng là cần xử lý tiền bạc, tiêu xài của hậu cung cũng không nhỏ, nếu như Lý Linh không xử lý rõ những thứ này, rất dễ dàng bị người làm khó hoặc chướng mắt. Còn có, Tử Tình dạy Lý Linh hết sức có thể mà xử lý tốt đồ cưới của mình, bởi vì lấy chồng ở xa, không thể có đất đai của hàng các loại..., đơn giản là vàng bạc, đồ sứ, ngọc khí các loại..., cho nên, Lý Linh đến nước Triều Tiên, vẫn là phải mang mấy quần gia khôn khéo, giúp nạng ra mặt xử lý tiền tài, tốt nhất là thiết lập một phần tài sản của mình, dù sao, Hoàng đế không thể nào chỉ có một nữ nhân là nạng, nữ nhân già sắc tàn, hoặc là nuôi dạy con cái, những thứ tiêu xài này, nếu như đều dựa vào Hoàng đế, dựa vào chút phân lệ quá ít của hậu cung ít, chỉ sợ, cuộc sống sẽ rất khó khăn.

Những lời này, Lý Linh có chút hiểu, hậu cung mỗi người mỗi ngày mặc dù đều có phân lệ, nhưng là, bạc ít đến thương cảm, một năm nạng cũng chỉ mới một ngàn hai trăm lượng bạc, có khi ra ngoài làm việc chẳng hạn, toàn bộ dựa vào đất đai cửa hàng mẫu thân để lại, tiền thu hàng năm cũng không ít.

Tử Tình nghe xong kinh ngạc, hỏi: “Phân lệ một năm của người chỉ mới một ngàn hai trăm lượng bạc?”

“Nếu không cô cho là sẽ có bao nhiêu? Mẫu hậu cũng chỉ mới hai ngàn bốn trăm lượng, Thái hậu và mẫu hậu cùng cấp bậc, cũng mới hai ngàn bốn trăm lượng, chẳng qua là phân lệ món ăn mỗi ngày thêm mấy thứ.”

Yên Nhiên ở một bên nghe được nói: “Thúc thúc nói hần là người nghèo, bảo ta đòi bạc La thúc thúc.”

Sau khi Tử Tình hiểu thúc thúc trong miệng Yên Nhiên là Lý Hân, liền nghĩ đến tình hình hôm đó ba người Lý Hân và Văn Tam hòa nhau bắt nạt La Trì, thì ra, Hoàng đế còn không phải là người giàu có nhất thiên hạ? Không quá có khả năng đi? Đây chênh lệch quá lớn với Tử Tình tưởng tượng.

Lý Linh thấy Tử Tình kinh ngạc, dứt khoát giải thích thêm mấy câu, nói: “Chỉ tiêu trong cung hàng năm là định lệ, hàng năm Hộ bộ căn cứ vào dự toán cấp bạc tới đây, chỉ phụ trách bạc phân lệ của chúng ta và chỉ tiêu của đám cung nữ thái giám, cái khác hết thảy không quản. Ngoài ra, trong cung còn có mấy Hoàng trang, là chịu trách nhiệm phân lệ thức ăn hàng ngày cho thành viên Hoàng thất, cái này, là định lệ trong tay tổ tiên. Dĩ nhiên, ma chay cưới gả là Hộ bộ tính toán riêng.”

501. Chương 504: Pn6, Cử Chỉ Vô Tâm

á mức dựa vào, bởi vì sủng ái của nam nhân chỉ là nhất thời, phải nghĩ biện pháp giành được sự tôn trọng và kính trọng của hần, để cho hần cảm thấy, người là nữ nhân ưu tú nhất trong đám nữ nhân đó, người có thể đảm nhiệm phần công việc của Hoàng hậu, nhưng là, người cũng không thể quá mức cậy mạnh, nữ nhân lúc nên yếu thể cũng phải yếu thể.”

“Cô cô lời này có nghĩa là gì, Linh Nhi không hiểu?”

“Ừm, có nghĩa là, nói đơn giản một chút, chính là lúc nam nhân ở bên ngoài mệt mỏi về nhà, người phải quan tâm săn sóc hần; nếu như hần có khó xử gì, người có thể giúp tất nhiên là tốt, không thể giúp hần, ít nhất, phải cho hần biết, người sẽ luôn ở bên hần; nếu như hần xuân phong đắc ý, người đừng ngại khen hần nhiều một chút, lúc này, người chỉ cần làm một tiểu nữ nhân biết điều ở bên cạnh hần là được. Lời của cô cô, có thể người tạm thời cũng không thể hiểu, chờ lập gia đình qua ngày, người sẽ có thể hiểu được. Dĩ nhiên, cá tính mỗi người cũng không giống nhau, nhưng là có một loại là không thay đổi, thật lòng mới có thể đổi lấy thật lòng.”

Tử Tình nói, là nói từng ly từng tý kinh nghiệm những năm này giữa nàng và Lâm Khang Bình, nhớ được kiếp trước đã từng gặp một câu nói, hôn nhân cũng là cần dùng tâm kinh doanh, không có ai sẽ tại chỗ chờ người cả đời.

Một đêm này, Tử Tình và Lý Linh nói không ngừng đến nửa đêm, nói kinh nghiệm của mình và Lâm Khang Bình những năm này, kể một số ví dụ mình xem từ trong những vở kịch cung đình, hi vọng đối với cô nương lấy chồng xa này có thể có chỗ trợ giúp.

Mười bốn tháng tám, Lý Linh hồi cung, qua một tết Trung thu cuối cùng ở trong cung, mười sáu tháng tám là xuất giá rồi, Yên Nhiên và Lý Dục vẫn ở cùng nàng, lúc ở trường đình mười dặm ở ngoài thành đưa tiễn, Lý Dục cùng Yên Nhiên hợp tấu một khúc đưa tiễn, Lý Linh ôm Lý Dục cùng Yên Nhiên. Lã chã rơi lệ, muốn nói lại nghẹn ngào không nói ra lời, Yên Nhiên nho nhỏ kéo giá y của Lý Linh, cũng là rất lâu không đành lòng rời đi.

Tiến đưa Lý Linh đi, Yên Nhiên quả thực uể oải mấy ngày liền, người nho nhỏ lần đầu tiên tựa hồ hiểu được xuất giá có nghĩa là gì, Vĩnh Liên xuất giá rồi, sau đó cũng không ở nhà nữa. Cũng không dẫn nàng chơi, Lý Linh cũng vậy, đi lần này, nghe nói sẽ không còn được gặp lại rồi, bây giờ lại đến lượt Vĩnh Dung, sau này, còn có ai sẽ chơi cùng mình đây?

Tử Tình đâu có biết những tâm tư nhỏ này của nàng, còn tưởng rằng nàng còn đang vì Lý Linh lấy chồng xa mà không nở đây, cho nên, định mang theo nàng ở trong thành mấy ngày này. Có mấy đứa Vĩnh Huyền theo cùng, có thể nhanh trở lại bình thường.

Ngày hôm đó. Yên Nhiên đang cùng mấy đứa Vĩnh Huyền Vĩnh Cầm Vĩnh Lăng đánh túi lười, Vĩnh Lăng đột nhiên nói: “Nhị tỷ ta ngày kia sẽ xem tướng rồi, không bằng mấy người chúng ta vụng trộm đi xem một chút tỷ phu này như thế nào?”

Vĩnh Huyền nghe xong hỏi: “Được, ở đâu vậy?”

“Nghe nói lần này đi Long Hữu tự dâng hương, Nhị tỷ ta bảo ta giúp nàng xem xét thật kỹ, mấy người các người giúp ta một chút, tốt nhất có thể tìm cách thử dò xét nhân phẩm của hắn như thế nào.” Vĩnh Lăng nói.

Vĩnh Huyền và Vĩnh Cầm nghe xong. Nhìn về phía Yên Nhiên, Yên Nhiên hỏi: “Đều nhìn ta làm cái gì?”

“Tiểu muội, trong mấy người chúng ta. Là người thông minh nhất rồi, người có thể nghĩ được biện pháp tốt gì không?” Vĩnh Huyền cười nói.

“Ta có thể có biện pháp tốt gì? Chuyện của người lớn, trẻ con chúng ta không xía vào, nếu không, nương ta sẽ đánh ta.” Yên Nhiên nói.

Mấy đứa Vĩnh Lăng nghe xong không thuận theo, nhất quyết muốn lôi kéo Yên Nhiên tìm cách, Yên Nhiên vỗ vỗ tay, nói: “Được rồi, đến lúc đó thấy người rồi hãy nói.”

Hai ngày sau, Tử Tình đi theo mấy người Lưu thị muốn đi Long Hữu tự, Yên Nhiên cũng nhất định đòi đi theo, lôi kéo y phục Tử Tình năn nỉ: “Nương, cứ để cho ta đi đi, Vĩnh Huyền tỷ tỷ các nàng đều đi.”

Tử Tình thấy Yên Nhiên khó khăn lắm mới có chút vui vẻ, nghĩ tới mang nàng đi ra ngoài đi dạo cũng không có cái gì không được, bèn mang theo Truy Nguyệt, dặn dò mấy câu.

Đến Long Hữu tự, đúng mùng một, người dâng hương còn không ít, Lưu thị mang theo Vĩnh Dung dâng hương xong, đối phương mới dẫn người khoan thai tới.

Lưu thị thấy có mấy phần không thích, cửa này hôn sự là Chung gia giới thiệu, đối phương là phủ doãn phủ Thuận Thiên, họ Sử, là một chính tam phẩm, cao hơn Tử phúc mấy cấp, đại khái là ngại mặt mũi Chung gia, nghĩ tới Hoàng thượng bây giờ đối với Tăng gia cũng rất là chiều cố, cũng có chút động tâm, chẳng qua, lại nghĩ tới mượn cơ hội này gây khó dễ một phen, sau này, để cho Vĩnh Dung vào cửa thấp một đầu.

Lưu thị có chút ngờ vực những tâm tư này của đối phương, chẳng qua thấy đối phương thành khẩn giải thích mấy câu, cũng không tiện phát tác, ngược lại tỏ ra mình không phóng khoáng, nhìn Sử công tử này cũng coi như nhất biểu nhân tài rồi, nghe nói năm nay mười tám, vừa trúng đồng Tiến sĩ, Lưu thị thật là có vài phần động tâm.

Lúc này, Yên Nhiên thấy Sử công tử này từ trên cao nhìn xuống mà đánh giá Vĩnh Dung một cái, thoát nhìn như có chút khinh thường, Yên Nhiên suy nghĩ một chút, rỉ tai với mấy đứa Vĩnh Huyền mấy câu, Yên Nhiên đột nhiên từ trong góc chạy ra, vừa chạy vừa nhìn ra sau, nói: “Đuổi theo đi, có bản lĩnh các người tới bắt ta đi, tới đi.”

Yên Nhiên vừa nói vừa chạy về phía trước, cũng không nhìn người, cố ý đâm vào Sử công tử kia, sau đó đặt mông ngồi xuống đất, Lưu thị và Tử Tình đang buồn bực, còn chưa kịp đi đỡ Yên Nhiên, đã thấy Sử công tử này hỏi: “Đi đường sao không nhìn một chút?”

Lời này, giọng điệu mặc dù không được tốt, thật cũng không có nhiều tức giận, Yên Nhiên đang muốn bò từ trên mặt đất dậy, đột nhiên từ trên mặt đất nhặt được một tờ giấy gấp, cầm ở trong tay mở ra vừa nhìn, tự nhủ: “Ồ, đây hình như là một tờ ngân phiếu, hình như là ngân phiếu một ngàn lượng.”

Sử công tử vội nói: “Là của ta, vừa rồi người đâm vào ta, xô ngân phiếu của ta ra, đưa cho ta đi. Người ngã có đau không, tiểu muội muội?”

Yên Nhiên nhìn hắn một cái, hỏi: “Làm sao người có thể chứng minh ngân phiếu này là của người đây?”

“Nơi này cũng không còn người khác, vừa rồi người không phải là đụng phải ta một cái sao? Ta không cần thận liên rơi ra ngoài.” Sử công tử dùng vẻ mặt hòa nhã nói với Yên Nhiên.

Lưu thị và mấy người Tử Tình không giải thích được, ngân phiếu một ngàn lượng trong tay Yên Nhiên ở đâu ra? Hắn là thật sự là của Sử công tử này, Tử Tình bèn nói: “Yên nhi không được vô lý, là đồ của người ta nên trả lại.”

Yên Nhiên đang muốn đưa ngân phiếu cho đối phương, lúc này, có một người trong trang phục thư sinh đang lo lắng cúi đầu tìm kiếm, vừa lúc tìm đến vị trí này của Yên Nhiên, Yên Nhiên thấy vậy giật mình, hỏi: “Vị ca ca này, không biết người đang tìm cái gì ở đây?”

“Tiểu cô nương, ta đã mất một tờ ngân phiếu, là vừa đi cùng mẫu thân ta tới dâng hương bị mất.” Thư sinh nói, còn đang cúi đầu tìm.

“Xin hỏi người ngân phiếu là bao nhiêu?” Yên Nhiên hỏi.

“Một ngàn lượng, là của ngân hàng tư nhân Phong Hòa, chẳng lẽ tiểu cô nương người nhật được rồi?” Thư sinh vui mừng hỏi.

Yên Nhiên đang muốn đưa đồ trong tay ra, Sử công tử này nói: “Ngân phiếu này là ta không cẩn thận bị rơi, ngân phiếu của người, không phải là tờ này, người đi tìm tiếp đi.”

Sử công tử nói phét rồi muốn đưa tay tới nhận ngân phiếu trong tay Yên Nhiên, tay Yên Nhiên lập tức tránh đi, không đưa cho hắn, lúc này Sử công tử cũng hơi có chút hối hận, đang yên lành bị ma quỷ ám cứ nhất định đòi nhận một ngàn lượng ngân phiếu này, bây giờ chính chủ tìm tới, hắn không tranh cũng phải tranh, nếu không, truyền ra ngoài, hắn còn có mặt mũi nào lẩn lộn ở Kinh thành?

“Nhưng là, hắn nói rất đúng, ngân phiếu này là của ngân hàng tư nhân Phong Hòa mà?” Yên Nhiên hỏi.

Sử công tử lập tức bị hỏi khó rồi, Sử phu nhân tất nhiên biết trong tay nhi tử không thể nào có một ngàn lượng ngân phiếu, chuyện tới nước này, nàng phải ra mặt giúp nhi tử xuống đài, bèn nói: “Nhi tử, người nhớ lầm rồi, hôm nay lúc ra cửa người đổi một thân xiêm y, ngân phiếu của người hẳn là ở trong bộ quần áo đó, đứa nhỏ này, lớn như vậy rồi, còn hồ đồ hồ đồ, may mà hôm nay nương ở chỗ này làm chứng cho người, biết là người hồ đồ, chúng ta không thiếu chút này, không biết, còn tưởng rằng người là hạng người tham lam kia đó?”

Sử phu nhân nói xong rồi cười với mấy người Lưu thị: “Đứa nhỏ này, ở nhà nhất quán như thế, hồ đồ hồ đồ, tâm tư đều tốn ở trên việc đọc sách rồi, những chuyện này, luôn là nha hoàn gã sai vặt giúp đỡ xử lý.”

Sử công tử là một người khôn ngoan, đâu còn không biết dụng ý của Sử phu nhân, liền lấy tay vỗ đầu của mình một cái, làm dáng vẻ bưng bình, nói: “Thật là đáng chết, thiếu chút nữa là làm ra một trận chê cười lớn rồi.”

Yên Nhiên thấy vậy, liền giao ngân phiếu này cho thư sinh, thư sinh nói: “Không biết quý phủ của tiểu cô nương là nơi nào? Tại hạ họ Thiệu, đi cùng mẫu thân của ta vào Kinh vội về chịu tang, hôm nay đi cùng lão nhân gia nàng tới đây giải sầu, không nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy, thật là đa tạ vị cô nương này rồi.”

Lưu thị vừa nghe họ Thiệu, bèn hỏi: “Trước đó vài ngày nghe nói Tế Tửu(*) Quốc Tử Giám Thiệu đại nhân đột nhiên bệnh qua đời, không biết có phải có quan hệ với người?”

(*) Chức vụ thủ tịch, chủ quản...

“Đó là tổ phụ nhà văn sinh.”

Lưu thị nghe xong liền nói: “Xin hãy nén bi thương.”

Lúc này, đám nha hoàn đỡ Thiệu phu nhân đi ra, sau khi nghe nhi tử giải thích, càng thêm khen ngợi Yên Nhiên mấy câu, Thiệu gia cũng không phải là giàu có lắm, một ngàn lượng bạc này, quả thực có thể sử dụng một vài ngày.

Thiệu phu nhân thấy mấy nhà ở chỗ này, nhìn sắc mặt Sử phu nhân và Sử công tử rất khó coi, nàng đoán được mấy nhà hẳn là đang xem tướng, bèn nói: “Hôm nay có chút vội vàng, có chỗ thất lễ xin tha lỗi, ngày khác nhất định để cho khuyển tử tới cửa tạ ơn.”

Nói xong hai mẫu tử cáo từ rời đi, Thiệu phu nhân cẩn thận hỏi sự việc đã xảy ra, liền nói: “Hôn sự này, khẳng định không được, xem chừng là bởi vì một ngàn lượng bạc này phá hỏng.”

Thiệu công tử hỏi: “Sao mẫu thân biết được bọn họ là đang xem tướng vậy?”

Thiệu phu nhân chỉ cười không nói, trong bụng lại có vài phần tính toán.

Yên Nhiên không biết cú va chạm này của mình, trái lại thành được một đôi nhân duyên tốt, Sử gia này, Lưu thị tất nhiên là chướng mắt rồi, mà vị Thiệu công tử, nhìn qua càng nhã nhặn chính trực hơn, mặc dù Thiệu gia không phú quý bằng Sử gia, nhưng lập gia đình, cũng không thể chỉ xem gia thế.

Thiệu gia sau đó tới cửa nói cảm ơn xong, thì cũng sai người tới cửa cầu hôn, phụ thân của Thiệu công tử đã từng được phái ra ngoài làm tri châu, đồng cấp với Tử phúc, hôm nay ở nhà chịu tang. Tử Phúc tất nhiên biết Thiệu gia, thư hương môn đệ chân chính, luôn là chính trực thanh liêm, cũng rất là vừa ý, cửa hôn sự này liền rất thuận lợi mà định xuống, dặn Lưu thị thêm của hồi môn nhiều hơn một chút.

Mấy đứa Vĩnh Lăng có chút đắc ý, nhất thời lỗ miệng đã khai ra Yên Nhiên, Lưu thị nghe xong, trái lại đặc biệt tặng một bộ quần áo cho Yên Nhiên, Tử Tình biết được, vừa bực mình vừa buồn cười, không xử phạt nàng ư, lo lắng nàng sau này càng cả gan làm loạn, suy nghĩ một chút liền cấm túc Yên Nhiên một tháng, cũng may mấy đứa Vĩnh Huyền vẫn còn là bạn chí cốt, thường vụng trộm chạy tới thăm nàng, Tử Tình cũng nhắm mắt một mắt mở một mắt.

502. Chương 505: Pn7, Yên Nhiên Bị Chấn Kinh

Đông đi xuân tới, đảo mắt, Yên Nhiên đã qua sinh nhật tám tuổi, sinh nhật này, là qua ở Lâm gia trong thành, bởi vì Tử Tình theo cùng Thư Ngạn đi thi suốt, bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, liền ở trong thành suốt, không có về Khang Viên.

Mãi cho đến tháng sáu, thành tích của Thư Ngạn đã có, cũng là một gã tú tài rồi, lấy thành tích của hắn, cũng có thể vào Quốc Tử Giám, nhưng là Thư Ngạn cũng muốn đi Đại Anh Quốc, Thư Duệ gửi thư cho hắn, trong thư tất cả đều là nội dung mới mẻ, cảnh tượng và đi học ở nước ngoài khác hẳn với Đại Phong triều. Thư Ngạn đâu còn ngồi yên được, hưởng chi, thi đậu là xuất dương ngay, sau chính là cử tử, cũng không làm trễ nải việc học tập, có thể học được kiến thức muốn học, sao lại không làm cơ chứ?

Người khác còn không có gì, trái lại Yên Nhiên thấy Thư Ngạn cũng muốn xuất dương, trong lòng nàng khó chịu nhất rồi, một hai năm này, bên cạnh lần lượt có người thân đi xa, tuổi tác nho nhỏ cũng đã bắt đầu nhận thức được đau khổ của ly biệt rồi.

Một mùa hè này, mọi người vẫn nghỉ hè ở Khang Viên, chẳng qua số người thì ít đi nhiều, Lưu thị cùng Trần thị, Dương thị bọn họ đều theo cùng Vĩnh Bách về An châu đi thi, Lưu thị và Dương thị nhiều năm không có về nhà mẹ đẻ, lần này, liền cũng đi theo cùng Tử Lộc và Trần thị về nhà mẹ đẻ xem một chút, cho nên, lần này chỉ có Tăng Thụy Tường và Thâm thị cùng với Tử Vũ mang theo đứa nhỏ. Ngay cả Phó thị cũng mang theo nữ nhi mấy tháng tuổi.

Ngày hôm đó, Lý Dục đến thăm Yên Nhiên, hắn là theo cùng Lý Hân nghỉ hè ở biệt viện, vừa lúc ở Khang Viên hai ngày.

Lúc Lý Dục tới, Thư Ngạn đang mang theo mấy đứa Yên Nhiên ra sông dùng lưới bắt cá, mò tôm nhỏ. Lý Dục liền không vào nhà, trực tiếp đi ra bờ sông tìm mấy người bọn họ.

Lúc Lý Dục đến, Văn Xương đang trêu chọc Yên Nhiên, dùng một con cá nheo trơn ơ là trơn đột nhiên bỏ vào dưới lòng bàn chân Yên Nhiên, Yên Nhiên cả kinh, hoảng hốt, trượt một cái, ngã luôn xuống, nước sông mặc dù không sâu, nhưng Yên Nhiên dưới cơn kinh hoảng, đập nước mấy cái vẫn là không đứng lên được, lại sắc vài ngụm nước, Lý Dục cách gần đó, vội nhảy xuống, ôm lấy Yên Nhiên, Thư Ngạn cùng Thư Ngọc và Thư Vĩ thì tản cho cái mòng của Văn Xương một trận.

Yên Nhiên dưới cơn kinh hoảng, nắm thật chặt quần áo của Lý Dục, Lý Dục để cho nàng nằm úp sấp, vỗ vào sau lưng Yên Nhiên mấy cái, nhưng là Yên Nhiên rõ ràng bị dọa hỏng rồi, nắm tay Lý Dục, càng không ngừng run rẩy, Lý Dục vội bế Yên Nhiên vào viện tử.

Tử Tình thấy Lý Dục bế Yên Nhiên đi vào, y phục trên người Yên Nhiên ướt cả, mà đôi môi tím đen, cả người run rẩy, bị dọa giật mình, vội vàng nhận lấy Yên Nhiên, đưa nàng đi tắm rửa nước nóng trước, lúc này, mấy đứa Thư Ngạn cũng tới.

Tử Vũ vừa nhìn dáng vẻ chật vật của Văn Xương, chính là Văn Xương không có làm chuyện tốt rồi, đi lên cũng cho cái mòng của Văn Xương mấy cái, hỏi đúng người làm?”

“Ta không có làm, cứ thôi phòng nàng can đảm, ta không phục, liền bắt một con cá để xuống dưới lòng bàn chân nàng, nàng liền bị làm cho sợ đến trượt chân, hừ, nữ hài tử chính là nữ hài tử, không có bản lĩnh, còn thôi phòng.” Văn Xương trái lại cũng nói lời thật.

Tử Tình chỉ đành phải nói: “Nàng là nữ hài tử, loại chuyện này sau này không thể làm nữa.”

Tử Tình nói với Thư Ngạn: “Bảo người mang đi chơi, cũng không có bảo người mang nàng vào trong sông nha?”

Thư Ngạn cũng không dám già mồm, ngày mùa hạ, cũng không có người ngoài, chỉ mấy huynh muội nhà mình, nghĩ rằng xuống sông cũng được, đâu có nghĩ đến Hạ Văn Xương cứ khăng khăng đòi đi theo, còn muốn làm chuyện xấu, Thư Ngạn cũng bị dọa sợ, lúc ấy, hấn cách còn có chút xa, Yên Nhiên chỉ ở trên bờ sông, không dám để cho nàng đi vào trong, đâu có nghĩ đến gặp ám toán của Văn Xương?

Tử Tình nhìn Lý Dục, Lý Dục mười bốn tuổi đã cao hơn Tử Tình một chút rồi, trầm ổn như người lớn, tâm tư của đứa nhỏ này đối với Yên Nhiên, là người là có thể nhìn ra.

Lý Dục thấy Tử Tình đánh giá hấn, cũng không tránh, nói: “Cô cô, ta đi xem một chút, muội muội bị dọa hỏng rồi, bên cạnh không thể không có ai.”

Thư Ngạn nói: “Ta cũng đi.”

Lúc Lý Dục đi vào, Yên Nhiên đang đi ra ngoài từ phòng tắm, Hoa ma ma lau khô tóc cho Yên Nhiên, Lý Dục nhận, vừa lau tóc cho Yên Nhiên vừa nói: “Bị dọa hỏng rồi sao? Có cần mời đại phu tới hay không? Ca ca nói không có chuyện gì rồi, có ca ca ở đây, không sợ, uống ly trà gừng chưa?”

Yên Nhiên lắc đầu, chỉ là nắm y phục của Lý Dục.

Hoa ma ma nghe xong đang muốn đi xuống chuẩn bị, Lý Dục nói: “Ngâm một ly trà sâm Cao Ly năm ngoài tỷ tỷ ta đưa tới.”

Cuối năm ngoài, Lý Linh đặc biệt tặng mấy thứ lễ tết cho Tử Tình, một hộp sâm Cao Ly thượng hạng, cộng thêm vài cuộn gấm tiến cống của Triều Tiên, màu sắc khá diễm lệ, Tử Tình tặng cho mấy nhà Lưu thị các nàng mỗi nhà một cái.

Sau khi Hoa ma ma đi xuống, Lý Dục vẫn là vẻ mặt khấn trương mà nhìn Yên Nhiên, Yên Nhiên thấy vậy giật nhẹ ống tay áo của hấn, nói: “Ca ca, ta không sao rồi, lúc ấy là bị kinh sợ, ta tưởng là rắn, thứ dính dính trơn bóng mềm nhũn người và ta sợ nhất đó, sau lại rơi xuống nước, lại sắc mấy hộp nước không có bỏ dây được, ta mới sợ. Thực ra nước kia cũng không có sâu bao nhiêu, nhiều nhất sau này ta không đi nữa.”

Lý Dục nghe xong lúc này mới trở về sắc mặt bình thường, đúng lúc, Tử Tình cùng mấy đứa Thư Ngạn đều tiến vào, Thư Ngạn nhận lấy cái khăn trong tay Lý Dục, lau cho Yên Nhiên, nói, “là ta không tốt, Nhị ca không có trông nom người tốt, sau khi Nhị ca đi, không có người lớn ở cùng, người cũng không được đi ra bờ sông nữa, nhớ chưa?”

Yên Nhiên gạt đầu, Lý Dục nói: “Yên tâm, ta sẽ dặn dò Truy Nguyệt.”

Thư Ngạn dù sao cũng mười bốn tuổi rồi, đối với tâm tư của Lý Dục cũng biết, chẳng qua, hấn cũng là không có mâu thuẫn trong lòng, dù sao, nhiều năm như vậy, Lý Dục đối xử rất tốt với Yên Nhiên, mọi người đều nhìn ở trong mắt, huống chi, Yên Nhiên cũng quen có Lý Dục ở bên cạnh làm bạn. Nhất là Thư Ngạn không bao lâu là sẽ đi rồi, đi lần này, Yên Nhiên còn không biết khóc thành dạng gì đâu, có Lý Dục ở bên cạnh, nhiều ít sẽ khá hơn một chút.

Thư Ngạn thấy tóc Yên Nhiên quá dày, không dễ khô, nhìn nhìn mặt trời bên ngoài, bèn nói, “không bằng chúng ta đi ra bên ngoài, người phơi nắng mặt trời một chút, tóc còn nhanh khô hơn.”

Lý Dục nghe xong liền từ trên kháng xuống, Thư Ngạn ôm Yên Nhiên xuống kháng, trực tiếp ôm đến trên xích đu bên ngoài, Thư Vĩ nhẹ nhàng đẩy cho nàng, lúc này, Hoa ma ma đưa trà sâm tới, Yên Nhiên uống vài ngụm, liền buồn ngủ rồi. Tử Tình thấy không có đáng ngại, lúc này mới yên tâm trở về phòng.

Tử Vũ và Thầm thị từ trong cửa sổ thấy được, nói: “Nương, nhìn mấy đứa Thư Ngạn đối với Yên Nhiên, cũng hơn mấy người Đại ca đối với ta nhiều.”

Thầm thị nói: “Người thật là chưa chịu đến đau khổ, tỷ tỷ người mới là chính thức trải qua mấy năm cuộc sống cực khổ.”

“Nương, vậy người hận a bà không?” Tử Vũ thấy Tăng Thụy Tường không có ở bên cạnh, hỏi.

“Có hận hay không thì sao? Nàng cũng là một người đáng thương, cả đời này, cũng không còn lại gì, con cái coi trọng nhất trong lòng cũng không có nàng, còn có so sánh với cái gì càng thâm hơn đây?” Thầm thị thở dài nói.

Tử Vũ nói: “Chả trách hàng năm người và cha vẫn đưa lương thực đưa xiêm y cho nàng, lần này Nhị ca bọn họ về nhà, chắc cũng sẽ đi thăm nàng một chút nhỉ?”

Tử Tình nói: “Không phải là chắc, là nhất định phải, Nhị ca bọn họ về nhà, nếu không đi, người ngoài sẽ nói? Nói đến đây, bản thân ta là có chút tiếc cho Tử Toàn, hẳn coi như có chút lương tâm.”

Thầm thị nói: “Lần trước về nhà, đem bốn mẫu ruộng cạn cùng một mẫu ruộng nước trước kia a công người chia cho chúng ta, cha người đưa cho Tử Toàn rồi, trông trọt tử tế, nuôi gia đình là không có vấn đề gì. Mọi người nói trước khổ sau ngọt là người có phúc, chỉ mong hẳn qua mấy năm cuộc sống khổ cực này, sau này, có thể vực dậy được gia đình này.”

“Ta cũng nói với hẳn rồi, trông nhiều chút chủng loại như khoai tây khoai lang, thu xong cứ bán cho Khang trang đi, cha cũng sẽ yên tâm.” Tử Tình nói.

Tử Tình còn nhớ rõ, lúc Tử Toàn tới tiền Tăng Thụy Tường và Thầm thị, Tăng Thụy Tường nói với hẳn, “Người là trưởng tôn Tăng gia, một phòng này, chỉ có một nam nhân là người, cái nhà này, cũng chỉ đành phải dựa vào người đi chống đỡ, ta thấy người coi như hiểu chuyện rõ lý lẽ, đây là mấy mẫu ruộng đất a công người gây dựng, hôm nay cho người cũng là phải, ít nhất có thể trợ cấp người một chút, sống thật tốt, để cho đứa nhỏ của người sớm đi học đọc sách, cũng không uổng Tiểu cha vỡ lòng người một thời gian.”

Tử Toàn khi đó nghe xong còn rơi lệ, Tử Tình đang nhớ lại, Lý Dục tiến vào.

Tử Tình vội hỏi: “Yên Nhiên tỉnh?”

“Không có, Thư Ngạn bế nàng vào phòng rồi, ta tới thăm cô cô một chút.”

Thầm thị nghe xong nói: “Đứa nhỏ Văn Xương này càng ngày càng nghịch ngợm, ta thấy Tử Vũ cũng nên quản giáo thật tốt mới phải, cũng đừng bởi vì đứa nhỏ, mà sơ sót đứa lớn. Ta nhìn lúc nhỏ vẫn còn tốt, càng lớn càng không đứng đắn?”

Tử Vũ thở dài nói: “Còn không đều là a bà hẳn nuông chiều, ta vừa nói hẳn, nàng liền che chở, ta nói nhiều lần, cũng là không có cách nào, chỉ đành phải quản giáo ở sau lưng.”

Lúc này, Tăng Thụy Tường và Lâm Khang Bình trở về từ trên núi, bọn họ đi giúp hái đào, Tăng Thụy Tường nói: “Cái khác của Bắc Phương này coi như thôi, ta ăn quả đào này ngon không ngờ, vừa to vừa ngọt hơn ở quê nhà.”

Lý Dục thấy đám người lớn, liền lui ra ngoài, lại đến ngồi trong phòng Yên Nhiên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Yên Nhiên, Lý Dục đưa tay sờ sờ, sau đó một mực nắm bàn tay nhỏ bé của nàng.

Lý Dục ở cùng Yên Nhiên hai ngày, hai ngày này Yên Nhiên cũng là không có đi đâu, ngoan ngoãn ở trên kháng làm hà bao, đánh túi lưới cùng làm tất cho Thư Ngạn, một mỗi, liền đi theo Lý Dục cùng mấy đứa Thư Ngạn lên núi tản tản bộ, Văn Xương bị đánh một trận, cũng là đành hoàng hơn nhiều.

Một tháng sau, Lưu thị bọn họ đều từ An châu trở lại, một nhà Tử Tình trở lại trong thành, Thư Ngạn cũng không có thấp thỏm nhớ mong mà thi đậu xuất dương du học rồi, Vĩnh Bách không có thi đậu, chẳng qua cũng là tú tài rồi, vẫn là ở lại Văn Sơn thư viện đọc sách.

Vừa đưa Thư Ngạn đi, lại đến lượt Vĩnh Dung thành thân rồi, Lưu thị suốt ngày lôi kéo mấy người Tử Tình giúp nàng đặt mua đồ cưới, đồ cưới này cũng là tương đối thực dụng, bởi vì điều kiện Thiệu gia này không thể so với Chung gia.

Yên Nhiên sau khi biết Vĩnh Dung phải gả, lúc này cũng không còn hưng phấn như Vĩnh Liên hồi đó, Vĩnh Liên sau khi thành thân, tuy nói đều ở một Kinh thành, nhưng làm một năm số lần về nhà quá ít, lúc này có rồi, lại càng khó được thấy mặt một lần.

Đoạn thời gian này Lý Dực ra ngoài một chuyến, bởi vì vợ vắng đi, nên không kịp nói một tiếng cho Yên Nhiên, có nửa tháng không có tới thăm Yên Nhiên, vất vả lắm mới xong, sau khi nói xong với Lý Hân, một khắc cũng không trì hoãn chạy ngay tới Lâm gia.

Yên Nhiên thấy Lý Dực, ôm lấy Lý Dực “oa” một tiếng, khóc ròng nói: “Đại ca đi rồi, Nhị ca cũng đi rồi, Đại tỷ gả rồi, Linh tỷ gả rồi, Nhị tỷ cũng muốn thành thân, người kế tiếp, sẽ đến lượt ca ca ngươi rồi, các người từng người từng người một đều muốn rời khỏi ta.”

Lý Dực nghe xong vỗ sau lưng Yên Nhiên nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Sẽ không, ca ca sẽ không rời khỏi ngươi, ngươi quên rồi, ca ca đã nói với ngươi, chỉ cần ngươi cần ca ca, ca ca sẽ luôn bên cạnh ngươi.”

Thực ra, lời trong lòng Lý Dực là, bất kể ngươi có muốn hay không, đời này, ta đều chắc chắn cưới ngươi, chẳng qua, lời này, hẳn không có cách nào nói với một đứa nhỏ mới có tám tuổi.

503. Chương 506: Pn8, Vấn Đề Khó Khăn Của Lý Dực

Một năm mới được nghênh đón trong ngày tuyết rơi nhiều bay lá tả, một năm này, Yên Nhiên chín tuổi rồi, Lý Dực, cũng mười lăm rồi, mười lăm tuổi, có một số việc, có trốn tiếp, vẫn là phải đối mặt.

Vừa qua khỏi tháng giêng, chỗ ở của Lý Dực liền được hoàng hậu đưa tới hai nha đầu ẩm phòng, nếu không phải Lý Hân ngăn cản, năm ngoái đã đưa rồi. Lý Dực đối với hai nha đầu này, thật đúng là khó xử, tâm tư tất nhiên là không có, nhưng là, cũng không thể trả lại, đó là bất kính với mẫu hậu. Nhưng là, cứ treo như vậy, cũng không thể không cho mẫu hậu một khai báo, để cho mẫu hậu lầm tưởng hẳn có bất mãn.

Lý Dực suy nghĩ một chút, liền tới tìm Tử Tình, thói quen của những năm này, Tử Tình đã là một mẫu thân khác trong lòng hắn.

Tử Tình thấy Lý Dực lần đầu tiên tránh né Yên Nhiên, bộ dạng ấp a ấp úng, không nhìn cười được, hỏi: “Là chuyện thông phòng?”

Bởi vì Hoa ma ma từng đề cập với Tử Tình, những gia đình này thông thường mười lăm mười sáu tuổi sẽ cho sắp xếp thông phòng, cho nên, Tử Tình vừa thấy Lý Dực xoay đi xoay lại, cũng không biết đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

Lý Dực nghe xong ngạc nhiên ngẩng lên đầu nhìn Tử Tình, “Cô cô?”

“Cô cô đoán, trước kia từng nghe Hoa ma ma nói, thấy vẻ mặt của ngươi, liền đoán được chỗ đó.”

“Cô cô đã biết, ta cũng không dối gạt cô cô nữa, ta vốn đã là không có tâm tư này, người là của mẫu hậu đưa tới, ta càng không thể muốn.”

Những chuyện này, Tử Tình đâu có hiểu? Đừng bảo là cung đấu, ngay cả trạch đấu cũng chưa từng trải qua, chẳng qua, Tử Tình trái lại nghĩ, đứa nhỏ còn nhỏ như vậy, thân thể còn chưa có trưởng thành, làm loại chuyện này, nhất định là có hại không có lợi, bèn nói ý nghĩ ra, về phần Lý Dực muốn làm, chỉ có thể xem thủ đoạn của hắn rồi.

Chẳng qua Tử Tình cũng là có chút tiếc nuối, lúc này mới mười lăm tuổi, đã đưa thông phòng tới, sang năm mười sáu, Lý Dực sẽ đính hôn rồi, nghe nói, đứa nhỏ của Hoàng gia thông thường thành thân tương đối sớm, có lẽ năm nay sẽ đính hôn sang năm thành thân, cứ như vậy, Yên Nhiên nhất định là không được rồi, nhưng là, Tử Tình đã sớm nói, Yên Nhiên không làm thiệp, đến lúc đó, Lý Dực sẽ buông tay sao? Còn có, nhìn Yên Nhiên, đối với Lý Dực, cũng không phải là không có tình cảm, tình cảm này, sau khi lớn lên, sẽ thay đổi?

Nghĩ tới đây, Tử Tình nói với Lý Dục: “Hôm nay nếu tới tìm cô cô, nói rõ người vẫn là rất tin cậy cô cô, cô cô có thể hỏi người một câu hay không, có phải người qua hai năm nữa sẽ thành hôn hay không? Cô cô hi vọng người từ nay về sau, từ từ giảm bớt số lần tới nhà ta, tận lực cho Yên Nhiên thích ứng một chút, nhìn ở phần đối xử của cô cô với người những năm này, nhìn ở phần người yêu thương Yên Nhiên những năm này, người cũng không nhẫn tâm để cho nàng tương lai vì người mà đau khổ, người cũng không nhẫn tâm để cho nàng làm làm thiếp người chứ? Nhìn nàng bị chính thê ức hiếp, sống tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, như vậy người có thể nhẫn tâm sao?”

Tử Tình mặc dù chưa từng chứng kiến, nghĩ cũng có thể nghĩ được những thứ này, trên TV cũng xem không ít, nhất là trong Hiếu Trang bí sử kia, bi kịch của Thuận Trị và Đồng Ngạc Phi, cho dù Thuận Trị sủng Uyển Như nhiều hơn nữa, Uyển Như cũng không chạy thoát một kết cục bi thảm, cho nên, Tử Tình muốn lợi dụng cơ hội này, khuyên Lý Dục buông tay.

Ai ngờ Lý Dục nhìn Tử Tình, kiên định nói: “Cô cô, người yên tâm, chính thê ta muốn cưới, chỉ có thể là muội muội, việc này, bất luận như thế nào ta cũng không có thể thỏa hiệp.”

“Nhưng là, người không phải có đại sự người muốn làm, Yên Nhiên cũng không giúp được người, căn cơ nhà ta cũng rành rành ra đây, sẽ chỉ là liên lụy, người hãy tìm một hộ thế gia đứng đắn, chuyện của người cũng có trợ giúp, như vậy không phải là càng tốt sao.”

“Cô cô, ta không dám nói, đời này, ta chỉ có thể có một mình muội muội, nhưng là, trong lòng ta, nàng tuyệt đối là chính thê duy nhất. Ta cũng sẽ không nói, ta chỉ cần muội muội, không cần giang sơn xã tắc, trong lòng ta, hai thứ này là song hành, nếu không, ta cũng không che chở được muội muội, cho nên, hai thứ này ta đều sẽ không buông bỏ.” Lý Dục nghiêm nghị nói.

Tử Tình nhìn Lý Dục trước mắt, đứa nhỏ này, trong lúc bất thành linh làm cho Tử Tình xa lạ rồi, đây mới là hần thực sự, hần nguyên bản, vừa đối mặt, không giận tự uy, trong xương đã mang theo ngạo cốt cùng với ngạo khí bẩm sinh của Hoàng gia.

Lý Dục thấy Tử Tình nhìn kinh ngạc đến ngây người, vội đổi sắc mặt bình thường, nói: “Cô cô cứ yên tâm đi, phụ hoàng rất thích muội muội, hần đã sớm đồng ý ta cưới muội muội rồi, nếu không, cũng sẽ không tặng như ý hần thích nhất cho liễu muội muội, nói là lễ vật đính hôn, cô cô, có ta ở đây, nhất định có thể che chở được muội muội chu toàn, tuyệt đối sẽ không để nàng ảm ức, cô cô cũng không cần lo lắng sau này khó gặp được muội muội một lần, ta sẽ cùng muội muội thường đến thăm cô cô, ta chắc chắn.”

Tử Tình nghe nửa ngày, vốn là muốn khuyên Lý Dục buông tay, ai ngờ thay đổi thành Lý Dục thẳng thẳng bức hôn, lúc này muốn giả bộ hồ đồ cũng không giả được, hôm nay không riêng gì một Lý Dục, cộng thêm một Lý Hân, Tử Tình còn có tư cách nói không thể sao?

Lý Dục dường như đoán được tâm tư của Tử Tình, lại nói: “Hôm nay nói toạc ra cũng tốt, sau này cô cô cũng không cần nghĩ tới giả bộ hồ đồ rồi, cô cô, trừ một chuyện muội muội này, ta sẽ không buông tay, những chuyện khác, cô cô có yêu cầu, chỉ cần ta có thể làm được, tuyệt không từ chối.”

“Được, ta hỏi người, cho dù người có thể cưới Yên Nhiên làm chính thê, vậy người chuẩn bị cưới mấy người thiếp, người muốn để cho muội muội nhìn người vào phòng người khác ngày ngày trôi qua trong nước mắt? Người nào không có lòng ghen tỵ? Tình cảm càng sâu, tính độc chiếm trong lòng càng mạnh, lòng ghen tỵ liền càng nặng, đến lúc đó, Yên Nhiên ở trong lòng người, trong mắt người, không bao giờ là muội muội ngoan ngoãn đáng yêu kia nữa, nàng chỉ là một oán phụ, ghen phụ không thể nói lý, người có thể bảo đảm, người còn thích nàng? Người đừng nghĩ quá đơn giản, yêu nhau thì dễ chung sống mới khó, đến lúc đó, người sẽ hiểu được.” Nếu nói toạc ra rồi, Tử Tình dứt khoát nói hết bản khoản ra ngoài.

Lời Tử Tình nói, Lý Dục nhất định là chưa từng nghĩ tới, cho nên, Lý Dục nhất thời cũng ngây người, hần đột nhiên nhớ tới, có một lần hần thấy Yên Nhiên ngăn người, thấy hần trong mắt rưng rưng hỏi hần, nếu như hần đón dâu rồi, có phải sẽ không cần nàng rồi hay không?

Lý Dục ngơ ngác mà ra khỏi cửa, Tử Tình cũng không cản hần, hần nhất định cần đi suy nghĩ, tối thiểu, Lý Dục không có tùy tiện cho Tử Tình một hứa hẹn, nói rõ hần đã trưởng thành rồi, là nghiêm túc với vấn đề của Tử Tình. Trong lúc hần chưa nghĩ ra cách giải quyết vấn đề này, hần sẽ không nên quấy rầy Yên Nhiên nữa.

Lý Dục mới ra khỏi cửa viện của Tử Tình, Đại Đào đang canh giữ ở cổng viện tử của Yên Nhiên chờ, lần đầu tiên Yên Nhiên thấy Lý Dục có tâm sự, hơn nữa, Tử Tình còn đuổi nàng đi, lòng hiếu kỳ nặng, bèn để cho Đại Đào coi chừng Lý Dục đi ra ngoài, nói cho nàng biết một tiếng.

Yên Nhiên nghe thấy tiếng la của Đại Đào, vội mặc áo khoác ngoài vào rồi đi ra ngoài, thấy Lý Dục đang đi ra ngoài cổng trong, gọi: “Ca ca, ngươi muốn đi sao? Cũng không nói một tiếng với muội muội.”

Lý Dục quay đầu lại nhìn Yên Nhiên, Yên Nhiên vội vàng ra ngoài, mũ, bao tay cũng không mang, ngay cả giày cũng là giày vải thêu hoa thường đeo trong nhà, mới ra thảng giềng, tuyết trên mặt đất còn chưa tan, Yên Nhiên dậm chân, hà hơi vào tay, Lý Dục thấy vậy tỉnh lại mấy phần, bước lên phía trước, kéo tay Yên Nhiên, rồi vào phòng nàng.

“Có việc không biết để cho bọn nha hoàn kêu một tiếng, không nên chạy ra ngoài, bị cảm thì làm sao? Sau này còn như vậy, ca ca thật sự sẽ đánh ngươi.”

Lý Dục ôm Yên Nhiên lên kháng, cởi giày cho nàng, vừa nắm tay nàng, vừa kêu nha hoàn tìm lò sưởi tay đến, bỏ vào trong tay của nàng.

“Ca ca, ngươi nói chuyện gì với nương ta, nửa ngày liền?” Yên Nhiên nhìn vẻ mặt Lý Dục không vui vẻ lắm, hỏi thẳng.

Lý Dục nhìn vẻ mặt ân cần của Yên Nhiên, đột nhiên vang lên lời Tử Tình nói “Đến lúc đó, Yên Nhiên ở trong lòng, trong mắt ngươi, không bao giờ là muội muội ngoan ngoãn đáng yêu kia nữa, nàng chỉ là một oán phụ, ghen phụ không thể nói lý, ngươi có thể bảo đảm, ngươi còn thích nàng?” , Lý Dục đột nhiên khẽ run rẩy, buông lỏng tay Yên Nhiên ra, người đáng yêu như vậy, thật sự sẽ biến thành những người ác độc vì tranh giành tình nhân không tiếc phá hủy tính mạng người khác trong hậu cung kia sao? Mẫu thân của hắn, nghe nói, chính là chết ở trong tay trác phi của phụ thân.

Nghĩ tới đây, Lý Dục phảng phất nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc này, càng ngày càng mơ hồ, càng ngày càng xa xôi, trái tim của Lý Dục, càng ngày càng lạnh, càng ngày càng trầm. Đột nhiên, hắn ôm lấy Yên Nhiên thật chặt, lẩm bẩm nói: “Không, sẽ không có ngày đó, ta sẽ không để cho người có ngày đó, ta nhất định có thể che chở người bình an.”

Yên Nhiên không biết rốt cuộc có chuyện gì, làm cho Lý Dục khó xử như thế, chẳng qua, nàng lúc này ngoan ngoãn ở trong lòng Lý Dục, không có lộn xộn, chờ tâm tình Lý Dục bình phục hơn một chút, Yên Nhiên mới hỏi: “Ca ca, rốt cuộc có chuyện gì khó xử như vậy?”

Lý Dục yêu thương mà sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên, cười nói: “Không có, chờ muội muội trưởng thành, ca ca sẽ nói cho muội muội biết, ca ca phải về nhà rồi, đoạn thời gian này, ca ca sẽ rất bận rộn, có thể không tới thăm ngươi được, ngươi phải ngoan ngoãn ở nhà, nghe lời cô cô, không được chạy loạn, không được ngã bệnh, nhớ chưa?”

Yên Nhiên gật đầu, thấy Lý Dục muốn đi, liền xuống giường đeo giày tiến hắn, Lý Dục xoay người lại lại ấn nàng xuống, không để cho nàng động, cũng không dám quay đầu lại, vội vàng ra khỏi cửa phòng Yên Nhiên.

Tử Tình ở trong viện tử, tất nhiên cũng nhìn thấy tình cảnh này, chờ sau khi Lý Dục đi, liền vào viện tử của Yên Nhiên, lên kháng, cùng Yên Nhiên, tán gẫu câu được câu không.

“Vừa rồi ca ca đi vào, nói với ngươi những gì?” Tử Tình làm bộ như đột nhiên nhớ tới hỏi.

“Nương, ta còn muốn hỏi ngươi một chút đó, ca ca không vui rồi? Ta hỏi hắn, hắn lại không nói, chỉ nói là, gần đây sẽ rất bận rộn, không có tới thăm ta, muốn ta ngoan ngoãn một chút nghe lời nương, không được ngã bệnh.” Yên Nhiên bĩu môi lên hỏi.

“Việc trong nhà ca ca nhiều quá, nương đâu có biết? Đúng rồi, mấy ngày này, có rảnh rồi đến tìm mấy đứa Vĩnh Lăng Vĩnh Huyền chơi nhiều hơn đi, mấy ngày nữa, trời ấm áp rồi, nương lại mang theo ngươi đi ở nông thôn nhé.”

Tử Tình nghe lời Yên Nhiên nói, thời gian tới Lý Dục sẽ không tới tìm Yên Nhiên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chẳng qua cũng có chút hơi tiếc nuối, nói thật, Tử Tình cũng cảm thấy đứa nhỏ Lý Dục này không

tôi, ít nhất, đối với Yên Nhiên là không thể chê, nhưng là, dù sao, thân phận địa vị này rành rành ra đây, Lâm gia, thật đúng là không trào cao nổi.

Yên Nhiên không có suy nghĩ nhiều, chẳng qua, nàng cũng là một người sợ lạnh, mùa đông cũng thích làm tổ ở trên kháng nhà mình, đi theo Tử Tình hoặc Hoa ma ma học làm chút thêu thùa may vá, bây giờ tất cả của mấy đứa Thư Ngọc, Yên Nhiên là làm khá thuận tay, dĩ nhiên, cũng không thiếu được Lý Dục, tất cả của Lý Dục, cũng chỉ đeo của Yên Nhiên làm thôi.

504. Chương 507: Pn9, Phụ Tử Thổ Lộ Tâm Tình

Chẳng qua, trong lòng Yên Nhiên, đã mơ hồ có chút hiểu tình yêu nam nữ rồi, nếu như nói hồi Vĩnh Liên thành thân, Yên Nhiên vẫn là một đứa trẻ u mê chỉ biết vui cười chơi đùa, Lý Linh và Vĩnh Dung thành thân, thì tác động đối với nàng tương đối lớn. Ít nhất, nàng biết nữ hài tử đến độ tuổi nhất định, sẽ phải tìm một nam hài tử thành thân, sẽ phải rời khỏi phụ mẫu và người nhà của mình, nhận biết này, làm cho nàng rất là khổ não một trận. Chẳng qua, cũng chỉ là khổ não một trận, bởi vì Lý Dục đáp ứng nàng, hẳn nhất định sẽ ở bên nàng, sẽ không rời khỏi nàng.

Dĩ nhiên, hết thấy việc này, Tử Tình cũng không có phát hiện, nàng vẫn cho là là Thư Ngọc đi xa làm cho Yên Nhiên vắng lặng một thời gian ngắn, bởi vì lúc Thư Duệ đi, biểu hiện của Yên Nhiên chính là như vậy, thường hai tay nâng mặt giấu người, hỏi Tử Tình, Đại ca nên đến địa phương nào rồi, lúc nào thì Đại ca trở lại vân vân, cơ hồ là đêm ngày trôi qua, đâu có biết hai năm sau, tiểu nha đầu đã có tâm sự riêng của mình.

Yên Nhiên thấy Tử Tình không chịu nói thật, cũng biết hỏi nữa cũng vô ích, không khỏi cũng thở dài một hơi, Tử Tình thấy có chút buồn cười, hỏi: “Nữ nhi ngoan, nói cho nương, có chuyện gì khó xử?”

“Nương, người nói, lúc nào ta mới coi là lớn lên?” Yên Nhiên có chút uể oải hỏi.

Tử Tình nghe xong sững sốt, suy nghĩ một chút, nói: “Hồi nương còn nhỏ, cũng là giống như người, cứ mong đợi lớn lên, còn nhớ bài hát nương dạy người hát kia không, ‘a, một ngày lại một ngày, tuổi thơ hy vọng lớn lên.’ nhưng là, chờ sau khi nương lớn lên, mới phát giác, thời gian này làm sao giống như nước chảy, thoáng một cái, đã trôi qua rồi, nương còn chưa kịp hưởng thụ thời gian tuổi thơ vui vẻ thật tốt, tuổi thơ đã chạy trốn từ trong tay nương rồi. Yên nhi, nương nói, ngàn vạn lần không nên mong đợi lớn lên, sau khi lớn lên, thế giới của người trưởng thành có bất đắc dĩ quá nhiều, khi đó, người sẽ cảm khái sự vô tình của thời gian, nương nói những thứ này với người. Tựa hồ còn có chút sớm, tóm lại, nhớ kỹ lời của nương, chơi thật vui, làm nũng thật nhiều, muốn làm cái gì, chỉ phụ trách làm, có cha nương che chở người. Chờ sau khi người lớn lên, chỉ mong cũng có thể tìm được người có thể coi người là báu vật kia.”

Lời nói này, Yên Nhiên là cái hiểu cái không, chẳng qua, trọng điểm là rõ ràng rồi, mình bây giờ là báu vật trong lòng cha nương, nhưng là sau khi lớn lên, chưa chắc là báu vật trong lòng người khác, trước mắt Yên Nhiên xẹt qua gương mặt của Lý Dục, mình sẽ là báu vật trong lòng Lý Dục sao?

Tử Tình trăm triệu lần không nghĩ tới. Lời nói này, lại làm cho tình cảm trong lòng Yên Nhiên đối với Lý Dục. Có biến hóa và nhận biết vi diệu, nếu biết là hiệu quả này, đánh chết nàng cũng sẽ không nói.

Yên Nhiên tiễn Tử Tình đi, nghĩ tới qua một khoảng thời gian muốn đi Khang Viên, sợ rằng lại có thời gian thật dài không thấy được Lý Dục rồi, lúc này nhàn rỗi, không bằng giúp Lý Dục làm hai đôi tất xuân cùng hai đôi giày xuân nữa. Tất còn dễ nói, giày này đúng là tốn công sức, nhất là đáy giày. Một tầng một tầng mà dùng cơm nắm dính vào nhau, cắt bằng, lúc đóng mặt giày, còn phải dùng dùi khoan, công việc này, bình thường đều là Hoa ma ma giúp nàng, Yên Nhiên còn không có sức lực lớn như vậy, tuy như vậy, Lý Dục cũng là đau lòng, không để cho nàng làm giày, chỉ để cho nàng làm chút tất và hà bao, khăn tay ...đơn giản dễ làm. Bởi vì là thói quen từ nhỏ, hai người cũng không biết trao đổi bao nhiêu thứ rồi, cho nên, Yên Nhiên vẫn thật không nghĩ tới cái từ “trao đổi vật riêng tư” này.

Ngày hôm đó, Yên Nhiên nghĩ tới đi tìm Vĩnh Lăng xin một mẫu giày, bởi vì Vĩnh Lăng cũng bắt đầu làm giày cho Vĩnh Nam bọn họ rồi, hai người vừa lúc có thể trao đổi một chút, lúc Yên Nhiên đi, phát hiện nhà Vĩnh Lăng có khách tới, chính là biểu cữu vào kinh đi thi năm ấy cùng với một đại gia đình cữu công bọn họ.

Một lát, đã thấy Tử Tình chạy tới, thì ra là ba huynh đệ Thẩm Kiến Sơn cùng mấy chị em dâu Hứa thị tới, vốn là Mộc Mộc muốn vào kinh tìm tiên sinh phụ đạo một hai, Thu Ngọc liền sai người đi Thẩm gia hỏi một chút, có đồ tiện thể mang hộ, vừa lúc, mấy người Thẩm Kiến Sơn hiếu kỳ đã qua, nghĩ tới lễ tết và thư năm ngoái Thẩm thị đưa đến, dặn dò mấy huynh đệ bọn họ cần phải tới kinh thành một chuyến, trông thấy cảnh đời, cũng không uống mấy cháu ngoại trai ở kinh thành làm quan một thời gian, cho nên, mấy người Thẩm Kiến Sơn liền cùng Mộc Mộc đi chung vào kinh rồi, là Thẩm Bảo Phúc đưa bọn họ tới.

Cứ như vậy, Tử Tình liền công việc lu bù lên, Khang Viên này, nhất thời là không đi được nữa, ba nhà này, đều thu xếp ở trong viện tử của nhà Tử Phúc. Mà Mộc Mộc, cũng tiến vào ngoại viện nhà Tử Phúc, Lưu thị lại càng bận rộn trăm phần, quét dọn phòng, chuẩn bị đệm chăn quần áo, sắp xếp nha hoàn bà tử hầu hạ, cũng may mấy năm này điều kiện trong nhà tốt hơn chút, hoa hồng nhà máy và hoa hồng tiệm cơm cũng không tệ, nha hoàn bà tử chỗ Lưu thị cũng không thiếu, mới không đến mức không lay ra nổi.

Tử Tình cùng mấy người Lưu thị mỗi ngày theo cùng mấy cữu nương nói đùa, lúc khí trời tốt, cũng mang theo bọn họ ra đường đi dạo một chút, thời gian cũng trôi qua nhanh.

Chuyện của người lớn, bọn nhỏ không tham dự, trong khoảng thời gian này Yên Nhiên trái lại tự do rất nhiều, làm xong tất cho Lý Dục, hai tháng đã qua, Lý Dục vẫn là không có đến thăm Yên Nhiên, trong lòng Yên Nhiên rất mất mát.

Mấy ngày này Lý Dục cũng rất không dễ qua, chuyện thông phòng, hấn tìm lỗi, đuổi người đi, chuyện này, tất nhiên khiến cho Hoàng hậu bất mãn, cách hai ngày, lại tặng hai nữ tử tuyệt sắc tới đây, Lý Dục cũng không thể lại tìm có đuổi, đây chẳng phải rõ ràng muốn đối nghịch với Hoàng hậu, Lý Dục xin Lý Hân giúp đỡ, Lý Hân sao có thể ra mặt quản những chuyện nhỏ nhặt này?

“Chỉ là hai thông phòng mà thôi, có thể lật ra bao nhiêu chuyện, hai người kia ta cũng thấy, là hai tuyệt sắc, trước khi người lập gia đình, bên cạnh luôn là cần có hai người.”

“Nhưng là, phụ hoàng, ta không muốn thông phòng, xinh đẹp hơn nữa cũng không muốn, có được không?”

Lý Hân nghe xong cũng là có chút ngạc nhiên, vừa bắt đầu, hấn vẫn cho là Lý Dục đề phòng người của Hoàng hậu, không nghĩ tới, Lý Dục lại là không muốn thông phòng, chẳng lẽ, hấn định vì Yên Nhiên mà thủ thân như ngọc?

Nghĩ tới đây, Lý Hân có chút khó xử, nói: “Nha đầu kia còn nhỏ, người đã mười lăm rồi, chẳng lẽ những năm này bên cạnh người một mực không cần người? Còn có, người cũng không thể chỉ cưới một mình nàng, nếu nói như vậy, hậu quả người đã từng nghĩ tới hay chưa?”

Lý Dục nghe xong quỳ xuống, nói: “Cầu xin phụ hoàng thành toàn, con không dám nói chỉ cưới một mình nàng, nhưng trong lòng con, thật sự chỉ có một mình nàng, con đã hai tháng không có đi thăm nàng rồi, phần đau khổ này, con cảm thấy thật sự khó qua.”

Tiếp theo Lý Dục kể lại lời Tử Tình nói với hấn hôm đó, nhất là đoạn kia, về oán phụ và ghen phụ mà nó, Lý Dục suy nghĩ ở trong lòng đến hai tháng, cũng là không có đáp án, nghĩ tới phụ hoàng dù sao cũng là người từng trải, hấn là có thể cho hấn một chút đề nghị?

Lý Hân nhìn nhi tử mình, đã từng, hai phụ tử vẫn tương đối xa lạ, hấn cũng không có dùng nhiều tâm tư gì ở trên người Lý Dục, cho đến lần đó gặp chuyện không may, nghĩ tới Lý Dục dù sao cũng là trưởng tử của hấn, lúc này để cho Văn Tam mang Lý Dục ra khỏi kinh thành, đưa đến bên người Tử Tình, tất cả biến hóa, là từ khi đó bắt đầu chăng? Lý Dục đối với hấn, cũng có tình cảm yêu mến của trẻ em đối với phụ mẫu, biểu hiện cũng càng ngày càng xuất sắc, hấn cũng càng ngày càng coi trọng nhi tử này. Cộng thêm mấy lần tiến cung của nha đầu Yên Nhiên kia, để cho hấn chia sẻ niềm vui sướng của người làm phụ thân, ý định ban đầu của hấn cũng là để cho Lý Dục cưới Yên Nhiên, hơn nữa, nhìn ở phần một nhà Tử Tình, cho Yên Nhiên một thân phận tốt, nhưng là, chính thế này, Lý Hân thật đúng là chưa từng nghĩ đến.

Lúc này Lý Hân nghe được Lý Dực muốn cưới Yên Nhiên làm chính thê, đột nhiên đang nhớ lại lời tiên đoán của Tuệ Quang đại sư về Yên Nhiên, chẳng lẽ vị trí thái tử này, thật đúng nên là Lý Dực? Mấy ngày nay, Hoàng hậu vốn động tâm tư với Lý Dực, hẳn không phải là không biết, nhưng là, hẳn cảm thấy, cảm thấy mấy nhi tử còn nhỏ, nghĩ tới nhìn thêm hai năm nữa, hôm nay nhìn Lý Dực trước mắt, ánh mắt kiên định, quả cảm, thẳng thắn, Lý Hân đột nhiên cảm thấy lòng mình có chút chua xót, không nghĩ tới đứa nhỏ này thân mẫu đi sớm như vậy, nhưng đứa nhỏ này lại trưởng thành được tốt như vậy, trong chuyện này, không thể nói không có công lao của Tử Tình, nghĩ đến Tử Tình, liền nghĩ đến cống hiến của Tử Tình đối với triều đình.

Nghĩ tới đây, Lý Hân đỡ Lý Dực dậy, nói: “Lẽ ra, nha đầu kia thông minh cổ quái, làm chính thê của ngươi, trái lại cũng thích hợp, chuyện này, phụ hoàng cũng không phản đối. Ngươi có thể tìm được một nữ tử đối xử với nhau chân thành như vậy, phụ hoàng cũng vui mừng cho ngươi, chẳng qua là, ngươi từng nghĩ tới hay chưa, người Hoàng gia, muốn nhất mà không được chính là chuyên tình, lúc này trở thành một nhược điểm trí mạng của ngươi. Ngươi đã không cho được nàng chuyên tình, không bằng nghe lời Phụ hoàng, buông tay thê nào?”

“Không, ta tuyệt đối không buông tay.” Lý Dực nói.

“Trừ phi, ngươi buông tha vị trí thái tử, làm một tông thất Vương gia nhàn tản? Như thế nào?” Lý Hân thử dò xét hỏi.

“Phụ hoàng, ngươi cảm thấy ta bỏ qua, bọn họ sẽ bỏ qua cho ta sao? Ngươi cảm thấy ta còn có thể bảo vệ nàng sao?”

Lý Hân bị câu hỏi trắng ra và thẳng thắn của Lý Dực làm khó rồi, từ trong ánh mắt của nhi tử, hẳn thấy được quyết tâm cùng kiên trì giống như mình năm đó.

Nhưng là, nhi tử may mắn hơn hẳn, nhi tử tìm được bạn đời tốt dịu dàng lẫn nhau, từ mấy lần biểu hiện của Yên Nhiên, nha đầu này, có sự thông tuệ giống như Tử Tình, đầy đủ đứng ở bên cạnh Lý Dực, còn có, hai ca ca của Yên Nhiên, đều xuất dương rồi, thành tựu tương lai chắc chắn sẽ không nhỏ. Cho dù có chuyện khó khăn gì, Tử Tình sẽ nể mặt Yên Nhiên, ra tay lần nữa nhỉ? Ai biết trong đầu của nàng sẽ còn có những thứ mới lạ gì?

Lý Hân lặng yên suy tư một lúc lâu, nghĩ đến Tử Tình, nghĩ đến Tuệ Quang đại sư, nghĩ đến Yên Nhiên, đột nhiên nghĩ đến đại sư của Linh Âm Tự cũng là một phen chuyện lạ, nói Yên Nhiên không cần bùa hộ mệnh, tin tức kia là La gia đại nãi nãi nói với La Trì, La Trì báo lại cho Lý Hân, may là, ngay lúc đó Lý Hân quyết đoán ngăn lại tin tức này truyền ra ngoài, chẳng lẽ, Yên Nhiên này thật sự là thiên mệnh làm Hoàng hậu?

Lý Dực lẳng lẳng mà coi chừng Lý Hân, giờ khắc này, trong lòng của hắn cũng là thấp thỏm bất an, hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc ân tình của Lâm gia đối với Lý Hân, đánh cuộc sự yêu thích của Lý Hân đối với Yên Nhiên, cũng đánh cuộc địa vị của mình ở trong lòng Lý Hân, tuy nói có chút mạo hiểm, nhưng là vì Yên Nhiên, vì tính toán hôm nay, cũng chỉ có Lý Hân là có thể giúp hắn.

Lý Hân nhìn thẳng vào Lý Dực, Lý Dực cũng nhìn lại Lý Hân, ánh mắt cũng không có tránh né, ánh mắt tinh khiết, đôi môi nhếch, Lý Hân nghĩ đến một chút tình ý không tên của mình đối với Tử Tình, mềm lòng, nói: “Cũng được, ngươi muốn làm thế nào, thì làm thế đó, phụ hoàng chỉ hy vọng, trong lòng ngươi có một chừng mực, hai nha đầu kia, trước hết cứ để đó đi.”

505. Chương 508: Pn10, Nữ Nhi Gia Thì Thầm Với Nhau

Lý Dực nghe lời Lý Hân nói, biết Lý Hân ngầm đồng ý hắn rồi, vui mừng nhảy cẫng lên chạy ra ngoài, khi đi tới cửa, đột nhiên nhớ tới nói với Lý Hân một tiếng: “Đa tạ phụ hoàng.” Vừa dứt lời, bóng người đã không thấy.

Lý Hân thấy vậy âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ: “Vận khí của tiểu tử này cũng là mạnh hơn ta nhiều.”

Lý Dực khẩn cấp mà chạy tới Lâm gia, vào cửa biết được Tử Tình đi đến chỗ Thâm thị, liền trực tiếp vào nhà tìm Yên Nhiên, ai ngờ Yên Nhiên cũng không có ở nhà, nói là cũng đều ở nhà Tử Phúc.

Lý Dực đành phải chạy tới nhà Tử Phúc, không nghĩ tới hôm nay Tử Phúc mặc hủ, mang theo đại gia đình ra phố đi dạo rồi, Lý Dực không thể làm gì khác hơn là để cho hộ vệ bên cạnh chia ra đi hỏi thăm, một đường tìm kiếm, cuối cùng ở phụ cận Long Hữu tự tìm được một đại gia đình Tử Tình này.

Yên Nhiên đột nhiên nhìn thấy Lý Dực, mừng rỡ chạy lên trước, gọi: “Ca ca, làm sao ngươi cũng ở đây?”

“Ca ca là đặc biệt tìm đến, hôm nay ca ca có thời gian rảnh, muốn đi thăm cô cô và muội muội, nhưng người trong nhà nói các người đi ra ngoài rồi, ca ca liền tìm đến nơi này.”

Tử Tình thấy Lý Dực một mặt nôn nóng tìm đến, chắc là trong lòng đã có tính toán, chẳng qua, bao nhiêu người ở đây, Tử Tình lời gì cũng không nói ra được.

Trái lại hai người Lưu thị và Phó thị, biết được thân phận của Lý Dực, trở về chia ra nói cho Tử Phúc và Tử Hỉ, lúc này Tử Phúc thấy tâm tư của Lý Dực đối với Yên Nhiên, đều viết ở trên mặt, đột nhiên nghĩ đến truyền thuyết về Yên Nhiên, chẳng lẽ Yên Nhiên thật sự là mệnh cách hoàng hậu? Trong bụng Tử Phúc có chút bất an rồi, nhìn nhìn Tử Tình, Tử Tình đang cúi đầu không biết nghĩ cái gì.

Thâm thị thấy Lý Dực vẫn an mình, bèn nói: “Đã rất nhiều ngày không thấy được ngươi, hình như có chút gầy, là không ăn cơm tử tế?”

Lý Dực nghe xong trong bụng ầm ập, người nhà cô cô chính là không giống, thương yêu đối với mình, cũng là phát ra từ nội tâm, thật sự như bà ngoại ruột của mình, liền cười nói: “Đa tạ bà ngoại nhớ thương, ta nhất định ăn cơm tử tế.”

Tử Tình nhìn thoáng qua, Lý Dực đúng là có chút gầy, chẳng qua tinh thần trái lại tốt, bèn nói: “Nhìn không tồi, hẳn là cao lên đi?”

Lý Dực nghe xong, cạo đến trước mặt Tử Tình, cười nói: “Cô cô sờ sờ.”

Yên Nhiên cười nói: “Ca ca làm nũng đấy.”

Lý Dực sờ sờ đầu Yên Nhiên, nói: “Muội muội cũng cao lên rồi.”

Hạ Văn Xương chen đến bên cạnh Lý Dực, hỏi: “Thế còn ta, còn ta?”

Lý Dực thật sự không muốn miễn cưỡng với hắn ta, vừa lúc Lưu thị thấy bên cạnh có cửa hàng vật liệu may mặc, liền muốn chọn cho mấy người Hứa thị mấy tấm vải, vật liệu may mặc trong nhà thật đúng là khó tìm thích hợp với bọn họ, cho nên, mang theo mọi người vào cửa hàng, Lý Dực thì lùi một bước đứng ở bên cạnh Yên Nhiên, đẩy Văn Xương đi.

Từ phố trở về, mấy người Tử Tình đều ở nhà Tử Phúc nói cười, Lý Dực lặng lẽ mang Yên Nhiên ra ngoài, Yên Nhiên nói: “Ca ca, sao bây giờ ngươi mới đến? Giày và tất ta làm cho ngươi xong cả rồi, ngươi không tới nữa thì sẽ không kịp đeo rồi.”

“Được, bây giờ ca ca dẫn ngươi đi lấy, sau này ca ca tranh thủ mỗi ngày đều tới thăm ngươi một chút, vẫn giống như trước, ngươi nói có được hay không?” Lý Dực vừa mất gánh nặng trong lòng, thực sự thoải mái rồi, bất kể sau này có thể làm được cả đời này chỉ có một nữ nhân là Yên Nhiên hay không, ít nhất, trước mắt, hắn không cần đi đối mặt với nữ nhân khác.

Quả thật từ đó Lý Dực lại khôi phục được thói quen căn bản buổi trưa mỗi ngày tới thăm Yên Nhiên một chút, Tử Tình và Lâm Khang Bình đều là đã từng trải qua, đâu thể không hiểu được tâm sự thiếu niên của Lý Dực? Kết quả hai phu thê thương lượng là nếu là vận mệnh không có cách nào kháng cự, không bằng hãy cho bọn họ một chút thời gian và không gian để cho bọn họ tự do phát triển, không phải là có một câu, nói là áp lực càng lớn, phản kháng càng lớn, dứt khoát không quản, có lẽ, ông trời còn sẽ có an bài khác.

Dĩ nhiên, đây là ý của Tử Tình, mối tình đầu của Tử Tình chính là như vậy, ban đầu cha mẹ phản đối, nhưng mình chết sống mong muốn, đợi đến sau đó hai bên cha mẹ đều tán thành, cho là hết thấy đều nước

chảy thành sông rồi, hai người ngược lại mỗi người đi một ngã, cho nên nói, có một số việc, vẫn là giao cho thời gian đi tìm đáp án thì thích hợp hơn.

Tử Tình vừa buông tay, trái lại thật sự thành toàn Lý Dục, chẳng qua, mỗi ngày hần tới đây, cũng chỉ là chơi cờ cùng Yên Nhiên, kiểm tra một chút bài vở của Yên Nhiên, cùng Yên Nhiên luyện chữ một chút, nói chuyện tình cảm là không có tí nào, đánh đàn cũng là có, một đánh đàn một thổi tiêu, cũng là càng ngày càng ăn ý rồi.

Trung thu năm nay, nhận được thư của Thư Duệ, nói là đang cố gắng hết sức chạy về ăn Tết, bởi vì tháng hai sang năm, chính là năm Đại Bĩ, Thư Duệ phải trở về tham gia thi hội, nếu không, còn phải chờ thêm ba năm nữa.

Yên Nhiên biết được tin tức này, trong lòng bắt đầu cũng như mọc cỏ rồi, ngày ngày đếm ngày mà qua, ngày ngày mong đợi tuyết rơi, mong đợi lễ mừng năm mới, cũng bắt đầu làm tất cho Thư Duệ, tìm Tử Tình xin kích cỡ.

Chờ đến lúc Yên Nhiên làm xong đôi giày thứ ba, thời gian thật đúng là tiến vào tháng chạp rồi, Tử Tình đột nhiên nghĩ đến ước hẹn ba năm cùng với Chung Doanh, Đại nha đầu Chung gia này, năm nay mười bốn rồi, càng phát triển mã càng đáng yêu rung động lòng người, cũng thật sự ứng với cái tên này của nàng. (Sở Sở = đáng yêu)

Thư Duệ bọn họ là vào ngày Tết Ông Táo vào cửa, Yên Nhiên khi đó đang cùng mấy đứa Thư Ngọc ở trong viện tử tranh cướp đồ chơi làm bằng đường ăn, đột nhiên thấy một tiểu tử cao ơi là cao từ bên ngoài tiến vào, mặc y phục là lạ, đang đánh giá cửa nhà, Yên Nhiên phản ứng lại trước tiên, ném đồ chơi làm bằng đường trong tay, chạy như bay đến trước mặt Thư Duệ, “Đại ca, bé bé.”

Thư Duệ cười tiếp được người trong nháy mắt, tựa như trước kia từ thư viện trở về, luôn luôn có một thân thể chạy như bay đến trước mặt mình, “Đại ca, bé bé.”

“Muội muội lúc này đúng là thật nặng rồi.” Thấy Yên Nhiên biến sắc, Thư Duệ lại vội cười nói: “Không phải là mập, là trưởng thành, vóc dáng cũng cao.”

Đang nói, Tử Tình và Lâm Khang Bình đã nghe được tin tức đi ra, thấy nhi tử trước mắt cao hơn mình gần như một cái đầu, Tử Tình rưng rưng cười nói: “Quả nhiên trưởng thành rồi, nhi tử của ta.”

Thư Duệ vội đặt Yên Nhiên xuống, hướng về phía Tử Tình và Lâm Khang Bình quỳ xuống, “Cha nương, ta đã trở về.”

Tử Tình đỡ Thư Duệ dậy, Thư Duệ cũng cho Tử Tình một cái ôm thật to, thấy Thư Ngọc cùng Thư Vĩ bên cạnh vẻ mặt khát vọng mà nhìn mình, Thư Duệ buông mẫu thân ra, ôm Thư Ngọc và Thư Vĩ quay một vòng.

Người một nhà rất nhanh vào nhà, Tử Tình tự mình thu xếp cho Thư Duệ rửa mặt, sau đó mọi người ngồi ở trên khàng, kể chút tình hình sau khi ly biệt, chủ yếu là nghe Thư Duệ kể tin đồn thú vị ở trường học của hắn, đang nói hăng say, Lưu thị phái người tới nói, hôm nay ở chỗ Tử Phúc, đón gió tẩy trần cho Thư Duệ cùng Vĩnh Tùng, Tử Tình mới nghĩ đến, còn chưa có đi gặp Tăng Thụy Tường và Thẩm thị đâu.

Bên ngoài trời băng đất tuyết, Yên Nhiên làm nũng, đòi Thư Duệ công nàng, Thư Duệ ngồi xổm người xuống, Yên Nhiên nằm sấp ở trên lưng Thư Duệ, sung sướng nói: “Vẫn là Đại ca tốt.”

Tử Tình nhìn Lâm Khang Bình cười một cái, Lâm Khang Bình cho cái mông của Yên Nhiên một phát, nói: “Phụ thân phí công công người những năm này rồi.”

Lúc Yên Nhiên bọn họ qua, trong phòng khách nhà Tử Phúc ngồi đầy người rồi, mấy người Thẩm Kiến Sơn vốn là hồi mùa thu đã muốn về quê rồi, Thẩm thị tất nhiên không thuận theo, khó khăn lắm mới tới một chuyến, làm sao cũng phải ăn Tết rồi mới đi, xem một chút hội chùa và hoa đăng ở Kinh thành, Thẩm Kiến Sơn vốn chính là cá tính tùy tính không câu chấp, nghe lời Thẩm thị, bèn ở lại. Mộc Mộc cũng không có về quê, chờ thi hội tháng hai sang năm.

Lưu thị thấy Thư Duệ công Yên Nhiên vào nhà, liền cười nói: “Đại cháu ngoại trai vừa vào cửa đã làm cu li rồi, nào, để cho cậu nương xem một chút, cao lớn bao nhiêu?”

Thư Duệ để Yên Nhiên xuống, quỳ củ dập đầu cho Thầm thị và Tăng Thụy Tường, sau đó lại vắn an cho mọi người, Thầm thị thấy Thư Duệ và Vĩnh Tùng đứng cùng nhau, cười nói: “Rất cuộc là căn bản không giống, vóc dáng Đại ngoại tôn rõ ràng cao hơn Đại tôn tử của ta một chút.”

Mấy người Tử Phúc cùng Thư Duệ và Vĩnh Tùng nói kinh nghiệm học ở trường, Thư Duệ nhìn một vòng, hỏi: “Đại tỷ tỷ không có trở lại? Vĩnh Dung đâu? Cũng thành thân rồi sao?”

Lưu thị nghe xong vỗ tay nói: “Đúng vậy, phái người người đi đón hai nàng, đã ba năm không gặp, là nên, lúc người đi còn nhớ đến tặng một phần hạ lễ cho các nàng, nàng nhìn nước mắt rơi không ngừng.”

Lưu thị nói xong phân phó nha hoàn cùng bà tử mang theo gã sai vật đi đón người, sau nửa canh giờ, Vĩnh Dung vào cửa trước, Vĩnh Dung vừa trong thảng xong, đang nghĩ tới đi ra ngoài khoan khoái một chút, nhìn thấy người trong nhà đến, liền nhanh chóng chạy tới đây. Dĩ nhiên, còn có phu tể của nàng đi cùng.

Lúc Thư Duệ Vĩnh Tùng đang cùng Vĩnh Dung vừa gặp nhau, Vĩnh Liên tiến vào, trên người Vĩnh Liên lại có bầu năm sáu tháng, Thư Duệ và Vĩnh Tùng thấy, còn có chút không dám quen biết nhau lắm.

Yên Nhiên thấy Vĩnh Liên cùng Vĩnh Dung cũng là hết sức vui mừng, dù sao, kể từ sau khi vào Kinh, suốt ngày ở chung một chỗ, Vĩnh Liên cùng Vĩnh Dung rất cuộc tuổi tác lớn hơn, đối với Yên Nhiên hết sức thương yêu, cho nên, lúc này giữa tỷ muội vừa gặp nhau, vẫn còn có chung rất nhiều kỷ niệm tốt đẹp. Nhất là Vĩnh Dung, vị phu tể này, cũng là Yên Nhiên cầu tới cho nàng, nếu không, nàng phải gả vào Sử gia, còn không biết là kết cục bi thảm nào đâu!

Yên Nhiên dựa vào giữa Vĩnh Liên và Vĩnh Dung, thấy nhóm người lớn có nhiều chủ đề như vậy, mà nhiều đề tài, nàng đa phần là nghe không hiểu, bèn lôi kéo mấy đứa nhỏ Vĩnh Huyền cùng Vĩnh Cẩm và Vĩnh Chi qua một bên chơi cờ năm quân.

Vĩnh Huyền lớn hơn Yên Nhiên một tuổi, đối với chuyện nam nữ biết được hơn Yên Nhiên chút ít, cười nói: “Đại ca của ta về nhà, nương ta sẽ bận rộn thu xếp hôn sự cho Đại ca rồi, Yên Nhiên, cô cô cũng nên thu xếp cho Thư Duệ ca ca rồi nhỉ?”

Vấn đề này, Yên Nhiên thật đúng là chưa từng nghĩ đến, hỏi: “Đại ca đón dâu thì sẽ có cái gì không giống?”

“Sau này, là không thể công người nữa chứ sao.” Vĩnh Chi nói, ca ca của Vĩnh Chi chỉ lớn hơn nàng hai tuổi, nàng hết sức hâm mộ Yên Nhiên có nhiều ca ca tốt như vậy.

Yên Nhiên nghe xong lắc đầu nói: “Đại ca của ta sẽ không không quan tâm ta đâu.”

Vĩnh Cẩm nghe xong cười nói: “Không sao, cho dù Thư Duệ ca ca không quan tâm người, người còn có Tiểu Dục ca ca, hẳn cũng sẽ không không quan tâm người.”

Yên Nhiên còn chưa hiểu tới đây, Vĩnh Huyền đẩy Vĩnh Cẩm một cái, cười nói: “A, thật không biết xấu hổ, còn nhỏ tuổi đã biết nói cái này.”

Vĩnh Cẩm nghe xong mặt đỏ lên, cũng đẩy lại Vĩnh Huyền một cái, cười nói: “Không phải là người nói cho ta biết sao? Nói Tiểu Dục ca ca chắc chắn là thích Yên Nhiên muội muội.”

Yên Nhiên giờ mới hiểu được ý của hai người, cũng là đỏ mặt lên, đẩy hai người một cái, mắng: “Muốn chết, nói bậy cái gì đấy, ta đi mách nương ta.”

Vĩnh Huyền vội kéo Yên Nhiên lại, nói: “Muội muội tốt, chỉ là câu nói đùa, người còn tưởng thật đi nói cho cô cô? Thường ngày tình nghĩa người đối với chúng ta đều là giả dối hay sao? Cơ mà nói thật, bản thân ta là có mấy phần hâm mộ muội muội người đó.”

506. Chương 509: Pn11, Lý Hãn Cầu Hôn

Lời Vĩnh Huyền, lại một lần nữa mở ra tâm tư nhỏ của nữ nhi gia Yên Nhiên, nàng đã nhiều ít hiểu được hơn một chút, Lý Dục đối với nàng, là không giống như đối với người khác, Lý Dục, cũng không phải là

thân ca ca của mình, vẫn là không giống như Thư Duệ bọn họ. Nhưng là, bây giờ nàng mới bao nhiêu, Lý Dục nhưng là sắp đến tuổi đón dâu, Yên Nhiên nhất thời cũng mờ mịt rồi.

Mùng mười tháng giêng, một nhà Tử Vũ theo Hạ Văn Xương đi Sơn Tây nhậm chức, hết sức rối ren mất mấy ngày, tháng giêng qua đi, chính là thi hội của Thư Duệ bọn họ, Tử Tình không nghĩ tới chính là, Thư Duệ lại cũng được điểm Thám hoa, sanh cửu (cháu trai – cậu) hai người đều vào mười tám tuổi được điểm làm Thám hoa, nhất thời ở Đại Phong Quốc truyền làm một đoạn giai thoại.

Văn Tình Vực và La Hạo Viêm cũng là thứ cát sĩ, ngay cả Vĩnh Tùng cũng thi được thứ cát sĩ, Mộc Mộc trúng đồng Tiến sĩ, nhi tử của Phó gia cũng là đồng Tiến sĩ, đồng thời còn có trạng phu của Vĩnh Dung, cũng là đồng Tiến sĩ. Năm nay Tăng gia thật là năm đại hỉ, La đại nãi nãi ám hiệu Tử Tình có thể tới cửa cầu hôn rồi.

Hết thấy náo nhiệt này, Yên Nhiên cũng không có bao nhiêu hứng thú, vấn đề nàng vẫn xoắn xuýt là, chờ mình trưởng thành, Lý Dục có phải đã đón dâu rồi hay không, nàng muốn gả cho Lý Dục có phải không còn kịp rồi hay không, Yên Nhiên nghĩ đến vấn đề này, liền tự dưng cảm thấy có chút bị thương, nhưng là, nàng đã mười tuổi rồi, vấn đề này, vẫn không thể giống như lúc nhỏ, có thể mở miệng hỏi thẳng Lý Dục.

Tử Tình cũng là nhận thấy được một chút khác thường của Yên Nhiên, ngày hôm đó, cuối cùng cũng làm xong nghi thức đính hôn của Thư Duệ và La Sở Sở, nghĩ tới có nhiều ngày không có trò chuyện tử tế với Yên Nhiên rồi, thấy trong viện tử mình cứ không ngừng người, liền cầm vật may vá, tìm đến viện tử của Yên Nhiên.

Tử Tình xốc màn cửa đi vào, Yên Nhiên đang gục ở trên kháng bàn vẽ khuôn mẫu, Tử Tình vừa nhìn là biết một đôi giày nam, trong bụng có chút sáng tỏ, nữ nhi lớn rồi, có một số việc là không ngăn được.

“Nương, hôm nay làm sao có thời gian tới đây?” Yên Nhiên thấy Tử Tình đi vào, vội xuống giường đứng lên.

Tử Tình sờ sờ đầu Yên Nhiên, nói: “Làm nương đến xem nữ nhi của mình một chút, còn phải xem có rảnh hay không rảnh sao?”

Hoa ma ma thấy Tử Tình có lẽ có lời muốn nói với Yên Nhiên, bèn dẫn mấy đứa Đại Đào đi xuống.

Tử Tình thuận tay cầm mấy mẫu trên kháng bàn lên hỏi: “Đây lại là làm cho ai?”

“Tiểu Dục ca ca.” Yên Nhiên biết không thể gạt được, bèn nói thật.

Tử Tình lôi kéo tay Yên Nhiên ngồi xuống, nói: “Con à, người cũng mười tuổi rồi, chẳng lẽ người không biết, tất này không thể tùy ý làm cho người ngoài? Người cũng đọc không ít sách rồi, “trao đổi vật riêng tư” cũng nên hiểu chứ?”

Yên Nhiên nghe xong ngẩng đầu nói: “Nương, ta và Tiểu Dục ca ca thân thiết từ nhỏ, từ nhỏ đến lớn, đồ Tiểu Dục ca ca cho ta chỉ sợ một cái hòm còn chứa không nổi, nương, người cũng không biết những thứ này, hôm nay tới nói lời này, là có ý gì?”

“Có ý gì? Nương muốn hỏi người là có ý gì? Bắt đầu từ lễ mừng năm mới, nương cứ thấy người buồn bực không vui, cũng không giống một hành vi của một đứa nhỏ mười tuổi, người chừng nào thì có tâm sự, đến cả nương cũng gạt rồi?”

Yên Nhiên nghe lời này, mặt phút chốc đỏ lên, lăn vào trong lòng Tử Tình: “Người ta nào có tâm sự gì? Nương lại nghi ngờ lung tung cái gì?”

Tử Tình vuốt ve khuôn mặt của nữ nhi, cười nói: “Ồ, nữ nhi nhà ai này nói láo ngay cả mặt cũng nóng hổi nóng hổi, còn không chịu thừa nhận?”

“Nương, người lại chê cười người ta.” Yên Nhiên ở trong lòng Tử Tình không chịu ngẩng đầu.

“Con ngoan, nói cho nương, cũng là vì Tiểu Dục ca ca của người?”

“Nương nếu biết còn hỏi cái gì?” Yên Nhiên cúi đầu buồn bực nói.

Tử Tình chuyển đầu Yên Nhiên lên, “Nhìn nương nói chuyện, nói cho nương, người thật sự thích Tiểu Dực ca ca?”

Tử Tình cảm thấy cùng một đứa nhỏ mười tuổi nói những thứ này thật sự là có chút ba chấm, không có biện pháp nữ nhi lớn có tâm sự của mình, làm nương cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Nương ta thích có ích lợi gì, Tiểu Dực ca ca cũng nên đón dâu rồi nhỉ?” Yên Nhiên hơi có chút thương cảm.

“Đứa ngốc, nếu biết người ta muốn đón dâu, người còn làm cho người ta tất tiếc gì?”

“Nhưng là, hắn nói chỉ muốn đeo của ta làm.”

“Người nào nói với người Tiểu Dực ca ca muốn đón dâu? Gần đây hắn không phải là vẫn thường xuyên tới thăm người? Người chưa từng hỏi hắn?”

“Nương, người ta đâu có không biết xấu hổ hỏi những chuyện này?”

Tử Tình vừa nghe, hóa ra đứa nhỏ này thật sự là vì tình mà khó khăn, tuổi nhỏ nhỏ còn rất nhiều suy nghĩ, mới mười tuổi nha, vẫn là trống rỗng, Tử Tình thật sự có chút ngổn ngang rồi.

Tử Tình suy nghĩ một chút, thử dò xét hỏi: “Thân phận của tiểu Dực ca ca người người cũng biết sao? Hắn nếu có nữ nhân khác, người còn chịu quan tâm đến hắn không?”

“Nương, cái gì gọi là nữ nhân khác?” Yên Nhiên ngắc đầu hỏi.

Tử Tình vừa nghe lời này, Yên Nhiên vẫn là không hiểu chuyện tiểu lão bà, bèn đổi đề tài, nói: “Ý của nương là, người mỗi năm mỗi lớn, không thể giống như lúc nhỏ, nắm tay Tiểu Dực ca ca, hoặc là làm nũng để cho hắn ôm người công người rồi, nếu không, người ngoài biết được, truyền ra ngoài, khuê dự của người sẽ bị làm hỏng, nhớ kỹ lời nương nói với người, còn có, những đồ này, sau này bớt làm cho hắn đi, cha người biết được, còn ghen đấy, nói còn chưa từng đeo giày người làm dâu.”

”Phụ thân không phải nói, chỉ dùng của nương làm sao? Tiểu Dực ca ca cũng không có nương, Linh tỷ tỷ vừa gả xa như vậy, Tiểu Dực ca ca chỉ có một mình ta có thể giúp

“Nói vậy cái gì đấy? Nha hoàn bên cạnh hắn có cả đồng, đâu cần tới người quan tâm những thứ này?”

Hai nương con đang nói, Lâm Khang Bình tiến vào, “Tìm người hỏi lâu, thì ra là núp ở đây nói chuyện riêng tư với nữ nhi, nói cái gì không thể để cho ta nghe một chút?”

“Cha, nương nói nhiều cha quá làm kiêu, chỉ dùng đồ nương làm.” Yên Nhiên nghịch ngợm mà nháy mắt mấy cái với Lâm Khang Bình.

Lâm Khang Bình néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên, cười nói: “Người cũng xấu quá đi, ngay cả cha nương cũng dám bố trí rồi, vật nhỏ, nào, phụ thân bế cái, xem xem nữ nhi bảo bối của ta có lớn thêm tí thịt nào hay không?”

Yên Nhiên vừa nghe, liền nhào tới trên người Lâm Khang Bình, mới tâm sự hỏi lâu với Tử Tình, tâm tình cuối cùng cũng chuyển biến tốt đẹp lên rất nhiều rồi, những lời này, nàng vẫn không tìm được người nào nói, mấy đứa Vĩnh Huyền cũng là biết chút ít, nhưng Yên Nhiên lo lắng mấy người các nàng chê cười nàng, tâm sự của nữ nhi gia, luôn là muốn giấu kín một chút.

Ba người ở trong phòng ồn ào với nhau, lúc này, Thẩm thị phái người tới nói, mấy người Thẩm Kiến Sơn thật sự muốn về nhà rồi, Tử Tình nghe xong, vội cùng Lâm Khang Bình chạy đi.

Lý Dực lại có mấy ngày không có tới thăm Yên Nhiên rồi, Hoàng hậu nhìn trúng một mối hôn sự cho Lý Dực, đang nói cùng Hoàng đế.

Lý Hân nhìn thoáng qua ánh mắt cầu khẩn của Lý Dực, bèn nói: “Hôn sự của đứa nhỏ này, vẫn là qua hai năm nữa rồi nói sau.”

Hoàng hậu nghe xong tất nhiên không thuận theo, bên trên Lý Dực chính là ca ca kia, cũng là mười sáu tuổi thành thân, năm nay Lý Dực đính hôn, thành thân cũng phải sang năm rồi, tiếp tục chậm trễ nữa, sẽ làm trễ nãi đệ đệ muội muội bên dưới rồi.

Lý Hân nghe xong liền nói: “Vậy thì theo người, đính hôn trước, chẳng qua, hôn sự này, để cho tự hân làm chủ đi. Hân có một nha đầu yêu thích, người hãy thành toàn cho hân đi.”

“Hoàng thượng nói là Lâm gia nha đầu kia? Không phải là mới mười tuổi sao?”

Lý Dực thích Yên Nhiên, chuyện này, chủ tử trong cung đều biết rồi, chẳng qua, cũng không để ở trong lòng nhiều lắm, dù sao xuất thân của Yên Nhiên quá thấp, chẳng qua, lúc này, Hoàng hậu nghe Lý Dực muốn cưới Yên Nhiên, trong bụng cũng là có mấy phần hồ nghi.

Lẽ ra, Lâm gia này căn cơ không sâu, hân là không giúp được Lý Dực bao nhiêu, ý Hoàng đế để cho cưới Lâm gia nha đầu, chẳng lẽ là bỏ qua Lý Dực? Hay là còn âm mưu gì khác?

Nhắc tới nữ nhân trong cung thời gian dài, chỉ biết làm một chuyện, chính là tính toán, nữ nhân trong cung này cũng không có việc để làm, thời gian là bó lớn bó lớn, không dùng để tính toán người khác, thời gian trôi qua như thế nào?

Hoàng đế lên tiếng, Hoàng hậu không đồng ý cũng phải đồng ý, ai ngờ lúc Lý Hân ra cửa, nói một câu, “Người chỉ cần chuẩn bị tốt sính lễ và lễ hồi sử dụng trong lễ đính hôn, cái khác, hết thảy không cần người quan tâm.”

Hoàng hậu nghe xong giận đến hai tay vịn khăn tay trong tay, xem ra, chuyện này, tất nhiên có mờ ám gì rồi.

Ngày hôm đó, ngủ trưa dậy, Tử Tình đang tính toán cho Thẩm Kiến Sơn bọn họ mang những đặc sản gì trở về, Lâm Khang Bình thì đi cửa hàng tuần tra rồi.

Lúc này, Lý Dực tiến vào, nhìn Tử Tình cười nói: “Cô cô, phụ thân ta tới, có lời muốn nói với người và đương.”

Tử Tình vừa nghe, hỏi: “Người nào, người nói ai tới rồi?”

Lý Hân này, có mấy năm không gặp, Tử Tình cũng không muốn gặp hân, nhưng lúc này, Lâm Khang Bình lại vừa ra cửa, cũng không thể ném một Đại hoàng đế ở bên ngoài không quan tâm đi.

Sau khi Tử Tình ra cửa, phân phó Đại Giang đi gọi Lâm Khang Bình về, bản thân lôi kéo Hoa ma ma đi thư phòng ngoại viện, cũng may hai người Văn Tam và La Trì đều ở đây, chẳng qua, biểu cảm trên mặt hai người đều có chút kỳ quái.

Lý Hân thấy Tử Tình, nói: “Hôm nay trẫm, hôm nay ta là lấy thân phận phụ thân của Tiểu Dực tới, muốn cầu hôn cho Tiểu Dực, khẩn cầu gả nữ nhi nhà người Lâm Yên Nhiên cho con ta Lý Dực, người có yêu cầu gì cứ việc nói.”

Nhìn nhìn, khẩu khí của Hoàng đế này thật không giống nhau, giọng điệu cầu hôn cũng không giống nhau, nhưng là Tử Tình lại không nghĩ rằng, từ xưa tới nay nào có Hoàng đế chịu lấy thân phận phụ thân đi cầu hôn, nhà ai không phải là mong chờ bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng? Nếu không phải Lâm Khang Bình cứu Lý Hân hai lần, cùng với công hiến của Lâm gia đối với triều đình, đừng bảo là Hoàng thượng tự mình đến cầu hôn, còn đừng nói Yên Nhiên có thể vào làm tiểu thiếp gì gì đó cho Lý Dực hay không.

Nhưng là, điều kiện này, Tử Tình đâu có thực có can đảm nói, “Ta chỉ có một điều kiện, chính là nữ nhi của ta không làm thiếp, con của người không thể cưới thiếp”, Tử Tình có thể nói ra sao? Nói ra sẽ có hậu quả gì?

Tử Tình suy nghĩ một chút, nói: “Có thể hay không cho một kim bài miễn tử trước rồi hẵng nói hay không? Không có kim bài miễn tử, cho thánh chỉ trống cũng được?”

La Trì và Văn Tam nghe xong, đứng ở phía sau Lý Hân cười trộm, suy nghĩ của Tử Tình, quả nhiên không giống với người bình thường, còn dám cò kè mặc cả với Hoàng đế.

Lý Hân sững sốt một chút, mới tiêu hóa tới lời Tử Tình là có ý gì, sắc mặt hằm hằm biến đổi, “Người là không tín nhiệm trẫm? Trẫm lúc nào thì lật lọng?”

Tử Tình vừa thấy, cũng tức giận, nói: “Nhớ hồi đó Hoàng thượng đúng là cho chúng ta một hứa hẹn, không quấy rầy lẫn nhau, đây coi là cái gì?”

Lý Dục thấy vậy vội nói: “Cô cô, đây không phải là ý của phụ hoàng ta, là ý của ta, cô cô, người không thương Dục Nhi sao? Cô cô, ta đã nói rồi, ta sẽ đối tốt với mọi người, đính hôn trước, sau này, ta tới thăm mọi người cũng danh chính ngôn thuận.”

507. Chương 510: Pn12, Yên Nhiên Đính Hôn

Lý Dục vừa mới dứt lời, Tử Tình còn chưa mở miệng, Lý Hân nói: “Đây là hai việc khác nhau, những năm này trăm cũng không có quấy rầy các người, nhưng là Dục Nhi là Dục Nhi, người sẽ không nói người không biết thân phận của hắn chứ?”

Lời này, hồi khó Tử Tình rồi, Tử Tình biết được thân phận của Lý Dục, hơn nữa còn ngầm đồng ý hai người qua lại, thực ra, mức độ rất lớn là một loại nhận biết quan niệm về số mệnh làm cho Tử Tình bỏ qua giấy dũa, Tuệ Quang đại sư, đại sư Linh Âm Tự, lời của bà ngoại Hà thị, cùng với sự sắp đặt một nhà mình hồi Kinh vân vân, dĩ nhiên chủ yếu nhất chính là hai lần cứu Lý Hân trong nguy nan, mới dẫn đến những phản ứng mất xích phía sau, hết thấy việc này, tựa hồ trong tối tăm đã sắp xếp xong xuôi, mệnh cách của Yên Nhiên, chỉ có thể là Lý Dục.

Hôm nay Lý Hân tự mình tới cửa, cũng cho thấy thành ý của hắn, Tử Tình nếu làm kiêu quá mức, chọc giận Lý Hân, Tử Tình không xong việc còn phải gánh chịu hậu quả, còn không biết gánh chịu nổi hay không?

Tử Tình nghĩ tới chỗ này, biết nghe lời mà nói: “Hết thấy theo ý của Thánh thượng cân nhắc quyết định, dân phụ không có yêu cầu, à, đúng rồi, thành thân phải đợi mười sáu tuổi.”

Lý Hân nhìn Tử Tình, muốn nói cái gì, không có mở miệng, Lý Dục ở một bên cười nói: “Cô cô, người đồng ý rồi, thật tốt quá, cô cô.”

La Trì cười nói: “Tiểu Dục nên gọi là nhạc mẫu đại nhân.”

“Nương, ta muốn gọi cô cô một tiếng ‘Nương’.” Lý Dục nhìn Tử Tình.

Tử Tình sờ sờ đầu của hắn, nói: “Được, tùy người.”

Lúc này, Lâm Khang Bình chạy về nhà rồi, Tử Tình vội ném việc cho hắn, mình trở về phòng đi xem Yên Nhiên, ai ngờ Lý Dục chạy còn nhanh hơn nàng, Tử Tình nghĩ tới hai người hắn là có mấy lời muốn, liền quay người lại.

Yên Nhiên đang thêu hoa cho giày của Lý Dục, đột nhiên thấy Lý Dục vọt vào, ôm lấy Yên Nhiên nói: “Mọi người, mọi người, nương đồng ý cho chúng ta đính hôn rồi, đồng ý rồi.”

Mấy người Đại Đào các nàng thấy vậy, vội vàng lui xuống.

“Đính hôn gì? Ca ca người đính hôn rồi?” Yên Nhiên bỗng chốc còn không có kịp phản ứng, một câu sau, là yếu ớt hỏi ra.

Tâm tư của Yên Nhiên mấy ngày nay. Sao Lý Dục lại không có phát hiện? Nhưng là, hắn không lấy ra được lời chắc chắn tới dễ dàng Yên Nhiên, những lời thề kia, nói nhiều, cũng sẽ thành lời nói suông, cho nên, hắn mới có thể vội vàng tìm Lý Hân yêu cầu đính hôn, cho mình cũng cho Yên Nhiên một viên thuốc an thần.

“Mọi người tốt. tất nhiên là ta và người đính hôn rồi, ca ca không phải là đáp ứng người, ca ca nhất định sẽ trông coi ở bên cạnh người, nhưng là, ca ca muốn trông coi ở bên cạnh người, người chỉ có thể gả cho ca ca, mọi người, gả cho ca ca có được không?”

Lý Dục cũng là hồ đồ rồi, lại hỏi một nữ hài mười tuổi gả cho hắn có được không? Nhưng là, lời này. Hắn lại không thể không nói cho Yên Nhiên, đứa nhỏ mười tuổi hắn là có thể hiểu chút ít tình yêu nam nữ nhỉ? Lý Dục cũng không phải là rất xác định. Chẳng qua, hồi hắn mười tuổi cũng đã biết rồi, đời này, nhất định phải giữ mọi người này ở lại bên cạnh mình, hắn mới không nỡ gả Yên Nhiên cho người khác đâu.

“Được.” Yên Nhiên cũng không có già mồm cãi láo, chuyện mấy ngày nay vẫn xoắn xuýt có tin tức, ít nhất giờ phút này. Lý Dục đối với nàng, nàng đối với Lý Dục, cũng là một loại chuyện nước chảy thành sông. Về phần chuyện tương lai, cũng chỉ có thể giao cho thời gian đi tìm kiếm đáp án thôi.

Yên Nhiên đính hôn, đối với Lâm gia và Tăng gia mà nói, cũng là một chuyện lớn, thân phận của Tiểu Dục, cũng phải công khai rồi, kinh ngạc nhất chính là Tăng Thụy Tường và Thầm thị, nhất là Tăng Thụy Tường, thở dài, nói: “Không nghĩ tới thật đúng là từ chỗ này, đạo hạnh của Tuệ Quang đại sư, thật đúng là không tầm thường nha.”

Hắn đối với việc Yên Nhiên gả vào hoàng gia, chẳng hề lạc quan lắm, dù sao, xuất thân của Lâm gia rành rành ra đây, nữ nhân trong cung, có mấy người đơn giản?

Thầm thị sững sốt hồi lâu, Tử Tình hỏi: “Nương, người nghĩ cái gì?”

“Việc này không thích hợp, sau này, ta gặp Tiểu Dục, không phải còn phải quỳ xuống? Ngay cả nói cũng không dám nói, việc này không tốt.” Thầm thị nói.

“Nương, lão nhân gia người cũng thật là biết nói đùa, chuyện lớn như vậy, người lại chỉ nghĩ đến loại chuyện nhỏ quỳ xuống cho ngoại tôn nữ tể.” Lưu thị cười nói.

“Đây chẳng phải là chuyện nhỏ, khó khăn lắm mới có Đại ngoại sinh nữ, nghĩ tới tương lai thành thân, làm sao cũng phải làm khó ngoại sinh nữ tể này một chút, nhưng địa vị của ngoại sinh nữ tể này cũng quá lớn, cái này thật không chơi vui, ta còn chờ ngoại sinh nữ tể dập đầu thỉnh an cho ta, lúc này trái lại phải làm ngược lại, quá buồn bực rồi, không tốt, không tốt, quá không tốt.” Tử Hỉ nói liên tục mấy câu không tốt.

Mấy người Tử Phúc cũng nói: “Đây thật là thua lỗ, còn không bằng vào lúc không biết thân phận của hắn, để cho hắn dập đầu cho chúng ta mấy cái, hiện tại cũng không dám, mất hứng một cái, ta còn phải gánh chịu hậu quả.”

Phó thị trái lại lôi kéo Tử Tình nói: “Đại tỷ, ngoại sinh nữ tể tới, ta có thể chỉ nói một yêu cầu hay không, lúc nào cha ta có thể trở về?”

“Bây giờ nói chính là vấn đề Yên Nhiên đính hôn, nhắc đến chuyện cha người, Hoàng thượng cho là chúng ta uy hiếp người ta, ngược lại không tốt, sau này, chờ đính hôn rồi, lại hỏi cũng không muộn.” Tử Phúc nói, dù sao hắn vẫn là lớn tuổi hơn chút, suy nghĩ nhiều hơn.

Trần thị trái lại cười nói: “Bản thân ta là muốn mở mang tầm mắt, sinh lễ của hoàng gia có những thứ tốt gì? Nếu có thể mang ta tiến vào cung đi một vòng, đời này của ta cũng đáng rồi.”

“Nào có cho sinh lễ nhanh như vậy, chỉ có thể là lễ vật đính hôn.” Tử Tình trả lời.

“Tử Tình người ta còn chưa từng đi vào trong cung đâu, người vẫn là đứng một bên mà chờ, làm sao cũng phải đến lượt Đại cữu nương là ta đây trước.” Lưu thị cười nói.

Ngày đính hôn định vào mừng mười tháng mười, là ý của Lý Dục, muốn thập toàn thập mỹ, nói là sau này thành thân cũng chọn ngày này.

Bởi vì Lý Dục không phải là thái tử, đính hôn không cần chiếu cáo thiên hạ, hơn nữa, Lý Dục không phải là thái tử, cũng là không cần phải gấp gáp cưới tiểu thiếp. Chẳng qua, Lý Dục đính hôn, trừ người trong cung, đại thần bên ngoài cũng cần bản đều biết rồi, kinh ngạc nhất không ai bằng Văn gia, bởi vì, Văn gia hoàn toàn cho là hôn sự của Lý Dục lần này, sẽ rơi vào Văn gia, đồng thời, còn có La gia mất mát. Bọn họ cho là, Lý Dục sẽ lấy Yên Nhiên, cũng chỉ là một người thiếp, trong hai nhà bọn họ, nhất định là có một chính thê.

Văn lão phu nhân là giận không thể mắng, cảm thấy nếu như là Yên Nhiên làm chính thê, Văn gia làm thiếp mà nói, Hoàng đế này không khỏi quá xem thường Văn gia rồi, cho nên, dưới sự vội vàng, hai nhà Văn La thành thân gia, Văn Mẫn Nhi định cho La Hạo Viêm, cũng là thành toàn Mẫn Nhi, Văn Dục thì cùng thể tử phủ thân vương đính hôn, mẫu thân của thể tử này chính là một trong tứ đại tài nữ năm đó, cũng là một trong những khuê mật của Văn Nhị nãi nãi.

Lý Hân không nghĩ tới, Lý Dục đính hôn sẽ nhắc lên phản ứng dây chuyền lớn như vậy, mấy đại thế gia khuê tú ở Kinh thành rồi rít gấp gấp đính hôn, sợ vào làm trắc phi cho Lý Dục, những thế gia này chỉ cần

vừa nghĩ tới nữ nhi của mình lại phải bị một bình dân nữ quản chế, người nào cũng không chịu phục trong lòng. Mặc dù Lâm gia đã là thân phận ngũ phẩm, nhưng ai cũng biết, Lâm Khang Bình xuất thân là nô tì của Văn gia, ngũ phẩm chỉ là nghĩa Quan, không có cách nào so sánh được với những thế gia này.

Trong khoảng thời gian ngắn, lời oán giận của thế gia kinh thành loạn hấn lên, chẳng qua, cũng may lúc này Lý Dục còn không phải là thái tử, chuyện Lý Dục đính hôn, chẳng qua là chuyện nhà của Hoàng gia, còn chưa bay lên tới độ cao của quốc gia đại sự, nếu không, các đại thần nhất định sẽ dâng thư cho Hoàng đế, để cầu hủy bỏ. Về phần sau khi thành thân, đợi đến ngày đó, Yên Nhiên làm Thái Tử Phi hoặc Hoàng hậu, lại muốn cầu bãi miễn Yên Nhiên, thì tương đương với yêu cầu Lý Dục hưu thê, việc này, các đại thần cũng không dám rồi, đó chính là làm ra chuyện mọi người trong thiên hạ đều cho là không đúng, không riêng gì bọn họ, Lý Dục cũng sẽ bị người trong thiên hạ thóa mạ.

Không thể không nói, Lý Hân vẫn là rất có tầm nhìn lâu dài, tiên đoán đến một màn này, nghĩ tới xa như vậy, hơn nữa, cứ như vậy, sẽ không có nữ nhi thế gia rồi rít yêu cầu gả cho Lý Dục rồi, Lý Dục ít nhất còn có thể thanh tĩnh mấy năm.

Những tâm tư này của Lý Hân, Tử Tình bọn họ tất nhiên không đoán được, Lý Dục cũng là hiểu một phen khổ tâm của Lý Hân, giữa phụ tử đã thẳng thắn rồi, Lý Dục quả là cảm tạ Lý Hân làm hết thủy vì hân.

Mùng mười tháng mười, thái giám trong cung, quan chấp sự, ma ma... đi cùng Lý Dục tới cửa tuyên chỉ, mang tới mấy gán đồ tới đây, yêu cầu thiếp canh của Yên Nhiên, viết hôn thư, hôn sự của Yên Nhiên, liền tính là đã định, bởi vì bất tự của Yên Nhiên và Lý Dục đã sớm cho cao tăng của Long Hữu tự hợp qua rồi, là ông trời tác hợp.

Chờ các thái giám ma ma đi cả rồi, mấy người Lưu thị oán giận nói: “Đây cũng quá đơn giản, còn tưởng rằng ít nhất nương nương gì gì đó sẽ đến, nhà đàn trai cũng không có trưởng bối, hai nhà cũng không còn ngồi xuống thương lượng, chỉ là một đạo thánh chỉ, liền tính là tứ hôn rồi, aiz, hại ta hứng thú vô ích mấy ngày.”

“Đại cữu nãi nãi là không biết được quy củ của nơi này, Yên Nhiên tiểu thư vẫn là đặc biệt đấy, nhớ năm đó khi tiểu thư của chúng ta xuất giá, Hoàng thượng cũng vẫn là hoàng tử, chỉ là Hoàng hậu mời nữ nhi của tất cả thế gia của Kinh thành vào trong cung ngắm cảnh, nhìn trúng người nào, yêu cầu bất tự của đối phương tìm người hợp lại, không có vấn đề gì mà nói, liền hạ một đạo ý chỉ, hôn sự cũng coi như định rồi, đâu có chính thức tam môi lục sính giống như dân gian? Dĩ nhiên, Hoàng hậu sẽ cân nhắc thế lực của mỗi nhà trước đó.” Hoa ma ma nói.

Cái này, Tử Tình cũng không biết nghi thức đính hôn của Hoàng gia dĩ nhiên là đơn giản như thế, trước kia cũng chưa từng trải qua, hóa ra Lý Hân này, thật đúng là cho Tử Tình thể diện.

Làm xong công việc của Yên Nhiên, Tử Tình là phải chuẩn bị đồ cho Thư Duệ năm sau thành thân, phòng ốc phải thu dọn, sính lễ phải chuẩn bị, Tử Tình là bận tới mảy mảy, cũng may có mấy người Lưu thị hỗ trợ, cũng có Hoa ma ma ở một bên chỉ đạo, Tử Tình dù sao không có kinh nghiệm phương diện này, La gia chẳng phải là gia đình tiểu hộ, sính lễ nếu không tử tế, còn không để cho toàn bộ người trong Kinh thành nhìn chê cười?

Tử Tình bận rộn, tất nhiên liền không có tinh lực gì quản lý cái khác, chuyện nhỏ trong nhà, liền giao cho Yên Nhiên xử lý, để cho Yên Nhiên thử quản lý việc nhà.

Mấy ngày nay, Lý Dục cũng chạy tới Lâm gia không ít, chuyện này, Tử Tình cũng không tiện đuổi hấn đi, không để cho hấn vào cổng trong, người ta đến thăm thê tử đính hôn, cũng coi như danh chánh ngôn thuận, Tử Tình là người từng trải, cộng thêm Yên Nhiên còn nhỏ, nghĩ rằng Lý Dục cũng không thể làm ra chuyện thương tổn Yên Nhiên, liền mở một con mắt nhắm một con mắt, chẳng qua là dẫn dò nha hoàn đi theo không thể rồi đi.

Cuối năm này, Tử Phúc cùng Tử Hỉ đều thăng một cấp, Tử Phúc thăng làm phủ trình Thuận Thiên, Tử Hỉ là thị độc học sĩ nội các, Phó đại nhân và Tàn đại nhân cũng đều từ đất xa xôi trở về kinh, chẳng qua không có thăng chức, vẫn là chức vụ ban đầu, phái ra ngoài, một ở Hà Nam, một ở Sơn Đông, Tàn Phó hai nhà đều cho là Hoàng thượng là nhìn thể diện Lâm gia và Tăng gia, cho là Lý Dục ở giữa xin cho, cũng là đưa tới một phần hậu lễ cho Yên Nhiên.

Bổ sung thêm:

Tam môi lục sính: hay còn gọi là tam thư lục lễ, bao gồm:

Tam thư: chỉ văn thư trong quá trình lễ sính, theo thứ tự là:

Sính thư: trao đổi lúc đính hôn

Lễ thư: qua đại lễ thì giao

Nghênh thư: lúc rước dâu do nhà trai giao cho nhà gái

Lục lễ là chỉ thủ tục từ cầu hôn, làm mai đến nghênh thú, thành hôn. Cụ thể là:

Nạp lễ: Nhà trai mời người chuẩn bị lễ vật cầu hôn gia đình nhà gái, làm mai;

Vấn danh: Nhà trai trên thiệp canh đở thăm viết tên họ nam tử, đứng hàng thứ, ngày sinh tháng đẻ, do người làm mai đưa tới trong nhà đàn gái, gia đình đàn gái nếu có ý kết thân, sẽ viết tên, ngày sinh tháng đẻ.. của nữ hài lên, mời người xem bói;

Nạp cát: Nếu như bát tự của hai bên nam nữ không có tương xung tương khắc, thì hôn sự nghị định bước đầu;

Nạp trưng: lại gọi là qua đại lễ, tương tự đính hôn ngày nay;

Thỉnh kỳ: chọn ngày lành tháng tốt thành hôn;

Nghênh thân: ngày hôn lễ, nhà trai mang theo thư nghênh thân đến nhà gái nghênh đón tân nương.

508. Chương 511: Pn13, Lý Dực Thay Đổi Quy Tắc Săn Cò

Sau một mùa xuân này, Tử Tình và Trần thị đều bận rộn hôn sự cho các nhi tử, Vĩnh Tùng bởi vì thi trúng thứ cát sĩ, cũng làm mai một cửa tốt, phụ thân nhà đàn gái cũng là nhậm chức ở hộ bộ cùng Tử Hỉ, là một Viên Ngoại Lang tổng ngũ phẩm, đàn gái nhìn trúng tiền đồ của Vĩnh Tùng, bản thân mình đã đủ ưu tú, thứ cát sĩ từng xuất dương du học, Hoàng thượng nhất định sẽ trọng dụng, cộng thêm còn có Tử Hỉ cùng Tử Phúc làm hậu thuẫn, tiền đồ là sáng sủa trông thấy.

Lưu thị bây giờ cũng bận rộn, năm nay Vĩnh Lăng mười lăm rồi, đến cả Yên Nhiên cũng làm mai rồi, còn làm mai một cửa tốt, Vĩnh Lăng tất nhiên cũng đi theo nhờ, vừa qua khỏi tháng giêng, đã có mấy nhà tới cửa để cầu hôn, Lưu thị cười nói, cần phải lựa chọn thật tốt.

Chuyện của người lớn, bọn cũng không lẫn vào, chẳng qua, định hôn rồi, Yên Nhiên so với trước kia đúng là bận rộn hơn nhiều, mỗi ngày phải đi theo Tử Tình học quản gia, học xem sổ sách, học tự làm sổ sách, còn phải đi theo Hoa ma ma học quy củ, một cái nhần mày một nụ cười, ngồi xuống đứng lên, đều có yêu cầu, cũng may Hoa ma ma đi theo Yên Nhiên mấy năm, cũng coi như thay đổi một cách vô tri vô giác mấy năm, Yên Nhiên so với Tử Tình, cũng là mạnh hơn nhiều.

Ngày hôm đó, lúc mọc hươ cuối tháng, Thư Ngọc đột nhiên nói với Tử Tình: “Nương, ta không muốn đọc sách nữa, ta muốn đi theo phụ thân học buôn bán, ta vốn cũng là có hứng thú với việc đó, Đại ca Nhị ca tương lai cũng là muốn làm quan, ta cũng đã có một thân phận tú tài, làm ăn cũng không sao rồi.”

Năm ngoái Thư Ngọc đã thi tú tài, chẳng qua không có thi được Quốc Tử Giám, còn đang đọc sách ở thư viện của Văn Tam, giờ đang yên lành đột nhiên nói lời này, Tử Tình lấy làm kinh hãi.

“Nói cho nương một chút, tại sao không muốn đọc sách nữa? Người muốn buôn bán, nương không phản đối, nhưng là, nương đã nói, người cũng phải đợi đến sau mười tám tuổi đi?” Tử Tình lo lắng con còn nhỏ, ra quyết định quá sớm tương lai hối hận cũng đã muộn.

“Nương, ta không nhỏ rồi, lần đầu tiên phụ thân ra cửa làm ăn, cũng là tầm như ta bây giờ đi. Người nhà ta cũng không thể làm quan cả, việc làm ăn trong nhà dù sao vẫn phải có người tiếp nhận.”

“Nhưng là, tình huống bây giờ của ngươi không giống với cha ngươi năm đó, cha ngươi là không có người nào có thể dựa vào, phải đi ra ngoài xông xáo. Nghe lời của nương, chờ ngươi học xong ba năm này, thi Cử nhân xong quay lại nói với ta ngươi muốn làm cái gì, được không?”

Thư Ngọc còn muốn nói điều gì. Lưu thị phái người đi tới tìm Tử Tình đi một chuyến, Thư Ngọc đành phải để chuyện của mình xuống, tìm đến trong phòng Yên Nhiên.

Yên Nhiên đang ở trên kháng bàn thẩm tra đối chiếu các mục chi tiêu trong nhà mấy tháng này, thấy Thư Ngọc buồn bã ỉu xiu mà đi vào, để công việc trong tay xuống, hỏi: “Tam ca, xảy ra chuyện gì sao?”

“Muội muội, ngươi nói Tam ca không đi đọc sách, đi theo phụ thân làm ra tiền, có được hay không?” Thư Ngọc biết Yên Nhiên cũng là một tiểu tham tiền. Hỏi.

Yên Nhiên nghe xong nhìn Thư Ngọc, dường như có mấy phần ý tứ hàm xúc tìm tòi nghiên cứu.

“Sao vậy. Muội muội, nhìn ca ca như thế?”

“Ca ca, sao ngươi lại nghĩ tới buông tha cho việc học tập đi làm ra tiền vậy? Ngươi quên rồi, nương thường xuyên nói với chúng ta một câu, rất nhiều thứ là dùng bạc không mua được, chẳng hạn như việc học tập, chẳng hạn như trí khôn. Chẳng hạn như thời gian, trí khôn từ đâu tới? Không phải là từ trong việc học tập tới sao? Tam ca ngươi thiếu tiền sao? Bây giờ buông tha cho việc học tập đi làm ra tiền, tương lai ngươi có một ngày hối hận thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngươi còn có thể dùng tiền đi mua thời gian quay lại?”

“Nhưng là, muội muội, ngươi cũng biết, ta không thích học những thứ này, thứ ta muốn học, trong thư viện không học đến.” Thư Ngọc rất buồn rầu nói, những thứ bát cổ văn chương này, hần nhìn là sinh chán ghét, tú tài này, vẫn là miễn cưỡng thi ra được, bởi vì không có một thân phận tú tài, hần chỉ là bình dân, làm ăn cũng không thay đổi được xuất thân của hần.

“Tam ca, ngươi không đến tìm ta, ta cũng đang muốn đi tìm ngươi. Tam ca, ta thực ra muốn khuyên ngươi đi Tây Dương xem một chút, cũng đi theo đi học mấy năm, giống như Đại ca, ngươi không cảm thấy sự biến hóa của Đại ca thật lớn sao? Cách làm người, xử lý công việc so với lúc trước trầm ổn tất nhiên không cần phải nói, việc học tập không cần phải nói, chính là phương thức suy nghĩ vấn đề của Đại ca, cách ăn nói của Đại ca, ngươi không cảm thấy khác nhau nhiều lắm sao?”

“Ta cũng biết, nhưng là, muội muội, Tam ca khẳng định không thi đậu.”

“Tam ca, sao ngươi không thể thay đổi quy tắc có sẵn, ngươi không thi đậu bộ hộ tuyển chọn, nhưng là, chúng ta ở Đại Anh Quốc là có kinh doanh của mình, A Thủy bọn họ hàng năm đều chạy đi Đại Anh Quốc một hai lần, trong nhà lại không thiếu bạc, ngươi không thể tự đi học?”

Lời Yên Nhiên nói, giống như thể hồ quán đỉnh, làm cho Thư Ngọc bỗng chốc rộng mở trong sáng, dùng sức ôm Yên Nhiên một cái, sau đó chạy như bay ra ngoài, đâm sầm vào Lý Dục đang vào cửa.

“Muội phu, ta có việc gấp đi tìm cha nương, một mình ngươi đi thăm muội muội đi.” Thư Ngọc ném một câu cho Lý Dục, rồi chạy luôn đi tìm Lâm Khang Bình.

“Thư Ngọc sao thế?” Lý Dục vào phòng hỏi.

Yên Nhiên kể lại chuyện vừa rồi, “Tam ca không thích học bát cổ, không thích học Kinh nghĩa, hần trái lại có hứng thú đối với việc làm ra tiền, lúc nhỏ, đã nói rồi, muốn làm nhà máy của riêng mình, làm công nghiệp dân tộc gì gì đó của mình, nhưng là, đây cũng không phải là chuyện nhắm mắt làm liều, trong bụng thứ gì cũng không có, có thể mở ra được loại nhà máy gì?”

“Muội muội, một năm này biến hóa thật lớn, nói chuyện lại có mấy phần giọng điệu của cô cô rồi.” Lý Dục đùa dí dỏm, lời Yên Nhiên, trường giang đại hải, còn làm cho người ta không phản bác được.

“Ca ca cũng tới chê cười ta?” Yên Nhiên sáng giọng, chẳng qua, không có giống như lúc nhỏ, nhào tới trên người Lý Dục nữa, mặc dù hai người định hôn rồi, nhưng là, Yên Nhiên cũng tự trọng hơn lúc trước nhiều, Lý Dục rất hoài niệm thân thể mềm nhũn có thể tùy thích ôm vào trong ngực lúc nhỏ kia.

“Chẳng qua, Thư Ngọc nếu muốn đi, không bằng ta tới nghĩ biện pháp cho hấn, làm sao có thể đi cùng bọn họ, chiếu cố cho nhau vẫn tốt hơn, người cứ nói đi?”

“Bỏ đi, Đại Phong triều này đoán chừng người muốn đi du học cũng không ít, người suy nghĩ biện pháp cho hấn, ngộ nhờ bị người nắm được, càng tai hại hơn, không có lợi cho người, nhà ta cũng không thiếu chút bạc này.” Chuyện có hại đối với Lý Dục, Yên Nhiên là chắc chắn không chịu làm, điểm này Lý Dục cũng cảm động sâu tận đáy lòng.

Lý Dục nghe câu “Nhà ta cũng không thiếu chút bạc này” của Yên Nhiên. Đột nhiên nghĩ đến một biện pháp, nói: “Không bằng như vậy, xem xem hàng năm triều đình phải tốn bao nhiêu bạc đưa bọn họ đi đọc sách, sau đó xem một chút còn có bao nhiêu người không thi đỗ cuộc tuyển chọn của hộ bộ, đồng ý tự mình bỏ bạc đi ra ngoài đọc sách, triều đình cũng có thể cho bọn họ một cơ hội, nói như vậy, triều đình vừa tiết kiệm bạc, hơn nữa nhóm người này sau khi du học trở về, giống nhau có thể làm việc cho triều đình, bất kể là làm quan hay là làm buôn bán, cũng là chuyện có ích cho triều đình, người nói đi?”

Yên Nhiên nghe xong vỗ tay nói: “Ca ca, biện pháp này tốt, không bằng cứ theo lời ca ca, ca ca đi về trước xin phụ hoàng chỉ.”

Lý Dục nghe cầm bàn tay nhỏ bé của Yên Nhiên, nói: “Ta mới đến thăm muội muội, muội muội đã đuổi đi ta, không bằng muội muội đánh cờ cùng ta một ván, nhiều ngày không có đánh cờ cùng muội muội rồi, ca ca muốn xem xem muội muội có tiến bộ hay không?”

Yên Nhiên nghe, theo lời bày bàn cờ, Lý Dục đâu phải là muốn đánh cờ, chỉ là lấy cớ nán lại cùng Yên Nhiên thêm một lúc mà thôi, Yên Nhiên dù sao cũng còn tâm tính trẻ con, nghĩ đến chuyện Thư Ngọc, cứ nghĩ tới thúc dục Lý Dục hồi cung làm chính sự, đâu còn tâm tư đánh cờ cùng hấn?

Chờ Lý Dục ra cửa rồi, Yên Nhiên lại đuổi theo một câu: “Có tin tức phái người đến nói cho ta biết một tiếng.”

Không nói đến chuyện Lý Dục hồi cung tìm Lý Hân thương lượng, Thư Ngọc đã ở thư phòng tìm đến Lâm Khang Bình, cầu Lâm Khang Bình để cho hấn tự bỏ tiền xuất dương đọc sách.

Lâm Khang Bình dù sao cũng sống ở hải ngoại hơn hai năm, đối với đề nghị của Thư Ngọc thật đúng là cân nhắc cẩn thận một chút, đồng ý. Dù sao, Thư Ngọc thật sự dự định tự mình làm công nghiệp mà nói, phải nhập kỹ thuật tiên tiến của người ta từ hải ngoại, nhất là phát minh máy chạy bằng hơi nước gì đó kia, cái này, nhóm kỹ thuật sư của Đại Phong triều nghe cũng chưa từng nghe qua.

Thư Ngọc thấy Lâm Khang Bình đồng ý, lập tức kích động nhào tới trên người Lâm Khang Bình, “Phụ thân, thật tốt quá, ta nhất định sẽ không để cho bạc của cha mất trắng, phụ thân chờ coi.”

“Trước hết đừng cao hứng quá sớm, lúc nói cho nương, hòa hoãn chút ít, nếu để cho nương người đau lòng, ta không tha cho người.” Lâm Khang Bình dặn dò.

“Biết, trong lòng phụ thân vĩnh viễn là nương quan trọng nhất.” Thư Ngọc cũng có tâm tình nói đùa rồi.

Lâm Khang Bình nghe xong cười nói: “Chờ sau khi người lớn lên, người cũng sẽ hiểu.”

Thư Ngọc vất vả lắm mới chờ được Thư Dục về nhà, lôi kéo hấn cùng đi gặp Tử Tình, Tử Tình còn chưa mở miệng, Yên Nhiên đã nói ra ý tưởng của Lý Dục trước, Lâm Khang Bình nghe xong cười nói với Tử Tình: “Bọn nhỏ đã có ý nghĩ này, ta cảm thấy được đi ra ngoài một chuyến cũng không phải là chuyện xấu gì, dù sao cũng chỉ là ba bốn năm.”

Tử Tình cũng là khá có hứng thú đối với đề nghị của Lý Dục, đứa nhỏ này, nhỏ như vậy đã biết được thay đổi quy tắc có sẵn, ánh mắt còn xa, biết những người này trở lại, cho dù không làm quan, buôn bán, phát triển công nghiệp dân tộc, cũng là phát triển mạnh nền kinh tế của Đại Phong triều, cũng cho Đại Phong triều tăng thêm thuế thu, thật là chuyện một lần hành động bao nhiêu cái được.

Thư Ngọc thấy Tử Tình đang không biết nghĩ cái gì, liền ngồi xuống đối diện Tử Tình, lôi kéo ống tay áo của Tử Tình, nói: “Nương, ta bảo đảm ba năm sau sẽ trở lại, hơn nữa, ta nhất định có thể kiếm bạc này trở lại, không tốn tiền bạc trong nhà.”

“Ta nói không để cho người đi sao? Chẳng qua có một điều, không được mang một bà nương ngoại quốc về cho nương, nương không thích.”

Mọi người nghe xong cười ha ha, Yên Nhiên cười nói: “Ta cũng không cần tẩu tử Tây, nghe thấy rất quái lạ dọa người, tóc vàng mắt xanh, thật giống như yêu quái, nói chuyện còn nghe không hiểu, Tam ca, nhớ kỹ lời của muội muội, nếu không, ta sẽ không cần Tam ca là người đâu.”

Yên Nhiên vừa dứt lời, mấy người Thư Duệ cười càn kinh hơn, mặt Thư Ngọc đỏ rần, “Nương, người xem người nói là những thứ gì? Lúc các ca ca đi, cũng không thấy người dặn dò những thứ này, ta là không để cho nương yên tâm như vậy sao?”

Tử Tình vuốt đầu nhi tử, nói: “Nhi tử ngọc, Nương là trêu chọc người chơi đấy.”

Tử Tình nghĩ tới Thầm thị nhiều năm trước, Thầm thị khi đó tiễn đưa mấy người Tử Phúc từng người từng người ra ngoài, sau đó là cuộc sống ngày ngày mong chờ bọn họ về nhà, Tử Tình cũng vậy, đưa tiễn xa hơn, lại cả đám đều đưa đến hải ngoại.

Người một nhà đang muốn ăn cơm, Lý Dực lại tiến vào, “Thư Ngọc, người có thể đi hải ngoại rồi, ngày mai khi lên triều sẽ bàn bạc chuyện này.”

“Gọi Thư Ngọc cái gì, phải gọi Tam ca.” Thư Ngọc lúc này cũng có tâm tình dạy dỗ Lý Dực rồi, có tình cảm những năm này ở đây, mấy huynh đệ bọn họ thật đúng là rất khó coi Lý Dực thành hoàng tử mà đối xử, cộng thêm Lý Dực vẫn luôn nặng lòng với Yên Nhiên và Tử Tình, mấy huynh đệ này, cũng nghĩ tới sớm chiếm trước tiện nghi của Lý Dực mấy năm.

509. Chương 512: Pn14, Thư Duệ Đón Dâu

Lý Dực thấy Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đều ở đây, cũng quy củ mà gọi “Tam ca”, ai bảo Yên Nhiên hẳn muốn cưới còn nhỏ như vậy?

Thư Vĩ nghe Lý Dực gọi “Tam ca” , ở một bên vội reo lên: “Còn có ta, còn có ta, cũng gọi câu Tứ ca tới nghe một chút.”

Lâm Khang Bình lo lắng làm quá Lý Dực không vui, dù sao, thân phận hoàng tử của người ta rành rành ra đấy, lỡ như ngày nào đó mất hứng, tới một câu, “Các người hành quốc lễ cho ta.” Cả nhà này còn không đều phải quỳ gối trước mặt người ta, cho nên mắng Thư Vĩ một câu “Ồn ào cái gì?”

“Dực Nhi, tới ngồi xuống ăn một chút gì, vừa lúc có hai món người thích ăn.” Tử Tình còn có thể không biết dụng ý của Lâm Khang Bình? Vội lời kéo Lý Dực ngồi xuống, vừa vịn ngồi cạnh Yên Nhiên.

Tử Tình hỏi Lý Dực tình hình cụ thể và tỉ mỉ mấy câu, khen hẳn mấy câu, Thư Vĩ ở một bên hỏi: “Nương, ta cũng đi cùng Tam ca nhé? Cái Tú tài rách nát này không thi cũng được.”

Tử Tình còn chưa nói, Lý Dực cười hỏi: “Không thi tú tài, người chỉ là một bình dân, chức quan của phụ thân cũng không thể thế tập (cha truyền con nối), chẳng lẽ người muốn tương lai con cái của người cũng giống như người, là một xuất thân bình dân sao?”

Thông lệ của Đại Phong triều, trúng tú tài, chính là xuất thân người đọc sách, người đọc sách tất nhiên sẽ có một chút ưu đãi so với bình dân, chẳng hạn như thuế thu, chẳng hạn như gặp quan không quỳ vãn vãn. Dĩ nhiên, nếu như có thể trúng cử tử, có lẽ là có thể mua được xuất thân sĩ tịch rồi.

Thư Vĩ tất nhiên hiểu ý Lý Dực, cũng cười cười, nói: “Ta có người làm muội phu, chẳng lẽ còn không có một tước vị nào thích hợp sao?”

“Câm miệng, lời này cũng là người có thể hỏi, sau này, nghe lại thấy người mở miệng loạn, không đánh người một trận không được.” Lâm Khang Bình lại quát lên.

Thấy Tử Tình cũng không hiểu mà nhìn mình, Lâm Khang Bình giải thích: “Tước vị này, là Hoàng đế phong thưởng cho quý tộc và công thần, một tiểu nhi non nớt như hần, không nghĩ tới tự mình cố gắng, đã nghĩ tới không làm mà hưởng.”

Thực ra, ý trong lời Thư Vĩ nói, là chờ đến lúc Lý Dục làm Hoàng đế. Cho hần một tước vị thích hợp, lời này, dĩ nhiên không thể nói rõ ràng ra. Lý Dục cũng hiểu ý của Thư Vĩ, đang ngồi sợ rằng trừ Tử Tình và Yên Nhiên, người khác đều hiểu.

“Được, công thần cũng được, ta có hứng thú đối với việc hành quân đánh giặc, không bằng. Ta đi biên quan mấy năm.” Thư Vĩ nói.

Trong bốn đứa nhỏ này, võ công của Thư Vĩ học được tốt nhất, bởi vì khi Lâm Khang Bình trở về, hần mới sáu bảy tuổi, đúng thời gian luyện võ tốt nhất, đi theo Lâm Khang Bình luyện tập mấy năm.

“Không được, nường không chịu được, người nếu có bản lĩnh, người thi được tú tài trước, sau đó đi Tây Dương học chế tạo binh khí mấy năm. Sau khi học thành trở về nước vào binh bộ. Người nếu có bản lĩnh làm ra súng pháo vũ khí tiên tiến, người chính là công thần của Đại Phong triều. Đại Phong triều không thiếu tướng quân tốt, nhưng là thiếu người chế tạo binh khí giỏi.” Tử Tình nói.

“Đúng, lời này nường nói quá có lý rồi, Thư Vĩ, người muốn đi học chế tạo binh khí không.” Lý Dục nghe xong cao hứng nói.

Thư Vĩ thấy Tử Tình không đồng ý hần đi biên quan, nghĩ tới chế tạo binh khí cũng là một việc không tệ, Đại Phong triều không phải là bởi vì có người phát minh thuốc nổ. Mới đuổi người nước Oa ra khỏi duyên hải đầy sao? Dĩ nhiên, đánh chết hần cũng không có nghĩ đến, thuốc nổ này ra từ trong tay mẫu thân mình.

Chuyện này, chỉ có Tử Tình, Lâm Khang Bình và Thư Duệ biết, bên ngoài biết cũng chỉ có bốn người Lý Hần, Lý Dục, Văn Tam và La Trì, cả nhân viên kỹ thuật đi theo Tử Tình học làm ni-trát hoá sợi như thế nào kia, cũng chưa từng thấy “Lư Sơn chân diện mục” của Tử Tình.

(Lư Sơn chân diện mục: bộ mặt thật, để biết thêm thông tin chi tiết các bạn tra google nhé :D)

Yên Nhiên nghe Thư Vĩ cũng muốn đi Đại Anh Quốc gì đó, nhìn Tử Tình, nói: “Nường, không bằng ta cũng đi, Đại ca nói, nữ tử nơi đó cũng là có thể đi học, giống như nam tử.”

“Không được.” Người khác còn chưa mở miệng, Lý Dục vội cự tuyệt.

Yên Nhiên vừa đi là ba năm, không nói đến vấn đề hần có nữ hay không, vừa nghe Yên Nhiên muốn cùng một đám nam tử lên lớp cùng nhau, sớm chiều chung đụng, hần đã không chịu được. Lỡ như, Yên Nhiên bị người khác ức hiếp, hoặc bị người khác lừa đi, hần thật là ngoài tầm tay với, không có chỗ hỏi hần.

Yên Nhiên nhìn Lý Dục, Lý Dục lại nói: “Muội muội muốn học cái gì, có Đại ca, còn có nường cơ mà, muốn tìm loại tiên sinh gì, ca ca cũng có thể tìm tới cho người, chỉ là xuất dương này không được.”

Yên Nhiên nghe xong hơi dẩu miệng.

Sau khi ăn xong, Lý Dục còn lo lắng Yên Nhiên không có bỏ ý niệm này đi, nghĩ tới Yên Nhiên lại có ý nghĩ điên cuồng muốn xuất dương, tuyệt không nhớ tới tình cảm giữa bọn họ, vừa là tức giận vừa là gấp gáp, lôi kéo Yên Nhiên vào viện tử của nàng, Yên Nhiên thấy hần vẫn còn đen mặt, biết hần thật để ý rồi.

“Ca ca, người không cần khuyên ta, ta không đi, ta chỉ là nói đùa một chút.” Yên Nhiên cũng biết điều này không thực tế, một tiểu cô nương mười một tuổi đã đính hôn như nàng, làm sao trong nhà có thể để cho đi ra ngoài học tập cùng với nam tử đây? Lỡ như truyền ra, sẽ làm cho Lý Dục hổ thẹn cho Hoàng gia hổ thẹn.

“Thật sự, người bảo đảm không động ý nghĩ này nữa?” Lý Dục hỏi.

“Không động, thật sự không động.” Yên Nhiên vội vươn tay vuốt ve chân mày đang nhíu lại trên mặt Lý Dục, Lý Dục nhân cơ hội cầm lấy tay nàng, trái tim trở về vị trí rồi.

“Sau này, có ý nghĩ đi ra ngoài ly kỳ cổ quái như vậy, ca ca tức giận sẽ đánh mông người thật đấy.” Lý Dục nắm bàn tay trắng nõn mười ngón tay thon thon của Yên Nhiên, không nỡ buông ra, tự mình thưởng thức.

Yên Nhiên thấy Đại Đào đứng ở cửa, đỏ mặt, rút tay mình về.

Yên Nhiên mười một tuổi, đã biết nam nữ có khác rồi, chỉ có điều tình cảm từ nhỏ của nàng và Lý Dực quá sâu, cộng thêm hai người vừa đính hôn, Tử Tình cũng không có hạn chế nàng quá, hai người còn có thể ngồi một chỗ một chút, nói khe khẽ một chút, chẳng qua, bên cạnh không thể rời nha hoàn, chuyện này, Tử Tình tự mình dặn dò mấy nha hoàn của Yên Nhiên.

Tháng năm, làm xong hôn sự của Vinh Tùng, Tử Tình bắt đầu chuẩn bị hôn sự của Thư Duệ, bởi vì Thư Ngọc đã định ngày rời đi rồi, cho nên, hôn sự của Thư Duệ định vào mùng 6 tháng 8. Không riêng gì Tử Tình bận rộn, ngay cả Yên Nhiên cũng bận rộn theo, lớn nhỏ trong nhà nhiều việc rồi, tới thưa lại, tới lĩnh đồ, tới báo sổ sách, vân vân, chẳng qua, Yên Nhiên ngược lại cảm thấy mình học được không ít thứ.

Đầu mùa năm tháng tám, Tử Hỉ tới đây kiểm tra bố trí tân phòng, đột nhiên nói: “Tỷ, ngày mai đến La gia rước dâu, cũng đừng quên mang nhiều hồng bao một chút, La đại nhân này, ta sớm nghe nói, hẳn muốn làm khó các người một trận tử tế.”

“Làm khó cái gì, sính lễ đã đưa đi qua, tiền biểu ước chừng cho hai vạn, so với Chung gia năm đó còn nhiều gấp đôi, hẳn còn có cái gì không biết đủ?” Lâm Khang Bình hỏi.

“Chẳng lẽ năm đó chúng ta chộc ghẹo Chung cô gia, người ta không được làm khó nhĩ tử của chúng ta?” Tử Tình liếc Lâm Khang Bình một cái.

“Nương, đừng quên, La thúc thúc còn cho ta một vạn lượng ngân phiếu làm tiền mừng tuổi. Hẳn còn từng hỏi ta chuyện này đấy.” Yên Nhiên ở một bên nói.

“Đúng vậy, tâm nhân hẳn rất nhỏ.” Tử Tình cười nói.

Mỗi lần nhìn thấy La trì, Tử Tình lại nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên La Hạo Viêm vào nhà mình năm đó, dùng lời hiện đại mà nói, chính là đùa quá lố. Đúng rồi, La Hạo Viêm đã cưới Văn Mẫn Văn gia vào cuối năm ngoái, hai người cũng coi như thanh mai trúc mã rồi.

Yên Nhiên nói: “Không bằng, cứ để cho Tiểu Dực ca ca cùng đi rước dâu.”

Có Lý Dực ở đó, La gia không đến mức quá giới hạn, chẳng qua, Tử Tình cũng nói, để cho bọn sai vặt xách theo hai giỏ hồng bao, mỗi bên trong bao một quả bạc nhỏ tám phần, thấy người của La gia thì phát một cái.

Quả nhiên, sáng sớm ngày hôm sau, đến La gia, cửa lớn La gia đều đóng chặt lại, cổng cũng là có sáu gã sai vặt canh giữ, đúng là cửa lớn bị người ở bên trong then lại, nghe nói là La Hạo Viêm mang theo đám con cháu La gia.

“Gọi mấy tiếng để nghe trước đã, ta cao hứng, có lẽ hồng bao sẽ ít đi một chút.” La Hạo Viêm trong cửa hô.

Thư Duệ không có cách nào, chỉ đành phải từ Đại ca gọi đến Đại gia, cũng không dùng được, hồng bao nhét vào tay mềm, sau lại, vẫn là Thư Ngọc bỏ vào một tờ ngân phiếu một ngàn lượng, lúc này mới dụ dỗ được La Hạo Viêm mở cánh cửa thứ nhất ra, “Ta cũng nói cho các người biết, đạo cửa thứ hai, thế nhưng là phụ thân ta đích thân canh giữ, các người nhìn mà làm.”

Thư Duệ nghe xong, nhìn Thư Ngọc và Thư Vĩ, Thư Ngọc nói: “Đại ca, chớ sợ, không phải là bạc sao? Ta cho là được.”

Quả nhiên, đến cổng trong kia, chỉ nghe La Trì ở bên trong hỏi: “Không biết mang theo bao nhiêu hồng bao, ta cũng nói cho người biết, không có một vạn, đừng nghĩ mang nữ nhi bảo bối của ta đi, dĩ nhiên, hồng bao một vạn này, cũng chỉ là thưởng cho hạ nhân nhà ta, về phần ta, năm đó tiền mừng tuổi cho tiểu muội nhà người chính là một vạn lượng, hiếu kính lão trượng nhân (cha vợ), tất nhiên không thể ít hơn tiền mừng tuổi của một tiểu nha đầu đi? Cái này mà nói ra, cũng làm cho người ta chê cười phải không?”

“Nhạc phụ, tiểu tử không dám không theo, tuân lệnh là được.” Thư Duệ nói.

Thư Vĩ nói: “Để cho muội phụ lên, muội phụ, liền nhìn người đó, bạc tiết kiệm được, cũng chính là cho muội muội làm đồ cưới.”

Lý Dục nghe xong cười một tiếng, vội đáp ứng. Không phải vì đồ cưới, là vì ngày mình muốn cưới Yên Nhiên, không đến mức để cho bốn ca ca Lâm gia này làm khó mình quá.

Chỉ thấy Lý Dục tiến lên, mở miệng nói: “La thúc thúc, ta là Lý Dục, ta tới người đưa hồng bao cho người đây, hồng bao ở trong tay ta cầm, La thúc thúc không mở cửa, làm sao ta có thể đưa cho người?”

“Hắn cùng đi theo làm cái gì? Đây không phải thêm phiền sao?” La Trì nói thầm một câu, có Lý Dục ở đây xử, hắn cũng không tiện làm khó Thư Duệ quá, sao có thể đóng hoàng tử ngoài cửa, hơn nữa, nhìn điệu bộ này, hoàng tử này, có lẽ là Hoàng thượng tương lai.

“Nhị diện hạ à, không phải là La thúc thúc người không cho người mặt mũi, ta vốn là muốn cưới nha đầu Lâm gia bọn họ, ai ngờ ta không có tính kế được, lại bị bọn họ tính kế một đứa đi, khẩu khí này, ta không phục.” Lời này, không có trải qua đại não, đã nói ra ngoài rồi, bởi vì, La Trì thật sự là thích tính cổ linh tinh quái của Yên Nhiên.

“Hử, La thúc thúc, người vừa mới nói cái gì?”

Lý Dục vừa hỏi lời này, rất có mấy phần tư thái của Lý Hãn, La Trì cho mặt mình một cái, bây giờ Yên Nhiên đã cùng Lý Dục đính hôn rồi, hắn lại nói lời như vậy, hiển nhiên không đúng lúc. Chẳng qua, lời này, ở trong lòng hắn chất chứa đã lâu rồi, vẫn oán trách nhĩ tử hắn không có bản lĩnh?

“Nhạc phụ, tiểu tể có lễ.” Thư Duệ thấy vậy, vội nhét một tờ ngân phiếu vào khe cửa, rõ ràng chính là một vạn lượng.

“Ai nha, Đại gia, là một vạn lượng, bút tích này thật là lớn.” Bên cạnh có người hâm mộ nói.

“Chính là nha, một vạn lượng, mới vừa rồi cho Đại thiếu gia cũng là một ngàn lượng, Lâm gia này, xuất thủ thật đúng là hào phóng.” Ngoài cửa cũng có không ít người xem náo nhiệt nói.

Lúc này, mặt mũi La Trì trở lại rồi, cảm thấy nữ tể này coi như hiểu chuyện, làm việc cũng hào phóng, chẳng qua, hắn càng bội phục hơn chính là Tử Tình, không hổ là đứa nhỏ Tử Tình giáo dục ra, một đứa hơn một đứa.

510. Chương 513: Pn15, Thanh Âm Hoa Nở

La Trì mở cổng trong ra, không nghĩ tới, cửa viện của tân nương tử bị Chung Doanh đóng lại, Chung Doanh cũng là tính thích đùa, lúc này không đi ra bên ngoài chiêu đãi khách nhân, lại lôi một đồng nữ quyến, trốn vào trong viện tử của tân nương, bảo là muốn ra chút đề khó cho Thư Duệ.

Thư Duệ nhìn Lý Dục cười nói: “Ba cửa này, ta nhớ rồi.”

“Đừng nha, Đại ca, chuyện này, thật sự không có liên quan tới ta. Ta đây không phải là tới giúp người chống sân sao?” Lý Dục vội nói.

Đùa à, Yên Nhiên có bốn ca ca, còn đừng nhắc tới một đồng biểu ca biểu tỷ biểu đệ biểu muội Tăng gia, thật muốn chọc ghẹo hắn, ngày đại hỉ, hắn cũng không thể bày phả (1) Hoàng gia, không nhìn mặt Tăng bọn họ còn phải nhìn mặt Phật Tử Tình và Yên Nhiên.

(1) Phả, sổ chép về nhân vật và chia rành thứ tự. Như gia phả phả chép thế thứ trong nhà họ.

Hồng bao đưa một đám vào, lời hay cũng nói một sọt, Chung Doanh đột nhiên nói muốn nghe nữ tể ca hát, còn phải hát bài người khác chưa từng hát, tốt nhất có thể chọc nàng cười, Thư Duệ nghĩ nửa ngày, Thư Vĩ ở một bên nói: “Đại ca, nương dạy người, tùy tiện chọn bài nào cũng được.”

Thư Duệ cuống cuống, “Tiểu nha ma tiểu nhị lang, đeo bọc sách đi học đường.”

“Phi” tất cả mọi người đều cười ha ha, cơ mà Chung Doanh nói: “Bài này không được, ta đã nghe Đại tiểu tử nhà ta nhiều năm trước hát rồi.”

Thư Duệ quỳnh lên, vội đổi, “Con nhỏ ngoan ngoãn một chút, mở cửa ra. . . .”

“Ha ha, ha ha, Đại nãi nãi, người là nhỏ nha, con nhỏ ngoan ngoãn một chút. . . .” Nữ quyền La gia cười nói.

Lời này nói ra, mọi người đầy viện tử đều phì cười, ngay cả La gia lão tổ tông ở trong sảnh đường cũng ngồi không yên, đi tới trong viện tử.

“Đại ca, hai con hổ” Thư Vĩ gợi ý nói.

“Còn hát cái gì, không có nghe mọi người đã cười thành như vậy rồi?” Lý Dục nói.

“Nhạc mẫu đại nhân, nhiệm vụ của tiểu tể đã hoàn thành, mời mở cửa đi.”

“Ai nha, không được, bụng của ta cũng cười đau rồi, người nào xoa bóp cho ta?” Chung Doanh ở bên trong nói.

“Ai nha, Lâm cô gia bên ngoài, sự bất quá tam, hát một bài nữa đi. Hôm nay đúng là thật sự mở rộng tầm mắt rồi, cười chết ta rồi, thật sự cười chết ta rồi, bao lâu không có cười một trận đã đời như vậy, sau này, cô gia nhà ta cũng phải làm khó hẩn như vậy.”

Thanh âm này nghe không quen, chẳng qua, nam tử chưa lập gia đình theo cùng Thư Duệ tới đón dâu, đều một đầu hắc tuyến, đây, đây cũng quá chà đạp người đi?

Chung Thiếu Bân đi theo sang đây xem náo nhiệt, giờ phút này cũng là vẻ mặt thư sướng, nói: “Đáng đời, ai bảo các người ngày đó làm khó ta?”

“Đại tỷ phu, người được gọi là làm khó, ta đây gọi là cái gì?” Thư Duệ cười khổ nói.

“Nếu không phải các người dẫn đầu, đòi hồng bao, có thể có ngày hôm nay sao?” Chung Thiếu Bân nhàn nhã mà ở một bên xem náo nhiệt.

“Đại ca, chúng ta quá lỗ rồi, chỉ có một nữ oa là muội muội, đây cũng không dễ bù vào, mấy người chúng ta tương lai còn không biết bị làm khó thế nào đây?” Thư Ngọc cười khổ nói.

Thư Duệ nghe xong liếc mắt nhìn Lý Dục, Lý Dục vội nói: “Đại ca, đừng như vậy, nhiều nhất là, ta và người cùng nhau hát hai con hổ.”

“Đại ca, ta cũng cùng người.” Thư Ngọc cùng Thư Vĩ đồng thời nói.

Cho nên, liền thấy bốn tiểu tử, nghiêm trang mà hát: “Hai con hổ, hai con hổ, chạy trốn mau, chạy trốn mau. . . .”

Đương nhiên lại là cả sảnh đường cười vang.

Chung Doanh bên trong cười đủ rồi, muốn nhìn vẻ mặt của bốn người này một chút, mở cửa ra một khe, Thư Duệ và Lý Dục phản ứng nhanh, vội đẩy vào.

Chỉ thấy người ở bên trong không có một người đứng thẳng, tất cả đều ôm bụng vịn nha hoàn, thấy Thư Duệ đi vào, hai mắt sáng lên mà nhìn chăm chăm vào Thư Duệ nghiêng cứu, Thư Duệ cuối cùng cũng thấy tân nương tử mũ phượng khăn quàng vai, giờ khắc này, quá không dễ dàng tới.

“Được rồi, được rồi, tân nương tử cũng thấy rồi, đi ra ngoài đi, đi ra ngoài dùng trà.” La Hạo Viêm tới đây tiếp khách rồi, mang mấy người Duệ đến phòng khách.

Sau ba tuần rượu, Thư Duệ cuối cùng cũng có thể mang theo tân nương tử ra cửa rồi.

Lâm gia bên này, đã sớm biết được chuyện đã xảy ra ở La gia, biết La gia sẽ không dễ dàng để cho Thư Duệ qua cửa, nhưng là không nghĩ tới, Chung Doanh có thể làm khó Thư Duệ như vậy, rõ ràng là báo thù Yên Nhiên thắng nha đầu La gia ở hội thưởng sen năm ấy, trận này, muốn tìm trở về, đúng là không dễ.

Sau tam bái, đưa vào động phòng, trong một sát na Thư Duệ vén khăn trùm đầu lên, nhìn đôi mắt sáng môi hồng trước mắt, Thư Duệ cảm thấy, hết thấy khó khăn này, cũng đáng rồi.

Buổi tối động phòng, mấy đứa Vĩnh Bách Vĩnh Chương cũng là náo loạn tượng trưng, Thư Duệ hôm nay đã đủ bị làm khó rồi, mọi người đều buông tha cho hẳn.

Lý Dục hâm mộ đầy mặt nhìn Thư Duệ đắc chí vừa lòng, nhìn lại Yên Nhiên, ngứa đầu thở dài, đêm dài đằng đẵng, ta còn phải nhịn đến bao giờ?

Lâm Khang Bình vỗ vỗ bả vai Lý Dục, cười nói: “Năm đó, ta cũng như vậy, từ từ chờ đi.”

Tử Tình vỗ Lâm Khang Bình một cái, nói: “Nói bậy cái gì đấy? Điều này cũng có thể nói với đứa nhỏ? Còn không đi chào hỏi đại ca bọn họ.”

Hôm nay Thư Duệ thành thân, Tử Tình đón Dư thị cùng Lâm Khang Kiện bọn họ vào thành, sợ bọn họ ngưỡng tay ngưỡng chân, chuẩn bị riêng một viện tử để cho bọn họ ở.

Lý Dục thấy nhóm người lớn bận rộn, lại tranh thủ thời gian dắt bàn tay nhỏ bé của Yên Nhiên, hai người khẽ khàng nói chuyện một lúc, lúc này mới lưu luyến mà hồi cung.

Sau khi hôn sự của Thư Duệ xong xuôi, không có mấy ngày lại tiễn Thư Ngọc đi, chẳng qua, lần này Yên Nhiên có Sở Sở làm bạn, cộng thêm loại chuyện này, đã là trải qua nhiều lần, cho nên, cũng không có đau buồn như hai lần trước. Tử Tình cùng Lý Dục thấy vậy, đều thở phào nhẹ nhõm.

Hai tháng sau, truyền đến tin tức Sở Sở có thai, Lâm gia cùng La gia lại là ăn mừng một phen, Tử Tình tách hộ tịch của Thư Duệ ra, cho bọn họ ba mươi vạn lượng bạc, để cho bọn họ tự xem xét đặt mua sản nghiệp.

Sở Sở còn thật không nghĩ tới Lâm gia giàu có như thế, lấy ra chính là ba mươi vạn lượng bạc trắng, bởi vì của hồi môn La gia cho Sở Sở cũng mới giá trị mười vạn lượng, La gia nhưng là kinh doanh mấy đời ở Kinh thành rồi, Lâm gia mới chỉ là mấy năm.

Trong nhà có Sở Sở, ban ngày lúc Thư Duệ đi làm, Yên Nhiên liền đi qua cùng Sở Sở, cùng làm chút đồ thêu thừa may vá, cùng học tập quản gia, bởi vì, Sở Sở cũng phải quản lý sản nghiệp của nàng và đám người trong viện tử. Hai cô tấu vừa nói vừa cười, Yên Nhiên cũng không cảm thấy thời gian trôi qua nhanh, trái lại Lý Dục, thấy Yên Nhiên không có dính dáng như trước đây, trong lòng còn rất mất mát mấy ngày liền.

Lại là một năm hoa đào nở, Lâm Khang Bình mang theo Tử Tình đi Khang Viên, để Yên Nhiên ở lại làm bạn với La Sở Sở có bầu sáu bảy tháng, chuyện này, có người cao hứng có người tức giận, cao hứng tất nhiên là Lý Dục, bởi vì Tử Tình cùng Lâm Khang Bình không có ở bên cạnh, hẳn có thể có nhiều thời gian ở cùng Yên Nhiên hơn. Dĩ nhiên, một chỗ này không thể đeo theo đám nha hoàn. Không vui, tất nhiên cũng có người.

Lúc này, Yên Nhiên đang theo cùng Sở Sở đi dạo ở hậu hoa viên, bởi vì Tử Tình trước khi đi đã dặn các nàng, mỗi ngày phải đi đủ thời gian bao lâu, như vậy, sau này sinh con mới có thể thuận lợi.

Lúc này, Chung Doanh sang đây thăm Sở Sở, biết được trong nhà một người lớn cũng không có, chỉ có một tiểu hài tử là Yên Nhiên ở cùng nữ nhi bảo bối của mình, trong bụng giận tím mặt, nói: “Lâm gia các người cũng quá không coi nữ nhi ta thành chuyện rồi, nào có để con dâu mang thai sáu bảy tháng ở nhà, bản thân đi hưởng thanh nhàn. Khuê nữ, đi về nhà cùng nương, để sau khi bà bà trở về, tự mình đến nhà chúng ta đón người.”

“Nương, người lại làm loạn cái gì, bà bà ta là đi ngắm hoa đào rồi, mấy ngày nữa là có thể trở lại ngay.” Sở Sở vội giải thích mấy câu.

“Đúng đó, thân gia đại nãi nãi, nương ta nói, mùa xuân rồi, muốn đi ra ngoài đạp thanh một chút, muốn nghe thanh âm hoa nở một chút, cha ta đành phải đi cùng nàng, lần này, chỉ là ở mấy ngày, thân gia đại nãi nãi yên tâm đi, cha nương ta nhất định sẽ trở về kịp thời.” Yên Nhiên giải thích.

”Cái gì, cái gì, nương người cũng quá lập dị đi, ngắm hoa đào nơi nào không có, còn nhất định đòi chạy ra ngoài thành, hậu hoa viên nhà người không phải có sao? Ta sống lớn như vậy, còn chưa từng nghe nói, chuyện nở hoa này, còn có thanh âm? Nương người rõ ràng chính là già mồm cãi láo.

Hai người lúc này, chỉ sợ đang trải qua loại cuộc sống tiêu dao như thần tiên đây mà.”

Chung Doanh nói xong thở dài, việc này, thật đúng là hâm mộ không được, Tử Tình người ta vừa nói muốn nghe thanh âm hoa nở, Lâm Khang Bình này không nói hai lời, lập tức bỏ mọi việc trong tay xuống, theo cùng nàng, đây nếu là đổi thành Gia nhà mình, còn không chứ mình điên rồi phải không?

Yên Nhiên nhìn Chung Doanh, nhớ tới vẻ mặt La Trì kia nhiều lần muốn chọc ghẹo nàng kia, bèn ngửa đầu, ngọt ngào mà nói với Chung Doanh: “Thân gia nãi nãi, không bằng, người cũng trở về nhà tìm La thúc thúc, bảo hắn cũng mang theo người đi, Khang Viên nhà ta, đầy núi đầy đồng, khắp nơi đều là hoa, thật sự là một vùng biển hoa nha. Còn có, người không những có thể nghe được thanh âm hoa nở, người còn có thể tận mắt thấy mưa hoa nha, thật sự, quá đẹp, quá rung động, Yên Nhiên không nói láo.”

Chung Doanh nghe xong, nói không động tâm là giả, ngắm hoa hay không trái lại là thứ nhì, mấu chốt là người kia chịu để tư thái xuống, theo cùng mình ngắm hoa. Chung Doanh động tâm tư này, đâu còn ngồi yên được? Ngay cả chuyện Sở Sở cũng vứt sang một bên rồi, hấp tấp trở về nhà.

Khó khăn lắm mới chờ đến La Trì vào nhà, Chung Doanh cũng bất chấp tiểu thiếp di nương bên cạnh, trực tiếp lôi La Trì vào phòng ngủ của mình.

“Muốn làm cái gì cũng không cần nóng lòng như thế chứ, ban ngày, còn chưa tối đâu?” La Trì lần đầu tiên thấy Chung Doanh chủ động như vậy, không nhịn được trêu ghẹo một câu.

May là Chung Doanh làm thê tử hẳn nhiều năm như vậy, nữ nhân nghe được những lời này, cũng không khỏi ửng hồng cả mặt, “Phi, người làm như người khác đều như người ý, nôn nóng như con khỉ, suốt ngày ham muốn mới mẻ không có đủ.”

“Ồ, không phải vì chuyện này, đang yên lành có cái gì không thể ở bên ngoài ngay trước mặt các nàng?” La Trì cũng có mấy phần tò mò, chẳng qua, giờ phút này thấy mặt phấn hồng của Chung Doanh, thật là có vài phần hứng thú.

Chung Doanh thấy hắn động tay động chân, đập tay của hắn, hỏi: “Ta muốn đi vào núi ngắm hoa đào một chút, nghe thanh âm hoa nở một chút, cũng muốn xem mưa hoa một chút. Người đi theo cùng ta được không?”

La Trì nghe để tay lên trán Chung Doanh, hỏi một câu: “Không có phát sốt mà? Sao đã nói mê sảng rồi? Đây từ xưa tới nay, còn chưa từng nghe nói, hoa nở còn có thanh âm, hoa còn có thể mưa? Điên rồi phải không?”

Chung Doanh nghe xong giận đến đẩy hắn ra, nói: “Biết ngay người như vậy mà, thân gia phu nhân người ta, Tử Tình nói muốn nghe thanh âm hoa nở, muốn xem mưa hoa, thân gia lão gia không nói hai lời, bỏ luôn mọi việc trong tay xuống, đi theo cùng nàng. Ngay cả Sở Sở của chúng ta cũng bỏ đấy, ngay cả nữ nhi bảo bối nhất cũng không mang theo. Người xem người, một chút tình thú cũng không có.”

511. Chương 514: Pn16, Yên Nhiên Xúc Động

La Trì vừa nghe Lâm Khang Bình theo cùng Tử Tình, chỉ hai người bọn họ đi Khang Viên, liền bầm câu: “Phúc khí của người này cũng không nhỏ, người so sánh với người, thật là tức chết người.”

Ngày hôm sau, sau khi lâm triều, vẫn là Văn Tam và La Trì theo cùng Lý Hãn ở thư phòng, thông thường ba người ở thời điểm này, thái giám trong thư phòng liền tự động đi ngoài cửa canh giữ.

Lý Hãn thấy La Trì mấy lần muốn nói cái gì, lại nheo lại, nhìn lại nhìn, ở lần thứ tư, Lý Hãn cuối cùng mở miệng, “Muốn nói cái gì thì nói thẳng, không cần ấp a ấp úng, trẫm không muốn thấy cái bộ dạng này của người.”

“Chủ tử, người từng nghe thanh âm hoa nở, xem mưa hoa chưa?”

“Văn Tam, đi qua xem hắn, có phải lên cơn sốt nói mê sảng hay không? Nếu không, chính là điên rồi hay sao?”

Văn Tam nghe xong quả thật tới gần La Trì, “Đi đi đi, ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh đây, ta vừa nghe cái này, cũng là phản ứng giống như các người, làm hại cộp cái kia nhà ta cũng là phát điên với ta hồi lâu, trực tiếp đuổi ta ra ngoài. Nhưng là, thật sự là có nam nhân như vậy, nghe nữ nhân của mình yêu cầu cái này, không nói hai lời, liền theo cùng nữ nhân đi, các người tin không?”

“Trừ Lâm Khang Bình, không có người thứ hai.” Lý Hãn hồi lâu nói.

“Chủ tử thật đúng là chủ tử, nếu không sao nói người là chủ tử cơ chứ, làm sao đoán một phát đã trúng? Aiz, hai người này, thật đúng là tiêu dao tự tại, khó trách ban đầu, Lâm Khang Bình điều kiện gì cũng không nói, chỉ yêu cầu người để cho hắn tự do.” La Trì cảm khái nói.

“Ý của người là, là muốn trầm lại tìm hắn trở về, làm việc cho trầm?” Lý Hãn nhìn La Trì một cái.

“Đừng, Gia, cũng đừng. Ta không có ý này. Ta trước kia, thật là có mấy phần không phục, cảm thấy Tăng gia muội muội tướng mạo tài hoa như vậy, gả cho một nô tài như Lâm Khang Bình, thật đúng là uất ức nằng. Hôm nay nghĩ đến, hắn là ta sai lầm lớn rồi, hóa ra, cõi đời này, có thể hiểu nằng, có thể khẳng khái một mực đối với nằng như vậy, trừ Lâm Khang Bình, thật đúng là không có người khác. Ít nhất, ta là không làm được.” La Trì thở dài nói.

Nhân duyên trong đó, Văn Tam đã sớm hiểu thấu đáo rồi, nói: “Cho nên, ta mới nói, nằng là nữ nhân thông minh, biết cả đời này, cái gì đối với mình quan trọng nhất. Tài phú, địa vị hay cái gì khác, cũng là có thể thông qua sự thông minh và cố gắng của mình đi tranh thủ, bởi vậy lúc này, người ta cũng không để lỡ cái gì, đây mới gọi là trí khôn.”

“Aiz, cũng khó trách người ta thường nói, chỉ ao ước uyên ương không ao ước làm tiên, sao ta lại không có vận khí tốt như vậy, gặp được một nữ nhân tốt như vậy?” La Trì lại lần nữa thở dài nói.

“Gặp được có ích lợi gì, không giành được cũng là uổng công.” Lời này, Văn Tam cùng Lý Hãn đồng thời nói trong lòng.

Yên Nhiên đâu có biết, bởi vì mấy câu nói đùa của mình, lại nhắc lên gợn sóng không nhỏ, làm cho ba người có quyền thế nhất Đại Phong triều, ở trong thư phòng tôn quý nhất Đại Phong triều, từng người cảm khái một phen.

Ngày hôm đó, Lâm Khang Bình đang mang theo Tử Tình ngắm hoa ở lương đình giữa sườn núi, Tử Tình vừa cùng Yên Nhiên học chút vẽ vờ, nhất thời tâm huyết dâng trào, cũng muốn vẽ vài nét bút, Lâm Khang Bình đành phải ở một bên mài mực, pha màu, làm công việc của thư đồng, cũng là rất say mê.

Lúc này, dưới sườn núi có ba người tới, Tử Tình cho là thư sinh đáp thanh, đang định thu dọn đồ đạc né tránh, không nghĩ tới bên cạnh đột nhiên nhảy ra một người, cướp bức tranh của Tử Tình, nói: “Ta nhìn một cái, người vẽ thứ tốt gì?”

Tử Tình vừa nhìn, ấy thế mà lại là La Trì, thấy hắn cướp lấy bức tranh trong tay mình, có chút tức giận hỏi: “Đã thành thân gia rồi, làm sao vẫn không đứng đắn như vậy?”

Lâm Khang Bình nhanh tay, cướp lại bức tranh của Tử Tình, bởi vì, bức tranh của Tử Tình, căn bản không thể gọi là bức tranh, là vẽ xấu đích thực, không thích hợp cho người ngoài nhìn.

“Sao các người biết chúng ta ở nơi này?” Tử Tình hỏi.

“Còn nói sao, người vừa tâm huyết dâng trào, muốn tới nghe thanh âm hoa nở gì đó, làm cho kinh thành bao nhiêu phu thê người ta không hòa thuận? Chọc giận bao nhiêu nam nhân?” La Trì oán trách nói.

Lời này, Tử Tình thật là có chút nghe không hiểu, vẫn là Văn Tam giải thích một câu: “La đại nãi nãi đi thăm nữ nhi nằng, biết các người tới đây, trở về cũng nhất định lèo nhèo với La Trì, bảo La Trì cũng theo cùng nằng tới nghe thanh âm hoa nở gì đó nhìn mưa hoa gì đó? Truyền ra ngoài, rất nhiều quý phụ ở Kinh thành cũng muốn học mới mẻ một lần, năn nỉ vợ chồng của mình dẫn bọn họ đi ra ngoài đáp thanh.”

Tử Tình nghe xong, tức giận tới mức cắn răng, chắc chắn là Yên Nhiên không có làm chuyện tốt, Yên Nhiên lúc này, đang theo cùng Sở Sở tản bộ ở hậu hoa viên, liền tiếp hắt xì hơi hai cái, nhìn trời, nói: “Người nào đang nhắc tới ta đây?”

Sở Sở chỉ trún nàg cười nói: “Tiểu nghịch ngợm, trừ Tiểu Dực, còn có thể là ai?”

“Không phải, ta cảm giác được, khẳng định không phải.”

“Vây chính là cha nưòng rồi.” Sở Sở thuận miệng nói.

“Ừm, chính là cha nưòng, gần đây ta làm sai cái gì sao? Ta không trêu chọc đến cha nưòng chứ nhỉ?” Yên Nhiên vội hỏi.

Sở Sở cũng cười, ở cái nhà này, Tử Tình là đứng hàng thứ nhất, thứ hai chính là Yên Nhiên, sau đó mới đến lượt mấy nhi tử, chẳng qua, mọi người cũng đều quen rồi.

“Ngày kia Vĩnh Tương nhà tiểu cữu nưòng đầy tháng, cha nưòng nên trở về rồi nhỉ? Nếu không, Tiểu cữu sẽ mất hứng.” Yên Nhiên hỏi.

Phó thị sau khi Tử Hỉ trở về, lại sinh ba đứa nhỏ, hôm nay cũng là ba nhi tử hai nữ nhi, bởi vì Phó thị từng nói đùa, sinh ít không thích hợp, thu ít tiền biếu ít, bởi vì đứa nhỏ Tăng gia sinh ra, từ đây tháng đến thành thân, cũng là lễ theo đứa đầu tiên, Phó thị vẫn cười nói nàg lỗ rồi, chỉ nhà nàg ít đứa nhỏ, lúc này, cũng một hơi sinh ba đứa, lúc này mới nói không sinh thêm nữa.

“Ừm, nghe nói, tiểu di bọn họ cũng sẽ trở lại ở một đoạn thời gian, cha nưòng nhất định là phải trở về rồi.” Sở Sở nói.

Tử Vũ đi Sơn Tây, oán trách nói không thích mãi, bởi vậy lúc này, nghe nói lại có, muốn trở lại kinh thành tới ở một đoạn thời gian, vẫn là thích ở cùng chỗ với nhà mẹ đẻ, còn nói muốn mang Hạ Văn Xương vào kinh thành, để cho hắn vào Văn Sơn thư viện đọc sách.

Ngoài ra, Tử Vũ còn dự định trở lại tìm Lý Dực cầu tình, tốt nhất có thể để cho Hạ Cam Vĩnh ở lại phụ cận kinh thành, như vậy cũng tiện cho một nhà đoàn tụ. Dĩ nhiên, tâm tư này của Tử Vũ, Tử Tình bọn họ lúc này còn không biết đâu.

Yên Nhiên đang nói đùa cùng Sở Sở, mấy đứa Vĩnh Huyền tới, thấy Yên Nhiên cười nói: “Đang muốn đi tìm người đấy, Tam tỷ tỷ trở về rồi, nói là muốn tìm chút dưa chua nhà người ăn, người không đi thăm Tam tỷ tỷ sao?”

Vĩnh Lăng là thành hôn vào cuối năm ngoái, nhà chồng cũng là ở Kinh thành, họ Tề, gia ông là thị độc học sĩ Hàn Lâm viện, thư hương môn đệ chân chính, giao tình với Thiệu gia rất sâu, chính là Thiệu gia ở giữa dẫn đường, bây giờ Lưu thị là quá thử phào nhẹ nhõm rồi, ba nữ nhi đều gả ra ngoài, nhà chồng cũng đều không tệ, nữ tế cũng đều không tệ, biết tiến tới.

Tăng gia này, thông qua quan hệ thông gia, hôm nay ở Kinh thành, cũng có mạng lưới quan hệ rắc rối phức tạp rồi, tấn thăng thành đại hộ Kinh thành rồi, tuy không phải là cố ý làm nên, nhưng mà, mọi chuyện đều phát triển theo hướng tốt.

Yên Nhiên nghe nói Vĩnh Lăng trở lại, liền lôi kéo Sở Sở cùng vào nhà Tử Phúc, Vĩnh Lăng này, cũng là theo cùng Yên Nhiên và mấy đứa Vĩnh Huyền chơi đùa không ít, tình cảm tất nhiên tương đối sâu.

Lúc Yên Nhiên đi vào, Vĩnh Lăng đang nói với Lưu thị quy củ nhà chồng nhiều, không thích ứng, bị Lưu thị khiển trách một trận. Thấy mấy đứa Yên Nhiên tiến vào, Lưu thị lôi kéo Sở Sở hỏi cả buổi, bụng nặng hay không, có cái gì muốn ăn, còn có bao lâu thì sinh, bà đỡ đã tìm xong chưa.... Mấy đứa Vĩnh Lăng liền nhân cơ hội trốn sang một bên thì thầm với nhau.

“Yên Nhiên muội muội, quy củ của gia đình đại hộ thật nhiều, đến cả gia đình như Tề gia, ta còn không thích ứng, người muốn vào trong cung, sẽ có nhiều gian nan.” Tính tình Vĩnh Lăng vẫn luôn hoạt bát, không thích bị câu thúc. Cho nên, mới có chút va chạm.

“Không sao, Lý Dực thương Yên Nhiên như vậy, nhất định không thể để cho muội muội chịu ảm ức.” Vĩnh Huyền nói.

“Nhưng là, nam nhân phải đi ra ngoài làm việc, đâu có nhiều thời gian cùng người? Mỗi ngày trừ sớm tối thỉnh an, người ta ăn cơm, ta còn phải đứng ở một bên chia thức ăn, người ta ăn no, ta còn phải ở trước

mặt người ta tiếp chuyện, sợ câu nào nói sai, người ta còn mất hứng, aiz, sớm biết như thế còn không bằng không thành thân đâu.” Vĩnh Lăng thở dài.

“Tam tỷ, ta thế mà nghe nói Tam tỷ phụ dối với người không tẹ, không thành thân, người bỏ được?” Vĩnh Cẩm cười nói.

Vĩnh Lăng nghe xong đỏ mặt, nhéo mặt Vĩnh Cẩm nói: “Muốn chết, một nữ nhi gia như ngươi, lại có thể nói lời như thế. Cẩn thận Tam nương nghe thấy sẽ đánh ngươi.”

Yên Nhiên đối với mấy cái này không quá để ý, nàng để ý chính là lời oán trách của Vĩnh Lăng, Tề gia này chỉ là gia đình thi thư, quy củ đã làm cho Vĩnh Lăng không chịu được, vậy còn Hoàng gia? Tiểu Dục ca ca bận rộn như vậy, là muốn làm đại sự, một mình mình ở trong tường vây cao cao đó, lại sẽ là cái gì đợi chờ mình?

Nghe nói, mẫu hậu của Lý Dục, quan hệ với Lý Dục, vẫn không liên quan, Yên Nhiên mặc dù chưa từng gặp mẫu hậu này, nhưng mà, cũng biết nàng ta từng làm khó Lý Linh cùng Lý Dục không ít, mình tiến vào, không phải là chỉ chờ hãm hại?

Đây là lần đầu tiên Yên Nhiên chính thức mà đối diện với hôn sự của Lý Dục, Vĩnh Liên Vĩnh Dung trước kia cũng chưa từng nói với Yên Nhiên những điều này, Lâm gia cũng không có quan hệ bà tước, Thẩm thị bên kia, đối với mấy nàng dâu, cũng luôn là khoan dung, chưa bao giờ bày ra vẻ gia bà chờ các con dâu hầu hạ. Cho nên, Yên Nhiên căn bản chưa từng nghĩ tới vấn đề quan hệ bà tước này.

Đại tẩu La Sở Sở mới cưới, vừa vào cửa, mẫu thân cũng không lập quy củ gì, ngược lại quản gia ném cho các nàng, bản thân và phụ thân đi ra ngoài trốn thanh tĩnh. Nhưng là, mới vừa rồi một phen nói của Vĩnh Lăng, thật sự là đáng sợ, mình nên làm cái gì bây giờ?

Vĩnh Huyền thấy Yên Nhiên ỉu xìu rồi, đẩy Vĩnh Lăng còn đang lú lo oán trách một cái, nói: “Tam tỷ tỷ, người nói nữa, Yên Nhiên muội muội sẽ bị dọa khóc rồi.”

Vĩnh Lăng lúc này mới chú ý tới sắc mặt Yên Nhiên không đúng, ngược ngùng cười cười, nói: “Muội muội cũng đừng để ở trong lòng, người với người là không giống nhau, có lẽ, Hoàng gia này, không có những thứ quy củ lớn này đâu, có lẽ, gặp được một Hoàng hậu để nói chuyện cũng không chừng.”

Lời này, nghe như dỗ trẻ con, Yên Nhiên tất nhiên sẽ không tin, trong thiên hạ này, còn có thể có nhà ai quy củ lớn hơn Hoàng gia? Yên Nhiên lần đầu tiên nghĩ, nếu như Tiểu Dục ca ca không phải là hoàng tử, sẽ tốt biết bao nhiêu!

Từ nhà Tử Phúc đi ra, Sở Sở thấy thần sắc Yên Nhiên không đúng, hỏi mấy lần, Yên Nhiên cũng không nói nguyên do gì.

Hai người trở về nhà, vừa lúc thấy Lý Dục vào cửa.

Sở Sở nghĩ tới, vấn đề của Yên Nhiên, sợ rằng chỉ có thể giao cho Lý Dục rồi, liền dặn dò mấy đứa Đại Đào mấy câu, bản thân vịn nha hoàn trở về phòng nghỉ ngơi.

512. Chương 515: Pn17, Trắc Vương Phi

Lý Dục thấy thần sắc Yên Nhiên không giống ngày thường, thấy mình chẳng những không có một chút vui mừng ngược lại là rất u oán mà nhìn chằm chằm vào hai mắt hắn, không khỏi trầm nghĩ, hai ngày này mình làm sai cái gì sao?

Lý Dục đi theo Yên Nhiên vào cửa, phát phát tay, mấy đứa Đại Đào mấy chỉ đành phải đứng ở cạnh cửa coi chừng.

“Muội muội hình như không thoải mái trong lòng, muội muội sao thế?” Lý Dục hỏi thẳng.

“Không có gì.” Yên Nhiên gục ở trên kháng bàn, đột nhiên cảm thấy đối với cái gì cũng đều hứng thú rồi, uể oải mà trả lời.

“Muội muội, các người mới từ nơi nào trở lại ?” Lý Dực bắt đầu nói bóng nói gió.

“Đi thăm Tam tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ mới từ nhà chồng trở lại.”

Vĩnh Lăng, mình cũng không đắc tội nàng ấy nha? Không thể nào gây khó dễ cho mình đi? Lý Dực trầm nghĩ.

“Thế muội muội gặp được nàng, hẳn là rất vui mừng nhỉ?” Yên Nhiên cứ oán trách các tỷ tỷ xuất giá rồi, là khó được về nhà một lần, một năm cũng không gặp nhau được mấy lần, cho nên, Lý Dực mới có câu hỏi vừa rồi.

“Nhưng là, Tam tỷ tỷ dường như không vui, nói Tề gia nhiều quy củ, Tam tỷ tỷ không thích.”

Tìm được mấu chốt vấn đề rồi, Lý Dực lôi kéo tay Yên Nhiên, nhìn vào mắt Yên Nhiên, nghiêm nghị hỏi: “Muội muội cũng không thích nhiều quy củ?”

Yên Nhiên không dám ngẩng đầu nhìn Lý Dực, cúi đầu yếu ớt mà lẩm bầm một câu: “Người nào có thể thích nhiều quy củ?”

“Nhiều quy củ cũng không có cái gì, quen là tốt rồi, Hoa ma ma không phải là đã dạy người cả rồi sao?” Lý Dực đau lòng mà sờ sờ tóc Yên Nhiên.

“Ca ca, ta sợ ta làm không tốt, không bằng, ca ca, người cưới một đại gia khuê tú khác giống như Sở Sở tỷ tỷ?” Yên Nhiên dù sao cũng là tính tình trẻ con, cho là hôn nhân là có thể tùy thời đổi ý.

“Làm càn, ta không đồng ý.” Lý Dực mắng một câu, thấy Yên Nhiên mở to hai mắt, có chút sợ mà nhìn hắn, Lý Dực đột nhiên nghĩ đến ánh mắt nai con lúc hắn đi săn.

Trong lòng thở dài, cũng ngồi xuống trên kháng, ngồi xuống bên cạnh Yên Nhiên.

“Nhưng là, người đã đáp ứng ca ca, muốn cả đời ở bên ca ca, muội muội nếu đổi ý, ca ca sẽ đau lòng. Muội muội nhẫn tâm để cho ca ca đau lòng sao? Để cho ca ca một mình ở trong phòng lạnh như băng, ngay cả người nói chuyện cũng không có?” Không thể không nói, Lý Dực là khá hiểu Yên Nhiên

Quả nhiên, Yên Nhiên nghe lời Lý Dực nói, nhìn Lý Dực, Lý Dực mang đầy hi vọng mà nhìn Yên Nhiên, mong đợi Yên Nhiên đáp ứng hắn, hứa hẹn với hắn.

“Ca ca, mẫu hậu kia cũng không phải là mẹ đẻ người, mấy lần gây khó khăn cho người, không phải là muốn cho nhi tử của nàng làm thái tử sao? Ca ca, không bằng người đi nói cho phụ hoàng, người không muốn làm thái tử, người chuyển từ trong cung ra, có được không?” Lúc này đổi thành Yên Nhiên mang đầy hi vọng mà nhìn Lý Dực.

Lý Dực nghe xong sợ hết hồn, vội bịt miệng Yên Nhiên, khoát khoát tay, thấy Yên Nhiên gật đầu, mới buông lỏng nàng ra.

“Những lời này, là ai dạy người?” Lý Dực tất nhiên hiểu, lấy tâm trí một đứa nhỏ mười hai tuổi như Yên Nhiên, chỉ sợ là không nghĩ tới chỗ đó.

“Tam tỷ tỷ nói, Tam tỷ tỷ nói, bởi vì nguyên nhân này, mẫu hậu nhất định sẽ gây khó khăn cho ta.” Yên Nhiên nhớ tới lời Vĩnh Lăng nói vừa rồi, vẫn còn có chút sợ.

“Đừng sợ, ca ca sẽ che chở người, sẽ không để cho người ức hiếp người.” Lý Dực nắm bàn tay nhỏ bé của Yên Nhiên, dùng lên mấy phần sức lực.

Vĩnh Lăng đáng chết này, không có chuyện gì nói những thứ này với một đứa nhỏ mười hai tuổi làm gì, làm Lý Dực thất vọng nhất chính là, Yên Nhiên lại dao động, điều này nói rõ, Lý Dực hẳn ở trong lòng Yên Nhiên còn không phải là quan trọng nhất, trong lòng Yên Nhiên, đối với hắn, chỉ sợ còn còn không có tình cảm nam nữ, có chỉ là tình huynh muội.

Nghĩ tới đây, Lý Dực một mặt may mắn, may mắn mình hạ thủ sớm, đính hôn rồi, một mặt, lại hơi có chút hao tâm tổn sức, mình đối với Yên Nhiên, dù sao bỏ ra nhiều như vậy, nhưng là, không có được hồi báo

cùng cấp, sau này, phải làm như thế nào, mới có thể làm cho nàng đối với mình sinh ra loại tình cảm nam nữ không muốn xa rời kia đây?

Yên Nhiên thấy Lý Dục cau mày, theo thói quen muốn vượt lên cho Lý Dục, lần này Lý Dục không có ngăn cản nàng, chẳng qua là thừa cơ hướng dẫn, nói: “Muội muội người xem, người nếu không ở bên ca ca, ca ca tức giận, cũng không có ai an ủi ca ca, chẳng lẽ người thật sự mong muốn, ca ca cưới một nữ nhân khác? Nói như vậy, ca ca sẽ không thể tới thăm muội muội rồi, muội muội cũng phải gả cho một nam tử xa lạ, đến một địa phương xa lạ, từ đó về sau, cũng không thể gặp lại ca ca nữa, người nếu bị ức hiếp, người không thể nói cho ca ca, ca ca cũng không thể giúp người ra mặt, lúc người chảy nước mắt nhớ ca ca, ca ca đang ở bên cạnh nữ nhân khác, như vậy người cũng muốn sao?”

Yên Nhiên nhắm mắt vừa nghĩ, phảng phất nhìn thấy tình cảnh thê thảm mình đang bị ức hiếp, núp ở một bên khóc nức nở, mà Lý Dục lại tăng thêm một câu, “Muội muội cảm thấy có thể tìm được một người còn thương người hơn ca ca, một người thương người hơn Phụ hoàng sao? Lời muội muội nói ngày hôm nay, ca ca quá thất vọng rồi.”

Yên Nhiên nghe xong chủ động ôm lấy Lý Dục, nói: “Ca ca, là muội muội sai rồi, sau này muội muội không bao giờ nói lời như vậy nữa.”

Yên Nhiên không cần suy nghĩ, là biết thế gian này, đúng là thật khó tìm được một người đối tốt với nàng hơn Lý Dục, tựa như phụ thân đối với mẫu thân.

“Vậy ca ca vô luận làm cái gì, muội muội đều ở bên cạnh ca ca?” Lý Dục nhân cơ hội đưa ra yêu cầu của mình.

Yên Nhiên đáng thương, chút manh nha phản kháng kia còn không có nảy sinh đã bị Lý Dục bóp chết rồi. Xem ra, phải thỏa đáng mà truyền bá cho Yên Nhiên chút ý thức nguy hiểm, chuyện trong cung trước kia Lý Dục luôn ngại bản, ngại độc, không muốn để cho Yên Nhiên tiếp xúc những thứ này, nhưng là, một ngày nào đó là phải lớn lên, là phải chiến đấu cùng hắc, tâm tư quá mức đơn thuần, sao có thể ứng phó được?

Chẳng qua, những tâm tư giữa đám nữ nhân, Hoa má má nghiền ngẫm thấu đáo, xem ra, còn cần thiết để cho Hoa ma ma tốn nhiều chút tâm tư rồi. Lý Dục thầm nghĩ.

Lý Dục lại cùng Yên Nhiên vành tai và tóc mai chạm vào nhau một hồi, thấy nụ cười trên mặt Yên Nhiên sáng sủa, lúc này mới không nở mà rời đi.

Ai ngờ hồi cung một chuyến, một cú sét đánh giữa trời quang, mẫu hậu phái người mời hắc đi một chuyến, lại có thể là cưới Trắc Vương Phi cho hắc, bởi vì lẽ ra, mỗi hoàng tử đều có thể cưới hai trắc Vương Phi, năm nay Lý Dục đã mười tám rồi, nếu đổi lại hoàng tử khác, đứa nhỏ cũng ra đời rồi, hắc nhân nhả hai năm, đã đủ khoan dung với hắc rồi.

Lý Dục không có cách nào trực tiếp nói không với mẫu hậu, lễ giáo không cho phép, hắc chỉ có thể đi tìm Lý Hãn, nhưng Lý Hãn vỗ bờ vai của hắc nói, trước khi hắc còn không có đủ cường đại, không thể để cho người khác bắt được nhược điểm của hắc, đó sẽ là trí mạng.

Lý Dục chóng mặt mà từ chỗ Lý Hãn trở lại, như thế nào mới có thể giải thích tất cả với Yên Nhiên đây? Như thế nào mới có thể để cho Yên Nhiên an tâm đợi hắc thêm mấy năm nữa?

Lý Dục đứng ngồi không yên đi tới đi lui ở trong phòng, giận đến đập phá mấy ly trà, thái giám tâm phúc rỉ tai với hắc mấy câu, lo lắng có người mật báo với mẫu hậu, Lý Dục lúc này mới ngồi yên, bắt đầu nghĩ đối sách.

Trắc Vương Phi này không cưới là không được, người được chọn này, sợ rằng mẫu hậu đã sớm định rồi, cố ý không có thả tiếng gió ra, chính là muốn đánh hắc một cái không ứng phó kịp.

Lý Dục một đêm không hề ngủ yên, trời vừa sáng, gồng gượng chống đỡ như bình thường vào thượng thư phòng, sau khi từ thượng thư phòng đi ra ngoài, liền xuất cung, đi tới Khang Viên.

Lâm Khang Bình thấy Lý Dục, nhìn Tử Tình nói: “Muốn tìm một chỗ an tĩnh qua mấy ngày thanh tĩnh cũng là khó khăn, vừa tiến ba pho tượng đại thần đi lại tới một pho tượng tiểu thần.”

Tử Tình vội nháy mắt với Lâm Khang Bình, ân cần hỏi Lý Dục: “Dục Nhi lại gặp phải việc khó rồi?”

Tử Tình vốn là nặng lòng với Lý Dục, thương yêu hẳn những năm này, bây giờ thành nữ tể của mình, tất nhiên càng quan tâm hơn.

“Nương, ta phải cưới trắc Vương Phi rồi.”

“Cái gì? Người nói cái gì?” Lâm Khang Bình nhất thời khó có thể tiếp nhận, hẳn cũng là đối với nữ nhi nhà mình quá mức thương yêu, cộng thêm mình cùng Tử Tình những năm này sống thế giới hai người như keo như sơn, nên đã quên nam nhân vốn là nên tam thê tứ thiếp.

Tử Tình lại trừng mắt liếc hẳn một cái, nói: “Trước hết nghe lời Dục Nhi nói một chút đi.”

Lý Dục kể lại tất tần tật sự việc ngày hôm qua cho Tử Tình, ngay cả cuộc nói chuyện của hắn cùng Lý Hân cũng không có bỏ sót, hẳn hiện tại chỉ muốn lấy được sự thông cảm của Tử Tình, như vậy, mới có hi vọng lấy được sự thông cảm của Yên Nhiên.

Lâm Khang Bình nghe xong cũng là trầm tĩnh lại, lúc này, hắn đã hiểu được, Lý Dục cưới trắc Vương Phi, là thế tất phải làm, nào có một hoàng tử chỉ cưới một chánh thê? Không nói hoàng tử, chính là nam tử gia đình bình thường, cũng sẽ có thông phòng, tiểu thiếp, di nương một đống lớn, tựa như Vĩnh Liên, gả vào Chung gia, Chung Thiếu Bân đối với nàng, cũng coi như thương yêu cưng chiều có thừa, nhưng là, trong lúc Vĩnh Liên mang thai, không giống nhau cũng sắp xếp thông phòng? Chỉ có xuất thân từ nhà nông như Tăng gia, mới có thể giáo dục con mình không lấy thiếp.

Huống chi, Lâm Khang Bình cảm thấy Lý Hân nói hết sức có lý, nếu như Lý Dục khư khư cố chấp, sẽ chỉ mang đến phiền toái vô cùng vô tận cho chính hắn và Yên Nhiên, kết quả này, so sánh với việc Lý Dục cưới trắc Vương Phi càng làm người ta lo lắng hãi hùng hơn.

“Vậy thì theo phụ hoàng cùng mẫu hậu người, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, chẳng qua là, trong lòng người phải hiểu rõ, nói thế nào với Yên Nhiên, chúng ta không muốn nhìn thấy đứa nhỏ bị ầm ức, còn có, nếu như người không thể che chở Yên Nhiên chu toàn, không bằng sớm buông tay đi.” Tử Tình nói.

“Việc này không được, tuyệt đối không được.” Lý Dục và Lâm Khang Bình đồng thời nói.

Tử Tình liếc nhìn Lâm Khang Bình, ngay cả Lý Dục cũng lần đầu tiên mang đầy cảm kích nhìn Lâm Khang Bình, nói: “Đa tạ phụ thân thành toàn.”

“Ta không phải là thành toàn người, là bởi vì, Yên Nhiên đã đính hôn rồi, lúc này nếu thoái hôn, trong thiên hạ, còn ai dám cưới nàng? Chẳng lẽ nữ nhi của ta phải cô độc mà sống hết quãng đời còn lại? So với cái này, ta tình nguyện nàng gả cho người.” Lâm Khang Bình có mấy phần tức giận nói, thật sự là hối hận sớm để cho nữ nhi đính hôn rồi.

Tử Tình nghe xong chợt bừng tỉnh, chẳng phải là một sự việc như vậy? Sự việc bức đến nước này, Yên Nhiên không gả cũng phải gả rồi, cũng sống tốt hơn để cho nàng xuất gia làm ni. Ít nhất, Lý Dục đối với Yên Nhiên, vẫn là thật lòng, Lý Hân đối với Yên Nhiên, xem ra cũng là có mấy phần ưa thích, có hai người bọn họ che chở, hẳn là sẽ không quá tệ đi?

Tử Tình đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Cái này, người nếu muốn cưới thiếp, có phải cũng sinh một đống thứ tử thứ nữ hay không?”

Tử Tình cũng là đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, đệ đệ của Lý Dục có một đống, hôm nay chỉ vì một vị trí kia, mỗi bên giấu tâm cơ. Tương lai, giữa con cái của Lý Dục vì một vị trí này, lại muốn phân tranh không ngừng, đấu tới đâu đi, khi nào mới có một lúc an bình?

513. Chương 516: Pn18, Băng Hỏa Lương Trọng Thiên

“Nương, yên tâm, trong mấy năm này, ta sẽ không cần đứa nhỏ, ta sẽ không để cho người khác uy hiếp được địa vị của muội muội, nhi tử đầu tiên, cũng chỉ có thể là của muội muội. Việc này, ta sẽ không nhượng bộ

nữa.” Lý Dục nghiêm nghị đáp.

Thấy Tử Tình cùng Lâm Khang Bình thông cảm cho hẳn rồi, Lý Dục cũng thở phào nhẹ nhõm, kế tiếp, hẳn muốn gặp chính là Yên Nhiên, nghĩ đến Yên Nhiên, Lý Dục chốc lát cũng không thể ngồi yên rồi, vội cáo từ Tử Tình, giục ngựa vào thành.

Không nói Tử Tình và Lâm Khang Bình vội thu dọn đồ đạc muốn vào thành, muốn về thăm nữ nhi bảo bối của mình. Lý Dục đã vào Lâm gia, thấy đôi mắt to trong suốt của Yên Nhiên đầy mừng rỡ nhìn hẳn, trong đầu đã nghĩ sẵn xong, trong lúc đột nhiên không nói ra lời, điều này quá tàn nhẫn. Ngày hôm qua còn nói lời thề son sắt, mình không cưới nữ nhân khác, lúc này mới một ngày, đã thay đổi rồi, Lý Dục thật sự không đành lòng để cho đôi mắt to trong suốt này mờ hồ nước mắt.

Nhưng lời này, dù sao cũng phải nói ra, nếu không, Yên Nhiên nghe được tin tức từ chỗ người khác, hiểu lầm hẳn, chỉ sợ càng thương tâm rơi lệ hơn thôi.

Nghĩ tới đây, Lý Dục đuổi người trong phòng ra ngoài, thay bằng Hoa ma ma gác ở cửa, bản thân lôi kéo tay Yên Nhiên, hai người song song ngồi ở trên kháng, bởi vì từ nhỏ thân mật quen rồi, Yên Nhiên đối với hành động dắt tay của Lý Dục vẫn không có cảm thấy có chỗ nào không ổn, chẳng qua, trái lại cũng biết tránh người ngoài một chút, chủ yếu là Lý Dục, sợ ảnh hưởng tới khuê dự của Yên Nhiên.

Lúc này, Lý Dục vuốt vuốt bàn tay nhỏ bé của Yên Nhiên, hỏi nhảm một chút hôm qua cơm có ăn được không, ngủ có được không..., Yên Nhiên nhất nhất đáp, nhìn Lý Dục, hỏi: “Ca ca có lời khó xử gì muốn nói với muội muội sao?”

Lý Dục kinh dị đối với sự nhạy cảm của Yên Nhiên, Yên Nhiên vểnh miệng lên nói: “Mỗi lần ca ca tức giận hoặc là khó xử, sẽ như vậy, lôi kéo tay muội muội, hỏi trước một đồng lời râu ria. Ca ca muốn nói cái gì, cứ nói đi, Yên nhi nhất định đứng ở bên ca ca.”

“Thật? Bất luận ca ca nói gì, làm cái gì, người cũng không được tức giận. Chỉ cần nhớ kỹ, trong lòng ca ca, Yên nhi là quan trọng nhất?” Lý Dục để đỉnh đầu ở trên đầu Yên Nhiên, Lý Dục nhìn thấy lông mi rất dài của Yên Nhiên tựa hồ đang run rẩy, quỷ thần xui khiến mà phủ miệng hôn tới.

Đây là một loại thể nghiệm chưa bao giờ có, chỉ cảm thấy toàn thân tê tê dại dại, trong phòng an tĩnh cực kỳ, Yên Nhiên càng là xấu hổ đỏ bừng mặt. Lý Dục trước kia, nhiều nhất là nắm tay nàng, ôm nàng, cũng từng hôn trán nàng như chuồn chuồn lướt nước, giống như cha nường và các ca ca, nhưng là, nụ hôn của Lý Dục hôm nay, là cái cha nường cùng các ca ca chưa bao giờ làm với Yên Nhiên.

Lý Dục buông Yên Nhiên ra, thấy Yên Nhiên cúi đầu. Ngay cả cổ tựa hồ cũng đỏ rồi, liền dời lên đầu Yên Nhiên. Hai người lại trán kề sát trán lần nữa, nhìn thấy đôi môi hồng như quả đào mật của Yên Nhiên, không nhịn được lại phủ lên lần nữa.

Hoa ma ma ở bên ngoài, đột nhiên nghe thấy trong phòng quá yên tĩnh, một tí tiếng nói chuyện cũng không có, cảm thấy có mấy phần không thích hợp, chẳng qua. Nàng cũng không dám nhìn lên, lại lo lắng chủ tử làm chuyện sai, liền dùng sức ho khan mấy tiếng. Âm hiệu Lý Dục.

Lý Dục nghe thấy tiếng ho khan bên ngoài, trong bụng cả kinh, giờ mới hiểu được mình là đang làm cái gì, phải biết rằng, muội muội mới là một tiểu cô nương mười hai tuổi nha; “Đáng chết, muốn chết, ta đây là đang làm cái gì vậy?” Lý Dục thật muốn vả miệng mình một cái.

Lý Dục buông lỏng Yên Nhiên ra, thở hổn hển mấy hơi, bình phục tâm tình của mình xuống, nói với Yên Nhiên: “Muội muội, thật xin lỗi, ca ca kim lòng không đậu, chuyện ngày hôm nay, không thể nói cho bất cứ người nào. Còn có sau này, trừ ca ca, không cho để cho nam nhân khác chạm vào người như vậy, nhớ chưa?” Đến lúc này, Lý Dục vẫn còn không quên dặn dò Yên Nhiên một lần.

Yên Nhiên dù bé như thế nào, cũng có lòng xấu hổ, biết Lý Dục đối với nàng như vậy, là không giống như với người khác, loại chuyện này, nàng làm sao có thể nói ra? Bèn gật đầu.

“Nụ hôn đầu của ca ca cho người, sau này, ca ca cũng sẽ chỉ hôn một mình người, cho dù ca ca có nữ nhân khác, nhưng là, ca ca sẽ không hôn bất kỳ người nào nữa.” Lý Dục lại ôm lấy Yên Nhiên lần nữa, có thể giữ tim mình, có thể giữ môi mình, nhưng là, lại không giữ được cái khác, nghĩ đến lần đầu tiên mình bước ra

nam nhân, lại phải giao cho một nữ tử xa lạ, trong lòng Lý Dục, thật sự là khó chịu, nhưng là, người trước mắt còn nhỏ như vậy, Lý Dục chỉ đành phải thở dài một tiếng.

“Ca ca, cái gì gọi là ca ca có nữ nhân khác?” Yên Nhiên thò từ trong lòng Lý Dục ra, hỏi.

“Cái này, cái này, là như vậy, mẫu hậu nhất định buộc ta cưới trác Vương Phi, ta không lay chuyển được nàng, phụ hoàng cũng đồng ý rồi.” Lý Dục bối rối mà nói ra khỏi miệng.

Yên Nhiên còn chưa có phục hồi lại tinh thần từ trong nụ hôn ngọt ngào vừa rồi, đột nhiên nghe được chuyện này, giống như từ đỉnh đầu bị người đổ một bình nước lạnh, từ trên xuống dưới, từ ngoài đến trong, đều lạnh thấu. Yên Nhiên nhất thời ngây người.

“Muội muội, muội muội, người nghe ca ca nói cho người.”

“Ta không nghe, người là người xấu xa, đại lừa gạt, người đi, người vừa mới đối với người ta như thế, người còn nói lời như vậy, ta không muốn để ý người nữa, người là người xấu. Người đi, ta không gả cho người, hu hu hu. Người là đồ khốn, người bắt nạt người. . . .” Yên Nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng ảm ức, đối lại người nào, ai cũng nhất thời không chịu được, biến đổi này, cũng quá nhanh rồi. Vừa lời thề son sắt, hai người cũng làm những chuyện thân mật này rồi, quay đầu, hắn liền nói đi cưới người khác, tuy là Yên Nhiên có nhỏ đi nữa, cũng hiểu mình là bị ức hiếp, không khỏi ảm ức mà khóc lên.

Lý Dục thấy vẻ mặt của Yên Nhiên, hận không thể cho mình một bạt tai nữa. Nhưng là, lúc này, cũng chỉ phải lên tinh thần, phải dỗ dành tốt Yên Nhiên trước đã.

Nhưng là Yên Nhiên từ nhỏ đến lớn, đâu có chịu nổi những ảm ức này, đâu có chịu nghe hắn giải thích, trực tiếp đẩy hắn ra khỏi cửa phòng, Lý Dục biết, hắn giờ mà đi, Yên Nhiên lại càng không biết khóc thành cái dạng gì, chỉ đành phải canh giữ ở ngoài cửa, nói: “Muội muội, ca ca sẽ ngồi ở cửa phòng người, người cần thân suy nghĩ một chút bình thường ca ca đối với người như thế nào? Ca ca nếu không phải bị buộc đến không còn cách nào rồi, ca ca có thể để cho người bị ảm ức này? Thân phận của ca ca rành rành ra đấy, ca ca có khó xử của ca ca, người không phải nói, sẽ luôn đứng ở bên ca ca sao? Muội muội tốt, người nếu suy nghĩ kỹ rồi, thì mở cửa ra, để cho ca ca nói rõ ràng cho người. Ca ca sẽ một mực ngồi ở cửa, chờ người hết giận, chờ người suy nghĩ rõ ràng.”

Lý Dục nói xong thật sự ngồi ở ngưỡng cửa, Hoa ma ma thấy vậy, thấp giọng hỏi: “Chủ tử, đã xảy ra chuyện gì, không bằng ta đi khuyên nhủ nàng?”

Lý Dục khoát tay áo, chuyện này, chỉ có thể tự hắn đi giải quyết, hắn tin tưởng tâm ý của Yên Nhiên đối với hắn, trải qua buổi chiều này, tình cảm của hai người đã khác về bản chất, thế giới vô tri vô thức của Yên Nhiên, nhận biết đối với nam nữ tình tình mê mê, đột nhiên bị Lý Dục khai sáng rồi, Lý Dục dạy nàng, tình yêu nam nữ thật sự là cái gì. Không thể không nói, một bước này của Lý Dục, đánh bật đánh bọ mà lại còn đi đúng rồi.

Ở trong phòng, Yên Nhiên khóc một hồi, rồi tĩnh tâm suy tư lời Lý Dục nói, nàng vốn cũng không phải là một nữ tử chỉ biết khóc rống làm mình làm mẩy, lúc vừa mới bắt đầu, là nhất thời không chịu được, lúc này tĩnh tâm lại, cũng biết phân tích tình cảnh của Lý Dục.

Lúc này, La Sở Sở vịn nha hoàn đến tìm Yên Nhiên ăn cơm tối, cả nửa ngày không thấy Lý Dục đi ra ngoài, Sở Sở cũng không yên lòng, vừa lúc, Thư Duệ về nhà, nàng tìm cơ sang đây xem thử.

Thấy Lý Dục ngồi ở ngưỡng cửa, Sở Sở giật mình, hỏi vội: “Muội phu đây là thế nào?”

Yêu cầu của Lý Dục, vào Lâm gia và Tăng gia, tất cả mọi người không cần gọi hắn là điện hạ, cứ giống như trước gọi tên của hắn, nhưng là, nếu đã công khai thân phận của hắn, còn ai dám gọi tên hắn? Nhưng là gọi điện hạ mà nói, còn phải hành lễ, cũng là không tiện, như vậy, mọi người điều hòa, dù sao hắn và Yên Nhiên đính hôn rồi, bên gọi hắn theo Yên Nhiên, Lý Dục cũng rất thích.

Lý Dục tất nhiên không thể nói những chuyện này với Sở Sở, bèn nói: “Không có chuyện gì, ta làm chuyện sai chộc cho muội muội tức giận đau lòng, ta đang chờ muội muội tha thứ ta, rồi ta mới đi.”

Sở Sở chỉ đành phải hướng về phía trong viện tử hô lên: “Muội muội, nên ăn cơm rồi, ra đi, người nếu đói bụng lắm, cha nương sẽ trách tội ta, Đại ca người cũng sẽ trách tội ta, muội muội tốt, mở cửa ra.”

“Tẩu tử người đi đi, lúc này ta không muốn ăn.” Yên Nhiên trả lời một câu.

Lý Dực vội nói: “Điều này sao có thể được? Phiền toái Đại tẩu sai người đưa một phần thức ăn, lát nữa ta khuyên nhủ nàng.”

Lý Dực nghe thấy tiếng Yên Nhiên bên trong đã không còn tiếng khóc, trong bụng có mấy phần nắm chắc.

Quả nhiên, sau khi Sở Sở đi, Yên Nhiên mở cửa ra, Lý Dực đứng dậy, nhìn đôi mắt có chút sưng đỏ của Yên Nhiên, đau lòng mà đưa bàn tay ra, ai ngờ tay vừa sờ tới mặt Yên Nhiên, Thư Duệ vọt vào, quát lên: “Làm cái gì đấy?”

Thì ra là sau khi Sở Sở đi, Thư Duệ thấy Yên Nhiên không có tới đây, tất nhiên phải hỏi một tiếng, Sở Sở chỉ đành phải nói thật, Thư Duệ đâu còn ngồi yên được, ba bước thành hai bước chạy đến viện tử của Yên Nhiên, vừa vào cửa, đã nhìn thấy Lý Dực để tay đến trên mặt Yên Nhiên, Thư Duệ tất nhiên không chịu rồi, một phát kéo Lý Dực qua, đẩy sang một bên, còn trừng mắt lườm hắn một cái.

“Muội muội, xảy ra việc lớn gì, nói cho Đại ca một chút?” Thư Duệ đổi một bộ mặt ân cần, cúi người nói với Yên Nhiên.

Loại chuyện này, Yên Nhiên cũng biết không phải là Thư Duệ có thể nhúng tay vào, bèn lắc đầu, nói: “Đại ca, người hãy cứ đi ăn cơm trước đi, chuyện này, nói cho người, người cũng giúp không được.”

“Muội muội bây giờ người lớn tâm lớn, có hấn liền không cần Đại ca rồi sao?” Thư Duệ nghe xong càng gấp gáp, chỉ đành phải đổi một cách khác hỏi.

Lý Dực thấy Thư Duệ giả bộ đáng thương, muốn tranh đoạt Yên Nhiên với hắn, trong lòng khinh bỉ Thư Duệ một phen trước, rồi kéo Thư Duệ qua nói: “Đại ca, người cũng đừng làm loạn thêm, Đại tẩu vẫn chờ người ăn cơm đấy.”

“Đi sang bên, là ăn cơm quan trọng hay là muội muội quan trọng?” Thư Duệ trợn mắt nhìn Lý Dực một cái.

Lý Dực nhìn Thư Duệ ngang ngược không nói đạo lý, nói: “Đương nhiên là muội muội quan trọng.”

“Muội muội, hôm nay nếu người không nói rõ ràng với ca ca, ca ca cũng không ăn cơm, ca ca theo cùng người.” Thư Duệ nói xong lôi kéo tay Yên Nhiên ngồi ở trên kháng.

Yên Nhiên chỉ đành phải nói: “Đại ca, thật sự không liên quan tới người, lời này, ta cũng không tiện nói cho người lắm, người yên tâm đi, người đi xem Đại tẩu một chút đi.”

“Nói liền, từ nhỏ đến lớn, người có lời gì không thể nói với Đại ca? Lúc nào thì muội muội trở nên xa lạ với Đại ca rồi, Đại ca thật sự thất vọng quá.” Thư Duệ một bộ không hỏi ra sẽ không bỏ qua, làm cho Yên Nhiên thật là khó xử.

514. Chương 517: Pn19, Lý Dực Cười Thiếp

“Như vậy đi, Đại ca, người đi ăn cơm trước đi, ta nói với Yên nhi vài câu trước đã, rồi ta đi tìm người, ta nói cho người biết đầu đuôi câu chuyện, người cũng đừng làm khó Yên nhi nữa.” Lý Dực chỉ đành phải nói.

“Lừa ta ư, một lát nữa, cửa cung sẽ đóng rồi, người nhanh lên một chút, ta chờ người.”

“Biết rồi, Đại ca, người mau đi đi.” Lý Dực đẩy Thư Duệ ra khỏi cửa phòng.

Ai ngờ Thư Duệ xoay người lại ngồi trở lại, nói: “Không được, ta đối với người không yên lòng, người động chân động tay với muội muội ta, bắt nạt muội muội của ta, ta cũng không có chỗ mà đi hỏi hặn?”

Lúc này Lý Dực thật sự muốn đánh Thư Duệ một trận cho hả giận, nhưng là, Yên Nhiên ở một bên nhìn. Hơn nữa, Đại cữu ca này thật sự không dám đắc tội, tân nương tử còn chưa có cưới đến tay đâu.

Yên Nhiên cũng không muốn để cho Thư Duệ kẹp ở giữa, nàng lúc này, đã hiểu có mấy lời, chỉ có thể nói cùng Lý Dục, không thể nói cho ca ca mình, hai người này, là không giống nhau rồi.

“Đại ca, người đi đi, người ở nơi này, chúng ta cũng không tiện nói chuyện, người yên tâm, trong lòng muội muội có nặng nhẹ, sẽ không để cho hấn làm loạn.”

Thư Duệ nhìn Yên Nhiên một hồi, sờ sờ đầu Yên Nhiên, vô hạn tiếc hận nói: “Muội muội trưởng thành thật rồi, có tâm sự của mình rồi. Được, Đại ca không làm khó người, người nói chuyện tử tế với hấn. Nhớ kỹ, bất luận chuyện gì, Đại ca luôn là đứng ở bên người.”

Thư Duệ vừa dứt lời, Thư Vĩ tiến vào, hỏi: “Muội muội có chuyện gì đến cả cơm cũng không đi ăn?”

Thư Duệ thấy Thư Vĩ, hỏi: “Sao hôm nay người lại trở về?”

Thư Vĩ đang chuẩn bị thi, vừa qua huyện thử, cách phủ thử cũng không còn mấy ngày, một mực ở thư viện, lúc này về nhà, thật đúng là làm cho mọi người bất ngờ.

“À, ta muốn nhờ người đưa ít đồ về cho mấy đứa Vĩnh Nam Vĩnh Chương, trong thư viện đâu thể tìm được người?” Vĩnh Nam cùng Vĩnh Chương đi theo Tử Thọ về quê nhà đi thi rồi, Thư Vĩ không biết xin được mấy bộ đề ở đâu, muốn phái người nhanh chóng đưa đi cho mấy đứa Vĩnh Nam, có thể vượt qua viện thử học tập.

Lý Dục thật là to đầu, một người còn chưa có đuổi đi được, lại tới một người nữa, hôm nay thật không phải là một ngày tốt, chẳng qua, nghĩ đến nụ hôn cùng Yên Nhiên vừa rồi, lại cảm thấy, hết thảy điều này, cũng là đáng giá.

“Tứ ca, không có chuyện gì, người cùng Đại ca đi ăn cơm đi, ta và Tiểu Dục ca ca có vài lời muốn nói, một lát nữa sẽ đi qua.” Yên Nhiên liếc mắt nhìn Lý Dục một cái, thấy Lý Dục vằn lông mày, chỉ đành phải tự mình ra mặt đuổi người.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì sao vành mắt người lại đỏ? Đã khóc?”

“Vừa mới cãi lộn mấy câu với Tiểu Dục ca ca, giờ thì tốt rồi. Tứ ca, người mau đi cùng Đại ca đi, không có chuyện gì rồi.” Yên Nhiên nửa thật nửa giả mà thổ lộ một câu, tiếp tục kéo dài nữa, Lý Dục không hồi cung được thật rồi.

Thư Vĩ dù sao nhỏ hơn một chút, nhìn Thư Duệ, thấy Thư Duệ gật đầu bèn đi theo Thư Duệ ra ngoài, trong phòng, cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Thư Duệ ở cửa lớn tiếng dặn dò Hoa ma ma một câu: “Ma ma làm ơn để ý tử tế, xảy ra chuyện, ta không tha cho người.” Lời này, cũng là nói cho Lý Dục nghe.

Hoa ma ma vội vàng khom người trả lời: “Lão bà tử hiểu được nặng nhẹ.”

Lý Dục cười khổ, đưa tay xoa lên mặt Yên Nhiên, Yên Nhiên theo bản năng né tránh, nói: “Nói chuyện tử tế, không được như vậy.”

“Được, ta nghe theo người là được.” Chẳng qua Lý Dục vẫn là dặt tay Yên Nhiên, Yên Nhiên giãy một cái, Lý Dục càng nắm chắc hơn, Yên Nhiên trợn mắt nhìn Lý Dục một cái, Lý Dục cười hùa nói: “Muội muội đừng giận, người nghe ta nói cho người.”

Tiếp theo Lý Dục nói tất tần tất những chuyện vòng vèo trong đó cho Yên Nhiên, kèm thêm chuyện hấn đi tìm Tử Tình và Lâm Khang Bình.

“Muội muội, ta thật sự không muốn cưới trắc Vương Phi gì đó, nhưng là, đang ở Hoàng gia, thật sự có quá nhiều chuyện thân bất do kỷ, không phải là ca ca kiếm cố, nhưng là, chuyện quá mức khác người, tóm lại sẽ chọc cho người chê trách, muội muội cũng đã từng nghe nói những chuyện khác thường bị coi là yêu quái chứ? Ca ca nếu là Hoàng tử đầu tiên không cưới trắc thất của Đại Phong triều, chẳng những tiền đồ của ca ca không giữ được, ngay cả khuê dự cùng tánh mạng của muội muội, ca ca cũng là nhất thời khó có thể bảo đảm, cho nên, muội muội, ca ca thật sự là bị bắt buộc dĩ, ca ca chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, hể là ca ca có biện pháp đuổi nàng ta, ca ca nhất định sẽ đuổi, chẳng qua là, trước đó, hi vọng muội muội ngoan ngoãn một chút, chỉ cần người còn ở bên ca ca, ca ca sẽ có thể có tâm tư đi làm việc, có được không?”

Lý Dục muốn không chỉ là thân thể của Yên Nhiên, còn có trái tim của Yên Nhiên, cho nên, Lý Dục không muốn bắt buộc Yên Nhiên gả cho hắn, muốn là Yên Nhiên có thể mang theo nụ cười cổ linh tinh quái kia gả cho hắn.

Yên Nhiên cũng không phải là nữ tử chỉ biết quấy rối không hiểu nặng nhẹ, nếu không, Lý Dục cũng sẽ không coi trọng nàng như vậy, cho nên, cần nhắc một hồi, Yên Nhiên cũng chỉ có tiếp nhận thực tế. Ngược lại lo lắng cho Lý Dục.

“Mẫu hậu chọn chính là người nào, biết chưa?”

“Còn chưa biết, chẳng qua cũng sắp rồi, trắc thất này, cũng không giống chính thất, chọn xong người, khiêng vào là được. Cũng sẽ không phải là đích nữ của quan lớn nhất phẩm, nàng mới sẽ không có lòng tốt như vậy sắp xếp hậu đãi cứng như thế cho ta, lại nói, bây giờ ta không phải là thái tử, đích nữ của quan viên tam phẩm trở lên cũng không thể làm thiếp cho ta. Đoán chừng cũng chỉ là của nhà quan viên ngũ phẩm, ai biết là nhà nào? Bất kể nàng ta là của nhà ai, ta cẩn thận chút là được.”

Lý Dục thấy Yên Nhiên lo lắng, vừa rồi khóc lóc một trận, búi tóc song nha trên đầu có chút rối loạn, Lý Dục cầm lược, tháo búi tóc cho nàng, một tay cầm tóc đen của Yên Nhiên, một tay nhẹ nhàng mà chải cho nàng, từ thái dương chia ra một túm, tết một bím tóc nhỏ, thả xuống, dùng dây vải buộc chặt.

Sau đó lại chỉnh sửa một hồi, nói: “Được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi, nếu không đi, Đại ca sẽ tới tìm.”

Sau một trận mưa gió, trong lòng Yên Nhiên, đột nhiên trưởng thành lên rất nhiều, một hồi ngọt ngào một hồi ưu thương, tâm tư của nữ nhi gia, ai cũng không đoán được.

Ngày hôm sau, Lâm Khang Bình và Tử Tình chạy về, vốn đang là lo lắng Yên Nhiên không chịu được đả kích này sẽ uể oải không muốn ăn cơm, thấy nữ nhi ngoan ngoan mà dựa vào mình, Tử Tình vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, thở dài.

Hai nương con còn chưa kịp nói mấy câu, Phó thị phái người đến gọi mọi người đi ăn cơm, hôm nay là đầy tháng đứa nhỏ nhà nàng.

Buổi tối, Tử Tình theo cùng Yên Nhiên nằm ở trên kháng, muốn khuyên bảo Yên Nhiên một chút, Yên Nhiên khuyên nhủ ngược lại: “Nương, ta hiểu được, ca ca là bất đắc dĩ, ta náo loạn với ca ca một trận, ca ca cũng không giận ta, còn một mực chờ ta hết giận rồi giải thích với ta, ta biết, ca ca là quan tâm ta.”

“Biết là tốt rồi, người có thể thông cảm cho hắn như vậy, Nương rất mừng, mặc dù, người và hắn đính hôn, cũng không phải là điều ta muốn nhìn thấy nhất. Nhưng là, nếu chuyện đã tới một bước này rồi, người cũng chỉ có đứng ở bên cạnh hắn, theo cùng hắn cùng nhau trải qua những mưa gió này, làm hậu thuẫn kiên cường cho hắn, để cho hắn không có buồn phiền ở nhà. Hiểu không?”

Yên Nhiên cái hiểu cái không, tuy nói nàng hiểu phải thông cảm cho Lý Dục, nhưng là, chỉ cần nghĩ đến Lý Dục sẽ làm chuyện hắn làm với nàng lúc chiều với nữ tử khác, nàng liền cảm thấy có chút khó có thể chịu được.

“Ừm, lần sau ca ca tới, nói cho ca ca, hắn có thể cười trắc thất, nhưng là không được làm những chuyện này với nữ nhân khác.” Yên Nhiên trầm nghĩ.

Lý Dục liên tục hai ngày liền ứng đối với chuyện trong cung, cũng không có đi thăm Yên Nhiên, ngày thứ ba, cuối cùng rút ra một chút thời gian vào Lâm gia, vừa nói chuyện cùng Tử Tình một lúc, đã thấy nha hoàn của Yên Nhiên thập thò mấy lần ở ngoài viện tử, Lý Dục biết là Yên Nhiên có lời muốn nói với hắn.

Tử Tình biết Yên Nhiên hai ngày này, trong lòng nhiều ít sẽ có chút mất mát và sợ hãi, cho nên, cũng không trách móc nặng nề nàng nhiều, kệ Lý Dục vào viện tử Yên Nhiên, phái Hoa ma ma đi ngó chừng rồi.

Yên Nhiên lôi kéo Lý Dục vào cửa, nghĩ đến lời mình muốn nói, còn chưa mở miệng, mặt đã đỏ trước rồi.

Lý Dục dù sao mười tám tuổi rồi, hiểu chuyện nam nữ hơn Yên Nhiên không phải là một chút nửa chút, thấy vậy, còn có cái gì không rõ, cúi đầu dịu dàng hỏi: “Muội muội là có lời muốn nói với ca ca ca, ngại mở miệng, phải không?”

Yên Nhiên gật đầu.

“Ca ca đoán thử, có phải muốn hỏi thăm ca ca khi nào thì cưới trắc thất?”

Yên Nhiên lắc đầu.

“Vậy thì là, không muốn để cho ca ca cưới trắc thất rồi?”

Yên Nhiên vẫn là lắc đầu.

Lý Dực cẩn thận suy nghĩ một chút, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Yên Nhiên, nhỏ giọng hỏi: “Muội muội là không muốn để cho ca ca và nàng ta làm chuyện thân mật?”

Yên Nhiên nghe mở to hai mắt, nhìn Lý Dực gật đầu không ngừng. Lý Dực đau lòng mà ôm Yên Nhiên vào trong lòng mình.

“Nha đầu ngốc, thật là một nha đầu ngốc, chỉ vì cái này, mà hai ngày này người gầy đi nhiều như vậy?”

“Ta mặc kệ, dù thế nào cũng chính là không được.”

“Không được làm cái gì?” Mỹ nhân trong ngực, Lý Dực cũng có tâm tư trêu đùa Yên Nhiên rồi.

“Chính là những việc người làm với ta, người đều không được làm với nàng ta.” Yên Nhiên bá đạo nói.

“Thế còn những việc chưa làm?” Lý Dực hỏi tiếp.

Còn có cái gì chưa làm, Yên Nhiên cũng không biết rồi, nàng cho tay vào khóe miệng, tự hỏi.

“Còn có cái gì chưa làm?” Yên Nhiên nghĩ nửa ngày, không nghĩ ra, hỏi thẳng ra luôn.

Lý Dực tự làm tự chịu rồi, gục ở trên bả vai Yên Nhiên cười trầm trầm, trận cười này, quét hết buồn bực mấy ngày qua, “Người thật là một báu vật.”

Nhưng là Yên Nhiên lôi kéo ống tay áo của hắn, nhất định muốn hỏi rõ, còn có cái gì chưa làm, Lý Dực bị quần không qua được, cười nói: “Ca ca trêu chọc người chơi đấy, không có, ca ca buồn bực nhiều ngày rồi, hôm nay thông khoái mà cười một trận. Muội muội tốt, đừng hỏi nữa.”

Tiếp tục hỏi nữa, Lý Dực phải chạy trốn chết rồi.

Mười ngày sau, trong cung đồng thời mang tới hai nữ tử cho Lý Dực, bởi vì là trắc thất, người hầu trái lại cũng phải sắp xếp một phen, dù sao cũng là Hoàng hậu cản dẫn, ai dám không nghe theo? Động phòng hoa chúc, tất cả đồ chuẩn bị xong cả rồi.

Nhưng là, chờ Lý Dực vào phòng, mở khăn trùm đầu của đối phương ra, nhìn thấy không phải là khuôn mặt tươi cười mình quen thuộc, lại nghĩ đến thỉnh cầu của Yên Nhiên, Lý Dực không có tâm tư rồi.

Cho nên, một đêm này, bốn người cũng chưa từng yên giấc, hai tân nương, một mình trông phòng, một người đã vén khăn trùm đầu, một người ngay cả khăn trùm đầu cũng không vén, đều ngồi yên không dám lộn xộn, trong bụng lo sợ bất an, không biết rốt cuộc mình làm sai chỗ nào?

Mà Lý Dực, một mình một người ở phòng ngủ, mượn say rượu, tránh thoát một đêm, nhưng là còn ngày mai ngày kia? Phải cho Hoàng hậu một cái công đạo, trắc thất này, dù sao cũng không giống với thông phòng, người ta cũng là nữ nhi thanh bạch nhà quan hân hoi.

Mà Yên Nhiên, biết hôm nay Lý Dực cưới thiếp, mặc dù Lý Dực đáp ứng yêu cầu của nàng, nhưng là, tại sao trong lòng nàng lại có bất an đây?

515. Chương 518: Pn20, Thư Ngạn Làm Báo

Pn20, Thư Ngạn làm báo

Khó khăn lắm mới nhìn đến trời sắp sáng, Lý Dực biết sẽ có ma ma tới nghiệm thu khăn lụa trắng, cửa ải này, sớm muộn gì là phải qua, suy nghĩ một đêm này, Lý Dực cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận rồi.

Cho nên, hấn tập hợp hai nàng đến, nói với các nàng: “Vào phòng của ta, sau này là phải an phận thủ thường, còn ta, cũng có thể bảo đảm các người an ổn mà qua nửa đời sau, nếu là có chuyện gì quá giới hạn, phá hỏng quy củ của ta, để cho ta biết được, ta chỉ có thể đưa các người vào trong am, tuyệt không tha thứ.”

Từ phòng tân nương đi ra ngoài, nhìn ma ma cầm lấy cái hộp đi vào thu khăn lụa trắng kia, Lý Dục cảm giác mình cuối cùng cũng hoàn thành một việc lớn, giờ khắc này, chỉ muốn ôm Yên Nhiên vào trong lòng.

Nghĩ đến Yên Nhiên, Lý Dục cũng ngồi không yên, không biết đứa nhỏ kia một đêm này có từng ngủ yên? Chuyện ngày hôm nay, chỉ có thể gạt ngang trước, bởi vì lấy số tuổi của nàng, nói cũng là không thể hiểu.

Lúc Lý Dục đi qua, Yên Nhiên vừa mới chớp mắt, Hoa ma ma nói, đứa nhỏ này, hình như cũng là ngồi một đêm. Lý Dục nghe xong đau lòng không dứt, ngồi ở bên kháng, coi chừng vẻ mặt đang ngủ của Yên Nhiên, bệ cửa sổ còn bày mặt giày Yên Nhiên làm cho Lý Dục, giờ khắc này, Lý Dục cảm thấy trong lòng thỏa mãn.

Yên Nhiên dường như đang mơ một giấc mộng, trong mộng Lý Dục đang ngồi ở bên cạnh coi chừng nàng ngủ, không nghĩ tới vừa tỉnh, Lý Dục thật sự đã ngồi ở bên cạnh.

Yên Nhiên chớp chớp mắt, tự mình lẩm bẩm một câu: “Không phải là nằm mơ?” Sau đó thò tay, đưa về phía tay Lý Dục, là nóng.

“Ca ca, thật sự là người đến rồi? Ta còn tưởng rằng là nằm mơ cơ đấy?” Yên Nhiên vui mừng kêu lên.

“Không phải là mơ. Ca ca nhớ muội muội, bèn tới nhìn muội muội.”

Yên Nhiên lôi kéo Lý Dục, hỏi một đồng lớn vấn đề, tân nương xinh đẹp không? Là người nơi nào, tối hôm qua xảy ra chuyện gì...

Không nói Lý Dục nhất nhất trả lời câu hỏi của Yên Nhiên, bên kia, Tử Tình thấy Lý Dục đã tới, hỏi Lâm Khang Bình nói: “Đứa nhỏ này vào phòng Yên nhi sớm như vậy, không phải là có chuyện gì chứ? Có cần đi xem một chút hay không?”

Lâm Khang Bình kéo Tử Tình qua. Nói: “Tiểu tử kia tối hôm qua vừa động phòng hoa chúc, hôm nay đoán chừng là áy náy rồi, muốn tới tìm nữ nhi của chúng ta xin lỗi đây mà? Người nếu đi qua, lời này, hấn nói ra khỏi miệng như thế nào?”

“Nói nhảm, loại chuyện này, hấn giải thích cho Yên nhi thế nào, Yên nhi mới mười hai tuổi. Có thể hiểu những chuyện khuê phòng này? Nữ nhi đang tốt đẹp, cũng không thể để cho hấn dạy hư, không được, ta phải tìm hấn nói chuyện.”

Tử Tình nói xong liền muốn ra khỏi cửa, Lâm Khang Bình lại kéo nàng trở về, lúc này, trực tiếp ôm lấy, nói: “Yên tâm, loại chuyện này, hấn cũng là khó có thể mở miệng. Làm sao có thể nói thật ra? Hấn điên rồi hay sao? Tự mình chuốc lấy cực khổ? Lúc này hấn chẳng qua là muốn nhìn Yên Nhiên, bù đắp cho Yên Nhiên một chút.”

Tử Tình nghe xong hồ nghi mà nhìn Lâm Khang Bình. Hồi lâu, hỏi: “Làm sao người rõ ràng như thế? Chẳng lẽ người cũng gạt ta làm chuyện có lỗi với ta?”

“Đây là chuyện không thể nào, ta là một nam nhân, tất nhiên hiểu rõ tâm tư của nam nhân, được rồi, chớ suy nghĩ lung tung, chờ thêm một lúc. Người gọi Tiểu Dục tới hỏi một chút sẽ biết.”

“Không cần gọi, hấn nhất định là sẽ đến tìm ta, đứa nhỏ này. Trong lòng có chuyện gì, đều muốn nói cho ta một chút. Đứa nhỏ không có nương, chỉ một điểm này đã đáng thương.” Tử Tình nói xong, thở dài, cho dù là hoàng tử tôn quý, đứa nhỏ không có nương, cũng là nhìn ngấn nấp, thực ra một bụng nước đắng.

Quả nhiên, Tử Tình đợi chừng nửa canh giờ, liền thấy Lý Dục một mình một người tới, nhưng là, Lý Dục thấy Lâm Khang Bình ở đó, có mấy lời, thật sự nói không nên lời, Tử Tình đành phải cười đẩy Lâm Khang Bình ra cửa, không nhìn ánh mắt như ai oán của Lâm Khang Bình.

“Nương, nhìn người và cha như vậy, thật sự rất làm cho người ta hâm mộ.” Lý Dục trước tiên cảm khái một câu.

“Chỉ cần người muốn, người cũng có thể.”

“Có thật không, ta cũng có thể?” Lý Dực sau khi hỏi xong, lại cúi đầu.

“Nương, nhưng là ta đã có lỗi với muội muội trước rồi. Vốn là, tối hôm qua ta còn không muốn, ta giả bộ say rượu, nhưng là, ta biết, cửa ải này, ta chạy không khỏi. Sáng sớm hôm nay, muốn luôn rồi, sớm muộn gì cũng phải có một ngày như thế, liền, liền hạ quyết tâm, làm. Chẳng qua, sau đó, ta để cho người cho các nàng uống thuốc rồi. Nương, ta có phải làm sai rồi hay không? Ta cảm thấy được bản thân hình như ô uế rồi, không xứng với muội muội rồi, nương.”

Tử Tình nghe xong thở dài, thật đúng là cảm thấy có chút tiếc nuối, chẳng qua, đây cũng là chuyện không thể làm gì khác, suy nghĩ một chút, bèn hỏi: “Sau này, người định làm thế nào?”

“Sẽ để cho các nàng nhàn rỗi (để không), dù sao ta đã báo cáo kết quả rồi, sau này chuyện trong phòng ta, nàng ta không thể can thiệp nữa rồi.”

“Nàng ta” này, Tử Tình tất nhiên biết là chỉ Hoàng hậu, “Hoàng tử đã trưởng thành các người, không phải là nên phân ra ở riêng rồi sao? Người còn ở trong cung?”

“Ừm, ý của mẫu hậu chính là muốn để cho ta chuyển ra, chuyển ra thì sẽ có nghĩa vị trí kia có hi vọng không lớn, cho nên mẫu hậu mới có thể bức hôn, xem thái độ của phụ hoàng. Phủ đệ đã xây xong, cũng sắp chuyển ra rồi.”

“Có ý gì, người bỏ qua?” Tử Tình thất kinh hỏi.

“Không phải, là ý của Phụ hoàng, để cho ta cùng muội muội sống mấy năm tự tại, chờ muội muội sinh nhi tử, đến lúc đó, hẳn tự sẽ có tính toán.” Lý Dực đối với Tử Tình không có chút nào giấu diếm.

Quả nhiên, mười ngày sau, Lý Dực chuyển từ trong cung ra ngoài, tiến vào Thành Vương Phủ, như vậy, trái lại càng thuận tiện cho hắn tới Lâm gia hơn, trừ lúc làm công việc đương sai, thời gian còn lại, căn bản đều đóng cọc ở Lâm gia.

Cuối tháng tư, Sở Sở sinh tôn tử đầu tiên của Lâm gia, Tử Tình bận rộn bày rượu ăn mừng hai ngày, Yên Nhiên cũng cùng bận rộn hai ngày, buổi tối thỉnh an cho Thầm thị, đột nhiên tò mò hỏi Tử Tình: “Nương, tiểu bảo bảo là từ đâu đi ra nha?”

Nàng là nhìn bụng La Sở Sở từng chút từng chút lớn lên, chính là không có thấy đứa nhỏ của La Sở Sở sinh ra từ chỗ nào, cho nên, mới có câu hỏi này.

Vấn đề này, thật đúng là làm khó Tử Tình rồi, cũng không thể nói, là cắt cái bụng một dao, rồi móc đứa nhỏ ra chứ?

Thầm thị ở một bên nghe thấy được, cười nói: “Ta sinh đám trẻ này, cũng không có một đứa hỏi sinh ra từ đâu? Mà người lại hỏi ra rồi. Không phải là có một từ gọi là “đưa chín cuống rụng” gì đó sao? Cục cứng trong bụng trưởng thành rồi, dĩ nhiên là sẽ ra ngoài thôi.”

“Rốt cuộc là nương nhiều kinh nghiệm, biết nói, nếu không, thật đúng là hỏi khó rồi, mấy đứa nhỏ nhà ta, cũng không có một đứa hỏi vấn đề này.” Lưu thị cười nói.

Yên Nhiên nghe xong có chút ngượng ngùng, đại khái cũng là cảm thấy mình đường đột rồi, nhiều người ở đây như vậy, dường như nói ra chuyện cười rồi.

Trung thu năm này vừa qua, Tử Tình vừa đưa Thư Vĩ đi, không có mấy ngày, Tử Vũ lại muốn trở về Sơn Tây, trái lại để lại Văn Xương ở Kinh thành đọc sách, vào Văn Sơn thư viện, mình thì mang theo ba đứa nhỏ còn lại đi rồi, trước khi đi, nhờ cậy Tử Tình cầu tình Lý Dực một chút, để cho Hạ Cam Vĩnh từ Sơn Tây trở lại phụ cận kinh thành, Tử Tình nghe xong không tỏ rõ ý kiến, còn có hơn một năm, ai biết sẽ có biến cố gì?

Lúc cuối năm, Tử Tình cuối cùng cũng chờ được Thư Ngạn trở về rồi, không nghĩ tới, ba tháng sau, Thư Ngạn cũng thi trúng thứ cát sĩ, mới tề tổ từ Lâm trang về, Tử Tình lại bận rộn tìm kiếm đối tượng thành hôn cho hắn, ngay cả Lưu thị cùng mấy người Chung Doanh đều giúp đỡ tìm kiếm xung quanh.

Ngày hôm đó, Thư Ngạn từ bên ngoài trở lại, cầm trong tay một cuốn sách cuốn tròn, đột nhiên tìm đến Tử Tình và Lâm Khang Bình, nói: “Cha, nương, ta muốn làm một việc, một việc lớn.”

Tử Tình thấy cũng không có để vào trong lòng lắm, tiểu hài tử có thể có việc lớn gì?

“Được, nương nghe đây, người nói cho nương một chút, là việc lớn gì?”

“Nương, ta muốn làm báo giấy, muốn ra sách, muốn thành lập một công ty xuất bản.”

Lời này Tử Tình nghe xong trái lại thật sự để vào trong lòng, hỏi: “Tại sao muốn làm cái này? Người đã suy nghĩ cẩn thận rồi.”

Thư Ngạn mở thứ trong tay ra, đưa cho Tử Tình, Tử Tình nhận lấy nhìn một cái, lại là một bản kế hoạch làm báo giấy tạp chí.

“Ta thấy nước ngoài người ta đều có báo giấy, tin tức mỗi ngày, lớn đến đại sự quốc gia, nhỏ đến tranh cãi đầu đường, xem thú vị dạt dào. Đại Phong triều chúng ta chỉ có công báo, cái này đều là những đại sự quốc gia chính quy, không thích hợp làm chủ đề tán gẫu trà dư tửu hậu cho dân chúng và quan viên bình thường, nương, người nói ta làm một tờ Đại Phong nhật báo thích hợp cho tất cả các giai tầng đều có thể xem được không?”

“Được, đề nghị này thật đúng là không tệ, nương ủng hộ người, tự người phóng tay đi làm đi. Người là muốn tự mình làm, hay là muốn lôi kéo mấy huynh đệ người cùng làm?” Tử Tình thật đúng là bị đề nghị của Thư Ngạn hấp dẫn rồi.

Nàng đã sớm nghĩ tới làm báo giấy và tạp chí cùng với sách báo xuất bản, chẳng qua, những thứ này do một nữ nhân như nàng hoặc là Lâm Khang Bình ra mặt đều không thích hợp, dễ dàng dẫn tới sự nghi ngờ của bên ngoài, do Thư Ngạn dẫn đầu, là quá thích hợp rồi, hẳn đúng là đã từng đi du học.

Tử Tình nghĩ tới tiểu thuyết câu chuyện thời gian của mình đã sắp viết xong, vừa lúc, còn có thể đăng nhiều kỳ ở trên báo.

“Vẫn là mọi người cùng nhau đi, chúng ta cũng chưa ở riêng.” Thư Ngạn nói.

“Đại ca của người đã phân ra rồi, chẳng qua, lấy bạc từ trong nhà, người tính một cổ phần cho hần, tương lai, Thư Ngọc về, cũng có việc muốn làm, mấy huynh đệ các người tự thương lượng, dù sao ý của ta là sau khi các người thành thân, mỗi nhà cho ba mươi vạn lượng bạc, bản thân muốn làm cái gì, tự mình suy nghĩ, sản nghiệp trong nhà, tạm thời còn không chia, ta quản lý trước, chờ Thư Ngọc trở lại giao cho hần, người cùng Đại ca người, hai người cẩn thận làm quan của các người, hoa hồng trong nhà, cũng đủ cho các người tiêu rồi.” Lâm Khang Bình nói.

“A, Đại ca đã ở riêng rồi, được, ta đi tìm Đại ca thương lượng, ta muốn làm lớn một chút, nếu đã làm, phải làm tờ báo đứng đầu Đại Phong triều.”

Thư Ngạn vừa dứt lời, Yên Nhiên vào nhà, hỏi: “Nhị ca muốn làm việc lớn gì?”

Tử Tình vừa thấy bộ dạng tham tiền kia của nàng, cười nói: “Đâu cũng có người? Nhị ca người muốn làm báo chí, ra sách, người nhập một cổ không?”

Một vạn lượng bạc Yên Nhiên lừa được từ chỗ La Trì kia, Tử Tình mua chút sản nghiệp cho riêng nàng, tiền hoa hồng hàng năm giao cả cho Yên Nhiên tự mình xử lý, đoán chừng, vật nhỏ này, cũng là một Tiểu phú bà rồi.

“Làm báo giấy? Là như công báo?” Yên Nhiên cũng đã từng thấy công báo.

“Không phải, thú vị hơn nhiều, không phải là sao chép, là khắc ấn, phía trên nội dung gì cũng có, người có thể viết bản thảo, nếu là chọn dùng rồi, có tiền nhuận bút.” Thư Ngạn dụ dỗ Yên Nhiên.

“Nói nhảm, nương nói, đồ của khuê các sao có thể truyền ra bên ngoài chứ?”

Tử Tình nghe xong sững sốt, lời này là mình nói sao? Vậy sách mình cực cực khổ khổ viết thì làm sao bây giờ?

516. Chương 519: Pn21, Phân Công Cổ Phần

PN21, phân công cổ phần

“Ách, chuyện viết bản thảo này để một bên trước đã, người có phải nên tìm được phòng ốc trước, thuê người, thuê người xong phải phân công tốt, chủ bút, hiệu đính, sắp chữ, tranh minh họa hay không, những sự phụ này người đều phải mời đến, một mình người là không làm được một tờ báo, còn có, định giá và phát hành một tờ báo, đúng rồi, thuê khát cái đầu đường giúp người bán báo, một tờ báo, làm sao cũng phải lấy ra cho người ta nửa văn tiền, bọn họ suốt ngày không có việc gì có thể làm, làm chân chạy thành thạo nhất rồi, cứ như vậy, người còn giúp triều đình một việc lớn.” Tử Tình nói.

“Nương, người quả nhiên là người thông minh, vừa nói, là nói trúng ngay trọng điểm.” Thư Ngạn cao hứng mà ngồi xuống đối diện Tử Tình.

Lâm Khang Bình đá hấn một cước, nói: “Chẳng lẽ cha người không phải là người thông minh, là một người ngốc?”

“Cha, sao có thể chứ? Nếu thật nói đến làm ăn, vẫn phải là dựa vào cha, bởi vậy, hai người các người chính là tuyệt phối, tuyệt phối, tuyệt phối chân chính.” Thư Ngạn cười nịnh nọt Lâm Khang Bình.

“Ai và ai là tuyệt phối?” Thư Duệ cùng Lý Dục đồng thời tiến vào.

“Còn có thể là ai? Tất nhiên là cha ta và nương ta, ta vừa nói với nương muốn làm báo giấy, nương nói ra cho ta vài đề nghị đúng trọng tâm, chuyện còn lại, thì giao cho cha ta rồi. Đại ca, xuất tiền từ trong nhà, tính cho người một cổ.” Thư Ngạn nói.

Nương, người cố ý, xuất tiền từ trong nhà, còn đòi tự ta nhập cổ phần?” Yên Nhiên lời kéo Tử Tình đòi cổ phần.

“Không phải chứ, muội muội, người đã sắp gả đến Hoàng gia, còn muốn tự mình kiếm tiền làm cái gì?” Thư Duệ cố ý nhìn Lý Dục một cái, cười nói.

“Đại ca thật xấu, lát nữa ta làm cái gì, các người cũng không cho nhập cổ phần, chỉ tính cho mình.” Yên Nhiên nắm quả đấm nhỏ nói.

“Muội muội, ghê gớm quá nha, Đại ca trêu chọc người chơi thôi, muội muội muốn làm cái gì, không ngại nói cho Đại ca, nếu là thiếu bạc dùng, chỗ Đại ca có.” Thư Duệ vội vuốt đầu Yên Nhiên, cũng không dám dùng sức cười, chỉ có thể nén cười.

Lý Dục liếc nhìn Thư Duệ, nói: “Ta cùng muội muội hùn vốn, của ta chính là của muội muội.”

Hai năm qua Lý Dục đã ở bên ngoài thiết lập chút sản nghiệp, không riêng gì thôn trang cùng cửa hàng, còn có khách sạn, thực lâu, thuyền vận, mỏ các loại..., những thứ này, cũng là dùng đồ cưới của mẫu thân hấn để lại, cho nên, hấn không thiếu tiền.

Tử Tình cười nói: “Mấy huynh đệ các người cầm bạc tự mua sản nghiệp đi, đồ trong nhà, vẫn là giữ lại cho muội muội các người. Nàng là một nữ nhi gia, không cho nhiều chút đồ cưới, ta không yên lòng.”

“Nương, ta nuôi được muội muội, thật sự.” Lý Dục vội nói.

Tử Tình nghe xong liếc xéo Lý Dục một cái, bất mãn móc má hấn một câu: “Người nuôi được muội muội? Người cũng không phải là chỉ có một mình Yên nhi?”

“Đúng đó, giờ có tiểu lão bà rồi sẽ có thứ tử thứ nữ, chuyện tương lai rất phiền toái.” Lâm Khang Bình cũng không vừa lòng mà trợn mắt nhìn Lý Dục một cái, chuyện trắc thất này, nhớ tới là khó chịu.

“Không bằng, không để cho muội muội gả cho hấn nữa, chúng ta mang theo muội muội đi quốc gia Tây Dương, nơi đó nam nữ ngang hàng, một chồng một vợ, muội muội nhất định có thể tìm được một người thật lòng thương yêu nàng.” Thư Duệ cùng Thư Ngạn đồng thời nói, đều liếc xéo Lý Dục một cái.

“Đừng, cha nương, Đại ca Nhị ca, ta bảo đảm không có làm chuyện có lỗi với Yên nhi, sau này, ta sẽ giải thích rõ ràng cho các người.” Lý Dực nghe xong gấp gáp rồi.

Tử Tình nhìn hẩn, thấy trong phòng nhiều người, cũng không tiện hỏi nhiều, cộng thêm còn có Yên Nhiên ở đây, liền đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, nói: “Được rồi, bớt nói lạc đề, đứng đắn để cho cha các người giúp người xem một chút bản kế hoạch này còn có chỗ nào cần cải tiến, sớm đi lo liệu mới phải, đừng để có một chủ ý tốt, ngược lại để cho người khác chiếm được tiên cơ, sẽ không tốt rồi.”

Lâm Khang Bình tất nhiên hiểu ý Tử Tình, mang theo mấy người bọn họ đi thư phòng, Yên Nhiên lặn vào trong lòng Tử Tình, hai nương con trò chuyện.

Kể từ năm ngoái sau khi Lý Dực chuyển từ trong cung ra, chuyện hai trắc thất kia, vẫn chặn ở trong lòng Yên Nhiên, tiểu nha đầu dầu dẫu rất nhiều tâm sự, ngay cả Tử Tình cũng không chịu nói. Tử Tình nghe lời vừa rồi của Lý Dực, hình như có ý khác, nhưng là, lúc đó, hẩn không phải nói, ngay cả thuốc cũng dứt rồi sao? Vậy còn có thể là chuyện gì?

Chẳng qua, Tử Tình nhìn dung mạo của Yên Nhiên, đã có mấy phần thoát ra như đại cô nương rồi, khuôn mặt nhỏ mập mập tròn núc ních trước kia hiện tại đã lớn thành mặt trái xoan điển hình rồi, quả thực là đôi mắt sáng long lanh, môi hồng răng trắng, Tử Tình vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, cười nói: “Bảo bối nhà ta năm nay cũng mười ba rồi, còn có thể ở lại bên nương mấy năm?”

“Nương, người yên tâm đi, ta xuất giá rồi, sau này vẫn ngày ngày về nhà, cùng cha nương ăn cơm.”

“Thì ra người không phải là đến cùng cha nương, là tới cọ cơm?” Tử Tình cười một câu.

“Xem nương nói kia, nữ nhi tất nhiên là vì cùng cha nương, ta thích ở cùng một chỗ với nương, chỉ muốn giống như nương và bà ngoại.”

“Bản thân ta là cũng muốn, nhưng là, đâu có chuyện thích hợp như vậy? Người nếu là gả cho một gia đình bình thường, có lẽ, nương còn giúp người một phen, nhưng chuyện trong cung này, nương đâu thể nói được?”

Hai nương con đang nói, mấy người Lưu thị tiến vào, hai năm qua Lưu thị thanh nhàn rồi, ba nữ nhi xuất giá cả rồi, còn lại nhi tử còn nhỏ, không nóng nảy, trái lại Trần thị hai năm qua giống như Tử Tình, các nhi tử đều đã đến tuổi đón dâu.

Yên Nhiên biết mấy người các nàng muốn nói hôn sự của Thư Ngạn cùng Vĩnh Bách, bèn lui ra ngoài, trở về phòng mình.

Vừa lúc, ba đứa Vĩnh Huyền cùng Vĩnh Cầm Vĩnh Chi đến tìm nàng, Vĩnh Huyền năm nay mười bốn, bắt đầu trở mã gầy đi rồi, nghiêm nhiên đã là một người thanh tú rồi.

Bốn tiểu cô nương đang nói đùa ở trong phòng, Vĩnh Huyền đột nhiên thở dài nói: “Vẫn là Yên Nhiên muội muội tốt, đừng nhìn còn nhỏ, đã sớm có nơi quy túc, lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tính tình của nhau cũng đều quen thuộc, không giống chúng ta, tương lai này, còn không biết ở nơi nào đây?”

“Tứ tỷ tỷ đang yên lành, sao lại nói đến lời này? Tương lai, dù sao không ra khỏi kinh thành này là được.” Vĩnh Cầm trả lời.

“Các người biết cái gì, ta là nghĩ tới, giống như mấy người Đại tỷ tỷ các nàng, trước kia thân với chúng ta như vậy, xuất giá rồi, chẳng phải chính là kinh thành sao? Nhưng là, một năm chúng ta có thể gặp mặt được mấy lần, tương lai Yên Nhiên muội muội nếu vào Vương Phủ, chính là Vương Phi rồi, có thể dễ dàng ra ngoài sao?” Vĩnh Huyền nói.

“Muốn chết, Tứ tỷ tỷ lại nói như vậy?” Yên Nhiên nghe xong đỏ mặt.

“Người đỏ mặt cái gì, cũng đã đính hôn rồi, còn có thể đổi ý sao? Chuyện không sớm muộn gì này, trong lòng ta chẳng qua là cảm khái hai câu.” Vĩnh Huyền liếc Yên Nhiên một cái.

“Ta đây không ra được, các người không thể tới thăm ta sao? Thật là đàn.” Yên Nhiên cười nói.

“Ồ, Đại biểu tỷ lúc này sao không e lệ rồi thế?” Vĩnh Chi nháy mắt mấy cái với các nàng, mọi người đều cười rộ lên.

Yên Nhiên thấy vậy, tiến lên cù Vĩnh Chi, nói: “Hóa ra các người không phải là đến thăm, là tới chọc ghẹo ta.”

Vĩnh Huyền vội kéo Yên Nhiên ra, nói: “Mới không phải như vậy, là bởi vì nghĩ tới những chuyện này, cảm khái mấy câu mà thôi, ai còn có thể đặc biệt tới giễu cợt người chứ? Đúng là quá rảnh rồi rồi?”

“Tứ tỷ tỷ nói nửa ngày, cũng không nói chuyện nghiêm chính. Vẫn là ta tới nói đi, là như vậy, Tứ tỷ tỷ thấy mấy người Đại nương và Nhị nương mở quán cơm kia, nghĩ tới mấy tỷ muội chúng ta trong tay cũng có mấy đồng tiền nhàn rồi, Tứ tỷ tỷ muốn mở một phường thêu, bởi vậy lúc này đến hỏi ý kiến của Yên Nhiên?”

“Ừm, Tứ tỷ tỷ muốn mở phường thêu? Mở ở đâu? Người nào đi quản lý? Chúng ta đều không ra ngoài được, hơn nữa, phường thêu ở Kinh thành còn thiếu sao? Chúng ta đi đâu tìm tú nữ?” Yên Nhiên suy nghĩ một chút, lắc đầu.

“Thế theo người, người cảm thấy làm cái gì thì thích hợp?” Vĩnh Huyền hỏi.

“Trong tay các người có bao nhiêu bạc?” Yên Nhiên hỏi trước.

“Có thể có bao nhiêu? Chỉ là chút bạc tháng mỗi tháng gom góp lại, cộng thêm tiền mừng tuổi lễ mừng năm mới, ta có thể lấy ra một trăm lượng, hai ngàn cũng tầm như thế.” Vĩnh Huyền nói.

“Ta nghe nói, Nhị ca ta muốn làm báo chí, không bằng các người đi năn nỉ hấn, xem thử một trăm lượng này, có thể làm những gì, tốt nhất, để cho Nhị ca kiếm chút tiền đồ cưới cho các người.” Yên Nhiên cười nói.

“Đúng là thật điên rồi, xem ba người chúng ta không thu thập người một trận tử tế.” Mấy người Vĩnh Huyền nói xong đề Yên Nhiên xuống.

Mấy đứa náo loạn một trận, lại cùng đến tìm Thư Ngạn, Thư Ngạn đang ở trong phòng Tử Tình, nghe xong lời mấy người các nàng nói, cười nói: “Nương, người xem kia, việc còn chưa có làm, bạc đã có người đưa trước tới cửa rồi.”

“Nhị ca, đừng quên tính ta một phần.” Yên Nhiên cũng vội nói.

Tử Tình suy nghĩ một chút, nói với Thư Ngạn: “Không bằng, người quy ra một trăm cổ, cũng cho mấy người bọn họ nhập một cổ, người lớn không xen vào, đám biểu ca biểu đệ biểu muội biểu tỷ của người kia, mỗi người một cổ, còn dư lại, năm người các người chia nhau, người đi hỏi xem được không? Mấy đứa nhỏ, cũng đừng bỏ sót, tìm cừu nương người đòi bạc đi.”

Ý của Tử Tình, là muốn kéo bọn tiểu bối này một phen, việc báo chí, vừa bắt đầu có thể không kiếm được tiền, nhưng là làm tốt rồi, tuyệt đối là một nghề nghiệp làm ra tiền.

Mấy đứa Vĩnh Huyền nghe xong, vội trở về tìm người lớn thương lượng, ai ngờ thời gian không được một lúc, mấy người Lưu thị đều tới cả.

“Nhị cháu ngoại trai có mối làm ăn tốt gì? Nói nghe một chút.” Lưu thị hỏi.

Thư Ngạn chỉ đành phải nói lại sự việc, mấy người Lưu thị không hiểu những thứ này, chẳng qua, có người dẫn đầu, mình chỉ phụ trách lấy tiền, có cái gì không thích hợp? Nếu không thích hợp, đó cũng là cổ phần chiếm giữ quá ít. Chẳng qua cũng biết, chuyện này, là Thư Ngạn ra mặt lo liệu, nghe tới bỏ vốn cũng không lớn, nhà Tử Tình cũng không thiếu chút bạc này, đơn giản là muốn cho mấy đứa nhỏ hưởng ké, đây đã là tình cảm rồi.

Những năm này, xưởng thủy tinh xưởng xi măng lại mở ra mấy cái, tiền lãi một cổ hàng năm cũng được hơn vạn, nếu không có số tiền kia, Lưu thị gả nữ phong quang ở đâu ra?

Nghĩ tới đây, Lưu thị nhìn Tử Tình, hỏi: “Muội muội nha, không phải là Đại tẩu nói người, người cũng đừng nhàn rồi, nghĩ xem còn có chuyện gì mang theo mấy người chúng ta làm, ta vẫn còn có đại sự của hai nhi tử chưa có làm.”

“Đại tẩu người còn không biết đủ, thực sự khó khăn chính là ta cùng Tam tẩu, chúng ta nhưng là một đại sự cũng chưa làm, nhà ta còn năm đứa đây.” Phó thị cười nói.

“Tứ đệ muội là không lo, điều kiện của Tứ đệ muội hơn ta nhiều, ta thật đúng là một việc cũng chưa làm đâu.” Dương thị cũng cười nói.

Thu nhập một năm của Phó thị so với Dương thị nhiều hơn hai vạn lượng, tiếp những năm này, chênh lệch, rất lớn.

Tử Tình biết cuộc sống của Dương thị khó khăn hơn một chút, nhưng là, để cho mình ra mặt làm ăn, đó là vạn vạn lần không thể. Thứ nhất mình cũng không có đầu óc kia, không có tinh lực như vậy, thứ hai Lâm Khang Bình cũng sẽ không đồng ý đi lo nghĩ những thứ này, việc làm ăn của trong nhà còn muốn chờ Thư Ngọc trở lại, ném cho Thư ngọc, mang theo Tử Tình đi ra ngoài du ngoạn đấy.

Yên Nhiên nghe xong lời mọi người nói, cảm giác mình dường như tìm phiền toái cho nương và Nhị ca rồi, bèn nhìn nhìn Thư Ngạn.

517. Chương 520: Pn22, Chân Tướng

PN22, chân tướng

Thư Ngạn suy nghĩ một chút, nói: “Không bằng như vậy, những người trong nhà, các huynh đệ tỷ muội, ta đếm, tổng cộng hai mươi hai, mỗi người bọn họ chiếm hai cổ, cũng là hơn bốn phần rồi, còn dư lại để lại cho mấy người chúng ta.”

Mấy người Lưu thị nghe xong, vội khoát tay cười nói: “Vẫn là Nhị cháu ngoại trai này của ta hào phóng. Chẳng qua, Đại cữu nương thật đúng là không có ý này, ta nghĩ tới nương người nhân rồi, không bằng mấy nữ nhân chúng ta làm chút gì đó, việc này không liên quan đến người.”

Mấy người Trần thị cũng vội phụ họa, nói cứ theo như lúc trước, mỗi người một cổ. Nhiều hơn nữa, thật đúng là lòng tham không đáy rồi. Thư Ngạn thấy không khuyến khích, cũng đành phải thôi.

Chờ sau khi mọi người đi, Yên Nhiên ngồi xuống bên cạnh Tử Tình, hỏi: “Nương, ta có phải là làm sai cái gì hay không, trong tay Tứ tỷ tỷ có một trăm lượng bạc, muốn lôi kéo ta mở phường thêu, ta nghĩ, phường thêu đã có không ít người đang làm, mấy người chúng ta ai cũng ra không quản lý được, còn không bằng bớt lo chút. Đâu có biết chuyện này, kinh động đến mấy cữu nương các nàng.”

Thư Ngạn sợ Yên Nhiên không dễ chịu, nghe xong vội nói: “Muội muội ngàn vạn lần đừng để trong lòng, chuyện này, người làm cũng đúng, năm đó nương cũng lôi kéo các cữu cữu làm ăn như vậy, đều là người một nhà, chiếu cố một chút cũng là nên làm.”

Tử Tình nói với Yên Nhiên: “Đây cũng là một lần dạy dỗ, lần sau trước khi làm chuyện gì, cần phải suy nghĩ rõ ràng hậu quả, suy nghĩ rõ ràng nặng nhẹ, việc mình không làm được, không nên dễ dàng hứa hẹn với người khác, nhất là sau khi người thành thân, chuyện như vậy sẽ rất nhiều, người phải rất cẩn thận rồi.”

Tử Tình là muốn nhân cơ hội này dạy dỗ con một chút, để cho Yên Nhiên sau này làm việc có thể thành thực hơn một chút, bèn nói với nàng những lời này.

Buổi tối, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình nằm ở trên kháng, Tử Tình đột nhiên nhớ tới lời Lý Dục nói lúc ban ngày, hỏi: “Người đã hỏi rõ chuyện Lý Dục rồi?”

“Không có, có Thư Duệ và Thư Ngạn ở đó, ta hỏi hẩn, hẩn đỏ mặt, rốt cuộc cũng không nói rõ là chuyện gì. Xem ra, chuyện này, còn phải người đi hỏi. Người cũng biết. Đứa nhỏ kia, có lời gì, đều hay nói cho người.”

“Chẳng lẽ hẩn không có động phòng? Nghĩ biện pháp nào đó giấu diếm được, sợ chúng ta biết được để lộ hay là muốn thử dò xét điểm mấu chốt của chúng ta?” Tử Tình suy nghĩ một chút, hỏi.

“Cũng không phải là không có loại khả năng này. Những ngày này, không nói đến Yên Nhiên. Ngay cả Thư Duệ và Thư Ngạn cũng không thèm nhìn hẩn, càng đừng nói chúng ta.”

“Nếu thật như vậy, thì tốt rồi, nhưng là, đứa nhỏ này. Ngay cả ta cũng không tin tưởng sao? Lúc ấy, nhưng hẳn đã nói rất rõ ràng, nhất là nói đến cả thuốc cũng dứt rồi. Chúng ta không thể tự chủ được không tin.” Tử Tình nghĩ đến việc này, lúc thì mừng cho Yên Nhiên lúc thì giận Lý Dục, Lý Dục này, ngay cả mình cũng không tin nhiệm rồi? Hay là tình cảnh của hẳn thật sự khó khăn như vậy?

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình lúc thì than thở lúc thì lăm bầm mấy câu, vội ôm lấy nàng, “Ngủ đi, ngày mai tìm hẳn hỏi một chút sẽ biết.”

Nhưng là, hôm sau Tử Tình không có đợi được Lý Dục đến. Lý Dục phái người đến đưa tin, nói là đi nước Triều Tiên thăm Lý Linh rồi, về phần có chuyện cụ thể gì. Lý Dục cũng không có nói rõ ràng với Tử Tình. Tử Tình thở dài.

Cũng may lúc này, Thư Ngạn lôi kéo Vĩnh Bách bận rộn bắt đầu làm báo chí, năm ngoái Vĩnh Bách không có trúng cử. Hứng thú đối với đọc sách cũng không phải là lớn lắm, dù sao đã có một thân phận tú tài, lúc này, trong nhà cũng đang tìm một mối hôn sự cho hẳn.

Tử Lộc mặc dù có chút thất vọng, nhưng mà tốt xấu gì Vĩnh Tùng coi như không chịu thua kém, cũng là kệ hẳn đi, chẳng qua là dặn dò hẳn ba năm sau thì lại một lần thử xem.

Ở dưới sự giúp đỡ của Lâm Khang Bình, Thư Ngạn rất nhanh tìm được một căn nhà, phía trước vừa lúc làm mặt tiền cửa hiệu, phía sau là xưởng kèm thêm chỗ ở cho công nhân, lúc số báo đầu tiên ra, gần như là không có người nào hỏi thăm, vẫn là Tử Tình cho hẳn chủ ý, trước hết để cho đứa nhỏ phát báo tặng không ba ngày ở trong thành, lúc này dần dần mới đưa tới sự chú ý của mọi người.

Không nói đến quá trình xây dựng sự nghiệp của Thư Ngạn có những gian khổ gì, Yên Nhiên trong khoảng thời gian này, trái lại không có hứng thú lắm, chỉ vì Lý Dục đi xa nhà, mặc dù Yên Nhiên đối với chuyện hẳn cưới thiếp, nhiều ít còn có chút để ý, nhưng là, nhìn biểu hiện của Lý Dục hơn nửa năm này, Yên Nhiên cũng lượng thứ cho hẳn rồi. Hôm nay mỗi ngày thiếu hẳn làm bạn, cảm thấy trong sinh hoạt dường như thiếu thứ gì đó, cô gái nhỏ cũng bắt đầu ném thử tư vị tương tư rồi. Cộng thêm trong mỗi ngày còn phải nóng ruột nóng gan cho sự an nguy của hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên, rất nhanh đã gầy xuống.

Tử Tình tất nhiên nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng. Những ngày này, luôn bận rộn chuyện định hôn cho Thư Ngạn, lúc này, cuối cùng cũng quyết định một nhà, là nữ nhi của đồng liêu của Tử Hỉ, họ Phương, Phương gia hiện tại thể diện nhưng là học sĩ nội các, chính nhị phẩm, gia đình như vậy, lẽ ra là không vừa mắt Lâm gia, vừa lúc, nữ nhi Phương gia này cao không tới, thấp không xong mà tìm hai năm, đều không có gặp được người vừa ý, vừa kéo, năm nay mười bảy rồi, vừa lúc xứng đôi với tuổi Thư Ngạn, cộng thêm, Lâm gia và Hoàng gia đã thành quan hệ thông gia, bản thân Thư Ngạn cũng đủ ưu tú, Phương tiểu thư này trái lại nhìn một cái là chọn trúng luôn.

Điều kiện Phương gia đề xuất chính là thành thân trước cuối năm, nếu không, sang năm Phương tiểu thư đã mười tám rồi, lỡ như có chút biến cố, thật sự có thể thành gái lỡ thì rồi.

Tử Tình cũng là do dự một chút, bởi vì quy củ phương Nam, đính hôn, thành thân thông thường không ở trong vòng một năm, nhưng là phương Bắc nói không có quy củ này, Lâm gia vốn chính là người phương Bắc, cũng theo thế.

Cứ như vậy, đính hôn thành thân vội vàng trong một năm, thật là làm Tử Tình bận rộn hỏng rồi, tâm sự của Yên Nhiên, nhìn ở trong mắt, cũng khuyên mấy lần, cuối cùng, vẫn là ném cho Yên Nhiên một đồng việc để làm, nụ cười trên mặt Yên Nhiên mới nhiều hơn chút.

Lần này Thư Ngạn đón dâu, so với Thư Duệ lại thuận lợi hơn nhiều, tân nương vào cửa, cũng là đến tháng chap, Lý Dục cũng trở về rồi.

Nhưng là, mồng tám tháng chap năm này, Tăng Thụy Tường đột nhiên nhận được thư của Tử Toàn, Điền thị sắp không qua được rồi. Tăng Thụy Tường và Thâm thị chỉ đành phải chuẩn bị đồ, muốn chạy về An châu, mấy người Tử Phúc cũng đều xin nghỉ, phải về An châu một chuyến.

Tăng Thụy Tường và Thâm thị đi lần này, ít nhất phải ba năm, mấy người Tử Phúc, cũng phải ba tháng, công việc ở Kinh thành, chỉ có thể giao cho mấy đứa Thư Duệ, dù sao Thư Duệ cũng là người Lâm gia, có

thể không cần trở về, Tử Tình tất nhiên cũng muốn theo cùng Thầm thị và Tăng Thụy Tường trở về, bất kể nói như thế nào, vội về chịu tang vẫn cần phải trở về nhìn một cái.

Tử Tình muốn mang Yên Nhiên đi, Lý Dục thật lòng khó có thể tiếp nhận, hắn đi hơn nửa năm, chuyện ở Triều Tiên vừa xong, là phong trần mệt mỏi mà vội vã trở về luôn, đâu có nghĩ đến không có hai ngày, Yên Nhiên lại muốn rời đi. Huống chi, đi lần này, Yên Nhiên chỉ sợ cũng không phải là trong thời gian ngắn có thể trở về, chuyện này bảo hắn làm sao mà chịu được?

Lý Dục lèo nhèo với Tử Tình hồi lâu, lúc này, Tử Tình tuyệt đối không thể đáp ứng, nữ hài tử mỗi ngày mỗi lớn, để lại Kinh thành không có người lớn trông nom tuyệt đối không được.

“Yên tâm, nhiều lắm là hai năm, ta sẽ mang nàng trở lại, trái lại chuyện của ngươi, có phải nên nói rõ ràng với ta hay không?” Tử Tình thấy trong phòng không có người khác, hỏi.

“Chuyện của ta? Chuyện gì của ta?”

“Trước khi ngươi đi, không phải đã nói nửa câu, nói ngươi không có làm chuyện có lỗi với Yên Nhi, ngươi quên rồi?”

“Cái đó, cái đó, ta không có làm, ta là nghĩ tới hạ quyết tâm để làm, lúc ấy mọi người lên giường rồi, nhưng là, đột nhiên nhớ tới lời của muội muội, nói không cho làm chuyện thân mật với người khác, ta lập tức, liền tê liệt rồi, sau đó, cắt rách chút da từ trên người các nàng, thả chút máu. Lại muốn lừa đã làm toàn bộ, đưa thuốc đi vào.” Lý Dục vừa nói xong liền cúi đầu.

“Nhưng là, tại sao ngươi muốn gạt chúng ta chứ? Nói đã là thực sự.”

“Ta là lo lắng Đại ca bọn họ, mẫu hậu muốn xem thử phản ứng của ta, xem thử phản ứng của Lâm gia, ta chỉ có thể như vậy. Còn cầu nương trước hết đừng nói ra ngoài, ngay cả phụ hoàng ta ta cũng dấu diếm.”

“Ngươi đứa nhỏ này, hai nữ hài kia, cũng là tiểu thư nhà quan trọng sạch, cũng không thể làm trễ nãi cả đời người ta, ngươi định làm sao bây giờ?”

“Ta nghĩ kỹ rồi, chờ ta thành thân xong, sẽ trưng cầu ý kiến của các nàng, nếu là đồng ý an phận thủ thường, ta sẽ nuôi các nàng, nếu là đồng ý sống cuộc sống phu thê bình thường, ta sẽ tìm cho các nàng một nhà khá giả, để cho các nàng mai danh ẩn tích sống tiếp. Chẳng qua, tạm thời, các nàng vẫn không thể đi.”

“Ngươi đứa nhỏ này, nói sớm với ta là được, hại ta buồn bực vô ích bao nhiêu ngày, chỗ Yên nhi, ngươi chuẩn bị lúc nào thì nói?” Tử Tình thở phào nhẹ nhõm.

“Ta muốn chờ ngày cưới sẽ nói cho nàng biết, bây giờ nàng còn không hiểu những chuyện này.”

Tử Tình vừa nghĩ cũng phải, chuyện này, thật đúng là không có cách nào giải thích với Yên Nhiên, “Đúng rồi, ngươi ra ngoài lần này, không có gì việc lớn gì chứ?”

“Triều Tiên bên kia, nước Oa có chút hành động xấu xa, phụ hoàng dặn dò ta đi mang người tặng thuốc nổ. Ngoài ra, ngoài ra không có việc lớn gì.” Lời Lý Dục vừa đến khóe miệng, lại nuốt trở về.

Thực ra, lần này ra ngoài, ở Triều Tiên, hắn gặp tập kích, hắn tất nhiên có thể đoán được là ai, nhưng là, không có chứng cứ xác thực, hắn cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Hơn nữa, trở về Kinh thành, hắn liền an toàn. Hoàng hậu gan lớn hơn nữa, cũng không dám ra tay ở kinh thành.

Những chuyện này, Lý Dục biết Tử Tình không giúp được hắn, nói ra, chỉ là làm cho mọi người lo lắng vô ích theo thôi.

Tử Tình nghe xong lại hỏi chút ít chuyện Lý Linh, biết được nàng đã nam nữ song toàn rồi, phu thê hòa thuận, vị trí Hoàng hậu này, coi như là ngồi vững vàng rồi, trong bụng cũng thật sự vui mừng thay cho nàng.

“Nương, thật sự muốn dẫn muội muội đi một hai năm sao?” Lý Dục lần nữa hỏi.

“Ừm, trong nhà không có người lớn, làm sao ta có thể yên tâm? Hơn nữa, bên người chúng ta, cũng nên có một người trò chuyện, các người như vậy, đã vượt khuôn rồi, ta chẳng qua là nhìn tình cảm lớn lên từ nhỏ

của các người, mới mở một con mắt nhắm một con mắt, người cũng không nguyện khuê dự của muội muội bị tổn hại chứ?”

Tử Tình chỉ đành phải lúi lể giáo ra, Lý Dục nghe xong chỉ đành phải chán nản xoay người, vào phòng Yên Nhiên, Yên Nhiên đang thu dọn đồ đạc, thấy Lý Dục, hỏi: “Ca ca, dù sao lễ mừng năm mới rồi, không bằng ca ca cùng đi với ta, về An Châu ăn Tết, thế nào?”

Lý Dục đang ngơ ngác nhìn Yên Nhiên, nghe lời này, trái lại giật mình, suy nghĩ một chút, vẫn là lắc đầu, nói: “Thôi, muội muội trở về chỉ sợ là vội về chịu tang, ta sẽ không qua làm loạn thêm, Thư Duệ bọn họ cũng không trở về, ta đi cùng người, chỉ sợ đến lúc đó cha nương còn không biết giải thích với thân thích bên kia thế nào.”

Mới vừa rồi Tử Tình còn lúi lể giáo ra thuyết phục hẳn, lúc này hẳn lại đi thêm phiền, chỉ sợ, Tử Tình cũng là không thích.

Yên Nhiên vừa nghĩ, cũng là đạo lý này, dù sao mình là một đại cô nương mười ba tuổi, mang theo một ngoại nam về nhà tính là chuyện gì? Nhưng là, vừa nghĩ hai người lại phải xa nhau thời gian dài như vậy, Yên Nhiên thật là có chút ít ê ẩm.

ps: thực ra, tôi cũng nghĩ tới cho Yên Nhiên một phần tình cảm tốt đẹp thuần khiết, mọi người yên tâm đi, nhìn Tử Tình và Lâm Khang Bình, sẽ biết. (lời tác giả)

518. Chương 521: Pn23, Mưu Đồ Bí Mật

PN23, mưu đồ bí mật

“Trời bằng đất giá, muội muội một đường phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để lạnh, bên cạnh mang theo hai người. Đúng rồi, muội muội, Thái Vân Truy Nguyệt không thể đi theo người, mấy đứa Đại Đào bên cạnh người cũng không gánh vác được chuyện gì, ngày mai ca ca đưa hai người tới đây cho người, các nàng đều có chút võ công.” Lý Dục đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói.

Yên Nhiên nghe xong nói: “Hay là ca ca giữ lại để dùng đi, bên cạnh ta cần người đó cũng vô dụng, người nào sẽ đến hại một nữ tử yếu đuối như ta, người trong nhà còn có một đồng lớn đấy.”

“Nghe ca ca là không sai, cẩn thận một chút, lúc nào cũng tốt.” Lý Dục vuốt đầu Yên Nhiên nói, kể từ sau khi thân phận của Yên Nhiên sáng tỏ, phản ứng của mẫu hậu, cũng quá an tĩnh, Lý Dục không tin nàng không có phái người đi An châu điều tra qua chuyện của Yên Nhiên, nghĩ tới đây, Lý Dục đột nhiên có loại dự cảm xấu.

Dĩ nhiên, hẳn không có nói những chuyện này với Yên Nhiên, chẳng qua là sau khi trở về, để cho quản gia chọn lấy nha hoàn hai võ công và tướng mạo đều rất xuất sắc, đưa đến bên cạnh Yên Nhiên, ngoài ra, lại chuẩn bị bốn gã ám vệ, sắp xếp ở bên cạnh Yên Nhiên.

Lần này, người của Tăng gia trừu Vĩnh Liên Vĩnh Dung cùng Vĩnh Lăng đã xuất giá, còn dư lại cũng phải chạy về. Cho nên, mỗi nhà đều là người người qua lại mà bận rộn thu dọn đồ đạc, đóng gói, ghi danh đồ nên vào kho, phân công nha hoàn ở lại trông coi.

Đến tối, mọi người thỉnh an ở chỗ Thâm thị, mọi người tề tựu rồi, Thâm thị dặn dò Lưu thị nói: “Lần này trở về, ba năm sau, ta và cha các người cũng hơn sáu mươi rồi, Kinh thành này, cũng không định trở lại nữa, đồ, có thể sắp xếp thì sắp xếp cả đi.

“Việc này không thể được, cha nương còn phải đến, những tôn tử tôn nữ này còn chưa có thành thân đâu đấy, không nói đến chuyện khác, Đại ngoại sinh nữ thành thân cha nương nếu không ở đây, đúng là không nên, đừng nói chúng ta không thuận theo, muội muội cũng không mong muốn. Ngoại sinh nữ tế này, các người cũng có thể nói là nhìn hẳn lớn lên.” Lưu thị trả lời.

Yên Nhiên nghe xong lời nói này, đỏ mặt, lôi kéo mấy đứa Vĩnh Huyền trốn vào phòng bên cạnh nói chuyện.

Trái lại Lý Dục thoải mái nói: “Bà ngoại, lão nhân gia người nếu không đến, ta phải cố kiêu đi An châu khiêng lão nhân gia người.”

“Đúng đó nương, vẫn là đến đây đi, những tôn tử này cả đám đều có tiền đồ, đều đứng vững ở kinh thành, các người nếu ở lại An châu, Nhị ca Tam đệ chỉ sợ muốn theo cùng các người, nhưng Vĩnh Tùng Vĩnh Chương bọn họ làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn bọn họ buông tha cho Kinh thành, cũng theo cùng các người trông coi ở quê nhà An châu sao? Chúng ta khó khăn lắm mới có hôm nay, Đại ca và Tứ đệ hiện nay cũng là quan chính tứ phẩm rồi, đang lúc phải là người một nhà đồng tâm lên một nấc thang nữa.” Tử Tình cũng khuyên nhủ.

“Cha nương, lời của muội muội nói rất đúng, để nhị lão các người ở nhà, chúng ta ở bên ngoài cũng không yên tâm, vẫn là đại gia đình ở chung một chỗ mới tốt, chờ bọn nhỏ lớn cả rồi, thành gia lập nghiệp rồi, ta theo cùng các người về nhà dưỡng lão.” Tử Phúc nói.

“Không sao, cha nương muốn ở đâu, ta theo cùng cha nương là được.” Tử Lộc nói.

“Còn có ta, dù sao ta cũng là ở đâu cũng có thể làm điều khác.” Tử Thọ cũng cướp lời nói. Mấy năm này, kỹ thuật điêu khắc của hắn đúng là càng ngày càng tinh xảo rồi, trong Kinh thành đã có chút danh tiếng, nuôi gia đình là dư dả, đã sắp vượt qua thu nhập của Tử Lộc rồi.

Tử Hỉ vừa muốn mở miệng, Tăng Thụy Tường đã nói trước: “Những lời này, sau này hãy nói đi, chờ trở về nhìn tình huống rồi nói sau.”

“Còn có thể có tình huống gì, a bà Tử Toàn hẳn, năm nay đã tám mươi, cũng coi như thọ rồi.” Câu nói kế tiếp Thẩm thị không nói ra.

Nói thật ra, không nói Tử Tình và Tử Phúc bọn họ không nghĩ tới, dù là Tăng Thụy Tường và Thẩm thị cũng không có nghĩ đến, Điền thị có thể sống đến tám mươi, Tam bà bà mấy năm trước đã đi rồi, Tử Tân bọn họ còn đặc biệt gửi cho Tăng Thụy Tường một phong thơ, đáng tiếc, lúc Tăng Thụy Tường nhận được thư, Tam bà bà đã qua trăm ngày rồi, nên không có chạy về.

Bởi vì sáng sớm ngày hôm sau khởi hành, mọi người cũng không có tâm tư nói đùa, ngồi một lúc, rồi từng người giải tán. Yên Nhiên đưa Lý Dục đến cổng trong, Lý Dục thấy trời lạnh, lại đưa Yên Nhiên trở về phòng, hai người lại lèo nhèo một hồi, cuối cùng vẫn là Hoa ma ma đuổi Lý Dục đi.

Lâm Khang Bình gọi Thư Duệ và Thư Ngạn vào thư phòng, thu xếp thỏa đáng việc làm ăn trong nhà, sau đó cùng vào phòng chính, Tử Tình đang cùng La Sở Sở và Phương Tú Nhã nói việc nhà, thấy mấy người Lâm Khang Bình bọn họ đi vào, trong tay Lâm Khang Bình cầm một cái hộp gỗ nhỏ, Tử Tình nói: “Người cũng ở đây cả rồi, Duệ Nhi thành thân không bao lâu, ta tách bọn họ ra ngoài, lần này, đến lượt Ngạn Nhi, vợ lão Nhị, vốn là, ta định chờ qua tết mới nói cho người lời này, nhưng là, ta và cha người đi lần này, còn không biết khi nào thì trở lại, không bằng, cho người đồ luôn.”

Tử Tình nhận lấy cái hộp từ trong tay Lâm Khang Bình, giao cho Phương thị, nói: “Chỗ này là ba mươi vạn lượng ngân phiếu, chờ qua tết, các người phân hộ tịch ra, các người muốn mua chút sản nghiệp gì tự xem mà làm, chúng ta cũng không quản. Sau này, các người sống cuộc sống riêng của mình, cha nương cũng là mong chờ các người vượt qua càng náo nhiệt hơn.”

Phương thị vội vàng đứng lên, hai tay nhận lấy cái hộp, dập đầu cảm ơn với Tử Tình cùng Lâm Khang Bình. Hai năm qua, nàng làm mai vẫn không trôi chảy, không nghĩ tới chờ đến mười bảy tuổi, mới đợi được một người thích hợp, càng không có nghĩ tới chính là, lại có thể vừa vào cửa đã chia nhà, chính mình thành một đại phú bà, xem ra, nhân duyên và số mệnh này, thật đúng là ý trời.

Không nói Phương thị ôm cái hộp ngân phiếu này nghĩ tới muốn cùng trượng phu sống tốt như thế nào, hiếu kính cha mẹ chồng như thế nào. Bên kia, Yên Nhiên tiễn Lý Dục đi, một mình mình trong lòng trống rỗng, suy nghĩ một chút, cũng đi tới viện tử của Tử Tình.

Đúng lúc gặp phải Phương thị ôm một cái hộp cùng Thư Ngạn đi ra ngoài, Yên Nhiên thuận miệng hỏi một câu: “Cái hộp Nhị tẩu ôm chặt như vậy, thực là có bảo bối tốt gì?”

Thư Ngạn trêu chọc nói: “Đúng là bảo bối? Đồ tốt cha nương đều cho chúng ta, người cứ ở một bên nhìn không đi.”

“Nhị ca quá đáng ghét rồi, Nhị ca, lúc ta không có ở đây, hoa hồng báo chí cần phải giữ lại tử tế cho ta.” Yên Nhiên đột nhiên nói.

Báo giấy của Thư Ngạn ở nửa năm sau, mới bắt đầu có lãi, bởi vậy lúc này, Yên Nhiên liền thương nhớ lên rồi.

Thư Ngạn nghe xong véo gương mặt của nàng, cười nói: “Thật là không hiểu nổi người, còn tham tiền hơn cả Thư Ngọc, nói cho Nhị ca, muốn số bạc này định dùng làm cái gì? Muội phụ không phải nói, của hắn cũng là của người, vẫn đủ cho người tiêu?”

Yên Nhiên vuốt ve tay Thư Ngạn, nói: “Nhị ca không biết? Trước đó vài ngày khi trời lạnh nhất, ta chưa chấp không ít khát cái không nhà để về đưa đến trong trang, còn bố thí mấy ngày cháo ở cửa Đông.”

“Trái lại đã nghe nói chuyện này, chẳng qua ta vừa phải làm nhiệm vụ vừa phải xử lý công việc báo chí, nào có rảnh rỗi hỏi tới những việc này? Thì ra là chuyện tốt muội muội làm, chúc mừng muội muội nhé, nhị ca thật sự mừng cho người, thì ra muội muội của ta không phải là một thần giử của.”

Thư Ngạn nói xong, Yên Nhiên dùng sức giẫm chân của hắn một cái, Thư Ngạn nhăn cơ hội néo mặt Yên Nhiên một chút rồi chạy vụt đi, Yên Nhiên xoay người lôi kéo tay Tử Tình, “Nương, người xem, Nhị ca lại bắt nạt ta.”

“Được rồi, người cũng bớt trêu chọc hắn.” Tử Tình lắc đầu, cười nói.

“Được rồi, trở về đi thôi, sáng sớm ngày mai phải xuất phát, đi nghỉ ngơi sớm đi.” Lâm Khang Bình đuổi.

“Nương, ta không ngủ được, không bằng, tối nay ta với nương ngủ chung đi?” Yên Nhiên lôi kéo tay Tử Tình làm nũng.

Tử Tình nhìn nhìn Khang Bình, Khang Bình ho khan một tiếng, chỉ cần hắn ở nhà, còn chưa từng phân giường ngủ với Tử Tình, lúc này tất nhiên không muốn, Yên Nhiên đảo mắt lòng vòng, nói: “Kháng này lớn như vậy, ta nằm cạnh nương, phụ thân cũng không chen chúc chứ?”

“Nói liều, người đã mười ba rồi, sao có thể ở cùng một chỗ với phụ thân?” Lâm Khang Bình trợn mắt nhìn Yên Nhiên một cái.

“Được rồi, cứ theo nữ nhi ở một buổi đêm, sáng sớm ngày mai là đi luôn, sau này, người muốn ở cùng nữ nhi, còn không ở được đâu.”

Tử Tình lên tiếng, Yên Nhiên vội cười hì hì lên kháng. Ôm Tử Tình lú lú, nói một ít chuyện về Lý Dục, cũng nói chuyện phát cháo miễn phí lần này.

Hai nương con không biết, lúc này, trong một gian mật thất trong cung, có một phụ nhân xinh đẹp, đang ngồi ngay ngắn hồi thái giám đang quỳ dưới đất, “Người xác định, sáng mai bọn họ khởi hành?”

“Bẩm chủ tử, thiên chân vạn xác.”

“Đi đi, động tác lưu loát một chút, phải ra khỏi địa giới kinh thành mới động thủ, cả nhỏ lẫn lớn.”

“Dạ, nô tài hiểu, bây giờ nô tài đi sắp xếp.” Thái giám nói xong khom người lui ra.

“Tăng Tử Tình, Lâm Yên Nhiên, ai gia đợi các người ba năm, cuối cùng cũng đợi được cơ hội.” Phụ nhân tàn bạo mà vận khăn trong tay, phẳng phất đó chính là nữ nhân nàng thù hận.

“Nương nương, nô tỳ không rõ, đứa nhỏ cản trở chuyện của Tam điện hạ, đứa lớn, vì sao người cũng muốn trừ đi? Giết loạn người vô tội Phật chủ sẽ trách tội chúng ta.” Bên cạnh chính là một lão ma ma, là nhũ mẫu của Hoàng hậu, tình cảm tất nhiên không tầm thường, những năm này nhũ mẫu giúp đỡ Hoàng hậu làm không ít việc nham hiểm, hôm nay bắt đầu ăn chay niệm Phật rồi.

“Người biết cái gì, ta đã thăm dò rõ ràng rồi, năm xưa Hoàng thượng dưỡng thương chính là ở Tăng gia, không chừng đã nhìn trúng Tăng Tử Tình kia, nếu không, lúc Tăng Tử Tình bị thương ở biệt viện, sao Hoàng thượng có thể tự mình ở cùng nàng một đêm, ai biết đã xảy ra chuyện gì? Người không có thấy Lý Dục ngày nào cũng chạy tới Lâm gia, nếu đổi thành nhà khác, người thấy Hoàng thượng có thể cho phép sao? Nếu không phải Tăng Tử Tình, Hoàng thượng có thể đang yên lành nghĩ tới phong cho một nô tài

như Lâm Khang Bình ngũ phẩm nghĩa quan? Còn không phải là vì tiện nhân kia. Hừ, những năm này ta là hiểu rồi, nam nhân ấy à, cũng là ăn trong chén nhìn trong nôi, không chiếm được mới là tốt nhất.

Ma ma nghe xong cũng không dám nhiều lời, Hoàng hậu nhìn nàng một cái, nói: “Ma ma yên tâm, ta đã phân phó xuống, không được thương tổn người vô tội, người Tăng gia, một người cũng không động. Ta cũng nên tích chút âm đức cho Tường nhi. Lần này, nếu không phải sợ mệnh cách của nha đầu Lâm gia kia quá tốt, nếu mệnh Hoàng hậu thật, ta cũng sẽ không động tâm tư này. Chờ Tường nhi thật sự được phong Thái tử, ta cũng sẽ rửa tay chậu vàng, đi theo người ăn chay niệm Phật.”

Kể từ ba năm trước, Lý Hân đồng ý Lý Dục cưới một nữ nhi của nô tịch làm chính thê, Hoàng hậu đã cảm thấy có cái gì không đúng, nhất định là có mờ ám, tra xét ở kinh thành hồi lâu, lại phái người đi An châu điều tra kỹ càng, thế mới biết được tiền căn hậu quả, nếu như Yên Nhiên chưa có đính hôn, nàng nhất định sẽ đoạt Yên Nhiên tới cho Lý Tường, nhưng là, hiện tại nói cái gì cũng đã chậm, đề phòng vạn nhất, Lâm Yên Nhiên này tuyệt đối không thể sống. Nhưng là, Hoàng hậu đợi ba năm, không muốn động thủ ở Kinh thành, lúc này mới chờ được cơ hội này, thật là ông trời có mắt mà, ngay cả ông trời cũng thành toàn cho nàng, nàng còn có cái gì cố kỵ?

“Nô tỳ tất nhiên biết, nương nương cũng là một người từ tâm.” Ma ma nhìn sắc mặt Hoàng hậu, nói một câu.

Quả nhiên, Hoàng hậu nghe xong hơi hơi trấn an một chút.

519. Chương 522: Pn24, Được Cứu

Pn24, được cứu

Đêm khuya, Lâm Trạch, Tử Tình vất vả lắm mới đỡ được Yên Nhiên, Lâm Khang Bình nhỏ giọng hỏi: “Nha đầu này sao lại tâm thần không yên? Mọi khi ra ngoài cũng không thấy nàng như vậy, thậm chí đi ngủ cũng không ngủ được?”

Tử Tình trái lại không có nghĩ sâu, thuận miệng đáp: “Chắc là không bỏ được Lý Dục thôi, lần đó trước khi người ra ngoài, ta không phải là cũng tâm thần không yên, nóng ruột nóng gan như vậy. Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, ngủ đi. Ngày mai còn phải dậy sớm lên đường đấy.”

Tử Tình ngáp một cái, Lâm Khang Bình đau lòng mà kéo nàng vào trong lòng.

Buổi tối ngày thứ hai, hơn hai mươi chiếc xe ngựa này cuối cùng cũng ở cửa thành muốn qua cửa đi tới Thương Châu, Yên Nhiên cùng Tử Tình Lâm Khang Bình chung một xe ngựa, hai nha đầu Phồn Tinh và Nhược Thủy Lý Dục đưa cho Yên Nhiên thì cùng hai nha đầu của Tử Tình ngồi chung một chiếc xe ngựa.

Đại Giang Lâm Khang Bình phái đi tiền trạm đã tìm xong khách sạn rồi, dẫn mọi người đi nghỉ ngơi, Lâm Khang Bình xuống xe trước, sau đó dắt Tử Tình, lại bế Yên Nhiên xuống, Tử Tình đang sửa sang lại tóc tai rồi bởi cho Yên Nhiên, hai nương con vừa đứng vững, lúc này, hai mũi tên bắn lên vút vút bay tới, một mũi thẳng trúng ngực Yên Nhiên, một mũi nhắm ngay ngực Tử Tình lao tới.

“Chủ tử, cẩn thận.” Phồn Tinh Nhược Thủy chạy vội qua, đã không còn kịp nữa rồi, tên đã bắn trúng ngực Yên Nhiên. Lâm Khang Bình cách gần Tử Tình, nhĩ lực của người luyện võ nhạy bén hơn người bình thường một chút, theo bản năng đẩy Tử Tình ra, mũi tên bắn trúng dưới sườn, lúc này, Tử Phúc cùng Thầm thị bọn họ biết được động tĩnh chạy tới.

Yên Nhiên bị lực đạo của mũi tên đập vào lui về phía sau mấy bước, ngã nhào trên đất, Phồn Tinh Nhược Thủy vừa muốn kiểm tra vết thương của Yên Nhiên, lúc này mới phát hiện, mũi tên không có bắn trúng vào trong Yên Nhiên. Bởi vì ở ngực Yên Nhiên, có đá Thọ Sơn, mũi tên không xuyên qua được đá Thọ Sơn, dưới đá Thọ Sơn là miếng ngọc bội kia, cho nên, mũi tên đến cả da Yên Nhiên cũng không chạm được vào. Chẳng qua, Yên Nhiên đã sợ hãi trắng rồi.

Phồn Tinh Nhược Thủy thấy vậy đỡ Yên Nhiên dậy, lúc này, ám vệ của Lý Dực đã phát hiện hai gã thích khách kia, giải quyết xong. Cũng vội vàng tới đây xem xét thương thế của Yên Nhiên.

Lâm Khang Bình lúc này thấy Yên Nhiên không có việc gì, cũng không lo cho Yên Nhiên nữa, vội ôm Tử Tình vào nhà, phái người đi mời đại phu.

Tử Phúc cũng ở bên ngoài phân phó nói: “Nhanh chóng đi hỏi thăm đại phu tốt trong thành Thương Châu.”

Lúc này, Tử Tình có chút mê man rồi, vẫn còn lo lắng cho Yên Nhiên.

“Người yên tâm, nàng không có chuyện gì. Đồ ở ngực nàng cứu nàng một mạng. Trái lại là người, để cho ta xem thử trước đã.”

Lâm Khang Bình nói xong liền xé y phục của Tử Tình ra, lúc này mới phát hiện trên mũi tên tẩm kịch độc. Lúc này, cũng bất chấp kiêng kỵ rồi, vội để cho Tử Phúc cùng Tử Lộc đè Tử Tình xuống, Lâm Khang Bình cẩn thận rút mũi tên ra. Tử Tình hoàn toàn đau đến hôn mê bất tỉnh.

“Tình nhi, người yên tâm, ta tuyệt sẽ không để người có việc gì.” Lâm Khang Bình nói xong móc một thanh thủy chủ từ trong giày ra, hơi hơi ở trên lửa nóng, lại cẩn thận cắt một miếng ở vết thương của Tử Tình. Hắn lúc này, cũng không thể nương tay một tí nào. Tử Tình lại lần nữa đau đến tỉnh, Lâm Khang Bình nặn máu đen ra ngoài cho nàng, sau đó, gục ở trên người Tử Tình, dùng miệng hút máu độc ra ngoài cho Tử Tình.

“Đừng, đừng. Nguy hiểm.” Tử Tình cự tuyệt Lâm Khang Bình hút độc cho mình, đáng tiếc, không chống đỡ được, lại đau đến hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, Yên Nhiên đã tỉnh táo lại rồi. Lấy đá Thọ Sơn trong ngực ra, lấy một cái khăn tay của mình ra, run run rẩy rẩy mà ấn một con dấu lên trên, “Mau, mau đưa đi Tri phủ Thương Châu, lập tức phái người đưa thuốc đưa đại phu tới, phải nhanh lên.”

Phồn Tinh cầm khăn giao trực tiếp cho Đại Giang, mình vẫn trở lại trông chừng Yên Nhiên.

Đại Giang nhất thời nóng ruột, trên người không mang thiệp, căn bản không vào được cửa lớn phủ nha, chỉ đành phải nói với người giữ cửa: “Mau đi báo cho đại nhân các người, nếu muốn giữ được lụa đen trên đầu, nhanh chóng tới gặp ta, ta là người tới từ Kinh thành, các người giao khăn này cho hắn xem, làm trễ nãi việc này, ai cũng không bảo vệ được hắn.”

Lý Dực đã thông báo cho tất cả phủ thành dọc đường rồi, chỉ cần nhìn thấy chủ nhân của con dấu Mẫu Đơn cầu cứu, cần phải dốc hết toàn lực.

Gã sai vặt trông cửa nghe xong cũng không dám chậm trễ, bởi vì trên người Đại Giang có một cổ sát khí, không phải là hắn có thể trêu chọc được, nói không chừng thật có chuyện lớn gì.

Gã sai vặt cũng là không có làm trễ nãi, nhưng gã sai vặt cũng không vào được nội viện, đồ giao cho một đại nha hoàn nội viện, mà nha hoàn này lại là một đứa làm việc không có trật tự, lại hay ghen tỵ với người khác, thấy đưa tới khăn tay của một nữ tử, mặt trên còn có một con dấu hình đóa mẫu đơn, trong lòng càng chưa rồi, nàng muốn trèo lên giường của lão gia, cũng không phải là ngày một ngày hai, lúc này thấy khăn tay, nào còn có thể dễ dàng đưa đi? Sau khi nha hoàn mè me nheo nheo, khăn tay trực tiếp đưa đến trong tay Tri Phủ phụ nhân, Tri Phủ phụ nhân cầm khăn tay, trong lòng cũng là nghi ngờ, đúng lúc, lão gia lại tiến vào phòng đi nương kia.

Đại Giang đợi một khắc đồng hồ không có động tĩnh, liền đánh trống to trước cửa lên, làm cho Tri phủ đại nhân sợ hết hồn, buổi tối đang yên lành thế này mà đánh trống, nhất định là có vụ án trọng đại, bất kể nói thế nào, hắn vẫn là quan phụ mẫu vùng này, vội mặc quan phục qua loa đi ra ngoài.

Đại Giang thấy hắn, vô cùng tức giận, mở miệng mắng: “Khăn tay đưa vào có hơn một khắc đồng hồ rồi, đại nhân không muốn lụa đen trên đỉnh đầu, cổ trên đầu cũng không muốn sao?”

“Khăn tay gì? Người là người phương nào? Có đại sự gì, mau nói.” Tri Phủ này nghe xong chân cũng như nhũn cả ra rồi, vội sờ soạn cổ của mình một chút, còn tốt, đầu còn ở đây.

“Đại nhân, ta sai gã sai vặt đưa một chiếc khăn tay đi vào, phía trên có một đóa mẫu đơn, năm cánh mười cánh mười lăm cánh, đại nhân sẽ không không nhớ là giao phó của ai chứ?”

“A, khăn tay gì? Ta không nhìn thấy?” Chẳng qua sau đó Tri Phủ liền hiểu, đúng là hạ nhân trong nhà làm lỡ việc rồi, xem ra trở về phải dọn dẹp một trận tử tế, chẳng qua, vẫn là lo việc trước mắt trước đã.

“Hạ quan tất nhiên nhớ được, xin hỏi có việc gì hạ quan có thể ra sức?”

Nói giỡn, giao phó của hoàng tử, ai dám quên? Ngày hôm qua còn đặc biệt có người tới nhắc nhở hần, chẳng qua, hần ở Thương Châu mấy năm này cũng không có chuyện, hần cũng là đã quên dặn dò người trong nhà một tiếng.

“Chủ tử chúng ta bị trúng tên, mũi tên có độc, ta cần đại phu tốt nhất Thương Châu, còn cần thuốc trị thương tốt nhất, một khắc đồng hồ sau chạy tới khách sạn Vĩnh Lai, làm chậm trễ chuyện, chủ tử chúng ta có sơ xuất gì, người tự sờ cổ trên đầu mình, cộng thêm tính mạng cả nhà người chỉ sợ cũng không đủ đền.” Đại Giang nói xong liền phát tay áo rời đi.

Tri phủ đại nhân vội phân phó xuống phía dưới, mình thì vào hậu viện, hỏi phu nhân lấy một cành nhân sâm thượng hạng, nói: “Trong nhà có người đưa khăn tới? Người điều tra cho ta, là ai làm chậm trễ, trối ở phòng chứa củi cho ta, chờ ta trở lại sẽ thu thập ả. Cửa này nếu là không qua khỏi, ai cũng đừng nghĩ sống?”

Tri Phủ phu nhân nghe bị dọa giật nảy mình, vội hỏi: “Khăn tay của ai?”

“Của ai? Ta chỉ biết là hoàng tử, chúng ta đâu có đặc tội nổi? Trong nhà có thuốc tốt gì, mau mau lục ra cho ta, đối phương trúng tên độc, mạng trong sớm tối, nếu người đó mất mạng, cả nhà chúng ta đều phải chết.” Tri Phủ thở dài nói, nói xong, nhận nhân sâm, xoay người muốn đi.

Tri Phủ phu nhân vội vàng kéo hần lại, “Lão gia, bản thân ta là biết có một người, am hiểu giải độc nhất, chẳng qua tính tình có chút cổ quái, chỉ sợ lão gia phải tự mình đi mời, lấy lễ đối đãi, còn có chút hi vọng.”

Tri phủ đại nhân nghe xong địa chỉ, vội mang người đi mời. Không nói Tri phủ đại nhân hao hết miệng lưỡi dẫn đại phu tới khách sạn Vĩnh Lai như thế nào, hãy nói đến Lâm Khang Bình hút máu độc trên vết thương của Tử Tình, bản thân cũng không cẩn thận hút vào một chút, gắng gượng chống đỡ đại phu tới, mới hôn mê bất tỉnh.

Thương thế của Tử Tình vốn là nặng nhất, chẳng qua, bởi vì Lâm Khang Bình xử lý kịp thời, thật cũng không có lo lắng đến tính mạng, trái lại là Lâm Khang Bình, hút vào một chút máu độc, dứt thuốc giải độc, mãi cho đến hừng sáng vẫn chưa tỉnh lại.

Thầm thị ngồi ở trong phòng của Tử Tình và Lâm Khang Bình, cơ hồ rơi nước mắt một đêm, đến rạng đông, mới bị Tăng Thụy Tường dìu về phòng nghỉ ngơi một lúc.

Lúc Lâm Khang Bình và Tử Tình tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi, biết hai người đều không lo đến tính mạng, dưới sự cố gắng khuyên bảo của Tử Tình và Lâm Khang Bình, Tăng Thụy Tường và Thầm thị mới mang theo cả nhà lên đường, bởi vì chuyện ở An châu, cũng là không thể trì hoãn, dù sao, Điền thị vẫn là mẹ cả của Tăng Thụy Tường.

Tử Tình cùng Lâm Khang Bình chỉ có thể tạm thời ở lại Thương Châu dưỡng thương, lúc này, Lý Dực ở Kinh thành đã biết được chuyện xảy ra ở Thương Châu, trực tiếp vọt vào thư phòng của Lý Hần.

Lý Hần nghe nói Tử Tình bị trúng tên, trên tên có kịch độc, giật mình làm cái chén trong tay rơi thẳng xuống.

“Bây giờ nàng sao rồi?”

“Là dưỡng kịp thời hút máu độc ra cho nàng, nếu không, dù là thần tiên cũng không cứu được nàng. Dưỡng vì vậy cũng trúng độc.”

“Người nào làm? Có manh mối chưa?”

Lý Dực nói ra chuyện hần gặp tập kích ở Triều Tiên, Lý Hần đang nhớ lại hai lần trải qua của mình, toàn bộ dựa vào Lâm Khang Bình ra tay cứu giúp. Nếu không, cũng sẽ không có những chuyện sau này.

“Còn nha đầu kia?”

“Được con đầu và ngọc bội trong cổ chặn lại mũi tên, ngược lại không có việc gì.”

Nghe nói Yên Nhiên bởi vì ngọc bội trong cổ cứu nàng một mạng, ngược lại không có chuyện gì, Lý Hân hết sức ngạc nhiên, không khỏi lại nghĩ tới lời Tuệ Quang đại sư nói, chẳng lẽ đứa nhỏ này thật sự là một phúc tinh? Hoàng hậu, chỉ sợ cũng biết được mệnh cách của Yên Nhiên, nếu không, vì sao phải xuống tay với một đứa nhỏ?

“Người yên tâm, chuyện này, ta sẽ cho người một công đạo, cho Lâm gia một công đạo, sau này, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.” Lý Hân nói xong khoát khoát tay với Lý Dục.

Lý Dục đi tới cửa, Lý Hân nhớ tới lại nói một câu: “Người mang theo Trần thái y đi Thương Châu một chuyến, hẩn am hiểu giải độc.”

Sau khi Lý Dục đi, Lý Hân vào Khôn Ninh cung, nói với Hoàng hậu: “Trẫm hôm nay trịnh trọng cảnh cáo người, bất kể là Dục Nhi, hay là người Lâm gia, người Tăng gia, nếu lại có sơ xuất nữa, vị trí Hoàng hậu này, người nhường lại đi. Hoàng hậu cũng không làm được, cái khác, tự người suy nghĩ đi.”

Lý Hân nói xong, trực tiếp phân phó thái giám, cung nữ và ma ma trong Khôn Ninh cung, “Hoàng hậu sau này sẽ giao cho các người trông coi, nếu như nàng lại đi làm loạn, các người biết rõ tình hình mà không báo, đầu của các người, còn có đầu của tộc nhân các người, đều đừng nghĩ muốn.”

Lý Hân nói xong, cũng không nhìn sắc mặt Hoàng hậu, không nhìn đám người đông nghìn nghịt quỳ trong Khôn Ninh cung, trực tiếp phát tay áo đi ra ngoài, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho nàng.

Hoàng hậu lúc này, đã ngồi phịch ở trên Phượng tháp, mấy ngày qua không đợi được tin tức của mình, trong lòng đã có dự cảm xấu. Hôm nay nhìn thấy thái độ của Lý Hân, nàng là bị giam lỏng rồi, bị biến tướng biếm lãnh cung rồi.

Nhưng là, nàng phải làm thế nào, mới có thể vãn hồi tâm Hoàng đế? Hoàng hậu nếu không làm được, nhi tử của nàng, cái gì cũng đừng trông cậy vào rồi.

520. Chương 523: Pn25, Yên Nhiên Bái Sư

PN25, Yên Nhiên bái sư

Lý Dục nhận được bảo đảm của Lý Hân, vội mang theo thái y đi Thương Châu. Không nói đến bọn họ một đường cực khổ bốn ba, ngựa không ngừng vó câu.

Lúc này, khách sạn Thương Châu, một nữ tử lo lắng lôi kéo ống tay áo của một lão đầu.

“Đại phu, tướng công ta trúng độc có phải đã tiến vào ngũ tạng rồi hay không, còn có thể giải hay không?”

“Đại phu, người cho ta một câu nói thật, tướng công ta, độc trong cơ thể hẩn có thể loại bỏ sạch sẽ được không?”

“Đại phu, người giúp đỡ một chút, người giúp tướng công ta một chút, bất kể tốn bao nhiêu bạc, ta đều sẵn lòng.”

Tử Tình biết là Lâm Khang Bình lúc hút độc cho mình vô ý cũng trúng độc, trong lòng hết sức lo lắng, độc này xâm nhập ngũ tạng lục phế, người còn có thể sống được mấy năm? Nghĩ tới những thứ này, trong lòng đau đớn giống như vạn tiễn xuyên tim.

“Đại phu, người.”

“Im miệng, người còn nhiều lời nữa, tướng công của người thật có thể không sống được mấy năm nữa đâu. Lão phu là không muốn nhìn người nói dài dòng như người, chớ có nhiều lời nữa.”

Lâm Khang Bình thấy Tử Tình cứ lôi kéo đại phu hỏi han, đại phu đã sớm ngại phiền rồi, người có bản lĩnh thật sự này, luôn là có chút cổ quái, Lâm Khang Bình sợ Tử Tình đắc tội lão đầu này, độc tố trong thân thể của hắn và Tử Tình còn chưa có loại bỏ sạch sẽ đâu, chẳng qua là tạm thời không có lo lắng đến tính mạng.

Yên Nhiên là một đứa thông minh, Tử Tình là quan tâm tất bị loạn, bản thân Yên Nhiên đối với dược lý có biết một chút, hồi ở Khang Viên, nàng hay theo Đại Nữu bọn họ nhận biết mấy thứ thảo dược, sau đó, lại cùng một lão nhân trong trang đặc biệt học nhận biết thảo dược, lúc này, chuyện liên quan đến tính mạng cha nương, Yên Nhiên liền lấy ra bản lĩnh giữ nhà của mình.

Yên Nhiên thấy đại phu tức giận, vội tiến lên cười hòa nói: “Lý a công, y thuật của người tốt, nhân phẩm cũng tốt, tất nhiên không thể nhìn cha nương của Yên Nhiên có việc gì, có phải hay không? Lý a công, cha nương của Yên nhi nếu có bất trắc gì, Yên nhi cũng không sống nổi nữa, nương ta đã nói, đứa nhỏ có nương là một báu vật, đứa nhỏ không có nương là ngọn cỏ hoang, Lý a công sẽ không để cho Yên nhi làm cỏ phải không?”

Tiếp theo, Yên Nhiên lại đề xuất xin làm trợ thủ cho đại phu, đưa châm lấy thuốc, bởi vì Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đều cần châm cứu đẩy độc ra, hành động của Yên Nhiên dụ dỗ lão đầu này nở gan nở ruột, nói muốn thu Yên Nhiên làm đồ đệ.

“Ừm, người đứa bé này, nhìn tốt hơn nương người nhiều, nương người lại dám không tin y thuật của lão phu, địa giới Thương Châu này, nếu nói ta thứ hai, không ai dám nói thứ nhất.”

“Phải đó, nếu không phải Lý a công người ra tay, Yên nhi sẽ thật sự phải thành đứa nhỏ không có cha nương, đứa nhỏ không có cha nương rất đáng thương, huhu, cho nên, Yên nhi sẽ hiếu kính Lý a công thật tốt, Lý a công, người theo ta đi Kinh thành đi, ta nuôi người.”

Lý lão đầu này thấy nước mắt của một nữ tử như Yên Nhiên, đâu còn có thể so đo thật giả trong lời nói của Yên Nhiên, chẳng qua, Yên Nhiên cũng không phải là nói dối, lấy thân phận của nàng, nuôi một người tài ba như vậy ở bên người, tất nhiên trăm lợi không một hại.

“Được được, ta đi theo người đi Kinh thành, chẳng qua là, người cũng phải đi theo ta học y, người làm đồ đệ của ta, ta tự nhiên đi theo người vào Kinh thành rồi.” Lý lão đầu phát hiện Yên Nhiên thật đúng là hạt giống tốt học y, đầu tiên, nàng có hứng thú, tiếp theo, nàng thông minh, cũng có trụ cột nhất định.

Duyên phận giữa người với người chính là quái dị như vậy, phúc phận người khác cầu mãi không được, có thể lại có người gặp mặt một lần đã nhận định luôn rồi, chẳng hạn như Lý đại phu này đối với Yên Nhiên. Cho nên, hai người ai cũng không thể nói người nào bắt cóc người nào, tóm lại, đạt thành hiệp nghị nhất trí, trong nhà Lý đại phu này còn có một lão bà tử, không có vương vীu con cái, không nghĩ tới già rồi già rồi, còn nhặt được một đồ đệ như hoa như ngọc, còn nói muốn dưỡng lão cho bọn họ, phúc phận này, chẳng phải là lớn bình thường. Dĩ nhiên, Lý lão đầu lúc này, còn không biết đồ đệ của hắn, vậy mà là Vương Phi tương lai.

Ngày hôm đó, Lý đại phu lại bắt mạch cho Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, nói: “Uống mấy thang thuốc nữa, cũng là tằm tằm rồi.”

“Đa tạ đại phu, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích.” Tử Tình đích thực là cảm kích, hai mạng người đó nha.

“Hừ, ta là nể đồ đệ của ta, lấy hết bản lĩnh giữ nhà ra cả rồi, người đó, khuê nữ à, không phải là lão đầu tử ta nói người, tính tình quá nóng nảy rồi, chữa bệnh giải độc này, nào có hiệu quả nhanh chóng? Dù sao người cũng phải cho ta chút thời gian, còn có, thầy thuốc kiêng kỵ nhất chính là bệnh nhân là không tín nhiệm, nói đông nói dài, ta còn tính tâm bắt mạch cho các người thế nào? Lúc châm cứu sai huyệt vị, trách nhiệm này người nào chịu?”

Lý đại phu này tiếp xúc với Tử Tình hai ngày, cảm thấy con người Tử Tình cũng không tệ lắm, nhìn từ tướng mạo, là một người thiện tâm, không có kiêu ngạo. Lần này nể Yên Nhiên, lần đầu tiên cho Tử Tình một sắc mặt tốt, nói mấy câu thật lòng.

Tử Tình nghe xong tự nhiên xấu hổ, vội nói: “Thật xin lỗi, ta cho nhận lỗi với lão nhân gia người, ta cũng là quan tâm sẽ bị loạn, tính tình là nóng nảy hơn rồi.”

Yên Nhiên sắc thuốc xong cho Tử Tình cùng Lâm Khang Bình, bưng đi vào, nghe thấy được lời nói này, tất nhiên mừng rỡ, “Cha nương, các người khỏi rồi, không có chuyện gì rồi?”

“Ừm, mấy ngày qua cực khổ bảo bối nhà ta rồi, một mực hầu hạ cha nương cực nhọc ngày đêm, không thể ngủ yên mấy ngày, nhìn người đã gây một vòng rồi.” Tử Tình lúc này cũng có tâm tình tới quan tâm Yên Nhiên rồi.

“Nương, chỉ cần người và cha tốt đẹp, cái gì ta cũng sẵn lòng.” Yên Nhiên tựa vào kháng của Tử Tình.

Lúc này, đại phu hỏi: “Nha đầu, lúc nào theo ta đi thăm sư mẫu của người một chút?”

“Nên làm, ta sẽ đi ngay bây giờ.” Yên Nhiên vội đáp ứng.

“Yên nhi, trong bọc của nương, còn có chút sâm Cao Ly Lý Linh tỷ tỷ người đưa tới, người tìm Tiểu Trúc tỷ tỷ lấy hai cây, còn có, để cho Tiểu Trúc tỷ tỷ xem mà tìm hai mảnh vải tơ lụa, lại lấy một trăm lượng ngân phiếu nữa.” Tử Tình phân phó nói.

“Nha đầu, đừng nghe nương người, lão bà tử nhà ta thấy người chỉ có vui mừng, nào còn muốn thứ gì?”

Yên Nhiên ra cửa đến tìm Tiểu Trúc, đúng lúc nhìn thấy Lý Dục tiến vào, vội chạy tới, nhào tới giống như khi còn bé, “Ca ca, ta sợ quá, huhu, ca ca, sao bây giờ người mới đến? Yên nhi sợ.”

Trải qua mấy ngày lo lắng sợ hãi này, bên cạnh Yên Nhiên không có người khác, chỉ có thể tự mình cố chống đỡ, lúc này thấy Lý Dục, ấm ức trong lòng đều tuôn ra.

“Muội muội, là ca ca không tốt, ca ca tới chậm, người không sao chứ, để cho ca ca nhìn thật kỹ?”

“Ta không sao, chính là con dấu gãy rồi, nếu không phải con dấu kia, bị gãy là ngọc bội rồi, nhưng như vậy, ta cũng phải bị thương rồi.”

Đồ trên cổ Yên Nhiên thiếu một thứ, mũi tên này đã có thể xuyên qua, vào trong thịt, không thể không nói, là Lý Dục cùng Tuệ Quang đại sư đồng thời cứu nàng.

“Không có chuyện gì, ca ca tìm kiếm thêm một khối cho người. Cha nương thế nào rồi?”

“Ừm, tốt hơn nhiều, sư phụ ta nói đã không có đáng ngại rồi.”

“Sư phụ của người?”

“Lát nữa hẵng nói, đi thăm cha nương ta trước đi đã.”

Lý Dục vào phòng, thấy Lâm Khang Bình và Tử Tình đều nằm ở trên kháng, không khỏi quỳ xuống, “Cha nương, thật xin lỗi, ta tới chậm. Nghe Yên nhi nói các người không có đáng ngại, nếu không, cả đời này Dục Nhi cũng sẽ không an tâm.”

“Hừ, chuyện này, người vốn nên cho chúng ta một công đạo, nếu không, ta thà để cho nữ nhi ta tuổi già cô đơn cả đời, cũng không để cho nàng vào chỗ kia cùng người.” Lâm Khang Bình nói.

“Đúng, vốn là, Yên Nhiên phải gả vào Hoàng gia, ta đã rất không hài lòng, lúc này còn chưa có đi vào đâu, đã làm ra những chuyện này rồi, cuộc sống sau này, còn có thể an tâm?” Tử Tình lần đầu tiên tự thân trải nghiệm sống chết trước mắt như vậy, nói gì cũng không muốn để cho Yên Nhiên lại trải qua nữa, sau này, ngủ cũng không thể yên.

“Chuyện này, phụ thân ta đã biết rồi, hần bảo đảm những chuyện tương tự, tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa. Có một lần nữa, vị trí của mẫu thân ta sẽ không giữ được. Hôm nay, nàng đã bị biến tướng giam lỏng rồi, muốn làm, cũng không còn năng lực này.” Lời Lý Dục, Lâm Khang Bình và Tử Tình tất nhiên nghe hiểu, nhưng là, giờ này khác này hiển nhiên không phải là thời cơ nghiên cứu thảo luận chuyện này.

Tử Tình thấy Lý Dục còn quỳ, “Yên Nhiên, mau đỡ ca ca người đứng dậy, để cho người khác thấy được, thành cái gì.” Tử Tình phân phó Yên Nhiên nói.

Yên Nhiên nghe xong đỡ Lý Dục dậy, lúc này, Lý lão đầu ở cửa gọi: “Nha đầu, người còn có đi hay không thể?”

Yên Nhiên mở cửa đi ra ngoài, nói mấy câu với Lý đại phu, lại quay vào. Thấy Lý Dực nhìn nàng, liền giải thích mấy câu: “Đó là một lão đại phu y thuật vô cùng tốt, cha nương chính là hắn cứu, nói muốn nhận ta làm đồ đệ, đi bái kiến sư mẫu.”

“À, ta dẫn theo ngự y, để cho bọn họ kiểm tra lại một chút cho cha nương, cũng không thể qua quýt.”

Lý Dực nói xong dẫn người đi vào, ngự y đã kiểm tra rồi, cũng nói không có đáng ngại, Lý Dực lúc này mới an tâm, nói chuyện cùng Tử Tình và Lâm Khang Bình một lúc, bèn nói muốn đi cùng xem nhà lão đại phu này một chút.

Lâm Khang Bình biết hắn là không yên lòng Yên Nhiên, chẳng qua, một chuyến này, cần phải đi, dù sao người ta cứu mạng hai người, Yên Nhiên nên đi cảm ơn.

Yên Nhiên cùng Lý Dực theo Lý đại phu vào một viện tử trong ngõ hẻm, thế mới biết, Lý lão đầu này hình như cuộc sống vô cùng quần bách, chẳng qua, hắn tựa hồ cũng không có để ý, bởi vì từ trên mặt của hắn không nhìn ra sự xấu hổ dẫn khách quý vào cửa, thoải mái, phẳng phất nhà hắn chính là một phúc môn hào trạch.

Lý Dực không khỏi có chút thay đổi cách nhìn đối với hắn, nghe nói y thuật của hắn là số một số hai Thương Châu, lại đồng ý đi theo Yên Nhiên vào Kinh, người như vậy, Lý Dực cũng là muốn kết giao nhiều.

“Lão bà tử, ta dẫn một đồ đệ ngoạn tới cho người, đến đến đến, người thấy bảo đảm vui mừng, đồ đệ còn tặng hai xấp lụa màu tươi tắn tới cho người, biết người thích xinh đẹp.” Lão đầu vào sân đã gọi.

Từ trong phòng đi ra một lão bà bà, sắc giọng: “Lão đầu tử chết bầm này, ồn ào cái gì, đi mấy ngày, người cứu về rồi chưa?”

Yên Nhiên thấy bà bà này và Thâm thị không xê xích bao nhiêu, kim thoa quần vải, mặt mày hiền hậu, cảm giác rất thoải mái, làm cho người ta như tắm gió xuân, Yên Nhiên lập tức thích ngay rồi.

“Bà bà, bà khỏe không ạ, ta tên là Lâm Yên Nhiên. Người a công cứu chính là cha nương ta. Ủm, ta là nên gọi người là bà bà hay là nên gọi người là sư mẫu đây? Ta sợ ta học y không tốt, a công sẽ mắng ta.” Yên Nhiên vội vàng tiến lên đỡ bà bà.

“Nha đầu nhà ai để cho người lừa đến đây, thật đúng là biết nói chuyện. Thanh âm này, giòn tan, lão bà tử nghe xong là thấy thích, bà bà thì bà bà đi.” Bà tử này cũng từng sống ở phương Nam một thời gian ngắn, biết tập tục phương Nam, chỉ cần bà tử lớn tuổi đều gọi là bà bà.

521. Chương 524: Pn26, Điền Thị Mất

PN26, Điền thị mất

“Lão bà tử, không phải ta lừa gạt nàng, là nàng lừa gạt ta, nói là muốn nuôi ta, bảo chúng ta cùng nàng vào kinh, người dọn dẹp một chút đi, đoán rằng mấy ngày sau cũng nên khởi hành rồi.”

“Người lão đầu điền này, nói gió chính là mưa, cho người cái chày gỗ liền làm châm, nói đi là đi à? Người ta là gia đình gì người đã hỏi hay chưa? Phụ mẫu người ta là ý kiến gì người đã hỏi hay chưa? Người đó, đã là người mấy chục tuổi rồi, vẫn y như trẻ con, lão ngoan đồng ời là lão ngoan đồng, thật là một chút cũng không sai.” Bà tử lôi kéo Yên Nhiên đánh giá tỉ mỉ, trong miệng còn không có quên quở trách Lý lão đầu.

“Bà bà yên tâm đi, cha nương ta đã đồng ý, thật, mạng của cha nương ta cũng là a công cứu, tích thủy chi ân tửu đương dùng tuyên tương báo (1), huống chi là ân cứu mạng đó? Nhà ta chính là gia đình địa chủ bình thường, ở Kinh thành có phòng ốc, ngoài thành còn có một tòa trang viên lớn, mùa xuân hoa đào sẽ nở đầy khắp núi đồi, rất đẹp, hàng năm cha nương ta cũng sẽ đi ở một thời gian ngắn, bà bà muốn ở đâu thì ở đấy.”

(1) Tích thủy chi ân tửu đương dừng tuyên tương báo: ý là dù chỉ nhận một chút xú ơn huệ của người sau này cũng phải báo đáp gấp bội.

“Dù như vậy, chúng ta cũng không thể nói đi là đi ngay, chúng ta là người hương dã, thô tục quen rồi, sợ những quy củ lớn của gia đình giàu có.” Bà tử vẫn là cự tuyệt.

“Lời này của bà tử thật giống như giọng điệu của nương ta, lúc nương ta vừa tới Kinh thành, cũng là như vậy, ông ngoại bà ngoại ta cũng là từ trong thôn quê đi ra, trước kia chính là trồng trọt, sau đó, là các cữu cữu đọc sách thi được đi ra ngoài, cha nương ta buôn bán kiếm được ít bạc, lúc này mới từ từ khá lên, bà bà yên tâm, nhà chúng ta không có những quy củ kia, cha nương ta cũng là xuất thân thôn dã.” Yên Nhiên vội giải thích.

“Người xem bà tử người kia, nhần nhần nhó nhó, tuyệt không giống như tính tình thường ngày của người. Hai người chúng ta đã từng bốn biển là nhà, không nghĩ tới già rồi, còn có một chỗ đi, người cũng đừng bướng bỉnh nữa, nha đầu này và phụ mẫu nàng ta đều gặp rồi, không phải là loại người khinh cuồng kia. Ta có thể chút nhân lực này còn không có sao? Yên tâm đi. Hơn nữa, nha đầu này chưa biết chừng sẽ còn có một ngày dùng đến người, lần này, nàng là mạng lớn, tránh khỏi được.”

Lý Dục nghe lời này. Giật mình, vội ôm quyền hành lễ, nói: “Tiền bối, nha đầu này là thê tử chưa qua cửa của ta, lần này gặp kiếp nạn này, vô cùng may mắn vật trước ngực cản một mũi tên cho nàng, lần sau. Ta còn thật không dám nói. Tại hạ khấn cầu hai vị, cùng theo chúng ta vào Kinh, bà bà nếu có tâm nguyện gì chưa thực hiện được, chỉ cần tại hạ làm được, không dám chối từ.”

Bà bà này quan sát Lý Dục một hồi, lại nhìn Yên Nhiên một hồi, từ quý khí từ trong ra ngoài của Lý Dục, nàng nhìn một cái là nhìn ra được thân thế của Lý Dục không tầm thường, suy nghĩ một chút, bèn nói: “Lão bà tử ta không có tâm nguyện gì. Chẳng qua là, lão bà tử ta phiêu bạc quen rồi, mấy năm này mới vừa định cư ở Thương Châu, định ở chỗ này sống nốt quãng đời còn lại. Cũng được, quen biết chính là có duyên, ta theo các người đi Kinh thành cũng được, chỉ là lúc chúng ta muốn đi. Các người không thể ngăn cản.”

“Được, đa tạ bà bà.” Yên Nhiên cao hứng, một cặp thần y ở bên cạnh mình, tương lai vào cung, cũng không sợ người khác ám toán.

Hai người ở lại trong viện tử ăn bữa cơm mới đi. Lý Dục đưa Yên Nhiên đến trong phòng Tử Tình, đi ra ngoài tìm Đại Giang cùng ám vệ hỏi thăm tình huống.

Ám vệ không nghĩ tới người của bọn họ đã đến Thương Châu sắp đặt trước, nhất thời thất sách, cam nguyện nhận phạt. Lý Dục đang lúc cần người, thật cũng không làm gì bọn họ.

Tri phủ Thương Châu mấy ngày nay vẫn nơm nớp lo sợ, nha đầu kia, đã sớm xử tử, ngay cả phu nhân cũng chịu liên lụy, nếu không phải nhìn ở phần nàng có công giới thiệu người, chỉ sợ cũng bị hưu về nhà rồi.

Lúc này hỏi thăm Lý Dục đã tới Thương Châu, vội vàng đến nhận tội. Lý Dục nhìn ở hấn đề cử một vị đại phu tốt, ưu khuyết san bằng rồi.

Ba ngày sau, Lý Dục hộ tống đoàn người Tử Tình trở lại kinh thành, dĩ nhiên, đồng hành còn có Lý lão đầu và Lý lão bà Tử.

Thư Duệ cùng Thư Ngạn đúng là thật sự sợ hết hồn, chuyện này, bọn họ ngay cả bóng dáng cũng không có nghe nói, lúc này cũng không kịp oán giận Lý Dục không cho bọn họ tin tức, trước tiên xông tới hỏi thăm thương thế của Lâm Khang Bình và Tử Tình, Lâm Khang Bình đã có thể hành động thoải mái rồi, độc trong vết thương của Tử Tình đã khỏi hoàn toàn rồi, chỗ trúng tên dưới xương sườn còn chưa khỏi hẳn, đi lại đều là Lâm Khang Bình bế.

Tử Tình vừa thu xếp ổn thỏa xong, phái người đi đưa phong thư báo bình an cho An châu, cũng không biết bọn họ một đường có thể bình an hay không.

“Nương, yên tâm đi. Bà ngoại bọn họ nhất định sẽ không có chuyện gì, nàng không dám làm ra động tĩnh lớn như vậy, sau lần này, nàng đã bị biến tướng giam lỏng rồi, có một lần nữa, không nói vị trí Hoàng hậu này, người nàng cũng sẽ trực tiếp bị đẩy vào lãnh cung rồi.” Lý Dục vội giải thích mấy câu.

Tử Tình đối với lời của Lý Dực không tỏ rõ ý kiến, chuyện của Hoàng gia này, đâu có nói chắc chắn được, chẳng qua chuyện cho tới bây giờ, chỉ có tự mình cẩn thận một chút mà thôi, mình và Yên Nhiên cố gắng hết sức không ra khỏi cửa. Chuyện về sau, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận.

“Ta có thể hỏi một câu hay không, nàng muốn mạng Yên Nhiên, ta cũng có thể hiểu được chút ít, nhưng là, ta cản trở nàng cái gì?” Đây là chuyện mấy ngày qua Tử Tình vẫn không thể hiểu, nàng cũng không phải là nữ nhân của Hoàng đế, cho dù là ghen, cũng không ghen đến trên đầu nàng chứ?

“Cái này, chắc là ngộ thương.” Lý Dực giải thích một câu.

Lâm Khang Bình nhìn hẩn một cái, tiểu tử này cũng là học được nói láo rồi, chẳng qua, cũng không vạch trần hẩn, hẩn cũng không nguyện Tử Tình suốt ngày lo lắng đề phòng mà sống.

Một cái tết này, Tử Tình cũng không vui vẻ lắm, một mặt là lo lắng chuyện của mình và Yên Nhiên, còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào, nên làm những gì; một mặt là lo lắng chuyện ở quê nhà An châu. Vì vậy, nàng cũng không có đi ra ngoài tiếp khách, việc trong nhà, hết thầy giao cho hai nàng dâu, bản thân ngày ngày làm tổ ở trên kháng đường thượng, có Lâm Khang Bình không rời tí nào hầu hạ, ngày cũng nháo nhảng một cái là qua rồi.

Hai mươi tháng giêng, Tử Tình nhận được thư từ An châu, biết được Điền thị đi rồi. Tăng Thụy Tường bọn họ kịp gặp mặt một lần, Điền thị biết bọn họ đã trở về, cũng là nhắm mắt. Gần đến giờ chết, Điền thị còn nhất định muốn giữ một hơi, nhìn Tăng Thụy Tường cuối cùng vẫn phải vào cái cửa nhà này, vẫn phải dập đầu với nàng, cuối cùng vẫn là nàng thắng, nàng cũng là an tâm mà nhắm mắt ra đi. Tử Tình không thể không cảm thán, lực ý chí của con người thật đúng là một chuyện huyền hoặc.

Mọi người nói, người chết như đèn diệt, lúc này, Tăng Thụy Tường còn có thể so đo ân oán qua lại thế nào? Chính hẩn cũng là người ngót nghét sáu mươi, con cháu cả sảnh đường, nên để xuống cũng đã sớm buông xuôi rồi.

Lần này trở về chịu tang, một đường lao lực bốn ba, bị chút phong hàn, cộng thêm chuyện Tử Tình bị đâm, tâm thần bất định, mấy phía giáp công, Tăng Thụy Tường ngã bệnh, không riêng gì hẩn, ngay cả Thẩm thị cũng ngã bệnh, cho đến khi nhận được thư của Tử Tình, biết Tử Tình hết thầy mạnh khỏe, đã về nhà, lúc này mới an tâm dưỡng bệnh, dĩ nhiên, đây là nói sau.

Khỏi cần nói, một cái Tết này, bọn họ tất nhiên cũng không qua tốt, tang sự Điền thị cũng là giống như lão gia tử, vào lúc cuối năm, Tăng Thụy Khánh thấy Tăng Thụy Tường ngã bệnh, việc giao cho Tử Phúc, hẩn cũng phải tay không quản, nói hẩn cũng là người hơn sáu mươi tuổi, công việc đều vớt cho Tử Toàn. Hẩn rõ ràng, Tử Toàn ra mặt, có lẽ mấy người Tử Phúc còn có thể cho chút tình mọn.

Mấy năm này Tử Toàn trải qua nhiều nhân tình ấm lạnh, những nhân tình thế sự hiểu hơn Tăng Thụy Khánh nhiều, chỉ cầu mấy người Tử Phúc nỗ lực nhất mạch đồng tông, giúp hẩn một tay, lo liệu viên mãn những chuyện cần phải làm, đừng để cho người ngoài nhìn chê cười.

Tử Toàn đã nói đến mức này, thái độ làm người của Tử Toàn, tất nhiên không khắc nghiệt hẹp hòi giống như Tăng Thụy Khánh và Chu thị, cộng thêm mấy năm này, hẩn trông coi vài mẫu đất đai trong nhà, cộng thêm mấy mẫu đất Tăng Thụy Tường cho hẩn sau đó, cuộc sống cũng coi như từ từ khá lên, tuy nói không tới giàu có, ít nhất cũng không còn thiếu cái ăn cái mặc, nghe nói, Điền thị tiếp sau là may mà có hẩn, nếu không, Thu Ngọc nhất định không lo nổi.

Mấy người Tử Phúc biết được những việc này, tất nhiên không thể để cho Tử Toàn khó xử, mấy huynh đệ bao nhiêu năm cuối cùng cũng ngồi xuống thương lượng làm một việc. Vì vậy, tang sự của Điền thị toàn bộ do mấy tôn tử ra mặt thu xếp, cho nên dù rằng Chu thị ở một bên lèm bèm không ít, tang sự của Điền thị, đúng là còn thể diện hơn cả lão gia tử hồi đó.

Mộc Mộc cũng chạy về nhà để đưa Điền thị một đoạn đường, bởi vì Mộc Mộc hồi nhỏ, là Điền thị nuôi hẩn lớn, đối với Mộc Mộc mà nói, Điền thị là một bà ngoại hiền từ, Điền thị cho hẩn ký ức tuổi thơ ấm áp, cái này, mấy người Tử Phúc bọn họ là không có cách nào so sánh, cho nên nói, tốt xấu của con người, phải xem đứng trên lập trường người nào. Điền thị đối với mấy đứa con của mình, đúng là dốc hết tất cả tâm huyết của nàng.

Hiện nay Mộc Mộc làm một Châu đồng tòng lục phẩm ở Tân Châu. Một mạch nhà Thu Ngọc này, cũng coi như phát lên, tiến vào sĩ tộc, nhà tổ Chu gia, sửa chữa một lần nữa, nhà Thu Ngọc cũng thành địa chủ trong thôn rồi, Uyển Tình Như Tình cũng đều có nơi quy túc tốt, bên cạnh chỉ còn dư lại một mình Lâm Lâm, đang muốn làm mai.

Tiểu Văn nhà Hạ Ngọc, hôm nay không tời, là đại phu có chút danh tiếng ở trong vùng, những năm này vừa hái thuốc bán thuốc vừa xem bệnh, cũng lập được một phần gia sản không tệ, Tiểu Văn đã là phụ thân của bốn đứa nhỏ rồi. Cộng thêm những năm này Thạch bà dày công mà giúp bọn họ xử lý việc nhà, cuộc sống tất nhiên là trôi qua càng ngày càng náo nhiệt.

Tử Tình đang nằm nghiêng trên giường gạch xem thư gửi từ quê nhà, Lâm Khang Bình xán lại, hỏi: “Nói những cái gì? Một chồng dày như vậy.”

“Còn có cái gì, chẳng qua là kể lại lần lượt chuyện các nhà, trừ nhà Đại cô ta, những khác nhà khác đều còn không tệ.”

“Nhà Đại cô người cũng không kém rồi, hàng năm Tứ Mao cũng sẽ gửi bạc về nhà, dặn dò bọn họ mua chút điền sản, mua hay không mua thì ta không biết rồi.”

“Thôi, không nói tới bọn họ. Vốn còn muốn năm nay làm đại thọ sáu mươi thật to cho cha ta, a bà ta vừa mất, đại thọ này của cha ta là không thể làm. Chẳng những cha ta, ngay cả nương ta cũng để lỡ. Ta cảm giác a công a bà chúc thọ cũng chưa được mấy năm, không nghĩ tới đã đến lượt cha nương ta rồi, qua mấy năm nữa, cũng sẽ đến lượt chúng ta, thời gian, trôi qua cũng quá nhanh rồi.” Tử Tình cảm thán xong tựa vào trên người Lâm Khang Bình.

“Chẳng phải là như vậy, không bằng, chờ trời ấm áp rồi, ta dẫn người ra ngoài đi một chút, không đi nữa, chỉ sợ đến lúc đó cũng không đi nổi. Người muốn đi nơi nào?” Lâm Khang Bình ôm lấy Tử Tình, lần kinh sợ này, làm cho hần hết sức quý trọng mỗi một ngày cùng Tử Tình, nghĩ đến Tử Tình nói, đời trước bởi vì không có tiền, vẫn không có ra ngoài thăm thú bao nhiêu, đời này, hần phải giúp nàng hoàn thành tâm nguyện này, mỗi năm đi một chỗ.

522. Chương 525: Pn27, Phương Thị Giáo Mẫu

PN27, Phương thị giáo mẫu

Tử Tình nghe xong đề nghị của Lâm Khang Bình, đột nhiên linh cơ vừa động, nghĩ tới vấn đề mình vẫn khốn nhiều.

”Không bằng, chúng ta mang Yên Nhiên theo, cùng đi thăm Thư Ngọc và Thư Vĩ một chút, thứ nhất là mang nàng đi ra ngoài giải sầu, mở rộng nhãn giới; thứ hai là cho Yên Nhiên chút thời gian và không gian, suy nghĩ thật kỹ chuyện với Lý Dục, nếu như, ta nói chỉ là nếu như, ngộ nhờ Yên Nhiên thật sự muốn suy nghĩ chuyện này một lần nữa, chúng ta sẽ để cho nàng ở lại nước ngoài không trở lại, tìm lý do gì đó.

Dĩ nhiên, nếu như, nàng vẫn muốn về gả cho Lý Dục, chúng ta cũng thành toàn nàng, chẳng qua là, chúng ta không thể bị động như vậy nữa, cần phải trợ giúp Yên Nhiên xây dựng danh tiếng của mình và ngưng tụ nhân khí của mình, đây cũng là biến tướng mà giúp Lý Dục tranh thủ dân tâm cùng dân ý.”

”Nhưng là, động tĩnh này không phải là quá lớn? Đồng người chúng ta ra cửa, trong cung có thể không ai biết

“Ta có biện pháp, chúng ta ngay cả Yên Nhiên cũng không nói cho biết trước, đối ngoại, hãy nói ta muốn đi xem cảnh tượng thảo nguyên một chút, dù sao bọn họ cũng là biết, đam mê của ta, lại khác người, người nói đi?”

“Biện pháp này trái lại không tệ, chỉ sợ, chúng ta còn phải mang thêm hai người, Yên nhi hiện tại có sự phụ sự nương của nàng đó, ta thấy hai người này, tuyệt đối là có lai lịch, không chỉ y thuật tốt, ta thấy võ công

cũng không yếu, có bọn họ đi theo chúng ta, một đường an toàn hơn chút ít, người không thấy hai người này hôm nay đã không thể rời bỏ nha đầu này rồi? Một lúc không gặp được đã muốn đi tìm, phòng Lý Dực giống như phòng cướp, khiến cho tiểu tử Lý Dực kia còn oán trách nói, mời hai pho tượng đại thần giữ cửa.”

Tử Tình nghe xong, vừa nghĩ tới vẻ mặt của Lý Dực, phì cười. Chẳng qua, sau đó lại nghĩ, Lý Dực, tốt nhất người đừng để cho ta thất vọng.

“Được, cứ quyết định như vậy, chờ khí trời ấm áp thêm một chút, ta với người ra ngoài, chúng ta sẽ nói đi thảo nguyên và sa mạc xem một chút, lúc nào trở lại không nhất định, người nói chúng ta khi nào đi thì thích hợp hơn?”

“Tháng ba đi, đến bên đó, vừa lúc tháng năm, đợi đến tháng sáu tháng bảy, chính là mùa đẹp nhất ở thảo nguyên, cứ nói ra như vậy, độ tin cậy cũng cao hơn một chút. Ta nói trước chuẩn bị vài thứ, đến lúc đó, hai tiểu tử Thư Ngọc và Thư Vĩ này cũng sẽ ăn một trận kinh hãi nhỉ?”

“Cha nương, các người muốn đi đâu? Có dẫn theo ta hay không?” Yên Nhiên chạy vào.

“Ta cũng muốn dẫn theo người, chỉ sợ có người không muốn. Còn không chỉ một người đâu.” Tử Tình cố ý cười nói.

“Nương, đi nơi nào thế? Nói một chút đi.” Yên Nhiên lay lay cánh tay Tử Tình, đúng lúc kéo đến vết thương, Tử Tình “Ồi” một tiếng, dọa đến Yên Nhiên vội buông lỏng tay ra.

“Nương người muốn đi thảo nguyên xem một chút, ta đi cùng nàng, người ngoan ngoãn ở nhà, đi theo hai tẩu tẩu người học một ít đường gia.” Lâm Khang Bình cũng cố ý nói.

“Không, ta cũng muốn đi, ta còn chưa từng ngắm thảo nguyên đâu, ta mang theo sư phụ sư nương cùng đi.” Yên Nhiên nói xong liền chạy ra ngoài.

Tử Tình nhìn nhìn Lâm Khang Bình, hai người nhìn nhau cười một cái.

“Sao người cũng lừa gạt nàng?” Tử Tình hỏi.

“Còn không phải là bởi vì tiểu tử kia, không thể để cho hắn biết trước, nếu không, hắn nhất định sẽ tới năn nỉ người, cũng sẽ quấy rối Yên nhi.” Lâm Khang Bình cười nói,

Yên Nhiên thấy Lý lão đầu cùng Lý bà tử, tiến lên kéo y phục của Lý bà tử làm nũng nói: “Sư nương, bà bà, cha ta muốn dẫn nương ta đi thảo nguyên chơi một chuyến, ta cũng muốn đi, các người đi theo ta có được không?”

“Nha đầu à, chỉ cần cha nương người đồng ý, tướng công của người đồng ý, lão bà tử ta là không có vấn đề, đi cùng người một chút cũng tốt, dẫn gân dân cốt.”

“Ta không đồng ý.” Lý Dực đi vào nghe thấy được lời Yên Nhiên nói, Lý bà tử vội lôi Lý lão đầu đi ra ngoài.

“Yên nhi người suy nghĩ một chút, chuyện người ở Thương Châu có bao nhiêu may mắn, ta chỉ vừa nghĩ đến mũi tên này nếu không phải vừa vụn vỡ vào trên con dấu đá mà là vào thịt của người, trong lòng ta liền không nhịn được run rẩy. Người ở Kinh thành này, ta còn có thể che chở người một hai, người nếu đi xa như vậy, ta còn thật không dám bảo đảm sẽ xảy ra cái gì. Yên nhi, người nghe lời, có được không, chờ ca ca có một ngày, già như cha nương rồi, ca ca cũng sẽ dẫn người đi chơi, ngắm nhìn non sông Đại Phong triều ta.”

“Được rồi, ta hiểu mà ca ca.” Yên Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, chuyện lần này, đối với nàng mà nói, cũng là một sự trưởng thành, sao có thể một mực làm bậy tùy hứng?

“Nhưng là, chỗ cha nương ta, có thể cũng có nguy hiểm hay không?” Yên Nhiên đột nhiên hỏi, người bị thương thể nhưng là cũng có Tử Tình mà.

“Sẽ không, nàng chủ yếu muốn trừ chính là người, đơn giản là nàng biết được lời tiên đoán của Tuệ Quang đại sư. Không liên quan đến nương nhiều lắm, hiện tại nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa rồi.” Lý Dực an ủi.

Tử Tình và Lâm Khang Bình vào tháng ba mùa xuân, thật sự mang theo Đại Giang cùng Thải Vân ra ngoài, dĩ nhiên, còn có Yên Nhiên và phu thê Lý lão đầu, cũng còn có Phồn Tinh Nhược Thủy.

Chẳng qua, bọn họ là đi lạng lẽ, trừ Tử Tình và Lâm Khang Bình, người khác cũng không biết hướng đi cụ thể của bọn họ. Ngay cả Yên Nhiên cũng cho là chỉ là đi ra ngoài mấy tháng, để lại phong thư cho Lý Dục.

Tử Tình vừa mới đi, Phương Tú Nhã liền có có bầu, người Phương gia đến thăm nữ nhi, thế mới biết Tử Tình ra ngoài rồi, không nhịn được oán trách mấy câu, Phương Tú Nhã vội nói: “Nương chớ có như thế, bà bà đối với ta không tệ, vừa thành thân, đã phân nhà rồi, cũng không có lập quy củ cho ta, gia đình như vậy, đúng là đốt đèn lồng cũng khó tìm, tướng công cũng là một lòng sống với ta, ta đã như vậy, hẳn cũng không nói cần người trong phòng.”

“Như vậy là đúng rồi, người ở riêng rồi? Cho người bao nhiêu gia sản?” Phương mẫu hỏi.

“Nương, người hỏi thăm chuyện này để làm gì, tướng công không cho ta nói ra ngoài, tóm lại, không ít, đủ chúng ta tiêu xài cả đời rồi.” Phương thị nhớ tới dặn dò của Thư Ngạn, nhà mẹ đẻ mình nếu biết rồi, khó tránh khỏi sẽ nói ra ngoài, những ngày này, nàng cũng nhìn ra, bà bà là một người điệu thấp. Xem ra, chuyện nhà chồng, vẫn là phải bớt nói cho nhà mẹ đẻ đi, cuộc sống này, theo cùng mình cả đời, dù sao cũng là người nhà chồng.

“Người nha đầu chết tiệt này, ngay cả nương cũng không chịu nói? Ta chỉ là tò mò mà thôi, muốn biết của cải của Lâm gia rốt cuộc giàu có bao nhiêu? Người một phần, Đại tẩu người bọn họ tất nhiên cũng chia một phần rồi. Đúng rồi, nói đến Đại tẩu người, ta nhớ ra rồi, thời gian này năm ngoái, Đại tẩu người mang thai, La đại nãi nãi kia đến thăm nữ nhi bảo bối của mình, thấy bà bà người lại có thể ném bọn nhỏ tự mình đi chơi, sau đó, toàn kinh thành cũng biết chuyện này rồi, nói như vậy, nàng cũng không phải là chỉ đối với người như vậy.”

“Đúng vậy, con người Đại tẩu cũng tốt, đối với ta không tệ. Chẳng qua, chúng ta cũng không có xung đột gì, tự mình sống cuộc sống của mình, muốn ăn cái gì còn tiện lợi, không cần đi nói với người khác, nương, hôm nay người ở lại ăn bữa cơm cùng nữ nhi đi.” Phương thị đối với cuộc sống sau khi cưới của mình là một trăm phần thỏa mãn, trong tay có tiền, bản thân ở riêng, không cần lập quy củ, ngủ một giấc đến tự nhiên tỉnh, thai này nếu là nhi tử, thì càng ổn thỏa rồi.

Phương mẫu thế nhưng là nàng dâu nhiều năm chịu đựng thành bà bà, hôm nay còn phải trông quy củ bà bà lập, thấy nữ nhi như vậy, thật đúng là thật lòng hâm mộ, cũng không so đo chuyện Tử Tình rời nhà rồi.

Hai nương con đang nói chuyện, Sở Sở biết Phương mẫu tới, nàng là trưởng tẩu, Tử Tình không có ở nhà, nàng cũng nên lộ mặt, bèn dẫn nha hoàn tới đây, hàn huyên mấy câu.

“Thân gia phu nhân cứ trò chuyện cùng đệ muội, ta đi phòng bếp xem một chút, phân phó các nàng chuẩn bị một bàn cơm khách, kính xin thân gia phu nhân hãy ở lại. Sau này, rảnh rồi mời thân gia phu nhân thường xuyên đến thăm một chút, trò chuyện cùng muội muội nhiều hơn, văn bối có rất nhiều chỗ không hiểu, không chiếu cố chu đáo, kính xin thân gia phu nhân chỉ bảo.” Sở Sở nói.

“Đại tẩu nàng thật là quá khách khí rồi, cung kính không bằng tuân mệnh, ta liền mặt dày ở lại làm phiền rồi.” Vốn là Phương mẫu cũng là muốn tính toán ở lại, vừa lúc mượn cơ hội xuống bậc thềm.

“Vậy Sở Sở sẽ không quấy rầy thân gia phu nhân, đệ muội nếu muốn ăn cái gì, nhất thời không có, phái người tới nói cho ta một tiếng cũng được.” Sở Sở nói xong mang theo nha hoàn cáo từ.

“Người nhìn xem, vẫn là làm trưởng tức tốt, bà bà người không ở nhà, nàng lập tức liền bày ra một bộ dáng điệu trưởng tẩu như mẹ, người ở nhà, còn phải nghe nàng quản chế sao?” Phương mẫu thấy Sở Sở đi, hỏi.

“Nương, người nói bậy gì đó? Bà bà ta không ở nhà, nàng là trưởng tẩu, nên tới đây thăm hỏi người một tiếng, nàng nếu là không có tới, người sẽ lại bới móc người ta khinh thường rồi. Đại tẩu thật đúng là người tốt, mỗi ngày cũng sẽ đến thăm ta một chút, cũng sẽ phái nha hoàn đến thăm ta, người không cần suy nghĩ những chuyện này được không, chúng ta mỗi bên sống cuộc sống của mỗi bên.”

Không thể không nói, Phương thị vẫn là rất hiểu lý lẽ, cũng không có bị mẫu thân khích bác, thực ra, nàng cũng biết, mẫu thân không có tâm nhân xấu, chẳng qua là vì tốt cho mình, ở Phương gia cũng là đầu đàn với các chị em dâu bao nhiêu năm, cho nên mới nói, Phương thị cảm thấy điều này bà bà rất hiểu đạo lý, sớm ở riêng, tài sản công khai, mỗi người một phần, các con dâu cũng là không cần lục đục với nhau.

Phương mẫu đầu thế hiểu những thứ này? Phương gia bây giờ còn là một đại gia đình, ăn quỹ chung, mọi người gom góp kho vàng nhỏ của mình, cất giấu tâm tư nhỏ của mình, có thể gom được bao nhiêu vào trong túi mình thì gom bấy nhiêu, tiện đi trợ cấp đồ cưới cho nữ nhi mình, hôn sự của nữ tử mình.

Phương thị thấy Phương mẫu than thở, bèn nói: “Nương sau này không cần lo cho ta nữa, bạc của ta đủ xài, để lại chút cho ca ca đệ đệ và các muội muội đi.”

“Vây cũng tốt, cuối cùng có một đứa không cần ta bận tâm rồi. Đúng rồi, còn có một sự kiện dặn dò người, Tiểu cô tử nhà người, người tốn nhiều chút tâm tư lung lạc nàng, nàng đúng là sẽ gả cho hoàng tử, là Vương Phi đứng đắn, người xem Đại tẩu người, đúng là có tâm kế, ta cũng nghe nói, hai người các nàng rất thân nhau.” Phương mẫu đột nhiên nhớ tới Yên Nhiên, lại dặn dò mấy câu.

“Nương, ta đã nói rồi, người đừng quan tâm những thứ này, trước khi Đại tẩu thành thân đã thân thiết với Tiểu cô rồi, còn dạy đàn cho tiểu cô rất nhiều năm, cái này là không cách nào so sánh được. Tiểu cô ta đối với mấy ca ca này, đúng là không thể chê, mấy ca ca này đối với Tiểu cô, càng không phải nói. Buổi tối đầu tiên sau khi thành thân, tướng công đã dặn dò ta, nhà này, bà bà đứng hàng thứ nhất, thứ nhì là Tiểu cô, bảo ta không được sinh sự.” Phương thị nói.

“Cái gì? Đã thành hôn, vẫn còn là bà bà người đứng hàng thứ nhất, Tiểu cô đứng hàng thứ hai, cũng quá không nói đạo lý rồi? Chẳng phải là người vẫn phải bị bà bà người áp chế? Một người còn nói bà bà người hiểu lý lẽ? Cái này gọi là hiểu lý lẽ?” Phương mẫu nghe xong lại kêu lên.

“Nương, bà bà ta làm sao không hiểu đạo lý? Nàng chưa bao giờ xen vào chuyện của ta và tướng công. Tướng công ta tôn kính nàng, tại sao? Người nếu quấy rối như vậy, ta không nói cho người những thứ này.” Phương thị không nhịn được, khó khăn lắm mong đợi mẫu thân mình tới nói chuyện, nửa buổi này, lại chỉ ngột ngạt rồi.

523. Chương 526: Pn28, Đường Lui

PN28, đường lui

Không nói Phương thị cùng mẫu thân nàng nói chuyện ở trong phòng, Sở Sở lúc này cũng ở trong phòng nói đùa cùng Thư Duệ, vừa nói một chút đã nói đến Phương mẫu, Sở Sở nói: “Tướng công, ta không thích mẫu thân của Nhị đệ muội, cảm giác tính tình nàng không khác Hạ thái thái bao nhiêu.”

“Hạ thái thái?” Thư Duệ hỏi một tiếng, hẳn biết đám người trong nhà đều không thích nàng, ghét nàng khôn khéo tính toán quá mức.

“Ừm, nói như thế nào đây? Chính là nhìn người, tựa như nhìn một thứ đồ vật, cái đồ vật này, có thể mang đến cho mình chỗ tốt gì. Ta không thích người như vậy, còn có Phó phu nhân kia cũng như vậy, chẳng qua, nàng hơi tốt hơn Hạ thái thái một chút.”

Không thể không nói, tâm tư của nữ nhân vẫn là rất nhạy cảm, đối với Phó phu nhân, Thư Duệ cũng không phải là rất thích, mặc dù không có thâm giao.

“Biết rồi, người cũng đừng nói mò, để cho ta và Nhị đệ khó xử.” Thư Duệ dặn dò.

“Biết, ta cảm thấy được Nhị đệ muội cũng không tệ lắm, hi hi.” Sở Sở cười đáp một câu.

“Đúng rồi, sinh nhật muội muội sắp đến rồi, cha nương cũng không biết lúc này đến chỗ nào rồi? Đến cả lễ vật cũng không chuẩn bị kịp cho muội muội.” Sở Sở đổi đề tài.

“Cái này không sao, cha nương tự có sắp xếp, hàng năm những người này làm sinh nhật cũng là làm không hết, lễ vật đưa tới đưa đi cũng là mấy thứ này, không có ý gì mới, có lẽ lần này ra ngoài, cha nương còn có thể cho muội muội một vui mừng ngoài ý muốn đấy.” Nói đến đây, Thư Duệ cũng là có mấy phần tò mò, bọn họ lúc này, sẽ đến đâu rồi?

Lại nói đến Lý Dục, Lý Dục biết Yên Nhiên đi, liền đoán được là vì chuyện bị đâm, trong lòng Tử Tình còn chưa tha thứ cho hắn, hơn nữa, đi lần này, chỉ sợ còn không phải là trong thời gian ngắn có thể trở về, đột nhiên hắn nhớ lại đề nghị của Thư Duệ và Thư Ngạn lần đó, nói là muốn đưa Yên Nhiên đi quốc gia Tây Dương, chẳng lẽ, bọn họ thật sự là xuất dương rồi?

Không thể không nói, phản ứng của Lý Dục vẫn là rất nhanh, hắn phái tâm phúc trực tiếp đi phủ Tùng Giang cùng Việt Thành thăm dò tin tức.

Về mặt khác, trong cung Lý Dục cũng tăng nhanh động tác, khi kế hoạch của hắn bắt đầu. Lý Tường cũng chuyển ra hoàng cung, bởi vì Lý Tường cũng mười tám rồi, cũng đã thành hôn. Vì thế, Hoàng hậu cũng là sinh hờn dỗi chừng mấy ngày, nhưng là, nàng cũng không dám làm ầm ĩ. Một quy củ của tổ tông, ai dám không thuận theo?

Lý Dục, Lý Tường mấy năm này đi theo Lý Hân, đã bắt đầu tiếp xúc triều chính, thỉnh thoảng, Lý Hân cũng sẽ phái một ít việc cho bọn họ làm. Nói là để cho bọn họ học hỏi kinh nghiệm, đại khái là muốn thử xem trình độ và nông sâu của hai người, chẳng qua. Lý Dục là càng ngày càng làm cho Lý Hân hài lòng.

Ngày hôm đó, bãi triều, trong thượng thư phòng, Lý Hân đột nhiên hỏi: “Nha đầu Lâm gia này năm nay mười bốn rồi nhỉ? Có thể thành thân rồi nhỉ?”

“Còn phải chờ thêm, cô cô nói, phải mười sáu cơ.”

“Mười sáu, đợi thêm hai năm nữa? Lý Tường kia, hình như có hai đứa con rồi nhỉ. Nghe nói đích thê cũng đã có bầu ba tháng, người định đợi đến lúc nào mới có thể có con?”

Lý Dục hiểu ý Lý Hân, nếu như con nối dòng của Lý Dục khó khăn. Lý Dục lại không chịu để cho trắc phi sinh, vị trí thái tử này, vẫn thật là phải cân nhắc cẩn thận một chút.

“Dạ biết. Phụ hoàng, nhi thần chờ cô cô trở lại, thương nghị với nàng một chút.”

“Ừm? Nàng lại ra ngoài?”

“Dạ, nói là muốn nhìn phong cảnh thảo nguyên và đại mạc một chút, dưỡng và Yên Nhiên đều cùng đi rồi.” Lý Dục không thể nói thật với Lý Hân.

Thấy trong phòng không có người khác, Lý Hân hỏi một câu: “Nha đầu Lâm gia kia đã học những thứ gì?”

“Không có gì, chỉ là đương gia quản lý tài sản, còn có châm tuyền, nữ nhi gia nên học, đều học chút ít, bây giờ đi theo sư phụ học y thuật. Những thứ kia của cô cô, nàng học toán học Tây Dương, cái khác, hình như không có gì.”

“Lần này Lâm Thư Ngạn làm báo, là ý tưởng của ai?”

“Là của Thư Ngạn, từ Đại Anh Quốc trở về liền trù hoạch.”

“Không tệ, ảnh hưởng trong Kinh thành không nhỏ rồi, như vậy, triều đình có những việc lớn việc nhỏ gì, dân chúng cũng là đều rõ ràng, cũng có thể hiểu rõ ý nghĩ của chúng ta, cách này không tệ. Lão Tam kia, hình như cũng sắp trở về nhỉ? Hắn muốn làm cái gì?”

“Hắn, muốn làm công thương nghiệp, nói là muốn thành lập công nghiệp dân tộc của mình, có thể không lệ thuộc vào người nước ngoài, cố gắng hết mức không lệ thuộc vào người nước ngoài.”

“Mấy đứa nhỏ này, cũng là có tiền đồ cả, tương lai sẽ là trợ lực tốt của ngươi, chẳng qua là, có một điều, ngươi nhớ lấy, ngươi nhất định phải để cho bọn họ phục ngươi, nếu không, bọn họ chưa chắc chịu lấy ra bản lĩnh giữ nhà, động một tí là sẽ mặc kệ.” Lý Hân đối với điểm này của Lâm Khang Bình và Tử Tình thăm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

“Vinh hoa phú quý không hấp dẫn được người của Lâm gia, có thể hấp dẫn bọn họ, là tình thân, ngươi vẫn là sớm chút làm nữ tế của bọn họ mới thỏa đáng.” Lý Hân bổ sung một câu.

Lý Dục thở dài từ trong lòng, chuyện thành thân, cũng không phải là hắn có thể định đoạt, huống chi, Yên Nhiên đến cả bóng người còn không sờ được đây, sao có thể thành thân? Tử Tình và Lâm Khang Bình, bây

giờ nghĩ như thế nào, Lý Dục còn không dám xác định đâu. Nhưng lời nói này, bây giờ hẳn còn không có cách nào nói với Lý Hân.

Ngày hôm đó, nghe được Tử Phúc cùng Tử Lộc, Tử Hỉ bọn họ đã từ An Châu trở lại, Lý Dục vội chạy tới Tăng gia.

Lần này là một nhà Tử Thọ ở lại An Châu, còn có Vĩnh Phong nhà Tử Hỉ, Vĩnh Phong là muốn thi tú tài. Vĩnh Huyền đã đến tuổi làm mai, Thâm thị và Tăng Thụy Tường đều nghĩ tới người khác đều gả ở Kinh thành, một mình nàng gả ở An châu, cũng không thích hợp, bởi vậy, chờ qua ba tháng, Thâm thị liền để cho Tử Lộc và Trần thị mang nàng về kinh.

Lúc Lý Dục vào cửa, Tử Phúc đang từ trong miệng Sở Sở cùng Phương thị biết được Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đã ra cửa, hỏi: “Đã xảy ra chuyện, bọn họ còn dám ra ngoài?”

“Đại cữu, không có chuyện gì rồi, đó là ngoài ý muốn.” Lý Dục vội giải thích một câu. “Ngoài ý muốn? Đây chính là chính giữa ngực, sao có thể là ngoài ý muốn?” Lưu thị hỏi một câu.

Tử Phúc biết có một vài lời, không thể tùy ý lấy ra nói, bèn dẫn Lý Dục vào thư phòng.

Nơi này, Lưu thị chuẩn bị các loại đặc sản quê, cho mấy người Sở Sở mang về, có cái là Tiểu Thanh Tiểu Lam bọn họ gửi riêng tới cho Tử Tình.

“Vẫn là nương người biết hưởng phúc, Đại nàng dâu mang thai bỏ ở nhà cũng đành, giờ Nhị nàng dâu mang thai cũng ném ở trong nhà, trái lại không thiên vị, bớt cho chị em dâu các người có ý kiến.” Lưu thị cười nói.

“Nhìn Đại cữu Nương nói kìa, chúng ta nào dám có ý kiến gì? Chúng ta không nói phân ưu cho cha nương, đâu thể để cho cha nương bận tâm lo nghĩ cho chúng ta? Chỉ cầu không liên lụy đến cha nương đã không tệ rồi.” Phương thị vội cười nói.

“Nhìn coi đứa nhỏ này, thật biết nói chuyện, không sao, cữu nương cũng là nương, có cái gì muốn ăn, chỉ phụ trách mở miệng, cữu nương bây giờ thật đúng là quá rảnh rồi, thật đúng là khó chịu rồi.”

“Cữu nương mới gọi là biết nói chuyện đó. Nói làm cho trong lòng chúng ta nóng hầm hập. Chờ ta nghĩ tới, nhất định phải người đến xin cữu nương.” Phương thị vội nói cảm ơn trước.

Sở Sở cũng ở một bên nói đùa hùa theo hai câu, bèn nói: “Chúng ta cáo từ, đi thăm Nhị cữu bọn họ một chút. Đại cữu nương và Đại cữu một lát nữa tới nhà ta, ta đón gió cho mấy vị cữu cữu cữu nương.”

Sở Sở nói xong đỡ Phương thị cũng đứng dậy, nha hoàn của Phương thị vội lên trước, Sở Sở và Phương thị cùng đi nhà Tử Lộc, sau đó là nhà Tử Hỉ, Tử Hỉ biết Lý Dục cùng Tử Phúc đang nói chuyện ở thư phòng, vội chạy đi qua.

Trong thư phòng, Lý Dục nói với Tử Phúc lý do muốn thành thân sớm, Tử Phúc đang cúi đầu trầm tư, Tử Hỉ tiến vào.

“Tỷ ta rốt cuộc là bởi vì sao điều tra ra chưa?” Tử Hỉ vào cửa là hỏi ngay.

“Biết, chủ yếu là lời tiên đoán của Tuệ Quang đại sư về Yên Nhiên, bị mẫu hậu biết được, chẳng qua, phụ hoàng đã cảnh cáo nàng, thời gian tới không dám có động tác nữa.”

“Việc này liên quan gì đến tỷ ta?” Tử Hỉ hỏi tới.

“Cô cô sinh ra Yên Nhiên, là bị dính líu rồi.” Lý Dục lúc này không nói thật, hẳn mơ hồ cảm giác được Lý Hân đối với Tử Tình có chút quan tâm và hảo cảm không nói ra. Chẳng qua, cũng vờ vờ chỉ là quan tâm và hảo cảm mà thôi.

“Thôi đừng nói cái này, nói đến chuyện của Yên Nhiên, việc thành thân, sớm nhất cũng phải sang năm, chờ bọn họ trở lại, ta khuyên nàng một chút. Chẳng qua là, người đã suy nghĩ kỹ chưa, Yên Nhiên, nếu là hai thai đầu không sinh ra nhi tử, người định làm sao bây giờ?” Tử Phúc hỏi.

Lưu thị chẳng phải là một hơi sinh ba nữ tử, chuyện con cái này, là phải xem ý trời.

“Ta chờ muội muội. Ta tin tưởng muội muội sẽ không để cho ta thất vọng.”

“A, thành thân, Thư Ngọc cùng Thư Vĩ đều chưa thành thân, tỷ tỷ có thể đồng ý để cho Yên Nhiên gả trước? Tại sao gấp gáp như vậy?” Tử Hỉ không nghe thấy lời trước khi đến.

Lý Dục chỉ đành phải lại giải thích một lần, vấn đề này quan hệ trọng đại, Tử Hỉ cũng không nói ra ý kiến phản đối, “Cũng được, đã là ý trời, hôn đã định rồi, còn để ý thời gian một năm này, gả thì gả đi.”

“Đa tạ hai vị cứu cứu thành toàn.”

Giải quyết Tử Phúc cùng Tử Hỉ, Tử Lộc căn bản không thành vấn đề, những chuyện này, hẳn rất ít tham dự ý kiến, trong lòng Lý Dục sự thật nhẹ nhõm đi rất nhiều, còn dư lại chính là chờ chuyện trong cung dẹp yên rồi, kết thúc những nhân tố không ổn định bên cạnh, toàn tâm toàn ý chờ Yên Nhiên về nhà, hẳn tin tưởng, bằng tình cảm của bọn họ, Yên Nhiên sẽ trở lại bên cạnh hẳn.

Sau khi Lý Dục đi ra ngoài, Tử Phúc nói với Tử Hỉ: “Người nói sự việc của Yên Nhiên, rốt cuộc là phúc hay là họa? Hẳn là thân phận đó, không tranh giành cũng phải tranh giành, nếu không, người khác cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn, aiz, người nói, chúng ta đang yên lành là gia đình trung thần, lại cứ phải cuốn vào trong những chuyện này, có Yên Nhiên ở đây, chúng ta không muốn đứng thành đội cũng phải đứng thành đội rồi.”

Tử Hỉ nói: “Đại ca, người là quan địa phương, những chuyện này, hết thấy người không cần ra mặt, có chuyện gì, cứ đẩy lên người ta, ta ở bên cạnh Hoàng thượng, những chuyện này, muốn gạt bỏ cũng là không gạt bỏ sạch sẽ. Nhà chúng ta, vốn nên giữ lại một đường lui.”

“Đường lui? Có Yên Nhiên ở đây, đường lui duy nhất chính là Lý Dục, cái khác, không có ích lợi gì. Nếu như tương lai, ta nói lỡ như, lỡ như vị trí thái tử không phải là Lý Dục, chúng ta tìm lý do, từ quan, có lẽ, còn có thể có một con đường sống. Người ở bên cạnh Hoàng thượng thời gian dài, người cảm thấy tâm tư Hoàng thượng là gì?”

“Cái này, thật đúng là không dễ nói, nhìn tâm tư của Hoàng thượng đối với Tăng gia cùng Lâm gia, hẳn là đối với Lý Dục tương đối coi trọng hơn một chút, nhưng là, chuyện này, không tới cuối cùng ngồi lên vị trí kia, cũng là treo lơ lửng.” Tử Hỉ châm chọc nói.

“Đường lui, đường lui, đường lui này thật đúng là khó tìm. Tăng gia chúng ta hôm nay, cũng đã chen vào hàng ngũ cao môn đại hộ ở Kinh thành, thế hệ tiếp theo, Vĩnh Tùng và Thư Duệ cũng đều mất thấy muốn đứng lên rồi, chuyện này, thật đúng là phải thận trọng suy tính.” Tử Phúc lầm bầm nói.

“Nhưng là, tỷ tỷ tỷ phụ mang theo Yên Nhiên ra ngoài, rốt cuộc là có ý gì? Mà Lý Dục muốn thành thân, hẳn không chờ tỷ tỷ trở lại nói trước, ngược lại tìm chúng ta trước, người không cảm thấy chỗ này, có cái gì kỳ lạ?” Tử Hỉ hỏi.

524. Chương 527: Pn29, Vạn Dặm Truy Thê

Pn29, vạn dặm truy thê

Lời Tử Hỉ, đã xúc động đến thần kinh của Tử phúc, suy nghĩ ước chừng thời gian uống một ly trà mới nói: “Chẳng lẽ là Tình nhi hối hận, muốn đổi ý? Mang theo Yên Nhiên chạy?”

“Chắc không đến mức này, Lâm gia và Tăng gia, bây giờ cũng không phải là hộ nhỏ, có thể nói đi là đi, cả một đại gia đình, có thể trốn sạch sành sanh trong vòng một đêm? Tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không bỏ mặc tính mạng những người này không để ý. ”

“Nếu không phải như vậy, chính là xảy ra chuyện gì chúng ta không biết, làm cho Tình nhi không dễ làm ra phán đoán, dứt khoát mang theo Yên Nhiên đi ra ngoài một chút. Nếu là như vậy, chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến trước đã, chờ bọn họ trở lại rồi hãy nói.” Tử Phúc nói.

Không nói tới đám người trong nhà đang phỏng đoán, chỉ nói đến Tử Tình và Lâm Khang Bình mang theo Yên Nhiên đi hướng Tây hai ngày, lại từ hướng Tây đi về hướng Nam, chạy thẳng tới phủ Tùng Giang, lúc

này, Đại Giang và Thái Vân cùng với phu thê Lý lão đầu đã cảm thấy có cái gì không đúng, chẳng qua, đều cho là nhà máy ở phủ Tùng Giang xảy ra vấn đề gì, vì Lâm Khang Bình lâm thời tìm có, muốn đi phủ Tùng Giang xem một chút, đến phủ Tùng Giang, A Thủy đang chờ, đi theo thuyền buôn, ra vùng biển tự do, Tử Tình mới nói tuyến đường cho Đại Giang bọn họ.

Yên Nhiên phản ứng trực tiếp nhất hỏi trước: “Nương, Tiểu Dục ca ca không biết ta đi xa như vậy, có thể lo lắng hay không?”

Tử Tình vuốt đầu Yên Nhiên, nói: “Bây giờ hẳn chắc hẳn đã biết rồi, nương dẫn người đi thăm Tam ca và Tứ ca của người một chút, có thời gian hai năm, người suy nghĩ cẩn thận một chút, muốn học những gì, nương đều ủng hộ người, người nếu không muốn gả cho Lý Dục, nương cũng ủng hộ người, giúp người tìm cách lui cửa hôn sự này.”

“Nương, ta không thể rời khỏi Tiểu Dục ca ca, hẳn sẽ đau lòng, ta cũng vậy.” Trong đôi mắt to của Yên Nhiên lặn ra lệ nóng.

“Hai năm sau, người nói cho nương đáp án, nương dẫn người đi ra ngoài xem thử thế giới bên ngoài trước, hai năm sau, người muốn trở về, nương cũng ủng hộ người, chẳng qua là, hai năm này, nương hi vọng người có thể tĩnh tâm suy nghĩ thật kỹ tương lai của người.”

Tử Tình cũng biết, trở về nói từ hôn, là trực tiếp đánh vào mặt Hoàng gia, nhưng là, cái có luôn có thể tìm được mà?

Chẳng qua, Tử Tình cũng không hi vọng đi tới một bước kia, dù sao, Tăng gia cùng Lâm gia còn có tính mạng và tiền đồ của bao nhiêu người, nàng không dám tùy tiện lấy ra đánh cược sự nhân từ của Lý Hân. Nàng vẫn là hi vọng thời gian hai năm này, có thể làm cho Lý Dục trưởng thành để cho hắn làm ra một lựa chọn.

Thuyền buôn một đường qua Nam Dương, quần đảo Lữ Tống (đảo Luzon – Philippines), mỗi lần cũng sẽ dừng lại trao đổi hàng hóa, Tử Tình thấy Yên Nhiên tâm sự nặng nề, cho nên, mỗi đến trên đất liền, cũng sẽ mang theo nàng ra ngoài đi dạo, đáng tiếc, vẫn là khó thấy nụ cười của đứa nhỏ này.

Tình huống như thế cho đến khi nhìn thấy Thư Ngọc và Thư Vĩ mới tốt lên một chút, chẳng qua, Tử Tình vẫn là dặn dò mấy đứa Thư Ngọc phong tỏa chặt chẽ tin tức bọn họ đến, sợ đám du học sinh này biết được, tương lai trở về nước truyền đi, đối với khuê dự của Yên Nhiên sẽ tổn hại.

Không nói Lâm Khang Bình mang theo Tử Tình cùng Yên Nhiên du ngoạn khảo sát và đi học ở Đại Anh Quốc. Lý Dục lúc này cũng sớm đã biết được tin tức chuẩn xác Yên Nhiên xuất dương, lúc này, đã không dấu diếm được Lý Hân rồi, hẳn suy đi nghĩ lại, Lý Tường đã không tạo thành uy hiếp của hắn, liền trực tiếp tìm Lý Hân ngã bài.

Lý Hân nghe được tin tức Tử Tình mang theo Yên Nhiên xuất dương, khiếp sợ không thôi, tâm tư nữ nhân này quá khó nắm bắt rồi.

“Trẫm đã vì Lâm gia nhượng bộ rất nhiều rồi nàng còn có cái gì không hài lòng?”

“Cô cô mong muốn chính là tương lai của Yên nhi, có thể giống như nàng một đời một thế một đôi người, vừa bắt đầu lúc đồng ý đính hôn đã là năm phần bất mãn, nhưng là dưới áp bức uy nghiêm của Hoàng gia, hơn nữa năm phần nhìn ở phần ta từ nhỏ là được cô cô chiếu cố lớn lên, rồi mới miễn cưỡng đồng ý hôn sự. Sau lại, chuyện nhi thân cưới trắc thất, cô cô vẫn buồn bực, bất mãn này, đã tăng đến tám phần, lại trải qua chuyện gặp tập kích, bất mãn trong lòng cô cô chỉ sợ đến mười phần, cho nên, lúc này mới có thể mang theo Yên nhi rời nhà ra đi, chỉ sợ, nàng thứ nhất là muốn cho ta một cảnh cáo, thứ hai, cũng không loại bỏ là muốn suy nghĩ lại chuyện này.” Lý Dục cúi đầu trả lời.

“Nàng dám? Thế diện của Hoàng gia là có thể tùy ý đùa cợt sao? Không sợ ta giết cả nhà nàng.” Lý Hân cắn răng nói.

“Phụ hoàng thật sự quyết tâm được sao? Cô cô cũng đang đánh cược, đánh cược phụ hoàng không phải là một kẻ lạm sát người vô tội. Cô cô chỉ sợ đã nghĩ được đường lui rồi, thật sự không được, sẽ báo mang bệnh bỏ mình, hoặc là trên biển gặp phải hải tặc chẳng hạn, sau đó cùng muội muội ở lại hải ngoại, đến lúc đó, thế diện Hoàng gia cũng bảo toàn rồi.”

Không thể không nói, Lý Dục vẫn là rất hiểu Tử Tình, những suy đoán này không sai chút nào, Lý Hân ngồi ở trên ghế, thật lâu không nói gì.

Nữ nhân này, thật là làm hấn đau đầu, thật sự giết, hấn còn không bỏ được, lỡ như ngày nào đó có chuyện gì, hấn còn có một ngày cầu nằng, ai biết trong đầu của nằng còn chứa cái gì? Hơn nữa, tâm tư của nam nhân có khi cũng là rất vi diệu, cho dù hấn không chiếm được nằng, nhưng là có thể nhìn tận mắt nằng sống hạnh phúc, đối với mình, cảm giác không phải là một loại an ủi?

“Hai trắc thất kia của ngươi, ngươi định làm sao bây giờ? Dù sao, đã là người của ngươi.”

Lý Dục quỳ xuống, khai báo rõ ràng tất tần tật chuyện mình giấu diếm được ma ma như thế nào, giấu diếm được Lâm gia như thế nào. “Nhi thần cũng không có động các nằng, vẫn không thể nói là người của nhi thần. Cũng bởi vì cái này, khi đó cô cô đã nói, muốn đưa Yên Nhiên xuất dương, cũng học tập sự độc lập của nữ tử, bởi vì Thư Duệ nói, nữ tử Tây Dương cũng có thể xuất đầu lộ diện ra ngoài độc sách.”

“Vậy ngươi định làm sao bây giờ?”

“Nhi thần muốn lặng lẽ đưa người đi, để cho các nằng mai danh ẩn tích, sống cuộc sống của mình. Còn có, nhi thần muốn tự mình đi Đại Anh Quốc, đi theo người năm nay xuất dương, nhi thần muốn đích thân đón bọn họ trở về, sau khi trở về sẽ thành thân ngay, xin phụ hoàng thành toàn.”

“Vậy, vấn đề con nói dòng của ngươi, ngươi định giải quyết như thế nào?”

“Cô cô cũng là một người sinh bốn nhi tử, bà ngoại cũng là một người sinh bốn nhi tử hai nữ nhi, ta nghĩ, Yên Nhiên cũng có thể làm được. Cô cô nói, có trắc thất, là có thứ tử thứ nữ, trong đám thứ tử cũng không phải là không có người ưu tú, đến lúc đó, sẽ lại huynh đệ tàn sát, tiếp tục như vậy, một đời lại một đời, khi nào là tận cùng? Không bằng, mấy huynh đệ cùng sinh từ một mẹ, từ nhỏ giáo dục bọn họ phải gánh vác trách nhiệm của mình, như vậy, ngược lại huynh hữu đệ cung, nói không chừng còn có thể khai sáng một nếp sống mới đây.”

Lời Lý Dục nói, Lý Hân không phải là không có nghĩ tới, hấn chính là đi tới như vậy, hôm nay, lại đến lượt Lý Dục, trong mấy nhi tử này, vẫn là Lý Dục xuất sắc nhất, hơn nữa, thân phận Lý Dục là trưởng tử, lẽ ra hấn được phong làm thái tử là chuyện danh chính ngôn thuận, nhưng là, Hoàng hậu hiện tại cũng sinh cho hấn hai nhi tử, Hoàng hậu có một thể lực của mình, cộng thêm nằng đã ngồi ở trên vị trí này, tất nhiên không cam lòng chấp tay nhường vị trí thái tử này ra.

Nhưng là, chỉ cưới một người, thật sự có thể tránh khỏi những vấn đề này sao? Trong lòng Lý Hân còn có nghi ngờ chất vấn. Chẳng qua, hiện tại, phải nghĩ cách giải quyết vấn đề của Yên Nhiên, vấn đề trắc thất này, thì không thể không giải quyết trước rồi.

“Tự ngươi nghĩ biện pháp giải quyết, chẳng qua, trăm nói trước, nếu như, thành thân trong vòng năm năm, nha đầu Lâm gia không thể sinh ra nhi tử, chuyện trắc thất, cũng không thể theo ngươi rồi.” Lý Hân chung quy vẫn là thỏa hiệp, thay vì nói hấn thỏa hiệp Lý Dục, còn không bằng nói là thỏa hiệp Tử Tình càng thêm chính xác hơn.

Lý Hân nghĩ chính là, nếu như Lý Dục trong vòng năm năm không có nhi tử, đến lúc đó, bất kể chọn lựa biện pháp gì, hấn cũng có thể để cho nó thu phòng, có lẽ sinh nam tử để vào danh nghĩa Yên Nhiên, cũng không phải là không thể.

Chẳng qua, dưới tình huống như thế, Lý Dục còn có thể quản được mình, không có viên phòng, thật đúng là để cho hấn nhìn với cặp mắt khác xưa, nha đầu Lâm gia này, thật sự có ma lực lớn như vậy, có thể làm cho từ trong lòng từ trong thân thể của một nam tử, đều chỉ nghĩ tới một mình nằng? Tình cảm mãnh liệt như vậy, hấn chỉ từng thấy ở trên người Lâm Khang Bình, Lâm Khang Bình có thể vì Tử Tình buông tha tất cả tài phú, Lý Dục có thể vì Yên Nhiên làm được một bước kia? Đây rốt cuộc là phúc là họa, Lý Hân nhất thời cũng không nhìn thấu.

Chẳng qua, Lý Hân lúc này, trong lòng quyết định chủ ý, vị trí thái tử này, vẫn là nhìn thêm mấy năm, nếu như Yên Nhiên không có cống hiến lớn có thể phục chúng, mà Lý Dục lại không chịu cưới thiếp mà nói, vị trí thái tử này, chỉ sợ cũng không ngồi vững, nói như vậy, còn không bằng đi làm một tông thất Vương gia nhân tản, tóm lại, hấn sẽ nghĩ biện pháp bảo toàn tính mạng hai người.

Lý Dực tất nhiên không biết ý nghĩ trong lòng Lý Hân, lúc này, hắn đang ở trong nhà trưng cầu ý kiến của hai vị trác thất, hai người này đã trông phòng trống ở Vương Phủ mấy năm, tất nhiên nản lòng thoái chí, bày tỏ mong muốn đi ra ngoài sống cuộc sống của mình, huống chi, Lý Dực lại đồng ý cho các nàng một khoản phí phong hậu.

Cho nên, ba ngày sau, trác phi Thành Vương Phủ truyền ra tin tức bệnh tình nguy kịch, năm ngày sau, liền truyền ra tin dữ không trị được bỏ mình. Mà người, đã vào nhà ngũ phẩm thiếp thân thị vệ của Lý Dực, Lý Dực suy nghĩ đến thả ra bên ngoài, không chừng sẽ bị người nào đó lật ra, còn không bằng cứ để ở bên cạnh người của mình, hơn nữa, là chính thê của ngũ phẩm thị vệ, cũng không coi là bôi nhọ các nàng.

Hoàng hậu trong cung tất nhiên biết được tin tức này, nàng cảm thấy chuyện này, hết sức kỳ lạ, nhưng là, bên người nàng đã không có người có thể sai sử, chỉ đành phải nhắc nhở Lý Tường, chỗ này, tất nhiên có mờ ám gì.

Làm xong hết thấy việc này, Lý Dực liền bắt đầu chuẩn bị xuất hành, trước khi lên đường, hắn đi đến Lâm gia, ở thư phòng cùng bốn người Thư Duệ Thư Ngạn cùng với Tử Phúc Tử Hỉ, nói rõ sự thực Tử Tình cùng Yên Nhiên đi

Tử Phúc nghe xong bị làm cho sợ đến nhất thời không có ngồi vững, thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống, “Lúc này có thể thế nào cho phải? Có thể thế nào cho phải?”

Lắm bầm hai lần, liền trực tiếp quỳ gối trước mặt Lý Dực, “Nếu như Hoàng thượng trách tội xuống, Nhị điện hạ đừng ngại nói, là hạ thần quản giáo không nghiêm, từ nhỏ không có dạy dỗ tốt muội muội, từ xưa tới nay huynh trưởng như cha, để cho Hoàng thượng xử hạ thần trọng tội, tha cho những người vô tội khác của Tăng gia và Lâm gia chúng ta.”

Tử Hỉ cũng vội quỳ xuống, còn chưa có mở miệng nói chuyện, Lý Dực vội dìu hai người đứng lên, nói: “Hai vị cứ cứ, các người trước hết nghe ta nói, sự việc không có xấu đến nước này, Phụ hoàng ta thỏa hiệp rồi, đồng ý ta sau này chỉ cưới một mình muội muội. Hơn nữa, lần này ta tìm các người, thứ nhất là để cho các người biết, ta muốn đi Tây Dương đích thân tìm muội muội về, thuận tiện bản thân cũng có thể tăng thêm kiến thức, thứ hai là, sau khi ta đi, chuyện trong cung, chuyện của triều đình, phiền toái bốn vị đảm đương cho ta thêm chút ít. Còn có, chuyện này, chỉ hy vọng bốn người các người biết, những người khác, ngàn vạn lần không được tiết lộ.”

“Điều này là đương nhiên, chúng ta biết nặng nhẹ.” Mấy người Tử Phúc vội vàng gật đầu.

Sau Trung thu tháng tám, Lý Dực xen lẫn trong học sinh Quốc Tử Giám xuất dương, bước lên hành trình vạn dặm truy thê (theo đuổi vợ).

525. Chương 528: Pn30, Trở Về Nước

PN30, trở về nước

Lúc Lý Dực một đường bốn ba tới Đại Anh Quốc, Yên Nhiên đang ngồi ở Cambridge học tập y học phương Tây, nàng tốn thời gian ba tháng bù lại tiếng Anh, chọn y học phương Tây nàng muốn học nhất, lúc đó, nàng dùng tên giả là Lý Vũ, đối ngoại thân phận là Hoa kiều Nam Dương.

Lý Dực đến, tất nhiên là làm cho Tử Tình và Lâm Khang Bình hết sức bất ngờ, bởi vì, hắn là một người được chọn lựa có hy vọng làm thái tử nhất, Tử Tình còn thật không nghĩ tới hắn sẽ đuổi đến Đại Anh Quốc, một đường chắc hẳn cũng chịu không ít khổ, quan trọng nhất chính là, hắn vừa ra khỏi kinh thành, an toàn tính mạng sẽ bị uy hiếp. Cho nên, hắn chịu vì Yên Nhiên làm được đến mức này, Tử Tình vẫn là rất cảm động.

Yên Nhiên tất nhiên cũng không nghĩ đến Lý Dực lại đuổi tới nhanh như vậy, ngay tại chỗ ôm Lý Dực khóc bù lu bù loa, Tử Tình đành phải lôi kéo Lâm Khang Bình đi ra ngoài tản bộ.

Cambridge là một ngôi trường lịch sử tương đối lâu đời, khắp nơi là kiến trúc thời Trung Cổ, đi đến bất kỳ một góc nào ở trấn nhỏ, đều tựa hồ có thể cảm thấy được một khoảnh khắc lịch sử ngưng tụ, trong dòng sông Cam chậm rãi chảy xuôi không phải là nước sông, mà là thời gian yên ả, Tử Tình lập tức thích ngay nơi này.

Thư Ngọc bọn họ đều học ở chỗ này, Thư Ngọc học chính là hóa chất, Thư Vĩ học chính là chế tạo máy móc. Thư Ngọc đã sắp nhận được chứng nhận tốt nghiệp rồi, Thư Vĩ thì còn phải hai năm nữa.

Vốn là, Tử Tình muốn để cho Yên Nhiên học y học ở đây hai năm, nhưng là, bây giờ Lý Dục đã đuổi tới, kế hoạch này nhất định phải thay đổi.

“Muốn đi về, cũng phải đợi đến mùa xuân, ta dẫn người đi những chỗ khác một chút, nếu đã tới, không bằng đi dạo tử tế một chút, cũng không kém một năm rưỡi này.” Lâm Khang Bình nói.

“Bản thân ta là không có ý kiến, chẳng qua là, Lý Dục có thể được không? Hắn tới đây, còn có ai biết? Hắn đi Triều Tiên một chuyến, cũng bị người đuổi giết, huống chi lần này ra biển, không dễ tìm cơ, Hoàng hậu tuy nói đã bị giam lỏng, nhưng. Hoàng tử không phải vẫn còn đấy sao? Càng là bị buộc đến tuyệt cảnh, bọn họ càng là dễ dàng bí quá hoá liều, được ăn cả ngã về không.”

“Lời tuy nói như thế, nhưng hắn đã tới, nói lên rằng hắn đã sắp xếp xong xuôi, nếu như không có chút bản lĩnh ấy. Còn tranh giành thái tử cái gì, nghỉ sớm đi.” Lâm Khang Bình hừ một tiếng.

Lại nói đến hai người Yên Nhiên cùng Lý Dục, gặp mặt một trận khốc này, ngay cả Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đi ra ngoài lúc nào cũng không phát hiện. Chờ Yên Nhiên khóc đủ rồi, Lý Dục móc khăn ra vội lau nước mắt cho nàng. Lúc này mới phát giác, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

“Muội muội, trở về cùng ca ca được không? Ca ca đã đuổi trất cả đi rồi. Ca ca cũng chưa từng chạm vào các nàng, không có cùng các nàng làm bất kỳ chuyện thân mật nào, sau này, bên cạnh ca ca, chỉ có một mình người, có được hay không? Thật sự chỉ có một mình người, chuyện này, ta vốn là nghĩ tới chờ thành thân sẽ nói cho người biết. Nhưng là, người đi lần này, ca ca sợ. Trái tim ca ca, trống rỗng rồi.”

“Thật sự, người không có lừa ta?” Yên Nhiên tiếp xúc một chút Tây y. Tất nhiên biết Lý Dục chỉ là cái gì.

“Ừm? Muội muội, người hiểu được?” Lý Dục nhìn Yên Nhiên có mấy phần ngạc nhiên, Tử Tình không thể nào sẽ nói điều này cho nàng.

“Nương ta không có nói cho người biết, ta học học viện dành cho nữ tử ở nơi này, học chính là phụ khoa y học phương Tây, ta muốn so sánh xem Tây y và y học truyền thống của chúng ta có chỗ nào khác nhau, ai ngờ bọn họ căn bản không có một chỗ nào giống. Bọn họ không chú trọng huyết vị của thân thể con người, chỉ chú trọng bộ phận, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể con người, đều có mô hình.” Yên Nhiên nói đến phần sau cúi đầu.

Lý Dục dời lên mặt của nàng, hỏi: “Tiên sinh là nam hay là nữ?”

“Có nam cũng có nữ.”

“Người thích học không?”

“Thích, các bạn học đều rất tốt, người không hy vọng ta học sao?”

“Chỉ cần người muốn học, ta theo người.” Lý Dục không muốn để cho trong lòng Yên Nhiên lưu lại tiếc nuối, nếu đã tới, liền theo nàng thêm một năm đi.

“Nhưng là, chỗ phụ hoàng cùng mẫu hậu, người định báo cáo kết quả thế nào?”

“Phụ hoàng nói, chỉ cần người sinh nhi tử cho ta, sẽ đồng ý ta không cưới trất cả, cho nên, muội muội, người phải thật cố gắng, chờ người học thành rồi, chúng ta hãy nhanh chóng trở về thành thân, thật sớm sinh nhi tử để cho phụ hoàng yên tâm.” Lý Dục cười hì hì nói lời như vậy với Yên Nhiên, nếu là trước kia, hắn là tuyệt đối sẽ không.

“Ai muốn sinh nhi tử cho người?” Yên Nhiên mới học Tây y hai tháng, nhưng là, dù sao nàng cũng là nữ tử bị chế độ giáo dục phong kiến hun đúc sâu sắc, nghe nói như vậy, đỏ mặt lên, giãy khỏi tay Lý Dục, chạy.

Lý Dục chỉ đành phải đuổi theo nàng, hai người lại nói rất nhiều lời riêng tư, lúc Tử Tình cùng Lâm Khang Bình trở về, Lý Dục đã quyết định chủ ý rồi.

“Nương, ta quyết định theo muội muội ở nơi này một năm, một năm này, ta cũng đi xung quanh xem thử một chút, mở mang tầm mắt, chúng ta một năm sau về nhà, có được hay không? Trở về là thành hôn ngay, hai trăm thất kia, đã giải quyết rồi, đối ngoại là mang bệnh bỏ mình, thực ra, là hứa cho hai thiếp thân thị vệ của ta, lúc ta ra cửa, đã có có bầu rồi.” Lý Dục biết khúc mắc của Tử Tình là cái gì, lúc này vừa gặp mặt, vội nói thẳng sự việc ra.

Tử Tình vừa nhìn vẻ mặt Yên Nhiên, còn có lời gì mà nói? Huống chi, người cũng đã tới, còn quyết định ở nơi này theo cùng Yên Nhiên một năm, đã là thực sự khó được rồi.

“Chuyện này, hai người các người thương lượng đi, muốn làm thế nào thì làm, nói cho chúng ta biết một tiếng, chúng ta tôn trọng ý kiến của Yên Nhiên.” Tử Tình nói.

Từ đó, Lý Dục lưu lại, chẳng qua, hẳn cũng không có ở lại Cambridge cùng Yên Nhiên, mà là đi theo Lâm Khang Bình và Tử Tình, đi khắp mấy quốc gia phát triển ở Châu Âu, tận mắt chứng kiến nền công nghiệp của người ta đã tiến vào thời đại máy chạy bằng hơi nước, đã sớm thoát khỏi loại hình thức xưởng thủ công này rồi.

Một chuyến này, Lý Dục cũng không có đi vô ích, hẳn lần này tới ngồi tàu thủy lớn, chính là tàu thủy có động cơ chạy bằng hơi nước lần trước Lâm Khang Bình và Tử Hỉ bọn họ mua từ trong tay người Đại Anh quốc, rút ngắn rất nhiều thời gian đi đường. Cho nên, Lý Dục đối với máy chạy bằng hơi nước có nhận thức ở một trình độ nhất định, liền đặt hàng máy dệt, máy bơm, máy thông gió... chạy bằng hơi nước. Cũng dặn dò Thư Vĩ học thật tốt cấu tạo máy chạy bằng hơi nước này, trở về tự mình sản xuất sử dụng.

Một năm sau, mặc dù y thuật của Yên Nhiên mới được chút da lông, chẳng qua, Yên Nhiên đã rất thỏa mãn rồi, trong lòng nàng đã đối với chuyện tương lai, có một kế hoạch bước đầu. Một chuyến này, thu hoạch rất nhiều, không riêng gì trên lĩnh vực học thuật, còn có, tâm ý của Lý Dục đối với nàng, làm cho nàng tin chắc quyết tâm tiếp tục đi theo Lý Dục.

Đoàn người Tử Tình là trở về nước theo sau thuyền quan, bởi vì đồng hành trên thuyền quan cũng không có ít học sinh, dĩ nhiên, cũng bao gồm Thư Ngọc. Cho nên, Tử Tình lo lắng thân phận Yên Nhiên bị phơi bày, liền ngồi tàu buôn của mình theo ở phía sau, cũng may hai năm qua, Lâm Khang Bình cũng đổi hai chiếc tàu thủy động cơ hơi nước.

Một nhóm Tử Tình và Yên Nhiên, mừng sáu tháng chạp, vào cửa nhà, Thư Duệ cùng Thư Ngọc tất nhiên là vui buồn lẫn lộn, còn có Tử Phúc bọn họ đồng thời chạy tới.

Trong thư phòng, Tử Tình nói xin lỗi với Tử Phúc, “Đại ca, thật là có lỗi, Tình nhi tùy hứng rồi, muốn đi gửi thư về nhà, lại sợ bị người khác phát giác, dứt khoát một chữ không có viết, Tình nhi hại Đại ca lo lắng rồi.”

Tử Phúc nghe xong thở dài một tiếng, “Cũng được, chuyện đi tới bước này hôm nay, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, tóm lại, đến lúc đó, cùng nhau chịu trách nhiệm thôi.”

“Chuyện chưa chắc đã hỏng bét như Đại ca nghĩ, hết thấy chờ ngày mai Hoàng thượng triệu kiến. Lý Dục trở lại, nói là muốn thương lượng hôn sự với Yên Nhiên, muốn trước tết, chỉ sợ là không còn kịp rồi. Ý của ta, không bằng chờ qua tháng giêng, đón cha nương tới, cũng gần đủ rồi.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Phúc nhìn Lâm Khang Bình, hỏi: “Muội phu còn có chuyện gạt ta?”

Tử Phúc nói gì cũng nghĩ không thông, cho dù Lâm gia quyền một tòa mồ, nhưng trong thiên hạ vẫn là vương thổ, Hoàng thượng muốn mồ này, có cả đồng biện pháp, có cần thiết nhân nhượng với Lâm gia như vậy? Yên Nhiên có thể gả vào Hoàng cung bản thân đã không hợp lý, không hợp lý chính là Yên Nhiên còn làm chính thê, lại càng không hợp lý chính là Hoàng thượng lại ngầm đồng ý cho Lý Dục chỉ cưới một mình Yên Nhiên, ít nhất, trước mắt là ngầm đồng ý rồi.

Nhiều không thể như vậy, đều biến thành có thể, làm sao không làm cho lòng người sinh nghi? Cho nên, Tử Phúc nhìn chằm chằm Lâm Khang Bình hỏi.

Lâm Khang Bình bảo Thư Duệ đi coi giữ cửa thư phòng, lúc này mới nói ra chuyện hai lần cứu mạng Lý Dục năm đó, dĩ nhiên, phía sau về chuyện Tử Tình phát minh thuốc nổ, Lâm Khang Bình cũng không có lảm nhảm, việc này, thật sự là không có cách nào giải thích rõ.

“Đại ca, năm đó hần thiếu ta hai hứa hẹn, đã nói vĩnh viễn bảo vệ người nhà của ta bình an là một điều, cho nên, hần chắc sẽ không quên hứa hẹn này. Huống chi, năm đó chúng ta còn chứa chấp Lý Dục ở nhà tị nạn, những thứ này, cũng là ân tình, cũng nên đến lượt hần tới trả nợ rồi.” Lâm Khang Bình nói.

Tử Phúc nghe xong nhìn Tử Hỉ, Tử Hỉ nói: “Ta cảm thấy được đây là chuyện tốt, Thánh thượng không đến nổi bởi vì chút chuyện này mà bội ước, trừng phạt Lâm gia cùng Tăng gia.”

“Nhưng là, người phải biết rằng, từ xưa đến nay gần vua như gần cọp, Đế vương lật mặt như cắt chúng ta biết được còn ít sao? Cho nên, bất cứ chuyện gì, chúng ta đều nên có tính toán trong trường hợp xấu nhất.” Tử Phúc lớn hơn mấy tuổi, rốt cuộc suy nghĩ nhiều hơn.

Không nói một nhà Tử Tình mật đàm trong thư phòng, thương lượng sách lược ứng đối, Lý Dục giờ phút này, cũng quỳ gối ở trong thư phòng của Lý Hãn, chỉ nghe thấy tiếng Lý Hãn đập phá rất nhiều cái chén, ở cửa trừ thái giám tâm phúc, những người khác đều lẩn rất xa.

“Trẫm là đồng ý người cưới nha đầu Lâm gia này, nhưng là không có đồng ý người theo đuổi đến hải ngoại, cũng không còn đồng ý người vừa đi là hơn một năm không trở về nhà, tốt, tốt, người có chủ ý rồi, người không nghĩ kỹ hậu quả này, vì một nha đầu Lâm gia, người bất chấp bao nhiêu nguy hiểm? Nếu như người có bất trắc, người để cho nương người an tâm như thế nào, để cho trẫm, như thế nào. . . .” Câu nói kế tiếp, Lý Hãn không có nói ra.

“Phụ hoàng xin bớt giận, Dục Nhi đi một chuyến này, cũng không đơn thuần là vì muối mè, Dục Nhi đi một chuyến này, cũng là chứa tâm tư, muốn đi mở mang tầm mắt, thời gian một năm này, ta đều du lịch, đi theo đường vòng khắp các quốc gia công nghiệp phát triển Tây Dương, biết được chỗ chênh lệch, nhi thần còn đặc biệt đặt mua máy chạy bằng hơi nước của bọn họ về, cho chuyên gia cơ giới của chúng ta nghiên cứu và thảo luận, người ta đã đi vào thời đại cách mạng công nghiệp máy chạy bằng hơi nước gì đó rồi, nếu như chúng ta không tiến lên, rất nhanh, sẽ bị bọn họ ức hiếp, thật sự, phụ hoàng.”

Kế tiếp, Lý Dục đem kiến thức hơn một năm này, kể lại tỉ mỉ cho Lý Hãn, còn có, trọng điểm, Thư Ngọc cũng định mở một nhà máy hóa chất ở phụ cận phủ Tùng Giang, đã mời bạn cùng trường của hần kết phưong rồi, sau này, nếu bọn họ thành công, nhà máy này, còn muốn mở khắp các địa phương ở Đại Phong triều.

526. Chương 529: Pn31, Thư Ngọc Chọn Vợ

Pn31, Thư Ngọc chọn vợ

Lý Hãn nghe xong lời Lý Dục nói, động tâm tư, hỏi: “Thế Thư Vĩ học những thứ gì?”

“Chính là chế tạo cơ giới này, máy chạy bằng hơi nước là thuộc về một loại cơ giới, dĩ nhiên, súng pháo cũng là một loại cơ giới, hần còn có một năm mới có thể tốt nghiệp. ”

“Còn nha đầu kia?”

“Y học Tây Dương, học chút da lông, chẳng qua, nàng muốn mời hai bạn cùng trường của nàng, sau khi học thành sẽ tới Đại Phong chúng ta, trợ giúp chúng ta thành lập y quán Tây Dương, có chút bệnh, Tây y có hiệu quả nhanh hơn Trung y, nhưng mà, thuốc Tây Dương này, vẫn chưa có người nào biết chế, lần này, ta sắp xếp năm học sinh, chuyên nghiên cứu dược học Tây Dương.”

Lời nói này, làm cho cơn tức giận trong lòng Lý Dục hơi giảm xuống một chút.

“Phụ hoàng, chuyện thành thân này, năm nay còn kịp không?” Lý Dục cẩn thận từng li từng tí hỏi ra.

“Đầu mùa xuân sang năm, không thiếu mấy tháng này, còn phải đợi hộ bộ đặt chỉ chi tiền, sau đó giao cho Lễ bộ tiến hành. Thời gian không tới hai mươi ngày, không bằng trước hết để cho Lâm Thư Ngọc thành thân đi. Như vậy, trong lúc vội vàng, chỉ sợ hấn nhất thời cũng khó tìm được người thích hợp, huống chi, Lâm Thư Ngọc còn không có công danh gì, vừa lúc, trong Trung vương phủ nghe nói có mấy thứ nữ đến tuổi, trăm cảm thấy kết duyên với Lâm Thư Ngọc này, cũng không phải ầm ỨC hấn. Người giúp đỡ hấn chọn một người, nửa tháng sau thành thân.” Lý Hấn nói xong phất tay một cái.

Lý Dực hiện giờ, một cái đầu hai cái lớn(1), Tử Tình vẫn luôn không thích người khác áp đặt hôn sự của con cái, hết lần này tới lần khác phụ hoàng còn một hơi đã định rồi, cũng không biết “không ầm ỨC hấn” chỉ chính là Thư Ngọc hay là thứ nữ Trung Vương Phủ.

(1) Một cái đầu hai cái lớn: chỉ gặp được một chuyện rất phiền phức, muốn nổ tung đầu hoặc đầu trở nên to rồi. “Không ầm ỨC hấn”, cách đọc của hấn và nàng đều là [tā] thế nên mới không rõ hấn trong không ầm ỨC hấn là chỉ ai.

Lý Dực biết rõ là phụ thân mình nhỏ mọn, nhưng là, vẫn phải kiên trì đi tới Lâm gia.

Lúc Lý Dực đến. Mấy người Tử Tình đang đi từ thư phòng ra ngoài, thấy Lý Dực có vẻ hơi ầm ỨC, trong bụng chợt lạnh, vội hỏi: “Đã có chuyện gì khó xử? Hay là phụ hoàng người không đồng ý hôn sự của các người rồi?”

“Nương, không phải.” Lý Dực nhìn thoáng qua Tử Tình, lại tìm một lần. Không thấy được Thư Ngọc, bèn hỏi: “Thư Ngọc đâu?”

“Người tìm hấn? Có liên quan đến hấn?” Lâm Khang Bình hỏi.

“Người hãy thống khoái nói cho mọi người chúng ta biết rốt cuộc là chuyện gì?” Tử Hỉ gấp gấp rồi.

“Chính là phụ hoàng ta định cho Thư Ngọc một mối hôn sự, nói là để cho nửa tháng sau thành thân, tân nương là của nhà đường thúc Trung Vương ta.”

“Chuyện này không tốt sao? Đường đường nữ nhi phủ thân vương thấp gả cho Thư Ngọc của chúng ta. Đây là phúc khí bao nhiêu người cầu không được chứ!” Tử Hỉ cười nói.

“Không có đơn giản như vậy đi? Có phải lại có điều kiện gì hay không?” Tử Tình hỏi.

“Là thứ nữ, tân nương có thể để cho Thư Ngọc tự mình chọn, mấy nữ nhi, số tuổi từ mười lăm đến mười bảy.”

“Thứ nữ?” Mọi người nghe xong sững sốt, cái từ này, Tăng gia Lâm gia còn chưa từng dùng qua, nhất thời rất khó hiểu và tiếp nhận.

Tử Tình cũng chưa từng tiếp xúc với thứ nữ nhà nào. Thật đúng là không biết trong này có khác nhau bao nhiêu, nếu như riêng chỉ là một khác biệt danh nghĩa, cái này, Tử Tình cũng không phải để ý lắm.

“Vào nhà nói đi, gọi Thư Ngọc cùng Thư Ngọc tới chính phòng.” Tử Tình phân phó Thư Duệ nói.

Tử Tình chờ mọi người ngồi xuống, bèn hỏi Lý Dực nói: “Người có thể nói cặn kẽ cho ta biết một chút hay không, đích thứ này có những chỗ nào là không giống? Nhất là đích thứ của Trung Vương Phủ.”

“Cái này, Vương thúc này của ta lúc còn trẻ thích lẫn lộn cùng đám nha hoàn trong phủ, tướng mạo hơi đoan chính là bị hấn dụ dỗ lên giường, cho nên. Thứ tử thứ nữ nhà hấn một đồng lớn, Vương phi đã sớm không ưa điểm này của hấn, đâu thể tổn tâm tư đi giáo dục đám thứ tử thứ nữ này, cho nên, toàn bộ dựa vào chính mẹ đẻ của bọn họ nuôi lớn, về phần, có bao nhiêu kiến thức và tiền đồ. Thì xem năng lực của mẹ đẻ bọn họ, trong đó cũng có hai người xuất sắc, được Vương Phi mang ở bên cạnh, đáng tiếc, đã xuất giá rồi.”

Lý Dực vừa giải thích. Mọi người liền hiểu rồi, đứa nhỏ nha hoàn giáo dục ra, tầm mắt có thể cao tới đâu?

Lúc này, Thư Ngọc đã tiến vào, lời Lý Dực nói, hấn nghe được hơn phân nửa, cho nên nói với Tử Tình: “Nương, đừng lo lắng, trong bạn học của ta, cũng có là thứ tử, cũng đều rất ưu tú.”

“Thứ tử và thứ nữ này còn không giống nhau. Thứ tử có quyền lợi đọc sách, có lẽ còn có thể nên người, nhưng là thứ nữ không có, dĩ nhiên, cũng sẽ không phải là chữ to không biết một chữ, trong nhà vẫn là có mời tiên sinh dạy, chẳng qua, phải nhìn ngộ tính của mỗi người. Về phần khác, như những thứ đương gia quản gia kia, hơn phân nửa không ai có dạy, cũng không có cơ hội học tập, cùng lắm là biết chút thêu thùa và trù nghệ.” Lý Dục giải thích, nếu là không nói rõ ràng trước, đến lúc đó Tử Tình trách tội hấn, hấn còn khó có thể thừa nhận.

“Còn có một chút, sinh lễ và đồ cưới cho những thứ tử thứ nữ này thành thân, cũng phải chênh lệch một mảng lớn, chỉ là một chút đồ ngoài mặt.” Lý Dục lại bổ sung một câu.

“Cái này cũng không sao, chúng ta vốn là cũng không trông cậy vào cửa hồi môn của đàn gái sống qua ngày.” Tử Tình nói.

“Không phải là còn có cơ hội lựa chọn sao? Trong những người này, cũng có thể chọn ra một người có tài giỏi hơn một chút mà? Ta không cầu nàng biết cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú gì, tài nữ như vậy bản thân ta cảm thấy rất không thú vị, ta cũng không phải là loại người học đòi văn vẻ, ta chỉ muốn tìm một người đàng hoàng bốn phận, lại hơi biết chút quản gia mới có thể, còn phải có thể chịu chút khổ, ta không có ý định lấy sản nghiệp trong nhà, ta muốn tự mình đi gây dựng sự nghiệp, mấy người chúng ta hẹn ước rồi, mấy năm này, trong tay ta cũng gom góp một chút ngân lượng, chỉ dùng nhiều đó rất đủ rồi, gia sản của ta, toàn bộ tặng cho muội muội.” Thư Ngọc nói.

“Đừng, đừng, người cứ tự giữ đi. Chúng ta có.” Lý Dục vội từ chối.

Thư Ngọc liếc hấn một cái, nói: “Ta không phải là tặng cho người, là tặng cho muội muội.”

“Trước hết đừng nói những cái này, chuyện người muốn làm, nường tán thành, chẳng qua, người hãy cứ nghĩ tới làm sao chọn được một nàng dâu thích hợp về nhà, nường cũng không thích cái loại không phóng khoáng kia, trừ ghen tỵ với người khác, đâm bị thóc chọc bị gạo, cái khác hết thấy không biết, người như vậy vào cửa rồi, ta sẽ đánh ra cho các người.” Tử Tình nói.

“Cái này, chọn thế nào? Ngoại sinh nữ tể hiểu rõ tình huống của các nàng không? Ta cũng đã nghe một câu cách ngôn, muốn mua lợn phải xem chuồng, lời này tuy có chút thô, chẳng qua đạo lý không sai. Cho nên các người không chỉ phải xem tướng mạo của nữ hài, tình huống mẹ đẻ của các nàng cũng phải tìm người hỏi thăm một chút.” Tử Phúc nói.

“Điều này là tất nhiên.” Lâm Khang Bình vội nói.

“Như vậy đi, Thư Ngọc, người giả làm thiếp thân thái giám của Dục Nhi, mang theo Hoa ma ma, để cho Yên nhi giả làm thiếp thân nha hoàn của Dục Nhi, các người đi theo Dục Nhi vào Vương Phủ một chuyến, bước đầu tìm kiếm một cơ sở trước, trong lòng cũng có nắm chắc.” Tử Tình trầm ngâm một hồi nói.

“Vẫn là biện pháp này của muội muội tốt, từ nhỏ đã nói người cổ linh tinh quái, nhiều mưu ma chước quỷ, không nghĩ tới lớn tuổi rồi, vẫn là nghịch ngợm như vậy.” Tử Phúc cười nói.

“Tỷ tỷ đây không gọi là nghịch ngợm, mà gọi là sách lược.” Tử Hỉ lấy lòng mà cười cười với Tử Tình.

Biện pháp đã thương lượng ra, Lý Dục cùng Thư Ngọc đi tìm Yên Nhiên và Hoa ma ma, mấy người xì xào xì xầm thương lượng ước chừng một khắc, rồi tự giải tán.

Ngày hôm sau, ăn điểm tâm xong, Thư Ngọc cùng Yên Nhiên mang theo Hoa ma ma ra cửa, len lén vào cửa sau Thành Vương Phủ, sau nửa canh giờ, Lý Dục mang theo một thái giám một cung nữ một ma ma ra cửa, nghênh ngang mà vào Trung Vương Phủ.

Trung Vương Phủ đã nhận được ý chỉ của Hoàng thượng, biết được Lý Dục vì sao tới. Thì ra là, Lý Trung Vương này chính là Tam điện hạ Lý Tiềm năm đó cùng mấy người Văn Tam, Lý Hấn, La Trì ở trong cửa sổ nhìn lén bình luận Tử Tình.

Lý Tiềm này trải qua nhiều mỹ nữ và diễm ngộ, đối với chuyện năm đó tất nhiên không có ấn tượng rồi, chẳng qua, sau đó, hấn cũng không có gặp Tử Tình, mấy người Lý Hấn cũng không nhắc tới chuyện Tử Tình với hấn, hấn tất nhiên không biết hoàng huynh thay Tử Tình chọn nàng dâu.

Lý Tiềm lúc này đang oán trách với Lý Dục, nói: “Hoàng huynh cũng không biết nghĩ như thế nào? Đường đường một nữ nhi Trung Vương Phủ, mẹ đẻ các nàng dù không tốt, cũng là giống của Lý Tiềm ta, gả cho một tiểu tử không tên không họ đã đủ lợi cho hần rồi? Lại còn để cho người tới chọn một đứa cho hần? Nghe lời Vương thúc, tùy tiện phái một người là được.”

Thư Ngọc nghe xong giận đến đang muốn phản bác, Yên Nhiên kéo kéo y phục của hần, hần mới nghĩ đến, lúc này, thân phận của hần là thái giám, liền cúi đầu.

“Chẳng phải là lời này, nếu không phải nể mặt nàng dâu chưa qua cửa của ta, ta cũng không đích thân đến một chuyến như vậy rồi, không bằng, Vương thúc giới thiệu cho ta một chút, đã có mấy muội muội cập kê rồi? Phẩm tính của mỗi nàng như thế nào?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, người cũng biết, Vương thúc hồi trẻ, chỉ có chút yêu thích của nam nhân này, chỉ quản gieo giống, không quản thu hoạch. Ha ha ha, đúng rồi, ta nghe nói, hai trắc phi kia của người mất rồi, không bằng, Vương thúc tặng người hai đứa tuyệt sắc, người yên tâm, bảo đảm là Vương thúc chưa từng chạm vào.”

“Đừng, Vương thúc hãy cứ giữ lại cho mình dùng đi, ở trong nhà Vương thúc, còn có thể có nữ tử tuyệt sắc sạch sẽ, không chỉ ta không tin, chỉ sợ phụ hoàng cũng sẽ không tin tưởng.” Lý Dục vội từ chối, nói đùa gì vậy, lúc này khó khăn lắm mới đuổi được hai người kia đi, dự đồ được mỹ nhân về, mỹ nhân còn chưa có ôm vào lòng, lại tới chút gì đó, chuyện sau này, thật có thể không đảm bảo rồi.

“Ha ha, tiểu tử người, ngay cả lời của Vương thúc cũng không tin rồi, được rồi, Vương thúc cũng không phân tích với người những thứ này, những nha đầu này, đều ở hậu viện, không bằng, người đi tìm Vương Phi hỏi thăm một chút, nàng nắm rõ hơn ta.”

Lý Dục tạ ơn Lý Tiềm, mang theo mấy người vào hậu viện, Vương Phi thấy Lý Dục, vội vàng tiến lên cười vắn an, nắm tay hần, lôi qua, “Rất nhiều ngày không thấy người tới, nghe nói người ra ngoài, cũng không phái người mang thư về, không biết bốn phi nhớ thương người đó.”

“Đa tạ Vương Phi nhớ đến, chẳng phải lúc này, Dục Nhi trở lại là tới thăm Vương Phi ngay, một chuyến ra ngoài này, trái lại tìm được mấy thứ tốt, không biết có thể vào mắt Vương Phi hay không, ta đã phái bọn sai vật đưa tới rồi.”

“Ai nha nha, người đứa nhỏ này, mỗi lần ra cửa, cũng không quên mang một ít thứ tốt cho ta, bốn phi biết người là đứa nhỏ hiếu thuận, có chuyện gì, bốn phi có thể giúp được người, chỉ cần mở miệng.”

“Hiện tại, thật sự là có một chuyện khó, Vương thúc không có nói cho người sao? Phụ hoàng nói muốn từ chỗ Vương thúc chọn một thứ nữ, gả vào Lâm gia, bởi vậy phái ta tới?”

“Lâm gia, Lâm gia nào?”

“Chính là ngũ phẩm nghĩa Quan Lâm gia kia đó, cũng là nhà vợ của Dục Nhi, nếu là nhà khác, ta cũng sẽ không cần bận tâm.”

“Như vậy à, những nữ hài này, đều là đi theo mẹ đẻ của các nàng, chẳng qua là mỗi ngày đều đi theo di nương của các nàng tới đây thỉnh an, ta cũng không có chú ý các nàng lắm. Như vậy đi, ta phái Lưu ma ma bên cạnh ta, để cho nàng mang theo Hoa ma ma của người đi chọn một đứa, người ở đây nói chuyện cùng ta, được không?”

527. Chương 530: Pn32, Thứ Nữ Vương Phủ

Pn32, thứ nữ Vương Phủ

“Được, để cho hai đứa thái giám cùng cung nữ của ta đi theo Hoa ma ma đi vào, bọn họ cũng đi theo ta mấy năm, nhiều ít cũng có thể quan sát một chút.” Lý Dục vội nói.

Vương Phi nhìn thẳng cũng không nhìn thái giám và cung nữ này một cái, đã đồng ý.

Yên Nhiên và Thư Ngọc, lúc này không khỏi bi ai cho đám thứ nữ của Lý Tiềm, gặp phải một phụ thân không có trách nhiệm như vậy, ngay cả mặt nữ nhi cũng không thấy qua mấy lần, mẹ cả này cũng vậy, chỉ là thỉnh an thăm hỏi theo lệ, chỉ sợ ngay cả nhìn cũng không nhìn đám thứ tử thứ nữ này một cái, chẳng qua là rút ra một phần bạc từ trong phân lệ mỗi tháng nuôi bọn họ mà thôi.

Yên Nhiên liếc mắt nhìn Thư Ngọc, Thư Ngọc cũng là mím môi, hiển nhiên đang tức giận, Hoa ma ma bởi vì có Lý ma ma cùng đại nha hoàn của Vương Phi ở đây, cũng không tiện nói, chẳng qua là truyền cho Thư Ngọc và Yên Nhiên một ánh mắt.

Lý ma ma tập hợp các thứ nữ tuổi tác phù hợp cùng mẹ đẻ của các nàng đến phòng khách, đếm, tổng cộng có bảy người, sáu di nương, nói đương kim Thánh thượng nhân từ, nghĩ tới muốn chỉ hôn cho các người, các người đều rửa mặt trang điểm tử tế, một lát nữa, Nhị hoàng tử điện hạ sẽ đích thân chọn người.”

“Ôi ơ, Lý ma ma, không biết đối phương là người nào? Còn phải đương kim Thánh thượng đích thân chỉ hôn, nhưng là, cho dù là đích thân chỉ hôn, cũng không có đạo lý chỉ hôn thứ nữ, mong rằng Lý ma ma nói nhẹ nhàng hơn một chút.” Có một di nương vội nhỏ trâm vàng trên đầu xuống, len lén nhét vào trong tay Lý ma ma.

“Nghe nói đối phương là Lâm gia ngũ phẩm nghĩa quan kia, tân lang là du học tử hải ngoại về, mặc dù chỉ là công danh tú tài, nhưng mà, dầu gì cũng là cửu huynh của Nhị hoàng tử điện hạ, còn có thể kém đến đâu? Đây cũng là cơ hội ngàn năm có một, có thể nắm bắt được hay không, thì xem tạo hóa của các người rồi.”

“Hại ta hứng thú nửa ngày, thì ra chỉ là gia đình ngũ phẩm nghĩa quan, tú tài nghèo kiết hủ lậu có cả đồng, tương lai cùng lắm là dựa vào một chút sản nghiệp tổ tiên trong nhà sống qua ngày, nếu là tốt, Hoàng thượng có thể nhớ tới chúng ta?” Lại một di nương khinh thường bĩu môi.

Yên Nhiên đột nhiên mở miệng ngọt ngào nói: “Ta từng theo chủ tử của chúng ta đi Lâm gia, Lâm gia này, thật cũng không kinh khủng như các người nghĩ.”

Lúc này, sáu di nương đột nhiên vây quanh Yên Nhiên, hỏi: “Nói mau, nhà bọn họ là thế nào? Trong nhà có mấy đứa con, gia cảnh giàu có không?” .

“Lâm gia có bốn nam một nữ, lão Đại lão Nhị đã thành hôn rồi, bốn nam này, đều là từng xuất dương, vì vậy, cũng tốn trong nhà một khoản tiền khổng lồ, nhất là lão Tam này, hẳn không có thi đậu công phái (do nhà nước cử) của Quốc Tử Giám, tuyên bố cho dù tiêu sính lễ cưới tương lai, cũng muốn đi Tây Dương xem một chút, bởi vậy, bây giờ nghe nói học thành rồi, nghe nói còn định tay trắng dựng nghiệp, vốn là muốn đợi có đủ tiền vốn mới đón dâu, bắt buộc dĩ chủ tử chúng ta gấp gáp thành thân, cũng không đợi được hẳn từ từ làm ra tiền. Nhưng là, nữ nhi nhà quan lại bình thường nhất thời đâu dễ tìm, bèn nài nỉ Hoàng thượng suy nghĩ một chút biện pháp cho hẳn, lúc này mới nghĩ tới các vị.”

“Thì ra là như vậy, càng không có trái ngon rồi, ta đã nói rồi, đâu có chuyện tốt như vậy?” Bên cạnh Yên Nhiên, nhất thời lui đi hai di nương.

Thực ra, cũng không trách các nàng kiến thức hạn hẹp, hậu viện này, vốn là kiến thức cũng không nhiều, cộng thêm xuất thân của các nàng, không phải là nha hoàn thì là xuất thân tiểu môn tiểu hộ, chỉ là có mấy phần thù mị bị Lý Tiềm chọn trúng, mang vào Vương Phủ, thân phận như vậy các nàng nhất định là bết tắc tin tức với ngoại giới, cho nên, Yên Nhiên nói, các nàng đương nhiên tin là thật.

“Nhưng là, ta nghe chủ tử chúng ta nói, Lâm gia mặc dù không có đại phú đại quý, chẳng qua, cũng là áo cơm không lo, lão Tam Lâm gia này, nghe nói là có chí khí nhất, muốn cùng bạn cùng trường của hắn, đi phủ Tùng Giang mở nhà máy, nghe nói, nhà máy này, muốn mở ở nơi sơn dã vắng vẻ, cho nên, Lâm gia cũng mới có gấp gáp để cho hắn thành thân, bên cạnh tiện có người thiệp thân hầu hạ hắn.”

Yên Nhiên nói xong, liền nhìn chằm chằm mấy di nương này, trong đó có hai người, uẩn éo mà nói hai câu, cũng rút lui, như vậy, bên cạnh Yên Nhiên, chỉ còn hai di nương rồi.

Thư Ngọc thì nhìn chằm chằm mấy người này, hẳn cũng là nhìn trúng hai người, hai nữ hài này, đều đối với lời Yên Nhiên nói, không có phản ứng đặc biệt, vẻ mặt nhàn nhạt, dường như đang suy tư.

Bỗng nhiên, chỉ thấy trong đó một người trẻ tuổi hơn nói với người lớn tuổi hơn: “Tứ tỷ, không bằng người đi đi, ta dầu gì còn trẻ hơn hai tuổi, người đã chờ không kịp rồi. Người nghe lời muội muội, nữ nhi Lâm gia này, nếu có thể gả vào Hoàng gia, thì không phải là gia đình bình thường. Hơn nữa, người không có nghe nói, nam hài Lâm gia này, đều từng xuất dương, kiến thức tất nhiên khác với đám nhà giàu dần dần suốt ngày chỉ biết dựa vào gia sản trong tay lão tổ tông để lại mà sống qua ngày, gia đình tốt đứng đắn, cũng không tới lượt chúng ta, Lâm gia này, tốt xấu gì cũng là con dòng chính, là người có chí khí, muốn dựa vào bản lĩnh lập một phen sự nghiệp. Ta mà ra ngoài được, ta cũng sớm đi ra ngoài rồi, xem thử thế giới bên ngoài, cũng sống dễ chịu hơn suốt ngày buồn bực ngồi ở trong viện tử này, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh bầu trời nhỏ nhỏ trên đỉnh đầu.”

Lúc này, Tứ tỷ nói: “Bát muội, tâm ý của người, người cũng động tâm rồi, cơ hội như vậy không phải là thường có, Tứ tỷ không thể ích kỷ như vậy. Ta chỉ hận, sinh ở Vương Phủ này, một chút may mắn cũng không do người, nếu là có thể lựa chọn, ta thà đầu thai ở một nhà nông, chỉ cầu ấm no, tốt xấu gì cũng là được cha thương nương yêu, đâu có như hiện tại, mới ra đời mười bảy năm, chỉ thấy phụ thân hai lần, mà đi nương ta, cũng bỏ lại ta mà đi từ rất sớm.”

“Chính là bởi vì như thế, người mới nên nắm cơ hội lần này, ta dầu gì còn có di nương thương yêu, còn người? Bây giờ người mười bảy rồi, nếu không gả, thật muốn cả đời giữ ở trong tường viện này sao?” Bát gấp gáp rồi.

Thư Ngọc nhìn Yên Nhiên, hần trong khoảng thời gian ngắn, thật là có chút không dễ lựa chọn rồi. Lớn chộc người thương tiếc, nhỏ nghe cũng là một người có hiểu biết.

Lúc này, chỉ thấy một di nương, lôi kéo tay Bát này, thối lui đến góc tường, mắng: “Người nha đầu chết tiết này, người gả gì mà gả, lão nương cực cực khổ khổ sinh ra người, chẳng lẽ là cho người đi chịu khổ sao? Ta đây còn trông vào, tương lai người có thể nhặt được một cành cây cao, trong tương lai bay lên đầu cành, cũng dễ mang theo thăng ca ca không nên thân kia của người. Nếu không, ta còn có thể trông vào ai đây?”

Yên Nhiên lắc đầu, đi tới bên cạnh Tứ, hỏi: “Thật sự đồng ý gả vào Lâm gia? Đã nghĩ kỹ chưa, cho dù là trăm cái quần vải, ăn trấu nuốt rau, rồi, rồi, ăn trấu nuốt rau cũng không đến mức ấy, một chén cơm no dù sao vẫn phải có.”

Tứ nhìn nhìn Bát, Bát bị mẹ đẻ nàng nắm không buông, rồi mới lên tiếng: “Ta đồng ý, chỉ là không biết Lâm gia có thể nhìn trúng ta hay không? Di nương ta mất năm năm trước, ta chỉ hơi nhận được mấy chữ, cầm kỳ thư họa hết thấy không biết, nương ta, chỉ dạy ta chút ít kỹ năng quản gia, nhưng là, ta cũng chưa từng thử. Cái khác, ta cũng không biết, à, đúng rồi, ta còn có thể làm cơm giặt quần áo, việc này, ta thường làm.”

Yên Nhiên nắm tay nàng, trên tay thật là có nốt chai, không khỏi vạn phần kỳ quái, “Chẳng lẽ người không có nha hoàn sao?”

Tứ cúi đầu không nói, Yên Nhiên thở dài, nghĩ là không có mẹ đẻ, ngay cả nha hoàn cũng không chào đón rồi, còn phải nấu cơm giặt giũ.

“Mẹ đẻ người trước kia là?” Hoa ma ma đột nhiên hỏi.

“Mẹ đẻ ta, trước kia là một nữ nhi nhà quan xuống dốc, chỉ vì trong nhà xảy ra chuyện, bắt đắc dĩ vào Vương Phủ, cả ngày buồn bực không vui, lúc này mới rời xa ta rất sớm, mẫu thân của ta, nàng, rất khổ, thường nói với ta, thực ra, nếu như có thể lựa chọn, nàng thà buông tha hết thấy, cho dù gả vào một hộ nhà nông, mỗi ngày làm một ngày ba bữa cơm vất vả, cũng tốt hơn cả ngày chờ chết như vậy.” Nói đến sau đó, trong mắt Tứ chứa đầy nước mắt.

“Vậy lúc trước người là muốn từ chối, lúc này lại đồng ý vậy?” Yên Nhiên hỏi.

“Ta, cơ hội khó được như vậy, Bát muội cũng muốn, Bát muội là ấm áp duy nhất của ta ở trong vương phủ này, ta không thể không bán khoản đến nàng.”

“Tứ, người còn bán khoản người khác, chớ bị người bán còn giúp người đếm tiền, người hãy cứ lo lấy người đi.” Lý ma ma nói một câu.

Lý ma ma nói xong thấp giọng nói với Hoa ma ma: “Không phải là ta nói ngoa, đứa nhỏ này, đúng là mệnh khổ lại làm cho người thương yêu, mẹ đẻ kia của nàng, là một người bị bệnh lao, tâm cao ngất mệnh bạc như giấy, về chút bạc tháng này, lấp tiền thuốc còn chưa đủ, toàn bộ nhờ vào thiếp thân nha hoàn mang theo làm chút thù thừa len lén đi bán, đổi chút thuốc bổ, nếu không, còn không chống đỡ được đến khi đó. Chủ tử chúng ta ngại nàng mệnh cứng, cũng không chào đón nàng, bởi vậy, cho tới bây giờ, mười bảy rồi, lại rơi xuống đến mức không người nào hỏi thăm.”

“Mẹ đẻ người đã là quan gia, sao không có dạy người một chút cầm kỳ thư họa?” Thư Ngọc hỏi.

“Năm đó, mẹ đẻ nàng cũng là bởi vì gây ra được một khúc đàn rất hay nên bị Vương gia chúng ta chọn trúng, cho nên, nàng thề, tuyệt không để cho nữ nhi nàng chạm vào dây đàn, tương lai cũng rơi xuống kết quả giống như nàng, chỉ dạy nữ nhi một chút kỹ năng cuộc sống căn bản, tương lai lỡ như đứa nhỏ có một ngày nghèo túng, cũng có thể có phần cơm ăn.” Lý ma ma tựa hồ đối với thân thể của Tứ này rất đồng tình.

“Xin hỏi phương danh?” Yên Nhiên hỏi.

“Một đứa nha hoàn như người, dựa vào cái gì hỏi tên của Tứ tỷ chúng ta?” Bên cạnh có một đứa giáo huấn.

“Thay chủ tử chúng ta hỏi một chút.” Yên Nhiên hào phóng mà trả lời.

“Không sao, ta tên là Lý Bình, Bình trong lục bình.” Lý Bình cũng hào phóng nói.

Lúc này, Lý Dục tiến vào, trong đám người này, ít có người từng thấy Lý Dục, Lý Dục nhìn mấy người nói: “Ta còn thật không biết, đường muối muối nhà Vương thúc ta, vậy mà thật không ít.”

Lý ma ma nghiêm nghị nói: “Đây là Nhị hoàng tử điện hạ, còn không hành lễ?”

“Ừm, đều là người một nhà, không cần khách khí. Gọi ta một tiếng Nhị ca cũng được.”

“Nhị ca, người còn nhớ Bát muội ta không? Năm ấy người vào phủ, tặng thọ lễ cho mẫu phi, bị ta đụng vào một cái, ta bị mẫu phi trách mắng nửa ngày, vẫn là Nhị ca cầu tình giúp ta?” Bát thấy Lý Dục, vội sấn đến trước mặt.

Yên Nhiên lắc đầu với Thư Ngọc, Thư Ngọc gật đầu với Hoa ma ma, Hoa ma ma tất nhiên hiểu ý, nói với Lý Dục: “Chủ tử, người đã chọn xong rồi, chính là Tứ này, kính xin chủ tử báo với Vương Phi một tiếng.”

Lý ma ma nghe xong lau lau nước mắt trên khóe mắt, mọi người xoay người đi ra ngoài, lúc này, Yên Nhiên đột nhiên rỉ tai mấy câu với Hoa ma ma, Hoa ma ma bèn hỏi Lý ma ma nói: “Xin hỏi này Bát này là một người tính tình như thế nào?”

528. Chương 531: Pn33, Lý Bình Vào Cửa

“Bát tiểu thư? Bát tiểu thư, ta còn thật có chút không nhìn thấu nàng, nàng đối với chủ tử nào cũng rất hòa khí, cũng không trở mặt với người khác, cũng biết lấy lòng góp vui ở trước mặt Vương Phi cùng Vương gia, có quan hệ không tồi với mấy thiếu gia tiểu thư chủ tử chúng ta sinh, chỉ là mẹ đẻ kia của nàng, thật sự cầm lên không nổi, bởi vậy mới chịu một chút liên lụy, nếu không, Vương Phi chúng ta năm đó cũng là động tâm tư nuôi nàng ở bên người rồi.” Lý ma ma chậm rãi nói, không biết Hoa ma ma là ý gì.

Lý Dục đưa Yên Nhiên trở về Lâm gia, kể lại chuyện đã xảy ra cho Tử Tình cùng Lâm Khang Bình.

“Nương, ta thấy khó hiểu, Bát tiểu thư này tại sao trước sau khác biệt lớn như vậy? Nàng không phải là muốn bay ra khỏi Vương Phủ này sao? Muốn đi làm một phen sự nghiệp sao? Nhưng là, nàng không chọn Tam ca, ta cũng hiểu, là vì tỷ muội tình thâm, chẳng qua là, sau lại, thấy Tiểu Dục ca ca, nàng sấn lên, ta mới có chút nghi ngờ nàng, chẳng lẽ là tỷ muội tình thâm giả?” Yên Nhiên nói.

“Đây có cái gì không thể? Đứa nhỏ này vừa nghe là biết tâm kế sâu, ta không thích. Tốt lắm, chọn người được rồi, còn dư lại, đến lượt nương mời bà mai đi cầu hôn rồi, chẳng qua là sinh lễ này, là phong phú tốt

hơn, hay là đơn giản tốt hơn?” Tử Tình có chút khó xử, đối phương dù sao cũng là Vương Phủ. Đáng có mặt mũi, cũng nên cho nhỉ?

Hoa ma ma ở một bên nói: “Vẫn là đơn giản hơn một chút, của hồi môn của Vương Phủ sẽ không nhiều, sinh lễ nhiều, chỉ sợ đến lúc đó lên kiệu hoa không biết là người nào.”

“Chuyện này không thể được, bọn họ nếu dám cùng ta giở trò thay đổi người, ta cũng dám đuổi người về Vương Phủ.” Tử Tình nói, nàng ngay cả Lý Hân cũng dám đắc tội, lại có Lý Dục làm nể dựa, đáp ứng cưới một thứ nữ đã là bất đắc dĩ, tiếp tục để cho lui nữa, sẽ liên quan đến gia đình chẳng thể yên.

Không nói Tử Tình bận rộn chuẩn bị hôn sự cho Thư Ngọc như thế nào. Yên Nhiên cũng cả ngày tránh ở trong phòng bận rộn, bởi vì đã định mùa xuân sang năm thành thân, Tử Tình dặn dò nàng làm y phục giày tất của hai người trước, sang năm một tháng giêng không thể động kim, đến lúc đó đâu có kịp?

Ngày hôm đó, Lý Dục đến thăm Yên Nhiên, thấy Yên Nhiên đang vui đùa làm một chiếc áo lót của nam tử, Lý Dục tất nhiên biết là của ai, đây là lần đầu tiên Yên Nhiên làm áo lót cho hắn, hắn có chút nhìn ngây người.

Yên Nhiên thấy Lý Dục phát ngốc, bèn lôi kéo tay Lý Dục hỏi: “Ca ca, người nghĩ cái gì vậy?”

“Ca ca muốn nói, nhìn thấy sản phẩm trong tay người, thật tốt.”

Lời Lý Dục bật thốt lên, làm cho Yên Nhiên sửng sốt, nhưng ngay sau đó hiểu ý Lý Dục, đỏ mặt.

“Muội muội, người nói, chúng ta nói với nương, qua tháng giêng chúng ta thành hôn ngay, có được không?”

“Gấp gáp như vậy? Tại sao?”

Muốn đưa nhỏ, muốn ôm người ngủ, lời này, Lý Dục đến khoe miệng, lại nuốt trở về, hắn vuốt đầu Yên Nhiên, ngày từng ngày này, hắn cũng là gian nan nha.

Yên Nhiên cũng đột nhiên nghĩ đến cái gì, đỏ mặt, cúi đầu, làm bộ chuyên tâm mà may xiêm y, tâm tư lại chạy đến đâu rồi, bỗng chốc đâm vào đầu ngón tay của mình, “Ồi.” Yên Nhiên kêu lên một tiếng, Lý Dục vội cầm lấy ngón tay của Yên Nhiên, nhìn thấy có một giọt máu nhỏ ở phía trên, vội dùng khăn nặn, lại đặt ngón tay Yên Nhiên ở trong miệng ngậm một lát, khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên, đã sớm giống như quả đào mặt chín rồi.

Lý Dục buông ngón tay Yên Nhiên xuống, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên lên, đang muốn đặt lên, Lý lão đầu cùng Lý bà bà vọt vào, lúc này, đến cả mặt Lý Dục cũng đỏ rồi, không được tự nhiên hừ hừ hai tiếng.

“Đồ nhi ngoan, hắn không có bắt nạt người chứ?” Lý lão đầu cố ý sấn đầu tới trước mặt Yên Nhiên, hỏi.

“Sư phụ, lão nhân gia người thật không có đức hạnh, việc đồ nhi dặn người làm, thế nào rồi?” Yên Nhiên thu hồi sản phẩm trong tay, Lý Dục nhận lấy, bỏ vào buồng trong.

“Vi sư đang tới tìm người thương lượng chuyện này, chỗ ta đã tìm xong rồi, là ở mảnh đất nghèo thành Nam kia, hiện tại đi mua nó, chờ đầu mùa xuân tìm người đắp phòng, trước tiên xây học đường xong đã.”

“Địa phương nào? Học đường gì?”

“Ca ca, người đi mua thay ta, ta muốn ở mảnh đất nghèo thành Nam kia, làm một học đường miễn phí cho nữ tử, dạy các nàng một chút kỹ năng, chẳng hạn như thêu, chẳng hạn như y học hộ lý và đỡ đẻ, chẳng hạn như kéo sợi, tương lai, các nàng có thể vào phường thêu, y quán, xưởng vải của chúng ta làm công, như vậy, không chỉ có thể nuôi sống bản thân, còn có thể trợ cấp trong nhà.”

“Ý của muội muội muốn xây bệnh viện? Muốn mở phường thêu, nhưng là, không có nghe muội muội nói muốn mở xưởng vải mà?”

Yên Nhiên trợn mắt nhìn hắn một cái, “Ca ca không phải là đã đặt mấy đài máy dệt sao? Ca ca không phải nói, của người chính là của ta?”

“Được, trêu chọc người chơi đó, của ca ca đúng là của người, ngày mai ta phái người đi mua mảnh đất kia, sau này, muốn làm cái gì, ca ca đều ủng hộ người.” Lý Dực thấy Yên Nhiên không khách khí với hắn, trong lòng ngọt như ăn mật.

Bên kia, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình đích thân bái hội Trung Vương Phủ, thương lượng chuyện sinh lễ, không nghĩ tới Vương Phi này còn rất dễ nói chuyện, đại khái cũng là thấy có người chịu cưới Lý Bình này, cảm giác đưa được suy thần này ra ngoài, đâu còn muốn sinh lễ hay không sinh lễ gì đó, thu sinh lễ, không còn phải đưa làm đồ cưới, Vương Phủ này, thứ tử thứ nữ một đống lớn, nàng đâu có quan tâm những thứ này?

“Sinh lễ ngoài mặt không có trở ngại là được, tiền biểu cho nhiều một chút, dù sao, chúng ta cũng là thân phận Vương Phủ rành rành ra đây.” Vương Phi chậm rãi nói.

Tử Tình biết, tiền biểu này, hơn phân nửa là vào Vương Phủ liền không ra được rồi, nhưng là, đối phương mở miệng, cũng không thể không đáp ứng. Chỉ đành phải cười gật đầu, nói: “Phải vậy, thế nào thì Vương Phủ cũng dưỡng dục nàng mười bảy năm, nên vậy? Chẳng qua là có một điều, chúng ta muốn là Lý Bình Lý Tứ tiểu thư, nếu như, đến lúc đó, vào Lâm gia chúng ta là người khác, Lâm gia chúng ta sẽ trực tiếp mang người trở lại, kính xin Vương Phi đến lúc đó không nên trách tội mới được.”

“Người đây là có ý gì? Người coi Vương Phủ chúng ta thành cái gì?”

“Không dám, chẳng qua nói ra trước, tránh cho đến lúc đó, tổn thương hòa khí.”

Tử Tình nói xong liền cáo từ, ngoài thư phòng kia, Lâm Khang Bình và Lý Tiềm cũng nói được chẳng ra sao, dù sao, thân phận của Lý Tiềm rành rành ra đây, đâu có để ý một ngũ phẩm nghia quan như Lâm Khang Bình, nếu không phải nể hắn là nhạc phụ của Lý Dực, chỉ sợ, hắn ta cũng lười đi ra tiếp khách.

Lâm Khang Bình và Tử Tình ra khỏi Trung Vương Phủ, cười nói: “Sau này, chúng ta khỏi cần phải đến rồi.”

Hai ngày sau, sinh lễ đưa đến Trung Vương Phủ, đồ trang sức, vật liệu may mặc bốn mùa bao nhiêu, Tử Tình dù sao cũng gom một trăm lẻ tám gánh, đồ đều là những thứ không đáng giá lắm nhưng thực dụng, tiền biểu cho hai vạn lượng, cái này, cũng là dựa theo quy cách mấy đứa Thư Duệ thành thân, Lý Bình này, bất kể nói như thế nào, dù sao cũng là từ Trung Vương Phủ ra, Lý Tiềm cùng Vương Phi còn có thể không biết chuyện Tử Tình và Lâm Khang Bình, nếu là sau khi nghe ngóng, tiền biểu Tử Tình cho La gia cùng Phương gia đều là hai vạn lượng, đến Trung Vương Phủ bọn họ lại giảm, truyền đi, thể diện của Trung Vương Phủ cũng không dễ nhìn, đoán chừng, đến lúc đó, tức giận là không chỉ Lý Tiềm cùng Vương Phi, chỉ sợ còn có Lý Hân.

Chẳng qua, sinh lễ cùng tiền biểu vào Vương Phủ, tự nhiên có người có thể hỏi thăm ra, có mấy di nương xài bạc, hỏi thăm rõ ràng, Lâm gia này, ra tay thật đúng là không bủn xỉn, trong kinh thành, gia đình bình thường, tiền biểu cũng là một vạn lượng, nhưng Lâm gia, cho hai vạn không nói, sinh lễ này, còn cho một trăm lẻ tám gánh, vật liệu may mặc cùng đồ trang sức, nhìn không tồi rồi, duy nhất tiếc nuối đúng là không có cửa hàng cùng đất đai.

Có hai di nương tâm động rồi, vừa nghe được Lâm gia này, là quyền một tòa mỏ cho triều đình, gia cơ này, còn có thể kém? Hai nhi tử của Lâm gia, gia đình kết thân lại là La gia cùng Phương gia, thế nhưng là cưới đích nữ gia đình đứng đắn, hai nhi tử đều có công danh, một ở Công bộ, một ở Lễ bộ, gia thế này, có thể kém?

“Thật là hồ đồ, bị lừa rồi.” Một di nương hấp tấp trở về tìm nữ nhi thương lượng đối sách, thì ra là, chính là mẹ đẻ của Bát tiểu thư.

Bát tiểu thư nghe xong, mí mắt cũng không nhấc, nói: “Ta đã sớm hỏi thăm được từ trong miệng Đại ca chuyện của Lâm gia này rồi, hơn nữa nghe nói, Lâm gia nêu rõ chỉ cần Tứ tỷ, nương vẫn là chết tâm đi, chuyện ngày đó, cũng trách người.”

Không nói hai nương con nàng đang oán giận lẫn nhau, trong viện tử của Lý Bình, nhất thời cũng náo nhiệt lên rồi, không chỉ những tỷ muội này tới, ngay cả nha hoàn bà tử cũng đều chịu khó, thu dọn viện tử sạch

sẽ, chẳng qua là một viện tử vật liệu may mặc gọn gàng này, càng làm tăng thêm sự lụi bại của viện tử này, đây là phòng cũ lâu năm không tu sửa nhất trong hậu viện.

Tử Tình tất nhiên không biết những tình huống này, hôn kỳ định vào hai mươi hai tháng chạp, cũng là chỉ còn bảy tám ngày thôi, phòng ốc trong nhà cũng phải thu dọn, cũng may đồ vẫn là đầy đủ hết, Tử Tình đã sớm chuẩn bị xong rồi.

Thư Ngọc lấy vợ đón tân nương lần này, đúng là một đứa thuận lợi nhất, trong vương phủ vậy mà không có một tỷ muội nào đưa tiễn, những người này vốn định thay thế Lý Bình gả vào Lâm gia, bất đắc dĩ ngày đó Tử Tình đã đặc biệt nêu rõ, chỉ cần Lý Bình, Vương Phi cũng chỉ đành hết hy vọng rồi. Cho nên, lúc này, đám tiểu tỷ muội này nào là hâm mộ nào là ghen tỵ, rối rít làm khó Lý Bình.

Lý Bình cũng là lo sợ bất an mà lên kiệu hoa, nam tử phải gả này, không biết là cao hay là thấp, nhà chồng, đợi chờ nàng sẽ là cái gì?

Kiệu hoa vào Lâm gia, sau khi báai đường đưa đến tân phòng, Thư Ngọc cầm lấy can xưng vén khăn trùm đầu của tân nương lên, tân nương chậm chậm ngẩng đầu nhìn Thư Ngọc một cái, âm thầm nghĩ nam tử này rất quen mặt? Ngược lại như đã gặp nhau ở nơi nào?

“Tam tấu, còn có ta, nhớ không?” Yên Nhiên thò đầu ra.

“Người, người không phải là cung nữ đó sao?”

“Đúng vậy, đây là Tam ca ta, ngày đó, chúng ta giả cung nữ và thái giám đi vào, nếu không, làm sao lại chọn trúng người? Tam ca của ta cũng không tệ lắm phải không? Hì hì, cơ mà Tam tấu cũng xinh đẹp.”

Lý Bình giống như đang nằm mơ giống, nhìn tân lang trước mắt, mày kiếm mắt sáng, ôn hòa nhã nhặn, quả nhiên là một quý công tử phiên phiên, nhìn lại bài biện trong phòng, nàng mỗi ngày đi thỉnh an Vương Phi, nhiều ít cũng biết chút hàng, vừa nhìn bài biện này, không nói trắng lệ đi, gia cơ này tuyệt đối không kém.

Ngày hôm sau, Lý Bình dậy thật sớm, chịu đựng đau nhức vào phòng bếp làm bữa điểm tâm đầu tiên cho công bà (cha mẹ chồng), Tiểu Tử cười nói: “Phu nhân còn chưa dậy đâu rồi, Lâm gia không có quy củ dậy sớm thỉnh an, người chỉ bằng cứ đi nghỉ một lát.”

Lý Bình nào dám, quy củ tân nương tới cửa ngày đầu tiên, nàng vẫn là biết được, đứng ở ngoài viện tử của Tử Tình, đợi mãi nửa canh giờ, vẫn là Thư Ngọc sau khi tỉnh lại phát hiện không thấy nàng, lúc này mới tìm đến.

Lúc này, Tử Tình và Lâm Khang Bình cũng dậy cả rồi, vội để cho bọn họ vào phòng, Tử Tình một phen kéo tay Lý Bình qua, lạnh như băng, nhét cho nàng một cái lò sưởi tay, nói: “Con à, đã vào cửa nhà này, sau này, chính là người một nhà, giữa người một nhà không cần nói những thứ quy củ giả tạo này.”

529. Chương 532: Pn34, Bốn Loại Tề Vào

Lý Bình đột nhiên từ trong lời nói và trong động tác của Tử Tình cảm giác được một loại thân tình đã lâu không gặp, lâu đến mức nàng cũng không nhớ rõ cái này gọi là mẫu ái (tình thương của mẹ) rồi.

Bái kiến công bà xong, Lý Bình cùng thiếp thân nha hoàn ôm một đồng đồ trang sức đi theo Thư Ngọc trở về viện tử của mình, lúc này mới nhìn thấy bà tử cùng đám nha hoàn bồi gả vội vàng tìm đến.

Thư Ngọc mắt lạnh nói: “Từ nay về sau, những người này thay hết. Từ trong trang của nương ta chọn mấy đứa thích hợp dùng trước, sau này, gặp được người thích hợp lại mua mấy đứa, trong cái nhà này, người chính là đương gia nãi nãi, ai dám không thuận theo, bán ra hết.”

Mấy nha hoàn bà tử lúc này mới gấp gấp rồi, vội quỳ xuống xin tha, Lý Bình là biết rõ phẩm tính của các nàng, cũng không xin tha.

Lúc này, Yên Nhiên tiến vào, cười nói: “Tam ca, ta muốn làm học đường cùng bệnh viện cho nữ tử, còn thiếu mấy người quét dọn phòng tắm và rửa bát, không bằng Tam ca Tam tẩu thưởng người cho ta, ngược lại làm cho ta tiết kiệm mấy lượng bạc.”

“Người quỷ ranh mãnh này, được rồi, người mang đi đi, đến lúc đó không nghe lời, người lại bán các nàng.” Thư Ngọc cười nói.

“Ồ, ta còn đang muốn hẹn Tam tẩu đi thăm mẫu thân, Tam tẩu đã trở lại rồi? Thế nào? Cha nương ta tốt chứ?”

“Ừm, Tiểu cô cũng không tồi.” Lý Bình cười cũng nói đùa một câu, người trong gia đình này, cùng với người trong vương phủ quá không giống nhau, giữa hai bên, nhìn vô cùng hiền hoà, nói chuyện cũng tùy ý, không cần phải cẩn thận từng li từng tí nhìn ánh mắt người khác như trong Vương phủ.

Lý Bình đang suy nghĩ cái này, Tiểu Trúc tới đây mời Lý Bình, nói: “Cữu lão gia cùng cữu thái thái đều tới, phu nhân mời ngài đi qua một chuyến.”

Thư Ngọc vội giải thích cho Lý Bình mấy câu chuyện của Tăng gia, Lý Bình để đồ xuống, đi theo Thư Ngọc lại quay lại phòng chính, Yên Nhiên thì giao mấy nha hoàn này của Lý Bình cho hai người Phồn Tĩnh Nhược Thủy, để cho các nàng đưa đi cho Lý lão đầu.

Trong phòng chính, Lý Bình bái kiến xong mấy người Tử Phúc và Lưu thị, mấy người Lưu thị ở lại nói chuyện cùng Tử Tĩnh, mấy người Tử Phúc thì cùng Lâm Khang Bình vào thư phòng.

“Vừa làm xong công việc của Tam cháu ngoại trai, lại sẽ đến lượt Đại cháu ngoại gái rồi. Đại cữu nương có thể tặng người chút gì tốt đây.” Lưu thị cười nói.

“Đúng là phát sầu, tương công nhà ta tốn thời gian nhiều năm, cuối cùng cũng tìm được hai thứ đồ, tỷ tỷ hẳn là sẽ thích, chính là tranh của Tống Huy Tông, nói là đưa cho cháu ngoại gái thêm trang rồi.” Phó thị cười nói.

“Đây rõ ràng là đồ nương ta thích, sao lại cho muội muội?” Thư Ngạn cười hỏi.

“Tứ cữu nương thiên vị rồi.” Phương thị cũng cười tiếp một câu, Phương thị vào mùa đông năm ngoái, sinh nữ nhi, hôm nay lại có thai hai tháng rồi, mà Sở Sở hôm nay đã là mẫu thân của hai nhi tử.

“Không có biện pháp, vật lấy hiếm làm quý, cháu ngoại trai nhiều không đáng giá tiền, cháu ngoại gái lại chỉ có một.” Phó thị cười nói.

“Ai nói, tiểu muội còn có hai đứa đây.” Trần thị nói.

“Đúng là quên nàng rồi? Đáng đánh.” Phó thị cười nói.

Hạ Cam Vinh sau khảo hạch năm nay từ Sơn Tây trở lại, Tử Hỉ tìm một chức chủ sự Công bộ cho hắn, cũng coi như quan ở kinh thành rồi, bởi vậy, bọn họ trực tiếp từ Sơn Tây về An châu mừng năm mới rồi, chờ năm sau tới thì ở đây luôn, như vậy, sáu người Tăng gia lại tề tựu rồi.

Mấy người nói đùa một hồi, Tử Phúc sai người tới gọi Tử Tĩnh, mọi người giải tán. Lý Bình trở về viện tử, đếm ngân phiếu trong tay, nơm nớp lo sợ hỏi Thư Ngọc: “Tướng công, Đại ca Nhị ca cho chúng ta một vạn lượng bạc, ba cữu nương mỗi người một ngàn, một buổi sáng này, chúng ta đã thu được hai vạn ba ngàn lượng bạc, số bạc này, thật sự là của chúng ta đúng không?”

“Đúng vậy, người cho rằng là thế nào?” Thư Ngọc đau lòng mà sờ sờ đầu thê tử, nói là từ Vương Phủ ra, mới mấy vạn lượng bạc đã hù dọa thành như vậy, giờ nếu Tử Tĩnh cho nàng một hộp ngân phiếu, còn không bị làm cho sợ đến ngay tại chỗ không bưng nổi?

Lý Bình giao ngân phiếu cho Thư Ngọc, Thư Ngọc kinh ngạc nhìn nàng.

“Cho tướng công cầm đi làm tiền vốn kinh doanh, ta ở nhà, không tiêu bao nhiêu.”

“Người không chịu đi phủ Tùng Giang với ta?” Mặt Thư Ngọc có một chút lạnh xuống.

“Không phải là không chịu, chẳng lẽ ta không cần phải ở lại hầu hạ nương sao?”

Thư Ngọc hòa hoãn sắc mặt một chút, nói: “Quy củ nhà chúng ta là thành thân sẽ ra ở riêng tự mình sống, cha nương ta bọn họ, sau này chung đụng lâu người sẽ biết.”

“Tướng công, ta thật có thể đi theo người ra ngoài?” Lý Bình tựa hồ còn có chút không tin.

Trong thư phòng, Tử Tình đi vào, hỏi: “Đại ca tìm ta có chuyện gì?”

Tử Phúc nói: “Còn có thể là cái gì, Yên nhi thành thân, cũng không còn mấy tháng, Hoàng trữ chi tranh (cuộc tranh giành của các hoàng tử sẽ thừa kế ngôi vua) này, chúng ta là không muốn đứng thành hàng cũng tất phải đứng, ta muốn hỏi, người đã nghĩ xong đường lui chưa, lỡ như tương lai nữ tể không đạt được, chúng ta nên ứng đối cho sớm.”

“Đường lui?” Tử Tình không giải thích được.

“Ý của Đại ca, không bằng tính từ quan trước, nhưng là từ quan mà nói, lại không thể giúp được Lý Dục, bởi vậy khó cả đôi đường rồi.” Tử Hỉ giải thích.

“Trước kia, ta thật đúng là không có ý nghĩ đó, chẳng qua, trải qua chuyện gặp tập kích lần trước, bản thân ta là cảm thấy, chúng ta không nên bị động như thế nữa. Yên nhi tự mình muốn tạo dựng học đường cho nữ tử, y quán Tây Dương vân vân, ta muốn giúp nàng một phen, lấy danh nghĩa của nàng xây dựng đại học, tựa như trường học Thư Duệ bọn họ học ở nước ngoài đó, chúng ta chuẩn bị mời tiên sinh từ nước ngoài tới, cũng có thể là học sinh đã từng du học ở nước ngoài, những người này, tương lai có thể có một kỹ năng, cũng có thể xây dựng y quán, nhà máy, buôn bán cũng được.” Tử Tình muốn lấy danh nghĩa Yên Nhiên, lập trường đại học đầu tiên, sau này, có cái thứ nhất, sẽ có cái thứ hai rồi.

“Ý kiến này không tệ, cứ như vậy, danh vọng của Yên Nhiên tất nhiên lên rồi, đoán chừng Hoàng thượng chậm chạp không thể định ra người được chọn làm thái tử, vẫn là đang xem xét, ai có thể được dân tâm dân ý hơn.” Tử Hỉ nói.

Không nói mấy người Tử Tình thảo luận những thứ này ở trong thư phòng, Yên Nhiên giờ phút này, cũng đang gục ở trên kháng bàn tính sổ vẽ hình, kết cấu kiến trúc học đường cho nữ tử này, vật phẩm cần mua, phái người nào đi phụ trách tuyển người, phí tổn đại khái cần thiết, đang tính toán, Lý Dục tiến vào.

“Muội muội làm cái gì đấy?”

Yên Nhiên đưa cuốn vở cho Lý Dục, Lý Dục nhìn thoáng qua, nói: “Công việc tuyển người này ta phụ trách, phát công hàm cho các Tri huyện Huyện lệnh, nhà nghèo khổ ở trong huyện muốn bán nữ nhi có cả đồng, bọn họ nếu biết đứa nhỏ này không cần ký văn tự bán mình, học không mấy năm tương lai còn có bạc kiếm, ai không đồng ý?”

“Ừm, ý kiến này của ca ca không tệ, liền theo ca ca.” Yên Nhiên cũng bớt một việc.

“Tiên sinh tìm xong chưa?”

“Tầm tầm rồi, nữ tử hộ lý cùng đỡ đỡ ta cùng sư nương cho các nàng đi học trước, kéo sợi bông, từ phủ Tùng Giang bên kia mời một sư phụ, thuê dễ tìm hơn. Ca ca lúc nào có thể xây dựng nhà máy sợi bông lên? Không bằng tự chúng ta mua ít đất, thuê người chuyên trồng cây bông?”

Lý Dục suy nghĩ một chút, nói: “Được, ta phái người chuyên đi phụ trách việc này. Còn có cái gì?”

“Ta muốn mua thêm mấy thôn trang, chứa chấp những lão nhân cô quả không nhà để về, tựa như cha nương ta làm, sau này, người hầu của chúng ta, cũng có thể chọn từ trong trang ra, cũng thích hợp hơn so với chọn mua từ bên ngoài.”

“Cái này, được, chỉ cần hỏi thăm được có thôn trang bán, ta sẽ mua lại ngay, chẳng qua, nói đến thôn trang, không bằng, chúng ta mua núi hoang ở phụ cận chỗ của cha nương, cũng có thể xây trang viên của chúng ta giống như vậy, người nói xem?”

Yên Nhiên suy nghĩ một chút, nói: “Cũng được, thôn trang có sẵn cũng không dễ gặp, tự mình xây trước một cái cũng không sao.”

Cho nên, Lý Dục cũng gục ở trên kháng bàn, giúp Yên Nhiên liệt kê ra những việc cần làm gần đây, hai người đang bận rộn, Tử Tình đi đến.

“Nương, người đến vừa lúc, người giúp chúng ta xem một chút, còn có cái gì bỏ sót không?”

Tử Tình nhận tờ giấy trong tay bọn họ, nhìn một chút, nói: “Những thứ này, hãy cứ giữ lại sau khi các người thành thân làm tiếp, các người vẫn là suy nghĩ một chút thành thân còn thiếu cái gì không trước đã?”

“Nương, người đang nói việc đứng đắn với người đấy.” Yên Nhiên đỏ mặt.

“Nương nói không phải là việc đứng đắn hay sao?”

“Nương, bà ngoại lão nhân gia nàng lúc nào thì có thể trở lại?” Lý Dực đột nhiên hỏi.

“Cái này còn không rõ ràng, hẳn là phải tháng tư rồi, hôn kỳ vẫn là định vào tháng năm nhĩ.” Tử Tình nói.

“Nương, chuyện này ta trở về cùng phụ hoàng ta thương lượng một chút, hẳn là có thể.”

“Đúng rồi, học đường cùng y quán cho nữ tử của các người, mở sớm chút đi, nương cho các người bạc, lấy danh nghĩa của các người, cũng xây một trường đại học, mời tiên sinh từ Tây Dương tới đây, như vậy, sau này học sinh của chúng ta muốn học kiến thức Tây Dương, cũng không cần chạy xa như vậy rồi.” Tử Tình nói tính toán của mình.

“Đa tạ ý kiến hay này của nương, mấy ngày qua, ta cũng đang suy nghĩ chuyện này, bạc trong tay của ta có, chỉ xin nương đến lúc đó ra nhiều ý tưởng cho ta là được, ta và Yên nhi dẫu sao trẻ tuổi, mong rằng nương thường nhắc nhở chút.” Lý Dực khom người hành một đại lễ với Tử Tình.

Hai canh giờ sau, ở trong thượng thư phòng, Lý Dực báo lại những tính toán này cho Lý Hân, Lý Hân đọc hai lần, “Xây đại học của mình, mời tiên sinh Tây Dương.” Sau đó hỏi: “Ý tưởng này không tệ, nàng nói lấy danh nghĩa của người?”

“Vâng, cô cô nói, nàng ra bạc, lấy danh nghĩa của ta và Yên Nhiên làm đại học, ta cùng muội muội là cổ đông lớn nhất, những người khác của Lâm gia và Tăng gia đều là cổ đông nhỏ. Chờ sau tết liền đi tìm chỗ, cô cô muốn xây đại học ở ngoài thành, trong thành đã không còn chỗ lớn như vậy rồi. Xây ở ngoài thành mà nói, tương đương với một cái trấn nhỏ, cũng có thể nuôi sống một nhóm người, một hành động bao nhiêu ưu việt.”

“Xem ra, nàng là muốn ra tay rồi. Bản thân ta muốn nhìn, nàng còn có thể có ngạc nhiên gì cho ta.” Lý Hân trầm nghĩ.

Lập trường, xây nhà máy, xây y quán, cùng với từ thiện, bốn loại đồng thời tiến hành, Lâm gia cùng Tăng gia trong một khoảng thời gian, chỉ sợ lại là đề tài hấp dẫn ở kinh thành, xem ra, nha đầu Lâm gia này, cũng rất có phong phạm của nương nàng.

Bởi vì mấy việc lớn này, Lâm gia và Tăng gia đến cả tết cũng không ăn tử tế, tháng giêng vừa qua khỏi, đầu tiên là Lý Dực ra tay mua một ngàn mẫu núi hoang ở bên cạnh Khang Viên, giao cho thủ hạ thuê người đi xử lý, thu lưu một ít ăn mày trong thành ở trong núi, làm chút công việc thể lực trong khả năng cho phép.

Tiếp theo là, học đường cho nữ tử của Yên Nhiên khởi công rồi, chuyện y quán, thì giao cho Lý lão đầu cùng Lý bà tử phụ trách, Tử Tình thế mới biết, Lý bà tử này còn là một cao thủ phụ khoa, khó trách ngày đó Lý lão đầu nói, Yên Nhiên còn có thể có một ngày dùng tới nàng.

Lý bà tử cùng Yên Nhiên liên thủ, chuẩn bị dạy những nữ hài tử này một chút thường thức hộ lý phụ khoa cùng kỹ năng đỡ đẻ, sau khi học thành trực tiếp đến y trong quán bắt đầu làm việc.

Thành đại học của Tử Tình, Lâm Khang Bình cũng nhìn trúng một chỗ, một mảnh đất hoang trũng nước ở bên ngoài cửa bắc, bởi vì là dùng danh nghĩa của Lý Dực và Yên Nhiên làm, Tử Tình trưng cầu ý kiến của Lý Dực, biết Lý Dực tự Lập Đức, đại học này, bèn gọi là đại học Lập Đức.

530. Chương 533: Pn35, Cho Yên Nhiên Thêm Trang

Tháng giêng lúc vừa mở ần, Lý Hân giao hôn sự của Lý Dực cho Lễ bộ, Lễ bộ căn cứ vào ý chỉ của Hoàng gia, mời cao tăng trong tháng năm chọn lấy một ngày, định vào mừng sáu tháng năm, cho nên, hôn kỳ của Yên Nhiên coi là chính thức định xuống rồi.

Lý Dực thật sự phái người vào cuối tháng ba chạy tới An châu, đón Thầm thị và Tăng Thụy Tường cùng với một nhà Tử Lộc tới. Một nhà Tử Vũ ngay từ trong tháng giêng đã tới đây rồi, chẳng qua, bởi vì tổ mẫu của Hạ Cam Vĩnh đã lớn tuổi, lần này, hai phu thê Hạ thái thái không đi cùng, ở lại quê nhà chăm sóc Hạ lão thái thái rồi.

Mấy người Lưu thị đã đưa đồ thêm trang cho Yên Nhiên tới, bốn cữu cữu và một tiểu di này, mỗi nhà sáu gánh, Thầm thị một mình mua cho mười sáu gánh, trừ vật liệu may mặc đồ trang sức, còn có sáu rương gỗ chương thượng đẳng từ quê nhà mang đến, cùng sáu kháng bình gỗ lim đủ loại kiểu dáng, trong đó có bốn cái là mặt hoa làm bằng đá Vân Mẫu thiên nhiên.

Đây là Tử thọ hai năm qua đập khắp phụ cận An châu tìm thấy, hắc khắc còn cho Yên Nhiên hai bồn hoa núi giả nhỏ, dùng là cũng là đá Vân Mẫu thiên nhiên, tạo hình kỳ lạ, chủng loại rất khác biệt, thật đúng là nhận được sự yêu thích của Yên Nhiên. Dĩ nhiên, Tử thọ cũng làm mấy thứ vật trang trí gỗ tốt lớn không ít, lần này đều mang từ An châu tới.

Tử Hỉ hai năm qua cũng không nhàn rỗi, xưởng thủy tinh đặc biệt nghiên cứu chế tạo cho Yên Nhiên gương lớn bằng thủy tinh có cơ quan, kháng bình thủy tinh, vật trang trí thủy tinh các loại..., cũng gom được hơn mười kệ.

Dĩ nhiên, Lâm Khang Bình mấy năm này cũng không có quên tìm kiếm đồ cưới tốt cho Yên Nhiên, chẳng hạn như tranh chữ Ngọc Thạch, chẳng hạn như đầu gỗ thượng hạng, chẳng hạn như đá hoa cương cùng đá cẩm thạch thiên nhiên, dùng để khảm ở trên bàn cao ghế cao, những đồ này ước chừng chồng chất một kho phòng, cộng thêm Tử Tình mấy năm này lục tục làm vài món đồ thêu lớn, Tử Tình tính toán sơ sơ, đồ cưới của Yên Nhiên này, lại có hơn hai trăm gánh.

Mùng hai tháng năm, ba đứa Vĩnh Cầm cùng Vĩnh Chi còn có Văn Lâm đến thăm Yên Nhiên, không khỏi hâm mộ nói: “Tứ tỷ tỷ mùa thu năm ngoái mới gả, đồ cưới này, so với Đại biểu tỷ đúng là kém rất nhiều.”

Vĩnh Huyền đã xuất giá trước khi Tử Tình bọn họ trở lại rồi, gả chính là một gia đình quan kinh ngũ phẩm ở kinh thành, cũng xem là không tệ, lúc ấy Sở Sở làm chủ tặng mấy thứ thay Tử Tình, dĩ nhiên, cũng không có quên cho một ngàn lượng bạc thêm trang. Sau khi Tử Tình trở về, lại thêm mấy thứ đồ phái người đưa đi.

Vĩnh Chi cười nói: “Đâu chỉ Tứ tỷ tỷ, ba tỷ tỷ kia cộng lại, chỉ sợ cũng không đáng giá bằng đồ cưới của biểu tỷ, cái này, cũng không có cách nào so sánh, cha ta nói, cả nhà này có thể có hôm nay, toàn dựa vào cô.”

“Đúng vậy, cha ta cũng nói lời này, bởi vậy, hai năm qua, ở nhà chỉ khắc đồ cưới cho biểu tỷ.” Vĩnh Cầm cười chớp chớp mắt.

“Muốn chết, Tứ tỷ tỷ không ở nhà, hai con ranh các người tới bắt nạt ta, xem không thu thập các người một trận tử tế.” Yên Nhiên vừa nói liền với tay vào trong cổ Vĩnh Cầm.

Ba người ở một bên giễu cợt lẫn nhau, Vĩnh Cầm bởi vì cũng đến tuổi, Dương thị cùng Tử Thọ nhờ mấy người Tử Phúc và Lưu thị giúp đỡ để ý, đang cho Vĩnh Cầm xem tướng, tranh thủ năm nay cũng định ra để thành thân, Vĩnh Chương là đi theo Thư Vĩ ở hải ngoại, đoán chừng phải đợi cuối năm mới có thể trở về rồi, cho nên, hôn sự này, cũng chỉ có thể để Vĩnh Cầm trước rồi. Vĩnh Chi còn nhỏ, mới mười bốn tuổi, bằng tuổi Văn Lâm.

“Văn Lâm, sao người không chơi đùa cùng chúng ta?” Yên Nhiên thấy Văn Lâm đứng không ở một bên, bên hỏi.

“Văn Lâm đi Sơn Tây mấy năm, xa lạ với chúng ta rồi hay sao? Lúc nhỏ, không phải là thường ở chung một chỗ sao?” Vĩnh Cầm cũng hỏi.

“Ta nhớ được mà, lúc ta ở Sơn Tây, cũng nhớ mọi người các người.”

“Vậy người vừa rồi nghĩ gì thế?” Vĩnh Chi bắt mãi hỏi.

“Ta nghĩ, Yên Nhiên tỷ tỷ gả rồi, có phải nên đến lượt Ngũ biểu tỷ rồi hay không, khó khăn lắm ta mới trở về, các người thế mà cả đám đều rời khỏi đây, trong lòng ta không được tự nhiên, ta cũng nhớ Tứ biểu tỷ rồi.” Văn Lâm nói.

“Người đừng nóng vội, người cũng không còn hai năm đâu, nhưng là, nhớ ngày đó Đại tỷ tỷ còn ở đây, còn mang theo chúng ta ca hát ấy nhỉ, khi đó, mọi người chúng ta ở hậu hoa viên, là náo nhiệt và vui vẻ cỡ nào.” Yên Nhiên nhớ lại nói.

“Không bằng, Đại biểu tỷ người phát thiệp cho các nàng, mời các nàng trở về làm khách, mọi người cùng họp gặp, có được hay không?” Văn Lâm nói.

“Thôi, nếu là ta gửi thiệp, các nàng sẽ chê cười ta chờ các nàng thêm trang đó, dù sao các nàng cũng sẽ tới.” Yên Nhiên suy nghĩ một chút, nói.

“Ai nói chúng ta sẽ tới thêm trang cho người?” Vĩnh Huyền đỡ bụng tiến vào, nàng đã có thai năm sáu tháng.

“Tứ tỷ, người có thuận phong nhĩ hay sao? Chúng ta vừa muốn phái người đi đón người, người đã tới rồi.” Vĩnh Chi vỗ tay cười nói.

“Ta nào dám không đến? Chưa gì, người ta đã nhớ thương lên rồi, ta nói nè, cả đám chúng ta cộng lại, cũng không giàu có bằng người, người còn nhớ tới đám người nghèo chúng ta thêm trang cho người, ta cũng nói cho người biết, Tứ tỷ cũng không có thứ gì tốt.” Vĩnh Huyền tiến lên nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên.

Yên Nhiên đang muốn phản kích nàng.

“Ta là bà bầu, người sẽ không ngay cả bà bầu cũng muốn bắt nạt chứ?” Vĩnh Huyền vội lui ra sau hai bước, nha hoàn theo tới đỡ nàng.

“Hừ, người chờ, chờ người sinh xong, ta không tha cho người.” Yên Nhiên chỉ đành phải dừng bước, chẳng qua lại đưa tay ra, “Lấy ra, thứ tốt gì?”

“Ta có thể có thứ tốt gì? Đây, cho người.” Vĩnh Huyền nhận lấy một cái hộp từ trong tay nha hoàn, Yên Nhiên mở ra vừa nhìn, lại có thể là bốn tiểu oa nhi đáng điệu thơ ngây rõ ràng, là dùng ngọc Dương Chi khắc, bốn người hoặc ngồi hoặc nằm hoặc đứng hoặc ngồi xổm, thần thái khác nhau, rõ ràng rất giống thật, ngay cả lông mi trên mặt cũng có thể đếm được rõ ràng.

Yên Nhiên vừa nhìn, thật đúng là thích rồi, Vĩnh Huyền cười nói: “Biểu muội, người cứ chiếu theo cái này mà sinh, giống như cô cô, cũng một hơi sinh bốn nhi tử.”

“Muốn chết, người thành thân rồi lời nói đùa nào cũng dám nói?” Vĩnh Cẩm ở một bên xét hỏi.

“Đúng vậy, nếu không phải nể em bé trong bụng người, hôm nay nhất định xé nát miệng của người.” Yên Nhiên lườm Vĩnh Huyền một cái.

“Muốn xé miệng người nào?” Ba người Vĩnh Liên cùng Vĩnh Lăng Vĩnh Dung đi vào.

“Hôm nay thật là đầy đủ hết rồi, còn không cần gửi thiệp đi đón.” Văn Lâm cười nói.

“Nàng có thể nghĩ đến đi đón chúng ta? Sẽ không phải là nhớ thương đồ của chúng ta rồi chứ?” Vĩnh Lăng và Yên Nhiên quen thuộc hơn một chút, nói đùa.

“Đây cũng không phải, nàng còn có thể thiếu đồ tốt? Từ nhỏ, đồ nàng chơi, cái nào không phải là người ta chọn thứ tốt tới, ta cũng thấy kỳ quái, các người nói, khi đó muội phụ mới bao tuổi? Đã biết đối tốt với Yên Nhiên muội muội, những người khác, hẳn nhìn cũng không chưa từng nhìn, nhớ tới ta liền không phục, các người nói, chờ ngày thành thân đó, chúng ta nên nghĩ biện pháp gì, làm khó hấn một chút mới được.” Vĩnh Dung nói.

“Đúng vậy, ta tán thành. Trở lại mọi người suy nghĩ thật kỹ, nghĩ được thông báo với nhau một tiếng, chỉ là không thể nói cho muội muội.” Vĩnh Liên cũng cười nói.

“Đại biểu tử, hồi người thành thân, chúng ta cũng không làm khó Đại tử phu.” Yên Nhiên vội vàng tiến lên kéo áo Vĩnh Liên.

“Các người nhìn một cái, người còn chưa đi qua, lòng đã sớm qua rồi, mở miệng một tiếng chúng ta, cũng không e lệ.” Vĩnh Liên dùng ngón tay trở điểm xuống mi tâm của Yên Nhiên.

Vĩnh Chi và Văn Lâm ở một bên nghe, đều chà chà mặt Yên Nhiên, Yên Nhiên đuổi đánh các nàng cả viện tử, tiếng cười đều truyền đến mấy viện tử phía ngoài.

Lý Bình ở trong viện tử nghe thấy được, hỏi Thư Ngọc nói: “Muội muội ở nhà chơi đùa như vậy, nương sẽ không tức giận?”

Thư Ngọc thấy nàng hâm mộ đầy mặt, thương tiếc mà giữ tay nàng lại, nói: “Người muốn chơi đùa như vậy, nương cũng sẽ không quản người, mấy ngày nay, người vẫn chưa rõ sao? Nhà ta thật không có những quy củ này. Cũng được, chờ muội muội thành thân, người theo ta đi phủ Tùng Giang ở một đoạn thời gian, trong phủ người là lớn nhất, người muốn làm thế nào, đều tùy người.”

“Nhưng là, bộ dạng này của ta, có thể ra ngoài xa như vậy sao?” Lý Bình sờ sờ bụng của mình.

“Cũng phải, người đi, ta còn phải phân tâm lo lắng cho người, không bằng, người cứ ở lại nhà, ta thu xếp công việc bên kia xong, sẽ trở lại cùng người.” Thư Ngọc cũng đặt tay vào trên bụng Lý Bình.

“Tướng công, người, người có muốn mang một người đi hay không?” Lý Bình thấp giọng hỏi.

“Mang người? Mang người nào? Bốn người bọn họ đã đi trước rồi.” Thư Ngọc nhất thời không hiểu được.

“Ý của ta, là nữ nhân.”

Thư Ngọc nhìn nhìn vẻ mặt Lý Bình, cuối cùng cũng hiểu nàng nói gì, không khỏi có chút tức giận.

“Nhà ta không có thông lệ cưới thiếp, ngay cả muội phu ta cũng bỏ quyền cưới thiếp, người còn muốn thu xếp người cho ta, trong lòng người không đổ kỵ? Người nói cho ta biết, trong lòng người thật sự không đổ kỵ?”

“Ta, ta cho là nam nhân đều giống như phụ thân ta?”

“Người từ nhỏ đã chưa từng nhận được sự yêu thích của phụ thân, sau này, có ta thương người, yên tâm, ta sẽ không bỏ mặc người không quan tâm, ở trong nhà này, người muốn làm cái gì, muốn nói cái gì, đều có thể, chỉ cần ta có thể làm được, ta đều tùy người.” Thư Ngọc ôm lấy Lý Bình vào trong lòng, một lúc, lồng ngực liền ướt ơ là ướt rồi.

Sau bữa cơm chiều, Sở Sở cùng Phương thị tới hẹn Lý Bình đi thêm trang cho Yên Nhiên, quy củ của Lâm gia, đứa lớn sau thành thân, thêm trang cho đứa nhỏ là một vạn lượng bạc, dĩ nhiên, đồ không tính là ở bên trong.

Lý Bình bây giờ cũng là một phú bà rồi, Tử Tình vào sau tết cũng cho bọn họ phân ra ngoài, theo ý Thư Ngọc, không muốn ba mươi vạn lượng bạc trong nhà này, chẳng qua, Tử Tình có ý là Lý Bình chịu khổ bao nhiêu năm này, trong tay có chút ngân phiếu bên người, trong lòng khẳng định cũng kiên định hơn.

Thư Ngọc lúc này mới đón nhận khoản bạc này, có điều lại nói, hấn dùng bạc này để mở nhà máy, coi như nhập cổ phần cho năm huynh muội bọn họ, tương lai chia hoa hồng cho mọi người, còn có, những tài sản khác trong nhà hấn không cần.

Mấy người Sở Sở đến trong viện tử của Yên Nhiên, vừa lúc mấy người Lưu thị cũng đều tới, đồ đã sớm đưa tới, lần này là cho ngân phiếu.

“Vẫn là Đại cháu ngoại gái này của ta sướng, vừa thành thân, bạc áp đáy hòm đã là mấy vạn lượng, nương của người còn không thể cho người mấy chục vạn lượng, đời này, nằm ăn cũng đủ xài.” Lưu thị cười nói.

“Tử tử đem cổ phần xưởng thủy tinh cho Yên Nhiên, cái này cũng đủ cho cháu ngoại gái tiêu rồi.” Phó thị cười nói.

“Ai nha, ta đây tương lai khi gả nữ nhi, cần phải đặt mua những thứ gì?” Tử Vũ phát sầu.

“Tiểu muội rầu cái gì? Cái này cũng không có cách nào so sánh, mấy nữ nhi của ta, chẳng phải đều là hai vạn lượng bạc đuối ra cửa.” Lưu thị cười nói.

“Chẳng phải là như vậy, nhà ta cũng thế, cái này không tệ rồi, gia đình cũng là như vậy. Nhà ai không vuốt hà bao của mình làm việc?” Trần thị nói.

“Người kế tiếp, nên đến lượt Vĩnh Cầm nhà ta rồi.” Dương thị cười nói, hai ngày này, Lưu thị cho nàng xem mặt một người, là một thân hào nông thôn, tổ tiên cũng từng làm quan, gia cảnh giàu có, đối phương cũng nhìn trúng thể lực của Tăng gia. Nam hài bản thân cũng là du học từ Tây Dương trở về, là bạn cùng trường của Thư Ngọc, rất hợp ý nhau.

531. Chương 534: Pn36, Lý Dực Đón Dâu

Buổi tối mừng năm tháng năm, Thầm thị nói muốn tuân theo quy củ khóc gả phương Nam, Tử Tình đâu có biết cái này, bèn mời mấy người Lưu thị tới hỗ trợ, các nàng cũng đều chưa từng làm, thấy Tử Tình đặt câu hỏi, bèn nói: “Yên tâm đi, cũng nghe nhiều lần như vậy, dù sao cũng là người trong nhà ta, xảy ra lỗi, ai còn chê cười chúng ta hay sao?”

Tử Tình nghe xong liền đồng ý, một đại gia đình nữ quyến vây quanh cả ở trong viện tử của Yên Nhiên, mấy người Vĩnh Liên cùng mấy người Sở Sở ngang vai vế cùng Yên Nhiên ở phòng ngủ phía Đông của nàng, Thầm thị cùng mấy người Lưu thị cộng thêm Tử Tình Tử Vũ ở phòng phía tây.

Muốn bắt đầu, Lưu thị hỏi: “Câu đầu tiên là cái gì?”

“Người hỏi ta, không phải nói người biết sao?” Tử Tình lườm nàng một cái, nhìn Thầm thị.

Thầm thị suy nghĩ một chút, nói: “Nữ nhi phải xuất giá, nương tới dặn dò mấy câu, phía sau ta cũng không nhớ được, bao nhiêu năm rồi.”

“Nữ nhi phải xuất giá, nương tới dặn dò mấy câu, ” Lưu thị vừa mở miệng, giống như đọc rap, không có một chút ngữ điệu thương cảm.

“Không được, ta không được, hay là Nhị đệ muội đến đây đi.” Bản thân Lưu thị cũng cảm thấy quái dị, bèn đẩy Trần thị ra ngoài.

“Nữ nhi phải xuất giá, nương tới dặn dò mấy câu, phía sau là cái gì?” Ngữ điệu của Trần thị cũng không đúng lắm.

“Một phải kính công bà, hai phải kính trượng phu.” Dương thị nhận một câu.

“Hát tiếp phía sau đi?” Trần thị vội nói.

“Không biết, nương ta chỉ bảo ta nhớ kỹ điều này.” Dương thị đành hoảng mà đáp.

Mọi người nghe xong cười ha ha, khóc gả vốn là chuyện rất bi thương, cứ thế bị mấy người Lưu thị cùng Trần thị Dương thị chọc cười.

“Thôi, cười cười nói nói cũng tốt, thành thân vốn là một việc mừng, cộng thêm đại cháu ngoại gái của ta có thể gả vào Hoàng gia, đúng là phúc phận đã tu luyện mấy đời, không khóc thì không khóc đi, sau này, cuộc sống của Yên nhi của chúng ta, cũng có thể như hôm nay, vui vui vẻ vẻ, ta nha, đã biết đủ rồi.”

Yên Nhiên ở bên kia nghe thấy được, vội chạy tới, dập đầu cho Thầm thị, nói: “Mượn cát ngôn của bà ngoại.”

“Tốt, tốt, bà ngoại biết, Yên Nhiên của chúng ta nhất định sẽ trôi qua những ngày thật tốt. Bà ngoại nhìn ngoại tôn nữ tề những năm này, không sai được.” Thầm thị đỡ Yên Nhiên dậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy người Lưu thị tranh nhau đòi rửa mặt, xe mặt cho Yên Nhiên, mấy người các nàng cũng là đầy đủ người, đều cười nói: “Có thể chải đầu đưa gả cho Vương Phi, đời này, cũng chỉ một cơ hội này.”

Cho nên, mấy người này, có rửa mặt, có chải đầu, có se lông mặt, có trang điểm, có cài đồ trang sức, có thay y phục, tóm lại, mỗi người đều tranh một loại việc, không phải là người oán trách ta làm nhiều rồi, chính là ta giận người cướp việc của ta.

“Đại tẩu, tại sao lại là ngươi? Vừa rồi ngươi vừa rửa mặt cho Yên Nhiên, chải đầu này, nên đến lượt ta.” Trần thị gấp gấp tiến lên.

“Nhị tẩu, thay y phục này giữ lại cho ta, xe lông mặt ta không dám dùng sức.” Dương thị vội nói.

“Xoa phấn cùng đánh má để lại cho ta, còn có, cài đồ trang sức này cũng để lại cho ta.” Phó thị cũng vội hô.

“Tứ tẩu, ngươi làm nhiều rồi, ta làm cái gì?” Tử Vũ cũng nóng nảy.

...

Mọi việc như thế mà nói, liên tục không ngừng, làm cho bên cạnh Yên Nhiên hò hét loạn lên, đây là chuyện chưa bao giờ có, Yên Nhiên cũng đành phải cười nhận. Trái lại làm nhật đi nỗi bi thương phải gả con của Tử Tình.

Hạ Văn Xương cầm cái hộp trong tay đứng ở ngoài cửa, nghe động tĩnh bên trong, muốn vào lại không dám vào, những năm này, hần dần dần hiểu, tại sao Lý Dực lại không chào đón hần, tại sao phụ thân hần lại phái đến Sơn Tây nhậm chức, thì ra là lo lắng hần mơ ước Yên Nhiên biếu muội.

Thực ra, Hạ Văn Xương khi đó, căn bản còn chưa hiểu tình yêu nam nữ, chẳng qua là nghe tổ mẫu hần nói, phải thân cận nhiều với Yên Nhiên, khi đó tâm sự thiếu niên còn chưa kịp hiểu biết nở hoa, Lý Dực đã giành trước định hôn với Yên Nhiên rồi, thân phận của Lý Dực cũng công bố theo, còn ai dám tranh giành cái gì với hần ta chứ?

Chẳng qua, hôm nay, Yên Nhiên sẽ phải xuất giá rồi, Văn Xương muốn tặng món một lễ vật cho nàng, dù sao cũng là huynh muội một đời. Hần đã thi trúng tú tài năm ngoái rồi, nhưng là Hạ gia không để cho hần xuất dương.

“Văn Xương, muốn tặng cho muội muội cái gì, sao không đi vào?” Vĩnh Tùng thấy Văn Xương đứng ở bên ngoài, hỏi một câu, hần cũng là cùng mấy đứa Vĩnh Bách tới đây thêm trang cho Yên Nhiên.

“Hình như bên trong đều là nữ quyến, ta sợ lỡ mồm.”

“Đi thôi, đều là người nhà mình.” Vĩnh Tùng dẫn đầu sải bước vào viện tử.

“Biếu muội, ngươi nói, hôm nay làm khó muội phụ như thế nào? Mấy người chúng ta cũng đã thương lượng xong rồi, cũng chỉ hôm nay, chúng ta làm khó hần, hần không dám phản kháng, qua hôm nay, cho chúng ta mấy lá gan, cũng không dám.” Vĩnh Tùng cười nói.

“Nhìn tí tiền đồ này của ngươi, ngươi không biết có một câu, gọi là thu sau tính sổ.” Vĩnh Bách lườm Đại ca hần một cái.

“Còn có một câu, quân tử báo thù mười năm không muộn.” Vĩnh Phong cười hì hì tặng thêm một câu.

“Ta chẳng quan tâm, chỉ cần các ngươi có bản lĩnh này.” Yên Nhiên cười nói.

“Ồ, xem nhẹ người rồi phải không?” Vĩnh Sam cười nói.

Lý Dực vừa muốn từ trong phủ đi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng một trận lạnh cả người, xem ra, cửa này hôm nay, cũng không dễ qua lắm. Vốn là, hôn sự hôm nay, Lý Hần nói ở trong cung, chiếu theo quy củ trong cung, là không có hoàng tử tự mình rước dâu, dĩ nhiên, cũng không có nhà ngoại của tân nương đưa hôn. Nhưng là, Lý Dực muốn dựa theo tập tục dân gian tự mình đón Yên Nhiên, là ở trong vương phủ của hần, là nhà của hần và Yên Nhiên.

Lâm gia, ngoài cửa lớn, Vĩnh Bách, Vĩnh Tùng, Vĩnh Nam, Vĩnh Sam, Vĩnh Phong, Vĩnh Ngô, Vĩnh Đồng... một dãy người đem ghế đẩu, ngồi ở trước bậc thang, vừa lúc ngăn chặn cửa lớn, mấy vị cô gia Chung Thiếu Bản thì ở một bên rảnh rang mà xem náo nhiệt.

Lý Dục xuống ngựa, ôm quyền hành lễ với mọi người, “Các vị biểu ca biểu đệ, Lý Dục bên này có lễ, đến, hồng bao cầm lấy, ý nghĩa nho nhỏ, không thành kính ý.”

Bọn sai vật mang tới một sọt hồng bao, mấy người Vĩnh Tùng không động chỗ.

“Biểu ca, biểu đệ, có yêu cầu gì cứ việc nói?”

“Mấy người chúng ta đã thương lượng rồi, nghe nói, Thư Duệ thành thân, cũng đã tốn một ngàn lượng ngân phiếu mới qua cửa thứ nhất, chúng ta muốn xem thử một chút thành ý của người.”

“Việc này đơn giản.” Lý Dục nghe xong vội lấy hai tờ ngân phiếu từ chỗ gã sai vặt bên người, hai tay đưa cho Vĩnh Tùng, Vĩnh Tùng nhận lấy vừa nhìn, gật đầu, nói: “Đây là yêu cầu thứ nhất, cái thứ hai, một cái đơn giản trước, chúng ta ra câu đối cho người, thủy hải triều triều triều triều triều triều triều lạc, người đọc về dưới ra.”

“Phù vân trường, trường trường trường, trường trường trường tiêu.” Câu này, Lý Dục thật đúng là đã học.

(đại ý: nước biển dâng dâng dâng... rồi hạ xuống, mây trôi dài dài... rồi tan; điểm đặc biệt của câu đối này là triều () có khi làm triều () ([cháo]), trường () có khi làm trường () ([cháng]), tùy cách ngắt dấu phẩy mà có những cách đọc khác nhau)

“Không có khó, lại một câu, câu này là Cửu Cung cách (sudoku 9 ô), người điền chín số vào, đường ngang đường dọc và đường chéo, đều phải bằng mười lăm, người từ từ suy nghĩ, chúng ta không nóng nảy.” Vĩnh Tùng bưng một tấm ván gỗ từ dưới đất lên, cho Lý Dục một cây bút chì.

Cũng may, cái này Tử Tình đã từng dạy bọn họ, chẳng qua, Vĩnh Tùng không biết mà thôi, còn tưởng rằng làm khó được Lý Dục.

Lý Dục cầm lấy bút chì, không chút hoang mang mà điền ở chính giữa số năm, hai bên mỗi bên một số chín, hơi suy tư chốc lát, liền điền toàn bộ xong chín số.

“Không thể nào, nhanh như vậy?” Mấy người Vĩnh Tùng có phần như đưa đám, nhưng là, đã nói ba cửa rồi, cũng không có thể làm khó Lý Dục nữa rồi, bèn bỏ mấy cái ghế đẩu ra.

Cổng trong kia, ngồi chính là mấy người Thư Duệ, làm cho Lý Dục ngoài ý muốn chính là, không nghĩ tới La Hạo Viêm và Văn Tinh Vực cũng ở đây, khó trách mình phái người đi tìm, đều tìm có nói không rảnh, thì ra, đều tới đây, muốn tới ra để khó cho hắn đây mà.

“Ta có thể hỏi một chút hay không, tổng cộng có mấy cửa?” Lý Dục có phần nhức đầu.

“Ba cửa, tuyệt đối giữ lời.” Thư Duệ cười nói.

“Đại ca, năm đó người thành thân, ta thế nhưng là ba bên tương trợ, không thể như vậy chứ?” Lý Dục cười khổ nói.

“Chúng ta biết, cũng chỉ hôm nay có thể làm khó người, qua hôm nay, muốn tìm cơ hội này, cũng không dễ tìm.” Thư Ngạn cười nói.

“Đúng vậy, ta đợi ngày hôm nay đúng là đã đợi bao nhiêu năm, người cười Yên Nhiên muối muối, người cao hứng, hại phụ thân ta đến bây giờ vẫn còn nhớ tới, còn mắng ta phế vật một trận, người nói, khẩu khí này không tìm người xả, tìm ai xả?” La Hạo Viêm kéo kéo ống tay áo, làm ra dáng vẻ xoa tay hằm hè.

“Ta mới oan đấy, muối muối còn đang ở trong bụng cô cô, phụ thân ta đã nói, đó là nàng dâu của ta, người nói, bị hắn tới sau chọc gậy trước, ta tìm ai tố khổ đây?” Văn Tinh Vực cũng là một bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hai người các người, con cũng có rồi, còn nói chuyện này để làm gì, các người một người cười muối muối của đối phương, một người cười đường muối của đối phương, không cảm thấy nên đòi công đạo cho muối muối mình sao?” Lý Dục nói.

“Bớt ngắt lời, bây giờ là nói đến chuyện người qua cửa.” Văn Tinh Vực nói.

“Được rồi, ra đề mục đi.” Lý Dục đành phải nói.

“Ta tới trước, ta muốn đánh cùng người một trận, người nếu thắng ta, tính là qua một cửa ải.” La Hạo Viêm nói.

Lý Dục biết tiểu tử này đã muốn báo thù hấn từ lâu, chẳng qua, lúc này cũng chỉ đành đồng ý, nhưng mà, lại nói ra điều kiện, nói: “Chúng ta đánh tiếp nữa thắng bại nhất thời cũng khó mà phân ra, không bằng điểm đến là dừng, tìm nhánh cây khoa tay múa chân một chút, ta nếu điểm trúng người ba cái, người thua trước, dĩ nhiên, người điểm trúng ta ba cái trước, tất nhiên ta thua.”

“Được, công bằng, chúng ta làm trọng tài.” Thư Duệ vội nói.

Thư Ngạn thấy vậy, vội đi tìm hai nhánh cây, làm cho dài bằng nhau, Lý Dục vạch một vòng tròn, nói chỉ ở trong vòng.

Hai người khoa tay múa chân, mỗi người điểm trúng đối phương hai cái, đến lượt thứ ba, Lý Dục đập thẳng nhánh cây vào La Hạo Viêm, tính là hấn thắng.

La Hạo Viêm không phục, đuổi theo Lý Dục nhất định đòi đánh một trận nữa, nói Lý Dục chơi xấu.

“Nguyện đánh cuộc chịu nhận thua, cái thứ ba là ta trước đi?” Lý Dục hỏi.

La Hạo Viêm chỉ đành phải lui sang một bên, nói với Văn Tinh Vực: “Lúc này, xem người rồi, người cũng không thể dễ dàng để cho hấn qua cửa.”

“Được, ta ra một đề tính toán Tây Dương cho hấn, ta để cho hấn làm từ hôm nay đến ngày mai, cũng không làm ra.” Văn Tinh Vực cũng không biết Lý Dục đi theo Tử Tinh đã học toán học Tây Dương, cũng không biết Lý Dục đã đi Đại Anh Quốc.

Đề toán học ra cho Lý Dục, là một đề gà thỏ vịt cùng lồng mới tinh, đề như vậy, nếu như không biết dùng ẩn số không biết nhóm phương trình, thật đúng là khá khó giải, nhưng là, đối với Lý Dục mà nói, chỉ là một bữa ăn sáng rồi.

Liên tục hai cửa, Lý Dục đều qua rất nhẹ nhàng, Văn Tinh Vực cùng La Hạo Viêm đều không phục lắm, gửi gắm hi vọng vào trên người ba người Thư Duệ.

Đề mục của Thư Duệ là đối một bộ tuyệt đối: “Tháp nội điểm đăng, tầng tầng Khổng Minh Gia Cát Lượng.” (bên trong tháp đốt đèn, tầng tầng Khổng Minh Gia Cát Lượng (-tên loại đèn))

Lý Dục đau khổ suy tư hồi lâu, cũng không nghĩ ra được, vừa đúng lúc này, bọn nha hoàn từ hái mấy đoá hoa sen từ hậu hoa viên tới đây, cười nói: “Hoa sen năm nay nở thật sớm, qua hai tháng, sẽ có ngó sen ăn rồi.”

Lý Dục nghe xong sáng tỏ thông suốt, đáp: “Trì trung tẩy ngẫu, tiết tiết Thái Bạch Lý Trường Canh.” (Trong ao rửa ngó sen, kế tiếp Thái Bạch Lý Trường Canh (-tên loại hoa củ quả))

“Ồ, người đối được rồi?”

“Cái này, người đừng quản, ba cửa đã qua.” Lý Dục nói xong, liền đi vào trong, mấy người Thư Duệ cũng không tiện ngăn cản.

Cửa tiểu viện của Yên Nhiên đầy ắp người, Lưu thị các nàng căn bản không nghĩ tới Lý Dục vào cửa nhanh như vậy, đều đang chờ xem náo nhiệt đó, lúc này thấy Lý Dục đã tới, cuống quýt tìm ghế đầu ngồi ở cửa.

Lý Dục vội phân phó đám nha hoàn bà tử theo tới rải hồng bao xuống đất, trong cửa ngoài cửa, sau đó để cho đám con nít theo tới tranh cướp âm âm, đám con nít chạy đến dưới chân mấy người Lưu thị nhặt hồng bao, đám con nít đẩy đẩy đứng đứng, mấy người Lưu thị cũng không tiện ngồi, vội đứng lên, Lý Dục thừa cơ lần đi vào, cửa ải này, để cho Lý Dục dễ dàng qua rồi. Lưu thị các nàng là hối hận không thôi, oán trách mãi Lý Dục quá giỏi hoạt.

532. Chương 535: Pn37, Hạnh Phúc Lớn (chương Cuối)

Nói tới Lý Dục tổng cộng xông qua ba cửa lớn bảy cửa nhỏ, cuối cùng cũng đi tới được trước mặt Yên Nhiên, nhìn tân nương một thân mũ phượng khăn quàng vai trước mắt, hồi tưởng lần đầu tiên mình nhìn thấy Yên Nhiên, hồi đó, nàng vẫn là một em bé mới sinh ra không lâu, bản thân không khỏi thích ngay nàng, đoạn đường này đi tới, may mà có nàng theo ở bên cạnh mình, mới để cho trái tim của hắn, cũng trở nên ấm áp lên.

“Muội phu, người bế muội tử của ta ra đi, ta cũng nhớ được, lúc nhỏ, người ngày nào cũng muốn bế nàng, hôm nay là ngày đặc biệt, bế đi đi.” Vĩnh Huyền dẫn đầu hô.

“Đúng, bế đến phòng chính hành lễ, sau đó lại bế lên kiệu hoa.” Vĩnh Lăng cũng xen vào náo nhiệt.

“Không được, muội muội của ta, ta chờ một ngày này, chờ bao nhiêu năm, quyền lợi này, ta mới không cho hắn đâu!” Thư Duệ tiến vào, cướp lời nói.

Lý Dục mới chẳng quản Thư Duệ đâu, vội một bước tiến lên, ôm lấy Yên Nhiên đi luôn, trực tiếp đưa đến phòng chính của Tử Tình, Thư Duệ chỉ đành phải giương mắt nhìn ở phía sau.

Hành lễ xong, đám người Vĩnh Tùng Vĩnh Liên... đều theo cùng Lý Dục ra cửa, muốn đi theo đi Thành Vương Phủ đưa hôn, bọn họ cũng đều chưa từng tiến vào Thành Vương Phủ đâu.

Cổng chính Thành Vương Phủ hôm nay mở rộng ra, không riêng cổng chính, ngay cả cửa nách cũng đều mở rộng ra, một đường trải thảm đỏ, khắp nơi là khí đồ vui mừng, ngay cả cái cây ven đường cũng cho quần vải đỏ lên, dọc theo thảm đỏ, tiến vào phòng chính, phòng chính có Lý Hân cùng Hoàng hậu đang ngồi.

Chuyện này, là mọi người Tăng gia nhất thời không nghĩ tới, mấy đứa Thư Duệ biết, vội dẫn đầu quỳ xuống, tung hô vạn tuế.

“Chúng ái khanh đều bình thân, hôm nay, trăm chỉ là một phụ thân nhìn con mình thành thân, muốn vui mừng cùng với mọi người, mọi người chớ nên câu nệ.” Lý Hân nói

Nhưng là, hoàng đế ngồi ngay ngắn ở nơi này, ai dám làm loạn? Chỉ đành phải nhìn Lý Dục cùng Yên Nhiên bá thiên địa, nhìn Yên Nhiên đưa vào động phòng.

Trong tân phòng, có rất nhiều đệ đệ muội muội của Lý Dục còn có một khách nhân đặc biệt, chính là Lý Linh, Yên Nhiên không nghĩ tới Lý Linh có thể tự mình trở lại tham gia hôn lễ của nàng, Lý Dục là muốn cho nàng một niềm vui bất ngờ.

Thật đúng là niềm vui bất ngờ, Yên Nhiên thiếu chút nữa đã tự mình vén khăn trùm đầu lên muốn nhìn Lý Linh, còn may, Lý Dục nhanh tay, vội nắm bàn tay nhỏ bé của Yên Nhiên.

“Muội muội, việc vén khăn trùm đầu này, là việc vi phu mong chờ nhiều năm, cũng không thể để cho muội muội làm thay rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong khăn trùm đầu của Yên Nhiên đỏ bừng, thấp giọng nói một câu: “Ca ca, còn có người bên cạnh đây!”

“Không được, các người đều đã bá thiên địa rồi, còn nói cái gì mà ca ca muội muội, đổi lại một cái, nói trước, chúng ta cũng không thích nghe Vương gia Vương Phi.” Cũng không biết là người nào đùa bỡn.

“Thế theo người, nên gọi là gì?” Lý Dục cười hỏi.

“Ừm, Nhị ca nếu theo như quy củ đón dâu của dân gian, Nhị tẩu theo như dân gian gọi thế nào, chúng ta muốn nghe hai vị gọi một tiếng.”

“Được rồi, nương tử, vi phu muốn vén khăn trùm đầu của người rồi.” Lý Dục cầm một cây xướng lên.

Khăn trùm đầu chậm chậm mở ra, cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Yên Nhiên, cái mũi nhỏ tinh xảo của Yên Nhiên, hai tròng mắt trong suốt đôi mày lá liễu thanh tú nhất nhất hiện ra ở trước mắt Lý Dục.

“Được rồi, các người cũng đã xem tân nương rồi, đi ra ngoài trước, để cho tân nương thay quần áo.” Lý Linh dẫn tất cả đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Lý Dực cùng Yên Nhiên.

Lý Dực vừa nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên lên, Lý Hân đã phất người đến gọi Lý Dực, tông thất tộc nhân, đại thần trong triều... đều đang chờ Lý Dực đi qua mời rượu, Lý Dực chỉ đành phải khẽ hôn một cái ở trên mặt Yên Nhiên, nói: “Chờ ta trở lại”

Sau khi Lý Dực đi, bốn thiếp thân nha hoàn của Yên Nhiên đi vào, hầu hạ Yên Nhiên tắm rửa thay quần áo, quy củ Hoàng gia, là không cần Yên Nhiên đi ra ngoài mời rượu tiếp khách.

Yên Nhiên nhìn thoáng qua tân phòng của mình, nhìn ba gian phòng lớn thông suốt, hẳn là trong bảy gian phòng chính Yên Nhiên ở ba gian phía đông, gian thứ nhất, là một cái kháng lớn, trên kháng để mấy cái đệm song song, kháng bàn, dưới kháng một dãy hai hàng ghế cao, hình như là chỗ tiếp khách, gian phòng Yên Nhiên ngồi này, là một cái giường Bạt Bộ, chiếm cứ nửa gian phòng, gian phòng trong cùng, cũng là một cái kháng lớn, cái này, hẳn là chỗ ở mùa đông của hai người, phòng tắm ở trong nhĩ phòng, có cửa nhỏ nối thẳng.

Yên Nhiên nhìn lướt qua đại khái, đám ma ma đưa thức ăn tới đây, vội ngồi ngay ngắn ở trên giường Bạt Bộ.

Cuối cùng cũng nhìn đến trời tối, Lý Dực tiến bước khách nhân, liền vội vàng vàng mà chạy tới hậu viện, thấy Yên Nhiên đã rửa mặt xong, một đầu tóc mượt thả xuống xuống, trên người nhẹ nhàng mà khoan khoái, tất cả đồ trang sức hoàn toàn không có, vội ôm lấy Yên Nhiên

“Người theo ta đi tắm, có được hay không?”

“Không được.” Yên Nhiên cúi đầu

Lý Dực trực tiếp ôm lấy Yên Nhiên, dùng sức chôn đầu ở trong cổ Yên Nhiên, “Thật dễ ngủ!”

“Khi còn bé, ta còn từng tắm rửa cho muội muội, sao bây giờ muội muội ngược lại không chịu hầu hạ ca ca rồi?” Lý Dực không bỏ được ngẩng đầu, một mực cọ lại cọ ở trong cổ Yên Nhiên.

“Được, người đi trước, lát nữa, ta lau đầu cho người.” Yên Nhiên chỉ đành phải đáp ứng.

Chờ hai người một lần nữa ngồi ở trên giường, buông màn rắc hoa đỏ thắm xuống, hai người @@, chỉ nghe Yên Nhiên nhỏ giọng nói: “Ca ca, sai rồi, đau!”

“Rất đau? Sai rồi? Ta rõ ràng đã xem sách làm sao lại không đúng chứ?”

“Đau thật, nhất định sai rồi!”

Từ Tình nghĩ tới Yên Nhiên đã học chút y học, cộng thêm Lý Dực lớn như vậy rồi, thật đúng là đã quên nói chuyện động phòng này cho Yên Nhiên, cũng không có đưa sách nhỏ cho Yên Nhiên.

Yên Nhiên đâu có biết, lần đầu tiên của nữ nhân, phải đau như vậy, còn thật sự tưởng là Lý Dực tìm nhầm chỗ.

Lý Dực cũng là lần đầu, thấy Yên Nhiên thật sự đau, cũng bất chấp mình khó chịu, vội lục từ dưới gối đầu ra một quyển sách nhỏ, nhìn hồi lâu, không sai lệch.

Thử lại một lần, Yên Nhiên vẫn là kêu đau, Lý Dực lại không dám động.

Hoa ma ma ngoài cửa phòng thật sự không nhìn được, mở miệng nói: “Chủ tử, lần đầu tiên này, thông thường là sẽ đau.”

“Sao ma ma lại ở bên ngoài?” Yên Nhiên vui mặt vào trong chăn, mặt này, ném đi được rồi.

“Biết rồi, người đi xuống đi, sau này, bên ngoài không cho ở lại người, chuẩn bị xong nước nóng, tự chúng ta dùng”

Lý Dực lúc này mới moi Yên Nhiên trong ổ chăn ra ngoài, “Đã đi cả rồi, các nàng là ở bên ngoài chờ đưa nước nóng , đây là quy củ, sau này ta nói cho các nàng không cần nữa.”

Không nói Lý Dực cùng Yên Nhiên tiếp tục công trình lớn vừa đau đồng thời vừa ngọt ngào là hoàn thành thế nào, Tử Tình cùng Lâm Khang Bình ở trên kháng, cũng là lẩn lộn khó ngủ

“Tiểu tử kia lúc này không chừng đang bắt nạt bảo bối của ta lắm đây?” Lâm Khang Bình cắn răng nói.

“Aiz, gả nữ nhi cùng cưới nàng dâu thật sự là quá không giống nhau, nóng ruột nóng gan này, vẫn chưa tới một ngày đâu.” Tử Tình cũng thở dài nói.

“Được rồi, yên tâm, ta sẽ ở bên người, nữ nhi cũng gả rồi, học đường cho nữ tử này cũng khai giảng, y quán cũng có sự phụ và sự nương của Yên nhi ngó chừng, đại học này, cũng không phải là ngày một ngày hai có thể làm xong, các tiên sinh phải chờ tới cuối năm mới đến, không bằng, ta dẫn người đi ra ngoài một chút?”

“Được, lúc này, chúng ta đi thảo nguyên thật.” Tử Tình đặt tay vào trong lòng bàn tay to của Lâm Khang Bình.

Sau ngày thứ ba lại mặt của Yên Nhiên, Lâm Khang Bình thật sự mang theo Tử Tình lại ra ngoài, Thư Ngọc không dám bỏ Lý Bình lại một mình, đành phải bỏ qua kế hoạch đi phủ Tùng Giang, vừa lúc trong tay có bạc, liền ở ngoài thành, mua một mảnh đất ở phụ cận xưởng thủy tinh của Tử Hỉ, ở kinh thành cũng xây dựng nhà máy hóa chất, sản xuất a xít, kiềm, muối cần cho luyện kim, vừa lúc giải khẩn cấp cho Lý Hân.

Báo của Thư Ngạn gần đây đăng một bài nhiều kỳ, câu chuyện thời gian, kể về một nữ tử bình dân, theo trượng phu hai bàn tay trắng cùng chung gây dựng sự nghiệp, chẳng những thiết lập một phần gia nghiệp còn đào tạo được mấy đứa con rất có tiền đồ, câu truyện này nhen nhóm vô số người trẻ tuổi ôm ấp mơ ước lấy làm giải trí, vì vậy, báo của Thư Ngạn, nhất thời văn chương cao quý khó ai bì kịp, Thư Ngạn dứt khoát sửa sang lại thành sách xuất bản, tất nhiên là một bản tái bản, dĩ nhiên, đây là nói sau.

Hai tháng sau, Yên Nhiên đã kiểm tra ra mang thai, công việc của học đường dành cho nữ tử, chỉ có thể giao cho mấy người Sở Sở giúp đỡ nàng quản lý, học đường cho nữ tử lúc này, đã có bốn lớp, trừ hộ lý, thêu, dệt một lớp khác là quản lý tài sản kinh doanh, bởi vì, Yên Nhiên muốn đào tạo một nhóm nhân tài loại hình quản lý, như vậy, nàng mới có thể đem học đường cùng y quán cho nữ tử này, mở khắp cả Đại Phong triều, để cho phái nữ cùng khổ ở Đại Phong triều, có thể tìm được công việc, có thể được tôn trọng có thể nuôi được con cái, đây là một tâm nguyện của Yên Nhiên, về phần ngày nào có thể thực hiện, nàng không dám suy nghĩ, chỉ có thể từng bước từng bước làm xuống.

Năm năm sau, Yên Nhiên đã là mẫu thân của hai nữ tử, lúc này, học đường cùng y quán cho nữ tử, không nói mọc lên như nấm, ít nhất đã là có quy chế đơn giản, quan trọng nhất là, danh khí đã bắt đầu lên rồi, thu nhập của y quán có thể miễn cưỡng tự duy trì vận hành, lợi nhuận của dệt và thêu bên kia đủ để duy trì chi trả cho học đường, ngân lượng thừa, Yên Nhiên dùng ở từ thiện, nàng đã xây không ít trang viên, chứa chấp người già và trẻ em không nhà để về.

Tử Tình lấy danh nghĩa của bọn họ xây dựng đại học Lập Đức, đã đào tạo nhóm sinh viên đại học đầu tiên cho Đại Phong triều, phương thức giáo dục không giống nhau, làm bọn họ học có sở thành, rất nhanh, bọn họ tìm được định vị nhân sinh của chính mình, học có ứng dụng thực tế, Đại Phong triều xuất hiện một nhóm theo trào lưu gây dựng sự nghiệp, phần vinh kinh tế phụ cận kinh thành.

Đại học Lập Đức này, đã rất có danh khí rồi, Lý Hân đang suy nghĩ, có nên lấy danh nghĩa triều đình, mở thêm mấy đại học như vậy hay không?

Nói một chút về mấy huynh đệ Lâm gia, Thư Duệ, vẫn dốc sức nghiên cứu và cải tạo các công trình thủy lợi, kè đê chặn sông, vây sông tạo ruộng, khai khẩn ra không ít đất canh tác có thể sử dụng cho Đại Phong triều, vì vậy, hôm nay cũng là chức quan ngũ phẩm rồi.

Thư Ngạn, thành lập nhà xuất bản sách, đã có phân bộ ở nhiều thành thị, danh lợi song thu.

Thư Ngọc, Thư Ngọc là người giàu nhất Lâm gia, nhà máy hóa chất của hân, đã phân chia ra các mảng rất nhỏ, trừ a xít, kiềm, muối, còn có sản xuất ni-trát hoá sợi, bởi vì, cục chế tạo của Thư Vĩ đã tạo ra được đại pháo của mình, đạn của đại pháo này, chỉ có thể giao cho Thư Ngọc đi nghiên cứu phát triển.

Thư Vĩ, sau khi về nước, cùng bạn học của mình thành lập nhà máy chế tạo, nghiên cứu chế tạo cách dùng các loại máy chạy bằng hơi nước, chẳng qua, sản phẩm nghiên cứu chế tạo ra đầu tiên là đại pháo, bán độc

quyền cho Lý Hân, bây giờ, đã là phụ thân của hai nhi tử rồi.

Lý Hân thấy thành tựu của một nhà Tử Tình, Yên Nhiên cũng đã sinh hai nhi tử, đứa nhỏ người thứ ba, cũng sắp lâm bồn, liền chiếu cáo thiên hạ, phong Lý Dực làm thái tử, một nhà Lý Dực lại một lần nữa chuyển vào trong cung, về phần Hoàng hậu, cũng chỉ là một vật trang trí mà thôi.

Tử Phúc lo Lý Hân cố kỵ thế lực của Tăng gia cùng Lâm gia quá lớn, tự mình từ quan, mang theo Tăng Thụy Tường cùng Thâm thị trở về quê nhà An châu xây dựng Tuệ Sơn thư viện, tất nhiên, hai nhà Tử Lộc Tử Tình cũng đi về theo, Tử Thọ cùng Tử Hỉ bởi vì còn có đứa nhỏ chưa thành thân, liền ở lại kinh thành, Lý Hân cũng tặng một tấm biển cho Tuệ Sơn thư viện của Tăng gia, gọi “Huệ cập hậu nhân”. (ban ơn cho đời sau)

Bao nhiêu năm sau, trong Tình viên phủ An châu, ngày hôm đó, Tử Tình đang xem thư của Yên Nhiên, nàng đã sinh năm nhi tử, oán trách với Tử Tình nỗi khổ nào không sinh ra nữ nhi, kết thư, nhắc tới một câu, Hoàng thượng đi ra ngoài rồi, giao hết công việc trong cung cho Lý Dực xử lý.

Lúc này, Lâm Khang Bình đi vào nói, trong nhà tới ba khách nhân đặc biệt, nói là muốn sống cuộc sống điền viên ở Tình Viên một đoạn thời gian, hưởng thụ sự yên lặng khó có được ở thôn quê.

ps: đến đây, Ngoại truyện kết thúc, cảm ơn mọi người một đường làm bạn và ủng hộ, sau đó, tôi sẽ đăng một bài kết thúc cảm nghĩ, đa tạ sự ủng hộ của mọi người, Nhất Đồng cảm tạ.

Mở: Sr mọi người, hôm qua mỗ bị ốm nên ko đăng bài dc, còn ba ngoại truyện của ngoại truyện nữa cơ. híc

533. Chương 536: Ngoại Truyện, Tâm Sự Của Thiếu Niên: Tiểu Dực

Lần đầu tiên ta gặp cô cô, khi đó mới năm tuổi, đi theo Văn Tam thúc thúc và Văn Tinh Vực trở về quê nhà của bọn họ, kỳ quái chính là, Văn Tam thúc thúc cũng không có mang chúng ta vào nhà bọn họ, mà là đi nông thôn, trong một gia đình nhà nông.

Cái khác ta cũng không nhớ kỹ, chỉ là nhớ được cô cô vừa gặp mặt, đã mỉm cười cho ta một cái ôm, sau đó, ta thấy nàng đối với các con của nàng, cũng là cười dịu dàng như vậy, bọn họ làm đúng chuyện gì hoặc nói cái gì có ý nghĩa mà nói, luôn có thể nhận được cái vuốt ve và thơm thân mật của mẫu thân, một khắc kia, ta mới biết được, mẫu thân nên là như vậy.

Đáng tiếc, ngày thứ hai chúng ta đi, đã nghe nói cô cô sinh tiểu đệ đệ, chúng ta cũng là vội vã đi.

Sau khi về nhà, ta hỏi tỷ tỷ, tại sao mẫu thân của chúng ta lại lạnh như băng như vậy chứ? Tỷ tỷ ôm ta nói, bởi vì mẫu thân ta sinh hạ ta không bao lâu đã đi rồi, mẫu thân hiện tại chỉ có thể gọi là kẻ mẫu.

Hai năm sau, trong nhà xảy ra chuyện, phụ thân muốn đưa ta đi, nói ta là trưởng tử trong nhà, không nghĩ tới, lại là đi đến nhà cô cô.

Nhưng là, lần này cô cô thấy ta, vậy mà không nhận ra ta, ta vẫn là cao hứng mà gọi nàng một tiếng cô cô, ta nhìn ra được, cô cô đối với việc chúng ta đến không phải là hoan nghênh lắm, chẳng qua, cô cô vẫn là sắp xếp chúng ta ngụ ở bên cạnh các con nàng, hơn nữa, còn đuổi đám nha hoàn ra ngoài.

Ta thích sắp xếp như thế, ta thích sống ở bên cạnh cô cô, nhìn nàng dịu dàng cười với ta, dịu dàng vuốt đầu ta khen ta, “Tiểu Dực của chúng ta thật ngoan nha” “Tiểu Dực của chúng ta thật thông minh nha” “Tiểu Dực của chúng ta thật hiểu chuyện nha.”

Đây là lần đầu tiên ta gặp Yên Nhiên muội muội, muội muội mới được hơn ba tháng, nhưng là, nụ cười xinh đẹp này, thật là cực kỳ giống trăm hoa nở rộ trong vườn nhà cô cô, muội muội này ta thích.

Nhưng là, Văn Tinh Vực cũng thích muội muội này, cứ nói muội muội là vợ của hắn, còn không cho ta đụng. Ta mặc dù không biết vợ dùng để làm gì, nhưng là, cũng biết, vợ là phải sống cùng nhau, tựa như cha ta và kẻ mẫu ta.

Ta rất mất hứng, dựa vào cái gì chứ? Ta tặng chuỗi ngọc của mình cho muội muội, muốn làm vợ, cũng là phải làm của ta.

Nhưng là Văn Tinh Vực cùng Thư Duệ bọn họ đều không chịu, nhất quyết buộc ta lấy chuỗi ngọc xuống, vì thế, mấy người chúng ta còn đánh nhau. Cô cô cũng tức giận, đây là lần đầu tiên ta thấy cô cô nổi giận.

Sau khi về nhà, ta làm chủ tặng phần lễ tết cho nhà cô cô, cô cô lại hồi âm nói, phải chờ chính ta trưởng thành có thể kiếm tiền, mới có thể tặng đồ cho cô cô, ta biết, cô cô là không muốn có quá nhiều dính dáng với ta, cho là ta là tâm tính trẻ nhỏ, sau khi lớn lên sẽ quên nàng. Nếu không, cô cô có thể vẫn luôn chưa từng hỏi gia thế của ta?

Nhưng là ta không thể làm như vậy, ta nhất định muốn cô cô nhớ được ta, muốn Yên Nhiên muội muội nhớ được ta, ta biết muội muội sắp đầy tuổi rồi, nghe nói Văn gia đã phái người tặng lễ đầy tuổi cho muội muội.

Nhưng là, ta có thể tặng chút lễ vật gì, vừa có thể không tiêu một đồng tiền, còn có thể để cho muội muội nhớ được ta, để cho cô cô nhớ được ta đây? Ta trầm tư suy nghĩ hồi lâu, mới nghĩ tới viết một bức thư pháp, vì thế, ta luyện thật lâu. Vốn là, ta chỉ là muốn để cho Phương quản gia giúp ta đưa tác phẩm thư pháp đi. Nhưng là, Phương quản gia nói, sắp Đoan ngo rồi, không bằng đưa luôn lễ Đoan ngo đi cùng, lễ nhiều người không trách.

Ta nghe nói Văn gia muốn đưa Văn Tinh Vực đi An châu, ta biết là vì muội muội, ta chỉ đành phải đi xin phụ thân, chuẩn bị trước rất nhiều lý do, ai ngờ không cần dùng tới. Phụ thân nghe xong cười vỗ bả vai ta nói: “Nha đầu Lâm gia nghe nói là có tạo hóa, có bản lĩnh người hãy bảo vệ tốt, đừng để cho người khác chui chỗ trống, còn có, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng nói gia thế của người, nếu không, người khẳng định không được.”

Một năm này, ta mới tám tuổi, đâu có hiểu được lời của phụ thân là có ý gì, chỉ là ghi nhớ một câu, ta phải bảo vệ tốt Yên Nhiên muội muội.

Lần này đi nhà cô cô, còn có La Hạo Viêm, mấy người chúng ta mới vừa vào vườn, La Hạo Viêm đã ngại Đông ngại Tây, cô cô đại khái là không nghĩ tới chúng ta lại tới nữa, vốn là có chút nhức đầu, nghe thấy được lời oán trách của La Hạo Viêm, không nói hai lời liền đuổi người đi.

Ta cuối cùng cũng lại gặp được Yên Nhiên muội muội rồi, một thân quần áo phấn hồng, nhưng là không có tay áo, cánh tay nhỏ cùng bắp chân nhỏ đều lộ, càng lộ ra vẻ trắng ngần, tóc hơi xoăn, mới úp qua tai, mắt đen bóng, có chút ngạc nhiên mà nhìn chằm chằm chúng ta, ta nhìn thấy nàng người nho nhỏ được bế ở trong lòng Thư Duệ, không biết Thư Ngọc nói với nàng cái gì, cười một tiếng mặt mày phát sáng, ta thật ghen tỵ quá.

Có một lần, ta thấy muội muội chơi ở trên mặt đất, gọi ca ca đòi ôm, ta cách gần nhất, cuối cùng cũng như nguyệt bế muội muội lên, Văn Tinh Vực thấy cũng muốn tranh, ta vội vàng giao muội muội cho Thư Duệ, ta biết, Thư Duệ chắc chắn sẽ không để cho Văn Tinh Vực bế muội muội, quả nhiên, bị ta đoán trúng rồi.

Cô cô nói muốn đi thăm cô cô của nàng, dẫn chúng ta đi thể nghiệm cuộc sống nhà nông, đến nơi đó, cô cô của cô cô ngã bệnh rồi, cô cô muốn đi dịu nàng, cho nên, đưa Yên Nhiên muội muội cho ta ở gần nhất, trong lòng ta quá cao hứng, bất chước cô cô nói chuyện: “Yên Nhiên phải ngoan ngoãn nha.”

Không nghĩ tới, muội muội lại thơm ta một cái, ta cũng mê mẩn rồi, Thư Duệ thấy vậy vội vàng đoạt mất muội muội, nhìn chằm chằm ta, nhưng là trong lòng ta vui mừng vô cùng, ta mới không so đo với hần đâu.

Một ngày kia, mặt trời bên ngoài thật to, tất cả mọi người chơi ở trong phòng chơi, Thư Duệ cùng Thư Ngạn bị cô cô gọi ra ngoài có việc, chỉ có Thư Ngọc cùng Thư Vĩ vừa chơi cờ nhảy vừa trông Yên Nhiên, Văn Tinh Vực cùng La Hạo Viêm đang chơi Hoa Dung đạo.

Một mình ta ở trên chiếu ăn dưa hấu, Yên Nhiên thấy vậy, lão đảo đi về phía ta, ta cuối cùng có thể ôm muội muội rồi, dùng thìa nhỏ trong tay, bón muội muội ăn dưa hấu.

“Yên Nhiên ngoan, gọi Dực ca ca, gọi Dực ca ca rồi, thì có dưa hấu ăn.”

Yên Nhiên lắc đầu, “Ca ca, ăn.”

Ta không biết nàng là muốn bảo ta ăn, hay là chính nàng muốn ăn đây, suy nghĩ một chút, nói: “Yên Nhiên ngoan nhất, thơm ca ca một cái có được hay không?”

Ta học bộ dáng của Thư Duệ bọn họ, dán mặt qua, muối muối quả thật lại thơm ta, còn dính nước miếng lên mặt ta.

Đáng tiếc, tình cảnh này bị Văn Tinh Vực thấy được, hấn lạch bạch chạy tới, đẩy ta ra, cướp muối muối từ trong lòng ta đi, nói: “Người làm cái gì với muối muối đấy? Muối muối là vợ ta, cha ta nói, là đã định trước với cô cô từ lâu rồi.”

Vừa lúc Thư Duệ lúc này đi đến, nghe thấy được lời Văn Tinh Vực nói, cướp lại Yên Nhiên từ trong tay của hấn, nói: “Nói nhảm, nương ta mới không có đáp ứng cha người đâu, nương ta nói rồi, tương lai hôn sự của muối muối ta, để cho nàng tự mình làm chủ. Người bớt tự cho là đúng đi.”

La Hạo Viêm ở một bên nghe thấy, bu lại, nói: “Nói như vậy, ta cũng có cơ hội rồi? Có lẽ, tương lai Yên Nhiên muối muối thích ta cơ?” Ta cùng Văn Tinh Vực đồng thời đẩy La Hạo Viêm một cái, nói: “Người chen vào náo nhiệt cái gì? Muối muối mới sẽ không thích người.”

“Ta chỉ kỳ quái, tốt xấu gì, chúng ta cũng là lớn lên với nhau từ nhỏ, không phải là huynh đệ mà hơn hấn huynh đệ, một nha đầu vắt mũi chưa sạch mà thôi, các người tranh giành cái gì chứ? Chẳng chơi vui tí nào, ngay cả nói cũng không biết nói, có lẽ, nàng mai sau lớn lên, thành một nha đầu nông thôn điêu ngoa bốc đồng, các người cũng muốn ư?” La Hạo Viêm nói lầm bầm.

“Người nói nhảm, muối muối người mới là nha đầu điêu ngoa bốc đồng, không đúng, là ma lem điêu ngoa bốc đồng.” Thư Ngạn mắng La Hạo Viêm, đồng thời, cũng đi lên đẩy hấn một cái.

“Đúng, là ma lem không có người thích, là yêu quái người người la đánh, ” Thư Ngọc cũng giúp đỡ nói một câu.

“Các người mới nói nhảm đấy, nữ hài La gia chúng ta, thế nhưng là đại gia khuê tú nổi tiếng kinh thành, há một nha đầu nhà quê như muối muối người có thể so sánh được?” La Hạo Viêm gào lên với mấy đứa Thư Ngạn.

“Cái này cũng không nhất định, không chừng Yên Nhiên muối muối trưởng thành, sẽ hơn La gia người đấy? Người nhìn cô cô giống như nha đầu nhà quê sao?” Văn Tinh Vực hỏi.

“Đúng đó, nữ hài La gia người có ai có hiểu biết nhiều như cô cô? Mấy ngày nay, cô cô dạy người bao nhiêu trò chơi, bao nhiêu bài hát thiếu nhi, còn dạy người bao nhiêu chuyện xưa có ngụ ý? Không nói tới cái khác, phòng chơi này, nhà người có sao?” Ta hỏi.

“Không nói nương ta, hãy nói tới muối muối của ta, muối muối của ta tại sao phải so sánh với muối muối của người, ở trong lòng người, muối muối người là cái gì không liên quan tới chúng ta. Nhưng là, ở trong lòng chúng ta, muối muối của ta chính là trân bảo duy nhất trên cõi đời này. Duy nhất, người hiểu không?” Thư Duệ nhìn La Hạo Viêm một cái, nhàn nhạt nói.

La Hạo Viêm trừng mấy đứa Thư Duệ một cái, nói: “Không phải một nha đầu vắt mũi chưa sạch thôi sao? Nhà ta có mấy đứa, đâu đến mức bảo bối như các người?”

“Người vẫn chưa hiểu, muối muối người chính người cũng không coi nàng là báu vật, chỉ bằng điểm này, muối muối của ta đã thắng rồi, bởi vì, muối muối của ta vẫn luôn là báu vật trong lòng bàn tay người một nhà chúng ta.” Thư Ngạn đắc ý nói.

Khó trách Thư Duệ nói, Yên Nhiên muối muối là trân bảo duy nhất của một nhà bọn họ, ta nhìn ra được, cả nhà cô cô đối với muối muối đều yêu thương như trân bảo. Ta ghi nhớ lời Thư Duệ cùng Thư Ngạn nói, sau này, ta nhất định cũng phải coi Yên Nhiên muối muối như báu vật trong lòng bàn tay ta.

Ngày hôm đó, khách tới nhà, nói là người nào đó của muối muối nhà cô cô, cô cô gọi nàng là Hạ thái thái, là tới cùng bà ngoại. Hạ thái thái này ta vừa nhìn đã không thích rồi, nàng đầu tiên là nhận lấy muối muối từ trong tay cô cô, “Ai nha, bé này, lại lớn rồi, xinh đẹp hơn rồi, đáng tiếc, tiểu biểu ca người không có ở đây, nếu không, so hai người các người, xem thử người nào cao hơn?”

Đây không phải là nói nhảm sao? Ta nghe giọng điệu của nàng, thật giống như rất thích muội muội, nhưng là, ta thấy cô cô cùng Thư Duệ bọn họ đều không thích nàng, ta len lén hỏi Thư Ngạn, biết được, nàng muốn để cho tôn tử của nàng, cũng chính là nhi tử của muội muội cô cô, định thân oa nhi gì đó.

Ta không biết kết thân oa nhi là có ý gì, len lén chạy đi hỏi thiếp thân thị vệ của ta, thì ra là kết thân oa nhi chính là để cho muội muội làm vợ của tôn tử nàng, hừ, nghĩ mà đẹp, còn may, cô cô cùng bà ngoại đều không đồng ý.

Ta mặc dù còn nhỏ, nhưng là, ta biết, muội muội này tương lai chỉ có thể ở bên ta, ta mới sẽ không để cho nàng vào nhà người ta, cho người khác làm vợ đâu. Bởi vì ta thích muội muội này, ta thích nhìn nàng cười, nhìn nàng khóc, cũng nhìn nàng ăn vạ, làm nũng, chỉ cần nàng mềm mại mà gọi một tiếng “Ca ca”, lòng ta sẽ tràn đầy vui mừng.

Thực ra, trong lòng ta, cô cô so với những cô cô đứng đắn kia nhà ta càng thân hơn nhiều, ta thích cô cô, ta từng nghĩ tới, cô cô nếu là mẫu thân của ta thì thật tốt. Ta biết dưỡng cũng không phải là nhi tử của bà ngoại, nhưng là dưỡng cũng gọi bà ngoại là nương, cho nên, ta muốn để cho cô cô làm mẫu thân của ta, như vậy, Yên Nhiên muội muội là có thể vẫn luôn theo ở bên cạnh ta, tựa như cô cô ở bên dưỡng.

Nghĩ tới những thứ này, ta có chút rầu rĩ, ta cách muội muội xa như vậy, một năm đến thăm nàng một lần đã là cực hạn rồi, ta phải như thế nào mới có thể trông chừng nàng lớn lên đây?

534. Chương 537: Ngoại Truyện, Tâm Sự Thiếu Niên: Thư Duệ (một)

Ta mới từ thư viện đi ra ngoài, đã nhìn thấy La Hạo Viêm, Văn Tinh Vực mang theo một tiểu nha đầu tám tuổi, hình như đang chờ ta, ta có chút ngoài ý muốn đi về phía bọn họ.

Ta vừa muốn nói chuyện với bọn họ, không nghĩ tới, tiểu nha đầu này cầm roi chia vào người ta hỏi: “Thì ra người chính là Lâm Thư Duệ, nghe nói nhà người là từ nông thôn rất xa đến đây, nhà người là làm ruộng. Có phải người nói, nữ hài La gia chúng ta không bằng nha đầu nông thôn nhà người hay không? Đây không phải là chê cười sao? Một nha đầu ở nông thôn, lại cũng dám tới gọi nhíp cùng La gia chúng ta? Thật là không biết tự lượng sức mình, hôm nay bản thân ta muốn kiến thức một chút, tiểu thôn cô của Lâm gia các người là người gặp người thích như thế nào?”

Ta nghe xong lời nha đầu này nói, mới cẩn thận đánh giá nàng một chút, một thân quần áo đồ thổ cẩm, đai lưng rộng bên màu vàng kim, túi thơm ngọc bội cung thao, trên đầu tết một vòng bím tóc nhỏ thả xuống, mặt mày như vẽ, ngũ quan rất tinh xảo, rất huênh hoang mà nhìn chằm chằm ta.

Ta có chút không hiểu nhìn về phía La Hạo Viêm và Văn Tinh Vực, hai người bọn họ khoát khoát tay, La Hạo Viêm nói: “Ngượng quá, hai người chúng ta nói chuyện trong lúc vô tình bị muội muội của ta nghe được, muội muội của ta là một đứa tính tình nóng nảy, bởi vậy lúc này, nhất định đòi tới cửa đi xem một chút bảo bối nhà người.”

Ta lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, nói: “Muội muội của ta không phải là con khỉ chơi đùa, tùy ý các người nhìn tới nhìn lui, muội muội của ta như thế nào, là chuyện của Lâm gia chúng ta, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng lấy muội muội của ta ra so sánh với bất kỳ kẻ nào.”

Nói xong, ta cũng không thèm nhìn ba người bọn họ một cái, tự ý muốn đi, ai ngờ nha đầu thối kia, lại thật vùng một roi ra trước, ta nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn, theo bản năng lùi chân, dùng tay phải che mặt, nhưng là vẫn là bị đánh trúng cánh tay, ta dưới cơn nóng giận, trở tay kéo một cái, cướp roi qua, đang muốn rút ngược trở về, đột nhiên nhớ tới đối phương chỉ là một tiểu nha đầu, chỉ đành phải ném roi đi.

Tiểu nha đầu đã sợ cháng váng rồi, có thể nàng cũng không nghĩ đến sẽ đánh trúng ta, cho là ta dưới cơn thịnh nộ sẽ trút lên nàng, hai hàng nước mắt trong veo, ngay cả La Hạo Viêm và Văn Tinh Vực cũng có chút ngại người, hết thấy sự việc xảy ra quá nhanh, bọn họ cũng không kịp phản ứng.

Ta không thèm đếm xỉa đến bọn họ nữa, vừa lúc xe ngựa trong nhà cũng tới đón ta, ta lo lắng vết thương do roi trên cánh tay mình sẽ bị nường nhìn ra, ống tay áo này đã rách, roi của nha đầu thối này lại là mang rằng nhỏ, quá ghê tởm.

La Hạo Viêm thấy ta lại muốn đi, vội đi theo tới đây, nói: “Huynh đệ, thật xin lỗi, muội muội của ta ở nhà vốn là có chút tùy hứng, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng như vậy, ta thay nàng nhận lỗi với người. Vừa lúc, ta cũng có nhiều ngày không có đi thăm cô cô rồi, không bằng, hôm nay cùng nhau đi qua, ta cũng nhận lỗi với cô cô.”

Ta không thèm đếm xỉa đến hắn, cho dù ta nói không để cho hắn đi, hắn có chạy đến nhà ta, ta cũng không ngăn được. Ta cũng buồn bực, mấy người này, làm sao cứ thích chạy tới nhà ta như vậy, mọi người còn vô liêm xỉ nói, bởi vì nường ta, làm cho bọn họ cảm nhận được sự ấm áp của mẫu thân, chẳng lẽ nhà bọn họ cũng là không có mẫu thân sao?

Ta lên xe ngựa nhà mình, ba người bọn họ cũng ngồi xe ngựa đi theo qua, ta vừa vào cửa lớn, thì có một bóng dáng màu hồng chạy như bay mà đến, ta vội vàng đưa tay ôm lấy, ta biết, trừ Yên Nhi không có người khác.

Ta cùng muội muội mặt dán mặt, hỏi: “Nhớ Đại ca rồi?”

Yên Nhiên vội vàng gật đầu nói: “Nhớ, nhớ quá.”

“Đại ca xem thử, một tháng không gặp, sao Đại ca cảm thấy người lại mập rồi?” Ta nhéo hai má nhỏ nhắn mềm mại của tiểu muội, cố ý trêu chọc nói.

Quả nhiên, Yên Nhiên nghe xong, phồng má, bĩu môi, nói: “Đại ca đáng ghét nhất rồi, nường nói ta một chút cũng không mập, chẳng qua là có chút mập của con nít.”

“Được, muội muội không mập, muội muội của ta đáng yêu nhất rồi. Đại ca đưa người lên thật cao.” Ta cười giờ tiểu muội lên.

Tiểu muội năm nay bốn tuổi rồi, vốn là, nường muốn dẫn nàng đi về An châu, nhưng là phụ thân ra ngoài còn chưa có trở lại, ta cũng muốn ở lại kinh thành đọc sách, sang năm, ta muốn thi học trò nhỏ, nường nói, dứt khoát sẽ ở kinh thành cùng ta hai năm, nói là chờ cha ta trở lại sẽ cùng trở về.

“Yên Nhiên muội muội, sao người không gọi Vực ca ca cùng Viêm ca ca thế?” La Hạo Viêm hỏi.

Yên Nhiên nằm úp sấp từ trên bãi vai Thư Duệ, hướng về phía La Hạo Viêm và Văn Tinh Vực ngọt ngào mà gọi hai tiếng ca ca, lại nhìn thấy một nha đầu La gia đứng bên cạnh, Yên Nhiên cũng cười gọi câu: “Chào tỷ tỷ.”

La Hạo Viêm nghe xong vội nói: “Yên Nhiên của chúng ta thật ngoan, đây là Tổ Tổ tỷ tỷ, cũng là muội muội của ta.”

Yên Nhiên hiển nhiên không có hiểu rõ, bởi vì, nàng nhìn thấy tay áo của ta bị làm rách, vén ống tay áo của ta ra, vừa lúc nhìn thấy vết thương do roi của ta, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng mà thối mấy hơi, hỏi: “Ca ca, đau không?”

Ta cười nói: “Vốn là đau, tiểu muội vừa thối, là hết đau ngay rồi. Nường đau rồi, đang làm cái gì vậy?”

“Ở phòng bếp đó, làm đồ ăn ngon, cho Đại ca.” Lời Yên Nhiên nói, có khi vẫn là không có Logic.

Đang nói, nường đi ra, chào hỏi cùng mấy đứa Văn Tinh Vực trước, Yên Nhiên vội trượt từ trên người của ta xuống, chân nhỏ lạch bạch chạy tới, hô: “Nường ơi, Đại ca, tay đau, thối thối, có máu.”

Nường nghe xong, ba bước cũng làm hai bước đi tới, sờ sờ toàn thân ta trước, sau đó, vén ống tay áo của ta lên, đau lòng hỏi: “Làm sao làm thành như vậy? Đây là vật gì đánh?”

Nường ta luôn không có hứng thú với múa đao múa gậy, cho nên vết thương do đao, kiếm các loại đều không phân rõ, về phần vết thương do roi, chỉ sợ nàng còn chưa từng nhìn thấy đâu.

Nường nắm tay của ta, đang muốn vào nhà dùng rượu còn lau cho ta, trong nhà có rượu còn độ cao nường tự mình chiết xuất, chính là dùng để khử trùng cho vết thương.

La Hạo Viêm bước lên phía trước mấy bước, gọi: “Cô cô, đây là muội muội La Tổ Tổ của ta, thật xin lỗi, vết thương của Thư Duệ, là muội muội ta làm, bởi vậy lúc này, nàng cũng cùng tới đây xin lỗi.”

La Hạo Viêm nói xong đẩy La Tổ Tổ một cái, La Tổ Tổ đang nhìn nương ta ngẩn người đó, nàng đại khái chưa từng thấy sự chung đụng giữa mẫu tử huynh muội như nhà ta, thấy La Hạo Viêm đẩy nàng một cái, lấp ba lấp bắp mà: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Yên Nhiên biết được vết thương của ta là La Tổ Tổ này gây ra, thở phì phò mà đi tới, đẩy La Tổ Tổ một cái, nói: “Người hư, không cho người tới nhà ta.”

Nương ta nhìn ta, muốn hỏi cái gì, thấy có người ngoài ở đây, vẫn là nuốt trở lại. Lúc này, mấy đứa Thư Ngạn cũng từ bên ngoài trở lại, ba người bọn họ đang vào học ở học quán phụ cận.

Ta một tháng không có về nhà, mấy đệ đệ thấy ta đều rất thân cận, nương ta giữ mấy đứa Văn Tinh Vực ở lại ăn cơm, không nghĩ tới, mới vừa vào phòng ăn, Tiểu Dực lại tiến vào, thằng này dùng lời nương ta mà nói, chính là tự đến quen, vào cửa đã nói: “Cô cô, ta tới vừa vặn. Hôm nay người đầy đủ hết như vậy?”

Ta cũng không ưa hấn như vậy, rõ ràng chính là biết hôm nay mộc hưu, Văn Tinh Vực có thể sẽ sang đây thăm Yên Nhiên, hấn đề phòng Văn Tinh Vực giống như đề phòng cướp, hết lần này tới lần khác còn chết không thừa nhận, rất biết giả bộ mà.

Không nghĩ tới Yên Nhiên nhìn thấy hấn, cũng rất cao hứng mà lôi kéo tay của hấn, nương ta muốn mặc váy quây cho muội muội, ta nhìn Tiểu Dực rất tự nhiên nhận lấy, rất thuần thực mà thay cho muội muội, ta nhìn Văn Tinh Vực một cái, bộ dáng hình như rất bị đả thương. Cái này cũng không có biện pháp, Tiểu Dực không cần đọc sách ở thư viện giống như chúng ta, có thời gian rảnh liền chạy đến tìm muội muội.

Tiểu nha đầu bên cạnh thấy vẻ mặt Tiểu Dực, đi tới đẩy Yên Nhiên một cái, gào lên: “Người nha đầu thối này, dựa vào cái gì bảo Dực ca ca tới hầu hạ người? Người biết Dực ca ca là ai sao?”

Tất cả mọi người nhìn về phía nàng, Tiểu Dực lạnh mặt nói một câu: “Câm miệng. Ta làm cái gì còn hình như không tới phiên người tới khoa tay múa chân.”

Yên Nhiên vốn là nhỏ hơn La Tổ Tổ nhiều như vậy, thoáng cái đã bị đẩy tới trên mặt đất, Tiểu Dực vội bế Yên Nhiên lên, đau lòng hỏi: “Yên nhi ngoan, nói cho Dực ca ca ngã đau không?”

Yên Nhiên lắc đầu, vùng vẫy từ trên người tiểu Dực xuống, chẳng ai ngờ rằng, nàng chạy thẳng tới chỗ La Tổ Tổ, đẩy La Tổ Tổ một cái không đẩy động được, liền vươn chân ngăn của mình ra, đá qua La Tổ Tổ, mắng: “Người xấu, người xấu, đi ra ngoài, người làm đau Đại ca của ta, lại bắt nạt ta.”

Tiểu Dực nhìn La Hạo Viêm, La Hạo Viêm vội nói: “Xin lỗi, ta mang nàng về trước. Cô cô, chuyện hôm nay, là muội muội ta không đúng. Ngày khác, ta đặc biệt tới bồi tội cho cô cô.”

Nương ta nhìn ta, lại nhìn La Tổ Tổ, nói: “Nhà ta quả thật không hoan nghênh khách nhân như vậy. Sau này, quần áo tốt rồi hãy mang ra ngoài.”

Một câu nói của nương ta, nói cho La Hạo Viêm đỏ bừng cả khuôn mặt, La Tổ Tổ nhìn chằm chằm nương ta, nói: “Người dám đuổi ta đi? Người, một thôn phụ nông thôn như người, người lại dám đuổi ta đi? Ta, ta, ta lấy roi quất người.”

La Hạo Viêm vội vàng kéo nàng lại, nói: “Cô cô, chúng ta đi trước, lát nữa trở lại nói tỉ mỉ.”

Nương ta nhìn ta một cái, ta vội giải thích lại chuyện vừa rồi, còn may, có Văn Tinh Vực ở một bên làm chứng, Văn Tinh Vực nói: “Cô cô, thực ra, La Tổ Tổ này bản tính không xấu, chính là bị cha nàng La thúc thúc làm hư rồi, nếu không, mới vừa rồi nàng đánh Thư Duệ một cái, cũng sẽ không bị hành vi của mình dọa sợ. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vào cửa cũng đã xin lỗi cô cô.”

Tên ngu ngốc Văn Tinh Vực này, những lời này nói ra, nương ta có thể thích hấn mới lạ đấy? Đừng nói nương ta, ngay cả ta cũng phủ định hấn rồi, đây coi là cái gì? Còn luôn miệng nói Yên Nhiên là vợ của hấn, lại che chở vợ như vậy?

Văn Tinh Vực vừa mới dứt lời, Tiểu Dực lạnh lùng nhìn hấn một cái, nói: “Bản tính không xấu, là có thể tiến lên đẩy Yên nhi muội muội, Yên nhi muội muội mới mấy tuổi? Bắt nạt một tiểu hài tử bốn tuổi, tính

là cái gì?”

Quả nhiên, nương ta nghe xong lời Tiểu Dực nói, nói: “Chính là lý này, nàng đánh Duệ Nhi, Duệ Nhi học nghệ không tinh bị nàng đánh, coi như là Duệ Nhi xui xẻo, nhưng là, Yên nhi nhà ta cũng không đắc tội nàng, nàng tại sao phải cho là tất cả mọi người phải nhường nàng, ta không thích người điều ngoa bốc đồng như vậy.”

“Đúng đó, cô cô, sau này, cũng đừng để cho nàng vào cửa nữa.” Tiểu Dực ở một bên phụ họa nói.

Nương ta nhìn Tiểu Dực, hỏi: “Tiểu Dực, nàng nói chúng ta không biết người là ai? Người có thể nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai hay không? Ta thấy sau này, nhà ta, người cũng bớt tới đi.”

“Cô cô, ta là Tiểu Dực mà? Ta còn có thể là người nào? Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không mang đến phiền toái cho các người.” Tiểu Dực nhìn nương ta.

Cũng không biết làm sao nương ta vừa nhìn Tiểu Dực là mềm lòng, thằng này, lần nào cũng đến tìm kiếm sự ấm áp của mẫu thân từ nương ta, hẳn xem như tìm được điểm yếu của nương ta, biết hẳn từ nhỏ không có mẫu thân, nương ta đối với hắn, để tâm nhiều có thể sánh bằng chúng ta.

Văn Tinh Vực cũng nghe ra được trong giọng nói của nương ta là không cao hứng, suy nghĩ một chút, nói: “Cô cô, ta sai rồi, nàng đẩy Yên nhi muội muội, đúng là nàng không đúng.”

Bữa cơm này, ăn có chút nặng nề, trái lại thằng Tiểu Dực này, vẫn ngồi ở bên cạnh Yên Nhiên, thỉnh thoảng gấp chút thức ăn cho Yên Nhiên, khều chút xương cá, ta nhìn nụ cười không che dấu được trên khoe miệng hắn, làm sao không được tự nhiên như vậy chứ?

535. Chương 538: Ngoại Truyện, Tâm Sự Thiếu Niên: Thư Duệ (hai)

Ta không nghĩ tới, đứa tên là La Tổ Tổ kia, sau khi từ nhà ta trở về, bị La Hạo Viêm khiển trách một trận, lại không phục lắm, náo loạn lên, cuối cùng bị mẫu thân của La Hạo Viêm nhốt lại, lệnh cho nàng học quy củ tử tế.

Hai ngày sau, mẫu thân của La Hạo Viêm đặc biệt chạy đến nhà ta, còn có một cô nương gọi là La Sở Sở đi cùng, nghe nói là tỷ tỷ của La Tổ Tổ, năm nay mới chín tuổi, cũng đã trở mã làm dung động lòng người, tự nhiên hào phóng, cũng là thật sự có mấy phần đáng về của đại gia khuê tú, khác nha đầu điều ngoa La Tổ Tổ kia một trời một vực.

Ta đột nhiên rõ ràng, La Hạo Viêm này về nhà nhất định là kể lại, nương ta nói La Tổ Tổ không có nuôi dạy, cái này, liền dẫn tới người có nuôi dạy, nói khiêu chiến cũng được, nói khoe khoang cũng tốt, tóm lại, là người tới không tốt.

Quả nhiên, La phu nhân vào cửa, tìm được nương ta, đầu tiên là một phen nói xin lỗi, nói: “Đứa nhỏ của La gia chúng ta gia giáo không tốt, nghe nói ở trên đường đánh công tử nhà người, thật là xin lỗi, Lâm thái thái. Người nói cũng lạ, Tổ Tổ nhà ta luôn biết điều, sao đột nhiên lại thay đổi tính tình? Đúng là chuyện chưa từng có, cũng không biết là bởi vì sao sự việc lại thành như vậy? Lúc này, vì phạt nàng, ta để cho nàng học quy củ tử tế ở nhà mấy ngày, đừng ném đi thể diện của La gia.”

Nương ta nghe xong cười nói: “Chuyện giữa bọn nhỏ, ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà, Duệ Nhi nhà ta lớn tuổi hơn lệnh ái, bị đánh, cũng là hắn học nghệ không tinh, cái này, không có gì để oán giận, chẳng qua là, một đứa nhỏ tám tuổi như lệnh ái, lại bắt nạt tiểu nữ bốn tuổi của ta, ta đây mới nói nàng một câu, nhưng mà, nàng lại không biết sai, còn muốn đánh ta. Phu nhân cũng biết, mẫu thân trong thiên hạ đại khái là không khác nhau nhiều lắm, ta là một nữ nhân nông thôn, chúng ta ở nông thôn bên kia, cũng chưa từng thấy như vậy.”

Ta nghe xong cười thầm, ý của nương ta, không phải là nói, nha đầu La gia kia ngay cả đứa nhỏ ở nông thôn cũng không bằng sao? Cái này, La phu nhân chỉ sợ càng tức giận hơn rồi.

Quả thật, La phu nhân nghe xong đôi mày thanh tú dựng thẳng lên, một đôi mắt phượng trợn trừng, nói: “Thật là to gan, lại dám nói nha đầu La gia ta không bằng nha đầu ở nông thôn các người, đây là đại nữ nhi nhà ta, người xem xem, mới chín tuổi, đã là danh tiếng khắp kinh thành rồi, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, không gì không làm được, không chỗ nào không thông. Chuyện hôm nay, muốn nói chấm dứt, cũng dễ chấm dứt, hoặc là, người mang theo nhi tử nữ nhi nhà ta, đến La gia ta chịu đòn nhận tội, nếu không, chúng ta chia ra từng món, tỷ thí tử tế một trận, bản thân ta là muốn xem một chút, nữ nhi La gia ta kém ở chỗ nào?”

La Sở Sở nghe xong mặt đỏ lên, lời kéo vạt áo La phu nhân nói: “Nương, người cũng đừng náo loạn, hôm nay chúng ta là tới để xin lỗi, không phải là tới để gây chuyện.”

Nương ta nghe xong nhìn La Sở Sở một cái, cười nói: “Đã sớm muốn kiến thức khuê tú kinh thành, vị cô nương này, quả thật như hoa như ngọc, còn có tri thức hiểu lễ nghĩa, vừa nhìn ta đã thích.”

La Sở Sở đại khái không nghĩ tới mẫu thân của ta chẳng những không có tức giận, vậy mà lại khen nài, dù sao cũng là đứa nhỏ mới chín tuổi, cúi đầu đỏ mặt.

Lúc này, Yên Nhiên chạy ra, lời kéo váy La Sở Sở, ngửa đầu cười nói: “Chào tỷ tỷ.”

La Sở Sở nghe xong khom lưng ôm lấy Yên Nhiên, nói: “Người là Yên Nhiên tiểu thư sao? Lớn lên thật là xinh đẹp.”

“Tỷ tỷ cũng xinh đẹp.” Yên Nhiên dán mặt vào La Sở Sở, làm cho La Sở Sở sửng sốt, nói, nài có lẽ còn chưa từng tiếp xúc với loại phương thức biểu đạt trắng trợn như thế này, lại đỏ mặt, trái lại làm ta nhìn đến ngây người.

Nương ta hay nói, tiểu hài tử có thể cảm giác được thiện ý của người đối với họ nhất, xem ra, La Sở Sở này và La Tổ Tổ đúng là không phải người một đường.

La phu nhân thấy La Sở Sở bé Yên Nhiên nói đùa, nói với nương: “Đừng tưởng rằng người thả nữ nhi bảo bối của người ra, ta sẽ mềm lòng, ta cũng nói cho người biết, nút thắt này, không có dễ qua như vậy. Nữ nhi của người còn nhỏ, chúng ta có thể đợi các người ba năm, ba năm sau, người nếu là không thể dạy nữ nhi của người thành tài nữ, chỉ có thể tự người lên, người nếu ngại tỷ thí cùng một văn bối mất thân phận, bản thân ta là có thể tiếp.”

La phu nhân nói xong cũng không đợi nương ta đáp lời, lời kéo La Sở Sở muốn đi, La Sở Sở chỉ đành phải để Yên Nhiên xuống, qua loa hành lễ với nương ta, đi theo La phu nhân vội vã rời đi.

Ta không nghĩ tới chính là, ngày thứ hai, La Hạo Viêm mang theo La Sở Sở lại tới cửa rồi, lần này, La Sở Sở là mang theo đàn tranh tới cửa, nha đầu này, lại có thể là tới cửa để dạy Yên Nhiên học đàn?

Ta nhìn nài hành lễ với nương ta, nói: “Lâm thái thái, gia mẫu vẫn luôn tranh cường háo thắng, trận đánh cuộc này, chỉ sợ là thật sự muốn thực hiện, thật là ngại ngùng, vì biểu đạt sự áy náy của ta, ta tặng Yên Nhiên muội muội một chiếc đàn tranh, đây là ta hồi nhỏ, cha ta tặng cho ta.”

Nương ta tất nhiên là muốn từ chối, nhưng là, ta thấy dáng vẻ khó xử của La Sở Sở, như quỷ thần xui khiến mà nhiều lời một câu, nói: “Nương, nếu người ta đã từ xa xôi đưa tới, chúng ta hãy cứ nhận lấy đi, dù sao muội muội cũng nên học một chút gì đó.”

La Sở Sở vội vàng gật đầu, nói: “Đúng đó, đúng đó.”

Nương ta nhìn chằm chằm ta một cái, lòng ta trống rỗng rồi, tìm cớ rời đi. Cũng may xế chiều hôm đó, ta là phải trở về trường học, ta vội vàng vàng mà trở về phòng thu dọn đồ đạc, nương ta cũng không hỏi ta cái gì.

Mấy lần mộc hưu sau đó, ta thỉnh thoảng còn có thể gặp La Sở Sở này tới nhà ta, như vậy là làm ta kỳ quái, hỏi tiểu muội mấy lần, nài cũng nói không rõ ràng lắm, ta dứt khoát hỏi thẳng nương ta, nương ta nói: “Nha đầu này thật đúng là không tệ, cách dạy ba ngày, thường đến chơi cùng Yên Nhiên, dạy Yên Nhiên đánh đàn đánh cờ, ta không có coi đánh cuộc kia làm chuyện, nài trái lại còn rất nghiêm túc. Ba năm sau, ta đã sớm mang theo muội muội người về Tình Viên rồi, nài có bản lĩnh, đến phủ An châu tìm ta đi.”

Ta biết, phương thức suy nghĩ của nương ta không giống với người khác, chuyện nàng cho là râu ria, hết lần này tới lần khác đám quý tộc thượng lưu này hết sức coi trọng, nếu như đến lúc đó nương ta hoặc muội muội không thể ứng chiến, chỉ sợ, sau này cũng không lần lộn ở vòng tròn quý phụ kinh thành được rồi. Nhưng mà ta biết, nương ta nhất định là không cần.

Ta chỉ đành phải khuyên nhủ: “Nương, bất kể ba năm sau trận tỷ thí có tồn tại hay không, muội muội học thêm vài thứ cũng là không tệ, tương lai, Lâm gia chúng ta cũng nhất định có thể giống như nhà bà ngoại, thay đổi địa vị, muội muội nếu gả cho người ta, tất nhiên cũng là nhà quan lại, cũng phải giao thiệp với đám phu nhân thái thái kia.”

Nương ta nghe xong, ôm ta vào trong lòng, cười nói: “Nhi tử nhà ta thật đúng là trưởng thành rồi, lại biết trù tính tương lai cho muội, nhi tử yên tâm đi, hồi các người ở Tỉnh Viên An Châu, nương không phải là mời Lương tiên sinh cho các người dạy các người cầm kỳ thư họa, muội muội người ta tất nhiên cũng sẽ mời người dạy nàng, chẳng qua là, nàng mới bốn tuổi, nương muốn cho nàng chơi mấy năm nữa. Còn có mấy người các người cũng vậy, nương không muốn để cho các người công quá nhiều thứ, hi vọng các người có thể vui vui vẻ vẻ lớn lên thành tài, làm việc mình thích. Người hiểu ý nương không?”

Lời này, nương ta từ nhỏ vẫn dạy ta, làm sao ta có thể không hiểu? Ta đang suy nghĩ khuyên lại nàng thế nào, đột nhiên, nương ta cười nói: “Chẳng qua, Sở Sở cô nương kia thật đúng là không tệ, người nói, nương lừa nàng tới làm dâu thế nào?”

Ta vừa nghe, ta mới mười hai tuổi, người ta cũng mới chín tuổi, ta có chút tức giận mà nhìn nương ta, nương ta thấy vẻ mặt ta, cười ha ha, nhéo gương mặt của ta cười nói: “Thật không có thú vị, còn cái gì cũng không hiểu mà. Nương trêu chọc người chơi thôi. Người yên tâm, tương lai vợ của các người đều tự mình chọn đi, chỉ cần chính các người thích.”

Chờ ta xoay người, nương ta lắc đầu lầm bầm một câu: “Không phải nói người cổ đại trưởng thành sớm sao? Làm sao nhi tử lại có phản ứng này?”

Xem ra, suy nghĩ của nương ta quả thật khác biệt, tựa hồ chưa từng suy nghĩ, chênh lệch giữa nhà ta và La gia, Lâm gia chỉ là bình dân, mặc dù đương kim Hoàng thượng phong cho cha ta một thân phận Hoàng thượng gì đó, để cho cha ta đi theo ta Tiểu cậu xuất dương, nhưng là nói cho cùng, nhà chúng ta vẫn là bình dân mà.

Cũng không biết là La gia biết được La Sở Sở thường xuyên ra vào nhà ta nên cấm chân La Sở Sở, hay là bản thân La Sở Sở cảm giác được mình là đại cô nương rồi, không ra ngoài. Tóm lại, sau lại, có một đoạn thời gian rất dài, ta không có nhìn thấy nàng.

Tiên sinh dạy đàn tranh của Tiểu muội là tiểu Dục mời cho nàng, cờ vây của tiểu muội là tiểu Dục tự mình dạy, còn có biết chữ, viết chữ, ta kỳ quái thằng này lấy đâu ra thời gian đó. Gần như mỗi buổi trưa cũng phải ở lại nhà ta hơn nửa canh giờ, sau lại, ta mới biết được, hẳn là bỏ qua thời gian nghỉ ngơi của mình.

Hai năm sau, ta trúng tú tài, cũng thi vào được Quốc Tử Giám phụ học. Có một ngày, từ Quốc Tử Giám về nhà, vừa vào cửa, đã nghe thấy một hồi tiếng đàn trong trẻo như nước suối, cùng tiếng âm ách thô ráp của muội muội ta thật đúng là khác nhau một trời một vực, không phải là ta hạ thấp tiểu muội của mình, hai năm qua cờ vây của Yên nhi tiến bộ rất lớn, chẳng qua là đàn tranh này, thật lòng cảm thấy nàng không tiến bộ nhiều lắm, hai năm qua đã là đổi nhiều tiên sinh, nương ta cảm thán, thứ thiên phú này, thật là có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Ta lén lút đến gần phòng đàn, muốn xem thử, nữ hài có thể gảy ra được một khúc đàn hay như vậy sẽ có một dung nhan thanh lệ thoát tục như thế nào?

Ta vừa tới gần cửa phòng, Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn thấy ta trước, gọi một tiếng “Đại ca”, vui mừng mà chạy tới, ta vẫn giống như trước, ôm lấy nàng, tiếng đàn véo von dừng lại, bóng lưng màu lam nhạt kia khoan thai đứng lên, chậm rãi xoay người, vậy mà là nàng, La Sở Sở, bên cạnh còn có hai người đáng vẻ nha hoàn.

“Đại ca, đây là Sở Sở tỷ tỷ, người không nhớ sao? Dục ca ca nói ta học đàn không tốt, là tiên sinh dạy không tốt, cho nên mời Sở Sở tỷ tỷ đến.” Yên Nhiên thấy ta ngăn người, rất bất mãn mà dùng hai tay xoa nắn mặt ta.

Ta thấy La Sở Sở cúi đầu nén cười, bèn nói với Yên Nhiên: “Nếu mời tiên sinh tốt, người sẽ đi theo học tử tế sao. Không cho nghịch ngợm, nếu không, Đại ca đánh mông người.” Ta vỗ cái mông của Yên Nhiên hai cái.

“Đại ca thật đáng ghét, Yên nhi trưởng thành rồi, người còn đánh mông của người ta.”

“Phải không? Nếu đã trưởng thành, cũng đừng có nhào lên người Đại ca.”

La Sở Sở nhìn sự qua lại giữa huynh muội chúng ta, trong mắt có một chút yêu thích và ngưỡng mộ, ta vội gật đầu chào hỏi nàng.

“Hôm nay cứ tới đây thôi, Yên Nhiên muội muội khẳng định cũng không còn tâm tư học, ta cũng nên trở về nhà rồi.” La Sở Sở nói.

Ta cảm giác mặt mình, có chút nóng lên, cũng may Yên Nhiên kịp thời giải vây cho ta, nói: “Tỷ tỷ đi thông thả. Đại ca, chúng ta đưa tiễn tỷ tỷ đi.”

Ta bế Yên Nhiên, đi ở phía sau La Sở Sở, nha hoàn của nàng không biết nói với nàng cái gì, chỉ thấy nàng quay đầu lại nhìn ta một cái, cười một tiếng.

Ta cuối cùng cũng hiểu, tại sao cha ta hay nói, thích nhìn nụ cười tỏa sáng của nương ta, Tiểu Dục nói, thích nụ cười xinh đẹp của muội muội, mà ta, ở buổi chiều dương quan rực rỡ này, ghi nhớ nụ cười của một nữ tử.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-dien-van-cua-tinh-nhi>